Holy Bible

Aionian Edition®

Dansk Bibel

Danish Bible OT1931 / NT1907

Holy Bible Aionian Edition ®
Dansk Bibel
Danish Bible OT1931 / NT1907

Creative Commons Attribution 4.0 International, 2018-2025
Source text: Crosswire.org
Source version: 8/11/2022
Source copyright: Public Domain
Authorized by the Danish King, 1931, 1907

Formatted by Speedata Publisher 5.1.9 (Pro) on 6/3/2025
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
https://AionianBible.org

Published by Nainoia Inc, https://Nainoia-Inc.signedon.net
All profits are given to https://CoolCup.org

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Forord

Dansk at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

History

Dansk at AionianBible.org/History

06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
10/20/24 - Gospel Primer handout format.
11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.
05/04/25 - 393 translations now available in 175 languages.
05/27/25 - 462 translations now available in 229 languages.

Indholdsfortegnelse

GAMLE TESTAMENTE

1 Mosebog 1
2 Mosebog 37
3 Mosebog 68
4 Mosebog 91
5 Mosebog 122
Josua 149
Dommer 167
Rut 185
1 Samuel 188
2 Samuel 212
Første Kongebog 231
Anden Kongebog 254
Første Krønikebog 276
Anden Krønikebog 296
Ezra 321
Nehemias 328
Ester 338
Job 344
Salme 360
Ordsprogene 400
Prædikeren 414
Højsangen 420
Esajas 423
Jeremias 454
Klagesangene 491
Ezekiel 494
Daniel 529
Hoseas 540
Joel 545
Amos 547
Obadias 551
Jonas 552
Mikas 554
Nahum 557
Habakkuk 559
Zefanias 561
Haggaj 563
Zakarias 565
Malakias 571

NYE TESTAMENTE

Matthæus 575
Markus 599
Lukas 614
Johannes 640
Apostelenes gerninger 659
Romerne 684
1 Korinterne 694
2 Korinterne 704
Galaterne 711
Efeserne 715
Filipperne 719
Kolossensern 722
1 Tessalonikerne 725
2 Tessalonikerne 727
1 Timoteus 729
2 Timoteus 732
Titus 734
Filemon 736
Hebræerne 737
Jakob 745
1 Peter 748
2 Peter 751
1 Johannes 753
2 Johannes 756
3 Johannes 757
Judas 758
Aabenbaringen 759

Appendiks

Læservejledning
Ordbog
Kort
Skæbne
Billeder, Doré

GAMLE TESTAMENTE

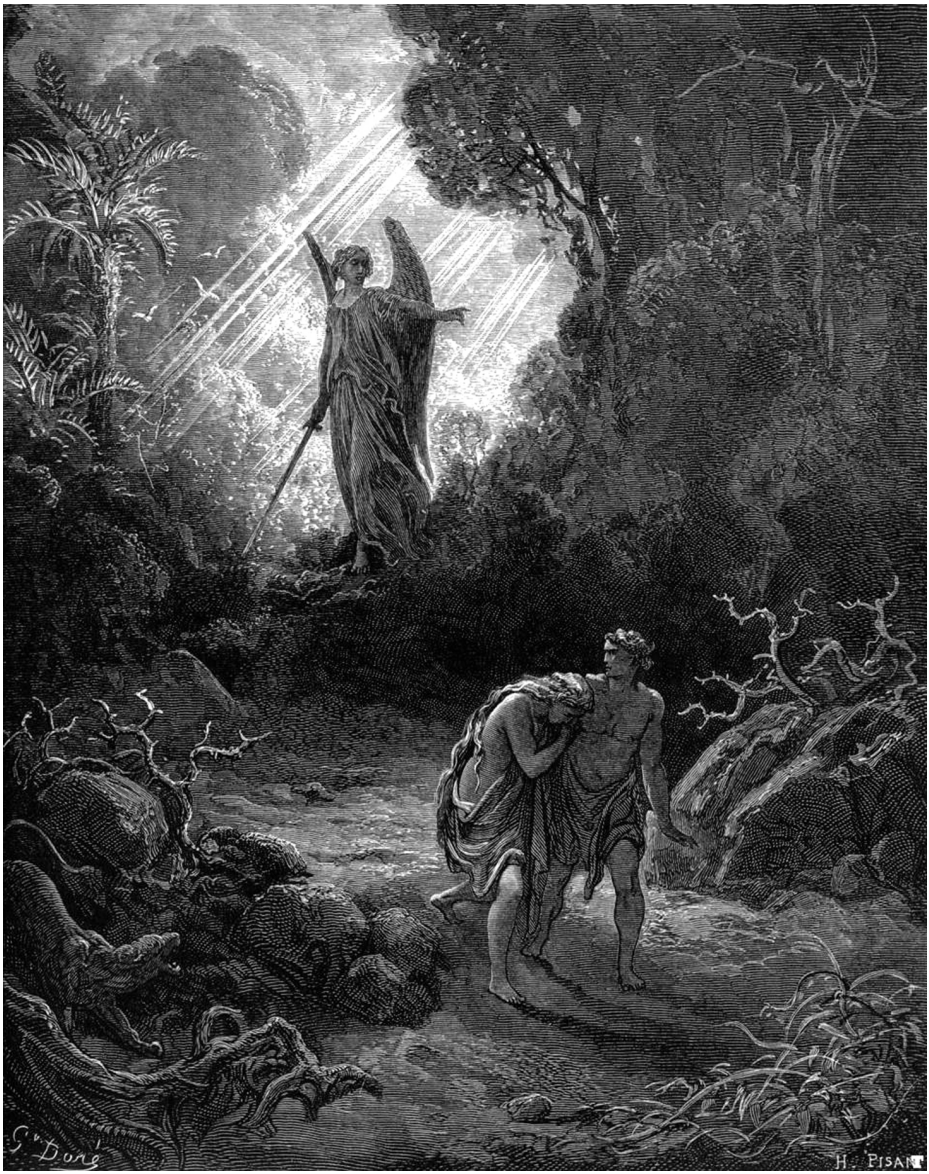

Og han drev Mennesket ud, og østen for Edens Have satte han Keruberne med det glimtende Flammesværd til at vogte Vejen til Livets Træ.

1 Mosebog 3:24

1 Mosebog

1 I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden.
2 Og Jorden var øde og tom, og der var Mørke
over Verdensdybet. Men Guds Aand svævede over
Vandene. **3** Og Gud sagde: »Der blive Lys!« Og
der blev Lys. **4** Og Gud saa, at Lyset var godt, og
Gud satte Skel mellem Lyset og Mørket, **5** og Gud
kaldte Lyset Dag, og Mørket kaldte han Nat. Og
det blev Aften, og det blev Morgen, første Dag. **6**
Derpaa sagde Gud: »Der blive en Hvælving midt i
Vandene til at skille Vandene ad!« **7** Og saaledes
skete det: Gud gjorde Hvælvingen og skilte Vandet
under Hvælvingen fra Vandet over Hvælvingen; **8**
og Gud kaldte Hvælvingen Himmel. Og det blev
Aften, og det blev Morgen, anden Dag. **9** Derpaa
sagde Gud: »Vandet under Himmelen samle sig paa
eet Sted, saa det faste Land kommer til Syne!« Og
saaledes skete det; **10** og Gud kaldte det faste Land
Jord, og Stedet, hvor Vandet samlede sig, kaldte
han Hav. Og Gud saa, at det var godt. **11** Derpaa
sagde Gud: »Jorden lade fremspire grønne Urter,
der bærer Frø, og Frugttræer, der bærer Frugt med
Kærne, paa Jorden!« Og saaledes skete det: **12**
Jorden frembragte grønne Urter, der bar Frø, efter
deres Arter, og Træer, der bar Frugt med Kærne, efter
deres Arter. Og Gud saa, at det var godt. **13** Og det
blev Aften, og det blev Morgen, tredje Dag. **14** Derpaa
sagde Gud: »Der komme Lys paa Himmelhvælvingen
til at skille Dag fra Nat, og de skal være til Tegn
og til Fastsættelse af Højtider, Dage og Aar **15** og
tjene som Lys paa Himmelhvælvingen til at lyse paa
Jorden!« Og saaledes sket det: **16** Gud gjorde de
to store Lys, det største til at herske om Dagen, det
mindste til at herske om Natten, og Stjernerne; **17** og
Gud satte dem paa Himmelhvælvingen til at lyse paa
Jorden **18** og til at herske over Dagen og Natten og
til at skille Lyset fra Mørket. Og Gud saa, at det var
godt. **19** Og det blev Aften, og det blev Morgen, fjerde
Dag. **20** Derpaa sagde Gud: »Vandet vrimle med en
Vrimmel af levende Væsener, og Fugle flyve over
Jorden oppe under Himmelhvælvingen!« Og saaledes
skete det: **21** Gud skabte de store Havdyr og den hele
Vrimmel af levende Væsener, som Vandet vrimler
med, efter deres Arter, og alle vingede Væsener efter
deres Arter. Og Gud saa, at det var godt. **22** Og
Gud velsignede dem og sagde: »Bliv frugtbare og
mangfoldige og opfyld Vandet i Havene, og Fuglene
blive mangfoldige paa Jorden!« **23** Og det blev Aften,
og det blev Morgen, femte Dag. **24** Derpaa sagde
Gud: »Jorden frembringe levende Væsener efter
deres Arter: Kvæg, Kryb og vildtlevende Dyr efter
deres Arter!« Og saaledes skete det: **25** Gud gjorde
de vildtlevende Dyr efter deres Arter, Kvæget efter
dets Arter og alt Jordens Kryb efter dets Arter. Og
Gud saa, at det var godt. **26** Derpaa sagde Gud: »Lad
os gøre Mennesker i vort Billede, saa de ligner os,
til at herske over Havets Fisk og Himmelens Fugle,
Kvæget og alle vildtlevende Dyr paa Jorden og alt
Kryb, der kryber paa Jorden!« **27** Og Gud skabte
Mennesket i sit Billede; i Guds Billede skabte han det,
som Mand og Kvinde skabte han dem; **28** og Gud
velsignede dem, og Gud sagde til dem: »Bliv frugtbare
og mangfoldige og opfyld Jorden, gør eder til Herre
over den og hersk over Havets Fisk og Himmelens
Fugle, Kvæget og alle vildtlevende Dyr, der rører sig
paa Jorden!« **29** Gud sagde fremdeles: »Jeg giver
eder alle Urter paa hele Jorden, som bærer Frø, og
alle Træer, som bærer Frugt med Kærne; de skal
være eder til Føde; **30** men alle Jordens Dyr og alle
Himmelens Fugle og alt, hvad der kryber paa Jorden,
og som har Livsaande, giver jeg alle grønne Urter til
Føde.« Og saaledes skete det. **31** Og Gud saa alt,
hvad han havde gjort, og se, det var saare godt. Og
det blev Aften, og det blev Morgen, sjette Dag.

2 Saaledes fuldendtes Himmelen og Jorden med
al deres Hær. **2** Paa den syvende Dag fuldendte
Gud det Værk, han havde udført, og han hvilede paa
den syvende Dag efter det Værk, han havde udført; **3**
og Gud velsignede den syvende Dag og helligede
den, thi paa den hvilede han efter hele sit Værk, det,
Gud havde skabt og udført. **4** Det er Himmelens og
Jordens Skabelseshistorie. Da Gud HERREN gjorde
Jord og Himmel — **5** dengang fandtes endnu ingen
af Markens Buske paa Jorden, og endnu var ingen af
Markens Urter spiret frem, thi Gud HERREN havde
ikke ladet det regne paa Jorden, og der var ingen
Mennesker til at dyrke Agerjorden, **6** men en Taage
vældede op at Jorden og vandede hele Agerjordens
Flade — **7** da dannede Gud HERREN Mennesket
af Agerjordens Muld og blæste Livsaande i hans
Næsebor, saa at Mennesket blev et levende Væsen.
8 Derpaa plantede Gud HERREN en Have i Eden
ude mod Øst, og dem satte han Mennesket, som han
havde dannet; **9** Og Gud HERREN lod af Agerjorden
fremvokse alle Slags Træer, en Fryd at skue og
gode til Føde, desuden Livets Træ, der stod midt
i Haven, og Træet til Kundskab om godt og ondt.
10 Der udsprang en Flod i Eden til at vande Haven,
og udenfor delte den sig i fire Hovedstrømme. **11**

Den ene hedder Pisjon; den løber omkring Landet
Havila, hvor der findes Guld 12 og Guldet i det Land
er godt, Bdellium og Sjohamsten. 13 Den anden Flod
hedder Gihon; den løber omkring Landet Kusj. 14
Den tredje Flod hedder Hiddekel; den løber østen
om Assyrien. Den fjerde Flod er Frat. 15 Derpaa tog
Gud HERREN Adam og satte ham i Edens Have
til at dyrke og vogte den. 16 Men Gud HERREN
bød Adam: »Af alle Træer i Haven har du Lov at
spise, 17 kun af Træet til Kundskab om godt og ondt
maa du ikke spise; den Dag du spiser deraf, skal du
visselig dø!« 18 Derpaa sagde Gud HERREN: »Det
er ikke godt for Mennesket at være ene; jeg vil gøre
ham en Medhjælp, som passer til ham!« 19 Og Gud
HERREN dannede af Agerjorden alle Markens Dyr og
Himmelens Fugle og førte dem hen til Adam for at se,
hvad han vilde kalde dem; thi hvad Adam kaldte de
forskellige levende Væsener, det skulde være deres
Navn. 20 Adam gav da alt Kvæget, alle Himmelens
Fugle og alle Markens Dyr Navne — men til sig selv
fandt Adam ingen Medhjælp, der passede til ham. 21
Saa lod Gud HERREN Dvale falde over Adam, og
da han var sovet ind, tog han et af hans Ribben og
lukkede med Kød i dets Sted; 22 og af Ribbenet, som
Gud HERREN havde taget af Adam, byggede han en
Kvinde og førte hende hen til Adam. 23 Da sagde
Adam: »Denne Gang er det Ben af mine Ben og Kød
af mit Kød; hun skal kaldes Kvinde, thi af Manden er
hun taget!« 24 Derfor forlader en Mand sin Fader og
Moder og holder sig til sin Hustru, og de to bliver eet
Kød. 25 Og de var begge nøgne, baade Adam og
hans Hustru, men de bluedes ikke.

3 Men Slangen var træskere end alle Markens andre
Dyr, som Gud HERREN havde gjort og den sagde
til Kvinden: »Mon Gud virkelig ham sagt: I maa ikke
spise af noget Træ i Haven?« 2 Kvinden svarede: »Vi
har Lov at spise af Frugten paa Havens Træer; 3
kun af Frugten fra Træet midt i Haven, sagde Gud,
maa I ikke spise, ja, I maa ikke røre derved, thi saa
skal I dø!« 4 Da sagde Slangen til Kvinden: »I skal
ingenlunde dø; 5 men Gud ved, at naar I spiser deraf,
aabnes eders Øjne, saa I blive som Gud til at kende
godt og ondt!« 6 Kvinden blev nu var, at Træet var
godt at spise af, en Lyst for Øjnene og godt at faa
Forstand af; og hun tog af dets Frugt og spiste og gav
ogsaa sin Mand, der stod hos hende, og han spiste.
7 Da aabnedes begges Øjne, og de kendte, at de var
nøgne. Derfor syede de Figenblade sammen og bandt
dem om sig. 8 Da Dagen blev sval, hørte de Gud
HERREN vandre i Haven, og Adam og hans Hustru
skjulte sig for ham inde mellem Havens Træer. 9 Da
kaldte Gud HERREN paa Adam og raabte: »Hvor
er du?« 10 Han svarede: »Jeg hørte dig i Haven og
blev angst, fordi jeg var nøgen, og saa skjulte jeg
mig!« 11 Da sagde han: »Hvem fortalte dig, at du var
nøgen. Mon du har spist af det Træ, jeg sagde, du
ikke maatte spise af?« 12 Adam svarede: »Kvinden,
som du satte ved min Side, gav mig af Træet, og saa
spiste jeg.« 13 Da sagde Gud HERREN til Kvinde:
»Hvad har du gjort!« Kvinden svarede: »Slangen
forførte mig, og saa spiste jeg.« 14 Da sagde Gud
HERREN til Slangen: »Fordi du har gjort dette, være
du forbandet blandt al Kvæget og blandt alle Markens
Dyr! Paa din Bug skal du krybe, og Støv skal du æde
alle dit Livs Dage! 15 Jeg sætter Fjendskab mellem
dig og Kvinden, mellem din Sæd og hendes Sæd;
den skal knuse dit Hoved, og du skal hugge den i
Hælen!« 16 Til Kvinden sagde han: »Jeg vil meget
mangfoldiggøre dit Svangerskabs Møje; med Smerte
skal du føde Børn; men til din Mand skal din Attraa
være, og han skal herske over dig!« 17 Og til Adam
sagde han: »Fordi du lyttede til din Hustrus Tale
og spiste af Træet, som jeg sagde, du ikke maatte
spise af, skal Jorden være forbandet for din Skyld;
med Møje skal du skaffe dig Føde af den alle dit
Livs Dage; 18 Torn og Tidsel skal den bære dig, og
Markens Urter skal være din Føde; 19 i dit Ansigts
Sved skal du spise dit Brød, indtil du vender tilbage til
Jorden; thi af den er du taget; ja, Støv er du, og til
Støv skal du vende tilbage!« 20 Men Adam kaldte
sin Hustru Eva, thi hun blev Moder til alt levende. 21
Derpaa gjorde Gud HERREN Skindkjortler til Adam
og hans Hustru og klædte dem dermed. 22 Men Gud
HERREN sagde: »Se, Mennesket er blevet som en af
os til at kende godt og ondt. Nu skal han ikke række
Haanden ud og tage ogsaa af Livets Træ og spise og
leve evindelig!« 23 Saa forviste Gud HERREN ham
fra Edens Have, for at han skulde dyrke Jorden, som
han var taget af; 24 og han drev Mennesket ud, og
østen for Edens Have satte han Keruberne med det
glimtende Flammesværd til at vogte Vejen til Livets
Træ.

4 Adam kendte sin Hustru Eva, og hun blev
frugtsommelig og fødte Kain; og hun sagde:
»Jeg har faaet en Søn med HERRENS Hjælp!« 2
Fremdeles fødte hun hans Broder Abel. Abel blev
Faarehyrde, Kain Agerdyrker. 3 Nogen Tid efter bragte
Kain HERREN en Offergave af Jordens Frugt, 4
medens Abel bragte en Gave af sin Hjords førstefødte
og deres Fedme. Og HERREN saa til Abel og hans

Offergave, 5 men til Kain og hans Offergave saa han
ikke. Kain blev da saare vred og gik med sænket
Hoved. 6 Da sagde HERREN til Kain: »Hvorfor er du
vred, og hvorfor gaar du med sænket Hoved? 7 Du
ved, at naar du handler vel, kan du løfte Hovedet
frit; men handler du ikke vel, saa lurer Synden ved
Døren; dens Attraa staar til dig, men du skal herske
over den!« 8 Men Kain yppede Kiv med sin Broder
Abel; og engang de var ude paa Marken, sprang Kain
ind paa ham og slog ham ihjel. 9 Da sagde HERREN
til Kain: »Hvor er din Broder Abel?« Han svarede:
»Det ved jeg ikke; skal jeg vogte min Broder?« 10
Men han sagde: »Hvad har du gjort! Din Broders
Blod raaber til mig fra Jorden! 11 Derfor skal du nu
være bandlyst fra Agerjorden, som aabnede sig og
tog din Broders Blod af din Haand! 12 Naar du dyrker
Agerjorden, skal den ikke mere skænke dig sin Kraft;
du skal flakke hjemløs om paa Jorden!« 13 Men Kain
sagde til HERREN: »Min Straf er ikke til at bære; 14
naar du nu jager mig bort fra Agerjorden, og jeg maa
skjule mig for dit Aasyn og flakke hjemløs om paa
Jorden, saa kan jo enhver, der møder mig, slaa mig
ihjel!« 15 Da svarede HERREN: »Hvis Kain bliver
slaaet ihjel, skal han hævnes syvfold!« Og HERREN
satte et Tegn paa Kain, for at ingen, der mødte ham,
skulde slaa ham ihjel. 16 Saa drog Kain bort fra
HERRENS Aasyn og slog sig ned i Landet Nod østen
for Eden. 17 Kain kendte sin Hustru, og hun blev
frugtsommelig og fødte Hanok. Han grundede en
By og gav den sin Søn Hanoks Navn. 18 Hanok fik
en Søn Irad; Irad avlede Mehujael; Mehujael avlede
Mehujael; og Metusjael avlede Lemek. 19 Lemek
tog sig to Hustruer; den ene hed Ada, den anden
Zilla. 20 Ada fødte Jabal; han blev Stamfader til dem,
der bor i Telte og holder Kvæg; 21 hans Broder hed
Jubal; han blev Stamfader til alle dem, der spiller paa
Harpe og Fløjte. 22 Ogsaa Zilla fik en Søn, Tubal-
Kajin; han blev Stamfader til alle dem, der smeder
Kobber og Jern. Tubal-Kajins Søster var Na'ama. 23
Og Lemek sagde til sine Hustruer: »Ada og Zilla, hør
min Røst, Lemeks Hustruer, lyt til mit Ord: En Mand
har jeg dræbt for et Saar, en Dreng for en Skramme!
24 Blev Kain hævnet syvfold, saa hævnes Lemek syv
og halvfjerdsindstyve Gange!« 25 Adam kendte paa
ny sin Hustru, og hun fødte en Søn, som hun gav
Navnet Set; »thi, « sagde hun, »Gud har sat mig
andet Afkom i Abels Sted, fordi Kain slog ham ihjel!«
26 Set fik ogsaa en Søn, som han kaldte Enosj; paa
den Tid begyndte man at paakalde HERRENS Navn.

5 Dette er Adams Slægtebog. Dengang Gud skabte
Mennesket, gjorde han det i Guds Billede; 2 som
Mand og Kvinde skabte han dem, og han velsignede
dem og gav dem Navnet »Menneske«, da de blev
skabt. 3 Da Adam havde levet i 130 Aar, avlede han
en Søn, som var ham lig og i hans Billede, og han
kaldte ham Set; 4 og efter at Adam havde avlet Set,
levede han 800 Aar og avlede Sønner og Døtre; 5
saaledes blev hans fulde Levetid 930 Aar, og derpaa
døde han. 6 Da Set havde levet 105 Aar, avlede han
Enosj; 7 og efter at Set havde avlet Enosj, levede han
807 Aar og avlede Sønner og Døtre; 8 saaledes blev
Sets fulde Levetid 912 Aar, og derpaa døde han. 9 Da
Enosj havde levet 90 Aar, avlede han Kenan; 10 og
efter at Enosj havde avlet Kenan, levede han 815 Aar
og avlede Sønner og Døtre; 11 saaledes blev Enosj's
fulde Levetid 905 Aar, og derpaa døde han. 12 Da
Kenan havde levet 70 Aar, avlede han Mahalal'el; 13
og efter at Kenan havde avlet Mahalal'el, levede han
840 Aar og avlede Sønner og Døtre; 14 saaledes
blev Kenans fulde Levetid 910 Aar, og derpaa døde
han. 15 Da Mahalal'el havde levet 65 Aar, avlede han
Jered; 16 og efter at Mahalal'el havde avlet Jered,
levede han 830 Aar og avlede Sønner og Døtre;
17 saaledes blev Mahalal'els fulde Levetid 895 Aar,
og derpaa døde han. 18 Da Jered havde levet 162
Aar, avlede han Enok; 19 og efter at Jered havde
avlet Enok, levede han 800 Aar og avlede Sønner
og Døtre; 20 saaledes blev Jereds fulde Levetid 962
Aar, og derpaa døde han. 21 Da Enok havde levet 65
Aar, avlede han Metusalem, 22 og Enok vandrede
med Gud; og efter at han havde avlet Metusalem,
levede han 300 Aar og avlede Sønner og Døtre; 23
saaledes blev Enoks fulde Levetid 365 Aar; 24 og
Enok vandrede med Gud, og han var ikke mere, thi
Gud tog ham. 25 Da Metusalem havde levet 187
Aar, avlede han Lemek; 26 og efter at Metusalem
havde avlet Lemek, levede han 782 Aar og avlede
Sønner og Døtre; 27 saaledes blev Metusalems fulde
Levetid 969 Aar, og derpaa døde han. 28 Da Lemek
havde levet 182 Aar, avlede han en Søn, 29 som han
gav Navnet Noa, idet, han sagde: »Han skal skaffe
os Trøst i vort møjefulde Arbejde med Jorden, som
HERREN har forbandet.« 30 Og efter at Lemek havde
avlet Noa, levede han 595 Aar og avlede Sønner og
Døtre; 31 saaledes blev Lemeks fulde Levetid 777
Aar, og derpaa døde han. 32 Da Noa var 500 Aar
gammel, avlede han Sem, Kam og Jafet.

6 Da nu Menneskene begyndte at blive talrige
paa Jorden og der fødtes dem Døtre, 2 fik

Gudssønnerne Øje paa Menneskedøtrenes Skønhed,
og de tog saa mange af dem, som de lystede, til
Hustruer. 3 Da sagde HERREN: »Min Aand skal ikke
for evigt blive i Menneskene, eftersom de jo dog er
Kød; deres Dage skal være 120 Aar.« 4 I hine Dage,
da Gudssønnerne gik ind til Menneskedøtrene og
disse fødte dem Børn — men ogsaa senere hen
i Tiden — levede Kæmperne paa Jorden. Det er
Heltene, hvis Ry naar tilbage til Fortids Dage. 5 Men
HERREN saa, at Menneskenes, Ondskab tog til paa
Jorden, og at deres Hjerters Higen og Tragten kun
var ond Dagen lang. 6 Da angrede HERREN, at
han havde gjort Menneskene paa Jorden, og det
skar ham i Hjertet. 7 Og HERREN sagde: »Jeg vil
udslette Menneskene, som jeg har skabt, af Jordens
Flade, baade Mennesker, Kvæg, Kryb og Himmelens,
Fugle, thi jeg angrer, at jeg gjorde dem!« 8 Men Noa
fandt Naade for HERRENS Øjne. 9 Dette er Noas
Slægtebog. Noa var en retfærdig, ustraffelig Mand
blandt sine samtidige; Noa vandrede med Gud. 10
Noa avlede tre Sønner: Sem, Kam og Jafet. 11 Men
Jorden fordærvedes for Guds Øjne, og Jorden blev
fuld af Uret; 12 og Gud saa til Jorden, og se, den var
fordærvet, thi alt Kød havde fordærvet sin Vej paa
Jorden. 13 Da sagde Gud til Noa: »Jeg har besluttet
at gøre Ende paa alt Kød, fordi Jorden ved deres
Skyld et fuld af Uret; derfor vil jeg nu udrydde dem af
Jorden. 14 Men du skal gøre dig en Ark af Gofertræ
og indrette den med Rum ved Rum og overstryge
den med Beg baade indvendig og udvendig; 15 og
saaledes skal du bygge Arken: Den skal være 300
Alen lang, 50 Alen bred og 30 Alen høj; 16 du skal
anbringe Taget paa Arken, og det skal ikke rage
længer ud end een Alen fra oven; paa Arkens Side
skal du sætte Døren, og du skal indrette den med
et nederste, et mellemste og et øverste Stokværk.
17 Se, jeg bringer nu Vandfloden over Jorden for at
udrydde alt Kød under Himmelen, som har Livsaande;
alt, hvad der er paa Jorden, skal forgaa. 18 Men jeg
vil oprette min Pagt med dig. Du skal gaa ind i Arken
med dine Sønner, din Hustru og dine Sønnekoner; 19
og af alle Dyr, af alt Kød skal du bringe et Par af hver
Slags ind i Arken for at holde dem i Live hos dig. Han
og Hundyr skal det være, 20 af Fuglene efter deres
Arter, af Kvæget efter dets Arter og af alt Jordens
Kryb efter dets Arter; Par for Par skal de gaa ind til
dig for at holdes i Live. 21 Og du skal indsamle et
Forraad af alle Slags Levnedsmidler, for at det kan
tjene dig og dem til Føde.« 22 Og Noa gjorde ganske
som Gud havde paalagt ham; saaledes gjorde han.

7 Derpaa sagde HERREN til Noa: »Gaa ind i Arken
med hele dit Hus, thi dig har jeg fundet retfærdig
for mine Øjne i denne Slægt. 2 Af alle rene Dyr skal
du tage syv Par, Han og Hun, og af alle urene Dyr
eet Par, Han og Hun, 3 ligeledes af Himmelens Fugle
syv Par, Han og Hun, for at de kan forplante sig paa
hele Jorden. 4 Thi om syv Dage vil jeg lade det regne
paa Jorden i fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter og
udslette alle Væsener, som jeg har gjort, fra Jordens
Flade.« 5 Og Noa gjorde ganske som HERREN
havde paalagt ham. 6 Noa var 600 Aar gammel, da
Vandfloden kom over Jorden. 7 Noa gik med sine
Sønner, sin Hustru og sine Sønnekoner ind i Arken for
at undslippe Flodens Vande. 8 De rene og de urene
Dyr, Fuglene og alt, hvad der kryber paa Jorden, 9
gik Par for Par ind i Arken til Noa, Han og Hundyr,
som Gud havde paalagt Noa. 10 Da nu syv Dage var
omme, kom Flodens Vande over Jorden; 11 i Noas
600de Leveaar paa den syttende Dag i den anden
Maaned, den Dag brast det store Verdensdybs Kilder,
og Himmelens Sluser aabnedes, 12 og Regnen faldt
over Jorden i fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter. 13
Selv samme Dag gik Noa ind i Arken og med ham
hans Sønner Sem, Kam og Jafet, hans Hustru og
hans tre Sønnekoner 14 og desuden alle vildtlevende
Dyr efter deres Arter, alt Kvæg efter dets Arter, alt
Kryb paa Jorden efter dets Arter og alle Fugle efter
deres Arter, alle Fugle, alt, hvad der har Vinger; 15
af alt Kød, som har Livsaande, gik Par for Par ind i
Arken til Noa; 16 Han og Hundyr af alt Kød gik ind,
som Gud havde paabudt, og HERREN lukkede efter
ham. 17 Da kom Vandfloden over Jorden i fyrretyve
Dage, og Vandet steg og løftede Arken, saa den
hævedes over Jorden. 18 Og Vandet steg og stod
højt over Jorden, og Arken flød paa Vandet; 19 og
Vandet steg og steg over Jorden, saa de højeste
Bjerge under Himmelen stod under Vand; 20 femten
Alen stod Vandet over dem, saa Bjergene stod helt
under Vand. 21 Da omkom alt Kød, som rørte sig paa
Jorden, Fugle, Kvæg, vildtlevende Dyr og alt Kryb
paa Jorden og alle Mennesker; 22 alt, i hvis Næse
det var Livets Aande, alt, hvad der var paa det faste
Land, døde. 23 Saaledes udslettedes alle Væsener,
der var paa Jordens Flade, Mennesker, Kvæg, Kryb
og Himmelens Fugle; de udslettedes af Jorden, og
tilbage blev kun Noa og de, der var hos ham i Arken.
24 Vandet steg over Jorden i 150 Dage.

8 Da ihukom Gud Noa og alle de vilde Dyr og
Kvæget, som var hos ham i Arken; og Gud lod en
Storm fare hen over Jorden, saa at Vandet begyndte

at falde; 2 Verdensdybets Kilder og Himmelens Sluser
lukkedes, Regnen fra Himmelen standsede, 3 og
Vandet veg lidt efter lidt bort fra Jorden, og Vandet
tog af efter de 150 Dages Forløb. 4 Paa den syttende
Dag i den syvende Maaned sad Arken fast paa
Ararats Bjerge, 5 og Vandet vedblev at synke indtil
den tiende Maaned, og paa den første Dag i denne
Maaned dukkede Bjergenes Toppe frem. 6 Da der
var gaaet fyrretyve Dage: aabnede Noa den Luge,
han havde lavet paa Arken, 7 og sendte en Ravn ud;
den fløj frem og tilbage, indtil Vandet var tørret bort
fra Jorden. 8 Da sendte han en Due ud for at se,
om Vandet var sunket fra Jordens Overflade; 9 men
Duen fandt intet Sted at sætte sin Fod og vendte
tilbage til ham i Arken, fordi der endnu var Vand over
hele Jorden; og han rakte Haanden ud og tog den ind
i Arken til sig. 10 Derpaa biede han yderligere syv
Dage og sendte saa atter Duen ud fra Arken; 11 ved
Aftenstid kom Duen tilbage til ham, og se, den havde
et friskt Olieblad i Næbbet. Da skønnede Noa, at
Vandet var svundet bort fra Jorden. 12 Derpaa biede
han syv Dage til, og da han saa sendte Duen ud,
kom den ikke mere tilbage til ham. 13 I Noas 601ste
Leveaar paa den første Dag i den første Maaned var
Vandet tørret bort fra Jorden. Da tog Noa Dækket
af Arken, og da han saa sig om, se, da var Jordens
Overflade tør. 14 Paa den syv og tyvende Dag i den
anden Maaned var Jorden tør. 15 Da sagde Gud
til Noa: 16 »Gaa ud af Arken med din Hustru, dine
Sønner og dine Sønnekoner 17 og for alle Dyr, der
er hos dig, alt Kød, Fugle, Kvæg og alt Kryb, der
kryber paa Jorden, ud med dig, at de kan vrimle
paa Jorden og blive frugtbare og mangfoldige paa
Jorden!« 18 Da gik Noa ud med sine Sønner, sin
Hustru og sine Sønnekoner; 19 og alle de vildtlevende
Dyr, alt Kvæget, alle Fuglene og alt Krybet, der kryber
paa Jorden, efter deres Slægter, gik ud af Arken. 20
Derpaa byggede Noa HERREN et Alter og tog nogle
af alle de rene Dyr og Fugle og ofrede Brændofre
paa Alteret. 21 Og da HERREN indaandede den
liflige Duft, sagde han til sig selv: »Jeg vil aldrig
mere forbande Jorden for Menneskenes Skyld, thi
Menneskehjertets Higen er ond fra Ungdommen af,
og jeg vil aldrig mere tilintetgøre alt, hvad der lever,
saaledes som jeg nu har gjort! 22 Herefter skal, saa
længe Jorden staar, Sæd og Høst, Kulde og Hede,
Sommer og Vinter, Dag og Nat ikke ophøre!«

9 Derpaa velsignede Gud Noa og hans Sønner og
sagde til dem: »Bliv frugtbare og mangfoldige og
opfyld Jorden! 2 Frygt for eder og Rædsel for eder
skal være over alle Jordens vildtlevende Dyr og alle
Himmelens Fugle og i alt, hvad Jorden vrimler med,
og i alle Havets Fisk; i eders Haand er de givet! 3
Alt, hvad der rører sig og lever, skal tjene eder til
Føde; ligesom de grønne Urter giver jeg eder det
alt sammen. 4 Dog Kød med Sjælen, det er Blodet,
maa I ikke spise! 5 Men for eders eget Blod kræver
jeg Hævn; af ethvert Dyr kræver jeg Hævn for det,
og af Menneskene indbyrdes kræver jeg Hævn for
Menneskenes Liv. 6 Om nogen udøser Menneskers
Blod, ved Mennesker skal hans Blod udøses, thi i
sit Billede gjorde Gud Menneskene. 7 Men I skal
blive frugtbare og mangfoldige! Opfyld Jorden og
gør eder til Herre over den!« 8 Derpaa sagde Gud
til Noa og hans Sønner: 9 »Se, jeg opretter min
Pagt med eder og eders Efterkommere efter eder
10 og med hvert levende Væsen, som er hos eder,
Fuglene, Kvæget og alle Jordens vildtlevende Dyr,
alt, hvad der gik ud af Arken, alle Jordens Dyr; 11 jeg
opretter min Pagt med eder og lover, at aldrig mere
skal alt Kød udryddes af Flodens Vande, og aldrig
mere skal der komme en Vandflod for at ødelægge
Jorden!« 12 Fremdeles sagde Gud: »Dette er Tegnet
paa den Pagt, jeg til evige Tider opretter mellem
mig og eder og hvert levende Væsen, som er hos
eder: 13 Min Bue sætter jeg i Skyen, og den skal
være Pagtstegn mellem mig og Jorden! 14 Naar jeg
trækker Skyer sammen over Jorden, og Buen da
viser sig i Skyerne, 15 vil jeg komme den Pagt i Hu,
som bestaar mellem mig og eder og hvert levende
Væsen, det er alt Kød, og Vandet skal ikke mere
blive til en Vandflod, som ødelægger alt Kød. 16
Naar Buen da staar i Skyerne, vil jeg se hen til den
og ihukomme den evige Pagt mellem Gud og hvert
levende Væsen, det er alt Kød paa Jorden.« 17 Og
Gud sagde til Noa: »Det er Tegnet paa den Pagt,
jeg opretter imellem mig og alt Kød paa Jorden!« 18
Noas Sønner, der gik ud af Arken, var Sem, Kam og
Jafet; Kam var Fader til Kana'an; 19 det var Noas tre
Sønner, og fra dem stammer hele Jordens Befolkning.
20 Noa var Agerdyrker og den første, der plantede
en Vingaard. 21 Da han nu drak af Vinen, blev han
beruset og blottede sig inde i, sit Telt. 22 Da saa
Kana'ans Fader Kam sin Faders Blusel og gik ud
og fortalte sine Brødre det; 23 men Sem og Jafet
tog Kappen, lagde den paa deres Skuldre og gik
baglæns ind og tildækkede deres Faders Blusel med
bortvendte Ansigter, saa de ikke saa deres Faders
Blusel. 24 Da Noa vaagnede af sin Rus og fik at
vide, hvad hans yngste Søn havde gjort ved ham, 25
sagde han: »Forbandet være Kana'an, Trælles Træl

blive han for sine Brødre!« 26 Fremdeles sagde han:
»Lovet være HERREN, Sems Gud, og Kana'an blive
hans Træl! 27 Gud skaffe Jafet Plads, at han maa bo
i Sems Telte; og Kana'an blive hans Træl!« 28 Noa
levede 350 Aar efter Vandfloden; 29 saaledes blev
Noas fulde Levetid 950 Aar, og derpaa døde han.

10 Dette er Noas Sønner, Sem, Kam og Jafets
Slægtebog. Efter Vandfloden fødtes der dem
Sønner. 2 Jafets Sønner: Gomer, Magog. Madaj,
Javan, Tubal, Mesjek og Tiras. 3 Gomers Sønner:
Asjkenaz, Rifat og Togarma. 4 Javans Sønner:
Elisja, Tarsis. Kittæerne og Rodosboerne; 5 fra dem
nedstammer de fjerne Strandes Folk. Det var Jafets
Sønner i deres Lande, hver med sit Tungemaal,
efter deres Slægter og i deres Folkeslag. 6 Kams
Sønner: Kusj, Mizrajim, Put og Kana'an. 7 Kusj's
Sønner: Seba, Havila, Sabta, Ra'ma og Sabteka.
Ra'mas Sønner: Saba og Dedan. 8 Og Kusj avlede
Nimrod, som var den første Storhersker paa Jorden.
9 Han var en vældig Jæger for HERRENS Øjne;
derfor siger man: »En vældig Jæger for HERRENS
Øjne som Nimrod.« 10 Fra først af omfattede hans
Rige Babel, Erek, Akkad og Kalne i Sinear; 11 fra
dette Land drog han til Assyrien og byggede Nineve,
Rehobot-Ir, Kela 12 og Resen mellem Nineve og Kela,
det er den store By. 13 Mizrajim avlede Luderne,
Anamerne, Lehaberne, Naftuherne, 14 Patruserne,
Kasluherne, fra hvem Filisterne udgik, og Kaftorerne.
15 Kana'an avlede Zidon, hans førstefødte, Het, 16
Jebusiterne, Amoriterne, Girgasjiterne, 17 Hivviterne,
Arkiterne, Siniterne, 18 Arvaditerne, Zemariterne og
Hamatiterne; men senere bredte Kana'anæernes
Slægter sig, 19 saa at Kana'anæernes Omraade
strakte sig fra Zidon i Retning af Gerar indtil Gaza,
i Retning af Sodoma, Gomorra, Adma, og Zebojim
indtil Lasja. 20 Det var Kams Sønner efter deres
Slægter og Tungemaal i deres Lande og Folk. 21 Men
ogsaa Sem, alle Ebersønnernes Fader, Jafets ældste
Broder, fødtes der Sønner. 22 Sems Sønner: Elam,
Assur, Arpaksjad, Lud og Aram. 23 Arams Sønner:
Uz, Hul, Geter og Masj. 24 Arpaksjad avlede Sjela;
Sjela avlede Eber; 25 Eber fødtes der to Sønner;
den ene hed Peleg, thi paa hans Tid adsplittedes
Jordens Befolkning, og hans Broder hed Joktan. 26
Joktan avlede Almodad, Sjelef, Hazarmavet, Jera, 27
Hadoram, Uzal, Dikla, 28 Obal, Abimael, Saba, 29
Ofir, Havila og Jobab. Alle disse var Joktans Sønner,
30 og deres Bosteder strækker sig fra Mesja i Retning
af Sefar, Østens Bjerge. 31 Det var Sems Sønner
efter deres Slægter og Tungemaal i deres Lande og
Folk. 32 Det var Noas Sønners Slægter efter deres
Nedstamning, i deres Folk; fra dem nedstammer
Folkene, som efter Vandfloden bredte sig paa Jorden.

11 Hele Menneskeheden havde eet Tungemaal
og samme Sprog. 2 Da de nu drog østerpaa,
traf de paa en Dal i Sinear, og der slog de sig ned.
3 Da sagde de til hverandre: »Kom, lad os stryge
Teglsten og brænde dem godt!« De brugte nemlig
Tegl som Sten og Jordbeg som Kalk. 4 Derpaa sagde
de: »Kom, lad os bygge os en By og et Taarn, hvis
Top naar til Himmelen, og skabe os et Navn, for at
vi ikke skal spredes ud over hele Jorden!« 5 Men
HERREN steg ned for at se Byen og Taarnet, som
Menneskebørnene byggede, 6 og han sagde: »Se,
de er eet Folk og har alle eet Tungemaal; og naar de
nu først er begyndt saaledes, er intet, som de sætter
sig for, umuligt for dem; 7 lad os derfor stige ned og
forvirre deres Tungemaal der, saa de ikke forstaar
hverandres Tungemaal!« 8 Da spredte HERREN dem
fra det Sted ud over hele Jorden, og de opgav at
bygge Byen. 9 Derfor kaldte man den Babel, thi der
forvirrede HERREN al Jordens Tungemaal, og derfra
spredte HERREN dem ud over hele Jorden. 10 Dette
er Sems Slægtebog. Da Sem var 100 Aar gammel,
avlede han Arpaksjad, to Aar efter Vandfloden; 11 og
efter at Sem havde avlet Arpaksjad, levede han 500
Aar og avlede Sønner og Døtre. 12 Da Arpaksjad
havde levet 35 Aar, avlede han Sjela; 13 og efter at
Arpaksjad havde avlet Sjela, levede han 403 Aar og
avlede Sønner og Døtre. 14 Da Sjela havde levet
30 Aar, avlede han Eber; 15 og efter at Sjela havde
avlet Eber, levede han 403 Aar og avlede Sønner
og Døtre. 16 Da Eber havde levet 34 Aar, avlede
han Peleg; 17 og efter at Eber havde avlet Peleg,
levede han 430 Aar og avlede Sønner og Døtre. 18
Da Peleg havde levet 30 Aar, avlede han Re'u; 19
og efter at Peleg havde avlet Re'u, levede han 209
Aar og avlede Sønner og Døtre. 20 Da Re'u havde
levet 32 Aar, avlede han Serug; 21 og efter at Re'u
havde avlet Serug, levede han 207 Aar og avlede
Sønner og Døtre. 22 Da Serug havde levet 30 Aar,
avlede han Nakor; 23 og efter at Serug havde avlet
Nakor, levede han 200 Aar og avlede Sønner og
Døtre. 24 Da Nakor havde levet 29 Aar, avlede han
Tara; 25 og efter at Nakor havde avlet Tara, levede
han 119 Aar og avlede Sønner og Døtre. 26 Da Tara
havde levet 70 Aar, avlede han Abram, Nakor og
Haran. 27 Dette er Taras Slægtebog. Tara avlede
Abram, Nakor og Haran. Haran avlede Lot. 28 Haran
døde i sin Fader Taras Levetid i sin Hjemstavn i Ur

Kasdim. 29 Abram og Nakor tog sig Hustruer; Abrams
Hustru hed Saraj, Nakors Milka, en Datter af Haran,
Milkas og Jiskas Fader. 30 Men Saraj var ufrugtbar
og havde ingen Børn. 31 Tara tog sin Søn Abram,
sin Sønnesøn Lot, Harans Søn, og sin Sønnekone
Saraj, hans Søn Abrams Hustru, og førte dem fra
Ur Kasdim for at begive sig til Kana'ans Land; men
da de kom til Karan, slog de sig ned der. 32 Taras
Levetid var 205 Aar; og Tara døde i Karan.

12 HERREN sagde til Abram: »Drag ud fra dit
Land, fra din Slægt og din Faders Hus til det
Land, jeg vil vise dig; 2 saa vil jeg gøre dig til et
stort Folk, og jeg vil velsigne dig og gøre dit Navn
stort, og vær en Velsignelse! 3 Jeg vil velsigne dem,
der velsigner dig, og forbande dem, der forbander
dig; i dig skal alle Jordens Slægter velsignes!« 4 Og
Abram gik, som HERREN sagde til ham, og Lot gik
med ham. Abram var fem og halvfjerdsindstyve Aar,
da han drog fra Karan; 5 og Abram tog sin Hustru
Saraj og sin Brodersøn Lot og al den Ejendom, de
havde samlet sig, og de Folk, de havde vundet sig
i Karan, og de gav sig paa Vej til Kana'ans Land
og naaede derhen. 6 Derpaa drog Abram gennem
Landet til Sikems hellige Sted, til Sandsigerens Træ.
Det var dengang Kana'anæerne boede i Landet. 7
Men HERREN aabenbarede sig for Abram og sagde
til ham: »Dit Afkom giver jeg dette Land!« Da byggede
han der et Alter for HERREN, som havde aabenbaret
sig for ham. 8 Derpaa brød han op derfra og drog
til Bjergene østen for Betel, og han slog Lejr med
Betel mod Vest og Aj mod Øst; og han byggede
HERREN et Alter der og paakaldte HERRENS Navn.
9 Derpaa drog Abram fra Plads til Plads og naaede
Sydlandet. 10 Der opstod Hungersnød i Landet; og da
Hungersnøden i Landet blev trykkende, drog Abram
ned til Ægypten for at bo der som fremmed. 11 Da
han nu nærmede sig Ægypten, sagde han til sin
Hustru Saraj: »Jeg ved jo, at du er en smuk Kvinde;
12 naar nu Ægypterne ser dig, og de mener, at du er
min Hustru, slaar de mig ihjel og lader dig leve; 13
sig derfor, at du er min Søster, for at det maa gaa
mig godt, og jeg ikke skal miste Livet for din Skyld!«
14 Da han saa drog ind i Ægypten, saa Ægypterne,
at hun var en saare smuk Kvinde; 15 og Faraos
Stormænd, der saa hende, priste hende for Farao,
og saa blev Kvinden ført til Faraos Hus. 16 Men
Abram behandlede han godt for hendes Skyld, og
han fik Smaakvæg, Hornkvæg og Æsler, Trælle og
Trælkvinder, Aseninder og Kameler. 17 Men HERREN
ramte Farao og hans Hus med svære Plager for
Abrams Hustru Sarajs Skyld. 18 Da lod Farao Abram
kalde og sagde: »Hvad har du gjort imod mig! Hvorfor
lod du mig ikke vide, at hun er din Hustru? 19 Hvorfor
sagde du, at hun var din Søster, saa at jeg tog hende
til Hustru? Se, her har du nu din Hustru, tag hende
og gaa bort!« 20 Og Farao bød sine Mænd følge ham
og hans Hustru og al deres Ejendom paa Vej;

13 og Abram drog atter med sin Hustru og al
sin Ejendom fra Ægypten op til Sydlandet, og
Lot drog med ham. 2 Abram var meget rig paa
Kvæghjorde, Sølv og Guld; 3 og han vandrede fra
Lejrplads til Lejrplads og naaede fra Sydlandet til
Betel, til det Sted, hvor hans Teltlejr havde staaet
første Gang, mellem Betel og Aj, 4 til det Sted, hvor
han forrige Gang havde rejst et Alter; og Abram
paakaldte der HERRENS Navn. 5 Og Lot, der drog
med Abram, ejede ligeledes Smaakvæg, Hornkvæg
og Telte. 6 Men Landet formaaede ikke at rumme
dem, saa de kunde bo sammen; thi deres Hjorde
var for store til, at de kunde bo sammen. 7 Da
opstod der Strid mellem Abrams og Lots Hyrder; det
var dengang Kana'anæerne og Perizziterne boede
i Landet. 8 Abram sagde derfor til Lot: »Der maa
ikke være Strid mellem os to eller mellem mine og
dine Hyrder, vi er jo Frænder! 9 Ligger ikke hele
Landet dig aabent? Skil dig hellere fra mig; vil du
til venstre, saa gaar jeg til højre, og vil du til højre,
saa gaar jeg til venstre!« 10 Da saa Lot sig omkring,
og da han saa, at hele Jordanegnen (det var før
HERREN ødelagde Sodoma og Gomorra) var vandrig
som HERRENS Have, som Ægyptens Land, hen ad
Zoar til, 11 valgte han sig hele Jordanegnen. Saa
brød Lot op og drog østerpaa, og de skiltes, 12 idet
Abram slog sig ned i Kana'ans Land, medens Lot
slog sig ned i Jordanegnens Byer og drog med sine
Telte fra Sted til Sted helt hen til Sodoma. — 13 Men
Mændene i Sodoma var ugudelige og store Syndere
mod HERREN. 14 Efter at Lot havde skilt sig fra
Abram, sagde HERREN til denne: »Løft dit Blik og se
dig om der, hvor du staar, mod Nord, mod Syd, mod
Øst og mod Vest; 15 thi hele det Land, du ser, vil jeg
give dig og dit Afkom til evig Tid, 16 og jeg vil gøre dit
Afkom som Jordens Støv, saa at det lige saa lidt skal
kunne tælles, som nogen kan tælle Jordens Støv. 17
Drag nu gennem Landet paa Kryds og tværs, thi dig
giver jeg det!« 18 Saa drog Abram fra Sted til Sted
med sine Telte og kom til Mamres Lund i Hebron,
hvor han slog sig ned og byggede HERREN et Alter.

14 Dengang Amrafel var Konge i Sinear, Arjok i
Ellasar, Kedorlaomer i Elam og Tid'al i Gojim, 2

laa de i Krig med Kong Bera af Sodoma, Kong Birsja
af Gomorra, Kong Sjin'ab af Adma, Kong Sjem'eber
af Zebojim og Kongen i Bela, det et Zoar. 3 Alle
disse havde slaaet sig sammen og var rykket frem til
Siddims Dal, det er Salthavet. 4 I tolv Aar havde de
staaet under Kedorlaomer, men i det trettende faldt
de fra; 5 og i det fjortende Aar kom Kedorlaomer og
de Konger, som fulgte ham. Først slog de Refaiterne i
Asjtarot-Karnajim, Zuziterne i Ham, Emiterne i Sjave-
Kirjatajim 6 og Horiterne i Se'irs Bjerge hen ad El-
Paran til ved Ørkenens Rand; 7 saa vendte de om
og drog til Misjpatkilden, det er Kadesj, og slog
Amalekiterne i hele deres Omraade og ligesaa de
Amoriter, der boede i Hazazon-Tamar. 8 Da drog
Sodomas, Gomorras, Admas, Zebojims og Belas,
det er Zoars, Konger ud og indlod sig i Siddims Dal i
Kamp 9 med Kong Kedorlaomer af Elam, Kong Tid'al
af Gojim, Kong Amrafel af Sinear og Kong Arjok af
Ellasar, fire Konger mod fem. 10 Men Siddims Dal var
fuld af Jordbeggruber; og da Sodomas og Gomorras
Konger blev slaaet paa Flugt, styrtede de i dem,
medens de, der blev tilbage, flyede op i Bjergene. 11
Saa tog Fjenden alt Godset i Sodoma og Gomorra og
alle Levnedsmidlerne og drog bort; 12 ligeledes tog
de, da de drog bort, Abrams Brodersøn Lot og alt
hans Gods med sig; thi han boede i Sodoma. 13 Men
en Flygtning kom og meldte det til Hebræeren Abram,
der boede ved den Lund, som tilhørte Amoriten
Mamre, en Broder til Esjkol og Aner, der ligesom han
var Abrams Pagtsfæller. 14 Da nu Abram hørte, at
hans Frænde var taget til Fange, mønstrede han sine
Husfolk, de hjemmefødte Trælle, 318 Mand, og satte
efter Fjenden til Dan; 15 der faldt han og hans Trælle
over dem om Natten, slog dem paa Flugt og forfulgte
dem op til Hoba norden for Damaskus. 16 Derefter
bragte han alt Godset tilbage; ogsaa sin Frænde Lot
og hans Gods førte han tilbage og ligeledes Kvinderne
og Folket. 17 Da han nu kom tilbage fra Sejren
over Kedorlaomer og de Konger, der fulgte ham, gik
Sodomas Konge ham i Møde i Sjavedalen, det er
Kongedalen. 18 Men Salems Konge Melkizedek, Gud
den Allerhøjestes Præst, bragte Brød og Vin 19 og
velsignede ham med de Ord: »Priset være Abram for
Gud den Allerhøjeste, Himmelens og Jordens Skaber,
20 og priset være Gud den Allerhøjeste, der gav dine
Fjender i din Haand!« Og Abram gav ham Tiende
af alt. 21 Sodomas Konge sagde derpaa til Abram:
»Giv mig Menneskene og behold selv Godset!« 22
Men Abram svarede Sodomas Konge: »Til HERREN,
Gud den Allerhøjeste, Himmelens og Jordens Skaber,
løfter jeg min Haand paa, 23 at jeg ikke vil tage
saa meget som en Traad eller en Sandalrem eller
overhovedet noget som helst af din Ejendom; du skal
ikke sige, at du har gjort Abram rig! 24 Jeg vil intet
have — kun hvad de unge Mænd har fortæret, og
mine Ledsagere, Aner, Esjkol og Mamres Del, lad
dem faa deres Del!«

15 Nogen Tid efter kom HERRENS Ord til Abram
i et Syn saaledes: »Frygt ikke, Abram, jeg er
dit Skjold; din Løn skal blive saare stor!« 2 Men
Abram svarede: »Herre, HERRE, hvad kan du give
mig, naar jeg dog gaar barnløs bort, og en Mand fra
Damaskus, Eliezer, skal arve mit Hus.« 3 Og Abram
sagde: »Du har jo intet Afkom givet mig, og se, min
Hustræl kommer til at arve mig!« 4 Og se, HERRENS
Ord kom til ham saaledes: »Han kommer ikke til at
arve dig, men den, der udgaar af dit Liv, han skal
arve dig.« 5 Derpaa førte han ham ud i det fri og
sagde: »Se op mod Himmelen og prøv, om du kan
tælle Stjernerne!« Og han sagde til ham: »Saaledes
skal dit Afkom blive!« 6 Da troede Abram HERREN,
og han regnede ham det til Retfærdighed. 7 Derpaa
sagde han til ham: »Jeg er HERREN, som førte dig
bort fra Ur-Kasdim for at give dig dette Land i Eje!« 8
Men han svarede: »Herre, HERRE, hvorpaa kan jeg
kende, at jeg skal faa det i Eje?« 9 Da sagde han til
ham: »Tag mig en treaars Kvie, en treaars Ged og en
treaars Væder, en Turteldue og en Smaafugl!« 10
Saa tog han alle disse Dyr skar dem midt over og
lagde Halvdelene over for hinanden; dog skar han
ikke Fuglene over. 11 Da slog der Rovfugle ned paa
de døde Kroppe, men Abram skræmmede dem bort.
12 Da Solen saa var ved at gaa ned, faldt der Dvale
over Abram, og se, Rædsel faldt over ham, et stort
Mørke. 13 Og han sagde til Abram: »Vide skal du, at
dit Afkom skal bo som fremmede i et Land, der ikke
er deres eget; de skal trælle for dem og mishandles
af dem i 400 Aar. 14 Dog vil jeg ogsaa dømme det
Folk, de kommer til at trælle for, og siden skal de
vandre ud med meget Gods. 15 Men du skal fare til
dine Fædre i Fred og blive jordet i en god Alderdom.
16 I fjerde Slægtled skal de vende tilbage hertil; thi
endnu er Amoriternes Syndeskyld ikke fuldmoden.«
17 Da Solen var gaaet ned og Mørket faldet paa,
viste der sig en rygende Ovn med en flammende
Ildslue, der skred frem mellem de sønderskaarne
Kroppe. 18 Paa den Dag sluttede HERREN Pagt
med Abram, idet han sagde: »Dit Afkom giver jeg
dette Land fra Ægyptens Bæk til den store Flod,
Eufratfloden, 19 det er Keniterne, Kenizziterne,
Kadmoniterne, 20 Hetiterne, Perizziterne, Refaiterne,

21 Amoriterne, Kana'anæerne, Girgasjiterne,
Hivviterne og Jebusiterne.«

16 Abrams Hustru Saraj fødte ham intet Barn. Men
Saraj havde en Ægyptisk Trælkvinde ved Navn
Hagar; 2 og Saraj sagde til Abram: »HERREN har jo
nægtet mig Børn; gaa derfor ind til min Trælkvinde,
maaske kan jeg faa en Søn ved hende!« Og Abram
adlød Saraj. 3 Saa tog Abrams Hustru Saraj sin
Trælkvinde, Ægypterinden Hagar, efter at Abram
havde boet ti Aar i Kana'ans Land, og gav sin Mand
Abram hende til Hustru; 4 og han gik ind til Hagar, og
hun blev frugtsommelig. Men da hun saa, at hun var
frugtsommelig, lod hun haant om sin Herskerinde. 5
Da sagde Saraj til Abram: »Min Krænkelse komme
over dig! Jeg lagde selv min Trælkvinde i din Favn,
og nu hun ser, at hun skal føde, lader hun haant
om mig; HERREN være Dommer mellem mig og
dig!« 6 Abram svarede Saraj: »Din Trælkvinde er
i din Haand, gør med hende, hvad du finder for
godt!« Da plagede Saraj hende, saa hun flygtede for
hende. 7 Men HERRENS Engel fandt hende ved
Vandkilden i Ørkenen, ved Kilden paa Vejen til Sjur; 8
og han sagde: »Hvorfra kommer du, Hagar, Sarajs
Trælkvinde, og hvor gaar du hen?« Hun svarede:
»Jeg flygter for min Herskerinde Saraj!« 9 Da sagde
HERRENS Engel til hende: »Vend tilbage til din
Herskerinde og find dig i hendes Mishandling!« 10
Og HERRENS Engel sagde til hende: »Jeg vil gøre
dit Afkom saa talrigt, at det ikke kan tælles.« 11
Og HERRENS Engel sagde til hende: »Se, du er
frugtsommelig, og du skal føde en Søn, som du skal
kalde Ismael, thi HERREN har hørt, hvad du har
lidt; 12 og han skal blive et Menneske-Vildæsel, hvis
Haand er mod alle, og alles Haand mod ham, og
han skal ligge i Strid med alle sine Frænder!« 13
Saa gav hun HERREN, der havde talet til hende,
Navnet: Du er en Gud, som ser; thi hun sagde: »Har
jeg virkelig her set et Glimt af ham, som ser mig?«
14 Derfor kaldte man Brønden Be'er-lahaj-ro'i; den
ligger mellem Kadesj og Bered. 15 Og Hagar fødte
Abram en Søn, og Abram kaldte Sønnen, Hagar fødte
ham, Ismael. 16 Abram var seks og firsindstyve Aar
gammel, da Hagar fødte ham Ismael.

17 Da Abram var ni og halvfemsindstyve Aar
gammel, aabenbarede HERREN sig for ham og
sagde til ham: »Jeg er Gud den Almægtige; vandre
for mit Aasyn og vær ustraffelig, 2 saa vil jeg oprette
min Pagt mellem mig og dig og give dig et overvættes
stort Afkom!« 3 Da faldt Abram paa sit Ansigt, og
Gud sagde til ham: 4 »Fra min Side er min Pagt med
dig, at du skal blive Fader til en Mængde Folk; 5
derfor skal dit Navn ikke mere være Abram, men du
skal hedde Abraham, thi jeg gør dig til Fader til en
Mængde Folk. 6 Jeg vil gøre dig overvættes frugtbar
og lade dig blive til Folk, og Konger skal nedstamme
fra dig. 7 Jeg opretter min Pagt mellem mig og dig og
dit Afkom efter dig fra Slægt til Slægt, og det skal
være en evig Pagt, at jeg vil være din Gud og efter
dig dit Afkoms Gud; 8 og jeg giver dig og dit Afkom
efter dig din Udlændigheds Land, hele Kana'ans
Land, til evigt Eje, og jeg vil være deres Gud!« 9
Derpaa sagde Gud til Abraham: »Men du paa din
Side skal holde min Pagt, du og dit Afkom efter dig fra
Slægt til Slægt; 10 og dette er min Pagt, som I skal
holde, Pagten mellem mig og eder, at alt af Mandkøn
hos eder skal omskæres. 11 I skal omskæres paa
eders Forhud, det skal være et Pagtstegn mellem mig
og eder; 12 otte Dage gamle skal alle af Mandkøn
omskæres hos eder i alle kommende Slægter, baade
de hjemmefødte Trælle og de, som er købt, alle
fremmede, som ikke hører til dit Afkom; 13 omskæres
skal baade dine hjemmefødte og dine købte. Min
Pagt paa eders Legeme skal være en evig Pagt!
14 Men de uomskaarne, det af Mandkøn, der ikke
Ottendedagen omskæres paa Forhuden, de skal
udryddes af deres Folk; de har brudt min Pagt!« 15
Endvidere sagde Gud til Abraham: »Din Hustru Saraj
skal du ikke mere kalde Saraj, hendes Navn skal
være Sara; 16 jeg vil velsigne hende og give dig en
Søn ogsaa ved hende; jeg vil velsigne hende, og
hun skal blive til Folk, og Folkeslags Konger skal
nedstamme fra hende!« 17 Da faldt Abraham paa sit
Ansigt og lo, idet han tænkte: »Kan en hundredaarig
faa Børn, og kan Sara med sine halvfemsindstyve
Aar føde en Søn?« 18 Abraham sagde derfor til Gud:
»Maatte dog Ismael leve for dit Aasyn!« 19 Men Gud
sagde: »Nej, din Ægtehustru Sara skal føde dig en
Søn, som du skal kalde Isak; med ham vil jeg oprette
min Pagt, og det skal være en evig Pagt, der skal
gælde hans Afkom efter ham! 20 Men hvad Ismael
angaar, har jeg bønhørt dig: jeg vil velsigne ham og
gøre ham frugtbar og give ham et overvættes talrigt
Afkom; tolv Stammehøvdinger skal han avle, og jeg
vil gøre ham til et stort Folk. 21 Men min Pagt opretter
jeg med Isak, som Sara skal føde dig om et Aar ved
denne Tid.« 22 Saa hørte han op at tale med ham; og
Gud steg op fra Abraham. 23 Da tog Abraham sin
Søn Ismael og alle sine hjemmefødte og de købte, alt
af Mandkøn i Abrahams Hus, og omskar selv samme
Dag deres Forhud, saaledes som Gud havde paalagt
ham. 24 Abraham var ni og halvfemsindstyve Aar, da

han blev omskaaret paa sin Forhud; 25 og hans Søn
Ismael var tretten Aar, da han blev omskaaret paa
sin Forhud. 26 Selv samme Dag blev Abraham og
hans Søn Ismael omskaaret; 27 og alle Mænd i hans
Hus, baade de hjemmefødte og de, der var købt, de
fremmede, blev omskaaret tillige med ham.

18 Siden aabenbarede HERREN sig for ham ved
Mamres Lund, engang han sad i Teltdøren paa
den hedeste Tid af Dagen. 2 Da han saa op, fik han
Øje paa tre Mænd, der stod foran ham. Saa snart han
fik Øje paa dem, løb han dem i Møde fra Teltdøren,
bøjede sig til Jorden 3 og sagde: »Herre, hvis jeg
har fundet Naade for dine Øjne, saa gaa ikke din
Træl forbi! 4 Lad der blive hentet lidt Vand, saa I
kan tvætte eders Fødder og hvile ud under Træet. 5
Saa vil jeg bringe et Stykke Brød, for at I kan styrke
eder; siden kan I drage videre — da eders Vej nu
engang har ført eder forbi eders Træl!« De svarede:
»Gør, som du siger!« 6 Da skyndte Abraham sig ind
i Teltet til Sara og sagde: »Tag hurtigt tre Maal fint
Mel, ælt det og bag Kager deraf!« 7 Saa ilede han ud
til Kvæget, tog en fin og lækker Kalv og gav den til
Svenden, og han tilberedte den i Hast. 8 Derpaa tog
han Surmælk og Sødmælk og den tilberedte Kalv,
satte det for dem og gik dem til Haande under Træet,
og de spiste. 9 Da sagde de til ham: »Hvor er din
Hustru Sara?« Han svarede: »Inde i Teltet!« 10 Saa
sagde han: »Næste Aar ved denne Tid kommer jeg
til dig igen, og saa har din Hustru Sara en Søn!«
Men Sara lyttede i Teltdøren bag ved dem; 11 og da
Abraham og Sara var gamle og højt oppe i Aarene,
og det ikke mere gik Sara paa Kvinders Vis, 12 lo
hun ved sig selv og tænkte: »Skulde jeg virkelig føle
Attraa, nu jeg er affældig, og min Herre er gammel?«
13 Da sagde HERREN til Abraham: »Hvorfor ler Sara
og tænker: Skulde jeg virkelig føde en Søn, nu jeg er
gammel? 14 Skulde noget være umuligt for Herren?
Næste Aar ved denne Tid kommer jeg til dig igen,
og saa har Sara en Søn!« 15 Men Sara nægtede
og sagde: »Jeg lo ikke!« Thi hun frygtede. Men han
sagde: »Jo, du lo!« 16 Saa brød Mændene op derfra
hen ad Sodoma til, og Abraham gik med for at følge
dem paa Vej. 17 Men HERREN sagde ved sig selv:
»Skulde jeg vel dølge for Abraham, hvad jeg har
i Sinde at gøre, 18 da Abraham dog skal blive til
et stort og mægtigt Folk, og alle Jordens Folk skal
velsignes i ham? 19 Jeg har jo udvalgt ham, for at
han skal paalægge sine Børn og sine Efterkommere
at vogte paa HERRENS Vej ved at øve Retfærdighed
og Ret, for at HERREN kan give Abraham alt, hvad
han har forjættet ham.« 20 Da sagde HERREN:
»Sandelig. Skriget over Sodoma og Gomorra er stort,
og deres Synd er saare svar. 21 Derfor vil jeg stige
ned og se, om de virkelig har handlet saa galt, som
det lyder til efter Skriget over dem, der har naaet
mig — derom vil jeg have Vished!« 22 Da vendte
Mændene sig bort derfra og drog ad Sodoma til;
men HERREN blev staaende foran Abraham. 23 Og
Abraham traadte nærmere og sagde: »Vil du virkelig
udrydde retfærdige sammen med gudløse? 24 Maaske
findes der halvtredsindstyve retfærdige i Byen; vil du
da virkelig udrydde dem og ikke tilgive Stedet for
de halvtredsindstyve retfærdiges Skyld, som findes
derinde. 25 Det være langt fra dig at handle saaledes:
at ihjelslaa retfærdige sammen med gudløse, saa de
retfærdige faar samme Skæbne som de gudløse —
det være langt fra dig! Skulde den, der dømmer hele
Jorden, ikke selv øve Ret?« 26 Da sagde HERREN:
»Dersom jeg finder halvtredsindstyve retfærdige i
Sodoma, i selve Byen, vil jeg for deres Skyld tilgive
hele Stedet!« 27 Men Abraham tog igen til Orde: »Se,
jeg har dristet mig til at tale til min Herre, skønt jeg
kun er Støv og Aske! 28 Maaske mangler der fem i de
halvtredsindstyve retfærdige — vil du da ødelægge
hele Byen for fems Skyld?« Han svarede: »Jeg vil
ikke ødelægge Byen, hvis jeg finder fem og fyrretyve
i den.« 29 Men han blev ved at tale til ham: »Maaske
findes der fyrretyve i den!« Han svarede: »For de
fyrretyves Skyld vil jeg lade det være.« 30 Men han
sagde: »Min Herre maa ikke blive vred, men lad mig
tale: Maaske findes der tredive i den!« Han svarede:
»Jeg skal ikke gøre det, hvis jeg finder tredive i den.«
31 Men han sagde: »Se, jeg har dristet mig til at tale
til min Herre: Maaske findes de tyve i den!« Han
svarede: »For de tyves Skyld vil jeg lade være at
ødelægge den.« 32 Men han sagde: »Min Herre maa
ikke blive vred, men lad mig kun tale denne ene Gang
endnu; maaske findes der ti i den!« Han svarede:
»For de tis Skyld vil jeg lade være at ødelægge den.«
33 Da nu HERREN havde talt ud med Abraham, gik
han bort; og Abraham vendte tilbage til sin Bolig.

19 De to Engle kom nu til Sodoma ved Aftenstid.
Lot sad i Sodomas Port, og da han fik Øje
paa dem, stod han op og gik dem i Møde, bøjede
sig til Jorden 2 og sagde: »Kære Herrer, tag dog
ind og overnat i eders Træls Hus og tvæt eders
Fødder; i Morgen tidlig kan I drage videre!« Men de
sagde: »Nej, vi vil overnatte paa Gaden.« 3 Da nødte
han dem stærkt, og de tog ind i hans Hus; derpaa
tilberedte han dem et Maaltid og bagte usyrede

Kager, og de spiste. 4 Men endnu før de havde lagt
sig, stimlede Byens Folk, Indbyggerne i Sodoma,
sammen omkring Huset, baade gamle og unge, alle
uden Undtagelse, 5 og de raabte til Lot: »Hvor er de
Mænd, der kom til dig i Nat? Kom herud med dem, for
at vi kan stille vor Lyst paa dem!« 6 Da gik Lot ud til
dem i Porten, men Døren lukkede han efter sig. 7 Og
han sagde: »Gør dog ikke noget ondt, mine Brødre! 8
Se, jeg har to Døtre, der ikke har kendt Mand; dem vil
jeg bringe ud til eder, og med dem kan I gøre, hvad
I lyster; men disse Mænd maa I ikke gøre noget,
siden de nu engang er kommet ind under mit Tags
Skygge!« 9 Men de sagde: »Bort med dig! Her er den
ene Mand kommet og bor som fremmed, og nu vil
han spille Dommer! Kom, lad os handle værre med
ham end med dem!« Og de trængte ind paa Manden,
paa Lot, og nærmede sig Døren for at sprænge den.
10 Da rakte Mændene Haanden ud og trak Lot ind til
sig og lukkede Døren; 11 men Mændene uden for
Porten til Huset slog de med Blindhed, baade store
og smaa, saa de forgæves søgte at finde Porten. 12
Derpaa sagde Mændene til Lot: »Hvem der ellers
hører dig til her, dine Svigersønner, dine Sønner og
Døtre, alle, som hører dig til i Byen, maa du føre
bort fra dette Sted; 13 thi vi staar i Begreb med at
ødelægge Stedet her, fordi Skriget over dem er blevet
saa stort for HERREN, at HERREN har sendt os for
at ødelægge dem.« 14 Da gik Lot ud og sagde til sine
Svigersønner, der skulde ægte hans Døtre: »Staa op,
gaa bort herfra, thi HERREN vil ødelægge Byen!«
Men hans Svigersønner troede, at han drev Spøg
med dem. 15 Da Morgenen saa gryede, skyndede
Englene paa Lot og sagde: »Tag din Hustru og dine
to Døtre, som bor hos dig, og drag bort, for at du ikke
skal rives bort ved Byens Syndeskyld!« 16 Og da han
tøvede, greb Mændene ham, hans Hustru og hans to
Døtre ved Haanden, thi HERREN vilde skaane ham,
og de førte ham bort og bragte ham i Sikkerhed uden
for Byen. 17 Og idet de førte dem uden for Byen,
sagde de: »Det gælder dit Liv! Se dig ikke tilbage og
stands ikke nogensteds i Jordanegnen, men red dig
op i Bjergene, for at du ikke skal omkomme!« 18 Men
Lot sagde til dem: »Ak nej, Herre! 19 Din Træl har jo
fundet Naade for dine Øjne, og du har vist mig stor
Godhed og frelst mit Liv; men jeg kan ikke naa op i
Bjergene og undfly Ulykken; den indhenter mig saa
jeg mister Livet. 20 Se, den By der er nær nok til at
jeg kan flygte derhen; den betyder jo ikke stort, lad
mig redde mig derhen, den betyder jo ikke stort, og
mit Liv er frelst!« 21 Da svarede han: »Ogsaa i det
Stykke har jeg bønhørt dig; jeg vil ikke ødelægge den
By, du nævner; 22 men red dig hurtigt derhen, thi jeg
kan intet gøre, før du naar derhen!« Derfor kaldte
man Byen Zoar. 23 Da Solen steg op over Landet og
Lot var naaet til Zoar, 24 lod HERREN Svovl og Ild
regne over Sodoma og Gomorra fra HERREN, fra
Himmelen; 25 og han ødelagde disse Byer og hele
Jordanegnen og alle Byernes Indbyggere og Landets
Afgrøde. 26 Men hans Hustru, som gik efter ham,
saa sig tilbage og blev til en Saltstøtte. 27 Næste
Morgen, da Abraham gik hen til det Sted, hvor han
havde staaet hos HERREN, 28 og vendte sit Blik
mod Sodoma og Gomorra og hele Jordanegnen, saa
han Røg stige til Vejrs fra Landet som Røgen fra en
Smelteovn. 29 Da Gud tilintetgjorde Jordanegnens
Byer, kom han Abraham i Hu og førte Lot ud af
Ødelæggelsen, som han lod komme over de Byer,
Lot boede i. 30 Men Lot drog op fra Zoar og slog sig
ned i Bjergene med sine Døtre, thi han turde ikke
blive i Zoar; og han boede i en Hule med sine to
Døtre. 31 Da sagde den ældste til den yngste: »Vor
Fader er gammel, og der findes ingen Mænd her i
Landet, som kunde komme til os paa vanlig Vis. 32
Kom, lad os give vor Fader Vin at drikke og ligge hos
ham for at faa Afkom ved vor Fader!« 33 De gav ham
da Vin at drikke samme Nat; og den ældste lagde sig
hos sin Fader, og han sansede hverken, at hun lagde
sig, eller at hun stod op. 34 Næste Dag sagde den
ældste til den yngste: »Jeg laa i Gaar Nat hos min
Fader; nu vil vi ogsaa give ham Vin at drikke i Nat, og
gaa du saa ind og læg dig hos ham, for at vi kan faa
Afkom ved vor Fader!« 35 Saa gav de atter den Nat
deres Fader Vin at drikke, og den yngste lagde sig
hos ham, og han sansede hverken, at hun lagde sig,
eller at hun stod op. 36 Saaledes blev begge Lots
Døtre frugtsommelige ved deres Fader; 37 og den
ældste fødte en Søn, som hun kaldte Moab; han er
Moabs Stamfader den Dag i Dag. 38 Ligesaa fødte
den yngste en Søn, som hun kaldte Ben-Ammi; han
er Ammoniternes Stamfader den Dag i Dag.

20 Derpaa brød Abraham op derfra til Sydlandet og
slog sig ned mellem Kadesj og Sjur og boede
som fremmed i Gerar. 2 Da nu Abraham sagde om
sin Hustru Sara, at hun var hans Søster, sendte Kong
Abimelek af Gerar Bud og lod Sara hente til sig. 3
Men Gud kom til Abimelek i en Drøm om Natten og
sagde til ham: »Se, du skal dø for den Kvindes Skyld,
som du har taget, thi hun er en anden Mands Hustru!«
4 Abimelek var imidlertid ikke kommet hende nær;
og han sagde: »Herre, vil du virkelig slaa retfærdige
Folk ihjel? 5 Har han ikke sagt mig, at hun er hans

Søster? Og hun selv har ogsaa sagt, at han er
hendes Broder; i mit Hjertes Troskyldighed og med
rene Hænder har jeg gjort dette.« 6 Da sagde Gud til
ham i Drømmen: »Jeg ved, at du har gjort det i dit
Hjertes Troskyldighed, og jeg har ogsaa hindret dig i
at synde imod mig; derfor tilstedte jeg dig ikke at røre
hende. 7 Men send nu Mandens Hustru tilbage, thi
han er en Profet, saa han kan gaa i Forbøn for dig,
og du kan blive i Live; men sender du hende ikke
tilbage, saa vid, at du og alle dine er dødsens!« 8
Tidligt næste Morgen lod Abimelek alle sine Tjenere
kalde og fortalte dem det hele, og Mændene blev
saare forfærdede. 9 Men Abimelek lod Abraham
kalde og sagde til ham: »Hvad har du dog gjort imod
os? Og hvad har jeg forbrudt imod dig, at du bragte
denne store Synd over mig og mit Rige? Du har gjort
imod mig, hvad man ikke bør gøre!« 10 Og Abimelek
sagde til Abraham: »Hvad bragte dig til at handle
saaledes?« 11 Abraham svarede: »Jo, jeg tænkte:
Her er sikkert ingen Gudsfrygt paa dette Sted, saa de
vil slaa mig ihjel for min Hustrus Skyld. 12 Desuden
er hun virkelig min Søster, min Faders Datter, kun
ikke min Moders; men hun blev min Hustru. 13 Og da
nu Gud lod mig flakke om fjernt fra min Faders Hus,
sagde jeg til hende: Den Godhed maa du vise mig,
at du overalt, hvor vi kommer hen, siger, at jeg er
din Broder.« 14 Derpaa tog Abimelek Smaakvæg og
Hornkvæg, Trælle og Trælkvinder og gav Abraham
dem og sendte hans Hustru Sara tilbage til ham;
15 og Abimelek sagde til ham: »Se, mit Land ligger
aabent for dig; slaa dig ned, hvor du lyster!« 16
Men til Sara sagde han: »Jeg har givet din Broder
1000 Sekel Sølv, det skal være dig Godtgørelse for
alt, hvad der er tilstødt dig. Hermed har du faaet
fuld Oprejsning.« 17 Men Abraham gik i Forbøn hos
Gud, og Gud helbredte Abimelek og hans Hustru og
Medhustruer, saa at de atter fik Børn. 18 HERREN
havde nemlig lukket for ethvert Moderliv i Abimeleks
Hus for Abrahams Hustru Saras Skyld.

21 HERREN saa til Sara, som han havde lovet,
og HERREN gjorde ved Sara, som han havde
sagt, 2 og hun undfangede og fødte Abraham en
Søn i hans Alderdom, til den Tid Gud havde sagt
ham. 3 Abraham kaldte den Søn, han fik med Sara,
Isak; 4 og Abraham omskar sin Søn Isak, da han
var otte Dage gammel, saaledes som Gud havde
paalagt ham. 5 Abraham var 100 Aar gammel, da
hans Søn Isak fødtes ham. 6 Da sagde Sara: »Gud
ham beredt mig Latter; enhver, der hører det, vil le
ad mig.« 7 Og hun sagde: »Hvem skulde have sagt
Abraham, at Sara ammer Børn! Sandelig, jeg har født
ham en Søn i hans Alderdom!« 8 Drengen voksede
til og blev vænnet fra, og Abraham gjorde et stort
Gæstebud, den Dag Isak blev vænnet fra. 9 Men da
Sara saa Ægypterinden Hagars Søn, som hun havde
født Abraham, lege med hendes Søn Isak, 10 sagde
hun til Abraham: »Jag den Trælkvinde og hendes
Søn bort, thi ikke skal denne Trælkvindes Søn arve
sammen med min Søn, med Isak!« 11 Derover blev
Abraham saare ilde til Mode for sin Søns Skyld; 12
men Gud sagde til Abraham: »Vær ikke ilde til Mode
over Drengen og din Trælkvinde, men adlyd Sara i
alt, hvad hun siger dig, thi efter Isak skal dit Afkom
nævnes; 13 men ogsaa Trælkvindens Søn vil jeg gøre
til et stort Folk; han er jo dit Afkom!« 14 Tidligt næste
Morgen tog da Abraham Brød og en Sæk Vand og
gav Hagar det, og Drengen satte han paa hendes
Skulder, hvorpaa han sendte hende bort. Som hun nu
vandrede af Sted, for hun vild i Be'ersjebas Ørken,
15 og Vandet slap op i hendes Sæk; da lagde hun
Drengen hen under en af Buskene 16 og gik hen
og satte sig i omtrent et Pileskuds Afstand derfra,
idet hun sagde ved sig selv: »Jeg kan ikke udholde
at se Drengen dø!« Og saaledes sad hun, medens
Drengen græd højt. 17 Da hørte Gud Drengens
Graad, og Guds Engel raabte til Hagar fra Himmelen
og sagde til hende: »Hvad fattes dig, Hagar? Frygt
ikke, thi Gud har hørt Drengens Røst der, hvor han
ligger; 18 rejs dig, hjælp Drengen op og tag ham ved
Haanden, thi jeg vil gøre ham til et stort Folk!« 19 Da
aabnede Gud hendes Øjne, saa hun fik Øje paa en
Brønd med Vand; og hun gik hen og fyldte Sækken
med Vand og gav Drengen at drikke. 20 Og Gud var
med Drengen, og han voksede til; og han bosatte
sig i Ørkenen og blev Bueskytte. 21 Han boede i
Parans Ørken, og hans Moder tog ham en Hustru fra
Ægypten. 22 Ved den Tid sagde Abimelek og hans
Hærfører Pikol til Abraham: »Gud er med dig i alt,
hvad du tager dig for; 23 tilsværg mig derfor her ved
Gud, at du aldrig vil være troløs mod mig eller mine
Efterkommere, men at du vil handle lige saa venligt
mod mig og det Land, du gæster, som jeg har handlet
mod dig!« 24 Da svarede Abraham: »Jeg vil sværge!«
25 Men Abraham krævede Abimelek til Regnskab for
en Brønd, som Abimeleks Folk havde tilranet sig. 26
Da svarede Abimelek: »Jeg ved intet om, hvem der
har gjort det; hverken har du underrettet mig derom, ej
heller har jeg hørt det før i Dag!« 27 Da tog Abraham
Smaakvæg og Hornkvæg og gav Abimelek det, og
derpaa sluttede de Pagt med hinanden. 28 Men
Abraham satte syv Lam til Side, 29 og da Abimelek

spurgte ham: »Hvad betyder de syv Lam, du der
har sat til Side?« 30 svarede han: »Jo, de syv Lam
skal du modtage af min Haand til Vidnesbyrd om,
at jeg har gravet denne Brønd.« 31 Derfor kaldte
man dette Sted Be'ersjeba, thi der svor de hinanden
Eder; 32 og de sluttede Pagt ved Be'ersjeba. Saa
brød Abimelek og hans Hærfører Pikol op og vendte
tilbage til Filisternes Land. 33 Men Abraham plantede
en Tamarisk i Be'ersjeba og paakaldte der HERREN
den evige Guds Navn. 34 Og Abraham boede en Tid
lang; som fremmed i Filisternes Land.

22 Efter disse Begivenheder satte Gud Abraham
paa Prøve og sagde til ham: »Abraham!« Han
svarede: »Se, her er jeg!« 2 Da sagde han: »Tag din
Søn Isak, din eneste, ham, du elsker, og drag hen til
Morija Land og bring ham der som Brændoffer paa
et af Bjergene, som jeg vil vise dig!« 3 Da sadlede
Abraham tidligt næste Morgen sit Æsel, tog to af sine
Drenge og sin Søn Isak med sig, og efter at have
kløvet Offerbrænde gav han sig paa Vandring; til det
Sted, Gud havde sagt ham. 4 Da Abraham den tredje
Dag saa op, fik han Øje paa Stedet langt borte. 5
Saa sagde Abraham til sine Drenge: »Bliv her med
Æselet, medens jeg og Drengen vandrer derhen for
at tilbede; saa kommer vi tilbage til eder.« 6 Abraham
tog da Brændet til Brændofferet og lagde det paa
sin Søn Isak; selv tog han Ilden og Offerkniven, og
saa gik de to sammen. 7 Da sagde Isak til sin Fader
Abraham: »Fader!« Han svarede: »Ja, min Søn!« Da
sagde han: »Her er Ilden og Brændet, men hvor er
Dyret til Brændofferet?« 8 Abraham svarede: »Gud
vil selv udse sig Dyret til Brændofferet, min Søn!« Og
saa gik de to sammen. 9 Da de naaede det Sted,
Gud havde sagt ham, byggede Abraham der et Alter
og lagde Brændet til Rette; saa bandt han sin Søn
Isak og lagde ham paa Alteret oven paa Brændet. 10
Og Abraham greb Kniven og rakte Haanden ud for at
slagte sin Søn. 11 Da raabte HERRENS Engel til ham
fra Himmelen: »Abraham, Abraham!« Han svarede:
»Se, her er jeg!« 12 Da sagde Engelen: »Ræk ikke
din Haand ud mod Drengen og gør ham ikke noget;
thi nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke sparer
din Søn, din eneste, for mig!« 13 Og da Abraham
nu saa op, fik han bag ved sig Øje paa en Væder,
hvis Horn havde viklet sig ind i de tætte Grene; og
Abraham gik hen og tog Væderen og ofrede den som
Brændoffer i sin Søns Sted. 14 Derfor kaldte Abraham
dette Sted: HERREN udser sig, eller, som man nu
til Dags siger: Bjerget, hvor HERREN viser sig. 15
Men HERRENS Engel raabte atter til Abraham fra
Himmelen: 16 »Jeg sværger ved mig selv, lyder det
fra HERREN: Fordi du har gjort dette og ikke sparet
din Søn, din eneste, for mig, 17 saa vil jeg velsigne
dig og gøre dit Afkom talrigt som Himmelens Stjerner
og Sandet ved Havets Bred; og dit Afkom skal tage
sine Fjenders Porte i Besiddelse; 18 og i din Sæd skal
alle Jordens Folk velsignes, fordi du adlød mig!« 19
Derpaa vendte Abraham tilbage til sine Drenge, og de
brød op og tog sammen til Be'ersjeba. Og Abraham
blev i Be'ersjeba. 20 Efter disse Begivenheder meldte
man Abraham: »Ogsaa Milka har født din Broder
Nakor Sønner: 21 Uz, hans førstefødte, dennes
Broder Buz, Kemuel, Arams Fader, 22 Kesed, Hazo,
Pildasj, Jidlaf og Betuel; 23 Betuel avlede Rebekka;
disse otte har Milka født Abrahams Broder Nakor, 24
og desuden har hans Medhustru Re'uma født Teba,
Gaham, Tahasj og Ma'aka.«

23 Sara levede 127 Aar, saa mange var Saras
Leveaar. 2 Sara døde i Kirjat-Arba, det er
Hebron, i Kana'ans Land. Saa gik Abraham hen og
holdt Klage over Sara og begræd hende. 3 Og da
han havde rejst sig fra sin døde, talte han saaledes
til Hetiterne: 4 »Jeg er Gæst og fremmed hos eder;
men giv mig et Gravsted hos eder, saa jeg kan jorde
min døde og bringe hende bort fra mit Ansigt!« 5
Da svarede Hetiterne Abraham: 6 »Hør os, Herre!
En Guds Fyrste er du jo iblandt os; jord du din døde
i en af vore bedste Grave! Ikke en af os vil nægte
dig sin Grav og hindre dig i at jorde din døde.« 7
Men Abraham stod op og bøjede sig for Hetiterne,
Folkene der paa Stedet, 8 og sagde til dem: »Hvis
I samtykker i, at jeg jorder min døde og bringer
hende bort fra mit Ansigt, saa føj mig i at lægge
et godt Ord ind for mig hos Efron, Zohars Søn, 9
saa han giver mig sin Klippehule i Makpela ved
Udkanten af sin Mark; for fuld Betaling skal han i
eders Nærværelse give mig den til Gravsted!« 10
Men Efron sad blandt Hetiterne; og Hetiten Efron
svarede Abraham i Hetiternes Paahør, saa mange
som gik ind gennem hans Bys Port: 11 »Gid min
Herre vilde høre mig! Marken giver jeg dig, og Hulen
derpaa giver jeg dig; i mit Folks Nærværelse giver
jeg dig den; jord du kun din døde!« 12 Da bøjede
Abraham sig for Folkene der paa Stedet 13 og sagde
til Efron i deres Paahør: »Om du blot — gid du dog
vilde høre mig! Jeg giver dig, hvad Marken er værd;
modtag det dog af mig, saa jeg kan jorde min døde
der.« 14 Da sagde Efron til Abraham: 15 »Gid min
Herre vilde høre mig! Et Stykke Land til 400 Sekel
Sølv, hvad har det at sige mellem mig og dig? Jord

du kun din døde!« 16 Og Abraham forstod Efron
og tilvejede ham den Sum, han havde nævnet i
Hetiternes Paahør, 400 Sekel Sølv i gangbar Mønt. 17
Saaledes gik Efrons Mark i Makpela over for Mamre
i hele sin Udstrækning tillige med Klippehulen og
alle Træerne paa Marken 18 over i Abrahams Eje
i Hetiternes Nærværelse, saa mange som gik ind
gennem hans Bys Port. 19 Derefter jordede Abraham
sin Hustru Sara i Klippehulen paa Makpelas Mark
over for Mamre, det er Hebron, i Kana'ans Land. 20
Og Marken med Klippehulen derpaa gik fra Hetiterne
over til Abraham som Gravsted.

24 Abraham var blevet gammel og til Aars, og
HERREN havde velsignet ham i alle Maader.
2 Da sagde Abraham til sin Træl, sit Hus's ældste,
som stod for hele hans Ejendom: »Læg din Haand
under min Lænd, 3 saa jeg kan tage dig i Ed ved
HERREN, Himmelens og Jordens Gud, at du ikke vil
tage min Søn en Hustru af Kana'anæernes Døtre,
blandt hvem jeg bor, 4 men drage til mit Land og min
Hjemstavn og tage min Søn Isak en Hustru derfra!«
5 Da sagde Trællen: »Men hvis nu Pigen ikke vil
følge mig her til Landet, skal jeg saa bringe din Søn
tilbage til det Land, du vandrede ud fra?« 6 Abraham
svarede: »Vogt dig vel for at bringe min Søn tilbage
dertil! 7 HERREN, Himmelens Gud, som tog mig
bort fra min Faders Hus og min Hjemstavns Land,
som talede til mig og tilsvor mig, at han vil give mit
Afkom dette Land, han vil sende sin Engel foran dig,
saa du kan tage min Søn en Hustru derfra; 8 men
hvis Pigen ikke vil følge dig, saa er du løst fra Eden
til mig; men i intet Tilfælde maa du bringe min Søn
tilbage dertil!« 9 Da lagde Trællen sin Haand under
sin Herre Abrahams Lænd og svor ham Eden. 10
Derpaa tog Trællen ti af sin Herres Kameler og alle
Haande kostbare Gaver fra sin Herre og gav sig paa
Vej til Nakors By i Aram-Naharajim. 11 Uden for Byen
lod han Kamelerne knæle ved Brønden ved Aftenstid,
ved den Tid Kvinderne gaar ud for at hente Vand;
12 og han bad saaledes: »HERRE, du min Herre
Abrahams Gud, lad det lykkes for mig i Dag og vis
Miskundhed mod min Herre Abraham! 13 Se, jeg
stiller mig her ved Vandkilden, nu Bymændenes Døtre
gaar ud for at hente Vand; 14 og siger jeg nu til en
Pige: Hæld din Krukke og giv mig at drikke! og siger
saa hun: Drik kun, og jeg vil ogsaa give dine Kameler
at drikke! lad det da være hende, du har udset til din
Tjener Isak; saaledes vil jeg kunne kende, at du har
vist Miskundhed mod min Herre!« 15 Knap var han
færdig med at bede, se, da kom Rebekka, en Datter
af Betuel, der var en Søn af Abrahams Broder Nakors
Hustru Milka, gaaende med Krukken paa Skulderen,
16 en saare smuk Kvinde, Jomfru, endnu ikke kendt
af nogen Mand. Hun steg ned til Kilden, fyldte sin
Krukke og steg op igen. 17 Da ilede Trællen hen til
hende og sagde: »Giv mig lidt Vand at drikke af din
Krukke!« 18 Hun svarede: »Drik, Herre!« og løftede
straks Krukken ned paa sin Haand og lod ham drikke;
19 og da hun havde slukket hans Tørst, sagde hun:
»Jeg vil ogsaa øse Vand til dine Kameler, til de har
slukket deres Tørst.« 20 Saa skyndte hun sig hen og
tømte Krukken i Truget og løb tilbage til Brønden for
at øse, og saaledes øste hun til alle hans Kameler.
21 Imidlertid stod Manden og saa tavs paa hende
for at faa at vide, om HERREN havde ladet hans
Rejse lykkes eller ej; 22 og da Kamelernes Tørst var
slukket, tog han en gylden Næsering, der vejede en
halv Sekel, og to Armbaand, der vejede ti Guldsekel,
og satte dem paa hendes Arme; 23 og han sagde til
hende: »Sig mig, hvis Datter du er! Er der Plads til os
i din Faders Hus for Natten?« 24 Hun svarede: »Jeg
er Datter af Betuel, som Milka fødte Nakor; « 25 og
videre sagde hun: »Der er rigeligt baade af Straa og
Foder hos os og Plads til at overnatte!« 26 Da bøjede
Manden sig og tilbad HERREN, 27 idet han sagde:
»Lovet være HERREN, min Herre Abrahams Gud,
som ikke har unddraget min Herre sin Miskundhed og
Trofasthed! HERREN har ført mig paa Vejen til min
Herres Broders Hus.« 28 Pigen løb imidlertid hjem og
fortalte alt dette i sin Moders Hus. 29 Men Rebekka
havde en Broder ved Navn Laban; han løb ud til
Manden ved Kilden; 30 og da han saa Næseringen
og Armbaandene paa sin Søsters Arme og hørte sin
Søster Rebekka fortælle, hvad Manden havde sagt til
hende, gik han ud til Manden, som stod med sine
Kameler ved Kilden; 31 og han sagde: »Kom, du
HERRENS velsignede, hvorfor staar du herude? Jeg
har ryddet op i Huset og gjort Plads til Kamelerne.«
32 Saa kom Manden hen til Huset og tog Seletøjet af
Kamelerne, og Laban bragte Straa og Foder til dem
og Vand til Fodtvæt for Manden og hans Ledsagere.
33 Men da der blev sat Mad for ham, sagde han:
»Jeg vil intet nyde, før jeg har røgtet mit Ærinde!«
De svarede: »Sig frem!« 34 Saa sagde han: »Jeg
er Abrahams Træl. 35 HERREN har velsignet min
Herre i rigt Maal, saa han er blevet en velstaaende
Mand, og givet ham Smaakvæg og Hornkvæg, Sølv
og Guld, Trælle og Trælkvinder, Kameler og Æsler;
36 og Sara, min Herres Hustru, har født ham en Søn
i hans Alderdom, og ham har han givet alt, hvad
han ejer. 37 Og nu har min Herre taget mig i Ed og

sagt: Du maa ikke tage min Søn en Hustru blandt
Kana'anæernes Døtre, i hvis Land jeg bor; 38 Men
du skal drage til min Faders Hus og min Slægt og
tage min Søn en Hustru derfra! 39 Og da jeg sagde
til min Herre: Men hvis nu Pigen ikke vil følge med
mig? 40 svarede han: HERREN, for hvis Aasyn jeg
har vandret, vil sende sin Engel med dig og lade din
Rejse lykkes, saa du kan tage min Søn en Hustru af
min Slægt og min Faders Hus; 41 i modsat Fald er du
løst fra Eden til mig; kommer du til min Slægt, og de
ikke vil give dig hende, er du løst fra Eden til mig!
42 Da jeg nu i Dag kom til Kilden, bad jeg saaledes:
HERRE, du min Herre Abrahams Gud! Vilde du dog
lade den Rejse lykkes, som jeg nu har for! 43 Se,
jeg stiller mig her ved Kilden, og siger jeg nu til den
Pige, der kommer for at øse Vand: Giv mig lidt Vand
at drikke af din Krukke! 44 og svarer saa hun: Drik
selv, og jeg vil ogsaa øse Vand til dine Kameler! lad
hende da være den Kvinde, HERREN har udset til
min Herres Søn! 45 Og knap var jeg færdig med at
tale saaledes ved mig selv, se, da kom Rebekka med
sin Krukke paa Skulderen og steg ned til Kilden og
øste Vand, og da jeg sagde til hende: Giv mig noget
at drikke! 46 løftede hun straks sin Krukke ned og
sagde: Drik kun, og jeg vil ogsaa give dine Kameler
at drikke! Saa drak jeg, og hun gav ogsaa Kamelerne
at drikke. 47 Da spurgte jeg hende: Hvis Datter er
du? Og hun sagde: Jeg er Datter af Betuel, Nakors
og Milkas Søn! Saa satte jeg Ringen i hendes Næse
og Armbaandene paa hendes Arme; 48 og jeg bøjede
mig og tilbad HERREN, og jeg lovede HERREN, min
Herre Abrahams Gud, som havde ført mig den rigtige
Vej, saa jeg: kunde tage min Herres Broderdatter til
hans Søn! 49 Hvis I nu vil vise min Herre Godhed og
Troskab, saa sig mig det, og hvis ikke, saa sig mig
det, for at jeg kan have noget at rette mig efter!« 50
Da sagde Laban og Betuel: »Denne Sag kommer fra
HERREN, vi kan hverken gøre fra eller til! 51 Der
staar Rebekka foran dig, tag hende og drag bort, at
hun kan: blive din Herres Søns Hustru, saaledes som
HERREN har sagt!« 52 Da Abrahams Træl hørte
deres Ord, kastede han sig til Jorden for HERREN.
53 Derpaa fremtog Trællen Sølv og Guldsmykker og
Klæder og gav Rebekka dem, og til hendes Broder
og Moder uddelte han Gaver. 54 Saa spiste og drak
han og hans Ledsagere og overnattede der. Da de
var staaet op næste Morgen, sagde han: »Lad mig
nu fare til min Herre!« 55 Men Rebekkas Broder og
Moder svarede: »Lad dog Pigen blive hos os i nogen
Tid, en halv Snes Dage eller saa, siden kan du drage
bort!« 56 Da sagde han til dem: »Ophold mig ikke, nu
HERREN har ladet min Rejse lykkes; lad mig fare!
Jeg vil drage til min Herre!« 57 De svarede; »Lad
os kalde paa. Pigen og spørge hende selv!« 58 Og
de kaldte paa Rebekka og spurgte hende: »Vil du
drage med denne Mand?« Hun svarede: »Ja, jeg vil!«
59 Da tog de Afsked med deres, Søster Rebekka
og hendes Amme og med Abrahams Træl og hans
Ledsagere; 60 og de velsignede Rebekka og sagde:
»Maatte du, vor Søster, blive til ti Tusind Tusinder, og
maatte dit Afkom indtage dine Fjenders Porte!« 61
Saa brød Rebekka og hendes Piger op, og de satte
sig paa Kamelerne og fulgte med Manden; og Trællen
tog Rebekka og drog bort. 62 Isak var imidlertid
draget til Ørkenen ved Be'er-lahaj-ro'i, og han boede i
Sydlandet. 63 Da han engang ved Aftenstid var gaaet
ud paa Marken for at bede, saa han op og fik Øje
paa nogle Kameler, der nærmede sig. 64 Men da
Rebekka saa op og fik Øje paa Isak, lod hun sig glide
ned af Kamelen 65 og spurgte Trællen: »Hvem er den
Mand der, som kommer os i Møde paa Marken?«
Trællen svarede: »Det er min Herre!« Da tog hun sit
Slør og tilhyllede sig. 66 Men Trællen fortalte Isak alt,
hvad han havde udrettet. 67 Da førte Isak Rebekka
ind i sin Moder Saras Telt og tog hende til Hustru; og
han fik hende kær. Saaledes blev Isak trøstet efter
sin Moder.

25 Abraham tog sig en Hustru, som hed Ketura;
2 og hun fødte ham Zimran, Joksjan, Medan,
Midjan, Jisjbak og Sjua. 3 Joksjan avlede Saba og
Dedan. Dedans Sønner var Assjuriterne, Letusjiterne
og Le'ummiterne. 4 Midjans Sønner var Efa, Efer,
Hanok, Abida og Elda'a. Alle disse var Keturas Sønner.
5 Abraham gav Isak alt, hvad han ejede; 6 men
de Sønner, Abraham havde med sine Medhustruer,
skænkede han Gaver og sendte dem, medens han
endnu levede, bort fra sin Søn Isak, østpaa til
Østlandet. 7 De Aar, Abraham levede, udgjorde
175; 8 saa udaandede han. Og Abraham døde i
en god Alderdom, gammel og mæt af Dage, og
samledes til sin Slægt. 9 Og hans Sønner Isak
og Ismael jordede ham i Makpelas Klippehule paa
Hetiten Efrons Zohars Søns, Mark over for Mamre,
10 den Mark, Abraham havde købt af Hetiterne; der
jordedes Abraham og hans Hustru Sara. 11 Og da
Abraham var død, velsignede Gud hans Søn Isak.
Isak boede ved Be'er-lahaj-ro'i. 12 Dette er Abrahams
Søn Ismaels Slægtebog, hvem Saras Trælkvinde,
Ægypterinden Hagar, fødte ham. 13 Følgende er
Navnene paa Ismaels Sønner efter deres Navne og
Slægter: Nebajot, Ismaels førstefødte, Kedar, Adbe'el,

Mibsam, 14 Misjma, Duma, Massa, 15 Hadad, Tema,
Jetur, Nafisj og Kedma. 16 Det var Ismaels Sønner, og
det var deres Navne i deres Indhegninger og Teltlejre,
tolv Høvdinger med deres Stammer. 17 Ismaels
Leveaar udgjorde 137; saa udaandede han; han døde
og samledes til sin Slægt. 18 De havde deres Boliger
fra Havila til Sjur over for Ægypten hen ad Assjur til.
Lige for Øjnene af alle sine Brødre slog han sig ned.
19 Dette er Abrahams Søn Isaks Slægtebog. Abraham
avlede Isak. 20 Isak var fyrretyve Aar gammel, da
han tog Rebekka, en Datter af Aramæeren Betuel
fra Paddan-Aram og Søster til Aramæeren Laban, til
Hustru. 21 Men Isak bad til HERREN for sin Hustru,
thi hun var ufrugtbar; og HERREN bønhørte ham, og
Rebekka, hans Hustru, blev frugtsommelig. 22 Men
da Sønnerne brødes i hendes Liv, sagde hun: »Staar
det saaledes til, hvorfor lever jeg da?« Og hun gik hen
for at adspørge HERREN. 23 Da svarede HERREN
hende: »To Folkeslag er i dit Liv, to Folk skal gaa ud
af dit Skød! Det ene skal kue det andet, den ældste
tjene den yngste!« 24 Da nu Tiden kom, at hun skulde
føde, var der Tvillinger i hendes Liv. 25 Den første
kom frem rødlig og lodden som en Skindkappe over
hele Kroppen; og de kaldte ham Esau. 26 Derefter
kom hans Broder frem med Haanden om Esaus Hæl;
derfor kaldte de ham Jakob. Isak var tresindstyve
Aar gammel, da de fødtes. 27 Drengene voksede
til, og Esau blev en dygtig Jæger, der færdedes i
Ødemarken, men Jakob en fredsommelig Mand, en
Mand, som boede i Telt. 28 Isak holdt mest af Esau,
thi han spiste gerne Vildt; men Rebekka holdt mest af
Jakob. 29 Jakob havde engang kogt en Ret Mad, da
Esau udmattet kom hjem fra Marken. 30 Da sagde
Esau til Jakob: »Lad mig faa noget af det røde, det
røde der, thi jeg er ved at dø af Sult!« Derfor kaldte
de ham Edom. 31 Men Jakob sagde: »Du maa først
sælge mig din Førstefødselsret!« 32 Esau svarede:
»Jeg er jo lige ved at omkomme; hvad bryder jeg mig
om min Førstefødselsret!« 33 Men Jakob sagde: »Du
maa først sværge mig det til!« Da svor Esau paa det
og solgte sin Førstefødselsret til Jakob. 34 Saa gav
Jakob Esau Brød og kogte Linser, og da han havde
spist og drukket, stod han op og gik sin Vej. Saaledes
lod Esau haant om sin Førstefødselsret.

26 Da der opstod Hungersnød i Landet — en
anden end den forrige paa Abrahams Tid —
begav Isak sig til Filisterkongen Abimelek i Gerar. 2
Og HERREN aabenbarede sig for ham og sagde:
»Drag ikke ned til Ægypten, men bliv i det Land,
jeg siger dig; 3 bo som fremmed i det Land, saa
vil jeg være med dig og velsigne dig; thi dig og dit
Afkom vil jeg give alle disse Lande og stadfæste den
Ed, jeg tilsvor din Fader Abraham; 4 og jeg vil gøre
dit Afkom talrigt som Himmelens Stjerner og give
dit Afkom alle disse Lande, og i din Sæd skal alle
Jordens Folk velsignes, 5 fordi Abraham adlød mine
Ord og holdt sig mine Forskrifter efterrettelig, mine
Bud, Anordninger og Love.« 6 Saa blev Isak boende i
Gerar. 7 Da nu Mændene der paa Stedet forhørte sig
om hans Hustru, sagde han: »Det er min Søster!« Thi
han turde ikke sige, at hun var hans Hustru, af Frygt
for at Mændene der paa Stedet skulde slaa ham ihjel
for Rebekkas Skyld; thi hun var meget smuk. 8 Men
da han havde boet der en Tid lang, hændte det, at
Filisterkongen Abimelek lænede sig ud af Vinduet og
saa Isak kærtegne sin Hustru Rebekka. 9 Saa lod
Abimelek Isak kalde og sagde: »Hun er jo din Hustru;
hvor kunde du da sige, at hun er din Søster« Isak
svarede: »Jo, jeg tænkte: Jeg vil ikke udsætte mig for
at miste Livet for hendes Skyld.« 10 Men Abimelek
sagde: »Hvad er det dog, du har gjort imod os! Hvor
let kunde det ikke være sket, at en af Folket havde
ligget hos din Hustru, og saa havde du bragt Skyld
over os!« 11 Saa bød Abimelek alt Folket: »Hver den,
der rører denne Mand eller hans Hustru, skal lide
Døden.« 12 Isak saaede der i Landet og fik samme
Aar 100 Fold; og HERREN velsignede ham, 13 saa
han blev en mægtig Mand og stadig gik frem, indtil
han blev saare mægtig, 14 og han havde Smaakvæg
og Hornkvæg og Trælle i Mængde. Derover blev
Filisterne skinsyge paa ham. 15 Alle de Brønde, hans
Faders Trælle havde gravet i hans Fader Abrahams
Dage, kastede Filisterne til og fyldte dem med Jord;
16 og Abimelek sagde til Isak: »Drag bort fra os, thi
du er blevet os for stærk!« 17 Saa drog Isak bort og
slog Lejr i Gerars Dal og bosatte sig der. 18 Men
Isak lod atter de Brønde udgrave, som hans Fader
Abrahams Trælle havde gravet, og som Filisterne
havde tilkastet efter Abrahams Død, og gav dem de
samme Navne, som hans Fader havde givet dem. 19
Da nu Isaks Trælle gravede i Dalen, stødte de paa en
Brønd med rindende Vand; 20 men Gerars Hyrder
yppede Kiv med Isaks og sagde: »Dette Vand tilhører
os!« Derfor kaldte han Brønden Esek, thi der stredes
de med ham. 21 Saa flyttede han derfra og lod grave
en ny Brønd; og da de ogsaa yppede Kiv om den,
kaldte han den Sitna. 22 Saa flyttede han derfra og
lod grave en ny Brønd; og da de ikke yppede Kiv om
den, kaldte han den Rehobot, idet han sagde: »Nu
har HERREN skaffet os Plads, saa vi kan blive talrige
i Landet!« 23 Saa drog han derfra til Be'ersjeba. 24

Samme Nat aabenbarede HERREN sig for ham og
sagde: »Jeg er din Fader Abrahams Gud; frygt ikke,
thi jeg er med dig, og jeg vil velsigne dig og gøre dit
Afkom talrigt for min Tjener Abrahams, Skyld!« 25 Da
byggede Isak et Alter der og paakaldte HERRENS
Navn; og der opslog han sit Telt, og hans Trælle
gravede der en Brønd. 26 Imidlertid kom Abimelek til
ham fra Gerar med sin Ven Ahuzzat og sin Hærfører
Pikol. 27 Isak sagde til dem: »Hvorfor kommer I til
mig, naar I dog hader mig og har jaget mig bort
fra eder?« 28 Men de svarede: »Vi ser tydeligt, at
HERREN er med dig, derfor har vi tænkt: Lad der
blive et Edsforbund mellem os og dig, og lad os slutte
en Pagt med dig, 29 at du ikke vil gøre os noget
ondt, ligesom vi ikke har voldet dig Men, men kun
handlet vel imod dig og ladet dig fare i Fred; du er
og bliver jo HERRENS velsignede!« 30 Saa gjorde
han et Gæstebud for dem, og de spiste og drak. 31
Næste Morgen svor de hinanden Eder, og derefter
tog Isak Afsked med dem, og de drog bort i Fred. 32
Samme Dag kom Isaks Trælle og bragte ham Melding
om den Brønd, de havde gravet, og sagde: »Vi har
fundet Vand!« 33 Saa kaldte han den Sjib'a; og derfor
hedder Byen den Dag i Dag Be'ersjeba. 34 Da Esau
var fyrretyve Aar gammel, tog han Judit, en Datter af
Hetiten Be'eri, og Basemat, en Datter af Hetiten Elon,
til Ægte. 35 Det var Isak og Rebekka en Hjertesorg.

27 Da Isak var blevet gammel og hans Syn sløvet,
saa han ikke kunde se, kaldte han sin ældste
Søn Esau til sig og sagde til ham: »Min Søn!« Han
svarede: »Her er jeg!« 2 Da sagde han: »Se, jeg er
nu gammel og ved ikke, hvad Dag Døden kommer; 3
tag derfor dine Jagtredskaber, dit Pilekogger og din
Bue og gaa ud paa Marken og skyd mig et Stykke
Vildt; 4 lav mig en lækker Ret Mad efter min Smag
og bring mig den, at jeg kan spise, før at min Sjæl
kan velsigne dig, før jeg dør!« 5 Men Rebekka havde
lyttet, medens Isak talte til sin Søn Esau, og da, Esau
var gaaet ud paa Marken for at skyde et Stykke Vildt
til sin Fader, 6 sagde hun til sin yngste Søn Jakob;
»Se, jeg hørte din Fader sige til din Broder Esau: 7
Hent mig et Stykke Vildt og lav mig en lækker Ret
Mad, at jeg kan spise, før at jeg kan velsigne dig for
HERRENS Aasyn før min Død. 8 Adlyd mig nu, min
Søn, og gør, hvad jeg paalægger dig: 9 Gaa ud til
Hjorden og hent mig to gode Gedekid; saa laver jeg af
dem en lækker Ret Mad til din Fader efter hans Smag;
10 bring saa den ind til din Fader, at han kan spise, for
at han kan velsigne dig før sin Død!« 11 Men Jakob
sagde til sin Moder Rebekka: »Se, min Broder Esau
er haaret, jeg derimod glat; 12 sæt nu, at min Fader
føler paa mig, saa staar jeg for ham som en Bedrager
og henter mig en Forbandelse og ingen Velsignelse!«
13 Men hans Moder svarede: »Den Forbandelse tager
jeg paa mig, min Søn, adlyd mig blot og gaa hen og
hent mig dem!« 14 Saa gik han hen og hentede dem
og bragte sin Moder dem, og hun tillavede en lækker
Ret Mad efter hans Faders Smag. 15 Derpaa tog
Rebekka sin ældste Søn Esaus Festklæder, som hun
havde hos sig i Huset, og gav sin yngste Søn Jakob
dem paa; 16 Skindene af Gedekiddene lagde hun om
hans Hænder og om det glatte paa hans Hals, 17 og
saa gav hun sin Søn Jakob Maden og Brødet, som
hun havde tillavet. 18 Saa bragte han det ind til sin
Fader og sagde: »Fader!« Han svarede: »Ja! Hvem
er du, min Søn?« 19 Da svarede Jakob sin Fader:
»Jeg er Esau, din førstefødte; jeg har gjort, som du
bød mig; sæt dig nu op og spis af mit Vildt, for at din
Sjæl kan velsigne mig!« 20 Men Isak sagde til sin
Søn: »Hvor har du saa hurtigt kunnet finde noget, min
Søn?« Han svarede: »Jo, HERREN din Gud sendte
mig det i Møde!« 21 Men Isak sagde til Jakob: »Kom
hen til mig, min Søn, saa jeg kan føle paa dig, om
du er min Søn Esau eller ej!« 22 Da traadte Jakob
hen til sin Fader, og efter at have følt paa ham sagde
Isak: »Røsten er Jakobs, men Hænderne Esaus!«
23 Og han kendte ham ikke, fordi hans Hænder var
haarede som hans Broder Esaus. Saa velsignede
han ham. 24 Og han sagde: »Du er altsaa virkelig min
Søn Esau?« Han svarede: »Ja, jeg er!« 25 Da sagde
han: »Bring mig det, at jeg kan spise af min Søns
Vildt, for at min Sjæl kan velsigne dig!« Saa bragte
han ham det, og han spiste, og han bragte ham Vin,
og han drak. 26 Derpaa sagde hans Fader Isak til
ham: »Kom hen til mig og kys mig, min Søn!« 27 Og
da, han kom hen til ham og kyssede ham, mærkede
han Duften af hans Klæder. Saa velsignede han ham
og sagde: »Se, Duften af min Søn er som Duften af
en Mark, HERREN har velsignet! 28 Gud give dig af
Himmelens Væde og Jordens Fedme, Korn og Most i
Overflod! 29 Maatte Folkeslag tjene dig og Folkefærd
bøje sig til Jorden for dig! Bliv Hersker over dine
Brødre, og din Moders Sønner bøje sig til Jorden for
dig! Forbandet, hvo dig forbander; velsignet, hvo dig
velsigner!« 30 Da Isak var færdig med at velsigne
Jakob, og lige som Jakob var gaaet fra sin Fader
Isak, vendte hans Broder Esau hjem fra Jagten; 31
ogsaa han lavede en lækker Ret Mad, bragte den til
sin Fader og sagde: »Vil min Fader sætte sig op og
spise af sin Søns Vildt, for at din Sjæl kan velsigne
mig!« 32 Saa sagde hans Fader Isak: »Hvem er du?«

Og han svarede: »Jeg er Esau, din førstefødte!« 33
Da blev Isak højlig forfærdet og sagde: »Men hvem
var da han, der bragte mig et Stykke Vildt, som
han havde skudt? Og jeg spiste, før du kom, og jeg
velsignede ham og nu er og bliver han velsignet!«
34 Da Esau hørte sin Faders Ord: udstødte han et
højt og hjerteskærende Skrig og sagde: »Velsign
dog ogsaa mig, Fader!« 35 Men han sagde: »Din
Broder kom med Svig og tog din Velsignelse!« 36
Da sagde han: »Har man kaldt ham Jakob, fordi han
skulde overliste mig? Nu har han gjort det to Gange:
Han tog min Førstefødselsret, og nu har han ogsaa
taget min Velsignelse!« Og han sagde: »Har du ingen
Velsignelse tilbage til mig?« 37 Men Isak svarede:
»Se, jeg har sat ham til Hersker over dig, og alle
hans Brødre har jeg gjort til hans Trælle, med Korn
og Most har jeg betænkt ham hvad kan jeg da gøre
for dig, min Søn?« 38 Da sagde Esau til sin Fader:
»Har du kun den ene Velsignelse. Fader? Velsign
ogsaa mig, Fader!« Og Esau opløftede sin Røst og
græd. 39 Saa tog hans Fader Isak til Orde og sagde
til ham: »Se, fjern fra Jordens Fedme skal din Bolig
være og fjern fra Himmelens Væde ovenfra; 40 af dit
Sværd skal du leve, og din Broder skal du tjene; men
naar du samler din Kraft, skal du sprænge hans Aag
af din Hals!« 41 Men Esau pønsede paa ondt mod
Jakob for den Velsignelse, hans Fader havde givet
ham, og Esau sagde ved sig selv: »Der er ikke længe
til, at vi skal holde Sorg over min Fader, saa vil jeg
slaa min Broder Jakob ihjel!« 42 Da nu Rebekka fik
Nys om sin ældste Søn Esaus Ord, sendte hun Bud
efter sin yngste Søn Jakob og sagde til ham: »Din
Broder Esau vil hævne sig paa dig og slaa dig ihjel;
43 adlyd nu mig min Søn: Flygt til min Broder Laban i
Karan 44 og bliv saa hos ham en Tid, til din Broders
Harme lægger sig, 45 til din Broders Vrede vender
sig fra dig, og han glemmer, hvad du har gjort ham;
saa skal jeg sende Bud og hente dig hjem. Hvorfor
skal jeg miste eder begge paa een Dag!« 46 Men
Rebekka sagde til Isak: »Jeg er led ved Livet for Hets
Døtres Skyld; hvis Jakob tager sig saadan en hetitisk
Kvinde, en af Landets Døtre, til Hustru, hvad skal jeg
da med Livet!«

28 Da kaldte Isak Jakob til sig og velsignede ham,
idet han bød ham: »Du maa ikke tage dig en
Hustru blandt Kana'ans Døtre. 2 Drag til Paddan-
Aram, til din Morfader Betuels Hus, og tag dig der
en af din Morbroder Labans Døtre til Hustru! 3 Gud
den Almægtige velsigne dig og gøre dig frugtbar og
give dig et talrigt Afkom, saa du bliver til Stammer
i Hobetal. 4 Han give dig og dit Afkom med dig
Abrahams Velsignelse, saa du faar din Udlændigheds
Land i Eje, det, Gud skænkede Abraham!« 5 Saa
lod Isak Jakob fare, og han drog til Paddan-Aram, til
Aramæeren Laban, Betuels Søn, som var Broder til
Rebekka, Jakobs og Esaus Moder. 6 Men Esau fik at
vide, at Isak havde velsignet Jakob og sendt ham
til Paddan-Aram for at tage sig en Hustru der, og at
han, da han velsignede ham, havde paalagt ham ikke
at tage sig en Hustru blandt Kana'ans Døtre, 7 og at
Jakob havde adlydt sin Fader og Moder og var draget
til Paddan-Aram. 8 Da skønnede Esau, at Kana'ans
Døtre vakte hans Fader Isaks Mishag, 9 og han gik til
Ismael og tog Mahalat, en Datter af Abrahams Søn
Ismael og Søster til Nebajot, til Hustru ved Siden
af sine andre Hustruer. 10 Saa drog Jakob bort fra
Be'ersjeba og vandrede ad Karan til. 11 Paa sin
Vandring kom han til det hellige Sted og overnattede
der, da Solen var gaaet ned; og han tog en af Stenene
paa Stedet og brugte den som Hovedgærde og lagde
sig til, Hvile der. 12 Da drømte han, og se, paa Jorden
stod en Stige, hvis Top naaede til Himmelen, og se,
Guds Engle steg op og ned ad den; 13 og HERREN
stod foran ham og sagde: »Jeg er HERREN, din
Fader Abrahams og Isaks Gud! Det Land, du hviler
paa, giver jeg dig og dit Afkom; 14 dit Afkom skal
blive som Jordens Støv, og du skal brede dig mod
Vest og Øst, mod Nord og Syd; og i dig og i din Sæd
skal alle Jordens Slægter velsignes; 15 se, jeg vil
være med dig og vogte dig, hvorhen du end gaar og
føre dig tilbage til dette Land; thi jeg vil ikke forlade
dig, men opfylde alt, hvad jeg har lovet dig!« 16 Da
Jakob vaagnede af sin Søvn, sagde han: »Sandelig,
HERREN er paa dette Sted, og jeg vidste det ikke!«
17 Og han blev angst og sagde: »Hvor forfærdeligt
er dog dette Sted! Visselig, her er Guds Hus, her er
Himmelens Port!« 18 Tidligt næste Morgen tog Jakob
den Sten, han havde brugt som Hovedgærde rejste
den som en Stenstøtte og gød Olie over den. 19 Og
han kaldte dette Sted Betel; før hed Byen Luz. 20
Derpaa gjorde Jakob følgende Løfte: »Hvis Gud er
med mig og vogter mig paa den Vej, jeg skal vandre,
og giver mig Brød at spise og Klæder at iføre mig, 21
og hvis jeg kommer uskadt tilbage til min Faders Hus,
saa skal HERREN være min Gud, 22 og denne Sten,
som jeg har rejst som en Støtte, skal være Guds Hus,
og af alt, hvad du giver mig, vil jeg give dig Tiende!«

29 Derpaa fortsatte Jakob sin Vandring og drog
til Østens Børns Land. 2 Da fik han Øje paa
en Brønd paa Marken og tre Hjorde af Smaakvæg,

der var lejrede ved den. Ved den Brønd vandede
man Hjordene; og over Hullet laa der en stor Sten,
3 som man først væltede bort, naar alle Hjordene
var samlede, for siden, naar Dyrene var vandet, at
vælte den paa Plads igen. 4 Jakob spurgte dem:
»Hvor er I fra, Brødre?« De svarede: »Fra Karan!«
5 Da spurgte han dem: »Kender I Laban, Nakors
Søn?« De svarede: »Ja, ham kender vi godt.« 6 Han
spurgte da: »Gaar det ham vel?« De svarede: »Ja,
det gaar ham vel; se, hans Datter Rakel kommer
netop med Hjorden derhenne!« 7 Da sagde han:
»Det er jo endnu højlys Dag og for tidligt at drive
Kvæget sammen; vand Dyrene og før dem ud paa
Græsgangene!« 8 Men de svarede: »Det kan vi ikke,
før alle Hyrderne er samlede; først naar de vælter
Stenen fra Brøndhullet, kan vi vande Dyrene.« 9
Medens han saaledes stod og talte med dem, var
Rakel kommet derhen med sin Faders Hjord, som hun
vogtede; 10 og saa snart Jakob saa sin Morbroder
Labans Datter Rakel og hans Hjord, gik han hen
og væltede Stenen fra Brøndhullet og vandede sin
Morbroder Labans Hjord. 11 Saa kyssede han Rakel
og brast i Graad; 12 og han fortalte hende, at han
var hendes Faders Frænde, en Søn af Rebekka: Da
skyndte hun sig hjem til sin Fader og fortalte ham
det; 13 og saa snart Laban hørte om sin Søstersøn
Jakob, løb han ham i Møde, omfavnede og kyssede
ham og førte ham hjem til sit Hus. Saa fortalte Jakob
ham alt, hvad der var sket; 14 og Laban sagde: »Ja,
du er mit Kød og Blod!« Han blev nu hos ham en
Maanedstid. 15 Saa sagde Laban til Jakob: »Skulde
du tjene mig for intet fordi du er min Frænde? Sig
mig, hvad du vil have i Løn!« 16 Nu havde Laban
to Døtre; den ældste hed Lea, den yngste Rakel;
17 Leas Øjne var matte, men Rakel havde en dejlig
Skikkelse og saa dejlig ud, 18 og Jakob elskede
Rakel; derfor sagde han: »Jeg vil tjene dig syv Aar for
din yngste Datter Rakel.« 19 Laban svarede: »Jeg
giver hende hellere til dig end til en fremmed; bliv kun
hos mig!« 20 Saa tjente Jakob syv Aar for Rakel; og
de syntes ham kun nogle faa Dage, fordi han elskede
hende. 21 Derefter sagde Jakob til Laban: »Giv mig
min Hustru, nu min Tjenestetid er ude, at jeg kan gaa
ind til hende!« 22 Saa indbød Laban alle Mændene
paa Stedet til Gæstebud. 23 Men da Aftenen kom,
tog han sin, Datter Lea og bragte hende til ham, og
han gik ind til hende. 24 Og Laban gav sin Datter
Lea sin Trælkvinde Zilpa til Trælkvinde. 25 Da det nu
om Morgenen viste sig at være Lea, sagde Jakob til
Laban: »Hvad er det, du har gjort imod mig? Er det
ikke for Rakel, jeg har tjent hos dig? Hvorfor har du
bedraget mig?« 26 Laban svarede: »Det er ikke Skik
og Brug her til Lands at give den yngste bort før den
ældste; 27 men lad nu Bryllupsugen gaa til Ende, saa
vil jeg ogsaa give dig hende, imod at du bliver i min
Tjeneste syv Aar til.« 28 Det gik Jakob ind paa, og da
Bryllupsugen var til Ende, gav Laban ham sin Datter
Rakel til Hustru. 29 Og Laban gav sin Datter Rakel
sin Trælkvinde Bilha til Trælkvinde. 30 Saa gik Jakob
ogsaa ind til Rakel, og han elskede Rakel højere end
Lea. Derpaa blev han i Labans Tjeneste syv Aar til. 31
Da HERREN saa, at Lea blev tilsidesat, aabnede han
hendes Moderliv, medens Rakel var ufrugtbar. 32 Saa
blev Lea frugtsommelig og fødte en Søn, som hun
gav Navnet Ruben; thi hun sagde: »HERREN har set
til min Ulykke; nu vil min Mand elske mig!« 33 Siden
blev hun frugtsommelig igen og fødte en Søn; og hun
sagde: »HERREN hørte, at jeg var tilsidesat, saa gav
han mig ogsaa ham!« Derfor gav hun ham Navnet
Simeon. 34 Siden blev hun frugtsommelig igen og
fødte en Søn; og hun sagde: »Nu maa da endelig
min Mand holde sig til mig, da jeg har født ham tre
Sønner.« Derfor gav hun ham Navnet Levi. 35 Siden
blev hun frugtsommelig igen og fødte en Søn; og hun
sagde: »Nu vil jeg prise HERREN!« Derfor gav hun
ham Navnet Juda. Saa fik hun ikke flere Børn.

30 Da Rakel saa, at hun ikke fødte Jakob noget
Barn, blev hun skinsyg paa sin Søster og sagde
til Jakob: »Skaf mig Børn, ellers dør jeg!« 2 Men
Jakob blev vred paa Rakel og sagde: »Er jeg i Guds
Sted? Det er jo ham, der har nægtet dig Livsfrugt!«
3 Saa sagde hun: »Der er min Trælkvinde Bilha; gaa
ind til hende, saa hun kan føde paa mine Knæ og
jeg faa Sønner ved hende!« 4 Og hun gav ham sin
Trælkvinde Bilha til Hustru, og Jakob gik ind til hende.
5 Saa blev Bilha frugtsommelig og fødte Jakob en
Søn, 6 og Rakel sagde: »Gud har hjulpet mig til min
Ret, han har hørt min Røst og givet mig en Søn.«
Derfor gav hun ham Navnet Dan. 7 Siden blev Rakels
Trælkvinde Bilha frugtsommelig igen og fødte Jakob
en anden Søn; 8 og Rakel sagde: »Gudskampe
har jeg kæmpet med min Søster og sejret.« Derfor
gav hun ham Navnet Naftali. 9 Men da Lea saa,
at hun ikke fik flere Børn, tog hun sin Trælkvinde
Zilpa og gav Jakob hende til Hustru; 10 og da Leas
Trælkvinde Zilpa fødte Jakob en Søn, 11 sagde Lea:
»Hvilken Lykke!« Derfor gav hun ham Navnet Gad.
12 Siden fødte Leas Trælkvinde Zilpa Jakob en anden
Søn; 13 og Lea sagde: »Held mig! Kvinderne vil
prise mit Held!« Derfor gav hun ham Navnet Aser.
14 Men da Ruben engang i Hvedehøstens Tid gik

paa Marken, fandt han nogle Kærlighedsæbler og
bragte dem til sin Moder Lea. Da sagde Rakel til
Lea: »Giv mig nogle af din Søns Kærlighedsæbler!«
15 Lea svarede: »Er det ikke nok, at du har taget
min Mand fra mig? Vil du nu ogsaa tage min Søns
Kærlighedsæbler?« Men Rakel sagde: »Til Gengæld
for din Søns Kærlighedsæbler maa han ligge hos dig
i Nat!« 16 Da saa Jakob kom fra Marken om Aftenen,
gik Lea ham i Møde og sagde: »Kom ind til mig i Nat,
thi jeg har købt dig for min Søns Kærlighedsæbler!«
Og han laa hos hende den Nat. 17 Saa bønhørte
Gud Lea, og hun blev frugtsommelig og fødte Jakob
en femte Søn; 18 og Lea sagde: »Gud har lønnet
mig, fordi jeg gav min Mand min Trælkvinde.« Derfor
gav hun ham Navnet Issakar. 19 Siden blev Lea
frugtsommelig igen og fødte Jakob en sjette Søn; 20
og Lea sagde: »Gud har givet mig en god Gave, nu
vil min Mand blive hos mig, fordi jeg har født ham
seks Sønner.« Derfor gav hun ham Navnet Zebulon.
21 Siden fødte hun en Datter, som hun gav Navnet
Dina. 22 Saa kom Gud Rakel i Hu, og Gud bønhørte
hende og aabnede hendes Moderliv, 23 saa hun
blev frugtsommelig og fødte en Søn; og hun sagde:
»Gud har borttaget min Skændsel.« 24 Derfor gav
hun ham Navnet Josef; thi hun sagde: »HERREN
give mig endnu en Søn!« 25 Da Rakel havde født
Josef, sagde Jakob til Laban: »Lad mig fare, at jeg
kan drage til min Hjemstavn og mit Land; 26 giv mig
mine Hustruer og mine Børn som jeg har tjent dig for,
og lad mig drage bort; du ved jo selv, hvorledes jeg
har tjent dig!« 27 Men Laban svarede: »Maatte jeg
have fundet Naade for dine Øjne! Jeg har udfundet,
at HERREN har velsignet mig for din Skyld.« 28
Og han sagde: »Bestem, hvad du vil have i Løn af
mig, saa vil jeg give dig den!« 29 Saa sagde Jakob:
»Du ved jo selv, hvorledes jeg har tjent dig, og hvad
din Ejendom er blevet til under mine Hænder; 30
thi før jeg kom, ejede du kun lidet, men nu har du
Overflod; HERREN har velsignet dig, hvor som helst
jeg satte min Fod. Men naar kan jeg komme til at
gøre noget for mit eget Hus?« 31 Laban svarede:
»Hvad skal jeg da give dig?« Da sagde Jakob: »Du
skal ikke give mig noget; men hvis du gaar ind paa,
hvad jeg nu foreslaar dig, vedbliver jeg at være Hyrde
for dine Hjorde og vogte dem. 32 Jeg vil i Dag gaa
hele din Hjord igennem og udskille alle spættede og
blakkede Dyr alle de sorte Faar og de blakkede eller
spættede Geder skal være min Løn; 33 i Morgen
den Dag skal min Retfærdighed vidne for mig: Naar
du kommer og syner den Hjord, der skal være min
Løn, da er alle de Geder, som ikke er spættede eller
blakkede, og de Faar, som ikke er sorte, stjaalet af
mig.« 34 Laban svarede: »Vel, lad det blive, som du
siger!« 35 Saa udskilte han samme Dag de stribede
og blakkede Bukke og de spættede og blakkede
Geder, alle dem der havde hvide Pletter, og alle de
sorte Faar og overgav dem til sine Sønner, 36 og han
lod der være tre Dagsrejser mellem dem og Jakob;
og Jakob vogtede Resten af Labans Hjord. 37 Men
Jakob tog friske Grene af Hvidpopler, Mandeltræer
og Plataner og afskrællede Barken saaledes, at der
kom hvide Striber paa Grenene; 38 og de afskrællede
Grene stillede han op i Trugene foran Dyrene, i
Vandrenderne, hvor Dyrene kom hen og drak; og de
parrede sig, naar de kom for at drikke; 39 Dyrene
parrede sig foran Grenene og fødte saa stribet,
spættet og blakket Afkom. 40 Og Lammene udskilte
Jakob. Og han lod Dyrene vende Hovedet mod de
stribede og alle de sorte Dyr i Labans Hjord. Paa den
Maade fik han sine egne Hjorde, som han ikke bragte
sammen med Labans. 41 Og hver Gang de kraftige
Dyr parrede sig, stillede Jakob Grenene op foran
dem i Vandrenderne, for at de skulde parre sig foran
Grenene; 42 men naar det var de svage Dyr, stillede
han dem ikke op; saaledes kom de svage til at tilhøre
Laban, de kraftige Jakob. 43 Paa den Maade blev
Manden overmaade rig og fik Smaakvæg i Mængde,
Trælkvinder og Trælle, Kameler og Æsler.

31 Men Jakob hørte Labans Sønner sige: »Jakob
har taget al vor Faders Ejendom, og deraf har
han skabt sig al den Velstand.« 2 Og Jakob læste
i Labans Ansigt, at han ikke var sindet mod ham
som tidligere. 3 Da sagde HERREN til Jakob: »Vend
tilbage til dine Fædres Land og din Hjemstavn, saa vil
jeg være med dig!« 4 Saa sendte Jakob Bud og lod
Rakel og Lea kalde ud paa Marken til sin Hjord; 5 og
han sagde til dem: »Jeg læser i eders Faders Ansigt,
at han ikke er sindet mod mig som tidligere, nu da
min Faders Gud har været med mig; 6 og I ved jo
selv, at jeg har tjent eders Fader af al min Kraft, 7
medens eders Fader har bedraget mig og forandret
min Løn ti Gange; men Gud tilstedte ham ikke at gøre
mig Skade; 8 sagde han, at de spættede Dyr skulde
være min Løn, saa fødte hele Hjorden spættet Afkom,
og sagde han, at de stribede skulde være min Løn,
saa fødte hele Hjorden stribet Afkom. 9 Saaledes tog
Gud Hjordene fra eders Fader og gav mig dem. 10 Og
ved den Tid Dyrene parrede sig, saa jeg i Drømme,
at Bukkene, der sprang, var stribede, spættede og
brogede; 11 og Guds Engel sagde til mig i Drømme:
Jakob! Jeg svarede: Se, her er jeg! 12 Da sagde

han: Løft dit Blik og se, hvorledes alle Bukkene, der
springer, er stribede, spættede og brogede, thi jeg
har set alt, hvad Laban har gjort imod dig. 13 Jeg
er den Gud, som aabenbarede sig for dig i, Betel,
der, hvor du salvede en Stenstøtte og aflagde mig et
Løfte; bryd op og forlad dette Land og vend tilbage til
din Hjemstavn!« 14 Saa svarede Rakel og Lea ham:
»Har vi vel mere Lod og Del i vor Faders Hus? 15
Har han ikke regnet os for fremmede Kvinder, siden
han solgte os og selv brugte de Penge, han fik for
os? 16 Al den Rigdom, Gud har taget fra vor Fader,
tilhører os og vore Børn — gør du kun alt, hvad Gud
sagde til dig!« 17 Saa satte Jakob sine Børn og sine
Hustruer paa Kamelerne 18 og tog alt sit Kvæg med
sig, og al den Ejendom, han havde samlet sig, det
Kvæg, han ejede og havde samlet sig i Paddan-
Aram, for at drage til sin Fader Isak i Kana'ans, Land.
19 Medens Laban var borte og klippede sine Faar,
stjal Rakel sin Faders Husgud. 20 Og Jakob narrede
Aramæeren Laban, idet han ikke lod ham mærke, at
han vilde flygte; 21 og han flygtede med alt, hvad
han ejede; han brød op og satte over Floden og
vandrede ad Gileads Bjerge til. 22 Tredjedagen fik
Laban Melding om, at Jakob var flygtet; 23 han tog
da sine Frænder med sig, satte efter ham saa langt
som syv Dagsrejser og indhentede ham: i Gileads
Bjerge. 24 Men Gud kom til Aramæeren Laban i en
Drøm om Natten og sagde til ham: »Vogt dig vel for
at sige saa meget som et ondt Ord til Jakob!« 25
Da Laban traf Jakob — Jakob havde han opslaaet
sit Telt paa Bjerget, Laban med sine Frænder sit i
Gileads Bjerge — 26 sagde Laban til Jakob: »Hvad
har du gjort! Mig har du narret, og mine Døtre har
du ført bort, som var de Krigsfanger! 27 Hvorfor har
du holdt din Flugt hemmelig og narret mig og ikke
meddelt mig det; saa jeg kunde tage Afsked med
dig med Lystighed og Sang, med Haandpauker og
Harper? 28 Du lod mig ikke kysse mine Sønner og
Døtre — sandelig, det var daarligt gjort af dig! 29 Det
stod nu i min Magt at handle ilde med dig; men din
Faders Gud sagde til mig i Nat: Vogt dig vel for at
sige saa meget som et ondt Ord til Jakob! 30 Nu
vel, saa drog du altsaa bort fordi du længtes saa
meget efter din Faders Hus men hvorfor stjal du min
Gud?« 31 Da svarede Jakob Laban: »Jeg var bange;
thi jeg tænkte, du vilde rive dine Døtre fra mig! 32
Men den, hos hvem du finder din Gud, skal lade sit
Liv! Gennemsøg i vore Frænders Paasyn, hvad jeg
har, og tag, hvad dit er!« Jakob vidste nemlig ikke,
at Rakel havde stjaalet den. 33 Laban gik nu ind og
ledte i Jakobs, i Leas og i de to Tjenestekvinders
Telte men fandt intet; og fra Leas gik han, til Rakels,
Telt. 34 Men Rakel havde taget Husguden og lagt
den i Kamelsadlen og sat sig paa den. Da Laban nu
havde gennemsøgt hele Teltet og intet fundet, 35
sagde hun til sin Fader: »Min Herre tage mig ikke
ilde op, at jeg ikke kan rejse mig for dig, da det gaar
mig paa Kvinders Vis!« Saaledes ledte han efter
Husguden uden at finde den. 36 Da blussede Vreden
op i Jakob, og han gik i Rette med Laban; og Jakob
sagde til Laban: »Hvad er min Brøde, og hvad er
min Synd, at du satte efter mig! 37 Du har jo nu
gennemsøgt alle mine Ting! Hvad har du fundet af
alle dine Sager? Læg det frem for mine Frænder og
dine Frænder, at de kan dømme os to imellem! 38 I
de tyve Aar, jeg har været hos dig, fødte dine Faar og
Geder ikke i Utide, din Hjords Vædre fortærede jeg
ikke, 39 det sønderrevne bragte jeg dig ikke, men
erstattede det selv; af min Haand krævede du, hvad
der blev stjaalet baade om Dagen og om Natten; 40
om Dagen fortærede Heden mig, om Natten Kulden,
og mine Øjne kendte ikke til Søvn. 41 I tyve Aar har
jeg tjent dig i dit Hus, fjorten Aar for dine to Døtre
og seks Aar for dit Smaakvæg, og ti Gange har du
forandret min Løn. 42 Havde ikke min Faders Gud,
Abrahams Gud og Isaks Rædsel, staaet mig bi, saa
havde du ladet mig gaa med tomme Hænder; men
Gud saa min Elendighed og mine Hænders Møje, og
i Nat afsagde han sin Kendelse!« 43 Da sagde Laban
til Jakob: »Døtrene er mine Døtre, Sønnerne er mine
Sønner, Hjordene er mine Hjorde, og alt, hvad du ser,
er mit — men hvad skulde jeg i Dag kunne gøre imod
mine Døtre eller de Sønner, de har født? 44 Lad os
to slutte et Forlig, og det skal tjene til Vidne mellem
os.« 45 Saa tog Jakob en Sten og rejste den som en
Støtte; 46 og Jakob sagde til sine Frænder: »Sank
Sten sammen!« Og de tog Sten og byggede en Dysse
og holdt Maaltid derpaa. 47 Laban kaldte den Jegar-
Sahaduta, og Jakob kaldte den Gal'ed. 48 Da sagde
Laban: »Denne Dysse skal i Dag være Vidne mellem
os to!« Derfor kaldte han den Gal'ed 49 og Mizpa; thi
han sagde: »HERREN skal staa Vagt mellem mig
og dig, naar vi skilles. 50 Hvis du handler ilde med
mine Døtre eller tager andre Hustruer ved Siden af
dem, da vid, at selv om intet Menneske er til Stede,
er dog Gud Vidne mellem mig og dig!« 51 Og Laban
sagde til Jakob: »Se denne Stendysse og se denne
Stenstøtte, som jeg har rejst mellem mig og dig! 52
Vidne er denne Dysse, og Vidne er denne Støtte
paa, at jeg ikke i fjendtlig Hensigt vil gaa forbi denne
Dysse ind til dig, og at du heller ikke vil gaa forbi den
ind til mig; 53 Abrahams Gud og Nakors Gud, deres

Faders Gud, være Dommer imellem os!« Saa svor
Jakob ved sin Fader Isaks Rædsel, 54 og derpaa
holdt Jakob Offerslagtning paa Bjerget og indbød sine
Frænder til Maaltid; og de holdt Maaltid og blev paa
Bjerget Natten over. 55 Tidligt næste Morgen kyssede
Laban sine Sønner og Døtre, velsignede dem og
drog bort; og Laban vendte tilbage til sin Hjemstavn,

32 men Jakob fortsatte sin Rejse. Og Guds Engle
mødte ham; 2 og da Jakob saa dem, sagde
han: »Her er Guds Lejr!« derfor kaldte han Stedet
Mahanajim. 3 Derpaa sendte Jakob Sendebud i
Forvejen til sin Broder Esau i Se'irs Land paa Edoms
Højslette, 4 og han bød dem: »Sig til min Herre Esau:
Din Træl Jakob lader dig vide, at jeg har levet som
Gæst hos Laban og boet der indtil nu; 5 jeg har
samlet mig Okser, Æsler og Smaakvæg, Trælle og
Trælkvinder; og nu sender jeg Bud til min Herre med
Efterretning herom i Haab om at finde Naade for dine
Øjne!« 6 Men Sendebudene kom tilbage til Jakob og
meldte: »Vi kom til din Broder Esau, og nu drager
han dig i Møde med 400 Mand!« 7 Da blev Jakob
saare forfærdet, og i sin Angst delte han sine Folk,
Smaakvæget, Hornkvæget og Kamelerne i to Lejre,
8 idet han tænkte: »Hvis Esau møder den ene Lejr
og slaar den, kan dog den anden slippe bort.« 9
Derpaa bad Jakob: »Min Fader Abrahams og min
Fader Isaks Gud, HERRE, du, som sagde til mig:
Vend tilbage til dit Land og din Hjemstavn, saa vil
jeg gøre vel imod dig! 10 Jeg er for ringe til al den
Miskundhed og Trofasthed, du har udvist mod din
Tjener; thi med min Stav gik jeg over Jordan der, og
nu er jeg blevet til to Lejre; 11 frels mig fra min Broder
Esaus Haand, thi jeg frygter for, at han skal komme
og slaa mig, baade Moder og Børn! 12 Du har jo selv
sagt, at du vil gøre vel imod mig og gøre mit Afkom
som Havets Sand, der ikke kan tælles for Mængde!«
13 Og han blev der om Natten. Af hvad han havde,
udtog han saa en Gave til sin Broder Esau, 14 200
Geder og 20 Bukke, 200 Faar og 20 Vædre, 15 30
diegivende Kamelhopper med deres Føl, 40 Køer og
10 Tyre, 20 Aseninder og 10 Æselhingste; 16 han
delte dem i flere Hjorde og overlod sine Trælle dem,
idet han sagde til dem: »Gaa i Forvejen og lad en
Plads aaben mellem Hjordene!« 17 Og han bød den
første: »Naar min Broder Esau møder dig og spørger,
hvem du tilhører, hvor du skal hen, og hvem din Drift
tilhører, 18 skal du svare: Den tilhører din Træl Jakob;
det er en Gave, han sender min Herre Esau; selv
kommer han bagefter!« 19 Og han bød den anden og
den tredje og alle de andre, der fulgte med Hjordene,
at sige det samme til Esau, naar de traf ham: 20
»Din Træl Jakob kommer selv bagefter!« Thi han
tænkte: »Jeg vil søge at forsone ham ved den Gave,
der drager foran, og først bagefter vil jeg træde frem
for ham; maaske han da tager venligt imod mig!« 21
Saa drog Gaven i Forvejen, medens han selv blev i
Lejren om Natten. 22 Samme Nat tog han sine to
Hustruer, sine to Trælkvinder og sine elleve Børn og
gik over Jabboks Vadested; 23 han tog dem og bragte
dem over Bækken; ligeledes bragte han alt, hvad han
ejede, over. 24 Men selv blev Jakob alene tilbage.
Da var der en, som brødes, med ham til Morgengry;
25 og da han saa, at han ikke kunde faa Bugt med
ham, gav han ham et Slag paa Hofteskaalen; og
Jakobs Hofteskaal gik af Led, da han brødes med
ham. 26 Da sagde han: »Slip mig, thi Morgenen
gryr!« Men han svarede: »Jeg slipper dig ikke, uden
du velsigner mig!« 27 Saa spurgte han: »Hvad er dit
Navn?« Han svarede: »Jakob!« 28 Men han sagde:
»Dit Navn skal ikke mere være Jakob, men Israel; thi
du har kæmpet med Gud og Mennesker og sejret!«
29 Da sagde Jakob: »Sig mig dit Navn!« Men han
svarede: »Hvorfor spørger du om mit Navn?« Og
han velsignede ham der. 30 Og Jakob kaldte Stedet
Peniel, idet han sagde: »Jeg har skuet Gud Ansigt til
Ansigt og har mit Liv frelst.« 31 Og Solen stod op, da
han drog forbi Penuel, og da haltede han paa Hoften.
32 Derfor undlader Israeliterne endnu den Dag i Dag
at spise Hoftenerven, der ligger over Hofteskaalen,
thi han gav Jakob et Slag paa Hofteskaalen, paa
Hoftenerven.

33 Da Jakob saa op, fik han Øje paa Esau, der
kom fulgt af 400 Mand. Saa delte han Børnene
mellem Lea, Rakel og de to Trælkvinder, 2 idet han
stillede Trælkvinderne med deres Børn forrest, Lea
med hendes Børn længere tilbage og bagest Rakel
med Josef; 3 selv gik han frem foran dem og kastede
sig syv Gange til Jorden, før han nærmede sig sin
Broder. 4 Men Esau løb ham i Møde og omfavnede
ham, faldt ham om Halsen og kyssede ham, og de
græd; 5 og da han saa op og fik Øje paa Kvinderne
og Børnene, sagde han: »Hvem er det, du har der?«
Han svarede: »Det er de Børn, Gud naadig har givet
din Træl.« 6 Saa nærmede Trælkvinderne sig med
deres Børn og kastede sig til Jorden, 7 derefter
nærmede Lea sig med sine Børn og kastede sig til
Jorden, og til sidst nærmede Josef og Rakel sig og
kastede sig til Jorden. 8 Nu spurgte han: »Hvad vilde
du med hele den Lejr, jeg traf paa?« Han svarede:
»Finde Naade for min Herres Øjne!« 9 Men Esau

sagde: »Jeg har nok, Broder; behold du, hvad dit er!«
10 Da svarede Jakob: »Nej, hvis jeg har fundet Naade
for dine Øjne, saa tag imod min Gave! Da jeg saa dit
Aasyn, var det jo som Guds Aasyn, og du har taget
venligt imod mig! 11 Tag dog den Velsignelse, som er
dig bragt, thi Gud har været mig naadig, og jeg har
fuldt op!« Saaledes nødte han ham, til han tog det. 12
Derpaa sagde Esau: »Lad os nu bryde op og drage
af Sted, og jeg vil drage foran dig!« 13 Men Jakob
svarede: »Min Herre ved jo, at jeg maa tage Hensyn
til de spæde Børn og de Faar og Køer, som giver
Die; overanstrenger jeg dem blot en eneste Dag, dør
alt Smaakvæget. 14 Vil min Herre drage forud for sin
Træl, kommer jeg efter i Ro og Mag, som det passer
sig for Kvæget, jeg har med, og for Børnene, til jeg
kommer til min Herre i Se'ir.« 15 Da sagde Esau:
»Saa vil jeg i alt Fald lade nogle af mine Folk ledsage
dig!« Men han svarede: »Hvorfor dog det — maatte
jeg blot finde Naade for min Herres Øjne!« 16 Saa
drog Esau samme Dag tilbage til Se'ir. 17 Men Jakob
brød op og drog til Sukkot, hvor han byggede sig
et Hus og indrettede Hytter til sit Kvæg; derfor gav
han Stedet Navnet Sukkot. 18 Og Jakob kom paa
sin Vandring fra Paddan-Aram uskadt til Sikems By i
Kana'ans Land og slog Lejr uden for Byen; 19 og han
købte det Stykke Jord, hvor han havde rejst sit Telt,
af Sikems Fader Hamors Sønner for 100 Kesita 20
og byggede der et Alter, som han kaldte: Gud, Israels
Gud.

34 Da Dina, den Datter, Jakob havde med Lea,
engang gik ud for at besøge Landets Døtre,
2 saa Sikem, en Søn af Egnens Høvding, Hivviten
Hamor, hende og greb hende og laa hos hende;
og han krænkede hende; 3 men hans Hjerte hang
ved Jakobs Datter Dina, og han elskede Pigen og
talte godt for hende; 4 og Sikem sagde til sin Fader
Hamor: »Skaf mig den Pige til Hustru!« 5 Jakob
hørte, at han havde skændet hans Datter Dina; men
da hans Sønner dengang var med hans Kvæg paa
Marken, tav han, til de kom hjem. 6 Sikems Fader
Hamor gik nu til Jakob for at tale med ham. 7 Men da
Jakobs Sønner hørte det, kom de hjem fra Marken;
og Mændene græmmede sig og var saare opbragte,
fordi han havde øvet Skændselsdaad i Israel ved at
ligge hos Jakobs Datter; thi sligt bør ikke ske. 8 Og
Hamor talte med dem og sagde: »Min Søn Sikems
Hjerte hænger ved eders Datter; giv ham hende til
Hustru 9 og indgaa Svogerskab med os; giv os eders
Døtre og gift eder med vore Døtre; 10 tag Ophold hos
os, og Landet skal staa eder aabent; slaa eder ned
og drag frit omkring og saml eder Ejendom der!« 11
Og Sikem sagde til hendes Fader og Brødre: »Maatte
jeg finde Naade for eders Øjne! Alt, hvad I kræver, vil
jeg give; 12 forlang saa høj en Brudesum og Gave, I
vil; jeg giver, hvad I kræver, naar I blot vil give mig
Pigen til Hustru!« 13 Da gav Jakobs Sønner Sikem
og hans Fader Hamor et listigt Svar, fordi han havde
skændet deres Søster Dina, 14 og sagde til dem: »Vi
er ikke i Stand til at give vor Søster til en uomskaaren
Mand, thi det holder vi for en Skændsel. 15 Kun
paa det Vilkaar vil vi føje eder, at I bliver som vi og
lader alle af Mandkøn iblandt eder omskære; 16 i
saa Fald vil vi give eder vore Døtre og ægte eders
Døtre og bosætte os iblandt eder, saa vi bliver eet
Folk; 17 men hvis I ikke vil høre os og lade eder
omskære, saa tager vi vor Datter og drager bort!« 18
Deres Tale tyktes Hamor og Sikem, Hamors Søn,
god; 19 og den unge Mand tøvede ikke med at gøre
saaledes, thi han var indtaget i Jakobs Datter, og han
var den, der havde mest at sige i sin Faders Hus; 20
og Hamor og hans Søn Sikem gik til deres Bys Port
og sagde til Mændene i deres By: 21 »Disse Mænd
er os velsindede; lad dem bosætte sig og drage frit
om her i Landet, der er jo Plads nok til dem i Landet;
deres Døtre vil vi tage til Hustruer og give dem vore
Døtre til Hustruer! 22 Men kun paa det Vilkaar vil
Mændene føje os og bosætte sig hos os, saa vi kan
blive eet Folk, at alle af Mandkøn hos os lader sig
omskære, saaledes som de er omskaarne. 23 Deres
Hjorde og deres Gods og alt deres Kvæg bliver jo
dog vort; lad os derfor føje dem, saa de kan blive
boende hos os!« 24 Saa adlød de Hamor og hans
Søn Sikem, saa mange som færdedes i hans Bys
Port, og alle af Mandkøn, alle, som færdedes i hans
Bys Port, lod sig omskære. 25 Men Tredjedagen, da
de havde Saarfeber, tog Jakobs to Sønner Simeon
og Levi, Dinas Brødre, hver sit Sværd, trængte ind
i Byen, uden at nogen anede Uraad, Og slog alle
Mændene ihjel 26 og dræbte Hamor og hans Søn
Sikem med Sværdet, tog Dina ud af Sikems Hus og
drog bort. 27 Saa kastede Jakobs Sønner sig over de
faldne og plyndrede Byen, fordi de havde skændet
deres Søster; 28 deres Smaakvæg, Hornkvæg og
Æsler, baade hvad der var i Byen og paa Markerne,
tog de med sig, 29 og al deres Ejendom og alle
deres Børn og Kvinder førte de bort som Bytte, og de
udplyndrede Byen for alt, hvad der var der. 30 Men
Jakob sagde til Simeon og Levi: »I styrter mig i Ulykke
ved at lægge mig for Had hos Landets Indbyggere,
Kana'anæerne og Perizziterne; thi jeg raader kun over
faa Folk; samler de sig mod mig og slaar mig, saa er

det ude med mig og mit Hus!« 31 Men de svarede:
»Skal han behandle vor Søster som en Skøge!«

35 Derpaa sagde Gud til Jakob: »Drag op til Betel
og bliv der og byg der et Alter for Gud, som
aabenbarede sig for dig, da du flygtede for din Broder
Esau!« 2 Jakob sagde da til sit Hus og alle sine
Folk: »Skaf de fremmede Guder, der findes hos
eder, bort, rens eder og skift Klæder, 3 og lad os
drage op til Betel, for at jeg der kan bygge et Alter
for Gud, der bønhørte mig i min Trængselstid og
var med mig paa den Vej, jeg vandrede!« 4 De
gav saa Jakob alle de fremmede Guder, de førte
med sig, og alle de Ringe, de havde i Ørene, og
han gravede dem ned under Egen ved Sikem. 5
Derpaa brød de op; og en Guds Rædsel kom over
alle Byerne rundt om, saa de ikke forfulgte Jakobs
Sønner. 6 Og Jakob kom med alle sine Folk til Luz i
Kana'ans Land, det er Betel; 7 og han byggede et
Alter der og kaldte Stedet: Betels Gud, thi der havde
Gud aabenbaret sig for ham, da han flygtede for sin
Broder. 8 Saa døde Rebekkas Amme Debora, og hun
blev jordet neden for Betel under Egen; derfor kaldte
han den Grædeegen. 9 Gud aabenbarede sig atter
for Jakob efter hans Hjemkomst fra Paddan-Aram
og velsignede ham; 10 og Gud sagde til ham: »Dit
Navn er Jakob; men herefter skal du ikke mere hedde
Jakob; Israel skal være dit Navn!« Og han gav ham
Navnet Israel. 11 Derpaa sagde Gud til ham: »Jeg
er Gud den Almægtige! Bliv frugtbar og mangfoldig!
Et Folk, ja Folk i Hobetal skal nedstamme fra dig,
og Konger skal udgaa af din Lænd; 12 det Land, jeg
gav Abraham og Isak, giver jeg dig, og dit Afkom
efter dig giver jeg Landet!« 13 Derpaa for Gud op fra
ham paa det Sted, hvor han havde talet med ham;
14 og Jakob rejste en Støtte paa det Sted, hvor han
havde talet med ham, en Stenstøtte, og hældte et
Drikoffer over den og udgød Olie paa den. 15 Og
Jakob kaldte det Sted, hvor Gud havde talet med
ham, Betel. 16 Derpaa brød de op fra Betel, Da de
endnu var et Stykke Vej fra Efrat, skulde Rakel føde,
og hendes Fødselsveer var haarde. 17 Midt under
hendes haarde Fødselsveer sagde Jordemoderen
til hende: »Frygt ikke, thi ogsaa denne Gang faar
du en Søn!« 18 Men da hun droges med Døden —
thi det kostede hende Livet — gav hun ham Navnet
Ben'oni; men Faderen kaldte ham Benjamin. 19 Saa
døde Rakel og blev jordet paa Vejen til Efrat, det
er Betlehem; 20 og Jakob rejste en Stenstøtte paa
hendes Grav; det er Rakels Gravstøtte, som staar
endnu den Dag i Dag. 21 Derpaa brød Israel op og
opslog sit Telt hinsides Migdal Eder. 22 Men medens
Israel boede i den Egn, gik Ruben hen og laa hos sin
Faders Medhustru Bilha; og det kom Israel for Øre.
Jakobs Sønner var tolv i Tal; 23 Leas Sønner: Ruben,
Jakobs førstefødte, Simeon, Levi, Juda, Issakar og
Zebulon; 24 Rakels Sønner: Josef og Benjamin; 25
Rakels Trælkvinde Bilhas Sønner: Dan og Naftali; 26
Leas Trælkvinde Zilpas Sønner: Gad og Aser. Det var
Jakobs Sønner, der fødtes ham i Paddan-Aram. 27
Og Jakob kom til sin Fader Isak i Mamre i Kirjat-Arba,
det er Hebron, hvor Abraham og Isak havde levet
som fremmede. 28 Isaks Leveaar var 180; 29 saa
gik Isak bort; han døde og samledes til sin Slægt,
gammel og mæt af Dage. Og hans Sønner Esau og
Jakob jordede ham,

36 Dette er Esaus, det er Edoms, Slægtebog. 2
Esau tog sine Hustruer af Kana'ans Døtre: Ada,
en Datter af Hetiten Elon, Oholibama, en Datter
af Ana, Hivviten Zib'ons Søn, 3 og Ismaels Datter
Basemat, Søster til Nebajot. 4 Ada fødte Esau Elifaz,
Basemat fødte Re'uel, 5 og Oholibama fødte Je'usj,
Jalam og Kora. Det var Esaus Sønner, der fødtes
ham i Kana'ans Land. 6 Derpaa tog Esau sine
Hustruer sine Sønner og Døtre, hele sin Husstand,
sit Kvæg og al den Ejendom, han havde samlet sig
i Kana'ans Land, og drog til Landet lige over for
sin Broder Jakob; 7 deres Gods var for meget til,
at de kunde bo sammen, og deres. Udlændigheds
Land kunde ikke rumme dem, saa store var deres.
Hjorde; 8 og Esau bosatte sig i Se'irs Bjerge; Esau,
det er Edom. 9 Dette er Esaus Slægtebog, han,
som var Stamfader til Edomiterne i Se'irs Bjerge. 10
Følgende var Esaus Sønners Navne: Elifaz, en Søn
af Esaus Hustru Ada, og Re'uel, en Søn af Esaus
Hustru Basemat. 11 Elifaz's Sønner var Teman, Omar,
Zefo, Gatam og Kenaz. 12 Timna, som var Esaus
Søn Elifaz's Medhustru, fødte ham Amalek. Det var
Esaus Hustru Adas Sønner. 13 Følgende var Re'uels
Sønner: Nahat, Zera, Sjamma og Mizza. Det var
Esaus Hustru Basemats Sønner. 14 Følgende var
Sønner af Esaus Hustru Oholibama, Datter af Zib'ons
Søn Ana; hun fødte for Esau: Je'usj, Jalam og Kora.
15 Følgende var Esaus Sønners Stammehøvdinger:
Elifaz's, Esaus førstefødtes, Sønner: Høvdingerne
Teman, Omar, Zefo, Kenaz, 16 Kora, Gatam og
Amalek. Det var de fra Elifaz stammende Høvdinger
i Edoms Land; det var Adas Sønner. 17 Følgende
var Esaus Søn Re'uels Sønner: Høvdingerne Nahat,
Zera, Sjamma og Mizza. Det var de fra Re'uel
stammende Høvdinger i Edoms Land; det var Esaus

Hustru Basemats Sønner. 18 Følgende var Esaus
Hustru Oholibamas Sønner: Høvdingerne Je'usj,
Jalam og Kora. Det var de Høvdinger, der stammede
fra Oholibama, Esaus Hustru, Anas Datter. 19 Det var
Esaus Sønner, og det var deres Stammehøvdinger;
det var Edom. 20 Følgende var Horiten Se'irs Sønner,
Landets oprindelige Befolkning: Lotan, Sjobal, Zib'on,
Ana, 21 Disjon, Ezer og Risjon. Det var Horiternes
Stammehøvdinger, Se'irs Sønner i Edoms Land. 22
Lotans Sønner var Hori og Hemam, og Lotans Søster
var Timna. 23 Følgende var Sjobals Sønner: Alvan,
Manahat, Ebal, Sjefo og Onam. 24 Følgende var
Zib'ons Sønner: Ajja og Ana. Det var denne Ana, som
fandt de varme Kilder i Ørkenen, da han vogtede sin
Fader Zib'ons Æsler. 25 Følgende var Anas Børn:
Disjon og Oholibama, Anas Datter. 26 Følgende var
Disjons Sønner: Hemdan, Esjban, Jitran og Keran.
27 Følgende var Ezers Sønner: Bilhan, Za'avan
og Akan. 28 Følgende var Risjons Sønner: Uz og
Aran. 29 Følgende var Horiternes Stammehøvdinger:
Høvdingerne Lotan, Sjobal, Zib'on, Ana, 30 Disjon,
Ezer og Risjon. Det var Horiternes Stammehøvdinger
efter deres Stammer i Se'irs Land. 31 Følgende var de
Konger, der herskede i Edoms Land, før Israeliterne
fik Konger: 32 Bela, Beors Søn, herskede i Edom;
hans By hed Dinhaba. 33 Da Bela døde, blev Jobab,
Zeras Søn fra Bozra, Konge i hans Sted. 34 Da
Jobab døde, blev Husjam fra Temaniternes Land
Konge i hans Sted. 35 Da Husjam døde, blev Hadad,
Bedads Søn, Konge i hans Sted; det var ham, der
slog Midjaniterne paa Moabs Slette; hans By hed
Avit. 36 Da Hadad døde, blev Samla fra Masreka
Konge i hans Sted. 37 Da Samla døde, blev Sja'ul
fra Rehobot ved Floden Konge i hans Sted. 38 Da
Sja'ul døde, blev Ba'al-Hanan, Akbors Søn, Konge i
hans Sted. 39 Da Ba'al-Hanan, Akbors Søn, døde,
blev Hadar Konge i hans Sted; hans By hed Pa'u, og
hans Hustru hed Mehetab'el, en Datter af Matred,
en Datter af Mezahab. 40 Følgende var Navnene
paa Esaus Stammehøvdinger efter deres Slægter,
Bosteder og Navne: Høvdingerne Timna, Alva, Jetet,
41 Oholibama, Ela, Pinon, 42 Kenaz, Teman, Mibzar,
43 Magdiel og Iram. Det var Edoms Stammehøvdinger
efter deres Boliger i det Land, de fik i Eje. Det var
Esau, Edoms Fader.

37 Men Jakob blev boende i sin Faders
Udlændigheds Land, i Kana'ans Land. 2 Dette er
Jakobs Slægtebog. Da Josef var sytten Aar gammel,
vogtede han Smaakvæget sammen med sine Brødre;
som Dreng var han hos sin Faders Hustruer Bilhas
og Zilpas Sønner, og han bragte ondt Rygte om dem
til deres Fader. 3 Israel elskede Josef fremfor alle
sine andre Sønner, fordi han var hans Alderdoms
Søn, og han lod gøre en fodsid Kjortel med Ærmer
til ham. 4 Men da hans Brødre saa, at deres Fader
foretrak ham for alle sine andre Sønner, fattede de
Nag til ham og kunde ikke tale venligt til ham. 5 Men
Josef havde en Drøm, som han fortalte sine Brødre,
og som yderligere øgede deres Had til ham. 6 Han
sagde til dem »Hør dog, hvad jeg har drømt! 7 Se, vi
bandt Neg ude paa Marken, og se, mit Neg rejste sig
op og blev staaende, medens eders Neg stod rundt
omkring og bøjede sig for det!« 8 Da sagde hans
Brødre til ham: »Vil du maaske være vor Konge eller
herske over os?« Og de hadede ham endnu mere for
hans Drømme og hans Ord. 9 Men han havde igen
en Drøm, som han fortalte sine Brødre; han sagde:
»Jeg har haft en ny Drøm, og se, Sol og Maane og
elleve Stjerner bøjede sig for mig!« 10 Da han fortalte
sin Fader og sine Brødre det, skændte hans Fader
paa ham og sagde: »Hvad er det for en Drøm, du der
har haft Skal virkelig jeg, din Moder og dine Brødre
komme og bøje os til Jorden for dig?« 11 Og hans
Brødre fattede Avind til ham, men hans Fader gemte
det i sit Minde. 12 Da hans Brødre engang var gaaet
hen for at vogte deres Faders Smaakvæg ved Sikem,
13 sagde Israel til Josef: »Dine Brødre vogter jo Kvæg
ved Sikem; kom, jeg vil sende dig til dem!« Han
svarede: »Her er jeg!« 14 Saa sagde Israel til ham:
»Gaa hen og se, hvorledes det staar til med dine
Brødre og Kvæget, og bring mig Bud tilbage!« Israel
sendte ham saa af Sted fra Hebrons Dal, og han kom
til Sikem. 15 Som han nu flakkede om paa Marken,
var der en Mand, som traf ham og spurgte: »Hvad
søger du efter?« 16 Han svarede: »Efter mine Brødre;
sig mig, hvor de vogter deres Kvæg!« 17 Da sagde
Manden: »De er draget bort herfra, thi jeg hørte dem
sige: Lad os gaa til Dotan!« Saa gik Josef efter sine
Brødre og fandt dem i Dotan. 18 Men da de saa ham
langt borte, før han endnu var kommet hen til dem,
lagde de Raad op om at dræbe ham 19 og sagde til
hverandre: »Se, der kommer den Drømmemester!
20 Kom, lad os slaa ham ihjel og kaste ham i en
Cisterne og sige, at et vildt Dyr har ædt ham; saa
skal vi se, hvad der kommer ud af hans Drømme!«
21 Men da Ruben hørte det, vilde han redde ham af
deres Haand og sagde: »Lad os ikke tage hans Liv!«
22 Og Ruben sagde til dem: »Udgyd dog ikke Blod!
Kast ham i Cisternen her paa Marken, men læg ikke
Haand paa ham!« Han vilde nemlig redde ham af
deres Haand og bringe ham tilbage til Faderen. 23

Da Josef nu kom hen til sine Brødre, rev de hans
Kjortel af ham, Ærmekjortelen, han havde paa, 24 tog
ham og kastede ham i Cisternen; men Cisternen var
tom, der var intet Vand i den. 25 Derpaa satte de sig
til at holde Maaltid. Og da de saa op, fik de Øje paa
en Karavane af Ismaeliter, der kom fra Gilead, og
deres Kameler var belæssede med Tragakantgummi,
Mastiksbalsam og Cistusharpiks, som de var paa Vej
til Ægypten med. 26 Saa sagde Juda til sine Brødre:
»Hvad vinder vi ved at slaa vor Broder ihjel og skjule
Mordet? 27 Lad os hellere sælge ham til Ismaeliterne
og ikke lægge Haand paa ham; han er jo dog vor
Broder, vort Kød og Blod!« Og hans Brødre gik ind
paa Forslaget. 28 Da nu midjanitiske Købmænd kom
der forbi, trak de Josef op af Cisternen. Og de solgte
Josef til Ismaeliterne for tyve Sekel Sølv, og disse
bragte ham saa til Ægypten. 29 Da Ruben nu kom
tilbage til Cisternen, se, da var Josef der ikke. Saa
sønderrev han sine Klæder 30 og gik tilbage til sine
Brødre og sagde: »Drengen er borte! Hvad skal jeg
dog gøre!« 31 Saa tog de Josefs Kjortel og dyppede
den i Blodet af en Gedebuk, som de slagtede; 32
og de sendte Ærmekjortelen hjem til deres Fader
med det Bud: »Den har vi fundet se efter, om det
ikke er din Søns Kjortel!« 33 Da saa han efter og
udbrød: »Det er min Søns Kjortel! Et vildt Dyr har ædt
ham! Josef er visselig revet ihjel!« 34 Saa sønderrev
Jakob sine Klæder og bandt Sæk om sine Lænder,
og han sørgede over sin Søn i mange Dage. 35 Og
skønt alle hans Sønner og Døtre kom til ham for at
trøste ham, vilde han ikke lade sig trøste, men sagde:
»Nej, i min Sørgedragt vil jeg stige ned til min Søn i
Dødsriget!« Og hans Fader begræd ham. (Sheol h7585)
36 Men Midjaniterne solgte ham I Ægypten til Faraos
Hofmand Potifar, Livvagtens Øverste.

38 Ved den Tid forlod Juda sine Brødre og sluttede
sig til en Mand fra Adullam ved Navn Hira. 2
Der saa Juda en Datter af Kana'anæeren Sjua, og
han tog hende til Ægte og gik ind til hende. 3 Hun
blev frugtsommelig og fødte en Søn, som hun gav
Navnet Er; 4 siden blev hun frugtsommelig igen og
fødte en Søn, som hun gav Navnet Onan; 5 og hun
fødte endnu en Søn, som hun gav Navnet Sjela; da
hun fødte ham, var hun i, Kezib. 6 Juda tog Er, sin
førstefødte, en Hustru, der hed Tamar. 7 Men Er,
Judas førstefødte, vakte HERRENS Mishag, derfor
lod HERREN ham dø. 8 Da sagde Juda til Onan:
»Gaa ind til din Svigerinde og indgaa Svogerægteskab
med hende for at skaffe din Broder Afkom!« 9 Men
Onan, som vidste, at Afkommet ikke vilde blive hans,
lod, hver Gang han gik ind til sin Svigerinde, sin
Sæd spildes paa Jorden for ikke at skaffe sin Broder
Afkom. 10 Denne hans Adfærd vakte HERRENS
Mishag, derfor lod han ogsaa ham dø. 11 Da sagde
Juda til sin Sønnekone Tamar: »Bliv som Enke i din
Faders Hus, til min Søn Sjela bliver voksen!« Thi han
var bange for, at han ogsaa skulde dø ligesom sine
Brødre. Saa gik Tamar hen og blev i sin Faders Hus.
12 Lang Tid efter døde Judas Hustru, Sjuas Datter; og
da Juda var hørt op at sørge over hende, rejste han
med sin Ven, Hira fra Adullam, op til dem, der klippede
hans Faar i Timna. 13 Og da Tamar fik at vide, at
hendes Svigerfader var paa Vej op til Faareklipningen
i Timna, 14 aflagde hun sine Enkeklæder, hyllede
sig i et Slør, saa det skjulte hende, og satte sig ved
Indgangen til Enajim ved Vejen til Timna; thi hun saa,
at hun ikke blev givet Sjela til Ægte, skønt han nu
var voksen. 15 Da nu Juda saa hende, troede han,
det var en Skøge; hun havde jo tilhyllet sit Ansigt; 16
og han bøjede af fra Vejen og kom hen til hende og
sagde: »Lad mig gaa ind til dig!« Thi han vidste ikke,
at det var hans Sønnekone. Men hun sagde: »Hvad
giver du mig derfor!« 17 Han svarede: »Jeg vil sende
dig et Gedekid fra Hjorden!« Da sagde hun: »Ja, men
du skal give mig et Pant, indtil du sender det!« 18
Han spurgte: »Hvad skal jeg give dig i Pant?« Hun
svarede: »Din Seglring, din Snor og din Stav, som du
har i Haanden!« Saa gav han hende de tre Ting og
gik ind til hende, og hun blev frugtsommelig ved ham.
19 Derpaa gik hun bort, tog Sløret af og iførte sig sine
Enkeklæder. 20 Imidlertid sendte Juda sin Ven fra
Adullam med Gedekiddet for at faa Pantet tilbage fra
Kvinden; men han fandt hende ikke. 21 Han spurgte
da Folkene paa Stedet: »Hvor er den Skøge, som
sad paa Vejen ved Enajim?« Og de svarede: »Her
har ikke været nogen Skøge!« 22 Saa vendte han
tilbage til Juda og sagde: »Jeg fandt hende ikke,
og Folkene paa Stedet siger, at der har ikke været
nogen Skøge.« 23 Da sagde Juda: »Saa lad hende
beholde det, hellere end at vi skal blive til Spot; jeg
har nu sendt det Kid, men du fandt hende ikke.«
24 En tre Maaneders Tid efter meldte man Juda:
»Din Sønnekone Tamar har øvet Utugt og er blevet
frugtsommelig!« Da sagde Juda: »Før hende ud, for
at hun kan blive brændt!« 25 Men da hun førtes ud,
sendte hun Bud til sin Svigerfader og lod sige: »Jeg
er blevet frugtsommelig ved den Mand, som ejer
disse Ting.« Og hun lod sige: »Se dog efter, hvem
der ejer denne Ring, denne Snor og denne Stav!«
26 Da Juda havde set efter, sagde han: »Retten er
paa hendes Side og ikke paa min, fordi jeg ikke gav

hende til min Søn Sjela!« Men siden havde han ikke
Omgang med hende. 27 Da Tiden kom, at hun skulde
føde, se, da var der Tvillinger i hendes Liv. 28 Under
Fødselen stak der en Haand frem, og Jordemoderen
tog og bandt en rød Snor om den, idet hun sagde:
»Det var ham, der først kom frem.« 29 Men han trak
Haanden tilbage, og Broderen kom frem; saa sagde
hun: »Hvorfor bryder du frem? For din Skyld er der
sket et Brud.« Derfor gav man ham Navnet Perez.
30 Derefter kom Broderen med den røde snor om
Haanden frem, og ham kaldte man Zera.

39 Da Josef var bragt ned til Ægypten, blev han
af Ismaeliterne, der havde bragt ham derned,
solgt til Faraos Hofmand Potifar, Livvagtens Øverste,
en Ægypter. 2 Men HERREN var med Josef, saa
Lykken fulgte ham. Han var i sin Herre Ægypterens
Hus; 3 og hans Herre saa, at HERREN var med
ham, og at HERREN lod alt, hvad han foretog sig,
lykkes for ham. 4 Saaledes fandt Josef Naade for
hans Øjne og kom til at gaa ham til Haande; og han
satte ham over sit Hus og gav alt, hvad han ejede, i
hans Haand; 5 og fra det Øjeblik han satte ham over
sit Hus og alt, hvad han ejede, velsignede HERREN
Ægypterens Hus for Josefs Skyld, og HERRENS
Velsignelse hvilede over alt, hvad han ejede, baade
inde og ude; 6 og han betroede alt, hvad han ejede,
til Josef, og selv bekymrede han sig ikke om andet
end den Mad, han spiste. Men Josef havde en smuk
Skikkelse og saa godt ud. 7 Nu hændte det nogen
Tid derefter, at hans Herres Hustru kastede sine Øjne
paa Josef og sagde: »Kom og lig hos mig!« 8 Men
han vægrede sig og sagde til sin Herres Hustru: »Se,
min Herre bekymrer sig ikke om noget i Huset, men
alt, hvad han ejer, har han givet i min Haand; 9 han
har ikke større Magt i Huset end jeg, og han har ikke
unddraget mig noget som helst undtagen dig, fordi
du er hans Hustru — hvor skulde jeg da kunne øve
denne store Misgerning og synde mod Gud!« 10 Og
skønt hun Dag efter Dag talte Josef til, vilde han dog
ikke føje hende i at ligge hos hende og have med
hende at gøre. 11 Men en Dag han kom ind i Huset
for at gøre sin Gerning, og ingen af Husfolkene var
til Stede i Huset, 12 greb hun fat i hans Kappe og
sagde: »Kom og lig hos mig!« Men han lod Kappen
blive i hendes Haand og flygtede ud af Huset. 13
Da hun nu saa, at han havde ladet hende beholde
Kappen og var flygtet ud af Huset, 14 kaldte hun paa
sine Husfolk og sagde til dem: »Her kan I se! Han
har bragt os en Hebræer til at drive Spot med os!
Han kom ind til mig og vilde ligge hos mig, men jeg
raabte af alle Kræfter, 15 og da han hørte, at jeg
gav mig til at raabe, lod han sin Kappe blive hos mig
og flygtede ud af Huset!« 16 Saa lod hun Kappen
blive liggende hos sig, indtil hans Herre kom hjem, 17
og sagde saa det samme til ham: »Den hebraiske
Træl, du bragte os til at drive Spot med os, kom ind
til mig; 18 men da jeg gav mig til at raabe, lod han
sin Kappe blive hos mig og flygtede ud af Huset.«
19 Da hans Herre hørte sin Hustrus Ord: »Saaledes
har din Træl behandlet mig!« blussede Vreden op i
ham; 20 og Josefs Herre tog ham og kastede ham i
Fængsel der, hvor Kongens Fanger sad fængslet.
Saaledes kom Josef i Fængsel. 21 Men HERREN var
med Josef og skaffede ham Yndest og lod ham finde
Naade hos Fængselets Overopsynsmand, 22 saa at
han gav ham Opsyn over alle Fangerne i Fængselet,
og han sørgede for alt, hvad der skulde gøres der. 23
Fængselets Overopsynsmand førte ikke Tilsyn med
noget som helst af, hvad der var lagt i Josefs Haand,
eftersom HERREN var med ham og lod alt, hvad han
foretog sig, lykkes.

40 Nogen Tid efter hændte det, at Ægypterkongens
Mundskænk og Bager forbrød sig mod deres
Herre Ægypterkongen, 2 og Farao vrededes paa sine
to Hofmænd, Overmundskænken og Overbageren, 3
og lod dem sætte i Forvaring i Livvagtens Øverstes
Hus, i samme Fængsel, hvor Josef sad fængslet; 4
og Livvagtens Øverste gav dem Josef til Opvartning,
og han gik dem til Haande. Da de nu havde været i
Forvaring en Tid lang, 5 drømte Ægypterkongens
Mundskænk og Bager, som sad i Fængselet, samme
Nat hver sin Drøm med sin særlige Betydning. 6 Da
Josef om Morgenen kom ind til Faraos Hofmænd,
der sammen med ham var i Forvaring i hans Herres
Hus, og saa, at de var nedslaaede, 7 spurgte han
dem: »Hvorfor ser I saa ulykkelige ud i Dag?« 8
Besvarede: »Vi har haft en Drøm, og her er ingen,
som kan tyde den.« Da sagde Josef til dem: »Er
det ikke Guds Sag at tyde Drømme? Fortæl mig det
da!« 9 Saa fortalte Overmundskænken Josef sin
Drøm og sagde: »Jeg saa i Drømme en Vinstok for
mig; 10 paa Vinstokken var der tre Ranker, og næppe
havde den sat Skud, før Blomsterne sprang ud, og
Klaserne bar modne Druer; 11 og jeg havde Faraos
Bæger i Haanden og tog Druerne og pressede dem
i Faraos Bæger og rakte Farao det.« 12 Da sagde
Josef: »Det skal udtydes saaledes: De tre Ranker
betyder tre Dage; 13 om tre Dage skal Farao løfte
dit Hoved og genindsætte dig i dit Embede, saa
du atter rækker Farao Bægeret som før, da du var

hans Mundskænk. 14 Vilde du nu blot tænke paa
mig, naar det gaar dig vel, og vise mig Godhed og
omtale mig for Farao og saaledes hjælpe mig ud
af dette Hus; 15 thi jeg er stjaalet fra Hebræernes
Land og har heller ikke her gjort noget, de kunde
sætte mig i Fængsel for.« 16 Da nu Overbageren
saa, at Josef gav Mundskænken en gunstig Tydning,
sagde han til ham: »Jeg havde en lignende Drøm:
Se, jeg bar tre Kurve Hvedebrød paa mit Hoved. 17 I
den øverste Kurv var der alle Haande Bagværk til
Faraos Bord, men Fuglene aad det af Kurven paa
mit Hoved!« 18 Da sagde Josef: »Det skal udtydes
saaledes: De tre Kurve betyder tre Dage; 19 om tre
Dage skal Farao løfte dit Hoved og hænge dig op paa
en Pæl, og Fuglene skal æde Kødet af din Krop!«
20 Tre Dage efter, da det var Faraos Fødselsdag,
gjorde han et Gæstebud for alle sine Tjenere, og da
løftede han Overmundskænkens og Overbagerens,
Hoveder iblandt sine Tjenere. 21 Overmundskænken
genindsatte han i hans Embede, saa han atter
rakte Farao Bægeret, 22 og Overbageren lod han
hænge, som Josef havde tydet det for dem. 23
Men Overmundskænken tænkte ikke paa Josef; han
glemte ham.

41 To Aar senere hændte det, at Farao havde en
drøm. Han drømte, at han stod ved Nilen; 2
og se, op af Floden steg der syv smukke og fede
Køer, som gav sig til at græsse i Engen; 3 efter dem
steg der syv andre Køer op af Nilen, usle at se til
og magre, og de stillede sig ved Siden af de første
Køer paa Nilens Bred; 4 og de usle og magre Køer
aad de syv smukke og fede Køer. Saa vaagnede
Farao. 5 Men han sov ind og havde en Drøm og saa
syv tykke og gode Aks skyde frem paa et og samme
Straa; 6 men efter dem voksede der syv golde og
vindsvedne Aks frem; 7 og de golde Aks slugte de
syv tykke og fulde Aks. Saa vaagnede Farao, og
se, det var en Drøm. 8 Men om Morgenen var hans
Sind uroligt; og han sendte Bud efter alle Ægyptens
Tegnsudlæggere og Vismænd og fortalte dem sin
Drøm, men ingen kunde tyde den for Farao. 9 Da
sagde Overmundskænken til Farao: »Jeg maa i Dag
minde om mine Synder. 10 Den Gang Farao vrededes
paa sine Tjenere og lod dem sætte i Forvaring i
Livvagtens Øverstes Hus, mig og Overbageren, 11 da
drømte vi engang samme Nat hver en Drøm med
sin særlige Betydning. 12 Sammen med os var der
en Hebraisk Yngling, som var Træl hos Livvagtens
Øverste, og da vi fortalte ham vore Drømme, tydede
han dem for os, hver paa sin Maade; 13 og som han
tydede dem for os, saaledes gik det: Jeg blev indsat i
mit Embede, og Bageren blev hængt.« 14 Da sendte
Farao Bud efter Josef, og man fik ham hurtigt ud
af Fangehullet; og efter at have ladet sig rage og
skiftet Klæder fremstillede han sig for Farao. 15 Saa
sagde Farao til Josef: »Jeg har haft en Drøm, som
ingen kan tyde; og nu har jeg hørt om dig, at du kun
behøver at høre en Drøm, saa kan du tyde den.« 16
Josef svarede Farao: »Ikke jeg — men Gud vil give
Farao et gunstigt Svar!« 17 Da sagde Farao til Josef:
»Jeg drømte, at jeg stod paa Nilens Bred; 18 og se,
op af Floden steg der syv fede og smukke Køer, som
gav sig til at græsse i Engen; 19 efter dem steg der
syv andre Køer op, ringe, saare usle og magre, saa
usle Dyr har jeg ikke set nogensteds i Ægypten; 20
og de magre og usle Køer aad de syv første, fede
Køer; 21 men da de havde slugt dem, var det ikke til
at kende paa dem; de saa lige saa usle ud som før.
Saa vaagnede jeg. 22 Men jeg sov atter ind og saa i
Drømme syv fulde og gode Aks skyde frem paa et og
samme Straa; 23 men efter dem voksede der syv
udtørrede, golde og vindsvedne Aks frem, 24 og de
golde Aks slugte de syv gode Aks. Det fortalte jeg
mine Tegnsudlæggere, men ingen kunde forklare mig
det.« 25 Da sagde Josef til Farao: »Faraos Drømme
betyder begge det samme, og Gud har kundgjort
Farao, hvad han vil gøre. 26 De syv gode Køer
betyder syv Aar; de syv gode Aks betyder ligeledes
syv Aar; det er en og samme Drøm. 27 Og de syv
magre og usle Køer, der steg op efter dem, betyder
syv Aar, og de syv golde og vindsvedne Aks betyder
syv Hungersnødsaar. 28 Det var det, jeg mente, naar
jeg sagde til Farao: Hvad Gud vil gøre, har han ladet
Farao skue! 29 Se, der kommer syv Aar med stor
Overflod i hele Ægypten; 30 men efter dem kommer
der syv Hungersnødsaar, og man skal gemme al
Overfloden i Ægypten; og Hungersnøden skal hærge
Jorden, 31 saa man intet mærker til Overfloden paa
Jorden paa Grund af den paafølgende Hungersnød;
thi den bliver saare haard. 32 Men at Drømmen
gentog sig to Gange for Farao, betyder, at Sagen er
fast besluttet af Gud, og at han snart vil lade det ske.
33 Men nu skulde Farao udse sig en indsigtsfuld og
klog Mand og sætte ham over Ægypten, 34 og Farao
skulde tage og indsætte Tilsynsmænd over Landet
og opkræve Femtedelen af Ægyptens Afgrøde i
Overflodens syv Aar; 35 og de skal samle al Afgrøden
fra de gode Aar, der kommer, og oplagre Høsten som
Faraos Eje og bringe Afgrøden under Laas og Lukke
i Byerne, 36 for at Afgrøden kan tjene til Forraad for
Landet i Hungersnødens syv Aar, som skal komme

over Ægypten, at ikke Landet skal gaa til Grunde
ved Hungersnøden.« 37 Baade Farao og alle hans
Tjenere syntes godt om den Tale, 38 og Farao sagde
til sine Tjenere: »Hvor finder vi en Mand, i hvem
Guds Aand er som i ham?« 39 Og Farao sagde til
Josef: »Efter at Gud har aabenbaret dig alt dette, kan
ingen maale sig med dig i Indsigt og Kløgt; 40 du
skal forestaa mit Hus, og efter dit Ord skal alt mit
Folk rette sig; kun Tronen vil jeg have forud for dig.«
41 Og Farao sagde til Josef: »Saa sætter jeg dig nu
over hele Ægypten!« 42 Og Farao tog Seglringen af
sin Haand og satte den paa Josefs, klædte ham i
fine Linnedklæder og hængte Guldkæden om hans
Hals: 43 han lod ham køre i sin næstbedste Vogn, og
de raabte Abrek for ham. Saaledes satte han ham
over hele Ægypten. 44 Og Farao sagde til Josef:
»Jeg er Farao, men uden dit Minde skal ingen røre
Haand eller Fod nogensteds i Ægypten!« 45 Derpaa
gav Farao Josef Navnet Zafenat-Panea, og han lod
ham ægte Asenat, en Datter af Præsten Potifera
i On; og Josef drog omkring i Ægypten. 46 Josef
var tredive Aar gammel, da han stededes for Farao,
Ægyptens Konge. Saa forlod Josef Farao og drog
omkring i hele Ægypten. 47 Og Landet bar i bugnende
Fylde i Overflodens syv Aar; 48 og Josef samlede
al Afgrøden i de syv Aar, i hvilke der var Overflod i
Ægypten, og bragte den til Byerne; i hver By samlede
han Afgrøden fra Markerne der omkring. 49 Saaledes
ophobede Josef Korn i vældig Mængde, som Havets
Sand, indtil man opgav at maale det, da det ikke var
til at maale. 50 Før Hungersnødens Aar kom, fik Josef
to Sønner med Asenat, Præsten i On Potiferas Datter;
51 og Josef gav den førstefødte Navnet Manasse,
thi han sagde: »Gud har ladet mig glemme al min
Møje og hele min Faders Hus.« 52 Og den anden
gav han Navnet Efraim, thi han sagde: »Gud har
givet mig Livsfrugt i min Elendigheds Land.« 53 Da
Overflodens syv Aar, som kom over Ægypten, var
omme, 54 begyndte Hungersnødens syv Aar, som
Josef havde sagt; og der opstod Hungersnød i alle
Lande, men i hele Ægypten var der Brød. 55 Saa
hungrede hele Ægypten; og Folket raabte til Farao
om Brød; men Farao sagde til alle Ægypterne: »Gaa
til Josef og gør, hvad han siger eder!« 56 Og der var
Hungersnød over hele Jorden. Da aabnede Josef
for alle Kornlagrene og solgte Korn til Ægypterne;
men Hungersnøden tog til i Ægypten; 57 og Alverden
kom til Ægypten for at købe Korn hos Josef; thi
Hungersnøden tog til over hele Jorden.

42 Da Jakob hørte, at der var Korn at faa i Ægypten,
sagde han til sine Sønner: »Hvad venter I
efter?« 2 Og han sagde: »Jeg hører, at der er Korn at
faa i Ægypten; drag ned og køb os noget, at vi kan
blive i Live og undgaa Døden!« 3 Saa drog de ti af
Josefs Brødre ned for at købe Korn i Ægypten; 4
men Jakob sendte ikke Josefs Broder Benjamin med
hans Brødre, thi han tænkte, der kunde tilstøde ham
en Ulykke. 5 Blandt dem, der kom for at købe Korn,
var ogsaa Israels Sønner; thi der var Hungersnød i
Kana'ans Land. 6 Og da Josef var Hersker i Landet,
og han var den, der solgte Korn til alt Folket i Landet,
saa kom Josefs Brødre og kastede sig til Jorden
for ham. 7 Da Josef saa sine Brødre, kendte han
dem; men han lod fremmed over for dem, talte dem
haardt til og sagde til dem: »Hvorfra kommer I?« De
svarede: »Fra Kana'ans Land for at købe Føde!« 8
Josef kendte sine Brødre, men de kendte ikke ham. 9
Da kom Josef de Drømme i Hu, han havde drømt om
dem; og han sagde til dem; »I er Spejdere, I kommer
for at se, hvor Landet er aabent!« 10 De svarede:
»Nej, Herre, dine Trælle kommer for at købe Føde! 11
Vi er alle Sønner af en og samme Mand; vi er ærlige
Folk, dine Trælle er ikke Spejdere!« 12 Men han
sagde: »Jo vist saa! I kommer for at se, hvor Landet
er aabent!« 13 De svarede: »Vi, dine Trælle, var tolv
Brødre, Sønner af en og samme Mand i Kana'ans
Land; den yngste er for Tiden hjemme hos vor Fader,
og een er ikke mere!« 14 Men Josef sagde til dem:
»Det er, som jeg siger eder: I er Spejdere! 15 Men
nu skal I sættes paa Prøve: Saa sandt Farao lever,
slipper I ikke herfra, uden at eders yngste Broder
kommer hid! 16 Lad en af eder rejse hjem for at hente
eders Broder, og imedens holdes I andre fangne; saa
vil det vise sig, om eders Ord er Sandhed; og hvis
ikke, saa er I, saa sandt Farao lever, Spejdere!« 17
Derpaa holdt han dem i Forvaring tre Dage. 18 Men
Tredjedagen sagde Josef til dem: »Vil I beholde Livet,
saa skal I gøre saaledes, thi jeg er en Mand, der
frygter Gud: 19 Er I virkelig ærlige Folk, lad saa en af
eder blive tilbage som Fange i det Fængsel, som I sad
i, medens I andre drager hjem med Korn til at stille
Hungeren i eders Huse; 20 og bring saa eders yngste
Broder til mig, saa skal eders Ord staa til Troende, og
I skal slippe for at dø!« Og saaledes gjorde de. 21 Da
sagde de til hverandre: »Sandelig, nu maa vi bøde
for, hvad vi forbrød mod vor Broder, da vi saa hans
Sjælevaande, medens han bønfaldt os, og dog ikke
hørte ham; derfor stedes vi nu i denne Vaande!« 22
Men Ruben tog til Orde og sagde til dem: »Sagde jeg
eder ikke dengang: Forsynd eder ikke mod Drengen!

Men I vilde ikke høre; se, nu kræves hans Blod!«
23 Saaledes talte de. Men de vidste ikke, at Josef
forstod det, thi han forhandlede med dem ved Tolk;
24 og han vendte sig bort fra dem og græd. Siden
vendte han sig til dem og talte med dem; og han tog
Simeon fra dem og lod ham fængsle for deres Øjne.
25 Saa gav Josef Befaling til at fylde deres Sække
med Korn og lægge Pengene tilbage i hver enkelts
Sæk og give dem Rejsekost; og saaledes skete det.
26 Saa læssede de deres Korn paa Æslerne og drog
bort. 27 Men da en af dem i Natteherberget aabnede
sin Sæk for at give sit Æsel Foder, fik han Øje paa
sine Penge, der laa oven i Sækken; 28 og han sagde
til sine Brødre: »Mine Penge er kommet igen; se, de
er i min Sæk!« Da sank Hjertet i Livet paa dem, og
de saa forfærdede paa hverandre og sagde: »Hvad
har Gud dog gjort imod os!« 29 Og da de kom hjem
til deres Fader Jakob i Kana'ans Land, fortalte de
ham alt, hvad der var hændet dem, og sagde: 30
»Manden, der er Landets Herre, talte os haardt til
og holdt os i Forvaring, som var vi Folk, der vilde
udspejde Landet; 31 men vi sagde til ham: Vi er ærlige
Folk og ikke Spejdere; 32 vi var tolv Brødre, Sønner
af en og samme Fader; een er ikke mere, og den
yngste er for Tiden hjemme hos vor Fader i Kana'ans
Land. 33 Saa sagde Manden, der er Landets Herre:
Derpaa vil jeg kende, at I er ærlige Folk: Lad en af
eder blive hos mig, og tag I andre Korn til at stille
Hungeren i eders Huse og drag hjem! 34 Siden skal
I bringe eders yngste Broder til mig, for at jeg kan
kende, at I ikke er Spejdere, men ærlige Folk; saa vil
jeg udlevere eders Broder til eder, og I kan frit rejse i
Landet.« 35 Da de nu tømte deres Sække, fandt hver
sin Pengepose i sin Sæk; og da de og deres Fader
saa Pengeposerne, blev de forfærdede. 36 Og deres
Fader Jakob sagde til dem: »I gør mig barnløs; Josef
er ikke mere, og Simeon er ikke mere, og nu vil I tage
Benjamin; det gaar alt sammen ud over mig!« 37 Saa
sagde Ruben til sin Fader: »Du maa tage mine to
Sønners Liv, hvis jeg ikke bringer ham til dig; betro
ham til mig, og jeg skal bringe ham tilbage til dig!«
38 Men han sagde: »Min Søn skal ikke rejse derned
med eder, thi hans Broder er død, og han alene er
tilbage; tilstøder der ham en Ulykke paa den Rejse, I
har for, saa bringer I mine graa Haar ned i Dødsriget
med Sorg!« **(Sheol h7585)**

43 Men Hungersnøden var haard i Landet; 2 og da
de havde fortæret det Korn, de havde hentet i
Ægypten, sagde deres Fader til dem: »Køb os igen
lidt Føde!« 3 Men Juda svarede ham: »Manden sagde
os ganske afgjort: I bliver ikke stedt for mit Aasyn,
medmindre eders Broder er med! 4 Hvis du derfor vil
sende vor Broder med os, vil vi rejse ned og købe dig
Føde; 5 men sender du ham ikke med, saa rejser vi
ikke derned, thi Manden sagde til os: I bliver ikke stedt
for mit Aasyn, medmindre eders Broder er med!« 6
Saa sagde Israel: »Hvorfor handlede I ilde imod mig
og fortalte Manden, at I havde en Broder til?« 7 De
svarede: »Manden spurgte os nøje ud om os og vor
Slægt og sagde: Lever eders Fader endnu? Har I en
Broder til? Og vi svarede ham paa hans Spørgsmaal;
kunde vi vide, at han vilde sige: Bring eders Broder
herned!« 8 Men Juda sagde til sin Fader Israel:
»Send dog Drengen med mig, saa vi kan komme af
Sted og blive i Live og undgaa Døden, baade vi og
du og vore Børn! 9 Jeg svarer for ham, af min Haand
maa du kræve ham: bringer jeg ham ikke til dig og
stiller ham for dit Aasyn, vil jeg være din Skyldner for
bestandig; 10 havde vi nu ikke spildt Tiden, kunde vi
have været tilbage to Gange!« 11 Saa sagde deres
Fader Israel til dem: »Kan det ikke være anderledes,
gør da i alt Fald saaledes: Tag noget af det bedste,
Landet frembringer, med i eders Sække og bring
Manden en Gave, lidt Mastiksbalsam, lidt Honning,
Tragakantgummi, Cistusharpiks, Pistacienødder og
Mandler; 12 og tag dobbelt saa mange Penge med,
saa I bringer de Penge tilbage, som var lagt oven i
eders Sække; maaske var det en Fejltagelse; 13 og
tag saa eders Broder og drag atter til Manden! 14
Gud den Almægtige lade eder finde Barmhjertighed
hos Manden, saa han lader eders anden Broder og
Benjamin fare — men skal jeg være barnløs, saa lad
mig da blive det!« 15 Saa tog Mændene deres Gave
og dobbelt saa mange Penge med; ogsaa Benjamin
tog de med, brød op og drog ned til Ægypten, hvor de
fremstillede sig for Josef. 16 Da Josef saa Benjamin
iblandt dem, sagde han til sin Hushovmester: »Bring
de Mænd ind i mit Hus, lad slagte og lave til, thi de
skal spise til Middag hos mig.« 17 Manden gjorde,
som Josef bød, og førte Mændene ind i Josefs Hus.
18 Men Mændene blev bange, da de førtes ind i
Josefs Hus, og sagde: »Det er for de Penges Skyld,
der forrige Gang kom tilbage i vore Sække, at vi føres
herind, for at de kan vælte sig ind paa os og kaste sig
over os, gøre os til Trælle og tage vore Æsler.« 19
Derfor traadte de hen til Josefs Hushovmester ved
Døren til Huset 20 og sagde: »Hør os, Herre! Vi drog
en Gang før herned for at købe Føde, 21 og da vi kom
til vort Natteherberge og aabnede vore Sække, se, da
laa vore Penge oven i hver enkelts Sæk, vore Penge
til sidste Hvid. Men nu har vi bragt dem med tilbage

22 og desuden andre Penge for at købe Føde. Vi ved
ikke, hvem der har lagt Pengene i vore Sække!« 23
Men han svarede: »Vær ved godt Mod, frygt ikke!
Eders Gud og eders Faders Gud har lagt en Skat i
eders Sække — eders Penge har jeg modtaget!« Og
han førte Simeon ud til dem. 24 Saa førte Manden
dem ind i Josefs Hus og gav dem Vand til at tvætte
deres Fødder og Foder til Æslerne. 25 Og de fremtog
deres Gave, før Josef kom hjem ved Middagstid, thi
de hørte, at de skulde spise der. 26 Da Josef traadte
ind i Huset, bragte de ham den Gave, de havde med,
og kastede sig til Jorden for ham. 27 Han hilste paa
dem og spurgte: »Gaar det eders gamle Fader vel,
ham, I talte om? Lever han endnu?« 28 De svarede:
»Det gaar din Træl, vor Fader, vel; han lever endnu!«
Og de bøjede sig og kastede sig til Jorden. 29 Da han
saa fik Øje paa sin kødelige Broder Benjamin, sagde
han: »Er det saa eders yngste Broder, som I talte til
mig om?« Og han sagde: »Gud være dig naadig, min
Søn!« 30 Men Josef brød hurtigt af, thi Kærligheden
til Broderen blussede op i ham, og han kæmpede
med Graaden; derfor gik han ind i sit Kammer og
græd der. 31 Men da han havde badet sit Ansigt,
kom han ud, og han beherskede sig og sagde: »Sæt
Maden frem!« 32 Saa blev Maden sat frem særskilt
for ham og for dem og for de Ægyptere, der spiste
hos ham; thi Ægypterne kan ikke spise sammen med
Hebræere, det er dem en Vederstyggelighed. 33 De
blev bænket foran ham efter Alder, den førstefødte
øverst og den yngste nederst, og Mændene undrede
sig og saa paa hverandre; 34 og han lod dem bringe
Mad fra sit eget Bord, og Benjamin fik fem Gange
saa meget som hver af de andre. Og de drak og blev
lystige sammen med ham.

44 Derefter befalede han sin Hushovmester: »Fyld
Mændenes Sække med Korn, saa meget de
kan have med sig, og læg hvers Pengesum oven i
hans Sæk 2 og læg mit eget Sølvbæger oven i den
yngstes Sæk sammen med Pengene for hans Korn!«
Og han gjorde, som Josef bød. 3 Da Morgenen
gryede, fik Mændene Lov at drage bort med deres
Æsler. 4 Men før de var kommet ret langt fra Byen,
bød Josef sin Hushovmester: »Sæt efter Mændene,
og naar du indhenter dem, sig saa til dem: Hvorfor
har I gengældt godt med ondt? 5 Hvorfor har I stjaalet
mit Sølvbæger? Det er jo min Herres Mundbæger,
som han bruger til at tage Varsler af! Ilde har I handlet
ved at gøre saaledes!« 6 Og da han havde indhentet
dem, sagde han det til dem. 7 Men de svarede: »Hvor
kan min Herre tale saaledes? Det være langt fra dine
Trælle at gøre sligt! 8 Se, de Penge, vi fandt oven i
vore Sække, bragte vi tilbage til dig fra Kana'ans Land
— hvorfor skulde vi da stjæle Guld eller Sølv fra din
Herres Hus! 9 Den af dine Trælle, det findes hos, skal
dø, og desuden vil vi andre være din Herres Trælle!«
10 Han svarede: »Vel, lad det blive, som I siger: Den,
Bægeret findes hos, skal være min Træl, men I andre
skal være sagesløse!« 11 Saa skyndte de sig at
løfte hver sin Sæk ned paa Jorden og aabne den,
12 og han undersøgte dem fra den ældstes til den
yngstes, og Bægeret blev fundet i Benjamins Sæk.
13 Da sønderrev de deres Klæder, og efter at have
læsset Sækkene hver paa sit Æsel vendte de tilbage
til Byen. 14 Da Juda og hans Brødre kom ind i Josefs
Hus, hvor han endnu var, kastede de sig til Jorden
for ham; 15 men Josef sagde til dem: »Hvad har I
gjort! Ved I ikke, at en Mand som jeg forstaar sig paa
hemmelige Kunster?« 16 Da sagde Juda: »Hvad skal
vi svare min Herre, hvad skal vi sige, og hvorledes
skal vi retfærdiggøre os? Gud har fundet dine Trælles
Brøde! Se, vi er min Herres Trælle, baade vi andre
og han, Bægeret fandtes hos!« 17 Men han svarede:
»Det være langt fra mig at handle saaledes; den,
Bægeret fandtes hos, skal være min Træl, men I
andre kan i Fred drage hjem til eders Fader.« 18 Da
traadte Juda hen til ham og sagde: »Hør mig, min
Herre, lad din Træl tale et Ord for min Herres Øren
og lad ikke Vreden blusse op i dig mod din Træl, thi
du er jo som Farao! 19 Min Herre spurgte sine Trælle
Har I Fader eller Broder? 20 Og vi svarede min Herre:
Ja, vi har en gammel Fader, og der er en Dreng,
som blev født i hans Alderdom; en Broder til ham er
død, og selv er han den eneste, hans Moder efterlod
sig, og hans Fader elsker ham. 21 Saa sagde du til
dine Trælle: Bring ham med herned til mig, at jeg
kan se ham med egne Øjne! 22 Men vi svarede min
Herre: Drengen kan ikke forlade sin Fader, thi hans
Fader dør, hvis han forlader ham! 23 Saa sagde du til
dine Trælle: Kommer eders yngste Broder ikke med
herned, saa bliver I ikke mere stedt for mit Aasyn! 24
Vi rejste saa op til din Træl, min Fader, og fortalte
ham, hvad min Herre havde sagt. 25 Da vor Fader
siden sagde: Rejs atter hen og køb os lidt Føde! 26
svarede vi: Vi kan ikke rejse derned, hvis ikke vor
yngste Broder følger med, thi vi bliver ikke stedt for
Mandens Aasyn, medmindre vor yngste Broder er
med! 27 Saa sagde din Træl, min Fader, til os: I ved
jo, at min Hustru fødte mig to Sønner; 28 den ene
gik bort fra mig, og jeg sagde: Han er sikkerlig revet
ihjel! Og jeg har ikke set ham siden; 29 hvis I nu
ogsaa tager denne fra mig, og der tilstøder ham en

Ulykke, bringer I mine graa Haar i Dødsriget med
Smerte! **(Sheol h7585)** **30** Kommer jeg derfor hjem til
din Træl, min Fader, uden at Drengen, ved hvem han
hænger med hele sin Sjæl, er med, **31** saa bliver det
hans Død, naar han ser, at Drengen ikke er med, og
dine Trælle vil bringe din Træl vor Faders graa Haar i
Dødsriget med Sorg. **(Sheol h7585)** **32** Men din Træl
skal svare sin Fader for Drengen, og jeg har forpligtet
mig til at være hans Skyldner for bestandig, hvis jeg
ikke bringer ham til ham; **33** lad derfor din Træl blive
tilbage i Drengens Sted som min Herres Træl, men
lad Drengen drage hjem med sine Brødre! **34** Thi
hvorledes skulde jeg kunne drage hjem til min Fader,
naar jeg ikke har Drengen med? Jeg vil ikke kunne
være Vidne til den Ulykke, der rammer min Fader!«

45 Da kunde Josef ikke længer beherske sig over
for alle dem der stod hos ham, og han raabte
»Lad alle gaa ud!« Saaledes var der ingen til Stede,
da Josef gav sig til Kende for sine Brødre. **2** Saa brast
han i lydelig Graad, saa Ægypterne hørte det, og
det spurgtes i Faraos Hus; **3** og Josef sagde til sine
Brødre: »Jeg er Josef! Lever min Fader endnu?« Men
hans Brødre kunde ikke svare ham, saa forfærdede
var de for ham. **4** Saa sagde Josef til sine Brødre:
»Kom hen til mig!« Og da de kom derhen, sagde
Josef: »Jeg er eders Broder Josef, som I solgte til
Ægypten; **5** men I skal ikke græmme eder eller være
forknytte, fordi I solgte mig herhen, thi Gud har sendt
mig forud for eder for at opholde Liv; **6** i to Aar har
der nu været Hungersnød i Landet, og fem Aar endnu
skal der hverken pløjes eller høstes; **7** derfor sendte
Gud mig forud for eder, for at I kan faa Efterkommere
paa Jorden, og for at mange hos eder kan reddes og
holdes i Live. **8** Og nu, ikke I, men Gud har sendt mig
hid, og han har gjort mig til Fader hos Farao og til
Herre over hele hans Hus og til Hersker over hele
Ægypten. **9** Skynd jer nu hjem til min Fader og sig til
ham: Din Søn Josef lader sige: Gud har sat mig til
Hersker over hele Ægypten; kom uden Tøven ned til
mig **10** og tag Bolig i Gosens Land og bo i min Nærhed
med dine Sønner og Sønnesønner, dit Smaakvæg
og Hornkvæg og alt, hvad du ejer og har; **11** der vil
jeg sørge for dit Underhold — thi Hungersnøden vil
vare fem Aar endnu — for at ikke du, dit Hus eller
nogen, der hører dig til, skal gaa til Grunde! **12** Nu
ser I, ogsaa min Broder Benjamin, med egne Øjne,
at det er mig, der taler til eder; **13** og I skal fortælle
min Fader om al min Herlighed i Ægypten og om alt,
hvad I har set, og saa skal I skynde eder at bringe
min Fader herned.« **14** Saa faldt han grædende sin
Broder Benjamin om Halsen, og Benjamin græd i
hans Arme. **15** Og han kyssede alle sine Brødre og
græd ved deres Bryst; og nu kunde hans Brødre
tale med ham. **16** Men det spurgtes i Faraos Hus,
at Josefs Brødre var kommet, og Farao og hans
Tjenere glædede sig derover: **17** og Farao sagde
til Josef: »Sig til dine Brødre: Saaledes skal I gøre:
Læs eders Dyr og drag til Kana'ans Land, **18** hent
eders Fader og eders Familier og kom hid til mig,
saa vil jeg give eder det bedste, der er i Ægypten,
og I skal nyde Landets Fedme. **19** Byd dem at gøre
saaledes: Tag eder Vogne i Ægypten til eders Børn og
Kvinder, sæt eders Fader op og kom hid; **20** bryd eder
ikke om eders Ejendele, thi det bedste, der er i hele
Ægypten, skal være eders!« **21** Det gjorde Israels
Sønner saa. Og efter Faraos Bud gav Josef dem
Vogne og Rejsekost med; **22** hver især gav han dem
et Sæt Festklæder, men Benjamin gav han 300 Sekel
Sølv og fem Sæt Festklæder; **23** og sin Fader sendte
han ti Æsler med det bedste, der var i Ægypten
og ti Aseninder med Korn, Brød og Rejsetæring til
Faderen. **24** Saa tog han Afsked med sine Brødre, og
da de drog bort, sagde han til dem: »Kives ikke paa
Vejen!« **25** Saaledes drog de hjem fra Ægypten og
kom til deres Fader Jakob i Kana'ans Land; **26** og de
fortalte ham det og sagde: »Josef lever endnu, og
han er Hersker over hele Ægypten.« Men hans Hjerte
blev koldt, thi han troede dem ikke. **27** Saa fortalte de
ham alt, hvad Josef havde sagt til dem; og da han
saa Vognene, som Josef havde sendt for at hente
ham, oplivedes deres Fader Jakobs Aand atter; **28**
og Israel sagde: »Det er stort, min Søn Josef lever
endnu; jeg vil drage hen og se ham, inden jeg dør!«

46 Da brød Israel op med alt, hvad han havde, og
drog til Be'ersjeba, og han slagtede Ofre for sin
Fader Isaks Gud. **2** Men Gud sagde i et Nattesyn til
Israel: »Jakob, Jakob!« Og han svarede: »Se, her er
jeg!« **3** Da sagde han: »Jeg er Gud, din Faders Gud,
vær ikke bange for at drage ned til Ægypten, thi jeg
vil gøre dig til et stort Folk der; **4** jeg vil selv drage
med dig til Ægypten, og jeg vil ogsaa føre dig tilbage,
og Josef skal lukke dine Øjne!« **5** Da brød Jakob op
fra Be'ersjeba; og Israels Sønner satte deres Fader
Jakob og deres Børn og Kvinder paa de Vogne, Farao
havde sendt til at hente ham paa. **6** Og de tog deres
Kvæg og al deres Ejendom, som de havde erhvervet
sig i Kana'ans Land, og drog til Ægypten, Jakob og
alt hans Afkom med ham; **7** saaledes bragte han sine
Sønner og Sønnesønner, sine Døtre og Sønnedøtre
og alt sit Afkom med sig til Ægypten. **8** Følgende er

Navnene paa Israels Sønner, der kom til Ægypten,
Jakob og hans Sønner: Ruben, Jakobs førstefødte;
9 Rubens Sønner Hanok, Pallu, Hezron og Karmi;
10 Simeons Sønner Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin,
Zohar og Kana'anæerkvindens Søn Sja'ul; 11 Levis
Sønner Gerson, Kehat og Merari; 12 Judas Sønner
Er, Onan, Sjela, Perez og Zera; men Er og Onan
døde i Kana'ans Land. Perez's Sønner var Hezron
og Hamul. 13 Issakars Sønner Tola, Pua, Jasjub
og Sjimron; 14 Zebulons Sønner Sered, Elon og
Jale'el; 15 det var Leas Sønner, som hun fødte Jakob
i Paddan-Aram; desuden fødte hun ham Datteren
Dina; det samlede Tal paa hans Sønner og Døtre var
tre og tredive. 16 Gads Sønner Zifjon, Haggi, Sjuni,
Ezbon, Eri, Arodi og Ar'eli. 17 Asers Sønner Jimna,
Jisjva, Jisjvi og Beri'a, og deres Søster Sera; og
Beri'as Sønner Heber og Malkiel; 18 det var Sønnerne
af Zilpa, som Laban gav sin Datter Lea, og som fødte
Jakob dem, seksten i alt; 19 Rakels, Jakobs Hustrus,
Sønner Josef og Benjamin; 20 og Josef fik Børn i
Ægypten med Asenat, en Datter af Potifera, Præsten
i On: Manasse og Efraim; 21 Benjamins Sønner Bela,
Beker, Asjbel, Gera, Na'aman, Ehi, Rosj, Muppim,
Huppim og Ard; 22 det var Rakels Sønner, som hun
fødte Jakob, fjorten i alt; 23 Dans Søn Husjim; 24
Naftalis Sønner Jaze'el, Guni, Jezer og Sjillem; 25
det var Sønnerne af Bilha, som Laban gav Rakel,
og som fødte Jakob dem, syv i alt. 26 Hele Jakobs
Familie, der kom til Ægypten med ham, fraregnet
Jakobs Sønnekoner, udgjorde tilsammen seks og
tresindstyve; 27 og Josefs Sønner, der fødtes ham i
Ægypten, var to; alle de af Jakobs Hus, der kom til
Ægypten, udgjorde halvfjerdsindstyve. 28 Men Juda
sendte han i Forvejen til Josef, for at man skulde vise
ham Vej til Gosen, og de kom til Gosens Land. 29 Da
lod Josef spænde for sin Vogn og rejste sin Fader
i Møde til Gosen; og da han traf ham, omfavnede
han ham og græd længe i hans Arme; 30 og Israel
sagde til Josef: »Lad mig nu kun dø, da jeg har set
dit Ansigt, at du endnu lever!« 31 Men Josef sagde til
sine Brødre og sin Faders Hus: »Jeg vil drage hen og
melde det til Farao og sige til ham: Mine Brødre og
min Faders Hus i Kana'an er kommet til mig; 32 disse
Mænd er Hyrder, thi de driver Kvægavl, og de har
bragt deres Smaakvæg og Hornkvæg og alt, hvad de
ejer, med. 33 Naar saa Farao lader eder kalde og
spørger eder, hvad I er, 34 skal I sige: Dine Trælle har
drevet Kvægavl fra Barnsben af ligesom vore Fædre!
for at I kan komme til at bo i Gosens Land. Thi enhver
Hyrde er Ægypterne en Vederstyggelighed.«

47 Saa drog Josef hen og meldte det til Farao
og sagde: »Min Fader og mine Brødre er
kommet fra Kana'ans Land med deres Smaakvæg
og Hornkvæg og alt, hvad de ejer, og befinder sig i
Gosen.« 2 Og han tog fem af sine Brødre med sig og
forestillede dem for Farao. 3 Da nu Farao spurgte
dem, hvad de var, svarede de: »Dine Trælle er Hyrder
ligesom vore Fædre!« 4 Og de sagde til Farao: »Vi
er kommet for at bo som Gæster i Landet, thi der
er ingen Græsning for dine Trælles Smaakvæg, da
Hungersnøden er trykkende i Kana'an, og nu vilde
dine Trælle gerne bosætte sig i Gosen.« 5 Da sagde
Farao til Josef: »Din Fader og dine Brødre er kommet
til dig; 6 Ægypten staar til din Raadighed, lad din
Fader og dine Brødre bosætte sig i den bedste Del
af Landet; de kan tage Ophold i Gosens Land; og
hvis du ved, at der er dygtige Folk iblandt dem, kan
du sætte dem til Opsynsmænd over mine Hjorde!«
7 Da hentede Josef sin Fader Jakob og forestillede
ham for Farao, og Jakob velsignede Farao. 8 Farao
spurgte Jakob: »Hvor mange er dine Leveaar?« 9
Jakob svarede ham: »Min Udlændigheds Aar er 130
Aar; faa og onde var mine Leveaar, og ikke naar de
op til mine Fædres Aar i deres Udlændigheds Tid.«
10 Derpaa velsignede Jakob Farao og gik bort fra
ham. 11 Men Josef lod sin Fader og sine Brødre
bosætte sig og gav dem Jordegods i Ægypten, i den
bedste Del af Landet, i Landet Ra'meses, som Farao
havde befalet. 12 Og Josef forsørgede sin Fader og
sine Brødre og hele sin Faders Hus med Brød efter
Børnenes Tal. 13 Der fandtes ikke mere Brødkorn i
Landet, thi Hungersnøden var overvættes stor, og
Ægypten og Kana'an vansmægtede af Sult. 14 Da
lod Josef alle de Penge samle, som var indkommet i
Ægypten og Kana'an for det Korn, der købtes, og
lod dem bringe til Faraos Hus. 15 Men da Pengene
slap op i Ægypten og Kana'an, kom hele Ægypten til
Josef og sagde: »Giv os Brødkorn, at vi ikke skal dø
for dine Øjne, thi Pengene er sluppet op!« 16 Josef
svarede: »Kom med eders Hjorde, saa vil jeg give
eder Brødkorn for dem, siden Pengene er sluppet
op.« 17 Da bragte de deres Hjorde til Josef, og han
gav dem Brødkorn for Hestene, for deres Hjorde af
Smaakvæg og Hornkvæg og for Æslerne; og han
forsørgede dem i det Aar med Brødkorn for alle deres
Hjorde. 18 Men da Aaret var omme, kom de til ham
det følgende Aar og sagde: »Vi vil ikke dølge det for
min Herre; men Pengene er sluppet op, og Kvæget
har vi bragt til min Herre; nu er der ikke andet tilbage
for min Herre end vore Kroppe og vor Jord; 19 lad
os dog ikke dø for dine Øjne, vi sammen med vor

Jord, men køb os og vor Jord for Brødkorn, og lad
os med vor Jord blive livegne for Farao, og giv os
derfor Saasæd, saa vi kan blive i Live og slippe for
Døden, og vor Jord undgaa at lægges øde!« 20 Da
købte Josef al Jord i Ægypten til Farao, idet enhver
Ægypter solgte sin Mark, fordi Hungersnøden tvang
dem, og saaledes kom Landet i Faraos Besiddelse;
21 og Befolkningen gjorde han til hans Trælle i hele
Ægypten fra Ende til anden. 22 Kun Præsternes
Jord købte han ikke, thi de havde faste Indtægter fra
Farao, og de levede af de Indtægter, Farao havde
skænket dem; derfor behøvede de ikke at sælge
deres Jord. 23 Derpaa sagde Josef til Folket: »Nu
har jeg købt eder og eders Jord til Farao; nu har I
Saasæd til Jorden; 24 men af Afgrøden skal I afgive
en Femtedel til Farao, medens de fire Femtedele skal
tjene eder til Saasæd paa Marken og til Føde for eder
og eders Husstand og til Føde for eders Børn.« 25
De svarede: »Du har reddet vort Liv; maatte vi eje
min Herres Gunst, saa vil vi være Faraos Trælle!«
26 Saaledes gjorde Josef det til en Vedtægt, der
endnu den Dag i Dag gælder i Ægypten, at afgive
en Femtedel til Farao; kun Præsternes Jord kom
ikke i Faraos Besiddelse. 27 Israel bosatte sig nu
i Ægypten, i Gosens Land; og de tog fast Ophold
der, blev frugtbare og saare talrige. 28 Jakob levede i
Ægypten i sytten Aar, saa at Jakobs Levetid blev 147
Aar. 29 Da nu Tiden nærmede sig, at Israel skulde
dø, kaldte han sin Søn Josef til sig og sagde til ham:
»Hvis jeg har fundet Naade for dine Øjne, saa læg din
Haand under min Lænd og lov mig at vise mig den
Kærlighed og Trofasthed ikke at jorde mig i Ægypten.
30 Naar jeg har lagt mig til Hvile hos mine Fædre,
skal du føre mig fra Ægypten og jorde mig i deres
Grav!« Han svarede: »Jeg skal gøre, som du siger.«
31 Da sagde han: »Tilsværg mig det!« Og han tilsvor
ham det. Da bøjede Israel sig tilbedende over Lejets
Hovedgærde.

48 Efter disse Begivenheder fik Josef Melding om,
at hans Fader var syg. Da tog han sine Sønner,
Manasse og Efraim, med sig. 2 Da det nu meldtes
Jakob, at hans Søn Josef var kommet, tog Israel
sig sammen og satte sig oprejst paa Lejet. 3 Jakob
sagde til Josef: »Gud den Almægtige aabenbarede
sig for mig i Luz i Kana'ans Land og velsignede mig;
4 og han sagde til mig: Jeg vil gøre dig frugtbar og
give dig et talrigt Afkom og gøre dig til en Mængde
Stammer, og jeg vil give dit Afkom efter dig Land til
evigt Eje! 5 Nu skal dine to Sønner, der er født dig i
Ægypten før mit komme til dig her i Ægypten, være
mine, Efraim og Manasse skal være mine saa godt
som Ruben og Simeon; 6 derimod skal de Børn, du
har faaet efter dem, være dine; men de skal nævnes
efter deres Brødres Navne i deres Arvelod. 7 Da jeg
kom fra Paddan, døde Rakel for mig, medens jeg
var undervejs i Kana'an, da vi endnu var et stykke
Vej fra Efrat, og jeg jordede hende der paa Vejen
til Efrat, det er Betlehem«. 8 Da Israel saa Josefs
Sønner, sagde han: »Hvem bringer du der?« 9 Josef
svarede sin Fader: »Det er mine Sønner, som Gud
har skænket mig her.« Da sagde han: »Bring dem hen
til mig, at jeg kan velsigne dem!« 10 Men Israels Øjne
var svækkede af Alderdom, saa at han ikke kunde
se. Da førte han dem hen til ham, og han kyssede
og omfavnede dem. 11 Og Israel sagde til Josef:
»Jeg havde ikke turdet haabe at faa dit Ansigt at se,
og nu har Gud endog ladet mig se dit Afkom!« 12
Derpaa tog Josef dem bort fra hans Knæ og kastede
sig til Jorden paa sit Ansigt. 13 Josef tog saa dem
begge, Efraim i sin højre Haand til venstre for Israel
og Manasse i sin venstre Haand til højre for Israel, og
førte dem hen til ham; 14 men Israel udrakte sin højre
Haand og lagde den paa Efraims Hoved, uagtet han
var den yngste, og sin venstre Haand lagde han paa
Manasses Hoved, saa at han lagde Hænderne over
Kors; thi Manasse var den førstefødte. 15 Derpaa
velsignede han Josef og sagde: »Den Gud, for hvis
Aasyn mine Fædre Abraham og Isak vandrede, den
Gud, der har vogtet mig: fra min første Færd og til nu,
16 den Engel, der har udløst mig fra alt ondt, velsigne
Drengene, saa at mit Navn og mine Fædre Abrahams
og Isaks Navn maa blive nævnet ved dem, og de maa
vokse i Mængde i Landet!« 17 Men da Josef saa,
at hans Fader lagde sin højre Haand paa Efraims
Hoved, var det ham imod, og han greb sin Faders
Haand for at tage den bort fra Efraims Hoved og
lægge den paa Manasses; 18 og Josef sagde til sin
Fader: »Nej, ikke saaledes, Fader, thi denne er den
førstefødte; læg din højre Haand paa hans Hoved!«
19 Men hans Fader vægrede sig og sagde: »Jeg ved
det, min Søn, jeg ved det! Ogsaa han skal blive til
et Folk, ogsaa han skal blive stor; men hans yngre
Broder skal blive større end han, og hans Afkom skal
blive en Mangfoldighed af Folkeslag!« 20 Saaledes
velsignede han dem paa den Dag og sagde: »Med
eder skal Israel velsigne og sige: Gud gøre dig som
Efraim og Manasse!« Og han stillede Efraim foran
Manasse. 21 Da sagde Israel til Josef: »Jeg skal
snart dø, men Gud skal være med eder og føre eder
tilbage til eders Fædres Land. 22 Dig giver jeg ud

over dine Brødre en Højderyg, som jeg har fravristet
Amoriterne med mit Sværd og min Bue!«

49 Derpaa kaldte Jakob sine Sønner til sig og
sagde: »Saml eder, saa vil jeg forkynde eder,
hvad der skal hændes eder i de sidste Dage: **2**
Kom hid og hør, Jakobs Sønner, lyt til eders Fader
Israel! **3** Ruben, du er min førstefødte, min Styrke og
min Mandskrafts første, ypperst i Højhed, ypperst
i Kraft! **4** Du skummer over som Vandet, men du
mister din Forret; thi du besteg din Faders Leje.
Skændigt handled du da han besteg mit Leje! **5**
Simeon og Levi, det Broder Par, Voldsredskaber er
deres Vaaben. **6** I deres Raad giver min Sjæl ej
Møde, i deres Forsamling tager min Ære ej Del; thi
i Vrede dræbte de Mænd, egenraadigt lamslog de
Okser. **7** Forbandet være deres Vrede, saa vild den
er, deres Hidsighed, saa voldsom den er! Jeg spreder
dem i Jakob, splitter dem ad i Israel! **8** Juda, dig skal
dine Brødre prise, din Haand skal gribe dine Fjender
i Nakken, din Faders Sønner skal bøje sig for dig.
9 En Løveunge er Juda. Fra Rov stiger du op, min
Søn! Han ligger og strækker sig som en Løve, ja,
som en Løvinde, hvo tør vække ham! **10** Ikke viger
Kongespir fra Juda, ej Herskerstav fra hans Fødder,
til han, hvem den tilhører; kommer, ham skal Folkene
lyde. **11** Han binder sit Æsel ved Vinstokken, ved
Ranken Asenindens Fole, tvætter i Vin sin Kjortel, sin
Kappe i Drueblod, **12** med Øjnene dunkle af Vin og
Tænderne hvide af Mælk! **13** Zebulon har hjemme
ved Havets Kyst, han bor ved Skibenes Kyst, hans
Side er vendt mod Zidon. **14** Issakar, det knoglede
Æsel, der strækker sig mellem Foldene, **15** fandt
Hvilen sød og Landet lifligt; derfor bøjed han Ryg
under Byrden og blev en ufri Træl. **16** Dan dømmer
sit Folk saa godt som nogen Israels Stamme. **17**
Dan blive en Slange ved Vejen, en Giftsnog ved
Stien, som bider Hesten i Hælen, saa Rytteren styrter
bagover! — **18** Paa din Frelse bier jeg, HERRE! **19**
Gad, paa ham gør Krigerskarer Indhug, men han gør
Indhug i Hælene paa dem. **20** Aser, hans Føde er
fed, Lækkerier for Konger har han at give. **21** Naftali
er en løssluppen Hind, han fremfører yndig Tale.
22 Et yppigt Vintræ er Josef, et yppigt Vintræ ved
Kilden, Ranker slynger sig over Muren. **23** Bueskytter
fejder imod ham, strides med ham, gør Angreb paa
ham, **24** men hans Bue er stærk, hans Hænders
Arme rappe; det kommer fra Jakobs Vældige, fra
Hyrden, Israels Klippe, **25** fra din Faders Gud — han
hjælpe dig! Og Gud den Almægtige, han velsigne
dig med Himmelens Velsignelser oventil og Dybets
Velsignelser nedentil, med Brysters og Moderlivs
Velsignelser! **26** Din Faders Velsignelser overgaar
de ældgamle Bjerges Velsignelser, de evige Højes
Herlighed. Maatte de komme over Josefs Hoved,
over Issen paa Fyrsten blandt Brødre! **27** Benjamin,
den rovlystne Ulv, om Morgenen æder han Rov, om
Aftenen deler han Bytte!« **28** Alle disse er Israels
Stammer, tolv i Tal, og det var, hvad deres Fader talte
til dem, og han velsignede dem, hver især af dem
gav han sin særlige Velsignelse. **29** Og han sagde
til dem som sin sidste Vilje: »Nu samles jeg til mit
Folk; jord mig da hos mine Fædre i Hulen paa Hetiten
Efrons Mark, **30** i Hulen paa Makpelas Mark over for
Mamre i Kana'ans Land, den Mark, som Abraham
købte af Hetiten Efron til Gravsted, **31** hvor de jordede
Abraham og hans Hustru Sara, hvor de jordede Isak
og hans Hustru Rebekka, og hvor jeg jordede Lea.
32 Marken og Hulen derpaa blev købt af Hetiterne.«
33 Dermed havde Jakob givet sine Sønner sin Vilje
til Kende, og han strakte sine Fødder ud paa Lejet,
udaandede og samledes til sin Slægt.

50 Da kastede Josef sig over sin Faders Ansigt,
græd og kyssede ham; **2** og Josef befalede de
lægekyndige blandt sine Tjenere at balsamere hans
Fader, og Lægerne balsamerede Israel. **3** Dermed gik
fyrretyve Dage, thi saa lang Tid tager Balsameringen:
og Ægypterne begræd ham i halvfjerdsindstyve Dage.
4 Da Grædetiden var omme, sagde Josef til Faraos
Husfolk: »Hvis I har Godhed for mig, saa sig paa mine
Vegne til Farao: **5** Min Fader tog mig i Ed, idet han
sagde: Naar jeg er død, saa jord mig i den Grav, jeg
lod mig grave i Kana'ans Land! Lad mig derfor drage
op og jorde min Fader og saa vende tilbage hertil!« **6**
Da sagde Farao: »Drag kun op og jord din Fader,
som han har ladet dig sværge.« **7** Saa drog Josef op
for at jorde sin Fader, og med ham drog alle Faraos
Tjenere, de ypperste i hans Hus og de ypperste i
Ægypten, **8** hele Josefs Hus og hans Brødre og hans
Faders Hus, kun deres Kvinder og Børn, Smaakvæg
og Hornkvæg lod de blive tilbage i Gosen; **9** og med
ham fulgte baade Stridsvogne og Ryttere, saa det
blev en overmaade stor Karavane. **10** Da de kom
til Goren-ha-atad hinsides Jordan, holdt de der en
overmaade stor og højtidelig Dødeklage, og han
fejrede Sørgefest for sin Fader i syv Dage. **11** Men
da Landets Indbyggere, Kana'anæerne, saa denne
Sørgefest i Goren-ha-atad, sagde de: »Ægypterne
holder en højtidelig Sørgefest.« Derfor gav man det
Navnet Abel-Mizrajim; det ligger hinsides Jordan.
12 Og hans Sønner gjorde, som han havde paalagt

dem; 13 hans Sønner førte ham til Kana'ans Land og
jordede ham i Hulen paa Makpelas Mark, den Mark,
som Abraham havde købt til Gravsted af Hetiten
Efron over for Mamre. 14 Efter at have jordet sin
Fader vendte Josef tilbage til Ægypten med sine
Brødre og alle dem, der var draget op med ham til
hans Faders Jordefærd. 15 Da Josefs Brødre saa, at
deres Fader var død, sagde de: »Blot nu ikke Josef
vil vise sig fjendsk mod os og gengælde os alt det
onde, vi har gjort ham!« 16 Derfor sendte de Bud til
Josef og sagde: »Din Fader paalagde os før sin Død
17 at sige til Josef: Tilgiv dog dine Brødres Brøde og
Synd, thi de har gjort ondt imod dig! Saa tilgiv nu
din Faders Guds Tjenere deres Brøde!« Da græd
Josef over deres Ord til ham. 18 Siden kom hans
Brødre selv og faldt ham til Fode og sagde: »Se, vi vil
være dine Trælle!« 19 Da sagde Josef til dem: »Frygt
ikke, er jeg vel i Guds Sted? 20 I tænkte ondt mod
mig, men Gud tænkte at vende det til det gode for at
gøre, hvad nu er sket, og holde mange Folk i Live;
21 frygt ikke, jeg vil sørge for eder og eders Kvinder
og Børn!« Saaledes trøstede han dem og satte Mod
i dem. 22 Josef blev nu i Ægypten, baade han og
hans Faders Hus, og Josef blev 110 Aar gammel. 23
Josef saa Børn i tredje Led af Efraim; ogsaa Børn
af Manasses Søn Makir fødtes paa Josefs Knæ. 24
Derpaa sagde Josef til sine Brødre: »Jeg dør snart,
men Gud vil se til eder og føre eder fra Landet her til
det Land, han tilsvor Abraham, Isak og Jakob.« 25
Og Josef tog Israels Sønner i Ed og sagde: »Naar
Gud ser til eder, skal I føre mine Ben bort herfra!« 26
Josef døde 110 Aar gammel, og man balsamerede
ham og lagde ham i Kiste i Ægypten.

2 Mosebog

1 Dette er Navnene paa Israels Sønner, der sammen
med Jakob kom til Ægypten med deres Familier: **2**
Ruben, Simeon, Levi og Juda, **3** Issakar, Zebulon og
Benjamin, **4** Dan og Naftali, Gad og Aser. **5** Jakobs
Efterkommere udgjorde i alt halvfjerdsindstyve, men
Josef var i Ægypten. **6** Imidlertid døde Josef og
alle hans Brødre og hele dette Slægtled. **7** Men
Israeliterne var frugtbare og formerede sig, og de blev
mange og overmaade talrige, saa at Landet blev fuldt
af dem. **8** Da kom der en ny Konge over Ægypten,
som ikke vidste noget om Josef; **9** og han sagde til sit
Folk: »Se, Israels Folk bliver talrigere og stærkere
end vi. **10** Velan, lad os gaa klogt til Værks imod dem,
for at de ikke skal blive for mange; ellers kan det
hænde, naar vi kommer i Krig, at de gaar over til vore
Modstandere og kæmper mod os og til sidst forlader
Landet!« **11** Saa satte man Fogeder over dem til at
plage dem med Trællearbejde, og de maatte bygge
Forraadsbyer for Farao: Pitom og Ra'amses. **12** Men
jo mere man plagede dem, des flere blev de, og des
mere bredte de sig, saa Ægypterne fik Rædsel for
Israeliterne. **13** Og Ægypterne tvang Israeliterne til
Trællearbejde **14** og gjorde dem Livet bittert ved haardt
Arbejde med Ler og Tegl og alle Haande Markarbejde,
ved alt det Arbejde, de tvang dem til at udføre for sig.
15 Ægypterkongen sagde da til Hebræerkvindernes
Jordemødre, af hvilke den ene hed Sjifra, den anden
Pua: **16** »Naar I forløser Hebræerkvinderne, skal I se
godt efter ved Fødselen, og er det et Drengebarn,
tag saa Livet af det, men er det et Pigebarn, lad
det saa leve!« **17** Men Jordemødrene frygtede Gud
og gjorde ikke, som Ægypterkongen havde befalet
dem, men lod Drengebørnene leve. **18** Da lod
Ægypterkongen Jordemødrene kalde og sagde til
dem: »Hvorfor har I baaret eder saaledes ad og
ladet Drengebørnene leve?« **19** Men Jordemødrene
svarede Farao: »Hebræerkvinderne er ikke som de
Ægyptiske Kvinder, de har let ved at føde; inden
Jordemoderen kommer til dem, har de allerede
født!« **20** Og Gud gjorde vel imod Jordemødrene,
og Folket blev stort og saare talrigt; **21** og Gud gav
Jordemødrene Afkom, fordi de frygtede ham. **22** Da
udstedte Farao den Befaling til hele sit Folk: »Alle
Drengebørn, der fødes, skal I kaste i Nilen, men
Pigebørnene skal I lade leve!«

2 Og en Mand af Levis Hus gik hen og tog en Levi
Datter til Ægte, **2** og Kvinden blev frugtsommelig
og fødte en Søn. Da hun saa, at det var en dejlig
Dreng, skjulte hun ham i tre Maaneder; **3** og da hun
ikke længer kunde holde ham skjult, tog hun en Kiste
af Papyrusrør, tættede den med Jordbeg og Tjære,
lagde Drengen i den og satte den hen mellem Sivene
ved Nilens Bred. **4** Og hans Søster stillede sig noget
derfra for at se, hvad der vilde ske med ham. **5**
Da kom Faraos Datter ned til Nilen for at bade, og
imedens gik hendes Jomfruer ved Flodens Bred. Saa
fik hun Øje paa Kisten mellem Sivene og sendte sin
Pige hen for at hente den. **6** Og da hun aabnede
den, saa hun Barnet, og se, det var et Drengebarn,
der græd. Da ynkedes hun over det og sagde: »Det
maa være et af Hebræernes Drengebørn!« **7** Hans
Søster sagde nu til Faraos Datter: »Skal jeg gaa hen
og hente dig en Amme blandt Hebræerkvinderne til
at amme Barnet for dig?« **8** Faraos Datter svarede
hende: »Ja, gør det!« Saa gik Pigen hen og hentede
Barnets Moder. **9** Og Faraos Datter sagde til hende:
»Tag dette Barn med dig og am ham for mig, jeg
skal nok give dig din Løn derfor!« Og Kvinden tog
Barnet og ammede ham. **10** Men da Drengen var
blevet stor, bragte hun ham til Faraos Datter, og
denne antog ham som sin Søn og gav ham Navnet
Moses; »thi, « sagde hun, »jeg har trukket ham op af
Vandet.« **11** Paa den Tid gik Moses, som imidlertid
var blevet voksen, ud til sine Landsmænd og saa paa
deres Trællearbejde. Og han saa en Ægypter slaa en
Hebræer, en af hans Landsmænd, ihjel. **12** Da saa
han sig om til alle Sider, og efter at have forvisset sig
om, at der ingen var i Nærheden, slog han Ægypteren
ihjel og gravede ham ned i Sandet. **13** Da han den
næste Dag igen gik derud, saa han to Hebræere i
Slagsmaal med hinanden. Da sagde han til ham, der
havde Uret: »Hvorfor slaar du din Landsmand?« **14**
Han svarede: »Hvem har sat dig til Herre og Dommer
over os? Vil du maaske slaa mig ihjel, ligesom du
slog Ægypteren ihjel?« Og Moses blev bange og
tænkte: »Saa er det dog blevet bekendt!« **15** Da
Farao fik Nys derom, søgte han at komme Moses
til Livs, men Moses flygtede for Farao og tyede til
Midjans Land, og der satte han sig ved en Brønd. **16**
Præsten i Midjan havde syv Døtre; de kom nu hen
og øste Vand og fyldte Trugene for at vande deres
Faders Smaakvæg. **17** Da kom Hyrderne og vilde
jage dem bort, men Moses stod op og hjalp dem og
vandede deres Smaakvæg. **18** Da de nu kom hjem til
deres Fader Re'uel, sagde han: »Hvorfor kommer I
saa tidligt hjem i Dag?« **19** De svarede: »Der var en
Ægypter, som hjalp os over for Hyrderne, ja han øste
ogsaa Vand for os og vandede Smaakvæget.« **20** Da
sagde han til sine Døtre: »Hvor er han da? Hvorfor

har I ladet Manden blive derude? Byd ham ind, at
han kan faa noget at spise!« 21 Saa bestemte Moses
sig til at tage Ophold hos Manden, og han gav Moses
sin Datter Zippora til Ægte, 22 og hun fødte en Søn,
som han kaldte Gersom; »thi, « sagde han, »jeg er
blevet Gæst i et fremmed Land.« 23 Saaledes gik
der lang Tid hen, og imidlertid døde Ægypterkongen.
Men Israeliterne stønnede og klagede under deres
Trældom, og deres Skrig over Trældommen naaede
op til Gud. 24 Da hørte Gud deres Jamren, og Gud
ihukom sin Pagt med Abraham, Isak og Jakob, 25 og
Gud saa til Israeliterne, og Gud kendtes ved dem.

3 Moses vogtede nu Smaakvæget for sin Svigerfader
Jetro, Præsten i Midjan, og drev engang
Smaakvæget hen hinsides Ørkenen og kom til Guds
Bjerg Horeb. 2 Da aabenbarede HERRENS Engel sig
for ham i en Ildslue, der slog ud af en Tornebusk, og
da han saa nærmere til, se, da stod Tornebusken i lys
Lue, uden at den blev fortæret. 3 Da sagde Moses:
»Lad mig gaa hen og se paa dette underfulde Skue,
hvorfor Tornebusken ikke brænder op.« 4 Men da
HERREN saa, at han gik hen for at se derpaa, raabte
Gud til ham fra Tornebusken: »Moses, Moses!« Og
han svarede: »Se, her er jeg!« 5 Da sagde han:
»Kom ikke nærmere! Drag dine Sko af dine Fødder,
thi det Sted, du staar paa, er hellig Jord!« 6 Og han
sagde: »Jeg er din Faders Gud, Abrahams Gud,
Isaks Gud og Jakobs Gud.« Da skjulte Moses sit
Ansigt, thi han frygtede for at skue Gud. 7 Derpaa
sagde HERREN: »Jeg har set mit Folks Elendighed
i Ægypten, og jeg har hørt deres Klageskrig over
deres Undertrykkere, ja, jeg kender deres Lidelser; 8
og jeg er steget ned for at udfri dem af Ægyptens
Haand og føre dem bort fra dette Land til et godt og
vidtstrakt Land, til et Land, der flyder med Mælk og
Honning, til Kana'anæernes, Hetiternes, Amoriternes,
Perizziternes, Hivviternes og Jebusiternes Egn. 9 Se,
nu er Israeliternes Klageskrig naaet til mig, og jeg
har ogsaa set den Trængsel, Ægypterne har bragt
over dem. 10 Derfor vil jeg nu sende dig til Farao, og
du skal føre mit Folk, Israeliterne, ud af Ægypten!«
11 Men Moses sagde til Gud: »Hvem er jeg, at jeg
skulde kunne gaa til Farao og føre Israeliterne ud
af Ægypten?« 12 Han svarede: »Jo, jeg vil være
med dig! Og dette skal være dig Tegnet paa, at det
er mig, der har sendt dig: Naar du har ført Folket
ud af Ægypten, skal I dyrke Gud paa dette Bjerg!«
13 Men Moses sagde til Gud: »Naar jeg kommer til
Israeliterne og siger dem, at deres Fædres Gud har
sendt mig til dem, hvad skal jeg saa svare dem, hvis
de spørger om hans Navn?« 14 Gud svarede Moses:
»Jeg er den, jeg er!« Og han sagde: »Saaledes skal
du sige til Israeliterne: JEG ER har sendt mig til eder!«
15 Og Gud sagde fremdeles til Moses: »Saaledes
skal du sige til Israeliterne: HERREN, eders Fædres
Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, har
sendt mig til eder; dette er mit Navn til evig Tid, og
saaledes skal jeg kaldes fra Slægt til Slægt. 16 Gaa
nu hen og kald Israels Ældste sammen og sig til dem:
HERREN, eders Fædres Gud, Abrahams, Isaks og
Jakobs Gud, har aabenbaret sig for mig og sagt: Jeg
har givet Agt paa eder og paa, hvad man har gjort
imod eder i Ægypten, 17 og jeg har sat mig for at føre
eder ud af Ægyptens Elendighed til Kana'anæernes,
Hetiternes, Amoriternes, Perizziternes, Hivviternes
og Jebusiternes Land, til et Land, der flyder med
Mælk og Honning! 18 De vil høre paa dig, og du skal
sammen med Israels Ældste gaa til Ægypterkongen,
og I skal sige til ham: HERREN, Hebræernes Gud, har
mødt os, tillad os derfor at drage tre Dagsrejser ud i
Ørkenen og ofre til HERREN vor Gud! 19 Jeg ved vel,
at Ægypterkongen ikke vil tillade eder at drage bort
uden med Magt; 20 men jeg skal udrække min Haand
og ramme Ægypten med alle mine Undergerninger,
som jeg vil gøre der; saa skal han give eder Lov til
at drage af Sted. 21 Og jeg vil stemme Ægypterne
gunstigt mod dette Folk, saa at I, naar I drager bort,
ikke skal drage bort med tomme Hænder. 22 Enhver
Kvinde skal bede sin Naboerske og de Kvinder, som
er til Huse hos hende, om Sølv og Guldsmykker og
Klæder, og I skal give eders Sønner og Døtre det
paa. Saaledes skal I tage Bytte fra Ægypterne.«

4 Moses svarede; »Hvis de nu ikke tror mig og
ikke hører mig, men siger, at HERREN ikke har
aabenbaret sig for mig?« 2 Da sagde HERREN til
ham: »Hvad har du der i din Haand?« Han svarede:
»En Stav!« 3 Og han sagde: »Kast den til Jorden!«
Da kastede han den til Jorden, og den blev til en
Slange, og Moses flyede for den. 4 Og HERREN
sagde til Moses: »Ræk Haanden ud og grib den i
Halen!« Da rakte han sin Haand ud, og den blev til
en Stav i hans Haand. 5 »For at de nemlig kan tro, at
HERREN, deres Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaks
Gud og Jakobs Gud, har aabenbaret sig for dig.«
6 Og HERREN sagde fremdeles til ham: »Stik din
Haand ind paa Brystet!« Da stak han sin Haand ind
paa Brystet, og da han trak den ud, se, da var den
hvid som Sne af Spedalskhed. 7 Derpaa sagde han:
»Stik atter Haanden ind paa Brystet!« Saa stak han
atter Haanden ind paa Brystet, og da han trak den

ud, se, da var den igen som hans øvrige Legeme. 8
»Hvis de nu ikke tror dig og lader sig overbevise af
det første Tegn, saa vil de tro det sidste; 9 men hvis
de end ikke tror paa disse to Tegn og hører paa dig,
tag da Vand fra Nilen og hæld det ud paa Jorden,
saa skal Vandet, som du tager fra Nilen, blive til Blod
paa Jorden.« 10 Men Moses sagde til HERREN: »Ak,
Herre, jeg er ingen veltalende Mand, jeg var det ikke
før og er det heller ikke nu, efter at du har talet til
din Tjener, thi jeg har svært ved at udtrykke mig og
tale for mig.« 11 Da svarede HERREN ham: »Hvem
har givet Mennesket Mund, og hvem gør stum eller
døv, seende eller blind? Mon ikke jeg, HERREN?
12 Gaa derfor kun, jeg vil være med din Mund og
lære dig, hvad du skal sige!« 13 Men han sagde:
»Ak, Herre, send dog enhver anden end mig!« 14
Da blussede HERRENS Vrede op imod Moses, og
han sagde: »Har du ikke din Broder Aron, Leviten?
Han, ved jeg, kan tale for sig. Han er ogsaa allerede
paa Vej for at møde dig, og han vil glæde sig i sit
Hjerte, naar han ser dig; 15 du skal tale til ham og
lægge ham Ordene i Munden, saa vil jeg være med
din og hans Mund og lære eder, hvad I skal gøre.
16 Han skal tale paa dine Vegne til Folket; han skal
være din Mund, og du skal være som Gud for ham.
17 Tag nu i din Haand denne Stav, som du skal gøre
Tegnene med!« 18 Derefter vendte Moses tilbage
til sin Svigerfader Jetro og sagde til ham: »Lad mig
vende tilbage til mine Landsmænd i Ægypten og se,
om de endnu er i Live!« Og Jetro svarede Moses:
»Drag bort i Fred!« 19 Da sagde HERREN til Moses i
Midjan: »Vend tilbage til Ægypten, thi alle de Mænd,
der stod dig efter Livet, er døde.« 20 Saa tog Moses
sin Hustru og sin Søn og satte dem paa sit Æsel
og vendte tilbage til Ægypten; og Moses tog Guds
Stav i Haanden. 21 Men HERREN sagde til Moses:
»Naar du vender tilbage til Ægypten, saa mærk dig
dette: Alle de Undergerninger, jeg giver dig Magt til at
udføre, skal du gøre for Farao; men jeg vil forhærde
hans Hjerte, saa han ikke lader Folket rejse. 22 Og
da skal du sige til Farao: Saa siger HERREN: Israel
er min førstefødte Søn; 23 men da jeg sagde til dig:
Lad min Søn rejse, for at han kan dyrke mig! da
nægtede du at lade ham rejse. Se, jeg dræber din
førstefødte Søn!« 24 Men undervejs, i Natteherberget,
kom HERREN imod ham og vilde dræbe ham. 25
Da greb Zippora en skarp Sten og afskar sin Søns
Forhud og berørte hans Blusel dermed, idet hun
sagde: »Du er mig en Blodbrudgom!« 26 Saa lod
han ham i Fred. Ved den Lejlighed brugte hun Ordet
»Blodbrudgom« med Hentydning til Omskærelsen.
27 Derpaa sagde HERREN til Aron: »Gaa Moses i
Møde i Ørkenen!« Og han gik ud og traf ham ved
Guds Bjerg og kyssede ham. 28 Og Moses fortalte
Aron om alt, hvad HERREN havde paalagt ham, og
om alle de Tegn, han havde befalet ham at gøre.
29 Derefter gik Moses og Aron den og kaldte alle
Israeliternes Ældste sammen; 30 og Aron fortalte alt,
hvad HERREN havde sagt til Moses, og denne gjorde
Tegnene i Folkets Paasyn. 31 Da troede Folket, og da
de hørte, at HERREN havde givet Agt paa Israeliterne
og set til deres Elendighed, bøjede de sig og tilbad.

5 Derefter gik Moses og Aron hen og sagde til Farao:
»Saa siger HERREN, Israels Gud: Lad mit Folk
rejse, for at de kan holde Højtid for mig i Ørkenen!« 2
Men Farao sagde: »Hvem er HERREN, at jeg skulde
adlyde ham og lade Israeliterne rejse? Jeg kender
ikke noget til HERREN, og jeg vil heller ikke lade
Israeliterne rejse!« 3 De svarede: »Hebræernes Gud
har mødt os; tillad os nu at drage tre Dagsrejser
ud i Ørkenen og ofre til HERREN vor Gud, for at
han ikke skal slaa os med Pest eller Sværd!« 4
Men Ægypterkongen sagde til dem: »Hvorfor vil I,
Moses og Aron, forstyrre Folket i dets Arbejde? Gaa
til eders Trællearbejde!« 5 Og Farao sagde: »Folket
er saa vist dovent nok; og nu vil I have dem fri fra
deres Trællearbejde!« 6 Samme Dag udstedte Farao
følgende Befaling til Fogederne over Folket og dets
Opsynsmænd: 7 »I skal ikke mere som hidtil give
Folket Halm til Teglarbejdet; de skal selv gaa ud og
sanke Halm; 8 men alligevel skal I paalægge dem at
lave lige saa mange Teglsten som hidtil, I maa ikke
eftergive dem noget; thi de er dovne, og derfor er det,
de raaber op og siger: Lad os drage ud og ofre til vor
Gud! 9 Strengt Arbejde skal de Mennesker have, for
at de kan være optaget deraf og ikke af Løgnetale.«
10 Da gik Folkets Fogeder og Opsynsmænd ud og
sagde til Folket: »Saaledes siger Farao: Jeg vil ikke
mere give eder Halm; 11 gaa selv ud og sank eder
Halm, hvor I kan finde det, men i eders Arbejde
bliver der intet eftergivet!« 12 Da spredte Folket sig
over hele Ægypten for at samle Halmstraa. 13 Men
Fogederne trængte paa og sagde: »I skal Dag for Dag
yde fuldt Arbejde, ligesom dengang I fik Halm!« 14
Og Israeliternes Opsynsmænd, som Faraos Fogeder
havde sat over dem, fik Prygl, og der blev sagt
til dem: »Hvorfor stryger I ikke mere det fastsatte
Antal Teglsten ligesom før?« 15 Da gik Israeliternes
Opsynsmænd hen og raabte til Farao: »Hvorfor
handler du saaledes med dine Trælle? 16 Dine Trælle
faar ingen Halm, og dog siger de til os: Lav Teglsten!

Og dine Trælle faar Prygl; du forsynder dig mod dit
Folk.« 17 Men han svarede: »I er dovne, det er det, I
er! Derfor siger I: Lad os rejse ud og ofre til HERREN!
18 Gaa nu hen og tag fat paa eders Arbejde; I faar
ingen Halm, men I skal levere det samme Antal
Teglsten!« 19 Israeliternes Opsynsmænd følte sig ilde
stedt ved at skulle sige: »Der maa intet eftergives i,
hvad I daglig skal skaffe af Teglsten!« 20 Og da de
ved deres Bortgang fra Farao traf Moses og Aron,
som stod og ventede paa dem, 21 sagde de til dem:
»HERREN se til eder og dømme eder, fordi I har vakt
Afsky mod os hos Farao og hans Tjenere og lagt
dem et Sværd i Haanden til at dræbe os med!« 22
Da vendte Moses sig igen til HERREN og sagde:
»Herre, hvorfor har du handlet ilde med dette Folk?
Hvorfor har du udsendt mig? 23 Siden jeg har været
hos Farao og talt i dit Navn, har han handlet ilde med
dette Folk, og frelst dit Folk har du ikke!«

6 Men HERREN svarede Moses: »Nu skal du faa
at se, hvad jeg vil gøre ved Farao! Med Magt
skal han blive tvunget til at lade dem rejse, og med
Magt skal han blive tvunget til at drive dem ud af
sit Land!« 2 Gud talede til Moses og sagde til ham:
»Jeg er HERREN! 3 For Abraham, Isak og Jakob
aabenbarede jeg mig som Gud den Almægtige,
men under mit Navn HERREN gav jeg mig ikke til
Kende for dem. 4 Eftersom jeg har oprettet min
Pagt med dem om at skænke dem Kana'ans Land,
deres Udlændigheds Land, hvor de levede som
fremmede, 5 har jeg nu hørt Israeliternes Klageraab
over, at Ægypterne holder dem i Trældom, og jeg
er kommet min Pagt i Hu. 6 Derfor skal du sige til
Israeliterne: Jeg er HERREN, og jeg vil udfri eder
fra det Trællearbejde, Ægypterne har paalagt eder,
og frelse eder fra deres Trældom og udløse eder
med udrakt Arm og med vældige Straffedomme; 7 og
saa vil jeg antage eder som mit Folk og være eders
Gud, og I skal kende, at jeg er HERREN eders Gud,
som udfrier eder fra Ægypternes Trællearbejde; 8 og
jeg vil føre eder til det Land, jeg har svoret at ville
skænke Abraham, Isak og Jakob, og give eder det i
Eje. Jeg er HERREN!« 9 Moses kundgjorde nu dette
for Israeliterne; men de hørte ikke paa Moses, dertil
var deres Modløshed for stor og deres Trællearbejde
for haardt. 10 Da talede HERREN til Moses og sagde:
11 »Gaa hen og sig til Farao, Ægyptens Konge, at han
skal lade Israeliterne drage ud af, sit Land!« 12 Men
Moses sagde for HERRENS Aasyn: »Israeliterne har
ikke hørt paa mig, hvor skulde da Farao gøre det,
tilmed da jeg er uomskaaren paa Læberne?« 13 Da
talede HERREN til Moses og Aron og sendte dem
til Farao, Ægyptens Konge, for at føre Israeliterne
ud af Ægypten. 14 Følgende var Overhovederne for
deres Fædrenehuse: Rubens, Israels førstefødtes,
Sønner var: Hanok, Pallu, Hezron og Harmi; det er
Rubens Slægter. 15 Simeons. Sønner var Jemuel,
Jamin, Ohad, Jakin, Zohar og Kana'anæerkvindens
Søn Sja'ul; det er Simeons Slægter. 16 Følgende er
Navnene paa Levis Sønner efter deres Nedstamning:
Gerson, Kehat og Merari. Levis Levetid var 137 Aar.
17 Gersons Sønner var Libni og Sjim'i efter deres
Slægter. 18 Kehats Sønner var Amram, Jizhar, Hebron
og Uzziel. Kehats Levetid var 133 Aar. 19 Meraris
Sønner var Mali og Musji. Det er Levis Slægter efter
deres Nedstamning. 20 Amram tog sin Faster Jokebed
til Ægte; og hun fødte ham Aron og Moses. Amrams
Levetid var 137 Aar. 21 Jizhars Sønner var Kora,
Nefeg og Zikri. 22 Uzziels Sønner var Misjael, Elzafan
og Sitri. 23 Aron tog Amminadabs Datter, Nahasjons
Søster Elisjeba til Ægte; og hun fødte ham Nadab,
Abihu, Eleazar og Itamar. 24 Koras Sønner var Assir,
Elkana og Abi'asaf; det er Koraiternes Slægter. 25
Arons Søn Eleazar tog en at Putiels Døtre til Ægte;
og hun fødte ham Pinehas. Det er Overhovederne
for Leviternes Fædrenehuse efter deres Slægter. 26
Det var Aron og Moses, som HERREN sagde til:
»Før Israeliterne ud af Ægypten, Hærafdeling for
Hærafdeling!« 27 Det var dem, der talte til Farao,
Ægyptens Konge, om at føre Israeliterne ud af
Ægypten, Moses og Aron. 28 Dengang HERREN
talede til Moses i Ægypten, 29 talede HERREN til
Moses saaledes: »Jeg er HERREN! Forkynd Farao,
Ægyptens Konge, alt, hvad jeg siger dig!« 30 Men
Moses sagde for HERRENS Aasyn: »Se, jeg er
uomskaaren paa Læberne, hvorledes skulde da Farao
ville høre paa mig?«

7 Da sagde HERREN til Moses: »Se, jeg gør dig til
Gud for Farao, men din Broder Aron skal være din
Profet. 2 Du skal sige til ham alt, hvad jeg paalægger
dig, men din Broder Aron skal sige det til Farao, for at
han skal lade Israeliterne rejse ud af sit Land. 3 Men
jeg vil forhærde Faraos Hjerte og derefter gøre mange
Tegn og Undere i Ægypten. 4 Farao skal ikke høre
paa eder, men jeg vil lægge min Haand paa Ægypten
og føre mine Hærskarer, mit Folk Israeliterne, ud
af Ægypten med vældige Straffedomme; 5 og naar
jeg udrækker min Haand mod Ægypten og fører
Israeliterne ud derfra, skal Ægypterne kende, at jeg
er HERREN.« 6 Da gjorde Moses og Aron, som
HERREN paalagde dem. 7 Moses var firsindstyve

og Aron tre og firsindstyve Aar gammel, da de talte
til Farao. 8 Og HERREN talede til Moses og Aron
og sagde: 9 »Naar Farao kræver et Under af eder,
sig saa til Aron: Tag din Stav og kast den ned foran
Farao, saa skal den blive til en Slange!« 10 Da gik
Moses og Aron til Farao og gjorde, som HERREN
bød; og da Aron kastede sin Stav foran Farao og
hans Tjenere, blev den til en Slange. 11 Men Farao
lod som Modtræk Vismændene og Besværgerne
kalde, og de, Ægyptens Koglere, gjorde ogsaa det
samme ved Hjælp af deres hemmelige Kunster; 12
de kastede hver sin Stav, og Stavene blev til Slanger,
men Arons Stav opslugte deres Stave. 13 Men Faraos
Hjerte blev forhærdet, og han hørte ikke paa dem,
saaledes som HERREN havde sagt. 14 HERREN
sagde nu til Moses: »Faraos Hjerte er forstokket, han
vægrer sig ved at lade Folket rejse. 15 Gaa derfor i
Morgen tidlig til Farao, naar han begiver sig ned til
Vandet, og træd frem for ham ved Nilens Bred og tag
Staven, der forvandledes til en Slange, i Haanden 16
og sig til ham: HERREN, Hebræernes Gud, sendte
mig til dig med det Bud: Lad mit Folk rejse, at det
kan dyrke mig i Ørkenen! Men hidtil har du ikke
adlydt. 17 Saa siger HERREN: Deraf skal du kende,
at jeg er HERREN: Se, jeg slaar Vandet i Nilen med
Staven, som jeg holder i min Haand, og det skal
forvandles til Blod, 18 Fiskene i Nilen skal dø, og
Nilen skal stinke, og Ægypterne skal væmmes ved
at drikke Vand fra Nilen.« 19 Og HERREN sagde til
Moses: »Sig til Aron: Tag din Stav og ræk din Haand
ud over Ægypternes Vande, deres Floder, Kanaler,
Damme og alle Vandsamlinger, saa skal Vandet blive
til Blod, og der skal være Blod i hele Ægypten, baade
i Trækar og Stenkar.« 20 Og Moses og Aron gjorde,
som HERREN bød; Moses løftede Staven og slog
Vandet i Nilen for Øjnene af Farao og hans Tjenere,
og alt Vandet i Nilen forvandledes til Blod; 21 Fiskene
i Nilen døde, og Nilen stank, saa Ægypterne ikke
kunde drikke Vand fra Nilen, og der var Blod i hele
Ægypten. 22 Men de Ægyptiske Koglere gjorde det
samme ved Hjælp af deres hemmelige Kunster, og
Faraos Hjerte blev forhærdet, saa han ikke hørte
paa dem, saaledes som HERREN havde sagt. 23 Da
vendte Farao sig bort og gik hjem, og heller ikke dette
lagde han sig paa Sinde. 24 Men alle Ægypterne
gravede i Omegnen af Nilen efter Drikkevand, thi de
kunde ikke drikke Nilvandet. 25 Og saaledes gik der
syv Dage, efter at HERREN havde slaaet Nilen.

8 Derpaa sagde HERREN til Moses: »Gaa til Farao
og sig til ham: Saa siger HERREN: Lad mit Folk
rejse, for at de kan dyrke mig! 2 Men hvis du vægrer
dig ved at lade dem rejse, se, da vil jeg plage hele
dit Land med Frøer; 3 Nilen skal vrimle af Frøer,
og de skal kravle op og trænge ind i dit Hus og dit
Sovekammer og paa dit Leje og i dine Tjeneres og dit
Folks Huse, i dine Bagerovne og dine Dejgtruge; 4
ja paa dig selv og dit Folk og alle dine Tjenere skal
Frøerne kravle op.« 5 Da sagde HERREN til Moses:
»Sig til Aron: Ræk din Haand med Staven ud over
Floderne, Kanalerne og Dammene og faa Frøerne
til at kravle op over Ægypten!« 6 Og Aron rakte
sin Haand ud over Ægyptens Vande. Da kravlede
Frøerne op og fyldte Ægypten. 7 Men Koglerne gjorde
det samme ved Hjælp af deres hemmelige Kunster
og fik Frøerne til at kravle op over Ægypten. 8 Da lod
Farao Moses og Aron kalde og sagde: »Gaa i Forbøn
hos HERREN, at han skiller mig og mit Folk af med
Frøerne, saa vil jeg lade Folket rejse, at de kan ofre
til HERREN.« 9 Moses svarede Farao: »Du behøver
kun at befale over mig! Til hvilken Tid skal jeg gaa i
Forbøn for dig, dine Tjenere og dit Folk om at faa
Frøerne bort fra dig og dine Huse, saa de kun bliver
tilbage i Nilen?« 10 Han svarede: »I Morgen!« Da
sagde han: »Det skal ske, som du siger, for at du
kan kende, at der ingen er som HERREN vor Gud;
11 Frøerne skal vige bort fra dig, dine Huse, dine
Tjenere og dit Folk; kun i Nilen skal de blive tilbage.«
12 Moses og Aron gik nu bort fra Farao, og Moses
raabte til HERREN om at bortrydde Frøerne, som
han havde sendt over Farao; 13 og HERREN gjorde,
som Moses bad: Frøerne døde i Husene, i Gaardene
og paa Markerne, 14 og man samlede dem sammen i
Dynger, saa Landet kom til at stinke deraf. 15 Men
da Farao saa, at han havde faaet Luft, forhærdede
han sit Hjerte og hørte ikke paa dem, saaledes som
HERREN havde sagt. 16 Derpaa sagde HERREN
til Moses: »Sig til Aron: Ræk din Stav ud og slaa
Støvet paa Jorden med den, saa skal det blive til Myg
i hele Ægypten!« 17 Og de gjorde saaledes; Aron
udrakte sin Haand med Staven og slog Støvet paa
Jorden dermed. Da kom der Myg over Mennesker
og Dyr; alt Støvet paa Jorden blev til Myg i hele
Ægypten. 18 Koglerne søgte nu ogsaa ved Hjælp af
deres hemmelige Kunster at fremkalde Myg, men de
magtede det ikke. Og Myggene kom over Mennesker
og Dyr. 19 Da sagde Koglerne til Farao: »Det er Guds
Finger!« Men Faraos Hjerte blev forhærdet, saa han
ikke hørte paa dem, saaledes som HERREN havde
sagt. 20 Derpaa sagde HERREN til Moses: »Træd i
Morgen tidlig frem for Farao, naar han begiver sig
ned til Vandet, og sig til ham: Saa siger HERREN:

Lad mit Folk rejse, for at de kan dyrke mig! 21 Men
hvis du ikke lader mit Folk rejse, se, da sender jeg
Bremser over dig, dine Tjenere, dit Folk og dine Huse,
og Ægypternes Huse skal blive fulde af Bremser,
ja endog Jorden, de bor paa; 22 men med Gosens
Land, hvor mit Folk bor, vil jeg til den Tid gøre en
Undtagelse, saa der ingen Bremser kommer, for at du
kan kende, at jeg HERREN er i Landet; 23 og jeg vil
sætte Skel mellem mit Folk og dit Folk; i Morgen skal
dette Tegn ske!« 24 Og HERREN gjorde saaledes:
Vældige Bremsesværme trængte ind i Faraos og
hans Tjeneres Huse og i hele Ægypten, og Landet
hærgedes af Bremserne. 25 Da lod Farao Moses og
Aron kalde og sagde: »Gaa hen og bring eders Gud et
Offer her i Landet!« 26 Men Moses sagde: »Det gaar
ikke an at gøre saaledes, thi til HERREN vor Gud
ofrer vi, hvad der er Ægypterne en Vederstyggelighed;
og naar vi for Øjnene af Ægypterne ofrer, hvad der er
dem en Vederstyggelighed, mon de da ikke stener
os? 27 Lad os drage tre Dagsrejser ud i Ørkenen
og ofre til HERREN vor Gud, saaledes som han har
paalagt os!« 28 Farao sagde: »Jeg vil lade eder rejse
hen og ofre til HERREN eders Gud i Ørkenen; kun
maa I ikke rejse for langt bort; men gaa i Forbøn for
mig!« 29 Moses svarede: »Se, saa snart jeg kommer
ud herfra, skal jeg gaa i Forbøn hos HERREN, og
Bremserne skal vige bort fra Farao, hans Tjenere
og hans Folk i Morgen. Blot Farao saa ikke igen
narrer os og nægter at lade Folket rejse hen og ofre
til HERREN!« 30 Derpaa gik Moses bort fra Farao og
gik i Forbøn hos HERREN. 31 Og HERREN gjorde,
som Moses bad, og Bremserne veg bort fra Farao,
hans Tjenere og hans Folk; der blev ikke en eneste
tilbage. 32 Men Farao forhærdede ogsaa denne Gang
sit Hjerte og lod ikke Folket rejse.

9 Derpaa sagde HERREN til Moses: »Gaa til Farao
og sig til ham: Saa siger HERREN, Hebræernes
Gud: Lad mit Folk rejse, for at de kan dyrke mig!
2 Men hvis du vægrer dig ved at lade dem rejse
og bliver ved med at holde dem fast, 3 se, da skal
HERRENS Haand komme over dit Kvæg paa Marken,
over Hestene, Æslerne og Kamelerne, Hornkvæget
og Smaakvæget med en saare forfærdelig Pest. 4
Og HERREN skal sætte Skel mellem Israels Kvæg
og Ægypternes Kvæg, saa der ikke skal dø noget af,
hvad der tilhører Israeliterne.« 5 Og HERREN satte
en Tidsfrist, idet han sagde: »I Morgen skal HERREN
lade dette ske i Landet.« 6 Den følgende Dag lod
HERREN det saa ske, og alt Ægypternes Kvæg døde,
men af Israeliternes Kvæg døde ikke et eneste Dyr. 7
Farao sendte da Bud, og se, ikke et eneste Dyr af
Israeliternes Kvæg var dødt. Men Faraos Hjerte blev
forhærdet, og han lod ikke Folket rejse. 8 Derpaa
sagde HERREN til Moses og Aron: »Tag begge eders
Hænder fulde af Sod fra Smelteovnen, og Moses
skal kaste det i Vejret i Faraos Paasyn! 9 Saa skal
det blive til en Støvsky over hele Ægypten og til
Betændelse, der bryder ud i Bylder paa Mennesker
og Kvæg i hele Ægypten!« 10 Da tog de Sod fra
Smelteovnen og traadte frem for Farao, og Moses
kastede det i Vejret; og det blev til Betændelse, der
brød ud i Bylder paa Mennesker og Kvæg. 11 Og
Koglerne kunde ikke holde Stand over for Moses
paa Grund af Betændelsen, thi Betændelsen angreb
Koglerne saavel som alle de andre Ægyptere. 12
Men HERREN forhærdede Faraos Hjerte, saa han
ikke hørte paa dem, saaledes som HERREN havde
sagt til Moses. 13 Derpaa sagde HERREN til Moses:
»Træd i Morgen tidlig frem for Farao og sig til ham:
Saa siger HERREN, Hebræernes Gud: Lad mit Folk
rejse, for at de kan dyrke mig! 14 Thi denne Gang vil
jeg sende alle mine Plager mod dig selv og mod dine
Tjenere og dit Folk, for at du kan kende, at der er
ingen som jeg paa hele Jorden. 15 Thi ellers havde
jeg nu udrakt min Haand for at ramme dig og dit
Folk med Pest, saa du blev udryddet fra Jordens
Overflade; 16 dog derfor har jeg ladet dig blive i Live
for at vise dig min Magt, og for at mit Navn kan blive
forkyndt paa hele Jorden. 17 Endnu stiller du dig i
Vejen for mit Folk og vil ikke lade det rejse. 18 Se, jeg
lader i Morgen ved denne Tid et frygteligt Haglvejr
bryde løs, hvis Lige ikke har været i Ægypten, fra
den Dag det blev til og indtil nu. 19 Derfor maa du
sørge for at bringe dit Kvæg og alt, hvad du har paa
Marken, i Sikkerhed! Thi alle Mennesker og Dyr, der
befinder sig paa Marken og ikke er kommet under
Tag, skal rammes af Haglen og omkomme.« 20 De
blandt Faraos Tjenere, der frygtede HERRENS Ord,
bragte nu deres Trælle og Kvæg under Tag; 21 men
de, der ikke lagde sig HERRENS Ord paa Hjerte, lod
deres Trælle og Kvæg blive ude paa Marken. 22 Da
sagde HERREN til Moses: »Ræk din Haand op mod
Himmelen, saa skal der falde Hagl i hele Ægypten
paa Mennesker og Dyr og paa alle Markens Urter
i Ægypten!« 23 Da rakte Moses sin Stav op mod
Himmelen, og HERREN sendte Torden og Hagl; Ild
for ned mod Jorden, og HERREN lod Hagl falde over
Ægypten; 24 og der kom et Haglvejr, med Ildsluer
flammende mellem Haglen, saa voldsomt, at dets
Lige aldrig havde været nogetsteds i Ægypten, siden
det blev befolket; 25 og i hele Ægypten slog Haglen

alt ned, hvad der var paa Marken, baade Mennesker
og Kvæg, og alle Markens Urter slog Haglen ned, og
alle Markens Træer knækkede den; 26 kun i Gosen,
hvor Israeliterne boede, faldt der ikke Hagl. 27 Da
sendte Farao Bud efter Moses og Aron og sagde til
dem: »Denne Gang har jeg syndet; HERREN har
Ret, og jeg og mit Folk har Uret; 28 gaa i Forbøn hos
HERREN, at det nu maa være nok med Guds Torden
og Haglvejret, saa vil jeg lade eder rejse, og I skal
ikke blive længer!« 29 Moses svarede ham: »Saa
snart jeg kommer ud af Byen, skal jeg udbrede mine
Hænder mod HERREN; saa skal Tordenen høre op,
og Haglen skal ikke falde mere, for at du kan kende,
at Jorden tilhører HERREN. 30 Dog, jeg ved, at du og
dine Tjenere endnu ikke frygter for Gud HERREN.«
31 Hørren og Byggen blev slaaet ned, thi Byggen
stod i Aks, og Hørren i Blomst; 32 derimod blev
Hveden og Spelten ikke slaaet ned, thi de modnes
senere. 33 Da Moses var gaaet bort fra Farao og
var kommet ud af Byen, udbredte han sine Hænder
mod HERREN, og da hørte Tordenen og Haglen
op, og Regnen strømmede ikke mere ned. 34 Men
da Farao saa, at Regnen, Haglen og Tordenen var
hørt op, fremturede han i sin Synd, og han og hans
Tjenere forhærdede deres Hjerte. 35 Faraos Hjerte
blev forhærdet, saa at han ikke lod Israeliterne rejse,
saaledes som HERREN havde sagt ved Moses.

10 Derpaa sagde HERREN til Moses: »Gaa til
Farao! Thi jeg har forhærdet hans og hans
Tjeneres Hjerte, at jeg kan komme til at gøre disse
mine Tegn iblandt dem, 2 for at du maa kunne fortælle
din Søn og din Sønnesøn, hvorledes jeg handlede
med Ægypterne, og om de Tegn, jeg gjorde iblandt
dem; saa skal I kende, at jeg er HERREN.« 3 Da
gik Moses og Aron til Farao og sagde til ham: »Saa
siger HERREN, Hebræernes Gud: Hvor længe vil du
vægre dig ved at ydmyge dig for mig? Lad mit Folk
rejse, at de kan dyrke mig! 4 Men hvis du vægrer
dig ved at lade mit Folk rejse, se, da vil jeg i Morgen
sende Græshopper over dine Landemærker, 5 og
de skal skjule Landets Overflade, saa man ikke kan
se Jorden, og opæde Resten af det, som er blevet
tilovers for eder efter Haglen, og opæde alle eders
Træer, som gror paa Marken; 6 og de skal fylde dine
Huse og alle dine Tjeneres og alle Ægypternes Huse
saaledes, at hverken dine Fædre eller dine Fædres
Fædre nogen Sinde har oplevet Mage dertil, fra den
Dag de kom til Verden og indtil denne Dag!« Dermed
vendte han sig bort og forlod Farao. 7 Men Faraos
Tjenere sagde til ham: »Hvor længe skal denne
Mand styrte os i Ulykke? Lad dog disse Mennesker
rejse og lad dem dyrke HERREN deres Gud! Har du
endnu ikke indset, at Ægypten gaar til Grunde?«
8 Moses og Aron blev nu hentet tilbage til Farao, og
han sagde til dem: »Drag af Sted og dyrk HERREN
eders Gud! Men hvem er det nu, der vil af Sted?«
9 Moses svarede: »Med vore Børn og vore gamle vil vi
drage af Sted, med vore Sønner og vore Døtre, vort
Smaakvæg og vort Hornkvæg vil vi drage af Sted, thi
vi skal fejre HERRENS Højtid.« 10 Da sagde han til
dem: »HERREN være med eder, om jeg lader eder
rejse sammen med eders Kvinder og Børn! Der ser
man, at I har ondt i Sinde! 11 Nej — men I Mænd
kan drage bort og dyrke HERREN; det var jo det, I
ønskede!« Derpaa jog man dem bort fra Farao. 12
Da sagde HERREN til Moses: »Ræk din Haand ud
over Ægypten og faa Græshopperne til at komme;
de skal komme over Ægypten og opæde alt, hvad
der vokser i Landet, alt, hvad Haglen har levnet!«
13 Moses rakte da sin Stav ud over Ægypten, og
HERREN lod en Østenstorm blæse over Landet hele
den Dag og den paafølgende Nat; og da det blev
Morgen, førte Østenstormen Græshopperne med sig.
14 Da kom Græshopperne over hele Ægypten, og
de slog sig ned i hele Ægyptens Omraade i uhyre
Mængder; aldrig før havde der været saa mange
Græshopper, og ingen Sinde mere skal der komme
saa mange. 15 Og de skjulte hele Jordens Overflade,
saa Jorden blev sort af dem, og de opaad alt, hvad
der voksede i Landet, og alle Træfrugter, alt, hvad
Haglen havde levnet, og der blev intet grønt tilbage
paa Træerne eller paa Markens Urter i hele Ægypten.
16 Da lod Farao skyndsomt Moses og Aron kalde til
sig og sagde: »Jeg har syndet mod HERREN eders
Gud og mod eder! 17 Men tilgiv mig nu min Synd
denne ene Gang og gaa i Forbøn hos eders Gud,
at han dog blot vil tage denne dødbringende Plage
fra mig!« 18 Da gik Moses bort fra Farao og bad til
HERREN. 19 Og HERREN lod Vinden slaa om til en
voldsom Vestenvind, som tog Græshopperne og drev
dem ud i det røde Hav, saa der ikke blev en eneste
Græshoppe tilbage i hele Ægyptens Omraade. 20
Men HERREN forhærdede Faraos Hjerte, saa han
ikke lod Israeliterne rejse. 21 Derpaa sagde HERREN
til Moses: »Ræk din Haand op mod Himmelen, saa
skal der komme et Mørke over Ægypten, som man
kan tage og føle paa!« 22 Da rakte Moses sin Haand
op mod Himmelen, og der kom et tykt Mørke i hele
Ægypten i tre Dage; 23 den ene kunde ikke se den
anden, og ingen flyttede sig af Stedet i tre Dage;
men overalt, hvor Israeliterne boede, var det lyst.

24 Da lod Farao Moses kalde og sagde: »Drag hen
og dyrk HERREN. Dog skal eders Smaakvæg og
Hornkvæg blive tilbage, men eders Kvinder og Børn
maa I tage med.« 25 Men Moses sagde: »Du maa
ogsaa overlade os Slagtofre og Brændofre, som vi
kan bringe HERREN vor Gud; 26 ogsaa vore Hjorde
maa vi have med, ikke en Klov maa blive tilbage,
thi dem har vi Brug for, naar vi skal dyrke HERREN
vor Gud, og vi ved jo ikke, hvor meget vi behøver
dertil, før vi kommer til Stedet.« 27 Da forhærdede
HERREN Faraos Hjerte, saa han nægtede at lade
dem rejse. 28 Og Farao sagde til ham: »Gaa bort fra
mig og vogt dig for at komme mig for Øje mere; thi
den Dag du kommer mig for Øje, er du dødsens!«
29 Da sagde Moses: »Du har sagt det, jeg skal ikke
mere komme dig for Øje!«

11 Derpaa sagde HERREN til Moses: »Een Plage
endnu vil jeg lade komme over Farao og
Ægypterne, og efter den skal han lade eder rejse
herfra; ja, naar han lader eder rejse med alt, hvad I
har, skal han endog drive eder herfra! 2 Sig nu til
Folket, at hver Mand skal bede sin Nabo, og hver
Kvinde sin Naboerske om Sølv— og Guld-smykker!«
3 Og HERREN stemte Ægypterne gunstigt imod
Folket, og desuden var den Mand Moses højt anset i
Ægypten baade hos Faraos Tjenere og hos Folket. 4
Moses sagde: »Saa siger HERREN: Ved Midnatstid
vil jeg drage igennem Ægypten, 5 og saa skal alle
førstefødte i Ægypten dø, lige fra den førstefødte hos
Farao, der skal arve hans Trone, til den førstefødte
hos Trælkvinden, der arbejder ved Haandkværnen,
og alt det førstefødte af Kvæget. 6 Da skal der i
hele Ægypten lyde et Klageskrig saa stort, at dets
Lige aldrig har været hørt og aldrig mere skal høres.
7 Men end ikke en Hund skal bjæffe ad nogen af
Israeliterne, hverken ad Folk eller Fæ, for at du kan
kende, at HERREN gør Skel mellem Ægypterne og
Israel. 8 Da skal alle dine Tjenere der komme ned til
mig og kaste sig til Jorden for mig og sige: Drag dog
bort med alt det Folk, der følger dig! Og saa vil jeg
drage bort!« Og han gik ud fra Farao med fnysende
Vrede. 9 Men HERREN sagde til Moses: »Farao
skal ikke høre paa eder, for at mine Undergerninger
kan blive talrige i Ægypten.« 10 Og Moses og Aron
gjorde alle disse Undergerninger i Faraos Paasyn,
men HERREN forhærdede Faraos Hjerte, saa han
ikke lod Israeliterne drage ud af sit Land.

12 Derpaa talede HERREN til Moses og Aron i
Ægypten og sagde: 2 »Denne Maaned skal
hos eder være Begyndelsesmaaneden, den skal hos
eder være den første af Aarets Maaneder. 3 Tal til
hele Israels Menighed og sig: Paa den tiende Dag i
denne Maaned skal hver Familiefader tage et Lam, et
Lam for hver Familie. 4 Og dersom en Familie er for
lille til et Lam, skal han sammen med sin nærmeste
Nabo tage et Lam, svarende til Personernes Antal;
hvor mange der skal være om et Lam, skal I beregne
efter, hvad hver enkelt kan spise. 5 Det skal være
et lydefrit, aargammelt Handyr, og I kan tage det
enten blandt Faarene eller Gederne. 6 I skal have det
gaaende til den fjortende Dag i denne Maaned, og
hele Israels Menigheds Forsamling skal slagte det
ved Aftenstid. 7 Og de skal tage noget af Blodet og
stryge det paa de to Dørstolper og Overliggeren i de
Huse, hvor I spiser det. 8 I skal spise Kødet samme
Nat, stegt over Ilden, og I skal spise usyret Brød og
bitre Urter dertil. 9 I maa ikke spise noget deraf raat
eller kogt i Vand, men kun stegt over Ilden, og Hoved,
Ben og Indmad maa ikke være skilt fra. 10 I maa intet
levne deraf til næste Morgen, men hvad der bliver
tilovers deraf til næste Morgen, skal I brænde. 11 Og
naar I spiser det, skal I have Bælte om Lænden, Sko
paa Fødderne og Stav i Haanden, og I skal spise det i
største Hast. Det er Paaske for HERREN. 12 I denne
Nat vil jeg drage igennem Ægypten og ihjelslaa alt det
førstefødte i Ægypten baade blandt Folk og Fæ; og
over alle Ægyptens Guder vil jeg holde Dom. Jeg er
HERREN! 13 Men for eder skal Blodet paa Husene,
hvor I er, tjene som Tegn, og jeg vil se Blodet og gaa
eder forbi; intet ødelæggende Slag skal ramme eder,
naar jeg slaar Ægypten. 14 Denne Dag skal være
eder en Mindedag, og I skal fejre den som en Højtid
for HERREN, Slægt efter Slægt; som en evig gyldig
Ordning skal I fejre den. 15 I syv Dage skal I spise
usyret Brød. Straks den første Dag skal I skaffe al
Surdejg bort af eders Huse; thi hver den, som spiser
noget syret fra den første til den syvende Dag, det
Menneske skal udryddes af Israel. 16 Paa den første
Dag skal I holde Højtidsstævne og ligeledes paa
den syvende Dag. Intet Arbejde maa udføres paa
dem; kun det, enhver behøver til Føde, det og intet
andet maa I tilberede. 17 I skal holde det usyrede
Brøds Højtid, thi paa denne selv samme Dag førte
jeg eders Hærskarer ud af Ægypten, derfor skal I
højtideligholde denne Dag i alle kommende Slægtled
som en evig gyldig Ordning. 18 Paa den fjortende
Dag i den første Maaned om Aftenen skal I spise
usyret Brød og vedblive dermed indtil Maanedens
en og tyvende Dag om Aftenen. 19 I syv Dage maa
der ikke findes Surdejg i eders Huse, thi hver den,
som spiser noget syret, det Menneske skal udryddes

af Israels Menighed, de fremmede saa vel som de
indfødte i Landet. 20 I maa ikke nyde noget som
helst syret; hvor I end bor, skal I spise usyret Brød.«
21 Da kaldte Moses alle Israels Ældste sammen og
sagde til dem: »Gaa ud og hent eder Smaakvæg til
eders Familier og slagt Paaskeofferet; 22 og tag eder
Ysopkoste, dyp dem i Blodet i Fadet og stryg noget
deraf paa Overliggeren og de to Dørstolper; og ingen
af eder maa gaa ud af sin Husdør før i Morgen. 23
Thi HERREN vil gaa omkring og slaa Ægypterne,
og naar han da ser Blodet paa Overliggeren og
de to Dørstolper, vil han gaa Døren forbi og ikke
give Ødelæggeren Adgang til eders Huse for at slaa
eder. 24 Dette skal I varetage som en Anordning,
der gælder for dig og dine Børn til evig Tid. 25 Og
naar I kommer til det Land, HERREN vil give eder,
saaledes som han har forjættet, saa skal I overholde
denne Skik. 26 Naar da eders Børn spørger eder:
Hvad betyder den Skik, I der har? 27 saa skal I
svare: Det er Paaskeoffer for HERREN, fordi han gik
Israeliternes Huse forbi i Ægypten, dengang han slog
Ægypterne, men lod vore Huse urørte!« Da bøjede
Folket sig og tilbad. 28 Og Israeliterne gik hen og
gjorde, som HERREN havde paalagt Moses og Aron.
29 Men ved Midnatstid ihjelslog HERREN alle de
førstefødte i Ægypten lige fra Faraos førstefødte,
der skulde arve hans Trone, til den førstefødte hos
Fangen, der sad i Fangehullet, og alt det førstefødte
af Kvæget. 30 Da stod Farao op om Natten tillige med
alle sine Tjenere og alle Ægypterne, og der lød et højt
Klageskrig i Ægypten, thi der var intet Hus, hvor der
ikke fandtes en død. 31 Og han lod Moses og Aron
kalde om Natten og sagde: »Bryd op og drag bort fra
mit Folk, I selv og alle Israeliterne, og drag ud og dyrk
HERREN, som I har forlangt. 32 Tag ogsaa eders
Smaakvæg og Hornkvæg med, som I har forlangt, og
drag bort; og bed ogsaa om Velsignelse for mig!« 33
Og Ægypterne trængte paa Folket for at paaskynde
deres Afrejse fra Landet, thi de sagde: »Vi mister
alle Livet!« 34 Og Folket tog deres Dejg med sig, før
den var syret, og de bar Dejgtrugene paa Skulderen,
indsvøbte i deres Kapper. 35 Men Israeliterne havde
gjort, som Moses havde sagt, og bedt Ægypterne om
Sølv og Guldsmykker og om Klæder; 36 og HERREN
havde stemt Ægypterne gunstigt mod Folket, saa de
havde givet dem, hvad de bad om. Saaledes tog de
Bytte fra Ægypterne. 37 Saa brød Israeliterne op fra
Ra'meses til Sukkot, henved 600 000 Mand til Fods
foruden Kvinder og Børn. 38 Desuden fulgte en stor
Hob sammenløbet Folk med og dertil Smaakvæg
og Hornkvæg, en vældig Mængde Kvæg. 39 Og af
den Dejg, de havde bragt med fra Ægypten, bagte
de usyret Brød; den var nemlig ikke syret, de var jo
drevet ud af Ægypten uden at faa Tid til noget; de
havde ikke engang tilberedt sig Tæring til Rejsen. 40
Den Tid, Israeliterne havde boet i Ægypten, udgjorde
430 Aar. 41 Netop paa den Dag da de 430 Aar
var til Ende, drog alle HERRENS Hærskarer ud af
Ægypten. 42 En Vaagenat var det for HERREN, i
hvilken han vilde føre dem ud af Ægypten. Den Nat er
viet HERREN, en Vaagenat for alle Israeliterne, Slægt
efter Slægt. 43 HERREN sagde til Moses og Aron:
»Dette er Ordningen angaaende Paaskelammet:
Ingen fremmed maa spise deraf. 44 Men enhver Træl,
der er købt for Penge, maa spise deraf, saafremt du
har faaet ham omskaaret. 45 Ingen indvandret eller
Daglejer maa spise deraf. 46 Det skal spises i et og
samme Hus, og intet af Kødet maa bringes ud af
Huset; I maa ikke sønderbryde dets Ben. 47 Hele
Israels Menighed skal fejre Paasken. 48 Dersom en
fremmed bor som Gæst hos dig og vil fejre Paaske
for HERREN, da skal alle af Mandkøn hos ham
omskæres; saa maa han være med til at fejre den, og
han skal være ligestillet med den indfødte i Landet;
men ingen uomskaaren maa spise deraf. 49 En og
samme Lov skal gælde for den indfødte i Landet og
for den fremmede, der bor som Gæst hos eder.« 50
Og Israeliterne gjorde, som HERREN havde paalagt
Moses og Aron. 51 Paa denne selv samme Dag førte
HERREN Israeliterne ud af Ægypten, Hærskare for
Hærskare.

13 Og HERREN talede til Moses og sagde: 2 »Du
skal hellige mig alt det førstefødte, alt, hvad
der aabner Moders Liv hos Israeliterne baade af
Mennesker og Kvæg; det skal tilhøre mig!« 3 Og
Moses sagde til Folket: »Kom denne Dag i Hu, paa
hvilken I vandrer ud af Ægypten, af Trællehuset, thi
med stærk Haand førte HERREN eder ud derfra! Og
der maa ikke spises syret Brød. 4 I Dag vandrer I
ud, i Abib Maaned. 5 Naar nu HERREN fører dig til
Kana'anæernes, Hetiternes, Amoriternes, Hivviternes
og Jebusiternes Land, som han tilsvor dine Fædre
at ville give dig, et Land, der flyder med Mælk og
Honning, saa skal du overholde denne Skik i denne
Maaned. 6 I syv Dage skal du spise usyret Brød,
og paa den syvende Dag skal der være Højtid for
HERREN. 7 I disse syv Dage skal der spises usyret
Brød, og der maa hverken findes syret Brød eller
Surdejg hos dig nogetsteds inden dine Landemærker.
8 Og du skal paa den Dag fortælle din Søn, at dette
sker i Anledning af, hvad HERREN gjorde for dig,

da du vandrede ud af Ægypten! 9 Det skal være dig
som et Tegn paa din Haand og et Erindringsmærke
paa din Pande, for at HERRENS Lov maa være i din
Mund, thi med stærk Haand førte HERREN dig ud af
Ægypten. 10 Og du skal holde dig denne Anordning
efterrettelig til den fastsatte Tid, Aar efter Aar. 11
Og naar HERREN fører dig til Kana'anæernes Land,
saaledes som han tilsvor dig og dine Fædre, og
giver dig det, 12 da skal du overlade HERREN alt,
hvad der aabner Moders Liv; alt det førstefødte, som
falder efter dit Kvæg, for saa vidt det er et Handyr,
skal tilhøre HERREN. 13 Men alt det førstefødte af
Æslerne skal du udløse med et Stykke Smaakvæg,
og hvis du ikke udløser det, skal du sønderbryde
dets Hals; og alt det førstefødte af Mennesker blandt
dine Sønner skal du udløse. 14 Og naar din Søn i
Fremtiden spørger dig: Hvad betyder dette? skal du
svare ham: Med stærk Haand førte HERREN os ud
af Ægypten, af Trællehuset; 15 og fordi Farao gjorde
sig haard og ikke vilde lade os drage bort, ihjelslog
HERREN alt det førstefødte i Ægypten baade af
Folk og Fæ; derfor ofrer vi HERREN alt, hvad der
aabner Moders Liv, for saa vidt det er et Handyr,
og alt det førstefødte blandt vore Sønner udløser
vi! 16 Og det skal være dig som et Tegn paa din
Haand og et Erindringsmærke paa din Pande, thi
med stærk Haand førte HERREN os ud af Ægypten.«
17 Da Farao lod Folket drage bort, førte Gud dem
ikke ad Vejen til Filisterlandet, som havde været den
nærmeste, thi Gud sagde: »Folket kunde komme
til at fortryde det, naar de ser, der bliver Krig, og
vende tilbage til Ægypten.« 18 Men Gud lod Folket
gøre en Omvej til Ørkenen i Retning af det røde Hav.
Israeliterne drog nu væbnede ud af Ægypten. 19
Og Moses tog Josefs Ben med sig, thi denne havde
taget Israels Sønner i Ed og sagt: »Naar Gud ser til
eder, skal I føre mine Ben med eder herfra!« 20 De
brød op fra Sukkot og lejrede sig i Etam ved Randen
af Ørkenen. 21 Men HERREN vandrede foran dem,
om Dagen i en Skystøtte for at vise dem Vej og om
Natten i en Ildstøtte for at lyse for dem; saa kunde de
rejse baade Dag og Nat. 22 Og Skystøtten veg ikke
fra Folket om Dagen, ej heller Ildstøtten om Natten.

14 Og HERREN talede til Moses og sagde: 2
»Sig til Israeliterne, at de skal vende om og
lejre sig ved Pi-Hakirot mellem Migdol og Havet; lige
over for Ba'al-Zefon skal I lejre eder ved Havet. 3
Farao vil da tænke om Israeliterne, at de er faret
vild i Landet, og at Ørkenen har sluttet dem inde; 4
og jeg vil forhærde Faraos Hjerte, saa han sætter
efter dem, og jeg vil forherlige mig paa Farao og
hele hans Krigsmagt, og Ægypterne skal kende, at
jeg er HERREN!« Og de gjorde saaledes. 5 Da det
nu meldtes Ægypterkongen, at Folket var flygtet,
skiftede Farao og hans Tjenere Sind over for Folket
og sagde: »Hvor kunde vi dog slippe Israeliterne
af vor Tjeneste!« 6 Da lod han spænde for sin
Vogn og tog sine Krigsfolk med sig; 7 han tog 600
udsøgte Stridsvogne og alle Ægyptens Krigsvogne,
alle bemandede med Vognkæmpere. 8 Og HERREN
forhærdede Ægypterkongen Faraos Hjerte, saa han
satte efter Israeliterne; men Israeliterne var draget ud
under en stærk Haands Værn. 9 Og Ægypterne, alle
Faraos Heste og Vogne og hans Ryttere og øvrige
Krigsfolk, satte efter dem og indhentede dem, da
de havde slaaet Lejr ved Havet, ved Pi-Hakirot over
for Ba'al-Zefon. 10 Da nu Farao nærmede sig, saa
Israeliterne op og fik Øje paa Ægypterne, der drog
efter dem, og de grebes af stor Angst; da raabte
Israeliterne til HERREN; 11 og de sagde til Moses:
»Er det, fordi der ingen Grave var i Ægypten, at du
har faaet os ud for at dø i Ørkenen? Hvad er det dog,
du har gjort os, at du førte os ud af Ægypten? 12
Var det ikke det, vi sagde til dig i Ægypten: Lad os i
Fred, og lad os blive ved at trælle for Ægypterne!
Thi det er bedre for os at trælle for Ægypterne end
at dø i Ørkenen.« 13 Men Moses svarede Folket:
»Frygt ikke! Hold blot Stand, saa skal I se HERRENS
Frelse, som han i Dag vil hjælpe eder til, thi som
I ser Ægypterne i Dag, skal I aldrig i Evighed se
dem mere. 14 HERREN skal stride for eder, men I
skal tie!« 15 Da sagde HERREN til Moses: »Hvorfor
raaber du til mig? Sig til Israeliterne, at de skal bryde
op! 16 Løft din Stav og ræk din Haand ud over
Havet og skil det ad i to Dele, saa Israeliterne kan
vandre gennem Havet paa tør Bund. 17 Se, jeg vil
forhærde Ægypternes Hjerte, saa de følger efter
dem, og jeg vil forherlige mig paa Farao og hele
hans Krigsmagt, paa hans Vogne og Ryttere, 18 og
Ægypterne skal kende, at jeg er HERREN, naar jeg
forherliger mig paa Farao, hans Vogne og Ryttere.«
19 Guds Engel, der drog foran Israels Hær, flyttede
sig nu og gik bag ved dem; og Skystøtten flyttede sig
fra Pladsen foran dem og stillede sig bag ved dem
20 og kom til at staa imellem Ægypternes og Israels
Hære; og da det blev mørkt; blev Skystøtten til en
Ildstøtte og oplyste Natten. Saaledes kom de ikke
hinanden nær hele Natten. 21 Moses rakte da sin
Haand ud over Havet, og HERREN drev Havet bort
med en stærk Østenstorm, der blæste hele Natten,
og han gjorde Havet til tørt Land. Og Vandet delte

sig. 22 Da gik Israeliterne midt igennem Havet paa tør Bund, medens Vandet stod som en Mur paa begge Sider af dem. 23 Og Ægypterne, alle Faraos Heste, Vogne og Ryttere, satte efter dem og forfulgte dem midt ud i Havet. 24 Men ved Morgenvagtens Tid skuede HERREN fra Ild og Skystøtten hen imod Ægypternes Hær og bragte den i Uorden; 25 og han stoppede Vognenes Hjul, saa de havde ondt ved at faa dem frem. Da sagde Ægypterne: »Lad os flygte for Israel, thi HERREN kæmper for dem imod Ægypten!« 26 Men HERREN sagde til Moses: »Ræk din Haand ud over Havet, saa skal Vandet vende tilbage over Ægypterne, deres Vogne og Ryttere!« 27 Da rakte Moses sin Haand ud over Havet; og Havet vendte tilbage til sit sædvanlige Leje ved Morgenens Frembrud, medens de flygtende Ægyptere kom lige imod det, og HERREN drev Ægypterne midt ud i Havet. 28 Da vendte Vandet tilbage og overskyllede Vognene og Rytterne i hele Faraos Krigsmagt, som havde forfulgt dem ud i Havet; ikke en eneste af dem blev tilbage. 29 Men Israeliterne var gaaet gennem Havet paa tør Bund, medens Vandet stod som en Mur paa begge Sider af dem. 30 Og HERREN frelste paa den Dag Israel af Ægypternes Haand, og Israel saa Ægypterne ligge døde ved Havets Bred. 31 Da saa Israel den Stordaad, HERREN havde udført mod Ægypterne; og Folket frygtede HERREN, og de troede paa HERREN og paa hans Tjener Moses.

15 Ved den Lejlighed sang Moses og Israeliterne denne Sang for HERREN: Jeg vil synge for HERREN, thi han er højt ophøjet, Hest og Rytter styrted han i Havet! 2 HERREN er min Styrke og min Lovsang, og han blev mig til Frelse. Han er min Gud, og jeg vil prise ham, min Faders Gud, og jeg vil ophøje ham. 3 HERREN er en Krigshelt, HERREN er hans Navn! 4 Faraos Vogne og Krigsmagt styrted han i Havet, hans ypperste Vognkæmpere drukned i det røde Hav, 5 Strømmene dækked dem, de sank som Sten i Dybet. 6 Din højre, HERRE, er herlig i Kraft, din højre, HERRE, knuser Fjenden. 7 I din Højheds Vælde fælder du dine Modstandere, du slipper din Harme løs, den fortærer dem som Straa. 8 Ved din Næses Pust dyngedes Vandene op, Vandene stod som en Vold, Strømmene stivnede midt i Havet. 9 Fjenden tænkte: »Jeg sætter efter dem, indhenter dem, uddeler Bytte, stiller mit Begær paa dem; jeg drager mit Sværd, min Haand skal udrydde dem.« 10 Du blæste med din Aande, Havet skjulte dem; de sank som Bly i de vældige Vande. 11 Hvo er som du blandt Guder, HERRE, hvo er som du, herlig i Hellighed, frygtelig i Stordaad, underfuld i dine Gerninger! 12 Du udrakte din højre, og Jorden slugte dem. 13 Du leded i din Miskundhed det Folk, du genløste, du førte det i din Vælde til din hellige Bolig. 14 Folkene hørte det og bæved, Skælven greb Filisterlandets Folk. 15 Da forfærdedes Edoms Høvdinger, Moabs Fyrster grebes af Rædsel, Kana'ans Beboere tabte alle Modet. 16 Skræk og Angst faldt over dem, ved din Arms Vælde blev de maalløse som Sten, til dit Folk var naaet frem, o HERRE, til Folket, du vandt dig, var naaet frem. 17 Du førte dem frem og planted dem i din Arvelods Bjerge, paa det Sted du beredte dig til Bolig, HERRE, i den Helligdom, Herre, som dine Hænder grundfæsted. 18 HERREN er Konge i al Evighed! 19 Thi da Faraos Heste med hans Vogne og Ryttere drog ud i Havet, lod HERREN Havets Vande strømme tilbage over dem, medens Israeliterne gik gennem Havet paa tør Bund. 20 Da greb Profetinden Mirjam, Arons Søster, Pauken, og alle Kvinderne fulgte hende med Pauker og Danse, 21 og Mirjam sang for: Syng for HERREN, thi han er højt ophøjet, Hest og Rytter styrted han i Havet! 22 Derpaa lod Moses Israel bryde op fra det røde Hav, og de drog ud i Sjurs Ørken, og de vandrede tre Dage i Ørkenen uden at finde Vand. 23 Saa naaede de Mara, men de kunde ikke drikke Vandet for dets bitre Smag, thi det var bittert; derfor kaldte man Stedet Mara. 24 Da knurrede Folket mod Moses og sagde: »Hvad skal vi drikke?« 25 Men han raabte til HERREN, og da viste HERREN ham en bestemt Slags Træ; og da han kastede det i Vandet, blev Vandet drikkeligt. Der gav han dem Bestemmelser om Lov og Ret, og der satte han dem paa Prøve. 26 Og han sagde: »Hvis du vil høre paa HERREN din Guds Røst og gøre, hvad der er ret i hans Øjne, og lytte til hans Bud og holde dig alle hans Bestemmelser efterrettelig, saa vil jeg ikke bringe nogen af de Sygdomme over dig, som jeg bragte over Ægypterne, men jeg HERREN er din Læge!« 27 Derpaa kom de til Elim, hvor der var tolv Vandkilder og halvfjerdsindstyve Palmetræer, og de lejrede sig ved Vandet der.

16 Saa brød de op fra Elim, og hele Israeliternes Menighed kom til Sins Ørken, der ligger mellem Elim og Sinaj, paa den femtende Dag i den anden Maaned efter deres Udvandring af Ægypten. 2 Men hele Israeliternes Menighed knurrede mod Moses og Aron i Ørkenen, 3 og Israeliterne sagde til dem: »Var vi dog blot døde for HERRENS Haand i Ægypten, hvor vi sad ved Kødgryderne og kunde spise os mætte i Brød! Thi I har ført os ud i denne Ørken for

at lade hele denne Forsamling dø af Sult.« 4 Da
sagde HERREN til Moses: »Se, jeg vil lade Brød
regne ned fra Himmelen til eder, og Folket skal gaa
ud og hver Dag samle saa meget, som de daglig
behøver, for at jeg kan prøve dem, om de vil følge
min Lov eller ej. 5 Og naar de paa den sjette Ugedag
tilbereder, hvad de har bragt hjem, saa skal det være
dobbelt saa meget, som de samler de andre Dage.«
6 Og Moses og Aron sagde til alle Israeliterne: »I
Aften skal I kende, at det er HERREN, som har
ført eder ud af Ægypten, 7 og i Morgen skal I skue
HERRENS Herlighed, thi han har hørt eders Knurren
mod HERREN; thi hvad er vel vi, at I knurrer mod os!«
8 Og Moses tilføjede: »Det skal ske, naar HERREN i
Aften giver eder Kød at spise og i Morgen Brød at
mætte eder med; thi HERREN har hørt, hvorledes
I knurrer mod ham; thi hvad er vi? Thi det er ikke
os, I knurrer imod, men HERREN.« 9 Derpaa sagde
Moses til Aron: »Sig til hele Israeliternes Menighed:
Træd frem for HERRENS Aasyn, thi han har hørt
eders Knurren!« 10 Og da Aron sagde det til hele
Israeliternes Menighed, vendte de sig mod Ørkenen,
og se, HERRENS Herlighed viste sig i Skyen. 11 Da
talede HERREN til Moses og sagde: 12 »Jeg har
hørt Israeliternes Knurren; sig til dem: Ved Aftenstid
skal I faa Kød at spise, og i Morgen tidlig skal I faa
Brød at mætte eder med, og I skal kende, at jeg
er HERREN eders Gud.« 13 Da det nu blev Aften,
kom en Sværm Vagtler flyvende og faldt i et tykt Lag
over Lejren; og næste Morgen laa Duggen tæt rundt
om Lejren, 14 og da Duggen svandt, var Ørkenen
dækket med noget fint, skælagtigt noget, noget fint
der lignede Rim paa Jorden. 15 Da Israeliterne saa
det, spurgte de hverandre: »Hvad er det?« Thi de
vidste ikke, hvad det var; men Moses sagde til dem:
»Det er det Brød, HERREN har givet eder til Føde!
16 Og saaledes har HERREN paabudt: I skal samle
deraf, enhver saa meget som han har behov, en
Omer for hvert Hoved; I skal tage deraf i Forhold
til Antallet af eders Husfolk, enhver skal tage deraf
til dem, der er i hans Telt!« 17 Israeliterne gjorde
nu saaledes, og de samlede, nogle mere og andre
mindre; 18 og da de maalte det med Omeren, havde
den, der havde meget, ikke for meget, og den, der
havde lidt, ikke for lidt, enhver havde samlet, hvad
han behøvede til Føde. 19 Derpaa sagde Moses
til dem: »Ingen maa gemme noget deraf til næste
Morgen!« 20 Dog adlød de ikke Moses, og nogle af
dem gemte noget deraf til næste Morgen; men da var
det fuldt af Orme og lugtede. Da blev Moses vred
paa dem. 21 Saaledes samlede de nu hver Morgen,
enhver saa meget som han havde behov. Men naar
Solen begyndte at brænde, smeltede det. 22 Paa den
sjette Ugedag havde de samlet dobbelt saa meget
Brød, to Omer for hver Person. Og alle Menighedens
Øverster kom og sagde det til Moses; 23 men han
sagde til dem: »Det er netop, som HERREN har
sagt. I Morgen er det Hviledag, en hellig Sabbat
for HERREN. Bag, hvad I vil bage, og kog, hvad I
vil koge, men læg det tiloversblevne til Side for at
gemme det til i Morgen!« 24 De lagde det da til Side
til næste Dag, som Moses havde befalet, og det kom
ikke til at lugte, og der gik ikke Orm deri. 25 Derpaa
sagde Moses: »Det skal I spise i Dag, thi i Dag er
det Sabbat for HERREN; i Dag finder I intet ude
paa Marken. 26 I seks Dage skal I samle det, men
paa den syvende Dag, paa Sabbaten, er der intet at
finde.« 27 Alligevel var der nogle blandt Folket, der
gik ud paa den syvende Dag for at samle; men de
fandt intet. 28 Da sagde HERREN til Moses: »Hvor
længe vil I vægre eder ved at holde mine Bud og
Love? 29 Betænk dog, at HERREN har givet eder
Sabbaten! Derfor giver han eder paa den sjette Dag
Brød til to Dage. Enhver af eder skal blive, hvor han
er, og ingen maa forlade sin Bolig paa den syvende
Dag!« 30 Da hvilede Folket paa den syvende Dag.
31 Men Israeliterne kaldte det Manna; det lignede
hvide Korianderfrø og smagte som Honningkager. 32
Moses sagde fremdeles: »Saaledes har HERREN
paabudt: En Omer fuld deraf skal gemmes til eders
Efterkommere, for at de kan se det Brød, jeg gav eder
at spise i Ørkenen, da jeg førte eder ud af Ægypten!«
33 Og Moses sagde til Aron: »Tag en Krukke, kom en
Omer Manna deri og stil den foran HERRENS Aasyn
for at gemmes til eders Efterkommere!« 34 Og Aron
gjorde, som HERREN havde paalagt Moses, og han
stillede den foran Vidnesbyrdet for at gemmes. 35
Og Israeliterne spiste Manna i fyrretyve Aar, indtil
de kom til beboede Egne; de spiste Manna, indtil de
kom til Grænsen af Kana'ans Land. 36 En Omer er
Tiendedelen af en Efa.

17 Saa brød hele Israels Menighed op fra Sins
Ørken og drog fra Lejrplads til Lejrplads efter
HERRENS Bud. Men da de lejrede sig i Refidim,
havde Folket intet Vand at drikke. 2 Da kivedes Folket
med Moses og sagde: »Skaf os Vand at drikke!«
Men Moses svarede dem: »Hvorfor kives I med mig,
hvorfor frister I HERREN?« 3 Og Folket tørstede
der efter Vand og knurrede mod Moses og sagde:
»Hvorfor har du ført os op fra Ægypten? Mon for at
lade os og vore Børn og vore Hjorde dø af Tørst?« 4

Da raabte Moses til HERREN: »Hvad skal jeg gøre
med dette Folk? Det er ikke langt fra, at de vil stene
mig.« 5 Men HERREN sagde til Moses: »Træd frem
for Folket med nogle af Israels Ældste og tag den
Stav, du slog Nilen med, i din Haand og kom saa! 6
Se, jeg vil staa foran dig der paa Klippen ved Horeb,
og naar du slaar paa Klippen, skal der strømme
Vand ud af den, saa Folket kan faa noget at drikke.«
Det gjorde Moses saa i Paasyn af Israels Ældste.
7 Og han kaldte dette Sted Massa og Meriba, fordi
Israeliterne der havde kivedes og fristet HERREN
ved at sige: »Er HERREN iblandt os eller ej?« 8
Derefter kom Amalekiterne og angreb Israel i Refidim.
9 Da sagde Moses til Josua: »Udvælg dig Mænd
og ryk i Morgen ud til Kamp mod Amalekiterne; jeg
vil stille mig paa Toppen af Højen med Guds Stav
i Haanden!« 10 Josua gjorde, som Moses bød, og
rykkede ud til Kamp mod Amalekiterne. Men Moses,
Aron og Hur gik op paa Toppen af Højen. 11 Naar
nu Moses løftede Hænderne i Vejret, fik Israeliterne
Overtaget, men naar han lod Hænderne synke, fik
Amalekiterne Overtaget. 12 Og da Moses's Hænder
blev trætte, tog de en Sten og lagde under ham;
saa satte han sig paa den, og Aron og Hur støttede
hans Hænder, hver paa sin Side; saaledes var hans
Hænder stadig løftede til Solen gik ned, 13 og Josua
huggede Amalekiterne og deres Krigsfolk ned med
Sværdet. 14 Da sagde HERREN til Moses: »Optegn
dette i en Bog, for at det kan mindes, og indskærp
Josua, at jeg fuldstændig vil udslette Amalekiternes
Minde under Himmelen!« 15 Derpaa byggede Moses
et Alter og kaldte det: »HERREN er mit Banner!«
16 Og han sagde: »Der er en udrakt Haand paa
HERRENS Trone! HERREN har Krig med Amalek fra
Slægt til Slægt!«

18 Da Jetro, Præsten i Midjan, Moses's Svigerfader,
hørte om alt, hvad Gud havde gjort for Moses og
hans Folk Israel, hvorledes HERREN havde ført Israel
ud af Ægypten, 2 tog Jetro, Moses's Svigerfader,
Zippora, Moses's Hustru, som han havde sendt hjem,
3 tillige med hendes to Sønner. Af dem hed den ene
Gersom; »thi«, havde han sagt, »jeg er blevet Gæst
i et fremmed Land«; 4 og den anden hed Eliezer;
»thi«, havde han sagt, »min Faders Gud har været
min Hjælp og frelst mig fra Faraos Sværd!« 5 Og
Jetro, Moses's Svigerfader, kom med hans Sønner og
Hustru til Moses i Ørkenen, hvor han havde slaaet Lejr
ved Guds Bjerg, 6 og han lod Moses melde: »Jetro,
din Svigerfader, kommer til dig med din Hustru og
hendes to Sønner!« 7 Da gik Moses sin Svigerfader i
Møde, bøjede sig for ham og kyssede ham; og da
de havde hilst paa hinanden, gik de ind i Teltet. 8
Moses fortalte sin Svigerfader om alt, hvad HERREN
havde gjort ved Farao og Ægypten for Israels Skyld,
og om alle de Besværligheder, der havde mødt dem
undervejs, og hvorledes HERREN havde frelst dem.
9 Da glædede Jetro sig over alt det gode, HERREN
havde gjort mod Israel, idet han havde frelst dem
af Ægypternes Haand. 10 Og Jetro sagde: »Lovet
være HERREN, som har frelst eder af Ægypternes
og Faraos Haand! 11 Nu ved jeg, at HERREN er
større end alle Guder, thi netop ved det, de i deres
Overmod foretog sig imod dem, frelste han Folket af
Ægypternes Haand.« 12 Derpaa udtog Jetro, Moses's
Svigerfader, Brændofre og Slagtofre til Gud; og Aron
og alle Israels Ældste kom for at holde Maaltid for
Guds Aasyn med Moses's Svigerfader. 13 Næste
Morgen tog Moses Sæde for at holde Ret for Folket,
og Folket stod omkring Moses fra Morgen til Aften. 14
Men da Moses's Svigerfader saa alt det Arbejde, han
havde med Folket, sagde han: »Hvad er dog det for et
Arbejde, du har med Folket? Hvorfor sidder du alene
til Doms, medens alt Folket staar omkring dig fra
Morgen til Aften?« 15 Moses svarede sin Svigerfader:
»Jo, Folket kommer til mig for at raadspørge Gud;
16 naar de har en Retssag, kommer de til mig,
og jeg dømmer Parterne imellem og kundgør dem
Guds Anordninger og Love.« 17 Da sagde Moses's
Svigerfader til ham: »Det er ikke klogt, som du bærer
dig ad med det. 18 Paa den Maade bliver jo baade
du selv og Folket der omkring dig ganske udmattet,
thi det Arbejde er dig for anstrengende, du kan ikke
overkomme det alene. 19 Læg dig nu paa Sinde,
hvad jeg siger; jeg vil give dig et Raad, og Gud skal
være med dig: Du skal selv træde frem for Gud paa
Folkets Vegne og forelægge Gud de forefaldende
Sager; 20 og du skal indskærpe dem Anordningerne
og Lovene og lære dem den Vej, de skal vandre, og
hvad de har at gøre. 21 Men du skal af hele Folket
udvælge dig dygtige Mænd, som frygter Gud, Mænd,
som er til at lide paa og hader uretfærdig Vinding,
og dem skal du sætte over dem som Forstandere,
nogle over tusinde, andre over hundrede, andre
over halvtredsindstyve, andre over ti; 22 lad dem til
Stadighed holde Ret for Folket. Alle vigtigere Sager
skal de forebringe dig, men alle mindre Sager skal
de selv afgøre. Let dig saaledes Arbejdet og lad
dem komme til at bære Byrden med dig. 23 Dersom
du handler saaledes og Gud vil det saa, kan du
holde ud, og alt Folket der kan gaa tilfreds hjem.« 24
Moses fulgte sin Svigerfaders Raad og gjorde alt,

hvad han foreslog. 25 Og Moses udvalgte dygtige
Mænd af hele Israel og gjorde dem til Øverster over
Folket, til Forstandere, nogle over tusinde, andre over
hundrede, andre over halvtredsindstyve, andre over
ti. 26 De holdt derpaa til Stadighed Ret for Folket;
de vanskelige Sager forebragte de Moses, men alle
mindre Sager afgjorde de selv. 27 Derpaa tog Moses
Afsked med sin Svigerfader, og denne begav sig til sit
Land.

19 I den tredje Maaned efter Israeliternes
Udvandring af Ægypten, paa denne Dag naaede
de Sinaj Ørken. 2 De brød op fra Refidim og kom til
Sinaj Ørken og slog Lejr i Ørkenen. Der slog Israel
Lejr lige over for Bjerget, 3 men Moses steg op til
Gud. Da raabte HERREN til ham fra Bjerget: »Dette
skal du sige til Jakobs Hus og kundgøre for Israels
Børn: 4 I har set, hvad jeg gjorde ved Ægypterne,
og hvorledes jeg bar eder paa Ørnevinger og bragte
eder hid til mig. 5 Hvis I nu vil lyde min Røst og holde
min Pagt, saa skal I være min Ejendom blandt alle
Folkene, thi mig hører hele Jorden til, 6 og I skal
blive mig et Kongerige af Præster og et helligt Folk!
Det er de Ord, du skal tale til Israels Børn!« 7 Da
gik Moses hen og kaldte Folkets Ældste sammen og
forelagde dem alle disse Ord, som HERREN havde
paalagt ham. 8 Og hele Folket svarede, alle som
een: »Alt, hvad HERREN har sagt, vil vi gøre!« Da
bragte Moses HERREN Folkets Svar. 9 Derpaa sagde
HERREN til Moses: »Se, jeg vil komme til dig i en tæt
Sky, for at Folket kan høre, at jeg taler med dig, og
for stedse tro ogsaa paa dig!« Og Moses kundgjorde
HERREN Folkets Svar. 10 Da sagde HERREN til
Moses: »Gaa til Folket og lad dem hellige sig i Dag
og i Morgen og tvætte deres Klæder 11 og holde sig
rede til i Overmorgen, thi i Overmorgen vil HERREN
stige ned for alt Folkets Øjne paa Sinaj Bjerg. 12 Og
du skal rundt om spærre af for Folket og sige til dem:
Vogt eder for at gaa op paa Bjerget, ja for blot at røre
ved Yderkanten deraf; enhver, der rører ved Bjerget,
er dødsens! 13 Ingen Haand maa røre ved ham, han
skal stenes eller skydes ned; hvad enten det er et
Dyr eller et Menneske, skal det miste Livet. Naar
Væderhornet lyder, skal de stige op paa Bjerget.« 14
Saa steg Moses ned fra Bjerget til Folket og lod Folket
hellige sig, og de tvættede deres Klæder; 15 og han
sagde til Folket: »Hold eder rede til i Overmorgen,
ingen maa komme en Kvinde nær!« 16 Da Morgenen
gryede den tredje Dag, begyndte det at tordne og
lyne, og en tung Sky lagde sig over Bjerget, og der
hørtes vældige Stød i Horn. Da skælvede alt Folket i
Lejren. 17 Saa førte Moses Folket fra Lejren hen for
Gud, og de stillede sig neden for Bjerget. 18 Men
hele Sinaj Bjerg hylledes i Røg, fordi HERREN steg
ned derpaa i Ild, og Røgen stod i Vejret som Røg fra
en Smelteovn; og hele Folket skælvede saare. 19
Og Stødene i Hornene blev stærkere og stærkere;
Moses talte, og Gud svarede ham med høj Røst.
20 Og da HERREN var steget ned paa Sinaj Bjerg,
paa Toppen af Bjerget, kaldte han Moses op paa
Toppen af Bjerget, og Moses steg derop. 21 Da sagde
HERREN til Moses: »Stig ned og indskærp Folket, at
de ikke maa trænge sig frem til HERREN for at se
ham, at der ikke skal ske et stort Mandefald iblandt
dem. 22 Selv Præsterne, som ellers træder frem for
HERREN, skal hellige sig, for at ikke HERREN skal
tynde ud i deres Rækker.« 23 Da sagde Moses til
HERREN: »Folket kan jo ikke stige op paa Sinaj
Bjerg, thi du har selv indskærpet os at afspærre
Bjerget og hellige det.« 24 Men HERREN sagde til
ham: »Stig nu ned og kom atter herop sammen med
Aron; men Præsterne og Folket maa ikke trænge sig
frem for at komme op til HERREN, at han ikke skal
tynde ud i deres Rækker.« 25 Da steg Moses ned til
Folket og sagde det til dem.

20 Gud talede alle disse Ord og sagde: 2 Jeg er
HERREN din Gud, som førte dig ud af Ægypten,
af Trællehuset. 3 Du maa ikke have andre Guder end
mig. 4 Du maa ikke gøre dig noget udskaaret Billede
eller noget Afbillede af det, som er oppe i Himmelen
eller nede paa Jorden eller i Vandet under Jorden; 5
du maa ikke tilbede eller dyrke det, thi jeg HERREN
din Gud er en nidkær Gud, der indtil tredje og fjerde
Led straffer Fædres Brøde paa Børn af dem, som
hader mig, 6 men i tusind Led viser Miskundhed mod
dem, der elsker mig og holder mine Bud! 7 Du maa
ikke misbruge HERREN din Guds Navn, thi HERREN
lader ikke den ustraffet, der misbruger hans Navn! 8
Kom Hviledagen i Hu, saa du holder den hellig! 9 I
seks Dage skal du arbejde og gøre al din Gerning,
10 men den syvende Dag skal være Hviledag for
HERREN din Gud; da maa du intet Arbejde udføre,
hverken du selv, din Søn eller Datter, din Træl eller
Trælkvinde, dit Kvæg eller den fremmede inden dine
Porte. 11 Thi i seks Dage gjorde HERREN Himmelen,
Jorden og Havet med alt, hvad der er i dem, og paa
den syvende Dag hvilede han; derfor har HERREN
velsignet Hviledagen og helliget den. 12 Ær din Fader
og din Moder, for at du kan faa et langt Liv i det
Land, HERREN din Gud vil give dig! 13 Du maa ikke
slaa ihjel! 14 Du maa ikke bedrive Hor! 15 Du maa

ikke stjæle! 16 Du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd
imod din Næste! 17 Du maa ikke begære din Næstes
Hus! Du maa ikke begære din Næstes Hustru, hans
Træl eller Trælkvinde, hans Okse eller Æsel eller
noget, der hører din Næste til! 18 Men da hele Folket
fornam Tordenen, Lynene og Stødene i Hornene og
saa det rygende Bjerg forfærdedes Folket og holdt
sig skælvende i Frastand; 19 og de sagde til Moses:
»Tal du med os, saa vil vi lytte til; men lad ikke Gud
tale med os, at vi ikke skal dø!« 20 Men Moses
svarede Folket: »Frygt ikke, thi Gud er kommet for at
prøve eder, og for at I kan lære at frygte for ham,
saa I ikke synder.« 21 Da holdt Folket sig i Frastand
medens Moses nærmede sig Mulmet, hvori Gud var.
22 HERREN sagde da til Moses: Saaledes skal du
sige til Israeliterne: I har selv set, at jeg har talet med
eder fra Himmelen! 23 I maa ikke gøre eder Guder
ved Siden af mig; Guder af Sølv eller Guld maa I ikke
gøre eder! 24 Du skal bygge mig et Alter af Jord, og
paa det skal du ofre dine Brændofre og Takofre, dit
Smaakvæg og dit Hornkvæg; paa ethvert Sted, hvor
jeg lader mit Navn ihukomme, vil jeg komme til dig
og velsigne dig. 25 Men hvis du opfører mig Altre af
Sten, maa du ikke bygge dem af tilhugne Sten, thi
naar du svinger dit Værktøj derover, vanhelliger du
dem. 26 Du maa ikke stige op til mit Alter ad Trin, for
at ikke din Blusel skal blottes over det.

21 De Lovbud, du skal forelægge dem, er følgende:
2 Naar du køber dig en hebræisk Træl, skal
han trælle i seks Aar, men i det syvende skal han
frigives uden Vederlag. 3 Er han ugift, naar han
kommer til dig, skal han frigives alene; er han gift,
skal hans Hustru frigives sammen med ham. 4 Hvis
hans Herre giver ham en Hustru og hun føder ham
Sønner eller Døtre, da skal Hustruen og hendes Børn
tilhøre hendes Herre, og Trællen frigives alene. 5 Hvis
han imidlertid erklærer: »Jeg har faaet Kærlighed til
min Herre, min Hustru og mine Børn, jeg vil ikke have
min Frihed!« 6 da skal hans Herre føre ham hen til
Gud og stille ham op ad Døren eller Dørstolpen, og
hans Herre skal gennembore hans Øre med en Syl,
og saa skal han være hans Træl for Livstid. 7 Naar
en Mand sælger sin Datter som Trælkvinde, skal hun
ikke frigives som Trællene. 8 Dersom hun paadrager
sig sin Herres Mishag, efter at han har haft Omgang
med hende, skal han tillade, at hun købes fri; han
har ikke Lov at sælge hende til fremmede Folk, naar
han har gjort Uret imod hende; 9 hvis han derimod
bestemmer, at hun skal være hans Søns Hustru,
skal han behandle hende, som det tilkommer Døtre.
10 Hvis han tager sig en anden, har han ikke Lov
at forholde den første den Kødspise, Klædning og
ægteskabelige Ret, der tilkommer hende. 11 Forholder
han hende nogen af disse tre Ting, skal hun frigives
uden Vederlag og Betaling. 12 Den, der slaar en
Mand ihjel, skal lide Døden. 13 Gør han det imidlertid
ikke med Forsæt, men styres hans Haand af Gud, vil
jeg anvise dig et Sted, hvor han kan ty hen. 14 Naar
derimod en handler med Overlæg, saa han med List
slaar sin Næste ihjel, da skal du rive ham bort fra mit
Alter, for at han kan lide Døden. 15 Den, der slaar
sin Fader eller Moder, skal lide Døden. 16 Den, der
stjæler et Menneske, skal lide Døden, hvad enten
han har solgt det, eller det endnu findes hos ham. 17
Den, der forbander sin Fader eller Moder, skal lide
Døden. 18 Naar der opstaar Strid mellem Mænd, og
den ene slaar den anden med en Sten eller med
Næven, saa at han vel ikke dør deraf, men dog maa
holde Sengen, 19 saa skal Gerningsmanden være
sagesløs, hvis han kan staa op og gaa ud støttet til
sin Stok; kun skal han godtgøre ham hans Tidsspilde
og sørge for hans Helbredelse. 20 Naar en Mand
slaar sin Træl eller Trælkvinde med sin Stok, saa de
dør paa Stedet, skal han straffes derfor; 21 men hvis
de bliver i Live en Dag eller to, skal han ikke straffes;
det er jo hans egne Penge. 22 Naar Mænd kommer
i Slagsmaal og støder til en frugtsommelig Kvinde,
saa hun nedkommer i Utide, men der ellers ingen
Ulykke sker, da skal han bøde, hvad Kvindens Mand
paalægger ham, og give Erstatning for det dødfødte
Barn. 23 Men hvis der sker en Ulykke, skal du bøde
Liv for Liv, 24 Øje for Øje, Tand for Tand, Haand for
Haand, Fod for Fod, 25 Brandsaar for Brandsaar,
Saar for Saar, Skramme for Skramme. 26 Naar en
Mand slaar sin Træl eller sin Trælkvinde i Øjet og
ødelægger det, skal han give dem fri til Erstatning for
Øjet; 27 og hvis han slaar en Tand ud paa sin Træl
eller Trælkvinde, skal han give dem fri til Erstatning
for Tanden. 28 Naar en Okse stanger en Mand eller
Kvinde ihjel, skal Oksen stenes, og dens Kød maa
ikke spises, men Ejeren er sagesløs; 29 men hvis
Oksen allerede tidligere har villet stange, og dens
Ejer er advaret, men alligevel ikke passer paa den, og
den saa dræber en Mand eller Kvinde, da skal Oksen
stenes, og dens Ejer skal ogsaa lide Døden; 30 men
hvis der paalægges ham Sonepenge, skal han betale
saa stor en Løsesum for sit Liv, som der kræves af
ham. 31 Ogsaa hvis den stanger en Dreng eller en
Pige, skal han behandles efter samme Lovbud. 32
Men hvis Oksen stanger en Træl eller Trælkvinde,
skal han betale deres Herre tredive Sekel Sølv, og

Oksen skal stenes. 33 Naar en Mand tager Dækket af
en Cisterne eller graver en Cisterne uden at dække
den til, og en Okse eller et Æsel saa falder deri, 34
da skal Brøndens Ejer erstatte det; han skal give
Dyrets Ejer Erstatning i Penge, men det døde Dyr
skal tilfalde ham, 35 Naar en Mands Okse stanger en
andens Okse ihjel, skal de sælge den levende Okse
og dele Pengene, og ligeledes skal de dele det døde
Dyr. 36 Men hvis det er vitterligt, at Oksen tidligere
har villet stange, og dens Ejer ikke har passet paa
den, da skal han erstatte Okse med Okse, men det
døde Dyr skal tilfalde ham.

22 Naar en Mand stjæler en Okse eller et Faar
og slagter eller sælger dem, skal han give
fem Okser i Erstatning for Oksen og fire Faar for
Faaret. 2 (Hvis en Tyv gribes paa fersk Gerning ved
et natligt Indbrud og bliver slaaet ihjel, da bliver der
ikke Tale om Blodskyld; 3 men hvis Solen er staaet
op, paadrager man sig Blodskyld). Erstatning skal
han give, og ejer han intet, skal han sælges som
Træl til Vederlag for det stjaalne; 4 hvis derimod
det stjaalne findes levende i hans Besiddelse, da
skal han give dobbelt Erstatning, hvad enten det er
en Okse, et Æsel, eller et Faar. 5 Naar en Mand
afsvider en Mark eller en Vingaard og lader Ilden
brede sig, saa den antænder en andens Mark, da
skal han give det bedste af sin Mark eller Vingaard i
Erstatning; 6 men breder Ilden sig ved at tage fat i
Tjørnekrat, og Kornneg eller Sæd brænder, eller en
Mark svides af, saa skal den, der antændte Ilden,
give simpel Erstatning. 7 Naar en Mand giver en
anden Penge eller Sager i Varetægt, og de stjæles
fra hans Hus, da skal Tyven, hvis han findes, give
dobbelt Erstatning; 8 men hvis Tyven ikke findes,
skal Husets Ejer træde frem for Gud og sværge paa,
at han ikke har forgrebet sig paa den andens Gods.
9 I alle Tilfælde hvor det drejer sig om Uredelighed
med en Okse, et Æsel, et Faar, en Klædning eller
en hvilken som helst bortkommen Ting, hvorom der
rejses Krav, skal de to Parters Sag bringes frem for
Gud, og den, som Gud dømmer skyldig, skal give den
anden dobbelt Erstatning. 10 Naar en Mand giver en
anden et Æsel, en Okse, et Faar eller et andet Stykke
Kvæg i Varetægt, og Dyret dør, kommer til Skade eller
røves, uden at nogen ser det, 11 da skal han sværge
ved HERREN paa, at han ikke har forgrebet sig paa
den andens Ejendom, og det skal være afgørende
imellem dem; Dyrets Ejer skal tage Eden god, og den
anden behøver ikke at give Erstatning. 12 Stjæles det
derimod fra ham, skal han give Ejeren Erstatning. 13
Hvis det sønderrives, skal han bringe det sønderrevne
Dyr med som Bevis; det sønderrevne skal han ikke
erstatte. 14 Naar en laaner et Dyr af en anden, og
det kommer til Skade eller dør, uden at Ejeren er til
Stede, skal han give Erstatning; 15 er Ejeren derimod
til Stede, skal han ikke give Erstatning; var det lejet, er
Lejesummen Erstatning. 16 Naar en Mand forfører en
Jomfru, der ikke er trolovet, og ligger hos hende, skal
han udrede Brudekøbesummen for hende og tage
hende til Hustru; 17 og hvis hendes Fader vægrer
sig ved at give ham hende, skal han tilveje ham
den sædvanlige Brudekøbesum for en Jomfru. 18
En Troldkvinde maa du ikke lade leve. 19 Enhver,
der har Omgang med Kvæg, skal lide Døden. 20
Den, der ofrer til andre Guder end HERREN alene,
skal der lægges Band paa. 21 Den fremmede maa
du ikke undertrykke eller forulempe, thi I var selv
fremmede i Ægypten. 22 Enken eller den faderløse
maa I aldrig mishandle; 23 hvis I mishandler dem, og
de raaber om Hjælp til mig, vil jeg visselig høre paa
deres Klageraab, 24 og da vil min Vrede blusse op,
og jeg vil slaa eder ihjel med Sværdet, saa eders
egne Hustruer bliver Enker og eders Børn faderløse.
25 Naar du laaner Penge til en fattig Mand af mit Folk
i dit Nabolag, maa du ikke optræde som en Aagerkarl
over for ham. I maa ikke tage Renter af ham. 26
Hvis du tager din Næstes Kappe i Pant, skal du give
ham den tilbage inden Solnedgang; 27 thi den er det
eneste, han har at dække sig med, det er den, han
hyller sit Legeme i; hvad skulde han ellers ligge med?
Og naar han raaber til mig, vil jeg høre ham, thi jeg
er barmhjertig. 28 Gud maa du ikke spotte, og dit
Folks Øvrighed maa du ikke forbande. 29 Din Lades
Overflod og din Vinperses Saft maa du ikke holde
tilbage. Den førstefødte af dine Sønner skal du give
mig. 30 Ligesaa skal du gøre med dit Hornkvæg og dit
Smaakvæg; i syv Dage skal det blive hos Moderen,
men paa den ottende Dag skal I give mig det. 31 I
skal være mig hellige Mænd; Kød af sønderrevne Dyr
maa I ikke spise, I skal kaste det for Hundene.

23 Du maa ikke udsprede falske Rygter. Gør ikke
fælles Sag med den, der har Uret, ved at
optræde som uretfærdigt Vidne. 2 Du maa ikke følge
Mængden i, hvad der er ondt, eller i dit Vidnesbyrd
for Retten tage Hensyn til Mængden, saa du bøjer
Retten. 3 Du maa ikke tage Parti for den ringe i hans
Retssag. 4 Naar du træffer din Fjendes Okse eller
Æsel løbende løse, skal du bringe dem tilbage til ham.
5 Naar du ser din Uvens Æsel segne under sin Byrde,
maa du ikke lade ham i Stikken, men du skal hjælpe

ham med at læsse Byrden af. 6 Du maa ikke bøje
din fattige Landsmands Ret i hans Retssag. 7 Hold
dig fra en uretfærdig Sag; og den, som er uskyldig
og har Ret, maa du ikke berøve Livet; nej, du maa
ikke skaffe den Ret, som har Uret. 8 Tag ikke mod
Bestikkelse, thi Bestikkelse gør den seende blind og
fordrejer Sagen for dem, der har Ret. 9 Undertryk ikke
den fremmede; I ved jo, hvorledes den fremmede er
til Mode, thi I var selv fremmede i Ægypten. 10 Seks
Aar igennem skal du tilsaa dit Land og indsamle dets
Afgrøde; 11 men i det syvende skal du lade det hvile
og ligge urørt, saa at de fattige i dit Folk kan gøre sig
til gode dermed, og Markens vilde Dyr kan æde, hvad
de levner; ligesaa skal du gøre med din Vingaard og
dine Oliventræer. 12 I seks Dage skal du gøre dit
Arbejde, men paa den syvende skal du hvile, for at
dine Okser og Æsler kan faa Hvile og din Trælkvindes
Søn og den fremmede hvile ud. 13 Hold eder alt, hvad
jeg siger eder, efterrettelig; du maa ikke nævne andre
Guders Navn, det maa ikke høres i din Mund. 14 Tre
Gange om Aaret skal du holde Højtid for mig. 15 Du
skal fejre de usyrede Brøds Højtid; i syv Dage skal
du spise usyret Brød, som jeg har paalagt dig, paa
den fastsatte Tid i Abib Maaned, thi i den Maaned
vandrede du ud af Ægypten, Man maa ikke stedes
for mit Aasyn med tomme Hænder. 16 Fremdeles
skal du fejre Højtiden for Høsten, Førstegrøden af dit
Arbejde, af hvad du saar i din Mark, og Højtiden for
Frugthøsten ved Aarets Udgang, naar du har bjærget
Udbyttet af dit Arbejde hjem fra Marken. 17 Tre Gange
om Aaret skal alle dine Mænd stedes for den Herre
HERRENS Aasyn. 18 Du maa ikke ofre Blodet af mit
Slagtoffer sammen med syret Brød. Fedtet fra min
Højtid maa ikke gemmes til næste Morgen. 19 Du
skal bringe det første, Førstegrøden af din Jord, til
HERREN din Guds Hus. Du maa ikke koge et Kid i
dets Moders Mælk. 20 Se, jeg sender en Engel foran
dig for at vogte dig undervejs og føre dig til det Sted,
jeg har beredt. 21 Tag dig vel i Vare for ham og adlyd
ham; vær ikke genstridig imod ham, thi han skal ikke
tilgive eders Overtrædelser, efterdi mit Navn er i ham.
22 Naar du adlyder ham og gør alt, hvad jeg siger, vil
jeg være dine Fjenders Fjende og dine Modstanderes
Modstander, 23 Ja, min Engel skal drage foran dig
og føre dig til Amoriterne, Hetiterne, Perizziterne,
Kana'anæerne, Hivviterne og Jebusiterne, og jeg vil
udrydde dem. 24 Du maa ikke tilbede eller dyrke
deres Guder eller følge deres Skikke; men du skal
nedbryde dem og sønderslaa deres Stenstøtter. 25 I
skal dyrke HERREN eders Gud, saa vil jeg velsigne
dit Brød og dit Vand og holde Sygdomme borte fra
dig. 26 Utidige Fødsler eller Ufrugtbarhed skal ikke
forekomme i dit Land, og dine Dages Maal vil jeg
gøre fuldt. 27 Jeg vil sende min Rædsel foran dig
og bringe Bestyrtelse over alle de Folk, du kommer
til, og jeg vil drive alle dine Fjender paa Flugt for
dig. 28 Jeg vil sende Gedehamse foran dig, og de
skal drive Hivviterne, Kana'anæerne og Hetiterne
bort foran dig. 29 Men jeg vil ikke drive dem bort
foran dig i et og samme Aar, for at Landet ikke skal
lægges øde, og for at Markens vilde Dyr ikke skal
tage Overhaand for dig; 30 lidt efter lidt vil jeg drive
dem bort foran dig, indtil du bliver saa talrig, at du
kan tage Landet i Besiddelse. 31 Jeg vil lade dine
Landemærker naa fra det røde Hav til Filisternes
Hav, fra Ørkenen til Floden, thi jeg giver Landets
Indbyggere i eders Haand, saa du kan drive dem bort
foran dig. 32 Du maa ikke slutte Pagt med dem eller
deres Guder. 33 De maa ikke blive boende i dit Land,
for at de ikke skal forlede dig til Synd imod mig, til at
dyrke deres Guder, saa det bliver dig til en Snare!

24 Og han sagde til Moses: »Stig op til HERREN, du
og Aron, Nadab og Abihu og halvfjerdsindstyve
af Israels Ældste, og tilbed i Frastand; 2 Moses
alene skal træde hen til HERREN, de andre ikke,
og det øvrige Folk maa ikke følge med ham derop.«
3 Derpaa kom Moses og kundgjorde hele Folket
alle HERRENS Ord og alle Lovbudene, og hele
Folket svarede enstemmigt: »Alle de Ord, HERREN
har talet, vil vi overholde.« 4 Da skrev Moses alle
HERRENS Ord op; og tidligt næste Morgen rejste
han ved Foden af Bjerget et Alter og tolv Stenstøtter
svarende til Israels tolv Stammer. 5 Derefter sendte
han de unge Mænd blandt Israeliterne hen for at
bringe Brændofre og slagte unge Tyre som Takofre til
HERREN. 6 Og Moses tog den ene Halvdel af Blodet
og gød det i Offerskaalene, men den anden Halvdel
sprængte han paa Alteret. 7 Saa tog han Pagtsbogen
og læste den op i Folkets Paahør, og de sagde: »Vi
vil gøre alt, hvad HERREN har talet, og lyde ham!«
8 Derpaa tog Moses Blodet og sprængte det paa Folket,
idet han sagde: »Se, dette er Pagtens Blod, den
Pagt, HERREN har sluttet med eder paa Grundlag
af alle disse Ord.« 9 Og Moses, Aron, Nadab og
Abihu og halvfjerdsindstyve af Israels Ældste steg
op 10 og skuede Israels Gud; under hans Fødder
var der ligesom Safirfliser, som selve Himmelen i
Straaleglans. 11 Men han lagde ikke Haand paa
Israeliternes ypperste Mænd. De skuede Gud, og
de spiste og drak. 12 Og HERREN sagde til Moses:
»Stig op til mig paa Bjerget og bliv der, saa vil jeg

give dig Stentavlerne, Loven og Budet, som jeg har
opskrevet til Vejledning for dem.« 13 Da bød Moses
og Josua, hans Medhjælper op, og Moses steg op
paa Guds Bjerg; 14 men til de Ældste sagde han:
»Vent paa os her, til vi kommer tilbage til eder. Se,
Aron og Hur er hos eder; er der nogen, der har en
Retstrætte, kan han henvende sig til dem!« 15 Derpaa
steg Moses op paa Bjerget. Da indhyllede Skyen
Bjerget, 16 og HERRENS Herlighed nedlod sig paa
Sinaj Bjerg. Og Skyen indhyllede Sinaj Bjerg i seks
Dage, men den syvende Dag raabte HERREN ud fra
Skyen til Moses; 17 og medens HERRENS Herlighed
viste sig for Israeliternes Øjne som en fortærende Ild
paa Bjergets Top, 18 gik Moses ind i Skyen og steg
op paa Bjerget. Og Moses blev paa Bjerget i fyrretyve
Dage og fyrretyve Nætter.

25 HERREN talede til Moses og sagde: 2 Sig til
Israeliterne, at de skal bringe mig en Offerydelse;
af enhver, som i sit Hjerte føler sig tilskyndet dertil,
skal I tage min Offerydelse. 3 Og Offerydelsen, som I
skal tage af dem, skal bestaa af Guld, Sølv, Kobber, 4
violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn, Byssus,
Gedehaar, 5 rødfarvede Væderskind, Tahasjskind,
Akacietræ, 6 Olie til Lysestagen, vellugtende Stoffer til
Salveolien og Røgelsen, 7 Sjohamsten og Ædelsten
til Indfatning paa Efoden og Brystskjoldet. 8 Og du
skal indrette mig en Helligdom, for at jeg kan bo
midt iblandt dem. 9 Du skal indrette Boligen og alt
dens Tilbehør nøje efter det Forbillede, jeg vil vise
dig. 10 Du skal lave en Ark af Akacietræ, halvtredje
Alen lang, halvanden Alen bred og halvanden Alen
høj, 11 og overtrække den med purt Guld; indvendig
og udvendig skal du overtrække den og sætte en
gylden Krans rundt om den; 12 og du skal støbe
fire Guldringe til den og sætte dem paa dens fire
Fødder, to Ringe paa hver Side at den. 13 Saa skal du
lave Bærestænger af Akacietræ og overtrække dem
med Guld, 14 og du skal stikke Stængerne gennem
Ringene paa Arkens Sider, for at den kan bæres
med dem; 15 Stængerne skal blive i Ringene, de
maa ikke tages ud. 16 Og i Arken skal du nedlægge
Vidnesbyrdet, som jeg vil give dig. 17 Saa skal du
lave et Sonedække af purt Guld, halvtredje Alen
langt og halvanden Alen bredt; 18 og du skal lave to
Keruber af Guld, i drevet Arbejde skal du lave dem,
ved begge Ender af Sonedækket. 19 Den ene Kerub
skal du anbringe ved den ene Ende, den anden Kerub
ved den anden; du skal lave Keruberne saaledes,
at de er i eet med Sonedækket ved begge Ender.
20 Og Keruberne skal brede deres Vinger i Vejret,
saaledes at de dækker over Sonedækket med deres
Vinger, og de skal vende Ansigtet mod hinanden;
nedad mod Sonedækket skal Kerubernes Ansigter
vende. 21 Og Sonedækket skal du lægge over Arken,
men i Arken skal du lægge Vidnesbyrdet, som jeg
vil give dig. 22 Der vil jeg mødes med dig, og fra
Sonedækket, fra Pladsen mellem de to Keruber paa
Vidnesbyrdets Ark, vil jeg meddele dig alle de Bud,
jeg har at give dig til Israeliterne. 23 Fremdeles skal
du lave et Bord at Akacietræ, to Alen langt, en Alen
bredt og halvanden Alen højt, 24 og overtrække det
med purt Guld og sætte en gylden Krans rundt om
det. 25 Og du skal sætte en Liste af en Haands
Bredde rundt om det og en gylden Krans rundt om
Listen. 26 Saa skal du lave fire Guldringe og sætte
dem paa de fire Hjørner ved dets fire Ben; 27 lige ved
Listen skal Ringene sidde til at stikke Bærestængerne
i, saa at man kan bære Bordet. 28 Og du skal lave
Bærestængerne af Akacietræ og overtrække dem
med Guld, og med dem skal Bordet bæres. 29 Og du
skal lave de dertil hørende Fade og Kander, Krukker
og Skaale til at udgyde Drikoffer med; af purt Guld
skal du lave dem. 30 Paa Bordet skal du altid have
Skuebrød liggende for mit Aasyn. 31 Fremdeles skal
du lave en Lysestage af purt Guld, i drevet Arbejde
skal Lysestagen, dens Fod og selve Stagen, laves,
saaledes af dens Blomster med Bægere og Kroner
er i eet med den. 32 Seks Arme skal udgaa fra
Lysestagens Side, tre fra den ene og tre fra den
anden Side. 33 Paa hver af Armene, der udgaar fra
Lysestagen, skal der være tre mandelblomstlignende
Blomster med Bægere og Kroner, 34 men paa selve
Stagen skal der være fire mandelblomstlignende
Blomster med Bægere og Kroner, 35 et Bæger under
hvert af de tre Par Arme, der udgaar fra Lysestagen.
36 Bægrene og Armene skal være i eet med den, saa
at det hele udgør eet drevet Arbejde af purt Guld. 37
Og du skal lave syv Lamper til den og sætte disse
Lamper paa den, for at de kan lyse Pladsen foran op.
38 Dens Lampesakse og Bakker skal være af purt
Guld. 39 Der skal bruges en Talent purt Guld til den
og til alt dette Tilbehør. 40 Se til, at du udfører det
efter det Forbillede, som vises dig paa Bjerget.

26 Boligen skal du lave af ti Tæpper af
tvundet Byssus, violet og rødt Purpurgarn og
karmoisinrødt Garn med Keruber paa i Kunstvævning.
2 Hvert Tæppe skal være otte og tyve Alen langt og
fire Alen bredt; alle Tæpperne skal have samme Maal.
3 Tæpperne skal sys sammen, fem og fem. 4 I Kanten
af det ene Tæppe, det yderste i det ene sammensyede

Stykke, skal du sætte Løkker af violet Purpurgarn, og
ligeledes skal du sætte Løkker i Kanten af det yderste
Tæppe i det andet sammensyede Stykke; 5 du skal
sætte halvtredsindstyve Løkker paa det ene Tæppe og
halvtredsindstyve Løkker i Kanten af det tilsvarende
Tæppe i det andet sammensyede Stykke, Løkke lige
over for Løkke. 6 Og du skal lave halvtredsindstyve
Guldkroge til at forbinde Tæpperne med hinanden,
saa at Boligen udgør et Hele. 7 Fremdeles skal du
lave Tæpper af Gedehaar til et Teltdække uden om
Boligen, og her skal du lave elleve Tæpper, 8 hvert
Tæppe skal være tredive Alen langt og fire Alen bredt;
alle Tæpperne skal have samme Maal. 9 Og du skal
sy de fem af Tæpperne sammen for sig og de seks
for sig; det sjette Tæppe, det, der kommer til at ligge
over Teltets Forside, skal du lægge dobbelt. 10 Og du
skal sætte halvtredsindstyve Løkker i Kanten af det
yderste Tæppe i det ene sammensyede Stykke og
halvtredsindstyve Løkker i Kanten af det tilsvarende
Tæppe i det andet sammensyede Stykke. 11 Og du
skal lave halvtredsindstyve Kobberkroge og stikke
dem i Løkkerne og sammenføje Teltdækket, saa de
udgør et Hele. 12 Men hvad angaar det overskydende
af Teltdækkets Tæpper, skal Halvdelen deraf hænge
ned over Boligens Bagside, 13 og den overskydende
Alen paa begge Sider af Telttæppernes Længder
skal hænge ned over begge Boligens Sider for at
dække den. 14 Fremdeles skal du lave et Dække over
Teltdækket af rødfarvede Væderskind og derover
endnu et Dække af Tahasjskind. 15 Fremdeles skal du
lave Brædderne til Boligen af Akacietræ til at staa op,
16 hvert Bræt ti Alen højt og halvanden Alen bredt. 17
Paa hvert Bræt skal der være to indbyrdes forbundne
Tapper; saaledes skal du indrette det ved alle Boligens
Brædder. 18 Af Brædderne, som du skal lave til
Boligen, skal tyve være til Sydsiden, 19 og til de tyve
Brædder skal du lave fyrretyve Fodstykker af Sølv, to
Fodstykker til de to Tapper paa hvert Bræt. 20 Andre
tyve Brædder skal laves til Boligens anden Side, som
vender mod Nord, 21 med fyrretyve Fodstykker af
Sølv, to Fodstykker til hvert Bræt. 22 Og til Bagsiden,
der vender mod Vest, skal du lave seks Brædder. 23
Til Boligens Baghjørner skal du lave to Brædder, 24
som skal bestaa af to Stykker forneden og ligeledes
af to Stykker foroven, indtil den første Ring; saaledes
skal de begge indrettes for at danne de to Hjørner.
25 Altsaa bliver der til Bagsiden otte Brædder med
tilhørende seksten Fodstykker af Sølv, to til hvert
Bræt. 26 Og du skal lave Tværstænger af Akacietræ,
fem til de Brædder, der danner Boligens ene Side, 27
fem til de Brædder, der danner Boligens anden Side,
og fem til de Brædder, der danner Boligens Bagside
mod Vest; 28 den mellemste Tværstang midt paa
Brædderne skal naa fra den ene Ende af Væggen
til den anden. 29 Du skal overtrække Brædderne
med Guld, og deres Ringe, som Tværstængerne skal
stikkes i, skal du lave af Guld, og Tværstængerne
skal du overtrække med Guld. 30 Og du skal rejse
Boligen paa den Maade, som vises dig paa Bjerget.
31 Fremdeles skal du lave et Forhæng af violet og rødt
Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus;
det skal laves i Kunstvævning med Keruber paa.
32 Du skal hænge det paa fire Piller af Akacietræ,
overtrukne med Guld og med Knager af Guld, paa fire
Fodstykker af Sølv; 33 og du skal hænge Forhænget
under Krogene og bringe Vidnesbyrdets Ark ind i
Rummet bag ved Forhænget, og Forhænget skal
danne eder en Skillevæg mellem det Hellige og det
Allerhelligste. 34 Og Sonedækket skal du lægge over
Vidnesbyrdets Ark i det Allerhelligste. 35 Men Bordet
skal du stille uden for Forhænget, og Lysestagen over
for Bordet ved Boligens søndre Væg; Bordet skal
du altsaa stille ved den nordre Væg. 36 Fremdeles
skal du lave et Forhæng til Teltets Indgang af violet
og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet
Byssus i broget Vævning; 37 og til Forhænget skal du
lave fem Piller af Akacietræ, som du skal overtrække
med Guld, med Knager af Guld, og du skal støbe fem
Fodstykker dertil af Kobber.

27 Fremdeles skal du lave Alteret af Akacietræ,
fem Alen langt og fem Alen bredt, firkantet
skal Alteret være, og tre Alen højt. 2 Du skal lave
Horn til dets fire Hjørner, saaledes at de er i eet
dermed, overtrække det med Kobber 3 og lave Kar
dertil, for at Asken kan fjernes, ligeledes de dertil
hørende Skovle, Skaale, Gafler og Pander; alt dets
Tilbehør skal du lave af Kobber. 4 Du skal omgive
det med et flettet Kobbergitter, og du skal sætte fire
Kobberringe paa Fletværket, paa dets fire Hjørner.
5 Og du skal sætte Gitteret neden under Alterets
Liste, saaledes at Fletværket naar op til Alterets halve
Højde. 6 Fremdeles skal du lave Bærestænger til
Alteret, Stænger af Akacietræ, og overtrække dem
med Kobber. 7 Og Stængerne skal stikkes gennem
Ringene, saa at de sidder langs Alterets to Sider,
naar det bæres. 8 Du skal lave det hult af Brædder;
som det vises dig paa Bjerget, skal du lave det. 9
Boligens Forgaard skal du indrette saaledes: Paa
Sydsiden skal der være et Forgaardsomhæng af
tvundet Byssus, hundrede Alen langt paa denne
ene Side, 10 med tyve Piller og tyve Fodstykker

af Kobber og med Knager og Baand af Sølv til
Pillerne. 11 Og paa samme Maade skal der paa den
nordre Langside være et Omhæng, hundrede Alen
langt, med tyve Piller og tyve Fodstykker af Kobber
og med Knager og Baand af Sølv til Pillerne. 12
Paa Forgaardens Bredside mod Vest skal der være
et Omhæng, halvtredsindstyve Alen langt, med ti
Piller og ti Fodstykker, 13 og Forgaardens Bredside
mod Øst skal være halvtredsindstyve Alen lang. 14
Paa den ene Side deraf skal der være femten Alen
Omhæng med tre Piller og tre Fodstykker, 15 paa
den anden Side ligeledes femten Alen Omhæng med
tre Piller og tre Fodstykker. 16 Forgaardens Indgang
skal have et Forhæng paa tyve Alen af violet og rødt
Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus i
broget Vævning med fire Piller og fire Fodstykker.
17 Alle Forgaardens Piller rundt omkring skal have
Baand af Sølv, Knager af Sølv og Fodstykker af
Kobber. 18 Omhænget om Forgaarden skal være
hundrede Alen paa hver Langside, halvtredsindstyve
Alen paa hver Bredside og fem Alen højt; det skal
være af tvundet Byssus, og Fodstykkerne skal være
af Kobber. 19 Alle Redskaber, der bruges ved Arbejdet
paa Boligen, alle dens Pæle og alle Forgaardens
Pæle skal være af Kobber. 20 Fremdeles skal du
paalægge Israeliterne at skaffe dig ren Olivenolie
af knuste Frugter til Lysestagen, og der skal stadig
sættes Lamper paa. 21 I Aabenbaringsteltet uden
for Forhænget, der hænger foran Vidnesbyrdet, skal
Aron og hans Sønner gøre den i Stand, at den kan
brænde fra Aften til Morgen for HERRENS Aasyn.
Det skal være en evig gyldig Bestemmelse, der skal
paahvile Israeliterne fra Slægt til Slægt.

28 Du skal lade din Broder Aron og hans Sønner
tillige med ham træde frem af Israeliternes
Midte og komme hen til dig, for at de kan gøre
Præstetjeneste for mig, Aron og Arons Sønner,
Nadab, Abihu, Eleazar og Itamar. 2 Og du skal
tilvirke din Broder Aron hellige Klæder til Ære og
Pryd, 3 og du skal byde alle kunstforstandige Mænd,
hvem jeg har fyldt med Kunstfærdigheds Aand, at
tilvirke Aron Klæder, for at han kan helliges til at
gøre Præstetjeneste for mig. 4 Klæderne, som de
skal tilvirke, er følgende: Brystskjold, Efod, Kaabe,
Kjortel af mønstret Stof, Hovedklæde og Bælte.
De skal tilvirke din Broder Aron og hans Sønner
hellige Klæder, for at de kan gøre Præstetjeneste for
mig, 5 og dertil skal de bruge Guldtraad, violet og
rødt Purpurgarn, Karmoisinrødt Garn og Byssus. 6
Efoden skal du tilvirke af Guldtraad, violet og rødt
Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus i
Kunstvævning. 7 Den skal have to Skulderstykker, der
skal være til at hæfte paa; den skal hæftes sammen
ved begge Hjørner. 8 Og dens Bælte, som skal
bruges, naar den tages paa, skal være af samme
Arbejde og i eet med den; det skal være af Guldtraad,
violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og
tvundet Byssus. 9 Saa skal du tage de to Sjohamsten
og gravere Israels Sønners Navne i dem, 10 seks af
Navnene paa den ene Sten og de andre seks paa den
anden efter Aldersfølge; 11 med Stenskærerarbejde,
som ved Gravering af Signeter, skal du indgravere
Israels Sønners Navne i de 14 Sten, og du skal
indfatte dem i Guldfletværk. 12 Disse to Sten skal du
fæste paa Efodens Skulderstykker, for at Stenene
kan bringe Israels Sønner i Minde, og Aron skal bære
deres Navne for HERRENS Aasyn paa sine Skuldre
for at bringe dem i Minde. 13 Og du skal tilvirke
Fletværk af Guld 14 og to Kæder af purt Guld; du skal
lave dem i snoet Arbejde, som naar man snor Reb,
og sætte disse snoede Kæder paa Fletværket. 15
Fremdeles skal du tilvirke Retskendelsens Brystskjold
i Kunstvævning paa samme Maade som Efoden; af
Guldtraad, violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt
Garn og tvundet Byssus skal du lave det; 16 det
skal være firkantet og lægges dobbelt, et Spand
langt og et Spand bredt, 17 Og du skal udstyre
det med en Besætning af Sten, fire Rækker Sten:
Karneol, Topas og Smaragd i den første Række,
18 Rubin, Safir og Jaspis i den anden, 19 Hyacint,
Agat og Ametyst i den tredje, 20 Krysolit, Sjoham
og Onyks i den fjerde; og de skal omgives med
Guldfletværk i deres Indfatninger. 21 Der skal være
tolv Sten, svarende til Israels Sønners Navne, en
for hvert Navn; det skal være graveret Arbejde som
Signeter, saaledes at hver Sten bærer Navnet paa en
af de tolv Stammer. 22 Til Brystskjoldet skal du lave
snoede Kæder af purt Guld, snoet Arbejde, som naar
man snor Reb. 23 Til Brystskjoldet skal du lave to
Guldringe og sætte disse to Ringe paa Brystskjoldets
øverste Hjørner, 24 og de to Guldsnore skal du knytte
i de to Ringe paa Brystskjoldets Hjørner; 25 Snorenes
anden Ende skal du anbringe i det Fletværker og
fæste dem paa Forsiden af Efodens Skulderstykke.
26 Og du skal lave to andre Guldringe og sætte dem
paa Brystskjoldets to andre Hjørner paa den indre,
mod Efoden vendende Rand. 27 Og du skal lave
endnu to Guldringe og fæste dem paa Efodens to
Skulderstykker forneden paa Forsiden, hvor den er
hæftet sammen med Skulderstykkerne, oven over
Efodens Bælte; 28 og man skal med Ringene binde

Brystskjoldet fast til Efodens Ringe ved Hjælp af en
violet Purpursnor, saa at det kommer til at sidde
oven over Efodens Bælte og ikke løsner sig fra
Efoden. 29 Aron skal saaledes stedse bære Israels
Sønners Navne paa Retskendelsens Brystskjold
paa sit Hjerte, naar han gaar ind i Helligdommen,
for at bringe dem i Minde for HERRENS Aasyn.
30 Og i Retskendelsens Brystskjold skal du lægge
Urim og Tummim, saa at Aron bærer dem paa sit
Hjerte, naar han gaar ind for HERRENS Aasyn, og
Aron skal stedse bære Israeliternes Retskendelse
paa sit Hjerte for HERRENS Aasyn. 31 Fremdeles
skal du tilvirke Kaaben, som hører til Efoden, helt
og holdent af violet Purpur. 32 Midt paa skal den
have en Halsaabning ligesom Halsaabningen paa
en Panserskjorte, omgivet af en Linning i vævet
Arbejde, for at den ikke skal rives itu; 33 og langs
dens nederste Kant skal du sy Granatæbler af
violet og rødt Purpurgarn og karmoisinrødt Garn og
mellem dem Guldbjælder hele Vejen rundt, 34 saa at
Guldbjælder og Granatæbler skifter hele Vejen rundt
langs Kaabens nederste Kant. 35 Aron skal bære
den, naar han gør Tjeneste, saa at det kan høres,
naar han gaar ind i Helligdommen for HERRENS
Aasyn, og naar han gaar ud derfra, at han ikke skal
dø, 36 Fremdeles skal du lave en Pandeplade af
purt Guld, og i den skal du gravere, som naar man
graverer Signeter: »Helliget HERREN.« 37 Den skal
du fastgøre med en violet Purpursnor, og den skal
sidde paa Hovedklædet, foran paa Hovedklædet skal
den sidde. 38 Aron skal bære den paa sin Pande,
for at han kan tage de Synder paa sig, som klæder
ved de hellige Gaver, Israeliterne frembærer, ved alle
de hellige Gaver, de bringer; og Aron skal stedse
have den paa sin Pande for at vinde dem HERRENS
Velbehag. 39 Kjortelen skal du væve i mønstret
Vævning af Byssus. Og du skal tilvirke et Hovedklæde
af Byssus og et Bælte i broget Vævning. 40 Ogsaa
til Arons Sønner skal du tilvirke Kjortler, og du skal
tilvirke Bælter til dem og Huer til Ære og Pryd. 41 Og
du skal iføre din Broder Aron og hans Sønner dem,
og du skal salve dem, indsætte dem og hellige dem
til at gøre Præstetjeneste for mig. 42 Tillige skal du
tilvirke Linnedbenklæder til dem til at skjule deres
Blusel, og de skal naa fra Hoften ned paa Laarene.
43 Dem skal Aron og hans Sønner bære, naar de gaar
ind i Aabenbaringsteltet eller træder frem til Alteret
for at gøre Tjeneste i Helligdommen, at de ikke skal
paadrage sig Skyld og lide Døden. En evig gyldig
Anordning skal det være for ham og hans Afkom efter
ham.

29 Saaledes skal du bære dig ad med dem, naar
du helliger dem til at gøre Præstetjeneste for
mig: Tag en ung Tyr, to lydefri Vædre, 2 usyrede Brød,
usyrede Kager, rørte i Olie, og usyrede Fladbrød,
smurte med Olie; af fint Hvedemel skal du bage
dem. 3 Læg dem saa i een Kurv og bær dem
frem i Kurven sammen med Tyren og de to Vædre.
4 Lad derpaa Aron og hans Sønner træde hen
til Aabenbaringsteltets Indgang og tvæt dem med
Vand. 5 Tag saa Klæderne og ifør Aron Kjortelen,
Efodkaaben, Efoden og Brystskjoldet og bind Efoden
fast paa ham med Bæltet. 6 Læg Hovedklædet
om hans Hoved og fæst det hellige Diadem paa
Hovedklædet. 7 Tag saa Salveolien og udgyd den
paa hans Hoved og salv ham. 8 Lad dernæst hans
Sønner træde frem og ifør dem Kjortler, 9 omgjord
dem med Bælter og bind Huerne paa dem. Og
Præsteværdigheden skal tilhøre dem med evig Ret.
Saa skal du indsætte Aron og hans Sønner. 10 Før
Tyren frem foran Aabenbaringsteltet, og Aron og
hans Sønner skal lægge deres Hænder paa Tyrens
Hoved. 11 Slagt saa Tyren for HERRENS Aasyn ved
Indgangen til Aabenbaringsteltet 12 og tag noget af
Tyrens Blod og stryg det paa Alterets Horn med din
Finger og udgyd Resten af Blodet ved Alterets Fod.
13 Tag saa alt Fedtet paa Indvoldene, Leverlappen
og begge Nyrerne med Fedtet paa dem og bring
det som Røgoffer paa Alteret; 14 men Tyrens Kød,
dens Hud og dens Skarn skal du brænde uden
for Lejren. Det er et Syndoffer. 15 Derpaa skal du
tage den ene Væder, og Aron og hans Sønner skal
lægge deres Hænder paa dens Hoved. 16 Slagt
saa Væderen, tag dens Blod og spræng det rundt
om paa Alteret. 17 Skær saa Væderen i Stykker,
tvæt dens Indvolde og Skinneben, læg dem paa
Stykkerne og Hovedet 18 og bring saa hele Væderen
som Røgoffer paa Alteret. Det er et Brændoffer for
HERREN; en liflig Duft, et Ildoffer for HERREN er det.
19 Derpaa skal du tage den anden Væder, og Aron og
hans Sønner skal lægge deres Hænder paa dens
Hoved. 20 Slagt saa Væderen, tag noget af dens
Blod og stryg det paa Arons og hans Sønners højre
Øreflip og paa deres højre Tommelfinger og højre
Tommeltaa og spræng Resten af Blodet rundt om
paa Alteret. 21 Tag saa noget af Blodet paa Alteret
og af Salveolien og stænk det paa Aron og hans
Klæder, ligeledes paa hans Sønner og deres Klæder,
saa bliver han hellig, han selv og hans Klæder og
ligeledes hans Sønner og deres klæder. 22 Derpaa
skal du tage Fedtet af Væderen, Fedthalen, Fedtet
paa Indvoldene, Leverlappen, begge Nyrerne med

Fedtet paa dem, dertil den højre Kølle, thi det er
en Indsættelsesvæder, 23 og en Skive Brød, en
Oliebrødkage og et Fladbrød af Kurven med de
usyrede Brød, som staar for HERRENS Aasyn, 24 og
lægge det alt sammen paa Arons og hans Sønners
Hænder og lade dem udføre Svingningen dermed
for HERRENS Aasyn. 25 Tag det saa igen fra dem
og bring det som Røgoffer paa Alteret oven paa
Brændofferet til en liflig Duft for HERRENS Aasyn, et
Ildoffer er det for HERREN. 26 Tag derpaa Brystet
af Arons Indsættelsesvæder og udfør Svingningen
dermed for HERRENS Aasyn: det skal være din
Del. 27 Saaledes skal du hellige Svingningsbrystet
og Offerydelseskøllen, det, hvormed Svingningen
udføres, og det, som ydes af Arons og hans Sønners
Indsættelsesvæder. 28 Og det skal tilfalde Aron
og hans Sønner som en Rettighed, de har Krav
paa fra Israeliternes Side til evig Tid; thi det er en
Offerydelse, og som Offerydelse skal Israeliterne
give det af deres Takofre, som deres Offerydelse
til HERREN. 29 Arons hellige Klæder skal tilfalde
hans Sønner efter ham, for at de kan salves og
indsættes i dem. 30 I syv Dage skal de bæres af
den af hans Sønner, som bliver Præst i hans Sted,
den, som skal gaa ind i Aabenbaringsteltet for at
gøre Tjeneste i Helligdommen. 31 Saa skal du tage
Indsættelsesvæderen og koge dens Kød paa et
helligt Sted; 32 og Aron og hans Sønner skal spise
Væderens Kød og Brødet i Kurven ved Indgangen
til Aabenbaringsteltet; 33 de skal spise de Stykker,
hvorved der skaffes Soning ved deres Indsættelse
og Indvielse, og ingen Lægmand maa spise deraf,
thi det er helligt. 34 Og dersom der bliver noget
af Indsættelseskødet eller Brødet tilovers til næste
Morgen, da skal du opbrænde det tiloversblevne;
spises maa det ikke, thi det er helligt. 35 Saaledes
skal du forholde dig over for Aron og hans Sønner,
ganske som jeg har paalagt dig. Syv Dage skal du
foretage Indsættelsen; 36 daglig skal du ofre en
Syndoffertyr til Soning og rense Alteret for Synd ved
at fuldbyrde Soningen paa det, og du skal salve det
for at hellige det. 37 Syv Dage skal du fuldbyrde
Soningen paa Alteret og hellige det; saaledes bliver
Alteret højhelligt; enhver, der kommer i Berøring med
Alteret, bliver hellig. 38 Hvad du skal ofre paa Alteret,
er følgende: Hver Dag to aargamle Lam som stadigt
Offer. 39 Det ene Lam skal du ofre om Morgenen og
det andet ved Aftenstid. 40 Sammen med det første
Lam skal du bringe en Tiendedel Efa fint Hvedemel,
rørt i en Fjerdedel Hin Olie af knuste Oliven, og et
Drikoffer af en Fjerdedel Hin Vin. 41 Og det andet Lam
skal du ofre ved Aftenstid; sammen med det skal du
ofre et Afgrødeoffer og et Drikoffer som om Morgenen
til en liflig Duft, et Ildoffer for HERREN. 42 Det skal
være et stadigt Brændoffer, som I skal bringe, Slægt
efter Slægt, ved Indgangen til Aabenbaringsteltet for
HERRENS Aasyn, hvor jeg vil aabenbare mig for
dig for at tale til dig, 43 og hvor jeg vil aabenbare
mig for Israels Børn, og det skal helliges ved min
Herlighed. 44 Jeg vil hellige Aabenbaringsteltet og
Alteret, og Aron og hans Sønner vil jeg hellige til at
gøre Præstetjeneste for mig. 45 Og jeg vil bo midt
iblandt Israels Børn og være deres Gud; 46 og de
skal kende, at jeg HERREN er deres Gud, som førte
dem ud af Ægypten for at bo midt iblandt dem, jeg
HERREN deres Gud!

30 Fremdeles skal du lave et Alter til at brænde
Røgelse paa: af Akacietræ skal du lave det,
2 en Alen langt og en Alen bredt, firkantet skal det
være, og to Alen højt, og dets Horn skal være i
eet med det. 3 Du skal overtrække det med purt
Guld, baade Pladen og Siderne hele Vejen rundt
og Hornene, og sætte en Guldkrans rundt om; 4
og du skal sætte to Guldringe under Kransen paa
begge Sider, paa begge Sidestykkerne skal du sætte
dem til at stikke Bærestænger i, for at det kan
bæres med dem; 5 og Bærestængerne skal du lave
af Akacietræ og overtrække med Guld. 6 Derpaa
skal du opstille det foran Forhænget, der hænger
foran Vidnesbyrdets Ark, foran Sonedækket oven
over Vidnesbyrdet der, hvor jeg vil aabenbare mig
for dig. 7 Paa det skal Aron brænde vellugtende
Røgelse; hver Morgen, naar han gør Lamperne i
Stand, skal han antænde den. 8 Og naar Aron
sætter Lamperne paa Lysestagen ved Aftenstid,
skal han ligeledes antænde den; det skal være et
stadigt Røgelseoffer for HERRENS Aasyn fra Slægt
til Slægt. 9 I maa ikke ofre et lovstridigt Røgelseoffer
derpaa, ej heller Brændofre eller Afgrødeofre, lige
saa lidt som I maa udgyde Drikofre derpaa. 10 Men
een Gang om Aaret skal Aron skaffe Soning paa
dets Horn; med noget af Forsoningssyndofferets
Blod skal han een Gang om Aaret skaffe Soning
paa det, Slægt efter Slægt. Det er højhelligt for
HERREN. 11 HERREN talede fremdeles til Moses og
sagde: 12 Naar du holder Mandtal over Israeliterne,
skal enhver, som mønstres, ved Mønstringen give
HERREN Sonepenge for sit Liv, at ingen Ulykke
skal ramme dem i Anledning af Mønstringen. 13
Enhver, der maa underkaste sig Mønstringen, skal
udrede en halv Sekel i hellig Mønt, tyve Gera paa en

Sekel, en halv Sekel som Offerydelse til HERREN.
14 Enhver, der maa underkaste sig Mønstringen, fra
Tyveaarsalderen og opefter, skal udrede HERRENS
Offerydelse. 15 Den rige maa ikke give mere, den
fattige ikke mindre end en halv Sekel, naar de bringer
HERRENS Offerydelse til Soning for deres Sjæle. 16
Og du skal tage Sonepengene af Israeliterne og bruge
dem til Tjenesten ved Aabenbaringsteltet, og de skal
tjene til at bringe Israeliterne i Minde for HERRENS
Aasyn, til Soning for eders Sjæle. 17 HERREN talede
fremdeles til Moses og sagde: 18 Du skal lave en
Vandkumme med Fodstykke af Kobber til at tvætte
sig i op opstille den mellem Aabenbaringsteltet og
Alteret og hælde Vand i den, 19 for at Aron og hans
Sønner kan tvætte deres Hænder og Fødder deri.
20 Naar de gaar ind i Aabenbaringsteltet, skal de
tvætte sig med Vand for ikke at dø; ligeledes naar de
træder hen til Alteret for at gøre Tjeneste og brænde
Ildofre for HERREN. 21 De skal tvætte deres Hænder
og Fødder for ikke at dø. Det skal være en evig
Anordning for ham og hans Afkom fra Slægt til Slægt.
22 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: 23
Du skal tage dig vellugtende Stoffer af den bedste
Slags, 500 Sekel ædel Myrra, halvt saa meget. 250
Sekel, vellugtende Kanelbark, 250 Sekel vellugtende
Kalmus 24 og 500 Sekel Kassia, efter hellig Vægt, og
en Hin Olivenolie. 25 Deraf skal du tilberede en hellig
Salveolie, en krydret Blanding, som Salveblanderne
laver den; en hellig Salveolie skal det være. 26 Med
den skal du salve Aabenbaringsteltet, Vidnesbyrdets
Ark, 27 Bordet med alt dets Tilbehør, Lysestagen med
dens Tilbehør, Røgelsealteret, 28 Brændofferalteret
med alt dets Tilbehør og Vandkummen med dens
Fodstykke, 29 Saaledes skal du hellige dem, saa
de bliver højhellige. Enhver, der kommer i Berøring
med dem, bliver hellig. 30 Ligeledes skal du salve
Aron og hans Sønner og hellige dem til at gøre
Præstetjeneste for mig. 31 Men til Israeliterne skal du
sige saaledes: Dette skal være mig en hellig Salveolie
fra Slægt til Slægt. 32 Den maa ikke udgydes paa
noget Menneskes Legeme, og i denne Blanding
maa I ikke tilberede lignende Salve til eget Brug,
hellig er den, og hellig skal den være eder. 33 Den,
der tilbereder lignende Salve eller anvender den
paa en Lægmand, skal udryddes af sin Slægt. 34
HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: Tag
dig Røgelseoffer, Stakte, Onyksmusling, Galbanum
og ren Virak, lige meget af hvert, 35 og tilbered
deraf en krydret Røgelse, som Salveblanderne laver
den, saltet, ren, til hellig Brug. 36 Deraf skal du
støde en Del til Pulver, og noget deraf skal du lægge
foran Vidnesbyrdet i Aabenbaringsteltet, hvor jeg vil
aabenbare mig for dig. Det skal være eder højhelligt.
37 Den Røgelse, du tilbereder i denne Blanding, maa
I ikke tilberede til eget Brug. Hellig skal den være dig
for HERREN. 38 Den, der tilbereder lignende Røgelse
for at nyde dens Duft, skal udryddes af sin Slægt.

31 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Se, jeg har kaldet Bezal'el, en Søn af Hurs Søn
Uri, af Judas Stamme 3 og fyldt ham med Guds Aand,
med Kunstsnilde, Kløgt og Indsigt i alskens Arbejde 4
til at udtænke Kunstværker og til at arbejde i Guld, Sølv
og Kobber 5 og med Udskæring af Sten til Indfatning
og med Træskærerarbejde, kort sagt til at udføre
alskens Arbejde. 6 Og se, jeg har givet ham Oholiab,
Ahisamaks Søn, af Dans Stamme til Medhjælper, og
alle kunstforstandige Mænds Hjerte har jeg udrustet
med Kunstsnilde, for at de kan udføre alt, hvad jeg har
paalagt dig, 7 Aabenbaringsteltet, Vidnesbyrdets Ark,
Sonedækket derpaa og alt Teltets Tilbehør, 8 Bordet
med dets Tilbehør, Lysestagen af purt Guld med alt
dens Tilbehør, Røgelsealteret, 9 Brændofferalteret
med alt dets Tilbehør og Vandkummen med dens
Fodstykke, 10 Pragtklæderne, de hellige Klæder til
Præsten Aron og hans Sønners Klædet til Brug ved
Præstetjenesten, 11 Salveolien og den vellugtende
Røgelse til Helligdommen. Ganske som jeg har
paalagt dig, skal de udføre det. 12 HERREN talede
fremdeles til Moses og sagde: 13 Du skal tale til
Israeliterne og sige: Fremfor alt skal I holde mine
Sabbater, thi Sabbaten er et Tegn mellem mig og eder
fra Slægt til Slægt, for at I skal kende, at jeg HERREN
er den, der helliger eder. 14 I skal holde Sabbaten, thi
den skal være eder hellig; den, som vanhelliger den,
skal lide Døden, ja enhver, som udfører noget Arbejde
paa den, det Menneske skal udryddes af sin Slægt.
15 I seks Dage maa der arbejdes, men paa den
syvende Dag skal I holde en fuldkommen Hviledag,
helliget HERREN; enhver, som udfører Arbejde paa
Sabbatsdagen, skal lide Døden. 16 Israeliterne skal
holde Sabbaten, saa at de fejrer Sabbaten fra Slægt
til Slægt som en evig gyldig Pagt: 17 Den skal være
et Tegn til alle Tider mellem mig og Israeliterne. Thi i
seks Dage gjorde HERREN Himmelen og Jorden,
men paa den syvende hvilede han og vederkvægede
sig. 18 Da han nu var færdig med at tale til Moses
paa Sinaj Bjerg, overgav han ham Vidnesbyrdets
to Tavler, Stentavler, der var beskrevet med Guds
Finger.

32 Men da Folket saa, at Moses tøvede med at
komme ned fra Bjerget, samlede det sig om
Aron, og de sagde til ham: »Kom og lav os en Gud,
som kan drage foran os, thi vi ved ikke, hvad der er
blevet af denne Moses, der førte os ud af Ægypten!«
2 Da sagde Aron til dem: »Riv de Guldringe af, som
eders Hustruer, Sønner og Døtre har i Ørene, og bring
mig dem!« **3** Saa rev hele Folket deres Guldørenringe
af og bragte dem til Aron. **4** Og han modtog dem
af deres Haand, formede Guldet med en Mejsel og
lavede en støbt Tyrekalv deraf. Da sagde de: »Her,
Israel, er din Gud, som førte dig ud af Ægypten!« **5**
Og da Aron saa det, byggede han et Alter for den,
og Aron lod kundgøre: »I Morgen er det Højtid for
HERREN!« **6** Tidligt næste Morgen ofrede de saa
Brændofre og bragte Takofre og Folket satte sig til at
spise og drikke, og derpaa stod de op for at lege. **7**
Da sagde HERREN til Moses: »Skynd dig og stig ned,
thi dit Folk, som du førte ud af Ægypten, har handlet
ilde; **8** hastigt veg de bort fra den Vej jeg bød dem at
vandre; de har lavet sig en støbt Tyrekalv og tilbedt
den og ofret til den med de Ord: Her, Israel, er din
Gud, som førte dig ud af Ægypten!« **9** Og HERREN
sagde til Moses: »Jeg har iagttaget dette Folk og set,
at det er et halsstarrigt Folk. **10** Lad mig nu raade,
at min Vrede kan blusse op imod dem saa vil jeg
tilintetgøre dem; men dig vil jeg gøre til et stort Folk!«
11 Men Moses bønfaldt HERREN sin Gud og sagde:
»Hvorfor HERRE skal din Vrede blusse op mod dit
Folk, som du førte ud af Ægypten med vældig Kraft
og stærk Haand? **12** Hvorfor skal Ægypterne kunne
sige: I ond Hensigt førte han dem ud, for at slaa
dem ihjel ude mellem Bjergene og udrydde dem af
Jorden? Lad din Vredes Glød høre op, og anger den
Ulykke, du vilde gøre dit Folk! **13** Kom Abraham, Isak
og Israel i Hu, dine Tjenere, hvem du tilsvor ved dig
selv: Jeg vil gøre eders Afkom talrigt som Himmelens
Stjerner, og jeg vil give eders Afkom hele det Land,
hvorom jeg har talet, og de skal eje det evindelig!« **14**
Da angrede HERREN den Ulykke han havde truet
med at gøre sit Folk. **15** Derpaa vendte Moses tilbage
og steg ned fra Bjerget med Vidnesbyrdets to Tavler i
Haanden, Tavler, der var beskrevet paa begge Sider,
baade paa Forsiden og Bagsiden var de beskrevet.
16 Og Tavlerne var Guds Værk, og Skriften var Guds
Skrift, ridset ind i Tavlerne. **17** Da hørte Josua Støjen
af det larmende Folk, og han sagde til Moses: »Der
høres Krigslarm i Lejren!« **18** Men han svarede: »Det
er ikke sejrendes eller slagnes Skrig, det er Sang, jeg
hører!« **19** Og da Moses nærmede sig Lejren og saa
Tyrekalven og Dansen, blussede hans Vrede op, og
han kastede Tavlerne fra sig og sønderslog dem ved
Bjergets Fod. **20** Derpaa tog han Tyrekalven, som
de havde lavet, brændte den i Ilden og knuste den
til Støv, strøede det paa Vandet og lod Israeliterne
drikke det. **21** Og Moses sagde til Aron: »Hvad har
dette Folk gjort dig, siden du har bragt saa stor en
Synd over det?« **22** Aron svarede: »Vredes ikke,
Herre! Du ved selv, at Folket ligger i det onde, **23** og
de sagde til mig: Lav os en Gud, som kan drage foran
os, thi vi ved ikke, hvad der er blevet af denne Moses,
der førte os ud af Ægypten! **24** Da sagde jeg til dem:
De, der har Guldsmykker, skal rive dem af! De bragte
mig da Guldet, og jeg kastede det i Ilden, og saa kom
denne Tyrekalv ud deraf!« **25** Da Moses nu saa, at
Folket var tøjlesløst til Skadefryd for deres Fjender,
fordi Aron havde givet det fri Tøjler, **26** stillede han
sig ved Indgangen til Lejren og sagde: »Hvem der er
for HERREN, han komme hid til mig!« Da samlede
alle Leviterne sig om ham, **27** og han sagde til dem:
»Saa siger HERREN, Israels Gud: Bind alle Sværd
om Lænd og gaa frem og tilbage fra den ene Indgang
i Lejren til den anden og slaa ned baade Broder, Ven
og Frænde!« **28** Og Leviterne gjorde, som Moses
havde sagt, og paa den Dag faldt der af Folket henved
3000 Mand. **29** Og Moses sagde: »Fra i Dag af skal I
være Præster for HERREN, thi ingen skaanede Søn
eller Broder, derfor skal Velsignelse komme over eder
i Dag.« **30** Næste Dag sagde Moses til Folket: »I
har begaaet en stor Synd; men nu vil jeg stige op til
HERREN, maaske kan jeg skaffe Soning for eders
Synd!« **31** Derpaa gik Moses atter til HERREN og
sagde: »Ak, dette Folk har begaaet en stor Synd, de
har lavet sig en Gud af Guld. **32** Om du dog vilde
tilgive dem deres Synd! Hvis ikke, saa udslet mig af
den Bog, du fører!« **33** HERREN svarede Moses:
»Den, som har syndet imod mig, ham vil jeg udslette
af min Bog! **34** Men gaa nu og før Folket hen, hvor
jeg har befalet dig at føre det hen; se, min Engel skal
drage foran dig! Men til sin Tid vil jeg straffe dem for
deres Synd!« **35** Og HERREN slog Folket, fordi de
havde lavet Tyrekalven, den, Aron lavede.

33 HERREN sagde til Moses: »Drag nu bort herfra
med Folket, som du førte ud af Ægypten, til det
Land, jeg tilsvor Abraham, Isak og Jakob med de
Ord: Dit Afkom vil jeg give det! — **2** Jeg sender en
Engel foran dig, og han skal drive Kana'anæerne,
Amoriterne, Hetiterne, Perizziterne, Hivviterne og
Jebusiterne bort — **3** til et Land, der flyder med
Mælk og Honning. Men selv vil jeg ikke drage med
i din Midte, thi du er et halsstarrigt Folk; drog jeg

med, kunde jeg tilintetgøre dig undervejs!« 4 Da
Folket hørte denne onde Tidende, sørgede de, og
ingen tog sine Smykker paa. 5 Da sagde HERREN
til Moses: »Sig til Israeliterne; I er et halsstarrigt
Folk! Vandrede jeg kun et eneste Øjeblik i din Midte,
maatte jeg tilintetgøre dig. Tag du dine Smykker af,
saa skal jeg tænke over, hvad jeg vil gøre for dig!« 6
Da aflagde Israeliterne deres Smykker fra Horebs
Bjerg af. 7 Moses plejede at tage Teltet og slaa det
op udenfor Lejren i nogen Afstand derfra; han gav
det Navnet »Aabenbaringsteltet«. Enhver som vilde
raadspørge HERREN, gik ud til Aabenbaringsteltet
uden for Lejren. 8 Men hver Gang Moses gik ud
til Teltet, rejste alt Folket sig op og stillede sig alle
ved Indgangen til deres Telte og saa efter Moses,
indtil han kom ind i Teltet. 9 Og naar Moses kom
ind Teltet, sænkede Skystøtten sig og stillede sig
ved Indgangen til Teltet; da talede HERREN med
Moses. 10 Men naar alt Folket saa Skystøtten staa
ved Indgangen til Teltet, rejste de sig alle op og tilbad
ved Indgangen til deres Telte. 11 Saa talede HERREN
med Moses Ansigt til Ansigt, som naar den ene Mand
taler med den anden, og derpaa vendte Moses tilbage
til Lejren; men hans Medhjælper Josua, Nuns Søn,
en ung Mand, veg ikke fra Teltet. 12 Moses sagde til
HERREN: »Se, du siger til mig: Før dette Folk frem!
Men du har ikke ladet mig vide, hvem du vil sende
med mig; og dog har du sagt: Jeg kender dig ved
Navn, og du har fundet Naade for mine Øjne! 13
Hvis jeg nu virkelig har fundet Naade for dine Øjne,
saa lær mig dine Veje at kende, at jeg kan kende
dig og finde Naade for dine Øjne; tænk dog paa, at
dette Folk er dit Folk!« 14 Han svarede: »Skal mit
Aasyn da vandre med, og skal jeg saaledes føre
dig til Maalet?« 15 Da sagde Moses til ham: »Hvis
dit Aasyn ikke vandrer med, saa lad os ikke drage
herfra! 16 Hvorpaa skal det dog kendes, at jeg har
fundet Naade for dine Øjne, jeg og dit Folk? Mon ikke
paa, at du vandrer med os, og der saaledes vises os,
mig og dit Folk, en Udmærkelse fremfor alle andre
Folkeslag paa Jorden?« 17 HERREN svarede Moses:
»Ogsaa hvad du der siger, vil jeg gøre, thi du har
fundet Naade for mine Øjne, og jeg kalder dig ved
Navn.« 18 Da sagde Moses: »Lad mig dog skue din
Herlighed!« 19 Han svarede: »Jeg vil lade al min
Rigdom drage forbi dig og udraabe HERRENS Navn
foran dig, thi jeg viser Naade, mod hvem jeg vil, og
Barmhjertighed, mod hvem jeg vil!« 20 Og han sagde:
»Du kan ikke skue mit Aasyn, thi intet Menneske kan
se mig og leve.« 21 Og HERREN sagde: »Se, her
er et Sted i min Nærhed, stil dig paa Klippen der!
22 Naar da min Herlighed drager forbi, vil jeg lade
dig staa i Klippehulen, og jeg vil dække dig med min
Haand, indtil jeg er kommet forbi. 23 Saa tager jeg
min Haand bort, og da kan du se mig bagfra; men mit
Aasyn kan ingen skue!«

34 Derpaa sagde HERREN til Moses: »Tilhug dig
to Stentavler ligesom de forrige, saa vil jeg paa
Tavlerne skrive de samme Ord, som stod paa de
forrige Tavler, du slog i Stykker. 2 Gør dig saa rede til
i Morgen, stig om Morgenen op paa Sinaj Bjerg og
stil dig hen og vent paa mig der paa Bjergets Top. 3
Ingen maa følge med dig derop, og ingen maa vise
sig noget Sted paa Bjerget, end ikke Smaakvæg eller
Hornkvæg maa græsse i Nærheden af dette Bjerg.« 4
Da tilhuggede han to Stentavler ligesom de forrige, og
tidligt næste Morgen steg Moses op paa Sinaj Bjerg,
som Gud havde paalagt ham, og tog de to Stentavler
med sig. 5 Da steg HERREN ned i Skyen; og Moses
stillede sig hos ham der og paakaldte HERRENS
Navn. 6 Og HERREN gik forbi ham og raabte:
»HERREN, HERREN, Gud, som er barmhjertig
og naadig, langmodig og rig paa Miskundhed og
Trofasthed, 7 som bevarer Miskundhed mod Tusinder,
som tilgiver Brøde, Overtrædelse og Synd, men ikke
lader den skyldige ustraffet, som straffer Fædres
Brøde paa Børn og Børnebørn, paa dem i tredje
og fjerde Led!« 8 Da bøjede Moses sig hastelig til
Jorden, tilbad 9 og sagde: »Har jeg fundet Naade
for dine Øjne, Herre, saa drage min Herre med i vor
Midte; thi det er et halsstarrigt Folk. Men tilgiv vor
Brøde og vor Synd og lad os være din Ejendom!« 10
Han sagde: »Se, jeg vil slutte en Pagt; i hele dit Folks
Paasyn vil jeg gøre Undere, som aldrig før er sket
nogensteds paa Jorden og blandt noget Folkeslag, og
hele det Folk, i hvis Midte du lever, skal se HERRENS
Værk; thi det, jeg vil udføre ved dig, er forfærdeligt. 11
Hold dig det efterrettelig, som jeg i Dag byder dig! Se,
jeg vil drive Amoriterne, Kana'anæerne, Hetiterne,
Perizziterne, Hivviterne og Jebusiterne bort foran
dig! 12 Vogt dig vel for at slutte nogen Pagt med
Indbyggerne i det Land, du kommer til, for at de
ikke skal blive en Snare for dig, naar de lever i din
Midte. 13 Men I skal nedbryde deres Altre, sønderslaa
deres Stenstøtter og omhugge deres Asjerastøtter!
14 Thi du maa ikke tilbede nogen anden Gud, thi
«Nidkær» er HERRENS Navn, nidkær Gud er han.
15 Du maa ikke slutte Pagt med Landets Indbyggere,
og naar de boler med deres Guder og ofrer til dem
og man indbyder dig til at være med, maa du ikke
spise af deres Ofre; 16 og du maa ikke af deres

Døtre tage Hustruer til dine Sønner, saa deres Døtre,
naar de boler med deres Guder, faar dine Sønner
til ogsaa at bole med dem. 17 Du maa ikke gøre
dig noget støbt Gudebillede. 18 Du skal lejre de
usyrede Brøds Højtid; i syv Dage skal du spise usyret
Brød, som jeg har paalagt dig, laa den fastsatte Tid
i Abib Maaned, thi i Abib Maaned drog du ud af
Ægypten. 19 Alt førstefødt tilhører mig; af dine Hjorde
skal du ofre mig det førstefødte af Handyrene, baade
af Okset og smaat Kvæg; 20 men de førstefødte
Æsler skal du udløse med et Stykke smaat Kvæg,
og hvis du ikke udløser det, skal du sønderbryde
Halsen derpaa; alle dine førstefødte Sønner skal du
udløse. Du maa ikke stedes for mit Aasyn med tomme
Hænder. 21 I seks Dage maa du arbejde, men paa
den syvende skal du hvile; i Pløje og Høsttiden skal
du holde Hviledag. 22 Du skal fejre Ugehøjtid med
Førstegrøden af Hvedehøsten og Frugthøsthøjtid ved
Jævndøgnstide. 23 Tre Gange om Aaret skal alle at
Mandkøn hos dig stedes for den Herre HERREN
Israels Guds Aasyn. 24 Thi jeg vil drive Folkeslag
bort foran dig og gøre dine Landemærker vide, og
ingen skal attraa dit Land, medens du drager hen for
at stedes for HERREN din Guds Aasyn tre Gange
om Aaret. 25 Du maa ikke ofre Blodet af mit Offer
sammen med syret Brød. Paaskehøjtidens Offer maa
ikke gemmes til næste Morgen. 26 Det bedste af din
Jords Førstegrøde skal du bringe til HERREN din
Guds Hus. Du maa ikke koge et Hid i dets Moders
Mælk!« 27 Og HERREN sagde til Moses: »Skriv disse
Ord op, thi paa Grundlag af disse Ord slutter jeg Pagt
med dig og Israel.« 28 Og han blev der hos HERREN
fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter uden at spise eller
drikke; og han skrev Pagtsordene, de ti Ord, paa
Tavlerne. 29 Da Moses steg ned fra Sinaj Bjerg med
Vidnesbyrdets to Tavler i Haanden, vidste han ikke,
at hans Ansigts Hud var kommet til at straale, ved at
han talede med ham. 30 Men Aron og alle Israeliterne
saa Moses, og se, hans Ansigts Hud straalede, og de
turde ikke komme ham nær. 31 Men Moses kaldte
paa dem, og da vendte Aron og alle Menighedens
Øverster tilbage til ham, og Moses talte til dem. 32
Derpaa kom alle Israeliterne hen til ham, og han
paalagde dem alt, hvad HERREN havde talet til ham
paa Sinaj Bjerg. 33 Men da Moses var færdig med at
tale til dem, lagde han et Dække over sit Ansigt. 34
Hver Gang han derefter traadte frem for HERRENS
Aasyn for at tale med ham, tog han Sløret af, indtil
han kom ud igen; og naar han kom ud, meddelte han
Israeliterne, hvad der var blevet ham paabudt. 35 Da
saa Israeliterne, at Moses's Ansigts Hud straalede;
og Moses lagde da Dækket over sit Ansigt, indtil han
atter gik ind for at tale med ham.

35 Moses kaldte hele Israeliternes Menighed
sammen og sagde til dem: Dette er, hvad
HERREN har paalagt eder at gøre: 2 I seks Dage
maa der arbejdes, men paa den syvende Dag
skal I holde Helligdag, en fuldkommen Hviledag
for HERREN. Enhver, der den Dag udfører noget
Arbejde, skal lide Døden. 3 Paa Sabbatsdagen maa I
ikke gøre Ild i nogen af eders Boliger. 4 Derpaa sagde
Moses til hele Israeliternes Menighed: Dette er, hvad
HERREN har paabudt: 5 I skal tage en Offerydelse
til HERREN af, hvad I ejer. Enhver, som i sit Hjerte
føler sig tilskyndet dertil, skal komme med det,
HERRENS Offerydelse, Guld, Sølv, Kobber, 6 violet
og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn, Byssus,
Gedehaar, 7 rødfarvede Væderskind, Tahasjskind,
Akacietræ, 8 Olie til Lysestagen, vellugtende Stoffer til
Salveolien og Røgelsen, 9 Sjohamsten og Ædelsten
til Indfatning paa Efoden og Brystskjoldet. 10 Og alle
kunstforstandige Mænd iblandt eder skal komme og
lave alt, hvad HERREN har paabudt: 11 Boligen med
dens Teltdække og Dække, dens Kroge, Brædder,
Tværstænger, Piller og Fodstykker, 12 Arken med
Bærestængerne, Sonedækket og det indre Forhæng,
13 Bordet med dets Bærestænger og alt dets Tilbehør
og Skuebrødene, 14 Lysestagen med dens Tilbehør,
dens Lamper og Olien til Lysestagen, 15 Røgelsealteret
med dets Bærestænger, Salveolien og Røgelsen.
Forhænget til Boligens Indgang, 16 Brændofferalteret
med Kobbergitteret, Bærestængerne og alt dets
Tilbehør, Vandkummen med dens Fodstykke, 17
Forgaardens Omhæng, dens Piller og Fodstykker
og Forhænget til Forgaardens Indgang, 18 Boligens
og Forgaardens Pæle med Reb, 19 Pragtklæderne
til Tjenesten i Helligdommen, de hellige Klæder til
Præsten Aron og hans Sønners Klæder til Brug
ved Præstetjenesten. 20 Da forlod hele Israeliternes
Menighed Moses. 21 Og enhver, som i sit Hjerte
følte sig drevet dertil, og hvis Aand tilskyndede ham,
kom med HERRENS Offerydelse til Opførelsen af
Aabenbaringsteltet og til alt Arbejdet derved og til de
hellige Klæder. 22 De kom dermed, baade Mænd og
Kvinder; enhver, som i sit Hjerte følte sig tilskyndet
dertil, kom med Spænder, Ørenringe, Fingerringe
og Halssmykker, alle Haande Guldsmykker. Og
enhver, der vilde vie HERREN en Gave af Guld,
kom dermed. 23 Og enhver, i hvis Eje der fandtes
violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn,
Byssus, Gedehaar, rødfarvede Væderskind eller

Tahasjskind, kom dermed. 24 Og enhver, der vilde
give en Offerydelse af Sølv eller Kobber, kom
med HERRENS Offerydelse. Og enhver, der ejede
Akacietræ til alt Byggearbejdet, kom dermed. 25
Og alle kunstforstandige Kvinder spandt med egne
Hænder og kom med deres Spind, violet og rødt
Purpur, Karmoisin og Byssus. 26 Og alle Kvinder,
som i Kraft af deres Kunstsnilde følte sig tilskyndede
dertil i deres Hjerte, spandt Gedehaarene. 27 Og
Øversterne kom med Sjohamstenene og Ædelstenene
til Indfatningen paa Efoden og Brystskjoldet 28 og
de vellugtende Stoffer og Olien til Lysestagen og til
Salveolien og Røgelsen. 29 Enhver Mand og Kvinde
af Israeliterne, som i sit Hjerte følte sig tilskyndet til at
bringe, hvad der krævedes til Udførelsen af alt det
Arbejde, HERREN gennem Moses havde paabudt,
bragte det som en frivillig Gave til HERREN. 30
Derpaa sagde Moses til Israeliterne: Se, HERREN
har kaldet Bezal'el, en Søn af Hurs Søn Uri, af Judas
Stamme 31 og fyldt ham med Guds Aand, med
Kunstsnilde, Kløgt og Indsigt i alskens Arbejde 32
til at udtænke Kunstværker og til at arbejde i Guld,
Sølv og Kobber 33 og med Udskæring af Sten til
Indfatning og med Træskærerarbejde, kort sagt til
at udføre alskens Kunstarbejde. 34 Og tillige har
han givet baade ham og Oholiab, Ahisamaks Søn,
af Dans Stamme Gaver til at lære fra sig. 35 Han
har fyldt dem med Kunstsnilde til at udføre alskens
Udskæringsarbejde, Kunstvævning, broget Vævning
af violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og
Byssus og almindelig Vævning, saa de kan udføre alt
Slags Arbejde og udtænke Kunstværker.

36 Derfor skal Bezal'el og Oholiab og alle andre
kunstforstandige Mænd, hvem HERREN har
givet Kunstsnilde og Kløgt, saa de forstaar sig paa
Arbejdet, udføre alt Arbejdet ved Helligdommens
Opførelse i Overensstemmelse med alt, hvad
HERREN har paabudt. 2 Derpaa tilkaldte Moses
Bezal'el og Oholiab og alle de kunstforstandige Mænd,
hvem HERREN havde givet Kunstsnilde, alle dem,
som i deres Hjerte følte sig tilskyndet til at give sig i
Lag med Udførelsen af Arbejdet. 3 Og de modtog af
Moses hele den Offerydelse, Israeliterne var kommet
med til Arbejdet med Helligdommens Opførelse, for
at det kunde blive udført. Men de blev ved at komme
med frivillige Gaver til ham, Morgen efter Morgen. 4
Da kom alle de kunstforstandige Mænd, der udførte
alt Arbejdet ved Helligdommen, hver fra den Del af
Arbejdet, han var beskæftiget med, 5 og sagde til
Moses: »Folket kommer med mere, end der kræves
til Udførelsen af det Arbejde, HERREN har paabudt!«
6 Da bød Moses, at følgende Kundgørelse skulde
udraabes i Lejren: »Hverken Mænd eller Kvinder skal
yde mere som Offergave til Helligdommen!« Saa
hørte Folket op med at komme med Gaver. 7 Og det,
der var ydet, var dem nok til at udføre hele Arbejdet,
ja mer end nok. 8 Saa lavede alle de kunstforstandige
Mænd blandt dem, der deltog i Arbejdet, Boligen, ti
Tæpper af tvundet Byssus, violet og rødt Purpurgarn
og karmoisinrødt Garn; han lavede dem med Keruber
paa i Kunstvævning, 9 hvert Tæppe otte og tyve Alen
langt og fire Alen bredt; alle Tæpperne havde samme
Maal. 10 Han syede Tæpperne sammen, fem og
fem. 11 I Kanten af det ene Tæppe, det yderste i det
ene sammensyede Stykke, satte han Løkker af violet
Purpurgarn, og ligeledes satte han Løkker i Kanten af
det yderste Tæppe i det andet sammensyede Stykke;
12 han satte halvtredsindstyve Løkker paa det ene
Tæppe og halvtredsindstyve Løkker i Kanten af det
tilsvarende Tæppe i det andet sammensyede Stykke,
Løkke lige over for Løkke. 13 Derpaa lavede han
halvtredsindstyve Guldkroge til at forbinde Tæpperne
med hinanden, saa at Boligen udgjorde et Hele. 14
Fremdeles lavede han Tæpper af Gedehaar til et
Teltdække uden om Boligen, og her lavede han elleve
Tæpper, 15 hvert Tæppe tredive Alen langt og fire
Alen bredt; alle Tæpperne havde samme Maal. 16 De
fem af Tæpperne syede han sammen for sig og de
seks for sig, 17 og han satte halvtredsindstyve Løkker i
Kanten af det yderste Tæppe i det ene sammensyede
Stykke og halvtredsindstyve Løkker i Kanten af det
tilsvarende Tæppe i det andet sammensyede Stykke.
18 Og han lavede halvtredsindstyve Kobberkroge til
at sammenføje Teltdækket med, saa det udgjorde
et Hele. 19 Fremdeles lavede han over Teltdækket
et Dække af rødfarvede Væderskind og derover
endnu et Dække af Tahasjskind. 20 Derpaa lavede
han Brædderne til Boligen af Akacietræ til at staa
op, 21 hvert Bræt ti Alen højt og halvanden Alen
bredt, 22 og paa hvert Bræt to indbyrdes forbundne
Tapper; saaledes indrettede han det ved alle Boligens
Brædder. 23 Af Brædderne, som han lavede til
Boligen, var tyve til Sydsiden, 24 og til de tyve
Brædder lavede han fyrretyve Fodstykker af Sølv, to
Fodstykker til de to Tapper paa hvert Bræt. 25 Andre
tyve Brædder lavede han til Boligens anden Side,
som vendte mod Nord, 26 med fyrretyve Fodstykker af
Sølv, to Fodstykker til hvert Bræt. 27 Og til Bagsiden,
som vendte mod Vest, lavede han seks Brædder.
28 Til Boligens Baghjørner lavede han to Brædder,
29 der bestod af to Stykker forneden og ligeledes af

to Stykker foroven, indtil den første Ring; saaledes
indrettede han dem begge for at danne de to Hjørner.
30 Altsaa blev der til Bagsiden otte Brædder med
tilhørende seksten Fodstykker af Sølv, to til hvert Bræt.
31 Derpaa lavede han Tværstænger af Akacietræ,
fem til de Brædder, der dannede Boligens ene Side,
32 fem til de Brædder, der dannede Boligens anden
Side, og fem til de Brædder, der dannede Boligens
Bagside mod Vest; 33 den mellemste Tværstang
lavede han saaledes, at den midt paa Brædderne
naaede fra den ene Ende af Væggen til den anden. 34
Brædderne overtrak han med Guld, og deres Ringe,
som Tværstængerne skulde stikkes i, lavede han af
Guld, og Tværstængerne overtrak han med Guld.
35 Derpaa lavede han Forhænget af violet og rødt
Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus,
han lavede det i Kunstvævning med Keruber paa,
36 og han lavede dertil fire Piller af Akacietræ, som
han overtrak med Guld, og Knagerne derpaa lavede
han af Guld, og han støbte fire Fodstykker af Sølv til
dem. 37 Derpaa lavede han et Forhæng til Teltets
Indgang af violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt
Garn og tvundet Byssus i broget Vævning 38 og dertil
fem Piller med Knager, hvis Hoveder og Baand han
overtrak med Guld, og fem Fodstykker af Kobber.

37 Derpaa lavede Bezal'el Arken af Akacietræ,
halvtredje Alen lang, halvanden Alen bred og
halvanden Alen høj, 2 og overtrak den indvendig og
udvendig med purt Guld og satte en gylden Krans
rundt om den. 3 Derefter støbte han fire Guldringe til
den og satte dem paa dens fire Fødder, to Ringe paa
hver Side af den. 4 Og han lavede Bærestænger af
Akacietræ og overtrak dem med Guld; 5 saa stak han
Stængerne gennem Ringene paa Arkens Sider, for at
den kunde bæres med dem. 6 Derpaa lavede han
Sonedækket af purt Guld, halvtredje Alen langt og
halvanden Alen bredt, 7 og han lavede to Keruber af
Guld, i drevet Arbejde lavede han dem, ved begge
Ender af Sonedækket, 8 den ene Kerub ved den
ene Ende, den anden Kerub ved den anden; han
lavede Keruberne saaledes, at de var i eet med
Sonedækket ved begge Ender. 9 Og Keruberne
bredte deres Vinger i Vejret, saaledes at de dækkede
over Sonedækket med deres Vinger; de vendte
Ansigtet mod hinanden; nedad mod Sonedækket
vendte Kerubernes Ansigter. 10 Derpaa lavede han
Bordet af Akacietræ, to Alen langt, en Alen bredt og
halvanden Alen højt, 11 og overtrak det med purt
Guld og satte en gylden Krans rundt om det. 12 Og
han satte en Liste af en Haands Bredde rundt om
det og en gylden Krans rundt om Listen. 13 Og han
støbte fire Guldringe og satte dem paa de fire Hjørner
ved dets fire Ben. 14 Lige ved Listen sad Ringene
til at stikke Bærestængerne i, saa at man kunde
bære Bordet. 15 Og han lavede Bærestængerne at
Akacietræ og overtrak dem med Guld, og med dem
skulde Bordet bæres. 16 Og han lavede af purt Guld
de Ting, som hørte til Bordet, Fadene og Kanderne,
Skaalene og Krukkerne til at udgyde Drikoffer med.
17 Derpaa lavede han Lysestagen af purt Guld, i
drevet Arbejde lavede han Lysestagen, dens Fod
og selve Stagen, saaledes at dens Blomster med
Bægere og Kroner var i eet med den; 18 seks Arme
udgik fra Lysestagens Sider, tre fra den ene og tre fra
den anden Side. 19 Paa hver af Armene, der udgik
fra Lysestagen, var der tre mandelblomstlignende
Blomster med Bægere og Kroner, 20 men paa selve
Stagen var der fire mandelblomstlignende Blomster
med Bægere og Kroner, 21 et Bæger under hvert af
de tre Par Arme, der udgik fra den. 22 Bægrene og
Armene var i eet med den, saa at det hele udgjorde
eet drevet Arbejde af purt Guld. 23 Derpaa lavede han
de syv Lamper til den, Lampesaksene og Bakkerne
af purt Guld. 24 En Talent purt Guld brugte han til
den og til alt dens Tilbehør. 25 Derpaa lavede han
Røgelsealteret af Akacietræ, en Alen langt og en
Alen bredt, i Firkant, og to Alen højt, og dets Horn
var i eet med det. 26 Og han overtrak det med purt
Guld, baade Pladen og Siderne hele Vejen rundt og
Hornene, og satte en Guldkrans rundt om; 27 og
han satte to Guldringe under Kransen paa begge
Sider til at stikke Bærestængerne i, for at det kunde
bæres med dem; 28 Bærestængerne lavede han
af Akacietræ og overtrak dem med Guld. 29 Han
tilberedte ogsaa den hellige Salveolie og den rene,
vellugtende Røgelse, som Salveblanderne laver den.

38 Derpaa lavede han Brændofferalteret af
Akacietræ, fem Alen langt og fem Alen bredt,
firkantet, og tre Alen højt. 2 Han lavede Horn til
dets fire Hjørner, saaledes at de var i eet dermed,
overtrak det med Kobber 3 og lavede alt Alterets
Tilbehør, Karrene, Skovlene, Skaalene, Gaflerne og
Panderne; alt dets Tilbehør lavede han af Kobber. 4
Derpaa omgav han Alteret med et flettet Kobbergitter
neden under dets Liste, saaledes at det naaede
op til Alterets halve Højde. 5 Derefter støbte han
fire Ringe til Kobbergitterets fire Hjørner til at stikke
Bærestængerne i. 6 Bærestængerne lavede han
at Akacietræ og overtrak dem med Kobber. 7 Og
Stængerne stak han gennem Ringene paa Alterets

Sider, for at det kunde bæres med dem. Han
lavede det hult af Brædder. 8 Derpaa lavede han
Vandkummen med Fodstykke af Kobber og brugte
dertil Spejle, som tilhørte Kvinderne, der gjorde
Tjeneste ved Indgangen til Aabenbaringsteltet. 9
Derpaa indrettede han Forgaarden: Til Sydsiden det
hundrede Alen lange Forgaardsomhæng af tvundet
Byssus 10 med tyve Piller og tyve Fodstykker af
Kobber og med Knager og Baand af Sølv til Pillerne.
11 Til Nordsiden hundrede Alen med tyve Piller og tyve
Fodstykker af Kobber og med Knager og Baand af
Sølv til Pillerne. 12 Til Vestsiden det halvtredsindstyve
Alen lange Omhæng med ti Piller og ti Fodstykker
og med Knager og Baand af Sølv til Pillerne. 13
Og til Forsiden mod Øst, der var halvtredsindstyve
Alen bred, 14 det femten Alen lange Omhæng med
fire Piller og tre Fodstykker til den ene Side af
Indgangen, 15 og det femten Alen lange Omhæng
med tre Piller og tre Fodstykker til den anden Side af
Indgangen. 16 Alle Omhæng rundt om Forgaarden
var af tvundet Byssus, 17 Fodstykkerne til Pillerne af
Kobber, men deres Knager og Baand af Sølv; alle
Pillernes Hoveder var overtrukket med Sølv; og de
havde Baand af Sølv. 18 Forhænget til Forgaardens
Indgang var af violet og rødt Purpurgarn i broget
Vævning, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus, tyve
Alen langt og fem Alen højt, svarende til Bredden paa
Forgaardens Omhæng. 19 Dertil hørte fire Piller med
fire Fodstykker af Kobber; Knagerne var af Sølv og
Overtrækket paa Hovederne og Baandene ligeledes
af Sølv. 20 Alle Pælene til Boligen og Forgaarden
rundt om var af Kobber. 21 Her følger Regnskabet
over Boligen, Vidnesbyrdets Bolig, som paa Moses's
Bud blev opgjort af Leviterne under Ledelse af Itamar,
en Søn af Præsten Aron; 22 Bezal'el, en Søn af Hurs
Søn Uri, af Judas Stamme havde udført alt, hvad
HERREN havde paalagt Moses, 23 sammen med
Oholiab, Ahisamaks Søn, af Dans Stamme, som
udførte Udskæringsarbejdet, Kunstvævningen og den
brogede Vævning af violet og rødt Purpur, Karmoisin
og Byssus. 24 Hvad angaar Guldet, der anvendtes til
Arbejdet, under hele Arbejdet paa Helligdommen, saa
løb det som Gave viede Guld op til 29 Talenter og
730 Sekel efter hellig Vægt. 25 Det ved Menighedens
Mønstring indkomne Sølv løb op til 100 Talenter og
1775 Sekel efter hellig Vægt: 26 en, Beka, det halve af
en Sekel efter hellig Vægt, af enhver, der maatte lade
sig mønstre, altsaa fra Tyveaarsalderen og opefter, i
alt 603 550 Mand: 27 De 100 Talenter Sølv medgik
til Støbningen af Helligdommens og Forhængets
Fodstykker, 100 Talenter til 100 Fodstykker, en Talent
til hvert Fodstykke. 28 Men de 1775 Sekel anvendte
han til Knager til Pillerne, til at overtrække deres
Hoveder med og til Baand paa dem. 29 Det som Gave
viede Kobber udgjorde 70 Talenter og 2400 Sekel. 30
Deraf lavede han Fodstykkerne til Aabenbaringsteltets
Indgang, Kobberalteret med dets Kobbergitter og alt
Alterets Tilbehør, 31 Fodstykkerne til Forgaarden rundt
om og til Forgaardens Indgang og alle Teltpælene til
Boligen og alle Teltpælene til Forgaarden hele Vejen
rundt.

39 Af det violette og røde Purpurgarn og det
karmoisinrøde Garn tilvirkede de Pragtklæderne
til Tjenesten i Helligdommen; og de tilvirkede Arons
hellige Klæder, saaledes som HERREN havde paalagt
Moses. 2 De tilvirkede Efoden af Guldtraad, violet
og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet
Byssus, 3 idet de udhamrede Guldet i Plader og
skar Pladerne ud i Traade til at væve ind i det
violette og røde Purpurgarn, det karmoisinrøde
Garn og det tvundne Byssus ved Kunstvævning.
4 Derpaa forsynede de den med Skulderstykker til
at hæfte paa; den blev hæftet sammen ved begge
Hjørner. 5 Og dens Bælte, som brugtes, naar den
skulde tages paa, var i eet med den og af samme
Arbejde, af Guldtraad, violet og rødt Purpurgarn,
karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus, saaledes som
HERREN havde paalagt Moses. 6 Derpaa tilvirkede
de Sjohamstenene, indfattede i Guldfletværk og
graverede som Signeter med Israels Sønners Navne;
7 og de fæstede dem paa Efodens Skulderstykker,
for at Stenene kunde bringe Israels Børn i Minde,
saaledes som HERREN havde paalagt Moses. 8
Derpaa tilvirkede de Brystskjoldet i Kunstvævning
paa samme Maade som Efoden, af Guldtraad, violet
og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet
Byssus; 9 det var firkantet, og de lagde Brystskjoldet
dobbelt; det var et Spand langt og et Spand bredt,
lagt dobbelt. 10 De udstyrede det med fire Rækker
Sten: Karneol, Topas og Smaragd i den første Række,
11 Rubin, Safir og Jaspis i den anden, 12 Hyacint,
Agat og Ametyst i den tredje, 13 Krysolit, Sjoham
og Onyks i den fjerde, omgivne med Guldfletværk i
deres Indfatninger. 14 Der var tolv Sten, svarende
til Israels Sønners Navne, en for hvert Navn; det
var graveret Arbejde som Signeter, saaledes at hver
Sten bar Navnet paa en af de tolv Stammer. 15 Til
Brystskjoldet lavede de snoede Kæder af purt Guld,
snoet Arbejde, som naar man snor Reb. 16 Derpaa
lavede de to Guldfletværker og to Guldringe og satte
disse to Ringe paa Brystskjoldets øverste Hjørner, 17

og de to Guldsnore knyttede de i de to Ringe paa
Brystskjoldets Hjørner; 18 Snorenes anden Ende
anbragte de i de to Fletværker og fæstede dem paa
Forsiden af Efodens Skulderstykker. 19 Og de lavede
to andre Guldringe og satte dem paa Brystskjoldets
to andre Hjørner paa den indre Rand, der vendte
mod Efoden. 20 Og de lavede endnu to Guldringe og
fæstede dem paa Efodens to Skulderstykker forneden
paa Forsiden, hvor den var hæftet sammen med
Skulderstykkerne, oven over Efodens Bælte; 21 og
de bandt med Ringene Brystskjoldet fast til Efodens
Ringe ved Hjælp af en violet Purpursnor, saa at det
kom til at sidde oven over Efodens Bælte og ikke
kunde løsne sig fra Efoden, som HERREN havde
paalagt Moses. 22 Derpaa tilvirkede de Kaaben,
som hører til Efoden, i vævet Arbejde, helt og
holdent af violet Purpur. 23 Midt paa havde Kaaben
en Halsaabning ligesom Halsaabningen paa en
Panserskjorte, omgivet af en Linning, for at den ikke
skulde rives itu, 24 og langs Kaabens nederste Kant
syede de Granatæbler af violet og rødt Purpurgarn,
karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus, 25 og de
lavede Bjælder af purt Guld, som de anbragte mellem
Granatæblerne langs Kaabens nederste Kant hele
Vejen rundt, mellem Granatæblerne, 26 saa at Bjælder
og Granatæbler skiftede hele Vejen rundt langs
Kaabens nederste Kant, til at bære ved Tjenesten,
som HERREN havde paalagt Moses. 27 Derpaa
tilvirkede de Kjortlerne til Aron og hans Sønner af
Byssus i vævet Arbejde, 28 Hovedklædet af Byssus,
Embedshuerne af Byssus, Linnedbenklæderne af
tvundet Byssus, 29 og Bæltet af tvundet Byssus, violet
og rødt Purpurgarn og karmoisinrødt Garn i broget
Vævning, som HERREN havde paalagt Moses. 30
Derpaa lavede de Pandepladen, det hellige Diadem, af
purt Guld og forsynede den med en Indskrift i graveret
Arbejde som ved Signeter: »Helliget HERREN.«
31 Og de fæstede en violet Purpursnor paa den
til at binde den fast med oven paa Hovedklædet,
som HERREN havde paalagt Moses. 32 Saaledes
fuldførtes alt Arbejdet ved Aabenbaringsteltets Bolig;
og Israeliterne gjorde ganske som HERREN havde
paalagt Moses; saaledes gjorde de. 33 Derpaa
bragte de Boligen til Moses, Teltdækket med alt dets
Tilbehør, Knagerne, Brædderne, Tværstængerne,
Pillerne og Fodstykkerne, 34 Dækket af rødfarvede
Væderskind og Dækket af Tahasjskind, det indre
Forhæng, 35 Vidnesbyrdets Ark med Bærestængerne,
Sonedækket, 36 Bordet med alt dets Tilbehør,
Skuebrødene, 37 Lysestagen af purt Guld med
Lamperne, der skulde sættes paa den, og alt
dens Tilbehør, Olien til Lysestagen, 38 Guldalteret,
Salveolien, den vellugtende Røgelse, Forhænget til
Teltets Indgang, 39 Kobberalteret med Kobbergitteret,
Bærestængerne og alt dets Tilbehør, Vandkummen og
Fodstykket, 40 Omhængene til Forgaarden, Pillerne
og Fodstykkerne, Forhænget til Forgaardens Indgang,
Rebene og Teltpælene, alt Tilbehør til Tjenesten
i Aabenbaringsteltets Bolig, 41 Pragtklæderne
til Tjenesten i Helligdommen, de hellige Klæder
til Præsten Aron og hans Sønners Klæder til
Præstetjenesten. 42 Nøjagtigt som HERREN havde
paalagt Moses, udførte Israeliterne hele Arbejdet. 43
Da saa Moses hele Arbejdet efter, og se, de havde
udført det, som HERREN havde sagt; saaledes havde
de udført det. Og Moses velsignede dem.

40 Og HERREN talede til Moses og sagde: 2
Paa den første Dag i den første Maaned
skal du rejse Aabenbaringsteltets Bolig. 3 Sæt saa
Vidnesbyrdets Ark derind og hæng Forhænget op
for Arken. 4 Og du skal bringe Bordet ind og ordne,
hvad dertil hører, og bringe Lysestagen ind og sætte
Lamperne paa. 5 Stil Guldalteret til Røgelsen op
foran Vidnesbyrdets Ark og hæng Forhænget op
foran Boligens Indgang. 6 Stil Brændofferalteret
op foran Indgangen til Aabenbaringsteltets Bolig 7
og stil Vandkummen op mellem Aabenbaringsteltet
og Alteret og hæld Vand deri. 8 Rejs Forgaarden
rundt om og hæng Forhænget op foran Forgaardens
Indgang. 9 Tag Salveolien og salv Boligen og alle Ting
deri, og du skal hellige den med alt dens Tilbehør, saa
den bliver hellig. 10 Du skal salve Brændofferalteret
og alt dets Tilbehør og hellige Alteret, saa det bliver
højhelligt. 11 Og du skal salve Vandkummen og
Fodstykket og hellige den. 12 Lad saa Aron og hans
Sønner træde hen til Aabenbaringsteltets Indgang,
tvæt dem med Vand 13 og iør Aron de hellige Klæder,
salv og hellig ham til at gøre Præstetjeneste for mig.
14 Lad saa hans Sønner træde frem, iør dem Kjortler
15 og salv dem, som du salver deres Fader, til at
gøre Præstetjeneste for mig. Saaledes skal det ske,
for at et evigt Præstedømme kan blive dem til Del
fra Slægt til Slægt i Kraft af denne Salvning, som
du foretager paa dem. 16 Og Moses gjorde ganske
som HERREN havde paalagt ham; saaledes gjorde
han. 17 Paa den første Dag i den første Maaned i det
andet Aar blev Boligen rejst. 18 Moses rejste Boligen,
idet han anbragte Fodstykkerne, rejste Brædderne,
stak Tværstængerne ind, rejste Pillerne, 19 spændte
Teltdækket ud over Boligen og lagde Teltdækkets
Dække ovenover, som HERREN havde paalagt

Moses. **20** Derpaa tog han Vidnesbyrdet og lagde
det i Arken, stak Bærestængerne i Arken og lagde
Sonedækket oven paa den; **21** saa bragte han Arken
ind i Boligen og hængte det indre Forhæng op og
tilhyllede saaledes Vidnesbyrdets Ark, som HERREN
havde paalagt Moses. **22** Derpaa opstillede han Bordet
i Aabenbaringsteltet ved Boligens nordre Væg uden
for Forhænget, **23** og han lagde Brødene i Række
derpaa for HERRENS Aasyn, som HERREN havde
paalagt Moses. **24** Derpaa satte han Lysestagen
ind i Aabenbaringsteltet lige over for Bordet, ved
Boligens søndre Væg; **25** og han satte Lamperne
derpaa for HERRENS Aasyn, som HERREN havde
paalagt Moses. **26** Derpaa stillede han Guldalteret op i
Aabenbaringsteltet foran Forhænget, **27** og han tændte
vellugtende Røgelse derpaa, som HERREN havde
paalagt Moses. **28** Derpaa hængte han Forhænget op
for Boligens Indgang. **29** Brændofferalteret opstillede
han foran Indgangen til Aabenbaringsteltets Bolig og
ofrede Brændofferet og Afgrødeofferet derpaa, som
HERREN havde paalagt Moses. **30** Derpaa opstillede
han Vandkummen mellem Aabenbaringsteltet og
Alteret og hældte Vand deri til Tvætning. **31** Og Moses
og Aron og hans Sønner tvættede deres Hænder og
Fødder deri; **32** naar de gik ind i Aabenbaringsteltet
og traadte hen til Alteret, tvættede de sig, som
HERREN havde paalagt Moses. **33** Saa rejste han
Forgaarden rundt om Boligen og Alteret og hængte
Forhænget op for Forgaardens Indgang. Hermed
var Moses færdig med Arbejdet. **34** Da dækkede
Skyen Aabenbaringsteltet, og HERRENS Herlighed
fyldte Boligen; **35** og Moses kunde ikke gaa ind
i Aabenbaringsteltet, fordi Skyen havde lagt sig
derover, og HERRENS Herlighed fyldte Boligen. **36**
Men under hele deres Vandring brød Israeliterne op,
naar Skyen løftede sig fra Boligen; **37** og naar Skyen
ikke løftede sig, brød de ikke op, men ventede, til
den atter løftede sig. **38** Thi HERRENS Sky laa over
Boligen om Dagen, og om Natten lyste Ild i Skyen for
alle Israeliternes Øjne under hele deres Vandring.

3 Mosebog

1 HERREN kaldte paa Moses og talede til ham fra
Aabenbaringsteltet og sagde: **2** Tal til Israeliterne
og sig til dem: Naar nogen af eder vil bringe HERREN
en Offergave af Kvæget, da skal Offergaven, I vil
bringe, tages at Hornkvæget eller Smaakvæget. **3** Skal
hans Offergave af Hornkvæget være et Brændoffer,
saa skal det være et lydefrit Handyr, han bringer; til
Aabenbaringsteltets Indgang skal han bringe det for
at vinde HERRENS Velbehag. **4** Saa skal han lægge
sin Haand paa Brændofferdyrets Hoved, for at det kan
vinde ham HERRENS Velbehag, idet det skaffer ham
Soning. **5** Derpaa skal han slagte den unge Okse
for HERRENS Aasyn, og Arons Sønner, Præsterne,
skal frembære Blodet, og de skal sprænge Blodet
rundt om paa Alteret, som staar ved Indgangen til
Aabenbaringsteltet. **6** Saa skal han flaa Huden af
Brændofferdyret og skære det i Stykker, **7** og Arons
Sønner, Præsterne, skal gøre Ild paa Alteret og lægge
Brænde paa Ilden; **8** og Arons Sønner, Præsterne,
skal lægge Stykkerne tillige med Hovedet og Fedtet
til Rette paa Brændet over Ilden paa Alteret. **9** Men
Indvoldene og Skinnebenene skal han tvætte med
Vand, og Præsten skal bringe det hele som Røgoffer
paa Alteret; det er et Brændoffer, et Ildoffer til en
liflig Duft for HERREN. **10** Hvis hans Offergave, der
skal bruges som Brændoffer, tages at Smaakvæget,
af Faarene eller Gederne, saa skal det være et
lydefrit Handyr, han bringer. **11** Han skal slagte det for
HERRENS Aasyn ved Alterets Nordside, og Arons
Sønner, Præsterne skal sprænge Blodet deraf rundt
om paa Alteret. **12** Saa skal han skære det i Stykker,
og Præsten skal lægge Stykkerne tillige med Hovedet
og Fedtet til Rette paa Brændet over Ilden paa Alteret.
13 Men Indvoldene og Skinnebenene skal han tvætte
med Vand. Saa skal Præsten frembære det hele
og bringe det som Røgoffer paa Alteret; det er et
Brændoffer, et Ildoffer til en liflig Duft for HERREN.
14 Er hans Offergave til HERREN et Brændoffer af
Fuglene, da skal Offergaven, han vil bringe, tages
af Turtelduerne eller Dueungerne; **15** Præsten skal
frembære den til Alteret og knække Halsen paa den
og bringe Hovedet som Røgoffer paa Alteret, og dens
Blod skal udpresses mod Alterets Side. **16** Saa skal
han udtage Kroen med dens Indhold og kaste den
paa Askedyngen ved Alterets Østside. **17** Derpaa
skal han rive Vingerne løs paa den uden dog at skille
dem fra Kroppen. Saa skal Præsten bringe den som
Røgoffer paa Alteret paa Brændet over Ilden; det er
et Brændoffer, et Ildoffer til en liflig Duft for HERREN.

2 Naar nogen vil frembære et Afgrødeoffer som
Offergave for HERREN, skal hans Offergave
bestaa af fint Hvedemel, og han skal hælde Olie
derover og komme Røgelse derpaa. **2** Og han skal
bringe det til Arons Sønner, Præsterne; og Præsten
skal tage en Haandfuld af Melet og Olien og al
Røgelsen, det, som skal ofres af Afgrødeofferet,
og bringe det som Røgoffer paa Alteret, et Ildoffer
til en liflig Duft for HERREN; **3** men Resten af
Afgrødeofferet skal tilfalde Aron og hans Sønner som
en højhellig Del af HERRENS Ildofre. **4** Men naar du
som Offergave vil bringe et Afgrødeoffer af Bagværk
fra Bagerovnen, skal det bestaa af fint Hvedemel,
usyrede Kager, rørte i Olie, og usyrede Fladbrød,
smurte med Olie. **5** Er derimod din Offergave et
Afgrødeoffer, bagt paa Plade, saa skal det bestaa af
usyret fint Hvedemel, rørt i Olie; **6** du skal bryde det i
Stykker og hælde Olie derover. Det er et Afgrødeoffer.
7 Men er din Offergave et Afgrødeoffer, bagt i Pande,
skal det tilberedes af fint Hvedemel med Olie. **8** Det
Afgrødeoffer, der tilberedes af disse Ting, skal du
bringe HERREN; man skal bringe det til Præsten,
og han skal bære det hen til Alteret; **9** og Præsten
skal af Afgrødeofferet udtage det, som skal ofres
deraf, og bringe det som Røgoffer paa Alteret, et
Ildoffer til en liflig Duft for HERREN. **10** Men Resten
af Afgrødeofferet skal tilfalde Aron og hans Sønner
som en højhellig Del af HERRENS Ofre. **11** Intet
Afgrødeoffer, som I bringer HERREN, maa tilberedes
syret; thi Surdejg eller Honning maa I aldrig bringe
som Røgoffer, som Ildoffer for HERREN. **12** Kun som
Offergave af Førstegrøde maa I frembære disse Ting
for HERREN, men de maa ikke komme paa Alteret
til en liflig Duft. **13** Og du skal komme Salt i enhver
Afgrødeoffergave, du frembærer, du maa ikke undlade
at komme din Guds Pagts Salt i dit Afgrødeoffer,
men du skal frembære Salt med enhver af dine
Offergaver. **14** Dersom du vil frembære HERREN et
Afgrødeoffer af Førstegrøden, skal det, du frembærer
som Afgrødeoffer af din Førstegrøde, være friske Aks,
ristede over Ilden, knuste, af nyhøstet Korn; **15** og du
skal hælde Olie derover og komme Røgelse derpaa.
Det er et Afgrødeoffer, **16** Al Røgelsen og det, som
skal ofres af de knuste Aks og Olien, skal Præsten
bringe som Røgoffer, et Ildoffer for HERREN.

3 Men er hans Offergave et Takoffer, saa skal det,
hvis han bringer det af Hornkvæget, være et
lydefrit Han eller Hundyr, han bringer HERREN. **2**

Han skal lægge sin Haand paa sin Offergaves Hoved
og slagte Dyret ved Indgangen til Aabenbaringsteltet;
og Arons Sønner, Præsterne, skal sprænge Blodet
rundt om paa Alteret. 3 Saa skal han af Takofferet
som Ildoffer for HERREN frembære Fedtet, der
dækker Indvoldene, og alt Fedtet paa Indvoldene,
4 begge Nyrerne med det Fedt, som sidder paa
dem ved Lændemusklerne, og Leverlappen, som
han skal skille fra ved Nyrerne. 5 Og Arons Sønner
skal bringe det som Røgoffer paa Alteret oven paa
Brændofferet paa Brændet, der ligger paa Ilden, et
Ildoffer til en liflig Duft for HERREN. 6 Men hvis hans
Offergave, der bringes som Takoffer til HERREN,
tages af Smaakvæget, skal det være et lydefrit Han
eller Hundyr, han bringer. 7 Er den Offergave, han vil
bringe, et Lam, skal han bringe det hen for HERRENS
Aasyn 8 og lægge sin Haand paa sin Offergaves
Hoved og slagte Dyret foran Aabenbaringsteltet, og
Arons Sønner skal sprænge Blodet deraf rundt om
paa Alteret. 9 Saa skal han af Takofferet som Ildoffer
for HERREN frembære Fedtet, hele Fedthalen, skilt
fra Rygraden, Fedtet, som dækker Indvoldene, og alt
Fedtet paa Indvoldene, 10 begge Nyrerne med det
Fedt, som sidder paa dem ved Lændemusklerne, og
Leverlappen, som han skal skille fra ved Nyrerne.
11 Og Præsten skal bringe det som Røgoffer paa
Alteret, Ildofferspise for HERREN. 12 Men hvis hans
Offergave er en Ged, skal han bringe den hen for
HERRENS Aasyn 13 og lægge sin Haand paa dens
Hoved og slagte den foran Aabenbaringsteltet, og
Arons Sønner skal sprænge Blodet rundt om paa
Alteret. 14 Saa skal han deraf frembære som sin
Offergave, som et Ildoffer for HERREN, Fedtet, det
dækker Indvoldene, og alt Fedtet paa Indvoldene, 15
begge Nyrerne med det Fedt, som sidder paa dem
ved Lændemusklerne, og Leverlappen, som han skal
skille fra ved Nyrerne. 16 Og Præsten skal bringe det
som Røgoffer paa Alteret, Ildofferspise til en liflig Duft.
Alt Fedt skal være HERRENS. 17 En evig Anordning
skal det være for eder fra Slægt til Slægt, hvor I end
bor: Intet Fedt og intet Blod maa I nyde!

4 Og HERREN talede til Moses og sagde: 2 Tal
til Israeliterne og sig: Naar nogen af Vanvare
forsynder sig mod noget af HERRENS Forbud og
overtræder et af dem, da skal følgende iagttages:
3 Er det den salvede Præst, der forsynder sig, saa
der paadrages Folket Skyld, skal han for den Synd,
han har begaaet, bringe HERREN en lydefri ung
Tyr som Syndoffer. 4 Han skal føre Tyren hen til
Aabenbaringsteltets Indgang for HERRENS Aasyn
og lægge sin Haand paa dens Hoved og slagte
den for HERRENS Aasyn, 5 og den salvede Præst
skal tage noget af Tyrens Blod og bringe det ind
i Aabenbaringsteltet, 6 og Præsten skal dyppe
sin Finger i Blodet og stænke det syv Gange for
HERRENS Aasyn foran Helligdommens Forhæng;
7 og Præsten skal stryge noget af Blodet paa
Røgelsealterets Horn for HERRENS Aasyn, det, som
staar i Aabenbaringsteltet; Resten af Tyrens Blod skal
han udgyde ved Foden af Brændofferalteret, som
staar ved Indgangen til Aabenbaringsteltet. 8 Men alt
Syndoffertyrens Fedt skal han tage ud Fedtet, som
dækker Indvoldene, og alt Fedtet paa Indvoldene, 9
begge Nyrerne med det Fedt, som sidder paa dem
ved Lændemusklerne, og Leverlappen, som han
skal skille fra ved Nyrerne, 10 paa samme Maade
som det udtages af Takofferoksen. Og Præsten skal
bringe det som Røgoffer paa Brændofferalteret. 11
Men Tyrens Hud og alt dens Kød tillige med dens
Hoved, Skinneben, Indvolde og Skarn, 12 hele Tyren
skal han bringe uden for Lejren til et urent Sted, til
Askedyngen, og brænde den paa et Baal af Brænde;
oven paa Aske; dyngen skal den brændes. 13 Men
hvis det et hele Israels Menighed, der forser sig, uden
at Forsamlingen ved af det, og de har overtraadt
et af HERRENS Forbud og derved paadraget sig
Skyld, 14 da skal Forsamlingen, naar den Synd,
de har begaaet mod Forbudet, bliver kendt, bringe
en ung, lydefri Tyr som Syndoffer; de skal føre den
hen foran Aabenbaringsteltet, 15 og Menighedens
Ældste skal lægge deres Hænder paa Tyrens Hoved
for HERRENS Aasyn, og man skal slagte den for
HERRENS Aasyn. 16 Derpaa skal den salvede Præst
bringe noget af Tyrens Blod ind i Aabenbaringsteltet,
17 og Præsten skal dyppe sin Finger i Blodet og
stænke det syv Gange for HERRENS Aasyn foran
Forhænget; 18 og han skal stryge noget af Blodet
paa Hornene af Alteret, som staar for HERRENS
Aasyn i Aabenbaringsteltet; Resten af Blodet skal han
udgyde ved Foden af Brændofferalteret, som staar
ved Indgangen til Aabenbaringsteltet, 19 Men alt,
Fedtet skal han tage ud og bringe det som Røgoffer
paa Alteret. 20 Derpaa skal han gøre med Tyren paa
samme Maade som med den før nævnte Syndoffertyr.
Da skal Præsten skaffe dem Soning, saa de finder
Tilgivelse. 21 Saa skal Tyren bringes uden for Lejren
og brændes paa samme Maade som den før nævnte
Tyr. Det er Menighedens Syndoffer. 22 Men hvis
det er en Øverste, der forsynder sig og af Vanvare
overtræder et af HERRENS Forbud og derved paa
drager sig Skyld, 23 og den Synd, han har begaaet,

bliver ham vitterlig, saa skal den Offergave, han
bringer, være en lydefri Gedebuk. 24 Han skal lægge
sin Haand paa Bukkens Hoved og slagte den der,
hvor Brændofferet slagtes for HERRENS Aasyn.
Det er et Syndoffer. 25 Præsten skal tage noget af
Syndofferets Blod paa sin Finger og stryge det paa
Brændofferalterets Horn, og Resten af Blodet skal
han udgyde ved Brændofferalterets Fod. 26 Og alt
dets Fedt skal han bringe som Røgoffer paa Alteret
ligesom Fedtet fra Takofferet. Da skal Præsten skaffe
ham Soning for hans Synd, saa han finder Tilgivelse.
27 Men hvis det er en af Almuen, der af Vanvare
forsynder sig ved at overtræde et af HERRENS
Forbud og derved paadrager sig Skyld, 28 og den
Synd, han har begaaet, bliver ham vitterlig, saa
skal Offergaven, han bringer for den Synd, han har
begaaet, være en lydefri Ged. 29 Han skal lægge sin
Haand paa Syndofferets Hoved og slagte Syndofferet
der, hvor Brændofferet slagtes. 30 Præsten skal tage
noget af Gedens Blod paa sin Finger og stryge det
paa Brændofferalterets Horn, og Resten af Blodet
skal han udgyde ved Alterets Fod. 31 Og alt Fedtet
skal han tage ud, paa samme Maade som Fedtet
tages ud af Takofferet, og Præsten skal bringe det
som Røgoffer paa Alteret til en liflig Duft for HERREN.
Da skal Præsten skaffe ham Soning, saa han finder
Tilgivelse. 32 Men hvis den Offergave, han vil bringe
som Syndoffer, er et Lam, da skal det være et lydefrit
Hundyr, han bringer. 33 Han skal lægge sin Haand
paa Syndofferets Hoved og slagte det som Syndoffer
der, hvor Brændofferet slagtes. 34 Og Præsten skal
tage noget af Syndofferets Blod paa sin Finger og
stryge det paa Brændofferalterets Horn, men Resten
af Blodet skal han udgyde ved Alterets Fod, 35 og
alt Fedtet skal han tage ud, paa samme Maade
som Takofferlammets Fedt tages ud, og Præsten
skal bringe det som Røgoffer paa Alteret oven paa
HERRENS Ildofre. Da skal Præsten skaffe ham
Soning for den Synd, han har begaaet, saa han finder
Tilgivelse.

5 Hvis nogen, naar han hører en Forbandelse udtale,
synder ved at undlade at vidne, skønt han var
Øjenvidne eller paa anden Maade kender Sagen, og
saaledes paadrager sig Skyld, 2 eller hvis nogen,
uden at det er ham vitterligt, rører ved noget urent,
hvad enten det nu er et Aadsel af et urent vildt Dyr
eller af urent Kvæg eller urent Kryb, og han opdager
det og bliver sig sin Skyld bevidst, 3 eller naar han,
uden at det er ham vitterligt, rører ved Urenhed hos
et Menneske, Urenhed af en hvilken som helst Art,
hvorved man bliver uren, og han opdager det og
bliver sig sin Skyld bevidst, 4 eller naar nogen, uden
at det er ham vitterligt, med sine Læber aflægger
en uoverlagt Ed paa at ville gøre noget, godt eller
ondt, hvad nu et Menneske kan aflægge en uoverlagt
Ed paa, og han opdager det og bliver sig sin Skyld
bevidst i et af disse Tilfælde, 5 saa skal han, naar
han bliver sig sin Skyld bevidst i et af disse Tilfælde,
bekende det, han har forsyndet sig med, 6 og til
Bod for den Synd, han har begaaet, bringe HERREN
et Hundyr af Smaakvæget, et Faar eller en Ged,
som Syndoffer; da skal Præsten skaffe ham Soning
for hans Synd. 7 Men hvis han ikke evner at give
et Stykke Smaakvæg, skal han til Bod for sin Synd
bringe HERREN to Turtelduer eller Dueunger, en som
Syndoffer og en som Brændoffer. 8 Han skal bringe
dem til Præsten, og Præsten skal først frembære
den, der skal bruges til Syndoffer; han skal knække
Halsen paa den ved Nakken uden at rive Hovedet
helt af 9 og stænke noget af Syndofferets Blod
paa Alterets Side, medens Resten af Blodet skal
udpresses ved Alterets Fod. Det er et Syndoffer.
10 Men den anden skal han ofre som Brændoffer
paa den foreskrevne Maade; da skal Præsten skaffe
ham Soning for den Synd, han har begaaet, saa han
finder Tilgivelse. 11 Men hvis han ej heller evner
at give to Turtelduer eller Dueunger, skal han som
Offergave for sin Synd bringe en Tiendedel Efa fint
Hvedemel til Syndoffer, men han maa ikke hælde
Olie derover eller komme Røgelse derpaa, thi det er
et Syndoffer. 12 Han skal bringe det til Præsten, og
Præsten skal tage en Haandfuld deraf, det, som skal
ofres deraf, og bringe det som Røgoffer paa Alteret
oven paa HERRENS Ildofre. Det er et Syndoffer. 13
Da skal Præsten skaffe ham Soning for den Synd,
han har begaaet paa en af de nævnte Maader, saa
han finder Tilgivelse. Resten skal tilfalde Præsten
paa samme Maade som Afgrødeofferet. 14 HERREN
talede fremdeles til Moses og sagde: 15 Naar nogen
gør sig skyldig i Svig og af Vanvare forsynder sig
mod HERRENS Helliggaver, skal han til Bod derfor
som Skyldoffer bringe HERREN en lydefri Væder af
Smaakvæget, der er vurderet til mindst to Sølvsekel
efter hellig Vægt; 16 og han skal give Erstatning for,
hvad han har forsyndet sig med over for det hellige,
med Tillæg af en Femtedel af Værdien. Han skal give
Præsten det, og Præsten skal skaffe ham Soning ved
Skyldoffervæderen, saa han finder Tilgivelse. 17 Naar
nogen, uden at det er ham vitterligt, synder ved at
overtræde et af HERRENS Forbud, saa han bliver
skyldig og paadrager sig Skyld, 18 da skal han af

Smaakvæget bringe en lydefri Væder, der er taget
god, som Skyldoffer til Præsten, og Præsten skal
skaffe ham Soning for den uforsætlige Synd, han har
begaaet, uden at den var ham vitterlig, saa han finder
Tilgivelse. 19 Det er et Skyldoffer; han har paadraget
sig Skyld over for HERREN.

6 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: 2
Naar nogen forsynder sig og gør sig skyldig i Svig
mod HERREN, idet han frakender sin Næste Retten
til noget, der var ham betroet, et Haandpant eller
noget, han har røvet, eller han aftvinger sin Næste
noget, 3 eller han finder noget, som er tabt, og nægter
det, eller han aflægger falsk Ed angaaende en af alle
de Ting, som Mennesket forsynder sig ved at gøre, 4
saa skal han, naar han har forsyndet sig og føler sig
skyldig, tilbagegive det, han har røvet, eller det, han
har aftvunget, eller det, som var ham betroet, eller det
tabte, som han har fundet, 5 eller alt det, hvorom han
har aflagt falsk Ed; han skal erstatte det med dets
fulde Værdi med Tillæg af en Femtedel. Han skal give
den retmæssige Ejer det, den Dag han gør Bod. 6 Og
til Bod skal han af Smaakvæget bringe HERREN en
lydefri Væder, der er taget god; som Skyldoffer skal
han bringe den til Præsten. 7 Da skal Præsten skaffe
ham Soning for HERRENS Aasyn, saa han finder
Tilgivelse for enhver Ting, hvorved man paadrager
sig Skyld. 8 HERREN taled fremdeles til Moses og
sagde: 9 Giv Aron og hans Sønner dette Bud: Dette
er Loven om Brændofferet. Brændofferet skal blive
liggende paa sit Baal paa Alteret Natten over til næste
Morgen, og Alterilden skal holdes ved lige dermed.
10 Saa skal Præsten iføre sig sin Linnedklædning, og
Linnedbenklæder skal han iføre sig over sin Blusel,
og han skal borttage Asken, som bliver tilbage, naar
Ilden fortærer Brændofferet paa Alteret, og lægge
den ved Siden af Alteret. 11 Derefter skal han afføre
sig sine Klæder og tage andre Klæder paa og bringe
Asken uden for Lejren til et urent Sted. 12 Ilden paa
Alteret skal holdes ved lige dermed, den maa ikke
gaa ud: og Præsten skal hver Morgen tænde ny
Brændestykker paa Alteret og lægge Brændofferet til
Rette derpaa og saa bringe Takofrenes Fedtdele som
Røgoffer derpaa. 13 En stadig Ild skal holdes ved lige
paa Alteret, den maa ikke gaa ud. 14 Dette er Loven
om Afgrødeofferet: Arons Sønner skal frembære det
for HERRENS Aasyn, hen til Alteret. 15 Saa skal han
tage en Haandfuld af Afgrødeofferets Mel og Olie
og al Røgelsen, der følger med Afgrødeofferet, det,
der skal ofres deraf, og bringe det som Røgoffer paa
Alteret til en liflig Duft for HERREN. 16 Men Resten
deraf skal Aron og hans Sønner spise; usyret skal
det spises paa et helligt Sted; i Aabenbaringsteltets
Forgaard skal de spise det. 17 Det maa ikke bages
syret. Jeg har givet dem det som deres Del af
mine Ildofre; det er højhelligt ligesom Syndofferet
og Skyldofferet. 18 Alle af Mandkøn blandt Arons
Sønner maa spise det; denne Del af HERRENS
Ildofre skal være en evig gyldig Rettighed, de har
Krav paa fra Slægt til Slægt. Enhver, som rører
derved, bliver hellig. 19 HERREN talede fremdeles til
Moses og sagde: 20 Dette er den Offergave, Aron
og hans Sønner skal frembære for HERREN: En
Tiendedel Efa fint Hvedemel, et dagligt Afgrødeoffer,
Halvdelen om Morgenen og Halvdelen om Aftenen.
21 Det skal tilberedes paa Plade med Olie, og du
skal frembære det godt æltet, og du skal bryde det
i Stykker; et Afgrødeoffer, som er brudt i Stykker,
skal du frembære til en liflig Duft for HERREN. 22
Den Præst iblandt hans Sønner, der salves i hans
Sted, skal ofre det; det skal være en evig gyldig
Rettighed for HERREN, og som Heloffer skal det
ofres. 23 Ethvert Afgrødeoffer fra en Præst skal være
et Heloffer; det maa ikke spises. 24 HERREN talede
fremdeles til Moses og sagde: 25 Tal til Aron og hans
Sønner og sig: Dette er Loven om Syndofferet. Der,
hvor Brændofferet slagtes, skal Syndofferet slagtes for
HERRENS Aasyn; det er højhelligt. 26 Den Præst, der
frembærer Syndofferet, skal spise det; det skal spises
paa et helligt Sted, i Aabenbaringsteltets Forgaard.
27 Enhver, som rører ved Kødet deraf, bliver hellig.
Hvis noget af dets Blod stænkes paa en Klædning,
skal det Stykke, Blodet er stænket paa, tvættes paa
et helligt Sted. 28 Det Lerkar, det koges i, skal slaas i
Stykker; og hvis det er kogt i et Kobberkar, skal dette
skures og skylles med Vand. 29 Alle af Mandkøn
blandt Præsterne maa spise det; det er højhelligt. 30
Men intet Syndoffer maa spises, naar noget af dets
Blod bringes ind i Aabenbaringsteltet for at skaffe
Soning i Helligdommen; det skal opbrændes.

7 Dette er Loven om Skyldofferet. Det er højhelligt.
2 Der, hvor Brændofferet slagtes, skal Skyldofferet
slagtes. Dets Blod skal sprænges rundt om paa Alteret,
3 og alt dets Fedt skal frembæres. Fedthalen, Fedtet,
der dækker Indvoldene, og alt Fedtet paa Indvoldene,
4 begge Nyrerne med det Fedt, som sidder paa
dem ved Lændemusklerne, og Leverlappen, som
skal skilles fra ved Nyrerne. 5 Og Præsten skal
bringe det som Røgoffer paa Alteret, et Ildoffer for
HERREN. Det er et Skyldoffer. 6 Alle af Mandkøn
blandt Præsterne maa spise det; paa et helligt Sted

skal det spises; det er højhelligt. 7 Det er med
Skyldofferet som med Syndofferet, en og samme Lov
gælder for dem: Det tilfalder den Præst, der skaffer
Soning ved det. 8 Den Præst, som frembærer nogens
Brændoffer, ham skal Huden af det Brændoffer, han
frembærer, tilfalde. 9 Ethvert Afgrødeoffer, der bages i
Ovnen, eller som er tilberedt i Pande eller paa Plade,
tilfalder den Præst, der frembærer det; 10 men ethvert
Afgrødeoffer, der er rørt i Olie eller tørt, tilfalder
alle Arons Sønner, den ene lige saa vel som den
anden. 11 Dette er Loven om Takofferet, som bringes
HERREN. 12 Hvis det bringes som Lovprisningsoffer,
skal han sammen med Slagtofferet, der hører til
hans Lovprisningsoffer, frembære usyrede Kager,
rørte i Olie, usyrede Fladbrød, smurte med Olie,
og fint Hvedemel, æltet til Kager, rørte i Olie; 13
sammen med syrede Brødkager skal han frembære
sin Offergave som sit Lovprisningstakoffer. 14 Han
skal deraf frembære een Kage af hver Offergave
som en Offerydelse til HERREN; den tilfalder den
Præst, der sprænger Blodet af Takofferet paa Alteret.
15 Kødet af hans Lovprisningstakoffer skal spises
paa selve Offerdagen, intet deraf maa gemmes til
næste Morgen. 16 Er hans Offergaver derimod et
Løfteoffer eller et Frivilligoffer, skal det vel spises
paa selve Offerdagen, men hvad der levnes, maa
spises Dagen efter; 17 men hvad der saa er tilbage af
Offerkødet, skal opbrændes paa den tredje Dag; 18
og hvis der spises noget af hans Takoffers Kød paa
den tredje Dag, saa vil den, som bringer Offeret, ikke
kunne finde Guds Velbehag, det skal ikke tilregnes
ham, men regnes for urent Kød, og den, der spiser
deraf, skal undgælde for sin Brøde. 19 Det Kød,
der kommer i Berøring med noget som helst urent,
maa ikke spises, det skal opbrændes. I øvrigt maa
enhver, der er ren, spise Kødet; 20 men enhver, som
i uren Tilstand spiser Kød af HERRENS Takoffer, skal
udryddes af sin Slægt; 21 og naar nogen rører ved
noget urent, enten menneskelig Urenhed eller urent
Kvæg eller nogen Slags urent Kryb, og saa spiser
Kød af HERRENS Takoffer, skal han udryddes af sin
Slægt. 22 HERREN talede fremdeles til Moses og
sagde: 23 Tal til Israeliterne og sig: I maa ikke spise
noget som helst Fedt af Okser, Faar eller Geder. 24
Fedt af selvdøde og sønderrevne Dyr maa bruges til
alt, men I maa under ingen Omstændigheder spise
det. 25 Thi enhver, der spiser Fedtet af det Kvæg,
hvoraf der bringes HERREN Ildofre, den, der spiser
noget deraf, skal udryddes af sit Folk. 26 Og I maa
heller ikke nyde noget som helst Blod af Fugle eller
Kvæg, hvor I end opholder eder; 27 enhver, der
nyder noget som helst Blod, skal udryddes af sin
Slægt. 28 HERREN talede fremdeles til Moses og
sagde: 29 Tal til Israeliterne og sig: Den, der bringer
HERREN sit Takoffer, skal af sit Takoffer frembære
for HERREN den ham tilkommende Offergave; 30
med egne Hænder skal han frembære HERRENS
Ildofre. Han skal frembære Fedtet tillige med Brystet;
Brystet, for at Svingningen kan udføres dermed for
HERRENS Aasyn; 31 og Præsten skal bringe Fedtet
som Røgoffer paa Alteret, men Brystet skal tilfalde
Aron og hans Sønner. 32 Desuden skal I give Præsten
højre Kølle som Offerydelse af eders Takofre. 33 Den
af Arons Sønner, der frembærer Takofferets Blod og
Fedtet, ham tilfalder højre Kølle som hans Del. 34 Thi
Svingningsbrystet og Offerydelseskøllen tager jeg fra
Israeliterne af deres Takofre og giver dem til Præsten
Aron og hans Sønner, en evig gyldig Rettighed, som
de har Krav paa hos Israeliterne. 35 Det er Arons
og hans Sønners Del af HERRENS Ildofre, den,
som blev givet dem, den Dag han lod dem træde
frem for at gøre Præstetjeneste for HERREN, 36
den, som HERREN, den Dag han salvede dem, bød
Israeliterne at give dem, en evig gyldig Rettighed,
som de har Krav paa fra Slægt til Slægt. 37 Det er
Loven om Brændofferet, Afgrødeofferet, Syndofferet,
Skyldofferet, Indsættelsesofferet og Takofferet, 38
som HERREN paalagde Moses paa Sinaj Bjerg, den
Dag han bød Israeliterne at bringe HERREN deres
Offergaver i Sinaj Ørken.

8 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 »Tag Aron og hans Sønner sammen med
ham, Klæderne, Salveolien, Syndoffertyren, de to
Vædre og Kurven med de usyrede Brød 3 og
kald hele Menigheden sammen ved Indgangen til
Aabenbaringsteltet!« 4 Moses gjorde som HERREN
bød ham, og Menigheden forsamlede sig ved
Indgangen til Aabenbaringsteltet. 5 Og Moses sagde
til Menigheden: »Dette har HERREN paabudt at
gøre.« 6 Da lod Moses Aron og hans Sønner træde
frem og tvættede dem med Vand. 7 Og han gav
ham Kjortelen paa, omgjordede ham med Bæltet,
iførte ham Kaaben, gav ham Efoden paa, omgjordede
ham med Efodens Bælte og bandt dermed Efoden
fast paa ham; 8 saa anbragte han Brystskjoldet paa
ham, lagde Urim og Tummim i Brystskjoldet, 9 lagde
Hovedklædet om hans Hoved og fæstede Guldpladen,
det hellige Diadem, paa Forsiden af Hovedklædet,
som HERREN havde paalagt Moses. 10 Derpaa
tog Moses Salveolien og salvede Boligen og alle
Tingene deri og helligede dem; 11 saa bestænkede

han Alteret syv Gange dermed og salvede Alteret
og alt dets Tilbehør og Vandkummen med dens
Fodstykke for at hellige dem; 12 derpaa udgød han
noget af Salveolien over Arons Hoved og salvede
ham for at hellige ham. 13 Derefter lod Moses Arons
Sønner træde frem, iførte dem Kjortler, omgjordede
dem med Bælter og bandt Huer paa deres Hoveder,
som HERREN havde paalagt Moses. 14 Saa førte
han Syndoffertyren frem, og Aron og hans Sønner
lagde deres Hænder laa Syndoffertyrens Hoved. 15
Derefter slagtede Moses den, tog Blodet og strøg med
sin Finger noget deraf rundt om paa Alterets Horn
og rensede Alteret for Synd; men Resten af Blodet
udgød han ved Alterets Fod; saaledes helligede
han det ved at skaffe Soning for det. 16 Saa tog
Moses alt Fedtet paa Indvoldene, Leverlappen og
begge Nyrerne med Fedtet paa dem og bragte det
som Røgoffer paa Alteret. 17 Men Tyren, dens Hud,
Kød og Skarn, brændte han uden for Lejren, som
HERREN havde paalagt Moses. 18 Derpaa førte han
Brændoffervæderen frem, og Aron og hans Sønner
lagde deres Hænder paa Væderens Hoved. 19 Saa
slagtede Moses den og sprængte Blodet rundt om
paa Alteret; 20 og Moses skar Væderen i Stykker og
bragte Hovedet, Stykkerne og Fedtet som Røgoffer,
21 men Indvoldene og Skinnebenene tvættede han
med Vand; og saa bragte Moses hele Væderen som
Røgoffer paa Alteret. Det var et Brændoffer til en
liflig Duft, et Ildoffer for HERREN, som HERREN
havde paalagt Moses. 22 Derpaa førte han den anden
Væder, Indsættelsesvæderen, frem, og Aron og hans
Sønner lagde deres Hænder paa Væderens Hoved.
23 Saa slagtede Moses den, tog noget af dens Blod
og strøg det paa Arons højre Øreflip og paa hans
højre Tommelfinger og højre Tommeltaa. 24 Derpaa
lod Moses Arons Sønner træde frem og strøg noget
af Blodet paa deres højre Øreflip og paa deres højre
Tommelfinger og højre Tommeltaa, Men Resten af
Blodet sprængte han rundt om paa Alteret. 25 Derpaa
tog han Fedtet, Fedthalen, alt Fedtet paa Indvoldene,
Leverlappen og begge Nyrerne med Fedtet paa dem
og den højre Kølle: 26 Og af Kurven med de usyrede
Brød, som stod for HERRENS Aasyn, tog han en
usyret Kage, en Oliebrødkage og et Fladbrød og lagde
dem oven paa Fedtstykkerne og den højre Kølle, 27
lagde det saa alt sammen paa Arons og hans Sønners
Hænder og lod dem udføre Svingningen dermed for
HERRENS Aasyn. 28 Derpaa tog Moses det igen fra
dem og bragte det som Røgoffer paa Alteret oven
paa Brændofferet. Det var et Indsættelsesoffer til
en liflig Duft, et Ildoffer for HERREN. 29 Saa tog
Moses Brystet og udførte Svingningen dermed for
HERRENS Aasyn; det tilfaldt Moses som hans Del af
Indsættelsesvæderen, som HERREN havde paalagt
Moses. 30 Derefter tog Moses noget af Salveolien og
af Blodet paa Alteret og stænkede det paa Aron og
hans Klæder, ligeledes paa hans Sønner og deres
Klæder, og helligede saaledes Aron og hans Klæder
og ligeledes hans Sønner og deres Klæder. 31 Og
Moses sagde til Aron og hans Sønner: »Kog Kødet
ved Indgangen til Aabenbaringsteltet og spis det
der tillige med Brødet, som er i Indsættelseskurven,
saaledes som Budet lød til mig: Aron og hans Sønner
skal spise det! 32 Men hvad der levnes af Kødet og
Brødet skal I opbrænde. 33 I syv Dage maa I ikke
vige fra Indgangen til Aabenbaringsteltet, indtil eders
Indsættelsesdage er omme; thi syv Dage varer eders
Indsættelse. 34 Ligesom i Dag har HERREN paabudt
eder at gøre ogsaa de følgende Dage for at skaffe
eder Soning. 35 Ved Indgangen til Aabenbaringsteltet
skal I opholde eder Dag og Nat i syv Dage og holde
eder HERRENS Forskrift efterrettelig, for at I ikke skal
dø; thi saaledes lød hans Bud til mig!« 36 Og Aron
og hans Sønner gjorde alt, hvad HERREN havde
paabudt ved Moses.

9 Den ottende Dag kaldte Moses Aron og hans
Sønner og Israels Ældste til sig 2 og sagde til
Aron: »Tag dig en Kalv til Syndoffer og en Væder til
Brændoffer, begge uden Lyde, og før dem frem for
HERRENS Aasyn. 3 Og tal saaledes til Israeliterne:
Tag eder en Gedebuk til Syndoffer, en Kalv og et
Lam, begge aargamle og uden Lyde, til Brændoffer 4
og en Okse og en Væder til Takoffer for at ofre dem
for HERRENS Aasyn og desuden et Afgrødeoffer, rørt
i Olie; thi i Dag vil HERREN vise sig for eder!« 5 Da
tog de, hvad Moses havde paalagt dem, og bragte det
hen foran Aabenbaringsteltet; og hele Menigheden
traadte frem og stillede sig for HERRENS Aasyn.
6 Og Moses sagde: »Det er dette, HERREN har
paalagt eder at gøre, for at HERRENS Herlighed
kan vise sig for eder.« 7 Saa sagde Moses til Aron:
»Træd hen til Alteret og bring dit Syndoffer og dit
Brændoffer for at skaffe dig og dit Hus Soning og
bring saa Folkets Offergave for at skaffe det Soning,
saaledes som HERREN har paabudt!« 8 Da traadte
Aron hen til Alteret og slagtede sin Syndofferkalv; 9
og Arons Sønner bragte ham Blodet, og han dyppede
sin Finger i Blodet og strøg det paa Alterets Horn;
men Resten af Blodet hældte han ud ved Alterets
Fod. 10 Derpaa bragte han Syndofferets Fedt, Nyrer
og Leverlap som Røgoffer paa Alteret, saaledes som

HERREN havde paalagt Moses; 11 men Kødet og
Huden opbrændte han uden for Lejren. 12 Derefter
slagtede han Brændofferet, og Arons Sønner rakte
ham Blodet, og han sprængte det rundt om paa
Alteret. 13 Saa rakte de ham Brændofferet, Stykke
for Stykke, tillige med Hovedet, og han bragte det
som Røgoffer paa Alteret. 14 Men Indvoldene og
Skinnebenene tvættede han med Vand og bragte det
derpaa som Røgoffer oven paa Brændofferet paa
Alteret. 15 Derefter frembar han Folkets Offergave.
Først tog han Folkets Syndofferbuk, slagtede den og
ofrede den som Syndoffer paa samme Maade som
den før nævnte; 16 saa frembar han Brændofferet og
ofrede det paa den foreskrevne Maade; 17 derefter
frembar han Afgrødeofferet, tog en Haandfuld deraf
og bragte det som Røgoffer paa Alteret foruden
det daglige Morgenbrændoffer; 18 saa slagtede han
Oksen og Væderen som Takoffer fra Folket. Og Arons
Sønner rakte ham Blodet, og han sprængte det rundt
om paa Alteret. 19 Men Fedtstykkerne af Oksen og
Væderen, Fedthalen, Fedtet paa Indvoldene, Nyrerne
og Leverlappen, 20 disse Fedtdele lagde de oven paa
Bryststykkerne, og Fedtstykkerne bragte han som
Røgoffer paa Alteret, 21 men med Bryststykkerne og
højre Kølle udførte Aron Svingningen for HERRENS
Aasyn, som Moses havde paabudt. 22 Derefter løftede
Aron sine Hænder over Folket og velsignede dem
og steg saa ned efter at have bragt Syndofferet,
Brændofferet og Takofferet. 23 Moses og Aron gik
derpaa ind i Aabenbaringsteltet, og da de kom ud
derfra, velsignede de Folket. Da viste HERRENS
Herlighed sig for alt Folket; 24 og Ild for ud fra
HERRENS Aasyn og fortærede Brændofferet og
Fedtstykkerne paa Alteret. Og alt Folket saa det, og
de jublede og faldt ned paa deres Ansigt.

10 Men Arons Sønner Nadab og Abihu tog hver
sin Pande, kom Ild i dem og lagde Røgelse
derpaa og frembar for HERRENS Aasyn fremmed Ild,
som han ikke havde paalagt dem. 2 Da for Ild ud fra
HERRENS Aasyn og fortærede dem, saa de døde for
HERRENS Aasyn. 3 Moses sagde da til Aron: »Det
er det, HERREN talede om, da han sagde: Jeg viser
min Hellighed paa dem, der staar mig nær, og min
Herlighed for alt Folkets Øjne!« Og Aron tav. 4 Da
kaldte Moses Misjael og Elzafan, Arons Farbroder,
Uzziels Sønner, til sig og sagde til dem: »Kom og
bær eders Frænder bort fra Helligdommen uden for
Lejren!« 5 Og de kom og bar dem uden for Lejren i
deres Kjortler, som Moses havde sagt. 6 Men Moses
sagde til Aron og hans Sønner Eleazar og Itamar:
»I maa hverken lade eders Haar vokse frit eller
sønderrive eders Klæder, ellers skal I dø og Vrede
komme over hele Menigheden; lad eders Brødre,
hele Israels Hus, begræde den Brand, HERREN
har antændt; 7 og vig ikke fra Aabenbaringsteltets
Indgang, ellers skal I dø, thi HERRENS Salveolie er
paa eder!« Og de gjorde som Moses sagde. 8 Og
HERREN talede til Aron og sagde: 9 Vin og stærk
Drik maa hverken du eller dine Sønner drikke, naar
I gaaet ind i Aabenbaringsteltet, for at I ikke skal
dø. Det skal være eder en evig gyldig Anordning fra
Slægt til Slægt, 10 for at I kan gøre Skel mellem
det hellige og det, der ikke er helligt, og mellem
det urene og det rene, 11 og for at I kan vejlede
Israeliterne i alle de Love, HERREN har kundgjort
dem ved Moses. 12 Og Moses sagde til Aron og
hans tilbageblevne Sønner Eleazar og Itamar: »Tag
Afgrødeofferet, der er levnet fra HERRENS Ildoffer,
og spis det usyret ved Siden af Alteret, thi det er
højhelligt; 13 I skal spise det paa et helligt Sted; det er
jo din og dine Sønners retmæssige Del af HERRENS
Ildofre; thi saaledes er det mig paabudt. 14 Og
Svingningsbrystet og Offerydelseskøllen skal I spise
paa et rent Sted, du, dine Sønner og Døtre, thi de er
givet dig tillige med dine Sønner som en retmæssig
Del af Israeliternes Takofre; 15 Offerydelseskøllen og
Svingningsbrystet skal man frembære sammen med
de til Ildofre bestemte Fedtdele, for at Svingningen
kan udføres for HERRENS Aasyn, og de skal tilfalde
dig og dine Sønner tillige med dig som en evig gyldig
Rettighed, saaledes som HERREN har paabudt!«
16 Og Moses spurgte efter Syndofferbukken, men
se, den var opbrændt. Da blev han fortørnet paa
Eleazar og Itamar, Arons tilbageblevne Sønner, og
sagde: 17 »Hvorfor har I ikke spist Syndofferet paa
det hellige Sted? Det er jo dog højhelligt, og han har
givet eder det, for at I skal borttage Menighedens
Skyld og saaledes skaffe dem Soning for HERRENS
Aasyn. 18 Se, Blodet deraf er ikke blevet bragt ind i
Helligdommens Indre, derfor havde det været eders
Pligt at spise det paa det hellige Sted, saaledes
som jeg har paabudt!« 19 Men Aron svarede Moses:
»Se, de har i Dag frembaaret deres Syndoffer og
Brændoffer for HERRENS Aasyn, og en saadan
Tilskikkelse har ramt mig! Om jeg i Dag havde spist
Syndofferkød, vilde HERREN da have billiget det?«
20 Da Moses hørte dette, billigede han det.

11 HERREN talede til Moses og Aron og sagde
til dem: 2 Tal til Israeliterne og sig: Af alle Dyr
paa Jorden maa du spise følgende: 3 Alle Dyr, der

har Klove, helt spaltede Klove, og tygger Drøv, maa I
spise. 4 Men følgende maa I ikke spise af dem der
tygger Drøv, og af dem, der har Klove: Kamelen, thi
den tygger vel Drøv, men har ikke Klove; den skal
være eder uren; 5 Klippegrævlingen, thi den tygger
vel Drøv, men har ikke Klove: den skal være eder
uren; 6 Haren, thi den tygger vel Drøv, men har ikke
Klove; den skal være eder uren; 7 Svinet, thi det
har vel Klove, helt spaltede Klove, men tygger ikke
Drøv; det skal være eder urent. 8 Deres Kød maa I
ikke spise, og ved Aadslerne af dem maa I ikke røre;
de skal være eder urene. 9 Af alt, hvad der lever i
Vandet, maa I spise følgende: Alt i Vandet, baade i
Havet og i Floderne, som har Finner og Skæl, maa I
spise; 10 men af alt, hvad der rører sig i Vandet, af
alle levende Væsener i Vandet, skal det, som ikke
har Finner eller Skæl, hvad enten det er i Havet eller
Floderne, være eder en Vederstyggelighed. 11 De
skal være eder en Vederstyggelighed, deres Kød maa
I ikke spise, og Aadslerne af dem skal I regne for en
Vederstyggelighed. 12 Alt i Vandet, som ikke har Finner
eller Skæl, skal være eder en Vederstyggelighed.
13 Følgende er de Fugle, I skal regne for en
Vederstyggelighed, de maa ikke spises, de er en
Vederstyggelighed: Ørnen, Lammegribben, Havørnen,
14 Glenten, de forskellige Arter af Falke, 15 alle de
forskellige Arter af Ravne, 16 Strudsen, Takmasfuglen,
Maagen, de forskellige Arter af Høge, 17 Uglen,
Fiskepelikanen, Hornuglen, 18 Tinsjemetfuglen,
Pelikanen, Aadselgribben, 19 Storken, de forskellige
Arter af Hejrer, Hærfuglen og Flagermusen. 20 Alt
vinget Kryb der gaar paa fire, skal være eder en
Vederstyggelighed. 21 Af alt det vingede Kryb, som
gaar paa fire, maa I dog spise følgende: Dem, der
har Skinneben oven over Fødderne til at hoppe med
paa Jorden. 22 Af dem maa I spise følgende: De
forskellige Arter af Græshopper, Solamgræshopper,
Hargolgræshopper og Hagabgræshopper. 23 Men alt
andet vinget Kryb, der gaar paa fire, skal være eder
en Vederstyggelighed. 24 Ved følgende Dyr bliver I
urene, enhver, der rører ved Aadslerne af dem, bliver
uren til Aften, 25 og enhver, der bærer et Aadsel af
dem, skal tvætte sine Klæder og være uren til Aften:
26 Alle Dyr, der har Klove, men ikke helt spaltede, og
som ikke tygger Drøv, skal være urene; enhver, der
rører ved dem, bliver uren. 27 Alle firføddede Dyr, der
gaar paa Poter, skal være eder urene; enhver der
rører ved et Aadsel af dem, bliver uren til Aften, 28
og den, som bærer et Aadsel af dem, skal tvætte
sine Klæder og være uren til Aften; de skal være
eder urene. 29 Af Krybet, der kryber paa Jorden,
skal følgende være eder urene: Væselen, Musen, de
forskellige Arter af Firben, 30 Anakaen, Koadyret,
Leta'aen, Hometdyret og Tinsjemetdyret. 31 Det er
dem, som skal være eder urene af alt Krybet. Enhver,
der rører ved dem, naar de er døde, skal være uren
til Aften; 32 alt, hvad et dødt Dyr af den Slags falder
ned paa, bliver urent, alle Træting, Klæder, Skind,
Sække, overhovedet alt, hvad der bruges ved et eller
andet Arbejde; det skal lægges i Vand og være urent
til Aften; derpaa skal det være rent. 33 Og falder et af
den Slags ned i et Lerkar, saa bliver alt, hvad der
er deri, urent, og ethvert saadant Kar skal I slaa i
Stykker; 34 alt spiseligt, som man kommer Vand paa,
og alt flydende, der tjener til Drikke, bliver urent i et
saadant Kar. 35 Alt, hvad et dødt Dyr af den Slags
falder ned paa, bliver urent; Ovne og Ildsteder skal
nedbrydes, de er urene, og urene skal de være eder.
36 Dog bliver Kilder og Cisterner, Steder, hvor der
samler sig Vand, ved at være rene; men den, der
rører ved Aadslerne deri, bliver uren. 37 Falder et
dødt Dyr af den Slags ned paa nogen som helst
Slags Sæd, der bruges til Udsæd, bliver denne ved at
være ren; 38 men kommes der Vand paa Sæden,
og der saa falder et dødt Dyr af den Slags ned paa
den, skal den være eder uren. 39 Naar noget af det
Kvæg, der tjener eder til Føde, dør, skal den, der
rører ved den døde Krop, være uren til Aften. 40 Den,
der spiser noget af den døde Krop, skal tvætte sine
Klædet og være uren til Aften, og den, der bærer
den døde Krop, skal tvætte sine Klæder og være
uren til Aften. 41 Alt Kryb, der kryber paa Jorden,
er en Vederstyggelighed, det maa ikke spises; 42
intet af det, der kryber paa Bugen, og intet af det, der
gaar paa fire, saa lidt som det, der har mange Ben,
intet af Krybet, der kryber paa Jorden, maa I spise
thi det er en Vederstyggelighed. 43 Gør ikke eder
selv til en Vederstyggelighed ved noget som helst
krybende Kryb, gør eder ikke urene derved, saa I
bliver urene deraf: 44 thi jeg er HERREN eders Gud,
og I skal hellige eder og være hellige, thi jeg er hellig.
Gør eder ikke urene ved noget som helst Kryb, der
rører sig paa Jorden; 45 thi jeg er HERREN, der førte
eder op fra Ægypten for at være eders Gud; I skal
være hellige, thi jeg er hellig! 46 Det er Loven om
Dyr og Fugle og alle levende Væsener, der bevæger
sig i Vandet, og alle levende Væsener, der kryber
paa Jorden, 47 til Skel mellem det urene og det rene,
mellem de Dyr, der maa spises, og dem, der ikke
maa spises.

12 Og HERREN talede til Moses og sagde: **2** Tal
til Israeliterne og sig: Naar en Kvinde bliver
frugtsommelig og føder en Dreng, skal hun være uren
i syv Dage; ligesom i den Tid hun har sin maanedlige
Urenhed, skal hun være uren. **3** Paa den ottende Dag
skal Drengen omskæres paa sin Forhud. **4** Derefter
skal hun holde sig hjemme i tre og tredive Dage,
medens hun har sit Renselsesblod; hun maa ikke
røre ved noget helligt eller komme til Helligdommen,
før hendes Renselsestid er omme. **5** Føder hun
derimod et Pigebarn, skal hun være uren i to Uger
ligesom under sin maanedlige Urenhed; og derpaa
skal hun holde sig hjemme i seks og tresindstyve
Dage, medens hun har sit Renselsesblod. **6** Naar
hendes Renselsestid er omme, skal hun, baade efter
et Drengebarn og et Pigebarn, bringe et aargammelt
Lam som Brændoffer og en Dueunge eller Turteldue
som Syndoffer til Præsten ved Aabenbaringsteltets
Indgang; **7** og han skal frembære det for HERRENS
Aasyn og skaffe hende Soning, saa hun bliver ren
efter sit Blodtab. Det er Loven om en Kvinde, der
føder, hvad enten det er en Dreng eller en Pige. **8**
Men hvis hun ikke evner at give et Lam, skal hun
tage to Turtelduer eller Dueunger, en til Brændoffer
og en til Syndoffer, og Præsten skal skaffe hende
Soning, saa hun bliver ren.

13 Og HERREN talede til Moses og Aron og sagde:
2 Naar der paa et Menneskes Hud viser sig en
Hævelse eller Udslæt eller en lys Plet, som kan blive
til Spedalskhed paa hans Hud, skal han føres hen til
Præsten Aron eller en af hans Sønner, Præsterne. **3**
Præsten skal da syne det syge Sted paa Huden, og
naar Haarene paa det syge Sted er blevet hvide og
Stedet ser ud til at ligge dybere end Huden udenom,
saa er det Spedalskhed, og saa skal Præsten efter at
have synet ham erklære ham for uren. **4** Men hvis det
er en hvid Plet paa Huden og den ikke ser ud til at
ligge dybere end Huden udenom og Haarene ikke er
blevet hvide, saa skal Præsten lukke den angrebne
inde i syv Dage; **5** og paa den syvende Dag skal
Præsten syne ham. Viser det sig da, at Ondet ikke
har skiftet Udseende eller bredt sig paa Huden, skal
Præsten igen lukke ham inde i syv Dage; **6** og paa
den syvende Dag skal Præsten atter syne ham. Hvis
det da viser sig, at Ondet er ved at svinde, og at det
ikke har bredt sig paa Huden, skal Præsten erklære
ham for ren; da er det almindeligt Udslæt paa Huden;
han skal da tvætte sine Klæder og være ren. **7** Men
hvis Udslættet breder sig paa Huden, efter at han
har ladet Præsten syne sig for at blive erklæret for
ren, og hvis Præsten, naar han anden Gang lader
sig syne af ham, **8** ser, at Udslættet har bredt sig
paa Huden, saa skal Præsten erklære ham for uren;
det er Spedalskhed. **9** Naar et Menneske angribes
af Spedalskhed, skal han føres hen til Præsten, **10**
og Præsten skal syne ham; og naar der da viser sig
at være en hvid Hævelse paa Huden og Haarene
derpaa er blevet hvide og der vokser vildt Kød i
Hævelsen, **11** saa er det gammel Spedalskhed paa
hans Hud, og da skal Præsten erklære ham for uren;
han behøver ikke at lukke ham inde, thi han er uren.
12 Men hvis Spedalskheden bryder ud paa Huden
og Spedalskheden bedækker hele den angrebnes
Hud fra Top til Taa, saa vidt Præsten kan se, **13**
og Præsten ser, at Spedalskheden bedækker hele
hans Legeme, saa skal han erklære den angrebne
for ren; han er blevet helt hvid, han er ren. **14** Men
saa snart der viser sig vildt Kød paa ham, er han
uren; **15** og naar Præsten ser det vilde Kød, skal
han erklære ham for uren; det vilde Kød er urent,
det er Spedalskhed. **16** Hvis derimod det vilde Kød
forsvinder og han bliver hvid, skal han gaa til Præsten;
17 og hvis det, naar Præsten syner ham, viser sig, at
den angrebne er blevet hvid, skal Præsten erklære
den angrebne for ren; han er ren. **18** Naar nogen paa
sin Hud har haft en Betændelse, som er lægt, **19** og
der saa paa det Sted, som var betændt, kommer en
hvid Hævelse eller en rødlighvid Plet, skal han lad
sig syne af Præsten; **20** og hvis Præsten finder, at
Stedet ser ud til at ligge dybere end Huden udenom
og Haarene derpaa er blevet hvide, skal Præsten
erklære ham for uren; det er Spedalskhed, der er
brudt frem efter Betændelsen. **21** Men hvis der, naar
Præsten syner det, ikke viser sig at være hvide Haar
derpaa og det ikke ligger dybere end Huden udenom,
men er ved at svinde, da skal Præsten lukke ham
inde i syv Dage; **22** og naar det da breder sig paa
Huden, skal Præsten erklære ham for uren; det er
Spedalskhed. **23** Men hvis den hvide Plet bliver,
som den er, uden at brede sig, da er det et Ar efter
Betændelsen, og Præsten skal erklære ham for ren.
24 Eller naar nogen faar et Brandsaar paa Huden,
og det Kød, der vokser i Brandsaaret, frembyder en
rødlighvid eller hvid Plet, **25** saa skal Præsten syne
ham, og hvis det da viser sig, at Haarene paa Pletten
er blevet hvide og den ser ud til at ligge dybere end
Huden udenom, saa er det Spedalskhed, der er brudt
frem i Brandsaaret; og da skal Præsten erklære ham
for uren; det er Spedalskhed. **26** Men hvis det, naar
Præsten synet ham, viser sig, at der ingen hvide Haar
er paa den lyse Plet, og at en ikke ligger dybere end

Huden udenom, men at den er ved at svinde, saa skal
Præsten lukke ham inde i syv Dage; 27 og paa den
syvende Dag skal Præsten syne ham, og naar den
da har bredt sig paa Huden, skal Præsten erklære
ham for uren; det er Spedalskhed. 28 Men hvis den
lyse Plet bliver, som den er, uden at brede sig paa
Huden, og er ved at svinde, saa er det en Hævelse
efter Brandsaaret, og da skal Præsten erklære ham
for ren; thi det er et Ar efter Brandsaaret. 29 Naar
en Mand eller Kvinde angribes i Hoved eller Skæg,
30 skal Præsten syne det syge Sted, og hvis det da
ser ud til at ligge dybere end Huden udenom og der
er guldgule, tynde Haar derpaa, saa skal Præsten
erklære ham for uren; det er Skurv, Spedalskhed i
Hoved eller Skæg. 31 Men hvis det skurvede Sted,
naar Præsten syner det, ikke ser ud til at ligge dybere
end Huden udenom, uden at dog Haarene derpaa
er sorte, da skal Præsten lukke den skurvede inde i
syv Dage; 32 og paa den syvende Dag skal Præsten
syne ham, og hvis da Skurven ikke har bredt sig og
der ikke er kommet guldgule Haar derpaa og Skurven
ikke ser ud til at ligge dybere end Huden udenom, 33
da skal den angrebne lade sig rage uden dog at lade
det skurvede Sted rage; saa skal Præsten igen lukke
den skurvede inde i syv Dage. 34 Paa den syvende
Dag skal Præsten syne Skurven, og hvis det da viser
sig, at Skurven ikke har bredt sig paa Huden, og at
den ikke ser ud til at ligge dybere end Huden udenom,
saa skal Præsten erklære ham for ren; da skal han
tvætte sine Klæder og være ren. 35 Men hvis Skurven
breder sig paa Huden, efter at han er erklæret for ren,
36 da skal Præsten syne ham; og hvis det saa viser
sig, at Skurven har bredt sig, behøver Præsten ikke
at undersøge, om der er guldgule Haar; han er uren.
37 Men hvis Skurven ikke har skiftet Udseende og
der er vokset sorte Haar frem derpaa, da er Skurven
lægt; han er ren, og Præsten skal erklære ham for
ren. 38 Naar en Mand eller Kvinde faar lyse Pletter,
hvide Pletter paa Huden, 39 skal Præsten syne dem;
og hvis der da paa deres Hud viser sig hvide Pletter,
det er ved at svinde, er det Blegner, der er brudt ud
paa Huden; han er ren. 40 Naar nogen bliver skaldet
paa Baghovedet, saa er han kun isseskaldet; han er
ren. 41 Og hvis han bliver skaldet ved Panden og
Tindingerne, saa er han kun pandeskaldet; han er
ren. 42 Men kommer der paa hans skaldede Isse
eller Pande et rødlighvidt Sted, er det Spedalskhed,
der bryder frem paa hans skaldede Isse eller Pande.
43 Saa skal Præsten syne ham, og viser det sig da, at
Hævelsen paa det syge Sted paa hans skaldede Isse
eller Pande er rødlighvid, af samme Udseende som
Spedalskhed paa Huden, 44 saa er han spedalsk;
han er uren, og Præsten skal erklære ham for uren;
paa sit Hoved er han angrebet. 45 Den, der er
spedalsk, den, som lider af Sygdommen, skal gaa
med sønderrevne Klæder, hans Haar skal vokse frit,
han skal tilhylle sit Skæg, og: »uren, uren!« skal
han raabe. 46 Saa længe han er angrebet, skal han
være uren; uren er han, for sig selv skal han bo,
uden for Lejren skal hans Opholdssted være. 47
Naar der kommer Spedalskhed paa en Klædning
enten af Uld eller Lærred 48 eller paa vævet eller
knyttet Stof af Lærred eller Uld eller paa Læder
eller Læderting af enhver Art 49 og det angrebne
Sted paa Klædningen, Læderet, det vævede eller
knyttede Stof eller Lædertingene viser sig at være
grønligt eller rødligt, saa er det Spedalskhed og skal
synes af Præsten. 50 Og naar Præsten har synet
Skaden, skal han lukke den angrebne Ting inde i
syv Dage. 51 Paa den syvende Dag skal han syne
den angrebne Ting, og dersom Skaden har bredt sig
paa Klædningen, det vævede eller knyttede Stof eller
Læderet, de forskellige Læderting, saa er Skaden
ondartet Spedalskhed, det er urent. 52 Da skal han
brænde Klædningen eller det af Uld eller Lærred
vævede eller knyttede Stof eller alle de Læderting,
som er angrebet; thi det er ondartet Spedalskhed,
det skal opbrændes. 53 Men hvis Præsten finder, at
Skaden ikke har bredt sig paa Klædningen eller det
vævede eller knyttede Stof eller paa de forskellige
Slags Læderting, 54 saa skal Præsten paabyde, at
den angrebne Ting skal tvættes, og derpaa igen lukke
den inde i syv Dage. 55 Præsten skal da syne den
angrebne Ting, efter at den er tvættet, og viser det
sig da, at Skaden ikke har skiftet Udseende, saa
er den uren, selv om Skaden ikke har bredt sig;
du skal opbrænde den; det er ædende Udslæt paa
Retten eller Vrangen. 56 Men hvis det, naar Præsten
syner det, viser sig, at Skaden er ved at svinde
efter Tvætningen, saa skal han rive det angrebne
Sted af Klædningen eller Læderet eller det vævede
eller knyttede Stof. 57 Viser det sig da igen paa
Klædningen eller det vævede eller knyttede Stof eller
de forskellige Læderting, da er det Spedalskhed, der
er ved at bryde ud; du skal opbrænde de angrebne
Ting. 58 Men den Klædning eller det vævede eller
knyttede Stof eller de forskellige Læderting, hvis
Skade svinder efter Tvætningen, skal tvættes paa ny;
saa er det rent. — 59 Det er Loven om Spedalskhed
paa Klæder af Uld eller Lærred eller paa vævet eller
knyttet Stof eller paa alskens Læderting; efter den
skal de erklæres for rene eller urene.

14 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Dette er Loven om, hvorledes man skal
forholde sig med Renselsen af en spedalsk: Han
skal fremstilles for Præsten, **3** og Præsten skal gaa
uden for Lejren og syne ham, og viser det sig da, at
Spedalskheden er helbredt hos den spedalske, **4**
skal Præsten give Ordre til at tage to levende, rene
Fugle, Cedertræ, karmoisinrødt Garn og en Ysopkvist
til den, der skal renses. **5** Og Præsten skal give
Ordre til at slagte den ene Fugl over et Lerkar med
rindende Vand. **6** Saa skal han tage den levende Fugl,
Cedertræet, det karmoisinrøde Garn og Ysopkvisten
og dyppe dem tillige med den levende Fugl i Blodet
af den Fugl, der er slagtet over det rindende Vand, **7**
og syv Gange foretage Bestænkning paa den, der
skal renses for Spedalskhed, og saaledes rense
ham; derpaa skal han lade den levende Fugl flyve
ud over Marken. **8** Men den, der skal renses, skal
tvætte sine Klæder, afrage alt sit Haar og bade
sig i Vand; saa er han ren. Derefter maa han gaa
ind i Lejren, men han skal syv Dage opholde sig
uden for sit Telt. **9** Paa den syvende Dag skal han
afrage alt sit Haar, sit Hovedhaar, sit Skæg, sine
Øjenbryn, alt sit Haar skal han afrage, og han skal
tvætte sine Klæder og bade sit Legeme i Vand; saa
er han ren. **10** Men den ottende Dag skal han tage to
lydefri Væderlam og et lydefrit, aargammelt Hunlam,
desuden tre Tiendedele Efa fint Hvedemel, rørt i Olie,
til Afgrødeoffer og en Log Olie. **11** Saa skal den Præst,
der foretager Renselsen, stille den, der skal renses,
tillige med disse Offergaver frem for HERRENS Aasyn
ved Aabenbaringsteltets Indgang. **12** Og Præsten
skal tage det ene Væderlam og frembære det som
Skyldoffer tillige med den Log Olie, som hører dertil,
og udføre Svingningen dermed for HERRENS Aasyn.
13 Og han skal slagte Lammet der, hvor Syndofferet
og Brændofferet slagtes, paa det hellige Sted, thi
ligesom Syndofferet tilfalder Skyldofferet Præsten;
det er højhelligt. **14** Derpaa skal Præsten tage noget
af Skyldofferets Blod, og Præsten skal stryge det
paa højre Øreflip af den, der skal renses, og paa
hans højre Tommelfinger og højre Tommeltaa; **15**
og Præsten skal tage noget af den Log Olie, som
hører dertil, og hælde det i sin venstre Haand, **16**
og Præsten skal dyppe sin højre Pegefinger i den
Olie, han har i sin venstre Haand, og med sin Finger
stænke Olien syv Gange foran HERRENS Aasyn.
17 Og af den Olie, han har tilbage i sin Haand, skal
Præsten stryge noget paa højre Øreflip af den, der
skal renses, og paa hans højre Tommelfinger og
højre Tommeltaa oven paa Skyldofferets Blod. **18**
Og Præsten skal hælde det, der er tilbage af Olien i
hans Haand, paa Hovedet af den, der skal renses,
og saaledes skal Præsten skaffe ham Soning for
HERRENS Aasyn. **19** Derpaa skal Præsten ofre
Syndofferet og skaffe den, der skal renses, Soning for
hans Urenhed. **20** Og Præsten skal ofre Brændofferet
og Afgrødeofferet paa Alteret og saaledes skaffe ham
Soning; saa er han ren. **21** Men hvis han er fattig og
ikke evner at give saa meget, skal han tage et enkelt
Lam til Skyldoffer, til at udføre Svingningen med, for
at der kan skaffes ham Soning, desuden en Tiendedel
Efa fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer og en
Log Olie **22** og to Turtelduer eller Dueunger, hvad
han nu evner at give, den ene skal være til Syndoffer,
den anden til Brændoffer. **23** Dem skal han den
ottende Dag efter sin Renselse bringe til Præsten ved
Aabenbaringsteltets Indgang for HERRENS Aasyn.
24 Saa skal Præsten tage Skyldofferlammet med den
Log Olie, som hører dertil, og Præsten skal udføre
Svingningen dermed for HERRENS Aasyn. **25** Og
han skal slagte Skyldofferlammet, og Præsten skal
tage noget af Skyldofferets Blod og stryge det paa
højre Øreflip af den, der skal renses, og paa hans
højre Tommelfinger og højre Tommeltaa. **26** Og af
Olien skal Præsten hælde noget i sin venstre Haand,
27 og Præsten skal med sin højre Pegefinger syv
Gange stænke noget af Olien, som er i hans venstre
Haand, for HERRENS Aasyn. **28** Og af Olien, som
er i hans Haand, skal Præsten stryge noget paa
højre Øreflip af den, der skal renses, og paa hans
højre Tommelfinger og højre Tommeltaa oven paa
Skyldofferets Blod. **29** Og Resten af Olien, som er
i hans Haand, skal Præsten hælde paa Hovedet
af den, der skal renses, for at skaffe ham Soning
for HERRENS Aasyn. **30** Derpaa skal han ofre den
ene Turteldue eller Dueunge, hvad han nu har evnet
at give, **31** den ene som Syndoffer, den anden
som Brændoffer, sammen med Afgrødeofferet; og
Præsten skal skaffe den, der skal renses, Soning
for HERRENS Aasyn. **32** Det er Loven om den, der
har været angrebet af Spedalskhed og ikke evner at
bringe det almindelige Offer ved sin Renselse. **33**
Og HERREN talede til Moses og Aron og sagde:
34 Naar I kommer til Kana'ans Land, som jeg vil
give eder i Eje, og jeg lader Spedalskhed komme
frem paa et Hus i eders Ejendomsland, **35** saa skal
Husets Ejer gaa hen og melde det til Præsten og
sige: »Der har i mit Hus vist sig noget, der ligner
Spedalskhed!« **36** Da skal Præsten give Ordre til at
flytte alt ud af Huset, inden han kommer for at syne
Pletten, for at ikke noget af, hvad der er i Huset, skal

blive urent; derpaa skal Præsten komme for at syne
Huset. 37 Viser det sig da, naar han syner Pletten, at
Pletten paa Husets Vægge frembyder grønlige eller
rødlige Fordybninger, der ser ud til at ligge dybere
end Væggen udenom, 38 skal Præsten gaa ud af
Huset til Husets Dør og holde Huset lukket i syv
Dage. 39 Paa den syvende Dag skal Præsten komme
igen og syne det, og hvis det da viser sig, at Pletten
har bredt sig paa Husets Vægge, 40 skal Præsten
give Ordre til at udtage de angrebne Sten og kaste
dem hen paa et urent Sted uden for Byen 41 og til at
skrabe Lerpudset af Husets indvendige Vægge og
hælde det fjernede Puds ud paa et urent Sted uden
for Byen. 42 Derefter skal man tage andre Sten og
sætte dem ind i Stedet for de gamle og ligeledes tage
nyt Puds og pudse Huset dermed. 43 Hvis Pletten
saa atter bryder frem i Huset, efter at Stenene er
taget ud, Pudset skrabet af og Huset pudset paa ny,
44 skal Præsten komme og syne Huset, og viser det
sig da, at Pletten har bredt sig paa Huset, saa er det
ondartet Spedalskhed, der er paa Huset; det er urent.
45 Da skal man rive Huset ned, Sten, Træværk og alt
Pudset paa Huset, og bringe det til et urent Sted uden
for Byen. 46 Den, som gaar ind i Huset, saa længe
det er lukket, skal være uren til Aften; 47 den, der
sover deri skal tvætte sine Klæder, og den der spiser
deri, skal tvætte sine Klæder. 48 Men hvis det, naar
Præsten kommer og syner Huset, viser sig, at Pletten
ikke har bredt sig paa det, efter at det er pudset paa
ny, skal Præsten erklære Huset for rent, thi Pletten
er helbredt. 49 Da skal han for at rense Huset for
Synd tage to Fugle, Cedertræ, karmoisinrødt Garn og
en Ysopkvist. 50 Den ene Fugl skal han slagte over
et Lerkar med rindende Vand, 51 og han skal tage
Cedertræet, Ysopkvisten, det karmoisinrøde Garn
og den levende Fugl og dyppe dem i Blodet af den
slagtede Fugl og det rindende Vand og syv Gange
foretage Bestænkning paa Huset 52 og saaledes
rense det for Synd med Fuglens Blod, det rindende
Vand, den levende Fugl, Cedertræet, Ysopkvisten
og det karmoisinrøde Garn. 53 Og den levende Fugl
skal han lade flyve ud af Byen hen over Marken og
saaledes skaffe Huset Soning; saa er det rent. 54
Det er Loven om al Slags Spedalskhed og Skurv,
55 om Spedalskhed paa Klæder og Huse 56 og om
Hævelser, Udslæt og lyse Pletter, 57 til Belæring om,
naar noget er urent, og naar det er rent. Det er Loven
om Spedalskhed.

15 HERREN talede fremdeles til Moses og Aron
og sagde: 2 Tal til Israeliterne og sig til dem:
Naar en Mand faar Flaad fra sin Blusel, da er dette
hans Flaad urent. 3 Og saaledes skal man forholde
sig med den ved hans Flaad opstaaede Urenhed:
Hvad enten hans Blusel flyder eller holder sit Flaad
tilbage, er der Urenhed hos ham. 4 Ethvert Leje, som
den, der lider af Flaad, ligger paa, skal være urent,
og ethvert Sæde, han sidder paa, skal være urent. 5
Den der rører ved hans Leje, skal tvætte sine Klæder
og bade sig i Vand og være uren til Aften; 6 den,
der sidder paa et Sæde, som den, der lider af Flaad,
har siddet paa, skal tvætte sine Klæder og bade sig i
Vand og være uren til Aften; 7 den, der rører ved en,
der lider af Flaad, skal tvætte sine Klæder og bade
sig i Vand og være uren til Aften. 8 Hvis den, der lider
af Flaad, spytter paa en, som er uren, skal denne
tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren
til Aften. 9 Ethvert Befordringsmiddel, som bruges af
den, der lider af Flaad, skal være urent. 10 Den, der
rører ved noget, han har ligget eller siddet paa, skal
være uren til Aften; den, der bærer noget saadant,
skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være
uren til Aften. 11 Enhver, som den, der lider af Flaad,
rører ved uden at have skyllet sine Hænder i Vand,
skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være
uren til Aften. 12 Lerkar, som den, der lider af Flaad,
rører ved, skal slaas itu, og alle Trækar skal skylles i
Vand. 13 Men naar den, der lider af Flaad, bliver ren
for sit Flaad, skal han tælle syv Dage frem, fra den
Dag han bliver ren, og saa tvætte sine Klæder og
bade sit Legeme i rindende Vand; saa er han ren. 14
Og den ottende Dag skal han tage sig to Turtelduer
eller Dueunger og komme hen for HERRENS Aasyn
ved Aabenbaringsteltets Indgang og give Præsten
dem. 15 Saa skal Præsten bringe dem som Offer,
den ene som Syndoffer, den anden som Brændoffer,
og saaledes skal Præsten skaffe ham Soning for
HERRENS Aasyn for hans Flaad. 16 Naar der gaar
Sæd fra en Mand, skal han bade hele sit Legeme i
Vand og være uren til Aften. 17 Enhver Klædning og
alt Læder, der er kommet Sæd paa, skal tvættes i
Vand og være urent til Aften. 18 Og naar en Mand
har Samleje med en Kvinde, skal de bade sig i Vand
og være urene til Aften. 19 Naar en Kvinde har Flaad,
idet der flyder Blod fra hendes Blusel, da skal hendes
Urenhed vare syv Dage. Enhver, der rører ved hende,
skal være uren til Aften. 20 Alt, hvad hun ligger paa
under sin maanedlige Urenhed, skal være urent, og
alt, hvad hun sidder paa, skal være urent. 21 Enhver,
der rører ved hendes Leje, skal tvætte sine Klæder
og bade sig i Vand og være uren til Aften; 22 og
enhver, der rører ved et Sæde, hun har siddet paa,

skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være
uren til Aften. 23 Og hvis nogen rører ved noget,
der har ligget paa Lejet eller Sædet, hun har siddet
paa, skal han være uren til Aften. 24 Dersom en
Mand ligger ved Siden af hende og hendes Urenhed
kommer paa ham, skal han være uren i syv Dage,
og ethvert Leje, han ligger paa, skal være urent. 25
Men naar en Kvinde har Blodflaad i længere Tid,
uden for den Tid hun har sin maanedlige Urenhed,
eller naar Flaaddet varer længere end sædvanligt
ved hendes maanedlige Urenhed, saa skal hun, i
al den Tid hendes urene Flaad varer, være stillet,
som i de Dage hun har sin maanedlige Urenhed; hun
skal være uren; 26 ethvert Leje, hun ligger paa, saa
længe hendes Flaad varer, skal være som hendes
Leje under hendes maanedlige Urenhed, og et hvert
Sæde, hun sidder paa, skal være urent som under
hendes maanedlige Urenhed; 27 enhver, der rører
derved, bliver uren og skal tvætte sine Klæder og
bade sig i Vand og være uren til Aften. 28 Men naar
hun bliver ren for sit Flaad, skal hun tælle syv Dage
frem og saa være ren. 29 Paa den ottende Dag skal
hun tage sig to Turtelduer eller Dueunger og bringe
dem til Præsten ved Aabenbaringsteltets Indgang. 30
Og Præsten skal ofre den ene som Syndoffer, den
anden som Brændoffer, og saaledes skal Præsten
skaffe hende Soning for HERRENS Aasyn for hendes
Urenheds Flaad. 31 I skal advare Israeliterne for deres
Urenhed, for at de ikke skal dø i deres Urenhed, naar
de gør min Bolig, som er i deres Midte, uren. 32 Det
er Loven om Mænd, der lider af Flaad, og fra hvem
der gaar Sæd, saa de bliver urene derved, 33 og om
Kvinder, der lider af deres maanedlige Urenhed, om
Mænd og Kvinder, der har Flaad, og om Mænd, der
ligger ved Siden af urene Kvinder.

16 HERREN talede til Moses, efter at Døden havde
ramt Arons to Sønner, da de traadte frem for
HERRENS Aasyn og døde, 2 og HERREN sagde til
Moses: Sig til din Broder Aron, at han ikke til enhver
Tid maa gaa ind i Helligdommen inden for Forhænget
foran Sonedækket paa Arken, ellers skal han dø, thi
jeg kommer til Syne i Skyen over Sonedækket. 3 Kun
saaledes maa Aron komme ind i Helligdommen: Med
en ung Tyr til Syndoffer og en Væder til Brændoffer;
4 han skal iføre sig en hellig Linnedkjortel, bære
Linnedbenklæder over sin Blusel, omgjorde sig med
et Linnedbælte og binde et Linned Hovedklæde om
sit Hoved; det er hellige Klæder; og han skal bade
sit Legeme i Vand, før han ifører sig dem. 5 Af
Israeliternes Menighed skal han tage to Gedebukke
til Syndoffer og en Væder til Brændoffer. 6 Saa
skal Aron ofre sin egen Syndoffertyr og skaffe sig
og sit Hus Soning. 7 Derefter skal han tage de to
Bukke og stille dem frem for HERRENS Aasyn ved
Indgangen til Aabenbaringsteltet. 8 Og Aron skal
kaste Lod om de to Bukke, et Lod for HERREN og et
for Azazel; 9 og den Buk, der ved Loddet tilfalder
HERREN, skal Aron føre frem og ofre som Syndoffer;
10 men den Buk, der ved Loddet tilfalder Azazel,
skal fremstilles levende for HERRENS Aasyn, for
at man kan fuldbyrde Soningen over den og sende
den ud i Ørkenen til Azazel. 11 Aron skal da føre
sin egen Syndoffertyr frem og skaffe sig og sit Hus
Soning og slagte sin egen Syndoffertyr. 12 Derpaa
skal han tage en Pandefuld Gløder fra Alteret for
HERRENS Aasyn og to Haandfulde stødt, vellugtende
Røgelse og bære det inden for Forhænget. 13 Og
han skal komme Røgelse paa Ilden for HERRENS
Aasyn, saa at Røgelsesskyen skjuler Sonedækket
oven over Vidnesbyrdet, for at han ikke skal dø. 14
Saa skal han tage noget af Tyrens Blod og stænke
det med sin Finger fortil paa Sonedækket, og foran
Sonedækket skal han syv Gange stænke noget af
Blodet med sin Finger. 15 Derefter skal han slagte
Folkets Syndofferbuk, bære dens Blod inden for
Forhænget og gøre med det som med Tyrens Blod,
stænke det paa Sonedækket og foran Sonedækket.
16 Saaledes skal han skaffe Helligdommen Soning
for Israeliternes Urenhed og deres Overtrædelser,
alle deres Synder, og paa samme Maade skal han
gøre med Aabenbaringsteltet, der har sin Plads hos
dem midt i deres Urenhed. 17 Intet Menneske maa
komme i Aabenbaringsteltet, naar han gaar ind for
at skaffe Soning i Helligdommen, før han gaar ud
igen. Saaledes skal han skaffe sig selv, sit Hus og
hele Israels Forsamling Soning. 18 Saa skal han gaa
ud til Alteret, som staar for HERRENS Aasyn, og
skaffe det Soning; han skal tage noget af Tyrens og
Bukkens Blod og stryge det rundt om paa Alterets
Horn, 19 og han skal syv Gange stænke noget af
Blodet derpaa med sin Finger og saaledes rense
det og hellige det for Israeliternes Urenheder. 20
Naar han saa er færdig med at skaffe Helligdommen,
Aabenbaringsteltet og Alteret Soning, skal han føre
den levende Buk frem. 21 Aron skal lægge begge sine
Hænder paa Hovedet af den levende Buk og over den
bekende alle Israeliternes Misgerninger og alle deres
Overtrædelser, alle deres Synder, og lægge dem paa
Bukkens Hoved og saa sende den ud i Ørkenen ved
en Mand, der holdes rede dertil. 22 Bukken skal da
bære alle deres Misgerninger til et øde Land, og saa

skal han slippe Bukken løs i Ørkenen. 23 Derpaa
skal Aron gaa ind i Aabenbaringsteltet, afføre sig
Linnedklæderne, som han tog paa, da han gik ind i
Helligdommen, og lægge dem der; 24 saa skal han
bade sit Legeme i Vand paa et helligt Sted, iføre
sig sine sædvanlige Klæder og gaa ud og ofre sit
eget Brændoffer og Folkets Brændoffer og saaledes
skaffe sig og Folket Soning. 25 Og Syndofferets Fedt
skal han bringe som Røgoffer paa Alteret. 26 Men
den, som fører Bukken ud til Azazel, skal tvætte
sine Klæder og bade sit Legeme i Vand; derefter
maa han komme ind i Lejren. 27 Men Syndoffertyren
og Syndofferbukken, hvis Blod blev baaret ind for
at skaffe Soning i Helligdommen, skal man bringe
uden for Lejren, og man skal brænde deres Hud
og deres Kød og Skarn. 28 Og den, der brænder
dem, skal tvætte sine Klæder og bade sit Legeme;
derefter maa han komme ind i Lejren. 29 Det skal
være eder en evig gyldig Anordning. Den tiende Dag i
den syvende Maaned skal I faste og afholde eder fra
alt Arbejde, baade den indfødte og den fremmede,
der bor iblandt eder. 30 Thi den Dag skaffes der
eder Soning til eders Renselse; fra alle eders Synder
renses I for HERRENS Aasyn. 31 Det skal være
eder en fuldkommen Hviledag, og I skal faste: det
skal være en evig gyldig Anordning. 32 Præsten,
som salves og indsættes til at gøre Præstetjeneste i.
Stedet for sin Fader, skal skaffe Soning, han skal iføre
sig Linnedklæderne, de hellige Klæder, 33 og han skal
skaffe det Allerhelligste Soning; og Aabenbaringsteltet
og Alteret skal han skaffe Soning; og Præsterne og
alt Folkets Forsamling skal han skaffe Soning. 34 Det
skal være eder en evig gyldig Anordning, for at der
kan skaffes Israeliterne Soning for alle deres Synder
een Gang om Aaret. Og Aron gjorde som HERREN
bød Moses.

17 HERREN talede til Moses og sagde: 2 Tal til
Aron og hans Sønner og alle Israeliterne og sig
til dem: Dette har HERREN paabudt: 3 Om nogen af
Israels Hus slagter et Stykke Hornkvæg, et Faar eller
en Ged i Lejren, eller han slagter dem uden for Lejren,
4 uden at bringe dem hen til Aabenbaringsteltets
Indgang for at bringe HERREN en Offergave foran
HERRENS Bolig, da skal dette tilregnes den Mand
som Blodskyld; han har udgydt Blod, og den Mand
skal udryddes af sit Folk. 5 Dette er anordnet, for at
Israeliterne skal bringe deres Slagtofre, som de slagter
ude paa Marken, til HERREN, til Aabenbaringsteltets
Indgang, til Præsten, og ofre dem som Takofre til
HERREN. 6 Præsten skal da sprænge Blodet paa
HERRENS Alter ved Indgangen til Aabenbaringsteltet
og bringe Fedtet som Røgoffer, en liflig Duft for
HERREN. 7 Og de maa ikke mere ofre deres Slagtofre
til Bukketroldene, som de boler med. Det skal være
en evig gyldig Anordning for dem fra Slægt til Slægt!
8 Og du skal sige til dem: Om nogen af Israels Hus
eller de fremmede, der bor iblandt eder, ofrer et
Brændoffer eller Slagtoffer 9 og ikke bringer det
hen til Aabenbaringsteltets Indgang for at ofre det til
HERREN, da skal den Mand udryddes af sin Slægt.
10 Om nogen af Israels Hus eller af de fremmede, der
bor iblandt dem, nyder noget Blod, saa vender jeg
mit Aasyn mod den, der nyder Blodet, og udrydder
ham af hans Folk. 11 Thi Kødets Sjæl er i Blodet, og
jeg har givet eder det til Brug paa Alteret til at skaffe
eders Sjæle Soning; thi det er Blodet, som skaffer
Soning, fordi det er Sjælen. 12 Derfor har jeg sagt til
Israeliterne: Ingen af eder maa nyde Blod; heller ikke
den fremmede, der bor iblandt eder, maa nyde Blod.
13 Om nogen af Israeliterne eller af de fremmede, der
bor iblandt dem, nedlægger et Stykke Vildt eller en
Fugl af den Slags, der maa spises, da skal han lade
Blodet løbe ud og dække det med Jord. 14 Thi om
alt Køds Sjæl gælder det, at dets Blod er dets Sjæl;
derfor har jeg sagt til Israeliterne: I maa ikke nyde
Blodet af noget som helst Kød, thi alt Køds Sjæl er
dets Blod; enhver, der nyder det, skal udryddes. 15
Enhver, der spiser selvdøde eller sønderrevne Dyr,
det være sig en indfødt eller en fremmed, skal tvætte
sine Klæder og bade sig i Vand og være uren til
Aften; saa er han ren. 16 Men hvis han ikke tvætter
sine Klæder og bader sig, skal han undgælde for sin
Brøde.

18 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Tal til Israeliterne og sig til dem: Jeg er
HERREN eders Gud! 3 Som de handler i Ægypten,
hvor I opholdt eder, maa I ikke handle, og som de
handler i Kana'ans Land, hvor jeg fører eder hen,
maa I ikke handle; I maa ikke vandre efter deres
Anordninger. 4 Efter mine Lovbud skal I handle, og
mine Anordninger skal I holde, saa I vandrer efter
dem; jeg er HERREN eders Gud! 5 I skal holde mine
Anordninger og Lovbud; det Menneske, der handler
efter dem, skal leve ved dem. Jeg er HERREN! 6
Ingen af eder maa komme sine kødelige Slægtninge
nær, saa han blotter deres Blusel. Jeg er HERREN! 7
Din Faders og din Moders Blusel maa du ikke blotte;
hun er din Moder, du maa ikke blotte hendes Blusel!
8 Din Faders Hustrus Blusel maa du ikke blotte, det
er din Faders Blusel. 9 Din Søsters Blusel, hvad

enten hun er din Faders eller din Moders Datter, hvad
enten hun er født i eller uden for Hjemmet, hendes
Blusel maa du ikke blotte. 10 Din Sønnedatters eller
Datterdatters Blusel maa du ikke blotte, det er din
egen Blusel. 11 En Datter, din Faders Hustru har
med din Fader hun er din Søster hendes Blusel maa
du ikke blotte. 12 Din Fasters Blusel maa du ikke
blotte, hun er din Faders kødelige Slægtning. 13 Din
Mosters Blusel maa du ikke blotte, hun er din Moders
kødelige Slægtning. 14 Din Farbroders Blusel maa du
ikke blotte, du maa ikke komme hans Hustru nær,
hun er din Faster. 15 Din Sønnekones Blusel maa
du ikke blotte, hun er din Søns Hustru, du maa ikke
blotte hendes Blusel. 16 Din Broders Hustrus Blusel
maa du ikke blotte, det er din Broders Blusel. 17
En Kvindes og hendes Datters Blusel maa du ikke
blotte, heller ikke maa du ægte hendes Sønnedatter
eller Datterdatter, saa at du blotter hendes Blusel; de
er hendes kødelige Slægtninge; det er grov Utugt.
18 Søster maa du ikke tage til Søsters Medhustru,
saa længe Søsteren lever, saa du blotter baade den
enes og den andens Blusel. 19 Du maa ikke komme
en Kvinde nær under hendes maanedlige Urenhed,
saa du blotter hendes Blusel. 20 Med din Næstes
Hustru maa du ikke have Samleje, saa du bliver uren
ved hende. 21 Dit Afkom maa du ikke give hen til
at ofres til Molok; du maa ikke vanhellige din Guds
Navn. Jeg er HERREN! 22 Hos en Mand maa du
ikke ligge, som man ligger hos en Kvinde; det er
en Vederstyggelighed. 23 Med intet som helst Dyr
maa du have Omgang, saa du bliver uren derved; en
Kvinde maa ikke stille sig hen for et Dyr til kønslig
Omgang; det er en Skændsel. 24 Gør eder ikke
urene med noget saadant, thi med alt saadant har de
Folkeslag, jeg driver bort foran eder, gjort sig urene.
25 Derved blev Landet urent, og jeg straffede det for
dets Brøde, og Landet udspyede sine Indbyggere.
26 Hold derfor mine Anordninger og Lovbud og øv
ikke nogen af disse Vederstyggeligheder, det gælder
baade den indfødte og den fremmede, der bor iblandt
eder — 27 thi alle disse Vederstyggeligheder øvede
Indbyggerne, som var der før eder, og Landet blev
urent — 28 for at ikke Landet skal udspy eder, naar I
gør det urent, ligesom det udspyede det Folk, som var
der før eder. 29 Thi enhver, som øver nogen af alle
disse Vederstyggeligheder, de, der øver dem, skal
udryddes af deres Folk. 30 Saa hold mine Forskrifter,
saa I ikke øver nogen af de vederstyggelige Skikke,
som øvedes før eders Tid, at I ikke skal gøre eder
urene ved dem. Jeg er HERREN eders Gud!

19 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Tal til hele Israeliternes Menighed og sig til
dem: I skal være hellige, thi jeg HERREN eders Gud
er hellig! 3 I skal frygte hver sin Moder og sin Fader,
og mine Sabbater skal I holde. Jeg er HERREN eders
Gud! 4 Vend eder ikke til Afguderne og gør eder ikke
støbte Gudebilleder! Jeg er HERREN eders Gud!
5 Naar I ofrer Takoffer til HERREN, skal I ofre det
saaledes, at I kan vinde Guds Velbehag. 6 Den Dag,
I ofrer det, og Dagen efter maa det spises, men hvad
der levnes til den tredje Dag, skal opbrændes; 7
spises det den tredje Dag, er det at regne for raaddent
Kød og vinder ikke Guds Velbehag; 8 den, der spiser
deraf, skal undgælde for sin Brøde, thi han vanhelliger
det, som var helliget HERREN, og det Menneske skal
udryddes af sin Slægt. 9 Naar I høster eders Lands
Høst, maa du ikke høste helt hen til Kanten af din
Mark, ej heller maa du sanke Efterslætten efter din
Høst. 10 Heller ikke maa du holde Efterhøst eller
sanke de nedfaldne Bær i din Vingaard; til den fattige
og den fremmede skal du lade det blive tilbage. Jeg
er HERREN eders Gud! 11 I maa ikke stjæle, I maa
ikke lyve, I maa ikke bedrage hverandre. 12 I maa
ikke sværge falsk ved mit Navn, saa du vanhelliger
din Guds Navn. Jeg er HERREN! 13 Du maa intet
aftvinge din Næste, du maa intet røve; Daglejerens
Løn maa ikke blive hos dig Natten over. 14 Du maa
ikke forbande den døve eller lægge Stød for den
blindes Fod, du skal frygte din Gud. Jeg er HERREN!
15 I maa ikke øve Uret, naar I holder Rettergang; du
maa ikke begunstige den ringe, ej heller tage Parti
for den store, men du skal dømme din Næste med
Retfærdighed. 16 Du maa ikke gaa rundt og bagvaske
din Landsmand eller staa din Næste efter Livet. Jeg
er HERREN! 17 Du maa ikke bære Nag til din Broder
i dit Hjerte, men du skal tale din Næste til Rette,
at du ikke skal paadrage dig Synd for hans Skyld.
18 Du maa ikke hævne dig eller gemme paa Vrede
mod dit Folks Børn, du skal elske din Næste som dig
selv. Jeg er HERREN! 19 Hold mine Anordninger!
Du maa ikke lade to Slags Kvæg parre sig med
hinanden; du maa ikke saa to Slags Sæd i din Mark;
og du maa ikke bære Klæder, der er vævede af to
Slags Garn. 20 Naar en Mand har Samleje med en
Kvinde, og det er en Trælkvinde, en anden Mands
Medhustru, som ikke er løskøbt eller frigivet, saa
skal Afstraffelse finde Sted; dog skal de ikke lide
Døden, thi hun var ikke frigivet. 21 Og han skal bringe
sit Skyldoffer for HERREN til Aabenbaringsteltets
Indgang, en Skyldoffervæder, 22 og Præsten skal med
Skyldoffervæderen skaffe ham Soning for HERRENS

Aasyn for den Synd, han har begaaet, saa han finder
Tilgivelse for den Synd, han har begaaet. 23 Naar I
kommer ind i Landet og planter alskens Frugttræer,
skal I lade deres Forhud, den første Frugt, urørt; i
tre Aar skal de være eder uomskaarne og maa ikke
spises; 24 det fjerde Aar skal al deres Frugt under
Høstjubel helliges HERREN; 25 først det femte Aar
maa I spise deres Frugt, for at I kan faa saa meget
større Udbytte deraf. Jeg er HERREN eders Gud!
26 I maa ikke spise noget med Blodet i. I maa ikke
give eder af med at tage Varsler og øve Trolddom.
27 I maa ikke runde Haaret paa Tindingerne; og du
maa ikke studse dit Skæg; 28 I maa ikke gøre Indsnit
i eders Legeme for de dødes Skyld eller indridse
Tegn paa eder. Jeg er HERREN! 29 Du maa ikke
vanhellige din Datter ved at lade hende bedrive Hor,
for at ikke Landet skal forfalde til Horeri og fyldes
med Utugt. 30 Mine Sabbater skal I holde, og min
Helligdom skal I frygte. Jeg er HERREN! 31 Henvend
eder ikke til Genfærd og Sandsigeraander; søg dem
ikke, saa I gør eder urene ved dem. Jeg er HERREN
eders Gud! 32 Du skal rejse dig for de graa Haar
og ære Oldingen, og du skal frygte din Gud. Jeg er
HERREN! 33 Naar en fremmed bor hos dig i eders
Land, maa I ikke lade ham lide Overlast; 34 som en af
eders egne skal I regne den fremmede, der bor hos
eder, og du skal elske ham som dig selv, thi I var selv
fremmede i Ægypten. Jeg et HERREN eders Guld!
35 Naar I holder Rettergang, maa I ikke øve Uret ved
Længdemaal, Vægt eller Rummaal; 36 Vægtskaale,
der vejer rigtigt, Lodder, der holder Vægt, Efa og Hin,
der holder Maal, skal I have. Jeg er HERREN eders
Gud, som førte eder ud af Ægypten! 37 Hold alle
mine Anordninger og Lovbud og gør efter dem. Jeg
er HERREN!

20 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Sig til Israeliterne: Om nogen af Israeliterne
eller de fremmede, der bor hos Israel, giver sit Afkom
hen til Molok, da skal han lide Døden; Landets
Indbyggere skal stene ham, 3 og jeg vender selv mit
Aasyn imod den Mand og udrydder ham af hans Folk,
fordi han gav sit Afkom hen til Molok for at gøre min
Helligdom uren og vanhellige mit hellige Navn; 4 og
ser end Landets Indbyggere igennem Fingre med
den Mand, naar han giver sit Afkom hen til Molok,
og undlader at dræbe ham, 5 saa vender jeg dog
selv mit Aasyn imod den Mand og hans Slægt og
udrydder ham og alle dem, der følger i hans Spor og
boler med Molok, af deres Folk. 6 Det Menneske,
som henvender sig til Genfærd eller Sandsigeraander
og boler med dem, mod det Menneske vil jeg vende
mit Aasyn og udrydde ham af hans Folk. 7 Helliger
eder og vær hellige; thi jeg er HERREN eders Gud!
8 Hold mine Anordninger og gør efter dem. Jeg er
HERREN, som helliger eder! 9 Thi enhver, som
forbander sin Fader og sin Moder, skal lide Døden;
han har forbandet sin Fader og sin Moder, derfor
hviler der Blodskyld paa ham. 10 Om nogen bedriver
Hor med en anden Mands Hustru, om nogen bedriver
Hor med sin Næstes Hustru, da skal de lide Døden,
Horkarlen saavel som Horkvinden. 11 Om nogen har
Samleje med sin Faders Hustru, har han blottet sin
Faders Blusel; de skal begge lide Døden, der hviler
Blodskyld paa dem. 12 Om nogen har Samleje med
sin Sønnekone, skal de begge lide Døden; de har
øvet Skændselsdaad, der hviler Blodskyld paa dem.
13 Om nogen ligger hos en Mand, paa samme Maade
som man ligger hos en Kvinde, da har de begge
øvet en Vederstyggelighed; de skal lide Døden, der
hviler Blodskyld paa dem. 14 Om nogen ægter en
Kvinde og hendes Moder, er det grov Utugt: man skal
brænde baade ham og begge Kvinderne; der maa
ikke findes grov Utugt iblandt eder. 15 Om nogen har
Omgang med et Dyr, skal han lide Døden, og Dyret
skal I slaa ihjel. 16 Om en Kvinde kommer noget Dyr
nær for at have kønslig Omgang med det, da skal du
ihjelslaa baade Kvinden og Dyret; de skal lide Døden,
der hviler Blodskyld paa dem. 17 Om en Mand tager
sin Søster, sin Faders eller sin Moders Datter, til
Ægte, saa han ser hendes Blusel, og hun hans, da er
det en skammelig Gerning; de skal udryddes i deres
Landsmænds Paasyn; han har blottet sin Søsters
Blusel, han skal undgælde for sin Brøde. 18 Om en
Mand har Samleje med en Kvinde under hendes
maanedlige Svaghed og blotter hendes Blusel, idet
han afdækker hendes Kilde, og hun afdækker sit
Blods Kilde, da skal de begge udryddes af deres Folk.
19 Du maa ikke blotte din Mosters og din Fasters
Blusel, thi den, der gør det, afdækker sin kødelige
Slægtnings Blusel; de skal undgælde for deres Brøde.
20 Om nogen har Samleje med sin Farbroders Hustru,
da har han blottet sin Farbroders Blusel, de skal
undgælde for deres Synd og dø barnløse. 21 Om
nogen tager sin Broders Hustru til Ægte, da er det en
uren Gerning; han har blottet sin Broders Blusel; de
skal blive barnløse. 22 Hold alle mine Anordninger og
Lovbud og gør efter dem, at ikke Landet, jeg føler
eder ind at bo i, skal udspy eder. 23 Følg ikke det
Folks Skikke, som jeg driver bort foran eder, thi de
har øvet alt dette; derfor væmmedes jeg ved dem
24 og sagde til eder: I skal faa deres Land i Eje; jeg

giver eder det i Eje, et Land, der flyder med Mælk og
Honning. Jeg er HERREN eders Gud, som har udskilt
eder fra alle andre Folkeslag. 25 I skal skelne mellem
rene og urene Dyr og mellem urene og rene Fugle for
ikke at gøre eder selv til en Vederstyggelighed ved de
Dyr og de Fugle og alt, hvad der rører sig paa Jorden,
alt, hvad jeg har udskilt for eder og erklæret for urent.
26 Og I skal være mig hellige, thi jeg HERREN er
hellig, og jeg har udskilt eder fra alle andre Folkeslag
til at høre mig til. 27 Naar der i en Mand eller Kvinde
er en Genfærdsaand eller en Sandsigeraand, skal de
lide Døden; de skal stenes, der hviler Blodskyld paa
dem.

21 Og HERREN sagde til Moses: Tal til Præsterne,
Arons Sønner, og sig til dem: Præsten maa ikke
gøre sig uren ved Lig blandt sin Slægt, 2 medmindre
det er hans nærmeste kødelige Slægtninge, hans
Moder eller Fader, hans Søn eller Datter, hans Broder
3 eller Søster, for saa vidt hun var Jomfru og endnu
hørte til hans Familie og ikke var gift; i saa Fald
maa han gøre sig uren ved hende; 4 men han maa
ikke gøre sig uren ved hende, naar hun var gift med
en Mand af hans Slægt, og saaledes paadrage sig
Vanhelligelse. 5 De maa ikke klippe sig en skaldet
Plet paa deres Hoved, ikke studse deres Skæg
eller gøre Indsnit i deres Legeme. 6 Hellige skal de
være for deres Gud og maa ikke vanhellige deres
Guds Navn, thi de frembærer HERRENS Ildofre,
deres Guds Spise; derfor skal de være hellige. 7
En Horkvinde og en skændet Kvinde maa de ikke
ægte; heller ikke en Kvinde, der er forstødt af sin
Mand, maa de ægte; thi han er helliget sin Gud. 8
Du skal regne ham for hellig, thi han frembærer din
Guds Spise; han skal være dig hellig, thi hellig er jeg
HERREN, som helliger dem. 9 Naar en Præstedatter
vanhelliger sig ved at bedrive Hor, da vanhelliger
hun sin Fader; hun skal brændes paa Baal. 10
Den Præst, der er den ypperste blandt sine Brødre,
han, over hvis Hoved Salveolien udgydes, og som
indsættes ved at iføres Klæderne, maa hverken lade
sit Hovedhaar vokse frit eller sønderrive sine Klæder.
11 Han maa ikke gaa hen til noget som helst Lig,
end ikke ved sin Fader eller Moder maa han gøre
sig uren. 12 Han maa ikke forlade Helligdommen
for ikke at vanhellige sin Guds Helligdom, thi hans
Guds Salveolies Vielse er paa ham; jeg er HERREN!
13 Han skal ægte en Kvinde, der er Jomfru; 14 en
Enke, en forstødt, en skændet, en Horkvinde maa
han ikke ægte, kun en Jomfru af sin Slægt maa han
tage til Hustru, 15 for at han ikke skal vanhellige sit
Afkom blandt sin Slægt; thi jeg er HERREN, som
helliger ham. 16 HERREN talede fremdeles til Moses
og sagde: 17 Tal til Aron og sig: Ingen af dit Afkom
i de kommende Slægter, som har en Legemsfejl,
maa træde frem for at frembære sin Guds Spise,
18 det maa ingen, som har en Legemsfejl, hverken
en blind eller en halt eller en med vansiret Ansigt
eller for lang en Legemsdel 19 eller med Brud paa
Ben eller Arm 20 eller en pukkelrygget eller en med
Tæring eller en, der har Pletter i Øjnene eller lider af
Skab eller Ringorm eller har svulne Testikler. 21 Af
Præsten Arons Efterkommere maa ingen, som har en
Legemsfejl, nærme sig for at frembære HERRENS
Ildofre; han har en Legemsfejl, han maa ikke nærme
sig for at frembære sin Guds Spise. 22 Han maa vel
spise sin Guds Spise, baade det, som er højhelligt,
og det, som er helligt, 23 men til Forhænget maa han
ikke komme, og Alteret maa han ikke nærme sig, thi
han har en Legemsfejl og maa ikke vanhellige mine
hellige Ting; thi jeg er HERREN, som helliger dem.
24 Og Moses talte saaledes til Aron og hans Sønner
og alle Israeliterne.

22 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Sig til Aron og hans Sønner, at de skal
behandle Israeliternes Helliggaver, som de helliger
mig, med Ærefrygt, for at de ikke skal vanhellige mit
hellige Navn. Jeg er HERREN! 3 Sig til dem: Enhver
af alle eders Efterkommere, som i de kommende
Slægter i uren Tilstand kommer de Helliggaver nær,
Israeliterne helliger HERREN, det Menneske skal
udryddes fra mit Aasyn. Jeg er HERREN! 4 Ingen
af Arons Efterkommere, der er spedalsk eller lider
af Flaad, maa spise noget af Helliggaverne, før han
bliver ren; den, der rører ved en, som er uren ved Lig,
eller den, fra hvem der gaar Sæd, 5 eller den, der
rører ved noget Slags Kryb, ved hvilket man bliver
uren, eller ved et Menneske, ved hvem man bliver
uren, af hvad Art hans Urenhed være kan, 6 enhver,
der rører ved noget saadant, skal være uren til Aften
og maa ikke spise af Helliggaverne, før han har badet
sit Legeme i Vand. 7 Naar Solen gaar ned, er han
ren, og derefter maa han spise af Helliggaverne, thi
de er hans Mad. 8 Selvdøde og sønderrevne Dyr maa
han ikke spise for ikke at gøre sig uren derved. Jeg
er HERREN! 9 De skal overholde mine Forskrifter, at
de ikke skal paadrage sig Synd og dø derfor, fordi de
vanhelliger det. Jeg er HERREN, som helliger dem.
10 Ingen Lægmand maa spise af det hellige; hverken
den indvandrede hos Præsten eller hans Daglejer
maa spise af det hellige. 11 Men naar en Præst

for sine Penge køber sig en Træl, da maa denne
spise deraf, og ligeledes maa hans hjemmefødte
Trælle spise af hans Mad. 12 Naar en Præstedatter
ægter en Lægmand, maa hun ikke spise af de ydede
Helliggaver; 13 men naar en Præstedatter bliver Enke
eller forstødes uden at have Børn og vender tilbage
til sin Faders Hus og er der som i sine unge Aar,
da maa hun spise af sin Faders Mad. Men ingen
Lægmand maa spise deraf. 14 Naar nogen af Vanvare
kommer til at spise af det hellige, skal han erstatte
Præsten det hellige med Tillæg af en Femtedel.
15 Præsterne maa ikke vanhellige de Helliggaver,
Israeliterne yder HERREN, 16 og saaledes bringe
Brøde og Skyld over dem, naar de spiser deres
Helliggaver; thi jeg er HERREN, som helliger dem.
17 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
18 Tal til Aron og hans Sønner og alle Israeliterne
og sig til dem: Om nogen af Israels Hus eller af de
fremmede i Israel bringer sin Offergave, hvad enten
det er deres Løfteoffer eller Frivilligoffer, de bringer
HERREN som Brændoffer, 19 saa skal I bringe dem
saaledes, at I kan vinde Guds Velbehag, et lydefrit
Handyr af Hornkvæget, Faarene eller Gederne; 20 I
maa ikke ofre noget Dyr, der har en Legemsfejl, thi
derved vinder I ikke eders Guds Velbehag. 21 Naar
nogen bringer HERREN et Takoffer af Hornkvæget
eller Smaakvæget enten for at indfri et Løfte eller
som Frivilligoffer, da skal det være et lydefrit Dyr,
for at det kan vinde Guds Velbehag; det maa ingen
som helst Legemsfejl have; 22 et blindt Dyr eller et
Dyr med Brud paa Lemmerne eller et saaret Dyr
eller et Dyr, der lider af Bylder, Skab eller Ringorm,
saadanne Dyr maa I ikke bringe HERREN, og I maa
ikke lægge noget Ildoffer af den Slags paa Alteret for
HERREN. 23 Et Stykke Hornkvæg eller Smaakvæg
med en for lang eller forkrøblet Legemsdel kan du
bruge som Frivilligoffer, men som Løfteoffer vinder det
ikke Guds Velbehag. 24 Dyr med udklemte, knuste,
afrevne eller bortskaarne Testikler maa I ikke bringe
HERREN; saaledes maa I ikke bære eder ad i eders
Land. 25 Heller ikke maa I af en Udlænding købe
den Slags Dyr og ofre dem som eders Guds Spise,
thi de har en Lyde, de har en Legemsfejl; ved dem
vinder I ikke Guds Velbehag. 26 HERREN talede
fremdeles til Moses og sagde: 27 Naar der fødes
et Stykke Hornkvæg, et Faar eller en Ged, skal de
blive syv Dage hos Moderen; men fra den ottende
Dag er de skikkede til at vinde HERRENS Velbehag
som Ildoffergave til HERREN. 28 I maa ikke slagte et
Stykke Hornkvæg eller Smaakvæg samme Dag som
dets Afkom. 29 Naar I ofrer et Lovprisningsoffer til
HERREN, skal I ofre det saaledes, at det kan vinde
eder Guds Velbehag. 30 Det skal spises samme
Dag, I maa intet levne deraf til næste Morgen. Jeg
er HERREN! 31 I skal holde mine Bud og handle
efter dem. Jeg er HERREN! 32 I maa ikke vanhellige
mit hellige Navn, for at jeg maa blive helliget blandt
Israeliterne. Jeg er HERREN, som helliger eder, 33
som førte eder ud af Ægypten for at være eders Gud.
Jeg er HERREN!

23 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Tal til Israeliterne og sig til dem: Hvad angaar
HERRENS Festtider, hvilke I skal udraabe som
Højtidsstævner, da er mine Festtider følgende: 3 I seks
Dage skal der arbejdes, men den syvende Dag skal
være en fuldkommen Hviledag med Højtidsstævne; I
maa intet Arbejde gøre, det er Sabbat for HERREN,
overalt hvor I bor. 4 Følgende er HERRENS Festtider
med Højtidsstævner, som I skal udraabe, hver til sin
Tid: 5 Paa den fjortende Dag i den første Maaned
ved Aftenstid er det Paaske for HERREN. 6 Paa den
femtende Dag i samme Maaned er det de usyrede
Brøds Højtid for HERREN; i syv Dage skal I spise
usyret Brød. 7 Paa den første Dag skal I holde
Højtidsstævne, I maa intet Arbejde gøre. 8 I skal
bringe HERREN Ildoffer i syv Dage. Paa den syvende
Dag skal der holdes Højtidsstævne, I maa intet
Arbejde gøre. 9 HERREN talede fremdeles til Moses
og sagde: 10 Tal til Israeliterne og sig til dem: Naar
I kommer til det Land, jeg vil give eder, og høster
dets Høst, skal I bringe Præsten Førstegrødeneget
af eders Høst. 11 Han skal udføre Svingningen
med Neget for HERRENS Aasyn for at vinde eder
Guds Velbehag; Dagen efter Sabbaten skal Præsten
udføre Svingningen dermed. 12 Og paa den Dag I
udfører Svingningen med Neget, skal I ofre et lydefrit,
aargammelt Lam som Brændoffer til HERREN, 13 og
der skal høre to Tiendedele Efa fint Hvedemel, rørt i
Olie, dertil som Afgrødeoffer, et Ildoffer for HERREN
til en liflig Duft, og ligeledes en Fjerdedel Hin Vin som
Drikoffer. 14 Brød, ristede Aks eller nyhøstet Horn
maa I ikke spise før denne Dag, før I har frembaaret
eders Guds Offergave. Det skal være eder en evig
gyldig Anordning fra Slægt til Slægt, overalt hvor I bor.
15 Saa skal I fra Dagen efter Sabbaten, fra den Dag I
bringer Svingningsneget, tælle syv Uger frem — det
skal være hele Uger — 16 til Dagen efter den syvende
Sabbat, I skal tælle halvtredsindstyve Dage frem; da
skal I frembære et nyt Afgrødeoffer for HERREN.
17 Fra eders Boliger skal I bringe Svingningsbrød,
to Brød, som skal laves af to Tiendedele Efa fint

Hvedemel og bages syrede, en Førstegrødegave til
HERREN. 18 Og foruden Brødet skal I bringe syv
lydefri, aargamle Lam, en ung Tyr og to Vædre, de
skal være til Brændoffer for HERREN med tilhørende
Afgrødeoffer og Drikoffer, et Ildoffer for HERREN til
en liflig Duft. 19 Og I skal ofre en Gedebuk som
Syndoffer og to aargamle Lam som Takoffer. 20
Og Præsten skal udføre Svingningen med dem,
med de to Lam, for HERRENS Aasyn sammen med
Førstegrødebrødet, de skal være HERREN helligede
og tilfalde Præsten. 21 Paa denne Dag skal I udraabe
og holde et Højtidsstævne; I maa intet Arbejde gøre.
Det skal være eder en evig gyldig Anordning, overalt
hvor I bor, fra Slægt til Slægt. 22 Naar I høster eders
Lands Høst, maa du ikke høste helt hen til Kanten af
din Mark, ej heller maa du sanke Efterslætten efter
din Høst; til den fattige og den fremmede skal du
lade det blive tilbage. Jeg er HERREN eders Gud! 23
HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: 24 Tal
til Israeliterne og sig: Den første Dag i den syvende
Maaned skal I holde Hviledag med Hornblæsning til
Ihukommelse og med Højtidsstævne; 25 I maa intet
Arbejde gøre, og I skal bringe HERREN Ildofre. 26
HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: 27
Paa den tiende Dag i samme syvende Maaned falder
Forsoningsdagen; da skal I holde Højtidsstævne, faste
og bringe HERREN Ildofre; 28 I maa intet Arbejde
gøre paa denne Dag, thi det er Forsoningsdagen,
den skal skaffe eder Soning for HERREN eders Guds
Aasyn. 29 Thi enhver, som ikke faster paa denne
Dag, skal udryddes af sin Slægt; 30 og enhver, der
gør noget som helst Arbejde paa denne Dag, det
Menneske vil jeg udslette af hans Folk. 31 I maa intet
Arbejde gøre. Det skal være eder en evig Anordning
fra Slægt til Slægt, overalt hvor I bor. 32 Den skal være
eder en fuldkommen Hviledag, og I skal faste; paa
den niende Dag i Maaneden om Aftenen, fra denne
Aften til næste Aften skal I holde eders Hviledag. 33
HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: 34 Tal
til Israeliterne og sig: Den femtende Dag i samme
syvende Maaned skal Løvhyttefesten fejres, den skal
fejres i syv Dage for HERREN. 35 Paa den første Dag
skal der holdes Højtidsstævne, I maa intet Arbejde
gøre. 36 Syv Dage skal I bringe HERREN Ildofre; og
paa den ottende Dag skal I holde Højtidsstævne og
bringe HERREN Ildofre; det er festlig Samling, I maa
intet Arbejde gøre. 37 Det er HERRENS Festtider,
hvilke I skal udraabe som Højtidsstævner, ved hvilke
der skal bringes HERREN Ildofre, Brændofre og
Afgrødeofre, Slagtofre og Drikofre, hver Dag de for
den bestemte Ofre, 38 foruden HERRENS Sabbater
og foruden eders Gaver og alle eders Løfteofre og
alle eders Frivilligofre, som I giver HERREN. 39 Men
den femtende Dag i den syvende Maaned, naar I har
indsamlet Landets Afgrøde, skal I fejre HERRENS
Højtid, og den skal fejres i syv Dage. Paa den første
Dag skal der holdes Hviledag, og paa den ottende
Dag skal der holdes Hviledag. 40 Den første Dag
skal I tage eder smukke Træfrugter, Palmegrene og
Kviste af Løvtræer og Vidjer fra Bækkene og i syv
Dage være glade for HERREN eders Guds Aasyn.
41 I skal fejre den som en Højtid for HERREN syv
Dage om Aaret; det skal være eder en evig gyldig
Anordning fra Slægt til Slægt; i den syvende Maaned
skal I fejre den. 42 I skal bo i Løvhytter i syv Dage,
alle indfødte i Israel skal bo i Løvhytter, 43 for at
eders Efterkommere kan vide, at jeg lod Israeliterne
bo i Løvhytter, da jeg førte dem ud af Ægypten. Jeg
er HERREN eders Gud! 44 Og Moses kundgjorde
Israeliterne HERRENS Festtider.

24 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Byd Israeliterne at skaffe dig ren Olivenolie af
knuste Frugter til Lysestagen, saa Lamperne daglig
kan sættes paa. 3 I Aabenbaringsteltet uden for
Forhænget foran Vidnesbyrdet skal Aron gøre den i
Stand, saa den bestandig kan brænde fra Aften til
Morgen for HERRENS Aasyn. Det skal være eder
en evig gyldig Anordning fra Slægt til Slægt; 4 paa
Guldlysestagen skal han holde Lamperne i Orden for
HERRENS Aasyn, saa de kan brænde bestandig.
5 Du skal tage fint Hvedemel og bage tolv Kager,
to Tiendedele Efa til hver Kage, 6 og lægge dem i
to Rækker, seks i hver Række, paa Guldbordet for
HERRENS Aasyn; 7 paa hver Række skal du lægge
ren Røgelse, og den skal være Brødenes Offerdel,
et Ildoffer for HERREN. 8 Han skal bestandig hver
Sabbatsdag lægge dem frem for HERRENS Aasyn;
det skal være Israeliterne en evig Pagtspligt. 9 De
skal tilfalde Aron og hans Sønner, som skal spise
dem paa et helligt Sted, thi de er højhellige; ham
tilfalder de som en evig, retmæssig Del af HERRENS
Ildofre. 10 En israelitisk Kvindes Søn, hvis Fader
var Ægypter, gik ud blandt Israeliterne. Da opstod
der Strid i Lejren mellem den israelitiske Kvindes
Søn og en Israelit, 11 og den israelitiske Kvindes
Søn forbandede Navnet og bespottede det. Da førte
man ham til Moses. Hans Moder hed Sjelomit, en
Datter af Dibri af Dans Stamme. 12 Og de satte
ham i Varetægt for at faa en Kendelse af HERRENS
Mund. 13 Og HERREN talede til Moses og sagde: 14
Før Spotteren uden for Lejren, og alle de, der hørte

det, skal lægge deres Hænder paa hans Hoved, og
derefter skal hele Menigheden stene ham. 15 Og du
skal tale til Israeliterne og sige: Naar nogen bespotter
sin Gud, skal han undgælde for sin Synd; 16 og den,
der forbander HERRENS Navn, skal lide Døden; hele
Menigheden skal stene ham; en fremmed saavel
som en indfødt skal lide Døden naar han forbander
Navnet. 17 Naar nogen slaar et Menneske ihjel, skal
han lide Døden. 18 Den, der slaar et Stykke Kvæg
ihjel, skal erstatte det et levende Dyr for et levende
Dyr. 19 Naar nogen tilføjer sin Næste Legemsskade,
skal der handles med ham, som han har handlet, 20
Brud for Brud, Øje for Øje, Tand for Tand; samme
Skade, han tilføjer en anden, skal tilføjes ham selv.
21 Den, der slaar et Stykke Kvæg ihjel, skal erstatte
det; men den, der slaar et Menneske ihjel, skal lide
Døden. 22 En og samme Ret skal gælde for eder; for
den fremmede saavel som for den indfødte; thi jeg
er HERREN eders Gud! 23 Og Moses sagde det til
Israeliterne, og de førte Spotteren uden for Lejren
og stenede ham; Israeliterne gjorde som HERREN
havde paalagt Moses.

25 Og HERREN talede til Moses paa Sinaj Bjerg
og sagde: 2 Tal til Israeliterne og sig til dem:
Naar I kommer til det Land, jeg vil give eder, skal
Landet holde Sabbatshvile for. HERREN. 3 Seks Aar
skal du besaa din Mark, og seks Aar skal du beskære
din Vingaard og indsamle Landets Afgrøde; 4 men i
det syvende Aar skal Landet have en fuldkommen
Sabbatshvile, en Sabbat for HERREN; din Mark maa
du ikke besaa, og din Vingaard maa du ikke beskære.
5 Det selvgroede efter din Høst maa du ikke høste,
og Druerne paa de ubeskaarne Vinstokke maa du
ikke plukke; det skal være et Sabbatsaar for Landet.
6 Hvad der gror af sig selv, medens Landet holder
Sabbat, skal tjene eder til Føde, dig selv, din Træl
og din Trælkvinde, din Daglejer og den indvandrede
hos dig, dem, der bor som fremmede hos dig; 7 dit
Kvæg og de vilde Dyr i dit Land skal hele Afgrøden
tjene til Føde. 8 Og du skal tælle dig syv Aarsabbater
frem, syv Gange syv Aar, saa de syv Aarsabbater
udgør et Tidsrum af ni og fyrretyve Aar. 9 Saa skal
du lade Alarmhornet lyde rundt om paa den tiende
Dag i den syvende Maaned; paa Forsoningsdagen
skal I lade Hornet lyde rundt om i hele eders Land.
10 Og I skal hellige det halvtredsindstyvende Aar og
udraabe Frigivelse i Landet for alle Indbyggerne; et
Jubelaar skal det være eder; enhver af eder skal
vende tilbage til sin Ejendom, og enhver af eder skal
vende tilbage til sin Slægt; 11 et Jubelaar skal dette
Aar, det halvtredsindstyvende, være eder; I maa ikke
saa og ikke høste, hvad der gror af sig selv i det,
eller plukke Druer af de ubeskaarne Vinstokke; 12 thi
det er et Jubelaar, helligt skal det være eder; I skal
spise, hvad Marken bærer af sig selv. 13 I Jubelaaret
skal enhver af eder vende tilbage til sin Ejendom. 14
Naar du sælger din Næste noget eller køber noget
af ham, maa I ikke forurette hinanden. 15 Naar du
køber noget af din Næste, skal der regnes med
Aarene siden sidste Jubelaar; naar han sælger dig
noget, skal der regnes med Afgrøderne indtil næste
Jubelaar. 16 Jo flere Aar der er tilbage, des højere
maa du sætte Prisen, jo færre, des lavere, thi hvad
han sælger dig, er et vist Antal Afgrøder. 17 Ingen af
eder maa forurette sin Næste; du skal frygte din Gud,
thi jeg er HERREN din Gud! 18 I skal gøre efter mine
Anordninger og holde mine Lovbud, saa I gør efter
dem; saa skal I bo trygt i Landet, 19 og Landet skal
give sin Frugt, saa I kan spise eder mætte og bo trygt
deri. 20 Men naar I siger: »Hvad skal vi da spise i det
syvende Aar, naar vi hverken saar eller indsamler vor
Afgrøde?« 21 saa vil jeg opbyde min Velsignelse til
Bedste for eder i det sjette Aar, saa det bærer Afgrøde
for de tre Aar; 22 i det ottende Aar skal I saa, men
I skal leve af gammelt Korn af den sidste Afgrøde
indtil det niende Aar; indtil dets Afgrøde kommer, skal
I leve af gammelt Korn. 23 Jorden i Landet maa I
ikke sælge uigenkaldeligt; thi mig tilhører Landet, I er
kun fremmede og indvandrede hos mig; 24 overalt
i det Land, I faar i Eje, skal I sørge for, at Jorden
kan indløses. 25 Naar din Broder kommer i Trang,
saa han maa sælge noget af sin Ejendom, skal hans
nærmeste Slægtning melde sig som Løser for ham og
indløse, hvad hans Broder har solgt. 26 Hvis en ingen
Løser har, men selv bliver i Stand til at skaffe den
fornødne Løsesum, 27 skal han udregne, hvor mange
Aar der er gaaet siden Salget, og kun tilbagebetale
Manden der købte det, for den Tid, der er tilbage,
og derpaa igen overtage sin Ejendom. 28 Er han
derimod ikke i Stand til at skaffe den fornødne Sum til
Tilbagebetalingen, saa skal det, han har solgt, blive i
Køberens Eje til Jubelaaret; men i Jubelaaret bliver
det frit, saa han atter kan overtage sin Ejendom.
29 Naar en Mand sælger et Beboelseshus i en By
med Mure om, gælder hans Indløsningsret kun et
fuldt Aar efter Salget; hans Indløsningsret gælder et
Aar. 30 Hvis derfor Indløsning ikke har fundet Sted,
før et fuldt Aar er omme, gaar Huset i Byen med
Mure om uigenkaldeligt over i Køberens og hans
Efterkommeres Eje; det bliver ikke frit i Jubelaaret.
31 Derimod henregnes Huse i Landsbyer, der ikke

er omgivne af Mure, til Marklandet; for dem gælder
Indløsningsretten, og i Jubelaaret bliver de fri. 32
Men med Hensyn til Leviternes Byer, Husene i de
Byer, der tilhører dem, da gælder der en ubegrænset
Indløsningsret for Leviterne; 33 og naar en af Leviterne
ikke gør sin Indløsningsret gældende, bliver Huset,
han solgte, i de Byer, der tilhører dem, frit i Jubelaaret,
thi Husene i Leviternes Byer er deres Ejendom blandt
Israeliterne. 34 Heller ikke maa Græsmarkerne, der
hører til deres Byer, sælges, thi de tilhører dem som
evigt Eje. 35 Naar din Broder i dit Nabolag kommer i
Trang og ikke kan bjærge Livet, skal du holde ham
oppe; som fremmed og indvandret skal han leve hos
dig. 36 Du maa ikke tage Rente eller Opgæld af
ham, men du skal frygte din Gud og lade din Broder
leve hos dig; 37 du maa ikke laane ham Penge mod
Renter eller give ham af din Føde mod Opgæld.
38 Jeg er HERREN eders Gud, som førte eder ud
af Ægypten for at give eder Kana'ans Land, for at
være eders Gud. 39 Naar din Broder i dit Nabolag
kommer i Trang og han maa sælge sig selv til dig,
maa du ikke lade ham arbejde som Træl, 40 men han
skal være hos dig som Daglejer eller indvandret; han
skal arbejde hos dig til Jubelaaret. 41 Da skal han
gives fri sammen med sine Børn og vende tilbage
til sin Slægt og sine Fædres Ejendom, 42 thi mine
Trælle er de, som jeg førte ud af Ægypten; de maa
ikke sælges, som man sælger Trælle. 43 Du maa
ikke bruge din Magt over ham med Haardhed; du
skal flygte din Gud. 44 Men har du Brug for Trælle
og Trælkvinder, skal du købe dem af de Folkeslag,
der bor rundt om eder; 45 ogsaa af Børnene efter
de indvandrede, der bor som fremmede hos eder,
maa I købe og af deres Familier, som er hos eder, og
som de har avlet i eders Land; de maa blive eders
Ejendom, 46 og dem maa I lade gaa i Arv og Eje til
eders Børn efter eder; dem maa I bruge som Trælle
paa Livstid; men over Israeliterne, eders Brødre, maa
du ikke bruge din Magt med Haardhed, Broder over
Broder. 47 Naar en fremmed eller en indvandret hos
dig kommer til Velstand, og en af dine Brødre i hans
Nabolag kommer i Trang, og han maa sælge sig til
den fremmede eller den indvandrede hos dig eller
til en Efterkommer af en fremmeds Slægt, 48 saa
gælder Indløsningsretten for ham efter Salget; en af
hans Brødre maa indløse ham, 49 eller ogsaa maa
hans Farbroder eller Fætter eller en anden kødelig
Slægtning af hans Familie indløse ham; han maa
ogsaa indløse sig selv, hvis han faar Evne dertil.
50 Da skal han sammen med den, der købte ham,
udregne Tiden fra det Aar, han solgte sig til ham,
til Jubelaaret, og Købesummen skal svare til det
Aaremaal; hans Arbejdstid hos ham skal regnes som
en Daglejers. 51 Er der endnu mange Aar tilbage,
skal han i Løsesum udrede den tilsvarende Del af
Købesummen. 52 Og er der kun faa Aar tilbage til
Jubelaaret, skal han regne dermed og udrede sin
Løsesum i Forhold til de Aar, han har tilbage. 53
Som en Aar for Aar lejet Daglejer skal han være hos
ham; du maa ikke roligt se paa, at Køberen bruger
sin Magt over ham med Haardhed. 54 Men indløses
han ikke paa en af disse Maader, skal han frigives i
Jubelaaret, baade han selv og hans Børn. 55 Thi mig
tilhører Israeliterne som Trælle; mine Trælle er de, thi
jeg førte dem ud af Ægypten. Jeg er HERREN eders
Gud!

26 I maa ikke gøre eder Afguder; udskaarne
Billeder og Stenstøtter maa I ikke rejse eder, ej
heller maa I opstille nogen Sten med Billedværk i
eders Land for at tilbede den; thi jeg er HERREN
eders Gud! 2 Mine Sabbater skal I holde, og min
Helligdom skal I frygte. Jeg er HERREN! 3 Hvis
I følger mine Anordninger og holder mine Bud og
handler efter dem, 4 vil jeg give eder den Regn, I
behøver, til sin Tid, Landet skal give sin Afgrøde, og
Markens Træer skal give deres Frugt. 5 Tærskning
skal hos eder vare til Vinhøst, og Vinhøst skal vare til
Saatid. I skal spise eder mætte i eders Brød og bo
trygt i eders Land. 6 Jeg vil give Fred i Landet, saa I
kan lægge eder til Hvile, uden at nogen skræmmer
eder op; jeg vil udrydde de vilde Dyr af Landet, og
intet Sværd skal hærge eders Land. 7 I skal forfølge
eders Fjender, og de skal falde for Sværdet foran
eder. 8 Fem af eder skal forfølge hundrede, og
hundrede af eder skal forfølge ti Tusinde, og eders,
Fjender skal falde for Sværdet foran eder. 9 Jeg vil
vende mig til eder, jeg vil gøre eder frugtbare og
mangfoldige, og jeg vil stadfæste min Pagt med eder.
10 I skal spise gammelt Korn, til I for det nye Korns
Skyld maa tømme Laderne for det gamle. 11 Jeg vil
opslaa min Bolig midt iblandt eder, og min Sjæl skal
ikke væmmes ved eder. 12 Jeg vil vandre iblandt
eder og være eders Gud, og I skal være mit Folk. 13
Jeg er HERREN eders Gud, som førte eder ud af
Ægypten, for at I ikke mere skulde være deres Trælle;
jeg sønderbrød eders Aagstænger og lod eder vandre
med rank Nakke. 14 Men hvis I ikke adlyder mig og
handler efter alle disse Bud, 15 hvis I lader haant om
mine Anordninger og væmmes ved mine Lovbud,
saa I ikke handler efter alle mine Bud, men bryder
min Pagt, 16 saa vil ogsaa jeg gøre lige for lige imod

eder og hjemsøge eder med skrækkelige Ulykker:
Svindsot og Feberglød, saa Øjnene sløves og Sjælen
vansmægter. Til ingen Nytte saar I eders Sæd, thi
eders Fjender skal fortære den. 17 Jeg vender mit
Aasyn imod eder, saa I bliver slaaet paa Flugt for
eders Fjender; eders Avindsmænd skal underkue
eder, og I skal flygte, selv om ingen forfølger eder. 18
Og hvis I alligevel ikke adlyder mig, saa vil jeg tugte
eder endnu mere, ja syvfold, for eders Synder. 19 Jeg
vil bryde eders hovmodige Trods, jeg vil gøre eders
Himmel som Jern og eders Jord som Kobber. 20 Til
ingen Nytte skal I slide eders Kræfter op, thi eders
Jord skal ikke give sin Afgrøde, og Landets Træer
skal ikke give deres Frugt. 21 Og hvis I alligevel
handler genstridigt imod mig og ikke adlyder mig, saa
vil jeg slaa eder endnu mere, ja syvfold, for eders
Synder. 22 Jeg vil sende Markens vilde Dyr imod eder,
for at de skal røve eders Børn fra eder, udrydde eders
Kvæg og mindske eders Tal, saa eders Veje bliver
øde. 23 Og hvis I alligevel ikke tager mod min Tugt,
men handler genstridigt imod mig, 24 saa vil ogsaa
jeg handle genstridigt imod eder og slaa eder syvfold
for eders Synder. 25 Jeg vil bringe et Hævnens Sværd
over eder til Hævn for den brudte Pagt; og søger I
Tilflugt i eders Byer, vil jeg sende Pest iblandt eder,
saa I maa overgive eder i Fjendens Haand. 26 Naar
jeg bryder Brødets Støttestav for eder, skal ti Kvinder
bage eders Brød i een Bagerovn og give eder Brødet
tilbage efter Vægt, saa I ikke han spise eder mætte.
27 Og hvis I alligevel ikke adlyder mig, men handler
genstridigt mod mig, 28 saa vil ogsaa jeg i Vrede
handle genstridigt mod eder og tugte eder syvfold for
eders Synder. 29 I skal fortære eders Sønners Kød,
og eders Døtres Kød skal I fortære. 30 Jeg vil lægge
eders Offerhøje øde og tilintetgøre eders Solsøjler;
jeg vil dynge eders Lig oven paa Ligene af eders
Afgudsbilleder, og min Sjæl skal væmmes ved eder.
31 Jeg vil lægge eders Byer i Ruiner og ødelægge
eders Helligdomme og ikke indaande eders liflige
Offerduft. 32 Jeg vil lægge eders Land øde, saa eders
Fjender, der bor deri, skal blive maalløse derover; 33
og eder selv vil jeg sprede blandt Folkeslagene, og
jeg vil gaa bag efter eder med draget Sværd. Eders
Land skal blive en Ørken, og eders Byer skal lægges
i Ruiner. 34 Da skal Landet, medens det ligger øde,
og I er i eders Fjenders Land, faa sine Sabbater
godtgjort, da skal Landet hvile og faa sine Sabbater
godtgjort; 35 medens det ligger øde, skal det faa den
Hvile, det ikke fik paa eders Sabbater, dengang I
boede deri. 36 Men dem, der bliver tilbage af eder,
over deres Hjerter bringer jeg Modløshed i deres
Fjenders Lande, saa at Lyden af et raslende Blad kan
drive dem paa Flugt, saa de flygter, som man flygter
for Sværdet, og falder, skønt ingen forfølger dem;
37 de skal falde over hverandre, som om Sværdet
var efter dem, skønt ingen forfølger dem; og I skal
ikke holde Stand over for eders Fjender. 38 I skal
gaa til Grunde blandt Folkeslagene, eders Fjenders
Land skal fortære eder. 39 De, der bliver tilbage af
eder, skal sygne hen for deres Misgernings Skyld
i eders Fjenders Lande, ogsaa for deres Fædres
Misgerninger skal de sygne hen ligesom de. 40 Da
skal de bekende deres Misgerning og deres Fædres
Misgerning, den Troløshed, de begik imod mig. Ogsaa
skal de bekende, at fordi de handlede genstridigt
mod mig, 41 maatte ogsaa jeg handle genstridigt mod
dem og føre dem bort til deres Fjenders Land; ja,
da skal deres uomskaarne Hjerter ydmyges, og de
skal undgælde for deres Skyld. 42 Da vil jeg komme
min Pagt med Jakob i Hu, ogsaa min Pagt med
Isak, ogsaa min Pagt med Abraham vil jeg komme
i Hu, og Landet vil jeg komme i Hu. 43 Men først
maa Landet forlades af dem og have sine Sabbater
godtgjort, medens det ligger øde og forladt af dem,
og de skal undgælde for deres Skyld, fordi, ja, fordi
de lod haant om mine Lovbud og væmmedes ved
mine Anordninger. 44 Men selv da, naar de er i deres
Fjenders Land, vil jeg ikke lade haant om dem og ikke
væmmes ved dem til deres fuldkomne Undergang,
saa jeg skulde bryde min Pagt med dem; thi jeg
er HERREN deres Gud! 45 Jeg vil til deres Bedste
ihukomme Pagten med Fædrene, som jeg førte ud af
Ægypten for Folkeslagenes Øjne for at være deres
Gud. Jeg er HERREN! 46 Det er de Anordninger,
Lovbud og Love, HERREN fastsatte mellem sig og
Israeliterne paa Sinaj Bjerg ved Moses.

27 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Tal til Israeliterne og sig til dem: Naar nogen vil
indfri et Løfte til HERREN med et Pengebeløb, et Løfte,
der gælder Mennesker, 3 saa skal Vurderingssummen
for Mænd fra det tyvende til det tresindstyvende Aar
være halvtredsindstyve Sekel Sølv efter hellig Vægt;
4 men for en Kvinde skal Vurderingssummen være
tredive Sekel. 5 Fra det femte til det tyvende Aar
skal Vurderingssummen for Mandspersoner være
tyve Sekel, for Kvinder ti. 6 Fra den første Maaned
til det femte Aar skal Vurderingssummen for et
Drengebarn være fem Sekel Sølv, for et Pigebarn
tre. 7 Fra det tresindstyvende Aar og opefter skal
Vurderingssummen være femten Sekel, hvis det
er en Mand, men ti, hvis det er en Kvinde. 8

Men hvis Vedkommende er for fattig til at udrede
Vurderingssummen, skal man stille ham frem for
Præsten, og Præsten skal foretage en Vurdering af
ham; Præsten skal foretage Vurderingen saaledes,
at han tager Hensyn til, hvad den, der har aflagt
Løftet evner. **9** Hvis det drejer sig om Kvæg, hvoraf
man kan bringe HERREN Offergave, saa skal alt,
hvad man giver HERREN, være helligt; **10** man maa
ikke erstatte eller ombytte det, hverken et bedre med
et ringere eller et ringere med et bedre; men hvis
man dog ombytter et Dyr med et andet, da skal ikke
blot det, men ogsaa det, som det ombyttes med,
være helligt. **11** Men er det et urent Dyr, af den Slags
man ikke kan bringe HERREN som Offergave, skal
man fremstille Dyret for Præsten, **12** og Præsten
skal vurdere det, alt efter som det er godt eller
daarligt; den Vurderingssum, Præsten fastsætter, skal
gælde. **13** Men vil man selv indløse det, skal man
foruden Vurderingssummen yderligere udrede en
Femtedel. **14** Naar nogen helliger HERREN sit Hus
som Helliggave, skal Præsten vurdere det, alt efter
som det er godt eller daarligt, og det skal da staa til
den Værdi, Præsten fastsætter. **15** Men vil den, der
har helliget Huset, selv indløse det, skal han betale
Vurderingssummen med Tillæg af en Femtedel; saa
skal det være hans. **16** Hvis nogen helliger HERREN
noget af sin Arvejord, skal Vurderingssummen rette
sig efter Udsæden: en Udsæd paa en Homer Byg skal
regnes til halvtredsindstyve Sølvsekel. **17** Helliger
han sin Jord fra Jubelaaret af, skal den staa til den
fulde Vurderingssum; **18** helliger han den derimod i
Tiden efter Jubelaaret, skal Præsten beregne ham
Summen i Forhold til de Aar, der er tilbage til næste
Jubelaar, saa der sker Fradrag i Vurderingssummen.
19 Vil da han, der har helliget Jorden, indløse den,
skal han udrede Vurderingssummen med Tillæg af en
Femtedel; saa gaar den over i hans Eje. **20** Men hvis
han ikke indløser Jorden og alligevel sælger den til en
anden, kan den ikke mere indløses; **21** da skal den,
naar den i Jubelaaret bliver fri, være HERREN helliget
paa samme Maade som en Mark, der er lagt Band
paa, og tilfalde Præsten som Ejendom. **22** Hvis nogen
helliger HERREN Jord, han har købt, og som ikke
hører til hans Arvejord, **23** skal Præsten udregne ham
Vurderingssummen til næste Jubelaar, og han skal da
straks erlægge Vurderingssummen som Helliggave til
HERREN; **24** i Jubelaaret gaar Jorden saa tilbage til
den Mand, han købte den af, hvis Arvejord den var.
25 Enhver Vurdering skal ske efter hellig Vægt, tyve
Gera paa en Sekel. **26** Ingen maa hellige HERREN
noget af det førstefødte af Kvæget, da det som
førstefødt allerede tilhører ham. Hvad enten det er
et Stykke Hornkvæg eller Smaakvæg, tilhører det
HERREN. **27** Hører det derimod til de urene Dyr, kan
man løskøbe det efter Vurderingssummen med Tillæg
af en Femtedel; indløses det ikke, skal det sælges for
Vurderingssummen. **28** Intet, der er lagt Band paa,
intet af, hvad nogen af sin Ejendom helliger HERREN
ved at lægge Band derpaa, være sig Mennesker,
Kvæg eller Arvejord, maa sælges eller indløses; alt,
hvad der er lagt Band paa, er højhelligt, det tilhører
HERREN. **29** Intet Menneske, der er lagt Band paa,
maa løskøbes, det skal lide Døden. **30** Al Tiende
af Landet, baade af Landets Sæd og Træernes
Frugt, tilhører HERREN, det er helliget HERREN.
31 Hvis nogen vil indløse noget af sin Tiende, skal
han yderligere udrede en Femtedel. **32** Hvad angaar
al Tiende af Hornkvæg og Smaakvæg, alt hvad der
gaar under Staven, da skal hvert tiende Dyr være
helliget HERREN. **33** Der maa ikke skelnes imellem
gode og daarlige Dyr, og ingen Ombytning maa finde
Sted; hvis nogen ombytter et Dyr, skal ikke blot det,
men ogsaa det, som det ombyttes med, være helligt;
det maa ikke indløses. **34** Det er de Bud, HERREN
gav Moses til Israeliterne paa Sinaj Bjerg.

4 Mosebog

1 HERREN talede saaledes til Moses i Sinaj Ørken i
Aabenbaringsteltet paa den første Dag i den anden
Maaned af det andet Aar efter deres Udvandring
fra Ægypten: **2** Optag det samlede Tal paa hele
Israeliternes Menighed efter deres Slægter, efter
deres Fædrenehuse, ved at tælle Navnene paa alle
af Mandkøn, Hoved for Hoved; **3** fra Tyveaarsalderen
og opefter skal du og Aron mønstre alle vaabenføre
Mænd i Israel, Hærafdeling for Hærafdeling; **4** en
Mand af hver Stamme skal hjælpe eder dermed,
Overhovedet for Stammens Fædrenehuse. **5** Navnene
paa de Mænd, der skal staa eder bi, er følgende: Af
Ruben Elizur, Sjede'urs Søn; **6** af Simeon Sjelumiel,
Zurisjaddajs Søn; **7** af Juda Nahasjon, Amminadabs
Søn; **8** af Issakar Netan'el, Zuars Søn; **9** af Zebulon
Eliab, Helons Søn; **10** af Josefs Sønner: Af Efraim
Elisjama, Ammihuds Søn, af Manasse Gamliel,
Pedazurs Søn; **11** af Benjamin Abidan, Gid'onis Søn;
12 af Dan Ahiezer, Ammisjaddajs Søn; **13** af Aser
Pag'iel, Okrans Søn; **14** af Gad Eljasaf, De'uels Søn,
15 og af Naftali Ahira, Enans Søn. **16** Det var de
Mænd, der udtoges af Menigheden, Øversterne for
deres Fædrenestammer, Overhovederne for Israels
Stammer. **17** Da tog Moses, og Aron disse Mænd, hvis
Navne var nævnet, **18** og de kaldte hele Menigheden
sammen paa den første Dag i den anden Maaned. Saa
lod de sig indføre i Familielisterne efter deres Slægter,
efter deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene
fra Tyveaarsalderen og opefter, Hoved for Hoved,
19 som HERREN havde paalagt Moses. Saaledes
mønstrede han dem i Sinaj Ørken. **20** Rubens, Israels
førstefødtes, Sønner, deres Efterkommere efter deres
Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved Optælling
af Navnene Hoved for Hoved, alle af Mandkøn fra
Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre Mænd,
21 de, som mønstredes af Rubens Stamme, udgjorde
46 500. **22** Simeons Sønner, deres Efterkommere
efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, saa
mange af dem, som mønstredes ved Optælling af
Navnene Hoved for Hoved, alle af Mandkøn, fra
Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre Mænd,
23 de, som mønstredes af Simeons Stamme, udgjorde
59 300. **24** Gads Sønner, deres Efterkommere
efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved
Optælling af Navnene fra Tyveaarsalderen og opefter,
alle vaabenføre Mænd, **25** de, som mønstredes
af Gads Stamme, udgjorde 45 650. **26** Judas
Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter, efter
deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene fra
Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre Mænd,
27 de, som mønstredes af Judas Stamme, udgjorde
74 600. **28** Issakars Sønner, deres Efterkommere
efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved
Optælling af Navnene fra Tyveaarsalderen og opefter,
alle vaabenføre Mænd, **29** de, som mønstredes af
Issakars Stamme, udgjorde 54 400. **30** Zebulons
Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter,
efter deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene
fra Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre
Mænd, **31** de, som mønstredes af Zebulons Stamme,
udgjorde 57 400. **32** Josefs Sønner: Efraims Sønner,
deres Efterkommere efter deres Slægter, efter
deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene fra
Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre Mænd,
33 de, som mønstredes af Efraims Stamme, udgjorde
40 500; **34** Manasses Sønner, deres Efterkommere
efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved
Optælling af Navnene fra Tyveaarsalderen og opefter,
alle vaabenføre Mænd, **35** de, som mønstredes af
Manasses Stamme, udgjorde 32 200. **36** Benjamins
Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter, efter
deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene fra
Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre Mænd, **37**
de, som mønstredes at Benjamins Stamme, udgjorde
35 400. **38** Dans Sønner, deres Efterkommere
efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved
Optælling af Navnene fra Tyveaarsalderen og opefter,
alle vaabenføre Mænd, **39** de, som mønstredes
af Dans Stamme, udgjorde 62 700. **40** Asers
Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter, efter
deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene fra
Tyveaarsalderen og opefter, alle vaabenføre Mænd,
41 de, som mønstredes af Asers Stamme, udgjorde
41 500. **42** Naftalis Sønner, deres Efterkommere
efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved
Optælling af Navnene fra Tyveaarsalderen og opefter,
alle vaabenføre Mænd, **43** de, som mønstredes af
Naftalis Stamme, udgjorde 53 400. **44** Det var dem,
som mønstredes, dem, Moses og Aron og Israels tolv
Øverster, en for hvert Fædrenehus, mønstrede. **45**
Og alle, som mønstredes af Israeliterne efter deres
Fædrenehuse fra Tyveaarsalderen og opefter, alle
vaabenføre Mænd i Israel, **46** alle, som mønstredes,
udgjorde 603 550. **47** Men Leviterne efter deres
Fædrenestamme mønstredes ikke sammen med
dem. **48** HERREN talede til Moses og sagde: **49** Kun
Levis Stamme maa du ikke mønstre, og dens samlede
Tal maa du ikke optage sammen med de andre
Israeliters. **50** Du skal overdrage Leviterne Tilsynet

med Vidnesbyrdets Bolig, alle dens Redskaber og alt
dens Tilbehør; de skal bære Boligen og alle dens
Redskaber, de skal betjene den, og rundt om Boligen
skal de have deres Lejr. 51 Naar Boligen skal bryde op,
skal Leviterne tage den ned, og naar Boligen skal gaa
i Lejr, skal Leviterne rejse den. Enhver Lægmand, der
kommer den nær, skal lide Døden. 52 Israeliterne skal
lejre sig hver i sin Lejrafdeling og under sit Felttegn,
Hærafdeling for Hærafdeling, 53 men Leviterne skal
lejre sig rundt om Vidnesbyrdets Bolig, for at der ikke
skal komme Vrede over Israeliternes Menighed; og
Leviterne skal tage Vare paa, hvad der er at varetage
ved Vidnesbyrdets Bolig. 54 Og Israeliterne gjorde
ganske, hvad HERREN havde paalagt Moses.

2 HERREN talede til Moses og Aron og sagde: 2
Israeliterne skal lejre sig hver under sit Felttegn,
under sit Fædrenehus's Mærke; i en Kreds om
Aabenbaringsteltet skal de lejre sig. 3 Paa Forsiden
mod Øst skal Juda lejre sig under sin Lejrs
Felttegn, Hærafdeling for Hærafdeling, med Nahasjon,
Amminadabs Søn, som Øverste over Judæerne; 4 de
mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber op
til 74 600 Mand. 5 Ved Siden af ham skal Issakars
Stamme lejre sig med Netan'el, Zuars Søn, som
Øverste over Issakariterne; 6 de mønstrede, som
udgør hans Hærafdeling, løber op til 54 400 Mand. 7
Dernæst Zebulons Stamme med Eliab, Helons Søn,
som Øverste over Zebuloniterne; 8 de mønstrede,
som udgør hans Hærafdeling, løber op til 57 400
Mand. 9 De mønstrede i Judas Lejr udgør i alt 186
400 Mand, Hærafdeling for Hærafdeling. De skal
bryde op først. 10 Ruben skal lejre sig under sin Lejrs
Felttegn mod Syd, Hærafdeling for Hærafdeling, med
Elizur, Sjede'urs Søn, som Øverste over Rubeniterne;
11 de mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber
op til 46 500 Mand. 12 Ved Siden af ham skal Simeons
Stamme lejre sig med Sjelumiel, Zurisjaddajs Søn,
som Øverste over Simeoniterne; 13 de mønstrede,
som udgør hans Hærafdeling, løber op til 59 300
Mand. 14 Dernæst Gads Stamme med Eljasaf,
Re'uels Søn, som Øverste over Gaditerne; 15 de
mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber op til
45 650 Mand. 16 De mønstrede i Rubens Lejr udgør
i alt 151 450 Mand, Hærafdeling for Hærafdeling.
De skal bryde op i anden Række. 17 Derpaa skal
Aabenbaringsteltet, Leviternes Lejr, bryde op midt
imellem de andre Lejre; i den Rækkefølge, de lejrer
sig, skal de bryde op, hver paa sin Plads, Felttegn
for Felttegn. 18 Efraim skal lejre sig under sin Lejrs
Felttegn mod Vest med Elisjama, Ammihuds Søn,
som Øverste over Efraimiterne; 19 de mønstrede, som
udgør hans Hærafdeling, løber op til 40 500 Mand.
20 Ved Siden af ham skal Manasses Stamme lejre
sig med Gamliel, Pedazurs Søn, som Øverste over
Manassiterne; 21 de mønstrede, som udgør hans
Hærafdeling, løber op til 32 200 Mand. 22 Dernæst
Benjamins Stamme med Abidan, Gid'onis Søn, som
Øverste over Benjaminiterne; 23 de mønstrede, som
udgør hans Hærafdeling, løber op til 35 400 Mand. 24
De mønstrede i Efraims Lejr udgør i alt 108 100 Mand,
Hærafdeling for Hærafdeling. De skal bryde op i tredje
Række. 25 Dan skal lejre sig under sin Lejrs Felttegn
mod Nord, Hærafdeling for Hærafdeling, med Ahiezer,
Ammisjaddajs Søn, som Øverste over Daniterne; 26
de mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber
op til 62 700 Mand. 27 Ved Siden af ham skal Asers
Stamme lejre sig med Pag'iel, Okrans Søn, som
Øverste over Aseriterne; 28 de mønstrede, som udgør
hans Hærafdeling, løber op til 41 500 Mand. 29
Dernæst Naftalis Stamme med Ahira, Enans Søn,
som Øverste over Naftaliterne; 30 de mønstrede,
som udgør hans Hærafdeling, løber op til 53 400
Mand. 31 De mønstrede i Dans Lejr udgør i alt
157 600 Mand. De skal bryde op sidst, Felttegn for
Felttegn. 32 Det var de mønstrede af Israeliterne efter
deres Fædrenehuse, alle de mønstrede i Lejrene,
Hærafdeling for Hærafdeling, 603 550 Mand. 33 Men
Leviterne mønstredes ikke sammen med de andre
Israeliter, saaledes som HERREN havde paalagt
Moses. 34 Og ganske som HERREN havde paalagt
Moses, slog Israeliterne Lejr, Felttegn for Felttegn,
og i den Rækkefølge brød de op, enhver med sine
Slægter, med sit Fædrenehus.

3 Følgende var Arons og Moses's Efterkommere,
paa den Tid HERREN talede paa Sinaj Bjerg. 2
Navnene paa Arons Sønner var følgende: Nadab,
den førstefødte, Abihu, Eleazar og Itamar; 3 det var
Navnene paa Arons Sønner, de salvede Præster, som
indsattes til Præstetjeneste. 4 Men Nadab og Abihu
døde for HERRENS Aasyn, da de frembar fremmed
Ild for HERRENS Aasyn i Sinaj Ørken, og de havde
ingen Sønner. Saaledes kom Eleazar og Itamar til at
gøre Præstetjeneste for deres Fader Arons Aasyn.
5 HERREN talede til Moses og sagde: 6 Lad Levis
Stamme træde frem og stil dem frem for Præsten
Aron, for at de kan gaa ham til Haande. 7 De skal
tage Vare paa, hvad han og hele Menigheden har
at varetage foran Aabenbaringsteltet, og saaledes
udføre Arbejdet ved Boligen, 8 og de skal tage Vare
paa alle Aabenbaringsteltets Redskaber og paa,

hvad Israeliterne har at varetage, og saaledes udføre
Arbejdet ved Boligen. 9 Altsaa skal du overgive
Aron og hans Sønner Leviterne; de er ham overgivet
som Gave fra Israeliterne. 10 Men Aron og hans
Sønner skal du sætte til at tage Vare paa deres
Præstetjeneste; enhver Lægmand, som trænger sig
ind deri, skal lide Døden. 11 HERREN talede til Moses
og sagde: 12 Se, jeg har selv udtaget Leviterne af
Israeliternes Midte i Stedet for alt det førstefødte,
der aabner Moders Liv hos Israeliterne, og Leviterne
er blevet min Ejendom; 13 thi mig tilhører alt det
førstefødte. Dengang jeg dræbte alt det førstefødte i
Ægypten, helligede jeg mig alt det førstefødte i Israel,
baade af Mennesker og Dyr; mig HERREN skal de
tilhøre. 14 HERREN talede til Moses i Sinaj Ørken og
sagde: 15 Du skal mønstre Levis Sønner efter deres
Fædrenehuse, efter deres Slægter; alle af Mandkøn
fra en Maaned og opefter skal du mønstre. 16 Da
mønstrede Moses dem paa HERRENS Bud, som der
var ham paalagt. 17 Følgende var Levis Sønner efter
deres Navne: Gerson, Kehat og Merari. 18 Følgende
var Navnene paa Gersons Sønner efter deres Slægter:
Libni og Sjim'i; 19 Kehats Sønner efter deres Slægter
var: Amram, Jizhar, Hebron og Uzziel; 20 Meraris
Sønner efter deres Slægter var: Mali og Musji. Det
var Leviternes Slægter efter deres Fædrenehuse. 21
Fra Gerson nedstammede Libniternes og Sjim'iternes
Slægter; det var Gersoniternes Slægter. 22 De, som
mønstredes af dem, da alle af Mandkøn fra en
Maaned og opefter blev optalt, de, som mønstredes af
dem, udgjorde 7500. 23 Gersoniternes Slægter havde
deres Lejrplads bag ved Boligen mod Vest. 24 Øverste
for Gersoniternes Fædrenehus var Eljasaf, Laels
Søn. 25 Gersoniterne havde ved Aabenbaringsteltet
at tage Vare paa selve Boligen og Teltdækket,
dets Dække, Forhænget for Aabenbaringsteltets
Indgang, 26 Forgaardens Omhæng, Forhænget for
Indgangen til Forgaarden, der omgav Boligen og
Alteret, og dens Teltreb, alt Arbejdet dermed. 27 Fra
Kehat nedstammede Amramiternes, Jizhariternes,
Hebroniternes og Uzzieliternes Slægter; det var
Kehatiternes Slægter. 28 De, der mønstredes af dem,
da alle af Mandkøn fra en Maaned og opefter blev
optalt, udgjorde 8600, som tog Vare paa, hvad der
var at varetage ved Helligdommen. 29 Kehatiternes
Slægter havde deres Lejrplads ved Boligens Sydside.
30 Øverste for Kehatiternes Slægters Fædrenehus var
Elizafan, Uzziels Søn. 31 De havde at tage Vare paa
Arken, Bordet, Lysestagen, Altrene, Helligdommens
Redskaber, som brugtes ved Tjenesten, og Forhænget
med dertil hørende Arbejde. 32 Øverste over
Leviternes Øverster var Eleazar, Præsten Arons Søn,
som havde Tilsyn med dem, der tog Vare paa, hvad
der var at varetage ved Helligdommen. 33 Fra Merari
nedstammede Maliternes og Musjiternes Slægter;
det var Meraris Slægter. 34 De, som mønstredes af
dem, da alle af Mandkøn fra en Maaned og opefter
blev optalt, udgjorde 6200. 35 Øverste for Meraris
Slægters Fædrenehus var Zuriel, Abihajils Søn. De
havde deres Lejrplads ved Boligens Nordside. 36
Merariterne var sat til at tage Vare paa Boligens
Brædder, Tværstænger, Piller og Fodstykker, alle
dens Redskaber og alt det dertil hørende Arbejde, 37
Pillerne til Forgaarden, som var rundt om den, med
Fodstykker, Pæle og Reb. 38 Foran Boligen, paa
Aabenbaringsteltets Forside mod Øst, havde Moses,
Aron og hans Sønner deres Lejrpladser, og de tog
Vare paa alt det, Israeliterne havde at varetage ved
Boligen. Enhver Lægmand, der trængte sig ind i det,
maatte lide Døden. 39 De mønstrede af Leviterne,
de, som Moses og Aron mønstrede paa HERRENS
Bud efter deres Slægter, alle af Mandkøn fra en
Maaned og opefter, udgjorde i alt 22 000. 40 HERREN
sagde til Moses: Du skal mønstre alle førstefødte
af Mandkøn blandt Israeliterne fra en Maaned og
opefter og optage Tallet paa deres Navne. 41 Saa
skal du udtage Leviterne til mig HERREN i Stedet for
alle Israeliternes førstefødte og ligeledes Leviternes
Kvæg i Stedet for alt det førstefødte af Israeliternes
Kvæg. 42 Og Moses mønstrede, som HERREN
havde paalagt ham, alle Israeliternes førstefødte; 43
og da Navnene paa dem fra en Maaned og opefter
optaltes, udgjorde de førstefødte af Mandkøn, alle
de, som mønstredes i alt 22 273. 44 Derpaa talede
HERREN til Moses og sagde: 45 Tag Leviterne i
Stedet for alle Israeliternes førstefødte og ligeledes
Leviternes Kvæg i Stedet for deres Kvæg, saa at
Leviterne kommer til at tilhøre mig HERREN. 46
Men til Udløsning af de 273, hvormed Antallet af
Israeliternes førstefødte overstiger Leviternes Antal,
47 skal du tage fem Sekel for hvert Hoved, efter hellig
Vægt skal du tage dem, tyve Gera paa en Sekel; 48
og Pengene skal du give Aron og hans Sønner som
Udløsning for de overskydende. 49 Da tog Moses
Løsepengene af de overskydende, dem, der ikke var
udløst ved Leviterne; 50 af Israeliternes førstefødte
tog han Pengene, 1365 Sekel efter hellig Vægt. 51
Og Moses gav Aron og hans Sønner Løsepengene
efter HERRENS Bud, som HERREN havde paalagt
Moses.

4 HERREN talede til Moses og Aron og
sagde: **2** Optag blandt Leviterne Tallet paa
Kehatiterne efter deres Slægter, efter deres
Fædrenehuse, **3** fra Trediveaarsalderen og opefter til
Halvtredsaarsalderen, alle, der skal gøre Tjeneste
med' at udføre Arbejde ved Aabenbaringsteltet. **4**
Kehatiternes Arbejde ved Aabenbaringsteltet skal
være med de højhellige Ting. **5** Naar Lejren bryder op,
skal Aron og hans Sønner gaa ind og tage det indre
Forhæng ned og tildække Vidnesbyrdets Ark dermed;
6 ovenover skal de lægge et Dække af Tahasjskind og
derover igen brede et ensfarvet violet Purpurklæde;
derpaa skal de stikke Bærestængerne ind. **7** Og over
Skuebrødsbordet skal de brede et violet Purpurklæde
og stille Fadene, Kanderne, Skaalene og Krukkerne
til Drikofferet derpaa, og Brødet, som stadig skal
ligge fremme, skal ligge derpaa; **8** ovenover skal
de brede et karmoisinrødt Klæde og dække dette til
med et Dække af Tahasjskind; derpaa skal de stikke
Bærestængerne ind. **9** Saa skal de tage et violet
Purpurklæde og dermed tildække Lysestagen, dens
Lamper, Sakse, Bakker og alle Oliekrukkerne, de
Ting, som bruges ved Betjeningen deraf, **10** og de
skal lægge den med alt dens Tilbehør i et Dække
af Tahasjskind og saa lægge det paa Bærebøren.
11 Over Guldalteret skal de ligeledes brede et violet
Purpurklæde og dække dette til med et Dække af
Tahasjskind; derpaa skal de stikke Bærestængerne
ind. **12** Og de skal tage alle Redskaber, som bruges
ved Tjenesten i Helligdommen, og lægge dem i
et violet Purpurklæde og dække dem til med et
Dække af Tahasjskind og lægge dem paa Bærebøren.
13 Fremdeles skal de rense Alteret for Aske og
brede et rødt Purpurklæde derover **14** og paa det
lægge alle Redskaberne, som bruges til Tjenesten
derved, Panderne, Gaflerne, Skovlene og Skaalene,
alle Alterets Redskaber, og derover skal de brede
et Dække af Tahasjskind; derpaa skal de stikke
Bærestængerne ind. **15** Naar saa ved Lejrens Opbrud
Aron og hans Sønner er færdige med at tilhylle
de hellige Ting og alle de hellige Redskaber, skal
Kehatiterne træde til og bære dem; men de maa ikke
røre ved de hellige Ting; thi gør de det, skal de dø. Det
er, hvad Kehatiterne skal bære af Aabenbaringsteltet.
16 Men Eleazar, Præsten Arons Søn, paahviler
Tilsynet med Olien til Lysestagen, den vellugtende
Røgelse, det daglige Afgrødeoffer og Salveolien og
desuden Tilsynet med hele Boligen og alt, hvad der
er deri af hellige Ting og deres Tilbehør. **17** HERREN
talede til Moses og Aron og sagde: **18** Sørg for,
at Kehatiternes Slægters Stamme ikke udryddes af
Leviternes Midte! **19** Saaledes skal I forholde eder
med dem, for at de kan blive i Live og undgaa Døden,
naar de nærmer sig de højhellige Ting: Aron og hans
Sønner skal træde til og anvise hver enkelt af dem,
hvad han skal gøre, og hvad han skal bære, **20**
for at de ikke et eneste Øjeblik skal komme til at
se de hellige Ting; thi gør de det, skal de dø. **21**
HERREN talede til Moses og sagde: **22** Optag ogsaa
Tallet paa Gersoniterne efter deres Fædrenehuse,
efter deres Slægter; **23** fra Trediveaarsalderen og
opefter til Halvtredsaarsalderen skal du mønstre dem,
alle, der skal gøre Tjeneste med at udføre Arbejdet
ved Aabenbaringsteltet. **24** Dette er Gersoniternes
Arbejde, hvad de skal gøre, og hvad de skal bære:
25 De skal bære Boligens Tæpper, Aabenbaringsteltet
med dets Dække og Dækket af Tahasjskind ovenover,
Forhænget til Aabenbaringsteltets Indgang, **26**
Forgaardens Omhæng og Forhænget for Indgangen
til Forgaarden, der er rundt om Boligen og Alteret,
dens Teltreb og alle Redskaber, som hører til Arbejdet
derved; og alt, hvad der skal gøres derved, skal de
udføre. **27** Efter Arons og hans Sønners Bud skal
Gersoniterne udføre deres Arbejde baade med det,
de skal bære, og med det, de skal gøre; og I skal
anvise dem alt, hvad de skal bære, Stykke for Stykke.
28 Det er det Arbejde, Gersoniternes Sønners Slægter
skal have ved Aabenbaringsteltet, og de skal varetage
det under Itamars, Præsten Arons Søns, Tilsyn. **29**
Merariterne skal du mønstre efter deres Slægter,
efter deres Fædrenehuse; **30** fra Trediveaarsalderen
og opefter til Halvtredsaarsalderen skal du mønstre
dem, alle, som skal gøre Tjeneste med at udføre
Arbejde ved Aabenbaringsteltet. **31** Dette er, hvad
der paahviler dem at bære, alt, hvad der hører
til deres Arbejde ved Aabenbaringsteltet: Boligens
Brædder, dens Tværstænger, Piller og Fodstykker, **32**
Pillerne til Forgaarden, som er rundt om den, med
Fodstykker, Pæle og Reb, alle tilhørende Redskaber
og alt, hvad der hører til Arbejdet derved; Stykke
for Stykke skal I anvise dem alle de Ting, det
paahviler dem at bære. **33** Det er det Arbejde,
der paahviler Merariternes Slægter, alt, hvad der
hører til deres Arbejde ved Aabenbaringsteltet,
under Itamars, Præsten Arons Søns, Tilsyn. **34** Saa
mønstrede Moses og Aron og Menighedens Øverster
Kehatiternes Sønner efter deres Slægter, efter deres
Fædrenehuse, **35** fra Trediveaarsalderen og opefter til
Halvtredsaarsalderen, alle, som skulde gøre Tjeneste
med at udføre Arbejde ved Aabenbaringsteltet,
36 og de, der mønstredes af dem efter deres
Slægter, udgjorde 2750. **37** Det var dem, som

mønstredes af Kehatiternes Slægter, alle dem,
der skulde udføre Arbejde ved Aabenbaringsteltet,
som Moses og Aron mønstrede efter HERRENS
Bud ved Moses. **38** De, der mønstredes af
Gersoniterne efter deres Slægter, efter deres
Fædrenehuse, **39** fra Trediveaarsalderen og opefter til
Halvtredsaarsalderen, alle, som skulde gøre Tjeneste
med at udføre Arbejde ved Aabenbaringsteltet, **40**
de, der mønstredes af dem efter deres Slægter,
efter deres Fædrenehuse, udgjorde 2630. **41**
Det var dem, som mønstredes af Gersoniternes
Slægter, alle dem, der skulde udføre Arbejde ved
Aabenbaringsteltet, som Moses og Aron mønstrede
efter HERRENS Bud. **42** De, der mønstredes af
Merariternes Slægter efter deres Slægter, efter deres
Fædrenehuse, **43** fra Trediveaarsalderen og opefter til
Halvtredsaarsalderen, alle, som skulde gøre Tjeneste
med at udføre Arbejde ved Aabenbaringsteltet, **44**
de, der mønstredes af dem efter deres Slægter,
udgjorde 3200. **45** Det var dem, som mønstredes af
Merariternes Slægter, som Moses og Aron mønstrede
efter HERRENS Bud ved Moses. **46** Alle, som
mønstredes, som Moses og Aron og Israels Øverster
mønstrede af Leviterne efter deres Slægter, efter
deres Fædrenehuse, **47** fra Trediveaarsalderen og
opefter til Halvtredsaarsalderen, alle, som skulde
udføre Arbejde ved Aabenbaringsteltet baade med
hvad der skulde gøres, og hvad der skulde bæres, **48**
de, der mønstredes af dem, udgjorde 8580. **49** Efter
HERRENS Bud ved Moses anviste man hver enkelt
af dem, hvad han skulde gøre eller bære; det blev
dem anvist, som HERREN havde paalagt Moses.

5 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **2**
Byd Israeliterne at fjerne alle spedalske fra Lejren,
alle, der lider af Flaad, og alle, der er blevet urene
ved Lig; **3** baade Mænd og Kvinder skal I fjerne
og føre uden for Lejren, for at de ikke skal gøre
deres Lejr uren, hvor jeg bor midt iblandt dem. **4** Det
gjorde Israeliterne saa; de førte dem uden for Lejren,
saaledes som HERREN havde paalagt Moses. **5**
HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **6**
Sig til Israeliterne: Naar en Mand eller Kvinde begaar
nogen af alle de Synder, som Mennesker begaar,
saaledes at han gør sig skyldig i Svig mod HERREN,
og det Menneske derved paadrager sig Skyld, **7**
saa skal de bekende Synden, de har begaaet, og
Gerningsmanden skal erstatte det, han har forbrudt
sig med, efter dets fulde Værdi med Tillæg af en
Femtedel og give det til den, han har forbrudt sig
imod. **8** Og hvis denne ikke har efterladt sig nogen
Løser, hvem han kan yde Erstatningen, saa skal
Erstatningen, som ydes, tilfalde HERREN, det vil sige
Præsten, foruden den Soningsvæder, ved hvilken der
skaffes ham Soning. **9** Al Offerydelse, alle Helliggaver,
som Israeliterne frembærer til Præsten, skal tilfalde
ham. **10** Alle Helliggaver skal tilfalde ham; hvad nogen
giver Præsten, skal tilfalde ham. **11** HERREN talede
fremdeles til Moses og sagde: **12** Tal til Israeliterne og
sig til dem: Naar en Hustru forser sig imod sin Mand
og er ham utro, **13** idet en anden Mand har Samleje
med hende, uden at det er kommet til hendes Mands
Kundskab, og uden at det er blevet opdaget, skønt
hun har besmittet sig, og uden at der er noget Vidne
imod hende, da hun ikke er grebet paa fersk Gerning,
14 og han gribes af Skinsygens Aand, saa han bliver
skinsyg paa sin Hustru, som ogsaa i Virkeligheden
har besmittet sig, eller han gribes af Skinsygens
Aand, saa han bliver skinsyg paa sin Hustru, skønt
hun ikke har besmittet sig, **15** saa skal Manden bringe
sin Hustru til Præsten og medbringe som Offergave
for hende en Tiendedel Efa Bygmel; han maa hverken
hælde Olie over eller komme Røgelse paa, thi det
er et Skinsyge Afgrødeoffer, et Minde Afgrødeoffer,
der skal minde om Brøde. **16** Saa skal Præsten føre
hende frem og stille hende for HERRENS Aasyn. **17**
Og Præsten skal tage helligt Vand i et Lerkar, og af
Støvet paa Boligens Gulv skal Præsten tage noget og
komme i Vandet. **18** Saa skal Præsten stille Kvinden
frem for HERRENS Aasyn, løse hendes Haar og
lægge Minde Afgrødeofferet i hendes Hænder; det
er et Skinsyge Afgrødeoffer; og Præsten skal have
den bitre Vandes Forbandelsesvand i Haanden. **19**
Derpaa skal Præsten besværge Kvinden og sige til
hende: »Hvis ingen har haft Samleje med dig, hvis du
ikke har forset dig imod din Mand og besmittet dig,
saa skal dette den bitre Vandes Forbandelsesvand
ikke skade dig. **20** Men har du forset dig imod
din Mand og besmittet dig, og har en anden end
din Mand haft Samleje med dig« — **21** Præsten
besværger nu Kvinden med Forbandelsens Ed og
siger til hende — »saa gøre HERREN dig til en
Forbandelse og Besværgelse i dit Folk, idet han
lader din Lænd visne og din Bug svulme op; **22**
Forbandelsesvandet her komme ind i dine Indvolde,
saa din Bug svulmer op og din Lænd visner!« Og
Kvinden skal sige: »Amen, Amen!« **23** Derpaa skal
Præsten skrive disse Forbandelser op paa et Blad
og vaske dem ud i den bitre Vandes Vand **24** og
give Kvinden den bitre Vandes Forbandelsesvand at
drikke, for at Forbandelsesvandet kan komme ind
i hende til bitter Vaande. **25** Derefter skal Præsten

tage Skinsyge Afgrødeofferet af Kvindens Haand,
udføre Svingningen dermed for HERRENS Aasyn og
bære det hen til Alteret. 26 Og Præsten skal tage en
Haandfuld af Afgrødeofferet, det, som skal ofres deraf,
og bringe det som Røgoffer paa Alteret og derpaa
give Kvinden Vandet at drikke. 27 Naar han har
givet hende Vandet at drikke, vil Forbandelsesvandet,
dersom hun har besmittet sig og været sin Mand
utro, blive til bitter Vaande, naar det kommer ind i
hende, hendes Bug vil svulme op og hendes Lænd
visne, og Kvinden bliver en Forbandelse i sit Folk. 28
Men dersom Kvinden ikke har besmittet sig, dersom
hun er ren, bliver hun uskadt og kan faa Børn. 29
Det er Loven om Skinsyge; naar en Hustru forser
sig imod sin Mand og besmittes, 30 eller naar en
Mand gribes af Skinsygens Aand og bliver skinsyg
paa sin Hustru, saa skal han fremstille Hustruen
for HERRENS Aasyn, og Præsten skal handle med
hende efter alt i denne Lov; 31 Manden skal være
sagesløs, men saadan en Hustru skal undgælde for
sin Brøde.

6 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Tal til Israeliterne og sig til dem: Naar en Mand
eller Kvinde vil aflægge et Nasiræerløfte for saaledes
at indvie sig til HERREN, 3 skal han afholde sig
fra Vin og stærk Drik; Vineddike og stærk Drik maa
han ikke drikke, ej heller nogen som helst drik af
Druer; han maa hverken spise friske eller tørrede
Druer; 4 saa længe hans Indvielse varer, maa han
intet som helst nyde, der kommer af Vinstokken,
hverken umodne Druer eller friske Skud. 5 Saa længe
hans Indvielsesløfte gælder, maa ingen Ragekniv
komme paa hans Hoved; indtil Udløbet af den Tid
han indvier sig til HERREN, skal han være hellig og
lade sit Hovedhaar vokse frit. 6 Hele den Tid han
har indviet sig til HERREN, maa han ikke komme
Lig nær; 7 selv naar hans Fader eller Moder, hans
Broder eller Søster dør, maa han ikke paadrage sig
Urenhed ved dem, thi han bærer sin Guds Indvielse
paa sit Hoved. 8 Saa længe hans Indvielse varer, er
han helliget HERREN. 9 Men naar nogen uventet
og pludselig dør i hans Nærhed, og han saaledes
bringer Urenhed over sit indviede Hoved, skal han
rage sit Hoved, den Dag han atter bliver ren; den
syvende Dag skal han rage det; 10 og den ottende
Dag skal han bringe to Turtelduer eller Dueunger til
Præsten ved Aabenbaringsteltets Indgang. 11 Og
Præsten skal ofre den ene som Syndoffer og den
anden som Brændoffer og skaffe ham Soning, fordi
han har syndet ved at røre ved Lig. Derpaa skal
han samme Dag atter hellige sit Hoved 12 og atter
indvie sig til HERREN for lige saa lang Tid, som
han før havde indviet sig, og bringe et aargammelt
Lam som Skyldoffer; den forløbne Tid regnes ikke
med, da han har bragt Urenhed over sit indviede
Hoved. 13 Dette er Loven om Nasiræeren: Naar
hans Indvielsestid er til Ende, skal han begive sig til
Aabenbaringsteltets Indgang 14 og som Offergave
bringe HERREN et aargammelt, lydefrit Væderlam
til Brændoffer, et aargammelt, lydefrit Hunlam til
Syndoffer og en lydefri Væder til Takoffer, 15 en Kurv
med usyret Bagværk, Kager af fint Hvedemel, rørte i
Olie, og usyrede Fladbrød, smurte med Olie, desuden
det tilhørende Afgrødeoffer og de tilhørende Drikofre.
16 Saa skal Præsten bringe det for HERRENS Aasyn
og ofre hans Syndoffer og Brændoffer, 17 og Væderen
skal han ofre som Takoffer til HERREN tillige med
de usyrede Brød i Kurven; derpaa skal Præsten
ofre hans Afgrødeoffer og Drikoffer. 18 Saa skal
Nasiræeren ved Indgangen til Aabenbaringsteltet rage
sit indviede Hoved og tage sit indviede Hovedhaar og
kaste det i Ilden under Takofferet. 19 Og Præsten
skal tage den kogte Bov af Væderen og een usyret
Kage og eet usyret Fladbrød af Kurven og lægge
dem paa Nasiræerens Hænder, efter at han har
afraget sit indviede Hovedhaar. 20 Og Præsten
skal udføre Svingningen dermed for HERRENS
Aasyn; det tilfalder Præsten som Helliggave foruden
Svingningsbrystet og Offerydelseskøllen. Derefter
maa Nasiræeren atter drikke Vin. 21 Det er Loven om
Nasiræeren, der aflægger Løfte, om hans Offergave
til HERREN i Anledning af Indvielsen, foruden hvad
han ellers evner at give; overensstemmende med
Løftet, han aflægger, skal han forholde sig efter den
for hans Indvielse gældende Lov. 22 HERREN talede
fremdeles til Moses og sagde: 23 Tal til Aron og hans
Sønner og sig: Naar I velsigner Israeliterne, skal I
sige til dem: 24 HERREN velsigne dig og bevare dig,
25 HERREN lade sit Ansigt lyse over dig og være dig
naadig, 26 HERREN løfte sit Aasyn paa dig og give
dig Fred! 27 Saaledes skal de lægge mit Navn paa
Israeliterne, og jeg vil velsigne dem.

7 Da Moses var færdig med at rejse Boligen og
havde salvet og helliget den med alt dens Tilbehør
og ligeledes salvet og helliget Alteret med alt dets
Tilbehør, 2 traadte Israels Øverster, Overhovederne
for deres Fædrenehuse, Stammernes Øverster, der
havde forestaaet Mønstringen, frem 3 og førte deres
Offergave frem for HERRENS Aasyn, seks lukkede
Vogne og tolv Stykker Hornkvæg, en Vogn for hver

to Øverster og et Stykke Hornkvæg for hver een,
og de bragte dem hen foran Boligen. 4 Da sagde
HERREN til Moses: 5 Modtag dette af dem, for at
det kan bruges til Arbejdet ved Aabenbaringsteltet,
og giv Leviterne det med Henblik paa hver enkeltes
særlige Arbejde! 6 Saa modtog Moses Vognene og
Hornkvæget og gav Leviterne dem. 7 To Vogne og
fire Stykker Hornkvæg gav han Gersoniterne med
Henblik paa deres særlige Arbejde, 8 og fire Vogne
og otte Stykker Hornkvæg gav han Merariterne med
Henblik paa deres særlige Arbejde under Itamars,
Præsten Arons Søns, Ledelse. 9 Derimod gav han
ikke Kehatiterne noget, thi dem var Arbejdet med
de hellige Ting overdraget, og de skulde bære dem
paa Skuldrene. 10 Fremdeles bragte Øversterne
Offergaver til Alterets Indvielse, dengang det blev
salvet, og Øversterne bragte deres Offergaver hen
foran Alteret. 11 Da sagde HERREN til Moses: Lad
hver af Øversterne faa sin Dag til at bringe sin
Offergave til Alterets Indvielse. 12 Den, som første
Dag bragte sin Offergave, var Nahasjon, Amminadabs
Søn af Judas Stamme. 13 Og hans Offergave var
et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og en Sølvskaal
paa 70 Sekel efter hellig Vægt, begge fyldte med fint
Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer, 14 en Kande
paa 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, 15 en ung
Tyr, en Væder, et aargammelt Lam til Brændoffer,
16 en Gedebuk til Syndoffer 17 og til Takoffer to
Stykker Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem
aargamle Lam. Det var Nahasjons, Amminadabs
Søns, Offergave. 18 Anden Dag bragte Netan'el,
Zuars Søn, Issakars Øverste, sin Offergave; 19 han
bragte som Offergave et Sølvfad, der vejede 130
Sekel, og en Sølvskaal paa 70 Sekel efter hellig
Vægt, begge fyldte med fint Hvedemel, rørt i Olie,
til Afgrødeoffer, 20 en Kande paa 10 Guldsekel,
fyldt med Røgelse, 21 en ung Tyr, en Væder, et
aargammelt Lam til Brændoffer, 22 en Gedebuk til
Syndoffer 23 og til Takoffer to Stykker Hornkvæg, fem
Vædre, fem Bukke og fem aargamle Lam. Det var
Netan'els, Zuars Søns, Offergave. 24 Tredje Dag kom
Zebuloniternes Øverste, Eliab, Helons Søn; 25 hans
Offergave var et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og
en Sølvskaal paa 70 Sekel efter hellig Vægt, begge
fyldte med fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer,
26 en Kande paa 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse,
27 en ung Tyr, en Væder, et aargammelt Lam til
Brændoffer, 28 en Gedebuk til Syndoffer 29 og til
Takoffer to Stykker Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke
og fem aargamle Lam. Det var Eliabs, Helons Søns,
Offergave. 30 Fjerde Dag kom Rubeniternes Øverste,
Elizur, Sjede'urs Søn; 31 hans Offergave var et
Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og en Sølvskaal paa
70 Sekel efter hellig Vægt, begge fyldte med fint
Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer, 32 en Kande
paa 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, 33 en ung Tyr,
en Væder, 34 et aargammelt Lam til Brændoffer, en
Gedebuk til Syndoffer 35 og til Takoffer to Stykker
Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem aargamle
Lam. Det var Elizurs, Sjede'urs Søns, Offergave. 36
Femte Dag kom Simeoniternes Øverste, Sjelumiel,
Zurisjaddajs Søn; 37 hans Offergave var et Sølvfad,
der vejede 130 Sekel, og en Sølvskaal paa 70 Sekel
efter hellig Vægt, begge fyldte med fint Hvedemel, rørt
i Olie, til Afgrødeoffer, 38 en Kande paa 10 Guldsekel,
fyldt med Røgelse, 39 en ung Tyr, en Væder, et
aargammelt Lam til Brændoffer, 40 en Gedebuk til
Syndoffer 41 og til Takoffer to Stykker Hornkvæg, fem
Vædre, fem Bukke og fem aargamle Lam. Det var
Sjelumiels, Zurisjaddajs Søns, Offergave. 42 Sjette
Dag kom Gaditernes Øverste, Eljasaf, De'uels Søn;
43 hans Offergaver et Sølvfad, der vejede 130 Sekel,
og en Sølvskaal paa 70 Sekel efter hellig Vægt, begge
fyldte med fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer,
44 en Kande paa 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse,
45 en ung Tyr, en Væder, et aargammelt Lam til
Brændoffer, 46 en Gedebuk til Syndoffer 47 og til
Takoffer to Stykker Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke
og fem aargamle Lam. Det var Eljasafs, De'uels
Søns, Offergave. 48 Syvende Dag kom Efraimiternes
Øverste, Elisjama, Ammihuds Søn: 49 hans Offergave
var et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og en Sølvskaal
paa 70 Sekel efter hellig Vægt, begge fyldte med fint
Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer, 50 en Kande
paa 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, 51 en ung
Tyr, en Væder, et aargammelt Lam til Brændoffer,
52 en Gedebuk til Syndoffer 53 og til Takoffer to
Stykker Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem
aargamle Lam. Det var Elisjamas, Ammihuds Søns,
Offergave. 54 Ottende Dag kom Mannassiternes
Øverste, Gamliel, Pedazurs Søn; 55 hans Offergave
var et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og en Sølvskaal
paa 70 Sekel efter hellig Vægt, begge fyldte med fint
Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer, 56 en Kande
paa 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, 57 en ung Tyr,
en Væder, et aargammelt Lam til Brændoffer, 58 en
Gedebuk til Syndoffer 59 og til Takoffer to Stykker
Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem aargamle
Lam. Det var Gamliels, Pedazurs Søns, Offergave.
60 Niende Dag kom Benjaminiternes Øverste, Abidan,
Gid'onis Søn; 61 hans Offergave var et Sølvfad, der
vejede 130 Sekel, og en Sølvskaal paa 70 Sekel efter

hellig Vægt, begge fyldte med fint Hvedemel, rørt i
Olie, til Afgrødeoffer, 62 en Kande paa 10 Guldsekel,
fyldt med Røgelse, 63 en ung Tyr, en Væder, et
aargammelt Lam til Brændoffer, 64 en Gedebuk til
Syndoffer 65 og til Takoffer to Stykker Hornkvæg,
fem, Vædre, fem Bukke og fem aargamle Lam. Det
var Abidans, Gid'onis Søns, Offergave. 66 Tiende
Dag kom Daniternes Øverste, Ahiezer, Ammisjaddajs
Søn; 67 hans Offergave var et Sølvfad, der vejede
130 Sekel, og en Sølvskaal paa 70 Sekel efter hellig
Vægt, begge fyldte med fint Hvedemel, rørt i Olie, til
Afgrødeoffer, 68 en Kande paa 10 Guldsekel, fyldt
med Røgelse, 69 en ung Tyr, en Væder, et aargammelt
Lam til Brændoffer, 70 en Gedebuk til Syndoffer 71
og til Takoffer to Stykker Hornkvæg, fem Vædre,
fem Bukke og fem aargamle Lam. Det var Ahiezers,
Ammisjaddajs Søns, Offergave. 72 Ellevte Dag kom
Aseriternes Øverste, Pag'iel, Okrans Søn; 73 hans
Offergave var et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og
en Sølvskaal paa 70 Sekel efter hellig Vægt, begge
fyldte med fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer,
74 en Kande paa 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse,
75 en ung Tyr, en Væder, et aargammelt Lam til
Brændoffer, 76 en Gedebuk til Syndoffer 77 og til
Takoffer to Stykker Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke
og fem aargamle Lam. Det var Pag'iels, Okrans
Søns, Offergave. 78 Tolvte Dag kom Naftaliternes
Øverste, Ahira, Enans Søn; 79 hans Offergave var
et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og en Sølvskaal
paa 70 Sekel efter hellig Vægt, begge fyldte med fint
Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer, 80 en Kande
paa 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, 81 en ung Tyr,
en Væder, et aargammelt Lam til Brændoffer, 82 en
Gedebuk til Syndoffer 83 og til Takoffer to Stykker
Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem aargamle
Lam. Det var Ahiras, Enans Søns, Offergave. 84
Det var Gaverne fra Israeliternes Øverster til Alterets
Indvielse, dengang det blev salvet: 12 Sølvfade, 12
Sølvskaale, 12 Guldkander, 85 hvert Sølvfad paa
130 Sekel og hver Sølvskaal paa 70 Sekel, alle
Sølvkar tilsammen 2400 Sekel efter hellig Vægt; 86 12
Guldkander, fyldte med Røgelse, hver paa 10 Sekel
efter hellig Vægt, alle Guldkander tilsammen 120
Sekel. 87 Kvæget til Brændofferet var i alt 12 unge
Tyre, 12 Vædre, 12 aargamle Lam med tilhørende
Afgrødeofre, 12 Gedebukke til Syndoffer; 88 Kvæget
til Takofferet var i alt 24 unge Tyre, 60 Vædre, 60
Bukke og 60 aargamle lam. Det var Gaverne til
Alterets Indvielse, efter at det var salvet. 89 Da Moses
gik ind i Aabenbaringsteltet for at tale med HERREN,
hørte han Røsten tale til sig fra Sonedækket oven
over Vidnesbyrdets Ark, fra Pladsen mellem de to
Keruber. Og han talede til ham.

8 Og HERREN talede til Moses og sagde: 2 Tal
til Aron og sig til ham: Naar du sætter Lamperne
paa, skal du sætte dem saaledes, at de syv Lamper
kaster Lyset ud over Pladsen foran Lysestagen! 3 Det
gjorde Aron saa; han satte Lamperne paa saaledes,
at de vendte ud mod Pladsen foran Lysestagen, som
HERREN havde paalagt Moses. 4 Men Lysestagen var
lavet af Guld i drevet Arbejde, fra Foden til Kronerne
var den drevet Arbejde; efter det Forbillede, HERREN
havde vist ham, havde Moses lavet Lysestagen. 5
HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: 6
Udtag Leviterne af Israeliternes Midte og rens dem!
7 Saaledes skal du gaa frem, naar du renser dem:
Stænk Renselsesvand paa dem og lad dem gaa
hele deres Legeme over med Ragekniv, tvætte deres
klæder og rense sig. 8 Derpaa skal de tage en
ung Tyr til Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer
af fint Hvedemel, rørt i Olie, og du skal tage en
anden ung Tyr til Syndoffer. 9 Lad saa Leviterne
træde hen foran Aabenbaringsteltet og kald hele
Israeliternes Menighed sammen. 10 Naar du saa har
ladet Leviterne træde frem for HERRENS Aasyn, skal
Israeliterne lægge deres Hænder paa Leviterne. 11
Derpaa skal Aron udføre Svingningen med Leviterne
for HERRENS Aasyn som et Offer fra Israeliterne, for
at de kan udføre HERRENS Arbejde. 12 Saa skal
Leviterne lægge deres Hænder paa Tyrenes Hoved,
og derefter skal du ofre den ene som Syndoffer og
den anden som Brændoffer til HERREN for at skaffe
Leviterne Soning. 13 Derpaa skal du stille Leviterne
frem for Aron og hans Sønner og udføre Svingningen
med dem for HERREN. 14 Saaledes skal du udskille
Leviterne fra Israeliterne, saa at Leviterne kommer
til at tilhøre mig. 15 Derefter skal Leviterne komme
og gøre Arbejde ved Aabenbaringsteltet; du skal
foretage Renselsen og udføre Svingningen med dem,
16 thi de er skænket mig som Gave af Israeliternes
Midte; i Stedet for alt hvad der aabner Moders Liv, alle
førstefødte hos Israeliterne, har jeg taget mig dem til
Ejendom. 17 Thi mig tilhører alt det førstefødte hos
Israeliterne, baade af Mennesker og Kvæg. Dengang
jeg slog alle de førstefødte i Ægypten, helligede jeg
dem til at være min Ejendom. 18 Jeg tog Leviterne
i Stedet for alt det førstefødte hos Israeliterne 19
og skænkede Leviterne som Gave til Aron og hans
Sønner af Israeliternes Midte til at udføre Israeliternes
Arbejde ved Aabenbaringsteltet og skaffe Israeliterne
Soning, for at ingen Plage skal ramme Israeliterne,

om de selv nærmer sig Helligdommen. 20 Og Moses,
Aron og hele Israeliternes Menighed gjorde saaledes
med Leviterne; ganske som HERREN havde paalagt
Moses med Hensyn til Leviterne, gjorde Israeliterne
med dem. 21 Leviterne lod sig rense for Synd og
tvættede deres Klæder, og Aron udførte Svingningen
med dem for HERRENS Aasyn, og Aron skaffede dem
Soning, saa de blev rene. 22 Derpaa kom Leviterne for
at udføre deres Arbejde ved Aabenbaringsteltet under
Arons og hans Sønners Tilsyn; som HERREN havde
paalagt Moses med Hensyn til Leviterne, saaledes
gjorde de med dem. 23 HERREN talede fremdeles
til Moses og sagde: 24 Dette er, hvad der gælder
Leviterne: Fra Femogtyveaarsalderen og opefter
skal de komme og gøre Tjeneste med Arbejdet ved
Aabenbaringsteltet. 25 Men fra Halvtredsaarsalderen
skal de holde op med at gøre Tjeneste og ikke
arbejde mere; 26 de kan gaa deres Brødre til Haande
i Aabenbaringsteltet med at tage Vare paa, hvad der
skal varetages; men Arbejde skal de ikke mere gøre.
Saaledes skal du gøre med Leviterne i alt, hvad de
har at varetage.

9 HERREN talede saaledes til Moses i Sinaj Ørken
i den første Maaned af det andet Aar efter deres
Udvandring fra Ægypten: 2 Israeliterne skal fejre
Paasken til den fastsatte Tid, 3 paa den fjortende
Dag i denne Maaned ved Aftenstid skal I fejre den
til den fastsatte Tid; overensstemmende med alle
Anordningerne og Lovbudene om den skal I fejre
den! 4 Da sagde Moses til Israeliterne, at de skulde
fejre Paasken; 5 og de fejrede Paasken i Sinaj
Ørken den fjortende Dag i den første Maaned ved
Aftenstid; nøjagtigt som HERREN havde paalagt
Moses, saaledes gjorde Israeliterne. 6 Men der var
nogle Mænd, som var blevet urene ved et Lig og
derfor ikke kunde fejre Paaske den Dag. Disse Mænd
traadte nu den Dag frem for Moses og Aron 7 og
sagde til ham: »Vi er blevet urene ved et Lig; hvorfor
skal det da være os forment at frembære HERRENS
Offergave til den fastsatte Tid sammen med de andre
Israeliter?« 8 Moses svarede dem: »Vent, til jeg faar
at høre, hvad HERREN paabyder angaaende eder!«
9 Da talede HERREN til Moses og sagde: 10 Tal til
Israeliterne og sig: Naar nogen af eder eller eders
Efterkommere er blevet uren ved et Lig eller er ude
paa en lang Rejse, skal han alligevel holde Paaske for
HERREN; 11 den fjortende Dag i den anden Maaned
ved Aftenstid skal de holde den; med usyret Brød og
bitre Urter skal de spise Paaskelammet. 12 De maa
intet levne deraf til næste Morgen, og de maa ikke
sønderbryde noget af dets Ben. De skal fejre Paasken
i Overensstemmelse med alle de Anordninger, som
gælder for den. 13 Men den, som undlader at fejre
Paasken, skønt han er ren og ikke paa Rejse, det
Menneske skal udryddes af sin Slægt, fordi han
ikke har frembaaret HERRENS Offergave til den
fastsatte Tid. Den Mand skal undgælde for sin Synd.
14 Og naar en fremmed, der bor hos eder, vil holde
Paaske for HERREN, skal han holde den efter de
Anordninger og Lovbud, som gælder for Paasken. En
og samme Lov skal gælde for eder, for den fremmede
og for den indfødte. 15 Den Dag Boligen blev rejst,
dækkede Skyen Boligen, Vidnesbyrdets Telt; men
om Aftenen var der som et Ildskær over Boligen, og
det holdt sig til om Morgenen. 16 Saaledes var det
til Stadighed: Om Dagen dækkede Skyen den, om
Natten Ildskæret. 17 Hver Gang Skyen løftede sig
fra Teltet, brød Israeliterne op, og der, hvor Skyen
stod stille, slog Israeliterne Lejr. 18 Paa HERRENS
Bud brød Israeliterne op, og paa HERRENS Bud gik
de i Lejr, og saa længe Skyen hvilede over Boligen,
blev de liggende i Lejr; 19 naar Skyen blev over
Boligen i længere Tid, rettede Israeliterne sig efter,
hvad HERREN havde foreskrevet dem, og brød ikke
op. 20 Det hændte, at Skyen kun blev nogle faa
Dage over Boligen; da gik de i Lejr paa HERRENS
Bud og brød op paa HERRENS Bud. 21 Og det
hændte, at Skyen kun blev der fra Aften til Morgen;
naar Skyen da løftede sig om Morgenen, brød de
op. Eller den blev der en Dag og en Nat; naar Skyen
da løftede sig, brød de op. 22 Eller den blev der et
Par Dage eller en Maaned eller længere endnu, idet
Skyen i længere Tid hvilede over Boligen; saa blev
Israeliterne liggende i Lejr og brød ikke op, men naar
den løftede sig, brød de op. 23 Paa HERRENS Bud
gik de i Lejr, og paa HERRENS Bud brød de op; de
rettede sig efter, hvad HERREN havde foreskrevet
dem, efter HERRENS Bud ved Moses.

10 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Du skal lave dig to Sølvtrompeter; i drevet
Arbejde skal du lave dem. Dem skal du bruge,
naar Menigheden skal kaldes sammen, og naar
Lejrene skal bryde op. 3 Naar der blæses i dem
begge to, skal hele Menigheden samle sig hos dig
ved Indgangen til Aabenbaringsteltet. 4 Blæses der
kun i den ene, skal Øversterne, Overhovederne
for Israels Stammer, samle sig hos dig. 5 Naar I
blæser Alarm med dem, skal Lejrene paa Østsiden
bryde op; 6 blæser Alarm anden Gang, skal Lejrene
paa Sydsiden bryde op: tredje Gang skal Lejrene

mod Vest bryde op, fjerde Gang Lejrene mod Nord;
der skal blæses Alarm, naar de skal bryde op. 7
Men naar Forsamlingen skal sammenkaldes skal
I blæse paa almindelig Vis, ikke Alarm. 8 Arons
Sønner, Præsterne, skal blæse i Trompeterne; det
skal være eder en evig gyldig Anordning fra Slægt
til Slægt. 9 Naar I drager i Krig i eders Land mod
en Fjende, der angriber eder, og blæser Alarm med
Trompeterne, skal I ihukommes for HERREN eders
Guds Aasyn og frelses fra eders Fjender. 10 Og paa
eders Glædesdage, eders Højtider og Nymaanedage,
skal I blæse i Trompeterne ved eders Brændofre og
Takofre; saa skal de tjene eder til Ihukommelse for
eders Guds Aasyn. Jeg er HERREN eders Gud! 11
Den tyvende Dag i den anden Maaned af det andet
Aar løftede Skyen sig fra Vidnesbyrdets Bolig. 12 Da
brød Israeliterne op fra Sinaj Ørken, i den Orden de
skulde bryde op i, og Skyen stod stille i Parans Ørken.
13 Da de nu første Gang brød op efter Guds Bud ved
Moses, 14 var Judæernes Lejr den første, der brød
op under sit Felttegn, Hærafdeling for Hærafdeling;
deres Hær førtes af Nahasjon, Amminadabs Søn.
15 Issakariternes Stammes Hær førtes af Netan'el,
Zuars Søn, 16 og Zebuloniternes Stammes Hær
af Eliab, Helons Søn. 17 Da derpaa Boligen var
taget ned, brød Gersoniterne og Merariterne op og
bar Boligen. 18 Saa brød Rubens Lejr op under sit
Felttegn, Hærafdeling for Hærafdeling; deres Hær
førtes af Elizur, Sjede'urs Søn. 19 Simeoniternes
Stammes Hær førtes af Sjelumiel, Zurisjaddajs
Søn, 20 og Gaditernes Stammes Hær af Eljasaf,
De'uels Søn. 21 Saa brød Kehatiterne, der bar de
hellige Ting, op; og før deres Komme havde man
rejst Boligen. 22 Saa brød Efraimiternes Lejr op
under sit Felttegn, Hærafdeling for Hærafdeling;
deres Hær førtes af Elisjama, Ammihuds Søn. 23
Manassiternes Stammes Hær førtes af Gamliel,
Pedazurs Søn, 24 og Benjaminiternes Stammes Hær
af Abidan, Gid'onis Søn. 25 Saa brød Daniternes
Lejr op under sit Felttegn som Bagtrop i hele
Lejrtoget, Hærafdeling for Hærafdeling; deres Hær
førtes af Ahiezer, Ammisjaddajs Søn. 26 Aseriternes
Stammes Hær førtes af Pag'iel, Okrans Søn, 27 og
Naftaliternes Stammes Hær af Ahira, Enans Søn. 28
Saaledes foregik Israeliternes Opbrud, Hærafdeling
for Hærafdeling. Saa brød de da op. 29 Men Moses
sagde til Midjaniten Hobab, Re'uels Søn, Moses's
Svigerfader: »Vi bryder nu op for at drage til det Sted,
HERREN har lovet at give os; drag med os! Vi skal
lønne dig godt, thi HERREN har stillet Israel gode
Ting i Udsigt.« 30 Men han svarede ham: »Jeg vil
ikke drage med; nej, jeg drager til mit Land og min
Slægt.« 31 Da sagde han: »Forlad os ikke! Du kender
jo de Steder, hvor vi kan slaa Lejr i Ørkenen; vær Øje
for os! 32 Drager du med os, skal vi give dig Del i alt
det gode, HERREN vil give os.« 33 Derpaa brød de
op fra HERRENS Bjerg og vandrede tre Dagsrejser
frem, idet HERRENS Pagts Ark drog i Forvejen for at
søge dem et Sted, hvor de kunde holde Hvil. 34 Og
HERRENS Sky svævede over dem om Dagen, naar
de brød op fra Lejren. 35 Og hver Gang Arken brød
op, sagde Moses: »Staa op, HERRE, at dine Fjender
maa splittes og dine Avindsmænd fly for dit Aasyn!«
36 Og hver Gang den standsede, sagde han: »Vend
tilbage, HERRE, til Israels Stammers Titusinder!«

11 Men Folket knurrede højlydt for HERREN over
deres usle Kaar; og da HERREN hørte det,
blussede hans Vrede op, og HERRENS Ild brød
løs iblandt dem og aad om sig i den yderste Del af
Lejren. 2 Da raabte Folket til Moses, og Moses gik
i Forbøn hos HERREN. Saa dæmpedes Ilden. 3
Derfor kaldte man dette Sted Tab'era, fordi HERRENS
Ild brød løs iblandt dem. 4 Men den sammenløbne
Hob, som fandtes iblandt dem, blev lysten. Saa tog
ogsaa Israeliterne til at græde igen, og de sagde:
»Kunde vi dog faa Kød at spise! 5 Vi mindes Fiskene,
vi fik at spise for intet i Ægypten, og Agurkerne,
Vandmelonerne, Porrerne, Hvidløgene og Skalotterne,
6 og nu vansmægter vi; her er hverken det ene eller
det andet, vi ser aldrig andet end Manna.« 7 Mannaen
lignede Korianderfrø og saa ud som Bdellium. 8
Folket gik rundt og sankede den op; derpaa malede
de den i Haandkværne eller stødte den i Mortere; saa
kogte de den i Gryder og lavede Kager deraf; den
smagte da som Bagværk tillavet i Olie. 9 Naar Duggen
om Natten faldt over Lejren, faldt ogsaa Mannaen
ned over den. 10 Og Moses hørte, hvorledes alle
Folkets Slægter græd, enhver ved Indgangen til sit
Telt; da blussede HERRENS Vrede voldsomt op, og
det vakte ogsaa Moses's Mishag. 11 Da sagde Moses
til HERREN: »Hvorfor har du handlet saa ilde med din
Tjener, og hvorfor har jeg ikke fundet Naade for dine
Øjne, siden du har lagt hele dette Folk som en Byrde
paa mig? 12 Mon det er mig, der har undfanget hele
dette Folk, mon det er mig, der har født det, siden
du forlanger, at jeg i min Favn skal bære det hen til
det Land, du tilsvor dets Fædre, som en Fosterfader
bærer det diende Barn? 13 Hvor skal jeg gaa hen
og skaffe hele dette Folk Kød? Thi de græder rundt
om mig og siger: Skaf os Kød at spise? 14 Jeg kan
ikke ene bære hele dette Folk, det er mig for tungt.

15 Hvis du vil handle saaledes med mig, saa dræb
mig hellere, om jeg har fundet Naade for dine Øjne,
saa at jeg ikke skal være nødt til at opleve saadan
Elendighed!« 16 HERREN svarede Moses: »Kald mig
halvfjerdsindstyve af Israels Ældste sammen, Mænd,
som du ved hører til Folkets Ældste og Tilsynsmænd,
før dem hen til Aabenbaringsteltet og lad dem stille
sig op hos dig der. 17 Saa vil jeg stige ned og tale
med dig der, og jeg vil tage noget af den Aand, der
er over dig, og lade den komme over dem, for at
de kan hjælpe dig med at bære Folkets Byrde, saa
du ikke ene skal bære den. 18 Men til Folket skal
du sige: Helliger eder til i Morgen, saa skal I faa
Kød at spise! I har jo grædt højlydt for HERREN og
sagt: Kunde vi dog faa Kød at spise! Vi havde det
jo bedre i Ægypten! Derfor vil HERREN give eder
Kød at spise; 19 og ikke blot een eller to eller fem
eller ti eller tyve Dage skal I spise det, 20 men en hel
Maaned igennem, indtil det staar eder ud af Næsen,
og I væmmes derved, fordi I har ringeagtet HERREN,
der er i eders Midte, og grædt for hans Aasyn og
sagt: Hvorfor drog vi dog ud af Ægypten!« 21 Moses
svarede: »600 000 Fodfolk tæller det Folk, jeg har om
mig, og du siger: Jeg vil skaffe dem Kød, saa de har
nok at spise en hel Maaned! 22 Kan der slagtes saa
meget Smaakvæg og Hornkvæg til dem, at det kan
slaa til, eller kan alle Fisk i Havet samles sammen
til dem, saa det kan slaa til?« 23 HERREN svarede
Moses: »Er HERRENS Arm for kort? Nu skal du faa
at se, om mit Ord gaar i Opfyldelse for dig eller ej.«
24 Da gik Moses ud og kundgjorde Folket HERRENS
Ord. Og han samlede halvfjerdsindstyve af Folkets
Ældste og lod dem stille sig rundt om Teltet. 25 Saa
steg HERREN ned i Skyen og talede til ham; og
han tog noget af den Aand, der var over ham, og
lod den komme over de halvfjerdsindstyve Ældste,
og da Aanden hvilede over dem, kom de i profetisk
Henrykkelse noget, som ikke siden hændtes dem. 26
Imidlertid var to Mænd blevet tilbage i Lejren, den
ene hed Eldad, den anden Medad. Ogsaa over dem
kom Aanden, thi de hørte til dem, der var optegnede,
men de var ikke gaaet ud til Teltet, og nu kom de
i profetisk Henrykkelse inde i Lejren. 27 Da løb en
ung Mand ud og fortalte Moses det og sagde: »Eldad
og Medad er kommet i profetisk Henrykkelse inde i
Lejren.« 28 Josua, Nuns Søn, der fra sin Ungdom
af havde gaaet Moses til Haande, sagde da: »Min
Herre Moses, stands dem i det!« 29 Men Moses
sagde til ham: »Er du skinsyg paa mine Vegne? Gid
alt HERRENS Folk var Profeter, gid HERREN vilde
lade sin Aand komme over dem!« 30 Derpaa trak
Moses sig tilbage til Lejren med Israels Ældste. 31
Da rejste der sig paa HERRENS Bud en Vind, som
førte Vagtler med sig fra Havet og drev dem hen over
Lejren saa langt som en Dagsrejse paa begge Sider
af Lejren i en Højde af et Par Alen over Jorden. 32
Saa gav Folket sig hele den Dag, hele Natten og hele
den næste Dag til at samle Vagtlerne op; det mindste,
nogen samlede, var ti Homer. Og de bredte dem ud
til Tørring rundt om Lejren. 33 Medens Kødet endnu
var imellem Tænderne paa dem, før det endnu var
spist, blussede HERRENS Vrede op imod Folket, og
HERREN lod en meget haard Straf ramme Folket. 34
Og man kaldte Stedet Kibrot-Hatta'ava, thi der blev
de lystne Folk jordet. 35 Fra Kibrot-Hatta'ava drog
Folket til Hazerot, og de gjorde Holdt i Hazerot.

12 Mirjam og Aron tog til Orde mod Moses i
Anledning af den kusjitiske Kvinde, han havde
ægtet — han havde nemlig ægtet en kusjitisk Kvinde
— 2 og sagde: »Har HERREN kun talet til Moses? Mon
han ikke ogsaa har talet til os?« Og HERREN hørte
det. 3 Men den Mand Moses var saare sagtmodig,
sagtmodigere end noget andet Menneske paa Jorden.
4 Da sagde HERREN i det samme til Moses, Aron
og Mirjam: »Gaa alle tre ud til Aabenbaringsteltet!«
Og de gik alle tre derud. 5 Men HERREN steg ned i
Skystøtten og stillede sig ved Indgangen til Teltet og
kaldte paa Aron og Mirjam, og de gik begge derud. 6
Da sagde han: »Hør, hvad jeg siger: Naar der ellers er
en Profet iblandt eder, giver jeg mig til Kende for ham
i Syner eller taler med ham i Drømme. 7 Anderledes
er det med min Tjener Moses: han er tro i hele mit
Hus; 8 med ham taler jeg Ansigt til Ansigt, ikke i
Syner eller Gaader, han skuer HERRENS Skikkelse;
hvor tør I da tage til Orde mod min Tjener Moses?«
9 Og HERRENS Vrede blussede op imod dem, og
han gik bort. 10 Da saa Skyen trak sig bort fra Teltet,
se, da var Mirjam hvid som Sne af Spedalskhed,
og da Aron vendte sig mod Mirjam, se, da var hun
spedalsk. 11 Da sagde Aron til Moses: »Ak, Herre,
lad os dog ikke undgælde for den Synd, vi i Daarskab
begik! 12 Lad hende dog ikke blive som et dødfødt
Barn, hvis Kød er halvt fortæret, naar det kommer
ud af Moders Liv!« 13 Moses raabte da til HERREN
og sagde: »Ak, gør hende dog rask igen!« 14 Og
HERREN svarede Moses: »Hvis hendes Fader havde
spyttet hende i Ansigtet, maatte hun da ikke have
baaret sin Skam i syv Dage? Derfor skal hun i syv
Dage være udelukket fra Lejren; saa kan hun atter
optages.« 15 Da blev Mirjam udelukket fra Lejren i
syv Dage, og Folket brød ikke op, før Mirjam atter var

optaget. 16 Saa brød Folket op fra Hazerot og slog
Lejr i Parans Ørken.

13 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 »Send nogle Mænd af Sted for at undersøge
Kana'ans Land, som jeg vil give Israeliterne; een
Mand af hver Fædrenestamme skal I sende, og kun
Mænd, der er Øverster iblandt dem!« 3 Da udsendte
Moses dem fra Parans Ørken paa HERRENS Bud,
Mænd, der alle var Overhoveder for Israeliterne.
4 Deres Navne var følgende: Af Rubens Stamme
Sjammua, Zakkurs Søn, 5 af Simeons Stamme Sjafat,
Horis Søn, 6 af Judas Stamme Kaleb, Jefunnes Søn,
7 af Issakars Stamme Jig'al, Josefs Søn, 8 af Efraims
Stamme Hosea, Nuns Søn, 9 af Benjamins Stamme
Palti, Rafus Søn, 10 af Zebulons Stamme Gaddiel,
Sodis Søn, 11 af Josefs Stamme, det er Manasses
Stamme, Gaddi, Susis Søn, 12 af Dans Stamme
Ammiel, Gemallis Søn, 13 af Asers Stamme Setur,
Mikaels Søn, 14 af Naftalis Stamme Nabi, Vofsis
Søn, 15 af Gads Stamme Ge'uel, Makis Søn. 16 Det
var Navnene paa de Mænd, Moses udsendte for at
undersøge Landet. Men Moses gav Hosea, Nuns
Søn, Navnet Josua. 17 Og Moses sendte dem af
Sted for at undersøge Kana'ans Land. Og han sagde
til dem: »Drag herfra op i Sydlandet og drag op i
Bjergene 18 og se, hvordan Landet er, og om Folket,
som bor der, er stærkt eller svagt, faatalligt eller
talrigt, 19 om Landet, de bor i, er godt eller daarligt,
og om Byerne, de bor i, er Teltlejre eller Fæstninger,
20 og om Landet er fedt eller magert, om der findes
Træer deri eller ej. Vær ved godt Mod og tag noget
af Landets Frugt med tilbage!« Det var netop ved
den Tid, de første Druer var modne. 21 Saa drog de
af Sted og undersøgte Landet lige fra Zins Ørken
til Rehob, Egnen hen imod Hamat. 22 Saa begav
de sig op i Sydlandet og kom til Hebron; der boede
Ahiman, Sjesjaj og Talmaj, Anaks Efterkommere. Men
Hebron var grundlagt syv Aar før Zoan i Ægypten. 23
Da de naaede Esjkoldalen, afskar de en Ranke med
en Drueklase, som der maatte to Mand til at bære
paa en Bærestang, og plukkede nogle Granatæbler
og Figener. 24 Man kaldte dette Sted Esjkoldalen
med Hentydning til den Drueklase, Israeliterne der
skar af. 25 Efter fyrretyve Dages Forløb vendte de
tilbage efter at have undersøgt Landet; 26 og de kom
til Moses og Aron og hele Israeliternes Menighed i
Parans Ørken i Kadesj og aflagde Beretning for dem
og hele Menigheden og viste dem Landets Frugt. 27
De fortalte ham: »Vi kom til Landet, du sendte os
til; det er virkelig et Land, der flyder med Mælk og
Honning, og her er Flugt derfra; 28 men stærkt er
Folket, som bor i Landet, og Byerne er befæstede og
meget store; ja, vi saa ogsaa Efterkommere af Anak
der. 29 Amalek bor i Sydlandet, Hetiterne, Jebusiterne
og Amoriterne i Bjerglandet og Kana'anæerne ved
Havet og langs Jordan.« 30 Da søgte Kaleb at bringe
Folket til Tavshed over for Moses og sagde: »Lad
os kun drage op og underlægge os det, thi vi kan
sikkert tage det!« 31 Men de Mænd, der havde været
med ham deroppe, sagde: »Vi kan ikke drage op
imod dette Folk, thi det er stærkere end vi!« 32 Og
de talte nedsættende til Israeliterne om Landet, som
de havde undersøgt, og sagde: »Landet, som vi har
rejst igennem og undersøgt, er et Land, der fortærer
sine Indbyggere, og alle de Folk, vi saa der, var
kæmpestore. 33 Vi saa der Kæmperne — Anaks
Sønner, der er af Kæmpeslægten — og vi forekom
baade os selv og dem som Græshopper!«

14 Da opløftede hele Menigheden sin Røst og
brød ud i Klageraab, og Folket græd Natten
igennem. 2 Og alle Israeliterne knurrede imod Moses
og Aron, og hele Menigheden sagde til dem: »Gid vi
var døde i Ægypten eller her i Ørkenen! 3 Hvorfor
fører HERREN os til dette Land, naar vi skal falde
for Sværdet og vore Kvinder og Børn blive til Bytte?
Var det dog ikke bedre for os at vende tilbage til
Ægypten?« 4 Og de sagde til hverandre: »Lad os
vælge os en Fører og vende tilbage til Ægypten!« 5
Da faldt Moses og Aron paa deres Ansigt foran hele
den israelitiske Menigheds Forsamling. 6 Men Josua,
Nuns Søn, og Kaleb, Jefunnes Søn, der havde været
med til at undersøge Landet, sønderrev deres Klæder
7 og sagde til hele Israeliternes Menighed: »Landet,
vi har rejst igennem og undersøgt, er et saare, saare
godt Land. 8 Hvis HERREN har Behag i os, vil han
føre os til det Land og give os det, et Land, der flyder
med Mælk og Honning. 9 Gør kun ikke Oprør imod
HERREN og frygt ikke for Landets Befolkning, thi
dem tager vi som en Bid Brød; deres Skygge er
veget fra dem, men med os er HERREN; frygt ikke
for dem!« 10 Hele Menigheden tænkte allerede paa
at stene dem; men da kom HERRENS Herlighed
til Syne for alle Israeliterne ved Aabenbaringsteltet.
11 Og HERREN sagde til Moses: »Hvor længe skal
dette Folk haane mig, og hvor længe vil det vægre
sig ved at tro paa mig, til Trods for alle de Tegn
jeg har gjort i det? 12 Jeg vil slaa det med Pest og
udrydde det, men dig vil jeg gøre til et Folk, større og
stærkere end det!« 13 Men Moses sagde til HERREN:
»Ægypterne har hørt, at du i din Vælde har ført dette

Folk bort fra dem; 14 og ligeledes har alle dette Lands
Indbyggere hørt, at du, HERRE, er midt iblandt dette
Folk, thi du, HERRE, aabenbarer dig synligt, idet din
Sky staar over dem, og du vandrer foran dem om
Dagen i en Skystøtte og om Natten i en Ildstøtte. 15
Hvis du nu dræber dette Folk alle som een, vil de
Folk, der har hørt dit Ry, sige: 16 Fordi HERREN ikke
evnede at føre dette Folk til det Land, han havde
tilsvoret dem, lod han dem omkomme i Ørkenen.
17 Derfor, HERRE, lad din Vælde nu vise sig i sin
Storhed, saaledes som du forjættede, da du sagde:
18 HERREN er langmodig og rig paa Miskundhed,
han forlader Misgerning og Overtrædelse, men han
lader ingen ustraffet, og han hjemsøger Fædrenes
Brøde paa Børnene i tredje og fjerde Led. 19 Saa
tilgiv nu dette Folk dets Misgerning efter din store
Miskundhed, saaledes som du har tilgivet dette Folk
hele Vejen fra Ægypten og hertil!« 20 Da sagde
HERREN: »Jeg tilgiver dem paa din Bøn. 21 Men saa
sandt jeg lever saa sandt hele Jorden skal opfyldes af
HERRENS Herlighed: 22 Ingen af de Mænd, der har
set min Herlighed og de Tegn, jeg har gjort i Ægypten
og i Ørkenen, og dog nu for tiende Gang har fristet
mig og ikke villet lyde min Røst, 23 ingen af dem skal
se det Land, jeg tilsvor deres Fædre! Ingen af dem,
der har haanet mig, skal faa det at se; 24 kun min
Tjener Kaleb lader jeg komme til det Land, han har
været i, og hans Efterkommere skal faa det i Eje,
fordi han havde en anden Aand og viste mig fuld
Lydighed. 25 Men Amalekiterne og Kana'anæerne
bor i Lavlandet. Vend derfor om i Morgen, bryd op og
drag ud i Ørkenen ad det røde Hav til!« 26 Fremdeles
talede HERREN til Moses og Aron og sagde: 27
»Hvor længe skal jeg taale denne onde Menighed,
dem, som bestandig knurrer imod mig? Jeg har hørt
Israeliternes Knurren, hørt, hvorledes de knurrer imod
mig. 28 Sig til dem: Saa sandt jeg lever — lyder det
fra HERREN — som I har raabt mig i Øret, saaledes
vil jeg handle med eder! 29 I Ørkenen her skal eders
Kroppe falde, alle I, der blev mønstret, saa mange I
er fra Tyveaarsalderen og opefter, I, som har knurret
imod mig. 30 Sandelig, ingen af eder skal komme til
det Land, jeg med løftet Haand svor at ville giver eder
at bo i, med Undtagelse af Kaleb, Jefunnes Søn,
og Josua, Nuns Søn. 31 Eders smaa Børn, som I
sagde vilde blive til Bytte, dem vil jeg lade komme
derhen, og de skal tage det Land i Besiddelse, som I
har vraget, 32 men eders egne Kroppe skal falde i
Ørkenen her, 33 og eders Sønner skal flakke om i
Ørkenen i fyrretyve Aar og undgælde for eders Bolen,
indtil eders Kroppe er gaaet til Grunde i Ørkenen. 34
Som I brugte fyrretyve Dage til at undersøge Landet,
saaledes skal I undgælde for eders Misgerninger i
fyrretyve Aar, eet Aar for hver Dag, og saaledes faa
mit Mishag at føle. 35 Jeg HERREN har sagt det:
Sandelig, saaledes vil jeg handle med hele denne
onde Menighed, der har rottet sig sammen imod mig;
i Ørkenen her skal de gaa til Grunde, i den skal de
dø!« 36 Og de Mænd, Moses havde udsendt for at
undersøge Landet, og som efter deres Tilbagekomst
havde faaet hele Menigheden til at knurre imod ham
ved at tale nedsættende om Landet, 37 de Mænd,
der havde talt nedsættende om Landet, fik en brat
Død for HERRENS Aasyn: 38 kun Josua, Nuns Søn,
og Kaleb, Jefunnes Søn, blev i Live af de Mænd, der
var draget hen for at undersøge Landet. 39 Men da
Moses forebragte alle Israeliterne disse Ord, grebes
Folket af stor Sorg; 40 og tidligt næste Morgen drog
de op mod det øverste af Bjerglandet og sagde: »Se,
vi er rede til at drage op til det Sted, HERREN har
talet om, thi vi, har syndet.« 41 Da sagde Moses:
»Hvorfor vil I overtræde HERRENS Bud? Det vil ikke
gaa godt! 42 Drag ikke derop, thi HERREN er ikke
iblandt eder; gør I det, bliver I slaaet af eders Fjender!
43 Thi Amalekiterne og Kana'anæerne vil møde eder
der, og I skal falde for Sværdet; I har jo vendt eder
fra HERREN, og HERREN er ikke med eder!« 44
Alligevel formastede de sig til at drage op mod det
øverste af Bjerglandet; men HERRENS Pagts Ark og
Moses forlod ikke Lejren. 45 Da steg Amalekiterne og
Kana'anæerne, der boede der i Bjerglandet, ned og
slog dem og adsplittede dem lige til Horma.

15 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Tal til Israeliterne og sig til dem: Naar I kommer
til det Land, jeg vil give eder at bo i, 3 og I vil ofre
HERREN et Ildoffer, Brændoffer eller Slagtoffer, af
Hornkvæg eller Smaakvæg for at indfri et Løfte eller
af fri Drift eller i Anledning af eders Højtider for at
berede HERREN en liflig Duft, 4 saa skal den, der
bringer HERREN sin Offergave, som Afgrødeoffer
bringe en Tiendedel Efa fint Hvedemel, rørt i en
Fjerdedel Hin Olie; 5 desuden skal du som Drikoffer
til hvert Lam ofre en Fjerdedel Hin Vin, hvad enten
det er Brændoffer eller Slagtoffer. 6 Men til en Væder
skal du som Afgrødeoffer ofre to Tiendedele Efa fint
Hvedemel, rørt i en Tredjedel Hin Olie; 7 desuden
skal du som Drikoffer frembære en Tredjedel Hin
Vin til en liflig Duft for HERREN. 8 Og naar du ofrer
en ung Tyr som Brændoffer eller Slagtoffer for at
indfri et Løfte eller som Takoffer til HERREN, 9 skal
du foruden Tyren frembære som Afgrødeoffer tre

Tiendedele Efa fint Hvedemel, rørt i en halv Hin Olie;
10 desuden skal du som Drikoffer frembære en halv
Hin Vin, et Ildoffer til en liflig Duft for HERREN. 11
Saaledes skal der gøres for hver enkelt Tyr, hver
enkelt Væder eller hvert Lam eller Ged; 12 saaledes
skal I gøre for hvert enkelt Dyr, saa mange I nu ofrer.
13 Enhver indfødt skal gøre disse Ting paa denne
Maade, naar han vil bringe et Ildoffer til en liflig Duft
for HERREN. 14 Og naar en fremmed bor hos eder,
eller nogen i de kommende Tider bor iblandt eder, og
han vil bringe et Ildoffer til en liflig Duft for HERREN,
skal han gøre paa samme Maade som I selv. 15
Inden for Forsamlingen skal en og samme Anordning
gælde for eder og den fremmede, der bor hos eder;
det skal være eder en evig gyldig Anordning fra Slægt
til Slægt: hvad der gælder for eder, skal ogsaa gælde
for den fremmede for HERRENS Aasyn; 16 samme
Lov og Ret gælder for eder og den fremmede, der
bor hos eder. 17 HERREN talede fremdeles til Moses
og sagde: 18 Tal til Israeliterne og sig til dem: Naar I
kommer til det Land, jeg fører eder til, 19 og spiser af
Landets Brød, skal I yde HERREN en Offerydelse.
20 Som Førstegrøde af eders Grovmel skal I yde
en Kage som Offerydelse; paa samme Maade som
Offerydelsen af Tærskepladsen skal I yde den. 21 Af
Førstegrøden af eders Grovmel skal I give HERREN
en Offerydelse, Slægt efter Slægt. 22 Dersom I synder
af Vanvare og undlader at udføre noget af alle de
Bud, HERREN har kundgjort Moses, 23 noget af alt
det, HERREN har paalagt eder gennem Moses, fra
den Dag HERREN udstedte sit Bud og frem i Tiden
fra Slægt til Slægt, 24 saa skal hele Menigheden,
hvis det sker af Vanvare uden Menighedens Vidende,
ofre en ung Tyr som Brændoffer til en liflig Duft for
HERREN med det efter Lovbudene dertil hørende
Afgrødeoffer og Drikoffer og desuden en Gedebuk
som Syndoffer. 25 Og Præsten skal skaffe hele
Israeliternes Menighed Soning, og dermed opnaar
de Tilgivelse; thi det skete af Vanvare, og de bar
bragt deres Offergave som et Ildoffer til HERREN
og desuden deres Syndoffer for HERRENS Aasyn,
for hvad de gjorde af Vanvare. 26 Saaledes faar
baade hele Israeliternes Menighed og den fremmede,
der bor hos dem, Tilgivelse; thi alt Folket har Del i
den Synd, der bliver begaaet af Vanvare. 27 Men
hvis et enkelt Menneske synder af Vanvare, skal
han bringe en aargammel Ged som Syndoffer. 28
Og Præsten skal skaffe den, der synder af Vanvare,
Soning for HERRENS Aasyn ved at udføre Soningen
for ham, og saaledes opnaar han Tilgivelse. 29 For
den indfødte hos Israeliterne og den fremmede, der
bor iblandt dem, for eder alle gælder en og samme
Lov; naar nogen synder af Vanvare. 30 Men den,
der handler med Forsæt, hvad enten han er indfødt
eller fremmed, han haaner Gud, og det Menneske
skal udryddes af sit Folk. 31 Thi han har ringeagtet
HERRENS Ord og brudt hans Bud; det Menneske
skal udryddes, hans Misgerning kommer over ham.
32 Medens Israeliterne opholdt sig i Ørkenen, traf
de en Mand, som sankede Brænde paa en Sabbat.
33 De, der traf ham i Færd med at sanke Brænde,
bragte ham til Moses, Aron og hele Menigheden,
34 og de satte ham i Varetægt, da der ikke forelaa
nogen bestemt Kendelse for, hvad der skulde gøres
ved ham. 35 Da sagde HERREN til Moses: Den
Mand skal lide Døden; hele Menigheden skal stene
ham uden for Lejren! 36 Hele Menigheden førte ham
da uden for Lejren og stenede ham til Døde, som
HERREN havde paalagt Moses. 37 HERREN talede
fremdeles til Moses og sagde: 38 Tal til Israeliterne
og sig til dem, at de Slægt efter Slægt skal sætte
Kvaster paa Fligene af deres Klæder, og at de paa
hver enkelt Kvast skal sætte en violet Purpursnor. 39
Det skal tjene eder til Tegn, saa at I, hver Gang I ser
dem, skal komme alle HERRENS Bud i Hu og handle
efter dem og ikke lade eder vildlede af eders Hjerter
eller Øjne, af hvilke I lader eder forlede til Bolen —
40 for at I kan komme alle mine Bud i Hu og handle
efter dem og blive hellige for eders Gud. 41 Jeg er
HERREN eders Gud, som førte eder ud af Ægypten
for at være eders Gud. Jeg er HERREN eders Gud!

16 Men Kora, en Søn af Jizhar, en Søn af Levis
Søn Kehat, og Datan og Abiram, Sønner af
Eliab, en Søn af Rubens Søn Pallu, gjorde Oprør.
2 De gjorde Oprør mod Moses sammen med 250
israelitiske Mænd, Øverster for Menigheden, udvalgte
i Folkeforsamlingen, ansete Mænd. 3 Og de samlede
sig og traadte op imod Moses og Aron og sagde til
dem: »Lad det nu være nok, thi hele Menigheden er
hellig, hver og en, og HERREN er i dens Midte; hvorfor
vil I da ophøje eder over HERRENS Forsamling?«
4 Da Moses hørte det, faldt han paa sit Ansigt. 5
Derpaa talte han til Kora og alle hans Tilhængere
og sagde: »Vent til i Morgen, saa vil HERREN give
til kende, hvem der tilhører ham, og hvem der er
hellig, saa at han vil give ham Adgang til sig; den,
han udvælger, vil han give Adgang til sig. 6 Saaledes
skal I gøre: Skaf eder Pander, du Kora og alle dine
Tilhængere, 7 og læg saa i Morgen Gløder paa og
kom Røgelse paa for HERRENS Aasyn, saa skal
den, HERREN udvælger, være den, som er hellig; lad

det nu være nok, I Levisønner!« 8 Fremdeles sagde
Moses til Kora: »Hør nu, I Levisønner! 9 Er det eder
ikke nok, at Israels Gud har udskilt eder af Israels
Menighed og givet eder Adgang til sig for at udføre
Arbejdet ved HERRENS Bolig og staa til Tjeneste
for Menigheden? 10 Han har givet dig og med dig
alle dine Brødre, Levis Sønner, Adgang til sig og nu
attraar I ogsaa Præsteværdigheden! 11 Derfor, du og
alle dine Tilhængere, som har rottet eder sammen
mod HERREN, hvad er Aron, at I vil knurre mod
ham!« 12 Da sendte Moses Bud efter Datan og
Abiram, Eliabs Sønner, men de sagde: »Vi kommer
ikke! 13 Er det ikke nok, at du har ført os bort fra et
Land, der flyder med Mælk og Honning, for at lade
os dø i Ørkenen, siden du oven i Købet vil opkaste
dig til Herre over os! 14 Du har sandelig ikke ført os
til et Land, der flyder med Mælk og Honning, eller
givet os Marker og Vinbjerge! Tror du, du kan stikke
disse Mænd Blaar i Øjnene? Vi kommer ikke!« 15 Da
harmedes Moses højlig og sagde til HERREN: »Vend
dig ikke til deres Offergave! Ikke saa meget som et
Æsel har jeg frataget dem, ej heller har jeg gjort en
eneste af dem noget ondt!« 16 Og Moses sagde
til Kora: »I Morgen skal du og alle dine Tilhængere
komme frem for HERRENS Aasyn sammen med
Aron; 17 og enhver af eder skal tage sin Pande, lægge
Gløder paa og komme Røgelse paa og frembære
sin Pande for HERRENS Aasyn, 250 Pander, du
selv og Aron skal ogsaa tage hver sin Pande!« 18
Da tog hver sin Pande, lagde Gløder paa og kom
Røgelse paa, og saa stillede de sig ved Indgangen til
Aabenbaringsteltet sammen med Moses og Aron;
19 og Kora kaldte hele Menigheden sammen imod
dem ved Indgangen til Aabenbaringsteltet. Da kom
HERRENS Herlighed til Syne for hele Menigheden,
20 og HERREN talede til Moses og Aron og sagde:
21 »Skil eder ud fra denne Menighed, saa vil jeg i
et Nu tilintetgøre den!« 22 Men de faldt paa deres
Ansigt og sagde: »O Gud, du Gud over alt Køds
Aander, vil du vredes paa hele Menigheden, fordi
en enkelt Mand synder?« 23 Da talede HERREN til
Moses og sagde: 24 »Tal til Menigheden og sig: Fjern
eder fra Pladsen omkring Koras, Datans og Abirams
Bolig!« 25 Moses gik nu hen til Datan og Abiram,
fulgt af Israels Ældste, 26 og han talte til Menigheden
og sagde: »Træk eder tilbage fra disse ugudelige
Mænds Telte og rør ikke ved noget af, hvad der
tilhører dem, for at I ikke skal rives bort for alle deres
Synders Skyld!« 27 Da fjernede de sig fra Pladsen
om Koras, Datans og Abirams Bolig, og Datan og
Abiram kom ud og stillede sig ved Indgangen til deres
Telte med deres Hustruer og Børn, store og smaa. 28
Og Moses sagde: »Derpaa skal I kende, at HERREN
har sendt mig for at gøre alle disse Gerninger, og at
jeg ikke handler i Egenraadighed: 29 Dersom disse
dør paa vanlig menneskelig Vis, og der ikke rammer
dem andet, end hvad der rammer alle andre, saa
har HERREN ikke sendt mig; 30 men hvis HERREN
lader noget uhørt ske, saa Jorden spiler sit Gab op
og sluger dem med alt, hvad der tilhører dem, saa
de farer levende ned i Dødsriget, da skal I derpaa
kende, at disse Mænd har haanet HERREN!« (Sheol
h7585) 31 Og straks, da han havde talt alle disse Ord,
aabnede Jorden sig under dem, 32 og Jorden lukkede
sit Gab op og slugte dem og deres Boliger og alle
Mennesker, der tilhørte Kora, og alt, hvad de ejede;
33 og de for levende ned i Dødsriget med alt, hvad der
tilhørte dem, og Jorden lukkede sig over dem, og de
blev udryddet af Forsamlingen. (Sheol h7585) 34 Men
hele Israel, der stod omkring dem, flygtede ved deres
Skrig, thi de sagde: »Blot ikke Jorden skal opsluge
os!« 35 Og Ild for ud fra HERREN og fortærede
de 250 Mænd, der frembar Røgelse. 36 Da talede
HERREN til Moses og sagde: 37 »Sig til Eleazar,
Præsten Arons Søn, at han skal tage Panderne ud
af Branden og strø Gløderne ud noget derfra; thi
hellige 38 er de Pander, der tilhørte disse Mænd,
som begik en Synd, der kostede dem Livet. De skal
udhamre dem til Plader til Overtræk paa Alteret, thi
de frembar dem for HERRENS Aasyn, og derfor er
de hellige; de skal nu tjene Israeliterne til Tegn.« 39
Da tog Præsten Eleazar Kobberpanderne, som de
opbrændte Mænd havde frembaaret, og hamrede
dem ud til. Overtræk paa Alteret 40 som et Mindetegn
for Israeliterne om, at ingen Lægmand, ingen, som
ikke hører til Arons Efterkommere, maa træde frem
for at ofre Røgelse for HERRENS Aasyn, for at det
ikke skal gaa ham som Kora og hans Tilhængere,
saaledes som HERREN havde sagt ham ved Moses.
41 Men Dagen efter knurrede hele Israels Menighed
mod Moses og Aron og sagde: »Det er eder, der
har, dræbt HERRENS Folk!« 42 Men da Menigheden
samlede sig mod Moses og Aron, vendte de sig mod
Aabenbaringsteltet, og se, Skyen dækkede det, og
HERRENS Herlighed kom til Syne. 43 Da traadte
Moses og Aron hen foran Aabenbaringsteltet, 44 og
HERREN talede til Moses og Aron og sagde: 45
»Fjern eder fra denne Menighed, saa vil jeg i et Nu
tilintetgøre dem!« Da faldt de paa deres Ansigt, 46 og
Moses sagde til Aron: »Tag din Pande, læg Gløder
fra Alteret paa og kom Røgelse paa og skynd dig saa
hen til Menigheden og skaf den Soning, thi Vreden er

brudt frem fra HERREN, Plagen har allerede taget
fat!« 47 Da tog Aron det, saaledes som Moses havde
sagt, og løb midt ind i Forsamlingen. Og se, Plagen
havde allerede taget fat blandt Folket, men han kom
Røgelsen paa og skaffede Folket Soning. 48 Og
som han stod der midt imellem døde og levende,
hørte Plagen op. 49 Men de, der omkom ved Plagen,
udgjorde 14 700 Mennesker foruden dem, der omkom
for Koras Skyld. 50 Saa vendte Aron tilbage til Moses
ved Indgangen til Aabenbaringsteltet, efter at Plagen
var ophørt.

17 Og HERREN talede til Moses og sagde: 2 »Sig til
Israeliterne, at Øversterne for Fædrenehusene
skal give dig en Stav for hvert Fædrenehus, tolv
Stave i alt, og skriv saa hver enkelts Navn paa hans
Stav 3 og skriv Arons Navn paa Levis Stav, thi
hvert Overhoved for Fædrenehusene skal have een
Stav. 4 Læg dem saa ind i Aabenbaringsteltet foran
Vidnesbyrdet, der, hvor jeg aabenbarer mig for dig. 5
Den Mand, jeg udvælger, hans Stav skal da grønnes;
saaledes vil jeg bringe Israeliternes Knurren imod
eder til Tavshed, saa jeg kan blive fri for den.« 6
Moses sagde nu dette til Israeliterne, og alle deres
Øverster gav ham en Stav, saa der blev en Stav for
hver Øverste efter deres Fædrenehuse, tolv Stave i
alt, og Arons Stav var imellem Stavene. 7 Derpaa
lagde Moses Stavene hen foran HERRENS Aasyn i
Vidnesbyrdets Telt. 8 Da Moses næste Dag kom ind i
Vidnesbyrdets Telt, se, da var Arons Stav, Staven
for Levis Hus, grønnedes; den havde sat Skud, var
kommet i Blomst og bar modne Mandler. 9 Da tog
Moses Stavene bort fra HERRENS Aasyn og bar dem
ud til Israeliterne, og de saa paa dem og tog hver
sin Stav. 10 Men HERREN sagde til Moses: »Læg
Arons Stav tilbage foran Vidnesbyrdet, for at den kan
opbevares til Tegn for de genstridige, og gør Ende
paa deres Knurren, saa jeg kan blive fri for den, at de
ikke skal dø!« 11 Og Moses gjorde som HERREN
havde paalagt ham; saaledes gjorde han. 12 Men
Israeliterne sagde til Moses: »Se, vi omkommer, det
er ude med os, det er ude med os alle sammen! 13
Enhver, der kommer HERRENS Bolig nær, dør. Skal
vi da virkelig omkomme alle sammen?«

18 HERREN sagde til Aron: Du tillige med dine
Sønner og dit Fædrenehus skal have Ansvaret
for Helligdommen, og du tillige med dine Sønner skal
have Ansvaret for eders Præstetjeneste. 2 Men ogsaa
dine Brødre, Levis Stamme, din Fædrenestamme,
skal du lade træde frem sammen med dig, og de skal
holde sig til dig og gaa dig til Haande, naar du tillige
med dine Sønner gør Tjeneste foran Vidnesbyrdets
Telt; 3 og de skal tage Vare paa, hvad du har at
varetage, og paa alt, hvad der er at varetage ved
Teltet, men de maa ikke komme de hellige Ting eller
Alteret nær, at ikke baade de og I skal dø. 4 De skal
holde sig til dig og tage Vare paa, hvad der er at
varetage ved Aabenbaringsteltet, alt Arbejdet derved,
men ingen Lægmand maa der komme eder nær. 5
Men I skal tage Vare paa, hvad der er at varetage
ved Helligdommen og Alteret, for at der ikke atter skal
komme Vrede over Israeliterne. 6 Se, jeg har selv
udtaget eders Brødre Leviterne af Israeliternes Midte
som en Gave til eder, de er givet HERREN til at udføre
Arbejdet ved Aabenbaringsteltet. 7 Men du tillige med
dine Sønner skal tage Vare paa eders Præstegerning
i alt, hvad der angaar Alteret og det, der er inden
for Forhænget, og udføre Arbejdet derved. Som en
Gave skænker jeg eder Præstedømmet; men enhver
Lægmand, der trænger sig ind deri, skal lide Døden.
8 HERREN talede fremdeles til Aron: Se, jeg giver dig,
hvad der skal lægges til Side af mine Offerydelser;
alle Israeliternes Helliggaver giver jeg dig og dine
Sønner som eders Del, en evig gyldig Rettighed. 9
Følgende skal tilfalde dig af det højhellige, fraregnet
hvad der opbrændes: Alle deres Offergaver, der falder
ind under Afgrødeofre, Syndofre og Skyldofre, som
de bringer mig til Erstatning; som højhelligt skal dette
tilfalde dig og dine Sønner. 10 Paa et højhelligt Sted
skal du spise det, og alle af Mandkøn maa spise
deraf; det skal være dig helligt. 11 Fremdeles skal
følgende tilfalde dig som Offerydelse af deres Gaver:
Alle Gaver fra Israeliterne, hvormed der udføres
Svingning, giver jeg dig tillige med dine Sønner og
Døtre som en evig gyldig Rettighed; enhver, som er
ren i dit Hus, maa spise deraf. 12 Alt det bedste af
Olien, Mosten og Kornet, Førstegrøden deraf, som
de giver HERREN, giver jeg dig. 13 De første Frugter
af alt, hvad der gror i deres Land, som de bringer
HERREN, skal tilfalde dig; enhver, som er ren i dit
Hus, maa spise deraf. 14 Alt, hvad der lægges Band
paa i Israel, skal tilfalde dig. 15 Af alt Kød, som de
bringer til HERREN, saavel af Mennesker som af
Dyr, skal alt, hvad der aabner Moders Liv, tilfalde dig;
dog skal du lade de førstefødte Mennesker udløse,
og ligeledes skal du lade de førstefødte urene Dyr
udløse. 16 Hine skal du lade udløse, naar de er en
Maaned gamle eller derover, med en Vurderingssum
af fem Sekel efter hellig Vægt, tyve Gera paa en
Sekel. 17 Men de førstefødte Stykker Hornkvæg, Lam
eller Geder maa du ikke lade udløse; de er hellige,
deres Blod skal du sprænge paa Alteret, og Fedtet

skal du bringe som Røgoffer, et Ildoffer til en liflig Duft
for HERREN; 18 men Kødet tilfalder dig; ligesom
Svingningsbrystet og højre Kølle tilfalder det dig. 19
Al Offerydelse af Helliggaver, som Israeliterne yder
HERREN, giver jeg dig tillige med dine Sønner og
Døtre som en evig gyldig Rettighed; det skal være
en evig gyldig Saltpagt for HERRENS Aasyn for dig
tillige med dine Efterkommere. 20 HERREN sagde
fremdeles til Aron: Du skal ingen Arvelod have i
deres Land, og der skal ikke tilfalde dig nogen Lod
iblandt dem; jeg selv er din Arvelod og Del blandt
Israeliterne. 21 Men se, Levisønnerne giver jeg al
Tiende i Israel som Arvelod til Løn for det Arbejde, de
udfører ved Aabenbaringsteltet. 22 Israeliterne maa
herefter ikke komme Aabenbaringsteltet nær, for at de
ikke skal paadrage sig Synd og dø; 23 kun Leviterne
maa udføre Arbejdet ved Aabenbaringsteltet, og de
skal have Ansvaret derfor. Det skal være eder en
evig gyldig Anordning fra Slægt til Slægt. Men nogen
Arvelod skal de ikke have blandt Israeliterne; 24 thi
Tienden, Israeliterne yder HERREN som Offerydelse,
giver jeg Leviterne til Arvelod. Derfor sagde jeg
dem, at de ikke skal have nogen Arvelod blandt
Israeliterne. 25 HERREN talede fremdeles til Moses
og sagde: 26 Tal til Leviterne og sig til dem: Naar I
af Israeliterne modtager Tienden, som jeg har givet
eder som den Arvelod, I skal have af dem, saa
skal I yde HERREN en Offerydelse deraf, Tiende af
Tienden; 27 og denne eders Offerydelse skal ligestilles
med Offerydelsen af Kornet fra Tærskepladsen og
Overfloden fra Vinpersen. 28 Saaledes skal ogsaa
I yde HERREN en Offerydelse af al den Tiende,
I modtager af Israeliterne, og denne HERRENS
Offerydelse skal I give Præsten Aron. 29 Af alle de
Gaver, I modtager, skal I yde HERRENS Offerydelse,
af alt det bedste deraf, som hans Helliggave. 30 Og
sig til dem: Naar I yder det bedste deraf, skal det
ligestilles med Offerydelsen af, hvad der kommer fra
Tærskepladsen og Vinpersen. 31 I maa spise det
hvor som helst sammen med eders Familie, thi det er
eders Løn for eders Arbejde ved Aabenbaringsteltet.
32 Naar I blot yder det bedste deraf, skal I ikke for den
Sags Skyld paadrage eder Synd og ikke vanhellige
Israeliternes Helliggaver og udsætte eder for at dø.

19 HERREN talede fremdeles til Moses og Aron
og sagde: 2 Dette er det Lovbud, HERREN har
kundgjort: Sig til Israeliterne, at de skal skaffe dig en
rød, lydefri Kvie, der er uden Fejl og ikke har baaret
Aag. 3 Den skal I overgive til Præsten Eleazar, og
man skal føre den uden for Lejren og slagte den
for hans Aasyn. 4 Saa skal Præsten Eleazar tage
noget af dens Blod paa sin Finger og stænke det syv
Gange i Retning af Aabenbaringsteltets Forside. 5
Derpaa skal Kvien brændes i hans Paasyn; dens Hud,
Kød og Blod tillige med Skarnet skal opbrændes.
6 Derefter skal Præsten tage Cedertræ, Ysop og
karmoisinrødt Uld og kaste det paa Baalet, hvor
Kvien brænder. 7 Saa skal Præsten tvætte sine
Klæder og bade sit Legeme i Vand og derefter vende
tilbage til Lejren. Men Præsten skal være uren til
Aften. 8 Ligeledes skal den Mand, der brænder Kvien,
tvætte sine Klæder med Vand og bade sit Legeme
i Vand og være uren til Aften. 9 Og en Mand, der
er ren, skal opsamle Kviens Aske og lægge den
hen paa et rent Sted uden for Lejren, hvor den skal
opbevares for Israeliternes Menighed for at bruges til
Renselsesvand. Det er et Syndoffer. 10 Og den, der
opsamler Kviens Aske, skal tvætte sine Klæder og
være uren til Aften. For Israeliterne og den fremmede,
der bor iblandt dem, skal dette være en evig gyldig
Anordning: 11 Den, der rører ved en død, ved noget
som helst Lig, skal være uren i syv Dage. 12 Han skal
lade sig rense for Synd med Asken paa den tredje og
syvende Dag, saa bliver han ren; men renser han
sig ikke paa den tredje og syvende Dag, bliver han
ikke ren. 13 Enhver, der rører ved en død, et Lig, og
ikke lader sig rense for Synd, besmitter HERRENS
Bolig, og det Menneske skal udryddes af Israel, fordi
der ikke er stænket Renselsesvand paa ham; han
er uren, hans Urenhed klæber endnu ved ham. 14
Saaledes er Loven: Naar et Menneske dør i et Telt,
bliver enhver, der træder ind i Teltet, og enhver, der
er i Teltet, uren i syv Dage; 15 og ethvert aabent Kar,
et, der ikke er bundet noget over, bliver urent. 16
Ligeledes bliver enhver, der paa aaben Mark rører
ved en, der er dræbt med Sværd, eller ved en, der er
død, eller ved Menneskeknogler eller en Grav, uren i
syv Dage. 17 For saadanne urene skal man da tage
noget af Asken af det brændte Syndoffer og hælde
rindende Vand derover i en Skaal. 18 Derpaa skal en
Mand, der er ren, tage en Ysopstængel, dyppe den i
Vandet og stænke det paa Teltet og paa alle de Ting
og Mennesker, der har været deri, og paa den, der
har rørt ved Menneskeknoglerne, den ihjelslagne,
den døde eller Graven. 19 Saaledes skal den rene
bestænke den urene paa den tredje og syvende
Dag og borttage hans Synd paa den syvende Dag.
Derefter skal han tvætte sine Klæder og bade sig
i Vand, saa er han ren, naar det bliver Aften. 20
Men den, som bliver uren og ikke lader sig rense
for Synd, han skal udryddes af Forsamlingen; thi

han har besmittet HERRENS Helligdom, der er ikke
stænket Renselsesvand paa ham, han er uren. 21 Det
skal være eder en evig gyldig Anordning. Den, der
stænker Renselsesvandet, skal tvætte sine Klæder,
og den, der rører ved Renselsesvandet, skal være
uren til Aften. 22 Alt, hvad den urene rører ved skal
være urent, og enhver, der rører ved ham, skal være
uren til Aften.

20 Derpaa naaede Israeliterne, hele Menigheden,
til Zins Ørken i den første Maaned, og Folket
slog sig ned i Kadesj. Der døde Mirjam, og der blev
hun jordet. 2 Men der var ikke Vand til Menigheden;
derfor samlede de sig mod Moses og Aron, 3
og Folket kivedes med Moses og sagde: »Gid vi
var omkommet, dengang vore Brødre omkom for
HERRENS Aasyn! 4 Hvorfor førte I HERRENS
Forsamling ind i denne Ørken, naar vi skal dø her,
baade vi og vort Kvæg? 5 Og hvorfor førte I os
ud af Ægypten, naar I vilde have os hen til dette
skrækkelige Sted, hvor der hverken er Korn eller
Figener, Vintræer eller Granatæbler, ej heller Vand
at drikke?« 6 Men Moses og Aron begav sig fra
Forsamlingen hen til Aabenbaringsteltets Indgang og
faldt paa deres Ansigt. Da viste HERRENS Herlighed
sig for dem, 7 og HERREN talede til Moses og sagde:
8 »Tag Staven og kald saa tillige med din Broder
Aron Menigheden sammen og tal til Klippen i deres
Paasyn, saa giver den Vand; lad Vand strømme
frem af Klippen til dem og skaf Menigheden og dens
Kvæg noget at drikke!« 9 Da tog Moses Staven
fra dens Plads foran HERRENS Aasyn, som han
havde paalagt ham; 10 og Moses og Aron kaldte
Forsamlingen sammen foran Klippen, og han sagde
til dem: »Hør nu, I genstridige! Mon vi formaar at faa
Vand til at strømme frem til eder af denne Klippe?«
11 Og Moses løftede sin Haand og slog to Gange
paa Klippen med sin Stav, og der strømmede Vand
frem i Mængde, saa at Menigheden og dens Kvæg
kunde drikke. 12 Men HERREN sagde til Moses og
Aron: »Fordi I ikke troede paa mig og helligede mig
for Israeliternes Øjne, skal I ikke komme til at føre
denne Forsamling ind i det Land, jeg vil give dem!« 13
Dette er Meribas Vand, hvor Israeliterne kivedes med
HERREN, og hvor han aabenbarede sin Hellighed
paa dem. 14 Fra Kadesj sendte Moses Sendebud til
Kongen af Edom med det Bud: »Din Broder Israel
lader sige: Du kender jo alle de Besværligheder, som
er vederfaret os, 15 hvorledes vore Fædre drog ned
til Ægypten, hvorledes vi boede der i lange Tider,
og hvorledes Ægypterne mishandlede os og vore
Fædre; 16 da raabte vi til HERREN, og han hørte vor
Røst og sendte en Engel og førte os ud af Ægypten.
Se, nu er vi i Byen Kadesj ved Grænsen af dine
Landemærker. 17 Lad os faa Lov at vandre igennem
dit Land. Vi vil hverken drage hen over Marker eller
Vinhaver eller drikke Vandet i Brøndene; vi vil gaa
ad Kongevejen, vi vil hverken bøje af til højre eller
venstre, før vi er naaet igennem dit Land!« 18 Men
Edom svarede ham: »Du maa ikke vandre igennem
mit Land, ellers drager jeg imod dig med Sværd i
Haand!« 19 Da sagde Israeliterne til ham: »Vi vil følge
den slagne Landevej, og der som jeg eller mit Kvæg
drikker af dine Vandingssteder, vil jeg betale derfor
det er da ikke noget at være bange for, jeg vil kun
vandre derigennem til Fods!« 20 Men han svarede:
»Du maa ikke drage her igennem!« Og Edom rykkede
imod ham med mange Krigere og stærkt rustet. 21
Da Edom saaledes formente Israel at drage igennem
sine Landemærker, bøjede Israel af og drog udenom.
22 Derpaa brød Israeliterne, hele Menigheden, op fra
Kadesj og kom til Bjerget Hor. 23 Og HERREN talede
til Moses og Aron ved Bjerget Hor ved Grænsen til
Edoms Land og sagde: 24 »Aron skal nu samles til
sin Slægt, thi han skal ikke komme ind i det Land, jeg
vil give Israeliterne, fordi I var genstridige mod mit
Bud ved Meribas Vand. 25 Tag Aron og hans Søn
Eleazar og før dem op paa Bjerget Hor; 26 afør saa
Aron hans Klæder og iør hans Søn Eleazar dem, thi
der skal Aron tages bort og dø!« 27 Da gjorde Moses
som HERREN bød, og de gik op paa Bjerget Hor
i hele Menighedens Paasyn; 28 og efter at Moses
havde afført Aron hans Klæder og iført hans Søn
Eleazar dem, døde Aron deroppe paa Bjergets Top.
Men Moses og Eleazar steg ned fra Bjerget, 29 og da
hele Menigheden skønnede, at Aron var død, græd
de over Aron i tredive Dage, hele Israels Hus.

21 Men da Kana'anæeren, Kongen af Arad, der
boede i Sydlandet, hørte, at Israel rykkede
frem ad Atarimvejen, angreb han Israel og tog nogle
af dem til Fange. 2 Da aflagde Israel et Løfte til
HERREN og sagde: »Hvis du giver dette Folk i min
Haand, vil jeg lægge Band paa deres Byer!« 3 Og
HERREN hørte Israels Røst og gav Kana'anæerne i
deres Haand, hvorefter de lagde Band paa dem og
deres Byer. Derfor gav man Stedet Navnet Horma. 4
Saa brød de op fra Bjerget Hor i Retning af det røde
Hav for at komme uden om Edoms Land. Undervejs
blev Folket utaalmodigt 5 og talte mod Gud og Moses
og sagde: »Hvorfor førte I os ud af Ægypten, naar
vi skal dø i Ørkenen? Her er jo hverken Brød eller

Vand, og vi er lede ved denne usle Føde.« 6 Da
sendte HERREN Giftslanger blandt Folket, og de bed
Folket saa en Mængde af Israel døde. 7 Saa kom
Folket til Moses og sagde: »Vi har syndet ved at tale
imod HERREN og dig; gaa i Forbøn hos HERREN, at
han tager Slangerne fra os!« Og Moses gik i Forbøn
for Folket. 8 Da sagde HERREN til Moses: »Lav
dig en Slange og sæt den paa en Stang, saa skal
enhver slangebidt, der ser hen paa den, leve!« 9 Da
lavede Moses en Kobberslange og satte den paa en
Stang; og enhver, der saa hen paa Kobberslangen,
naar en Slange havde bidt ham, beholdt Livet. 10
Saa brød Israeliterne op og slog Lejr i Obot; 11 og
de brød op fra Obot og slog Lejr i Ijje-Ha'abarim
i Ørkenen østen for Moab. 12 Derfra brød de op
og slog Lejr i Zereddalen. 13 Derfra brød de op og
slog Lejr i Ørkenen hinsides Arnon, som udspringer
paa Amoriternes Omraade, thi Arnon var Moabs
Grænse mod Amoriterne. 14 Derfor hedder det i
Bogen om HERRENS Krige: .... Vaheb i Sufa og
Dalene, Arnon og Dalenes Skrænt, 15 som strækker
sig til Ars Sæde og læner sig til Moabs Grænse. 16
Derfra brød de op til Be'er; det er det Be'er, HERREN
havde for Øje, da han sagde til Moses: »Kald Folket
sammen, saa vil jeg give dem Vand!« 17 Da sang
Israeliterne denne Sang: Brønd, væld frem! Syng
til dens Pris! 18 Brønd, som Høvdinger grov, som
Folkets ædle bored med Herskerspir og Stave! Fra
Ørkenen brød de op til Mattana; 19 fra Mattana
til Nahaliel; fra Nahaliel til Bamot; 20 fra Bamot til
Dalen paa Moabs Højslette, til Pisgas Top, som rager
op over Ørkenen. 21 Israel sendte nu Sendebud til
Amoriterkongen Sihon og lod sige: 22 »Lad mig faa
Lov at drage igennem dit Land! Vi vil ikke dreje ind
paa Marker eller i Vinhaver, vi vil ikke drikke Vand af
Brøndene, vi vil følge Kongevejen, indtil vi er naaet
igennem dit Land!« 23 Men Sihon tillod ikke Israel at
drage igennem sit Land; derimod samlede han alt
sit Krigsfolk og rykkede ud i Ørkenen imod Israel,
og da han naaede Jaza, angreb han Israel. 24 Men
Israel slog ham med Sværdet og underlagde sig hans
Land fra Arnon til Jabbok, til Ammoniternes Land;
thi Ja'zer ligger ved Ammoniternes Grænse; 25 og
Israel indtog alle disse Byer, og Israel bosatte sig i
alle Amoriternes Byer, i Hesjbon og alle tilhørende
Smaabyer. 26 Thi Hesjbon var Amoriterkongen Sihons
By; han havde angrebet Moabs forrige Konge og
frataget ham hele hans Land indtil Arnon. 27 Derfor
synger Skjaldene: Kom hid til Hesjbon, lad den blive
bygget og grundfæstet, Sihons By! 28 Thi Ild for ud
fra Hesjbon, Ildslue fra Sihons Stad, den fortærede
Moabs Byer, opaad Arnons Højder. 29 Ve dig, Moab!
Det er ude med dig, Kemosj's Folk! Han gjorde sine
Sønner til Flygtninge og sine Døtre til Krigsfanger for
Sihon, Amoriternes Konge. 30 Og vi skød dem ned,
Hesjbon er tabt indtil Dibon; vi lagde dem øde til Nofa,
som ligger ved Medeba. 31 Saa bosatte Israel sig i
Amoriternes Land. 32 Derpaa sendte Moses Spejdere
til Ja'zer; og de erobrede det tillige med tilhørende
Smaabyer, og han drev de der boende Amoriter bort.
33 Derpaa vendte de om og drog ad Basan til. Da
rykkede Og, Kongen af Basan, ud imod dem med
alle sine Krigere og angreb dem ved Edre'i. 34 Men
HERREN sagde til Moses: »Frygt ikke for ham! Thi
jeg giver ham og alle hans Krigere og hans Land i
din Haand, saa at du kan handle med ham, som du
handlede med Amoriterkongen Sihon, der boede i
Hesjbon.« 35 Da slog de ham og hans Sønner og alle
hans Krigere, saa at ikke en eneste af dem undslap,
og derpaa underlagde de sig hans Land.

22 Derefter brød Israeliterne op derfra og slog Lejer
paa Moabs Sletter hinsides Jordan over for
Jeriko. 2 Da Balak, Zippors Søn, saa alt, hvad Israel
havde gjort ved Amoriterne, 3 grebes Moab af Rædsel
for Folket, fordi det var saa talrigt, og Moab gruede
for Israeliterne. 4 Da sagde Moab til Midjaniternes
Ældste: »Nu vil denne Menneskemasse opæde alt,
hvad der er rundt omkring os, som Okserne opæder
Græsset paa Marken!« Paa den Tid var Balak, Zippors
Søn, Konge over Moab. 5 Han sendte nu Sendebud
til Bileam, Beors Søn, i Petor, der ligger ved Floden, til
Ammoniternes Land, og bad ham komme til sig, idet
han lod sige: »Se, et Folk er udvandret fra Ægypten;
se, det har oversvømmet Landet og slaaet sig ned
lige over for mig. 6 Kom nu og forband mig det
Folk, thi det er mig for mægtigt: maaske jeg da kan
slaa det og jage det ud af Landet. Thi jeg ved, at
den, du velsigner, er velsignet, og den, du forbander,
forbandet!« 7 Da gav Moabs og Midjans Ældste sig
paa Vej, forsynede med Spaamandsløn, og da de
kom til Bileam, overbragte de ham Balaks Ord. 8 Han
sagde til dem: »Bliv her Natten over, saa skal jeg give
eder Svar, efter som HERREN vil tale til mig!« Moabs
Høvdinger blev da hos Bileam. 9 Men Gud kom til
Bileam og spurgte: »Hvem er de Mænd, som er hos
dig?« 10 Men Bileam svarede Gud: »Zippors Søn,
Kong Balak af Moab, har sendt mig det Bud: 11 Se, et
Folk er udvandret fra Ægypten og har oversvømmet
Landet! Kom nu og forband mig det, maaske jeg da
kan overvinde det og jage det bort!« 12 Men Gud
sagde til Bileam: »Du maa ikke gaa med dem, du

maa ikke forbande det Folk, thi det er velsignet!« 13
Næste Morgen stod Bileam op og sagde til Balaks
Høvdinger: »Vend tilbage til eders Land, thi HERREN
vægrer sig ved at give mig Tilladelse til at følge med
eder!« 14 Da brød Moabs Høvdinger op, og de kom
til Balak og meldte: »Bileam vægrede sig ved at følge
med os!« 15 Men Balak sendte paa ny Høvdinger
af Sted, flere og mere ansete end de forrige; 16
og de kom til Bileam og sagde til ham: »Saaledes
siger Balak, Zippors Søn: Undslaa dig ikke for at
komme til mig! 17 Jeg vil lønne dig rigeligt og gøre
alt, hvad du kræver af mig. Kom nu og forband mig
det Folk!« 18 Men Bileam svarede Balaks Folk: »Om
Balak saa giver mig alt det Sølv og Guld, han har i
sit Hus, formaar jeg dog hverken at gøre lidt eller
meget imod HERREN min Guds Befaling; 19 bliv
derfor ogsaa I her Natten over, for at jeg kan faa at
vide, hvad HERREN yderligere vil tale til mig!« 20
Da kom Gud om Natten til Bileam og sagde til ham:
»Er disse Mænd kommet til dig for at hente dig, saa
følg med dem; men du maa ikke gøre andet, end
hvad jeg siger dig!« 21 Saa stod Bileam op næste
Morgen og sadlede sit Æsel og fulgte med Moabs
Høvdinger. 22 Men Guds Vrede blussede op, fordi
han fulgte med, og HERRENS Engel stillede sig paa
Vejen for at staa ham imod, da han kom ridende paa
sit Æsel fulgt af sine to Tjenere. 23 Da nu Æselet
saa HERRENS Engel staa paa Vejen med draget
Sværd i Haanden, veg det ud fra Vejen og gik ind paa
Marken; men Bileam slog Æselet for at tvinge det
tilbage paa Vejen. 24 Da stillede HERRENS Engel sig
i Hulvejen mellem Vingaardene, hvor der var Mure
paa begge Sider; 25 og da Æselet saa HERRENS
Engel, trykkede det sig op til Muren, saa det trykkede
Bileams Fod op mod Muren, og han gav sig atter
til at slaa det. 26 HERRENS Engel gik nu længere
frem og stillede sig i en Snævring, hvor det ikke
var muligt at komme til Siden, hverken til højre eller
venstre. 27 Da Æselet saa HERRENS Engel, lagde
det sig ned med Bileam. Da blussede Bileams Vrede
op, og han gav sig til at slaa Æselet med Stokken.
28 Men HERREN aabnede Æselets Mund, og det
sagde til Bileam: »Hvad har jeg gjort dig, siden du
nu har slaaet mig tre Gange?« 29 Bileam svarede
Æselet: »Du har drillet mig; havde jeg haft et Sværd i
Haanden, havde jeg slaaet dig ihjel!« 30 Men Æselet
sagde til Bileam: »Er jeg ikke dit eget Æsel, som du
har redet al din Tid indtil i Dag? Har jeg ellers haft for
Vane at bære mig saaledes ad over for dig?« Han
svarede: »Nej!« 31 Da aabnede HERREN Bileams
Øjne, og han saa HERRENS Engel staa paa Vejen
med draget Sværd i Haanden; og han bøjede sig og
kastede sig ned paa sit Ansigt. 32 Men HERRENS
Engel sagde til ham: »Hvorfor slog du dit Æsel de tre
Gange? Se, jeg er gaaet ud for at staa dig imod, thi
du handlede overilet ved at rejse imod min Vilje. 33
Æselet saa mig og veg tre Gange til Side for mig; og
var det ikke veget til Side for mig, havde jeg slaaet
dig ihjel, men skaanet dets Liv!« 34 Da sagde Bileam
til HERRENS Engel: »Jeg har syndet, jeg vidste jo
ikke, at det var dig, der traadte i Vejen for mig. Men
hvis det er dig imod, vil jeg atter vende tilbage.« 35
HERRENS Engel sagde til Bileam: »Følg blot med
disse Mænd, men du maa kun sige de Ord, jeg siger
dig!« Saa fulgte Bileam med Balaks Høvdinger. 36 Da
Balak nu hørte, at Bileam var undervejs, gik han ham
i Møde til Ar Moab ved den Grænse, Arnon danner,
den yderste Grænse. 37 Og Balak sagde til Bileam:
»Sendte jeg dig ikke Bud og bad dig komme? Hvorfor
kom du da ikke til mig? Skulde jeg virkelig være ude
af Stand til at lønne dig?« 38 Bileam sagde til Balak:
»Se, nu er jeg kommet til dig; men mon det staar i
min Magt at sige noget? Det Ord, Gud lægger mig
i Munden, maa jeg tale!« 39 Da fulgte Bileam med
Balak, og de kom til Kirjat-Huzot. 40 Balak ofrede her
Hornkvæg og Smaakvæg og sendte noget til Bileam
og Høvdingerne, der var hos ham. 41 Næste Morgen
tog Balak Bileam med sig og førte ham op til Bamot-
Ba'al, hvorfra han kunde øjne den yderste Del af
Folket.

23 Og Bileam sagde til Balak: »Byg mig syv Altre
her og skaf mig syv unge Tyre og syv Vædre
herhen!« 2 Balak gjorde, som Bileam sagde, og
Balak og Bileam ofrede en Tyr og en Væder paa
hvert Alter. 3 Derpaa sagde Bileam til Balak: »Bliv
staaende her ved dit Brændoffer, saa vil jeg gaa hen
og se, om HERREN mulig kommer mig i Møde. Hvad
han da lader mig skue, skal jeg lade dig vide.« Saa
gik han op paa en nøgen Klippetop. 4 Da kom Gud
Bileam i Møde. Og han sagde til ham: »Jeg har gjort
de syv Altre i Stand og ofret en Tyr og en Væder
paa hvert.« 5 Og Gud lagde Bileam Ord i Munden
og sagde: »Vend tilbage til Balak og tal saaledes til
ham!« 6 Da vendte han tilbage til ham, og se, han
stod ved sit Brændoffer sammen med alle Moabs
Høvdinger. 7 Og han fremsatte sit Sprog: Fra Aram
lod Balak mig hente, Moabs Konge fra Østens Bjerge:
»Kom og forband mig Jakob, kom og kald Vrede ned
over Israel!« 8 Hvor kan jeg forbande, naar Gud ej
forbander, nedkalde Vrede, naar HERREN ej vredes!
9 Jeg ser det fra Klippernes Top, fra Højderne skuer

jeg det, et Folk, der bor for sig selv og ikke regner
sig til Hedningefolkene. 10 Hvem kan maale Jakobs
Sandskorn, hvem kan tælle Israels Støvgran? Min
Sjæl dø de Oprigtiges Død, og mit Endeligt vorde
som deres! 11 Da sagde Balak til Bileam: »Hvad har
du gjort imod mig! Jeg lod dig hente, for at du skulde
forbande mine Fjender, og se, du har velsignet dem!«
12 Men han svarede: »Skal jeg ikke omhyggeligt sige,
hvad HERREN lægger mig i Munden?« 13 Da sagde
Balak til ham: »Følg med mig til et andet Sted, hvorfra
du kan se Folket, dog kun den yderste Del deraf og
ikke det hele, og forband mig det saa fra det Sted!«
14 Og han tog ham med til Udkigsmarken paa Toppen
af Pisga og rejste der syv Altre og ofrede en Tyr og
en Væder paa hvert. 15 Derpaa sagde Bileam til
Balak: »Bliv staaende her ved dit Brændoffer, medens
jeg ser efter, om der møder mig noget!« 16 Da kom
Gud Bileam i Møde og lagde ham Ord i Munden
og sagde: »Vend tilbage til Balak og tal saaledes!«
17 Saa kom han hen til ham, og se, han stod ved
sit Brændoffer sammen med Moabs Høvdinger; og
Balak spurgte ham: »Hvad har HERREN sagt?« 18
Da fremsatte han sit Sprog: Rejs dig, Balak, og hør,
lyt til mig, Zippors Søn! 19 Gud er ikke et Menneske,
at han skulde lyve, et Menneskebarn, at han skulde
angre; mon han siger noget uden at gøre det, mon
han taler uden at fuldbyrde det? 20 Se, at velsigne er
mig givet, saa velsigner jeg og tager intet tilbage! 21
Man skuer ej Nød i Jakob, ser ej Trængsel i Israel;
HERREN dets Gud er med det, og Kongejubel lyder
hos det. 22 Gud førte det ud af Ægypten, det har en
Vildokses Horn. 23 Thi mod Jakob hjælper ej Galder,
Trolddom ikke mod Israel. Nu siger man om Jakob og
om Israel: »Hvad har Gud gjort?« 24 Se, et Folk, der
staar op som en Løvinde, rejser sig som en Løve! Det
lægger sig først, naar det har ædt Rov og drukket de
dræbtes Blod. 25 Da sagde Balak til Bileam: »Vil du
ikke forbande det, saa velsign det i alt Fald ikke!« 26
Men Bileam svarede og sagde til Balak: »Har jeg ikke
sagt dig, at alt, hvad HERREN siger, det gør jeg!«
27 Da sagde Balak til Bileam: »Kom, jeg vil tage dig
med til et andet Sted, maaske det vil behage Gud,
at du forbander mig det fra det Sted.« 28 Og Balak
førte Bileam op paa Toppen af Peor, der rager op
over Ørkenen. 29 Saa sagde Bileam til Balak: »Byg
mig syv Altre her og skaf mig syv unge Tyre og syv
Vædre herhen!« 30 Balak gjorde, som Bileam sagde,
og ofrede en Tyr og en Væder paa hvert Alter.

24 Men da Bileam saa, at HERRENS Hu stod til
at velsigne Israel, gik han ikke som de forrige
Gange hen for at søge Varsler, men vendte sig mod
Ørkenen; 2 og Bileam saa op og fik Øje paa Israel;
som laa lejret Stamme for Stamme. Da kom Guds
Aand over ham, 3 og han fremsatte sit Sprog: Saa
siger Bileam, Beors Søn, saa siger Manden, hvis
Øje er lukket, 4 saa siger han, der hører Guds
Ord og kender den Højestes Viden, som skuer den
Almægtiges Syner, hensunken, med opladt Øje: 5
Hvor herlige er dine Telte, Jakob, og dine Boliger,
Israel! 6 Som Dale, der strækker sig vidt, som Haver
langs med en Flod, som Aloetræer, HERREN har
plantet, som Cedre ved Vandets Bred. 7 Dets Spande
flyder over med Vand, dets Korn faar rigelig Væde.
Mægtigere end Agag er dets Konge, og ophøjet er
dets Kongedømme. 8 Gud førte det ud af Ægypten,
det har en Vildokses Horn; det opæder de Folkeslag
der staar det imod, søndrer deres Ben og knuser
deres Lænder. 9 Det lægger sig, hviler som en Løve,
ja, som en Løvinde, hvo tør vække det! Velsignet,
hvo dig velsigner, forbandet, hvo dig forbander! 10
Da blussede Balaks Vrede op mod Bileam, og han
slog Hænderne sammen; og Balak sagde til Bileam:
»For at forbande mine Fjender bad jeg dig komme,
og se, nu har du velsignet dem tre Gange! 11 Skynd
dig derhen, hvor du kom fra! Jeg lovede dig rigelig
Løn, men mon har HERREN unddraget dig den!« 12
Men Bileam sagde til Balak: »Sagde jeg ikke allerede
til Sendebudene, du sendte mig: 13 Om Balak saa
giver mig alt det Sølv og Guld, han har i sit Hus, kan
jeg ikke være ulydig mod HERREN og gøre noget
som helst af egen Vilje; hvad HERREN siger, vil jeg
sige! 14 Vel, jeg drager til mit Folk, men kom, jeg
vil lade dig vide, hvad dette Folk skal gøre ved dit
Folk i de sidste Dage.« 15 Derpaa fremsatte han
sit Sprog: Saa siger Bileam, Beors Søn, saa siger
Manden, hvis Øje er lukket, 16 saa siger han, der
hører Guds Ord og kender den Højestes Viden, som
skuer den Almægtiges Syner, hensunken, med opladt
Øje: 17 Jeg ser ham, dog ikke nu, jeg skuer ham, dog
ikke nær! En Stjerne opgaar af Jakob, et Herskerspir
løfter sig fra Israel! Han knuser Moabs Tindinger og
alle Setsønnernes Isse. 18 Edom bliver et Lydland,
og Se'irs undslupne gaar til Grunde, Israel udfolder
sin Magt, 19 og Jakob kuer sine Fjender. 20 Men
da han saa Amalekiterne, fremsatte han sit Sprog:
Det første af Folkene er Amalek, men til sidst vies
det til Undergang! 21 Og da han saa Keniterne,
fremsatte han sit Sprog: Urokkelig er din Bolig, din
Rede bygget paa Klippen. 22 Kain er dog hjemfalden
til Undergang! Hvor længe? Assur skal føre dig bort!
23 Derpaa fremsatte han sit Sprog: Ve! Hvo bliver i

Live, naar Gud lader det ske! 24 Der kommer Skibe
fra Kittæernes Kyst; de kuer Assur, de kuer Eber —
men ogsaa han er viet til Undergang! 25 Saa drog
Bileam tilbage til sin Hjemstavn; og Balak gik ogsaa
bort.

25 Israeliterne slog sig derpaa ned i Sjittim.
Men Folket begyndte at bedrive Hor med de
moabitiske Kvinder; 2 og da de indbød Folket til
deres Guders Slagtofre, spiste Folket deraf og tilbad
deres Guder. 3 Og Israel holdt til med Ba'al-Peor;
derover blussede HERRENS Vrede op mod Israel,
4 og HERREN sagde til Moses: »Kald alle Folkets
Overhoveder sammen og hæng dem op for HERREN
under aaben Himmel, for at HERRENS Vrede maa
vige fra Israel!« 5 Og Moses sagde til Israeliternes
Dommere: »Enhver af eder skal slaa dem af sine
Mænd ihjel, der har holdt til med Ba'al-Peor!« 6 Og se,
en af Israeliterne kom og førte en midjanitisk Kvinde
hen til sine Landsmænd lige for Øjnene af Moses
og hele Israeliternes Menighed, medens de stod og
græd ved Indgangen til Aabenbaringsteltet. 7 Da nu
Pinehas, Præsten Arons Søn Eleazars Søn, saa det,
traadte han frem af Menighedens Midte, greb et Spyd,
8 fulgte den israelitiske Mand ind i Sengekammeret
og gennemborede dem begge, baade den israelitiske
Mand og Kvinden, hende gennem Underlivet. Da
standsede Plagen blandt Israeliterne. 9 Men Tallet
paa dem, Plagen havde kostet Livet, løb op til 24
000. 10 Da talede HERREN saaledes til Moses: 11
»Pinehas, Præsten Arons Søn Eleazars Søn, har
vendt min Vrede fra Israeliterne, idet han var nidkær
iblandt dem med min Nidkærhed, saa at jeg ikke
tilintetgjorde Israeliterne i min Nidkærhed. 12 Derfor
skal du sige: Se, jeg giver ham min Fredspagt! 13 Et
evigt Præstedømmes Pagt skal blive hans og efter
ham hans Efterkommeres Lod, til Løn for at han var
nidkær for sin Gud og skaffede Israeliterne Soning.«
14 Den dræbte Israelit, han, der dræbtes sammen med
den midjanitiske Kvinde, hed Zimri, Salus Søn, og
var Øverste for et Fædrenehus blandt Simeoniterne;
15 og den dræbte midjanitiske Kvinde hed Kozbi og
var en Datter af Zur, der var Stammehøvding for
et Fædrenehus blandt Midjaniterne, 16 HERREN
talede fremdeles til Moses og sagde: 17 »Fald over
Midjaniterne og slaa dem; 18 thi de faldt over eder
med de Rænker, de spandt imod eder i den Sag
med Peor og med Kozbi, den midjanitiske Høvdings
Datter, deres Landsmandinde, der dræbtes, den Dag
Plagen brød løs for Peors Skyld.«

26 Efter denne Plage talede HERREN til Moses
og Eleazar, Præsten Arons Søn, og sagde:
2 »Hold Mandtal over hele Israeliternes Menighed
fra Tyveaarsalderen og opefter, Fædrenehus for
Fædrenehus, alle vaabenføre Mænd i Israel!« 3
Da mønstrede Moses og Præsten Eleazar dem paa
Moabs Sletter ved Jordan over for Jeriko 4 fra
Tyveaarsalderen og opefter, som HERREN havde
paalagt Moses. Og Israeliterne, som var udvandret fra
Ægypten, var følgende: 5 Ruben, Israels førstefødte;
Rubens Sønner: Fra Hanok stammer Hanokiternes
Slægt, fra Pallu Palluiternes Slægt, 6 fra Hezron
Hezroniternes Slægt og fra Karmi Karmiternes Slægt.
7 Det var Rubeniternes Slægter, og de af dem, som
mønstredes, udgjorde 43 730. 8 Pallus Søn var Eliab;
9 Eliabs Sønner: Nemuel, Datan og Abiram; det var
den Datan og den Abiram, Menighedens udvalgte,
som satte sig op imod Moses og Aron sammen
med Koras Tilhængere, da de satte sig op imod
HERREN; 10 og Jorden aabnede sit Gab og slugte
dem sammen med Kora, da hans Tilhængere omkom,
idet Ilden fortærede de 250 Mænd, og de blev et
Tegn til Advarsel. 11 Men Koras Sønner omkom
ikke. 12 Simeons Sønners Slægter var følgende: Fra
Nemuel stammer Nemueliternes Slægt, fra Jamin
Jaminiternes Slægt, fra Jakin Jakiniternes Slægt, 13
fra Zera Zeraiternes Slægt og fra Sja'ul Sja'uliternes
Slægt. 14 Det var Simeoniternes Slægter, 22 200.
15 Gads Sønners Slægter var følgende: Fra Zefon
stammer Zefoniternes Slægt, fra Haggi Haggiternes
Slægt, fra Sjuni Sjuniternes Slægt, 16 fra Ozni
Ozniternes Slægt, fra Eri Eriternes Slægt, 17 fra Arod
Aroditernes Slægt og fra Ar'eli Ar'eliternes Slægt.
18 Det var Gads Sønners Slægter, de af dem, som
mønstredes, 40 500. 19 Judas Sønner var Er og Onan,
men Er og Onan døde i Kana'ans Land. 20 Judas
Sønners Slægter var følgende: Fra Sjela stammer
Sjelaniternes Slægt, fra Perez Pereziternes Slægt og
fra Zera Zeraiternes Slægt; 21 Perez's Sønner: Fra
Hezron stammer Hezroniternes Slægt og fra Hamul
Hamuliternes Slægt. 22 Det var Judas Slægter, de af
dem, som mønstredes, 76 500. 23 Issakars Sønners
Slægter var følgende: Fra Tola stammer Tolaiternes
Slægt, fra Pua Puniternes Slægt; 24 fra Jasjub
Jasjubiternes Slægt og fra Sjimron Sjimroniternes
Slægt. 25 Det var Issakars Slægter, de af dem, som
mønstredes, 64 300. 26 Zebulons Sønners Slægter
var følgende: Fra Sered stammer Serediternes Slægt,
fra Elon Eloniternes Slægt og fra Jale'el Jale'eliternes
Slægt. 27 Det var Zebuloniternes Slægter, de af dem,
som mønstredes, 60 500. 28 Josefs Sønners Slægter

var følgende: Manasse og Efraim; 29 Manasses
Sønner: Fra Makir stammer Makiriternes Slægt; Makir
avlede Gilead, fra Gilead stammer Gileaditernes
Slægt; 30 Gileads Sønner var følgende: Fra Abiezer
stammer Abiezriternes Slægt, fra Helek Helekiternes
Slægt, 31 fra Asriel Asrieliternes Slægt, fra Sjekem
Sjekemiternes Slægt, 32 fra Sjemida Sjemidaiternes
Slægt og fra Hefer Heferiternes Slægt; 33 men
Zelofhad, Hefers Søn, havde ingen Sønner, kun
Døtre; Zelofhads Døtre hed Mala, Noa, Hogla, Milka
og Tirza. 34 Det var Manasses Slægter, og de af
dem, som mønstredes, udgjorde 52 700. 35 Efraims
Sønners Slægter var følgende: Fra Sjutela stammer
Sjutelaiternes Slægt, fra Beker Bekeriternes Slægt og
fra Tahan Tahaniternes Slægt; 36 Sjultelas Sønner
var følgende: Fra Eran stammer Eraniternes Slægt.
37 Det var Efraimiternes Slægter, de af dem, som
mønstredes, 32 500. Det var Josefs Sønners Slægter.
38 Benjamins Sønners Slægter var følgende: Fra Bela
stammer Belaiternes Slægt, fra Asjbel Asjbeliternes
Slægt, fra Ahiram Ahiramiternes Slægt, 39 fra Sjufam
Sjufamiternes Slægt og fra Hufam Hufamiternes
Slægt. 40 Belas Sønner: Ard og Na'aman; fra Ard
stammer Arditernes Slægt, fra Na'aman Na'amiternes
Slægt. 41 Det var Benjamins Sønners Slægter, og
de af dem, som mønstredes, udgjorde 45 600. 42
Dans Sønners Slægter var følgende: Fra Sjuham
stammer. Sjuhamiternes Slægt. Det var Dans Slægter,
Slægt for Slægt. 43 Alle Sjuhamiternes Slægter,
de af dem, som mønstredes, udgjorde 64 400. 44
Asers Sønners Slægter var følgende: Fra Jimna
stammer Jimniternes Slægt, fra Jisjvi Jisjviternes
Slægt og fra Beri'a Beri'aiternes Slægt; 45 fra Beri'as
Sønner: Fra Heber stammer Hebriternes Slægt og
fra Malkiel Malkieliternes Slægt. 46 Asers Datter
hed Sera. 47 Det var Asers Sønners Slægter, og
de af dem, som mønstredes, udgjorde 53 400. 48
Naftalis Sønners Slægter var følgende: Fra Jaze'el
stammer Jaze'eliternes Slægt, fra Guni Guniternes
Slægt, 49 fra Jezer Jezeriternes Slægt og fra Sjillem
Sjillemiternes Slægt, 50 Det var Naftalis Slægter,
Slægt for Slægt, og de af dem, som mønstredes,
udgjorde 45 400. 51 Det var dem af Israeliterne, som
mønstredes, 601 730. 52 HERREN talede fremdeles
til Moses og sagde: 53 Til dem skal Landet udskiftes til
Arv og Eje efter de optalte Navne. 54 En stor Stamme
skal du give en stor Arvelod, en lille Stamme en lille;
enhver af dem skal der gives en Arvelod efter Tallet
paa de mønstrede i den. 55 Dog skal Landet udskiftes
ved Lodkastning; de skal have deres Arvelodder
efter Navnene paa deres fædrene Stammer; 56 ved
Lodkastning skal enhver Stamme, stor eller lille, have
sin Arvelod tildelt. 57 Følgende er de af Leviterne, der
mønstredes, Slægt for Slægt: Fra Gerson stammer
Gersoniternes Slægt, fra Kehat Kehatiternes Slægt og
fra Merari Merariternes Slægt. 58 Følgende er Levis
Slægter: Libniternes Slægt, Hebroniternes Slægt,
Maliternes Slægt, Musjiternes Slægt og Koraiternes
Slægt. Kehat avlede Amram. 59 Amrams Hustru hed
Jokebed, Levis Datter, som fødtes Levi i Ægypten;
hun fødte for Amram Aron, Moses og deres Søster
Mirjam. 60 For Aron fødtes Nadab, Abihu, Eleazar
og Itamar. 61 Men Nadab og Abihu omkom, da de
frembar fremmed Ild for HERRENS Aasyn. 62 De
af dem, der mønstredes, udgjorde 23 000, alle af
Mandkøn fra en Maaned og opefter. De mønstredes
nemlig ikke sammen med de andre Israeliter, da der
ikke var givet dem nogen Arvelod blandt Israeliterne.
63 Det var dem, der mønstredes af Moses og Præsten
Eleazar, da disse mønstrede Israeliterne paa Moabs
Sletter ved Jordan over for Jeriko. 64 Blandt dem var
der ingen, som var mønstret af Moses og Præsten
Aron, da de mønstrede Israeliterne i Sinaj Ørken;
65 thi HERREN havde sagt til dem, at de skulde
dø i Ørkenen. Derfor var der ingen tilbage af dem
undtagen Kaleb, Jefunnes Søn, og Josua, Nuns Søn.

27 Men Zelofhads Døtre, hvis Fader var en Søn
af Hefer, en Søn af Gilead, en Søn af Makir, en
Søn af Manasse — de hørte altsaa til Josefs Søn
Manasses Slægter, og deres Navne var Mala, Noa,
Hogla, Milka og Tirza — traadte hen 2 og stillede sig
frem for Moses, Præsten Eleazar, Øversterne og hele
Menigheden ved Indgangen til Aabenbaringsteltet
og sagde: 3 »Vor Fader døde i Ørkenen — han
hørte ikke med til Koras Tilhængere, dem, der rottede
sig sammen mod HERREN, men døde for sin egen
Synds Skyld — og han havde ingen Sønner. 4 Hvorfor
skal nu vor Faders Navn udslettes af hans Slægt,
fordi han ingen Søn havde? Giv os Ejendom blandt
vor Faders Brødre!« 5 Og Moses lagde deres Sag
frem for HERRENS Aasyn. 6 Da talede HERREN
saaledes til Moses: 7 »Zelofhads Døtre har Ret i,
hvad de siger; giv dem Ejendom til Arvelod mellem
deres Faders Brødre og lad deres Faders Arvelod
tilfalde dem. 8 Og til Israeliterne skal du tale og sige
saaledes: Naar en Mand dør uden at efterlade sig
nogen Søn, da skal I lade hans Arvelod gaa i Arv til
hans Datter; 9 har han heller ingen Datter, skal I give
hans Arvelod til hans Brødre; 10 har han heller ingen
Brødre, skal I give hans Arvelod til hans Farbrødre;
11 og har hans Fader ingen Brødre, skal I give hans

Arvelod til hans nærmeste kødelige Slægtning, som
saa skal arve den. Det skal være Israeliterne en
retsgyldig Anordning, som HERREN har paalagt
Moses.« 12 Og HERREN sagde til Moses: »Stig op
paa Abarimbjerget her og se ud over Landet, som jeg
vil give Israeliterne. 13 Og naar du har set ud over
det, skal ogsaa du samles til din Slægt ligesom din
Broder Aron; 14 I var jo genstridige mod mit Ord i
Zins Ørken, dengang Menigheden yppede Kiv, saa
at I ikke helligede mig i deres Paasyn ved at skaffe
Vand.« Det er Meribat-Kadesj's Vand i Zins Ørken. 15
Og Moses talte saaledes til HERREN: 16 »Maatte
HERREN, Gud over alt Kødes Aander, indsætte en
Mand over Menigheden, 17 som kan drage ud og
hjem i Spidsen for dem og føre dem ud og hjem,
for at ikke HERRENS Menighed skal blive som en
Hjord uden Hyrde!« 18 Da sagde HERREN til Moses:
»Tag Josua, Nuns Søn, en Mand, i hvem der er
Aand, læg din Haand paa ham, 19 fremstil ham for
Præsten Eleazar og hele Menigheden og indsæt ham
saaledes i deres Paasyn; 20 og overdrag ham noget
af din Værdighed, for at hele Israeliternes Menighed
kan adlyde ham. 21 Men han skal træde frem for
Præsten Eleazar, for at han kan skaffe ham Urims
Kendelse for HERRENS Aasyn; paa hans Bud skal
han drage ud, og paa hans Bud skal han vende hjem,
han og alle Israeliterne, hele Menigheden.« 22 Moses
gjorde som HERREN havde paalagt ham; han tog
Josua og fremstillede ham for Præsten Eleazar og
hele Menigheden; 23 og han lagde sine Hænder paa
ham og indsatte ham, saaledes som HERREN havde
paabudt ved Moses.

28 Og HERREN talede til Moses og sagde: 2 Byd
Israeliterne og sig til dem: I skal omhyggeligt
bringe mig mine Offergaver, min Ildofferspise til en
liflig Duft, til de fastsatte Tider! 3 Og sig til dem:
Dette er det Ildoffer, I skal bringe HERREN: Hver
Dag to aargamle, lydefri Lam som dagligt Brændoffer;
4 det ene Lam skal du ofre om Morgenen, det
andet ved Aftenstid; 5 og som Afgrødeoffer dertil
en Tiendedel Efa fint Hvedemel, rørt i en Fjerdedel
Hin Olie af knuste Frugter — 6 det er det daglige
Brændoffer, som ofredes ved Sinaj Bjerg til en liflig
Duft, et Ildoffer for HERREN — 7 fremdeles som
Drikoffer dertil en Fjerdedel Hin Vin for hvert Lam; i
Helligdommen skal der udgydes Drikoffer af stærk
Drik for HERREN. 8 Det andet Lam skal du ofre ved
Aftenstid; med samme Afgrødeoffer og Drikoffer som
om Morgenen skal du ofre det, et Ildoffer til en liflig
Duft for HERREN. 9 Paa Sabbatsdagen skal det
være to aargamle, lydefri Lam og som Afgrødeoffer
to Tiendedele Efa fint Hvedemel, rørt i Olie, med
tilhørende Drikoffer, 10 et Sabbatsbrændoffer paa
hver Sabbat foruden det daglige Brændoffer med
tilhørende Drikoffer. 11 Paa den første Dag i hver
Maaned skal I som Brændoffer bringe HERREN
to unge Tyre, en Væder og syv aargamle Lam,
lydefri Dyr, 12 og som Afgrødeoffer dertil for hver
Tyr tre Tiendedele Efa fint Hvedemel, rørt i Olie,
som Afgrødeoffer for hver Væder to Tiendedele Efa
fint Hvedemel, rørt i Olie, 13 og som Afgrødeoffer
for hvert Lam en Tiendedel Efa fint Hvedemel, rørt
i Olie, et Brændoffer til en liflig Duft, et Ildoffer for
HERREN; 14 desuden de tilhørende Drikofre, en
halv Hin Vin for hver Tyr, en Tredjedel Hin for hver
Væder og en Fjerdedel Hin for hvert Lam. Det er det
maanedlige Brændoffer for hver af Aarets Maaneder.
15 Tillige skal der foruden det daglige Brændoffer
ofres HERREN en Gedebuk som Syndoffer med
tilhørende Drikoffer. 16 Paa den fjortende Dag i den
første Maaned skal der være Paaske for HERREN.
17 Den femtende Dag i den Maaned er det Højtid; i
syv Dage skal der spises usyrede Brød. 18 Paa den
første Dag skal der være Højtidsstævne, intet som
helst Arbejde maa I udføre. 19 Da skal I bringe som
Ildoffer, som Brændoffer for HERREN, to unge Tyre,
en Væder og syv aargamle Lam, lydefri Dyr skal I
tage 20 og som Afgrødeoffer dertil fint Hvedemel rørt
i Olie; tre Tiendedele Efa skal I ofre for hver Tyr,
to Tiendedele for hver Væder 21 og en Tiendedel
for hvert af de syv Lam; 22 desuden en Buk som
Syndoffer for at skaffe eder Soning. 23 Foruden
Morgenbrændofferet, det daglige Brændoffer, skal I
ofre det. 24 Saadanne Ofre skal I bringe hver af de syv
Dage som Ildofferspise til en liflig Duft for HERREN;
de skal ofres med tilhørende Drikoffer foruden det
daglige Brændoffer. 25 Paa den syvende Dag skal I
holde Højtidsstævne; intet som helst Arbejde maa I
udføre. 26 Paa Førstegrødens Dag, naar I bringer
HERREN Afgrødeoffer af den ny Afgrøde paa eders
Ugefest, skal I holde Højtidsstævne; intet som helst
Arbejde maa I udføre. 27 Da skal I som Brændoffer til
en liflig Duft for HERREN ofre to unge Tyre, en Væder
og syv aargamle Lam 28 og som Afgrødeoffer dertil
fint Hvedemel, rørt i Olie, tre Tiendedele Efa for hver
Tyr, to Tiendedele for hver Væder 29 og en Tiendedel
for hvert af de syv Lam; 30 desuden en Gedebuk
for at skaffe eder Soning. 31 Foruden det daglige
Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer skal I ofre
det, lydefri Dyr skal I tage, med tilhørende Drikofre.

29 Paa den første Dag i den syvende Maaned
skal I holde Højtidsstævne, intet som helst
Arbejde maa I udføre; I skal fejre den som en
Hornblæsningsdag. **2** Da skal I som Brændoffer
til en liflig Duft for HERREN ofre en ung Tyr, en
Væder og syv aargamle Lam, lydefri Dyr; **3** som
Afgrødeoffer dertil fint Hvedemel, rørt i Olie, tre
Tiendedele Efa for Tyren, to Tiendedele for Væderen
4 og en Tiendedel for hvert af de syv Lam; **5**
desuden en Gedebuk som Syndoffer for at skaffe eder
Soning; **6** alt foruden Nymaanebrændofferet med
tilhørende Afgrødeoffer og det daglige Brændoffer
med tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre efter de
derom gældende Forskrifter, til en liflig Duft, et Ildoffer
for HERREN. **7** Paa den tiende Dag i samme syvende
Maaned skal I holde Højtidsstævne, I skal faste og
maa intet som helst Arbejde udføre. **8** Da skal I som
Brændoffer til en liflig Duft for HERREN ofre en ung
Tyr, en Væder og syv aargamle Lam, lydefri Dyr skal I
tage, **9** og som Afgrødeoffer dertil fint Hvedemel, rørt
i Olie, tre Tiendedele Efa for Tyren, to Tiendedele for
Væderen **10** og en Tiendedel for hvert af de syv Lam;
11 desuden en Gedebuk som Syndoffer; alt foruden
Soningssyndofferet og det daglige Brændoffer med
tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre. **12** Paa den
femtende Dag i den syvende Maaned skal I holde
Højtidsstævne, I maa intet som helst Arbejde udføre,
og I skal holde Højtid for HERREN i syv Dage. **13**
Da skal I som Brændoffer, som Ildoffer til en liflig
Duft for HERREN ofre tretten unge Tyre, to Vædre
og fjorten aargamle Lam, lydefri Dyr skal det være,
14 og som Afgrødeoffer dertil fint Hvedemel, rørt i
Olie, tre Tiendedele Efa for hver af de tretten Tyre, to
Tiendedele for hver af de to Vædre **15** og en Tiendedel
for hvert af de fjorten Lam; **16** desuden en Gedebuk
som Syndoffer; alt foruden det daglige Brændoffer
med tilhørende Afgrødeoffer og Drikoffer. **17** Paa den
anden Dag skal I ofre tolv unge Tyre, to Vædre og
fjorten aargamle Lam, lydefri Dyr, **18** med tilhørende
Afgrødeoffer og Drikofre for Tyrene, Vædrene og
Lammene efter deres Tal paa den foreskrevne Maade;
19 desuden en Gedebuk som Syndoffer; alt foruden
det daglige Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer
og Drikoffer. **20** Paa den tredje Dag skal I ofre elleve
unge Tyre, to Vædre og fjorten aargamle Lam, lydefri
Dyr, **21** med tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre for
Tyrene, Vædrene og Lammene efter deres Tal paa
den foreskrevne Maade; **22** desuden en Gedebuk
som Syndoffer; alt foruden det daglige Brændoffer
med tilhørende Afgrødeoffer og Drikoffer. **23** Paa
den fjerde Dag skal I ofre ti Tyre, to Vædre og
fjorten aargamle Lam, lydefri Dyr, **24** med tilhørende
Afgrødeoffer og Drikofre for Tyrene, Vædrene og
Lammene efter deres Tal paa den foreskrevne Maade;
25 desuden en Gedebuk som Syndoffer; alt foruden
det daglige Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer
og Drikoffer. **26** Paa den femte Dag skal I ofre ni
Tyre, to Vædre og fjorten aargamle Lam, lydefri
Dyr, **27** med tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre for
Tyrene, Vædrene og Lammene efter deres Tal paa
den foreskrevne Maade; **28** desuden en Gedebuk
som Syndoffer; alt foruden det daglige Brændoffer
med tilhørende Afgrødeoffer og Drikoffer. **29** Paa
den sjette Dag skal I ofre otte Tyre, to Vædre og
fjorten aargamle Lam, lydefri Dyr, **30** med tilhørende
Afgrødeoffer og Drikofre for Tyrene, Vædrene og
Lammene efter deres Tal paa den foreskrevne Maade;
31 desuden en Gedebuk til Syndoffer; alt foruden
det daglige Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer
og Drikoffer. **32** Paa den syvende Dag skal I ofre
syv Tyre, to Vædre og fjorten aargamle Lam, lydefri
Dyr, **33** med tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre for
Tyrene, Vædrene og Lammene efter deres Tal paa
den foreskrevne Maade; **34** desuden en Gedebuk
som Syndoffer; alt foruden det daglige Brændoffer
med tilhørende Afgrødeoffer og Drikoffer. **35** Paa
den ottende Dag skal I holde festlig Samling, I maa
intet som helst Arbejde udføre. **36** Da skal I som
Brændoffer, som Ildoffer til en liflig Duft for HERREN
ofre en Tyr, en Væder og syv aargamle Lam, lydefri
Dyr, **37** med tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre for
Tyren, Væderen og Lammene efter deres Tal paa den
foreskrevne Maade; **38** desuden en Gedebuk som
Syndoffer; alt foruden det daglige Brændoffer med
tilhørende Afgrødeoffer og Drikoffer. **39** Disse Ofre
skal I bringe HERREN paa eders Højtider, bortset
fra eders Løfte og Frivilligofre, hvad enten det nu er
Brændofre, Afgrødeofre, Drikofre eller Takofre. **40**
Og Moses talte til Israeliterne, ganske som HERREN
havde paalagt Moses.

30 Moses talte fremdeles til Overhovederne for
Israeliternes Stammer og sagde: Dette er, hvad
HERREN har paabudt: **2** Naar en Mand aflægger
et Løfte til HERREN eller ved Ed forpligter sig til
Afholdenhed i en eller anden Retning, maa han
ikke bryde sit Ord, men skal holde hvert Ord, der
er udgaaet af hans Mund. **3** Men naar en Kvinde
aflægger et Løfte til HERREN og forpligter sig til
Afholdenhed i en eller anden Retning, medens hun
endnu i sine unge Aar opholder sig i sin Faders
Hus, **4** og hendes Fader, naar han hører om hendes

Løfte og den Forpligtelse til Afholdenhed, hun har
paataget sig, ikke siger noget til hende, saa skal alle
hendes Løfter staa ved Magt, og enhver Forpligtelse
til Afholdenhed, hun har paataget sig, skal staa ved
Magt. 5 Hvis hendes Fader derimod formener hende
det, samme Dag han faar det at høre, skal ingen af
hendes Løfter eller af de Forpligtelser til Afholdenhed,
hun har paataget sig, staa ved Magt, og HERREN
skal tilgive hende, fordi hendes Fader har forment
hende det. 6 Hvis hun bliver gift medens der paahviler
hende Løfter eller en Forpligtelse, hun har paataget
sig ved et uoverlagt Ord, 7 og hendes Mand ikke
siger noget til hende, samme Dag han faar det at
høre, skal hendes Løfter staa ved Magt, og den
Forpligtelse til Afholdenhed, hun har paataget sig,
skal staa ved Magt. 8 Hvis hendes Mand derimod
formener hende det, samme Dag han faar det at høre,
gør han dermed det Løfte, der paahviler hende, og
den Forpligtelse til Afholdenhed, hun har paataget sig
ved et uoverlagt Ord, ugyldig, og HERREN skal tilgive
hende. 9 En Enkes og en forstødt Hustrus Løfte,
enhver Forpligtelse til Afholdenhed, hun har paataget
sig, er bindende for hende. 10 Hvis en Kvinde i sin
Mands Hus aflægger et Løfte eller ved Ed forpligter
sig til Afholdenhed i en eller anden Retning, 11 og
hendes Mand, naar han faar det at høre, ikke siger
noget til hende og ikke formener hende det, skal alle
hendes Løfter staa ved Magt, og enhver Forpligtelse
til Afholdenhed, hun har paataget sig, skal staa ved
Magt. 12 Hvis hendes Mand derimod, samme Dag han
faar det at høre, gør det ugyldigt, saa staar intet af det,
hun har udtalt, ved Magt, hverken hendes Løfter eller
den paatagne Forpligtelse til Afholdenhed; hendes
Mand har gjort dem ugyldige, og HERREN skal tilgive
hende. 13 Ethvert Løfte og enhver ved Ed paatagen
Forpligtelse til Faste kan hendes Mand stadfæste
eller gøre ugyldig. 14 Men hvis hendes Mand tier stille
over for hende til næste Dag, stadfæster han alle
hendes Løfter og alle de Forpligtelser til Afholdenhed,
hun har paataget sig; han har stadfæstet dem, thi
han sagde ikke noget til hende, samme Dag han fik
det at høre; 15 og hvis han vil gøre dem ugyldige, en
Tid efter at han fik det at høre, skal han undgælde for
hendes Brøde. 16 Det er de Anordninger, HERREN
gav Moses om Forholdet mellem Mand og Hustru og
mellem Fader og Datter, medens hun endnu i sine
unge Aar opholder sig i hans Hus.

31 Og HERREN talede til Moses og sagde: 2
»Skaf Israeliterne Hævn over Midjaniterne; saa
skal du samles til din Slægt!« 3 Da talte Moses til
Folket og sagde: »Udrust Mænd af eders Midte til
Kamp, for at de kan falde over Midjan og fuldbyrde
HERRENS Hævn paa Midjan; 4 1000 Mand af hver
af Israels Stammer skal I sende i Kamp!« 5 Af Israels
Tusinder udtoges da 1000 af hver Stamme, i alt 12
000 Mand, rustede til Kamp. 6 Og Moses sendte
dem i Kamp, 1000 af hver Stamme, og sammen med
dem Pinehas, Præsten Eleazars Søn, der medbragte
de hellige Redskaber og Alarmtrompeterne. 7 De
drog saa ud i Kamp mod Midjaniterne, som HERREN
havde paalagt Moses, og dræbte alle af Mandkøn; 8
og foruden de andre, der blev slaaet ihjel, dræbte
de ogsaa Midjans Konger, Evi, Rekem, Zur, Hur og
Reba, Midjans fem Konger; ogsaa Bileam, Beors Søn,
dræbte de med Sværdet. 9 Og Israeliterne bortførte
Midjaniternes Kvinder og Børn som Krigsfanger, og
alt deres Kvæg, alle deres Hjorde og alt deres Gods
tog de med som Bytte; 10 og alle deres Byer paa de
beboede Steder og alle deres Teltlejre stak de Ild paa.
11 Og alt det røvede og hele Byttet, baade Mennesker
og Dyr, tog de med sig, 12 og de bragte Fangerne,
Byttet og det røvede til Moses og Præsten Eleazar og
Israeliternes Menighed i Lejren paa Moabs Sletter
ved Jordan over for Jeriko. 13 Men Moses, Præsten
Eleazar og alle Menighedens Øverste gik dem i Møde
uden for Lejren, 14 og Moses blev vred paa Hærens
Førere, Tusindførerne og Hundredførerne, som kom
tilbage fra Krigstoget. 15 Og Moses sagde til dem:
»Har I ladet alle Kvinder i Live? 16 Det var jo dem,
der efter Bileams Raad blev Aarsag til, at Israeliterne
var troløse mod HERREN i den Sag med Peor, saa at
Plagen ramte HERRENS Menighed. 17 Dræb derfor
alle Drengebørn og alle Kvinder, der har kendt Mand
og haft Samleje med Mænd; 18 men alle Piger, der
ikke har haft Samleje med Mænd, skal I lade i Live
og beholde, 19 Men selv skal I lejre eder uden for
Lejren i syv Dage, enhver, som har dræbt nogen,
og enhver, som har rørt ved en dræbt, og rense
eder paa den tredje og den syvende Dag, baade I
selv og eders Krigsfanger. 20 Og enhver Klædning,
enhver Læderting, alt, hvad der er lavet af Gedehaar,
og alle Træredskaber skal I rense!« 21 Og Præsten
Eleazar sagde til Krigerne, der havde været med i
Kampen: »Dette er det Lovbud, HERREN har givet
Moses: 22 Kun Guld, Sølv, Kobber, Jern, Tin og Bly,
23 alt, hvad der kan taale Ild, skal I lade gaa gennem
Ild, saa bliver det rent; dog maa det renses med
Renselsesvand. Men alt, hvad der ikke kan taale Ild,
skal I lade gaa gennem Vand. 24 Og eders klæder
skal I tvætte paa den syvende Dag, saa bliver I rene
og kan gaa ind i Lejren.« 25 Og HERREN talede til

Moses og sagde: 26 »Sammen med Præsten Eleazar
og Overhovederne for Menighedens Fædrenehuse
skal du opgøre det samlede Bytte, der er taget,
baade Mennesker og Dyr. 27 Derefter skal du dele
Byttet i to lige store Dele mellem dem, der har taget
Del i Krigen og været i Kamp, og hele den øvrige
Menighed. 28 Derpaa skal du udtage en Afgift til
HERREN fra Krigerne, der har været i Kamp, et
Stykke af hver fem Hundrede, baade af Mennesker,
Hornkvæg, Æsler og Smaakvæg; 29 det skal du tage
af den Halvdel, som tilfalder dem, og give Præsten
Eleazar det som Offerydelse til HERREN. 30 Men
af den Halvdel, der tilfalder de andre Israeliter, skal
du tage et Stykke af hver halvtredsindstyve, baade
af Mennesker, Hornkvæg, Æsler og Smaakvæg,
alt Kvæget, og give det til Leviterne, som tager
Vare paa, hvad der er at varetage ved HERRENS
Bolig!« 31 Da gjorde Moses og Præsten Eleazar,
som HERREN havde paalagt Moses. 32 Og det,
de havde taget, det tiloversblevne af Byttet, som
Krigsfolket havde gjort, udgjorde 675 000 Stykker
Smaakvæg, 33 72 000 Stykker Hornkvæg, 34 61 000
Æsler 35 og 32 000 Mennesker, Kvinder, der ikke
havde haft Samleje med Mænd. 36 Den Halvdel,
der tilfaldt dem, der havde været i Kamp, udgjorde
altsaa et Tal af 337 500 Stykker Smaakvæg, 37
hvoraf Afgiften til HERREN udgjorde 675 Stykker
Smaakvæg, 38 36 000 Stykker Hornkvæg, hvoraf 72 i
Afgift til HERREN, 39 30 500 Æsler, hvoraf til i Afgift
til HERREN, 40 og 16 000 Mennesker, hvoraf 32 i
Afgift til HERREN. 41 Og Moses overgav Afgiften,
HERRENS Offerydelse, til Præsten Eleazar, som
HERREN havde paalagt Moses. 42 Og af den Halvdel,
som tilfaldt de andre Israeliter, og som Moses havde
taget som deres del fra de Mænd, der havde været i
Kamp — 43 denne Menighedens Halvdel udgjorde
337 500 Stykker Smaakvæg, 44 36 000 Stykker
Hornkvæg, 45 30 500 Æsler 46 og 16 000 Mennesker
— 47 af den Halvdel, som tilfaldt de andre Israeliter,
udtog Moses et Stykke for hver halvtredsindstyve,
baade af Mennesker og Kvæg, og gav dem til
Leviterne, som tog Vare paa, hvad der var at varetage
ved HERRENS Bolig, som HERREN havde paalagt
Moses. 48 Da traadte Førerne for Hærens Afdelinger,
Tusindførerne og Hundredførerne, hen til Moses 49
og sagde til ham: »Dine Trælle har holdt Mandtal
over de Krigere, der stod under os; og der manglede
ikke en eneste af os; 50 derfor frembærer nu
enhver af os som Offergave til HERREN, hvad
han har taget af Guldsmykker, Armbaand, Spange,
Fingerringe, Ørenringe og Halssmykker, for at skaffe
os Soning for HERRENS Aasyn.« 51 Moses og
Præsten Eleazar modtog Guldet af dem, alskens med
Kunst virkede Smykker; 52 og alt Offerydelsesguldet,
som de ydede HERREN, udgjorde 16 750 Sekel,
hvilket Tusindførerne og Hundredførerne bragte som
Gave. 53 Krigerne havde taget Bytte hver for sig.
54 Saa modtog Moses og Præsten Eleazar Guldet
af Tusindførerne og Hundredførerne og bragte det
ind i Aabenbaringsteltet, for at det skulde bringe
Israeliterne i Minde for HERRENS Aasyn.

32 Rubeniterne og Gaditerne havde meget Kvæg
i store mængder. Da de nu saa Ja'zers Land
og Gileads Land, fandt de, at Stedet egnede sig til
Kvægavl. 2 Derfor kom Gaditerne og Rubeniterne og
sagde til Moses og Præsten Eleazar og Menighedens
Øverste: 3 »Atarot, Dibon, Ja'zer, Nimra, Hesjbon,
El'ale, Sebam, Nebo og Beon, 4 det Land, HERREN
har erobret for Israels Menighed, er et Land, der
egner sig til Kvægavl, og dine Trælle ejer Hjorde.«
5 Og de sagde: »Dersom vi har fundet Naade for
dine Øjne, saa lad dine Trælle faa dette Land i Eje;
før os ikke over Jordan!« 6 Men Moses sagde til
Gaditerne og Rubeniterne: »Skal eders Brødre drage
i Krig, medens I bliver boende her? 7 Og hvorfor vil
I betage Israeliterne Modet til at drage over til det
Land, HERREN har givet dem? 8 Det gjorde eders
Fædre, da jeg fra Kadesj-Barnea sendte dem hen for
at se paa Landet; 9 da de var draget op til Esjkoldalen
og havde set paa Landet, det og de Israeliterne
Modet til at drage ind i det Land, HERREN havde
givet dem. 10 Men HERRENS Vrede blussede den
Gang op, og han svor: 11 De Mænd, der er draget
op fra Ægypten, fra Tyveaarsalderen og opefter,
skal ikke faa det Land at se, jeg tilsvor Abraham,
Isak og Jakob, fordi de ikke viste mig fuld Lydighed,
12 med Undtagelse af Kenizziten Kaleb, Jefunnes
Søn, og Josua, Nuns Søn, thi de viste HERREN fuld
Lydighed! 13 Og HERRENS Vrede blussede op mod
Israel, og han lod dem vanke om i Ørkenen i fyrretyve
Aar, indtil hele den Slægt var gaaet til Grunde, der
gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne. 14 Og
se, I træder nu i eders Fædres Fodspor, en Yngel
af Syndere, for yderligere at øge HERRENS Vrede
mod Israel! 15 Naar I viger bort fra ham, vil han
lade det blive endnu længer i Ørkenen, og I bringer
Fordærvelse over hele dette Folk.« 16 Da traadte de
frem for ham og sagde: »Vi vil kun bygge Kvægfolde
til vore Hjorde her og Byer til vore Familier; 17 men
selv vil vi ruste os til Kamp og drage i Spidsen for
Israeliterne, til vi har bragt dem hen til deres Sted;

imens skal vore Familier blive i de befæstede Byer i
Ly for Landets Indbyggere. 18 Vi vil ikke vende tilbage
til vore Huse, før enhver af Israeliterne har faaet sin
Arvelod; 19 thi vi vil ikke have Arvelod sammen med
dem paa den anden Side af Jordan og længere borte,
eftersom vi har faaet vor Arvelod her paa denne Side
af Jordan paa Østsiden.« 20 Da sagde Moses til
dem: »Hvis I gør det, hvis I ruster eder til Kamp for
HERRENS Aasyn, 21 hvis alle eders kamprustede
Mænd overskrider Jordan for HERRENS Aasyn og
bliver der, indtil han har jaget sine Fjender bort fra
sit Aasyn, 22 og hvis I først vender tilbage, naar
Landet er undertvunget for HERRENS Aasyn, skal I
være sagesløse over for HERREN og Israel, og saa
skal Landet her blive eders Ejendom for HERRENS
Aasyn. 23 Men hvis I ikke gør det, se, da synder
I mod HERREN, og da skal I faa eders Synd at
mærke, den skal nok finde eder. 24 Byg eder Byer
til eders Familier og Folde til eders Smaakvæg og
gør, som I har sagt!« 25 Da sagde Gaditerne og
Rubeniterne til Moses: »Dine Trælle vil gøre, som
min Herre byder; 26 vore Børn, Kvinder, Hjorde og alt
vort Kvæg skal blive der i Gileads Byer, 27 men dine
Trælle vil drage over og tage Del i Krigen, saa mange
som er rustet til Kamp for HERRENS Aasyn, saaledes
som min Herre har sagt.« 28 Saa gav Moses Præsten
Eleazar og Josua, Nuns Søn, og Overhovederne for
de israelitiske Stammers Fædrenehuse Befaling om
dem, 29 og Moses sagde til dem: »Hvis Gaditerne
og Rubeniterne, saa mange som er rustet til Kamp
for HERRENS Aasyn, gaar over Jordan sammen
med eder og Landet bliver eder underlagt, skal I
give dem Gilead i Eje; 30 men hvis de ikke gaar
over sammen med eder, rustede til Kamp, skal de
have Bopæl anvist blandt eder i Kana'ans Land.«
31 Da svarede Gaditerne og Rubeniterne: »Hvad
HERREN har talt til dine Trælle, vil vi gøre; 32 vi vil,
rustede til Kamp for HERRENS Øjne, drage over
til Kana'ans Land, men vor Arvelod paa den anden
Side af Jordan bliver i vort Eje.« 33 Da gav Moses
Gaditerne, Rubeniterne og Josefs Søn Manasses
halve Stamme Amoriterkongen Sihons Kongerige og
Kong Og af Basans Kongerige, Landet med Byerne
og deres Omraade, Landets Byer rundt om. 34 Saa
byggede Gaditerne Dibon, Atarot, Aroer. 35 Atarot-
Sjofan, Ja'zer, Jogbeha, 36 Bet-Nimra, Bet-Haran,
befæstede Byer, og Kvægfolde; 37 og Rubeniterne
byggede Hesjbon, El'ale og Kirjatajim, 38 Nebo og
Ba'al-Meon, hvis Navne ændredes, og Sibma; og de
opkaldte Byerne, som de byggede, efter deres Navne.
39 Og Manasses Søn Makirs Sønner drog til Gilead
og erobrede det og drev de der boende Amoriter bort;
40 og Moses overdrog Gilead til Manasses Søn Makir,
og han bosatte sig der; 41 men Manasses Søn Ja'ir
drog hen og erobrede deres Teltbyer og kaldte dem
Ja'irs Teltbyer. 42 Og Noba drog hen og erobrede
Kenat med tilhørende Smaabyer og kaldte det Noba
efter sit eget Navn.

33 Følgende er de enkelte Strækninger paa
Israeliternes Vandring, de tilbagelagde paa
Vejen fra Ægypten, Hærafdeling for Hærafdeling,
under Anførsel af Moses og Aron. 2 Moses optegnede
paa HERRENS Bud de Steder, de brød op fra,
Strækning for Strækning; og følgende er de enkelte
Strækninger efter de Steder, de brød op fra: 3 De
brød op fra Ra'meses paa den femtende Dag i den
første Maaned; Dagen efter Paaske drog Israeliterne
ud, værnede af en stærk Haand, for Øjnene af alle
Ægypterne, 4 medens Ægypterne jordede alle de
førstefødte, som HERREN havde slaaet iblandt dem;
thi HERREN havde holdt Dom over deres Guder. 5
Israeliterne brød altsaa op fra Ra'meses og slog Lejr i
Sukkot. 6 Saa brød de op fra Sukkot og slog Lejr i
Etam, der ligger ved Ørkenens Rand. 7 Saa brød
de op fra Etam og vendte om mod Pi-Hakirot over
for Ba'al-Zefon og slog Lejr over for Migdol. 8 Saa
brød de op fra Pi-Hakirot og drog tværs igennem
Havet til Ørkenen; og de vandrede tre Dagsrejser i
Etams Ørken og slog Lejr i Mara. 9 Saa brød de op
fra Mara og kom til Elim; i Elim var der tolv Vandkilder
og halvfjerdsindstyve Palmetræer, og der slog de Lejr.
10 Saa brød de op fra Elim og slog Lejr ved det røde
Hav. 11 Saa brød de op fra det røde Hav og slog
Lejr i Sins Ørken. 12 Saa brød de op fra Sins Ørken
og slog Lejr i Dofka. 13 Saa brød de op fra Dofka
og slog Lejr i Alusj. 14 Saa brød de op fra Alusj og
slog Lejr i Refidim, hvor Folket ikke havde Vand at
drikke. 15 Saa brød de op fra Refidim og slog Lejr
i Sinaj Ørken. 16 Saa brød de op fra Sinaj Ørken
og slog Lejr i Kibrot-Hatta'ava, 17 Saa brød de op
fra Kibrot-Hatta'ava og slog Lejr i Hazerot. 18 Saa
brød de op fra Hazerot og slog Lejr i Ritma. 19 Saa
brød de op fra Ritma og slog Lejr i Rimmon-Perez.
20 Saa brød de op fra Rimmon-Perez og slog Lejr
i Libna. 21 Saa brød de op fra Libna og slog Lejr i
Rissa. 22 Saa brød de op fra Rissa og slog Lejr i
Kehelata. 23 Saa brød de op fra Kehelata og slog
Lejr ved Sjefers Bjerg. 24 Saa brød de op fra Sjefers
Bjerg og slog Lejr i Harada. 25 Saa brød de op fra
Harada og slog Lejr i Makhelot. 26 Saa brød de op
fra Makhelot og slog Lejr i Tahat. 27 Saa brød de

op fra Tahat og slog Lejr i Tara. 28 Saa brød de op
fra Tara og slog Lejr i Mitka. 29 Saa brød de op fra
Mitka og slog Lejr i Hasjmona. 30 Saa brød de op
fra Hasjmona og slog Lejr i Moserot. 31 Saa brød
de op fra Moserot og slog Lejr i Bene-Ja'akan. 32
Saa brød de op fra Bene-Ja'akan og slog Lejr i Hor-
Haggidgad. 33 Saa brød de op fra Hor-Haggidgad og
slog Lejr i Jotbata. 34 Saa brød de op fra Jotbata
og slog Lejr i Abrona. 35 Saa brød de op fra Abrona
og slog Lejr i Ezjongeber. 36 Saa brød de op fra
Ezjongeber og slog Lejr i Zins Ørken, det er Kadesj.
37 Saa brød de op fra Kadesj og slog Lejr ved Bjerget
Hor ved Randen af Edoms Land. 38 Og Præsten
Aron steg paa HERRENS Bud op paa Bjerget Hor og
døde der i det fyrretyvende Aar efter Israeliternes
Udvandring af Ægypten, paa den første Dag i den
femte Maaned; 39 og Aron var 123 Aar gammel, da
han døde paa Bjerget Hor. 40 Men Kana'anæeren,
Kongen af Arad, der boede, i Sydlandet i Kana'ans
Land, hørte, at Israeliterne var under Fremrykning.
41 Saa brød de op fra Bjerget Hor og slog Lejr i
Zalmona. 42 Saa brød de op fra Zalmona og slog Lejr
i Punon. 43 Saa brød de op fra Punon og slog Lejr i
Obot. 44 Saa brød de op fra Obot og slog Lejr i Ijje-
Ha'abarim ved Moabs Grænse. 45 Saa brød de op
fra Ijje-Ha'abarim og slog Lejr i det gaditiske Dibon.
46 Saa brød de op fra det gaditiske Dibon og slog Lejr
i Almon-Diblatajim. 47 Saa brød de op fra Almon-
Diblatajim og slog Lejr paa Abarimbjergene over for
Nebo. 48 Saa brød de op fra Abarimbjergene og slog
Lejr paa Moabs Sletter ved Jordan over for Jeriko;
49 og de slog Lejr ved Jordan fra Bet-Jesjimot og
til Abel-Sjittim paa Moabs Sletter. 50 Og HERREN
talede til Moses paa Moabs Sletter ved Jordan over
for Jeriko og sagde: 51 »Tal til Israeliterne og sig til
dem: Naar I kommer over Jordan til Kana'ans Land,
52 skal I drive Landets Beboere bort foran eder og
tilintetgøre alle deres Billedværker, alle deres støbte
Billeder skal I tilintetgøre, og alle deres Offerhøje
skal I ødelægge; 53 I skal underlægge eder Landet
og bosætte eder der, thi eder har jeg givet Landet i
Eje; 54 og I skal udskifte Landet mellem eder ved
Lodkastning efter eders Slægter, saaledes at I giver
en stor Slægt en stor Arvelod og en lille Slægt en
lille. Der, hvor Loddet falder for dem, skal deres Del
være; efter eders Fædrenestammer skal I udskifte
Landet mellem eder. 55 Men hvis I ikke driver Landets
Beboere bort foran eder, saa skal de, som I levner
af dem, blive Torne i eders Øjne og Brodde i eders
Sider, og de skal bringe eder Trængsel i det Land, I
bor i, 56 og hvad jeg havde tænkt at gøre ved dem,
gør jeg da ved eder.«

34 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Byd Israeliterne og sig til dem: Naar i kommer
til Kana'ans Land — det er det Land, der skal
tilfalde eder som Arvelod, Kana'ans Land i hele dets
Udstrækning — 3 saa skal eders Sydside strække sig
fra Zins Ørken langs med Edom; eders Sydgrænse
skal mod Øst begynde ved Enden af Salthavet; 4 saa
skal eders Grænse dreje sønden om Akrabbimpasset,
naa til Zin og ende sønden for Kadesj-Barnea; saa
skal den løbe hen til Hazar-Addar og naa til Azmon; 5
fra Azmon skal Grænsen dreje hen til Ægyptens Bæk
og ende ved Havet. 6 Hvad Vestgrænsen angaar,
skal det store Hav være eders Grænse; det skal
være eders Vestgrænse. 7 Eders Nordgrænse skal
være følgende: Fra det store Hav skal I udstikke
eder en Linie til Bjerget Hor; 8 fra Bjerget Hor skal I
udstikke en Linie til Egnen hen imod Hamat, saa at
Grænsen ender ved Zedad; 9 derpaa skal Grænsen
gaa til Zifron og ende ved Hazar-Enan. Det skal
være eders Nordgrænse. 10 Men til Østgrænse skal I
afmærke eder en Linie fra Hazar-Enan til Sjefam; 11
og fra Sjefam skal Grænsen gaa ned til Ribla østen
for Ajin, og Grænsen skal løbe videre ned, til den
støder til Bjergskrænten østen for Kinneretsøen; 12
derpaa skal Grænsen løbe ned langs Jordan og
ende ved Salthavet. Det skal være eders Land i
hele dets Udstrækning til alle Sider. 13 Og Moses
bød Israeliterne og sagde: Det er det Land, I skal
udskifte mellem eder ved Lodkastning, og som efter
HERRENS Bud skal gives de ni Stammer og den
halve Stamme. 14 Thi Rubeniternes Stamme efter
deres Fædrenehuse og Gaditernes Stamme efter
deres Fædrenehuse og Manasses halve Stamme har
allerede faaet deres Arvelod. 15 De to Stammer og
den halve Stamme har faaet deres Arvelod hinsides
Jordan over for Jeriko, mod Øst, mod Solens Opgang.
16 Og HERREN talede til Moses og sagde: 17
Navnene paa de Mænd, der skal udskifte Landet
mellem eder, er følgende: Præsten Eleazar og Josua,
Nuns Søn; 18 desuden skal I udtage een Øverste
af hver Stamme til at udskifte Landet. 19 Navnene
paa disse Mænd er følgende: Af Judas Stamme
Kaleb, Jefunnes Søn, 20 af Simeoniternes Stamme
Sjemuel, Ammihuds Søn, 21 af Benjamins Stamme
Elidad, Kislons Søn, 22 af Daniternes Stamme een
Øverste, Bukki, Joglis Søn, 23 af Josefs Sønner:
af Manassiternes Stamme een Øverste, Hanniel,
Efods Søn, 24 og af Efraimiternes Stamme een

Øverste, Kemuel, Sjiftans Søn, 25 af Zebuloniternes
Stamme een Øverste, Elizafan, Parnaks Søn, 26 af
Issakariternes Stamme een Øverste, Paltiel, Azzans
Søn, 27 af Aseriternes Stamme een Øverste, Ahihud,
Sjelomis Søn, 28 og af Naftaliternes Stamme een
Øverste, Peda'el, Ammihuds Søn. 29 Det var dem,
HERREN paalagde at udskifte Kana'ans Land mellem
Israeliterne.

35 HERREN talede fremdeles til Moses paa Moabs
Sletter ved Jordan over for Jeriko og sagde: 2
byd Israeliterne, at de af de Besiddelser, de faar i Arv,
skal give Leviterne nogle Byer at bo i; I skal ogsaa
give Leviterne Græsmarker rundt om disse Byer, 3
Disse Byer skal de have at bo i, og deres Græsmarker
skal de have til deres Kvæg, deres Hjorde og andre
Dyr. 4 Græsmarkerne om Byerne, som I skal give
Leviterne, skal strække sig 1000 Alen fra Bymuren ud
til alle Sider; 5 og uden for Byen skal I til Østside
opmaale 2000 Alen, til Sydside 2000, til Vestside
2000 og til Nordside 2000, med Byen i Midten. Det
skal tilfalde dem som Græsgange til Byerne. 6 Hvad
de Byer angaar, som I skal give Leviterne, saa skal I
give dem de seks Tilflugtsbyer, som Manddrabere
kan ty ind i, og desuden to og fyrretyve Byer. 7 De
Byer, I skal give Leviterne, bliver saaledes i alt otte og
fyrretyve Byer med tilhørende Græsmarker. 8 Og af
de Byer, I skal give dem af Israeliternes Besiddelser,
skal I lade de større Stammer give flere, de mindre
færre; hver Stamme skal give Leviterne saa mange
af sine Byer, som svarer til den Arvelod, der tildeles
den. 9 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
10 Tal til Israeliterne og sig til dem: Naar I kommer
over Jordan til Kana'ans Land, 11 skal I udse eder
nogle Byer, I kan have som Tilflugtsbyer, saa at en
Manddraber, der begaar et Drab af Vanvare, kan ty
derhen. 12 I disse Byer skal I have Ret til at søge
Tilflugt for Blodhævneren, for at ikke Manddraberen
skal dø, før han er blevet stillet for Menighedens
Domstol. 13 Det skal være seks Byer, I skal afstaa til
Tilflugtsbyer; 14 de tre skal I afstaa hinsides Jordan
og de tre andre i Kana'ans Land; de skal være
Tilflugtsbyer. 15 Israeliterne, de fremmede og de
indvandrede iblandt dem skal have Ret til at søge
Tilflugt i de seks Byer, saa at enhver, der begaar
et Drab af Vanvare, kan ty derhen. 16 Men slaar
han ham ihjel med et Jernredskab, saa er han en
Manddraber, og Manddraberen skal lide Døden; 17
og slaar han ham ihjel med en Sten, som han har i
Haanden, og som kan slaa en Mand ihjel, saa er han
en Manddraber, og Manddraberen skal lide Døden; 18
og slaar han ham ihjel med et Træredskab, som han
har i Haanden, og som kan slaa en Mand ihjel, saa
er han en Manddraber, og Manddraberen skal lide
Døden. 19 Blodhævneren skal dræbe Manddraberen;
naar han træffer ham, skal han dræbe ham. 20
Og støder han til ham af Had eller kaster noget
paa ham i ond Hensigt, saa han dør deraf, 21
eller slaar han ham med Haanden i Fjendskab, saa
han dør deraf, skal Drabsmanden lide Døden, thi
han er en Manddraber; Blodhævneren skal dræbe
Manddraberen, naar han træffer ham. 22 Støder han
derimod til ham af Vanvare, ikke i Fjendskab, eller
kaster han et Redskab paa ham, uden at det er i
ond Hensigt, 23 eller rammer han ham uden at se
ham med en Sten, som kan slaa en Mand ihjel, saa
han dør deraf, og han ikke er hans Uven eller har
pønset paa ondt imod ham, 24 saa skal Menigheden
dømme Drabsmanden og Blodhævneren imellem
paa Grundlag af disse Lovbud; 25 og Menigheden
skal værne Manddraberen mod Blodhævneren, og
Menigheden skal føre ham tilbage til hans Tilflugtsby,
hvorhen han var tyet, og der skal han blive boende,
indtil den med hellig Olie salvede Ypperstepræst dør.
26 Men hvis Manddraberen for lader sin Tilflugtsbys
Omraade, hvorhen han er tyet, 27 og Blodhævneren
træffer ham uden for hans Tilflugtsbys Omraade, saa
kan Blodhævneren dræbe Manddraberen uden at
paadrage sig Blodskyld; 28 thi han skal blive i sin
Tilflugtsby indtil Ypperstepræstens Død; først efter
Ypperstepræstens Død kan Manddraberen vende
tilbage til den Jord, han ejer. 29 Det skal være eder
en retsgyldig Anordning fra Slægt til Slægt, hvor I
end bor. 30 Naar nogen slaar et Menneske ihjel, maa
man kun dræbe Manddraberen efter flere Vidners
Udsagn. Et enkelt Vidnes Udsagn er ikke nok til en
Dødsdom. 31 I maa ikke tage mod Sonebøde for en
Manddraber, naar han har forbrudt sit Liv; han skal
lide Døden, 32 Heller ikke maa I tage mod Sonebøde,
saaledes at den, der er tyet til sin Tilflugtsby, før
Ypperstepræstens Død kan vende tilbage og bosætte
sig i Landet. 33 Vanhelliger ikke det Land, I er i, thi
Blodet vanhelliger Landet, og Landet faar kun Soning
for det Blod, der er udgydt deri, ved dens Blod, der
har udgydt det. 34 Gør ikke det Land urent, I er bosat
i, og i hvis Midte jeg bor; thi jeg HERREN bor midt
iblandt Israels Børn.

36 Overhovederne for Fædrenehusene i
Gileaditernes Slægt Gilead var en Søn af
Manasses Søn Makir af Josefs Sønners Slægter
traadte frem og talte for Moses og Øversterne,

Overhovederne for Israeliternes Fædrenehuse, **2** og
sagde: »HERREN har paalagt min Herre at udskifte
Landet mellem Israeliterne ved Lodkastning, og min
Herre har i HERRENS Navn paabudt at give vor
Frænde Zelofhads Arvelod til hans Døtre. **3** Men
hvis de nu indgaar Ægteskab med Mænd, der hører
til en anden af Israels Stammer, saa unddrages
deres Arvelod jo vore Fædres Arvelod, og saaledes
øges den Stammes Arvelod, som de kommer til at
tilhøre, medens den Arvelod, der er tilfaldet os ved
Lodkastning, formindskes; **4** og naar Israeliterne faar
Jubelaar, lægges deres Arvelod til den Stammes
Arvelod, som de kommer til at tilhøre, og saaledes
unddrages deres Arvelod vor fædrene Stammes
Arvelod.« **5** Da udstedte Moses efter HERRENS
Ord følgende Bud til Israeliterne: »Josefs Sønners
Stamme har talt ret! **6** Saaledes er HERRENS
Bud angaaende Zelofhads Døtre: De maa indgaa
Ægteskab med hvem de ønsker, men det maa kun
være Mænd af deres Faders Stammes Slægt, de
indgaar Ægteskab med. **7** Thi ingen Arvelod, der
tilhører Israel, maa gaa over fra en Stamme til en
anden, men Israeliterne skal holde fast hver ved sin
fædrene Stammes Arvelod. **8** Enhver Datter, som faar
en Arvelod i en af Israeliternes Stammer, skal indgaa
Ægteskab med en Mand af sin fædrene Stammes
Slægt, for at Israeliterne kan beholde hver sine
Fædres Arvelod som Ejendom; **9** og ingen Arvelod
maa gaa over fra den ene Stamme til den anden,
men Israeliternes Stammer skal holde fast hver ved
sin Arvelod!« **10** Zelofhads Døtre gjorde da, som
HERREN paalagde Moses, **11** idet Mala, Tirza, Hogla,
Milka og Noa, Zelofhads Døtre, indgik Ægteskab med
deres Farbrødres Sønner; **12** de indgik Ægteskab
med Mænd, som hørte til Josefs Søn Manasses
Sønners Slægter, saa at deres Arvelod vedblev at
tilhøre deres fædrene Slægts Stamme. **13** Det er de
Bud og Lovbud, HERREN gav Israeliterne ved Moses
paa Moabs Sletter ved Jordan over for Jeriko.

5 Mosebog

1 Dette er de Ord, Moses talte til hele Israel hinsides
Jordan i Ørkenen, i Arabalavningen, lige over for
Suf, mellem Paran og Tofel, Laban, Hazerot og Di-
Zahab, 2 elleve Dagsrejser fra Horeb, regnet over
Se'irs Bjerge til Kadesj-Barnea. 3 I det fyrretyvende
Aar paa den første Dag i den ellevte Maaned
kundgjorde Moses Israeliterne alt, hvad HERREN
havde paalagt ham angaaende dem, 4 efter at han
havde slaaet Amoriterkongen Sihon, der boede i
Hesjbon, og Kong Og af Basan, der boede i Asjtarot og
Edre'i. 5 Hinsides Jordan i Moabs Land tog Moses sig
for at fremsætte følgende Lovudlægning: 6 HERREN
vor Gud talede til os ved Horeb og sagde: »I har nu
længe nok opholdt eder ved Bjerget her; 7 bryd derfor
op og drag til Amoriternes Bjerge og til alle deres
Naboer i Arabalavningen, paa Bjergene, i Lavlandet, i
Sydlandet og ved Kysten, til Kana'anæernes Land
og Libanon, lige til den store Flod, Eufratfloden. 8
Se, jeg giver Landet i eders Magt; drag derind og tag
det Land i Besiddelse, som jeg tilsvor eders Fædre,
Abraham, Isak og Jakob, at ville give dem og deres
Afkom efter dem.« 9 Dengang talte jeg til eder og
sagde: »Jeg kan ikke ene bære eder. 10 HERREN
eders Gud har gjort eder talrige, og se, I er nu saa
mange som Stjernerne paa Himmelen — 11 maatte
kun HERREN, eders Fædres Gud, gøre eder tusinde
Gange saa talrige endnu og velsigne eder, som han
har forjættet eder — 12 men hvorledes skal jeg ene
kunne bære hele Besværet og Arbejdet med eder
og eders Stridigheder? 13 Sørg derfor for at finde
nogle kloge, forstandige og erfarne Mænd i hver
Stamme, som jeg kan sætte i Spidsen for eder!«
14 Dertil svarede I og sagde: »Det Forslag, du har
fremsat, er godt!« 15 Derfor tog jeg Overhovederne
for eders Stammer, kloge og erfarne Mænd, og
satte dem i Spidsen for eder som Øverste over
tusinde, hundrede, halvtredsindstyve eller ti og som
Tilsynsmænd over eders Stammer. 16 Dengang gav
jeg saa eders Dommere det Paabud: »Hold Forhør,
naar der er Stridigheder mellem eders Landsmænd,
og døm retfærdigt, naar en Mand har en Sag, enten
det er med en Landsmand eller med en, der bor som
fremmed hos ham; 17 vis ingen Personsanseelse for
Retten; hør paa den ringeste som paa den største og
frygt ikke for nogen; thi Dommen er Guds! Men Sager,
som er eder for vanskelige, skal I forebringe mig,
saa skal jeg holde Forhør i dem!« 18 Og dengang
gav jeg eder saa Paalæg om alt, hvad I skulde gøre.
19 Derpaa brød vi op fra Horeb og drog gennem
hele denne store, grufulde Ørken, som I selv har
set, i Retning af Amoriternes Bjerge, saaledes som
HERREN vor Gud havde paalagt os. Og vi kom
til Kadesj-Barnea. 20 Da sagde jeg til eder: »I er
nu kommet til Amoriternes Bjerge, som HERREN
vor Gud vil give os. 21 Se, HERREN din Gud har
givet Landet i din Magt, drag derfor op og tag det i
Besiddelse, saaledes som HERREN, dine Fædres
Gud, har sagt til dig. Frygt ikke, men vær uforsagt!«
22 Da kom I alle hen til mig og sagde: »Lad os sende
nogle Mænd i forvejen til at udspejde Landet for
os og bringe os Underretning om den Vej, vi skal
drage op ad, og om de Byer, vi kommer til!« 23 Jeg
billigede det og udtog tolv Mænd iblandt eder, en
af hver Stamme. 24 De begav sig paa Vej og drog
op i Bjergene og kom til Esjkoldalen og udspejdede
den; 25 og de tog nogle af Landets Frugter med og
bragte dem ned til os, og de meldte os tilbage: »Det
er et herligt Land, HERREN vor Gud vil give os!«
26 Men I vilde ikke drage op, I var genstridige mod
HERREN eders Guds Befaling. 27 I knurrede i eders
Telte og sagde: »Af Had til os førte HERREN os ud af
Ægypten for at give os i Amoriternes Haand og lade
os gaa til Grunde! 28 Hvor er det dog, vi skal hen?
Vore Brødre tog Modet fra os, da de sagde: Det er et
Folk, der er større og højere end vi, og der er store
Byer med himmelhøje Fæstningsværker, ja, vi saa
endog Efterkommere af Anakiterne der!« 29 Men jeg
sagde til eder: »Lad eder ikke skræmme og frygt ikke
for dem! 30 HERREN eders Gud, der vandrer foran
eder, vil selv stride for eder, som I saa, han gjorde
det for eder i Ægypten 31 og i Ørkenen, hvor du saa,
at HERREN din Gud bar dig, som en Mand bærer
sin Søn, hele den Vej I har vandret, lige til I naaede
hertil!« 32 Men alligevel troede I ikke paa HERREN
eders Gud, 33 skønt han vandrede foran eder paa
Vejen for at udsøge Lejrpladser til eder, om Natten
i Ilden, for at I kunde se, hvor I skulde gaa, og om
Dagen i Skyen. 34 Men da HERREN hørte eders Ord,
blev han vred og svor: 35 »Ikke en eneste af disse
Mænd, af denne onde Slægt, skal faa det herlige
Land at se, som jeg svor at ville give eders Fædre,
36 undtagen Kaleb, Jefunnes Søn; han alene skal faa
det at se, og ham og hans Børn vil jeg give det Land,
han har betraadt, fordi han har vist HERREN fuld
Lydighed!« 37 Ogsaa paa mig blev HERREN vred
for eders Skyld, og han sagde: »Heller ikke du skal
komme derind! 38 Josua, Nuns Søn, der staar i din
Tjeneste, han skal komme derind; sæt Mod i ham, thi
han skal skaffe Israel det i Eje.« 39 Og dets smaa

Børn, som I sagde skulde blive til Bytte, eders Børn,
som i Dag ikke kender Forskel paa godt og ondt, de
skal komme derind, dem vil jeg give det, og de skal
tage det i Besiddelse. 40 I selv derimod skal vende
om og begive eder paa Vej til Ørkenen i Retning af
det røde Hav!« 41 Da svarede I og sagde til mig: »Vi
har syndet imod HERREN! Vi vil drage op og kæmpe,
som HERREN vor Gud har befalet os!« Og alle iførte
I eder eders Vaaben og vilde i Letsindighed drage op
i Bjergene. 42 Men HERREN sagde til mig: »Sig til
dem: Drag ikke op og indlad eder ikke i Kamp, thi
jeg er ikke iblandt eder; gør I det, bliver I slaaet af
eders Fjender!« 43 Men da jeg sagde det til eder,
adlød I ikke, men var genstridige mod HERRENS
Bud og formastede eder til at drage op i Bjergene.
44 Da drog Amoriterne, der bor i Bjergene der, ud
imod eder, og de forfulgte eder som Bier og slog eder
fra Se'ir til Horma. 45 Da I saa kom tilbage, græd I
for HERRENS Aasyn; men HERREN vilde ikke høre
eder og laane eder Øre. 46 Saa blev I hele den lange
Tid i Kadesj.

2 Saa vendte vi om og brød op til Ørkenen i Retning
af det røde Hav, saaledes som HERREN havde
paalagt mig, og i lang Tid vandrede vi rundt om Se'irs
Bjerge. 2 Da sagde HERREN til mig: 3 »Nu har
I længe nok vandret rundt om Bjergene her; vend
eder nu mod Nord! 4 Men byd Folket og sig: Naar I
nu drager igennem eders Brødres, Esaus Sønners,
Landemærker, de, som bor i Se'ir, og de bliver bange
for eder, saa skal I tage eder vel i Vare 5 for at indlade
eder i Krig med dem; thi jeg vil ikke give eder saa
meget som en Fodsbred af deres Land; thi Esau har
jeg givet Se'irs Bjerge i Arv og Eje. 6 Fødevarer at
spise skal I købe af dem for Penge, ogsaa Vand at
drikke skal I købe af dem for Penge; 7 thi HERREN
din Gud har velsignet dig i alt, hvad du har taget dig
for, han har sørget for dig paa din Vandring gennem
denne store Ørken; i fyrretyve Aar har HERREN din
Gud nu været med dig, du har ikke manglet noget.« 8
Derpaa drog vi fra Elat og Ezjongeber ad Arabavejen
gennem vore Brødres, Esaus Sønners Land, de, som
bor i Se'ir; saa drejede vi af og drog videre ad Vejen til
Moabs Ørken. 9 Og HERREN sagde til mig: »Du maa
ikke angribe Moab eller indlade dig i Krig med dem, thi
jeg vil ikke give dig noget af deres Land i Eje; thi Lots
Sønner har jeg givet Ar i Eje. 10 (Fordum beboedes
det af Emiterne, et stort og talrigt Folk, kæmpestore
som Anakiterne; 11 ogsaa de henregnes ligesom
Anakiterne til Refaiterne, men Moabiterne kalder dem
Emiter. 12 I Se'ir boede derimod fordum Horiterne,
som Esaus Sønner drev bort og udryddede foran sig,
hvorefter de bosatte sig der i deres Sted, ligesom
Israel gjorde ved sit Ejendomsland, som HERREN
gav dem.) 13 Bryd nu op og gaa over Zeredbækken!«
Saa gik vi over Zeredbækken. 14 Der var gaaet otte
og tredive Aar fra vort Opbrud fra Kadesj-Barnea,
til vi gik over Zeredbækken, til hele din Slægt af
vaabenføre Mænd var uddød af Lejren, saaledes som
HERREN havde svoret dem; 15 ogsaa HERRENS
Haand havde været imod dem, saa de blev udryddet
af Lejren til sidste Mand. 16 Men da alle vaabenføre
Mænd var uddøde af Folket, 17 talede HERREN til
mig og sagde: 18 Naar du nu drager gennem Moabs
Landemærker, gennem Ar, 19 og saaledes naar hen
til Ammoniterne, saa maa du ikke angribe dem eller
indlade dig i Krig med dem, thi jeg vil ikke give dig
noget af Ammoniternes Land i Eje; thi det har jeg
givet Lots Børn i Eje. 20 (Ogsaa det henregnes til
Refaiternes Land; det beboedes fordum af Refaiter,
men Ammoniterne kalder dem Zamzummiter. 21
Det var et stort og talrigt Folk, kæmpestore som
Anakiterne. Men HERREN udryddede dem foran
dem, saa de drev dem bort og bosatte sig der i deres
Sted, 22 ligesom han gjorde for Esaus Sønner, der
bor i Se'ir, for hvem han udryddede Horiterne, saa
de drev dem bort og bosatte sig der i deres Sted,
og de bor der den Dag i Dag. 23 Men Avvijiterne,
der boede i Landsbyer i Egnene henimod Gaza, dem
drev Kaftorerne, der var udvandret fra Kaftor, bort
og bosatte sig der i deres Sted). 24 Bryd nu op og
gaa over Arnonfloden! Se, jeg har givet Hesjbons
Konge, Amoriten Sihon, og hans Land i din Haand;
giv dig kun til at drive ham bort og føre Krig med
ham! 25 Fra i Dag af begynder jeg at vække Frygt og
Rædsel for dig hos alle Folkeslag under Himmelen;
blot de hører om dig, skal de ryste og bæve for dig!
26 Da udsendte jeg Sendebud fra Kedemots Ørken
til Kong Sihon af Hesjbon med følgende fredelige
Tilbud: 27 »Lad mig drage gennem dit Land; jeg
skal holde mig til Vejen uden at bøje af til højre eller
venstre. 28 Fødevarer at spise skal du sælge mig
for Penge, og Vand at drikke skal du give mig for
Penge, jeg beder kun om at maatte drage igennem
til Fods, 29 saaledes som Esaus Sønner, der bor i
Se'ir, og Moabiterne, der bor i Ar, tillod mig, indtil jeg
kommer over Jordan ind i det Land, HERREN vor
Gud vil give os!« 30 Men Kong Sihon i Hesjbon vilde
ikke tillade os at drage igennem; thi HERREN din
Gud forhærdede hans Aand og gjorde hans Hjerte
haardt for at give ham i din Haand, som det nu er
sket. 31 Derpaa sagde HERREN til mig: »Se, jeg har

allerede begyndt at give Sihon og hans Land i din
Magt; giv dig kun til at drive ham bort for at tage hans
Land i Besiddelse!« 32 Saa rykkede Sihon med alle
sine Krigere ud imod os til Kamp ved Jaza; 33 og
HERREN vor Gud gav ham i vor Magt, og vi slog
ham og hans Sønner og alle hans Krigere. 34 Og vi
indtog dengang alle hans Byer og lagde i enhver By
Band paa Mænd, Kvinder og Børn uden at lade en
eneste undslippe; 35 kun Kvæget tog vi selv som
Bytte, tillige med hvad vi røvede i de erobrede Byer.
36 Fra Aroer ved Arnonflodens Bred og Byen, der
ligger i Dalen, og til Gilead var der ikke en By, som
var os uindtagelig; HERREN vor Gud gav dem alle i
vor Magt. 37 Men paa Ammoniternes Land forgreb du
dig ikke, hverken det, der ligger langs Jabbokfloden,
eller Byerne i Bjergene, saaledes som HERREN vor
Gud havde paabudt.

3 Derpaa brød vi op og drog mod Basan. Og Kong
Og af Basan rykkede med alle sine Krigere ud
imod os til Kamp ved Edre'i. 2 Da sagde HERREN til
mig: »Frygt ikke for ham, thi jeg giver ham i din Haand
tillige med hele hans Folk og Land, og du skal gøre
ved ham, som du gjorde ved Sihon, Amoriterkongen i
Hesjbon.« 3 Saa gav HERREN vor Gud ogsaa Kong
Og af Basan og alle hans Krigere i vor Haand, og vi
slog ham, saa ikke en eneste undslap. 4 Vi indtog
dengang alle hans Byer; der var ikke een By, vi ikke
fratog dem, i alt tresindstyve Byer, hele Landskabet
Argob, Ogs Kongerige i Basan, 5 lutter Byer, der
var befæstet med høje Mure, Porte og Portslaaer,
foruden de mange aabne Byer; 6 og vi lagde Band
paa dem, ligesom vi havde gjort ved Kong Sihon
i Hesjbon, i enhver By lagde vi Band paa Mænd,
Kvinder og Børn; 7 men alt Kvæget, og hvad vi
røvede fra Byerne, tog vi selv som Bytte. 8 Saaledes
erobrede vi dengang Landet fra de to Amoriterkonger
hinsides Jordan fra Arnonfloden til Hermonbjerget —
9 Zidonierne kalder Hermon Sirjon, men Amoriterne
kalder det Senir — 10 alle Byerne paa Højsletten,
hele Gilead og hele Basan lige til Salka og Edre'i,
Byer i Kong Ogs Rige i Basan. 11 (Thi Kong Og
af Basan var den eneste, der endnu var tilbage af
Refaiterne; hans Kiste, en Jernkiste, staar jo endnu
i Rabba i Ammon, ni Alen lang og fire Alen bred
efter vanligt Maal.) 12 Saaledes tog vi dengang dette
Land i Besiddelse. Landet fra Aroer, der ligger ved
Arnonfloden, og Halvdelen af Gileads Bjerge med
Byerne der gav jeg Rubeniterne og Gaditerne; 13 men
Resten af Gilead og hele Basan, Ogs Rige, gav jeg til
Manasses halve Stamme, hele Landskabet Argob.
(Det er hele dette Basan, man kalder Refaiterland.)
14 Manasses Søn Ja'ir erobrede hele Landskabet
Argob indtil Gesjuriternes og Ma'akatiternes Egne
og kaldte dem Ja'irs Teltbyer efter sig selv, som de
hedder endnu den Dag i Dag. 15 Og Makir gav jeg
Gilead; 16 og Rubeniterne og Gaditerne gav jeg
Landet fra Gilead til Arnonfloden med Dalens Midtlinie
som Grænse og til Jabbokfloden, Ammoniternes
Grænse, 17 og Arabalavningen med Jordan som
Grænse fra Kinneret til Araba— eller Salthavet ved
Foden af Pisgas Skrænter mod Øst. 18 Dengang
gav jeg eder følgende Paabud: »HERREN eders
Gud har givet eder dette Land i Eje; men I skal,
saa mange krigsdygtige Mænd I er, drage væbnede
i Spidsen for eders Brødre Israeliterne — 19 kun
eders Kvinder, Børn og Kvæg (jeg ved, at I har meget
Kvæg) skal blive tilbage i de Byer, jeg giver eder
— 20 indtil HERREN bringer eders Brødre til Hvile
ligesom eder, og de ogsaa faar taget det Land i
Besiddelse, som HERREN eders Gud vil give dem
hinsides Jordan; saa kan enhver af eder vende tilbage
til den Ejendom, jeg har givet eder!« 21 Og Josua
gav jeg dengang følgende Paabud: »Du har med
egne Øjne set alt, hvad HERREN eders Gud har gjort
ved disse to Konger; saaledes vil HERREN ogsaa
gøre ved alle de Riger, du drager over til. 22 Du skal
ikke frygte for dem; thi HERREN eders Gud vil selv
kæmpe for eder!« 23 Og dengang bad jeg saaledes
til HERREN: 24 »Herre, HERRE! Du har begyndt at
vise din Tjener din Storhed og din stærke Haand! Thi
hvem er den Gud i Himmelen og paa Jorden, der
kan gøre saadanne Gerninger og Storværker som
du? 25 Lad mig da faa Lov at drage over og se det
herlige Land hinsides Jordan, det herlige Bjergland
og Libanon!« 26 Men HERREN var vred paa mig for
eders Skyld og hørte mig ikke, men han sagde til mig:
»Lad det være nok, tal ikke mere til mig om den Sag;
27 men stig op paa Pisgas Tinde, løft dit Blik mod
Vest og Nord, mod Syd og Øst, og tag det i Øjesyn.
Thi du kommer ikke til at drage over Jordan dernede;
28 men sig Josua, hvad han skal, og sæt Mod i ham
og styrk ham, thi det bliver ham, der skal drage over i
Spidsen for dette Folk, og ham, der skal give dem det
Land, du ser, i Eje.« 29 Saa blev vi i Dalen lige over
for Bet-Peor.

4 Og nu, Israel! Hør de Anordninger og Lovbud, som
jeg vil lære eder at holde, for at I kan blive i Live
og komme ind og tage det Land i Besiddelse, som
HERREN, eders Fædres Gud, vil give eder. 2 I maa
hverken lægge noget til eller trække noget fra, hvad

jeg byder eder, men I skal holde HERREN eders
Guds Bud, som jeg paalægger eder. 3 I har med
egne Øjne set, hvad HERREN gjorde i Anledning
af Ba'al-Peor: Hver eneste Mand, som fulgte Ba'al-
Peor, udryddede HERREN din Gud af din Midte. 4
Men I, som holdt fast ved HERREN eders Gud, er
alle i Live den Dag i Dag. 5 Se, jeg har lært eder
Anordninger og Lovbud, saaledes som HERREN min
Gud har paalagt mig, for at I skal handle derefter i det
Land, I skal ind og tage i Besiddelse; 6 hold dem og
følg dem! Thi det skal være eders Visdom og eders
Kløgt i de andre Folks Øjne. Naar de hører om alle
disse Anordninger, skal de sige: »Sandelig, det er et
vist og klogt Folk, dette store Folk!« 7 Thi hvor er
der vel et stort Folk, som har Guder, der kommer til
det, saaledes som HERREN vor Gud gør det, naar vi
kalder paa ham; 8 og hvor er der vel et stort Folk,
der har saa retfærdige Anordninger og Lovbud som
hele denne Lov, jeg forelægger eder i Dag? 9 Kun
skal du vogte dig og omhyggeligt tage Vare paa dig
selv, at du ikke glemmer, hvad du med egne Øjne
har set, og at det ikke viger fra dit Hjerte, saa længe
du lever; og du skal fortælle dine Sønner og dine
Sønners Sønner derom. 10 Glem ikke den Dag, du
stod for HERREN din Guds Aasyn ved Horeb, da
HERREN sagde til mig: »Kald mig Folket sammen,
for at jeg kan kundgøre dem mine Ord, saa de kan
lære at frygte mig, saa længe de lever paa Jorden,
og lære deres Sønner det samme!« 11 Da traadte
I frem og stod ved Bjergets Fod, medens Bjerget
brændte i lys Lue helt ind i Himmelen, hyllet i Mørke,
Skyer og Mulm; 12 og da HERREN talede til eder ud
fra Ilden, hørte I kun Ordene, men nogen Skikkelse
saa I ikke, kun en Røst fornam I. 13 Da kundgjorde
han eder sin Pagt, som han bød eder at holde, de ti
Ord, og han skrev dem paa to Stentavler. 14 Og mig
bød HERREN dengang at lære eder Anordninger og
Lovbud, som I skulde overholde idet Land, I nu skal
over og tage i Besiddelse. 15 Eftersom I ikke saa
nogen Skikkelse, dengang HERREN talede til eder
paa Horeb ud fra Ilden, saa vogt eder nu omhyggeligt
for 16 at handle saa ryggesløst, at I laver eder et
Gudebillede, en Stenstøtte i en eller anden Skikkelse,
enten det nu er et Afbillede af en Mand eller en
Kvinde 17 eller et Afbillede af et eller andet Dyr, der
lever paa Jorden, eller et Afbillede af en eller anden
vinget Fugl, der flyver under Himmelen, 18 eller et
Afbillede af et eller andet Kryb, der kryber paa Jorden,
eller et Afbillede af en eller anden Fisk i Vandet under
Jorden; 19 og naar du løfter dit Blik til Himmelen og
ser Solen og Maanen og Stjernerne, hele Himmelens
Hær, saa vogt dig for at lade dig forføre til at tilbede
og dyrke dem. Thi HERREN din Gud har tildelt alle
de andre Folk under hele Himmelen dem; 20 men
eder tog HERREN og førte ud af Smelteovnen, af
Ægypten, for at I skulde være hans Ejendomsfolk,
som I nu er. 21 Men HERREN blev vred paa mig
for eders Skyld og svor, at jeg ikke skulde komme
over Jordan ind i det herlige Land, som HERREN
din Gud vil give dig i Eje, 22 thi jeg skal dø i Landet
her; jeg skal ikke komme over Jordan, men I skal
komme over og tage dette herlige Land i Besiddelse.
23 Saa vogt eder for at glemme HERREN eders Guds
Pagt, som han sluttede med eder, og for at lave eder
noget Gudebillede i Skikkelse af noget som helst,
HERREN din Gud har forbudt dig. 24 Thi HERREN
din Gud er en fortærende Ild, en nidkær Gud! 25
Naar du faar Børn og Børnebørn, og I bliver gamle
i Landet, og I da handler saa ryggesløst, at I laver
eder Gudebilleder i en eller anden Skikkelse og gør,
hvad der er ondt i HERREN din Guds Øjne, saa at I
fortørner ham, 26 saa kalder jeg i Dag Himmelen og
Jorden til Vidne imod eder paa, at I hastigt skal blive
udryddet af det Land, I skal over Jordan og tage i
Besiddelse; I skal ikke faa noget langt Liv der, men
visselig gaa til Grunde; 27 og HERREN vil splitte eder
mellem Folkene, og kun nogle faa af eder skal blive
tilbage blandt de Folkeslag, HERREN driver eder hen
iblandt. 28 Der skal I komme til at dyrke Guder, der er
Menneskehænders Værk, Træ og Sten, som hverken
kan se eller høre, spise eller lugte! 29 Der skal I saa
søge HERREN din Gud, og du skal finde ham, naar
du søger ham af hele dit Hjerte og hele din Sjæl. 30 I
de kommende Dage, naar du er i Nød, og alle disse
Ting kommer over dig, skal du vende om til HERREN
din Gud og adlyde hans Røst. 31 Thi en barmhjertig
Gud er HERREN din Gud; han slipper dig ikke og
lader dig ikke gaa til Grunde og glemmer ikke Pagten
med dine Fædre, som han tilsvor dem. 32 Thi gransk
dog i de henfarne Tider, der gik forud for dig, lige fra
den Tid af da Gud skabte Menneskene paa Jorden,
og fra den ene Ende af Himmelen til den anden, om
der er sket noget saa stort som dette, eller om dets
Lige er hørt. 33 Har noget Folk hørt Guds Røst ud
fra Ilden, saaledes som du hørte det, og levet? 34
Eller har nogen Gud søgt at komme og hente sig et
Folk midt ud af et andet Folk ved Prøvelser, Tegn og
Undere, ved Krig, med stærk Haand og udstrakt Arm
og store Rædsler, saaledes som du med egne Øjne
saa HERREN eders Gud gøre med eder i Ægypten?
35 Du fik det at se, for at du skulde vide, at HERREN
og ingen anden er Gud. 36 Fra Himmelen lod han dig

høre sin Røst for at undervise dig, og paa Jorden
lod han dig se sin store Ild, og hans Ord hørte du
ud fra Ilden. 37 Og fordi han elskede dine Fædre og
udvalgte deres Afkom efter dem og selv førte dig ud
af Ægypten ved sin store Vælde 38 for at drive Folk
bort foran dig, der er større og mægtigere end du
selv, og lade dig komme ind i deres Land og give
dig det i Eje, som det nu er sket, 39 derfor skal du
i Dag vide og lægge dig paa Sinde, at HERREN
og ingen anden er Gud oppe i Himmelen og nede
paa Jorden. 40 Og du skal holde hans Anordninger
og Bud, som jeg paalægger dig i Dag, for at det
kan gaa dig og dine Børn efter dig vel, og for at du
alle Dage kan leve længe i det Land, HERREN din
Gud giver dig! 41 Paa den Tid udskilte Moses tre
Byer hinsides Jordan, paa den østre Side, 42 som
Tilflugtssteder for Manddrabere, der uforsætligt slaar
et andet Menneske ihjel uden i Forvejen at have
baaret Nag til ham, for at de kan redde Livet ved at
ty til en af disse Byer, 43 nemlig Bezer i Ørkenen
paa Højsletten for Rubeniterne, Ramot i Gilead for
Gaditerne og Golan i Basan for Manassiterne. 44
Dette er den Lov, Moses forelagde Israeliterne. 45
Dette er de Vidnesbyrd, Anordninger og Lovbud,
Moses kundgjorde Israeliterne, da de drog bort fra
Ægypten, 46 hinsides Jordan i Dalen lige for Bet-
Peor i det Land, der havde tilhørt Amoriterkongen
Sihon, som boede i Hesjbon, og som Moses og
Israeliterne havde slaaet, da de drog bort fra Ægypten.
47 De havde erobret hans og Kong Og af Basans
Land, de to Amoriterkonger hinsides Jordan, paa
den østre Side, 48 fra Aroer ved Arnonflodens Bred
til Sirjons Bjerg, det er Hermon, 49 tillige med hele
Arabalavningen hinsides Jordan, paa den østre Side,
lige til Arabahavet neden for Pisgas Skrænter.

5 Moses kaldte hele Israel sammen og sagde til
dem: Hør, Israel, de Anordninger og Lovbud, som
jeg kundgør eder i Dag! Lær dem og hold dem
omhyggeligt. 2 HERREN vor Gud sluttede en Pagt
med os ved Horeb. 3 Det var ikke med vore Fædre,
HERREN sluttede den Pagt, men med os, vi, der i
Dag er her til Stede, alle vi, der er i Live. 4 Ansigt til
Ansigt talede HERREN med eder paa Bjerget ud fra
Ilden. 5 Jeg stod dengang som Mellemmand mellem
HERREN og eder og kundgjorde eder HERRENS
Ord; thi I var bange for Ilden og turde ikke stige op
paa Bjerget. 6 Han sagde: Jeg er HERREN din Gud,
som førte dig ud af Ægypten, af Trællehuset. 7 Du
maa ikke have andre Guder end mig. 8 Du maa ikke
gøre dig noget udskaaret Billede eller noget Afbillede
af det, som er oppe i Himmelen eller nede paa Jorden
eller i Vandet under Jorden; 9 du maa ikke tilbede
eller dyrke det, thi jeg HERREN din Gud er en nidkær
Gud, der indtil tredje og fjerde Led straffer Fædres
Brøde paa Børn af dem, som hader mig, 10 men i
tusind Led viser Miskundhed mod dem, der elsker
mig og holder mine Bud! 11 Du maa ikke misbruge
HERREN din Guds Navn, thi HERREN lader ikke den
ustraffet, der misbruger hans Navn! 12 Tag Vare paa
Hviledagen, saa du holder den hellig, saaledes som
HERREN din Gud har paalagt dig! 13 I seks Dage
skal du arbejde og gøre al din Gerning, 14 men den
syvende Dag skal være Hviledag for HERREN din
Gud; da maa du intet Arbejde udføre, hverken du
selv, din Søn eller Datter, din Træl eller Trælkvinde,
din Okse eller dit Æsel eller noget af dit Kvæg eller
den fremmede inden dine Porte, for at din Træl og
Trælkvinde kan hvile ud ligesom du selv. 15 Kom i
Hu, at du selv var Træl i Ægypten, og at HERREN din
Gud førte dig ud derfra med stærk Haand og udstrakt
Arm; det er derfor, HERREN din Gud har paalagt dig
at fejre Hviledagen! 16 Ær din Fader og din Moder,
saaledes som HERREN din Gud har paalagt dig, for
at du kan faa et langt Liv, og det maa gaa dig vel i det
Land, HERREN din Gud vil give dig. 17 Du maa ikke
slaa ihjel! 18 Du maa ikke bedrive Hor! 19 Du maa ikke
stjæle! 20 Du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd imod din
Næste! 21 Du maa ikke begære din Næstes Hustru.
Du maa ikke attraa din Næstes Hus, hans Mark, hans
Træl eller Trælkvinde, hans Okse eller Æsel eller
noget, der hører din Næste til! 22 Disse Ord talede
HERREN til hele eders Forsamling paa Bjerget ud fra
Ilden, Skyen og Mulmet med vældig Røst uden at
føje noget til; og han skrev dem op paa to Stentavler
og gav mig dem. 23 Men da I hørte Røsten, der lød
ud fra Mørket, medens Bjerget stod i lys Lue, kom
I, alle Overhovederne for eders Stammer og eders
Ældste, hen til mig 24 og sagde: »Se, HERREN vor
Gud har ladet os skue sin Herlighed og Storhed,
og hans Røst har vi hørt ud fra Ilden; i Dag har vi
oplevet, at Gud kan tale med Mennesker, uden at de
dør. 25 Men hvorfor skal vi dø? Thi denne vældige
Ild vil fortære os; hvis vi skal blive ved at høre paa
HERREN vor Guds Røst, maa vi dø! 26 Thi hvilken
dødelig har nogen Sinde som vi hørt den levende
Guds Røst ud fra Ilden og levet? 27 Træd du hen
og hør alt, hvad HERREN vor Gud siger; siden skal
du saa sige os alt, hvad HERREN vor Gud taler til
dig, og vi skal høre det og gøre derefter.« 28 Og da
HERREN hørte, hvorledes I talte til mig, sagde han
til mig: »Jeg har hørt, hvad dette Folk siger til dig,

og alt, hvad de har sagt til dig, er ret; 29 gid de alle
Dage maa have et saadant Hjerte, at de frygter mig
og holder alle mine Bud, for at det maa gaa dem og
deres Børn vel evindelig. 30 Gaa derfor hen og byd
dem at vende tilbage til deres Telte; 31 men bliv du
staaende her hos mig, saa skal jeg kundgøre dig alle
Budene, Anordningerne og Lovbudene, som du skal
lære dem, og som de skal holde i det Land, jeg vil
give dem i Eje!« 32 Gør derfor omhyggeligt saaledes,
som HERREN eders Gud har paalagt eder, uden at
vige til højre eller venstre; 33 følg altid den Vej, som
HERREN eders Gud har paalagt eder at gaa, at I kan
blive i Live og faa det godt og leve længe i det Land, I
skal tage i Besiddelse!

6 Dette er Budet, Anordningerne og Lovbudene,
som HERREN eders Gud har paabudt at lære
eder at handle efter i det Land, I skal over og tage i
Besiddelse, 2 for at du alle dine Levedage maa frygte
HERREN din Gud og holde alle hans Anordninger
og Bud, som jeg giver dig, du selv, din Søn og din
Sønnesøn, og faa et langt Liv. 3 Hør derfor, Israel, og
gør omhyggeligt efter dem, for at det kan gaa dig vel,
og for at I maa blive overvættes talrige, saaledes som
HERREN, dine Fædres Gud, har forjættet dig, i et
Land, der flyder med Mælk og Honning. 4 Hør, Israel!
HERREN vor Gud, HERREN er een. 5 Og du skal
elske HERREN din Gud af hele dit Hjerte, af hele
din Sjæl og af hele din Styrke. 6 Disse Bud, som jeg
paalægger dig i Dag, skal du tage dig til Hjerte; 7 og
du skal indprente dine Børn dem og tale om dem,
baade naar du sidder i dit Hus, og naar du vandrer
paa Vejen, baade naar du lægger dig, og naar du
staar op; 8 du skal binde dem som et Tegn om din
Haand, de skal være som et Erindringsmærke paa
din Pande, 9 og du skal skrive dem paa Dørstolperne
af dit Hus og paa dine Porte. 10 Og naar HERREN din
Gud fører dig ind i det Land, han tilsvor dine Fædre
Abraham, Isak og Jakob at ville give dig, store og
smukke Byer, som du ikke har bygget, 11 Huse, der er
fulde af alt godt, som du ikke har samlet, udhuggede
Cisterner, som du ikke har udhugget, Vingaarde og
Olivenhaver, som du ikke har plantet, og du spiser
dig mæt, 12 vogt dig da for at glemme HERREN, som
førte dig ud af Ægypten, af Trællehuset; 13 HERREN
din Gud skal du frygte, ham skal du dyrke, og ved
hans Navn skal du sværge! 14 I maa ikke holde
eder til andre Guder, til nogen af de omboende Folks
Guder, 15 thi HERREN din Gud er en nidkær Gud i
din Midte; ellers vil HERREN din Guds Vrede blusse
op imod dig, saa han udrydder dig af Jorden. 16 I
maa ikke friste HERREN eders Gud, som I gjorde ved
Massa. 17 I skal omhyggeligt holde HERREN eders
Guds Bud, Vidnesbyrd og Anordninger, som han har
paalagt dig; 18 og du skal gøre, hvad der er ret og
godt i HERRENS Øjne, for at det maa gaa dig vel, og
du maa komme ind og faa det herlige Land i Eje, som
HERREN tilsvor dine Fædre, 19 idet han jager alle
dine Fjender bort foran dig, som HERREN har sagt!
20 Naar din Søn i Fremtiden spørger dig: »Hvorledes
har det sig med de Vidnesbyrd, Anordninger og
Lovbud, som HERREN vor Gud gav eder?« 21 saa
skal du svare din Søn saaledes: »Vi var engang
Faraos Trælle i Ægypten; men HERREN førte os
ud af Ægypten med stærk Haand. 22 Og HERREN
udførte Tegn og store, ødelæggende Undere paa
Ægypten, paa Farao og hele hans Hus, lige for vore
Øjne; 23 men os førte han ud derfra for at føre os
ind og give os det Land, han havde tilsvoret vore
Fædre. 24 Dengang paalagde HERREN os at handle
efter alle disse Anordninger, idet vi frygter HERREN
vor Gud, for at det altid maa gaa os vel, for at han
kan lade os blive i Live, som det hidtil er sket. 25 Og
vi skal staa som retfærdige for HERREN vor Guds
Ansigt, naar vi handler efter alle disse Anordninger,
saaledes som han har paalagt os!«

7 Naar HERREN din Gud fører dig ind i det Land,
du skal ind og tage i Besiddelse, og driver
store Folk bort foran dig, Hetiterne, Girgasjiterne,
Amoriterne, Kana'anæerne, Perizziterne, Hivviterne
og Jebusiterne, syv Folk, der er større og mægtigere
end du, 2 og naar HERREN din Gud giver dem i
din Magt, og du overvinder dem, saa skal du lægge
Band paa dem. Du maa ikke slutte Pagt med dem
eller vise dem Skaansel. 3 Du maa ikke besvogre dig
med dem, du maa hverken give en af deres Sønner
din Datter eller tage en af deres Døtre til din Søn; 4
thi saa vil de faa din Søn til at falde fra HERREN,
saa han dyrker andre Guder, og HERRENS Vrede vil
blusse op imod eder, og han vil udrydde dig i Hast. 5
Men saaledes skal I gøre ved dem: Deres Altre skal I
nedbryde, deres Stenstøtter skal I sønderslaa, deres
Asjerastøtter skal I omhugge, og deres Gudebilleder
skal I opbrænde. 6 Thi du er et Folk, der er helliget
HERREN din Gud; dig har HERREN din Gud udvalgt
til sit Ejendomsfolk blandt alle Folk paa Jorden. 7
Det er ikke, fordi I er større end alle de andre Folk,
at HERREN har fattet Velbehag til eder og udvalgt
eder, thi I er det mindste af alle Folk; 8 men fordi
HERREN elskede eder, og fordi han vilde holde
den Ed, han tilsvor eders Fædre, derfor var det, at

HERREN med stærk Haand førte eder ud og udløste
dig af Trællehuset, af Ægypterkongen Faraos Haand;
9 saa skal du vide, at HERREN din Gud er den
sande Gud, den trofaste Gud, der i tusinde Slægtled
holder fast ved sin Pagt og sin Miskundhed mod
dem, der elsker ham og holder hans Bud, 10 men
bringer Gengældelse over den, der hader ham, saa
han udrydder ham, og ikke tøver over for den, der
hader ham, men bringer Gengældelse over ham. 11
Derfor skal du omhyggeligt handle efter det Bud, de
Anordninger og Lovbud, jeg i Dag giver dig! 12 Naar I
nu hører disse Lovbud og holder dem og handler efter
dem, saa skal HERREN din Gud til Løn derfor holde
fast ved den Pagt og den Miskundhed, han tilsvor
dine Fædre. 13 Han skal elske dig, velsigne dig og
gøre dig mangfoldig, han skal velsigne Frugten af dit
Moderliv og Frugten af din Jord, dit Korn, din Most og
din Olie, Tillægget af dine Okser og dine Faars Yngel
i det Land, han tilsvor dine Fædre at ville give dig! 14
Velsignet skal du være fremfor alle andre Folk; ingen
Mand eller Kvinde hos dig skal være ufrugtbar, ej
heller noget af dit Kvæg; 15 og HERREN vil holde alle
Sygdomme fra dig; ingen af Ægyptens onde Farsoter,
som du jo kender, vil han paaføre dig, men han vil
lægge dem paa alle dem, der hader dig. 16 Og alle de
Folk, som HERREN din Gud giver dig, skal du fortære
uden Skaansel; du maa ikke dyrke deres Guder, thi
det vilde blive en Snare for dig. 17 Og skulde du
sige ved dig selv: »Disse Folk er større end jeg, hvor
kan jeg drive dem bort?« 18 saa frygt ikke for dem,
men kom i Hu, hvad HERREN din Gud gjorde ved
Farao og hele Ægypten, 19 de store Prøvelser, du
selv saa, Tegnene og Underne, den stærke Haand og
den udstrakte Arm, hvormed HERREN din Gud førte
dig ud; saaledes vil HERREN din Gud gøre ved alle
de Folkeslag, du frygter for. 20 Ja, ogsaa Gedehamse
vil HERREN din Gud sende imod dem, indtil de, der
er tilbage og holder sig skjult for dig, er udryddet. 21
Vær ikke bange for dem, thi HERREN din Gud er i
din Midte, en stor og frygtelig Gud. 22 HERREN din
Gud skal lidt efter lidt drive disse Folkeslag bort foran
dig. Det gaar ikke an, at du udrydder dem i Hast, thi
saa bliver Markens vilde Dyr dig for talrige. 23 Men
HERREN din Gud skal give dem i din Magt, og han
skal slaa dem med stor Rædsel, indtil de er udryddet.
24 Og han skal give deres Konger i din Haand, og du
skal udrydde deres Navn under Himmelen; ingen skal
kunne holde Stand over for dig, til du har udryddet
dem. 25 Deres Gudebilleder skal I opbrænde; du maa
ikke lade dig friste til at tage Sølvet eller Guldet paa
dem, for at du ikke skal lokkes i en Snare derved, thi
det er HERREN din Gud en Vederstyggelighed, 26 og
du maa ikke føre nogen Vederstyggelighed ind i dit
Hus, for at du ikke skal hjemfalde til Band ligesom
den, nej, du skal nære Afsky og Gru for den, thi den
er hjemfaldet til Band!

8 Alle de Bud, jeg i Dag paalægger dig, skal I
omhyggeligt handle efter, for at I maa blive i Live
og blive mangfoldige og komme ind og tage det Land
i Besiddelse, som HERREN tilsvor eders Fædre. 2
Og du skal komme i Hu, hvorledes HERREN din
Gud i disse fyrretyve Aar har ført dig i Ørkenen for
at ydmyge dig og sætte dig paa Prøve og for at
se, hvad der boede i dit Hjerte, om du vilde holde
hans Bud eller ej. 3 Han ydmygede dig og lod dig
sulte og gav dig saa Manna at spise, en Føde, som
hverken du eller dine Fædre før kendte til, for at
lade dig vide, at Mennesket ikke lever af Brød alene;
men ved alt, hvad der udgaar af HERRENS Mund,
lever Mennesket. 4 Dine klæder blev ikke slidt af
Kroppen paa dig, og dine Fødder hovnede ikke i
disse fyrretyve Aar: 5 Saa vid da og tag dig til Hjerte,
at HERREN optugter dig, som en Mand optugter sin
Søn. 6 Og hold HERREN din Guds Bud, saa du
vandrer paa hans Veje og frygter ham. 7 Thi HERREN
din Gud vil føre dig ind i et herligt Land, et Land med
Vandbække, Kilder og Strømme, der vælder frem
paa Bjerg og Dal, 8 et Land med Hvede og Byg,
med Vinstokke, Figentræer og Granatæbletræer, et
Land med Oliventræer og Honning, 9 et Land, hvor
du ikke skal tære Fattigmands Brød, hvor du intet
skal mangle, et Land, hvis Sten giver Jern, og i hvis
Bjerge du kan hugge Kobber. 10 Men naar du saa
spiser dig mæt, skal du love HERREN din Gud for det
herlige Land, han gav dig. 11 Vogt dig for at glemme
HERREN din Gud, saa du ikke holder hans Bud,
Lovbud og Anordninger, som jeg i Dag paalægger dig.
12 Naar du da spiser dig mæt og bygger gode Huse
og bor i dem, 13 og dit Hornkvæg og Smaakvæg
øges, og dit Sølv og Guld øges, og alt, hvad du ejer,
øges, 14 lad saa ikke dit Hjerte blive hovmodigt, saa
du glemmer HERREN din Gud, som førte dig ud af
Ægypten, af Trællehuset, 15 ham, som ledte dig i
den store, grufulde Ørken med dens Giftslanger og
Skorpioner og vandløse Ødemarker, ham, som lod
Vand vælde frem til dig af den flinthaarde Klippe,
16 ham, som i Ørkenen gav dig Manna at spise,
som dine Fædre ikke kendte til, dig til Ydmygelse og
Prøvelse, for i de kommende Dage at kunne gøre
vel imod dig! 17 Og sig ikke ved dig selv: »Det er
min egen Kraft og min egen Haands Styrke, der har

skaffet mig den Rigdom.« 18 Men kom HERREN
din Gud i Hu; thi ham er det, der giver dig Kraft til
at vinde dig Rigdom for at stadfæste den Pagt, han
tilsvor dine Fædre, saaledes som det nu er sket. 19
Men hvis du glemmer HERREN din Gud og holder
dig til andre Guder og dyrker og tilbeder dem, saa
vidner jeg for eder i Dag, at I skal gaa til Grunde. 20
Som de Folk, HERREN lader gaa til Grunde for eder,
skal I gaa til Grunde, til Straf for at I ikke vilde adlyde
HERREN eders Gud!

9 Hør, Israel! Du drager nu over Jordan for at komme
og gøre dig til Herre over Folk, der er større
og mægtigere end du selv, over store Byer med
himmelhøje Fæstningsværker; 2 over et stort Folk,
høje som Kæmper, Anakiternes Efterkommere, som
du selv kender, og om hvem du selv har hørt sige:
»Hvem kan holde Stand mod Anakiterne!« 3 Saa
skal du nu vide, at det er HERREN din Gud, der gaar
foran dig som en fortærende Ild; han vil ødelægge
dem, og han vil underkue dem for dig, saa du kan
drive dem bort og ødelægge dem i Hast, saaledes
som HERREN har sagt dig. 4 Naar HERREN din Gud
jager dem bort foran dig, tænk saa ikke: »For min
Retfærdigheds Skyld lod HERREN mig komme ind
og tage dette Land i Besiddelse!« Thi det er for disse
Folks Ugudeligheds Skyld, at HERREN driver dem
bort foran dig! 5 Det er ikke for din Retfærdigheds
eller dit ædle Hjertes Skyld, du kommer ind og tager
deres Land i Besiddelse, nej, det er paa Grund af
disse Folks Ondskab, at HERREN driver dem bort
foran dig, og fordi han vil opfylde det Ord, han tilsvor
dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob. 6 Saa vid da, at
det ikke er for din Retfærdigheds Skyld, at HERREN
din Gud giver dig dette herlige Land i Eje; thi du er
et Folk med haarde Halse! 7 Kom i Hu, glem ikke,
hvorledes du fortørnede HERREN din Gud i Ørkenen!
Lige fra den Dag I drog ud af Ægypten, og til I kom til
Stedet her, har I været genstridige mod HERREN.
8 Ved Horeb fortørnede I HERREN, og HERREN
blev vred paa eder, saa han vilde ødelægge eder.
9 Da jeg var steget op paa Bjerget for at modtage
Stentavlerne, den Pagts Tavler, som HERREN havde
sluttet med eder, opholdt jeg mig paa Bjerget fyrretyve
Dage og fyrretyve Nætter uden at spise eller drikke,
10 og HERREN gav mig de to Stentavler, beskrevne
med Guds Finger; og paa dem stod alle de Ord,
HERREN havde talt til eder paa Bjerget ud fra Ilden,
den Dag I var forsamlet. 11 Da de fyrretyve Dage
og fyrretyve Nætter var omme, gav HERREN mig
de to Stentavler, Pagtens Tavler. 12 Og HERREN
sagde til mig: »Staa op og skynd dig ned herfra, thi
det Folk, du førte ud af Ægypten, har handlet ilde;
hastigt er de veget fra den Vej, jeg foreskrev dem:
de har lavet sig et støbt Billede!« 13 Og HERREN
sagde til mig: »Jeg har set dette Folk, og se, det er et
Folk med haarde Halse; 14 lad mig i Fred, saa jeg
kan ødelægge dem og udslette deres Navn under
Himmelen; saa vil jeg gøre dig til et Folk, mægtigere
og større end det!« 15 Da vendte jeg mig bort og
steg ned fra Bjerget med Pagtens to Tavler i mine
Hænder, medens Bjerget brændte i lys Lue; 16 og
jeg saa, og se, I havde syndet mod HERREN eders
Gud, I havde lavet eder en støbt Tyrekalv; hastigt var
I veget fra den Vej, HERREN havde foreskrevet eder.
17 Da greb jeg de to Tavler og kastede dem ud af
mine Hænder og knuste dem for eders Øjne. 18 Og
derpaa faldt jeg ned for HERRENS Aasyn fyrretyve
Dage og fyrretyve Nætter ligesom forrige Gang, uden
at spise eller drikke, for alle eders Synders Skyld,
som I havde begaaet, idet I gjorde, hvad der var
ondt i HERRENS Øjne, saa I fortørnede ham. 19
Thi jeg frygtede for, at HERREN skulde tilintetgøre
eder i den Vrede og Harme, som opfyldte ham imod
eder. Og HERREN bønhørte mig ogsaa den Gang!
20 Ogsaa paa Aron blev HERREN vred, saa han
vilde tilintetgøre ham; men den Gang gik jeg ogsaa i
Forbøn for Aron. 21 Men eders syndige Værk, Kalven,
tog jeg og brændte; og jeg knuste og malede den til
fint Støv, og Støvet kastede jeg i Bækken, som løber
ned ad Bjerget. 22 Ogsaa i Tab'era, Massa og Kibrot-
Hatta'ava fortørnede I HERREN. 23 Og da HERREN
lod eder rejse fra Kadesj-Barnea og bød eder drage
op og tage det Land i Besiddelse, som han vilde
give eder, trodsede I HERREN eders Guds Befaling,
og I troede ikke paa ham og adlød ham ikke. 24 I
har været genstridige mod HERREN, saa længe jeg
har kendt eder. 25 Saa faldt jeg ned for HERRENS
Aasyn i de fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, fordi
HERREN havde sagt, at han vilde tilintetgøre eder,
26 og jeg bad til HERREN og sagde: »Herre, HERRE,
ødelæg ikke dit Folk og din Ejendom, som du udløste
ved din store Magt og førte ud af Ægypten med stærk
Haand! 27 Kom dine Tjenere i Hu, Abraham, Isak og
Jakob; giv ikke Agt paa dette Folks Halsstarrighed,
paa dets Ugudelighed og paa dets Synd, 28 for at
man ikke skal sige i det Land, du førte os ud fra:
Fordi HERREN ikke evnede at føre dem til det Land,
han havde lovet dem, og fordi han hadede dem,
derfor førte han dem ud for at lade dem omkomme i
Ørkenen! 29 De er jo dit Folk og din Ejendom, som du
førte ud ved din store Kraft og din udstrakte Arm!«

10 Ved denne Tid sagde HERREN til mig: »Tilhug
dig to Stentavler ligesom de forrige og stig op til
mig paa Bjerget; lav dig ogsaa en Ark af Træ! **2** Saa
vil jeg paa Tavlerne skrive de Ord, der stod paa de
forrige Tavler, som du knuste, og du skal lægge dem
ned i Arken!« **3** Da lavede jeg en Ark af Akacietræ
og tilhuggede to Stentavler ligesom de forrige og
steg op paa Bjerget med de to Tavler i Haanden.
4 Og han skrev paa Tavlerne det samme, som var
skrevet første Gang, de ti Ord, som HERREN havde
talt til eder paa Bjerget ud fra Ilden, den Dag I var
forsamlet. Og HERREN overgav mig dem. **5** Saa
vendte jeg mig bort og steg ned fra Bjerget og lagde
Tavlerne i den Ark, jeg havde lavet, og der blev de
liggende, som HERREN havde paalagt mig. **6** Og
Israeliterne drog fra Be'erot-bene-Ja'akan til Mosera.
Der døde Aron, og der blev han jordet, og hans Søn
Eleazar blev Præst i hans Sted. **7** Derfra drog de til
Gudgoda og fra Gudgoda til Jotbata, en Egn med
Vandløb. **8** Paa den Tid udskilte HERREN Levis
Stamme til at bære HERRENS Pagts Ark og til at
staa for HERRENS Aasyn og tjene ham og velsigne i
hans Navn, som det sker den Dag i Dag. **9** Derfor fik
Levi ikke Arvelod og Del sammen med sine Brødre;
HERREN selv er hans Arvelod, som HERREN din
Gud lovede ham. **10** Men jeg blev paa Bjerget lige
saa længe som forrige Gang, fyrretyve Dage og
fyrretyve Nætter, og HERREN bønhørte mig ogsaa
denne Gang; HERREN vilde ikke tilintetgøre dig. **11**
Da sagde HERREN til mig: »Rejs dig og bryd op i
Spidsen for Folket, for at de kan komme og tage det
Land i Besiddelse, jeg tilsvor deres Fædre at ville give
dem!« **12** Og nu, Israel! Hvad andet kræver HERREN
din Gud af dig, end at du skal frygte HERREN din
Gud, saa du vandrer paa alle hans Veje, og at du
skal elske ham og tjene HERREN din Gud af hele dit
Hjerte og hele din Sjæl, **13** saa du holder HERRENS
Bud og Anordninger, som jeg i Dag paalægger dig,
for at det maa gaa dig vel. **14** Se, Himmelen og
Himlenes Himle og Jorden med alt, hvad der er paa
den, tilhører HERREN din Gud; **15** men kun til dine
Fædre fattede han Velbehag, saa han elskede dem,
og eder, deres Afkom, udvalgte han af alle Folkeslag,
som det nu er kendeligt. **16** Saa omskær nu eders
Hjerters Forhud og gør ikke mer eders Nakker stive!
17 Thi HERREN eders Gud er Gudernes Gud og
Herrernes Herre, den store, vældige, forfærdelige
Gud, som ikke viser Personsanseelse eller lader sig
købe, **18** som skaffer den faderløse og Enken Ret og
elsker den fremmede og giver ham Brød og klæder.
19 Derfor skal I elske den fremmede, thi I var selv
fremmede i Ægypten. **20** HERREN din Gud skal du
frygte: ham skal du tjene, ved ham skal du holde fast,
og ved hans Navn skal du sværge! **21** Han er din
Lovsang, og han er din Gud, han, som har gjort disse
store og forfærdelige Ting imod dig, som du med
egne Øjne har set! **22** Halvfjerdsindstyve i Tal drog
dine Fædre ned til Ægypten, og nu har HERREN din
Gud gjort dig talrig som Himmelens Stjerner!

11 Saa elsk da HERREN din Gud og hold hans
Forskrifter, hans Anordninger, Lovbud og Bud
alle Dage: **2** jeg taler ikke til eders Børn, der ikke
har oplevet det og set det; betænk derfor i Dag
HERREN eders Guds Optugtelse, hans Storhed,
hans stærke Haand og udstrakte Arm, **3** hans Tegn
og Gerninger, som han gjorde midt i Ægypten mod
Farao, Ægypterkongen, og hele hans Land, **4** og
hvad han gjorde ved Ægypternes Hærmagt, deres
Heste og Vogne, som han, da de forfulgte eder, lod
det røde Havs Vande skylle hen over og tilintetgjorde
for stedse, **5** og hvad han gjorde for eder i Ørkenen,
lige til I kom til Stedet her, **6** og hvad han gjorde
ved Datan og Abiram, Rubens Søn Eliabs Sønner,
hvorledes Jorden aabnede sin Mund og slugte dem
tillige med deres Huse og Telte og alt, hvad der var i
Ledtog med dem, midt iblandt hele Israel! **7** Thi med
egne Øjne har I set al den Stordaad, HERREN har
øvet! **8** Saa hold da alle de Bud, jeg i Dag paalægger
dig, for at I kan vinde Styrke og komme og tage
det Land i Besiddelse, som I skal over og tage i
Besiddelse, **9** og for at I kan faa et langt Liv paa
den Jord, HERREN tilsvor eders Fædre at ville give
dem og deres Afkom, et Land, der flyder med Mælk
og Honning. **10** Thi det Land, du skal ind og tage i
Besiddelse, er ikke som Ægypten, hvorfra I drog ud!
Naar du der havde saaet din Sæd, maatte du vande
Landet med din Fod, som en Urtehave; **11** nej, det
Land, I skal over og tage i Besiddelse, er et Land
med Bjerge og Dale, der drikker Vand, naar Regnen
falder fra Himmelen, **12** et Land, som HERREN din
Gud har Omhu for, og som HERREN din Guds Øjne
stadig hviler paa, fra Aarets Begyndelse og til dets
Slutning. **13** Og hvis I nu lyder mine Bud, som jeg i
Dag paalægger eder, saa I elsker HERREN eders
Gud og tjener ham af hele eders Hjerte og hele eders
Sjæl, **14** saa vil jeg give eders Land dets Regn i rette
Tid, baade Tidligregn og Sildigregn, saa du kan høste
dit Korn, din Most og din Olie; **15** og jeg vil give Græs
paa din Mark til dit Kvæg; og du skal spise dig mæt.
16 Men vogt eder, at ikke eders Hjerte daares, saa I
falder fra og dyrker andre Guder og tilbeder dem; **17**

thi da vil HERRENS Vrede blusse op imod eder, og
han vil lukke Himmelen, saa der ikke falder Regn, og
Jorden ikke giver Grøde, og I skal hurtigt udryddes af
det herlige Land, HERREN vil give eder. 18 I skal
lægge eder disse mine Ord paa Hjerte og Sinde,
binde dem som et Tegn om eders Haand og lade
dem være et Erindringsmærke paa eders Pande, 19
og I skal lære eders Børn dem, idet I taler om dem,
baade naar du sidder i dit Hus, og naar du vandrer
paa Vejen, baade naar du lægger dig, og naar du
staar op. 20 Og du skal skrive dem paa Dørstolperne
af dit Hus og paa dine Porte, 21 for at I og eders Børn
maa leve i det Land, HERREN tilsvor eders Fædre at
ville give dem, saa længe Himmelen er over Jorden.
22 Thi hvis I vogter vel paa alle disse Bud, som jeg i
Dag paalægger eder at holde, saa I elsker HERREN
eders Gud og vandrer paa alle hans Veje og hænger
fast ved ham, 23 saa skal HERREN drive alle disse
Folk bort foran eder, og I skal underlægge eder Folk,
der er større og mægtigere end I. 24 Hver Plet, eders
Fodsaal betræder, skal tilhøre eder; fra Ørkenen
til Libanon og fra den store Flod, Eufratfloden, til
Havet i Vest skal eders Landemærker strække sig.
25 Ingen skal kunne holde Stand for eder; Skræk
og Rædsel for eder skal HERREN eders Gud lade
komme over hele det Land, I betræder, saaledes som
han lovede eder. 26 Se, jeg forelægger eder i Dag
Velsignelse og Forbandelse, 27 Velsignelsen, hvis
I lyder HERREN eders Guds Bud, som jeg i Dag
paalægger eder, 28 og Forbandelsen, hvis I ikke lyder
HERREN eders Guds Bud, men viger bort fra den Vej,
jeg i Dag foreskriver eder, for at holde eder til andre
Guder, I ikke før kendte til. 29 Og naar HERREN
din Gud fører dig ind i det Land, du skal ind og tage
i Besiddelse, saa skal du lægge Velsignelsen paa
Garizims Bjerg og Forbandelsen paa Ebals Bjerg. 30
De ligger jo hinsides Jordan, bag ved den, mod Vest,
i de Kana'anæeres Land, der bor i Arabalavningen,
lige over for Gilgal ved Sandsigerens Træ. 31 Thi I
staar jo nu i Begreb med at overskride Jordan for at
gaa ind og tage det Land i Besiddelse, som HERREN
eders Gud vil give eder. Naar I da har taget det i
Besiddelse og bosat eder der, 32 skal I omhyggeligt
handle efter alle de Anordninger og Lovbud, jeg i Dag
forelægger eder!

12 Dette er de Anordninger og Lovbud, I
omhyggeligt skal handle efter i det Land,
HERREN, dine Fædres Gud, giver dig i Eje, saa
længe I lever paa Jorden. 2 I skal i Bund og Grund
ødelægge alle de Steder, hvor de Folk, I driver
bort, dyrker deres Guder, paa de høje Bjerge, paa
Højene og under alle grønne Træer! 3 I skal nedbryde
deres Altre og sønderslaa deres Stenstøtter, I skal
opbrænde deres Asjerastøtter og omhugge deres
Gudebilleder og udrydde deres Navn fra hvert saadant
Sted. 4 I maa ikke bære eder saaledes ad over for
HERREN eders Gud; 5 men til det Sted, HERREN
eders Gud udvælger blandt alle eders Stammer for
at stedfæste sit Navn og lade det bo der, skal I
søge, og der skal du gaa hen; 6 derhen skal I bringe
eders Brændofre og Slagtofre, eders Tiender og
Offerydelser, eders Løfteofre og Frivilligofre og de
førstefødte af eders Hornkvæg og Smaakvæg; 7
der skal I holde Maaltid for HERREN eders Guds
Aasyn og sammen med eders Husstand være glade
over alt, hvad I erhverver, hvad HERREN din Gud
velsigner dig med. 8 I maa ikke bære eder ad, som
vi nu for Tiden gør her, hvor enhver gør, hvad han
finder for godt; 9 thi endnu er I jo ikke kommet til
det Hvilested og den Arvelod, HERREN din Gud vil
give dig. 10 Men naar I er gaaet over Jordan og har
fæstet Bo i det Land, HERREN eders Gud vil give
eder til Arv, og han faar skaffet eder Ro for alle eders
Fjender trindt omkring, saa I kan bo trygt, 11 da skal
det Sted, HERREN eders Gud udvælger til Bolig for
sit Navn, være det, hvorhen I skal bringe alt, hvad
jeg paalægger eder, eders Brændofre og Slagtofre,
eders Tiender og Offerydelser og alle eders udvalgte
Løfteofre, som I lover HERREN; 12 og der skal I være
glade for HERREN eders Guds Aasyn sammen med
eders Sønner og Døtre, eders Trælle og Trælkvinder
og Leviten inden eders Porte; thi han har jo ingen
Arvelod og Del som I andre. 13 Vogt dig for at ofre
dine Brændofre paa et hvilket som helst Sted, dit Øje
falder paa. 14 Men paa det Sted HERREN udvælger i
en af dine Stammer, der skal du ofre dine Brændofre,
og der skal du gøre alt, hvad jeg paalægger dig. 15
Derimod maa du, saa meget du lyster, slagte Kvæg
og nyde Kød rundt om i dine Byer, alt som HERREN
din Gud velsigner dig; urene og rene maa spise det,
som var det Gazeller eller Hjorte. 16 Kun Blodet maa
I ikke nyde; det skal du lade løbe ud paa Jorden som
Vand. 17 Men inden dine Porte maa du ikke nyde
Tienden af dit Korn, din Most og din Olie eller de
førstefødte af dit Hornkvæg og Smaakvæg eller noget
af dine Løfteofre og Frivilligofre eller nogen af dine
Offerydelser; 18 men for HERREN din Guds Aasyn,
paa det Sted, HERREN din Gud udvælger, skal du
nyde alt dette sammen med din Søn og Datter, din
Træl og Trælkvinde og Leviten inden dine Porte, og
du skal være glad for HERREN din Guds Aasyn over

alt, hvad du erhverver dig. 19 Vogt dig vel for at
glemme Leviten, saa længe du lever i dit Land! 20
Naar HERREN din Gud udvider dine Landemærker,
som han har lovet dig, og du da faar Lyst til Kød og
siger: »Jeg vil have Kød at spise«, saa spis kun Kød,
saa meget du lyster. 21 Hvis det Sted, HERREN din
Gud udvælger for der at stedfæste sit Navn, ligger
langt fra dig, saa maa du slagte af dit Hornkvæg og
Smaakvæg, som HERREN giver dig, saaledes som
jeg har paalagt dig, og spise det inden dine Porte,
saa meget du lyster. 22 Men du skal spise det, som
man spiser Gazeller og Hjorte; baade urene og rene
maa spise det. 23 Kun maa du ufravigeligt afholde
dig fra at nyde Blodet; thi Blodet er Sjælen, og du
maa ikke nyde Sjælen tillige med Kødet. 24 Du maa
ikke nyde det, men du skal lade det løbe ud paa
Jorden som Vand. 25 Afhold dig fra at nyde det, for at
det kan gaa dig og dine Børn efter dig vel, idet du
gør, hvad der er ret i HERRENS Øjne. 26 Men dine
hellige Gaver og Løfteofre skal du komme med til det
Sted, HERREN udvælger; 27 og du skal bringe dine
Brændofre, baade Kødet og Blodet, paa HERREN din
Guds Alter; og Blodet af dine Slagtofre skal udøses
paa HERREN din Guds Alter, men Kødet maa du
spise. 28 Adlyd omhyggeligt alle disse Bud, som jeg i
Dag paalægger dig, for at det kan gaa dig og dine
Børn efter dig vel til evig Tid, idet du gør, hvad der
er godt og ret i HERREN din Guds Øjne. 29 Naar
HERREN din Gud udrydder de Folk, du drager hen at
drive bort, og du har drevet dem bort og bosat dig i
deres Land, 30 saa vogt dig for at lade dig lokke til at
gaa i deres Fodspor, efter at de er udryddet foran
dig, og for at spørge dig for angaaende deres Guder,
idet du siger: »Hvorledes plejede disse Folkeslag at
dyrke deres Guder? Saaledes vil ogsaa jeg bære mig
ad.« 31 Saaledes maa du ikke bære dig ad over for
HERREN din Gud; thi alt, hvad der er HERREN en
Vederstyggelighed, alt, hvad han hader, har de gjort
over for deres Guder; ja, de brændte endog deres
Sønner og Døtre til Ære for deres Guder! 32 Alt, hvad
jeg paalægger eder, skal I omhyggeligt udføre. Du
maa hverken lægge noget til eller trække noget fra.

13 Naar en Profet eller en, der har Drømme,
opstaar i din Midte og forkynder dig et Tegn
eller et Under, 2 og det Tegn og Under, han talte til
dig om, indtræffer, og han samtidig opfordrer eder til
at holde eder til andre Guder, som I ikke før kendte
til, og dyrke dem, 3 saa maa du ikke høre paa den
Profets Tale eller paa den, der har Drømmen; thi
HERREN eders Gud sætter eder paa Prøve for at
se, om I elsker HERREN eders Gud af hele eders
Hjerte og hele eders Sjæl. 4 HERREN eders Gud
skal I holde eder til, ham skal I frygte, hans Bud skal I
holde, hans Røst skal I adlyde, ham skal I tjene, og
ved ham skal I holde fast. 5 Men hin Profet eller den,
der har Drømmen, skal lide Døden; thi fra HERREN
eders Gud, som førte eder ud af Ægypten og udløste
dig af Trællehuset, har han prædiket Frafald for at
drage dig bort fra den Vej, HERREN din Gud bød
dig at vandre paa; og du skal udrydde det onde af
din Midte. 6 Dersom din Broder eller Halvbroder, din
Søn eller Datter, din Hustru, som du favner, eller din
Ven, der er dig kær som dit eget Liv, hemmeligt vil
lokke dig til at gaa hen og dyrke andre Guder, som
hverken du eller dine Fædre før kendte til, 7 af de
Folkeslags Guder, der bor rundt om eder, være sig
nær eller fjernt, fra den ene Ende af Jorden til den
anden, 8 saa maa du ikke føje ham eller høre paa
ham; og du maa ikke have Medlidenhed med ham,
vise ham Skaansel eller holde Haand over ham, 9
men du skal slaa ham ihjel; din Haand skal være
den første, der løfter sig imod ham for at slaa ham
ihjel, siden alle de andres Haand. 10 Du skal stene
ham til Døde, fordi han søgte at forføre dig til Frafald
fra HERREN din Gud, der førte dig ud af Ægypten,
af Trællehuset. 11 Og det skal høres i hele Israel,
saa de gribes af Frygt og ikke mere øver en saadan
Udaad i din Midte! 12 Kommer det dig for Øre, at der
i en af dine Byer, som HERREN din Gud giver dig
at bo i, 13 er optraadt Niddinger af din egen Midte,
som har forført deres Bysbørn til at gaa hen og dyrke
fremmede Guder, som I ikke før kendte til, 14 saa skal
du omhyggeligt undersøge, efterforske og udgranske
Sagen, og hvis det viser sig, at det virkelig forholder
sig saa, at der er øvet en saadan Vederstyggelighed i
din Midte, 15 da skal du hugge Indbyggerne i den
By ned med Sværdet, idet du lægger Band paa den
og alt, hvad der er deri; ogsaa Kvæget der skal du
hugge ned med Sværdet. 16 Og alt Byttet, der er
taget der, skal du samle sammen midt paa Torvet, og
saa skal du opbrænde Byen og Byttet, der er taget
der, som et Heloffer til HERREN din Gud; derefter
skal den for evigt ligge i Ruiner og aldrig mer bygges
op. 17 Og intet af det bandlyste maa blive hængende
ved din Haand, for at HERREN maa standse sin
flammende Vrede og vise dig Barmhjertighed og i sin
Barmhjertighed gøre dig mangfoldig, som han tilsvor
dine Fædre, 18 fordi du adlyder HERREN din Guds
Røst, saa du vogter paa alle hans Bud, som jeg i Dag
paalægger dig, og gør, hvad der er ret i HERREN din
Guds Øjne!

14 HERREN eders Guds Børn er I, derfor maa
I ikke indridse Mærker paa eder eller afrage
Haaret over Panden for de dødes Skyld. **2** Thi du
er et Folk, der er helliget HERREN din Gud, og dig
har HERREN udvalgt til at være hans Ejendomsfolk
blandt alle Folk paa Jorden. **3** Du maa ikke spise
noget, som er en Vederstyggelighed. **4** De Dyr, I
maa spise, er følgende: Okser, Faar og Geder, **5**
Hjorte, Gazeller, Antiloper, Stenbukke, Disjonantiloper,
Oryksantiloper og Vildgeder. **6** Og alt det Kvæg, som
har spaltede Klove, begge Klove helt spaltede, og
tygger Drøv, det Kvæg maa I spise. **7** Men følgende
maa I ikke spise af dem, der tygger Drøv, og af dem,
der har Klovene helt spaltede: Kamelen, Haren og
Klippegrævlingen, thi de tygger vel Drøv, men har
ikke Klove; de skal være eder urene; **8** ej heller
Svinet, thi det har vel Klove, men tygger ikke Drøv;
det skal være eder urent. Deres Kød maa I ikke spise,
og ved deres Aadsler maa I ikke røre. **9** Af alt, hvad
der lever i Vandet, maa I spise følgende: Alt, hvad
der har Finner og Skæl, maa I spise. **10** Men intet,
der ikke har Finner og Skæl, maa I spise; det skal
være eder urent. **11** Alle rene Fugle maa I spise.
12 Men følgende Fugle maa I ikke spise: Ørnen,
Lammegribben, Havørnen, **13** Glenten, de forskellige
Arter af Falke, **14** alle de forskellige Arter af Ravne,
15 Strudsen, Takmasfuglen, Maagen, de forskellige
Arter af Høge, **16** Uglen, Hornuglen, Tinsjemetfuglen,
17 Pelikanen, Aadselgribben, Fiskepelikanen, **18**
Storken, de forskellige Arter af Hejrer, Hærfuglen
og Flagermusen. **19** Alt vinget Kryb skal være eder
urent og maa ikke spises. **20** Men alle rene Fugle
maa I spise. **21** I maa ikke spise noget selvdødt Dyr.
Du kan give det til den fremmede inden dine Porte,
at han kan spise det, eller du kan sælge det til en
Udlænding. Thi du er et Folk, der er helliget HERREN
din Gud. Du maa ikke koge et Kid i dets Moders
Mælk. **22** Du skal give Tiende af al din Afgrøde, der
vokser paa Marken, Aar for Aar; **23** og for HERREN
din Guds Aasyn, paa det Sted, han udvælger til Bolig
for sit Navn, skal du nyde Tienden af dit Korn, din
Most og din Olie og de førstefødte af dit Hornkvæg
og Smaakvæg, for at du kan lære at frygte HERREN
din Gud alle Dage. **24** Men naar Vejen er dig for lang,
saa du ikke kan bringe det derhen, eftersom det Sted,
HERREN din Gud udvælger for der at stedfæste sit
Navn, ligger for langt borte fra dig, fordi HERREN din
Gud velsigner dig, **25** saa skal du gøre det i Penge
og pakke Pengene ind og tage dem med og drage
til det Sted, HERREN din Gud udvælger, **26** og du
skal for Pengene købe alt, hvad dit Hjerte begærer,
Hornkvæg og Smaakvæg, Vin og stærk Drik og alt,
hvad du har Lyst til, og nyde det der for HERREN
din Guds Aasyn og være glad sammen med din
Husstand. **27** Og Leviten inden dine Porte maa du
ikke glemme; thi han har ikke Arvelod og Del som du.
28 Men hver Gang der er gaaet tre Aar, skal du tage al
Tienden af din Afgrøde i det Aar og samle den inden
dine Porte, **29** saa at Leviten, der jo ikke har Arvelod
og Del som du, og den fremmede, den faderløse og
Enken inden dine Porte kan komme og spise sig mæt
deraf; det skal du gøre, for at HERREN din Gud maa
velsigne dig i al den Gerning, du tager dig for.

15 Hvert syvende Aar skal du holde Friaar. **2** Og
Friaaret skal holdes saaledes: Enhver, der har
en Fordring paa sin Næste, skal give Afkald derpaa;
han maa ikke kræve sin Næste og sin Broder, naar et
Friaar er udraabt for HERREN. **3** Udlændinge maa du
kræve; men det, du har til gode hos din Broder, skal
du give Afkald paa. **4** Dog, der bliver ingen fattige
hos dig; thi HERREN din Gud vil rigeligt velsigne dig i
det Land, HERREN din Gud vil give dig i Arv og Eje,
5 hvis du blot vil adlyde HERREN din Guds Røst, saa
du omhyggeligt handler efter alle disse Bud, som jeg
i Dag paalægger dig. **6** Thi HERREN din Gud vil
velsigne dig, som han lovede dig, og du skal laane
ud til mange Folk, men selv skal du ikke laane; og du
skal faa Magt over mange Folk, men de skal ikke faa
Magt over dig. **7** Naar der findes en fattig hos dig, en
af dine Brødre inden dine Porte et steds i dit Land,
som HERREN din Gud vil give dig, maa du ikke være
haardhjertet og lukke din Haand for din fattige Broder;
8 men du skal lukke din Haand op for ham og laane
ham, hvad han savner og trænger til. **9** Vogt dig for,
at ikke saadan nedrig Tanke kommer op i dig: »Der er
ikke længe til det syvende Aar, Friaaret!« saa du ser
med onde Øjne paa din fattige Broder og ikke giver
ham noget; thi da vil han raabe til HERREN over dig,
og du vil paadrage dig Synd. **10** Men du skal give
ham villigt uden at være fortrydelig i dit Hjerte over at
skulle give ham; thi for den Sags Skyld vil HERREN
din Gud velsigne dig i alt dit Virke, i alt, hvad du tager
dig for. **11** Thi der vil aldrig mangle fattige i Landet;
derfor byder jeg dig: Du skal villigt lukke din Haand
op for din nødlidende og fattige Broder i dit Land.
12 Naar en af dine Brødre, en hebraisk Mand eller
Kvinde, sælger sig til dig, skal han trælle for dig i
seks Aar, men i det syvende skal du give ham fri.
13 Og naar du giver ham fri, maa du ikke lade ham
gaa med tomme Hænder; **14** men du skal give ham
rigeligt med af dit Smaakvæg og fra din Lo og din

Perse; efter som HERREN din Gud velsigner dig,
skal du give ham. 15 Du skal komme i Hu, at du selv
var Træl i Ægypten, og at HERREN din Gud udløste
dig; derfor byder jeg dig dette i Dag. 16 Men hvis
han siger til dig: »Jeg vil ikke forlade dig, thi jeg har
faaet Kærlighed til dig og dit Hus og har det godt
hos dig«, 17 saa skal du tage en Syl og stikke den
igennem hans Øre ind i Døren, og saa skal han være
din Træl for Livstid. Og paa samme Maade skal du
bære dig ad med din Trælkvinde. 18 Du maa ikke
være fortrydelig over at skulle give ham fri; thi han har
ved sit Arbejde i de seks Aar ydet dig det dobbelte
af en Daglejers Løn; og HERREN vil velsigne dig i
alt, hvad du tager dig for. 19 Alle førstefødte Handyr,
der fødes dig mellem dit Hornkvæg og Smaakvæg,
skal du hellige HERREN din Gud; du maa hverken
bruge det førstefødte af dine Okser til Arbejde eller
klippe Ulden af det førstefødte af dine Faar. 20 For
HERREN din Guds Aasyn skal du sammen med din
Husstand fortære det Aar efter Aar paa det Sted,
HERREN udvælger. 21 Men hvis de har en Lyde,
hvis de er lamme eller blinde eller har en anden slem
Lyde, maa du ikke ofre dem til HERREN din Gud.
22 Inden dine Port kan du, baade de rene og urene
iblandt eder, fortære dem som Gazeller eller Hjorte.
23 Kun Blodet maa du ikke nyde; det skal du lade
løbe ud paa Jorden som Vand.

16 Tag Vare paa Abib Maaned og hold Paaske
for HERREN din Gud; thi i Abib Maaned førte
HERREN din Gud dig ved Nattetide ud af Ægypten.
2 Og som Paaskeoffer til HERREN din Gud skal
du slagte Smaakvæg og Hornkvæg paa det Sted,
HERREN din Gud udvælger til Bolig for sit Navn.
3 Du maa ikke spise syret Brød dertil. I syv Dage skal
du spise usyret Brød dertil, Trængselsbrød — thi i
største Hast drog du ud af Ægypten — for at du kan
ihukomme den Dag, du drog ud af Ægypten, saa
længe du lever. 4 Hele syv Dage maa der ikke findes
Surdejg nogetsteds inden for dine Landemærker. Af
Kødet, som du slagter om Aftenen den første Dag
maa intet ligge Natten over til næste Morgen. 5 Du
har ingensteds Lov at slagte Paaskeofferet inden
dine Porte, som HERREN din Gud giver dig; 6 men
paa det Sted, HERREN din Gud udvælger til Bolig
for sit Navn, der skal du slagte Paaskeofferet om
Aftenen ved Solnedgang, paa det Tidspunkt du drog
ud af Ægypten. 7 Og du skal koge det og spise
det paa det Sted, HERREN din Gud udvælger, og
næste Morgen skal du vende hjemad og drage til
dine Boliger. 8 I seks Dage skal du spise usyrede
Brød, og paa den syvende skal der være festlig
Samling for HERREN din Gud, du maa intet Arbejde
udføre. 9 Syv Uger skal du tælle frem; den Dag du
sætter Seglen til Kornet, skal du begynde at tælle.
10 Saa skal du fejre Ugefesten for HERREN din
Gud med saa mange frivillige Gaver, du vil give,
efter som HERREN din Gud velsigner dig. 11 Og
du skal være glad for HERREN din Guds Aasyn
paa det Sted, HERREN din Gud udvælger til Bolig
for sit Navn, sammen med din Søn og Datter, din
Træl og Trælkvinde, Leviten inden dine Porte, den
fremmede, den faderløse og Enken, som bor hos
dig. 12 Og du skal komme i Hu, at du var Træl i
Ægypten, og omhyggeligt holde disse Anordninger.
13 Løvhyttefesten skal du fejre i syv Dage, naar du har
indsamlet Udbyttet fra din Tærskeplads og din Perse;
14 og du skal være glad paa din Højtid sammen
med din Søn og Datter, din Træl og Trælkvinde,
Leviten, den fremmede, den faderløse og Enken
inden dine Porte. 15 Syv Dage skal du holde Højtid for
HERREN din Gud, paa det Sted HERREN udvælger,
thi HERREN din Gud vil velsigne dig i alt, hvad du
avler, og alt, hvad du arbejder med; derfor skal du
kun være glad. 16 Tre Gange om Aaret skal alle
af Mandkøn hos dig stedes for HERREN din Guds
Aasyn, paa det Sted han udvælger, paa de usyrede
Brøds Fest, Ugefesten og Løvhyttefesten; og man
maa ikke stedes for HERRENS Aasyn med tomme
Hænder; 17 men enhver skal komme med, hvad
han kan give efter den Velsignelse, HERREN din
Gud giver dig. 18 Dommere og Tilsynsmænd skal du
indsætte dig overalt inden dine Porte, som HERREN
din Gud vil give dig, rundt om i dine Stammer, og de
skal dømme Folket paa retfærdig Vis. 19 Du maa ikke
bøje Retten, ikke vise Personsanseelse og ikke tage
imod Bestikkelse; thi Bestikkelse gør Vismænd blinde
og forplumrer de retfærdiges Sag. 20 Ret, kun Ret
skal du stræbe efter, for at du kan leve og beholde
det Land, som HERREN din Gud vil give dig. 21
Du maa ikke plante dig nogen Asjerastøtte, noget
som helst Træ ved Siden af det Alter, du rejser for
HERREN din Gud. 22 Heller ikke maa du rejse dig
nogen Stenstøtte; dem hader HERREN din Gud.

17 Du maa ikke ofre HERREN din Gud en Okse
eller et Stykke Smaakvæg, som har nogen
Lyde, nogen som helst Fejl; thi det er HERREN din
Gud en Vederstyggelighed. 2 Naar der et steds i
din Midte inden dine Porte, som HERREN din Gud
vil give dig, findes nogen, Mand eller Kvinde, der
gør, hvad der er ondt i HERREN din Guds Øjne, og

overtræder hans Pagt, 3 idet han gaar hen og dyrker
andre Guder og tilbeder dem, Solen, Maanen eller
Himmelens hele Hær, hvad jeg ikke har paalagt eder,
4 og det bliver dig meldt, saa du faar det at høre, da
skal du omhyggeligt undersøge Sagen, og hvis det
viser sig, at det virkelig forholder sig saaledes, at der
er øvet en saadan Vederstyggelighed i Israel, 5 da
skal du føre Manden eller Kvinden, som har øvet
denne Udaad, ud til Byporten, hvad enten det nu er
en Mand eller en Kvinde, og stene dem til Døde. 6
Paa to eller tre Vidners Udsagn skal Dødsdommen
udføres; den maa ikke udføres paa et enkelt Vidnes
Udsagn. 7 Vidnernes Haand skal først løfte sig imod
ham for at slaa ham ihjel, siden alle de andres Haand.
Saaledes skal du udrydde det onde af din Midte. 8
Naar en Retssag angaaende Blodsudgydelse eller
et Ejendomsspørgsmaal eller Legemsskade, naar i
det hele en eller anden Retstrætte inden dine Porte
er dig for vanskelig, skal du staa op og drage til det
Sted, HERREN din Gud udvælger, 9 og henvende
dig til Levitpræsterne og den Dommer, som er der til
den Tid, og spørge dem til Raads, saa skal de give
dig til Kende, hvorledes der skal dømmes i Sagen.
10 Og du skal rette dig efter den Afgørelse, de giver
dig til Kende fra det Sted, HERREN udvælger, og
omhyggeligt handle efter alt det, som de lærer dig.
11 Efter den Vejledning, de giver dig, og efter den
Kendelse, de kundgør dig, skal du handle uden at
vige til højre eller venstre fra, hvad de giver dig til
Kende. 12 Og den Mand, der formaster sig til ikke at
lyde Præsten, som gør Tjeneste der for HERREN
din Gud, eller Dommeren, den Mand skal dø, og du
skal udrydde det onde af Israel. 13 Og det skal høres
i hele Folket, saa de gribes af Frygt og ikke mere
handler formasteligt. 14 Naar du kommer ind i det
Land, HERREN din Gud vil give dig, og faar taget
det i Besiddelse og fæstet Bo der, og du saa faar
den Tanke, at du vil have en Konge over dig ligesom
alle de andre Folk rundt om dig, 15 saa maa du kun
sætte den Mand til Konge over dig, som HERREN din
Gud udvælger. Af dine Brødres Midte skal du tage
dig en Konge. En fremmed, der ikke hører til dine
Brødre, maa du ikke tage til Konge over dig. 16 Kun
maa han ikke holde mange Heste og sende Folket
tilbage til Ægypten for at skaffe sig mange Heste;
thi HERREN har jo sagt til eder: »I maa ikke mere
vende tilbage ad den Vej!« 17 Heller ikke maa han
have mange Hustruer, for at hans Hjerte ikke skal
forledes til Frafald, og han maa ikke samle sig Sølv
og Guld i Overflod. 18 Naar han saa har sat sig paa
Tronen, skal han skaffe sig en Afskrift af denne Lov
hos Levitpræsterne; 19 og han skal have den hos sig
og læse i den alle sine Levedage, at han kan lære
at frygte HERREN sin Gud, saa han tager Vare paa
alle denne Lovs Ord og paa disse Anordninger og
holder dem, 20 for at hans Hjerte ikke skal hovmode
sig over hans Brødre eller vige til højre eller venstre
fra Budet, at han og hans Sønner i lange Tider maa
have Kongemagten i Israel.

18 Levitpræsterne, hele Levis Stamme, skal ikke
have arvelod og Del sammen med det øvrige
Israel, men leve af HERRENS Ildofre og af det, der
tilfalder ham. 2 Han maa ikke eje nogen Arvelod
blandt sine Brødre; HERREN er hans Arvelod, som
han lovede ham. 3 Og dette skal være den Ret,
Præsterne har Krav paa hos Folket, hos dem, der
slagter Ofre, være sig Okser eller Smaakvæg: Han
skal give Præsten Boven, Kæberne og Kallunet. 4
Det første af dit Korn, din Most og din Olie og den
første Uld af dine Faar skal du give ham. 5 Thi
ham har HERREN din Gud udvalgt blandt alle dine
Stammer, saa at han og hans Sønner altid skal gøre
Præstetjeneste i HERRENS Navn. 6 Naar en Levit
inden dine Porte et steds i Israel, hvor han har haft sit
Ophold, kommer til det Sted, HERREN udvælger —
det staar ham frit for at komme, hvis han vil — 7 maa
han gøre Præstetjeneste i HERREN sin Guds Navn,
lige saa vel som alle hans Brødre, de andre Leviter,
der staar for HERRENS Aasyn der. 8 De skal nyde
samme Ret, fraregnet hvad enhver er kommet til ved
Salg af sin Fædrenearv. 9 Naar du kommer ind i det
Land, HERREN din Gud vil give dig, maa du ikke
lære at efterligne disse Folks Vederstyggeligheder. 10
Der maa ingen findes hos dig, som lader sin Søn
eller Datter gaa igennem Ilden, ingen, som driver
Spaadomskunst, tager Varsler, er Sandsiger eller
øver Trolddom, 11 ingen, som foretager Besværgelse
eller gør Spørgsmaal til Genfærd og Sandsigeraander
og henvender sig til de døde; 12 thi enhver, der
gør sligt, er HERREN vederstyggelig, og for disse
Vederstyggeligheders Skyld er det, at HERREN din
Gud driver dem bort foran dig. 13 Ustraffelig skal du
være for HERREN din Gud. 14 Thi disse Folk, som
du skal drive bort, hører paa dem, der tager Varsler
og driver Spaadomskunst; men sligt har HERREN din
Gud ikke tilladt dig. 15 HERREN din Gud vil lade en
Profet som mig fremstaa af din Midte, af dine Brødre;
ham skal I høre paa. 16 Saaledes udbad du dig det
jo af HERREN din Gud ved Horeb, den Dag I var
forsamlede, da du sagde: »Lad mig ikke mere høre
HERREN min Guds Røst og se denne vældige Ild,

at jeg ikke skal dø!« 17 Da sagde HERREN til mig:
»De har talt rettelig! 18 Jeg vil lade en Profet som dig
fremstaa for dem af deres Brødre og lægge mine
Ord i hans Mund, og han skal sige dem alt, hvad
jeg byder ham! 19 Og enhver, der ikke vil høre mine
Ord, som han taler i mit Navn, ham vil jeg kræve til
Regnskab. 20 Men den Profet, der formaster sig til
at tale noget i mit Navn, som jeg ikke har paalagt
ham at tale, eller taler i en anden Guds Navn, den
Profet skal dø!« 21 Og hvis du tænker ved dig selv:
»Hvorledes skal vi kende det Ord, HERREN ikke har
talt?« 22 saa vid: Hvad en Profet taler i HERRENS
Navn, uden at det sker og indtræffer, det er noget,
HERREN ikke har talt. I Formastelighed har Profeten
udtalt det, og du skal ikke være bange for ham!

19 Naar HERREN din Gud faar udryddet de Folk,
hvis Land HERREN din Gud vil give dig, og
du faar dem drevet bort og har bosat dig i deres
Byer og Huse, 2 da skal du udtage dig tre Byer midt
i dit Land, som HERREN din Gud giver dig i Eje.
3 Du skal sætte Vejen til dem i Stand og dele dit
Landomraade, som HERREN din Gud tildeler dig, i
tre Dele, for at enhver Manddraber kan ty derhen. 4
Men om de Manddrabere, der har Ret til at ty derhen
for at redde Livet, gælder følgende: Naar nogen af
Vanvare slaar sin Næste ihjel, uden at han i Forvejen
har baaret Nag til ham, 5 naar saaledes en gaar med
sin Næste ud i Skoven for at fælde Træer, og hans
Haand svinger Øksen for at fælde et Træ, og Jernet
farer ud af Skaftet og rammer hans Næste, saa han
dør, da maa han ty til en af disse Byer og redde
Livet, 6 for at ikke Blodhævneren i Ophidselse skal
sætte efter Manddraberen og, fordi Vejen er for lang,
indhente ham og slaa ham ihjel, skønt han ikke havde
fortjent Døden, eftersom han ikke i Forvejen havde
baaret Nag til ham. 7 Derfor giver jeg dig dette Bud:
Tre Byer skal du udtage dig! 8 Og dersom HERREN
din Gud udvider dine Landemærker, som han tilsvor
dine Fædre, og giver dig hele det Land, han lovede at
give dine Fædre, 9 fordi du omhyggeligt overholder
alle disse Bud, som jeg i Dag paalægger dig, idet
du elsker HERREN din Gud og vandrer paa hans
Veje alle Dage, saa skal du føje endnu tre Byer til
disse tre, 10 for at der ikke skal udgydes uskyldigt
Blod i dit Land, som HERREN din Gud giver dig i
Eje, saa du paadrager dig Blodskyld. 11 Men naar en
Mand, som bærer Nag til sin Næste, lægger sig paa
Lur efter ham, overfalder ham og slaar ham ihjel, og
han saa flygter til en af disse Byer, 12 skal hans Bys
Ældste sende Bud og lade ham hente hjem derfra og
overgive ham i Blodhævnerens Haand, og han skal
lade sit Liv. 13 Skaan ham ikke, men rens Israel for
den uskyldiges Blod, at det maa gaa dig vel. 14 Du
maa ikke flytte din Næstes Markskel, som tidligere
Slægter har sat, ved den Arvelod, du faar tildelt i
det Land, HERREN din Gud vil give dig i Eje. 15 En
enkelt kan ikke optræde som Vidne mod en Mand,
naar det angaar Misgerning eller Synd, hvad Synd
det end er, han begaar; kun paa to eller tre Vidners
Udsagn kan en Sag afgøres. 16 Naar et ondsindet
Vidne optræder mod nogen og beskylder ham for
Lovbrud, 17 skal begge de stridende fremstille sig
for HERRENS Aasyn, for de Præster og Dommere,
der er til den Tid, 18 og Dommerne skal undersøge
Sagen grundigt, og hvis det viser sig, at Vidnet er et
falsk Vidne, der har aflagt falsk Vidnesbyrd mod sin
Broder, 19 saa skal I gøre med ham, som han havde
til Hensigt at gøre med sin Broder; du skal udrydde
det onde af din Midte. 20 Naar da de andre hører det,
vil de gribes af Frygt og ikke mere øve en saadan
Udaad i din Midte. 21 Du maa ikke vise Skaansel: Liv
for Liv, Øje for Øje, Tand for Tand, Haand for Haand,
Fod for Fod!

20 Naar du drager i Krig mod din Fjende og faar
Øje paa Heste, Vogne og Krigsfolk, der er
talrigere end du selv, skal du ikke blive bange for
dem; thi HERREN din Gud er med dig, han, som
førte dig op fra Ægypten. 2 Naar I rykker ud til Kamp,
skal Præsten træde frem og tale til Folket, 3 og han
skal sige til dem: »Hør, Israel! I rykker i Dag ud til
Kamp mod eders Fjender, lad ikke eders Hjerte være
forsagt, frygt ikke, forfærdes ikke og vær ikke bange
for dem! 4 Thi HERREN eders Gud drager med eder
for at stride for eder mod eders Fjender og give eder
Sejr.« 5 Og Tilsynsmændene skal tale saaledes til
Folket: »Er der nogen, som har bygget et nyt Hus og
endnu ikke indviet det, maa han have Lov at vende
hjem til sit Hus, for at ikke en anden skal indvie det,
om han falder i Slaget. 6 Og er der nogen, som har
plantet en Vingaard og ikke taget den i Brug, maa
han have Lov at vende hjem til sit Hus, for at ikke en
anden skal tage den i Brug, om han falder i Slaget. 7
Og er der nogen, som har trolovet sig med en Kvinde,
men endnu ikke taget hende til Hustru, maa han have
Lov at vende hjem til sit Hus, for at ikke en anden
skal tage hende til Hustru, om han falder i Slaget.« 8
Og Tilsynsmændene skal fremdeles tale til Folket og
sige: »Er der nogen, som er bange og forsagt, maa
han have Lov at vende hjem til sit Hus, for at ikke
hans Brødre skal blive forsagte, som han selv er det!«

9 Naar saa Tilsynsmændene er færdige med at tale
til Folket, skal der sættes Høvedsmænd i Spidsen
for Folket. 10 Naar du rykker frem til Angreb paa en
By, skal du først tilbyde den Fred. 11 Hvis den da
tager mod Fredstilbudet og aabner sine Porte for dig,
skal alle Folk, som findes i den, være dine livegne og
trælle for dig. 12 Vil den derimod ikke slutte Fred,
men kæmpe med dig, da skal du belejre den, 13 og
naar HERREN din Gud giver den i din Haand, skal du
hugge alle af Mandkøn ned med Sværdet. 14 Men
Kvinderne, Børnene, Kvæget og alt, hvad der er i
Byen, alt, hvad der røves i den, maa du tage som
Bytte, og du maa gøre dig til gode med det, som røves
fra dine Fjender, hvad HERREN din Gud giver dig. 15
Saaledes skal du bære dig ad med alle de Byer, som
ligger langt fra dig og ikke hører til disse Folkeslags
Byer her; 16 men i disse Folks Byer, som HERREN
din Gud giver dig i Eje, maa du ikke lade en eneste
Sjæl i Live. 17 Paa dem skal du lægge Band, paa
Hetiterne, Amoriterne, Kana'anæerne, Perizziterne,
Hivviterne og Jebusiterne, som HERREN din Gud
har paalagt dig, 18 for at de ikke skal lære eder at
efterligne alle deres Vederstyggeligheder, som de
øver til Ære for deres Guder, saa I forsynder eder
mod HERREN eders Gud. 19 Naar du ved Belejringen
af en By maa holde den indesluttet i lang Tid for at
indtage den, maa du ikke ødelægge de Træer, der
hører til den, ved at svinge Øksen imod dem; fra dem
faar du Føde; dem maa du ikke hugge om; thi mon
Markens Træer er Mennesker, at de ogsaa skulde
rammes af Belejringen? 20 Kun Træer, du ved, ikke
bærer spiselig Frugt, maa du ødelægge og fælde for
at bygge Belejringsværker mod den By, som er i Krig
med dig, til den falder.

21 Naar man i det Land, HERREN din Gud vil
give dig i Eje, finder en liggende dræbt paa
Marken, uden at det vides, hvem der har slaaet ham
ihjel, 2 da skal dine Ældste og Dommere gaa ud og
maale Afstanden til de Byer, som ligger rundt om den
dræbte. 3 Derpaa skal de Ældste i den By, der ligger
nærmest ved den dræbte, tage en Kvie, som ikke
har været brugt til Arbejde eller baaret Aag, 4 og
Byens Ældste skal trække Kvien ned i en Dal med
stedserindende Vand, som ikke dyrkes og besaaes,
og der i Dalen skal de sønderbryde Nakken paa
Kvien. 5 Saa skal Præsterne, Levis Sønner, træde
til — thi dem har HERREN din Gud udvalgt til sin
Tjeneste og til at velsigne i HERRENS Navn, og efter
deres Ord skal al Trætte og enhver Sag, der vedrører
Legemsskade, afgøres — 6 og alle de Ældste i
den By, der ligger nærmest ved den dræbte, skal
tvætte deres hænder over Kvien, hvis Nakke blev
sønderbrudt i Dalen, 7 og bekende: »Vore Hænder
har ikke udgydt dette Blod, og vore Øjne har ikke
set det! 8 Tilgiv, HERRE, dit Folk Israel, som du
udløste, og lad ikke dit Folk Israel undgælde for det
uskyldige Blod!« Saa skal der skaffes dem Soning for
Blodskylden. 9 Du skal skaffe det uskyldige Blod bort
fra dig. Det skal gaa dig vel, naar du gør, hvad der
er ret i HERRENS Øjne. 10 Naar du drager i Krig
mod dine Fjender, og HERREN din Gud giver dem i
din Haand, og du tager Fanger iblandt dem 11 og
blandt Fangerne faar Øje paa en Kvinde, som ser
godt ud, og faar Kærlighed til hende og ønsker at
tage hende til Ægte, 12 da skal du føre hende ind i
dit Hus, og hun skal klippe sit Haar af, skære sine
Negle, 13 aflægge sin Fangedragt og opholde sig
en Maanedstid i dit Hus og græde over sin Fader
og Moder. Saa kan du gaa ind til hende og ægte
hende, saa hun bliver din Hustru. 14 Men hvis du
ikke mere synes om hende, skal du give hende fri, du
maa ikke sælge hende for Penge; du maa ikke være
hensynsløs imod hende, eftersom du har krænket
hende. 15 Naar en Mand har to Hustruer, en han
elsker, og en han tilsidesætter, og de føder ham
Sønner, baade Yndlingshustruen og den tilsidesatte,
og den førstefødte er den tilsidesattes Søn, 16
saa maa Manden, naar han skifter sin Ejendom
mellem Sønnerne, ikke give Yndlingshustruens Søn
Førstefødselsretten til Skade for den førstefødte, den
tilsidesattes Søn. 17 Men han skal anerkende den
førstefødte, den tilsidesattes Søn, som førstefødt, og
give ham dobbelt Del af alt, hvad han ejer; thi han er
Førstegrøden af hans Manddomskraft, og hans er
Førstefødselsretten. 18 Naar nogen har en vanartet
og genstridig Søn, der ikke vil adlyde sine Forældres
Røst og, selv naar de trygler ham, ikke adlyder dem,
19 saa skal hans Forældre tage ham med Magt og
føre ham ud til de Ældste i hans By og til Porten
der 20 og sige til Byens Ældste: »Vor Søn her er
vanartet og genstridig; han vil ikke adlyde os, men er
en Ødeland og Drukkenbolt.« 21 Derpaa skal alle
Mændene i hans By stene ham til Døde. Saaledes
skal du udrydde det onde af din Midte, og hele Israel
skal høre det og gribes af Frygt. 22 Naar en Mand har
gjort sig skyldig i en Synd, der straffes med Døden, og
aflives, og du hænger ham op i et Træ, 23 saa maa
hans Lig ikke blive hængende Natten over i Træet;
men du skal begrave ham samme Dag; thi en hængt
er en Guds Forbandelse, og du maa ikke gøre dit
Land urent, som HERREN din Gud vil give dig i Eje.

22 Naar du ser din Broders Okse eller Faar løbe
løse om, maa du ikke undlade at tage dig af
dem, men du skal bringe dem tilbage til din Broder.
2 Og hvis din Broder ikke bor i Nærheden af dig,
eller du ikke ved, hvis Dyret er, skal du tage det
ind i dit Hus, og det skal være hos dig, indtil din
Broder spørger efter det; saa skal du give ham det
tilbage. **3** Paa samme Maade skal du forholde dig
med hans Æsel, med hans Klæder og med alt, hvad
der bliver borte for din Broder, naar du finder det.
Du maa ikke undlade at tage dig af det. **4** Naar du
ser din Broders Okse eller Æsel styrte paa Vejen,
maa du ikke undlade at tage dig af dem, men du
skal hjælpe ham med at faa dem op. **5** En Kvinde
maa ikke bære Mandsdragt, og en Mand maa ikke
iføre sig Kvindeklæder; thi enhver, der gør det, er
HERREN din Gud en Vederstyggelighed. **6** Naar
du paa din Vej træffer paa en Fuglerede i et Træ
eller paa Jorden med Unger eller Æg, og Moderen
ligger paa Ungerne eller Æggene, maa du ikke tage
Moderen sammen med Ungerne; **7** Ungerne kan
du tage, men Moderen skal du lade flyve, for at det
maa gaa dig vel og du maa faa et langt Liv. **8** Naar
du bygger et nyt Hus, skal du sætte Rækværk om
Taget, for at du ikke skal bringe Blodskyld over dit
Hus, hvis nogen falder ned derfra. **9** Du maa ikke saa
to Slags Sæd i din Vingaard, ellers hjemfalder det
hele til Helligdommen, baade Sæden, du saaede, og
Udbyttet af Vingaarden. **10** Du maa ikke pløje med en
Okse og et Æsel sammen. **11** Du maa ikke bære Tøj,
som er vævet baade af Uld og Hør. **12** Du skal sætte
Kvaster i de fire Hjørner af din Kappe, som du hyller
dig i. **13** Naar en Mand efter at have ægtet en Kvinde
og søgt Samkvem med hende faar Uvilje imod hende
14 og siger hende skammelige Ting paa og udspreder
ondt Rygte om hende, idet han siger: »Jeg tog denne
Kvinde til Ægte, men da jeg havde Samkvem med
hende, fandt jeg ikke hos hende Tegnet paa, at hun
var Jomfru!« **15** saa skal den unge Kvindes Forældre
bringe Jomfrutegnet hen til Byens Ældste i Byporten;
16 og Pigens Fader skal sige til de Ældste: »Jeg
gav denne Mand min Datter til Hustru, men han har
faaet Uvilje imod hende, **17** og nu siger han hende
skammelige Ting paa og siger: Jeg har ikke hos din
Datter fundet Tegnet paa, at hun var Jomfru! Men her
er Jomfrutegnet!« Og dermed skal de brede Klædet
ud for Byens Ældste. **18** Da skal Byens Ældste tage
Manden og revse ham; **19** og de skal paalægge ham
en Bøde paa hundrede Sekel Sølv og give den unge
Kvindes Fader dem, fordi han udspredte ondt Rygte
om en Jomfru i Israel. Og han skal beholde hende
som Hustru og har ikke Lov til at skille sig fra hende,
saa længe han lever. **20** Men hvis Beskyldningen er
sand, hvis den unge Kvindes Jomfrutegn ikke findes,
21 skal man føre hende hen foran hendes Faders
Husdør, og Mændene i hendes By skal stene hende
til Døde, fordi hun har begaaet en Udaad i Israel ved
at bedrive Hor i sin Faders Hus. Saaledes skal du
udrydde det onde af din Midte. **22** Naar en Mand
gribes i Samleje med en gift Kvinde, skal de begge
dø, baade Manden, der laa hos Kvinden, og Kvinden
selv. Saaledes skal du udrydde det onde af Israel. **23**
Naar en Mand inde i Byen træffer en Jomfru, der er
trolovet med en anden, og har Samleje med hende,
24 skal I føre dem begge ud til Byens Port og stene
dem til Døde, Pigen fordi hun ikke skreg om Hjælp i
Byen, og Manden, fordi han krænkede sin Næstes
Brud. Saaledes skal du udrydde det onde af din
Midte. **25** Men hvis Manden træffer den trolovede
Pige ude i det fri og tiltvinger sig Samleje med hende,
skal kun Manden, der havde Samleje med hende, dø.
26 Pigen derimod skal du ikke gøre noget; hun har
ikke begaaet nogen Synd, som fortjener Døden; thi
dermed er det, som naar en overfalder sin Næste
og slaar ham ihjel; **27** han traf hende jo ude i det fri,
og den trolovede Pige skreg, men ingen kom hende
til Hjælp. **28** Naar en Mand træffer en Jomfru, der
ikke er trolovet, og tiltvinger sig Samleje med hende,
og de gribes paa fersk Gerning, **29** skal den Mand,
der havde Samleje med hende, give Pigens Fader
halvtredsindstyve Sekel Sølv og tage hende til Ægte,
fordi han krænkede hende; og han har ikke Ret til at
skille sig fra hende, saa længe han lever. **30** Ingen
maa ægte sin Faders Hustru eller løfte sin Faders
Tæppe.

23 Ingen, der er gildet ved Knusning eller Snit, har
Adgang til HERRENS Forsamling. **2** Ingen, som
er født i blandet Ægteskab, har Adgang til HERRENS
Forsamling; end ikke i tiende Led har hans Afkom
Adgang til HERRENS Forsamling. **3** Ingen Ammonit
eller Moabit har Adgang til HERRENS Forsamling;
end ikke i tiende Led har deres Afkom nogen Sinde
Adgang til HERRENS Forsamling, **4** fordi de ikke
kom eder i Møde med Brød eller Vand undervejs, da I
drog bort fra Ægypten, og fordi han lejede Bileam,
Beors Søn, fra Petor i Aram-Naharajim, imod dig til
at forbande dig; **5** men HERREN din Gud vilde ikke
høre paa Bileam, og HERREN din Gud forvandlede
Forbandelsen til Velsignelse, fordi HERREN din Gud
elskede dig. **6** Du skal aldrig i Evighed bekymre
dig om deres Velfærd og Lykke! **7** Derimod maa du

ikke afsky Edomiterne, thi det er dine Brødre. Heller
ikke Ægypterne maa du afsky, thi du har levet som
fremmed i deres Land. 8 Deres Efterkommere maa
have Adgang til HERRENS Forsamling i tredje Led. 9
Naar du gaar i Krig mod dine Fjender og lægger dig i
Lejr, saa vogt dig for alt, hvad der er utilbørligt. 10
Findes der nogen hos dig, der paa Grund af en natlig
Hændelse ikke er ren, skal han gaa uden for Lejren,
han maa ikke komme ind i Lejren; 11 naar det lakker
mod Aften, skal han tvætte sig med Vand, og naar
Solen gaar ned, maa han atter komme ind i Lejren.
12 Du skal have en afsides Plads uden for Lejren,
hvor du kan gaa for dig selv; 13 og du skal have
en Pind i dit Bælte, og naar du sætter dig derude,
skal du med den grave et Hul og bagefter tildække
dine Udtømmelser. 14 Thi HERREN din Gud drager
med midt i din Lejr for at hjælpe dig og give dine
Fjender i din Magt; derfor skal din Lejr være hellig,
for at han ikke skal se noget hos dig, der vækker
Væmmelse, og vende sig fra dig. 15 Du maa ikke
udlevere en Træl til hans Herre, naar han er flygtet fra
sin Herre og søger Tilflugt hos dig. 16 Han maa tage
Ophold i din Midte paa det Sted, han selv vælger,
inden dine Porte, hvor han helst vil være, og du maa
ikke gøre ham Men. 17 Ingen af Israels Døtre maa
være Skøge, og ingen af Israels Sønner maa være
Mandsskøge. 18 Du maa ikke for at opfylde et Løfte
bringe Skøgefortjeneste eller Hundeløn til HERREN
din Guds Hus; thi begge dele er HERREN din Gud en
Vederstyggelighed. 19 Du maa ikke tage Rente af
din Broder, hverken af Penge, Fødevarer eller andet,
som man kan tage Rente af. 20 Af Udlændinge maa
du tage Rente, men ikke af din Broder, hvis HERREN
din Gud skal velsigne dig i alt, hvad du tager dig for i
det Land, du skal ind og tage i Besiddelse. 21 Naar
du aflægger et Løfte til HERREN din Gud, maa du
ikke tøve med at indfri det; thi ellers vil HERREN din
Gud kræve det af dig, og du vil paadrage dig Skyld.
22 Men hvis du undlader at aflægge Løfter, paadrager
du dig ingen Skyld. 23 Hvad du engang har sagt, skal
du holde, og du skal gøre, hvad du frivilligt har lovet
HERREN din Gud, hvad du har udtalt med din Mund.
24 Naar du kommer ind i din Næstes Vingaard, maa
du spise alle de Druer, du har Lyst til, saa du bliver
mæt; men du maa ingen komme i din Kurv. 25 Naar
du gaar igennem din Næstes Sæd, maa du plukke
Aks med din Haand, men du maa ikke komme til din
Næstes Sæd med Segl.

24 Naar en Mand tager en Kvinde til Ægte, og
hun ikke vinder hans Yndest, fordi han finder
noget ved hende, der vækker Ubehag hos ham, og
han skriver hende et Skilsmissebrev og giver hende
det i Hænde og sender hende ud af sit Hjem, 2 saa
maa hun efter at have forladt hans Hjem gaa hen og
gifte sig med en anden Mand; 3 faar denne anden
Mand ogsaa Uvilje imod hende og skriver hende et
Skilsmissebrev og giver hende det i Hænde og sender
hende ud af sit Hjem, eller dør den anden Mand,
der havde taget hende til Ægte, 4 saa har hendes
første Mand, som havde sendt hende bort, ikke Ret til
igen at tage hende til Hustru, efter at hun er blevet
uren. Thi det er HERREN en Vederstyggelighed, og
du maa ikke bringe Brøde over det Land, HERREN
din Gud vil give dig i Eje. 5 Naar en Mand nylig har
taget sig en Hustru, skal han ikke drage med i Krig,
og der skal ikke paalægges ham nogen som helst
Forpligtelse; han skal have Frihed til at blive hjemme
et Aar og glæde sin Hustru, som han har ægtet. 6
Man maa ikke tage en Haandkværn i Pant, heller
ikke den øverste Møllesten; thi det var at tage Livet
selv i Pant. 7 Naar nogen gribes i at stjæle en af sine
Brødre blandt Israeliterne og gør ham Fortræd eller
sælger ham, da skal en saadan Tyv lade sit Liv. Du
skal udrydde det onde af din Midte. 8 Tag dig i Vare
med Spedalskhed, saa du meget omhyggeligt handler
efter alt, hvad Levitpræsterne lærer eder; som jeg har
paabudt dem, skal I omhyggeligt handle. 9 Kom i Hu,
hvad HERREN din Gud gjorde ved Mirjam undervejs,
da I drog bort fra Ægypten. 10 Naar du yder din
Næste et Laan, maa du ikke gaa ind i hans Hus for at
tage Pant af ham. 11 Du skal blive staaende udenfor,
og den Mand, du yder Laanet, skal bringe Pantet ud
til dig. 12 Hvis han er en fattig Mand, maa du ikke
lægge dig til Hvile med hans Pant; 13 ved Solnedgang
skal du give ham Pantet tilbage, for at han kan lægge
sig til Hvile i sin Kappe. Da velsigner han dig derfor,
og du staar retfærdiggjort for HERREN din Guds
Aasyn. 14 Du maa ikke forurette en nødlidende, fattig
Daglejer, hvad enten han hører til dine Brødre eller
de fremmede inden dine Porte nogetsteds i dit Land.
15 Dag for Dag skal du give ham hans Løn, saa at
Solen ikke gaar ned derover, thi han er nødlidende
og venter med Længsel derpaa. Ellers raaber han
til HERREN over dig, og du paadrager dig Skyld.
16 Fædre skal ikke lide Døden for Børns Skyld, og
Børn skal ikke lide Døden for Fædres Skyld. Enhver
skal lide Døden for sin egen Synd. 17 Du maa ikke
bøje Retten for den fremmede og den faderløse, og
du maa ikke tage Enkens Klædning i Pant. 18 Men
kom i Hu, at du var Træl i Ægypten, og at HERREN
din Gud udløste dig derfra. Derfor byder jeg dig at

handle saaledes. 19 Naar du bjærger din Høst paa din
Mark og glemmer et Neg paa Marken, maa du ikke
vende tilbage for at hente det; det skal tilfalde den
fremmede, den faderløse og Enken, for at HERREN
din Gud kan velsigne dig i alt, hvad du tager dig for. 20
Naar du slaar dine Oliven ned, maa du ikke bagefter
gennemsøge Grenene; den fremmede, den faderløse
og Enken skal det tilfalde. 21 Naar du høster din Vin,
maa du ikke holde Efterhøst; den fremmede, den
faderløse og Enken skal det tilfalde. 22 Kom i Hu, at
du selv var Træl i Ægypten; derfor byder jeg dig at
handle saaledes.

25 Naar der opstaar Strid mellem Mænd, og
de møder for Retten, skal man dømme dem
imellem; den, der har Ret, skal frikendes, den skyldige
dømmes. 2 Og dersom den skyldige idømmes Prygl,
skal Dommeren lade ham lægge sig paa Jorden og i
sit Paasyn lade ham faa det Antal Slag, der svarer til
hans Forseelse. 3 Fyrretyve Slag maa han lade ham
faa, men heller ikke flere, for at din Broder ikke skal
vanæres for dine Øjne, naar han faar endnu flere
Slag. 4 Du maa ikke binde Munden til paa en Okse,
naar den tærsker. 5 Naar flere Brødre bor sammen,
og en af dem dør uden at efterlade sig nogen Søn,
maa hans Enke ikke gifte sig med en fremmed Mand
uden for Slægten; men hendes Svoger skal gaa
til hende og tage hende til Ægte, idet han indgaar
Svogerægteskab med hende. 6 Og den første Søn,
hun føder, skal bære den afdøde Broders Navn, for
at hans Navn ikke skal udslettes af Israel. 7 Men
hvis Manden er uvillig til at ægte sin Svigerinde, skal
hun gaa hen til de Ældste i Byporten og sige: »Min
Svoger vægrer sig ved at opretholde sin Broders
Navn i Israel og vil ikke indgaa Svogerægteskab med
mig!« 8 Derpaa skal de Ældste i Byen stævne ham
for sig og tale ham til, og hvis han da fastholder sin
Beslutning og erklærer sig uvillig til at ægte hende, 9
skal hans Svigerinde i de Ældstes Paasyn gaa hen til
ham, drage hans Sko af hans Fod og spytte ham
i Ansigtet og tage til Orde og sige: »Saaledes gør
man ved den Mand, som ikke vil opbygge sin Broders
Slægt!« 10 Og hans Navn i Israel skal være: den
barfodedes Hus. 11 Naar der opstaar Trætte mellem
to Mænd, og den enes Hustru kommer til for at fri sin
Mand fra den andens Slag, og hun rækker sin Haand
ud og tager fat i den andens Blusel, 12 da skal du
hugge hendes Haand af; du maa ikke vise Skaansel.
13 Du maa ikke have to Slags Vægtlodder i din Pung,
større og mindre. 14 Du maa ikke have to Slags Efaer
i dit Hus, en større og en mindre. 15 Fuldvægtige
Lodder og Efaer, der holder Maal, skal du have, for at
du kan faa et langt Liv i det Land, HERREN din Gud
vil give dig. 16 Thi en Vederstyggelighed for HERREN
din Gud er enhver, der øver sligt, enhver, der begaar
Svig. 17 Kom i Hu, hvad Amalekiterne gjorde imod dig
undervejs, da I drog bort fra Ægypten, 18 hvorledes
de kom imod dig undervejs og uden at frygte Gud
huggede alle dine udmattede Efternølere ned, da du
var træt og mødig. 19 Naar derfor HERREN din Gud
giver dig Ro for alle dine Fjender rundt om i det Land,
HERREN din Gud vil give dig i Arv og Eje, da skal du
udrydde ethvert Minde om Amalek. Glem det ikke!

26 Naar du kommer ind i det Land, HERREN din
Gud giver dig til Arv, og tager det i Besiddelse
og bosætter dig deri, 2 skal du tage en Del af
Førstegrøden af alle de Jordens Frugter, som du
høster af det Land, HERREN din Gud giver dig, og
lægge dem i en Kurv og begive dig til det Sted,
HERREN din Gud udvælger til Bolig for sit Navn.
3 Naar du saa kommer til den Præst, som er der
paa den Tid, skal du sige til ham: »Jeg vidner i Dag
for HERREN din Gud, at jeg er kommet ind i det
Land, HERREN tilsvor vore Fædre at ville give os.«
4 Saa skal Præsten tage Kurven af din Haand og
sætte den hen foran HERREN din Guds Alter. 5
Derpaa skal du tage til Orde og sige for HERREN
din Guds Aasyn: »En omvankende Aramæer var
min Stamfader; han drog ned til Ægypten og boede
der som fremmed med nogle faa Mænd, men der
blev han til et stort, mægtigt og talrigt Folk. 6 Men
Ægypterne mishandlede og plagede os og paalagde
os haardt Trællearbejde; 7 da raabte vi til HERREN,
vore Fædres Gud, og HERREN hørte vor Røst og saa
til vor Elendighed, Møje og Trængsel; 8 og HERREN
førte os ud af Ægypten med stærk Haand og udstrakt
Arm, med store, forfærdelige Gerninger og med Tegn
og Undere; 9 og han førte os til dette Sted og gav
os dette Land, et Land, der flyder med Mælk og
Honning. 10 Og her bringer jeg nu Førstegrøden af
Frugterne af den Jord, du har givet mig, HERRE!«
Derpaa skal du stille Kurven hen for HERREN din
Guds Aasyn og tilbede for HERREN din Guds Aasyn
11 og saa være glad over alt det gode, HERREN din
Gud giver dig, sammen med din Husstand, Leviten
og den fremmede, der bor i din Midte. 12 Naar du det
tredje Aar, Tiendeaaret, er færdig med at aflevere
hele Tienden af din Afgrøde og har givet Leviten, den
fremmede, den faderløse og Enken den, saa de kan
spise sig mætte inden dine Porte, 13 da skal du sige
for HERREN din Guds Aasyn: »Jeg har leveret det

hellige ud fra mit Hus, jeg har ogsaa givet Leviten,
den fremmede, den faderløse og Enken det efter alt
dit Bud, som du har givet os; jeg har ikke overtraadt
noget af dine Bud og intet glemt. 14 Jeg har ikke
spist deraf, medens jeg havde Sorg, jeg har ikke
været uren, da jeg afleverede det, og jeg har ikke
givet en død noget deraf, jeg har adlydt HERREN
min Guds Røst, jeg har handlet nøje efter dit Bud. 15
Se derfor ned fra din hellige Bolig, fra Himmelen, og
velsign dit Folk Israel og den Jord, du gav os, som du
tilsvor vore Fædre, et Land, der flyder med Mælk og
Honning!« 16 I Dag byder HERREN din Gud dig at
handle efter disse Anordninger og Lovbud; hold dem
derfor omhyggeligt af hele dit Hjerte og hele din Sjæl!
17 Du har i Dag ladet HERREN tilsige dig, at han vil
være din Gud, og at han vil sætte dig højt over alle
Folk, som han har skabt, til Pris og Berømmelse og
Ære. 18 Og HERREN har i Dag ladet dig tilsige ham,
at du vil være hans Ejendomsfolk, som han har sagt
dig, og tage Vare paa alle hans Bud, 19 og at du
vil gaa paa hans Veje og holde hans Anordninger,
Bud og Lovbud og høre hans Røst, og at du vil være
HERREN din Gud et helligt Folk, som han har sagt.

27 Derpaa bød Moses og Israels Ældste Folket:
»Hold alle de Bud, jeg i Dag paalægger eder!
2 Og den Dag I gaar over Jordan ind i det Land,
HERREN din Gud vil give dig, skal du oprejse dig
nogle store Sten og kalke dem over, 3 og paa dem
skal du skrive alle denne Lovs Ord, saa snart du er
kommet over, for at du kan drage ind i det Land,
HERREN din Gud vil give dig, et Land, der flyder
med Mælk og Honning, som HERREN, dine Fædres
Gud, lovede dig. 4 Og naar I er kommet over Jordan,
skal I oprejse disse Sten, om hvilke jeg i Dag giver
eder Paalæg, paa Ebals Bjerg og kalke dem over. 5
Og der skal du bygge HERREN din Gud et Alter, et
Alter af Sten, som du ikke har svunget Jern over; 6
af utilhugne Sten skal du bygge HERREN din Guds
Alter, og paa det skal du ofre Brændofre til HERREN
din Gud, 7 og du skal ofre Takofre og holde Maaltid
der og være glad for HERREN din Guds Aasyn.
8 Og paa Stenene skal du skrive alle denne Lovs
Ord tydeligt og klart!« 9 Derpaa talte Moses og
Levitpræsterne til hele Israel og sagde: »Hør efter i
Stilhed, Israel! I Dag er du blevet HERREN din Guds
Folk! 10 Saa lyt da til HERREN din Guds Røst og hold
hans Bud og Anordninger, som jeg i Dag paalægger
dig!« 11 Og Moses bød paa denne Dag Folket: 12
»Naar I er kommet over Jordan, skal den ene Del af
eder tage Plads paa Garizims Bjerg for at velsigne
Folket, nemlig Simeon, Levi, Juda, Issakar, Josef
og Benjamin; 13 og den anden skal tage Plads paa
Ebals Bjerg for at forbande, nemlig Ruben, Gad, Aser,
Zebulon, Dan og Naftali.« 14 Og Leviterne skal tage
til Orde og med høj Røst sige til alle Israels Mænd:
15 »Forbandet være den, som laver et udskaaret
eller støbt Billede, HERREN en Vederstyggelighed,
Værk af en Haandværkers Hænder, og stiller det op i
Løndom!« Og hele Folket skal svare: »Amen!« 16
»Forbandet enhver, som ringeagter sin Fader eller
Moder!« Og hele Folket skal svare: »Amen!« 17
»Forbandet enhver, som flytter sin Næstes Skel!«
Og hele Folket skal svare: »Amen!« 18 »Forbandet
enhver, som fører den blinde paa Vildspor!« Og hele
Folket skal svare: »Amen!« 19 »Forbandet enhver,
som bøjer Retten for den fremmede, den faderløse
og Enken!« Og hele Folket skal svare: »Amen!« 20
»Forbandet enhver, som har Samleje med sin Faders
Hustru; thi han har løftet sin Faders Tæppe!« Og hele
Folket skal svare: »Amen!« 21 »Forbandet enhver,
som har Omgang med noget Slags Kvæg!« Og hele
Folket skal svare: »Amen!« 22 »Forbandet enhver,
som har Samleje med sin Søster, sin Faders eller
Moders Datter!« Og hele Folket skal svare: »Amen!«
23 »Forbandet enhver, som har Samleje med sin
Hustrus Moder!« Og hele Folket skal svare: »Amen!«
24 »Forbandet enhver, som snigmyrder sin Næste!«
Og hele Folket skal svare: »Amen!« 25 »Forbandet
enhver, som lader sig købe til at myrde en uskyldig!«
Og hele Folket skal svare: »Amen!« 26 »Forbandet
enhver, som ikke holder denne Lovs Ord i Hævd
og handler efter dem!« Og hele Folket skal svare:
»Amen!«

28 Men dersom du adlyder HERREN din Guds
Røst og handler efter alle hans Bud, som jeg i
Dag paalægger dig, saa vil HERREN din Gud sætte
dig højt over alle Folk paa Jorden; 2 og alle disse
Velsignelser vil komme over dig og naa dig, dersom
du adlyder HERREN din Guds Røst: 3 Velsignet
skal du være i Staden, og velsignet skal du være
paa Marken! 4 Velsignet dit Livs, din Jords og dit
Kvægs Frugt, baade Tillægget af dine Okser og
dit Smaakvægs Yngel! 5 Velsignet din Kurv og dit
Dejgtrug! 6 Velsignet skal du være, naar du gaar
ind, og velsignet skal du være, naar du gaar ud! 7
Naar dine Fjender rejser sig imod dig, skal HERREN
slaa dem paa Flugt foran dig; ad een Vej skal de
drage ud imod dig, men ad syv skal de flygte for
dig. 8 HERREN skal byde sin Velsignelse være med
dig i dine Lader og i alt, hvad du tager dig for, og

velsigne dig i det Land, HERREN din Gud giver dig.
9 HERREN skal gøre dig til sit hellige Folk, som
han tilsvor dig, naar du holder HERREN din Guds
Bud og vandrer paa hans Veje. 10 Og alle Jordens
Folk skal se, at HERRENS Navn er nævnet over
dig, og frygte dig. 11 HERREN skal give dig Goder i
Overflod, Frugt af dit Moderliv, Frugt af dit Kvæg og
Frugt af din Jord i det Land, HERREN tilsvor dine
Fædre at ville give dig. 12 HERREN skal aabne dig
sit rige Forraadskammer, Himmelen, for at give dit
Land Regn i rette Tid og for at velsigne alt, hvad du
tager dig for, og du skal laane ud til mange Folk,
men selv skal du ikke laane. 13 HERREN skal gøre
dig til Hoved og ikke til Hale, og det skal stadig gaa
opad for dig og ikke nedad, naar du lytter til HERREN
din Guds Bud, som jeg i Dag paalægger dig, og
omhyggeligt handler efter dem 14 uden at vige til
højre eller venstre fra noget af de Bud, jeg i Dag
paalægger eder, ved at holde dig til andre Guder og
dyrke dem. 15 Men hvis du ikke adlyder HERREN din
Guds Røst og omhyggeligt handler efter alle hans Bud
og Anordninger, som jeg i Dag paalægger dig, saa
skal alle disse Forbandelser komme over dig og naa
dig: 16 Forbandet skal du være i Staden, og forbandet
skal du være paa Marken! 17 Forbandet din Kurv
og dit Dejgtrug! 18 Forbandet dit Livs og din Jords
Frugt, Tillægget af dine Okser og dit Smaakvægs
Yngel! 19 Forbandet skal du være, naar du gaar
ind, og forbandet skal du være, naar du gaar ud! 20
HERREN skal sende Forbandelsen, Rædselen og
Truselen over dig i alt, hvad du tager dig for, indtil
du i en Hast bliver tilintetgjort og gaar til Grunde
for dine onde Gerningers Skyld, fordi du forlod mig.
21 HERREN skal lade Pesten hænge ved dig, indtil
den helt har udryddet dig fra det Land, du skal ind
og tage i Besiddelse. 22 HERREN skal ramme dig
med Svindsot, Feberglød, Betændelse og Hede,
med Tørke, Kornbrand og Rust, og de skal forfølge
dig, indtil du er gaaet til Grunde. 23 Himmelen over
dit Hoved skal blive som Kobber, Jorden under dig
som Jern. 24 Regnen over dit Land skal HERREN
forvandle til Sand og Støv, som falder ned over dig fra
Himmelen, indtil du er ødelagt. 25 HERREN skal slaa
dig foran dine Fjender; ad een Vej skal du drage ud
imod dem, men ad syv skal du flygte for dem, og du
skal blive en Skræmsel for alle Riger paa Jorden. 26
Dine Lig skal blive Føde for alle Himmelens Fugle og
Jordens vilde Dyr, og ingen skal skræmme dem bort.
27 HERREN skal slaa dig med Ægyptens Svulster,
med Bylder, Skab og Skurv, der ikke kan læges. 28
HERREN skal slaa dig med Vanvid, Blindhed og
Vildelse. 29 Ved højlys Dag skal du famle dig frem,
som den blinde famler sig frem i Mørket; alt, hvad du
tager dig for, skal mislykkes for dig, du skal kues og
plyndres alle Dage, og ingen skal frelse dig. 30 Den
Kvinde, du trolover dig med, skal en anden favne; det
Hus, du bygger dig, skal du ikke komme til at bo i;
den Vingaard, du planter, skal du ikke plukke Druer i;
31 din Okse skal slagtes for dine Øjne, men du skal
ikke spise deraf; dit Æsel skal røves i dit Paasyn
og ikke komme tilbage til dig; dit Smaakvæg skal
komme i Fjendevold, og ingen skal hjælpe dig; 32
dine Sønner og Døtre skal prisgives et fremmed Folk,
og med egne Øjne skal du se det og vansmægte af
Længsel efter dem Dagen lang, uden at du formaar
noget. 33 Frugten af dit Land og af al din Møje skal
fortæres af et Folk, du ikke kender; du skal kues og
mishandles alle Dage; 34 du skal blive afsindig ved
alt, hvad du maa se paa. 35 HERREN skal slaa dig
paa Knæ og Læg med onde Svulster, der ikke kan
læges, ja fra Fodsaal til Isse. 36 Dig og din Konge,
som du sætter over dig, skal HERREN føre til et Folk,
som hverken du eller dine Fædre før kendte til, og
der skal du dyrke fremmede Guder, Træ og Sten.
37 Du skal blive til Rædsel, Spot og Spe for alle de
Folk, HERREN fører dig hen til. 38 Udsæd i Mængde
skal du bringe ud paa Marken, men kun høste lidt,
thi Græshopperne skal fortære den; 39 Vingaarde
skal du plante og dyrke, men Vin skal du ikke komme
til at drikke eller oplagre, thi Ormene skal opæde
Druen; 40 Oliventræer skal du have overalt i dit Land,
men med Olie skal du ikke komme til at salve dig, thi
dine Oliven skal falde af. 41 Sønner og Døtre skal du
avle, men du skal ikke beholde dem, thi de skal gaa i
Fangenskab. 42 Alle dine Træer og dit Lands Afgrøde
skal Insekterne bemægtige sig. 43 Den fremmede,
som er hos dig, skal hæve sig op over dig, højere
og højere, men du skal synke dybere og dybere. 44
De skal laane til dig, men du skal ikke laane til dem;
de skal blive Hoved, og du skal blive Hale. 45 Alle
disse Forbandelser skal komme over dig, forfølge
dig og naa dig, til du er lagt øde, fordi du ikke adlød
HERREN din Guds Røst, saa du holdt hans Bud og
Anordninger, som han paalagde dig; 46 de skal til
evig Tid følge dig og dit Afkom som Tegn og Undere.
47 Eftersom du ikke vilde tjene HERREN din Gud med
Fryd og Hjertens Glæde, fordi du havde Overflod
paa alt, 48 skal du komme til at tjene dine Fjender,
som HERREN vil sende imod dig, under Hunger og
Tørst, Nøgenhed og Mangel paa alt; han skal lægge
Jernaag paa din Nakke, indtil de har lagt dig øde. 49
HERREN skal opbyde imod dig et Folk fra det fjerne,

fra Jordens yderste Ende, et Folk med Ørnens Flugt,
et Folk, hvis Sprog du ikke forstaar, 50 et Folk med
haarde Ansigter, der ikke tager Hensyn til de gamle
eller viser Skaansel mod de unge; 51 det skal opæde
dit Kvægs og din Jords Frugt, indtil du er lagt øde;
det skal ikke levne dig Korn, Most eller Olie, tillæg af
dine Okser eller Yngel af dit Smaakvæg, indtil det har
tilintetgjort dig; 52 det skal belejre dig i alle dine Byer,
indtil dine høje, stærke Mure, som du stoler paa, er
styrtet sammen overalt i dit Land; det skal besejre
dig overalt inden dine Porte overalt i dit Land, som
HERREN din Gud giver dig. 53 Og du skal fortære
din Livsfrugt, Kødet af dine Sønner og Døtre, som
HERREN din Gud giver dig, under den Trængsel og
Nød, din Fjende bringer over dig; 54 selv den mest
forvænte og blødagtige af dine Mænd skal se skævt
til sin Broder, til sin Hustru, der hviler i hans Favn, og
til de sidste Sønner, han har tilbage, 55 saa han ikke
under en eneste af dem Kødet af sine Børn, som han
fortærer, fordi der ikke er levnet ham noget under
den Trængsel og Nød, din Fjende bringer over dig
overalt inden dine Porte. 56 Og den mest forvænte
og blødagtige af dine Kvinder, som aldrig har prøvet
at træde med sin Fod paa Jorden for Blødagtighed
og Forvænthed, skal se skævt til sin Mand, der hviler
i hendes Favn, og til sin Søn og Datter, 57 saa hun
ikke under dem Efterbyrden, der gaar fra hende, eller
de Børn, hun føder; men i Mangel paa alt fortærer
hun dem selv i Løndom under den Trængsel og Nød,
din Fjende bringer over dig inden dine Porte! 58
Hvis du ikke omhyggeligt handler efter alle denne
Lovs Ord, som staar skrevet i denne Bog, og frygter
dette herlige og forfærdelige Navn, HERREN din
Gud, 59 saa skal HERREN sende uhørte Plager over
dig og dit Afkom, svare og vedholdende Plager og
ondartede, vedholdende Sygdomme, 60 og lade alle
Ægyptens Sygdomme, som du gruer for, komme
over dig, og de skal hænge ved dig; 61 ja endog alle
mulige Sygdomme og Plager, som der ikke er skrevet
om i denne Lovbog, skal HERREN lade komme over
dig, til du er lagt øde. 62 Medens I før var talrige
som Himmelens Stjerner, skal der kun blive nogle faa
Mænd tilbage af eder, fordi du ikke adlød HERREN
din Guds Røst. 63 Og ligesom HERREN før havde
sin Glæde af at gøre vel imod eder og gøre eder
mangfoldige, saaledes skal HERREN da have sin
Glæde af at tilintetgøre eder og lægge eder øde, og I
skal drives bort fra det Land, du nu skal ind og tage
i Besiddelse. 64 HERREN skal adsplitte dig blandt
alle Folkeslagene fra den ene Ende af Jorden til den
anden, og der skal du dyrke fremmede Guder, som
hverken du eller dine Fædre før kendte til, Træ og
Sten; 65 og blandt disse Folk skal du ikke faa Ro
eller finde Hvile for din Fod; thi der skal HERREN
give dig et skælvende Hjerte, udtærede Øjne og en
vansmægtende Sjæl. 66 Det skal synes dig, som
hang dit Liv i en Traad; du skal ængstes ved Dag
og ved Nat og aldrig føle dig sikker paa dit Liv. 67
Om Morgenen skal du sige: »Gid det var Aften!« Og
om Aftenen: »Gid det var Morgen!« Saadan Angst
skal du gribes af, og saa forfærdeligt bliver det, dine
Øjne faar at se. 68 Og HERREN skal føre dig tilbage
til Ægypten paa Skibe, ad den Vej, som jeg lovede
dig, du aldrig mere skulde faa at se; og der skal I
stille eder til Salg for eders Fjender som Trælle og
Trælkvinder, men der skal ingen være, som vil købe
eder!

29 Det er den Pagts Ord, som HERREN bød Moses
at slutte med Israeliterne i Moabs Land foruden
den Pagt, han havde sluttet med dem ved Horeb. 2
Og Moses kaldte hele Israel sammen og sagde til
dem: I har set alt, hvad HERREN i Ægypten for eders
Øjne gjorde ved Farao og alle hans Tjenere og hele
hans Land, 3 de store Prøvelser, I saa med egne
Øjne, disse store Tegn og Undere. 4 Men hidindtil
har HERREN ikke givet eder Hjerte til at forstaa med
eller Øjne til at se med eller Ører til at høre med. 5 I
fyrretyve Aar har jeg ført eder om i Ørkenen; eders
Klæder blev ikke slidt af Kroppen paa eder, og dine
Sko blev ikke slidt af Fødderne paa dig; 6 Brød fik I
ikke at spise, og Vin og stærk Drik fik I ikke at drikke,
for at I skulde kende, at jeg er HERREN eders Gud.
7 Og da I kom til Stedet her, drog Kong Sihon af
Hesjbon og Kong Og af Basan ud til Kamp imod
os, men vi slog dem 8 og erobrede deres Land og
gav Rubeniterne og Gaditerne og Manasses halve
Stamme det til Arvelod. 9 Tag derfor Vare paa denne
Pagts Ord og gør efter dem, for at I kan faa Lykke til al
eders Gerning. 10 I staar i Dag alle for HERREN eders
Guds Aasyn, eders Stammeoverhoveder, Dommere,
Ældste og Tilsynsmænd, hver Mand i Israel, 11
eders Smaabørn og Hustruer og de fremmede, der
opholder sig i din Lejr, baade dine Brændehuggere
og Vandbærere, 12 for at indtræde i HERREN din
Guds Pagt og det Edsforbund, HERREN din Gud i
Dag slutter med dig, 13 for at han i Dag kan gøre dig
til sit Folk, saa han bliver din Gud, som han lovede
dig og tilsvor dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob.
14 Og ikke med eder alene slutter jeg denne Pagt
og dette Edsforbund, 15 men baade med dem, der i
Dag staar her hos os for HERREN vor Guds Aasyn,

og med dem, der i Dag ikke er til Stede hos os her.
16 Thi I ved jo selv, at vi boede i Ægypten, og at vi
drog igennem de forskellige Folkeslags Lande, 17 og
I saa deres væmmelige Guder og de Afgudsbilleder
af Træ og Sten, af Sølv og Guld, som de har. 18
Saa lad der da ikke iblandt eder findes nogen Mand
eller Kvinde, Slægt eller Stamme, hvis Hjerte i Dag
vender sig bort fra HERREN vor Gud, saa de gaar
hen og dyrker disse Folks Guder; lad der ikke iblandt
eder findes nogen Rod, hvoraf Gift og Malurt vokser
op, 19 saa at han, naar han hører dette Edsforbunds
Ord, i sit Hjerte lover sig selv alt godt og tænker:
»Det skal nok gaa mig vel, selv om jeg vandrer med
genstridigt Hjerte!« Thi saa vil han ødelægge baade
frodigt og tørt. 20 HERREN vil ikke tilgive den Mand,
nej, hans Vrede og Nidkærhed skal blusse op mod
saadan en Mand, og al den Forbandelse, der er
optegnet i denne Bog, vil lægge sig paa ham, og
HERREN vil udslette hans Navn under Himmelen! 21
HERREN vil udskille ham af alle Israels Stammer og
bringe Ulykke over ham i Overensstemmelse med
alle de Pagtens Forbandelser, som er skrevet i denne
Lovbog. 22 Og naar den kommende Slægt, eders
Børn, der kommer efter eder, og de fremmede, der
kommer langvejsfra, ser de Plager, der har ramt dette
Land, og de Sygdomme, HERREN har hjemsøgt
det med, 23 Svovl og Salt, hele Landet afsvedet,
saa det ikke kan tilsaaes og ingen Afgrøde give,
og ingen Urter kan gro deri, som dengang Sodoma
og Gomorra, Adma og Zebojim blev ødelagt, da
HERREN lod dem gaa under i sin Vrede og Harme,
da skal de spørge, 24 og alle Folkeslag skal spørge:
»Hvorfor har HERREN handlet saaledes med dette
Land? Hvorledes hænger det sammen med denne
vældige Vredesglød?« 25 Saa skal man svare: »Det
er, fordi de sveg den Pagt, HERREN, deres Fædres
Gud, havde sluttet med dem, da han førte dem ud af
Ægypten, 26 og gik hen og dyrkede fremmede Guder
og tilbad dem, Guder, som de ikke før havde kendt til,
og som han ikke havde tildelt dem; 27 derfor blussede
HERRENS Vrede op imod dette Land, saa han lod
al den Forbandelse, som er optegnet i denne Bog,
komme over det, 28 og derfor oprykkede han dem fra
deres Land i Vrede og Harme og heftig Forbitrelse og
slængte dem ud i et fremmed Land, som det nu er
sket.« 29 De skjulte Ting er for HERREN vor Gud,
men de aabenbare er for os og vore Børn evindelig,
at vi maa lære at handle efter alle denne Lovs Ord!

30 Men naar alt dette kommer over dig, baade
Velsignelsen og Forbandelsen, som jeg har
forelagt dig, og du lægger dig det paa Sinde ude
blandt alle de Folkeslag, HERREN din Gud forstøder
dig hen iblandt, 2 og tillige med dine Børn af hele dit
Hjerte og hele din Sjæl omvender dig til HERREN din
Gud og adlyder hans Røst i alt, hvad jeg i Dag byder
dig, 3 saa vil HERREN din Gud vende din Skæbne
og forbarme sig over dig og samle dig fra alle de
Folk, HERREN din Gud spreder dig iblandt. 4 Om
saa dine forstødte befinder sig ved Himmelens Ende,
vil HERREN din Gud samle dig sammen og hente
dig derfra. 5 Og HERREN din Gud vil føre dig ind i
det Land, dine Fædre havde i Eje, og du skal faa
det i Eje, og han vil gøre dig endnu lykkeligere og
talrigere end dine Fædre. 6 Og HERREN din Gud
vil omskære dit Hjerte og dit Afkoms Hjerte, saa du
elsker HERREN din Gud af hele dit Hjerte og hele din
Sjæl, for at du maa leve. 7 Og HERREN din Gud
vil bringe alle dine Forbandelser over dine Fjender
og Avindsmænd, der har forfulgt dig. 8 Da skal du
omvende dig og adlyde HERREN din Guds Røst og
handle efter alle hans Bud, som jeg i Dag paalægger
dig. 9 Og HERREN din Gud vil give dig Overflod i alt,
hvad du tager dig for, Overflod af dit Livs, dit Kvægs
og din Jords Frugt; thi HERREN skal atter komme til
at glæde sig over dig til dit Bedste, som han glædede
sig over dine Fædre, 10 fordi du adlyder HERREN
din Guds Røst og holder hans Bud og Anordninger,
der er optegnet i denne Lovbog, fordi du af hele dit
Hjerte og hele din Sjæl omvender dig til HERREN din
Gud. 11 Thi Budet, som jeg i Dag paalægger dig, er
dig ikke ufatteligt og er heller ikke langt borte. 12 Det
er ikke i Himmelen, saa du maatte sige: »Hvem skal
stige op til Himmelen for os og hente det ned til os
og kundgøre os det, saa vi kan handle derefter?«
13 Ikke heller er det hinsides Havet, saa du maatte
sige: »Hvem skal drage over Havet for os og hente
det til os og kundgøre os det, saa vi kan handle
derefter?« 14 Nej, Ordet er dig ganske nær, i din
Mund og i dit Hjerte, saa du kan handle derefter.
15 Se, jeg forelægger dig i Dag Livet og Lykken,
Døden og Ulykken! 16 Hvis du lyder HERREN din
Guds Bud, som jeg i Dag paalægger dig, saa at du
elsker HERREN din Gud og vandrer paa hans Veje
og holder hans Bud, Anordninger og Lovbud, saa
skal du leve og blive mangfoldig, og HERREN din
Gud vil velsigne dig i det Land, du skal ind og tage i
Besiddelse. 17 Men hvis dit Hjerte vender sig bort, og
du ikke er lydig, men lader dig forføre til at tilbede
fremmede Guder og dyrke dem, 18 saa kundgør jeg
eder i Dag, at I visselig skal gaa til Grunde; I skal ikke
komme til at leve længe i det Land, du skal ind og

tage i Besiddelse efter at være gaaet over Jordan. 19
Jeg tager i Dag Himmelen og Jorden til Vidne mod
eder paa, at jeg har forelagt eder Livet og Døden,
Velsignelsen og Forbandelsen. Saa vælg da Livet,
for at du og dit Afkom maa leve, 20 idet du elsker
HERREN din Gud og adlyder hans Røst og hænger
ved ham; thi deraf afhænger dit Liv og Tallet paa de
Dage, du kommer til at bo i det Land, HERREN svor
at ville give dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob.

31 Da Moses var færdig med at tale disse Ord til
hele Israel, 2 sagde han til dem: »Jeg er nu 120
Aar gammel og kan ikke mere færdes som før; og
HERREN har sagt til mig: Du skal ikke komme over
Jordan der! 3 Men HERREN din Gud vil selv drage
over i Spidsen for dig, han vil udrydde disse Folkeslag
for dig, saa du kan tage deres Land i Besiddelse.
Og Josua skal drage over i Spidsen for dig, som
HERREN har sagt. 4 Og HERREN skal handle med
dem, som han handlede med Amoriterkongerne Sihon
og Og og med deres Land, som han ødelagde; 5 og
HERREN skal give dem i eders Magt, og I skal handle
med dem i Overensstemmelse med alle de Bud, jeg
gav eder. 6 Vær frimodige og stærke, frygt ikke og
forfærdes ikke for dem; thi HERREN din Gud vil selv
drage med dig; han vil ikke slippe og ikke forlade dig!«
7 Derpaa lod Moses Josua kalde og sagde til ham i
hele Israels Nærværelse: »Vær frimodig og stærk; thi
du skal føre dette Folk ind i det Land, HERREN svor
at ville give deres Fædre, og give dem det i Eje. 8
HERREN selv vil gaa foran dig, han vil være med dig
og ikke slippe eller forlade dig; frygt derfor ikke og
vær ikke bange!« 9 Derpaa nedskrev Moses denne
Lov og overgav den til Præsterne, Levis Sønner, der
bar HERRENS Pagts Ark, og til alle Israels Ældste.
10 Og Moses bød dem: »Hvergang der er gaaet syv
Aar, i Friaaret, paa Løvhyttefesten, 11 naar hele Israel
kommer for at stedes for HERREN din Guds Aasyn
paa det Sted, han udvælger, skal du læse denne
Lov højt for hele Israel. 12 Kald da Folket sammen,
Mænd, Kvinder og Børn og de fremmede, som bor
inden dine Porte, for at de kan høre og lære at frygte
HERREN eders Gud og omhyggeligt handle efter alle
denne Lovs Ord; 13 og deres Børn, som endnu ikke
har lært den at kende, skal høre den og lære at frygte
HERREN eders Gud, alle de Dage I lever i det Land,
som I skal ind og tage i Besiddelse efter at være
gaaet over Jordan!« 14 Derpaa sagde HERREN til
Moses: »Nu nærmer Tiden sig, da du skal dø. Kald
derfor Josua hid og stil eder i Aabenbaringsteltet, for
at jeg kan give ham mine Befalinger!« Og Moses og
Josua gik hen og stillede sig i Aabenbaringsteltet. 15
Da aabenbarede HERREN sig i Teltet i en Skystøtte,
og Skystøtten stillede sig ved Teltets Indgang. 16
Derpaa sagde HERREN til Moses: »Naar du har lagt
dig til Hvile hos dine Fædre, vil dette Folk give sig
til at bole med fremmede Guder, det Lands Guder,
det kommer til, og det vil forlade mig og bryde min
Pagt, som jeg har sluttet med det. 17 Men til den Tid
skal min Vrede blusse op imod det, og jeg vil forlade
dem og skjule mit Aasyn for dem; det skal ædes
op, og mange Ulykker og Trængsler skal ramme
det. Til den Tid skal det sige: Mon det ikke er, fordi
min Gud ikke er i min Midte, at disse Ulykker har
ramt mig? 18 Og jeg vil til den Tid helt skjule mit
Aasyn for det for alt det ondes Skyld, det øvede, da
det vendte sig til fremmede Guder. 19 Saa skriv nu
denne Sang op, lær Israeliterne den og læg den i
deres Mund, for at denne Sang kan være mit Vidne
mod Israeliterne. 20 Thi jeg vil føre dem ind i det
Land, jeg tilsvor deres Fædre, et Land, der flyder
med Mælk og Honning; men naar det har spist sig
mæt og mæsket sig, vil det vende sig til fremmede
Guder og dyrke dem, og det vil ringeagte mig og
bryde min Pagt. 21 Naar da Ulykker og Trængsler i
Mængde rammer det, skal denne Sang være det et
Vidne; thi aldrig maa den dø paa dets Afkoms Læber.
Jeg ved jo, hvad de pønser paa allerede nu, før jeg
har ført dem ind i det Land, jeg tilsvor deres Fædre.«
22 Da skrev Moses paa den Dag denne Sang op og
lærte Israeliterne den. 23 Derpaa bød han Josua,
Nuns Søn, og sagde: »Vær frimodig og stærk; thi du
skal føre Israeliterne ind i det Land, jeg tilsvor dem.
Jeg vil være med dig!« 24 Da Moses var færdig med
at nedskrive denne Lovs Ord fra Ende til anden i
en Bog, 25 bød han Leviterne, der bar HERRENS
Pagts Ark: 26 »Tag denne Lovbog og læg den ved
Siden af HERREN eders Guds Pagts Ark, for at den
der kan være Vidne imod dig; 27 thi jeg keder din
Genstridighed og Halsstarrighed. Se, endnu i mit
levende Live har I været genstridige mod HERREN,
hvor meget mere da ikke, naar jeg er død! 28 Kald nu
alle eders Stammers Ældste og eders Tilsynsmænd
sammen hos mig, for at jeg kan fremsige disse Ord
for dem og kalde Himmelen og Jorden til Vidne imod
dem: 29 Thi jeg ved, at naar jeg er død, vil I handle
ilde og vige bort fra den Vej, jeg har anvist eder,
og Ulykken skal ramme eder i de kommende Tider,
fordi I gør, hvad der er ondt i HERRENS Øjne, og
krænker ham med eders Hænders Gerning.« 30
Derpaa fremsagde Moses denne Sang fra Ende til
anden for hele Israels Forsamling:

32 Lyt til, I Himle, lad mig tale, Jorden høre mine
Ord! 2 Lad dryppe som Regn min Lære, lad
flyde som Dug mit Ord, som Regnskyl paa unge
Spirer, som Regnens Draaber paa Græs. 3 Thi
HERRENS Navn vil jeg forkynde, Ære skal I give vor
Gud! 4 Han er Klippen, fuldkomment hans Værk, thi
alle hans Veje er Retfærd! En trofast Gud, uden Svig,
retfærdig og sanddru er Han. 5 Skændselsmennesker
sveg ham, en forvendt og vanartet Slægt. 6 Er det
saadan, I lønner HERREN? Du taabelige, uvise Folk!
Er han ej din Fader og Skaber, den, som gjorde
og danned dig? 7 Kom Fortidens Dage i Hu, agt
paa henfarne Slægters Aar; spørg din Fader, han
skal berette, dine gamle, de skal fortælle dig! 8 Da
den Højeste gav Folkene Eje, satte Skel mellem
Menneskenes Børn, bestemte han Folkenes Grænser
efter Tallet paa Guds Sønner, 9 men HERRENS Del
blev Jakob, Israel hans tilmaalte Lod. 10 Han fandt
det i Ørkenlandet, i Ødemarken, blandt Ørkenens Hyl;
han værnede det med vaagent Øje og vogtede det
som sin Øjesten. 11 Som Ørnen, der purrer sin Yngel
ud og svæver over sine Unger, løftede han det paa sit
Vingefang og bar det paa sine Vinger. 12 HERREN var
dets eneste Fører, ingen fremmed Gud var hos ham.
13 Han lod det færdes over Landets Høje, nærede
det med Markens Frugter, lod det suge Honning af
Klippen og Olie af Bjergets Flint, 14 Surmælk fra Køer,
Mælk fra Smaakvæg, dertil Fedt af Lam og Vædre, af
Tyre fra Basan og Bukke og Hvedens Fedme tillige,
og Drueblod drak du, Vin. 15 Men da Jesjurun blev
fed, slog han bagud, du blev fed, du blev tyk, du
blev mæsket; da forskød han Gud, sin Skaber, lod
haant om sin Frelses Klippe. 16 De æggede ham
med fremmede, med Vederstyggeligheder tirrede de
ham; 17 de ofred til Dæmoner, der ej er Guder, til
Guder, de ej før kendte til; til nye, der nys var kommet
frem, og som ej eders Fædre frygtede. 18 Klippen,
der avled dig, slog du af Tanke og glemte den Gud,
der fødte dig! 19 Da HERREN saa det, forstødte han
dem af Græmmelse over sine Børn 20 og sagde:
»Jeg vil skjule mit Aasyn for dem og se, hvad Ende
det tager med dem; thi de er en bundfalsk Slægt,
Børn, som er uden Troskab; 21 de ægged mig med
det, der ikke er Gud, tirrede mig ved deres tomme
Gøgl: Jeg vil ægge dem med det, der ikke er et Folk,
tirre dem ved et Folk af Daarer. 22 Thi der flammer
en Ild i min Vrede, som brænder til Dødsrigets Dyb;
den fortærer Jorden med dens Grøde og antænder
Bjergenes Grunde. (Sheol h7585) 23 Jeg hober Ulykker
over dem og opbruger mine Pile imod dem. 24 De
udmagres af Sult og hentæres af Pestglød og giftig
Sot; saa sender jeg Vilddyrs Tænder og Slangers Gift
imod dem. 25 Ude slaar Sværdet Børnene ned og
inde i Kamrene Rædselen baade Yngling og Jomfru,
diende Børn og graanende Mænd. 26 Jeg satte mig
for at blæse dem bort og slette deres Minde blandt
Mennesker ud, 27 men jeg frygtede, at Fjenden
skulde volde mig Græmmelse, deres Avindsmænd
tage fejl og tænke: Det var vor egen Haand, der var
stærk, ej HERREN, der gjorde alt dette. 28 Thi de
er et raadvildt Folk, og i dem er der ikke Forstand.
29 Var de vise, forstod de det og indsaa, hvad der
venter dem selv! 30 Hvor skulde een kunne forfølge
tusind, og to slaa ti Tusind paa Flugt, hvis ikke deres
Klippe havde solgt dem og HERREN givet dem til
Pris! 31 Thi deres Klippe er ikke som vor, det ved
vore Fjender bedst selv! 32 Thi fra Sodoma stammer
deres Vinstok og fra Gomorras Marker; deres Druer
er giftige Druer, og beske er deres Klaser; 33 som
Dragegift er deres Vin, som Øglers gruelige Edder. 34
Er ej dette forvaret hos mig, forseglet i mine Gemmer
35 til Hævnens og Regnskabets Dag, den Stund,
deres Fod skal vakle? Thi deres Undergangs Dag
stunder til; hvad der venter dem, kommer i Hast.« 36
Thi Ret skaffer HERREN sit Folk og forbarmer sig
over sine Tjenere, thi han ser, deres Kraft er brudt,
det er ude med hver og en. 37 Da spørger han: »Hvor
er nu deres Gud, Klippen, paa hvem de forlod sig,
38 som aad deres Slagtofres Fedme og drak deres
Drikofres Vin? Lad dem rejse sig og hjælpe eder, lad
dem være eder et Skjul! 39 Erkend nu, at jeg, jeg
er Gud uden anden Gud ved min Side. Jeg døder,
jeg gør levende, jeg saarer, og jeg læger, og ingen
kan frelse fra min Haand. 40 Thi jeg løfter min Haand
mod Himlen og siger: Saa sandt jeg lever evindelig,
41 jeg hvæsser mit lynende Sværd, og min Haand
tager fat paa Dommen, jeg hævner mig paa mine
Fjender, øver Gengæld mod mine Avindsmænd. 42
Mine Pile gør jeg drukne af Blod, og mit Sværd skal
svælge i Kød, i faldnes og fangnes Blod og fjendtlige
Høvdingers Hoveder!« 43 I Folkeslag, pris hans Folk,
thi han hævner sine Tjeneres Blod; han hævner sig
paa sine Fjender, og skaffer sit Folks Land Soning!
44 Og Moses kom og fremsagde hele denne Sang for
Folket, han og Josua, Nuns Søn. 45 Og da Moses var
færdig med at fremsige alle disse Ord for hele Israel,
46 sagde han til dem: »Læg eder alle de Ord paa
Sinde, som jeg i Dag har vidnet imod eder, for at du
kan paalægge dine Sønner dem, at de omhyggeligt
maa handle efter alle denne Lovs Bud; 47 thi det er
ikke tomme Ord uden Betydning for eder, men af dem
afhænger eders Liv, og ved at følge det Ord skal I

faa et langt Liv i det Land, som I skal ind og tage i
Besiddelse efter at være gaaet over Jordan.« 48 Selv
samme Dag talede HERREN til Moses og sagde: 49
»Stig op paa Abarimbjerget der, Nebobjerget i Moabs
Land over for Jeriko, og se ud over Kana'ans Land,
som jeg vil give Israeliterne i Eje! 50 Og saa skal du
dø paa det Bjerg, du bestiger, og samles til din Slægt,
ligesom din Broder Aron døde paa Bjerget Hor og
samledes til sin Slægt, 51 fordi I handlede troløst
imod mig iblandt Israeliterne ved Meribat-Kadesj's
Vand i Zins Ørken, fordi I ikke helligede mig iblandt
Israeliterne. 52 Thi her ovre fra skal du se ud over
Landet, men du skal ikke komme derind, ind i det
Land, jeg vil give Israeliterne!«

33 Dette er den Velsignelse, hvormed den Guds
Mand Moses velsignede Israel før sin Død.
2 Han sagde: HERREN kom fra Sinaj, fra Se'ir
fremstraaled han for dem, brød frem i Lysglans fra
Parans Bjerge og kom fra Meribat-Kadesj. Ved hans
højre lued Ild dem i Møde. 3 Visselig, han elsker sit
Folk, alle hans hellige er i hans Hænder; og de sætter
sig ved din Fod og tager mod Ord fra dig. 4 En Lov har
Moses paalagt os. Hans Eje er Jakobs Forsamling, 5
og han blev Konge i Jesjurun, da Folkets Høvdinger
kom sammen, og Israels Stammer forsamled sig. 6
Maatte Ruben leve og ikke dø, hans Mænd blive dog
et Tal! 7 Og disse Ord sagde han om Juda: Hør,
HERRE, Judas Raab og lad ham komme til sit Folk!
Strid for ham med dine Hænder, vær ham en Hjælp
mod hans Fjender! 8 Om Levi sagde han: Giv Levi
dine Tummim, din Yndling dine Urim, ham, som du
prøved ved Massa og bekæmped ved Meribas Vand,
9 som sagde om sin Fader: »Jeg saa ham aldrig!«
som ikke brød sig om sine Brødre og ikke kendtes
ved sine Sønner, thi de holdt dit Ord og holdt fast ved
din Pagt. 10 De skal lære Jakob dine Lovbud og Israel
din Lov, bringe Offerduft op i din Næse og Helofre
paa dine Altre. 11 Velsign, o HERRE, hans Kraft,
find Behag i hans Hænders Værk. Knus Lænderne
paa hans Fjender, paa hans Avindsmænd, saa de ej
rejser sig mer! 12 Om Benjamin sagde han: Benjamin
er HERRENS Yndling, han bor bestandig i Tryghed,
den Højeste skærmer ham og bor imellem hans
Skrænter. 13 Om Josef sagde han: Hans Land er
velsignet af HERREN med det kosteligste fra Himlen
oventil og fra Dybet, som ruger forneden, 14 med det
kosteligste, Solen frembringer, med det kosteligste,
Maaneskifterne fremkalder, 15 med det bedste fra
de ældgamle Bjerge og det kosteligste fra de evige
Høje, 16 med det kosteligste af Jorden og dens Fylde
og Naade fra ham, der boede i Tornebusken. Det
skal komme over Josefs Hoved, over Issen paa ham,
som er Hersker blandt sine Brødre. 17 Som den
unge Okses er hans Højhed, som Vildoksens er hans
Horn; med dem nedstøder han Folkene, saa vidt som
Jorden strækker sig. Saadan er Efraims Titusinder,
saadan er Manasses Tusinder! 18 Om Zebulon sagde
han: Glæd dig, Zebulon, over din Udfart, du, Issakar,
over dine Telte! 19 Til Bjerget stævner de Folkeslag,
der ofrer de Retfærds Ofre, thi Havets Overflod dier
de og Havsandets skjulteste Skatte! 20 Om Gad
sagde han: Priset være han, der skaffer Plads for
Gad! Han ligger som en Løve og flænger baade
Arme og Hjerneskal; 21 han udsaa sig en Forlodsdel,
thi der tilfaldt hans Lod ham. Og Folkets Høvdinger
samled sig. Han fuldbyrdede HERRENS Ret og hans
Beslutninger sammen med Israel! 22 Om Dan sagde
han: Dan er en Løveunge, som springer frem fra
Basan. 23 Om Naftali sagde han: Naftali er mæt af
Naade og fuld af HERRENS Velsignelse, Søen og
Søvejen har han i Eje. 24 Om Aser sagde han: Aser
være den velsignede blandt Sønnerne, han være sine
Brødres Yndling og dyppe sin Fod i Olie! 25 Dine
Portslaaer er Jern og Kobber, som dine Dage skal din
Styrke være. 26 Der er ingen som Jesjuruns Gud,
der farer frem over Himmelen for at hjælpe dig, over
Skyerne i sin Højhed! 27 Den evige Gud er en Bolig,
og hernede er de evige Arme. Fjenden drev han bort
for dit Aasyn og sagde: »Tilintetgør dem!« 28 Saa
kom Israel til at bo i Tryghed, Jakobkilden for sig selv,
i et Land med Korn og Most, ja, hvis Himmel drypper
med Dug. 29 Held dig, Israel, hvo er som du, et Folk,
der faar Sejr ved HERREN! Han er din Frelses Skjold,
haner din Højheds Sværd. Dine Fjender slesker for
dig, over deres Høje skrider du frem.

34 Derpaa steg Moses fra Moabs Sletter op paa
Nebobjerget, til Toppen af Pisga, lige over for
Jeriko; og HERREN lod ham skue ud over hele
Landet: Gilead lige til Dan, 2 hele Naftali, Efraims
og Manasses Land, hele Judas Land indtil Havet i
Vest, 3 Sydlandet og Jordanegnen, Sænkningen ved
Jeriko, Palmestaden, lige til Zoar. 4 Og HERREN
sagde til ham: »Det er det Land, jeg tilsvor Abraham,
Isak og Jakob, da jeg sagde: Dit Afkom vil jeg give
det! Nu har jeg ladet dig skue ud over det med dine
egne Øjne; men du skal ikke drage derover!« 5 Og
Moses, HERRENS Tjener, døde der i Moabs Land,
som HERREN havde sagt. 6 Og han begravede ham
i Dalen i Moab lige over for Bet-Peor. Indtil denne Dag
har intet Menneske kendt hans Grav. 7 Moses var 120

Aar, da han døde; hans Øje var ikke sløvet og hans
Livskraft ikke svundet. **8** Og Israeliterne græd over
Moses i tredive Dage paa Moabs Sletter, indtil Tiden
for Dødeklagen over Moses var til Ende. **9** Og Josua,
Nuns Søn, var fuld af Visdoms Aand, fordi Moses
havde lagt sine Hænder paa ham, og Israeliterne
adlød ham og gjorde, som HERREN havde paalagt
Moses. **10** Men i Israel opstod der ikke mere en
Profet som Moses, hvem HERREN omgikkes Ansigt
til Ansigt, **11** naar der ses hen til alle de Tegn og
Undere, HERREN lod ham udføre i Ægypten over for
Farao, alle hans Tjenere og hele hans Land, **12** og til
den vældige Kraft og alt det forfærdelige og store,
Moses udførte i hele Israels Paasyn.

Josua

1 Efter at HERRENS Tjener Moses var død, sagde
HERREN til Moses's Medhjælper Josua, Nuns
Søn: **2** »Min Tjener Moses er død; bryd nu op tillige
med hele dette Folk og gaa over Jordan derhenne
til det Land, jeg vil give dem, Israeliterne. **3** Ethvert
Sted, eders Fod betræder, giver jeg eder, som jeg
lovede Moses. **4** Fra Ørkenen og Libanon til den store
Flod, Eufratfloden, hele Hetiternes Land, og til det
store Hav i Vest skal eders Landemærker naa. **5** Saa
længe du lever, skal det ikke være muligt for nogen at
holde Stand imod dig; som jeg var med Moses, vil jeg
være med dig; jeg vil ikke slippe dig og ikke forlade
dig. **6** Vær frimodig og stærk, thi du skal skaffe dette
Folk det Land i Eje, som jeg tilsvor deres Fædre at
ville give dem. **7** Vær kun helt frimodig og stærk,
saa du omhyggeligt handler efter hele den Lov, min
Tjener Moses paalagde dig, vig ikke derfra til højre
eller venstre, for at du maa have Lykken med dig i alt,
hvad du tager dig for. **8** Denne Lovbog skal ikke vige
fra din Mund, og du skal grunde over den Dag og
Nat, for at du omhyggeligt kan handle efter alt, hvad
der staar skrevet i den; thi da vil det gaa dig vel i
al din Færd, og Lykken vil følge dig. **9** Har jeg ikke
budt dig: Vær frimodig og stærk; vær ikke bange og
bliv ikke forfærdet, thi HERREN din Gud er med dig
i alt, hvad du tager dig for!« **10** Josua bød derpaa
Folkets Tilsynsmænd: **11** »Gaa omkring i Lejren og
byd Folket: Sørg for Rejsetæring, thi om tre Dage
skal I gaa over Jordan derhenne for at drage ind og
tage det Land i Besiddelse, som HERREN eders Gud
vil give eder i Eje!« **12** Men til Rubeniterne, Gaditerne
og Manasses halve Stamme sagde Josua: **13** »Husk
paa, hvad HERRENS Tjener Moses bød eder, da
han sagde: HERREN eders Gud bringer eder nu til
Hvile og giver eder Landet her! **14** Eders Kvinder
og Børn og Kvæg skal blive i det Land, Moses gav
eder hinsides Jordan; men I selv, alle vaabenføre,
skal væbnet drage over i Spidsen for eders Brødre
og hjælpe dem, **15** indtil HERREN har bragt eders
Brødre til Hvile ligesom eder, naar ogsaa de har taget
det Land i Besiddelse, som HERREN eders Gud
vil give dem. Saa kan I vende tilbage til eders eget
Land og tage det i Besiddelse, det, som HERRENS
Tjener Moses gav eder østpaa hinsides Jordan!« **16**
Da svarede de Josua: »Alt, hvad du har paalagt os,
vil vi gøre, og vi vil gaa overalt, hvor du sender os;
17 som vi har adlydt Moses i alt, vil vi adlyde dig.
Maatte kun HERREN din Gud være med dig, som
han var med Moses! **18** Enhver, som sætter sig op
imod dine Befalinger og ikke adlyder dine Ord i alt,
hvad du paalægger ham, skal dø. Vær kun modig og
uforsagt!«

2 Josua, Nuns Søn, udsendte hemmeligt fra Sjittim
to Mænd som Spejdere med den Befaling: »Gaa
hen og undersøg Landet, særlig Jeriko!« De gav sig
da paa Vej og kom ind i et Hus til en Skøge ved Navn
Rahab, og der lagde de sig til Hvile. **2** Da blev der
meldt Kongen af Jeriko: »Se, der er kommet nogle
israelitiske Mænd hertil i Nat for at udspejde Landet!«
3 Og Kongen af Jeriko sendte Bud til Rahab og lod
sige: »Udlever de Mænd, som er kommet til dig; thi
de er kommet for at udspejde hele Landet!« **4** Men
Kvinden tog og skjulte de to Mænd og sagde: »Ja,
Mændene kom ganske vist til mig, men jeg vidste
ikke, hvor de var fra; **5** og da Porten skulde lukkes i
Mørkningen, gik Mændene bort. Jeg ved ikke, hvor
de gik hen! Sæt hurtigt efter dem, saa kan I indhente
dem!« **6** Men hun havde ført dem op paa Taget og
skjult dem under Hørstænglerne, som hun havde
bredt ud paa Taget. **7** Mændene satte saa efter dem
ad Vejen til Jordan hen til Vadestederne, og Porten
blev lukket, saa snart Forfølgerne var udenfor. **8** Før
de to Mænd endnu havde lagt sig, kom hun op paa
Taget til dem; **9** og hun sagde til dem: »Jeg ved,
at HERREN har givet eder Landet, thi vi er grebet
af Rædsel for eder, og alle Landets Indbyggere er
skrækslagne over eder. **10** Thi vi har hørt, hvorledes
HERREN lod Vandet i det røde Hav tørre bort foran
eder, da I drog ud af Ægypten, og hvad I gjorde ved
de to Amoriterkonger hinsides Jordan, Sihon og Og,
paa hvem I lagde Band. **11** Da vi hørte det, blev vi
slaget af Rædsel og tabte alle Modet over for eder;
thi HERREN eders Gud er Gud oppe i Himmelen
og nede paa Jorden. **12** Men tilsværg mig nu ved
HERREN, at I vil vise Godhed mod mit Fædrene Hus,
ligesom jeg har vist Godhed mod eder, og giv mig
et sikkert Tegn paa, **13** at I vil lade min Fader og
Moder, mine Brødre og Søstre og alt, hvad deres er,
blive i Live og redde os fra Døden!« **14** Da sagde
Mændene til hende: »Vi indestaar med vort Liv for
eder, hvis du ikke røber vort Forehavende; og naar
HERREN giver os Landet, vil vi vise dig Godhed og
Trofasthed!« **15** Derpaa hejsede hun dem med et
Reb ned gennem Vinduet, thi hendes Hus laa ved
Bymuren, og hun boede ved Muren; **16** og hun sagde
til dem: »Gaa ud i Bjergene, for at eders Forfølgere
ikke skal træffe eder, og hold eder skjult der i tre
Dage, indtil eders Forfølgere er vendt tilbage; efter

den Tid kan I gaa eders Vej!« 17 Mændene sagde til
hende: »Paa denne Maade vil vi bære os ad med
at holde den Ed, du har ladet os sværge: 18 Naar
vi kommer ind i Landet, skal du binde denne røde
Snor fast i det Vindue, du har hejst os ned igennem,
og saa skal du samle din Fader og din Moder, dine
Brødre og hele dit Fædrenehus hos dig i Huset. 19
Enhver, som saa gaar uden for din Husdør, maa selv
tage Ansvaret for sit Liv, uden at der falder Skyld paa
os; men hvis der lægges Haand paa nogen af dem,
som bliver i Huset hos dig, hviler Ansvaret paa os. 20
Hvis du derimod røber vort Forehavende, er vi løst fra
den Ed, du lod os sværge!« 21 Da sagde hun: »Lad
det være, som I siger!« Saa lod hun dem drage bort;
og hun bandt den røde Snor fast i Vinduet. 22 Men de
begav sig ud i Bjergene og blev der i tre Dage, indtil
deres Forfølgere var vendt tilbage. Og Forfølgerne
ledte overalt paa Vejen uden at finde dem. 23 Derpaa
begav de to Mænd sig paa Tilbagevejen, og efter at
være steget ned fra Bjergene gik de over Floden;
og de kom til Josua, Nuns Søn, og fortalte ham alt,
hvad der var hændet dem. 24 Og de sagde til Josua:
»HERREN har givet hele Landet i vor Magt, og alle
Landets Indbyggere er skrækslagne over os!«

3 Tidligt næste Morgen gjorde Josua sig rede, og
hele Israel brød op fra Sjittim sammen med ham og
kom til Jordan, og de tilbragte Natten der, før de drog
over. 2 Efter tre Dages Forløb gik Tilsynsmændene
omkring i Lejren 3 og bød Folket: »Naar I ser
HERREN eders Guds Pagts Ark og Levitpræsterne
komme bærende med den, saa skal I bryde op fra
eders Plads og følge efter — 4 dog skal der være
en Afstand af 2000 Alen mellem eder og den; I maa
ikke komme den for nær for at I kan vide, hvilken Vej
I skal gaa; thi I er ikke kommet den Vej før!« 5 Og
Josua sagde til Folket: »Helliger eder; thi i Morgen vil
HERREN gøre Undere iblandt eder!« 6 Og Josua
sagde til Præsterne: »Løft Pagtens Ark op og drag
over foran Folket!« Saa løftede de Pagtens Ark op og
gik foran Folket. 7 Men HERREN sagde til Josua: »I
Dag begynder jeg at gøre dig stor i hele Israels Øjne,
for at de kan vide, at jeg vil være med dig, som jeg var
med Moses. 8 Du skal byde Præsterne, som bærer
Pagtens Ark: Naar I kommer til Kanten af Jordans
Vand, skal I standse der ved Jordan!« 9 Da sagde
Josua til Israeliterne: »Kom hid og hør HERREN
eders Guds Ord!« 10 Og Josua sagde: »Derpaa skal
I kende, at der er en levende Gud iblandt eder, og at
han vil drive Kana'anæerne, Hetiterne, Hivviterne,
Perizziterne, Girgasjiterne, Amoriterne og Jebusiterne
bort foran eder: 11 Se, HERRENS, al Jordens Herres,
Ark skal gaa foran eder gennem Jordan. 12 Vælg
eder nu tolv Mænd af Israels Stammer, een Mand
af hver Stamme. 13 Og saa snart Præsterne, som
bærer HERRENS, al Jordens Herres, Ark, sætter
Foden i Jordans Vand, skal Jordans Vand standse,
det Vand, som kommer ovenfra, og staa som en
Vold.« 14 Da Folket saa brød op fra deres Telte for at
gaa over Jordan med Præsterne, som bar Arken, i
Spidsen, 15 og da de, som bar Arken, kom til Jordan,
og Præsterne, som bar Arken, rørte ved Vandkanten
med deres Fødder — Jordan gik overalt over sine
Bredder i hele Høsttiden — 16 standsede Vandet, som
kom ovenfra, og stod som en Vold langt borte, oppe
ved Byen Adam, som ligger ved Zaretan, medens det
Vand, som flød ned mod Araba— eller Salthavet, løb
helt bort; saaledes gik Folket over lige over for Jeriko.
17 Men Præsterne, som bar HERRENS Pagts Ark,
blev staaende paa tør Bund midt i Jordan, medens
hele Israel gik over paa tør Bund, indtil hele Folket
havde tilendebragt Overgangen over Jordan.

4 Da nu hele Folket havde tilendebragt Overgangen
over Jordan, sagde HERREN til Josua: 2 »Vælg
eder tolv Mænd af Folket, een Mand af hver Stamme,
3 og byd dem: Tag eder tolv Sten her, midt i Jordan,
hvor Præsterne stod stille, bring dem med over og stil
dem paa den Plads, hvor I holder Rast i Nat!« 4 Saa
lod Josua de tolv Mænd kalde, som han havde til
Rede af Israeliterne, een Mand af hver Stamme; 5
og Josua sagde til dem: »Gaa foran HERREN eders
Guds Ark midt ud i Jordan, og tag saa hver en Sten
paa Skulderen, svarende til Tallet paa Israeliternes
Stammer, 6 for at det kan tjene til Tegn iblandt eder.
Naar eders Børn i Fremtiden spørger: Hvad Betydning
har disse Sten for eder? 7 saa skal I sige til dem: De
betyder, at Jordans Vand standsede foran HERRENS
Pagts Ark; da den drog over Jordan, standsede
Jordans Vand. Og disse Sten skal være Israeliterne
et Mindetegn til evig Tid!« 8 Da gjorde Israeliterne,
som Josua bød, og tog tolv Sten midt i Jordan, som
HERREN havde sagt til Josua, svarende til Tallet paa
Israeliternes Stammer, og de bragte dem med over til
det Sted, hvor de holdt Rast, og stillede dem der. 9
Og tolv Sten rejste Josua midt i Jordan paa det Sted,
hvor Præsterne, som bar Pagtens Ark, stod stille,
og der staar de den Dag i Dag. 10 Men Præsterne,
som bar Arken, blev staaende midt i Jordan, indtil alt,
hvad HERREN havde paalagt Josua at sige til Folket,
var udført, i Overensstemmelse med alt, hvad Moses
havde paalagt Josua; og Folket gik skyndsomt over.

11 Da hele Folket saa havde tilendebragt Overgangen,
gik HERRENS Ark og Præsterne over og stillede
sig foran Folket. 12 Og Rubeniterne, Gaditerne og
Manasses halve Stamme drog væbnet over i Spidsen
for Israeliterne, som Moses havde sagt til dem; 13
henved 40 000 Mand i Tal, rustede til Strid, drog
de foran HERREN over til Jerikos Sletter til Kamp.
14 Paa den Dag gjorde HERREN Josua stor i hele
Israels Øjne, og de frygtede ham alle hans Livs
Dage, som de havde frygtet Moses. 15 Da sagde
HERREN til Josua: 16 »Byd Præsterne, som bærer
Vidnesbyrdets Ark, at stige op fra Jordan!« 17 Og
Josua bød Præsterne: »Stig op fra Jordan!« 18 Saa
steg Præsterne, som bar HERRENS Pagts Ark, op
fra Jordan, og næppe havde deres Fødder betraadt
det tørre Land, før Jordans Vand vendte tilbage til
sit Leje og overalt gik over sine Bredder som før. 19
Og Folket steg op fra Jordan den tiende Dag i den
første Maaned og slog Lejr i Gilgal ved Østenden
af Jerikolandet. 20 Men de tolv Sten, som de havde
taget op fra Jordan, rejste Josua i Gilgal, 21 og han
sagde til Israeliterne: »Naar eders Børn i Fremtiden
spørger deres Fædre: Hvad betyder disse Sten? 22
saa skal I fortælle eders Børn det og sige: Paa tør
Bund gik Israel over Jordan derhenne; 23 thi HERREN
eders Gud lod Jordans Vand tørre bort foran eder,
indtil I var kommet over, ligesom HERREN eders
Gud gjorde med det røde Hav, som han lod tørre
bort foran os, indtil vi var kommet over, 24 for at alle
Jordens Folk skal kende, at HERRENS Arm er stærk,
at de maa frygte HERREN eders Gud alle Dage.«

5 Men da alle Amoriterkongerne vesten for Jordan
og alle Kana'anæerkongerne ved Havet hørte,
at HERREN havde ladet Jordans Vand tørre bort
foran Israeliterne, indtil de var gaaet over, blev de
slaget af Rædsel og tabte Modet over for Israeliterne.
2 Paa den Tid sagde HERREN til Josua: »Lav dig
Stenknive og omskær paa ny Israeliterne!« 3 Da
lavede Josua sig Stenknive og omskar Israeliterne
ved Forhudshøjen. 4 Og dette var Grunden til, at
Josua omskar dem: Alt Mandkøn af Folket, som drog
ud af Ægypten, alle vaabenføre Mænd, var døde
undervejs i Ørkenen, efter at de var draget ud af
Ægypten. 5 Hele Folket, som drog ud, havde nok
været omskaaret, men af det Folk, som var født i
Ørkenen under Vandringen, efter at de var draget
ud af Ægypten, var ingen blevet omskaaret; 6 thi i
fyrretyve Aar havde Israeliterne vandret i Ørkenen,
indtil hele Folket, de vaabenføre Mænd, som var
draget ud af Ægypten, var døde, fordi de ikke havde
adlydt HERRENS Røst, hvorfor HERREN havde
svoret, at han ikke vilde lade dem se det Land,
HERREN havde tilsvoret deres Fædre at ville give
os, et Land, der flyder med Mælk og Honning. 7 Men
deres Børn, som han havde ladet træde i deres Sted,
dem omskar Josua; thi de var uomskaarne, eftersom
de ikke var blevet omskaaret under Vandringen. 8 Da
saa hele Folket var blevet omskaaret, holdt de sig i
Ro, hvor de var i Lejren, indtil de kom sig. 9 Men
HERREN sagde til Josua: »I Dag har jeg bortvæltet
Ægypternes Forsmædelse fra eder.« Og han kaldte
dette Sted Gilgal, som det hedder den Dag i Dag.
10 Medens Israeliterne laa i Lejr i Gilgal, fejrede de
Paasken om Aftenen den fjortende Dag i Maaneden
paa Jerikos Sletter; 11 og Dagen efter Paasken spiste
de af Landets Afgrøde, usyrede Brød og ristet Korn;
12 selv samme Dag hørte Mannaen op, da de nu
spiste af Landets Afgrøde; Israeliterne fik ikke Manna
mer, men spiste det Aar af Høsten i Kana'ans Land.
13 Og det skete, medens Josua opholdt sig ved Jeriko,
at han saa op og fik Øje paa en Mand, som stod
foran ham med draget Sværd i Haanden. Josua gik
da hen til ham og sagde: »Er du en af vore eller en af
vore Fjender?« 14 Han svarede: »Ingen af Delene,
jeg er Fyrsten over HERRENS Hær; lige nu er jeg
kommet!« Da faldt Josua til Jorden paa sit Ansigt
og tilbad og sagde til ham: »Hvad har min Herre at
sige sin Tjener?« 15 Og Fyrsten over HERRENS Hær
svarede Josua: »Drag dine Sko af Fødderne, thi det
Sted, du staar paa, er helligt!« Det gjorde Josua.

6 Men Jeriko var lukket og stængt for Israeliterne,
ingen gik ud eller ind. 2 Da sagde HERREN til
Josua: »Se, jeg giver Jeriko og dets Konge og Krigere
i din Haand. 3 Alle eders vaabenføre Mænd skal gaa
rundt om Byen, een Gang rundt; det skal I gøre seks
Dage; 4 og syv Præster skal bære syv Væderhorn
foran Arken. Men den syvende Dag skal I gaa rundt
om Byen syv Gange, og Præsterne skal støde i
Hornene. 5 Naar der saa blæses i Væderhornet, og I
hører Hornets Lyd, skal alt Folket opløfte et vældigt
Krigsskrig; saa skal Byens Mur styrte sammen, og
Folket kan gaa lige ind, hver fra sin Plads.« 6 Josua,
Nuns Søn, lod da Præsterne kalde og sagde til
dem: »I skal bære Pagtens Ark, og syv Præster skal
bære syv Væderhorn foran HERRENS Ark!« 7 Og
han sagde til Folket: »Drag ud og gaa rundt om
Byen, saaledes at de, som bærer Vaaben, gaar foran
HERRENS Ark!« 8 Da nu Josua havde talt til Folket,
gik de syv Præster, som bar de syv Væderhorn
foran HERREN, frem og stødte i Hornene, medens

HERRENS Pagts Ark fulgte efter; 9 og de, som bar
Vaaben, gik foran Præsterne, som stødte i Hornene,
og de, som sluttede Toget, fulgte efter Arken, medens
der blæstes i Hornene. 10 Men Josua bød Folket:
»I maa ikke opløfte Krigsskrig eller lade eders Røst
høre, og intet Ord maa udgaa af eders Mund, før den
Dag jeg siger til eder: Raab! Men saa skal I raabe!« 11
Saa lod han HERRENS Ark bære rundt om Byen, een
Gang rundt, og derpaa begav de sig tilbage til Lejren
og overnattede der. 12 Tidligt næste Morgen gjorde
Josua sig rede, og Præsterne bar HERRENS Ark, 13
og de syv Præster, som bar de syv Væderhorn foran
HERRENS Ark, gik og stødte i Hornene; de, som bar
Vaaben, gik foran dem, og de, som sluttede Toget,
fulgte efter HERRENS Ark, medens der blæstes i
Hornene. 14 Anden Dag gik de een Gang rundt om
Byen, hvorefter de vendte tilbage til Lejren; saaledes
gjorde de seks Dage. 15 Men den syvende Dag brød
de op tidligt, ved Morgenrødens Frembrud og gik paa
samme Maade syv Gange rundt om Byen; kun paa
denne Dag drog de syv Gange rundt om Byen; 16 og
syvende Gang stødte Præsterne i Hornene, og Josua
sagde til Folket: »Opløft Krigsskriget! Thi HERREN
har givet eder Byen. 17 Og Byen skal lyses i Band for
HERREN med alt, hvad der er i den; kun Skøgen
Rahab skal blive i Live tillige med alle dem, som er i
hendes Hus, fordi hun skjulte Sendebudene, som vi
udsendte. 18 Men I skal tage eder vel i Vare for det
bandlyste, saa I ikke attraar og tager noget af det
bandlyste og derved bringer Bandet over Israels lejr
og styrter den i Ulykke. 19 Men alt Sølv og Guld og
alle Kobber og Jernsager skal helliges HERREN; det
skal bringes ind i HERRENS Skatkammer!« 20 Saa
opløftede Folket Krigsskrig, og de stødte i Hornene
og da Folket hørte Hornene, opløftede det et vældigt
Krigsskrig; da styrtede Muren sammen, og Folket gik
lige ind i Byen; saaledes indtog de Byen. 21 Derpaa
lagde de med Sværdet Band paa alt, hvad der var i
Byen, Mænd og Kvinder, unge og gamle, Hornkvæg,
Smaakvæg og Æsler. 22 Men til de to Mænd, som
havde udspejdet Landet, sagde Josua: »Gaa ind i
Skøgens Hus og før Kvinden og alt, hvad hendes er,
ud derfra, som I tilsvor hende!« 23 De unge Mænd,
som havde været Spejdere, gik da ind og førte Rahab
ud tillige med hendes Fader og Moder og hendes
Brødre, hele hendes Slægt og alt, hvad hendes var;
de førte dem ud og lod dem staa uden for Israels Lejr.
24 Men paa Byen og alt, hvad der var i den, stak de
Ild; kun Sølvet og Guldet og Kobber og Jernsagerne
bragte de ind i HERRENS Hus's Skatkammer. 25 Men
Skøgen Rahab og hendes Fædrenehus og alt, hvad
hendes var, lod Josua blive i Live, og hun kom til at
bo blandt Israeliterne og gør det den Dag i Dag, fordi
hun havde skjult Sendebudene, som Josua havde
sendt ud for at udspejde Jeriko. 26 Paa den Tid tog
Josua Folket i Ed, idet han sagde: »Forbandet være
den Mand for HERRENS Aasyn, som indlader sig
paa at opbygge denne By, Jeriko. Det skal koste
ham hans førstefødte at lægge Grunden og hans
yngste at sætte dens Portfløje ind.« 27 Saaledes var
HERREN med Josua, og hans Ry udbredte sig over
hele Landet.

7 Men Israeliterne forgreb sig paa det bandlyste,
idet Akan, en Søn af Karmi en Søn af Zabdi, en
Søn af Zera, af Judas Stamme, tilvendte sig noget af
det bandlyste. Da blussede HERRENS Vrede op mod
Israeliterne. 2 Derpaa sendte Josua nogle Mænd fra
Jeriko til Aj, som ligger ved Bet-Aven, østen for Betel,
og sagde til dem: »Drag op og udspejd Egnen!«
Og Mændene drog op og udspejdede Aj. 3 Da de
kom tilbage til Josua, sagde de til ham: »Lad ikke
hele Folket drage derop; lad en to-tre Tusind Mand
drage op og indtage Aj; du behøver ikke at umage
hele Folket med at drage derop, thi de er faa!« 4
Saa drog henved 3000 Mand af Folket derop; men
de blev slaaet paa Flugt af Ajjiterne, 5 og Ajjiterne
dræbte seks og tredive Mand eller saa af dem; de
forfulgte dem uden for Porten indtil Stenbruddene og
huggede dem ned paa Skraaningen. Da sank Folkets
Mod og blev til Vand. 6 Men Josua og Israels Ældste
sønderrev deres Klæder og faldt paa deres Ansigt
paa Jorden foran HERRENS Ark og blev liggende
til Aften og kastede Støv paa deres Hoveder. 7 Og
Josua sagde: »Ak, Herre, HERRE! Hvorfor lod du
dette Folk gaa over Jordan, naar du vilde give os i
Amoriternes Haand og lade os gaa til Grunde? Havde
vi dog blot besluttet os til at blive hinsides Jordan! 8
Ak, Herre! Hvad skal jeg sige, nu Israel har maattet
tage Flugten for sine Fjender? 9 Naar Kana'anæerne
og alle Landets Indbyggere hører det, falder de over
os fra alle Sider og udsletter vort Navn af Jorden;
hvad vil du da gøre for dit store Navns Skyld?« 10 Da
sagde HERREN til Josua: »Staa op! Hvorfor ligger du
paa dit Ansigt? 11 Israel har syndet, thi de har forbrudt
sig imod min Pagt, som jeg paalagde dem; de har
tilvendt sig noget af det bandlyste, de har stjaalet; de
har skjult det, de har gemt det i deres Oppakning. 12
Derfor kan Israeliterne ikke holde Stand over for deres
Fjender, men maa flygte for dem; thi de er hjemfaldne
til Band! Jeg vil ikke mere være med eder, hvis I ikke
bortrydder Bandet af eders Midte. 13 Staa derfor op,

lad Folket hellige sig og sig: Helliger eder til i Morgen,
thi saa siger HERREN, Israels Gud: Der er Band i
din Midte, Israel; og du kan ikke holde Stand over
for dine Fjender, før I skaffer Bandet bort fra eder!
14 I Morgen skal I træde frem Stamme for Stamme,
og den Stamme, HERREN rammer, skal træde frem
Slægt for Slægt, og den Slægt, HERREN rammer,
skal træde frem Familie for Familie, og den Familie,
HERREN rammer, skal træde frem Mand for Mand.
15 Den, som da rammes, fordi han har det bandlyste
Gods, skal brændes tillige med alt, hvad der tilhører
ham; thi han har brudt HERRENS Pagt og begaaet
en Skændselsdaad i Israel!« 16 Tidligt næste Morgen
lod Josua Israel træde frem Stamme for Stamme,
og da blev Judas Stamme ramt. 17 Derpaa lod han
Judas Slægter træde frem, og Zeraiternes Slægt blev
ramt. Derpaa lod han Zeraiternes Slægt træde frem
Familie for Familie, og Zabdi blev ramt. 18 Derpaa lod
han dennes Familie træde frem Mand for Mand, og
da blev Akan ramt, en Søn af Karmi, en Søn af Zabdi,
en Søn af Zera, af Judas Stamme. 19 Da sagde
Josua til Akan: »Min Søn, giv HERREN, Israels Gud,
Ære og Pris, og fortæl mig, hvad du har gjort, skjul
ikke noget for mig!« 20 Akan svarede Josua: »Ja,
det er mig, som har syndet mod HERREN, Israels
Gud. Saaledes gjorde jeg: 21 Jeg saa imellem Byttet
en prægtig babylonisk Kappe, 200 Sekel Sølv og
en Guldtunge paa halvtredsindstyve Sekel; det fik
jeg Lyst til, og jeg tog det; se, det ligger nedgravet i
Jorden midt i mit Telt, Sølvet nederst.« 22 Da sendte
Josua nogle Folk hen, og de skyndte sig til Teltet,
og se, det var gemt i hans Telt, Sølvet nederst; 23
og de tog det ud af Teltet og bragte det til Josua og
alle Israeliterne og lagde det hen foran HERREN.
24 Men Josua tog sammen med hele Israel Akan,
Zeras Søn, og Sølvet, Kappen og Guldtungen og
hans Sønner og Døtre, hans Hornkvæg, Æsler og
Smaakvæg, hans Telt og alt, hvad der tilhørte ham,
og førte dem op i Akors Dal. 25 Og Josua sagde:
»Hvorfor har du styrtet os i Ulykke? HERREN skal
styrte dig i Ulykke paa denne Dag!« Derpaa stenede
hele Israel ham, og de brændte eller stenede dem.
26 Og de opkastede en stor Stendysse over ham,
som staar der den Dag i Dag. Da lagde HERRENS
heftige Vrede sig. Derfor fik Stedet Navnet Akors Dal,
som det hedder den Dag i Dag.

8 Derefter sagde HERREN til Josua: »Frygt ikke og
vær ikke bange! Tag alt Krigsfolket med dig, bryd
op og drag mod Aj! Se, jeg giver Kongen af Aj og hans
Folk, hans By og hans Land i din Haand! 2 Og du
skal gøre det samme ved Aj og dets Konge, som du
gjorde ved Jeriko og dets Konge; men Godset, I røver
der, maa I selv beholde som Bytte, ligeledes Kvæget
der. Læg Baghold vesten for Byen!« 3 Derpaa brød
Josua op og drog med alt Krigsfolket op mod Aj; og
Josua udvalgte sig 30 000 tapre Mænd og sendte
dem bort om Natten, 4 idet han bød dem: »Se, I
skal lægge eder i Baghold vesten for Byen, ikke for
langt fra den, og hold eder alle rede. 5 Jeg og alle
de Folk, som er med mig, vil nærme os Byen, og
naar de gør Udfald imod os ligesom forrige Gang,
flygter vi for dem. 6 Naar de saa følger efter os saa
langt, at vi faar dem lokket bort fra Byen, idet de
tænker, at vi flygter for dem ligesom forrige Gang,
7 skal I bryde frem fra Bagholdet og tage Byen, thi
HERREN eders Gud vil give den i eders Haand. 8 Og
naar I har indtaget Byen, skal I stikke den i Brand.
Saaledes skal I gøre, det er mit Bud til eder!« 9
Derpaa sendte Josua dem bort, og de gik hen og
lagde sig i Baghold mellem Betel og Aj, vesten for
Aj; men Josua blev den Nat iblandt Krigsfolket. 10
Tidligt næste Morgen mønstrede Josua Folket, og
sammen med Israels Ældste drog han op til Aj i
Spidsen for Folket. 11 Hele den Styrke, som var med
ham, rykkede nærmere, til de havde Byen foran sig;
og de lejrede sig norden for Aj med Dalen mellem
sig og Aj. 12 Derpaa tog han henved 5000 Mand
og lagde dem i Baghold mellem Betel og Aj, vesten
for Byen; 13 og Krigerne blev bragt i Stilling, hele
Hæren, som var norden for Byen, og den Del, som
laa i Baghold vesten for Byen; men Josua begav sig
om Natten ned i Dalen. 14 Da nu Kongen af Aj saa
det, skyndte Byens Mænd sig og rykkede tidligt om
Morgenen ud til Kamp mod Israel, Kongen med hele
sin Styrke, til Skraaningen, hvor Lavningen begynder,
uden at vide af, at der var lagt Baghold imod ham
vesten for Byen; 15 og da Josua og hele Israel lod
sig slaa paa Flugt af dem og flygtede ad Ørkenen
til, 16 blev alt Folket i Byen stævnet sammen til at
forfølge dem, og de forfulgte Josua og lod sig lokke
bort fra Byen; 17 ikke een Mand blev tilbage i Aj,
men alle drog de ud for at forfølge Israel, og de lod
Byen staa aaben, medens de forfulgte Israel. 18
Da sagde HERREN til Josua: »Ræk Spydet i din
Haand ud mod Aj; thi jeg giver det i din Haand!« Og
Josua rakte Spydet i sin Haand ud mod Byen. 19 Og
Bagholdet brød hurtigt op fra sin Plads og løb hen
til Byen, da han rakte Haanden ud, indtog den og
skyndte sig at stikke den i Brand. 20 Da Mændene
fra Aj vendte sig om og saa Røgen fra Byen stige
op mod Himmelen, var de ude af Stand til at flygte

til nogen af Siderne, idet Folket, som var flygtet ad
Ørkenen til, vendte sig om mod deres Forfølgere. 21
Og da Josua og hele Israel saa, at Bagholdet havde
indtaget Byen, og at Røgen fra Byen steg til Vejrs,
vendte de om og slog Mændene fra Aj; 22 og da
hine rykkede ud fra Byen imod dem, kom de midt
ind imellem Israeliternes to Afdelinger, som huggede
dem ned uden at lade en eneste af dem undkomme
eller slippe bort. 23 Men Kongen af Aj fangede de
levende og bragte ham til Josua. 24 Da Israel nu
havde hugget alle Ajs Indbyggere ned paa aaben
Mark, paa Skraaningen, hvor de forfulgte dem, og de
alle til sidste Mand var faldet for Sværdet, vendte
hele Israel tilbage til Aj og slog det med Sværdet. 25
Alle de, der faldt paa den Dag, Mænd og Kvinder,
udgjorde 12 000, alle Indbyggerne i Aj. 26 Og Josua
trak ikke sin Haand med det udrakte Spyd tilbage,
før han havde lagt Band paa alle Ajs Indbyggere.
27 Kun Kvæget og Godset, de røvede i denne By,
beholdt Israeliterne som Bytte efter den Befaling,
HERREN havde givet Josua. 28 Og Josua stak Aj i
Brand og gjorde den til en Ruinhob for bestandig, til
den Ødemark, den er den Dag i Dag. 29 Men Kongen
af Aj hængte han paa en Pæl og lod ham hænge
til Aften; og da Solen gik ned, tog man paa Josuas
Befaling hans Lig ned af Pælen og kastede det hen
ved Indgangen til Byens Port. Og man opkastede over
ham en stor Stendysse, som staar der den Dag i Dag.
30 Da byggede Josua HERREN, Israels Gud, et Alter
paa Ebals Bjerg, 31 som HERRENS Tjener Moses
havde paalagt Israeliterne, i Overensstemmelse med,
hvad der staar skrevet i Moses's Lovbog, et Alter
af utilhugne Sten, hvor over der ikke var svunget
Jern; og de bragte HERREN Brændofre og ofrede
Takofre der. 32 Og han skrev der paa Stenene i
Israeliternes Paasyn en Afskrift af Mose Lov, som
denne havde skrevet, 33 idet hele Israel og dets
Ældste, Tilsynsmænd og Dommere stod paa begge
Sider af Arken lige over for Levitpræsterne, som bar
HERRENS Pagts Ark, de fremmede saavel som de
indfødte, den ene Halvdel hen imod Garizims Bjerg,
den anden Halvdel hen imod Ebals Bjerg, saaledes
som HERRENS Tjener Moses forhen havde paabudt
at velsigne Israels Folk. 34 Saa oplæste han alle
Lovens Ord, Velsignelsen og Forbandelsen, alt som
det var skrevet i Lovbogen; 35 ikke et Ord af alt,
hvad Moses havde paabudt, undlod Josua at op
læse for hele Israels Menighed, Mændene, Kvinderne
og Børnene og de fremmede, som var draget med
iblandt dem.

9 Da alle Kongerne paa den anden Side af Jordan,
i Bjergene og i Lavlandet og langs hele det
store Havs Kyst hen imod Libanon, Hetiterne,
Amoriterne, Kana'anæerne, Perizziterne, Hivviterne
og Jebusiterne, hørte, hvad der var sket, 2 samlede
de sig for i Fællesskab at kæmpe mod Josua og
Israel. 3 Men da Indbyggerne i Gibeon hørte, hvad
Josua havde gjort ved Jeriko og Aj, 4 greb ogsaa
de til en List; de gik hen og forsynede sig med
Rejsetæring, læssede nogle slidte Sække og nogle
slidte, sprukne, stoppede Vinsække paa deres Æsler
5 og tog slidte, lappede Sko paa Fødderne og slidte
Klæder paa Kroppen, og alt deres Rejsebrød var tørt
og mullent. 6 Saa gik de til Josua i Lejren ved Gilgal
og sagde til ham og Israels Mænd: »Vi kommer fra
et fjernt Land; slut derfor Pagt med os!« 7 Israels
Mænd svarede Hivviterne: »Det kunde være, at I
bor her midt iblandt os, hvorledes kan vi da slutte
Pagt med eder?« 8 De sagde til Josua: »Vi er dine
Trælle!« Josua spurgte dem saa: »Hvem er I, og
hvorfra kommer I?« 9 Og de svarede ham: »Fra et
saare fjernt Land er dine Trælle kommet for HERREN
din Guds Navns Skyld; thi vi har hørt hans Ry og alt,
hvad han gjorde i Ægypten, 10 og alt, hvad han gjorde
mod de to Amoriterkonger hinsides Jordan, Kong
Sihon af Hesjbon og Kong Og af Basan, som boede
i Asjtarot, 11 og vore Ældste og alle Indbyggerne i
vort Land sagde til os: Tag Rejsetæring med eder,
drag dem i Møde og sig til dem: Vi er eders Trælle;
slut derfor nu Pagt med os! 12 Vort Brød her var
endnu varmt, da vi tog det med hjemmefra, dengang
vi begav os af Sted for at drage til eder; men se,
nu er det tørt og mullent; 13 og vore Vinsække her
var nye, da vi fyldte dem; se, nu er de sprukne; og
vore Klæder og Sko her er slidte, fordi Vejen var saa
lang!« 14 Saa tog Mændene af deres Rejsetæring;
men HERREN raadspurgte de ikke. 15 Og Josua
tilsagde dem Fred og sluttede Overenskomst med
dem og lovede at lade dem leve, og Menighedens
Øverster tilsvor dem det. 16 Men tre Dage efter at de
havde sluttet Pagt med dem, hørte de, at de var fra
den nærmeste Omegn og boede midt iblandt dem. 17
Og Israeliterne brød op og kom den tredje Dag til
deres Byer, det var Gibeon, Kefira, Be'erot og Kirjat-
Jearim. 18 Men Israeliterne dræbte dem ikke, fordi
Menighedens Øverster havde, tilsvoret dem Fred ved
HERREN, Israels Gud. Da knurrede hele Menigheden
mod Øversterne; 19 men alle Øversterne sagde til
hele Menigheden: »Vi har tilsvoret dem Fred ved
HERREN, Israels Gud, derfor kan vi ikke gøre dem
noget ondt. 20 Men dette vil vi gøre med dem, naar

vi skaaner deres Liv, at der ikke skal komme Vrede
over os for den Ed, vi svor dem: 21 De skal blive
i Live, men være Brændehuggere og Vandbærere
for hele Menigheden.« Og hele Menigheden gjorde,
som Øversterne havde sagt. 22 Og Josua lod dem
kalde og talte saaledes til dem: »Hvorfor førte I os
bag Lyset og sagde, at I havde hjemme langt borte
fra os, skønt I bor her midt iblandt os? 23 Derfor
skal I nu være forbandede, og ingen af eder skal
nogen Sinde ophøre at være Træl; Brændehuggere
og Vandbærere skal I være ved min Gus Hus!« 24
De svarede Josua og sagde: »Det var blevet dine
Trælle sagt, at HERREN din Gud paalagde sin Tjener
Moses, at naar han gav eder hele Landet, skulde
I udrydde alle Landets Indbyggere foran eder. Da
paakom der os stor Frygt for, at I skulde tage vort
Liv; derfor handlede vi saaledes. 25 Men se, nu er vi
i din Haand; gør med os, som det tykkes dig godt
og ret!« 26 Da handlede han saaledes med dem;
han friede dem fra Israeliternes Haand, saa de ikke
dræbte dem; 27 men Josua gjorde dem den Dag til
Brændehuggere og Vandbærere for Menigheden og
for HERRENS Alter paa det Sted, han vilde udvælge.
Og det er de den Dag i Dag.

10 Da Kong Adonizedek af Jerusalem hørte, at
Josua havde indtaget Aj og lagt Band paa det
som han havde gjort ved Jeriko og Kongen der, gjorde
han ved Aj og Kongen der og at Gibeons Indbyggere
havde sluttet Overenskomst med Israel og var optaget
imellem dem, 2 saa paakom der ham stor Frygt; thi
Gibeon var en stor By, som en af Kongsbyerne, større
end Aj, og alle Mændene der var tapre Krigere. 3
Derfor sendte Kong Adonizedek af Jerusalem Bud
til Kong Hoham af Hebron, Kong Pir'am af Jarmut,
Kong Jafia af Lakisj og Kong Debir af Eglon og lod
sige: 4 »Kom op til mig og hjælp mig med at slaa
Gibeon, thi det har sluttet Overenskomst med Josua
og Israeliterne!« 5 Da samledes fem Amoriterkonger,
Kongerne i Jerusalem, Hebron, Jarmut, Lakisj og
Eglon, og de drog op med hele deres Hær og slog
Lejr uden for Gibeon og angreb det. 6 Men Mændene
i Gibeon sendte Bud til Josua i Lejren i Gilgal og
lod sige: »Lad ikke dine Trælle i Stikken, men kom
hurtigt op til os, hjælp os og staa os bi; thi alle
Amoriterkongerne, som bor i Bjergene, har samlet sig
imod os!« 7 Da drog Josua op fra Gilgal med alle
Krigerne, alle de kampdygtige Mænd. 8 Og HERREN
sagde til Josua: »Frygt ikke for dem, thi jeg giver dem
i din Haand; ikke een af dem skal kunne holde Stand
imod dig!« 9 Og Josua faldt pludselig over dem, efter
at han i Nattens Løb var draget derop fra Gilgal, 10
og HERREN bragte dem i Uorden foran Israel og
tilføjede dem et stort Nederlag ved Gibeon; og de
forfulgte dem hen imod Opgangen ved Bet-Horon og
slog dem lige til Azeka og Makkeda. 11 Og da de
flygtede for Israeliterne og netop var paa Skraaningen
ved Bet-Horon, lod HERREN store Sten falde ned
paa dem fra Himmelen helt hen til Azeka, saa de
døde; og de, som dræbtes af Haglstenene, var flere
end dem, Israeliterne dræbte med Sværdet. 12 Ved
den Lejlighed, den Dag HERREN gav Amoriterne i
Israeliternes Magt, talte Josua til HERREN og sagde
i Israels Nærværelse: »Sol, stat stille i Gibeon, og
Maane i Ajjalons Dal!« 13 Og Solen stod stille, og
Maanen standsed, til Folket fik Hævn over Fjenden.
Saaledes staar der jo skrevet i de Oprigtiges Bog. Og
Solen blev staaende midt paa Himmelen og tøvede
næsten en hel Dag med at gaa ned. 14 Og hverken
før eller siden har der nogen Sinde været en Dag som
denne, en Dag, da HERREN adlød et Menneskes
Røst; thi HERREN kæmpede for Israel. 15 Derpaa
vendte Josua med hele Israel tilbage til Lejren i
Gilgal. 16 Men de fem Konger flygtede og skjulte sig i
Hulen ved Makkeda. 17 Og der blev bragt Josua den
Melding: »De fem Konger er fundet skjulte i Hulen
ved Makkeda.« 18 Da sagde Josua: »Vælt store Sten
for Hulens Indgang og sæt nogle Mænd udenfor til at
vogte den. 19 Men I andre maa ikke standse, forfølg
eders Fjender, hug Efternølerne ned og lad dem ikke
komme ind i deres Byer; thi HERREN eders Gud har
givet dem i eders Haand!« 20 Da Josua og Israeliterne
saa havde tilføjet dem et meget stort Nederlag og
gjort det helt af med dem — kun enkelte undslap og
reddede sig ind i de befæstede Byer — 21 vendte hele
Folket uskadt tilbage til Josua i Lejren ved Makkeda,
uden at nogen havde vovet saa meget som at knurre
imod Israeliterne. 22 Da sagde Josua: »Luk op for
Hulens Indgang og før de fem Konger ud af Hulen til
mig!« 23 Det gjorde de saa og førte de fem Konger
ud af Hulen til ham, Kongerne af Jerusalem, Hebron,
Jarmut, Lakisj og Eglon. 24 Da de nu havde ført disse
fem Konger ud til Josua, kaldte Josua alle Israels
Mænd sammen og sagde til Krigsøversterne, som
var draget med ham: »Kom hid og sæt Foden paa
disse Kongers Nakke!« Og de kom og satte Foden
paa deres Nakke. 25 Da sagde Josua til dem: »Frygt
ikke og vær ikke bange, vær frimodige og stærke! Thi
saaledes vil HERREN handle med alle eders Fjender,
som I kommer til at kæmpe med!« 26 Derefter lod
Josua dem nedhugge og dræbe og ophænge paa fem
Pæle, og de blev hængende paa Pælene til Aften.

27 Men ved Solnedgang lod Josua dem tage ned
af Pælene og kaste ind i den Hule, de havde skjult
sig i, og for Indgangen til Hulen væltede man store
Sten, som ligger der den Dag i Dag. 28 Makkeda
indtog Josua samme Dag, og han slog Byen og dens
Konge ned med Sværdet; han lagde Band paa den
og paa hver levende Sjæl i den uden at lade nogen
undkomme; og han gjorde det samme ved Makkedas
Konge, som han havde gjort ved Jerikos Konge. 29
Derpaa drog Josua med hele Israel fra Makkeda til
Libna, og han angreb Libna; 30 og HERREN gav
ogsaa denne By og dens Konge i Israels Haand,
og den og hver levende Sjæl i den slog han ned
med Sværdet uden at lade nogen undkomme; og
han gjorde det samme ved dens Konge, som de
havde gjort ved Jerikos Konge. 31 Derpaa drog Josua
med hele Israel fra Libna til Lakisj, og han slog Lejr
udenfor og angreb Byen; 32 og HERREN gav Lakisj
i Israels Haand, og den følgende Dag indtog han
Byen, og den og hver levende Sjæl i den slog han
ned med Sværdet, ganske som han havde gjort ved
Libna. 33 Da rykkede Kong Horam af Gezer Lakisj til
Hjælp; men Josua slog ham og hans Folk ned uden
at lade nogen undkomme. 34 Saa drog Josua med
hele Israel fra Lakisj til Eglon, og de slog Lejr udenfor
og angreb Byen; 35 og de indtog den samme Dag
og slog den ned med Sværdet; og paa hver levende
Sjæl i den lagde han den Dag Band, ganske som
han havde gjort ved Lakisj. 36 Derpaa drog Josua
med hele Israel op fra Eglon til Hebron, og de angreb
Byen 37 og indtog den og slog den ned med Sværdet,
baade Kongen der og alle de Byer, der hørte under
den, og hver levende Sjæl i den uden at lade nogen
undkomme, ganske som han havde gjort ved Eglon,
og han lagde Band paa Byen og hver levende Sjæl i
den. 38 Derpaa vendte Josua sig med hele Israel
imod Debir og angreb Byen; 39 og han undertvang
den tillige med dens Konge og alle de Byer der hørte
under den; og de slog dem ned med Sværdet og
lagde Band paa hver levende Sjæl i dem uden at
lade nogen undkomme; det samme, han havde gjort
ved Hebron og ved Libna og Kongen der, gjorde han
ogsaa ved Debir og Kongen der. 40 Saaledes slog
Josua hele Landet, Bjerglandet, Sydlandet, Lavlandet
og Bjergskraaningerne og alle Kongerne der uden at
lade nogen undkomme, og paa hver levende Sjæl
lagde han Band, saaledes som HERREN, Israels
Gud, havde paabudt; 41 Josua slog dem fra Kadesj-
Barnea indtil Gaza, og hele Landskabet Gosjen indtil
Gibeon. 42 Og alle hine Konger og deres Lande
undertvang Josua med et Slag; thi HERREN, Israels
Gud, kæmpede for Israel. 43 Derpaa vendte Josua
med hele Israel tilbage til Lejren i Gilgal.

11 Da Kong Jabin af Hazor hørte herom sendte
han Bud til Kong Jobab af Madon og Kongerne
af Sjimron og Aksjaf 2 og til Kongerne nordpaa i
Bjergene, i Arabalavningen sønden for Kinnerot, i
Lavlandet og paa Højdedraget vestpaa ved Dor, 3 til
Kana'anæerne i Øst og Vest, Amoriterne, Hivviterne,
Perizziterne og Jebusiterne i Bjergene og Hetiterne
ved Foden af Hermon i Mizpas Land; 4 og de drog ud
med alle deres Hære, Krigsfolk talrige som Sandet
ved Havets Bred, og med en stor Mængde Heste og
Stridsvogne. 5 Alle disse Konger slog sig sammen og
kom og lejrede sig i Forening ved Meroms Vand for
at angribe Israel. 6 Men HERREN sagde til Josua:
»Frygt ikke for dem! Thi i Morgen ved denne Tid vil
jeg lade dem ligge faldne foran Israel; deres Heste
skal du lamme, og deres Vogne skal du brænde!« 7
Da kom Josua med hele Hæren uventet over dem
ved Meroms Vand og kastede sig over dem, 8 og
HERREN gav dem i Israels Haand, saa de slog
dem og forfulgte dem til den store Stad Zidon, til
Misrefot-Majim og Mizpes Lavning i Øst, og huggede
dem ned, saa ikke en eneste af dem blev tilbage.
9 Josua gjorde derpaa med dem, som HERREN
havde sagt ham; deres Heste lammede han, og deres
Vogne brændte han. 10 Ved den Tid vendte Josua
om og indtog Hazor, og Kongen huggede han ned
med Sværdet; Hazor var nemlig fordum alle disse
Kongerigers Hovedstad; 11 og de huggede hver
levende Sjæl i den ned med Sværdet og lagde Band
paa dem, saa ikke en levende Sjæl blev tilbage; og
Hazor stak han i Brand. 12 Alle hine Kongsbyer med
deres Konger undertvang Josua, og han huggede
dem ned med Sværdet og lagde Band paa dem,
som HERRENS Tjener Moses havde paabudt. 13
Men ingen af de Byer, som laa paa deres Høje, stak
Israel i Brand, alene med Undtagelse af Hazor; den
stak Josua i Brand. 14 Kvæget og alt det andet,
der røvedes fra disse Byer, beholdt Israeliterne som
Bytte; men alle Menneskene huggede de ned med
Sværdet til sidste Mand uden at lade en eneste
levende Sjæl blive tilbage. 15 Hvad HERREN havde
paalagt sin Tjener Moses, havde Moses paalagt
Josua, og det gjorde Josua; han undlod intet som
helst af, hvad HERREN havde paalagt Moses. 16
Saaledes indtog Josua hele dette Land, Bjerglandet,
hele Sydlandet, hele Landskabet Gosjen, Lavlandet,
Arabalavningen, Israels Bjergland og Lavland, 17 fra
det nøgne Bjergdrag, som højner sig hen imod Se'ir,

indtil Ba'al-Gad i Libanons Dal ved Hermonbjergets
Fod; og alle deres Konger tog han til Fange, huggede
dem ned og dræbte dem. 18 I lang Tid førte Josua
Krig med disse Konger. 19 Der var ingen By, som
sluttede Overenskomst med Israeliterne, undtagen
Hivviterne, som boede i Gibeon. Alt tog de i Kamp; 20
thi HERREN voldte, at de forhærdede deres Hjerter,
saa de drog i Kamp mod Israel, for at de skulde
lægge Band paa dem uden Skaansel og udrydde
dem, som HERREN havde paalagt Moses. 21 Ved
den Tid drog Josua hen og udryddede Anakiterne af
Bjerglandet, af Hebron, Debir og Anab, og af hele
Judas og hele Israels Bjergland; paa dem og deres
Byer lagde Josua Band. 22 Der blev ingen Anakiter
tilbage i Israeliternes Land, kun i Gaza, Gat og Asdod
blev der Levninger tilbage. 23 Saaledes indtog Josua
hele Landet, ganske som HERREN havde sagt til
Moses, og Josua gav Israel det i Eje efter deres
Afdelinger, Stamme for Stamme. Og Landet fik Ro
efter Krigen.

12 Følgende to Konger i Landet blev overvundet
af Israeliterne og deres Land taget i Besiddelse
af dem, Landet østen for Jordan fra Arnonfloden til
Hermonbjerget og hele Arabalavningens østre Del:
2 Amoriterkongen Sihon, som boede i Hesjbon og
herskede fra Aroer ved Arnonflodens Bred og fra
Midten af Floddalen over Halvdelen af Gilead indtil
Jabbokfloden, der er Ammoniternes Grænse, 3 og
over Arabalavningen indtil Kinnerotsøens Østside
og Arabahavets, Salthavets, Østside hen imod Bet-
Jesjimot og længere Syd paa hen imod Egnen
ved Foden af Pisgas Skrænter; 4 og Kong Og
af Basan, som hørte til dem, der var tilbage af
Refaiterne, og boede i Asjtarot og Edre'i 5 og
herskede over Hermonbjerget, Salka og hele Basan
indtil Gesjuriternes og Ma'akatiternes Landemærke
og over Halvdelen af Gilead indtil Kong Sihon
af Hesjbons Landemærke. 6 HERRENS Tjener
Moses og Israeliterne havde overvundet dem, og
HERRENS Tjener Moses havde givet Rubeniterne,
Gaditerne og Manasses halve Stamme Landet i Eje.
7 Følgende Konger i Landet blev overvundet af Josua
og Israeliterne hinsides Jordan, paa Vestsiden, fra
Ba'al-Gad i Dalen ved Libanon til det nøgne Bjergdrag,
som højner sig mod Se'ir, og deres Land givet Israels
Stammer i Eje af Josua efter deres Afdelinger, 8
i Bjerglandet, i Lavlandet, i Arabalavningen, paa
Skraaningerne, i Ørkenen og i Sydlandet, Hetiterne,
Amoriterne, Kana'anæerne, Perizziterne, Hivviterne
og Jebusiterne: 9 Kongen i Jeriko een; Kongen i Aj
ved Betel een; 10 Kongen i Jerusalem een; Kongen i
Hebron een; 11 Kongen i Jarmut een; Kongen i Lakisj
een; 12 Kongen i Eglon een; Kongen i Gezer een; 13
Kongen i Debir een; Kongen i Geder een; 14 Kongen
i Horma een; Kongen i Arad een; 15 Kongen i Libna
een; Kongen i Adullam een; 16 Kongen i Makkeda
een; Kongen i Betel een; 17 Kongen i Tappua een;
Kongen i Hefer een; 18 Kongen i Afek een; Kongen i
Lassjaron een; 19 Kongen i Madon een; Kongen i
Hazor een; 20 Kongen i Sjimron-Meron een; Kongen
i Aksjaf een; 21 Kongen i Ta'anak een; Kongen i
Megiddo een; 22 Kongen i Kedesj een; Kongen i
Jokneam ved Karmel een; 23 Kongen i Dor ved
Højdedraget Dor een; Kongen over Folkene i Galilæa
een; 24 Kongen i Tirza een; tilsammen en og tredive
Konger.

13 Da Josua var blevet gammel og til Aars, sagde
HERREN til ham: »Du er blevet gammel og til
Aars, og der er endnu saare meget tilbage af Landet
at indtage. 2 Dette er det Land, som er tilbage:
Hele Filisternes Landomraade og alle Gesjuriterne,
3 Landet fra Sjihor østen for Ægypten indtil Ekrons
Landemærke i Nord — det regnes til Kana'anæerne
— de fem Filisterfyrster i Gaza, Asdod, Askalon,
Gat og Ekron, desuden Avviterne 4 mod Syd, hele
Kana'anæerlandet fra Meara, som tilhører Zidonierne,
indtil Afek og til Amoriternes Landemærke, 5 og det
Land, som mod Øst grænser til Libanon fra Ba'al-
Gad ved Hermonbjergets Fod til Egnen hen imod
Hamat. 6 Alle Indbyggerne i Bjerglandet fra Libanon
til Misrefot Majim, alle Zidonierne, vil jeg drive bort
foran Israeliterne. Tildel kun Israel det som Ejendom,
saaledes som jeg har paalagt dig. 7 Udskift derfor
dette Land som Ejendom til de halvtiende Stammer.«
Manasses halve Stamme 8 saavel som Rubeniterne
og Gaditerne havde nemlig faaet deres Arvelod,
som Moses gav dem hinsides Jordan, paa Østsiden,
saaledes som HERRENS Tjener Moses gav dem,
9 fra Aroer ved Arnonflodens Bred og Byen midt
nede i Dalen, hele Højsletten fra Medeba til Dibon,
10 alle de Byer, som havde tilhørt Amoriterkongen
Sihon, der herskede i Hesjbon, indtil Ammoniternes
Landemærke, 11 fremdeles Gilead og Gesjuriternes
og Ma'akatiternes Landemærke, hele Hermonbjerget
og hele Basan indtil Salka, 12 hele det Rige, der
havde tilhørt Og af Basan, som herskede i Asjtarot
og Edre'i, den sidste, der var tilbage af Refaiterne;
Moses havde overvundet dem alle og drevet dem
bort. 13 Men Israeliterne drev ikke Gesjuriterne og
Ma'akatiterne bort, saa at Gesjur og Ma'akat bor

iblandt Israel den Dag i Dag. 14 Kun Levis Stamme
gav han ingen Arvelod; HERREN, Israels Gud, er
hans Arvelod, saaledes som han tilsagde ham. 15
Moses gav Rubeniternes Stamme Land, Slægt for
Slægt, 16 og de fik deres Omraade fra Aroer ved
Arnonflodens Bred og Byen midt nede i Dalen, hele
Højsletten indtil 17 Hesjbon og alle de Byer, som
ligger paa Højsletten, Dibon, Bamot-Ba'al, Bet-Ba'al-
Meon, 18 Jaza, Kedemot, Mefa'at, 19 Kirjatajim,
Sibma, Zeret-Sjahar paa Dalbjerget, 20 Bet-Peor ved
Pisgas Skrænter. Bet-Jesjimot 21 og alle de andre
Byer paa Højsletten og hele det Rige, der havde tilhørt
Amoriterkongen Sihon, som herskede i Hesjbon,
hvem Moses havde overvundet tillige med Midjans
Fyrster Evi, Rekem, Zur, Hur og Reba, der var Sihons
Lydkonger og boede i Landet; 22 ogsaa Sandsigeren
Bileam, Beors Søn, havde Israeliterne dræbt med
Sværdet sammen med de andre af dem, der blev
slaaet ihjel. 23 Rubeniternes Grænse blev Jordan; den
var Grænseskel. Det var Rubeniternes Arvelod efter
deres Slægter, de nævnte Byer med Landsbyer. 24
Og Moses gav Gads Stamme, Gaditerne, Land, Slægt
for Slægt, 25 og de fik følgende Landomraade: Ja'zer
og alle Byerne i Gilead og Halvdelen af Ammoniternes
Land indtil Aroer, som ligger østen for Rabba, 26
og Landet fra Hesjbon til Ramat-Mizpe og Betonim,
og fra Mahanajim til Lodebars Landemærke; 27 og i
Lavningen Bet-Haram, Bet-Nimra, Sukkot og Zafon,
Resten af Kong Sihon af Hesjbons Rige, med Jordan
til Grænse, indtil Enden af Kinnerets Sø, hinsides
Jordan, paa Østsiden. 28 Det var Gaditernes Arvelod
efter deres Slægter: de nævnte Byer med Landsbyer.
29 Og Moses gav Manasses halve Stamme Land,
Slægt for Slægt; 30 og deres Landomraade strakte
sig fra Mahanajim over hele Basan, hele Kong Og
af Basans Rige og alle Ja'irs Teltbyer, som ligger
i Basan, tresindstyve Byer, 31 Halvdelen af Gilead
og Asjtarot og Edre'i, Ogs Kongsbyer i Basan; det
gav han Manasses Søn Makirs Sønner, Halvdelen af
Makirs Sønner, Slægt for Slægt. 32 Det er alt, hvad
Moses udskiftede paa Moabs Sletter hinsides Jordan
over for Jeriko, paa Østsiden. 33 Men Levis Stamme
gav Moses ingen Arvelod; HERREN, Israels Gud, er
deres Arvelod, saaledes som han tilsagde dem.

14 Følgende er de Landstrækninger, Israeliterne
fik til Arvelod i Kana'ans Land, som Præsten
Eleazar og Josua, Nuns Søn, og Overhovederne for de
israelitiske Stammers Fædrenehuse tildelte dem 2 ved
Lodkastning som deres Ejendom i Overensstemmelse
med det Paabud, HERREN havde givet Moses om
de halvtiende Stammer. 3 Thi Moses havde givet de
halvtredje Stammer Arvelod hinsides Jordan; men
Leviterne gav han ikke Arvelod iblandt dem. 4 Josefs
Efterkommere udgjorde nemlig to Stammer, Manasse
og Efraim; og Leviterne fik ikke Del i Landet, men kun
Byer at bo i tillige med de tilhørende Græsmarker
til deres Hjorde og Kvæg. 5 Hvad HERREN havde
paalagt Moses, gjorde Israeliterne, og de udskiftede
Landet. 6 Da traadte Judæerne frem for Josua i
Gilgal, og Kenizziten Kaleb, Jefunnes Søn, sagde til
ham: »Du ved, hvad det var, HERREN talede til den
Guds Mand Moses i Kadesj-Barnea om mig og dig. 7
Fyrretyve Aar gammel var jeg, dengang HERRENS
Tjener Moses udsendte mig fra Kadesj-Barnea for
at udspejde Landet; og jeg aflagde ham Beretning
efter bedste Overbevisning. 8 Men mine Brødre, som
var draget med mig, gjorde Folket modløst, medens
jeg viste HERREN min Gud fuld Lydighed. 9 Og
Moses svor den Dag: Sandelig, det Land, din Fod
har betraadt, skal være din og dine Efterkommeres
Arvelod til evig Tid, fordi du har vist HERREN min
Gud fuld Lydighed! 10 Og se, nu har HERREN opfyldt
sit Ord og holdt mig i Live fem og fyrretyve Aar, siden
dengang HERREN talede dette Ord til Moses, al
den Tid Israel vandrede i Ørkenen, og se, jeg er nu
fem og firsindstyve Aar. 11 Endnu den Dag i Dag
er jeg rask og rørig som paa hin Dag, da Moses
udsendte mig; nu som da er min Kraft den samme
til Kamp og til at færdes omkring. 12 Saa giv mig
da dette Bjergland, som HERREN dengang talede
om; du hørte det jo selv. Thi der bor Anakiter der, og
der er store, befæstede Byer; maaske vil HERREN
være med mig, saa jeg kan drive dem bort, som
HERREN har sagt!« 13 Da velsignede Josua ham, og
han gav Kaleb, Jefunnes Søn, Hebron til Arvelod.
14 Derfor tilfaldt Hebron Kenizziten Kaleb, Jefunnes
Søn, som Arvelod, og den hører ham til den Dag
i Dag, fordi han viste HERREN, Israels Gud, fuld
Lydighed. 15 Men Hebron hed forhen Arbas By; han
var den største Mand blandt Anakiterne. Og Landet
fik Ro efter Krigen.

15 Loddet faldt for Judæernes Stamme efter
deres Slægter saaledes, at deres Landomraade
strækker sig hen imod Edoms Omraade, Zins Ørken
mod Syd, yderst mod Syd. 2 Deres Sydgrænse
begynder ved Enden af Salthavet, ved den sydlige
Bugt, 3 og løber sønden om Akrabbimpasset, gaar
videre til Zin, strækker sig opad sønden om Kadesj-
Barnea og gaar derpaa videre til Hezron og op til
Addar; saa drejer den om mod Karka'a, 4 gaar

videre til Azmon og fortsætter til Ægyptens Bæk; saa
ender Grænsen ved Havet. Det er deres Sydgrænse.
5 Østgrænsen er Salthavet indtil Jordans Udløb.
Nordgrænsen begynder ved Havets Bugt ved Jordans
Udløb; 6 derpaa strækker Grænsen sig opad til
Bet-Hogla og gaar videre norden om Bet-Araba;
saa strækker Grænsen sig opad til Rubens Søn
Bohans Sten; 7 derpaa strækker Grænsen sig fra
Akors Dal op til Debir og drejer nordpaa til Gilgal,
som ligger lige over for Adummimpasset sønden
for Dalen; derefter gaar Grænsen videre over til
Vandet ved Sjemesjkilden og ender ved Rogelkilden;
8 derpaa strækker Grænsen sig op i Hinnoms Søns
Dal til Sydsiden af Jebusiternes Bjergryg, det er
Jerusalem; derpaa strækker Grænsen sig op til
Toppen af Bjerget lige vesten for Hinnoms Dal ved
Refaimdalens Nordende; 9 derpaa bøjer Grænsen
fra Toppen af dette Bjerg ben til Neftoas Vandkilde
og løber videre til Byerne paa Efronbjerget; saa
bøjer Grænsen om til Ba'ala, det er Kirjat-Jearim;
10 derpaa drejer Grænsen om fra Ba'ala mod Vest
til Se'irbjerget, gaar videre til Jearimbjergets nordre
Udløber, det er Kesalon: saa strækker den sig ned til
Bet-Sjemesj og gaar videre til Timna; 11 derpaa løber
Grænsen i nordlig Retning til Bjergryggen ved Ekron;
saa bøjer Grænsen om til Sjikkaron, gaar videre til
Ba'alabjerget, løber til Jabne'el og ender ved Havet.
12 Vestgrænsen er det store Hav. Det er Grænsen
rundt om Judæernes Omraade efter deres Slægter.
13 Men Kaleb, Jefunnes Søn, gav han et Stykke Land
imellem Judæerne efter HERRENS Befaling til Josua:
Anaks Stamfader Arbas By, det er Hebron; 14 og
Kaleb drev de tre Anakiter bort derfra, Sjesjaj, Abiman
og Talmaj, der nedstammede fra Anak. 15 Derfra drog
han op mod Debirs Indbyggere; Debir hed fordum
Kirjat-Sefer. 16 Da sagde Kaleb: »Den, som slaar
Kirjat-Sefer og indtager det, giver jeg min Datter Aksa
til Hustru!« 17 Og da Kenizziten Otniel, Kalebs Broder,
indtog det, gav han ham sin Datter Aksa til Hustru. 18
Men da hun kom til ham, æggede han hende til at
bede sin Fader om Agerland. Hun sprang da ned af
Æselet, og Kaleb spurgte hende: »Hvad vil du?« 19
Hun svarede: »Giv mig en Velsignelse! Siden du har
bortgiftet mig i det tørre Sydland, maa du give mig
Vandkilder!« Da gav han hende de øvre og de nedre
Vandkilder. 20 Judæernes Stammes Arvelod efter
deres Slægter er: 21 Byerne i Udkanten af Judæernes
Stamme ved Edoms Grænse i Sydlandet er følgende:
Kabze'el, Eder, Jagur, 22 Kina, Dimona, Ar'ara, 23
Kedesj, Hazor, Jitnan, 24 Zif, Telam, Bealot, 25 Hazor-
Hadatta, Kerijot-Hezron, det er Hazor, 26 Amam,
Sjema, Molada, 27 Hazar-Gadda, Hesjmon, Bet-Pelet,
28 Hazar-Sjual, Be'ersjeba med Smaabyer, 29 Ba'ala,
Ijjim, Ezem, 30 Eltolad, Betul, Horma, 31 Ziklag,
Madmanna, Sansanna, 32 Lebaot, Sjilhim og En-
Rimmon; tilsammen ni og tyve Byer med Landsbyer.
33 I Lavlandet: Esjtaol, Zor'a, Asjna, 34 Zanoa,
En-Gannim, Tappua, Enam, 35 Jarmut, Adullam,
Soko, Azeka, 36 Sja'arajim, Aditajim, Gedera og
Gederotajim; tilsammen fjorten Byer med Landsbyer.
37 Zenan, Hadasja, Migdal-Gad, 38 Dil'an, Mizpe,
Jokte'el, 39 Lakisj, Bozkat, Eglon, 40 Kabbon, Lamas,
Kitlisj, 41 Gederot, Bet-Dagon, Na'ama og Makkeda;
tilsammen seksten Byer med Landsbyer. 42 Libna,
Eter, Asjan, 43 Jifta, Asjna, Nezib, 44 Ke'ila, Akzib og
Maresja; tilsammen ni Byer med Landsbyer. 45 Ekron
med Smaabyer og Landsbyer; 46 fra Ekron til Havet
alt, hvad der ligger paa Asdodsiden, med tilhørende
Landsbyer; 47 Asdod med Smaabyer og Landsbyer;
Gaza med Smaabyer og Landsbyer indtil Ægyptens
Bæk med det store Hav som Grænse. 48 I Bjerglandet:
Sjamir, Jattir, Soko, 49 Danna, Kirjat-Sefer, det er
Debir, 50 Anab, Esjtemo, Anim, 51 Gosjen, Holon
og Gilo; tilsammen elleve Byer med Landsbyer. 52
Arab, Duma, Esj'an, 53 Janum, Bet-Tappua, Afeka, 54
Humta, Kirjat-Arba, det er Hebron, og Zior; tilsammen
ni Byer med Landsbyer. 55 Maon, Karmel, Zif,
Jutta, 56 Jizre'el, Jokdeam, Zanoa, 57 Kain, Gibea
og Timna; tilsammen ti Byer med Landsbyer. 58
Halhul, Bet-Zur, Gedor, 59 Ma'arat, Bet-Anon og
Eltekon; tilsammen seks Byer med Landsbyer. Tekoa,
Efrata, det er Betlehem, Peor, Etam, Kulon, Tatam,
Sores, Kerem, Gallim, Beter og Menoho; tilsammen
elleve Byer med Landsbyer. 60 Kirjat-Ba'al, det er
Kirjat-Jearim, og Rabba; tilsammen to Byer med
Landsbyer. 61 I Ørkenen: Bet-Araba, Middin, Sekaka,
62 Nibsjan, Ir-Mela og En-Gedi; tilsammen seks Byer
med Landsbyer. 63 Men Jebusiterne, som boede
i Jerusalem, kunde Judæerne ikke drive bort; og
Jebusiterne bor i Jerusalem sammen med Judæerne
den Dag i Dag.

16 For Josefs Sønner faldt Loddet saaledes: Mod
Øst gaar Grænsen fra Jordan ved Jeriko, ved
Jerikos Vande, op gennem Ørkenen, som fra Jeriko
strækker sig op i Bjerglandet til Betel; 2 fra Betel
fortsætter den videre til Arkiternes Landemærke,
til Atarot, 3 og strækker sig nedad mod Vest
til Jafletiternes Landemærke, til Nedre-Bet-Horons
Landemærke og til Gezer og ender ved Havet. 4 Og
Josefs Sønner, Manasse og Efraim, fik Arvelodder. 5
Efraimiternes Landemærke efter deres Slægter var

følgende: Grænsen for deres Arvelod er mod Øst
Atarot-Addar og gaar til Øvre-Bet-Horon; 6 derpaa
gaar Grænsen ud til Havet. Mod Nord er Grænsen
Mikmetat; Grænsen gaar saa mod Øst til Ta'anat-
Sjilo, løber videre østen om Janoa, 7 strækker sig saa
fra Janoa ned til Atarot og Na'ara, støder op til Jeriko
og ender ved Jordan. 8 Fra Tappua gaar Grænsen
mod Vest til Kanabækken og ender ved Havet. Det er
Efraimiternes Stammes Arvelod efter deres Slægter.
9 Dertil kommer de Byer, som udskiltes til Efraimiterne
inden for Manassiternes Arvelod, alle Byerne med
Landsbyer. 10 Men de fordrev ikke Kana'anæerne,
som boede i Gezer, og saaledes er Kana'anæerne
blevet boende midt i Efraim indtil den Dag i Dag, idet
de siden blev Hoveriarbejdere.

17 Og Loddet faldt for Manasses Stamme: thi
han var Josefs førstefødte. Makir, Manasses
førstefødte, Gileads Fader — han var nemlig Kriger
— fik Gilead og Basan. 2 Og de øvrige Manassiter
fik Land efter deres Slægter, Abiezers, Heleks,
Asriels, Sjekems, Hefers og Sjemidas Sønner; det
er Josefs Søn Manasses mandlige Efterkommere
efter deres Slægter. 3 Men Zelofhad, en Søn af
Hefer, en Søn af Gilead, en Søn af Makir, en Søn
af Manasse, havde ingen Sønner, kun Døtre; og
hans Døtre hed Mala, Noa, Hogla, Milka og Tirza.
4 De traadte frem for Præsten Eleazar og Josua,
Nuns Søn, og Øversterne og sagde: »HERREN bød
Moses give os Arvelod iblandt vore Brødre!« Da gav
han dem efter HERRENS Bud en Arvelod iblandt
deres Faders Brødre. 5 Saaledes faldt ti Parter paa
Manasse foruden Landet Gilead og Basan hinsides
Jordan. 6 Thi Manasses døtre fik Arvelod blandt
hans Sønner. Men Landet Gilead tilfaldt Manasses
øvrige Efterkommere. 7 Og Manasses Grænse gaar
fra Aser til Mikmetat, som ligger østen for Sikem;
derpaa gaar Grænsen mod Syd til Befolkningen
i En-Tappua. 8 Manasse fik Landskabet Tappua;
men Byen Tappua ved Manasses Grænse tilfaldt
Efraimiterne. 9 Derpaa strækker Grænsen sig ned
til Kanabækken, sønden om Bækken; Byerne der
tilfaldt Efraim, midt iblandt Manasses Byer; Manasses
Landomraade ligger norden for Bækken. Grænsen
ender derpaa ved Havet. 10 Sydsiden tilhører Efraim
og Nordsiden Manasse. Havet danner Grænse; mod
Nord støder de op til Aser, mod Øst til Issakar. 11
I Issakar og Aser tilfaldt følgende Byer Manasse:
Bet-Sjean med Smaabyer, Jibleam med Smaabyer,
Befolkningen i Dor med Smaabyer, Befolkningen
i En-Dor med Smaabyer, Befolkningen i Ta'anak
med Smaabyer og Befolkningen i Megiddo med
Smaabyer, de tre Højdedrag. 12 Men Manassiterne
kunde ikke drive disse Byers Indbyggere bort, det
lykkedes Kana'anæerne at holde sig i disse Egne.
13 Da Israeliterne blev de stærkeste, gjorde de
Kana'anæerne til Hoveriarbejdere, men drev dem ikke
bort. 14 Da talte Josefs Sønner til Josua og sagde:
»Hvorfor har du kun givet mig een Lod og een Part til
Arvelod, skønt jeg er et talrigt Folk, eftersom HERREN
hidtil har velsignet mig?« 15 Josua svarede dem:
»Naar du er et talrigt Folk, saa drag op i Skovlandet
og ryd dig Jord der i Perizziternes og Refaiternes
Land, siden Efraims Bjergland er dig for trangt!«
16 Da sagde Josefs Sønner: »Bjerglandet er os ikke
nok, og alle Kana'anæerne, som bor paa Slettelandet,
baade de i Bet-Sjean med Smaabyer og de paa
Jizre'elsletten, har jernbeslagne Vogne!« 17 Da sagde
Josua til Josefs Slægt, til Efraim og Manasse: »Du er
et talrigt Folk og har stor Kraft; du skal ikke komme
til at nøjes med een Lod, 18 men et Bjergland skal
tilfalde dig, thi det er skovbevokset, og naar du rydder
det, skal det tilfalde dig med Udløberne derfra; thi
du skal drive Kana'anæerne bort, selv om de har
jernbeslagne Vogne; du er nemlig stærkere end de.«

18 Hele Israeliternes Menighed kom sammen i
Silo, og de rejste Aabenbaringsteltet der, da
de nu havde underlagt sig Landet. 2 Men der var
endnu syv Stammer tilbage af Israeliterne, som ikke
havde faaet deres Arvelod tildelt. 3 Josua sagde
derfor til Israeliterne: »Hvor længe vil I endnu nøle
med at drage hen og tage det Land i Besiddelse,
som HERREN, eders Fædres Gud, har givet eder? 4
Udse eder tre Mænd af hver Stamme, som jeg kan
udsende; de skal gøre sig rede og drage Landet
rundt og affatte en Beskrivelse derover til Brug ved
Fastsættelsen af deres Arvelod og saa komme tilbage
til mig. 5 De skal dele det i syv Dele; Juda skal
beholde sit Omraade mod Syd og Josefs Slægt sit
mod Nord. 6 Og I skal saa affatte en Beskrivelse over
Landet, delt i syv Dele, og bringe mig den; saa vil
jeg kaste Lod for eder her for HERREN vor Guds
Aasyn. 7 Thi Leviterne faar ingen Del iblandt eder, da
HERRENS Præstedømme er deres Arvelod; og Gad,
Ruben og Manasses halve Stamme har paa Jordans
Østside faaet deres Arvelod, som HERRENS Tjener
Moses gav dem!« 8 Da begav Mændene sig paa Vej;
og Josua bød de bortdragende affatte en Beskrivelse
over Landet, idet han sagde: »Drag Landet rundt,
affat en Beskrivelse over det og kom saa tilbage til
mig; saa vil jeg kaste Lod for eder her for HERRENS

Aasyn i Silo!« 9 Saa begav, Mændene sig paa Vej
og drog igennem Landet og affattede en Beskrivelse
derover, By for By, i syv Dele; og derpaa kom de
tilbage til Josua i Lejren ved Silo. 10 Men Josua
kastede Lod for dem i Silo for HERRENS Aasyn
og udskiftede der Landet til Israeliterne, Afdeling,
for Afdeling. 11 Da faldt Loddet for Benjaminiternes
Stamme efter deres Slægter; og det Omraade, der
blev deres Lod, kom til at ligge mellem Judas og
Josefs Sønner. 12 Deres Nordgrænse begynder ved
Jordan, og Grænsen strækker sig op til Bjergryggen
norden for Jeriko og mod Vest op i Bjerglandet,
saa den ender i Bet-Avens Ørken; 13 derfra gaar
Grænsen videre til Luz, til Bjergryggen sønden for
Luz, det er Betel, og strækker sig ned til Atarot-Addar
over Bjerget sønden for Nedre-Bet-Horon. 14 Derpaa
bøjer Grænsen om og løber som Vestgrænse sydpaa
fra Bjerget lige sønden for Bet-Horon og ender ved
Kirjat-Ba'al, det er den judæiske By Kirjat-Jearim;
det er Vestgrænsen. 15 Sydgrænsen begynder ved
Udkanten af Kirjat-Ba'al, og Grænsen gaar til Neftoas
Vandkilde; 16 derpaa strækker den sig ned til Randen
af Bjerget lige over for Hinnoms Søns Dal norden
for Refaimdalen og videre til Hinnoms Dal sønden
om Jebusiternes Bjergryg og til Rogelkilden; 17 saa
drejer den nordpaa og fortsætter til Sjemesjkilden og
videre til Gelilot lige over for Adummimpasset, derpaa
ned til Rubens Søn Bohans Sten 18 og gaar saa
videre til Bjergryggen norden for Bet-Araba og ned i
Arabalavningen; 19 saa gaar den videre til Bjergryggen
norden for Bet-Hogla og ender norden for Salthavets
Bugt ved Jordans Udløb; det er Sydgrænsen. 20 Mod
Øst danner Jordan Grænse. Det er Benjaminiternes
Arvelod med dens Grænser efter deres Slægter.
21 Og Benjaminiternes Stammes Byer efter deres
Slægter er følgende: Jeriko, Bet-Hogla, Emek-Keziz,
22 Bet-Araba, Zemarajim, Betel, 23 Avvim, Para,
Ofra, 24 Kefar-Ammoni, Ofni og Geba; tilsammen tolv
Byer med Landsbyer. 25 Gibeon, Rama, Be'erot, 26
Mizpe, Kefira, Moza, 27 Rekem, Jirpe'el, Tar'ala, 28
Zela, Elef, Jebus, det er Jerusalem, Gibeat og Kirjat-
Jearim; tilsammen fjorten Byer med Landsbyer. Det
er Benjaminiternes Arvelod efter deres Slægter.

19 Det andet Lod faldt for Simeon, for
Simeoniternes Stamme efter deres Slægter;
og deres Arvelod kom til at ligge inde i Judæernes
Arvelod. 2 Til deres Arvelod hørte: Be'ersjeba, Sjema,
Molada, 3 Hazar-Sjual, Bala, Ezem, 4 Eltolad, Betul,
Horma, 5 Ziklag, Bet-Markabot, Hazar-Susa, 6 Bet-
Lebaot og Sjaruhen; tilsammen tretten Byer med
Landsbyer. 7 En-Rimmon, Token, Eter og Asjan;
tilsammen fire Byer med Landsbyer. 8 Desuden alle
Landsbyerne rundt om disse Byer indtil Ba'alat-Be'er,
Rama i Sydlandet. Det er Simeoniternes Stammes
Arvelod efter deres Slægter. 9 Fra Judæernes Del
blev Simeoniternes Arvelod taget; thi Judæernes
Del var for stor til dem; der for fik Simeoniterne
Arvelod inde i deres Arvelod. 10 Det tredje Lod
faldt for Zebuloniterne efter deres Slægter. Deres
Arvelods Landemærke naar til Sarid: 11 og deres
Grænse strækker sig vestpaa op til Mar'ala, berører
Dabbesjet og støder til Bækken, som løber østen
om Jokneam; 12 fra Sarid drejer den østpaa, mod
Solens Opgang, hen imod Kislot-Tabors Omraade
og fortsætter til Daberat og op til Jafia; 13 mod Øst,
mod Solens Opgang, løber den derpaa over til Gat-
Hefer, til Et-Kazin og videre til Rimmona og bøjer om
til Nea; 14 derfra drejer Grænsen i nordlig Retning
til Hannaton og ender i Dalen ved Jifta-El. 15 Og
den omfatter Kattat, Nabalal, Sjimron, Jid'ala og
Betlehem; tilsammen tolv Byer med Landsbyer. 16
Det er Zebuloniternes Arvelod efter deres Slægter,
nævnte Byer med Landsbyer. 17 For Issakar faldt det
fjerde Lod, for Issakariterne efter deres Slægter; 18
og deres Landemærke var: Jizre'el, Kesullot, Sjunem,
19 Hafarajim, Sji'on, Anaharat, 20 Rabbit, Kisjjon,
Ebez, 21 Remet, En-Gannim, En-Hadda og Bet-
Pazzez. 22 Og Grænsen berører Tabor, Sjahazim
og Bet-Sjemesj og ender ved Jordan; tilsammen
seksten Byer med Landsbyer. 23 Det er Issakariternes
Stammes Omraade efter deres Slægter, nævnte Byer
med Landsbyer. 24 Det femte Lod faldt for Aseriternes
Stamme efter deres Slægter. 25 Deres Landemærke
var: Helkat, Hali, Beten, Aksjaf, 26 Alammelek, Am'ad
og Misj'al; derpaa berører Grænsen Karmel mod Vest
og Sjihor-Libnat, 27 drejer saa østpaa til Bet-Dagon
og berører Zebulon og Dalen ved Jifta-El mod Nord;
derpaa gaar den til Bet-Emek og Ne'iel og fortsætter
nordpaa til Kabul, 28 Abdon, Rehob, Hammon og Kana
indtil den store Stad Zidon; 29 saa drejer Grænsen
mod Rama og til den befæstede By Tyrus; derpaa
drejer Grænsen mod Hosa og ender ved Havet;
desuden Mahalab, Akzib, 30 Akko, Afek, Rehob;
tilsammen to og tyve Byer med Landsbyer. 31 Det er
Aseriternes Stammes Omraade efter deres Slægter,
nævnte Byer med Landsbyer. 32 For Naftaliterne faldt
det sjette Lod, for Naftaliterne efter deres Slægter.
33 Deres Landemærke gaar fra Helet, fra Allon-
Beza'anannim og Adami-Nekeb og Jabne'el indtil
Lakkum og ender ved Jordan; 34 saa drejer Grænsen
vestpaa til Aznot-Tabor, fortsætter derfra til Hukkok,

berører Zebulon mod Syd, Aser mod Vest og Jordan
mod Øst. 35 Befæstede Byer er: Ziddim, Zer, Hammat,
Rakkat, Kinneret, 36 Adama, Rama, Hazor, 37 Kedesj,
Edre'i, En-Hazor, 38 Jir'on, Migdal-El, Horem, Bet-
Anat og Bet-Sjemesj; tilsammen nitten Byer med
Landsbyer. 39 Det er Naftaliternes Stammes Arvelod
efter deres Slægter, nævnte Byer med Landsbyer.
40 For Daniternes Stamme efter deres Slægter faldt
det syvende Lod. 41 Deres Arvelods Landemærke
var: Zor'a, Esjtaol, Ir-Sjemesj, 42 Sja'alabbin, Ajjalon,
Jitla, 43 Elon, Timna, Ekron, 44 Elteke, Gibbeton,
Ba'alat, 45 Jehud, Bene-Berak, Gat-Rimmon, 46
Me-Jarkon og Rakkon og Egnen hen imod Jafo.
47 Men Daniternes Omraade blev dem for trangt;
derfor drog Daniterne op og angreb Lesjem, indtog
det og slog det med Sværdet; derpaa tog de det
i Besiddelse og bosatte sig der og gav Lesjem
Navnet Dan efter deres Stamfader Dan. 48 Dette er
Daniternes Stammes Arvelod efter deres Slægter,
nævnte Byer med Landsbyer. 49 Da Israeliterne var
færdige med Udskiftningen af Landet, Stykke for
Stykke, gav de Josua, Nuns Søn, en Arvelod imellem
sig. 50 Efter HERRENS Paabud gav de ham den By,
han udbad sig, Timnat-Sera i Efraims Bjerge; og han
befæstede Byen og bosatte sig der. 51 Det er de
Arvelodder, som Præsten Eleazar og Josua, Nuns
Søn, og Overhovederne for de israelitiske Stammers
Fædrenehuse udskiftede ved Lodkastning i Silo for
HERRENS Aasyn ved Aabenbaringsteltets Indgang.
Saaledes blev de færdige med Udskiftningen af
Landet.

20 Og HERREN talede til Josua og sagde: 2 »Tal
til Israeliterne og sig: Afgiv de Tilflugtsbyer, jeg
talede til eder om ved Moses, 3 for at en Manddraber,
der uforsætligt og af Vanvare slaar en ihjel, kan ty til
dem, saa at de kan være eder Tilflugtssteder mod
Blodhævneren. 4 Naar han tyr hen til en af disse Byer
og stiller sig i Byportens Indgang og forebringer sin
Sag for Byens Ældste, skal de optage ham i Byen hos
sig og anvise ham et Sted, hvor han kan bo hos dem;
5 og naar Blodhævneren forfølger ham, maa de ikke
udlevere Manddraberen til ham, thi han har slaaet sin
Næste ihjel af Vanvare uden i Forvejen at have baaret
Nag til ham; 6 han skal blive boende i denne By, indtil
han har været stillet for Menighedens Domstol, eller
den Mand, som paa den Tid er Yppersteprræst, dør;
derefter kan Manddraberen vende tilbage til sin By og
sit Hjem, den By, han er flygtet fra.« 7 Da helligede
de Kedesj i Galilæa i Naftalis Bjerge, Sikem i Efraims
Bjerge og Kirjat-Arba, det er Hebron, i Judas Bjerge.
8 Og østen for Jordan afgav de Bezer i Ørkenen,
paa Højsletten, af Rubens Stamme, Ramot i Gilead
at Gads Stamme og Golan i Basan af Manasses
Stamme. 9 Det var de Byer, som fastsattes for alle
Israeliterne og de fremmede, som bor iblandt dem, i
det Øjemed at enhver, der uforsætligt slaar en ihjel,
kan ty derhen og undgaa Døden for Blodhævnerens
Haand, før han har været stillet for Menighedens
Domstol.

21 Derpaa traadte Overhovederne for Leviternes
Fædrenehuse frem for Præsten Eleazar og
Josua, Nuns Søn, og Overhovederne for de israelitiske
Stammers Fædrenehuse 2 og talte saaledes til dem i
Silo i Kana'ans Land: »HERREN bød ved Moses, at
der skulde gives os nogle Byer at bo i med tilhørende
Græsmarker til vort Kvæg.« 3 Da afgav Israeliterne i
Følge HERRENS Bud af deres Arvelod følgende Byer
med Græsmarker til Leviterne. 4 Loddet faldt først for
Kehatiternes Slægter, saaledes at Præsten Arons
Sønner blandt Leviterne ved Lodkastningen fik tretten
Byer af Judas, Simeoniternes og Benjamins Stammer,
5 mens de andre Kehatiter ved Lodkastningen efter
deres Slægter fik ti Byer af Efraims og Dans Stammer
og Manasses halve Stamme. 6 Gersoniterne fik ved
Lodkastningen efter deres Slægter tretten Byer af
Issakars, Asers og Naftalis Stammer og Manasses
halve Stamme i Basan. 7 Merariterne fik efter deres
Slægter tolv Byer af Rubens, Gads og Zebulons
Stammer. 8 Og Israeliterne afgav ved Lodkastning
følgende Byer med Græsmarker til Leviterne, saaledes
som HERREN havde paabudt ved Moses. 9 Af
Judæernes og Simeoniternes Stammer afgav de
følgende ved Navn, nævnte Byer. 10 Arons Sønner,
der hørte til Kehatiternes Slægter blandt Levis Sønner
— thi for dem faldt Loddet først — fik følgende: 11 Man
gav dem Anaks Stamfader Arbas By, det er Hebron,
i Judas Bjerge, med omliggende Græsmarker; 12
men Byens Mark og Landsbyer gav man Kaleb,
Jefunnes Søn, i Eje. 13 Præsten Arons Sønner gav
man Hebron, en af Tilflugtsbyerne for Manddrabere,
med omliggende Græsmarker, Libna med omliggende
Græsmarker, 14 Jattir med omliggende Græsmarker,
Esjtemoa med omliggende Græsmarker, 15 Holon
med omliggende Græsmarker, Debir med omliggende
Græsmarker, 16 Asjan med omliggende Græsmarker,
Jutta med omliggende Græsmarker og Bet-Sjemesj
med omliggende Græsmarker; tilsammen ni Byer
af de to Stammer; 17 og af Benjamins Stamme
Gibeon med omliggende Græsmarker, Geba med
omliggende Græsmarker, 18 Anatot med omliggende

Græsmarker og Alemet med omliggende Græsmarker;
tilsammen fire Byer. 19 Præsternes, Arons Sønners,
Byer udgjorde i alt tretten Byer med omliggende
Græsmarker. 20 Kehatiternes Slægter af Leviterne,
de øvrige Kehatiter, fik de Byer af Efraims Stamme,
som tildeltes dem ved Lodkastning. 21 Man gav
dem Sikem, en af Tilflugtsbyerne for Manddrabere,
med omliggende Græsmarker i Efraims Bjerge,
Gezer med omliggende Græsmarker, 22 Kibzajim
med omliggende Græsmarker og Bet-Horon med
omliggende Græsmarker; tilsammen fire Byer; 23 og af
Dans Stamme Elteke med omliggende Græsmarker,
Gibbeton med omliggende Græsmarker, 24 Ajjalon
med omliggende Græsmarker og Gat-Rimmon
med omliggende Græsmarker; tilsammen fire Byer;
25 og af Manasses halve Stamme Ta'anak med
omliggende Græsmarker og Jibleam med omliggende
Græsmarker; tilsammen to Byer; 26 i alt ti Byer med
omliggende Græsmarker tilfaldt de øvrige Kehatiters
Slægter. 27 Blandt Leviternes Slægter fik fremdeles
Gersoniterne af Manasses halve Stamme Golan i
Basan, en af Tilflugtsbyerne for Manddrabere, med
omliggende Græsmarker og Asjtarot med omliggende
Græsmarker; tilsammen to Byer; 28 og af Issakars
Stamme Kisjjon med omliggende Græsmarker,
Daberat med omliggende Græsmarker, 29 Jarmut
med omliggende Græsmarker og En-Gannim med
omliggende Græsmarker; tilsammen fire Byer; 30 og af
Asers Stamme Misj'al med omliggende Græsmarker,
Abdon med omliggende Græsmarker, 31 Helkat med
omliggende Græsmarker og Rehob med omliggende
Græsmarker; tilsammen fire Byer; 32 og af Naftalis
Stamme Kedesj i Galilæa, en af Tilflugtsbyerne
for Manddrabere, med omliggende Græsmarker,
Hammot-Dor med omliggende Græsmarker og Kartan
med omliggende Græsmarker; tilsammen tre Byer;
33 Gersoniternes Byer efter deres Slægter udgjorde
i alt tretten med omliggende Græsmarker. 34 De
øvrige Leviter, Merariternes Slægter, fik af Zebulons
Stamme Jokneam med omliggende Græsmarker,
Karta med omliggende Græsmarker, 35 Rimmona med
omliggende Græsmarker og Nahalal med omliggende
Græsmarker; tilsammen fire Byer; 36 og hinsides
Jordan over for Jeriko af Rubens Stamme Bezer i
Ørkenen paa Højsletten, en af Tilflugtsbyerne for
Manddrabere, med omliggende Græsmarker, Jaza
med omliggende Græsmarker. 37 Kedemot med
omliggende Græsmarker og Mefa'at med omliggende
Græsmarker; tilsammen fire Byer; 38 og af Gads
Stamme Ramot i Gilead, en af Tilflugtsbyerne
for Manddrabere, med omliggende Græsmarker,
Mahanajim med omliggende Græsmarker, 39
Hesjbon med omliggende Græsmarker og Ja'zer
med omliggende Græsmarker; tilsammen fire Byer;
40 Byerne, der ved Lodkastningen tilfaldt de øvrige
Levitslægter, Merariterne efter deres Slægter, udgjorde
i alt tolv. 41 Levitbyerne inden for Israeliternes Ejendom
udgjorde i alt otte og fyrretyve med omliggende
Græsmarker. 42 Disse Byer skulde hver for sig have
de omliggende Græsmarker med; det gjaldt for alle
disse Byer. 43 Saaledes gav HERREN Israel hele det
Land, han havde tilsvoret deres Fædre at ville give
dem, og de tog det i Besiddelse og bosatte sig der. 44
Og HERREN gav dem Ro rundt om, ganske som han
havde tilsvoret deres Fædre, og ingen iblandt deres
Fjender kunde holde Stand over for dem; alle deres
Fjender gav HERREN i deres Haand. 45 Ikke eet
af alle de gode Ord, HERREN havde talt til Israels
Hus, faldt til Jorden; alle sammen gik de i Opfyldelse.

22 Derpaa lod Josua Rubeniterne, Gaditerne og
Manasses halve Stamme kalde til sig 2 og
sagde til dem: »I har holdt alt, hvad HERRENS Tjener
Moses bød eder, og adlydt mig i alt, hvad jeg har
paabudt eder. 3 I har ikke svigtet eders Brødre i denne
lange Tid; indtil denne Dag har I holdt HERREN
eders Guds Bud. 4 Men nu har HERREN eders Gud
skaffet eders Brødre Ro, som han lovede dem; vend
derfor nu tilbage til eders Telte i det Land, hvor eders
Ejendom ligger, som HERRENS Tjener Moses gav
eder hinsides Jordan. 5 Kun maa I omhyggeligt agte
paa at holde det Bud og den Lov, HERRENS Tjener
Moses paalagde eder, at elske HERREN eders Gud,
vandre paa alle hans Veje, holde hans Bud, holde
fast ved ham og tjene ham af hele eders Hjerte og
hele eders Sjæl!« 6 Og Josua velsignede dem og lod
dem drage bort, og de begav sig til deres Telte. 7
Den ene Halvdel af Manasses Stamme havde Moses
givet Land i Basan, den anden Halvdel derimod
havde Josua givet Land sammen med deres Brødre
i Landet vesten for Jordan. Og da Josua lod dem
drage hver til sit efter at have velsignet dem, 8 vendte
de tilbage til deres Telte med store Rigdomme, med
Kvæg i Mængde, med Sølv og Guld, Kobber og Jern
og Klæder i stor Mængde; og det Bytte, de havde
taget fra deres Fjender, delte de med deres Brødre.
9 Saa forlod Rubeniterne, Gaditerne og Manasses
halve Stamme Israeliterne i Silo i Kana'ans Land og
vendte tilbage til Gilead, det Land, de havde faaet i
Eje, hvor de havde nedsat sig i Følge HERRENS
Bud ved Moses; 10 og da Rubeniterne, Gaditerne og
Manasses halve Stamme kom til Gelilot ved Jordan i

Kana'ans Land, byggede de et Alter der ved Jordan,
et stort Alter, der saas viden om. 11 Men det kom
Israeliterne for Øre, at Rubeniterne, Gaditerne og
Manasses halve Stamme havde bygget et Alter paa
Grænsen af Kana'ans Land, ved Gelilot ved Jordan,
paa Israeliternes Side. 12 Og da Israeliterne hørte
det, samledes hele Israeliternes Menighed i Silo for
at drage i Kamp imod dem. 13 Da sendte Israeliterne
Pinehas, Præsten Eleazars Søn, til Rubeniterne,
Gaditerne og Manasses halve Stamme i Gilead 14
tillige med ti Øverster, een Øverste for hver af alle
Israels Stammer; hver af dem var Overhoved for sin
Stamme iblandt Israels Tusinder; 15 og da de kom til
Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme
i Gilead, talte de saaledes til dem: 16 »Saaledes
siger hele HERRENS Menighed: Hvad er det for en
Troløshed, I har begaaet mod Israels Gud, at I i Dag
har vendt eder fra HERREN ved at bygge eder et
Alter og vise Genstridighed mod HERREN? 17 Har vi
ikke nok i Brøden med Peor, som vi endnu den Dag i
Dag ikke har faaet os renset for, og for hvis Skyld der
kom Plage over Israels Menighed? 18 Og dog vender
I eder i Dag fra HERREN! Naar I i Dag er genstridige
mod HERREN, vil hans Vrede i Morgen bryde løs
over hele Israels Menighed. 19 Hvis det Land, I har
faaet i Eje, er urent, saa gaa over til det Land, der
er HERRENS Ejendom, der, hvor HERRENS Bolig
staar, og nedsæt eder iblandt os; men vær ikke
genstridige mod HERREN, ej heller mod os ved at
bygge eder et Alter til foruden HERREN vor Guds
Alter! 20 Dengang Akan, Zeras Søn, øvede Svig
med det bandlyste, kom der da ikke Vrede over hele
Israels Menighed, skønt han kun var en enkelt Mand?
Maatte han ikke dø for sin Brøde?« 21 Da svarede
Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme
overhovederne for Israels Tusinder saaledes: 22
»Gud, Gud HERREN, Gud, Gud HERREN ved det, og
Israel skal vide det: Hvis det er i Genstridighed eller
Troløshed mod HERREN, i den Hensigt at vende os
fra HERREN, 23 at vi har bygget os et Alter, gid han
saa maa unddrage os sin Hjælp i Dag! Hvis det er
for at bringe Brændofre og Afgrødeofre derpaa eller
for at bringe Takofre derpaa, saa straffe HERREN
det! 24 Nej, vi har gjort det af Frygt for det Tilfælde, at
eders Børn engang i Fremtiden skulde sige til vore:
Hvad har I med HERREN, Israels Gud, at gøre? 25
HERREN har jo sat Jordan som Grænse imellem
os, og eder, Rubeniter og Gaditer; I har ingen Del i
HERREN! Og saaledes kunde eders Børn faa vore til
at høre op med at frygte HERREN. 26 Derfor tænkte
vi: Lad os bygge dette Alter, ikke til Brændoffer eller
Slagtoffer, 27 men for at det kan være Vidne mellem
os og eder og mellem vore Efterkommere efter os
om, at vi vil forrette HERRENS Tjeneste for hans
Aasyn med vore Brændofre, Slagtofre og Takofre, for
at eders Børn ikke engang i Fremtiden skal sige til
vore: I har ingen Del i HERREN! 28 Og vi tænkte:
Hvis de i Fremtiden siger saaledes til os og vore
Efterkommere, saa siger vi: Læg dog Mærke til,
hvorledes det HERRENS Alter er bygget, som vore
Forfædre rejste, ikke til Brændofre eller Slagtofre,
men for at det kunne være Vidne mellem os og
eder. 29 Det være langt fra os at være genstridige
mod HERREN eller vende os fra HERREN i Dag
ved at bygge et Alter til Brændoffer, Afgrødeoffer
og Slagtoffer foruden HERREN vor Guds Alter, som
staar foran hans Bolig!« 30 Da Præsten Pinehas og
Menighedens Øverster og Overhovederne for Israels
Tusinder, som ledsagede ham, hørte de Ord, som
Rubeniterne, Gaditerne og Manassiterne talte, var
de tilfredse, 31 og Pinehas, Præsten Eleazars Søn,
sagde til Rubeniterne, Gaditerne og Manassiterne:
»I Dag erkender vi, at HERREN er iblandt os, siden
I ikke har øvet denne Svig imod HERREN; derved
har I frelst Israeliterne fra HERRENS Haand!« 32
Derpaa vendte Pinehas, Præsten Eleazars Søn,
og Øversterne tilbage fra Rubeniterne, Gaditerne
og Manasses halve Stamme i Gilead til Israeliterne
i Kana'ans Land og aflagde dem Beretning, 33
og Israeliterne var tilfredse ved Meddelelsen, og
Israeliterne priste Gud og tænkte ikke mere paa at
drage i Kamp mod dem for at ødelægge det Land,
Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme
boede i. 34 Og Rubeniterne, Gaditerne og Manasses
halve Stamme kaldte Alteret: Vidne; »thi, « sagde de,
»det skal være Vidne mellem os om, at HERREN er
Gud!«

23 Efter længere Tids Forløb, da HERREN havde
skaffet Israel Ro for alle dets Fjender rundt om,
og Josua var blevet gammel og til Aars, 2 lod Josua
hele Israel, de Ældste, Overhovederne, Dommerne
og Tilsynsmændene kalde til sig og sagde til dem:
»Jeg er blevet gammel og til Aars. 3 I har selv set alt,
hvad HERREN eders Gud har gjort ved alle disse
Folkeslag foran eder; thi det var HERREN eders Gud,
som kæmpede for eder. 4 Se, jeg har tildelt eders
Stammer som Arvelod disse Folk, som er tilbage af
alle de Folkeslag, jeg udryddede fra Jordan til det
store Hav vestpaa; 5 og HERREN eders Gud vil
trænge dem tilbage foran eder og drive dem bort
foran eder, og I skal tage deres Land i Besiddelse,

som HERREN eders Gud lovede eder. 6 Vær nu
stærke og faste, saa I giver Agt paa og handler efter
alt, hvad der staar skrevet i Moses's Lovbog, og ikke
viger derfra til højre eller venstre 7 og ikke indlader
eder med disse Folk, som er tilbage iblandt eder; I
maa ikke paakalde deres Guders Navne eller sværge
ved dem, ikke dyrke eller tilbede dem, 8 men I skal
holde fast ved HERREN eders Gud som hidtil. 9
Derfor drev jo HERREN store og mægtige Folkeslag
bort foran eder. Ingen har kunnet holde Stand over
for eder til denne Dag; 10 een Mand iblandt eder
jog tusinde paa Flugt; thi det var HERREN eders
Gud, som kæmpede for eder, som han havde lovet
eder. 11 Vaag da for eders Livs Skyld omhyggeligt
over, at I elsker HERREN eders Gud! 12 Thi dersom I
falder fra og slutter eder til Levningerne af disse Folk,
som er tilbage iblandt eder, og besvogrer eder med
dem eller, indlader eder i Forbindelse med dem, 13
saa skal I vide for vist, at HERREN eders Gud ikke
mere vil drive disse Folkeslag bort fra eder, men de
skal blive eder en Snare og en Fælde, en Svøbe i
eders Sider og Torne i eders Øjne, indtil I selv bliver
udryddet fra dette herlige Land, som HERREN eders
Gud gav eder. 14 Se, jeg gaar nu al Støvets Gang;
saa betænk da med hele eders Hjerte og hele eders
Sjæl, at ikke eet af alle de gode Ord, HERREN eders
Gud talede til eder, faldt til Jorden; alle sammen er de
gaaet i Opfyldelse for eder; ikke eet Ord deraf faldt til
Jorden. 15 Men ligesom alle de gode Ord, HERREN
eders Gud talede til eder, gik i Opfyldelse paa eder,
saaledes vil HERREN ogsaa lade alle sine Trusler
gaa i Opfyldelse paa eder, indtil han har udryddet
eder fra dette herlige Land, som HERREN eders Gud
gav eder. 16 Naar I overtræder HERREN eders Guds
Pagt, som han paalagde eder, og gaar hen og Dyrker
andre Guder og tilbeder dem, saa vil HERRENS
Vrede blusse op imod eder, og I vil hastelig blive
udryddet fra det herlige Land, han gav eder!«

24 Derpaa kaldte Josua alle Israels Stammer
sammen i Sikem og lod Israels Ældste og
Overhoved, Dommere og Tilsynsmænd kalde til sig;
og de stillede sig op for Guds Aasyn. 2 Da sagde
Josua til hele Folket: »Saa siger HERREN, Israels
Gud: Hinsides Floden boede eders Forfædre i gamle
Dage, Tara, Abrahams og Nakors Fader, og de
dyrkede andre Guder. 3 Da førte jeg eders Stamfader
Abraham bort fra Landet hinsides Floden og lod
ham vandre omkring i hele Kana'ans Land, gav ham
en talrig Æt og skænkede ham Isak. 4 Og Isak
skænkede jeg Jakob og Esau, og Esau gav jeg Se'irs
Bjerge i Eje, medens Jakob og hans Sønner drog ned
til Ægypten. 5 Derpaa sendte jeg Moses og Aron,
og jeg plagede Ægypterne med de Gerninger, jeg
øvede iblandt dem, og derefter førte jeg eder ud; 6
og da jeg førte eders Fædre ud af Ægypten, og I
var kommet til Havet, satte Ægypterne efter eders
Fædre med Stridsvogne og Ryttere til det røde Hav.
7 Da raabte de til HERREN, og han satte Mørke
mellem eder og Ægypterne og bragte Havet over
dem, saa det dækkede dem; og I saa med egne
Øjne, hvad jeg gjorde ved Ægypterne. Og da I havde
opholdt eder en Tid lang i Ørkenen, 8 førte jeg eder
ind i Amoriternes Land hinsides Jordan, og da de
angreb eder, gav jeg dem i eders Haand, saa I tog
deres Land i Besiddelse, og jeg tilintetgjorde dem
foran eder. 9 Da rejste Zippors Søn, Kong Balak
af Moab, sig og angreb Israel; og han sendte Bud
og lod Bileam, Beors Søn, hente, for at han skulde
forbande eder; 10 men jeg vilde ikke bønhøre Bileam,
og han maatte velsigne eder; saaledes friede jeg
eder af hans Haand. 11 Derpaa gik I over Jordan og
kom til Jeriko; og Indbyggerne i Jeriko, Amoriterne,
Perizziterne, Kana'anæerne, Hetiterne, Girgasjiterne,
Hivviterne og Jebusiterne angreb eder, men jeg gav
dem i eders Haand. 12 Jeg sendte Gedehamse foran
eder, og de drev de tolv Amoriterkonger bort foran
eder; det skete ikke ved dit Sværd eller din Bue. 13
Og jeg gav eder et Land, I ikke havde haft Arbejde
med, og Byer, I ikke havde bygget, og I tog Bolig i
dem; af Vinhaver og Oliventræer, I ikke plantede,
nyder I nu Frugten. 14 Saa frygt nu HERREN og tjen
ham i Oprigtighed og Trofasthed, skaf de Guder bort,
som eders Forfædre dyrkede hinsides Floden og i
Ægypten, og tjen HERREN! 15 Men hvis I ikke synes
om at tjene HERREN, saa vælg i Dag, hvem I vil
tjene, de Guder, eders Forfædre dyrkede hinsides
Floden, eller Amoriternes Guder, i hvis Land I nu bor.
Men jeg og mit Hus, vi vil tjene HERREN!« 16 Da
svarede Folket: »Det være langt fra os at forlade
HERREN for at dyrke andre Guder; 17 nej, HERREN
er vor Gud, han, som førte os og vore Fædre op fra
Ægypten, fra Trællehuset, og gjorde hine store Tegn
for vore Øjne og bevarede os under hele vor Vandring
og blandt alle de Folk, hvis Lande vi drog igennem; 18
og HERREN drev alle disse Folk og Amoriterne, som
boede her i Landet, bort foran os. Derfor vil vi ogsaa
tjene HERREN, thi han er vor Gud!« 19 Da sagde
Josua til Folket: »I vil ikke kunne tjene HERREN, thi
han er en hellig Gud; han er en nidkær Gud, som
ikke vil tilgive eders Overtrædelser og Synder. 20
Naar I forlader HERREN og dyrker fremmede Guder,

vil han vende sig bort og bringe Ulykke over eder og
tilintetgøre eder, skønt han tidligere gjorde vel imod
eder.« 21 Da sagde Folket til Josua: »Nej HERREN
vil vi tjene!« 22 Josua sagde da til Folket: »I er Vidner
imod eder selv paa, at I har valgt at tjene HERREN.
23 Saa skaf da de fremmede Guder bort, som I har
hos eder, og bøj eders Hjerte til HERREN, Israels
Gud!« 24 Da sagde Folket til Josua: »HERREN vor
Gud vil vi tjene, og hans Røst vil vi lyde!« 25 Derpaa
lod Josua samme Dag Folket indgaa en Pagt, og han
fastsatte det Lov og Ret i Sikem. 26 Og Josua opskrev
disse Ord i Guds Lovbog; og han tog en stor Sten og
rejste den der under den Eg, som staar i HERRENS
Helligdom; 27 og Josua sagde til hele Folket: »Se,
Stenen her skal være Vidne imod os; thi den har
hørt alle HERRENS Ord, som han talede til os; den
skal være Vidne imod eder; at I ikke skal fornægte
eders Gud!« 28 Derpaa lod Josua Folket drage bort
hver til sin Arvelod. 29 Efter disse Begivenheder
døde HERRENS Tjener Josua, Nuns Søn 110 Aar
gammel. 30 Og de jordede ham paa hans Arvelod
i Timnat-Sera i Efraims Bjerge norden for Bjerget
Ga'asj. 31 Og Israel dyrkede HERREN, saa længe
Josua levede, og saa længe de Ældste var i Live,
som overlevede Josua, og som havde kendt hele det
Værk, HERREN havde øvet for Israel. 32 Men Josefs
Ben, som Israeliterne havde bragt op fra Ægypten
jordede de i Sikem paa den Mark Jakob havde købt af
Hamors, Sikems Faders, Sønner for hundrede Kesita,
og som han havde givet Josef i Eje. 33 Da Arons Søn
Eleazar døde jordede de ham i hans Søn Pinehas's
By Gibea, som var givet ham i Efraims Bjerge.

Dommer

1 Efter Josuas Død adspurgte Israeliterne HERREN
og sagde: »Hvem af os skal først drage op til
Kamp mod Kana'anæerne?« **2** HERREN svarede:
»Det skal Juda; se, jeg giver Landet i hans Haand!«
3 Juda sagde da til sin Broder Simeon: »Drag op
med mig i min Lod og lad os sammen kæmpe med
Kana'anæerne, saa skal jeg ogsaa drage med dig
ind i din Lod!« Saa gik da Simeon med ham. **4**
Juda drog nu op, og HERREN gav Kana'anæerne og
Perizziterne i deres Haand, saa de slog dem i Bezek,
10 000 Mand. **5** Og da de stødte paa Adonibezek i
Bezek, angreb de ham og slog Kana'anæerne og
Perizziterne. **6** Adonibezek flygtede, men de satte
efter ham, og da de havde grebet ham, huggede
de Tommelfingrene og Tommeltæerne af ham. **7** Da
sagde Adonibezek: »Halvfjerdsindstyve Konger med
afhugne Tommelfingre og Tommeltæer havde jeg
stadig til at sanke Smuler under mit Bord; hvad jeg har
gjort, gengælder Gud mig!« Derpaa førte man ham til
Jerusalem, og der døde han. **8** Og Judæerne angreb
og indtog Jerusalem, huggede Indbyggerne ned og
stak Ild paa Byen. **9** Senere drog Judæerne ned til
Kamp mod Kana'anæerne i Bjergene, i Sydlandet og
i Lavlandet. **10** Og Juda drog mod Kana'anæerne
i Hebron — Hebron hed fordum Kirjat-Arba — og
slog Sjesjaj, Ahiman og Talmaj. **11** Derfra drog han
op mod Indbyggerne i Debir, der fordum hed Kirjat-
Sefer. **12** Da sagde Kaleb: »Den, som slaar Kirjat-
Sefer og indtager det, ham giver jeg min Datter Aksa
til Hustru!« **13** Og da Kenizziten Otniel, Kalebs yngre
Broder, indtog det, gav han ham sin Datter Aksa til
Hustru. **14** Men da hun kom til ham, æggede han
hende til at bede sin Fader om Agerland. Hun sprang
da ned af Æselet, og Kaleb spurgte hende: »Hvad vil
du?« **15** Hun svarede: »Giv mig en Velsignelse! Siden
du har bortgiftet mig i det tørre Sydland, maa du give
mig Vandkilder!« Da gav Kaleb hende de øvre og de
nedre Vandkilder. **16** Moses's Svigerfaders, Keniten
Hobabs, Sønner, drog sammen med Judæerne op
fra Palmestaden til Arads Ørken og bosatte sig hos
Amalekiterne. **17** Juda drog derpaa ud med sin Broder
Simeon, og de slog Kana'anæerne, som boede i
Zefat, og lagde Band paa Byen; derfor blev den kaldt
Horma. **18** Og Juda indtog Gaza med dets Omraade,
Askalon med dets Omraade og Ekron med dets
Omraade. **19** Og HERREN var med Juda, saa han
tog Bjerglandet i Besiddelse; Lavlandets Indbyggere
kunde han nemlig ikke drive bort, fordi de havde
Jernvogne. **20** Kaleb gav de Hebron, som Moses
havde sagt. Og han drev de tre Anaksønner bort
derfra. **21** Men Jebusiterne, som boede i Jerusalem,
fik Judæerne ikke drevet bort, og Jebusiterne bor den
Dag i Dag i Jerusalem sammen med Judæerne. **22**
Men ogsaa Josefs Hus drog op og gik mod Betel; og
HERREN var med dem. **23** Da Josefs Hus udspejdede
Betel — Byen hed fordum Luz — **24** fik Spejderne
Øje paa en Mand, der gik ud af Byen; og de sagde
til ham: »Vis os, hvor vi kan komme ind i Byen,
saa vil vi skaane dig!« **25** Da viste han dem, hvor
de kunde komme ind i Byen. Derpaa huggede de
dens Indbyggere ned, men Manden og hele hans.
Slægt lod de drage bort, **26** og Manden begav sig til
Hetiternes Land og byggede en By, som han kaldte
Luz; og det hedder den endnu den Dag i Dag. **27**
Men Indbyggerne i Bet-Sjean og dets Smaabyer og
i Ta'anak og dets Smaabyer, Indbyggerne i Dor og
dets Smaabyer, i Jibleam og dets Smaabyer og i
Megiddo og dets Smaabyer fik Manasse ikke drevet
bort; det lykkedes Kana'anæerne at blive boende i
disse Egne. **28** Da Israeliterne blev de stærkeste,
gjorde de Kana'anæerne til Hoveriarbejdere, men
drev dem ikke bort. **29** Efraim fik ikke Kana'anæerne,
som boede i Gezer, drevet bort; men Kana'anæerne
blev boende midt iblandt dem i Gezer. **30** Zebulon
fik ikke Indbyggerne i Kitron og Nahalol drevet bort;
men Kana'anæerne blev boende midt iblandt dem og
blev Hoveriarbejdere. **31** Aser fik ikke Indbyggerne
i Akko drevet bort, ej heller Indbyggerne i Zidon,
Mahalab, Akzib, Afik og Rehob. **32** Men Aseriterne
bosatte sig midt iblandt Kana'anæerne, der boede
i Landet, thi de magtede ikke at drive dem bort.
33 Naftali fik ikke Indbyggerne i Bet-Sjemesj og
Bet-Anat drevet bort, men bosatte sig midt iblandt
Kana'anæerne, der boede i Landet: Men Indbyggerne
i Bet-Sjemesj og Bet-Anat blev deres Hoveriarbejdere.
34 Amoriterne trængte Daniterne op i Bjergene og
lod dem ikke komme ned i Lavlandet; **35** og det
lykkedes Amoriterne at blive boende i Har-Heres,
Ajjalon og Sja'albim. Men senere, da Josefs Hus fik
Overtaget, blev de Hoveriarbejdere. **36** Edomiternes
Landemærke strakte sig fra Akrabbimpasset til Sela
og højere op.

2 HERRENS Engel drog fra Gilgal op til Betel. Og
han sagde: »Jeg førte eder op fra Ægypten og
bragte eder ind i det Land, jeg tilsvor eders Fædre.
Og jeg sagde: Jeg vil i Evighed ikke bryde min Pagt
med eder! **2** Men I maa ikke slutte Pagt med dette
Lands Indbyggere; deres Altre skal I bryde ned! Men

I adlød ikke min Røst! Hvad har I dog gjort! 3 Derfor
siger jeg nu: Jeg vil ikke drive dem bort foran eder,
men de skal blive Brodde i eders Sider, og deres
Guder skal blive eder en Snare!« 4 Da HERRENS
Engel talede disse Ord til alle Israeliterne, brast Folket
i Graad. 5 Derfor kaldte man Stedet Bokim. Og de
ofrede til HERREN der. 6 Da Josua havde ladet
Folket fare, drog Israeliterne hver til sin Arvelod for
at tage Landet i Besiddelse. 7 Og Folket dyrkede
HERREN, saa længe Josua levede, og saa længe de
Ældste var i Live, som overlevede Josua og havde set
hele det Storværk, HERREN havde øvet for Israel. 8
Og Josua, Nuns Søn, HERRENS Tjener, døde, 110
Aar gammel; 9 og de jordede ham paa hans Arvelod
i Timnat-Heres i Efraims Bjerge norden for Bjerget
Ga'asj. 10 Men ogsaa hele hin Slægt samledes til
sine Fædre, og efter dem kom en anden Slægt, som
hverken kendte HERREN eller det Værk, han havde
øvet for Israel. 11 Da gjorde Israeliterne, hvad der var
ondt i HERRENS Øjne, og dyrkede Ba'alerne; 12 de
forlod HERREN, deres Fædres Gud, som havde ført
dem ud af Ægypten, og holdt sig til andre Guder, de
omboende Folks Guder, og tilbad dem og krænkede
HERREN. 13 De forlod HERREN og dyrkede Ba'al
og Astarte. 14 Da blussede HERRENS Vrede op
imod Israel, og han gav dem i Røveres Haand,
saa de udplyndrede dem. Han gav dem til Pris for
de omboende Fjender, saa de ikke længer kunde
holde Stand mod deres Fjender. 15 Hvor som helst
de rykkede frem, var HERRENS Haand imod dem
og voldte dem Ulykke, som HERREN havde sagt
og tilsvoret dem. Saaledes bragte han dem i stor
Vaande. Men naar de saa raabte til HERREN, 16
lod han Dommere fremstaa, og de frelste dem fra
deres Haand, som udplyndrede dem. 17 Dog heller
ikke deres Dommere adlød de, men bolede med
andre Guder og tilbad dem. Hurtig veg de bort fra den
Vej, deres Fædre havde vandret paa i Lydighed mod
HERRENS Bud; de slægtede dem ikke paa. 18 Men
hver Gang HERREN lod Dommere fremstaa iblandt
dem, var HERREN med Dommeren og frelste dem
fra deres Fjenders Haand, saa længe Dommeren
levede; thi HERREN ynkedes, naar de jamrede sig
over dem, som trængte og undertrykte dem. 19 Men
saa snart Dommeren var død, handlede de atter ilde,
ja endnu værre end deres Fædre, idet de holdt sig til
andre Guder og dyrkede og tilbad dem. De holdt ikke
op med deres onde Gerninger og genstridige Færd.
20 Da blussede HERRENS Vrede op mod Israel, og
han sagde: »Efterdi dette Folk har overtraadt min
Pagt, som jeg paalagde deres Fædre, og ikke adlydt
min Røst, 21 vil jeg heller ikke mere bortdrive foran
dem et eneste af de Folk, som Josua lod tilbage ved
sin Død, 22 for at jeg ved dem kan sætte Israel paa
Prøve, om de omhyggeligt vil følge HERRENS Veje,
som deres Fædre gjorde, eller ej.« 23 HERREN lod
da disse Folkeslag blive og hastede ikke med at drive
dem bort; han gav dem ikke i Josuas Haand.

3 Dette var de Folkeslag, HERREN lod blive tilbage
for ved dem at sætte Israel Prøve, alle de Israeliter,
som ikke havde kendt til Kampene om Kana'an, 2
alene for Israeliternes Slægters Skyld, for at øve dem
i Krig, alene for deres Skyld, som ikke havde kendt
noget til de tidligere Krige: 3 De fem Filisterfyrster,
alle Kana'anæerne, Zidonierne og Hetiterne, som
boede i Libanons Bjerge fra Ba'al-Hermon til hen
imod Hamat. 4 De blev tilbage, for at Israel ved dem
kunde blive sat paa Prøve, saa det kunde komme for
Dagen, om de vilde lyde de Bud, HERREN havde
givet deres Fædre ved Moses. 5 Og Israeliterne
boede blandt Kana'anæerne, Hetiterne, Amoriterne,
Perizziterne, Hivviterne og Jebusiterne. 6 De indgik
Ægteskab med deres Døtre og gav deres Sønner
deres Døtre til Ægte, og de dyrkede deres Guder. 7
Israeliterne gjorde, hvad der var ondt i HERRENS
Øjne; de glemte HERREN deres Gud og dyrkede
Ba'alerne og Asjererne. 8 Da blussede HERRENS
Vrede op imod Israel, og han gav dem til Pris for Kong
Kusjan-Risj'atajim af Aram-Naharajim, og Israeliterne
stod under Kusjan-Risj'atajim i otte Aar. 9 Da raabte
Israeliterne til HERREN, og HERREN lod en Befrier
fremstaa iblandt Israeliterne, og han frelste dem,
nemlig Kenizziten Otniel, Kalebs yngre Broder. 10
HERRENS Aand kom over ham, og han blev Dommer
i Israel; han drog ud til Kamp, og HERREN gav Kong
Kusjan-Risj'atajim af Aram i hans Haand, saa han
fik Overtaget over ham. 11 Og Landet havde Ro i
fyrretyve Aar, og Kenizziten Otniel døde. 12 Men
Israeliterne blev ved at gøre, hvad der var ondt i
HERRENS Øjne. Da gav HERREN Kong Eglon af
Moab Magt over Israel, fordi de gjorde, hvad der var
ondt i HERRENS Øjne. 13 Han fik Ammoniterne og
Amalekiterne med sig, drog ud og slog Israel og tog
Palmestaden. 14 Og Israeliterne stod under Kong
Eglon af Moab i atten Aar. 15 Men da Israeliterne
raabte til HERREN, lod HERREN en Befrier fremstaa
iblandt dem, Benjaminiten Ehud, Geras Søn, som var
kejthaandet. Da Israeliterne engang sendte Ehud til
Kong Eglon af Moab med Skat, 16 lavede han sig et
tveægget Sværd, en Gomed langt, og bandt det til
sin højre Hofte under Kappen. 17 Derpaa afleverede

han Skatten til Kong Eglon af Moab — Eglon var en
meget fed Mand — 18 og da han var færdig dermed,
ledsagede han Folkene, der havde baaret Skatten,
paa Vej, 19 men selv vendte han om ved Pesilim
ved Gilgal og sagde: »Konge, jeg har noget at tale
med dig om i Hemmelighed!« Men han bød ham tie,
til alle de, der stod om ham, var gaaet ud. 20 Da
Ehud kom ind til ham, sad han i sin svale Stue paa
Taget, hvor han var alene; og Ehud sagde: »Jeg har
et Gudsord til dig!« Da rejste han sig fra sit Sæde, 21
men idet han stod op, rakte Ehud sin venstre Haand
ud og greb Sværdet ved sin højre Side og stak det i
Underlivet paa ham, 22 saa endog Grebet gik i med
Klingen; og Fedtet sluttede om Klingen, thi han drog
ikke Sværdet ud af Livet paa ham; og Skarnet gik fra
ham. 23 Saa gik Ehud bort gennem Søjlegangen,
lukkede Døren til Stuen for ham og laasede den.
24 Efter at han var gaaet bort, kom Kongens Folk,
og da de fandt Døren til Stuen laaset, tænkte de, at
han tildækkede sine Fødder i det svale Hammer;
25 men da de havde biet, indtil de skammede sig,
uden at han aabnede Døren til Stuen, hentede de
Nøglen og lukkede op; og se, der laa deres Herre
død paa Gulvet. 26 Men Ehud slap bort, medens
de blev opholdt, og han satte over ved Pesilim og
undslap til Se'ira. 27 Saa snart han derpaa naaede
Efraims Bjerge, lod han støde i Hornet; og Israeliterne
fulgte ham ned fra Bjergene, idet han gik i Spidsen
for dem. 28 Og han sagde til dem: »Følg mig ned, thi
HERREN har givet eders Fjender Moabiterne i eders
Haand!« Og de fulgte ham ned og fratog Moabiterne
Vadestederne over Jordan og lod ikke en eneste
komme over. 29 Ved den Lejlighed nedhuggede de
omtrent 10 000 Moabiter, lutter stærke og dygtige
Mænd, ikke een undslap. 30 Saaledes blev Moab
den Gang underkuet af Israel; og Landet havde Ro i
firsindstyve Aar. 31 Efter ham kom Sjamgar, Anats
Søn. Han nedhuggede Filisterne, 600 Mand, med en
Oksedriverstav; ogsaa han frelste Israel.

4 Men da Ehud var død, blev Israeliterne ved at
gøre, hvad der var ondt i HERRENS Øjne. 2 Derfor
gav han dem til Pris, for Kana'anæerkongen Jabin,
som herskede i Hazor; hans Hærfører var Sisera, som
boede i Harosjet-Haggojim. 3 Da raabte Israeliterne
til HERREN. Thi Jabin havde 900 Jernvogne, og han
trængte Israeliterne haardt i tyve Aar. 4 Profetinden
Debora, Lappidots Hustru, var paa den Tid Dommer i
Israel; 5 hun sad under Deborapalmen imellem Rama
og Betel i Efraims Bjerge, og Israeliterne drog op
til hende med deres Retstrætter. 6 Hun sendte nu
Bud efter Barak, Abinoams Søn fra Kedesj i Naftali,
og sagde til ham: »Har ikke HERREN, Israels Gud,
budt: Bryd op, drag hen paa Tabors Bjerg og tag 10
000 Mand af Naftali og Zebulon med dig; 7 saa skal
jeg drage Jabins Hærfører Sisera med hans Vogne
og Hærstyrke hen til dig ved Kisjonbækken og give
ham i din Haand!« 8 Barak svarede hende: »Hvis
du vil gaa med, vil jeg gaa; men hvis du ikke gaar
med, gaar jeg ikke!« 9 Da sagde hun: »Vel, jeg gaar
med, men saa faar du ikke Æren af den Færd, du
begiver dig ud paa, thi HERREN vil overgive Sisera i
en Kvindes Haand!« Saa brød Debora op og drog af
Sted til Kedesj med Barak. 10 Barak stævnede nu
Zebulon og Naftali sammen i Kedesj, og 10 000 Mand
fulgte med ham derop; ogsaa Debora gik med. —
11 Men Keniten Heber havde skilt sig fra Keniterne,
Moses's Svigerfader Hobabs Sønner, og slaaet Telt
i Egnen hen imod Elon-Beza'anannim ved Kedesj.
12 Da Sisera fik Melding om, at Barak, Abinoams
Søn, var draget op paa Tabors Bjerg, 13 stævnede
han alle sine Stridsvogne, 900 jernbeslagne Vogne,
og hele sin Krigsstyrke fra Harosjet Haggojim til
Kisjonbækken. 14 Da sagde Debora til Barak: »Bryd
nu op! Thi det er i Dag. HERREN vil give Sisera
i din Haand. Er HERREN ikke draget foran dig?«
Barak steg da ned fra Tabors Bjerg, fulgt af de 10 000
Mand. 15 Og foran Barak bragte HERREN Uorden
iblandt alle Siseras Stridsvogne og i hele hans Hær.
Sisera sprang af sin Vogn og flygtede til Fods; 16 men
Barak satte efter Vognene og Hæren lige til Harosjet
Haggojim, og hele Siseras Hær faldt for Sværdet,
ikke een blev tilbage. 17 Sisera var imidlertid flygtet til
Fods til Keniten Hebers Hustru Jaels Telt, thi der var
Fred imellem Kong Jabin af Hazor og Keniten Hebers
Slægt. 18 Da gik Jael Sisera i Møde og sagde til
ham: »Tag dog ind hos mig, Herre, du har intet at
frygte!« Han tog da ind i Teltet hos hende, og hun
dækkede ham til med et Tæppe. 19 Og han sagde
til hende: »Giv mig lidt Vand at drikke, thi jeg er
tørstig!« Da aabnede hun Mælkesækken og gav ham
at drikke og dækkede ham atter til. 20 Saa sagde
han til hende: »Stil dig hen i Teltdøren, og hvis der
kommer en og spørger, om der er nogen herinde,
saa sig nej!« 21 Men Jael, Hebers Hustru, greb en
Teltpæl og tog en Hammer i Haanden, listede sig
ind til ham og slog Pælen igennem hans Tinding,
saa den trængte ned i Jorden; thi han var faldet i
dyb Søvn, træt som han var; saaledes døde han.
22 Og se, Barak, søm forfulgte Sisera, kom forbi.
Da gik Jael ham i Møde og sagde til ham: »Kom,
jeg skal vise dig den Mand, du søger efter!« Saa

kom han ind til hende. Og se, der laa Sisera død
med Teltpælen gennem Tindingen. 23 Saaledes lod
Gud paa den Dag Kana'anæerkongen Jabin bukke
under for Israeliterne; 24 og Israeliternes Haand faldt
haardere og haardere paa Kana'anæerkongen Jabin,
til de fik ham tilintetgjort.

5 Da sang Debora og Barak, Abinoams Søn, denne
Sang: 2 Frem stod Høvdinger i Israel, Folket gav
villigt Møde, lover HERREN! 3 Hør, I Konger, lyt, I
Fyrster: Synge vil jeg, synge for HERREN, lovsynge
HERREN, Israels Gud! 4 HERRE, da du brød op fra
Se'ir, skred frem fra Edoms Mark, da rystede Jorden,
Himmelen drypped, Skyerne drypped af Vand; 5
Bjergene bæved for HERRENS Aasyn, for HERREN
Israels Guds Aasyn! 6 I Sjamgars, Anats Søns, Dage,
i Jaels Dage laa Vejene øde, vejfarende sneg sig ad
afsides Stier; 7 der var ingen Fører i Israel mer, til
jeg Debora stod frem, stod frem, en Moder i Israel.
8 Ofre til Gud hørte op, med Bygbrødet fik det en
Ende. Saa man vel Skjold eller Spyd hos Israels
fyrretyve Tusind? — 9 For Israels Førere slaar mit
Hjerte, for de villige af Folket! Lover HERREN! 10
I, som rider paa rødgraa Æsler, I, som sidder paa
Tæpper, I, som færdes paa Vejene, syng! 11 Hør,
hvor de spiller mellem Vandtrugene! Der lovsynger
de HERRENS Frelsesværk, hans Værk som Israels
Fører. Da drog HERRENS Folk ned til Portene. 12
Op, op, Debora, op, op, istem din Sang! Barak,
staa op! Fang dig Fanger, du Abinoams Søn! 13
Da drog Israel ned som Helte, som vældige Krigere
drog HERRENS Folk frem. 14 Fra Efraim steg de
ned i Dalen, din Broder Benjamin var blandt dine
Skarer. Fra Makir drog Høvedsmænd ned, fra Zebulon
de, der bar Herskerstav; 15 Issakars Førere fulgte
Debora, Naftali Baraks Spor, de fulgte ham ned i
Dalen. Ved Rubens Bække var Betænkelighederne
store. 16 Hvorfor blev du mellem Foldene for at
lytte til Hyrdernes Fløjter? Ved Rubens Bække var
Betænkelighederne store! 17 Gilead blev paa hin
Side Jordan, og Dan, hvi søgte han fremmed Hyre?
Aser sad stille ved Havets Strand; han blev ved
sine Vige. 18 Zebulon var et Folk, der vovede Livet,
Naftali med paa Markens Høje. 19 Kongerne kom, de
kæmped; da kæmped Kana'ans Konger ved Ta'anak,
ved Megiddos Vande — de fanged ej Sølv som Bytte!
20 Fra Himmelen kæmped Stjernerne, fra deres Baner
stred de mod Sisera! 21 Kisjons Bæk rev dem bort,
Kisjons Bæk, den ældgamle Bæk. Træd frem, min
Sjæl, med Styrke! 22 Da stampede Hestenes Hove
under Heltenes jagende Fart. 23 »Forband«, sagde
HERRENS Engel »forband Meroz og dem, der bor
deri! fordi de ikke kom HERREN til Hjælp — kom
HERREN til Hjælp som Helte!« 24 Velsignet blandt
Kvinder være Jael, Keniten Hebers Hustru, velsignet
blandt Kvinder i Telte! 25 Han bad om Vand, hun
gav ham Mælk, frembar Surmælk i kostbar Skaal.
26 Med Haanden griber hun Pælen, med sin højre
Arbejdshammeren, fælder Sisera, kløver hans Hoved,
knuser, gennemborer hans Tinding. 27 For hendes
Fødder han segned og faldt; der, hvor han segned,
der laa han fældet! 28 Gennem Vinduet spejded
Siseras Moder, gennem Gitteret stirred hun ud: »Hvi
tøver hans Vogn med at komme? Hvi nøler hans
Forspands Hovslag?« 29 Da svarer den klogeste af
hendes Fruer, og selv hun giver sig samme Svar:
»Sikkert de deler det vundne Bytte, en Pige eller to
til Mands, 30 Bytte af spraglede Tøj er til Sisera, et
broget Klæde eller to til hans Hals!« 31 Saaledes skal
alle dine Fjender forgaa, HERRE, men de, der elsker
dig, skal være, som naar Sol gaar op i sin Vælde!
Derpaa havde Landet Ro i fyrretyve Aar.

6 Men da Israeliterne gjorde, hvad der var ondt i
HERRENS Øjne, gav han dem syv Aar i Midjans
Haand. 2 Og Midjan fik Overtaget over Israel. For
at værge sig mod Midjan indrettede Israeliterne sig
de Smuthuller, som findes i Bjergene, Hulerne og
Klippeborgene. 3 Hver Gang Israeliterne havde saaet,
kom Midjaniterne, Amalekiterne og Østens Stammer
og drog op imod dem 4 og lejrede sig imod dem,
ødelagde Jordens Afgrøde lige til Egnen om Gaza og
levnede intet at leve af i Israel, ej heller Smaakvæg,
Hornkvæg eller Æsler; 5 thi de drog op med deres
Hjorde og Telte og kom talrige som Græshopper, saa
hverken de selv eller deres Kameler kunde tælles, og
de trængte ind i Landet for at hærge det. 6 Saaledes
blev Israel rent forarmet ved Midjaniternes indfald, og
Israeliterne raabte til HERREN. 7 Men da Israeliterne
raabte til HERREN over Midjaniterne, 8 sendte han
en Profet til dem, og denne sagde til dem: »Saa
siger HERREN, Israels Gud: Jeg førte eder op fra
Ægypten, jeg førte eder ud af Trællehuset, 9 jeg
friede eder af Ægyptens Haand og af deres Haand,
der trængte eder, og jeg drev dem bort foran eder og
gav eder deres Land. 10 Og jeg sagde til eder: Jeg er
HERREN eders Gud; frygt ikke Amoriternes Guder,
i hvis Land I bor! Men I adlød ikke min Røst!« 11
Da kom HERRENS Engel og satte sig under Egen i
Ofra, som tilhørte Abiezriten Joasj, medens hans Søn
Gideon var ved at tærske Hvede i Vinpersen for at
have den i Sikkerhed for Midjaniterne. 12 HERRENS

Engel viste sig for ham og sagde til ham: »HERREN
er med dig, stærke Kriger!« 13 Men Gideon svarede
ham: »Ak, Herre! Hvis HERREN er med os, hvorledes
er da alt dette kommet over os? Og hvad er der
blevet af alle hans Undergerninger, som vore Fædre
fortalte os om, idet de sagde: Førte HERREN os ikke
ud af Ægypten? Nu har HERREN forstødt os og givet
os i Midjans Haand!« 14 Da vendte HERREN sig
til ham og sagde: »Drag hen i denne din Kraft, saa
skal du frelse Israel af Midjans Haand; sandelig, jeg
sender dig!« 15 Men han svarede ham: »Ak, Herre!
Hvorledes skal jeg kunne frelse Israel? Se, min Slægt
er den ringeste i Manasse og jeg den yngste i mit
Fædrenehus!« 16 Han svarede ham: »HERREN vil
være med dig, og du skal hugge Midjaniterne ned alle
som een!« 17 Da sagde han til ham: »Hvis jeg har
fundet Naade for dine Øjne, saa lad mig faa et Tegn
paa, at det er dig, som taler med mig; 18 gaa ikke
herfra, før jeg kommer tilbage til dig og bringer dig
min Gave og stiller den frem for dig!« Han svarede:
»Jeg skal blive, til du kommer tilbage!« 19 Gideon gik
da ind og tillavede et Gedekid og usyrede Brød af
en Efa Mel; Kødet lagde han i en Kurv, og Suppen
hældte han i en Krukke og bar det ud til ham under
Egen. Da han kom hen til ham med det, 20 sagde
Guds Engel til ham: »Tag Kødet og det usyrede
Brød. Læg det paa Klippen der og hæld Suppen
ud derover!« Og han gjorde det. 21 Da udrakte
HERRENS Engel Spidsen af den Stav, han havde
i Haanden, og rørte ved Kødet og Brødet. Og Ild
slog op af Klippen og fortærede Kødet og Brødet; og
HERRENS Engel forsvandt for hans Blik. 22 Gideon
skønnede nu, at det havde været HERRENS Engel;
og han sagde: »Ve, Herre, HERRE, jeg har jo set
HERRENS Engel Ansigt til Ansigt!« 23 Men HERREN
sagde til ham: »Fred være med dig! Frygt ikke, du
skal ikke dø!« 24 Da byggede Gideon HERREN et
Alter der og kaldte det »HERREN er Fred«; det staar
endnu den Dag i Dag i Abiezriternes Ofra. 25 Samme
Nat sagde HERREN til ham: »Tag ti af dine Trælle
og en syvaars Tyr; nedbryd din Faders Ba'alsalter
og hug Asjerastøtten om, som staar derved; 26 byg
saa af Stensætningen HERREN din Gud et Alter
paa Toppen af Klippen her og tag Tyren og brænd
den som Brændoffer med Træet af den omhuggede
Asjerastøtte!« 27 Gideon tog da ti af sine Trælle og
gjorde, som HERREN bød ham; men han gjorde
det om Natten, thi af Frygt for sin Familie og sine
Bysbørn turde han ikke gøre det om Dagen. 28 Da
Byens Folk næste Morgen tidlig saa Ba'alsalteret
nedbrudt, Asjerastøtten ved Siden af hugget om og
Tyren ofret paa det nybyggede Alter, 29 sagde de
til hverandre: »Hvem mon der har gjort det?« Og
da de spurgte sig for og foretog en Undersøgelse,
blev der sagt, at det var Gideon, Joasj's Søn. 30
Og Byens Folk sagde til Joasj: »Udlever din Søn,
for at han kan lide Døden, thi han har nedbrudt
Ba'alsalteret og omhugget Asjerastøtten ved Siden
af!« 31 Men Joasj svarede alle dem, der stod omkring
ham: »Vil I virkelig stride for Ba'al eller hjælpe ham?
Den, der strider for ham, skal dø inden i Morgen! Er
han Gud, saa lad ham stride for sig selv, siden hans
Alter er nedbrudt!« 32 Ved den Lejlighed fik Gideon
Navnet Jerubba'al, idet man sagde: »Lad Ba'al stride
med ham, siden han har nedbrudt hans Alter!« 33
Alle Midjaniterne, Amalekiterne og Østens Stammer
sluttede sig sammen, satte over Jordan og slog Lejr
paa Jizre'elsletten. 34 Da iklædte HERRENS Aand
sig Gideon, og han stødte i Hornet; og Abiezriterne
fylkede sig om ham. 35 Og da han sendte Bud ud i
hele Manasse, fylkede de sig ogsaa om ham; og han
sendte Bud ud i Aser, Zebulon og Naftali, og de drog
op før at møde Fjenderne. 36 Da sagde Gideon til
Gud: »Hvis du vil frelse Israel ved min Haand, som
du har lovet, 37 saa lægger jeg nu dette Faareskind
paa Tærskepladsen, og falder der saa Dug alene paa
Skindet, medens Jorden ellers bliver ved at være tør,
da ved jeg, at du vil frelse Israel ved min Haand, som
du har lovet.« 38 Og det skete saaledes. Da han
næste Morgen vred Skindet, pressede han Dug af
det, en hel Skaalfuld Vand. 39 Men Gideon sagde til
Gud: »Vredes ikke paa mig, naar jeg endnu denne
ene Gang taler til dig, lad mig blot denne Gang endnu
prøve med Skindet: Lad Skindet alene være tørt,
medens der falder Dug paa Jorden rundt om!« 40 Da
gjorde Gud saaledes om Natten: Skindet alene var
ført, men der faldt Dug paa Jorden rundt om.

7 Næste Morgen tidlig brød Jerubba'al, det er
Gideon, op med alle sine Folk og lejrede sig ved
Harodkilden, medens Midjaniternes Lejr var nedenfor
paa Sletten, norden for Morehøjen. 2 Da sagde
HERREN til Gideon: »Du har for mange Folk hos dig,
til at jeg kan give Midjaniterne i deres Haand; gjorde
jeg det, vilde Israel gøre sig stor over for mig og
sige: Min egen Kraft skaffede mig Sejr! 3 Lad derfor
udraabe for Folket: Enhver, som er ræd og angst,
skal vende hjem!« Gideon sigtede dem da, og 22 000
Mand af Folket vendte hjem, medens 10 000 blev
tilbage. 4 Men HERREN sagde til Gideon: »Endnu er
der for mange Folk; før dem ned til Vandet, der vil jeg
sigte dem for dig. Den, jeg siger skal gaa med dig,

han skal gaa med; men enhver, om hvem jeg siger til
dig: denne skal ikke gaa med dig, han skal ikke gaa!«
5 Da han havde ført Folket ned til Vandet, sagde
HERREN til Gideon: »Alle dem, der laber Vandet
med Tungen som Hunde, skal du stille for sig; ligesaa
alle dem, der lægger sig paa Knæ for at drikke!« 6
Og Tallet paa dem, der labede, var 300; derimod
lagde Resten af Folket sig paa Knæ for at drikke af
Vandet, idet de førte det til Munden med Haanden. 7
Da sagde HERREN til Gideon: »Med de 300 Mand,
som labede, vil jeg frelse eder og give Midjaniterne i
din Haand; men Resten af Folket skal drage hver
til sit!« 8 Derpaa tog han Folkets Krukker og deres
Horn fra dem; og alle Israeliterne lod han drage hjem,
hver til sit, men de 300 Mand beholdt han hos sig. Og
Midjaniternes Lejr var nede paa Sletten. 9 Samme
Nat sagde HERREN til ham: »Staa op og drag ned
imod Lejren, thi jeg har givet den i din Haand! 10
Men er du bange for at drage derned, saa begiv dig
med din Tjener Pura ned til Lejren 11 og hør, hvad
de siger der; saa vil du faa Mod til at drage ned
imod Lejren!« Han gik da med sin Tjener Pura ned
til Lejrens Forposter. 12 Midjaniterne, Amalekiterne
og alle Østens Stammer havde lejret sig paa Sletten
mangfoldige som Græshopper, og deres Kameler var
utallige, mangfoldige som Sandet ved Havets Bred.
13 Just som Gideon kom, var en Mand i Færd med at
fortælle en anden noget, han havde drømt, idet han
sagde: »Jeg har haft en Drøm! Se, et Bygbrød kom
rullende ned mod Midjaniternes Lejr, og da det kom til
Teltet, stødte det til det og væltede det over Ende,
saa at Teltet faldt.« 14 Da sagde den anden: »Det
kan ikke betyde andet end Israeliten Gideons, Joasj's
Søns, Sværd; Gud har givet Midjan og hele Lejren i
hans Haand!« 15 Da Gideon hørte Beretningen om
Drømmen og dens Tydning, tilbad han og vendte
derefter tilbage til Israels Lejr, hvor han sagde: »Staa
op, thi HERREN har givet Midjaniternes Lejr i eders
Haand!« 16 Derpaa delte han de 300 Mand i tre
Afdelinger og gav dem alle Horn og tomme Krukker
med Fakler i; 17 og han sagde til dem: »Giv Agt paa
mig og gør som jeg! Naar jeg kommer til Udkanten
af Lejren, skal I gøre som jeg; 18 naar jeg og alle
de, der er hos mig, støder i Hornet, skal I ogsaa
støde i Hornene rundt om hele Lejren og raabe: For
HERREN og for Gideon!« 19 Da nu Gideon og de
100 Mand, der var hos ham, kom hen til Udkanten af
Lejren ved Begyndelsen af den midterste Nattevagt,
lige som man havde stillet Vagtposterne ud, stødte de
i Hornene og slog deres Krukker itu. 20 Saa blæste de
tre Afdelinger i Hornene og slog Krukkerne itu; men de
holdt Faklerne i deres venstre Haand og i deres højre
Haand Hornene for at blæse i dem, og de raabte:
»HERRENS Sværd og Gideons!« 21 Og de blev
staaende, hvor de stod, rundt om Lejren, hver paa sin
Plads. Da vaagnede hele Lejren, og de skreg op og
flygtede. 22 Og da de blæste i de 300 Horn, satte
HERREN den enes Sværd mod den andens i hele
Lejren, og de flygtede til Bet-Sjitta hen imod Zerera, til
Bredden ved Abel-Mehola over for Tabbat. 23 Derpaa
stævnedes Israeliterne sammen fra Naftali, Aser og
hele Manasse, og de satte efter Midjaniterne; 24 og
Gideon sendte Bud ud i hele Efraims Bjergland og lod
kundgøre: »Drag Midjaniterne i Møde og afskær dem
Adgangen til Vandet lige til Bet-Bara ved Jordan!« Da
stævnedes alle Efraimiterne sammen, og de afskar
dem Adgangen til Vandet lige til Bet-Bara ved Jordan
25 og tog Midjaniternes to Høvdinger Oreb og Ze'eb til
Fange; Oreb dræbte de paa Orebs Klippe, Ze'eb i
Ze'ebs Perse; og de forfulgte Midjaniterne og bragte
Orebs og Ze'ebs Hoveder til Gideon hinsides Jordan.

8 Men Efraimiterne sagde til ham: »Hvorfor handler
du saaledes over for os, at du ikke kaldte os til, da
du drog i Kamp mod Midjaniterne?« Og de gik stærkt
i Rette med ham. 2 Men han svarede dem: »Hvad
er min Daad i Sammenligning med eders? Er ikke
Efraims Efterhøst bedre end Abiezers Vinhøst? 3 I
eders Haand gav Gud Midjaniternes Høvdinger Oreb
og Ze'eb, hvad har jeg formaaet i Sammenligning
med eder?« Og da han talte saaledes, lagde deres
Vrede sig mod ham. 4 Da Gideon naaede Jordan,
gik han og de 300 Mand, der var med ham, over,
udmattede og sultne. 5 Han sagde da til Folkene i
Sukkot: »Giv Folkene, der følger mig, nogle Brød, thi
de er udmattede, og jeg er i Færd med at forfølge
Midjaniterkongerne Zeba og Zalmunna!« 6 Men
Høvedsmændene i Sukkot svarede: »Har du allerede
faaet fat i Zeba og Zalmunna, siden vi skal give dine
Folk Brød?« 7 Da sagde Gideon: »Til Gengæld skal
jeg tærske eders Kroppe med Ørkentorne og Tidsler,
naar HERREN har givet Zeba og Zalmunna i min
Haand!« 8 Saa drog han derfra til Penuel og sagde
det samme til dem; og da Folkene i Penuel gav ham
samme Svar som Folkene i Sukkot, 9 tiltalte han dem
paa lignende Maade og sagde: »Naar jeg kommer
uskadt tilbage, vil jeg nedbryde Borgen her!« 10
Zeba og Zalmunna befandt sig imidlertid med deres
Hær i Karkor, henved 15 000 Mand; det var alle
dem, der var tilbage af Østens Stammers, Hær; de
faldne udgjorde 120 000 vaabenføre Mænd. 11 Og
Gideon drog op ad Teltboernes Vej østen for Noba

og Jogbeha og slog Hæren, der ikke anede Uraad.
12 Zeba og Zalmunna flygtede, men han satte efter
dem og fangede de to Midjaniterkonger Zeba og
Zalmunna og slog hele Hæren med Rædsel. 13 Da
Gideon, Joasj's Søn, vendte tilbage fra Kampen, fra
Herespasset, 14 fik han fat i en ung Mand fra Sukkot
og spurgte ham ud, og den unge Mand skrev Navnene
paa Høvedsmændene og de Ældste i Sukkot op
til ham, syv og halvfjerdsindstyve Mænd. 15 Saa
drog han til Folkene i Sukkot og sagde: »Se, her er
Zeba og Zalmunna, som I haanede mig med, da I
sagde: Har du allerede faaet fat i Zeba og Zalmunna,
siden vi skal give dine udmattede Mænd Brød?« 16
Derpaa greb han Byens Ældste, tog Ørkentorne og
Tidsler og tærskede Folkene i Sukkot med dem; 17
og Borgen i Penuel brød han ned og dræbte Folkene
i Byen. 18 Men til Zeba og Zalmunna sagde han:
»Hvorledes var de Mænd, I ihjelslog ved Tabor?«
De svarede: »De lignede dig, de saa begge ud som
Kongesønner!« 19 Da sagde han: »Mine Brødre, min
Moders Sønner var det! Saa sandt HERREN lever;
havde I skaanet deres Liv, havde jeg ikke slaaet
eder ihjel!« 20 Derpaa sagde han til sin førstefødte
Søn Jeter: »Staa op og dræb dem!« Men den unge
Mand drog ikke sit Sværd; han havde ikke Mod
dertil, fordi han endnu var ung. 21 Da sagde Zeba
og Zalmunna: »Staa selv op og giv os Dødsstødet,
thi som Manden saaledes hans Styrke!« Saa stod
Gideon op og dræbte Zeba og Zalmunna. Og han tog
de Halvmaaner, deres Kameler havde om Halsen.
22 Derefter sagde Israeliterne til Gideon: »Vær vor
Hersker, du selv og siden din Søn og din Sønnesøn,
da du nu har frelst os af Midjaniternes Haand!« 23
Men Gideon svarede dem: »Hverken jeg eller min
Søn vil herske over eder; HERREN skal herske over
eder!« 24 Derpaa sagde Gideon til dem: »Jeg har
noget at bede eder om: Enhver af eder skal give
mig de Ringe, der findes mellem hans Bytte!« Hine
havde nemlig Guldringe, thi de var Ismaeliter. 25 De
svarede: »Ja, vi vil gerne give dig dem!« Saa bredte
han sin Kappe ud, og enhver af dem lagde de Ringe,
der fandtes mellem hans Bytte, derpaa. 26 Vægten af
Guldringene, som han havde bedt om, udgjorde 1700
Sekel Guld bortset fra Halvmaanerne, Ørenringene
og Purpurklæderne, som Midjaniterkongerne bar, og
Kæderne paa Kamelernes Halse. 27 Gideon lavede
deraf en Efod, som han gav Plads i sin Fødeby Ofra;
og alle Israeliterne bolede med den, og den blev
Gideon og hans Hus en Snare. 28 Saaledes bukkede
Midjaniterne under for Israeliterne, og de rejste sig
ikke mere; og Landet havde Ro i fyrretyve Aar, saa
længe Gideon levede. 29 Og Jerubba'al, Joasj's Søn,
begav sig til sit Hjem og opholdt sig der. 30 Gideon
havde halvfjerdsindstyve Sønner, der var avlede af
ham, thi han havde mange Hustruer. 31 Han havde en
Medhustru i Sikem; hun fødte ham en Søn, som han
gav Navnet Abimelek. 32 Gideon, Joasj's Søn, døde
i en høj Alder og blev jordet i sin Fader Abiezriten
Joasj's Grav i Ofra. 33 Men da Gideon var død, gav
Israeliterne sig atter til at bole med Ba'alerne og
gjorde Ba'al-Berit til deres Gud; 34 og Israeliterne
kom ikke HERREN deres Gud i Hu, ham, som frelste
dem fra alle deres Fjender, der omgav dem paa alle
Kanter. 35 Og de handlede ikke vel mod Jerubba'als,
Gideons, Hus, trods alt det gode, han havde gjort
Israel.

9 Jerubba'als Søn Abimelek begav sig til sine
Morbrødre i Sikem og talte til dem og til hele sin
Moders Fædrenehus's Slægt og sagde: 2 »Sig til
alle Sikems Borgere: Hvad baader eder vel bedst, at
halvfjerdsindstyve Mænd, alle Jerubba'als Sønner,
eller at en enkelt Mand hersker over eder? Kom i Hu,
at jeg er eders Kød og Blod!« 3 Hans Morbrødre talte
da alle disse Ord til alle Sikems Borgere til Gunst til
ham; og deres Hu vendte sig til Abimelek, idet de
sagde: »Han er vor Broder.« 4 De gav ham derpaa
halvfjerdsindstyve Sekel Sølv fra Ba'al-Berits Hus, og
for dem lejede Abimelek nogle daarlige og frække
Folk, som sluttede sig til ham. 5 Derpaa drog han til
sin Faders Hus i Ofra og slog sine Brødre, Jerubba'als
halvfjerdsindstyve Sønner, ihjel paa een Sten. Kun
Jotam, Jerubba'als yngste Søn, blev tilbage, thi han
havde skjult sig. 6 Derefter samledes alle Sikems
Borgere og hele Millos Hus og gik hen og gjorde
Abimelek til Konge ved Egen med Stenstøtten i
Sikem. 7 Da Jotam fik Efterretning herom, gik han
hen og stillede sig paa Toppen af Garizims Bjerg
og raabte med høj Røst til dem: »Hør mig, Sikems
Borgere, saa skal Gud høre eder! 8 Engang tog
Træerne sig for at salve sig en Konge. De sagde da
til Olietræet: Vær du vor Konge! 9 Men Olietræet
svarede dem: Skulde jeg give Afkald paa min Fedme,
for hvilken Guder og Mennesker priser mig, for at
give mig til at svæve over Træerne? 10 Saa sagde
Træerne til Figentræet: Kom du og vær vor Konge! 11
Men Figentræet svarede dem: Skulde jeg give Afkald
paa min Sødme og min liflige Frugt for at give mig
til at svæve over Træerne? 12 Saa sagde Træerne
til Vinstokken: Kom du og vær vor Konge! 13 Men
Vinstokken svarede dem: Skulde jeg give Afkald paa
min Most, som glæder Guder og Mennesker, for at

give mig til at sveæve over Træerne? 14 Da sagde
alle Træerne til Tornebusken: Kom du og vær vor
Konge! 15 Og Tornebusken svarede Træerne: Hvis I
mener det ærligt med at salve mig til eders Konge,
kom saa og søg ind under min Skygge; men hvis
ikke, saa vil Flammer slaa op af Tornebusken og
fortære Libanons Cedre! 16 Hvis I nu er gaaet ærligt
og redeligt til Værks, da I gjorde Abimelek til Konge,
og hvis I har handlet vel mod Jerubba'al og hans
Hus og gengældt ham, hvad han gjorde — 17 min
Fader kæmpede jo for eder og vovede sit Liv for at
frelse eder af Midjaniternes Haand, 18 men I har i
Dag rejst eder mod min Faders Hus, dræbt hans
Sønner, halvfjerdsindstyve Mænd, paa een Sten og
sat hans Trælkvindes Søn Abimelek til Konge over
Sikems Borgere, fordi han er eders Broder — 19
ja, hvis I i Dag er gaaet ærligt og redeligt til Værks
mod Jerubba'al og hans Hus, saa gid I maa faa
Glæde af Abimelek, og gid han maa faa Glæde af
eder; 20 men hvis ikke, saa slaa Flammer op fra
Abimelek og fortære Sikems Borgere og Millos Hus,
og Flammer slaa op fra Sikems Borgere og Millos
Hus og fortære Abimelek!« 21 Derpaa tog Jotam
Flugten og flygtede til Be'er; og der tog han Ophold
for at være i Sikkerhed for sin Broder Abimelek. 22 Da
Abimelek havde haft Magten over Israel i tre Aar, 23
sendte Gud en ond Aand mellem Abimelek og Sikems
Borgere, og Sikems Borgere faldt fra Abimelek, 24 for
at Voldsgerningen mod Jerubba'als halvfjerdsindstyve
Sønner kunde blive hævnet og deres Blod komme
over deres Broder Abimelek, som havde dræbt dem,
og over Sikems Borgere, som havde sat ham i Stand
til at dræbe sine Brødre. 25 Sikems Borgere lagde
da Baghold paa Bjergtoppene, og de udplyndrede
alle vejfarende, der kom forbi dem. Dette meldtes
Abimelek. 26 Nu kom Ga'al, Ebeds Søn, med sine
Brødre og flyttede ind i Sikem; og Sikems Borgere
fattede Tillid til ham. 27 De begav sig ud i Marken,
plukkede Druer og pressede dem og fejrede deres
Vinhøstfest. Og de gik ind i deres Guds Hus, hvor
de spiste og drak og udstødte Forbandelser over
Abimelek. 28 Da sagde Ga'al, Ebeds Søn: »Hvem er
Abimelek, og hvad er Sikem, at vi skal være hans
Trælle! Var ikke Jerubba'als Søn og hans Foged Zebul
Trælle for Hamors, Sikems Faders, Mænd hvorfor skal
vi da være hans Trælle? 29 Havde jeg blot Magten
over Folket her, skulde jeg nok skaffe Abimelek af
Vejen!« 30 Da Zebul, Byens Høvedsmand, hørte
Ga'als, Ebeds Søns, Ord, blussede hans Vrede op,
31 og han sendte Bud til Abimelek i Aruma og lod
sige: »Se, Ga'al, Ebeds Søn, og hans Brødre er
kommet til Sikem, og se, de ophidser Byen imod dig;
forstærk derfor din Hær og ryk ud! 32 Og nu, bryd op
ved Nattetide med dine Folk og læg dig i Baghold
paa Marken; 33 og kast dig saa over Byen tidligt om
Morgenen, naar Solen staar op! Naar da han og hans
Folk rykker ud imod dig, kan du gøre med dem, hvad
der falder for!« 34 Abimelek brød da op ved Nattetide
med alle sine Folk, og de lagde sig i Baghold imod
Sikem i fire Afdelinger. 35 Da gik Ga'al, Ebeds Søn,
ned og stillede sig op ved Byporten. Og Abimelek
og hans Folk rejste sig fra deres Baghold. 36 Da
Ga'al fik Øje paa Folkene, sagde han til Zebul: »Se,
der stiger Folk ned fra Bjergtoppene!« Men Zebul
sagde til ham: »Det er Bjergenes Skygge, du tager for
Mænd!« 37 Men Ga'al sagde atter: »Der stiger Folk
ned fra Landets Navle, og en anden Skare kommer i
Retning af Sandsigernes Træ!« 38 Da sagde Zebul
til ham: »Hvor er nu dine store Ord fra før: Hvem
er Abimelek, at vi skal være hans Trælle? Der er
de Folk, du lod haant om — ryk nu ud og kæmp
med dem!« 39 Ga'al rykkede da ud i Spidsen for
Sikems Borgere for at kæmpe mod Abimelek. 40 Men
Abimelek slog ham paa Flugt, og mange faldt og laa
dræbte helt hen til Byporten. 41 Abimelek tog saa
Ophold i Aruma; og Zebul jog Ga'al og hans Brødre
bort fra Sikem. 42 Næste Dag begav Folket sig ud paa
Marken, og det meldtes Abimelek. 43 Han tog da sine
Folk og delte dem i tre dele og lagde Baghold paa
Marken; og da han saa Folket drage ud, overfaldt han
dem og slog dem. 44 Og Abimelek og den Afdeling,
han havde hos sig, brød frem og tog Stilling ved
Indgangen til Byen, medens de to andre Afdelinger
kastede sig over alle dem, der var ude paa Marken;
og huggede dem ned; 45 og efter at Abimelek hele
Dagen igennem havde angrebet Byen, indtog han
den, dræbte Folkene deri, nedbrød Byen og strøede
Salt paa den. 46 Da hele Besætningen i Sikems
Taarn hørte det, begav de sig ben til Kælderrummet i
El-Berits Hus. 47 Og da Abimelek fik Melding om,
at hele Besætningen i Sikems Taarn var samlet, 48
gik han med alle sine Folk op paa Zalmonbjerget.
Her greb han en Økse, afhuggede et Knippe Grene,
løftede det op og tog det paa Skulderen; og han
sagde til sine Folk: »Skynd eder at gøre det samme,
som I saa, jeg gjorde!« 49 Alle Folkene afhuggede da
ogsaa hver sit Knippe og fulgte efter Abimelek og
lagde det oven paa Kælderrummet og stak Ild paa
Kælderrummet oven over dem. Saaledes omkom
ogsaa hele Besætningen i Sikems Taarn, henved
1000 Mænd og Kvinder. 50 Derefter drog Abimelek
mod Tebez, og han belejrede Byen og indtog den.

51 Inde i Byen var der et stærkt befæstet Taarn;
derhen flygtede alle Mænd og Kvinder, alle Byens
Indbyggere, idet de stængede efter sig og tyede op
paa Taarnets Tag; 52 Abimelek rykkede da frem til
Taarnet og angreb det; men da han nærmede sig
Taarnets Indgang for at stikke Ild derpaa, 53 kastede
en Kvinde en Møllesten ned paa Abimeleks Hoved
og knuste hans Hjerneskal. 54 Da raabte han i Hast
til sin Vaabendrager: »Drag dit Sværd og dræb mig,
for at det ikke skal siges, at en Kvinde har slaaet mig
ihjel!« Og Vaabendrageren gennemborede ham, saa
han døde. 55 Men da Israeliterne saa, at Abimelek var
død, begav de sig hver til sit. 56 Saaledes gengældte
Gud det onde, Abimelek havde øvet mod sin Fader
ved at dræbe sine halvfjerdsindstyve Brødre; 57
og al Sikemiternes Ondskab lod Gud komme over
deres egne Hoveder. Paa den Maade kom Jotams,
Jerubba'als Søns, Forbandelse over dem.

10 Efter Abimelek fremstod som Israels Befrier
Tola, en Søn af Dodos Søn Pua, en Mand
af Issakar, som boede i Sjamir i Efraims Bjerge.
2 Han var Dommer i Israel i tre og tyve Aar. Da
han døde, blev han jordet i Sjamir. 3 Efter ham
fremstod Gileaditen Ja'ir; han var Dommer i Israel i
to og tyve Aar. 4 Han havde tredive Sønner, som
red paa tredive Æsler, og de havde tredive Byer,
som endnu den Dag i Dag kaldes Ja'irs Teltbyer; de
ligger i Gilead. 5 Da Ja'ir døde, blev han jordet i
Kamon. 6 Men Israeliterne blev ved at gøre, hvad
der var ondt i HERRENS Øjne, idet de dyrkede
Ba'alerne og Astarterne og Aramæernes, Zidons,
Moabs, Ammoniternes og Filisternes Guder og faldt
fra HERREN og undlod at dyrke ham. 7 Da blussede
HERRENS Vrede op mod Israel, og han gav dem til
Pris for Filisterne og Ammoniterne, 8 som kuede og
mishandlede Israeliterne i det Aar; i atten Aar kuede
de alle Israeliterne hinsides Jordan i Amoriternes
Land i Gilead. 9 Og Ammoniterne satte over Jordan
for ogsaa at angribe Juda, Benjamin og Efraims
Slægt, saa at Israeliterne kom i stor Nød. 10 Da raabte
Israeliterne til HERREN og sagde: »Vi har syndet
imod dig, thi vi har forladt HERREN vor Gud og dyrket
Ba'alerne!« 11 Men HERREN svarede Israeliterne:
»Har ikke Ægypterne, Amoriterne, Ammoniterne,
Filisterne, 12 Zidonierne, Amalekiterne og Midjaniterne
mishandlet eder? Og da I raabte til mig, frelste jeg
eder af deres Haand. 13 Men I forlod mig og dyrkede
andre Guder! Derfor vil jeg ikke mere frelse eder! 14
Gaa nu hen og raab til de Guder, I udvalgte eder,
og lad dem frelse eder i eders Nød!« 15 Da sagde
Israeliterne til HERREN: »Vi har syndet! Gør med os,
hvad dig tykkes godt, men frels os blot nu!« 16 Og
de skilte sig af med de fremmede Guder og dyrkede
HERREN; da kunde han ikke længer holde ud at se
Israels Nød. 17 Ammoniterne stævnedes sammen, og
de slog Lejr i Gilead; ogsaa Israeliterne samlede sig,
og de slog Lejr i Mizpa. 18 Da sagde Folket, Gileads
Høvdinger, til hverandre: »Hvis der findes en Mand,
som vil tage Kampen op med Ammoniterne, skal han
være Høvding over alle Gileads Indbyggere!«

11 Gileaditen Jefta var en dygtig Kriger. Han var
Søn af en Skøge. Gilead avlede Jefta. 2 Men
Gileads Hustru fødte ham Sønner, og da de voksede
op, jog de Jefta bort med de Ord: »Du skal ikke have
Arv og Lod i vor Faders Hus, thi du er en fremmed
Kvindes Søn!« 3 Jefta flygtede da for sine Brødre og
bosatte sig i Landet Tob, hvor nogle daarlige Folk
samlede sig om ham og deltog i hans Strejftog. 4
Efter nogen Tids Forløb angreb Ammoniterne Israel.
5 Og da Ammoniterne angreb Israel, drog Gileads
Ældste hen for at hente Jefta hjem fra Landet Tob. 6
De sagde til Jefta: »Kom og vær vor Fører, at vi kan
tage Kampen op med Ammoniterne!« 7 Jefta svarede
Gileads Ældste: »Har I ikke hadet mig og jaget mig
bort fra min Faders Hus? Hvorfor kommer I da til mig,
nu I er i Nød?« 8 Men Gileads Ældste sagde til Jefta:
»Derfor kommer vi jo nu tilbage til dig! Vil du drage
med os og kæmpe med Ammoniterne, skal du være
Høvding over os, over alle Gileads Indbyggere!« 9
Jefta svarede Gileads Ældste: »Dersom I fører mig
tilbage, for at jeg skal kæmpe med Ammoniterne,
og HERREN giver dem i min Magt, saa vil jeg være
eders Høvding!« 10 Da sagde Gileads Ældste til
Jefta: »HERREN hører Overenskomsten mellem os;
visselig vil vi gøre, som du siger!« 11 Da drog Jefta
med Gileads Ældste; og Folket gjorde ham til deres
Høvding og Fører. Og alle sine Ord udtalte Jefta for
HERRENS Aasyn i Mizpa. 12 Derpaa sendte Jefta
Sendebud til Ammoniternes Konge og lod sige: »Hvad
er der dig og mig imellem, siden du er draget imod mig
for at angribe mit Land?« 13 Ammoniternes Konge
svarede Jeftas Sendebud: »Jo, Israel tog mit Land,
da de drog op fra Ægypten, lige fra Arnon til Jabbok
og Jordan; giv det derfor tilbage med det gode!« 14
Men Jefta sendte atter Sendebud til Ammoniternes
Konge 15 og lod sige: »Saaledes siger Jefta: Israel
har ikke taget Moabs eller Ammoniternes Land! 16
Men da de drog op fra Ægypten, vandrede Israel
igennem Ørkenen til det røde Hav og kom derpaa til
Kadesj. 17 Da sendte Israel Sendebud til Edomiternes

Konge og lod sige: Lad mig drage igennem dit Land!
Men Edomiternes Konge ænsede det ikke. Ligeledes
sendte de Bud til Moabiternes Konge, men han var
heller ikke villig dertil. Israel blev da boende i Kadesj.
18 Derpaa drog de igennem Ørkenen og gik uden
om Edomiternes og Moabiternes, Land, og da de
naaede Egnen østen for Moab, slog de Lejr hinsides
Arnon; men de betraadte ikke Moabs Enemærker, thi
Arnon er Moabs Grænse. 19 Israel sendte derpaa
Sendebud til Kongen af Hesjbon, Amoriterkongen
Sihon, og lod sige: Lad os drage igennem dit Land
for at naa hen, hvor vi skal! 20 Men Sihon nægtede
Israeliterne Tilladelse til at drage gennem hans Land;
og Sihon samlede hele sin Hær, og de slog Lejr i
Jaza og angreb Israel. 21 Da gav HERREN, Israels
Gud, Sihon og hele hans Hær i Israels Haand, saa
at de slog dem. Og Israel underlagde sig hele det
Land, Amoriterne boede i; 22 de underlagde sig
hele Amoriternes Omraade fra Arnon til Jabbok og
fra Ørkenen til Jordan. 23 Saaledes drev HERREN,
Israels Gud, Amoriterne bort foran sit Folk Israel;
og nu vil du underlægge dig deres Land! 24 Ikke
sandt, naar din Gud Kemosj driver nogen bort, saa
tager du hans Land? Og hver Gang HERREN vor
Gud driver nogen bort foran os, tager vi hans Land.
25 Er du vel bedre end Zippors Søn, Kong Balak af
Moab? Stredes han med Israel, eller indlod han sig
i Kamp med dem, 26 da Israeliterne bosatte sig i
Hesjbon med Smaabyer, i Aroer med Smaabyer og
i alle Byerne langs Arnon nu har de boet der i 300
Aar? Hvorfor tilrev I eder dem ikke dengang? 27
Det er ikke mig, der har forbrudt mig mod dig, men
dig, der handler ilde mod mig ved at angribe mig.
HERREN, Dommeren, vil i Dag dømme Israeliterne
og Ammoniterne imellem!« 28 Men Ammoniternes
Konge ænsede ikke Jeftas Ord, som hans Sendebud
overbragte. 29 Da kom HERRENS Aand over Jefta;
og han drog igennem Gilead og Manasse; derpaa
drog han til Mizpe i Gilead, og fra Mizpe i Gilead drog
han mod Ammoniterne. 30 Og Jefta aflagde HERREN
et Løfte og sagde: »Dersom du giver Ammoniterne
i min Haand, 31 saa skal den, som først kommer
mig i Møde fra min Husdør naar jeg vender uskadt,
tilbage fra Ammoniterne, tilfalde HERREN, og jeg
vil ofre ham som Brændoffer!« 32 Saa drog Jefta
i Kamp mod Ammoniterne, og HERREN gav dem
i hans Haand, 33 saa at han tilføjede dem et stort
Nederlag fra Aroer til Egnen ved Minnit, tyve Byer, og
til Abel-Keramim. Saaledes bukkede Ammoniterne
under for Israeliterne. 34 Men da Jefta kom til sit Hjem
i Mizpa, se, da kom hans Datter ham i Møde med
Haandpauker og Dans. Hun var hans eneste Barn
foruden hende havde han hverken Søn eller Datter.
35 Da han fik Øje paa hende, sønderrev han sine
Klæder og raabte: »Ak, min Datter, du har bøjet mig
dybt, og det er dig, der styrter mig i Ulykke! Thi jeg
har aabnet min Mund for HERREN og kan ikke tage
mit Ord tilbage!« 36 Da svarede hun ham: »Fader,
har du aabnet din Mund for HERREN, saa gør med
mig, som dit Ord lød, nu da HERREN har skaffet dig
Hævn over dine Fjender, Ammoniterne!« 37 Men hun
sagde til sin Fader: »En Ting maa du unde mig: Giv
mig to Maaneders Frist, saa jeg kan gaa omkring i
Bjergene for at begræde min Jomfrustand sammen
med mine Veninder!« 38 Han sagde: »Gaa!« og lod
hende drage bort i to Maaneder; og hun gik bort
med sine Veninder for at begræde sin Jomfrustand i
Bjergene. 39 Da de to Maaneder var omme, vendte
hun tilbage til sin Fader, og han fuldbyrdede det Løfte,
han havde aflagt, paa hende; og hun havde ikke
kendt Mand. Og det blev Skik i Israel, 40 at Israels
Døtre hvert Aar gaar hen for at klage over Gileaditen
Jeftas Datter fire Dage om Aaret.

12 Derpaa stævnedes Efraimiterne sammen, og
de drog nordpaa; og de sagde til Jefta: »Hvorfor
drog du i Kamp mod Ammoniterne uden at opfordre
os til at gaa med? Nu brænder vi Huset af over
Hovedet paa dig!« 2 Men Jefta svarede dem: »Jeg
og mit Folk var i Krig, og Ammoniterne trængte os
haardt; da sendte jeg Bud efter eder, men I hjalp mig
ikke imod dem; 3 og da jeg saa, at ingen kom mig til
Hjælp, vovede jeg Livet og drog mod Ammoniterne,
og HERREN gav dem i min Haand. Hvorfor drager I
da nu i Kamp imod mig?« 4 Derpaa samlede Jefta alle
Gileads Mænd og angreb Efraimiterne; og Gileads
Mænd slog Efraimiterne. 5 Og Gileaditerne afskar
Efraimiterne fra Jordans Vadesteder. Hver Gang
saa en af de efraimitiske Flygtninge sagde: »Lad
mig komme over!« spurgte Gileads Mænd: »Er du
Efraimit?« Og naar han svarede: »Nej!« 6 sagde de til
ham: »Sig Sjibbolet!« Og naar han da sagde Sibbolet,
fordi han ikke kunde udtale Ordet rigtigt, greb de
ham og huggede ham ned ved Jordans Vadesteder.
Ved den Lejlighed faldt 42 000 Efraimiter. 7 Jefta var
Dommer i Israel i seks Aar. Saa døde Gileaditen Jefta
og blev jordet i sin By i Gilead. 8 Efter ham var Ibzan
fra Betlehem Dommer i Israel. 9 Han havde tredive
Sønner; tredive Døtre giftede han bort, og tredive
Svigerdøtre hjemførte han til sine Sønner. 10 Han
var Dommer i Israel i syv Aar. Saa døde Ibzan og
blev jordet i Betlehem. 11 Efter ham var Zebuloniten

Elon Dommer i Israel. Han var Dommer i Israel i ti
Aar. 12 Saa døde Zebuloniten Elon og blev jordet i
Ajjalon i Zebulons Land. 13 Efter ham var Abdon,
Hillels Søn, fra Pir'aton Dommer i Israel. 14 Han
havde fyrretyve Sønner og tredive Sønnesønner, som
red paa halvfjerdsindstyve Æsler. Han var Dommer i
Israel i otte Aar. 15 Saa døde Abdon, Hillels Søn, fra
Pir'aton og blev jordet i Pir'aton i Efraims Land paa
Amalekiterbjerget.

13 Men Israeliterne blev ved at gøre, hvad der var
ondt i HERRENS Øjne, og HERREN gav dem i
Filisternes Haand i fyrretyve Aar. 2 Der levede i Zor'a
en Mand af Daniternes Slægt ved Navn Manoa; hans
Hustru var ufrugtbar og havde ingen Børn født. 3
Nu viste HERRENS Engel sig for Kvinden og sagde
til hende: »Se, du er ufrugtbar og har ingen Børn
født; men du skal blive frugtsommelig og føde en
Søn. 4 Vogt dig vel for at drikke Vin eller stærk Drik
og for at spise noget som helst urent! 5 Thi se, du
skal blive frugtsommelig og føde en Søn. Der maa
ikke komme Ragekniv paa hans Hoved, thi Drengen
skal være en Guds Nasiræer fra Moders Liv af; og
han skal gøre de første Skridt til at frelse Israel af
Filisternes Haand!« 6 Kvinden gik nu hen og sagde til
sin Mand: »Der kom en Guds Mand til mig, og han
saa ud som en Guds Engel; saare frygtindgydende;
jeg spurgte ham ikke, hvor han var fra, og sit Navn
gav han mig ikke til Kende. 7 Han sagde til mig: Se,
du skal blive frugtsommelig og føde en Søn; drik
nu ikke Vin eller stærk Drik og spis intet som helst
urent, thi Drengen skal være en Guds Nasiræer fra
Moders Liv af til sin Dødedag!« 8 Da bad Manoa
til HERREN og sagde: »Ak, HERRE, lad den Guds
Mand, du sendte, atter komme til os for at lære os,
hvorledes vi skal bære os ad med den Dreng, der
skal fødes!« 9 Og Gud bønhørte Manoa; og Guds
Engel kom atter til Kvinden, medens hun sad ude
paa Marken, men Manoa, hendes Mand, var ikke
hos hende. 10 Da skyndte Kvinden sig hen til sin
Mand, fortalte ham det og sagde til ham: »Se, den
Mand, som kom til mig forleden, har vist sig for mig!«
11 Manoa stod da op og gik med sin Hustru, og da
han kom hen til Manden, sagde han til ham: »Er du
den Mand, som talte til Kvinden?« Og han sagde:
»Ja!« 12 Saa sagde Manoa: »Naar nu dit Ord gaar
i Opfyldelse, hvorledes skal vi da forholde os og
bære os ad med Drengen?« 13 HERRENS Engel
svarede Manoa: »Alt det, jeg talte om til Kvinden,
skal hun vogte sig for; 14 intet af, hvad der vokser
paa Vinstokken, maa hun spise; Vin og stærk Drik
maa hun ikke drikke, og intet urent maa hun spise;
alt, hvad jeg bød hende, skal hun overholde!« 15 Da
sagde Manoa til HERRENS Engel: »Vi vilde gerne
holde dig tilbage og tillave dig et Gedekid!« 16 Men
HERRENS Engel svarede Manoa: »Selv om du holder
mig tilbage, spiser jeg ikke af din Mad; men vil du ofre
et Brændoffer, saa bring HERREN det!« Thi Manoa
vidste ikke, at det var HERRENS Engel. 17 Og Manoa
sagde til HERRENS Engel: »Hvad er dit Navn? Naar
dit Ord gaar i Opfyldelse, vil vi ære dig!« 18 Men
HERRENS Engel svarede: »Hvorfor spørger du om
mit Navn? Du skal vide, det er underfuldt.« 19 Da
tog Manoa Gedekiddet og Afgrødeofferet og ofrede
det paa Klippen til HERREN, ham, som handler
underfuldt, og Manoa og hans Hustru saa til. 20 Og
da Flammen slog op imod Himmelen fra Alteret, steg
HERRENS Engel op i Alterflammen, medens Manoa
og hans Hustru saa til; og de faldt til Jorden paa deres
Ansigt. 21 Og HERRENS Engel viste sig ikke mere
for Manoa og hans Hustru. Saa forstod Manoa, at
det var HERRENS Engel. 22 Og Manoa sagde til sin
Hustru: »Vi er dødsens, thi vi har set Gud!« 23 Men
hans Hustru sagde til ham: »Havde HERREN i Sinde
at dræbe os, havde han ikke modtaget Brændoffer
og Afgrødeoffer af vor Haand; heller ikke havde han
ladet os se alt det og nu kundgjort os saadanne
Ting!« 24 Og Kvinden fødte en Søn, som hun gav
Navnet Samson. Drengen voksede op, og HERREN
velsignede ham; 25 og HERRENS Aand begyndte at
drive paa ham i Dans Lejr mellem Zor'a og Esjtaol.

14 Engang Samson kom ned til Timna, saa han en
af Filisternes Døtre der. 2 Og da han kom tilbage
derfra, fortalte han sin Fader og Moder det og sagde:
»Jeg har set en Kvinde i Timna, en af Filisternes
Døtre; nu maa I hjælpe mig at faa hende til Hustru!«
3 Hans Fader og Moder svarede ham: »Findes der da
ingen Kvinde blandt dine Landsmænds Døtre eller i
hele dit Folk, siden du vil gaa hen og tage dig en
Hustru hos de uomskaarne Filistere?« Men Samson
svarede sin Fader: »Nej, hende maa du hjælpe mig
til, thi det er hende, jeg synes om!« 4 Hans Fader og
Moder forstod ikke, at det kom fra HERREN, som
søgte en Anledning til Strid over for Filisterne. Paa
den Tid havde Filisterne nemlig Magten over Israel.
5 Samson tog nu med sin Fader og Moder ned til
Timna. Da de naaede Vingaardene uden for Timna,
se, da kom en ung Løve brølende imod ham. 6 Saa
kom HERRENS Aand over ham, og han sønderrev
den med sine bare Næver, som var det et Gedekid;
men sin Fader og Moder fortalte han ikke, hvad han

havde gjort. 7 Derpaa drog han ned og bejlede til
Kvinden; thi Samson syntes om hende. 8 Da han
efter nogen Tids Forløb vendte tilbage for at ægte
hende, gik han hen for at se til Løvens Aadsel, og se,
da var der en Bisværm og Honning i Løvens Krop.
9 Han tog da Honningen i sine Hænder og spiste
deraf, medens han gik videre; og da han kom til sin
Fader og Moder, gav han dem noget deraf, og de
spiste; men han sagde dem ikke, at han havde taget
Honningen fra Løvens Krop. 10 Saa drog Samson
ned til Kvinden; og de holdt Gilde, som de unge
havde for Skik. 11 Da de saa ham, udvalgte de tredive
Brudesvende til at ledsage ham. 12 Og Samson
sagde til dem: »Jeg vil give eder en Gaade at gætte;
hvis I i Løbet af de syv Gildedage kan sige mig
Løsningen, vil jeg give eder tredive Linnedkjortler
og tredive Sæt klæder; 13 men kan I ikke sige mig
den, skal I give mig tredive Linnedkjortler og tredive
Sæt klæder!« De svarede: »Sig din Gaade frem og
lad os høre den!« 14 Da sagde han til dem: »Fra
Æderen kom Æde, fra den stærke Sødme!« Men da
de tre Dage var omme, havde de ikke kunnet gætte
Gaaden, 15 og den fjerde Dag sagde de til Samsons
Hustru: »Lok din Mand til at sige os Løsningen, ellers
brænder vi dig og din Faders Hus inde! Har I budt
os herhen for at tage alting fra os?« 16 Da hang
Samsons Hustru over ham med Graad og sagde:
»Du hader mig jo og elsker mig ikke! Du har givet
mine Landsmænd en Gaade at gætte, og mig har du
ikke sagt Løsningen!« Han svarede hende: »Jeg har
ikke sagt min Fader eller Moder den, og saa skulde
jeg sige dig den!« 17 Men hun hang over ham med
Graad, de syv Dage Gildet varede; og den syvende
Dag sagde han hende Løsningen, fordi hun plagede
ham. Saa sagde hun sine Landsmænd Gaadens
Løsning; 18 og den syvende Dag, før han gik ind i
Kammeret, sagde Byens Mænd til ham: »Hvad er
sødere end Honning, og hvad er stærkere end en
Løve?« Men han svarede dem: »Havde I ikke pløjet
med min Kalv, havde I ikke gættet min Gaade!« 19
Da kom HERRENS Aand over ham, og han drog ned
til Askalon, slog tredive Mænd ihjel der, trak deres
Tøj af dem og gav Klæderne til dem, der havde sagt
Løsningen paa Gaaden. Og hans Vrede blussede
op, og han drog tilbage til sin Faders Hus. 20 Men
Samsons Hustru blev givet til den Brudesvend, som
havde været hans Brudefører.

15 Efter nogen Tids Forløb, i Hvedehøstens Tid,
besøgte Samson sin Hustru og havde et Gedekid
med, og han sagde: »Lad mig gaa ind i Kammeret
til min Hustru!« Men hendes Fader tillod ham det
ikke, 2 men sagde: »Jeg tænkte for vist, at du havde
faaet Uvilje mod hende, derfor gav jeg hende til ham,
der var din Brudesvend; men hendes yngre Søster
er smukkere end hun, lad hende blive din Hustru
i Søsterens Sted!« 3 Da sagde Samson til dem:
»Denne Gang er jeg sagesløs over for Filisterne,
naar jeg gør dem Fortræd!« 4 Saa gik Samson
hen og fangede 300 Ræve; derpaa tog han Fakler,
bandt Halerne sammen to og to og fastgjorde en
Fakkel midt imellem; 5 saa tændte han Faklerne, slap
Rævene løs i Filisternes Korn og stak Ild baade paa
Negene og Kornet paa Roden, ogsaa paa Vingaarde
og Oliventræer. 6 Da Filisterne spurgte, hvem der
havde gjort det, blev der sagt: »Det har Samson,
Timnitens Svigersøn, fordi han tog hans Hustru og
gav hende til hans Brudesvend.« Da gik Filisterne
op og brændte hende og hendes Faders Hus inde.
7 Men Samson sagde til dem: »Naar I bærer eder
saaledes ad, under jeg mig ikke Ro, før jeg faar
hævnet mig paa eder!« 8 Saa slog han dem sønder
og sammen med vældige Slag, og derpaa steg han
ned i Fjeldkløften ved Etam og tog Ophold der. 9
Filisterne drog nu op og slog Lejr i Juda og spredte
sig ved Lehi. 10 Da sagde Judas Mænd: »Hvorfor er I
draget op imod os?« Og de svarede: »Vi er draget
herop for at binde Samson og handle mod ham, som
han har handlet mod os!« 11 Saa steg 3000 Mand
fra Juda ned til Fjeldkløften ved Etam og sagde til
Samson: »Ved du ikke, at Filisterne har Magten over
os? Hvad er det dog, du har voldt os?« Han svarede
dem: »Som de har handlet mod mig, har jeg handlet
mod dem!« 12 Men de sagde til ham: »Vi er kommet
ned for at binde dig og overgive dig til Filisterne!«
Da sagde Samson til dem: »Sværg mig til, at I ikke
vil slaa mig ihjel!« 13 De svarede ham: »Nej, vi vil
Kun binde dig og overgive dig til dem; slaa dig ihjel
vil vi ikke!« Saa bandt de ham med to nye Reb og
førte ham op af Fjeldkløften. 14 Men da han kom til
Lehi, og Filisterne hilste hans Komme med Jubelraab,
kom HERRENS Aand over ham, og Rebene om hans
Arme blev som svedne Sytraade, og hans Baand
faldt skørnet af hans Hænder. 15 Og da han fik Øje
paa en frisk Æselkæbe, rakte han sin Haand ud, greb
den og huggede 1000 Mand ned med den. 16 Da
sagde Samson: »Med en Æselkæbe har jeg flaaet
dem sønder og sammen, med en Æselkæbe har
jeg fældet 1000 Mand!« 17 Med disse Ord kastede
han Kæbebenet fra sig, og derfor kaldte man Stedet
Ramat Lehi. 18 Og da han var meget tørstig, raabte
han til HERREN og sagde: »Ved din Tjeners Haand

har du skaffet os denne vældige Sejr, skal jeg da nu
dø af Tørst og falde i de uomskaarnes Haand?« 19
Da aabnede Gud Lavningen i Lehi, og der vældede
Vand frem deraf; og da han havde drukket, fik han sin
Livskraft igen. Derfor kaldte man denne Kilde En-
Hakkore; den findes i Lehi endnu den Dag i Dag. 20
Han var Dommer i Israel i Filistertiden i tyve Aar.

16 Samson drog saa til Gaza. Der saa han en
Skøge og gik ind til hende. 2 Da det spurgtes
blandt Folkene i Gaza, at Samson var kommet
derhen, gik de hen og lagde sig paa Lur efter ham
ved Byporten; men de holdt sig rolige Natten over,
idet de sagde: »Vi vil vente, til det bliver lyst; saa
slaar vi ham ihjel!« 3 Samson blev liggende den halve
Nat, men ved Midnatstide stod han op, greb fat i
Byportens to Fløje og begge Portstolper, rykkede dem
op tillige med Portslaaen, tog dem paa Skuldrene og
bar dem op paa Toppen af Bjerget over for Hebron.
4 Siden fik han Kærlighed til en Kvinde ved Navn
Dalila i Sorekdalen. 5 Da kom Filisternes Fyrster til
hende og sagde til hende: »Se at lokke ud af ham,
hvad det er, der giver ham hans vældige Kræfter,
og hvorledes vi kan faa Bugt med ham, saa vi kan
binde og kue ham, saa vil vi hver give dig 1100 Sekel
Sølv!« 6 Dalila sagde da til Samson: »Sig mig dog,
hvad det er, der giver dig dine vældige Kræfter, og
hvorledes man kan binde og kue dig!« 7 Samson
svarede hende: »Hvis man binder mig med syv friske
Strenge, som ikke er blevet tørre, bliver jeg svag som
ethvert andet Menneske.« 8 Filisternes Fyrster bragte
hende da syv friske Strenge, der ikke var blevet tørre,
og med dem bandt hun ham; 9 samtidig havde hun
Folk liggende paa Lur i Kammeret. Da sagde hun
til ham: »Filisterne er over dig, Samson!« Men han
rev Strengene over, og de brast som Blaargarn, der
kommer Ild for nær; og hvorledes det hang sammen
med hans Kræfter, kom ikke for Dagen. 10 Da sagde
Dalila til Samson: »Se, du har narret mig og løjet for
mig; sig mig dog, hvorledes man kan binde dig!«
11 Han svarede hende: »Hvis man binder mig med
nye Reb, som aldrig har været brug til noget, bliver
jeg svag som ethvert andet Menneske!« 12 Da tog
Dalila nye Reb og bandt ham. Saa sagde hun til
ham: »Filisterne er over dig, Samson!« Samtidig
laa der Folk paa Lur i Kammeret. Men han flaaede
Rebene af sine Arme, som var det Traade. 13 Da
sagde Dalila til Samson: »Hidtil har du narret mig
og løjet for mig; sig mig dog, hvorledes man kan
binde dig!« Han svarede hende: »Hvis du væver mine
syv Hovedlokker ind i Rendegarnet og slaar dem
fast med Slagelen, bliver jeg svag som ethvert andet
Menneske.« 14 Saa dyssede hun ham i Søvn og
vævede hans syv Hovedlokker ind i Rendegarnet og
slog dem fast med Slagelen. Og hun sagde til ham:
»Filisterne er over dig, Samson!« Saa vaagnede han
og rykkede Væven op sammen med Rendegarnet.
15 Da sagde hun til ham: »Hvor kan du sige, du
elsker mig, naar du ingen Fortrolighed har til mig?
Tre Gange har du nu narret mig og ikke sagt mig,
hvad det er, der giver dig dine vældige Kræfter!« 16
Da hun saaledes stadig pinte og plagede ham med
sine Ord, blev hans Sjæl træt til Døden, 17 og han
talte rent ud og sagde til hende: »Ingen Ragekniv
er kommet paa mit Hoved, thi jeg har fra Moders
Liv af været en Guds Nasiræer; hvis mit Haar rages
af, mister jeg mine Kræfter og bliver svag som alle
andre Mennesker.« 18 Da nu Dalila skønnede, at han
havde talt rent ud til hende, sendte hun Bud efter
Filisternes Fyrster og lod sige: »Kom nu herop, thi
han har talt rent ud til mig!« Og Filisternes Fyrster
kom op til hende og bragte Pengene med. 19 Saa
dyssede hun ham i Søvn imellem sine Knæ og kaldte
paa en Mand, som ragede hans syv Hovedlokker af.
Da blev han svagere og svagere, og Kræfterne veg
fra ham. 20 Derpaa sagde hun: »Filisterne er over
dig, Samson!« Da vaagnede han og tænkte: »Jeg
skal nok slippe fra det ligesom de andre Gange og
ryste det af mig!« Men han vidste ikke, at HERREN
var veget fra ham. 21 Da greb Filisterne ham og
stak Øjnene ud paa ham; derpaa bragte de ham
ned til Gaza og lagde ham i Kobberlænker; og han
maatte dreje Kværnen i Fangehuset. 22 Men hans
Hovedhaar begyndte at vokse igen, efter at det var
raget af. 23 Filisternes Fyrster samledes nu for at
holde en stor Offerfest til Ære for deres Gud Dagon
og for at fornøje sig; og de sagde: »Vor Gud gav os i
Hænde Samson, vor Fjende!« 24 og da Folket saa
ham, priste de deres Gud og raabte: »Vor Gud gav
os i Hænde Samson, vor Fjende, ham, som vort Land
monne skænde, paa manges Liv gjorde Ende!« 25
Da de nu var kommet i godt Lune, sagde de: »Hent
Samson, at vi kan more os over ham!« De lod da
Samson hente fra Fangehuset, og de morede sig
over ham. De stillede ham op ved Søjlerne; 26 Da
sagde Samson til den unge Mand, som holdt ham i
Haanden: »Slip mig og lad mig røre ved Søjlerne,
som bærer Hallen, saa jeg kan læne mig til dem!«
27 Hallen var fuld af Mænd og Kvinder; der var alle
Filisternes Fyrster, og paa Taget var der henved
3000 Mænd og Kvinder, som saa til, medens de
morede sig over Samson. 28 Da raabte Samson til

HERREN og sagde: »Herre, HERRE, kom mig i Hu
og giv mig Kraft, o Gud, kun denne ene Gang, saa
jeg kan hævne mig paa Filisterne for begge mine
Øjne paa een Gang!« 29 Saa greb Samson om de to
Midtersøjler, som bar Hallen, og stemmede sig imod
den ene med højre og imod den anden med venstre
Haand. 30 Og Samson sagde: »Lad mig dø sammen
med Filisterne!« Derpaa bøjede han sig med saadan
Kraft, at Hallen styrtede sammen over Fyrsterne og
alle Folkene derinde. Saaledes dræbte han ved sin
Død flere, end han havde dræbt i levende Live. 31
Men hans Brødre og hele hans Faders Hus drog ned
og tog ham, bragte ham op og lagde ham i hans
Fader Manoas Grav mellem Zor'a og Esjtaol. Han var
Dommer i Israel i tyve Aar.

17 I Efraims Bjerge levede en Mand, som hed
Mika. 2 Han sagde til sin Moder: »De 1100
Sekel Sølv, du har mistet, og for hvis Skyld du udtalte
en Forbandelse, som jeg selv hørte, se, de Penge
er hos mig; jeg har taget dem, men nu vil jeg give
dig dem tilbage.« Da sagde hans Moder: »HERREN
velsigne dig, min Søn!« 3 Saa gav han sin Moder de
1100 Sekel Sølv tilbage; og Moderen sagde: »Disse
Penge helliger jeg HERREN og giver min Søn, for at
han kan lave et udskaaret og støbt Billede.« 4 Saa
gav han sin Moder Pengene tilbage; og Moderen tog
200 Sekel Sølv deraf og gav dem til Guldsmeden,
som lavede et udskaaret og støbt Billede deraf, og
det fik sin Plads i Mikas Hus. 5 Manden Mika havde
et Gudshus, og han lavede sig en Efod og en Husgud
og indsatte en af sine Sønner til sin Præst. 6 I de
Dage var der ingen Konge i Israel; enhver gjorde,
hvad han fandt for godt. 7 Nu var der i Betlehem i
Juda en ung Mand af Judas Slægt; han var Levit og
boede der som fremmed. 8 Denne Mand forlod sin
By Betlehem i Juda for at slaa sig ned som fremmed,
hvor det kunde træffe sig, og paa sin Vandring kom
han til Mikas Hus i Efraims Bjerge. 9 Da spurgte
Mika ham: »Hvorfra kommer du?« Han svarede: »Jeg
er Levit og har hjemme i Betlehem i Juda, og jeg
er paa Vandring for at slaa mig ned som fremmed,
hvor det kan træffe sig.« 10 Da sagde Mika til ham:
»Tag Ophold hos mig og bliv min Fader og Præst;
jeg vil give dig ti Sekel Sølv om Aaret og holde dig
med Klæder og give dig Kosten!« 11 Saa gik Leviten
ind paa at tage Ophold hos Manden, og den unge
Mand var ham som en af hans egne Sønner. 12 Mika
indsatte saa Leviten, og den unge Mand blev Præst
hos ham og tog Ophold i Mikas Hus. 13 Da sagde
Mika: »Nu ved jeg, at HERREN vil gøre vel imod mig,
siden jeg har faaet en Levit til Præst!«

18 I de Dage var der ingen Konge i Israel, og i de
Dage var Daniternes Stamme i Færd med at
søge sig en Arvelod, hvor de kunde bo, thi hidindtil
var der ikke tilfaldet dem nogen Arvelod blandt Israels
Stammer. 2 Daniterne udtog da af deres Slægt fem
stærke Mænd fra Zor'a og Esjtaol og udsendte dem
for at udspejde og undersøge Landet, og de sagde til
dem: »Drag hen og undersøg Landet!« De kom da
til Mikas Hus i Efraims Bjerge og overnattede der.
3 Da de kom i Nærheden af Mikas Hus og kendte
den unge Levits Stemme, tog de derind og spurgte
ham: »Hvem har ført dig herhen, hvad tager du dig
for paa dette Sted, og hvorfor er du her?« 4 Han
svarede dem: »Det og det har Mika gjort for mig;
han har lejet mig til Præst.« 5 Da sagde de til ham:
»Adspørg da Gud, at vi kan faa at vide, om vor Færd
skal lykkes!« 6 Præsten sagde da til dem: »Far med
Fred, HERREN vaager over eders Færd!« 7 Saa
drog de fem Mænd videre og kom til Lajisj; og de saa,
at Byen levede trygt paa Zidoniernes Vis, at Folket
der levede sorgløst og trygt og ikke manglede nogen
Verdens Ting, men var rigt, og at de boede langt fra
Zidonierne og intet havde med Aramæerne at gøre. 8
Da de kom tilbage til deres Brødre i Zor'a og Esjtaol,
spurgte disse dem: »Hvad har I at melde?« 9 De
svarede: »Kom, lad os drage op til Lajisj, thi vi har
set Landet, og se, det er saare godt! Hvorfor holder
I eder uvirksomme? Nøl ikke med at drage hen og
underlægge eder Landet! 10 Thi Gud har givet det
i eders Haand — et Sted, hvor der ikke er Mangel
paa nogen Verdens Ting! Naar I kommer derhen,
kommer I til et Folk, der lever i Tryghed, og det er et
vidtstrakt Land!« 11 Saa brød 600 væbnede Mænd
af Daniternes Slægt op fra Zor'a og Esjtaol, 12 og
de drog op og slog Lejr i Kirjat-Jearim i Juda; derfor
kalder man endnu den Dag i Dag dette Sted hans
Lejr; det ligger vesten for Kirjat-Jearim. 13 Derfra drog
de over til Efraims Bjerge; og da de kom til Mikas
Hus, 14 tog de fem Mænd, der havde været henne at
udspejde Landet, til Orde og sagde til deres Brødre:
»Ved I, at der i Husene her findes en Efod, en Husgud
og et udskaaret og støbt Billede? Saa indser I vel,
hvad I har at gøre!« 15 De begav sig derhen og kom til
den unge Levits Hus, Mikas Hus, og hilste paa ham,
16 medens de 600 væbnede danitiske Mænd stod ved
Porten. 17 Og de fem Mænd, der havde været henne
at udspejde Landet, gik op og tog det udskaarne
og støbte Billede, Efoden og Husguden, medens

Præsten og de 600 væbnede Mænd stod ved Porten.
18 Hine gik ind i Mikas Hus og tog det udskaarne og
støbte Billede, Efoden og Husguden. Præsten sagde
til dem: »Hvad er det, I gør?« 19 Og de svarede ham:
»Stille, læg Fingeren paa Munden og følg med os og
bliv vor Fader og Præst! Hvad baader dig vel bedst, at
være Præst for een Mands Hus eller for en Stamme
og Slægt i Israel?« 20 Da blev Præsten glad, tog
Efoden, Husguden og Gudebilledet og sluttede sig til
Krigsfolkene. 21 Derpaa vendte de om og drog bort,
idet de stillede Kvinderne og Børnene, Kvæget og
Trosset forrest i Toget. 22 Da de var kommet et Stykke
fra Mikas Hus, stævnedes Mændene i de Huse,
der laa ved Mikas Hus, sammen, og de indhentede
Daniterne. 23 Da de raabte efter Daniterne, vendte
disse sig om og sagde til Mika: »Hvad er der i Vejen,
siden du har kaldt Folk til Hjælp?« 24 Han svarede: »I
har taget min Gud, som jeg havde lavet mig, tillige
med Præsten og er rejst eders Vej! Hvad har jeg nu
tilbage? Hvor kan I spørge mig, hvad der er i Vejen?«
25 Men Daniterne svarede ham: »Lad os ikke høre et
Ord mere fra dig, ellers kunde det hænde, at nogle
Mænd, som er bitre i Hu, faldt over eder, og at du
satte baade dit eget og dine Husfolks Liv paa Spil!«
26 Dermed drog Daniterne deres Vej, og da Mika
saa, at de var ham for stærke, vendte han om og
begav sig tilbage til sit Hus. 27 De tog saa Guden,
som Mika havde lavet, tillige med hans Præst og
drog mod Lajisj, mod et Folk, der levede sorgløst og
trygt, huggede dem ned med Sværdet og stak Ild paa
Byen, 28 uden at nogen kunde komme den til Hjælp,
thi den laa langt fra Zidon, og de havde intet med
Aramæerne at gøre. Den ligger i Bet-Rehobs Dal.
Saa byggede de Byen op igen og bosatte sig der; 29
og de gav den Navnet Dan efter deres Stamfader
Dan, Israels Søn; men før var Byens Navn Lajisj. 30
Derpaa stillede Daniterne Gudebilledet op hos sig; og
Jonatan, en Søn af Moses's Søn Gersom, og hans
Efterkommere var Præster for Daniternes Stamme,
indtil Landets Indbyggere førtes i Landflygtighed. 31
Og det Gudebillede, Mika havde lavet sig, stillede de
op hos sig, og det stod der, al den Tid Guds Hus var i
Silo.

19 I de Dage, da der ingen Konge var i Israel, var
der en Mand, en Levit, der boede som fremmed
i Udkanten af Efraims Bjerge. Han tog sig en Kvinde
fra Betlehem i Juda til Medhustru. 2 Men Medhustruen
blev vred paa ham, forlod ham og tog til sin Faders
Hus i Betlehem i Juda. Da hun havde været der en
fire Maaneders Tid, 3 drog hendes Mand af Sted
efter hende for at overtale hende til at vende tilbage.
Han havde sin Tjener og et Par Æsler med. Da han
kom til hendes Faders Hus, fik den unge Kvindes
Fader Øje paa ham og kom ham glad i Møde; 4 og
hans Svigerfader, den unge Kvindes Fader, holdt
paa ham, saa at han blev hos ham i tre Dage; og
de spiste og drak og overnattede der. 5 Tidligt om
Morgenen den fjerde Dag gjorde han sig rede til at
drage bort; men den unge Kvindes Fader sagde til
sin Svigersøn: »Styrk dig først med en Bid Brød, saa
kan I siden drage bort!« 6 De blev da og spiste og
drak begge to sammen, og den unge Kvindes Fader
sagde til Manden: »Bestem dig til at blive Natten
over og gør dig til gode!« 7 Men Manden gjorde sig
rede til at drage bort. Da nødte hans Svigerfader
ham, saa han atter overnattede der. 8 Tidligt om
Morgenen den femte Dag vilde han drage bort, men
den unge Kvindes Fader sagde til ham: »Styrk dig
først!« De ventede da, til Dagen hældede, og spiste
og drak begge to. 9 Saa gjorde Manden sig rede til at
drage bort med sin Medhustru og sin Tjener. Men
hans Svigerfader, den unge Kvindes Fader, sagde til
ham: »Se, det lider mod Aften, overnat dog her; se,
Dagen hælder, bliv dog her i Nat og gør dig til gode,
saa kan I i Morgen tidlig begive eder paa Vej og du
drage til dit Hjem!« 10 Men Manden vilde ikke blive
Natten over; han begav sig paa Vej og kom ud for
Jebus, det er Jerusalem, fulgt af sine to belæssede
Æsler, sin Medhustru og sin Tjener. 11 Da de var i
Nærheden af Jebus og Dagen hældede stærkt, sagde
Tjeneren til sin Herre: »Kom, lad os tage ind her i
Jebusiternes By og blive der Natten over!« 12 Men
hans Herre svarede: »Vi vil ikke tage ind i en By, der
ejes af fremmede, som ikke hører til Israeliterne, men
vi vil drage videre til Gibea!« 13 Og han sagde til
sin Tjener: »Kom, lad os tage hen til et af de andre
Steder og overnatte i Gibea eller Rama!« 14 De drog
saa videre, og Solen gik ned, som de var ved Gibea i
Benjamin. 15 Saa bøjede de af i den Retning for at
naa til Gibea og overnatte der. Da han var kommet
derind, Blev han paa Byens Torv; men der var ingen,
som bød dem ind i sit Hus for Natten. 16 Saa kom
der om Aftenen en gammel Mand fra sit Arbejde paa
Marken, og Manden var fra Efraims Bjerge og boede
som fremmed i Gibea, medens Stedets Indbyggere
var Benjaminiter; 17 og da den gamle Mand saa op
og fik Øje paa den vejfarende Mand paa Byens Torv,
spurgte han: »Hvorhen gælder Rejsen, og hvorfra
kommer du?« 18 Han svarede ham: »Vi er paa Rejse
fra Betlehem i Juda til Udkanten af Efraims Bjerge,
hvor jeg har hjemme; jeg har været i Betlehem i Juda

og er nu paa Vejen hjem; men der er ingen, som
byder mig ind i sit Hus, 19 skønt jeg har baade Straa
og Foder til vore Æsler og Brød og Vin til mig selv,
din Trælkvinde og din Træls Tjener; vi mangler intet!«
20 Da sagde den gamle Mand: »Vær velkommen! Lad
kun alt, hvad du trænger til, være min Sag; men paa
Torvet maa du ikke overnatte!« 21 Saa førte han ham
ind i sit Hus og sørgede for Foder til Æslerne; og da
de havde tvættet deres Fødder, spiste de og drak. 22
Men medens de gjorde sig til gode, se, da omringede
Mændene i Byen, Niddinger som de var, Huset og
hamrede paa Døren og raabte til den gamle Mand,
Husets Ejer: »Før Manden, som er taget ind i dit Hus,
herud, saa at vi kan stille vor Lyst paa ham!« 23 Men
Manden, der ejede Huset, gik ud til dem og sagde til
dem: »Nej, mine Brødre, gør dog ikke noget ondt!
Naar denne Mand er taget ind i mit Hus, maa I ikke
øve saadan en Skændselsdaad! 24 Se, her er min
Datter, som er Jomfru; hende fører jeg herud, saa
kan I skænde hende og handle med hende, som I
finder for godt! Men mod denne Mand maa I ikke øve
saadan en Skændselsdaad!« 25 Men Mændene vilde
ikke høre ham. Saa greb Manden sin Medhustru og
førte hende ud paa Gaden til dem, og de stillede
deres Lyst paa hende og mishandlede hende Natten
igennem til om Morgenen; først da Morgenen gryede,
slap de hende. 26 Ved Morgenens Frembrud kom
Kvinden og faldt sammen ved Indgangen til den
Mands Hus, hvor hendes Herre var, og laa der, til
det blev lyst. 27 Og da hendes Herre om Morgenen
lukkede Husets Dør op og gjorde sig rede til at drage
videre, se, da laa Kvinden, hans Medhustru, ved
Indgangen til Huset med Hænderne paa Tærskelen.
28 Han sagde da til hende: »Rejs dig og lad os
komme af Sted!« Men der kom intet Svar. Saa løftede
han hende op paa Æselet og rejste til sit Hjem. 29
Men da han kom hjem, greb han en Kniv, tog sin
Medhustru, skar hende i tolv Stykker, Ledemod for
Ledemod, og sendte Stykkerne rundt i hele Israels
Land; 30 og han gav de Mænd, han udsendte, den
Befaling: »Saaledes skal I sige til alle Israels Mænd:
Er sligt hidtil hændet, siden Israeliterne drog op fra
Ægypten? Overvej Sagen, hold Raad og sig eders
Mening!« Og enhver, som saa det, sagde: »Sligt er
ikke hidtil hændet eller set, siden Israeliterne drog op
fra Ægypten!«

20 Da rykkende alle Israeliterne ud, og Menigheden
samledes som een Mand fra Dan til Be'ersjeba
for HERREN i Mizpa; ogsaa fra Gileads Land kom de.
2 Alle Folkets Støtter, alle Israels Stammer indfandt
sig i Guds Folks Forsamling, 400 000 Mand Fodfolk,
væbnet med Sværd. 3 Benjaminiterne hørte, at
Israeliterne var draget op til Mizpa. Og Israeliterne
sagde: »Fortæl dog, hvorledes denne Misgerning gik
for sig!« 4 Da tog Manden, Leviten, den myrdede
Kvindes Mand, til Orde og sagde: »Jeg og min
Medhustru kom til Gibea i Benjamin for at overnatte
der. 5 Saa rejste Gibeas Borgere sig imod mig og
omringede mig om Natten i Huset; mig vilde de
dræbe, og min Medhustru skændede de, saa at hun
døde. 6 Da tog jeg min Medhustru, skar hende i
Stykker og sendte Stykkerne rundt i hele Israels
Arvelods Omraade, fordi de havde begaaet grov
Utugt og Skændselsdaad i Israel! 7 Nu er I her,
alle Israeliter, sig nu eders Mening og kom med
eders Raad!« 8 Da rejste hele Folket sig som een
Mand og sagde: »Ingen af os vil vende hjem, ingen
af os vil begive sig til sit Hus! 9 Men saaledes
vil vi handle med Gibea: Vi vil drage op imod det
efter Lodkastning, 10 og vi vil udtage ti Mænd af
hundrede af alle Israels Stammer, hundrede af tusind
og tusind af titusind til at hente Fødemidler til Folket,
til dem, som er kommet for fuldt ud at gengælde
Gibea i Benjamin den Skændselsdaad, de har øvet i
Israel!« 11 Derpaa samlede alle Israels Mænd sig
mod Byen, alle som een. 12 Og Israels Stammer
sendte Mænd ud i hele Benjamins Stamme og lod
sige: »Hvad er det for en Misgerning, der er sket hos
eder? 13 Udlever nu Mændene i Gibea, de Niddinger,
for at vi kan dræbe dem og skaffe Misgerningen
bort fra Israel!« Men Benjaminiterne vilde ikke høre
deres Brødre Israeliternes Ord. 14 Og Benjaminiterne
stævnede sammen fra deres Byer til Gibea for at
drage i Kamp mod Israeliterne. 15 Da Benjaminiterne
fra Byerne mønstredes den Dag, udgjorde de 25
000 vaabenføre Mænd, foruden dem af Gibeas
Indbyggere, der mønstredes, 700 udsøgte Krigere;
16 af alle disse Krigsfolk var 700 udvalgte Krigere
kejthaandede; de kunde alle slynge med Sten, saa
de ramte paa et Haar uden at fejle. 17 Da Israels
Mænd mønstredes, fraregnet Benjamin, udgjorde de
400 000 vaabenføre Mænd, der alle var Krigere. 18
De brød saa op og drog til Betel og raadspurgte Gud;
og Israeliterne sagde: »Hvem af os skal først drage
i Kamp mod Benjaminiterne?« HERREN svarede:
»Det skal Juda!« 19 Saa brød Israeliterne op om
Morgenen og slog Lejr uden for Gibea. 20 Og Israels
Mænd rykkede ud til Kamp imod Benjamin, og Israels
Mænd stillede sig op til Kamp imod dem for at angribe
Gibea. 21 Men Benjaminiterne gjorde Udfald fra
Gibea og fældede den Dag 22 000 Mand af Israel.

22 Folket, Israels Mænd, tog sig da sammen og
stillede sig atter op til Kamp paa samme Sted som
den første Dag; 23 Da drog Israeliterne op til Betel
og græd lige til Aften for HERRENS Aasyn; og de
adspurgte HERREN: »Skal jeg atter tage Kampen op
med min Broder Benjamins Sønner?« Og HERREN
svarede: »Drag op imod ham!« 24 og Israeliterne
rykkede Benjaminiterne paa nært Hold den anden
Dag. 25 Men Benjaminiterne gjorde Udfald fra Gibea
for at møde dem den anden Dag, og de fældede
yderligere 18 000 Mand af Israeliterne, alle sammen
vaabenføre Mænd. 26 Saa drog alle Israeliterne,
hele Folket, op til Betel; og de græd og sad der for
HERRENS Aasyn og fastede den Dag lige til Aften,
og de ofrede Brændofre og Takofre for HERRENS
Aasyn. 27 Derpaa raadspurgte Israeliterne HERREN
i de Dage var Guds Pagts Ark der, 28 og Pinehas,
en Søn af Arons Søn Eleazar, gjorde i de Dage
Tjeneste ved den — og de sagde: »Skal jeg atter
drage i Kamp mod min Broder Benjamins Sønner eller
lade være?« HERREN svarede: »Drag i Kamp, thi i
Morgen giver jeg ham i din Haand!« 29 Israeliterne
lagde nu Baghold rundt om Gibea. 30 Og Israeliterne
drog op mod Benjaminiterne paa den tredje Dag
og stillede sig op til Angreb paa Gibea ligesom de
tidligere Gange. 31 Da nu Benjaminiterne gjorde
Udfald mod Hæren, blev de afskaaret fra Byen og
lokket ud paa Vejene til Betel og Gibeon; til at begynde
med huggede de nogle al Folkene ned paa aaben
Mark ligesom de tidligere Gange, omtrent tredive
Mand af Israel, 32 og Benjaminiterne tænkte nu:
»Vi har slaaet dem ligesom før!« Men Israeliterne
sagde: »Lad os flygte og saaledes afskære dem fra
Byen og lokke dem ud paa Vejene!« 33 Saa brød
alle Israels Mænd op fra deres Plads og stillede sig
op til Kamp i Ba'al-Tamar, medens Bagholdet brød
op fra sin Plads vesten for Geba. 34 Nu rykkede
10 000 Mand, udvalgte Folk af hele Israel, frem for
Gibea, og Kampen blev haard; men de vidste ikke, at
Ulykken var ved at ramme dem. 35 Saa slog HERREN
Benjamin foran Israel, og Israeliterne fældede den
Dag 25 100 Mand af Benjamin, alle vaabenføre
Mænd; 36 da indsaa Benjaminiterne, at de var slagne.
Israeliterne trak sig tilbage for Benjamin, idet de
stolede paa Bagholdet, de havde lagt mod Gibea; 37
og Bagholdet kastede sig i en Fart over Gibea og drog
frem og huggede hele Byens Befolkning ned med
Sværdet. 38 Der var truffet den Aftale mellem Israels
Mænd og Bagholdet, at de skulde lade en Røgsøjle
stige op fra Byen. 39 Da Israels Mænd vendte om
i Kampen, huggede Benjamin til at begynde med
henved tredive af Israels Mænd ned, thi de tænkte:
»Visselig, vi har slaaet dem ligesom i den forrige
Kamp.« 40 Da nu Søjlen, Røgstøtten, begyndte at
stige op fra Byen, vendte Benjamin sig om, og se,
Røgen slog op mod Himmelen fra hele Byen, 41 og
samtidig vendte Israels Mænd om fra Flugten. Da
blev Benjamins Mænd forfærdede, thi de indsaa, at
Ulykken havde ramt dem; 42 og de gjorde omkring
for Israels Mænd og flygtede ad Ørkenen til. Men
Kampen fortsattes i Hælene paa dem. Og de fra
Byerne huggede ned for Fode iblandt dem; 43 de
omringede Benjaminiterne og forfulgte dem, til de
havde Geba foran sig mod Øst. 44 Af Benjamin faldt
18 000 Mand, lutter dygtige Krigere. 45 De gjorde
omkring og flygtede og deres Forfølgere gjorde paa
Vejene en Efterhøst paa 5000 Mand: de forfulgte dem
skarpt, til de fik dem tilintetgjort, og huggede 2000
Mand ned af dem. 46 De, der faldt af Benjamin den
Dag, var saaledes i alt 25 000 vaabenføre Mænd,
alle tapre Folk. 47 De gjorde omkring og flygtede ud i
Ørkenen til Rimmons Klippe, 600 Mand stærke, og
blev der i fire Maaneder. 48 Men Israels Mænd vendte
tilbage til Benjaminiterne og huggede dem ned med
Sværdet, baade Mennesker og Kvæg, overhovedet
alt, hvad der var, og desuden stak de Ild paa alle
Byerne der.

21 Men Israels Mænd havde i Mizpa aflagt den Ed:
»Ingen af os vil give en Benjaminit sin Datter til
Ægte!« 2 Da nu Folket var kommet til Betel, sad de
der lige til Aften for Guds Aasyn og opløftede deres
Røst, græd heftigt 3 og sagde: »Hvorfor, HERRE,
Israels Gud, er dog dette hændet i Israel, saa at vi
i Dag maa savne en Stamme af Israel?« 4 Tidligt
næste Morgen byggede Folket et Alter der og ofrede
Brændofre og Takofre. 5 Derpaa sagde Israeliterne:
»Hvem blandt alle Israels Stammer undlod at drage
op med Forsamlingen til HERREN?« Der var nemlig
svoret en dyr Ed paa, at enhver, der undlod at drage
op til HERREN i Mizpa, skulde dø. 6 Men nu gjorde
det Israeliterne ondt for deres Broder Benjamin, og
de sagde: »I Dag er en Stamme hugget af Israel!
7 Hvad skal vi gøre for dem, der er tilbage, for at
skaffe dem Hustruer, eftersom vi har svoret ved
HERREN, at vi ikke vil give dem nogen af vore Døtre
til Ægte?« 8 Saa spurgte de: »Er der maaske en af
Israels Stammer, der undlod at drage op til HERREN
i Mizpa?« Og se, der var ingen kommet til Lejren, til
Forsamlingen, fra Jabesj i Gilead. 9 Saa blev Folket
mønstret, og se, der var ingen af Indbyggerne fra
Jabesj i Gilead. 10 Da sendte Menigheden 12 000

Mand af de tapreste Folk derhen med den Befaling:
»Drag hen og hug Indbyggerne i Jabesj i Gilead ned
med Sværdet tillige med deres Kvinder og Børn. **11**
Saaledes skal I bære eder ad: Alle af Mandkøn og
alle Kvinder, der har haft Omgang med Mænd, skal I
lægge Band paa!« **12** De fandt saa hos Indbyggerne
i Jabesj i Gilead 400 unge Piger, der var Jomfruer
og ikke havde haft Omgang med nogen Mand, og
dem førte de til Lejren i Silo i Kana'ans Land. **13**
Derpaa sendte hele Menigheden Sendebud hen for
at underhandle med Benjaminiterne, der befandt sig
paa Rimmons Klippe, og tilbyde dem Fred. **14** Paa
det Tidspunkt vendte Benjaminiterne saa tilbage, og
de gav dem de Kvinder fra Jabesj i Gilead, som
man havde ladet i Live. Men de var ikke nok til
dem. **15** Da gjorde det Folket ondt for Benjamin, fordi
HERREN havde gjort et Skaar i Israels Stammer. **16**
Og Menighedens Ældste sagde: »Hvad skal vi gøre
for dem, der er tilbage, for at skaffe dem Hustruer,
eftersom alle Kvinder i Benjamin er udryddet?« **17**
Og de sagde: »Hvorledes kan der reddes en Rest
af Benjamin, saa at ikke en Stamme i Israel gaar til
Grunde? **18** Vi kan jo ikke give dem nogen af vore
Døtre til Ægte!« Israeliterne havde nemlig svoret og
sagt: »Forbandet være den, som giver Benjaminiterne
en Hustru!« **19** Da sagde de: »Se, HERRENS Højtid
fejres jo hvert Aar i Silo!« Det ligger norden for Betel,
østen for Vejen, der fører op fra Betel til Sikem, og
sønden for Lebona. **20** Og de bød Benjaminiterne:
»Gaa hen og læg eder paa Lur i Vingaardene! **21**
Se saa nøje til, og naar de unge Kvinder fra Silo
kommer ud for at opføre deres Danse, skal I komme
frem af Vingaardene og røve hver sin Hustru af de
unge Kvinder fra Silo og saa drage hjem til Benjamins
Land! **22** Naar saa deres Fædre eller Brødre kommer
for at gaa i Rette med eder, skal I sige til dem: Skaan
os, thi vi fik os ikke alle en Hustru i Krigen! Det er jo
ikke eder, der har givet os dem; i saa Fald vilde I
have forbrudt eder!« **23** Det gjorde Benjaminiterne
da, og de tog sig Hustruer af de dansende Kvinder,
som de røvede, een til hver; derpaa vendte de tilbage
til deres Arvelod, opbyggede deres Byer og boede i
dem. **24** Og samtidig drog Israeliterne derfra, hver til
sin Stamme og Slægt, og de gik derfra hver til sin
Arvelod, **25** I de Dage var der ingen Konge i Israel;
enhver gjorde, hvad han fandt for godt.

Rut

1 I Dommernes Dage blev der engang Hungersnød
i Landet. Da drog en Mand fra Betlehem i Juda til
Moabiternes Land for at bo der som fremmed med sin
Hustru og sine to Sønner. **2** Manden bed Elimelek,
hans Hustru No'omi og hans to Sønner Malon og
Kiljon, Efratiter fra Betlehem i Juda, og de kom til
Moabiternes Land og opholdt sig der. **3** Saa døde
Elimelek, No'omis Mand, og hun sad tilbage med sine
to Sønner. **4** De tog sig moabitiske Hustruer; den ene
hed Orpa, den anden Rut. Men da de havde boet
der en halv Snes Aar, **5** døde ogsaa de to, Malon og
Kiljon, saa at Kvinden sad alene tilbage efter sine to
Sønner og sin Mand. **6** Da brød hun op med sine
Sønnekoner for at vende hjem fra Moabiternes Land;
thi hun havde hørt i Moabiternes Land, at HERREN
havde set til sit Folk og givet dem Brød. **7** Saa drog
hun sammen med sine to Sønnekoner bort fra det
Sted, hvor hun havde opholdt sig, men paa Hjemvejen
til Judas Land **8** sagde No'omi til sine to Sønnekoner:
»Vend nu tilbage hver til sin Moders Hus! HERREN
være barmhjertig imod eder, som I har været imod de
døde og mig; **9** HERREN give eder, at I maa finde Ro,
hver i sin Mands Hus!« Og hun kyssede dem. Men
de gav sig til at græde højt **10** og sagde til hende:
»Nej! vi vil følge dig hjem til dit Folk!« **11** Men No'omi
sagde: »Vend tilbage, mine Døtre! Hvorfor vil I drage
med mig? Bærer jeg endnu Sønner i mit Skød, som
kan blive eders Mænd? **12** Vend tilbage, mine Døtre,
gaa nu hjem, thi jeg er for gammel til at blive en
Mands Hustru. Og selv om jeg tænkte, at jeg endnu
havde Haab, selv om jeg endnu i Nat tilhørte en Mand
og virkelig fødte Sønner, **13** skulde I saa derfor vente,
til de blev voksne? Skulde I derfor stænge eder inde
og leve ugifte? Nej, mine Døtre, det gør mig saare
ondt for eder, thi mig har HERRENS Haand ramt!« **14**
De gav sig da igen til at græde højt, og Orpa kyssede
sin Svigermoder, men Rut klyngede sig til hende. **15**
Da sagde hun: »Se, din Svigerinde er vendt tilbage til
sit Folk og sin Gud; vend du ogsaa tilbage og følg din
Svigerinde!« **16** Men Rut svarede: »Nød mig ikke til
at forlade dig og vende tilbage! Nej, hvor du gaar
hen, der vil jeg gaa hen, og hvor du tager Bolig, der
vil jeg tage Bolig; dit Folk skal være mit Folk, og din
Gud skal være min Gud; **17** hvor du dør, der vil jeg
dø, og der vil jeg jordes. HERREN ramme mig baade
med det ene og det andet: Kun Døden skal skille os
ad!« **18** Da No'omi saa, at det var hendes faste Vilje
at drage med hende, holdt hun op at tale til hende
derom, **19** og de drog da videre sammen, indtil de
kom til Betlehem. Men da de kom til Betlehem, blev
der Røre i hele Byen, og Kvinderne sagde: »Er det
No'omi?« **20** Men hun sagde til dem: »Kald mig ikke
No'omi; kald mig Mara, thi den Almægtige har voldet
mig megen bitter Smerte! **21** Rig drog jeg herfra, og
fattig har HERREN ført mig tilbage. Hvorfor kalder I
mig No'omi, naar HERREN har vidnet imod mig og
den Almægtige tilskikket mig Ulykke?« **22** Saaledes
vendte No'omi tilbage fra Moabiternes Land tillige
med sin Sønnekone, Moabiterinden Rut, og de kom
til Betlehem først paa Byghøsten.

2 No'omi havde en Slægtning paa sin Mands Side,
en formuende Mand af Elimeleks Slægt ved Navn
Boaz. **2** En Dag sagde Moabiterinden Rut til No'omi:
»Jeg vil gaa ud i Marken og sanke Aks efter den, for
hvis Øjne jeg finder Naade.« Hun svarede hende: »Ja,
gør det, min Datter!« **3** Saa gik hun hen og sankede
Aks paa Marken efter Høstfolkene; og det traf sig, at
Marken tilhørte Boaz, som var af Elimeleks Slægt. **4**
Boaz kom just gaaende fra Betlehem; han sagde da
til Høstfolkene: »HERREN være med eder!« Og de
svarede: »HERREN velsigne dig!« **5** Derpaa sagde
Boaz til den Karl, som havde Opsyn med Høstfolkene:
»Hvor hører denne unge Kvinde hjemme?« **6** Karlen,
som havde Opsyn med Høstfolkene, svarede: »Det
er en moabitisk Pige; det er hende, som fulgte med
No'omi tilbage fra Moab; **7** hun sagde: Lad mig faa
Lov at sanke og samle Aks blandt Negene efter
Høstfolkene! Saa kom hun og har holdt ud lige fra
i Morges tidlig til nu uden at unde sig et Øjebliks
Hvile.« **8** Da sagde Boaz til Rut: »Hør, min Datter! Du
skal ikke gaa hen og sanke Aks paa nogen anden
Mark! Nej, gaa ikke herfra, men hold dig til mine Piger
her; **9** hold Øje med, hvor de høster paa Marken, og
gaa bag efter. Jeg har paalagt Karlene, at de ikke
maa fortrædige dig; og bliver du tørstig, kan du gaa
hen til Karrene og drikke af det, Karlene øser op!«
10 Da faldt hun paa sit Ansigt, bøjede sig til Jorden
og sagde til ham: »Hvorledes har jeg fundet Naade
for dine Øjne, saa du viser mig Velvilje, skønt jeg
er fremmed?« **11** Boaz svarede hende: »Man har
fortalt mig alt, hvad du har været for din Svigermoder
efter din Mands Død, hvorledes du forlod din Fader
og din Moder og dit Fædreland for at drage til et
Folk, du ikke tidligere kendte; **12** HERREN gengælde
dig, hvad du har gjort, og din Løn blive rigelig fra
HERREN, Israels Gud, under hvis Vinger du kom og
søgte Ly!« **13** Hun sagde: »Saa har jeg da fundet
Naade for dine Øjne, Herre, siden du har trøstet mig

og talt venligt til din Trælkvinde, skønt jeg ikke er saa
meget som en af dine Trælkvinder!« 14 Ved Spisetid
sagde Boaz til hende: »Kom herhen og spis med
og dyp din Bid i Eddiken!« Saa satte hun sig hos
Høstfolkene, og han rakte hende saa meget ristet
Korn, at hun kunde spise sig mæt og endda levne. 15
Da hun rejste sig for at sanke Aks, bød Boaz sine
Karle: »Lad hende ogsaa sanke mellem Negene og
fornærm hende ikke; 16 I kan ogsaa trække nogle
Aks ud af Knipperne til hende og lade dem ligge,
saa hun kan sanke dem op, og I maa ikke skænde
paa hende!« 17 Saa sankede hun Aks paa Marken
lige til Aften; og da hun tærskede, hvad hun havde
sanket, var det omtrent en Efa Byg. 18 Derpaa tog
hun det og gik til Byen, og hendes Svigermoder saa,
hvad hun havde sanket; og Rut tog og gav hende,
hvad hun havde levnet efter at have spist sig mæt. 19
Da sagde hendes Svigermoder til hende: »Hvor har
du sanket Aks i Dag, hvor har du været? Velsignet
være han, der viste dig Velvilje!« Saa fortalte hun sin
Svigermoder, hvem hun havde været hos, og sagde:
»Den Mand, jeg var hos i Dag, hedder Boaz!« 20 Da
sagde No'omi til sin Sønnekone: »HERREN, som ikke
har unddraget de levende og døde sin Miskundhed,
velsigne ham!« Og No'omi sagde fremdeles til hende:
»Den Mand er en nær Slægtning af os; han er en af
vore Løsere.« 21 Moabiterinden Rut sagde: »Han
sagde ogsaa til mig: Hold dig kun til mine Folk, indtil
de er helt færdige med min Høst!« 22 Da sagde
No'omi til sin Sønnekone: »Du gør ret, min Datter, i
at følge med hans Piger, at man ikke skal volde dig
Men paa en anden Mark!« 23 Saa holdt hun sig til
Boaz's Piger og sankede Aks der, indtil Byghøsten og
Hvedehøsten var til Ende; og hun blev boende hos
sin Svigermoder.

3 Men hendes Svigermoder No'omi sagde til hende:
»Min Datter, skal jeg ikke søge at skaffe dig et
Hjem, hvor du kan faa det godt? 2 Nu vel! Boaz,
hvis Piger du var sammen med, er vor Slægtning;
se, han kaster i Nat Byg paa Tærskepladsen; 3 tvæt
dig nu og salv dig, tag dine Klæder paa og gaa ned
paa Tærskepladsen; men lad ikke Manden mærke
noget til dig, før han er færdig med at spise og drikke;
4 naar han da lægger sig, mærk dig saa Stedet,
hvor han lægger sig, og gaa hen og løft Kappen
op ved hans Fødder og læg dig der, saa skal han
nok sige dig, hvad du skal gøre!« 5 Hun svarede:
»Jeg vil gøre alt, hvad du siger!« 6 Saa gik hun
ned paa Tærskepladsen og gjorde alt, hvad hendes
Svigermoder havde paalagt hende. 7 Da Boaz havde
spist og drukket og var vel tilpas, gik han hen og
lagde sig ved Korndyngen; saa gik hun sagte hen
og løftede Kappen op ved hans Fødder og lagde
sig der. 8 Ved Midnatstide blev Manden opskræmt
og bøjede sig frem, og se, da laa der en Kvinde
ved hans Fødder. 9 Da sagde han: »Hvem er du?«
Og hun svarede: »Jeg er Rut, din Trælkvinde! Bred
Fligen af din Kappe ud over din Trælkvinde; thi du
er Løser!« 10 Da sagde han: »HERREN velsigne
dig, min Datter! Den Godhed, du nu sidst har udvist,
overgaar den, du før udviste, at du nu ikke er gaaet
efter de unge Mænd, hverken fattige eller rige! 11
Saa frygt nu ikke, min Datter! Alt, hvad du siger, vil
jeg gøre imod dig; thi enhver i mit Folks Port ved, at
du er en dygtig Kvinde. 12 Det er rigtigt, at jeg er din
Løser, men der er en anden, som er nærmere end
jeg. 13 Bliv nu her i Nat; og hvis han i Morgen vil løse
dig, godt, saa lad ham gøre det; men er han uvillig til
at løse dig, gør jeg det, saa sandt HERREN lever.
Bliv kun liggende, til det bliver Morgen!« 14 Saa blev
hun liggende ved hans Fødder til Morgen; men hun
stod op, før det ene Menneske endnu kunde kende
det andet, thi han tænkte: »Det maa ikke rygtes, at
en Kvinde er kommet ud paa Tærskepladsen!« 15
Derpaa sagde han: »Tag og hold det Klæde frem, du
har over dig!« Og da hun holdt det frem, afmaalte
han seks Maal Byg og lagde det paa hende. Saa gik
hun ind i Byen. 16 Da hun kom til sin Svigermoder,
sagde denne: »Hvorledes gik det, min Datter?« Saa
fortalte hun hende alt, hvad Manden havde gjort imod
hende, 17 og sagde: »Disse seks Maal Byg gav han
mig med de Ord: Du skal ikke komme tomhændet til
din Svigermoder!« 18 Da sagde hun: »Hold dig nu
rolig, min Datter, indtil du faar at vide, hvilket Udfald
Sagen faar; thi den Mand under sig ikke Ro, før han
faar Sagen afgjort endnu i Dag!«

4 Boaz var imidlertid gaaet op til Byporten og havde
sat sig der. Og se, den Løser, Boaz havde talt
om, kom netop forbi. Da tiltalte han ham og sagde:
»Kom og sæt dig her!« Da den anden kom og satte
sig, 2 fik han fat i ti af Byens Ældste og sagde: »Sæt
eder her!« Og de satte sig der. 3 Da sagde han til
Løseren: »Den Marklod, som tilhørte vor Slægtning
Elimelek, vil No'omi, der er kommet tilbage fra Moab,
sælge. 4 Derfor tænkte jeg, at jeg vilde lade dig det
vide og sige: Køb den i Overværelse af dem, der
sidder her, og mit Folks Ældste! Vil du løse den,
saa gør det; men vil du ikke, saa sig til, at jeg kan
vide det; thi der er ingen anden til at løse end du og
derefter jeg selv!« Han svarede: »Jeg vil løse den!«

5 Da sagde Boaz: »Men samtidig med at du køber
Marken af No'omi, køber du ogsaa Moabiterinden
Rut, den afdødes Enke, for at rejse den afdødes
Navn over hans Arvelod!« 6 Da svarede Løseren:
»Saa kan jeg ikke blive Løser, da jeg derved vilde
skade min egen Arvelod. Løs du, hvad jeg skulde
løse, thi jeg kan ikke!« 7 Nu havde man i gamle
Dage i Israel den Skik til Stadfæstelse af Løsning
og Byttehandel, at man trak sin Sko af og gav den
anden Part den; saaledes blev en Sag vidnefast i
Israel. 8 Idet nu Løseren sagde til Boaz: »Køb du
den!« trak han derfor sin Sko af. 9 Da sagde Boaz
til de Ældste og alle dem, der var til Stede: »I er i
Dag Vidner paa, at jeg køber alt, hvad der tilhørte
Elimelek, og alt, hvad der tilhørte Kiljon og Malon, af
No'omi; 10 og tillige køber jeg mig Moabiterinden Rut,
Malons Enke, til Hustru for at rejse den afdødes Navn
over hans Arvelod, at den afdødes Navn ikke skal
udslettes blandt hans Brødre og fra hans Hjemstavns
Port; I er Vidner i Dag!« 11 Da sagde alle Folkene,
som var i Byporten, og de Ældste: »Vi er Vidner!
HERREN lade den Kvinde, der nu drager ind i dit
Hus, blive som Rakel og Lea, de to, der byggede
Israels Hus. Bliv mægtig i Efrata, og dit Navn vorde
priset i Betlehem! 12 Maatte dit Hus blive som Perez's
Hus, ham, Tamar fødte Juda, ved de Efterkommere,
HERREN giver dig af denne unge Kvinde!« 13 Saa
ægtede Boaz Rut, og hun blev hans Hustru; og
da han gik ind til hende, lod HERREN hende blive
frugtsommelig, og hun fødte en Søn. 14 Da sagde
Kvinderne til No'omi: »Lovet være HERREN, som
ikke lod dig uden Løser i Dag, og hans Navn skal
prises i Israel. 15 Han blive din Trøster og Forsørger
i din Alderdom; thi din Sønnekone, som viste dig
Kærlighed, har født ham, hun, som er dig mere værd
end syv Sønner!« 16 Da tog No'omi Barnet i sin Favn,
og hun blev dets Fostermoder. 17 Og Naboerskerne
gav ham Navn, idet de sagde: »No'omi har faaet en
Søn!« Og de kaldte ham Obed. Han blev Fader til
Davids Fader Isaj. 18 Dette er Perez's Slægtebog:
Perez avlede Hezron, 19 Hezron avlede Ram, Ram
avlede Amminadab, 20 Amminadab avlede Nahasjon,
Nahasjon avlede Salmon, 21 Salmon avlede Boaz,
Boaz avlede Obed, 22 Obed avlede Isaj, og Isaj
avlede David.

1 Samuel

1 Der var en Mand fra Ramatajim, en Zufit fra
Efraims Bjerge ved Navn Elkana, en Søn af
Jerobam, en Søn af Elihu, en Søn af Tohu, en Søn
af Zuf, en Efraimit. **2** Han havde to Hustruer; den
ene hed Hanna, den anden Peninna; Peninna havde
Børn, men Hanna ikke. **3** Denne Mand drog hvert
Aar op fra sin By for at tilbede Hærskarers HERRE
og ofre til ham i Silo, hvor Elis to Sønner Hofni og
Pinehas Var Præster for HERREN. **4** En Dag ofrede
nu Elkana — han plejede at give sin Hustru Peninna
og alle hendes Sønner og Døtre flere Dele, **5** men
skønt han elskede Hanna, gav han hende kun een
Del, fordi HERREN havde tillukket hendes Moderliv;
6 hendes Medbejlerske tilføjede hende ogsaa grove
Krænkelser for den Skam, at HERREN havde tillukket
hendes Moderliv. **7** Saaledes gik det Aar efter Aar:
hver Gang de drog op til HERRENS Hus, krænkede
hun hende saaledes — saa skete det, at hun græd
og ikke vilde spise. **8** Da sagde hendes Mand Elkana
til hende: »Hanna, hvorfor græder du, og hvorfor
spiser du ikke? Hvorfor er du mismodig? Er jeg dig
ikke mere værd end ti Sønner?« **9** Men da de havde
holdt Maaltid i Silo, stod Hanna op og traadte hen for
HERRENS Aasyn, medens Præsten Eli sad paa sin
Stol ved en af Dørstolperne i HERRENS Hus; **10** og i
sin Vaande bad hun under heftig Graad til HERREN
11 og aflagde det Løfte: »Hærskarers HERRE! Hvis du
vil se til din Tjenerindes Nød og komme mig i Hu og
ikke glemme din Tjenerinde, men give din Tjenerinde
en Søn, saa vil jeg give ham til HERREN alle hans
Levedage, og ingen Ragekniv skal komme paa hans
Hoved!« **12** Saaledes bad hun længe for HERRENS
Aasyn, og Eli iagttog hendes Mund; **13** men da Hanna
talte ved sig selv, saa kun hendes Læber bevægede
sig, og hendes Stemme ikke kunde høres, troede
Eli, at hun var beruset, **14** og sagde til hende: »Hvor
længe vil du gaa og være drukken? Se at komme af
med din Rus!« **15** Men Hanna svarede: »Nej, Herre!
Jeg er en haardt prøvet Kvinde; Vin og stærk Drik
har jeg ikke drukket; jeg udøste kun min Sjæl for
HERRENS Aasyn. **16** Regn ikke din Trælkvinde for
en daarlig Kvinde! Nej, hele Tiden har jeg talt ud af
min dybe Kummer og Kvide!« **17** Eli svarede: »Gaa
bort i Fred! Israels Gud vil give dig, hvad du har bedt
ham om!« **18** Da sagde hun: »Maatte din Trælkvinde
finde Naade for dine Øjne!« Saa gik Kvinden sin Vej,
og hun spiste og saa ikke længer forgræmmet ud. **19**
Næste Morgen stod de tidligt op og kastede sig ned
for HERRENS Aasyn; og saa vendte de tilbage og
kom hjem til deres Hus i Rama. Og Elkana kendte sin
Hustru Hanna, og HERREN kom hende i Hu; **20** og
hun blev frugtsommelig og fødte en Søn Aaret efter
og gav ham Navnet Samuel; »thi, « sagde hun, »jeg
har bedt mig ham til hos HERREN!« **21** Da Elkana nu
med hele sit Hus drog op for at bringe HERREN det
aarlige Offer og sit Løfteoffer, **22** drog Hanna ikke
med; thi hun sagde til sin Mand: »Jeg vil vente, til
Drengen er vænnet fra, saa vil jeg bringe ham derhen,
for at han kan stedes for HERRENS Aasyn og blive
der for stedse!« **23** Da sagde hendes Mand Elkana til
hende: »Gør, som du synes! Bliv her, indtil du har
vænnet ham fra! Maatte HERREN kun gøre dit Ord til
Virkelighed!« Saa blev Kvinden hjemme og ammede
sin Søn, indtil hun vænnede ham fra. **24** Men da hun
havde vænnet ham fra, tog hun ham med, desuden
en treaars Tyr, en Efa Mel og en Dunk Vin, og hun
kom til HERRENS Hus i Silo og havde Drengen med.
25 Da nu Tyren var slagtet, kom Drengens Moder til
Eli **26** og sagde: »Hør mig, Herre! Saa sandt du lever,
Herre, jeg er den Kvinde, som stod her ved din Side
og bad til HERREN. **27** Om denne Dreng bad jeg, og
HERREN gav mig, hvad jeg bad ham om. **28** Derfor
vil jeg ogsaa overlade ham til HERREN; hele sit Liv
skal han være overladt til HERREN!« Og hun lod
ham blive der for HERRENS Aasyn.

2 Da bad Hanna og sagde: Mit Hjerte jubler over
HERREN, mit Horn er løftet ved min Gud, min
Mund vidt opladt mod mine Fjender, jeg glæder mig
over din Frelse. **2** Der er ingen Hellig som HERREN,
nej, der er ingen uden dig, der er ingen Klippe som
vor Gud! **3** Vær varsomme med eders store Ord,
Frækhed undslippe ej eders Mund! Thi en vidende
Gud er HERREN, og Gerninger vejes af ham. **4** Heltes
Bue er brudt, men segnende omgjorder sig med Kraft;
5 mætte lader sig leje for Brød, men sultnes Slid
hører op; den ufrugtbare føder syv, men den med de
mange vansmægter. **6** HERREN døder, gør levende,
fører ned i Dødsriget og fører op; **(Sheol h7585)** **7**
HERREN gør fattig, gør rig, han nedbøjer, og han
ophøjer; **8** han rejser ringe af Støvet, af Skarnet løfter
han fattige for at bænke og give dem Ærespladsen.
Thi HERRENS er Jordens Søjler, Jorderig bygged
han paa dem! **9** Han vogter sine frommes Skridt,
men gudløse omkommer i Mørket; thi ingen vinder
Sejr ved egen kraft. **10** HERREN — hans Fjender
forfærdes, den Højeste tordner i Himmelen, HERREN
dømmer den vide Jord! Han skænker sin Konge
Kraft, løfter sin Salvedes Horn! **11** Saa drog hun til

Rama, men Drengen gjorde Tjeneste for HERREN
under Præsten Elis Tilsyn. 12 Men Elis Sønner var
Niddinger; de ænsede hverken HERREN 13 eller
Præstens Ret over for Folket. Hver Gang en Mand
bragte et Slagtoffer, kom Præstens Tjener, medens
Kødet kogte, med en tregrenet Gaffel i Haanden 14
og stak den ned i Karret, Krukken, Kedelen eller
Gryden, og alt, hvad Gaffelen fik med op, tog Præsten
for sin Del. Saaledes bar de sig ad over for alle de
Israeliter, som kom til Silo for at ofre der. 15 Eller
ogsaa kom Præstens Tjener, før de bragte Fedtet
som Røgoffer, og sagde til Manden, som ofrede:
»Giv Præsten Kød til at stege; han tager ikke mod
kogt Kød af dig, kun raat!« 16 Sagde Manden nu
til ham: »Først maa Fedtet bringes som Røgoffer,
bagefter kan du tage saa meget, du lyster!« svarede
han: »Nej, giv mig det nu, ellers tager jeg det med
Magt!« 17 Og de unge Mænds Synd var saare stor
for HERRENS Aasyn, idet de viste Ringeagt for
HERRENS Offergaver. 18 Imidlertid gjorde Samuel
Tjeneste for HERRENS Aasyn; og Drengen var iført
en linned Efod. 19 Hans Moder lavede hvert Aar
en lille Kappe til ham og bragte ham den, naar
hun drog op med sin Mand for at ofre det aarlige
Offer. 20 Og Eli velsignede Elkana og hans Hustru og
sagde: »HERREN give dig Afkom af denne Kvinde til
Gengæld for ham, hun overlod HERREN!« Saa gik
de hjem igen. 21 Og HERREN saa til Hanna, og hun
blev frugtsommelig og fødte tre Sønner og to Døtre.
Men Drengen Samuel voksede op hos HERREN. 22
Eli var meget gammel, og da han hørte, hvorledes
hans Sønner behandlede hele Israel, og at de laa
hos Kvinderne, som gjorde Tjeneste ved Indgangen
til Aabenbaringsteltet, 23 sagde han til dem: »Hvorfor
gør I saadanne Ting, som jeg hører alt Folket tale
om? 24 Bær eder dog ikke saaledes ad, mine Sønner!
Thi det er ikke noget godt Rygte, jeg hører gaa fra
Mund til Mund i HERRENS Folk. 25 Naar en Mand
synder mod en anden, dømmer Gud dem imellem;
men synder en Mand mod HERREN, hvem kan da
optræde som Dommer til Gunst for ham?« Men de
brød sig ikke om deres Faders Advarsel, thi HERREN
vilde deres Død. 26 Men Drengen Samuel voksede til
og gik stadig frem i Yndest baade hos HERREN og
Mennesker. 27 Da kom en Guds Mand til Eli og sagde:
Saa siger HERREN: »Se, jeg aabenbarede mig for
dit Fædrenehus, dengang de var Trælle for Faraos
Hus i Ægypten, 28 og jeg udvalgte det af alle Israels
Stammer til at gøre Præstetjeneste for mig, til at træde
op paa mit Alter for at tænde Offerild og til at bære
Efod for mit Aasyn; og jeg tildelte dit Fædrenehus alle
Israeliternes Ildofre. 29 Hvor kan du da se ondt til mit
Slagtoffer og Afgrødeoffer, som jeg har paabudt, og
ære dine Sønner fremfor mig, idet I gør eder til gode
med det bedste at alle mit Folk Israels Offergaver! 30
Derfor lyder det fra HERREN, Israels Gud: Vel har
jeg sagt, at dit Hus og dit Fædrenehus for stedse
skulde færdes for mit Aasyn; men nu, lyder det fra
HERREN, være det langt fra mig! Nej, dem, som
ærer mig, vil jeg ære, og de, som ringeagter mig, skal
beskæmmes. 31 Se, den Tid skal komme, da jeg,
afhugger din og dit Fædrenehus's Arm, saa ingen
i dit Hus skal blive gammel; 32 og du skal se ondt
til alt det gode, HERREN gør mod Israel, og ingen
Sinde skal nogen i din Slægt blive gammel. 33 Kun
en eneste af din Slægt vil jeg undlade at bortrydde
fra mit Alter for at lade hans Øjne hentæres og hans
Sjæl vansmægte: men alle de andre i din Slægt skal
dø for Menneskers Sværd. 34 Og det Tegn, du faar
derpaa, skal være det, der overgaar dine to Sønner
Hofni og Pinehas: Paa een Dag skal de begge dø. 35
Men jeg vil udvælge mig en trofast Præst; han skal
handle efter mit Hjerte og mit Sind, og ham vil jeg
bygge et varigt Hus, saa han altid skal færdes for min
Salvedes Aasyn. 36 Da skal enhver, som er tilbage af
din Slægt, komme og kaste sig til Jorden for ham for
at faa en Skilling eller en Skive Brød, og han skal
sige: Und mig dog Plads ved et af dine Præsteskaber,
for at jeg kan have en Bid Brød at spise!«

3 Den unge Samuel gjorde saa Tjeneste for HERREN
under Elis Tilsyn. HERRENS Ord var sparsomt
i de Dage, et Syn var sjældent. 2 Ved den Tid —
engang da Eli, hvis Øjne var begyndt at blive svage,
saa han ikke kunde se, laa paa sin vante Plads, 3 og
Guds Lampe endnu ikke var gaaet ud, og Samuel
laa og sov i HERRENS Helligdom, hvor Guds Ark
stod — 4 kaldte HERREN: »Samuel, Samuel!« Han
svarede: »Her er jeg!« 5 Og han løb hen til Eli og
sagde: »Her er jeg, du kaldte paa mig!« Men han
sagde: »Jeg kaldte ikke; læg dig kun hen igen!« Og
han gik hen og lagde sig. 6 Da kaldte HERREN atter:
»Samuel, Samuel!« Og han gik hen til Eli og sagde:
»Her er jeg, du kaldte paa mig!« Men han sagde:
»Jeg kaldte ikke, min Søn; læg dig kun hen igen!« 7
Samuel havde nemlig endnu ikke lært HERREN at
kende, og HERRENS Ord var endnu ikke aabenbaret
ham. 8 Da kaldte HERREN atter for tredje Gang paa
Samuel, og han stod op, gik hen til Eli og sagde:
»Her er jeg, du kaldte paa mig!« Saa skønnede Eli,
at det var HERREN, der kaldte paa Drengen. 9 Og
Eli sagde til Samuel: »Læg dig hen igen, og hvis

han kalder paa dig, saa sig: Tal, HERRE, din Tjener
hører!« Saa gik Samuel hen og lagde sig paa sin
Plads. 10 Da kom HERREN og traadte hen til ham og
kaldte ligesom de forrige Gange: »Samuel, Samuel!«
Og Samuel svarede: »Tal, din Tjener hører!« 11 Saa
sagde HERREN til Samuel: »Se, jeg vil lade noget
ske i Israel, som skal faa det til at ringe for begge
Ører paa enhver, som hører derom. 12 Paa den
Dag vil jeg lade alt, hvad jeg har talt om Elis Slægt,
opfyldes paa ham, alt fra først til sidst. 13 Du skal
kundgøre ham, at jeg har dømt hans Slægt for evigt,
fordi han vidste, at hans Sønner ringeagtede Gud, og
dog ikke talte dem alvorligt til. 14 Derfor har jeg svoret
over Elis Hus: Visselig, Elis Hus's Brøde skal aldrig i
Evighed sones ved Slagtofre eller Afgrødeofre!« 15
Samuel blev nu liggende til Morgen, og tidligt næste
Morgen aabnede han Døren til HERRENS Hus; men
Samuel turde ikke omtale Synet for Eli. 16 Da kaldte
Eli paa Samuel og sagde: »Min Søn Samuel!« Han
svarede: »Her er jeg!« 17 Da sagde han: »Hvad var
det, han sagde til dig? Dølg det ikke for mig! Gud
ramme dig baade med det ene og det andet, hvis du
dølger noget af, hvad han sagde!« 18 Saa fortalte
Samuel ham det hele uden at dølge noget. Da sagde
han: »Han er HERREN; han gøre, hvad ham tykkes
bedst!« 19 Samuel voksede nu til og HERREN var
med ham og lod ikke et eneste af sine Ord falde
til Jorden. 20 Og hele Israel fra Dan til Be'ersjeba
forstod, at Samuel virkelig var kaldet til HERRENS
Profet. 21 Og HERREN vedblev at lade sig til Syne i
Silo; thi HERREN aabenbarede sig for Samuel.

4 Og Samuels Ord naaede ud til hele Israel. Og
Israel rykkede ud til Kamp imod Filisterne og
lejrede sig ved Eben-Ezer, medens Filisterne lejrede
sig ved Afek. 2 Filisterne stillede sig op til Kamp mod
Israel, og Kampen blev hed; Israel blev slaaet af
Filisterne, og de dræbte i Slaget paa aaben Mark
omtrent 4000 Mand. 3 Da Folket kom tilbage til Lejren,
sagde Israels Ældste: »Hvorfor lod HERREN os i Dag
bukke under for Filisterne? Lad os hente vor Guds
Ark i Silo, for at han kan være i vor Midte og fri os
af vore Fjenders Haand!« 4 Saa sendte Folket Bud
til Silo og hentede Hærskarers HERRES Pagts Ark,
han, som troner over Keruberne; og Elis to Sønner
Hofni og Pinehas fulgte med Guds Pagts Ark. 5 Da nu
HERRENS Pagts Ark kom til Lejren, brød hele Israel
ud i et vældigt Jubelraab, saa Jorden rystede derved.
6 Og da Filisterne hørte Jubelraabet, sagde de: »Hvad
er det for et vældigt Jubelraab i Hebræernes Lejr?«
Og de fik at vide, at HERRENS Ark var kommet til
Lejren. 7 Da blev Filisterne bange, thi de tænkte:
»Gud er kommet i Lejren!« Og de sagde: »Ve os!
Sligt er ikke hændet før! 8 Ve os! Hvem skal fri os
af denne vældige Guds Haand? Det er den Gud,
som slog Ægypterne med alle Haande Plager og
Pest. 9 Tag eder nu sammen og vær Mænd, Filistere,
for at I ikke skal komme til at trælle for Hebræerne,
som de har trællet for eder; vær Mænd og kæmp!«
10 Saa begyndte Filisterne Kampen, og Israel blev
slaaet, og de flygtede hver til sit; Nederlaget blev
meget stort; der faldt 30 000 Mand af det israelitiske
Fodfolk, 11 Guds Ark blev gjort til Bytte, og Elis to
Sønner Hofni og Pinehas faldt. 12 En Benjaminit løb
bort fra Slaget og naaede samme Dag til Silo med
sønderrevne Klæder og Jord paa sit Hoved. 13 Da
han kom derhen, se, da sad Eli paa sin Stol ved
Porten og spejdede hen ad Vejen; thi hans Hjerte
var uroligt for Guds Ark. Da Manden saa kom ind i
Byen og fortalte det, opløftede hele Byen et Skrig,
14 og Eli hørte Skriget og sagde: »Hvad er det for
en Larm?« Og Manden skyndte sig hen og fortalte
Eli det. 15 Men Eli var otte og halvfemsindstyve Aar
gammel, og hans Øjne var blevet sløve, saa han
ikke kunde se. 16 Og Manden sagde til Eli: »Det er
mig, som kommer fra Slaget; jeg flygtede fra Slaget i
Dag!« Da spurgte han: »Hvorledes er det gaaet, min
Søn?« 17 Og Budbringeren svarede: »Israel flygtede
for Filisterne, og Folket led et stort Nederlag; ogsaa
begge dine Sønner Hofni og Pinehas er faldet, og
Guds Ark er taget!« 18 Og da han nævnede Guds
Ark, faldt Eli baglæns ned af Stolen ved Siden af
Porten og brækkede Halsen og døde; thi Manden
var gammel og tung. Han havde været Dommer for
Israel i fyrretyve Aar. 19 Men da hans Sønnekone,
Pinehas's Hustru, der var højt frugtsommelig, hørte
Efterretningen om, at Guds Ark var taget, og at
hendes Svigerfader og hendes Mand var døde, sank
hun om og fødte, thi Veerne kom over hende. 20
Da hun laa paa sit yderste, sagde de omstaaende
Kvinder: »Frygt ikke, du har født en Søn!« Men hun
svarede ikke og ænsede det ikke. 21 Og hun kaldte
Drengen Ikabod, idet hun sagde: »Borte er Israels
Herlighed!« Dermed hentydede hun til, at Guds Ark
var taget, og til sin Svigerfader og sin Mand. 22 Hun
sagde: »Borte er Israels Herlighed, thi Guds Ark er
taget!«

5 Filisterne tog da Guds Ark og bragte den fra Eben
Ezer til Asdod. 2 Og Filisterne tog Guds Ark og
bragte den ind i Dagons Hus og stillede den ved
Siden af Dagon. 3 Men tidligt næste Morgen, da

Asdoditerne gik ind i Dagons Hus, se, da var Dagon
faldet næsegrus til Jorden foran HERRENS Ark. De
tog da Dagon og stillede ham paa Plads igen. 4
Men da de kom tidligt næste Morgen, se, da var
Dagon faldet næsegrus til Jorden foran HERRENS
Ark; Hovedet og begge Hænder var slaaet af og laa
paa Tærskelen; kun Kroppen var tilbage af ham. 5
Derfor undgaar Dagons Præster og alle, som gaar
ind i Dagons Hus, endnu den Dag i Dag at træde paa
Dagons Tærskel i Asdod. 6 Og HERRENS Haand laa
tungt paa Asdoditerne; han bragte Fordærvelse over
dem, og med Pestbylder slog han Asdod og Egnen
der omkring. 7 Da Asdoditerne skønnede, hvorledes
det hang sammen, sagde de: »Israels Guds Ark maa
ikke blive hos os, thi hans Haand tager haardt paa
os og paa Dagon, vor Gud!« 8 De sendte da Bud
og kaldte alle Filisterfyrsterne sammen hos sig og
sagde: »Hvad skal vi gøre med Israels Guds Ark?«
De svarede: »Israels Guds Ark skal flyttes til Gat!«
Saa flyttede de Israels Guds Ark; 9 men efter at de
havde flyttet den derhen, ramte HERRENS Haand
Byen, saa de grebes af stor Rædsel; og han slog
Indbyggerne i Byen, smaa og store, saa der brød
Pestbylder ud paa dem. 10 De sendte da Guds Ark
til Ekron; men da Guds Ark kom til Ekron, raabte
Ekroniterne: »De har flyttet Israels Guds Ark over til
mig for at bringe Død over mig og mit Folk!« 11 Og de
sendte Bud og kaldte alle Filisterfyrsterne sammen
og sagde: »Send Israels Guds Ark bort og lad den
komme hen igen, hvor den har hjemme, for at den
ikke skal bringe Død over mig og mit Folk!« Thi der
var kommet Dødsangst over hele Byen, Guds Haand
laa saare tungt paa den. 12 De Mænd, som ikke
døde, blev slaaet med Pestbylder, saa at Klageraabet
fra Byen naaede op til Himmelen.

6 Efter at HERREN Ark havde været i Filisternes
Land syv Maaneder, 2 lod Filisterne Præsterne
og Sandsigerne kalde og sagde: »Hvad skal vi gøre
med HERRENS Ark? Lad os faa at vide, hvorledes
vi skal bære os ad, naar vi sender den hen, hvor
den har hjemme!« 3 De svarede: »Naar I sender
Israels Guds Ark tilbage, maa I ikke sende den bort
uden Gave; men I skal give den en Sonegave med
tilbage; saa bliver I raske og skal faa at vide, hvorfor
hans Haand ikke vil vige fra eder!« 4 De spurgte da:
»Hvilken Sonegave skal vi give den med tilbage?«
Og de sagde: »Fem Guldbylder og fem Guldmus
svarende til Tallet paa Filisterfyrsterne; thi det er en og
samme Plage, der har ramt eder og eders Fyrster; 5 I
skal eftergøre eders Bylder og Musene, som hærger
eders Land, og saaledes give Israels Gud Æren;
maaske vil han da tage sin Haand bort fra eder, eders
Gud og eders Land. 6 Hvorfor vil I forhærde eders
Hjerte, som Ægypterne og Farao forhærdede deres
Hjerte? Da han viste dem sin Magt, maatte de da
ikke lade dem rejse, saa de kunde drage af Sted? 7
Tag derfor og lav en ny Vogn og tag to diegivende
Køer, som ikke har baaret Aag, spænd Køerne for
Vognen og tag Kalvene fra dem og driv dem hjem;
8 tag saa HERRENS Ark og sæt den paa Vognen,
læg de Guldting, I giver den med i Sonegave, i et
Skrin ved Siden af og send den saa af Sted. 9 Læg
siden Mærke til, om den tager Vejen hjem ad Bet-
Sjemesj til, thi saa er det ham, som har voldt os
denne store Ulykke; i modsat Fald ved vi, at det ikke
var hans Haand, som ramte os, men at det var en
Hændelse!« 10 Mændene gjorde da saaledes; de tog
to diegivende Køer og spændte dem for Vognen, men
Kalvene lukkede de inde i Stalden. 11 Derpaa satte
de HERRENS Ark paa Vognen tillige med Skrinet
med Guldmusene og Bylderne. 12 Men Køerne gik
den slagne Vej ad Bet-Sjemesj til; under ustandselig
Brølen fulgte de stadig den samme Vej uden at bøje
af til højre eller venstre, og Filisterfyrsterne fulgte
med dem til Bet-Sjemesj's Landemærke. 13 Da Bet-
Sjemesjiterne, der var ved at høste Hvede i Dalen,
saa op og fik Øje paa Arken, løb de den glade i Møde;
14 og da Vognen var kommet til Bet-Sjemesjiten
Jehosjuas Mark, standsede den. Der laa en stor
Sten; de huggede da Træet af Vognen i Stykker
og ofrede Køerne som Brændoffer til HERREN. 15
Og Leviterne løftede HERRENS Ark ned tillige med
Skrinet med Guldtingene, der stod ved Siden af,
og satte den paa den store Sten, og Mændene i
Bet-Sjemesj bragte den Dag Brændofre og ofrede
Slagtofre til HERREN. 16 Da de fem Filisterfyrster
havde set det, vendte de ufortøvet tilbage til Ekron.
17 Dette er de Guldbylder, Filisterne lod følge med i
Sonegave til HERREN: For Asdod een, for Gaza een,
for Askalon een, for Gat een og for Ekron een. 18
Guldmusene svarede til Tallet paa alle Filisterbyerne,
der tilhørte de fem Fyrster, baade de befæstede
Byer og Landsbyerne. Vidne derom er den Dag i
Dag den store Sten paa Bet-Sjemesjiten Jehosjuas
Mark, hvorpaa de satte HERRENS Ark. 19 Men
Jekonjas Efterkommere havde ikke taget Del i Bet-
Sjemesjiternes Glæde over at se HERRENS Ark;
derfor ihjelslog han halvfjerdsindstyve Mænd iblandt
dem. Da sørgede Folket, fordi HERREN havde slaaet
saa mange af dem ihjel; 20 og Bet-Sjemesjiterne
sagde: »Hvem kan bestaa for HERRENS, denne

hellige Guds, Aasyn? Og hvor vil han drage hen fra
os?« 21 Og de sendte Bud til Indbyggerne i Kirjat-
Jearim og lod sige: »Filisterne har sendt HERRENS
Ark tilbage. Kom herned og hent den op til eder!«

7 Da kom Mændene fra Kirjat-Jearim og hentede
HERRENS Ark op til sig og bragte den til Abinadabs
Hus paa Højen; og hans Søn El'azar helligede de til
at vogte HERRENS Ark. 2 Fra den Dag Arken fik sin
Plads i Kirjat-Jearim gik der lang Tid; der gik tyve
Aar, og hele Israels Hus sukkede efter HERREN.
3 Da sagde Samuel til hele Israels Hus: »Hvis I vil
omvende eder til HERREN af hele eders Hjerte, skil
eder saa af med de fremmede Guder og Astarterne;
vend eders Hu til HERREN og dyrk ham alene, saa
vil han fri eder af Filisternes Haand!« 4 Derpaa skilte
Israeliterne sig af med Ba'alerne og Astarterne og
dyrkede HERREN alene. 5 Da sagde Samuel: »Kald
hele Israel sammen i Mizpa, saa vil jeg bede til
HERREN for eder!« 6 Saa samlede de sig i Mizpa og
øste Vand og udgød det for HERRENS Aasyn, og
de fastede den Dag og sagde der: »Vi har syndet
mod HERREN!« Derpaa dømte Samuel Israeliterne i
Mizpa. 7 Da Filisterne hørte, at Israeliterne havde
samlet sig i Mizpa, drog Filisterfyrsterne op imod
Israel; og da Israeliterne hørte det, blev de bange for
Filisterne. 8 Og Israeliterne sagde til Samuel: »Hold
ikke op med at raabe til HERREN vor Gud, at han maa
frelse os af Filisternes Haand!« 9 Da tog Samuel et
diende Lam og bragte HERREN det som Brændoffer,
som Heloffer; og Samuel raabte til HERREN for Israel,
og HERREN bønhørte ham. 10 Medens Samuel var i
Færd med at bringe Brændofferet, rykkede Filisterne
frem til Kamp mod Israel, men HERREN sendte
den Dag et vældigt Tordenvejr over Filisterne og
bragte dem i Uorden, saa de blev slaaet af Israel; 11
og Israels Mænd rykkede ud fra Mizpa, satte efter
Filisterne og huggede dem ned lige til neden for Bet-
Kar. 12 Derpaa tog Samuel en Sten og stillede den op
mellem Mizpa og Jesjana; og han kaldte den Eben-
Ezer, idet han sagde: »Hidtil har HERREN hjulpet
os!« 13 Saaledes bukkede Filisterne under, og de
faldt ikke mere ind i Israels Land, men HERRENS
Haand laa tungt paa Filisterne, saa længe Samuel
levede. 14 De Byer, Filisterne havde taget, fik Israel
tilbage, fra Ekron til Gat; ogsaa Landet der omkring
frarev Israeliterne Filisterne; og der var Fred mellem
Israel og Amoriterne. 15 Samuel var Dommer i Israel,
saa længe han levede; 16 han plejede aarlig at drage
rundt til Betel, Gilgal og Mizpa og dømme Israeliterne
paa alle disse Steder; 17 derefter kom han hjem til
Rama; thi der havde han sit Hjem, og der dømte han
Israel. Og han byggede HERREN et Alter der.

8 Da Samuel var blevet gammel, satte han sine
Sønner til Dommere over Israel; 2 hans førstefødte
Søn hed Joel og hans anden Søn Abija; de dømte
i Be'ersjeba. 3 Men hans Sønner vandrede ikke i
hans Spor; de lod sig lede af egen Fordel, tog imod
Bestikkelse og bøjede Retten. 4 Da kom alle Israels
Ældste sammen og begav sig til Samuel i Rama 5 og
sagde til ham: »Se, du er blevet gammel, og dine
Sønner vandrer ikke i dit Spor. Sæt derfor en Konge
over os til at dømme os, ligesom alle de andre Folk
har det!« 6 Men det vakte Samuels Mishag, at de
sagde: »Giv os en Konge, som kan dømme os!« Og
Samuel bad til HERREN. 7 Da sagde HERREN til
Samuel: »Ret dig i et og alt efter, hvad Folket siger,
thi det er ikke dig, de vrager, men det er mig, de
vrager som deres Konge. 8 Ganske som de har
handlet imod mig, lige siden jeg førte dem ud af
Ægypten og indtil denne Dag, idet de forlod mig og
dyrkede andre Guder, saaledes handler de ogsaa
imod dig. 9 Men ret dig nu efter dem; dog skal
du indtrængende advare dem og lade dem vide,
hvad Ret den Konge skal have, som skal herske
over dem!« 10 Saa forebragte Samuel Folket, som
krævede en Konge af ham, alle HERRENS Ord 11 og
sagde: »Denne Ret skal den Konge have, som skal
herske over eder: Eders Sønner skal han tage og
sætte ved sin Vogn og sine Heste, saa de maa løbe
foran hans Vogn, 12 og sætte dem til Tusindførere og
Halvhundredførere og til at pløje og høste for ham
og lave hans Krigsredskaber og Vogntøj. 13 Eders
Døtre skal han tage til at blande Salver, koge og
bage. 14 De bedste af eders Marker, Vingaarde og
Oliventræer skal han tage og give sine Folk. 15 Af
eders Sæd og Vinhøst skal han tage Tiende og give
sine Hofmænd og Tjenere. 16 De bedste af eders
Trælle og Trælkvinder, det bedste af eders Hornkvæg
og Æsler skal han tage og bruge til sit eget Arbejde.
17 Af eders Smaakvæg skal han tage Tiende; og I
selv skal blive hans Trælle. 18 Og naar I da til den
Tid klager over eders Konge, som I har valgt eder,
saa vil HERREN ikke bønhøre eder!« 19 Folket vilde
dog ikke rette sig efter Samuel, men sagde: »Nej, en
Konge vil vi have over os, 20 vi vil have det som alle
de andre Folk; vor Konge skal dømme os og drage ud
i Spidsen for os og føre vore Krige!« 21 Da Samuel
havde hørt alle Folkets Ord, forebragte han HERREN
dem; 22 og HERREN sagde til Samuel: »Ret dig efter

dem og sæt en Konge over dem!« Da sagde Samuel
til Israels Mænd: »Gaa hjem, hver til sin By!«

9 I Benjamin var der en Mand ved Navn Kisj, en
Søn af Abiel, en Søn af Zeror, en Søn af Bekorat,
en Søn af Afia, en Benjaminit, en formuende Mand. **2**
Han havde en Søn ved Navn Saul, statelig og smuk,
ingen blandt Israeliterne var smukkere end han; han
var et Hoved højere end alt Folket. **3** Engang var
nogle af Sauls Fader Kisj's Æsler blevet borte, og Kisj
sagde da til sin Søn Saul: »Tag en af Karlene med og
gaa ud og søg efter Æslerne!« **4** De gik saa først
gennem Efraims Bjerge og Sjalisjaegnen, men fandt
dem ikke; derefter gik de gennem Sja'alimegnen,
men der var de heller ikke; derpaa gik de gennem
Benjamins Land, men fandt dem ikke. **5** Da de kom
til Zufegnen, sagde Saul til Karlen, som var med
ham: »Kom, lad os vende hjem, for at min Fader
ikke skal holde op med at tænke paa Æslerne og i
Stedet blive urolig for os!« **6** Men han svarede ham:
»Se, i Byen der bor en Guds Mand, en anset Mand;
hvad han siger, sker altid. Lad os nu gaa derhen,
maaske kan han give os Besked angaaende det, vi
gaar om.« **7** Da sagde Saul til Karlen: »Ja, lad os
gaa derhen! Men hvad skal vi give Manden? Thi vi
har ikke mere Brød i vore Tasker, og nogen Gave
har vi ikke at give den Guds Mand. Hvad har vi?«
8 Karlen svarede atter Saul: »Se, jeg har en kvart
Sekel Sølv, den kan du give den Guds Mand; saa
siger han os nok Besked om det, vi gaar om.« **9**
Fordum sagde man i Israel, naar man gik hen for
at raadspørge Gud: »Kom, lad os gaa til Seeren!«
Thi hvad man nu til Dags kalder en Profet, kaldte
man fordum en Seer. **10** Da sagde Saul til Karlen:
»Du har Ret! Kom, lad os gaa derhen!« Saa gik de
hen til Byen, hvor den Guds Mand boede. **11** Som
de nu gik ad Vejen op til Byen, traf de nogle unge
Piger, der gik ud for at øse Vand, og de spurgte dem:
»Er Seeren her?« **12** De svarede dem: »Ja, han er
foran; han kom til Byen lige nu. Folket ofrer nemlig i
Dag et Slagtoffer paa Offerhøjen. **13** Naar I blot gaar
ind i Byen, kan I træffe ham, før han gaar op paa
Offerhøjen til Maaltidet; thi Folket spiser ikke, før han
kommer, da han skal velsigne Slagtofferet; saa først
spiser de indbudne. Gaa nu op til Byen, thi netop nu
kan I træffe ham!« **14** De gik saa op til Byen; og som
de gik ind igennem Porten, kom Samuel gaaende
imod dem paa Vej op til Offerhøjen. **15** HERREN
havde Dagen før Sauls Komme aabnet Samuels Øre
og sagt: **16** »I Morgen ved denne Tid sender jeg en
Mand til dig fra Benjamins Land; ham skal du salve til
Fyrste over mit Folk Israel; han skal frelse mit Folk fra
Filisternes Haand; thi jeg har givet Agt paa mit Folks
Nød, dets Klageraab har naaet mig!« **17** Og straks da
Samuel fik Øje paa Saul, sagde HERREN til ham:
»Se, der er den Mand, om hvem jeg sagde til dig:
Han skal herske over mit Folk!« **18** Da traadte Saul
hen til Samuel midt i Porten og sagde: »Vær saa
god at sige mig, hvor Seerens Hus er!« **19** Samuel
svarede: »Seeren — det er mig; gaa i Forvejen op
paa Offerhøjen; du skal spise sammen med mig i
Dag; i Morgen skal jeg følge dig paa Vej og kundgøre
dig alt, hvad der er i dit Hjerte; **20** for Æslerne, som
for tre Dage siden blev borte for dig, skal du ikke
ængste dig; de et fundet. Men til hvem staar alt
Israels Begær uden til dig og hele dit Fædrenehus?«
21 Da svarede Saul: »Er jeg ikke fra Benjamin, Israels
mindste Stamme? Og min Slægt er den ringeste af
alle Benjamins Stammes Slægter. Hvor kan du da
tale saaledes til mig?« **22** Men Samuel tog Saul og
hans Karl, førte dem til Gildesalen og gav dem Plads
øverst blandt de indbudne — der var omtrent tredive
Mænd — **23** og Samuel sagde til Kokken: »Ræk mig
det Stykke, jeg gav dig og sagde, du skulde lægge
til Side!« **24** Da tog Kokken Køllen og satte den for
Saul. Og Samuel sagde: »Se, Kødet staar for dig,
spis! Thi til den fastsatte Tid har man ventet dig,
for at du kunde spise sammen med de indbudne.«
Saa spiste Saul sammen med Samuel den Dag. **25**
Derpaa steg de ned fra Offerhøjen til Byen, og der
blev redt til Saul paa Taget. **26** Saa lagde han sig til
Hvile. Tidligt om Morgenen, da Morgenrøden brød
frem, raabte Samuel til Saul oppe paa Taget: »Staa
op, jeg vil følge dig paa Vej!« Da stod Saul op, og
han og Samuel gik ud sammen, **27** Men da de paa
Nedvejen var kommet til Udkanten af Byen, sagde
Samuel til Saul: »Sig til Karlen, at han skal gaa i
Forvejen! Men bliv du staaende et Øjeblik, saa vil jeg
kundgøre dig Guds Ord!«

10 Da tog Samuel Olieflasken og udgød Olien
over hans Hoved, kyssede ham og sagde: »Har
HERREN ikke salvet dig til Fyrste over sit Folk Israel?
Du skal herske over HERRENS Folk og frelse det
fra dets Fjender. Og dette skal være dig Tegnet paa,
at HERREN har salvet dig til Fyrste over sin Arv: **2**
Naar du i Dag gaar fra mig, skal du træffe to Mænd
ved Rakels Grav ved Benjamins Grænse i Zelza,
og de skal sige til dig: Æslerne, du gik ud at lede
efter, er fundet; dem har din Fader slaaet af Tanke,
men nu er han urolig for eder og siger: Hvad skal jeg
gøre for min Søn? **3** Og naar du er gaaet et Stykke

længere frem og kommer til Taboregen, skal du træffe
tre Mænd, som er paa Vej op til Gud i Betel; den
ene bærer tre Kid, den anden tre Brødkager og den
tredje en Dunk Vin; 4 de skal hilse paa dig og give
dig to Brødkager, som du skal tage imod. 5 Derefter
kommer du til Guds Gibea, hvor Filisternes Foged
bor; og naar du kommer hen til Byen, vil du støde
paa en Flok Profeter, som kommer ned fra Offerhøjen
i profetisk Henrykkelse til Harpers, Paukers, Fløjters
og Citres Klang; 6 saa vil HERRENS Aand overvælde
dig, saa du falder i profetisk Henrykkelse sammen
med dem, og du skal blive til et andet Menneske. 7
Naar disse Tegn indtræffer for dig, kan du trygt gøre,
hvad der falder for; thi Gud er med dig. 8 Og du skal
gaa i Forvejen ned til Gilgal; saa kommer jeg ned til
dig for at bringe Brændofre og ofre Takofre. Syv Dage
skal du vente, til jeg kommer og kundgør dig, hvad du
skal gøre!« 9 Da han derpaa vendte sig for at gaa
bort fra Samuel, gav Gud ham et helt andet Hjerte,
og alle disse Tegn indtraf samme Dag. 10 Da han
kom hen til Gibea, se, da kom en Flok Profeter ham i
Møde, og Guds Aand overvældede ham, og han faldt i
profetisk Henrykkelse midt iblandt dem. 11 Og da alle,
som kendte ham fra tidligere Tid, saa ham i profetisk
Henrykkelse sammen med Profeterne, sagde de til
hverandre: »Hvad gaar der af Kisj's Søn? Er ogsaa
Saul iblandt Profeterne?« 12 Saa sagde en der fra
Stedet: »Hvem er vel deres Fader?« Derfor blev det
et Mundheld: »Er ogsaa Saul iblandt Profeterne?« 13
Da hans profetiske Henrykkelse var ovre, gik han
til Gibea. 14 Sauls Farbroder spurgte da ham og
Karlen: »Hvor har I været henne?« Han svarede:
»Ude at lede efter Æslerne; og da vi ikke fandt dem,
gik vi hen til Samuel.« 15 Da sagde Sauls Farbroder:
»Fortæl mig, hvad Samuel sagde til eder!« 16 Saul
svarede: »Han fortalte os, at Æslerne var fundet!«
Men hvad Samuel havde sagt om Kongedømmet,
fortalte han ham ikke. 17 Derpaa stævnede Samuel
Folket sammen hos HERREN i Mizpa; 18 og han
sagde til Israeliterne: »Saa siger HERREN, Israels
Gud: Jeg førte Israel op fra Ægypten og frelste eder af
Ægypternes Haand og fra alle de Riger, som plagede
eder. 19 Men nu vrager I eders Gud, som var eders
Frelser i alle eders Ulykker og Trængsler, og siger:
Nej, en Konge skal du sætte over os! Saa træd nu
frem for HERRENS Aasyn Stamme for Stamme og
Slægt for Slægt!« 20 Derpaa lod Samuel alle Israels
Stammer træde frem, og Loddet ramte Benjamins
Stamme. 21 Saa lod han Benjamins Stamme træde
frem Slægt for Slægt, og Matris Slægt ramtes. Saa
lod han Matris Slægt træde frem Mand for Mand,
og Saul, Kisj's Søn, ramtes. Men da man ledte efter
ham, var han ikke til at finde. 22 Da adspurgte de
paa ny HERREN: »Er Manden her?« Og HERREN
svarede: »Se, han holder sig skjult ved Trosset.«
23 Saa løb de hen og hentede ham der; og da han
traadte ind imellem Folket, var han et Hoved højere
end alt Folket. 24 Da sagde Samuel til hele Folket:
»Ser I ham, HERREN har udvalgt? Hans Lige findes
ikke i alt Folket!« Og hele Folket brød ud i Jubelskrig
og raabte: »Kongen leve!« 25 Derpaa fremsagde
Samuel Kongedømmets Ret for Folket og optegnede
den i en Bog, som han lagde hen for HERRENS
Aasyn. Saa lod Samuel hele Folket gaa hver til sit:
26 ogsaa Saul gik til sit Hjem i Gibea, og de tapre
Mænd, hvis Hjerte Gud rørte, gik med ham. 27 Men
nogle Niddinger sagde: »Hvor skulde denne kunne
hjælpe os?« Og de ringeagtede ham og bragte ham
ingen Hyldingsgave. Men han var, som han var døv.

11 Siden efter drog Ammoniten Nahasj op og
belejrede Jabesj i Gilead. Da sagde alle
Mændene i Jabesj til Nahasj: »Slut Pagt med os,
saa vil vi underkaste os!« 2 Men Ammoniten Nahasj
svarede: »Ja, paa det Vilkaar vil jeg slutte Pagt med
eder, at jeg maa stikke det højre Øje ud paa enhver
af eder til Forsmædelse for hele Israel!« 3 Da sagde
de Ældste i Jabesj til ham: »Giv os syv Dages Frist,
saa vi kan sende Bud rundt i hele Israels Land; hvis
saa ingen kommer os til Hjælp, vil vi overgive os til
dig!« 4 Da Sendebudene kom til Sauls Gibea og
forebragte Folket Sagen, brast hele Folket i Graad.
5 Og se, Saul kom netop hjem med sine Okser fra
Marken, og han spurgte: »Hvad er der i Vejen med
Folket, siden det græder?« De fortalte ham da, hvad
Mændene fra Jabesj havde sagt; 6 og da Saul hørte
det, overvældede Guds Aand ham, og hans Vrede
blussede heftigt op. 7 Saa tog han et Spand Okser og
sønderhuggede dem, sendte Folk ud med Stykkerne
i hele Israels Land og lod sige: »Hvis nogen ikke
følger Saul og Samuel, skal der handles saaledes
med hans Okser!« Da faldt en HERRENS Rædsel
over Folket, saa de alle som een drog ud. 8 Og
han mønstrede dem i Bezek, og der var 300 000
Israeliter og 30 000 Judæere. 9 Derpaa sagde han til
Sendebudene, som var kommet: »Saaledes skal I
sige til Mændene i Jabesj i Gilead: I Morgen, naar
Solen begynder at brænde, skal I faa Hjælp!« Da
Sendebudene kom og meddelte Mændene i Jabesj
det, blev de glade. 10 Og Mændene i Jabesj sagde: »I
Morgen vil vi overgive os til eder, saa kan I gøre med
os, hvad I finder for godt!« 11 Dagen efter delte Saul

Hæren i tre Afdelinger, og de trængte ind i Lejren ved
Morgenvagten og huggede ned blandt Ammoniterne,
til det blev hedt; og de, som undslap, splittedes til alle
Sider, saa ikke to og to blev sammen. 12 Da sagde
Folket til Samuel: »Hvem var det, som sagde: Skal
Saul være Konge over os? Bring os de Mænd, at vi
kan slaa dem ihjel!« 13 Men Saul sagde: »I Dag skal
ingen slaas ihjel; thi i Dag har HERREN givet Israel
Sejr!« 14 Da sagde Samuel til Folket: »Kom, lad os
gaa til Gilgal og gentage Kongevalget der!« 15 Saa
gik hele Folket til Gilgal og gjorde Saul til Konge for
HERRENS Aasyn der i Gilgal, og de bragte Takofre
der for HERRENS Aasyn. Og Saul og alle Israels
Mænd var højlig glade.

12 Da sagde Samuel til hele Israel: »Se, jeg har
føjet eder i alt, hvad I har bedt mig om, og
sat en Konge over eder. 2 Se, nu færdes Kongen
for eders Ansigt; jeg er gammel og graa, og mine
Sønner er nu iblandt eder; men jeg har færdedes
for eders Ansigt fra min Ungdom indtil i Dag. 3 Se,
her staar jeg; viden imod mig i HERRENS og hans,
Salvedes Paahør! Hvis Okse har jeg taget? Hvis
Æsel har jeg taget? Hvem har jeg, undertrykt? Hvem
har jeg gjort Uret? Af hvem har jeg taget Gave og
derfor lukket Øjnene? I saa Fald vil jeg give eder
Erstatning!« 4 Da sagde de: »Du har ikke undertrykt
os eller gjort os Uret eller taget noget fra nogen.«
5 Derpaa sagde han til dem: »Saa er HERREN i
Dag Vidne over for eder, ogsaa hans Salvede er
Vidne, at I ikke har fundet noget hos mig.« De sagde:
»Ja!« 6 Da sagde Samuel til Folket: »HERREN er
Vidne, han, som udrustede Moses og Aron og førte
eders Fædre op fra Ægypten. 7 Saa træd nu frem, at
jeg kan gaa i Rette med eder for HERRENS Aasyn
og kundgøre eder alle de Gerninger, HERREN i sin
Retfærdighed har øvet mod eder og eders Fædre. 8
Da Jakob og hans Sønner var kommet til Ægypten,
og Ægypterne plagede dem, raabte eders Fædre til
HERREN, og HERREN sendte Moses og Aron, som
førte eders Fædre ud af Ægypten, og han lod dem
bosætte sig her. 9 Men de glemte HERREN deres
Gud; derfor prisgav han dem til Kong Jabin af Hazors
Hærfører Sisera, til Filisterne og til Moabs Konge,
saa de angreb dem. 10 Da raabte de til HERREN
og sagde: Vi har syndet, thi vi forlod HERREN og
dyrkede Ba'alerne og Astarterne; men fri os nu af
vore Fjenders Haand, saa vil vi dyrke dig! 11 Saa
sendte HERREN Jerubba'al, Barak, Jefta og Samuel;
og han friede eder af eders Fjenders Haand rundt
om, saa I kunde bo i Tryghed. 12 Men da I saa
Ammoniterkongen Nahasj rykke frem imod eder,
sagde I til mig: Nej, en Konge skal herske over os
uagtet HERREN eders Gud var eders Konge! 13 Og
nu, her staar Kongen, som I har valgt og krævet;
se, HERREN har sat en Konge over eder! 14 Hvis I
frygter HERREN og tjener ham, adlyder hans Røst
og ikke er genstridige mod HERRENS Bud, men
følger HERREN eders Gud, baade I og Kongen, som
har faaet Herredømmet over eder, da skal det gaa
eder vel. 15 Adlyder I derimod ikke HERRENS Røst,
men er genstridige mod HERRENS Bud, da skal
HERRENS Haand ramme eder og eders Konge og
ødelægge eder. 16 Træd nu frem og se den vældige
Gerning, HERREN vil øve for eders Øjne! 17 Har vi
ikke Hvedehøst nu? Men jeg vil raabe til HERREN, at
han skal sende Torden og Regn, for at I kan kende
og se, at det i HERRENS Øjne var en stor Brøde I
begik, da I krævede en Konge!« 18 Derpaa raabte
Samuel til HERREN, og HERREN sendte samme
Dag Torden og Regn. Da frygtede hele Folket saare
for HERREN og Samuel, 19 og hele Folket sagde til
Samuel: »Bed for dine Trælle til HERREN din Gud,
at vi ikke skal dø, fordi vi til vore andre Synder har
føjet den Brøde at kræve en Konge!« 20 Da sagde
Samuel til Folket: »Frygt ikke! Vel har I øvet al den
Synd; men vend eder nu ikke fra HERREN, tjen ham
af hele eders Hjerte 21 og vend eder ikke til dem, som
er Tomhed og hverken kan hjælpe eller frelse, fordi
de er Tomhed. 22 Thi for sit store Navns Skyld vil
HERREN ikke forstøde sit Folk, da det jo har behaget
HERREN at gøre eder til sit Folk. 23 Det være ogsaa
langt fra mig at synde mod HERREN og høre op
med at bede for eder; jeg vil ogsaa vise eder den
gode og rette Vej; 24 men frygt HERREN og tjen ham
oprigtigt af hele eders Hjerte; thi se, hvor store Ting
han gjorde imod eder! 25 Men hvis I handler ilde, skal
baade I og eders Konge gaa til Grunde!«

13 Saul var .... Aar ved sin Tronbestigelse, og han
herskede .... Aar over Israel. 2 Saul udvalgte
sig 3000 Mand af Israel; af dem var 2000 hos Saul i
Mikmas og i Bjergene ved Betel, 1000 hos Jonatan i
Gibea i Benjamin; Resten af Krigerne lod han gaa hver
til sit. 3 Da fældede Jonatan Filisternes Foged i Geba.
Det kom nu Filisterne for Øre, at Hebræerne havde
revet sig løs. Men Saul havde ladet støde i Hornet
hele Landet over, 4 og hele Israel hørte, at Saul
havde fældet Filisternes Foged, og at Israel havde
vakt Filisternes Vrede. Og Folket stævnedes sammen
i Gilgal til at følge Saul, 5 men Filisterne havde samlet
sig til Kamp mod Israel, 3000 Stridsvogne, 6000

Ryttere og Fodfolk saa talrigt som Sandet ved Havets
Bred, og de drog op og lejrede sig i Mikmas lige over
for Bet-Aven. 6 Da Israels Mænd skønnede, hvilken
Fare de var i thi Folket blev trængt, skjulte Folket sig i
Huler, Jordhuller, Klipperevner, Gruber og Cisterner 7
eller gik over Jordans Vadesteder til Gads og Gileads
Land. Men Saul var endnu i Gilgal, og hele Folket
fulgte ham med Frygt i Sind. 8 Han ventede syv Dage
til den Tid, Samuel havde fastsat; men Samuel kom
ikke til Gilgal. Da Folket saa spredte sig og forlod
Saul, 9 sagde han: »Bring Brændofferet og Takofrene
hen til mig!« Saa ofrede han Brændofferet. 10 Men
lige som han var færdig med at ofre Brændofferet, se,
da kom Samuel, og Saul gik ham i Møde for at hilse
paa ham. 11 Da sagde Samuel: »Hvad har du gjort!«
Saul svarede: »Jeg saa, at Folket spredte sig og
forlod mig, men du kom ikke til den fastsatte Tid, og
Filisterne samlede sig ved Mikmas; 12 saa tænkte jeg:
Nu drager Filisterne ned til Gilgal imod mig, og jeg har
endnu ikke vundet HERRENS Gunst; da tog jeg Mod
til mig og bragte Brændofferet!« 13 Samuel sagde
til Saul: »Taabeligt har du handlet. Hvis du havde
holdt den Befaling, HERREN din Gud gav dig, vilde
HERREN nu have grundfæstet dit Kongedømme over
Israel til evig Tid; 14 men nu skal dit Kongedømme
ikke bestaa. HERREN har udsøgt sig en Mand efter
sit Hjerte, og ham har HERREN kaldet til Fyrste over
sit Folk, fordi du ikke holdt, hvad HERREN bød dig!«
15 Derpaa brød Samuel op og gik bort fra Gilgal; men
den tilbageblevne Del af Folket drog op i Følge med
Saul for at støde til Krigerne, og de kom fra Gilgal
til Gibea i Benjamin. Da mønstrede Saul de Folk,
han havde hos sig, omtrent 600 Mand; 16 og Saul
og hans Søn Jonatan og de Folk, de havde hos sig,
laa i Geba i Benjamin, medens Filisterne laa lejret i
Mikmas. 17 Fra Filisternes Lejr drog saa en Skare
ud i tre Afdelinger for at plyndre; den ene Afdeling
drog i Retning af Ofra til Sjualegnen, 18 den anden i
Retning af Bet-Horon og den tredje i Retning af den
Høj, som rager op over Zebo'imdalen, ad Ørkenen
til. 19 Men der fandtes ingen Smede i hele Israels
Land; thi Filisterne havde tænkt, at Hebræerne ellers
kunde lave sig Sværd og Spyd; 20 derfor maatte
hele Israel drage ned til Filisterne for at faa hvæsset
deres Plovjern, Hakker, Økser eller Pigkæppe; 21
det kostede en Pim at faa slebet Plovjern og Hakker
og en Tredjedel Sekel for Økser og for at indsætte
Pig. 22 Saaledes fandtes der, den Dag Slaget stod
ved Mikmas, hverken Sværd eller Spyd hos nogen af
Krigerne, som var hos Saul og Jonatan; kun Saul
og hans Søn Jonatan havde Vaaben. 23 Filisternes
Forpost rykkede frem til Mikmaspasset.

14 Da hændte det en Dag, at Sauls Søn Jonatan
sagde til sin Vaabendrager: »Kom, lad os gaa
over til Filisternes Forpost her lige overfor!« Men til
sin Fader sagde han intet derom. 2 Saul sad just
ved Udkanten af Geba under Granatæbletræet ved
Tærskepladsen, og Folkene, som var hos ham, var
omtrent 600 Mand. 3 Og Ahija, en Søn af Ahitub, der
var Broder til Ikabod, en Søn af Pinehas, en Søn af
Eli, HERRENS Præst i Silo, bar Efoden. Men Folkene
vidste intet om, at Jonatan var gaaet. 4 I Passet,
som Jonatan søgte at komme over for at angribe
Filisternes Forpost, springer en Klippespids frem paa
hver Side; den ene hedder Bozez, den anden Sene.
5 Den ene Spids rager i Vejret paa Nordsiden ud for
Mikmas, den anden paa Sydsiden ud for Geba. 6
Jonatan sagde da til Vaabendrageren: »Kom, lad
os gaa over til disse uomskaarnes Forpost; maaske
vil HERREN staa os bi, thi intet hindrer HERREN
i at give Sejr, enten der er mange eller faa!« 7
Vaabendrageren svarede: »Gør, hvad du har i Sinde!
Jeg gaar med; som du vil, vil ogsaa jeg!« 8 Da sagde
Jonatan: »Vi søger nu at komme over til de Mænd og
sørger for, at de faar os at se. 9 Hvis de saa siger
til os: Staa stille, vi kommer hen til eder! saa bliver
vi staaende, hvor vi staar, og gaar ikke op til dem.
10 Men siger de: Kom op til os! gaar vi derop; thi
saa har HERREN givet dem i vor Haand; det skal
være vort Tegn!« 11 Da nu Filisternes Forpost fik
Øje paa dem, sagde Filisterne: »Se, der kommer
nogle Hebræere krybende ud af de Jordhuller, de
har skjult sig i!« 12 Og Mændene, der stod paa
Forpost, raabte til Jonatan og hans Vaabendrager:
»Kom op til os, saa skal vi lære jer!« Da sagde
Jonatan til Vaabendrageren: »Følg med derop, thi
HERREN har givet dem i Israels Haand!« 13 Saa
klatrede Jonatan op paa Hænder og Fødder, og
Vaabendrageren bagefter. Da flygtede de for Jonatan;
og han huggede dem ned, og Vaabendrageren fulgte
efter og gav dem Dødsstødet; 14 og i første Omgang
fældede Jonatan og hans Vaabendrager henved tyve
Mand paa en Strækning af omtrent en halv Dags
Pløjeland. 15 Da opstod der Rædsel baade i og uden
for Lejren, og alle Krigerne, baade Forposten og
Strejfskaren, sloges med Rædsel; tilmed kom der
et Jordskælv, og det fremkaldte en Guds Rædsel.
16 Men da Sauls Udkigsmænd i Geba i Benjamin
saa derhen, opdagede de, at det bølgede hid og
did i Lejren. 17 Da sagde Saul til sine Folk: »Hold

Mønstring og se efter, hvem af vore der er gaaet
bort!« Og ved Mønstringen viste det sig, at Jonatan
og hans Vaabendrager manglede. 18 Da sagde Saul
til Ahija: »Bring Efoden hid!« Han bar nemlig dengang
Efoden foran Israel. 19 Men medens Saul talte med
Præsten, blev Forvirringen i Filisternes Lejr større
og større. Saul sagde da til Præsten: »Lad det kun
være!« 20 Og alle Sauls Krigere samlede sig om
ham, og da de kom til Kampladsen, se, da var den
enes Sværd løftet mod den andens, og alt var i stor
Forvirring. 21 Og de Hebræere, som tidligere havde
staaet under Filisterne og havde gjort dem Hærfølge,
faldt fra og sluttede sig til Israel, som fulgte Saul og
Jonatan. 22 Og da de israelitiske Mænd, som havde
skjult sig i Efraims Bjerge, hørte, at Filisterne var paa
Flugt, satte ogsaa de efter dem for at bekæmpe dem.
23 Saaledes gav HERREN Israel Sejr den Dag. Da
Kampen havde strakt sig hen forbi Bet-Horon — 24
alle Krigerne var med Saul, omtrent 10 000 Mand,
og Kampen bredte sig over Efraims Bjerge — begik
Saul den Dag en stor Daarskab, idet han tog Folket i
Ed og sagde: »Forbandet være hver den, som nyder
noget før Aften, før jeg faar taget Hævn over mine
Fjender!« Og alt Folket afholdt sig fra at spise. 25
Der fandtes nogle Bikager paa Marken, 26 og da
Folket kom til Bikagerne, var Bierne borte; men ingen
førte Haanden til Munden; thi Folket frygtede Eden.
27 Jonatan havde dog ikke hørt, at hans Fader tog
Folket i Ed, og han rakte Spidsen af den Stav, han
havde i Haanden, ud, dyppede den i en Bikage og
førte Haanden til Munden; derved fik hans Øjne atter
Glans. 28 Da tog en af Krigerne til Orde og sagde:
»Din Fader tog Folket i Ed og sagde: Forbandet være
hver den, som nyder noget i Dag! Og dog var Folket
udmattet.« 29 Men Jonatan sagde: »Min Fader styrter
Landet i Ulykke! Se, hvor mine Øjne fik Glans, fordi
jeg nød den Smule Honning! 30 Nej, havde Folket
blot i Dag spist dygtigt af Byttet, det tog fra Fjenden!
Thi nu blev Filisternes Nederlag ikke stort.« 31 De
slog da den Dag Filisterne fra Mikmas til Ajjalon, og
Folket var meget udmattet. 32 Derfor kastede Folket
sig over Byttet, tog Smaakvæg, Hornkvæg og Kalve
og slagtede dem paa Jorden og spiste Kødet med
Blodet i. 33 Da meldte man det til Saul og sagde:
»Se, Folket synder mod HERREN ved at spise Kødet
med Blodet i!« Og han sagde: »I forbryder eder! Vælt
mig en stor Sten herhen!« 34 Derpaa sagde Saul:
»Gaa rundt iblandt Folket og sig til dem: Enhver skal
bringe sin Okse eller sit Faar hen til mig og slagte det
her! Saa kan I spise; men synd ikke mod HERREN
ved at spise Kødet med Blodet i!« Da bragte hver og
en af Folket, hvad han havde, og slagtede det der. 35
Og Saul byggede HERREN et Alter; det var det første
Alter, han byggede HERREN. 36 Derpaa sagde Saul:
»Lad os drage ned efter Filisterne i Nat og udplyndre
dem, før Dagen gryr, og ikke lade nogen af dem
blive tilbage!« De svarede: »Gør, hvad du under for
godt!« Men Præsten sagde: »Lad os her træde frem
for Gud!« 37 Saa raadspurgte Saul Gud: »Skal jeg
drage ned efter Filisterne? Vil du give dem i Israels
Haand?« Men han svarede ham ikke den Dag. 38
Da sagde Saul: »Kom hid, alle Folkets Øverster, og
se efter, hvad det er for en Synd, der er begaaet i
Dag; 39 thi saa sandt HERREN lever, han, som har
givet Israel Sejr: Om det saa er min Søn Jonatan,
der har begaaet den, skal han dø!« Men ingen af
Folket svarede. 40 Da sagde han til hele Israel: »I
skal være den ene Part, jeg og min Søn Jonatan
den anden!« Folket svarede Saul: »Gør, hvad du
finder for godt!« 41 Derpaa sagde Saul til HERREN:
»Israels Gud! Hvorfor svarer du ikke din Tjener i Dag?
Hvis Skylden ligger hos mig eller min Søn Jonatan,
HERRE, Israels Gud, saa lad Urim komme frem; men
ligger den hos dit Folk Israel, saa lad Tummim komme
frem!« Da ramtes Jonatan og Saul af Loddet, men
Folket gik fri. 42 Saul sagde da: »Kast Lod mellem
mig og min Søn Jonatan!« Saa ramtes Jonatan. 43
Da sagde Saul til Jonatan: »Sig mig, hvad du har
gjort!« Jonatan svarede: »Jeg nød lidt Honning paa
Spidsen af Staven, jeg havde i Haanden. Se, jeg er
rede til at dø!« 44 Da sagde Saul: »Gud ramme mig
baade med det ene og det andet! Du skal visselig
dø, Jonatan!« 45 Men Folket sagde til Saul: »Skal
Jonatan dø, han, som har vundet Israel denne store
Sejr? Det være langt fra! Saa sandt HERREN lever,
ikke et Haar skal krummes paa hans Hoved; thi med
Guds Hjælp vandt han Sejr i Dag!« Da udløste Folket
Jonatan, og han blev friet fra Døden. 46 Men Saul
holdt op med at forfølge Filisterne og drog hjem,
medens Filisterne trak sig tilbage til deres Land. 47
Da Saul havde vundet Kongedømmet over Israel,
førte han Krig med alle sine Fjender rundt om, Moab,
Ammoniterne, Edom, Kongen af Zoba og Filisterne,
og Sejren fulgte ham overalt, hvor han vendte sig
hen. 48 Han udførte Heltegerninger, slog Amalek
og befriede Israel fra dem, som hærgede det. 49
Sauls Sønner var Jonatan, Jisjvi og Malkisjua; af
hans to Døtre hed den førstefødte Merab og den
yngste Mikal. 50 Sauls Hustru hed Ahinoam, en Datter
af Ahima'az; hans Hærfører hed Abiner, en Søn af
Sauls Farbroder Ner; 51 Sauls Fader Kisj og Abners
Fader Ner var Sønner af Abiel. 52 Men Krigen med

Filisterne var haard, lige saa længe Saul levede; og
hver Gang Saul traf en heltemodig og tapper Mand,
knyttede han ham til sig.

15 Samuel sagde til Saul: »Det var mig, HERREN
sendte for at salve dig til Konge over hans
Folk Israel; lyd nu HERRENS Røst. **2** Saa siger
Hærskarers HERRE: Jeg vil straffe Amalek for, hvad
de gjorde mod Israel, da de stillede sig i Vejen for
det paa Vandringen op fra Ægypten. **3** Drag derfor
hen og slaa Amalek og læg Band paa dem og paa
alt, hvad der tilhører dem; skaan dem ikke, men
dræb baade Mænd og Kvinder, Børn og diende,
Okser og Faar, Kameler og Æsler!« **4** Saa stævnede
Saul Folket sammen og mønstrede dem i Tela'im,
200 000 Mand Fodfolk og 10 000 Mand af Juda. **5**
Derpaa drog Saul mod Amaleks By og lagde Baghold
i Dalen. **6** Men Saul sagde til Keniterne: »Skil eder
fra Amalekiterne og gaa eders Vej, for at jeg ikke
skal udrydde eder sammen med dem; I viste jo
Venlighed mod alle Israeliterne, dengang de drog
op fra Ægypten!« Saa trak Keniterne sig tilbage fra
Amalek. **7** Og Saul slog Amalek fra Havila til Sjur,
som ligger østen for Ægypten, **8** og tog Kong Agag
af Amalek levende til Fange. Paa alt Folket lagde
han Band og huggede dem ned med Sværdet; **9**
men Saul og Folket skaanede Agag og det bedste af
Smaakvæget og Hornkvæget, de fede og velnærede
Dyr, alt det bedste; de vilde ikke lægge Band paa
dem, men paa alt det daarlige og værdiløse Kvæg
lagde de Band. **10** Da kom HERRENS Ord til Samuel
saaledes: **11** »Jeg angrer, at jeg gjorde Saul til
Konge; thi han har vendt sig fra mig og ikke holdt
mine Befalinger!« Da vrededes Samuel og raabte til
HERREN hele Natten. **12** Næste Morgen tidlig, da
Samuel vilde gaa Saul i Møde, blev der meldt ham:
»Saul kom til Karmel og rejste sig et Mindesmærke
der; saa vendte han om og drog videre ned til Gilgal!«
13 Samuel begav sig da til Saul. Saul sagde til ham:
»HERREN velsigne dig! Jeg har holdt HERRENS
Befaling!« **14** Men Samuel sagde: »Hvad er det for en
Brægen af Smaakvæg, som naar mit Øre, og Brølen
af Hornkvæg, jeg hører?« **15** Saul svarede: »De tog
dem med fra Amalekiterne; thi Folket skaanede det
bedste af Smaakvæget og Hornkvæget for at ofre det
til HERREN din Gud; paa det andet derimod lagde vi
Band!« **16** Da sagde Samuel til Saul: »bet er nok! Jeg
vil kundgøre dig, hvad HERREN i Nat har sagt mig!«
Han svarede: »Tal!« **17** Da sagde Samuel: »Om du
end ikke regner dig selv for noget, er du saa ikke
Høvding for Israels Stammer, og salvede HERREN
dig ikke til Konge over Israel? **18** Og HERREN sendte
dig af Sted med den Befaling: Gaa hen og læg Band
paa Amalekiterne, de Syndere, og før Krig imod dem,
indtil du har udryddet dem! **19** Hvorfor adlød du da
ikke HERRENS Røst, men styrtede dig over Byttet og
gjorde, hvad der er ondt i HERRENS Øjne?« **20** Saul
svarede Samuel: »Jeg adlød HERRENS Røst og gik,
hvor HERREN sendte mig hen; jeg har bragt Kong
Agag af Amalek med og lagt Band paa Amalek; **21**
men Folket tog Smaakvæg og Hornkvæg af Byttet,
det bedste af det bandlyste, for at ofre det til HERREN
din Gud i Gilgal.« **22** Men Samuel sagde: »Mon
HERREN har lige saa meget Behag i Brændofre
og Slagtofre som i Lydighed mod HERRENS Høst?
Nej, at adlyde er mere værd end Slagtoffer, og at
være lydhør er mere værd end Væderfedt; **23** thi
Genstridighed er Trolddomssynd, og Egenraadighed
er Afgudsbrøde. Fordi du har forkastet HERRENS
Ord, har han forkastet dig, saa du ikke mere skal
være Konge!« **24** Da sagde Saul til Samuel: »Jeg har
syndet, thi jeg har overtraadt HERRENS Befaling og
dine Ord, men jeg frygtede Folket og føjede dem:
25 tilgiv mig dog nu min Synd og vend tilbage med
mig, for at jeg kan tilbede HERREN!« **26** Men Samuel
sagde til Saul: »Jeg vender ikke tilbage med dig;
fordi du har forkastet HERRENS Ord, har HERREN
forkastet dig, saa du ikke mer skal være Konge over
Israel!« **27** Derpaa vendte Samuel sig for at gaa,
men Saul greb fat i hans Kappeflig, saa den reves
af. **28** Da sagde Samuel til ham: »HERREN har i
Dag revet Kongedømmet over Israel fra dig og givet
det til en anden, som er bedre end du! **29** Visselig,
han, som er Israels Herlighed, lyver ikke, ej heller
angrer han; thi han er ikke et Menneske, at han
skulde angre!« **30** Saul sagde: »Jeg har syndet; men
vis mig dog Ære for mit Folks Ældste og Israel og
vend tilbage med mig, for at jeg kan tilbede HERREN
din Gud!« **31** Da vendte Samuel tilbage med Saul,
og Saul tilbad HERREN. **32** Derpaa sagde Samuel:
»Bring Kong Agag af Amalek hid til mig!« Og Agag
gik frejdigt hen til ham og sagde: »Visselig, nu er
Dødens Bitterhed svundet!« **33** Da sagde Samuel:
»Som dit Sværd har gjort Kvinder barnløse, skal din
Moder blive barnløs fremfor andre Kvinder!« Derpaa
sønderhuggede Samuel Agag for HERRENS Aasyn
i Gilgal. **34** Samuel begav sig saa til Rama, mens
Saul drog op til sit Hjem i Sauls Gibea. **35** Og Samuel
saa ikke mere Saul indtil sin Dødedag; thi Samuel
sørgede over Saul. HERREN angrede, at han havde
gjort Saul til Konge over Israel;

16 og HERREN sagde til Samuel: »Hvor længe
vil du gaa og sørge over Saul? Jeg har jo
dog forkastet ham, saa han ikke mere skal være
Konge over Israel. Fyld dit Horn med Olie og drag
af Sted! Jeg sender dig til Betlehemiten Isaj, thi jeg
har udset mig en Konge blandt hans Sønner.« **2**
Samuel svarede: »Hvorledes kan jeg det? Faar Saul
det at høre, dræber han mig!« Men HERREN sagde:
»Tag en Kvie med og sig: Jeg kommer for at ofre
HERREN et Offer! **3** Og indbyd Isaj til Ofringen; saa
vil jeg lade dig vide, hvad du skal gøre; du skal salve
mig den, jeg siger dig!« **4** Samuel gjorde da, som
HERREN sagde. Da han kom til Betlehem, gik Byens
Ældste ham forfærdede i Møde og sagde: »Kommer
du for det gode?« **5** Han svarede: »Ja! Jeg kommer
for at ofre til HERREN. Helliger eder og kom med til
Ofringen!« Og han lod Isaj og hans Sønner hellige
sig og indbød dem til Ofringen: **6** Da de kom, og han
saa Eliab, tænkte han: »Visselig staar nu HERRENS
Salvede for ham!« **7** Men HERREN sagde til Samuel:
»Se ikke paa hans Ydre eller høje Vækst; thi jeg
har vraget ham; Gud ser jo ikke, som Mennesker
ser, thi Mennesker ser paa det, som er for Øjnene,
men HERREN ser paa Hjertet.« **8** Da kaldte Isaj paa
Abinadab og førte ham hen for Samuel; men han
sagde: »Heller ikke ham har HERREN udvalgt!« **9**
Isaj førte da Sjamma frem; men han sagde: »Heller
ikke ham har HERREN udvalgt!« **10** Saa førte Isaj
de andre af sine syv Sønner frem for Samuel; men
Samuel sagde til Isaj: »HERREN har ikke udvalgt
nogen af dem!« **11** Samuel spurgte da Isaj: »Er det
alle de unge Mænd?« Han svarede: »Endnu er den
yngste tilbage; men han vogter Smaakvæget!« Da
sagde Samuel til Isaj: »Send Bud efter ham! thi vi
sætter os ikke til Bords, før han kommer!« **12** Saa
sendte han Bud efter ham. Han var rødmosset, en
Yngling med smukke Øjne og skøn at se til. Da sagde
HERREN: »Staa op, salv ham, thi ham er det!« **13**
Samuel tog da Oliehornet og salvede ham, medens
hans Brødre stod rundt om: Og HERRENS Aand kom
over David fra den Dag af. Derefter brød Samuel op
og gik til Rama. **14** Efter at HERRENS Aand var veget
fra Saul, plagedes han af en ond Aand fra HERREN.
15 Sauls Folk sagde da til ham: »Se, en ond Aand fra
Gud plager dig; **16** sig kun et Ord, Herre, dine Trælle
staar rede til at søge efter en Mand, der kan lege paa
Strenge; naar en ond Aand fra Gud kommer over
dig, skal han røre Strengene; saa faar du det godt!«
17 Da sagde Saul til sine Folk: »Find mig en Mand,
der er dygtig til Strengeleg, og bring ham til mig!«
18 En af Tjenerne tog til Orde og sagde: »Jeg har
set en Søn af Betlehemiten Isaj, han kan lege paa
Strenge og er en dygtig Kriger, en øvet Krigsmand;
han ved at føje sine Ord og er en smuk Mand, og
HERREN er med ham!« **19** Saul sendte da Bud til
Isaj og lod sige: »Send mig din Søn David, som er
ved Faarene!« **20** Da tog Isaj ti Brød, en Lædersæk
Vin og et Gedekid og sendte sin Søn David til Saul
dermed. **21** Saaledes kom David til Saul og traadte
i hans Tjeneste; Saul fik ham saare kær, og han
blev hans Vaabendrager. **22** Og Saul sendte Bud til
Isaj og lod sige: »Lad David blive i min Tjeneste, thi
jeg har fattet Godhed for ham!« **23** Naar nu Aanden
fra Gud kom over Saul, tog David sin Citer og rørte
Strengene; saa følte Saul Lindring og fik det godt, og
den onde Aand veg fra ham.

17 Filisterne samlede deres Hær til Kamp. De
samlede sig ved Soko i Juda og slog Lejr
mellem Soko og Azeka i Efes-Dammim. **2** Ligeledes
samlede Saul og Israels Mænd sig og slog Lejr
i Terebintedalen og gjorde sig rede til at angribe
Filisterne. **3** Filisterne stod ved Bjerget paa den ene
Side, Israeliterne ved Bjerget paa den anden, med
Dalen imellem sig. **4** Da traadte en Tvekæmper ved
Navn Goliat fra Gat ud af Filisternes Rækker, seks
Alen og et Spand høj. **5** Han havde en Kobberhjelm
paa Hovedet, var iført en Skælbrynje, hvis Kobber
vejede 5000 Sekel, **6** og havde Kobberskinner paa
Benene og et Kobberspyd over Skulderen. **7** Hans
Spydstage var som en Væverbom, og hans Spydsod
var af Jern og vejede 600 Sekel; hans Skjolddrager
gik foran ham. **8** Han stod frem og raabte over til
Israels Slagrækker: »Hvorfor drager I ud til Angreb?
Er jeg ikke en Filister og I Sauls Trælle? Vælg jer en
Mand og lad ham komme herned til mig! **9** Hvis han
kan tage Kampen op med mig og dræber mig, vil vi
være eders Trælle, men faar jeg Bugt med ham og
dræber ham, skal I være vore Trælle og trælle for os!«
10 Yderligere sagde Filisteren: »I Dag har jeg haanet
Israels Slagrækker; kom med en Mand, saa vi kan
kæmpe sammen!« **11** Da Saul og hele Israel hørte
disse Filisterens Ord, blev de forfærdede og grebes
af Rædsel. **12** David var Søn af en Efratit i Betlehem i
Juda ved Navn Isaj, som havde otte Sønner. Denne
Mand var paa Sauls Tid gammel og til Aars. **13**
Isajs tre ældste Sønner havde fulgt Saul i Krigen, og
Navnene paa hans tre ældste Sønner, som var draget
i Krigen, var Eliab, den førstefødte, Abinadab, den
næstældste, og Sjamma, den tredje; **14** David var den
yngste. De tre ældste havde fulgt Saul; **15** og David
gik af og til hjem fra Saul for at vogte sin Faders

Smaakvæg i Betlehem. 16 Men Filisteren traadte
frem og tilbød Kamp hver Morgen og Aften i fyrretyve
Dage. 17 Nu sagde Isaj engang til sin Søn David:
»Tag en Efa af det ristede Korn her og disse ti Brød
til dine Brødre og løb hen til dem i Lejren med det 18
og bring disse ti Skiver Flødeost til Tusindføreren; og
se saa, hvorledes det gaar dine Brødre, og faa et
Pant af dem; 19 Saul ligger med dem og alle Israels
Mænd i Terebintedalen og kæmper med Filisterne!«
20 Næste Morgen tidlig overlod David Smaakvæget
til en Vogter, tog Sagerne og gav sig paa Vej, som
Isaj havde paalagt ham; og han kom til Vognborgen,
netop som Hæren rykkede ud til Slag og opløftede
Kampraabet. 21 Baade Israel og Filisterne stod rede
til Kamp, Slagorden mod Slagorden. 22 David lagde
sine Sager fra sig og overlod dem til Vagten ved
Trosset, løb ind mellem Slagrækkerne og gik hen og
hilste paa sine Brødre. 23 Medens han talte med dem,
se, da kom Tvekæmperen — Filisteren Goliat hed
han og var fra Gat — frem fra Filisternes Slagrækker
og talte, som han plejede, medens David hørte paa
det. 24 Da Israels Mænd saa Manden, flygtede de
alle rædselsslagne for ham. 25 Og Israels Mænd
sagde: »Ser I den Mand, som kommer der? Det er for
at haane Israel, han kommer; den, som dræber ham,
vil Kongen give stor Rigdom; sin Datter vil han give
ham, og hans Fædrenehus vil han fritage for Skat
i Israel!« 26 David spurgte da de Mænd, som stod
om ham: »Hvilken Løn faar den, som dræber denne
Filister og tager Skammen fra Israel? Thi hvem er vel
denne uomskaarne Filister, at han vover at haane den
levende Guds Slagrækker?« 27 Og Folkene gentog
for ham: »Det og det faar den, som dræber ham!« 28
Men da hans ældste Broder Eliab hørte ham tale med
Mændene, blev han vred paa David og sagde: »Hvad
vil du her? Og hvem har du overladt de stakkels Faar
i Ørkenen? Jeg kender dit Overmod og dit Hjertes
Ondskab; du kom jo herned for at se paa Kampen!«
29 Da sagde David: »Hvad har jeg nu gjort? Det var jo
da kun et Spørgsmaal!« 30 Og han vendte sig fra
ham til en anden og sagde det samme, og Folkene
svarede ham som før. 31 Imidlertid rygtedes det,
hvad David havde sagt; det kom ogsaa Saul for Øre,
og han lod ham hente. 32 Da sagde David til Saul:
»Min Herre maa ikke tabe Modet! Din Træl vil gaa
hen og kæmpe med den Filister!« 33 Saul svarede
David: »Du kan ikke gaa hen og kæmpe med den
Filister; thi du er en ung Mand, og han har været
Kriger fra sin Ungdom!« 34 Men David sagde til Saul:
»Din Træl har vogtet sin Faders Smaakvæg; og kom
der en Løve eller en Bjørn og slæbte et Dyr bort fra
Hjorden, 35 løb jeg efter den og slog den og rev
det ud af Gabet paa den; kastede den sig saa over
mig, greb jeg den i Skægget og slog den ihjel. 36
Baade Løve og Bjørn har din Træl dræbt, og det skal
gaa denne uomskaarne Filister som en at dem; thi
han har haanet den levende Guds Slagrækker!« 37
Fremdeles sagde David: »HERREN, som har reddet
mig fra Løvers og Bjørnes Vold, vil ogsaa redde mig
fra denne Filisters Haand!« Da sagde Saul til David:
»Gaa! HERREN være med dig!« 38 Saul iførte nu
David sin Vaabenkjortel, satte en Kobberhjelm paa
hans Hoved, iførte ham en Brynje 39 og spændte sit
Sværd om ham over Vaabenkjortelen; men det var
forgæves, han søgte at gaa dermed, thi han havde
aldrig prøvet det før. Da sagde David til Saul: »Jeg
kan ikke gaa dermed, thi jeg har aldrig prøvet det
før!« Og David tog det af. 40 Derpaa tog han sin Stav
i Haanden og udsøgte sig fem af de glatteste Sten i
Flodlejet, lagde dem i sin Hyrdetaske, der tjente ham
som Slyngestenstaske, tog sin Slynge i Haanden og
gik mod Filisteren. 41 Imidlertid kom Filisteren David
nærmere og nærmere med Skjolddrageren foran
sig; 42 og da Filisteren saa til og fik Øje paa David,
ringeagtede han ham, fordi han var en ung Mand,
rødmosset og smuk at se til. 43 Og Filisteren sagde
til David: »Er jeg en Hund, siden du kommer imod
mig med en Stav?« Og Filisteren forbandede David
ved sin Gud. 44 Derpaa sagde Filisteren til David:
»Kom herhen, saa skal jeg give Himmelens Fugle
og Markens vilde Dyr dit Kød!« 45 David svarede
Filisteren: »Du kommer imod mig med Sværd og
Spyd og Kastevaaben, men jeg kommer imod dig i
Hærskarers HERRES, Israels Slagrækkers Guds,
Navn, ham, du har haanet. 46 I Dag giver HERREN
dig i min Haand; jeg skal slaa dig ned og hugge
Hovedet af dig og i Dag give Himmelens Fugle og
Jordens vilde Dyr din og Filisterhærens døde Kroppe,
for at hele Jorden kan kende, at der er en Gud i
Israel, 47 og for at hele denne Forsamling kan kende,
at HERREN ikke giver Sejr ved Sværd eller Spyd; thi
HERREN raader for Kampen, og han vil give eder i
vor Haand!« 48 Da Filisteren nu satte sig i Bevægelse
og gik nærmere hen imod David, løb David hurtigt
hen imod Slagrækken for at møde Filisteren. 49 Og
David greb ned i Tasken, tog en Sten af den, slyngede
den ud og ramte Filisteren i Panden, saa Stenen
trængte ind i hans Pande, og han styrtede næsegrus
til Jorden. 50 Saaledes fik David Bugt med Filisteren
med Slynge og Sten, og han slog Filisteren ihjel, skønt
han ikke havde Sværd i Haanden. 51 Saa løb David
hen ved Siden af Filisteren, greb hans Sværd, drog

det af Skeden og gav ham Dødsstødet og huggede
Hovedet af ham dermed. Da Filisterne saa, at deres
Helt var død, flygtede de; 52 men Israels og Judas
Mænd satte sig i Bevægelse, opløftede Kampraabet
og forfulgte Filisterne lige til Gat og Ekrons Porte, og
de faldne Filistere laa paa Vejen fra Sja'arajim lige til
Gat og Ekron. 53 Derpaa vendte Israeliterne tilbage
fra Forfølgelsen af Filisterne og plyndrede deres Lejr.
54 Og David tog Filisterens Hoved og bragte det til
Jerusalem, men hans Vaaben lagde han i sit Telt. 55
Da Saul saa David gaa imod Filisteren, sagde han til
Hærføreren Abner: »Hvis Søn er denne unge Mand,
Abner?« Abner svarede: »Saa sandt du lever, Konge,
jeg ved det ikke!« 56 Da sagde Kongen: »Forhør dig
om, hvis Søn denne Yngling er!« 57 Da saa David
vendte tilbage efter at have dræbt Filisteren, tog
Abner ham og førte ham frem for Saul, og han havde
Filisterens Hoved i Haanden. 58 Saul sagde til ham:
»Hvis Søn er du, unge Mand?« David svarede: »Jeg
er Søn af din Træl, Betlehemiten Isaj!«

18 Efter Davids Samtale med Saul blev Jonatans
Sjæl bundet til Davids Sjæl, og han elskede
ham som sin egen Sjæl; 2 og Saul tog ham samme
Dag til sig og tillod ham ikke at vende tilbage til
sin Faders Hus. 3 Og Jonatan sluttede Pagt med
David, fordi han elskede ham som sin egen Sjæl. 4
Og Jonatan afførte sig sin Kappe og gav David den
tillige med sin Vaabenkjortel, ja endog sit Sværd, sin
Bue og sit Bælte. 5 Og David drog ud; hvor som
helst Saul sendte ham hen, havde han Lykken med
sig; derfor satte Saul ham over Krigerne, og han
vandt Yndest hos alt Folket, endog hos Sauls Folk.
6 Men da de kom hjem, da David vendte tilbage
efter at have fældet Filisteren, gik Kvinderne fra alle
Israels Byer Saul i Møde med Sang og Dans, med
Haandpauker, Jubel og Cymbler, 7 og de dansende
Kvinder sang: »Saul slog sine Tusinder, men David
sine Titusinder!« 8 Da blev Saul meget vred; disse
Ord mishagede ham, og han sagde: »David giver de
Titusinder, og mig giver de Tusinder; nu mangler han
kun Kongemagten!« 9 Og fra den Dag af saa Saul
skævt til David. 10 Næste Dag overvældede en ond
Aand fra Gud Saul, saa han rasede i Huset, medens
David som sædvanligt legede paa Strenge; Saul
havde sit Spyd i Haanden 11 og kastede det i den
Tanke: »Jeg vil spidde David til Væggen!« Men David
undveg ham to Gange. 12 Da kom Saul til at frygte
David, fordi HERREN var med ham, medens han var
veget fra Saul. 13 Derfor fjernede Saul ham fra sig og
gjorde ham til Tusindfører; og han drog ud til Kamp
og hjem igen i Spidsen for Krigerne; 14 og Lykken
fulgte David i alt, hvad han foretog sig; thi HERREN
var med ham. 15 Da Saul saa, i hvor høj Grad Lykken
fulgte ham, gruede han for ham; 16 men hele Israel
og Juda elskede David, fordi han drog ud til Kamp og
hjem i Spidsen for dem. 17 Da sagde Saul til David:
»Se, her er min ældste Datter Merab; hende vil jeg
give dig til Hustru, dersom du viser dig som en tapper
Mand i min Tjeneste og fører HERRENS Krige!« Saul
tænkte nemlig: »Han skal ikke falde for min, men for
Filisternes Haand!« 18 David sagde til Saul: »Hvem er
jeg, og hvad er min Familie, min Faders Slægt i Israel,
at jeg skulde blive Kongens Svigersøn?« 19 Men
da Tiden kom, at Sauls Datter Merab skulde gives
David til Ægte, blev hun givet til Adriel fra Mehola. 20
Sauls Datter Mikal fattede Kærlighed til David. Det
kom Saul for Øre, og han syntes godt derom; 21
Saul tænkte nemlig: »Jeg vil give hende til ham, for
at hun kan blive ham en Snare, saa han falder for
Filisternes Haand!« Da sagde Saul til David: »I Dag
skal du for anden Gang blive min Svigersøn!« 22 Og
Saul gav sine Folk Befaling til underhaanden at sige
til David: »Kongen synes godt om dig, og alle hans
Folk elsker dig; saa bliv nu Kongens Svigersøn!«
23 Men da Sauls Folk sagde det til David, svarede
han: »Synes det eder en ringe Ting at blive Kongens
Svigersøn? Jeg er jo en fattig og ringe Mand!« 24 Og
Sauls Folk meddelte ham det og sagde: »Det og det
sagde David.« 25 Da sagde Saul: »Saaledes skal I
sige til David: Kongen ønsker ikke andet i Brudekøb
end 100 Filisterforhuder, saa at han kan faa Hævn
over sine Fjender!« Saul gjorde nemlig Regning paa
at faa David fældet ved Filisternes Haand. 26 Da hans
Folk fortalte David dette, samtykkede han i at blive
Kongens Svigersøn. 27 Derpaa brød David op og
drog ud med sine Mænd og dræbte 200 Filistere, og
David kom med deres Forhuder og leverede Kongen
dem fuldtallige for at blive hans Svigersøn. Saa gav
Saul ham sin Datter Mikal til Ægte. 28 Men da Saul
saa og skønnede, at HERREN var med David, og
at hele Israel elskede ham, 29 frygtede han David
endnu mere, og Saul blev for stedse David fjendsk.
30 Filisternes Høvdinger rykkede i Marken; og hver
Gang de rykkede ud, havde David mere Held med
sig end alle Sauls Folk, og han vandt stort Ry.

19 Saul talte nu med sin Søn Jonatan og alle
sine Folk om at slaa David ihjel. Men Sauls
Søn Jonatan holdt meget af David. 2 Derfor fortalte
Jonatan David det og sagde: »Min Fader Saul staar
dig efter Livet; tag dig derfor i Vare i Morgen, gem dig

og hold dig skjult! 3 Men jeg vil gaa ud og stille mig
hen hos min Fader paa Marken der, hvor du er; saa
vil jeg tale til ham om dig, og hvis jeg mærker noget,
vil jeg lade dig det vide.« 4 Saa talte Jonatan Davids
Sag hos sin Fader Saul og sagde til ham: »Kongen
forsynde sig ikke mod sin Træl David; thi han har ikke
forsyndet sig mod dig, og hvad han har udrettet, har
gavnet dig meget; 5 han vovede Livet for at dræbe
Filisteren, og HERREN gav hele Israel en stor Sejr.
Du saa det selv og glædede dig derover; hvorfor vil
du da forsynde dig ved uskyldigt Blod og dræbe David
uden Grund?« 6 Og Saul lyttede til Jonatans Ord, og
Saul svor: »Saa sandt HERREN lever, han skal ikke
blive dræbt!« 7 Derpaa lod Jonatan David hente og
fortalte ham det hele; og Jonatan førte David til Saul,
og han var om ham som før. 8 Men Krigen fortsattes,
og David drog i Kamp mod Filisterne og tilføjede dem
et stort Nederlag, saa de flygtede for ham. 9 Da kom
der en ond Aand fra HERREN over Saul, og engang
han sad i sit Hus med sit Spyd i Haanden, medens
David legede paa Strengene, 10 søgte Saul at spidde
David til Væggen med Spydet; men han veg til Side
for Saul, saa han jog Spydet i Væggen, medens David
flygtede og undslap. 11 Om Natten sendte Saul Folk
til Davids Hus for at passe paa ham og dræbe ham
om Morgenen. Men Davids Hustru Mikal røbede ham
det og sagde: »Hvis du ikke redder dit Liv i Nat, er du
dødsens i Morgen!« 12 Saa hejste Mikal David ned
igennem Vinduet, og han flygtede bort og undslap. 13
Derpaa tog Mikal Husguden, lagde den i Sengen,
bredte et Gedehaarsnet over Hovedet paa den og
dækkede den til med et Tæppe. 14 Da nu Saul sendte
Folk hen for at hente David, sagde hun: »Han er
syg.« 15 Men Saul sendte Sendebudene hen for at se
David, idet han sagde: »Bring ham paa Sengen op til
mig, for at jeg kan dræbe ham!« 16 Da Sendebudene
kom derhen, opdagede de, at det var Husguden, der
laa i Sengen med Gedehaarsnettet over Hovedet.
17 Da sagde Saul til Mikal: »Hvorfor førte du mig
saaledes bag Lyset og hjalp min Fjende bort, saa
han undslap?« Mikal svarede Saul: »Han sagde til
mig: Hjælp mig bort, ellers slaar jeg dig ihjel!« 18
Men David var flygtet og havde bragt sig i Sikkerhed.
Derpaa gik han til Samuel i Rama og fortalte ham alt,
hvad Saul havde gjort imod ham; og han og Samuel
gik hen og tog Ophold i Najot. 19 Da nu Saul fik at
vide, at David var i Najot i Rama, 20 sendte han Folk
ud for at hente David; men da de saa Profetskaren i
profetisk Henrykkelse og Samuel staaende hos dem,
kom Guds Aand over Sauls Sendebud, saa at ogsaa
de faldt i profetisk Henrykkelse. 21 Da Saul hørte det,
sendte han andre Folk af Sted; men ogsaa de faldt i
Henrykkelse. Saa sendte Saul paa ny, tredje Gang,
Folk af Sted; men ogsaa de faldt i Henrykkelse. 22
Da begav han sig selv til Rama, og da han kom til
Cisternen paa Tærskepladsen, som ligger paa den
nøgne Høj, spurgte han: »Hvor er Samuel og David?«
Man svarede: »I Najot i Rama!« 23 Men da han gik
derfra til Najot i Rama, kom Guds Aand ogsaa over
ham, og han gik i Henrykkelse hele Vejen, lige til
han naaede Najot i Rama. 24 Da rev ogsaa han sine
Klæder af sig, og han var i Henrykkelse foran Samuel
og faldt nøgen om og blev liggende saaledes hele
den Dag og den følgende Nat. Derfor hedder det: »Er
ogsaa Saul iblandt Profeterne?«

20 Men David flygtede fra Najot i Rama og kom
til Jonatan og sagde: »Hvad har jeg gjort? Hvad
er min Brøde? Og hvad er min Synd mod din Fader,
siden han staar mig efter Livet?« 2 Han svarede:
»Det være langt fra! Du skal ikke dø! Min Fader
foretager sig jo intet, hverken stort eller smaat, uden
at lade mig det vide; hvorfor skulde min Fader saa
dølge dette for mig? Der er intet om det!« 3 Men
David svarede: »Din Fader ved sikkert, at du har fattet
Godhed for mig, og tænker saa: Det maa Jonatan
ikke faa at vide, at det ikke skal gøre ham ondt; nej,
saa sandt HERREN lever, og saa sandt du lever, der
er kun et Skridt imellem mig og Døden!« 4 Da sagde
Jonatan til David: »Alt, hvad du ønsker, vil jeg gøre
for dig!« 5 David sagde til Jonatan: »I Morgen er det
jo Nymaanedag, og jeg skulde sidde til Bords med
Kongen; men lad mig gaa bort og skjule mig paa
Marken indtil Aften. 6 Hvis din Fader savner mig, saa
sig: David har bedt mig om Lov til at skynde sig til
Betlehem, sin Fødeby, da hele hans Slægt har sit
aarlige Slagtoffer der. 7 Hvis han saa siger: Godt!
er der ingen Fare for din Træl; men bliver han vred,
saa vid, at han vil min Ulykke. 8 Vis din Træl den
Godhed, siden du er gaaet i Pagt med din Træl for
HERRENS Aasyn. Men har jeg forbrudt mig, saa
slaa du mig ihjel; thi hvorfor skulde du bringe mig
til din Fader?« 9 Jonatan svarede: »Det være langt
fra! Hvis jeg virkelig kommer under Vejr med, at min
Fader vil din Ulykke, skulde jeg saa ikke lade dig det
vide?« 10 Da sagde David til Jonatan: »Men hvem
skal lade mig det vide, om din Fader giver dig et
haardt Svar?« 11 Jonatan svarede David: »Kom, lad
os gaa ud paa Marken!« Og de gik begge ud paa
Marken. 12 Da sagde Jonatan til David: »HERREN,
Israels Gud, er Vidne: Jeg vil i Morgen ved denne
Tid udforske min Faders Sindelag, og hvis der ingen

Fare er for David, skulde jeg da ikke sende dig Bud
og lade dig det vide? 13 HERREN ramme Jonatan
baade med det ene og det andet: Hvis det er min
Faders bestemte Vilje at bringe Ulykke over dig, vil
jeg lade dig det vide og hjælpe dig bort, saa du kan
fare i Fred. HERREN være med dig, som han har
været med min Fader. 14 Og maatte du saa, hvis
jeg endnu er i Live, maatte du saa vise HERRENS
Godhed imod mig. Men skulde jeg være død, 15 saa
unddrag ingen Sinde min Slægt din Godhed. Og naar
HERREN udrydder hver eneste af Davids Fjender
af Jorden, 16 maatte da Jonatans Navn ikke blive
udryddet, men bestaa sammen med Davids Hus,
og maatte HERREN kræve det af Davids Fjenders
Haand!« 17 Da svor Jonatan paa ny David en Ed,
fordi han elskede ham; thi han elskede ham af hele
sin Sjæl. 18 Da sagde Jonatan til ham: »I Morgen
er det Nymaanedag; da vil du blive savnet, naar din
Plads staar tom; 19 men i Overmorgen vil du blive
savnet endnu mere; gaa saa hen til det Sted, hvor du
holdt dig skjult, den Dag Skændselsdaaden skulde
have fundet Sted, og sæt dig ved Jorddyngen der; 20
i Overmorgen vil jeg saa skyde med Pile der, som
om jeg skød til Maals. 21 Jeg sender saa Drengen
hen for at lede efter Pilen, og hvis jeg da siger til
ham: Pilen ligger her paa denne Side af dig, hent
den! saa kan du komme; thi da staar alt vel til for dig,
og der er ingen Fare, saa sandt HERREN lever. 22
Men siger jeg til den unge Mand: Pilen ligger paa
den anden Side af dig, bedre frem! saa fly, thi da vil
HERREN have dig bort. 23 Men om det, vi to har
aftalt sammen, gælder, at HERREN staar mellem mig
og dig for evigt!« 24 David skjulte sig saa ude paa
Marken. Da Nymaanedagen kom, satte Kongen sig
til Bords for at spise; 25 Kongen sad paa sin vante
Plads, paa Pladsen ved Væggen, medens Jonatan
sad lige overfor og Abner ved Siden af Saul, men
Davids Plads stod tom. 26 Saul sagde intet den Dag,
thi han tænkte: »Der er vel hændet ham noget, saa
han ikke er ren, fordi han endnu ikke har renset sig.«
27 Men da Davids Plads ogsaa stod tom næste Dag,
Dagen efter Nymaanedagen, sagde Saul til sin Søn
Jonatan: »Hvorfor kom Isajs Søn hverken til Maaltidet
i Gaar eller i Dag?« 28 Jonatan svarede Saul: »David
bad mig om Lov til at gaa til Betlehem; 29 han sagde:
Lad mig gaa, thi vor Slægt har Offerfest der i Byen,
og mine Brødre har paalagt mig at komme; hvis du
har Godhed for mig, lad mig saa faa fri, for at jeg kan
besøge mine Slægtninge! Det er Grunden til, at han
ikke er kommet til Kongens Bord!« 30 Da blussede
Sauls Vrede op imod Jonatan, og han sagde til ham;
»Du Søn af en vanartet Kvinde! Ved jeg ikke, at du er
Ven med Isajs Søn til Skam for dig selv og for din
Moders Blusel? 31 Thi saa længe Isajs Søn er i Live
paa Jorden, er hverken du eller dit Kongedømme i
Sikkerhed. Send derfor Bud og hent ham til mig, thi
han er dødsens!« 32 Jonatan svarede sin Fader Saul:
»Hvorfor skal han dræbes? Hvad har han gjort?«
33 Da kastede Saul Spydet efter ham for at ramme
ham. Saa skønnede Jonatan, at det var hans Faders
bestemte Vilje at dræbe David. 34 Og Jonatan rejste
sig fra Bordet i heftig Vrede og spiste intet den anden
Nymaanedag, thi det gjorde ham ondt for David, at
hans Fader havde smædet ham. 35 Næste Morgen
gik Jonatan fulgt af en Dreng ud i Marken, til den Tid
han havde aftalt med David. 36 Derpaa sagde han til
Drengen, han havde med: »Løb hen og led efter den
Pil, jeg skyder af!« Medens Drengen løb, skød han
Pilen af over hans Hoved, 37 og da Drengen naaede
Stedet, hvor Pilen, som Jonatan havde afskudt, laa,
raabte Jonatan til ham: »Pilen ligger jo paa den anden
Side af dig, bedre frem!« 38 Derpaa raabte Jonatan
til Drengen: »Skynd dig alt, hvad du kan, og bliv ikke
staaende!« Saa tog Jonatans Dreng Pilen og bragte
sin Herre den. 39 Og Drengen vidste ikke noget, thi
kun Jonatan og David kendte Sammenhængen. 40
Jonatan gav derpaa sin Dreng Vaabnene og sagde til
ham: »Tag dem med til Byen!« 41 Da Drengen var
gaaet, rejste David sig fra sit Skjul ved Jorddyngen
og faldt til Jorden paa sit Ansigt og bøjede sig ned tre
Gange. Og de kyssede hinanden og græd bitterlig
sammen. 42 Derpaa sagde Jonatan til David: »Far i
Fred! Om det, vi to har tilsvoret hinanden i HERRENS
Navn, gælder, at HERREN staar mellem mig og dig,
mellem mine og dine Efterkommere for evigt!« Saa
brød David op og drog bort, medens Jonatan gik ind i
Byen.

21 David kom derpaa til Præsten Ahimelek i Nob.
Ahimelek kom ængstelig David i Møde og sagde
til ham: »Hvorfor er du alene og har ingen med dig?« 2
David svarede Præsten Ahimelek: »Kongen overdrog
mig et Ærinde og sagde til mig: Ingen maa vide noget
om det Ærinde, jeg sender dig ud i og overdrager
dig! Derfor har jeg sat Folkene Stævne paa et aftalt
Sted. 3 Men hvis du har fem Brød ved Haanden, saa
giv mig dem, eller hvad du har!« 4 Præsten svarede
David: »Jeg har intet almindeligt Brød ved Haanden,
kun helligt Brød; Folkene har da vel holdt sig fra
Kvinder?« 5 David svarede Præsten: »Ja visselig,
vi har været afskaaret fra Omgang med Kvinder i
flere Dage. Da jeg drog ud, var Folkenes Legemer

rene, skønt det var en dagligdags Rejse; hvor meget
mere maa de da i Dag være rene paa Legemet!« 6
Præsten gav ham da det hellige Brød; thi der var ikke
andet Brød der end Skuebrødene, som tages bort fra
deres Plads for HERRENS Aasyn, samtidig med at
der lægges frisk Brød i Stedet. 7 Men den Dag var en
Mand af Sauls Folk lukket inde der for HERRENS
Aasyn, en Edomit ved Navn Doeg, den øverste af
Sauls Hyrder. 8 David spurgte derpaa Ahimelek: »Har
du ikke et Spyd eller et Sværd ved Haanden her? Thi
hverken mit Sværd eller mine andre Vaaben fik jeg
med, da Kongens Ærinde havde Hast.« 9 Præsten
svarede: »Det Sværd, som tilhørte Filisteren Goliat,
ham, som du dræbte i Terebintedalen, er her, hyllet i
en Kappe bag Efoden. Vil du have det, saa tag det!
Thi her er intet andet!« Da sagde David: »Dets Lige
findes ikke; giv mig det!« 10 Derpaa brød David op
og flygtede samme Dag for Saul, og han kom til Kong
Akisj af Gat. 11 Men Akisj's Folk sagde til ham: »Er
det ikke David, Landets Konge, er det ikke ham, om
hvem man sang under Dans: Saul slog sine Tusinder,
men David sine Titusinder!« 12 Disse Ord gav David
Agt paa, og han grebes af stor Frygt for Kong Akisj af
Gat; 13 derfor lod han afsindig overfor dem og rasede
imellem Hænderne paa dem, idet han trommede paa
Portfløjene og lod sit Spyt flyde ned i Skægget. 14 Da
sagde Akisj til sine Folk: »I kan da se, at Manden er
gal; hvorfor bringer I ham til mig? 15 Har jeg ikke gale
Mennesker nok, siden I bringer mig ham til at plage
mig med sin Galskab? Skal han komme i mit Hus?«

22 Derpaa drog David bort derfra og Redde sig ind
i Adullams Hule. Da hans Brødre og hele hans
Faders Hus fik det at vide, kom de derned til ham. 2
Og alle Slags Mennesker, som var i Nød, flokkede
sig om ham, forgældede Mennesker og Folk, som
var bitre i Hu, og han blev deres Høvding. Henved
400 Mand sluttede sig til ham. 3 Derfra drog David
til Mizpe i Moab og sagde til Moabiternes Konge:
»Lad min Fader og min Moder bo hos eder, indtil jeg
faar at vide, hvad Gud har for med mig!« 4 Han lod
dem da tage Ophold hos Moabiternes Konge, og de
boede hos ham, al den Tid David var i Klippeborgen.
5 Men Profeten Gad sagde til David: »Du skal ikke
blive i Klippeborgen; bryd op og drag til Judas Land!«
Saa drog David til Ja'ar-Heret. 6 Nu kom dette Saul
for Øre, thi David og de Mænd, han havde hos
sig, havde vakt Opmærksomhed. Saul sad engang i
Gibea under Tamarisken paa Højen med sit Spyd
i Haanden, omgivet af alle sine Folk. 7 Da sagde
Saul til sine Folk, som stod hos ham: »Hør dog, I
Benjaminiter! Vil Isajs Søn give eder alle sammen
Marker og Vingaarde eller gøre eder alle til Tusind—
og Hundredførere, 8 siden I alle har sammensvoret
eder imod mig, og ingen lod mig det vide, da min
Søn sluttede Pagt med Isajs Søn? Ingen af eder
havde Medfølelse med mig og lod mig vide, at min
Søn havde faaet min Træl til at optræde som min
Fjende, som han nu gør.« 9 Da tog Edomiten Doeg,
der stod blandt Sauls Folk, Ordet og sagde: »Jeg
saa, at Isajs Søn kom til Ahimelek, Ahitubs Søn, i
Nob, 10 og han raadspurgte HERREN for ham og
gav ham Rejsetæring og Filisteren Goliats Sværd!«
11 Da sendte Kongen Bud og lod Præsten Ahimelek,
Ahitubs Søn, hente tillige med hele hans Fædrenehus,
Præsterne i Nob; og da de alle var kommet til Kongen,
12 sagde Saul: »Hør nu, Ahitubs Søn!« Han svarede:
»Ja, Herre!« 13 Da sagde Saul til ham: »Hvorfor
sammensvor du og Isajs Søn eder imod mig? Du gav
ham jo Brød og Sværd og raadspurgte Gud for ham,
saa at han kunde optræde som min Fjende, som
han nu gør!« 14 Ahimelek svarede Kongen: »Hvem
blandt alle dine Folk er saa betroet som David? Han
er jo Kongens Svigersøn, Øverste for din Livvagt og
højt æret i dit Hus? 15 Er det første Gang, jeg har
raadspurgt Gud for ham? Det være langt fra! Kongen
maa ikke lægge sin Træl eller hele mit Fædrenehus
noget til Last, thi din Træl kendte ikke det mindste til
noget af dette!« 16 Men Kongen sagde: »Du skal
dø, Ahimelek, du og hele dit Fædrenehus!« 17 Og
Kongen sagde til Vagten, som stod hos ham: »Træd
frem og dræb HERRENS Præster; thi de staar ogsaa
i Ledtog med David, og skønt de vidste, at han var
paa Flugt, gav de mig ikke Underretning derom!«
Men Kongens Folk vilde ikke lægge Haand paa
HERRENS Præster. 18 Da sagde Kongen til Doeg:
»Træd du saa frem og stød Præsterne ned!« Da
traadte Edomiten Doeg frem og stødte Præsterne
ned; han dræbte den Dag femogfirsindstyve Mænd,
som bar Efod. 19 Og Nob, Præsternes By, lod Kongen
hugge ned med Sværdet. Mænd og Kvinder, Børn og
diende, Hornkvæg, Æsler og Faar. 20 Kun een af
Ahimeleks, Ahitubs Søns, Sønner ved Navn Ebjatar
undslap og flygtede til David. 21 Og Ebjatar fortalte
David, at Saul havde dræbt HERRENS Præster. 22
Da sagde David til Ebjatar: »Jeg vidste dengang, at
naar Edomiten Doeg var der, vilde han give Saul
Underretning derom! Jeg bærer Skylden for hele dit
Fædrenehus's Død. 23 Bliv hos mig, frygt ikke! Den,
som staar dig efter Livet, staar mig efter Livet, thi du
staar under min Varetægt.«

23 Da fik David at vide, at Filisterne belejrede
Ke'ila og plyndrede Tærskepladserne. **2** Og
David raadspurgte HERREN: »Skal jeg drage hen og
slaa Filisterne der?« HERREN svarede David; »Drag
hen og slaa Filisterne og befri Ke'ila!« **3** Men Davids
Mænd sagde til ham: »Se, vi lever i stadig Frygt her i
Juda; kan der saa være Tale om, at vi skal drage til
Ke'ila mod Filisternes Slagrækker?« **4** Da raadspurgte
David paa ny HERREN, og HERREN svarede ham:
»Drag ned til Ke'ila, thi jeg giver Filisterne i din
Haand!« **5** David og hans Mænd drog da til Ke'ila,
angreb Filisterne, bortførte deres Kvæg og tilføjede
dem et stort Nederlag. Saaledes befriede David
Ke'ilas Indbyggere. **6** Dengang Ebjatar, Ahimeleks
Søn, flygtede til David — han drog med David ned til
Ke'ila — havde han Efoden med. **7** Da Saul fik at
vide, at David var kommet til Ke'ila, sagde han: »Gud
har givet ham i min Haand! Thi han lukkede sig selv
inde, da han gik ind i en By med Porte og Slaaer.«
8 Derfor stævnede Saul hele Folket sammen for at
drage ned til Ke'ila og omringe David og hans Mænd.
9 Da David hørte, at Saul pønsede paa ondt imod
ham, sagde han til Præsten Ebjatar: »Bring Efoden
hid!« **10** Derpaa sagde David: »HERRE, Israels Gud!
Din Tjener har hørt, at Saul har i Sinde at gaa mod
Ke'ila og ødelægge Byen for min Skyld. **11** Vil Folkene
i Ke'ila overgive mig i Sauls Haand? Vil Saul drage
herned, som din Tjener har hørt? HERRE, Israels
Gud, kundgør din Tjener det!« HERREN svarede: »Ja,
han vil!« **12** Saa spurgte David: »Vil Folkene i Ke'ila
overgive mig og mine Mænd til Saul?« HERREN
svarede: »Ja, de vil!« **13** Da brød David op med sine
Mænd, henved 600 i Tal, og de drog bort fra Ke'ila
og flakkede om fra Sted til Sted. Men da Saul fik
at vide, at David var sluppet bort fra Ke'ila, opgav
han sit Togt. **14** Nu opholdt David sig i Ørkenen paa
Klippehøjderne og i Bjergene i Zifs Ørken. Og Saul
efterstræbte ham hele Tiden, men Gud gav ham ikke
i hans Haand. **15** Og David saa, at Saul var draget
ud for at staa ham efter Livet. Medens David var i
Horesj i Zifs Ørken, **16** begav Sauls Søn Jonatan sig
til David i Horesj og styrkede hans Kraft i Gud, **17** idet
han sagde til ham: »Frygt ikke! Min Fader Sauls Arm
skal ikke naa dig. Du bliver Konge over Israel og jeg
den næste efter dig; det ved min Fader Saul ogsaa!«
18 Derpaa indgik de to en Pagt for HERRENS Aasyn,
og David blev i Horesj, medens Jonatan drog hjem.
19 Men nogle Zifiter gik op til Saul i Gibea og sagde:
»David holder sig skjult hos os paa Klippehøjderne
ved Horesj i Gibeat-Hakila sønden for Jesjimon. **20**
Saa kom nu herned, Konge, som du længe har
ønsket; det skal da være vor Sag at overgive ham til
Kongen!« **21** Saul svarede: »HERREN velsigne eder,
fordi I har Medfølelse med mig! **22** Gaa nu hen og pas
fremdeles paa og opspor, hvor han kommer hen paa
sin ilsomme Færd; thi man har sagt mig, at han er
meget snu. **23** Opspor alle de Skjulesteder, hvor han
gemmer sig, og vend tilbage til mig med paalidelig
Underretning; saa vil jeg følge med eder, og hvis han
er i Landet, skal jeg opsøge ham iblandt alle Judas
Tusinder!« **24** Da brød de op og drog forud for Saul til
Zif. Men David var dengang med sine Mænd i Maons
Ørken i Lavningen sønden for Jesjimon. **25** Saa drog
Saul og hans Mænd ud for at opsøge ham, og da
David kom under Vejr dermed, drog han ned til den
Klippe, som ligger i Maons Ørken; men da det kom
Saul for Øre, fulgte han efter David i Maons Ørken.
26 Saul gik med sine Mænd paa den ene Side af
Bjerget, medens David med sine Mænd var paa den
anden, og David fik travlt med at slippe bort fra Saul.
Men som Saul og hans Mænd var ved at omringe og
gribe David og hans Mænd, **27** kom der et Sendebud
og sagde til Saul: »Skynd dig og kom! Filisterne har
gjort Indfald i Landet!« **28** Saul opgav da at forfølge
David og drog mod Filisterne. Derfor kalder man det
Sted Malekots Klippe. **29** Derpaa drog David op til
Klippehøjderne ved En-Gedi og opholdt sig der.

24 Da Saul kom tilbage fra Forfølgelsen af
Filisterne, blev det meldt ham, at David var i En-
Gedis Ørken. **2** Saa tog Saul 3000 Krigere, udsøgte af
hele Israel, og drog ud for at søge efter David og hans
Mænd østen for Stenbukkeklipperne. **3** Og han kom
til Faarefoldene ved Vejen. Der var en Hule, og Saul
gik derind for at tildække sine Fødder. Men David og
hans Mænd laa inderst i Hulen. **4** Da sagde Davids
Mænd til ham: »Se, nu er den Dag kommet, HERREN
havde for Øje, da han sagde til dig: Se, jeg giver
din Fjende i din Haand, saa du kan gøre med ham,
hvad du finder for godt!« **5** Men han svarede sine
Mænd: »HERREN lade det være langt fra mig! Slig
en Gerning gør jeg ikke mod min Herre, jeg lægger
ikke Haand paa HERRENS Salvede; thi HERRENS
Salvede er han!« Og David satte sine Mænd strengt i
Rette og tillod dem ikke at overfalde Saul. **6** Da stod
David op og skar ubemærket Fligen af Sauls Kappe.
Men bagefter slog Samvittigheden David, fordi han
havde skaaret Sauls Kappeflig af. **7** Da nu Saul rejste
sig og forlod Hulen for at drage videre, **8** stod David
op bagefter, gik ud af Hulen og raabte efter Saul:
»Herre Konge!« Og da Saul saa sig tilbage, kastede
David sig ned med Ansigtet mod Jorden og bøjede

sig for ham. 9 Og David sagde til Saul: »Hvorfor lytter
du til, hvad Folk siger: Se, David har ondt i Sinde
imod dig? 10 I Dag har du dog med egne Øjne set, at
HERREN gav dig i min Haand inde i Hulen; og dog
vilde jeg ikke dræbe dig, men skaanede dig og sagde:
Jeg vil ikke lægge Haand paa min Herre, thi han er
HERRENS Salvede! 11 Og se, Fader, se, her har jeg
Fligen af din Kappe i min Haand! Naar jeg skar din
Kappeflig af og ikke dræbte dig, saa indse dog, at jeg
ikke har haft noget ondt eller nogen Forbrydelse i
Sinde eller har forsyndet mig imod dig, skønt du lurer
paa mig for at tage mit Liv. 12 HERREN skal dømme
mig og dig imellem, og HERREN skal give mig Hævn
over dig; men min Haand skal ikke være imod dig! 13
Som det gamle Ord siger: Fra de gudløse kommer
Gudløshed! Men min Haand skal ikke være imod
dig. 14 Hvem er det, Israels Konge er draget ud efter,
hvem er det, du forfølger? En død Hund, en Loppe!
15 Men HERREN skal være Dommer og dømme mig
og dig imellem; han skal se til og føre min Sag og
skaffe mig Ret over for dig!« 16 Da David havde talt
disse Ord til Saul, sagde Saul: »Er det din Røst, min
Søn David?« Og Saul brast i Graad 17 og sagde
til David: »Du er retfærdigere end jeg; thi du har
gjort mig godt, medens jeg har gjort dig ondt, 18 og
du har i Dag vist mig stor Godhed, siden du ikke
dræbte mig, da HERREN gav mig i din Haand. 19
Hvem træffer vel sin Fjende og lader ham gaa i Fred?
HERREN gengælde dig det gode, du har øvet imod
mig i Dag! 20 Se, jeg ved, at du bliver Konge, og
at Kongedømmet over Israel skal blive i din Haand;
21 saa tilsværg mig nu ved HERREN, at du ikke vil
udrydde mine Efterkommere efter mig eller udslette
mit Navn af mit Fædrenehus!« 22 Det tilsvor David
Saul, hvorefter Saul drog hjem, medens David og
hans Mænd gik op i Klippeborgen.

25 Da Samuel var død, samledes hele Israel og
holdt Klage over ham; og man jordede ham i
hans Hjem i Rama. Derpaa brød David op og drog
ned til Maons Ørken. 2 I Maon boede en Mand, som
havde sin Bedrift i Karmel; denne Mand var hovedrig,
han havde 3000 faar og 1000 Geder; og han var
netop i Karmel til Faareklipning. 3 Manden hed Nabal,
hans Hustru Abigajil; hun var en klog og smuk Kvinde,
medens Manden var haard og ond. Han var Kalebit.
4 Da David ude i Ørkenen hørte, at Nabal havde
Faareklipning, 5 sendte han ti af sine Folk af Sted og
sagde til dem: »Gaa op til Karmel, og naar I kommer
til Nabal, saa hils ham fra mig 6 og sig til min Broder:
Fred være med dig, Fred være med dit Hus, og Fred
være med alt, hvad dit er! 7 Jeg har hørt, at du har
Faareklipning. Nu har dine Hyrder opholdt sig hos os;
vi har ikke fornærmet dem, og de har intet mistet, i al
den Tid de har været i Karmel; 8 spørg kun dine Folk,
saa skal de fortælle dig det. Fat Godhed for Folkene!
Vi kommer jo til en Festdag; giv dine Trælle og din
Søn David, hvad du vil unde os!« 9 Davids Folk kom
hen og sagde alt dette til Nabal fra David og biede
saa paa Svar. 10 Men Nabal svarede Davids Folk:
»Hvem er David, hvem er Isajs Søn? Nu til Dags er
der saa mange Trælle, der løber fra deres Herre. 11
Skulde jeg tage mit Brød, min Vin og mit Slagtekvæg,
som jeg har slagtet til mine Faareklippere, og give
det til Mænd, jeg ikke ved, hvor er fra?« 12 Saa
begav Davids Folk sig paa Hjemvejen, og da de
kom tilbage, fortalte de ham det hele: 13 Da sagde
David til sine Folk: »Spænd alle eders Sværd ved
Lænd!« Da spændte de alle deres Sværd om, ogsaa
David. Og henved 400 Mand fulgte David, medens
200 blev ved Trosset. 14 Men en af Folkene fortalte
Nabals Hustru Abigajil det og sagde: »David sendte
Bud fra Ørkenen for at hilse paa vor Herre; men han
overfusede dem, 15 skønt de Mænd har været meget
gode mod os og ikke fornærmet os, og vi har intet
mistet, i al den Tid vi færdedes sammen med dem, da
vi var ude i Marken. 16 De var en Mur om os baade
Nat og Dag, i al den Tid vi vogtede Smaakvæget i
Nærheden af dem. 17 Se nu til, hvad du vil gøre,
thi Ulykken hænger over Hovedet paa vor Herre og
hele hans Hus; han selv er jo en Usling, man ikke
kan tale med!« 18 Saa gik Abigajil straks hen og tog
200 Brød, to Dunke Vin, fem tillavede Faar, fem Sea
ristet Korn, 100 Rosinkager og 200 Figenkager, lagde
det paa Æslerne 19 og sagde til sine Karle: »Gaa
i Forvejen, jeg kommer bagefter!« Men sin Mand
Nabal sagde hun intet derom. 20 Som hun nu paa sit
Æsel red ned ad Vejen i Skjul af Bjerget, kom David
og hans Mænd ned imod hende, saa hun mødte
dem. 21 Men David havde sagt: »Det er slet ingen
Nytte til, at jeg i Ørkenen har værnet om alt, hvad
den Mand ejede, saa intet deraf gik tabt; han har
gengældt mig godt med ondt. 22 Gud ramme David
baade med det ene og det andet, om jeg levner noget
mandligt Væsen af alt, hvad hans er, til Morgenens
Frembrud!« 23 Da Abigajil fik Øje paa David, sprang
hun straks af Æselet og kastede sig ned for David
paa sit Ansigt, bøjede sig til Jorden, 24 faldt ned for
hans Fødder og sagde: »Skylden er min, Herre! Lad
din Trælkvinde tale til dig og hør din Trælkvindes
Ord! 25 Min Herre maa ikke regne med den Usling til
Nabal! Han svarer til sit Navn; Nabal hedder han, og

fuld af Daarskab er han; men jeg, din Trælkvinde,
saa ikke min Herres Folk, som du sendte hid. 26
Men nu, min Herre, saa sandt HERREN lever, og
saa sandt du lever, du, hvem HERREN har holdt fra
at paadrage dig Blodskyld og tage dig selv til Rette:
Maatte det gaa dine Fjender og dem, som pønser
paa ondt mod min Herre, som Nabal! 27 Lad nu
Folkene, som følger min Herre, faa denne Gave, som
din Trælkvinde bringer min Herre. 28 Tilgiv dog din
Trælkvinde hendes Brøde; thi HERREN vil visselig
bygge min Herre et Hus, som skal staa, eftersom
min Herre fører HERRENS Krige, og der ikke har
været noget ondt at finde hos dig, saa længe du har
levet. 29 Og skulde nogen rejse sig for at forfølge
dig og staa dig efter Livet, maatte da min Herres Liv
være bundet i de levendes Knippe hos HERREN din
Gud; men dine Fjenders Liv slynge han bort med
Slyngeskaalen! 30 Naar HERREN saa for min Herre
opfylder alt det gode, han lovede dig, og sætter dig til
Fyrste over Israel, 31 da faar du ikke dette at bebrejde
dig selv, og min Herre faar ikke Samvittighedsnag af,
at han uden Grund udgød Blod, og at min Herre tog
sig selv til Rette. Og naar HERREN gør vel imod min
Herre, kom da din Trælkvinde i Hu!« 32 Da sagde
David til Abigajil: »Priset være HERREN, Israels Gud,
som i Dag sendte mig dig i Møde, 33 priset være din
Klogskab, og priset være du selv, som i bag holdt
mig fra at paadrage mig Blodskyld og tage mig selv
til Rette! 34 Men saa sandt HERREN, Israels Gud,
lever, som holdt mig fra at gøre dig Men: Hvis du
ikke var ilet mig i Møde, var ikke et mandligt Væsen
levnet Nabal til i Morgen!« 35 Og David modtog
af hende, hvad hun havde bragt ham, og sagde til
hende: »Gaa op til dit Hus i Fred! Jeg har laant dig
Øre og opfyldt dit Ønske.« 36 Da Abigajil kom hjem til
Nabal, holdt han netop i sit Hus et Gæstebud som
en Konges; og da han var glad og stærkt beruset,
sagde hun ham ikke det mindste, før det dagedes. 37
Men om Morgenen, da Nabals Rus var ovre, fortalte
hans Hustru ham Sagen. Da lammedes Hjertet i
hans Bryst, og han blev som Sten; 38 og en halv
Snes Dage efter slog HERREN Nabal, saa han døde.
39 Da David fik at vide, at Nabal var død, sagde
han: »Lovet være HERREN, som har hævnet den
Krænkelse, Nabal tilføjede mig, og holdt sin Tjener
fra at gøre ondt; HERREN har ladet Nabals Ondskab
falde tilbage paa hans eget Hoved!« Derpaa sendte
David Bud og bejlede til Abigajil. 40 Og da Davids
Trælle kom til Abigajil i Karmel, talte de saaledes
til hende: »David har sendt os til dig for at bejle til
dig!« 41 Da rejste hun sig, bøjede sig med Ansigtet
mod Jorden og sagde: »Din Tjenerinde er rede til at
blive min Herres Trælkvinde og tvætte hans Trælles
Fødder!« 42 Saa stod Abigajil hastigt op og satte sig
paa sit Æsel, og hendes fem Piger ledsagede hende;
og hun fulgte med Davids Sendebud og blev hans
Hustru. 43 Desuden havde David ægtet Ahinoam fra
Jizre'el. Saaledes blev de begge to hans Hustruer.
44 Men Saul gav sin Datter Mikal, Davids Hustru, til
Palti, Lajisj's Søn, fra Gallim.

26 Zifiterne kom til Saul i Gibea og sagde: »Mon
ikke David holder sig skjult i Gibeat-Hakila over
for Jesjimon!« 2 Da brød Saul op og drog ned til
Zifs Ørken med 3000 udsøgte Mænd af Israel for at
søge efter David i Zifs Ørken; 3 og han slog Lejr i
Gibeat-Hakila østen for Jesjimon ved Vejen, medens
David opholdt sig i Ørkenen. Da David erfarede, at
Saul var draget ind i Ørkenen for at forfølge ham,
4 udsendte han Spejdere og fik at vide, at Saul var
kommet til Nakon. 5 Da stod David op og begav sig
til det Sted, hvor Saul havde lejret sig, og David fik
Øje paa det Sted, hvor Saul og hans Hærfører Abner,
Ners Søn, laa; det var i Vognborgen, Saul laa, og
hans Folk var lejret rundt om ham. 6 Og David tog
til Orde og sagde til Hetiten Ahimelek og til Joabs
Broder Abisjaj, Zerujas Søn: »Hvem vil følge mig
ned til Saul i Lejren?« Abisjaj svarede: »Det vil jeg!«
7 Saa kom David og Abisjaj om Natten til Hæren,
og se, Saul laa og sov i Vognborgen med sit Spyd
stukket i Jorden ved sit Hovedgærde, medens Abner
og Krigerne laa rundt om ham. 8 Da sagde Abisjaj til
David: »Gud har i Dag givet din Fjende i din Haand!
Lad mig nagle ham til Jorden med hans Spyd, saa
jeg ikke skal behøve at gøre det om!« 9 Men David
svarede Abisjaj: »Gør ham ikke noget ondt! Thi hvem
lægger ustraffet Haand paa HERRENS Salvede?« 10
Og David sagde endvidere: »Nej, saa sandt HERREN
lever, HERREN selv vil ramme ham; hans Time
kommer, eller han vil blive revet bort, naar han drager
i Krigen. 11 HERREN lade det være langt fra mig at
lægge Haand paa HERRENS Salvede! Men tag nu
Spydet ved hans Hovedgærde og Vandkrukken, og
lad os saa gaa vor Vej!« 12 Saa tog David Spydet
og Vandkrukken fra Sauls Hovedgærde, og de gik
deres Vej, uden at nogen saa eller mærkede det
eller vaagnede; thi de sov alle, eftersom en tung
Søvn fra HERREN var faldet over dem. 13 Derpaa
gik David over paa den anden Side og stillede sig
langt borte paa Toppen af Bjerget, saa at der var
langt imellem dem. 14 Saa raabte han til Krigerne og
Abner, Ners Søn: »Svarer du ikke, Abner?« Abner

svarede: »Hvem er det, som kalder paa Kongen?«
15 David sagde til Abner: »Er du ikke en Mand? Og
hvem er din Lige i Israel? Hvorfor vogtede du da ikke
din Herre Kongen? Thi en af Krigerne kom for at gøre
din Herre Kongen Men. 16 Der har du ikke baaret dig
vel ad! Saa sandt HERREN lever: I er dødsens, I,
som ikke vogtede eders Herre, HERRENS Salvede!
Se nu efter: Hvor er Kongens Spyd og Vandkrukken,
som stod ved hans Hovedgærde?« 17 Da kendte
Saul Davids Røst, og han sagde: »Er det din Røst,
min Søn David?« David svarede: »Ja, Herre Konge!«
18 Og han føjede til: »Hvorfor forfølger min Herre dog
sin Træl? Hvad har jeg gjort, og hvad ondt har jeg
øvet? 19 Maatte min Herre Kongen nu høre sin Træls
Ord! Hvis det er HERREN, der har ægget dig imod
mig, saa lad ham faa Duften af en Offergave. Men er
det Mennesker, da være de forbandet for HERRENS
Aasyn, fordi de nu har drevet mig bort, saa at jeg
er udelukket fra HERRENS Arvelod, og fordi de har
sagt til mig: Gaa bort og dyrk fremmede Guder! 20
Nu beder jeg: Lad ikke mit Blod væde Jorden fjernt
fra HERRENS Aasyn! Israels Konge er jo draget ud
for at staa mig efter Livet, som naar Ørnen jager en
Agerhøne paa Bjergene!« 21 Da sagde Saul: »Jeg
har syndet; kom tilbage, min Søn David! Thi jeg vil
ikke mer gøre dig noget ondt, eftersom mit Liv i Dag
var dyrebart i dine Øjne. Se, jeg har handlet som en
Daare og gjort mig skyldig i en saare stor Vildfarelse!«
22 David svarede: »Se, her er Kongens Spyd; lad en
af Folkene komme herover og hente det. 23 Men
HERREN vil gengælde enhver hans Retfærdighed og
Troskab; HERREN gav dig i Dag i min Haand, men
jeg vilde ikke lægge Haand paa HERRENS Salvede!
24 Men som dit Liv i Dag var agtet højt i mine Øjne,
maatte saaledes mit Liv være agtet højt i HERRENS
Øjne, saa at han frier mig fra al Nød!« 25 Da sagde
Saul til David: »Velsignet være du, min Søn David!
For dig lykkes alt, hvad du tager dig for!« Derpaa gik
David sin Vej, og Saul vendte tilbage til sit Hjem.

27 Men David sagde til sig selv: »Jeg falder dog
en skønne Dag for Sauls Haand. Jeg har ingen
anden udvej end at søge Tilflugt i Filisternes Land;
saa opgiver Saul at søge efter mig nogetsteds i
Israels Land, og jeg er uden for hans Rækkevidde!«
2 David brød da op og drog med sine 600 Mænd
over til Maoks Søn, Kong Akisj af Gat; 3 og David
boede hos Akisj i Gat tillige med sine Mænd, som
havde deres Familier med, ligesom David havde sine
to Hustruer med, Ahinoam fra Jizre'el og Abigajil,
Karmeliten Nabals Hustru. 4 Da Saul fik at vide, at
David var flygtet til Gat, holdt han op at søge efter
ham. 5 Men David sagde til Akisj: »Hvis jeg har fundet
Naade for dine Øjne, lad mig saa faa et Sted at bo i
en af Byerne ude i Landet, thi hvorfor skal din Træl bo
hos dig i Hovedstaden?« 6 Akisj lod ham da med det
samme faa Ziklag; og derfor tilhører Ziklag endnu den
Dag i Dag Judas Konger. 7 Den Tid, David boede i
Filisternes Land, udgjorde et Aar og fire Maaneder.
8 Og David og hans Mænd drog op og plyndrede
hos Gesjuriterne, Gizriterne og Amalekiterne; thi de
boede i Landet fra Telam hen imod Sjur og hen til
Ægypten; 9 og naar David plyndrede Landet, lod
han hverken Mænd eller Kvinder blive i Live, men
Smaakvæg, Hornkvæg, Æsler, Kameler og Klæder
tog han med; naar han saa vendte tilbage og kom til
Akisj, 10 og han spurgte: »Hvor hærgede I denne
Gang?« svarede David: »Idet judæiske Sydland!«
eller: »I det jerame'elitiske Sydland!« eller: »I det
kenitiske Sydland!« 11 David lod ingen Mand eller
Kvinde blive i Live for ikke at maatte tage dem med til
Gat; thi han tænkte: »De kunde røbe os og sige: Det
og det har David gjort!« Saaledes bar han sig ad, al
den Tid han opholdt sig i Filisternes Land. 12 Derfor
fik Akisj Tillid til David, idet han tænkte: »Han har
gjort sig grundig forhadt hos sit Folk Israel; han vil
tjene mig for stedse!«

28 Paa den Tid samlede Filisterne deres Hær til
Kamp for at angribe Israel. Da sagde Akisj til
David: »Det maa du vide, at du og dine Mænd skal
følge med mig i Hæren!« 2 David svarede Akisj:
»Godt, saa skal du ogsaa faa at se, hvad din Træl kan
udrette!« Da sagde Akisj til David: »Godt, saa sætter
jeg dig til hele Tiden at vogte mit Liv!« 3 Samuel var
død, og hele Israel havde holdt Klage over ham, og
han var blevet jordet i Rama, hans By. Og Saul havde
udryddet Dødemanerne og Besværgerne af Landet.
4 Imidlertid samlede Filisterne sig og kom og slog
Lejr i Sjunem, og Saul samlede hele Israel, og de
slog Lejr paa Gilboa. 5 Da Saul saa Filisternes Hær,
grebes han af Frygt og blev saare forfærdet. 6 Da
raadspurgte Saul HERREN; men HERREN svarede
ham ikke, hverken ved Drømme eller ved Urim eller
ved Profeterne. 7 Saul sagde derfor til sine Folk:
»Opsøg mig en Kvinde, som kan mane; saa vil jeg
gaa til hende og raadspørge hende!« Hans Folk
svarede ham: »I En-Dor er der en Kvinde, som kan
mane!« 8 Da gjorde Saul sig ukendelig og tog andre
Klæder paa og gav sig paa Vej, fulgt af to Mænd. Da
de om Natten kom til Kvinden, sagde han: »Spaa
mig ved en Genfærdsaand og man mig den, jeg

siger dig, frem!« 9 Kvinden svarede ham: »Du ved
jo, hvad Saul har gjort, hvorledes han har udryddet
Dødemanerne og Besværgerne af Landet. Hvorfor vil
du da lægge Snare for mit Liv og volde min Død?«
10 Da tilsvor Saul hende ved HERREN: »Saa sandt
HERREN lever, skal intet lægges dig til Last i denne
Sag!« 11 Saa sagde Kvinden: »Hvem skal jeg da
mane dig frem?« Han svarede: »Man mig Samuel
frem!« 12 Kvinden saa da Samuel og udstødte et højt
Skrig; og Kvinden sagde til Saul: »Hvorfor har du ført
mig bag Lyset? Du er jo Saul!« 13 Da sagde Kongen
til hende: »Frygt ikke! Men hvad ser du?« Kvinden
svarede Saul: »Jeg ser en Aand stige op af Jorden!«
14 Han sagde atter til hende: »Hvorledes ser han ud?«
Hun svarede: »En gammel Mand stiger op, hyllet i en
Kappe!« Da skønnede Saul, at det var Samuel, og
han kastede sig med Ansigtet til Jorden og bøjede
sig. 15 Men Samuel sagde til Saul: »Hvorfor har du
forstyrret min Ro og kaldt mig frem?« Saul svarede:
»Jeg er i stor Vaande; Filisterne angriber mig, og
Gud har forladt mig og svarer mig ikke mere, hverken
ved Profeterne eller ved Drømme. Derfor lod jeg dig
kalde, for at du skal sige mig, hvad jeg skal gribe til.«
16 Da sagde Samuel: »Hvorfor spørger du mig, naar
HERREN har forladt dig og er blevet din Fjende? 17
HERREN har handlet imod dig, som han kundgjorde
ved mig, og HERREN har revet Kongedømmet ud
af din Haand og givet din Medbejler David det. 18
Eftersom du ikke adlød HERREN og ikke lod hans
glødende Vrede ramme Amalek, saa har HERREN
nu voldet dig dette; 19 HERREN vil ogsaa give Israel
i Filisternes Haand sammen med dig! I Morgen skal
baade du og dine Sønner falde; ogsaa Israels Hær vil
HERREN give i Filisternes Haand!« 20 Da faldt Saul
bestyrtet til Jorden, saa lang han var, rædselsslagen
over Samuels Ord; han var ogsaa ganske afkræftet,
da han Døgnet igennem intet havde spist. 21 Kvinden
kom nu hen til Saul, og da hun saa, at han var
ude af sig selv af Skræk, sagde hun til ham: »Se,
din Trælkvinde adlød dig; jeg satte mit Liv paa Spil
og adlød de Ord, du talte til mig. 22 Saa adlyd du
nu ogsaa din Trælkvinde; lad mig sætte et Stykke
Brød frem for dig; spis det, for at du kan være ved
Kræfter, naar du gaar bort!« 23 Men han værgede
sig og sagde: »Jeg kan ikke spise!« Men da baade
hans Mænd og Kvinden nødte ham, gav han efter
for dem, rejste sig fra Jorden og satte sig paa Lejet.
24 Kvinden havde en Fedekalv i Huset, den skyndte
hun sig at slagte; derpaa tog hun Mel, ældtede det og
bagte usyret Brød deraf. 25 Saa satte hun det frem
for Saul og hans Mænd; og da de havde spist, stod
de op og gik bort samme Nat.

29 Filisterne samlede hele deres Hær i Afek,
medens Israel havde slaaet lejr om Kilden ved
Jizre'el. 2 Og Filisternes Fyrster rykkede frem med
deres Hundreder og Tusinder, og sidst kom David
og hans Mænd sammen med Akisj. 3 Da sagde
Filisternes Høvdinger: »Hvad skal de Hebræere her?«
Akisj svarede: »Det er jo David, Kong Saul af Israels
Tjener, som nu allerede har været hos mig et Par
Aar, og jeg har ikke opdaget noget mistænkeligt hos
ham, siden han gik over til mig.« 4 Men Filisternes
Høvdinger blev vrede paa ham og sagde: »Send
den Mand tilbage til det Sted, du har anvist ham.
Han maa ikke drage i Kamp med os, for at han ikke
skal vende sig imod os under Slaget; thi hvorledes
kan denne Mand bedre vinde sin Herres Gunst end
med disse Mænds Hoveder? 5 Det var jo David, om
hvem man sang under Dans: Saul slog sine Tusinder,
men David sine Titusinder!« 6 Da lod Akisj David
kalde og sagde til ham: »Saa sandt HERREN lever:
Du er redelig, og jeg er vel tilfreds med, at du gaar
ud og ind hos mig i Lejren, thi jeg har ikke opdaget
noget mistænkeligt hos dig, siden du kom til mig;
men Fyrsterne er ikke glade for dig. 7 Vend nu derfor
tilbage og gaa bort i Fred, for at du ikke skal gøre
noget, som mishager Filisternes Fyrster!« 8 Da sagde
David til Akisj: »Hvad har jeg gjort, og hvad har du
opdaget hos din Træl, fra den Dag jeg traadte i din
Tjeneste, siden jeg ikke maa drage hen og kæmpe
mod min Herre Kongens Fjender?« 9 Akisj svarede
David: »Du ved, at du er mig kær som en Guds
Engel, men Filisternes Høvdinger siger: Han maa
ikke drage med os i Kampen! 10 Gør dig derfor rede i
Morgen tidlig tillige med din Herres Folk, som har
fulgt dig, og gaa til det Sted, jeg har anvist eder; tænk
ikke ilde om mig, thi du er mig kær; gør eder rede i
Morgen tidlig og drag af Sted, saa snart det bliver
lyst!« 11 David og hans Mænd begav sig da tidligt
næste Morgen paa Hjemvejen til Filisternes Land,
medens Filisterne drog op til Jizre'el.

30 Da David og hans Mænd Tredjedagen efter kom
til Ziklag, var Amalekiterne faldet ind i Sydlandet
og Ziklag, og de havde indtaget Ziklag og stukket
det i Brand; 2 Kvinderne og alle, som var der, smaa
og store, havde de taget til Fange; de havde ingen
dræbt, men ført dem med sig, da de drog bort. 3 Da
David og hans Mænd kom til Byen, se, da var den
nedbrændt og deres Hustruer, Sønner og Døtre taget
til Fange. 4 Da brast David og hans Krigere i lydelig

Graad, og de græd, til de ikke kunde mere. 5 Ogsaa
Davids to Hustruer Ahinoam fra Jizre'el og Abigajil,
Karmeliten Nabals Hustru, var taget til Fange. 6 Og
David kom i stor Vaande, thi Folkene tænkte paa at
stene ham, da de alle græmmede sig over deres
Sønner eller Døtre. Men David søgte Styrke hos
HERREN sin Gud; 7 og David sagde til Præsten
Ebjatar, Ahimeleks Søn: »Bring mig Efoden hid!« Og
Ebjatar bragte David den. 8 Da raadspurgte David
HERREN: »Skal jeg sætte efter denne Røverskare?
Kan jeg indhente den?« Han svarede: »Sæt efter den;
thi du skal indhente den og bringe Redning!« 9 Saa
drog David af Sted med de 600 Mand, som var hos
ham, og de kom til Besorbækken, hvor de, som skulde
lades tilbage, blev staaende; 10 men David begyndte
Forfølgelsen med 400 Mand, medens 200 Mand, som
var for udmattede til at gaa over Besorbækken, blev
tilbage. 11 Og de fandt en Ægypter liggende paa
Marken; ham tog de med til David og gav ham Brød
at spise og Vand at drikke; 12 desuden gav de ham
en Figenkage og to Rosinkager. Da han havde spist,
kom han til Kræfter; thi han havde hverken spist eller
drukket i hele tre Døgn. 13 David spurgte ham da:
»Hvem tilhører du, og hvor er du fra?« Han svarede:
»Jeg er en ung Ægypter, Træl hos en Amalekit; min
Herre efterlod mig her, da jeg for tre Dage siden
blev syg. 14 Vi gjorde Indfald i det kretiske Sydland,
i Judas Omraade og i Kalebs Sydland, og Ziklag
stak vi i Brand.« 15 Da sagde David til ham: »Vil du
vise mig Vej til denne Røverskare?« Han svarede:
»Tilsværg mig ved Gud, at du hverken vil dræbe mig
eller udlevere mig til min Herre, saa vil jeg vise dig
Vej til den!« 16 Saa viste han dem Vej, og de traf
dem spredte rundt om i hele Egnen i Færd med at
spise og drikke og holde Fest paa hele det store
Bytte, de havde taget fra Filisterlandet og Judas
Land. 17 David huggede dem da ned fra Dæmring til
Aften; og ingen af dem undslap undtagen 400 unge
Mænd, som svang sig paa Kamelerne og flygtede.
18 Og David reddede alt, hvad Amalekiterne havde
røvet, ogsaa sine to Hustruer. 19 Og der savnedes
intet, hverken smaat eller stort, hverken Byttet eller
Sønnerne og Døtrene eller noget af, hvad de havde
taget med; det hele bragte David tilbage. 20 Da tog de
alt Smaakvæget og Hornkvæget og drev det hen for
David og sagde: »Her er Davids Bytte!« 21 Da David
kom til de 200 Mand, som havde været for udmattede
til at følge ham, og som han havde ladet blive ved
Besorbækken, gik de David og hans Folk i Møde, og
David gik hen til Folkene og hilste paa dem. 22 Men
alle ildesindede Niddinger blandt dem, som havde
fulgt David, tog til Orde og sagde: »De fulgte os ikke,
derfor vil vi intet give dem af Byttet, vi har reddet; kun
deres Hustruer og Børn maa de tage med hjem!«
23 David sagde: »Saaledes maa I ikke gøre, nu da
HERREN har været gavmild imod os og skærmet os
og givet Røverskaren, som overfaldt os, i vor Haand.
24 Hvem er der vel, som vil følge eder i det? Nej, den,
der drog i Kampen, og den, der blev ved Trosset, skal
have lige Del, de skal dele med hinanden!« 25 Og
derved blev det baade den Dag og siden; han gjorde
det til Lov og Ret i Israel, som det er den Dag i bag.
26 Da David kom til Ziklag, sendte han noget af Byttet
til de Ældste i Juda, som var hans Venner, med det
Bud: »Her er en Gave til eder af Byttet, der er taget
fra HERRENS Fjender!« 27 Det var til dem i Betel, i
Ramot i Sydlandet, i Jattir, 28 dem i Ar'ara, i Sifmot,
i Esjtemoa, 29 i Karmel, i Jerame'eliternes Byer, i
Keniternes Byer, 30 i Horma, i Bor-Asjan, i Atak, 31 i
Hebron, og ligeledes til alle de andre Steder, hvor
David havde færdedes med sine Mænd.

31 Imidlertid angreb Filisterne Israel; og Israels
Mænd flygtede for Filisterne, og de faldne
laa rundt om paa Gilboas Bjerg. 2 Og Filisterne
forfulgte Saul og hans Sønner og dræbte Sauls
Sønner, Jonatan, Abinadab og Malkisjua. 3 Kampen
rasede om Saul, og han blev opdaget af Bueskytterne
og grebes af stor Angst for dem. 4 Da sagde
Saul til sin Vaabendrager: »Drag dit Sværd og
gennembor mig, for at ikke disse uomskaarne skal
komme og gennembore mig og mishandle mig!« Men
Vaabendrageren vilde ikke, thi han gøs tilbage derfor.
Da tog Saul Sværdet og styrtede sig i det; 5 og
da Vaabendrageren saa, at Saul var død, styrtede
ogsaa han sig i sit Sværd og fulgte ham i Døden. 6
Saaledes fulgtes denne Dag Saul, hans tre Sønner,
hans Vaabendrager og alle hans Mænd i Døden.
7 Men da Israels Mænd i Byerne i Dalen og ved
Jordan saa, at Israels Mænd var flygtet, og at Saul
og hans Sønner var faldet, forlod de Byerne og
flygtede, hvorpaa Filisterne kom og besatte dem.
8 Da Filisterne Dagen efter kom for at plyndre de
faldne, fandt de Saul og hans tre Sønner liggende
paa Gilboas Bjerg; 9 de huggede da Hovedet at
ham, afførte ham hans Vaaben og sendte Bud rundt
i Filisternes Land for at bringe deres Afguder og
Folket Glædesbudet. 10 Vaabnene lagde de i Astartes
Tempel, men Kroppen hængte de op paa Bet-Sjans
Mur. 11 Men da Indbyggerne i Jabesj i Gilead hørte,
hvad Filisterne havde gjort ved Saul, 12 brød alle
vaabenføre Mænd op, og efter at have gaaet hele

Natten igennem tog de Sauls og hans Sønners
Kroppe ned fra Bet-Sjans Mur, bragte dem med til
Jabesj og brændte dem der. **13** Saa tog de deres
Ben og jordede dem under Tamarisken i Jabesj og
fastede syv Dage.

2 Samuel

1 Da David efter Sauls Død var vendt tilbage fra
Sejren over Amalek og havde opholdt sig to Dage
i Ziklag, **2** kom der Tredjedagen en Mand fra Hæren,
fra Saul, med sønderrevne Klæder og Jord paa
Hovedet, og da han kom hen til David, kastede han
sig til Jorden og bøjede sig. **3** David spurgte ham:
»Hvor kommer du fra?« Han svarede: »Jeg slap
bort fra Israels Hær!« **4** David sagde da til ham:
»Hvorledes gik det? Fortæl mig det!« Han svarede:
»Folket flygtede fra Kampen, og mange af Folket faldt
og døde; ogsaa Saul og hans Søn Jonatan er døde.«
5 Da sagde David til den unge Mand, som bragte ham
Budet: »Hvoraf ved du, at Saul og hans Søn Jonatan
er døde?« **6** Den unge Mand, der bragte ham Budet,
svarede: »Det traf sig, at jeg var paa Gilboas Bjerg,
og se, Saul stod lænet til sit Spyd, medens Vognene
og Rytterne trængte ham; **7** og da han vendte sig
om, fik han Øje paa mig og kaldte paa mig; og jeg
sagde: Her er jeg! **8** Da spurgte han mig: Hvem er
du? Og jeg svarede: Jeg er en Amalekit! **9** Saa sagde
han til mig: Kom herhen og giv mig Dødsstødet! Thi
Krampen har grebet mig, men jeg lever endnu! **10** Og
jeg traadte hen til ham og gav ham Dødsstødet, thi
jeg saa, at han ikke kunde leve, naar han faldt om.
Saa tog jeg Diademet, han havde paa Hovedet, og et
Armbaand, han bar paa Armen, og dem har jeg med
hid til min Herre.« **11** Da tog David fat i sine Klæder
og sønderrev dem, og ligesaa gjorde alle hans Mænd;
12 og de holdt Klage, græd og fastede til Aften over
Saul og hans Søn Jonatan og HERRENS Folk og
Israels Hus, fordi de var faldet for Sværdet. **13** Derpaa
sagde David til den unge Mand, som havde bragt
ham Budet: »Hvor er du fra?« Han svarede: »Jeg er
Søn af en Amalekit, der bor her som fremmed.« **14**
Da sagde David: »Frygtede du dog ikke for at lægge
Haand paa HERRENS Salvede og dræbe ham!«
15 David kaldte saa paa en af sine Folk og sagde:
»Kom herhen og stød ham ned!« Og han slog ham
ihjel. **16** Men David sagde til ham: »Dit Blod komme
over dit eget Hoved! Thi din egen Mund vidnede
imod dig, da du sagde: Jeg gav HERRENS Salvede
Dødsstødet!« **17** Da sang David denne Klagesang
over Saul og hans Søn Jonatan. **18** Den skal læres af
Judas Sønner; den staar optegnet i de Oprigtiges
Bog. **19** Din Pryd, Israel, ligger dræbt paa dine Høje.
Ak, at dog Heltene faldt! **20** Forkynd det ikke i Gat,
ej lyde der Glædesbud paa Askalons Gader, at ikke
Filisternes Døtre skal fryde sig, de uomskaarnes
Døtre juble! **21** Gilboas Bjerge! Ej falde Dug og Regn
paa eder, I Dødens Vange! Thi Heltenes Skjolde
vanæredes der; Sauls Skjold er ej salvet med Olie. **22**
Uden faldnes Blod, uden Heltes Fedt kom Jonatans
Bue ikke tilbage, Sauls Sværd ikke sejrløst hjem. **23**
Saul og Jonatan, de elskelige, hulde, skiltes ikke i Liv
eller Død; hurtigere var de end Ørne, stærkere var de
end Løver! **24** O, Israels Døtre, græd over Saul, som
klædte eder yndigt i Purpur, satte Guldsmykker paa
eders Klæder! **25** Ak, at dog Heltene faldt i Slagets
Tummel — dræbt ligger Jonatan paa dine Høje! **26**
Jeg sørger over dig, Jonatan, Broder, du var mig
saare kær; underfuld var mig din Kærlighed, mere
end Kvinders Kærlighed. **27** Ak, at dog Heltene faldt,
Stridsvaabnene lagdes øde!

2 Derefter raadspurgte David HERREN: »Skal jeg
drage op til en af Judas Byer?« HERREN svarede:
»Gør det!« Og David spurgte: »Hvor skal jeg drage
hen?« Da svarede han: »Til Hebron!« **2** Saa drog
David derop tillige med sine to Hustruer Ahinoam
fra Jizre'el og Abigajil, Karmeliten Nabals Hustru; **3**
og han tog sine Mænd med derop tillige med deres
Familier, og de bosatte sig i Byerne omkring Hebron.
4 Da kom Judas Mænd derhen og salvede David
til Konge over Judas Hus. Da David fik at vide, at
Mændene i Jabesj i Gilead havde jordet Saul, **5** sendte
han Sendebud til Mændene i Jabesj i Gilead og lod
sige: »HERREN velsigne eder, fordi I saaledes viste
Godhed mod eders Herre Saul og jordede ham. **6**
Maatte nu HERREN vise eder Godhed og Trofasthed!
Men ogsaa jeg vil gøre godt imod eder, fordi I gjorde
dette. **7** Tag eder derfor sammen og vis eder som
stærke Mænd; thi eders Herre Saul er død, og Judas
Hus har allerede salvet mig til Konge!« **8** Men Abner,
Ners Søn, Sauls Hærfører, tog Sauls Søn Isjbosjet og
bragte ham over til Mahanajim **9** og udraabte ham til
Konge over Gilead, Aseriterne, Jizre'el, Efraim og
Benjamin, over hele Israel. **10** Isjbosjet, Sauls Søn,
var fyrretyve Aar, da han blev Konge over Israel, og
han herskede to Aar. Kun Judas Hus sluttede sig
til David. **11** Den Tid David herskede i Hebron over
Judas Hus, var syv Aar og seks Maaneder. **12** Abner,
Ners Søn, drog med Isjbosjets, Sauls Søns, Folk fra
Mahanajim til Gibeon; **13** ligeledes drog Joab, Zerujas
Søn ud med Davids Folk, og de stødte sammen med
dem ved Dammen i Gibeon; og de slog sig ned hver
paa sin Side af Dammen. **14** Da sagde Abner til
Joab: »Lad de unge Mænd staa op og udføre Vaaben
lege for os!« Og Joab sagde: »Ja, lad dem staa op!«
15 Saa stod de op og gik frem lige mange fra hver

Side, tolv Benjaminiter for Isjbosjet, Sauls Søn, og
tolv af Davids Folk; 16 men de greb hverandre om
Hovedet og stødte Sværdet i Siden paa hverandre,
saa de faldt alle til Hobe. Derfor kalder man dette
Sted Helkat-Hazzurim; det ligger ved Gibeon. 17
Samme Dag kom det til en meget haard Kamp, i
hvilken Abner og Israels Mænd blev drevet paa Flugt
af Davids Folk. 18 Ved den Lejlighed var Zerujas
tre Sønner med, Joab, Abisjaj og Asa'el; og Asa'el,
der var rapfodet som Markens Gazeller, 19 forfulgte
Abner uden at bøje af til højre eller venstre. 20 Abner
vendte sig om og spurgte: »Er det dig, Asa'el?« Han
svarede: »Ja, det er!« 21 Da sagde Abner: »Bøj af
til en af Siderne, grib en af de unge Mænd og tag
dig hans Rustning!« Men Asa'el vilde ikke opgive at
forfølge ham. 22 Da sagde Abner videre til Asa'el:
»Stands med at forfølge mig! Hvorfor skal jeg slaa
dig til Jorden? Og hvorledes skal jeg saa kunne se
din Broder Joab i Øjnene?« 23 Men han vægrede
sig ved at standse, og Abner stødte da baglæns
Spydet gennem Underlivet paa ham, saa det kom ud
af Ryggen, og han faldt død om paa Stedet. Og alle,
som kom til Stedet, hvor Asa'el laa og var død, stod
stille. 24 Men Joab og Abisjaj forfulgte Abner, og da
Solen gik ned, havde de naaet Gibeat-Amma, som
ligger østen for Gia ved Vejen til Gibeons Ørken. 25
Da samlede Benjaminiterne sig om Abner og stillede
sig i Klynge paa Toppen af Gibeat-Amma. 26 Men
Abner raabte til Joab: »Skal da Sværdet altid blive
ved at fortære? Ved du ikke, at Eftersmagen er besk?
Hvor længe skal det vare, inden du byder Folket
standse med at forfølge deres Brødre?« 27 Joab
svarede: »Saa sandt HERREN lever: Havde du ikke
talt, vilde Folkene først i Morgen have standset med
at forfølge deres Brødre!« 28 Derpaa stødte Joab i
Hornet, og hele Folket standsede; de forfulgte ikke
mere Israel og fortsatte ikke Kampen. 29 Abner og
hans Mænd vandrede saa i Løbet af Natten igennem
Arabalavningen, satte over Jordan, gik hele Kløften
igennem og kom til Mahanajim. 30 Da Joab vendte
tilbage fra Forfølgelsen af Abner og samlede alle
Krigerne, savnedes foruden Asa'el nitten Mand af
Davids Folk, 31 medens Davids Folk havde slaaet
360 Mand ihjel af Benjaminiterne, Abners Folk. 32
Derpaa bar de Asa'el bort og jordede ham i hans
Faders Grav i Betlehem, og Joab og hans Mænd
vandrede hele Natten igennem; da Solen stod op,
naaede de Hebron.

3 Krigen imellem Sauls og Davids Huse trak i
Langdrag; men David blev stærkere og stærkere,
Sauls Hus svagere og svagere. 2 I Hebron fødtes
der David Sønner; hans førstefødte var Amnon, Søn
af Ahinoam fra Jizre'el, 3 den næstældste Kil'ab,
Søn af Abigajil, Karmeliten Nabals Hustru, den tredje
Absalom, en Søn af Kong Talmaj af Gesjurs Datter
Ma'aka, 4 den fjerde Adonija, en Søn af Haggit, den
femte Sjefatja, en Søn af Abital, 5 og den sjette
Jitream, Søn af Davids Hustru Egla. Disse fødtes
David i Hebron. 6 Under Krigen mellem Sauls og
Davids Huse ydede Abner Sauls Hus kraftig Støtte. 7
Nu havde Saul haft en Medhustru ved Navn Rizpa,
Ajjas Datter. Og Isjbosjet sagde til Abner: »Hvorfor
gik du ind til min Faders Medhustru?« 8 Abner blev
opbragt over Isjbosjets Ord og sagde: »Er jeg nu
blevet et Hundehoved fra Juda? Nu har jeg Gang paa
Gang vist Godhed mod din Fader Sauls Hus, hans
Brødre og Venner og ikke ladet dig falde i Davids
Haand, og saa gaar du nu i Rette med mig for en
Kvindes Skyld! 9 Gud ramme Abner baade med
det ene og det andet: Hvad HERREN tilsvor David,
skal jeg nu sørge for bliver opfyldt paa ham; 10 jeg
skal sørge for, at Sauls Hus mister Kongedømmet
og Davids Trone bliver rejst over Israel og Juda fra
Dan til Be'ersjeba!« 11 Og af Frygt for Abner kunde
Isjbosjet ikke svare et Ord. 12 Saa sendte Abner
Sendebud til David i Hebron og lod sige: »Slut Pagt
med mig! Se, jeg vil hjælpe dig og bringe hele Israel
over paa din Side!« 13 Han svarede: »Vel, jeg vil
slutte Pagt med dig; men een Ting kræver jeg af dig:
Du bliver ikke stedet for mit Aasyn, med mindre du
har Sauls Datter Mikal med, naar du kommer!« 14
David sendte derpaa Bud til Isjbosjet, Sauls Søn,
og lod sige: »Giv mig min Hustru Mikal, som jeg
blev trolovet med for 100 Filisterforhuder!« 15 Da
sendte Isjbosjet Bud og lod hende hente hos hendes
Mand Paltiel, Lajisj's Søn. 16 Hendes Mand fulgte
hende grædende lige til Bahurim; her sagde Abner
til ham: »Gaa nu hjem!« Saa vendte han hjem. 17
Men Abner havde forhandlet med Israels Ældste og
sagt: »Allerede tidligere ønskede I David til Konge;
18 saa gør nu Alvor af det! Thi HERREN har sagt om
David: Ved min Tjener Davids Haand vil jeg frelse
mit Folk Israel fra Filisternes og alle dets Fjenders
Haand!« 19 Abner talte ogsaa til Benjamin derom.
Endelig gik Abner ogsaa til Hebron for at meddele
David alt, hvad Israel og hele Benjamins Hus havde
vedtaget. 20 Da Abner, fulgt af tyve Mænd, kom til
David i Hebron, gjorde David Gæstebud for Abner
og Mændene, som var med ham. 21 Derpaa sagde
Abner til David: »Lad mig bryde op og drage hen og
samle hele Israel om min Herre Kongen, for at de kan

slutte Pagt med dig, at du kan blive Konge over alt,
hvad din Hu staar til!« Da lod David Abner rejse, og
han drog bort i Fred. 22 Just da kom Davids Folk og
Joab hjem fra et Strejftog og medførte et rigt Bytte;
Abner var da ikke mere hos David i Hebron, thi David
havde ladet ham rejse, og han var draget bort i Fred.
23 Da nu Joab var vendt hjem med hele sin Hær, fik
han at vide at Abner, Ners Søn, havde været hos
Kongen, og at denne havde ladet ham rejse, saa han
var draget bort i Fred. 24 Da gik Joab til Kongen
og sagde: »Hvad har du gjort? Abner har jo været
hos dig! Hvorfor lod du ham rejse, saa han frit kunde
drage bort? 25 Indser du ikke, at Abner, Ners Søn,
kun kom for at bedrage dig, udspejde din Færd og
faa at vide, hvad du har for!« 26 Saa gik Joab bort fra
David og sendte uden Davids Vidende Sendebud
efter Abner og de hentede ham tilbage fra Bor-Sira.
27 Og da Abner kom tilbage til Hebron, tog Joab ham
til Side midt i Porten for at tale uhindret med ham; og
der dræbte han ham ved et Stik i Underlivet for at
hævne sin Broder Asa'els Blod. 28 Da det siden kom
David for Øre, sagde han: »Jeg og mit Rige er til evig
Tid uden Skyld for HERREN i Abners, Ners Søns,
Blod! 29 Det komme over Joabs Hoved og over hele
hans Fædrenehus; og Joabs Hus være aldrig frit for
Folk, som lider af Flaad eller Spedalsk hed, gaar med
Krykke eller falder for Sværdet eller mangler Brød!«
30 Men Joab og hans Broder Abisjaj havde slaaet
Abner ihjel, fordi han havde fældet deres Broder
Asa'el i Kampen ved Gibeon. 31 Derpaa sagde David
til Joab og alle Folkene, som fulgte ham: »Sønderriv
eders Klæder, tag Sæk om eder og hold Klage over
Abner!« Og Kong David gik selv bag efter Baaren. 32
Og da man jordede Abner i Hebron, græd Kongen
højt ved Abners Grav, og alt Folket græd med, 33 Da
sang Kongen denne Klagesang over Abner: Skulde
Abner dø en Daares Død? 34 Dine Hænder var ikke
bundne, dine Fødder ikke lagt i Lænker, du faldt, som
man falder for Misdædere! Da græd hele Folket end
mere over ham, 35 og da hele Folket kom for at faa
David til at spise, medens det endnu var Dag, svor
David: »Gud ramme mig baade med det ene og det
andet, om jeg smager Brød eller noget andet, før Sol
gaar ned!« 36 Hele Folket lagde Mærke dertil, og
det gjorde et godt Indtryk paa dem; alt, hvad Kongen
foretog sig, gjorde et godt Indtryk paa alt Folket; 37
og hele Folket og hele Israel skønnede den Dag, at
Kongen ikke var Ophavsmand til Drabet paa Abner,
Ners Søn. 38 Og Kongen sagde til sine Folk: »Ved I
ikke, af der i Dag er faldet en Øverste og Stormand i
Israel? 39 Men jeg er endnu for svag, skønt jeg er
salvet til Konge, og disse Mænd, Zerujasønnerne, er
mig for stærke. HERREN gengælde Udaadsmanden
hans Skændselsdaad!«

4 Da Isjbosjet, Sauls Søn, hørte, at Abner var død i
Hebron, tabte han Modet, og hele Israel grebes af
Skræk. 2 Nu havde Isjbosjet, Sauls Søn, to Mænd,
der var Førere for Strejfskarer, den ene hed Ba'ana,
den anden Rekab, Sønner af Benjaminiten Rimmon
fra Be'erot; thi ogsaa Be'erot regnes til Benjamin; 3
dog var Be'erotiterne flygtet til Gittajim, hvor de bor
som fremmede den Dag i Dag. 4 Sauls Søn Jonatan
havde en Søn, der var lam i Fødderne; han var fem
Aar gammel, da Efterretningen om Saul og Jonatan
kom fra Jizre'el, og hans Fostermoder tog ham og
flygtede; men under hendes skyndsomme Flugt faldt
han fra hende og blev lam; hans Navn var Mefibosjet.
5 Be'erotiten Rimmons Sønner Rekab og Ba'ana gav
sig paa Vej og kom ved Middagstide til Isjbosjets Hus,
medens han sov til Middag; 6 og da Dørvogtersken,
som var ved at rense Hvede, var faldet i Søvn, slap
Rekab og hans Broder Ba'ana forbi 7 og trængte ind i
Huset, hvor Isjbosjet laa paa sit Leje i Soveværelset;
og de slog ham ihjel og huggede Hovedet af ham;
derpaa tog de Hovedet og vandrede i Løbet at Natten
gennem Arabalavningen 8 og bragte Isjbosjets Hoved
til David i Hebron, idet de sagde til Kongen: »Her
er Hovedet af Isjbosjet, din Fjende Sauls Søn, han,
som stod dig efter Livet; i Dag har HERREN givet min
Herre Kongen Hævn over Saul og hans Afkom!« 9 Da
svarede David Be'erotiten Rimmons Sønner Rekab
og hans Broder Ba'ana: »Saa sandt HERREN lever,
som har udfriet mig af al Trængsel: 10 Den, som
bragte mig Efterretning om Sauls Død, i den Tro at
han bragte et Glædesbud, ham greb jeg og lod dræbe
i Ziklag for at give ham Løn for hans Glædesbud; 11
hvor meget mere skulde jeg da ikke nu, naar gudløse
Mænd har myrdet en retfærdig Mand paa hans Leje i
hans eget Hus, kræve hans Blod af eder og udrydde
eder af Jorden!« 12 Derpaa bød David sine Folk
dræbe dem, og de huggede Hænder og Fødder af
dem og hængte dem op ved Dammen i Hebron; men
Isjbosjets Hoved tog de og jordede i Abners Grav i
Hebron.

5 Derpaa kom alle Israels Stammer til David i Hebron
og sagde: »Vi er jo dit Kød og Blod! 2 Allerede før
i Tiden, da Saul var Konge over os, var det dig, som
førte Israel ud i Kamp og hjem igen; og HERREN
sagde til dig: Du skal vogte mit Folk Israel og være
Hersker over Israel!« 3 Og alle Israels Ældste kom til
Kongen i Hebron, og Kong David sluttede i Hebron

Pagt med dem for HERRENS Aasyn, og de salvede
David til Konge over Israel. 4 David var tredive
Aar, da han blev Konge, og han herskede fyrretyve
Aar. 5 I Hebron herskede han over Juda syv Aar og
seks Maaneder, og i Jerusalem herskede han tre
og tredive Aar over hele Israel og Juda. 6 Derpaa
drog Kongen med sine Mænd til Jerusalem mod
Jebusiterne, som boede deri Landet. Man sagde
til Kongen: »Her kan du ikke trænge ind, thi blinde
og lamme vil slaa dig tilbage!« Dermed vilde de
sige: »David kommer ikke herind!« 7 Men David
indtog Klippeborgen Zion, det er Davidsbyen. 8 Paa
den Dag sagde David: »Enhver, som trænger frem
til Vandledningen og slaar en Jebusit, de halte og
blinde, som Davids Sjæl hader, skal være Øverste og
Hærfører«. Derfor siger man: »En blind og en lam
kommer ikke ind i Huset!« 9 Saa tog David Bolig
i Klippeborgen og kaldte den Davidsbyen; og han
befæstede Byen rundt om fra Millo og indefter. 10
Og David blev mægtigere og mægtigere; HERREN,
Hærskarers Gud, var med ham. 11 Kong Hiram af
Tyrus sendte Sendebud til David med Cedertræer og
tillige Tømmermænd og Stenhuggere, som byggede
ham et Hus. 12 Da skønnede David, at HERREN
havde sikret hans Kongemagt over Israel og højnet
hans Kongedømme for sit Folk Israels Skyld. 13
David tog i Jerusalem endnu flere Medhustruer og
Hustruer, efter at han var kommet dertil fra Hebron,
og der fødtes ham flere Sønner og Døtre. 14 Navnene
paa dem, som fødtes ham i Jerusalem, er følgende:
Sjammua, Sjobab, Natan, Salomo, 15 Jibhar, Elisjua,
Nefeg, Jafia, 16 Elisjama, Ba'aljada og Elifelet. 17 Men
da Filisterne hørte, at David var salvet til Konge over
Israel, rykkede de alle ud for at søge efter ham. Ved
Efterretningen herom drog David ned til Klippeborgen,
18 medens Filisterne kom og bredte sig i Refaimdalen.
19 David raadspurgte da HERREN: »Skal jeg drage
op mod Filisterne? Vil du give dem i min Haand?«
Og HERREN svarede David: »Drag op, thi jeg vil
give Filisterne i din Haand!« 20 Saa drog David til
Ba'al-Perazim, og der slog han dem. Da sagde han:
»HERREN har brudt igennem mine Fjender foran
mig, som Vand bryder igennem!« Derfor kalder man
Stedet Ba'al-Perazim. 21 Og de lod deres Guder i
Stikken der, og David og hans Mænd tog dem. 22
Men Filisterne bredte sig paa ny i Refaimdalen. 23 Da
David raadspurgte HERREN, svarede han: »Drag ikke
imod dem, men omgaa dem og fald dem i Ryggen
ud for Bakabuskene. 24 Naar du da hører Lyden af
Skridt i Bakabuskenes Toppe, skal du skynde dig,
thi saa er HERREN draget ud foran dig for at slaa
Filisternes Hær!« 25 David gjorde, som HERREN
bød, og slog Filisterne fra Gibeon til hen imod Gezer.

6 David samlede alt udsøgt Mandskab i Israel, 30
000 Mand. 2 Derpaa brød David op med alle
sine Krigere og drog til Ba'al i Juda for der at hente
Guds Ark, over hvilken Hærskarers HERRES Navn
er nævnet, han, som troner over Keruberne. 3 De
satte da Guds Ark paa en ny Vogn og førte den
bort fra Abinadabs Hus paa Højen, og Abinadabs
Sønner Uzza og Ajo kørte Vognen, 4 saaledes at
Uzza gik ved Siden af og Ajo foran Guds Ark. 5 David
og hele Israel legede af alle Kræfter for HERRENS
Aasyn til Sang og til Citre, Harper, Pauker, Bjælder og
Cymbler. 6 Men da de kom til Nakons Tærskeplads,
rakte Uzza Haanden ud og greb fat i Guds Ark, fordi
Okserne snublede. 7 Da blussede HERRENS Vrede
op mod Uzza, og Gud slog ham der, fordi han rakte
Haanden ud mod Arken, og han døde paa Stedet
ved Siden af Guds Ark. 8 Men David græmmede sig
over, at HERREN havde tilføjet Uzza et Brud. Derfor
kaldte man Stedet Perez-Uzza, som det hedder den
Dag i Dag. 9 Og David grebes den Dag af Frygt for
HERREN og sagde: »Hvor kan da HERRENS Ark
komme hen hos mig!« 10 Og David vilde ikke flytte
HERRENS Ark hen hos sig i Davidsbyen, men lod den
sætte ind i Gatiten Obed-Edoms Hus. 11 HERRENS
Ark blev saa i Gatiten Obed-Edoms Hus tre Maaneder,
og HERREN velsignede Obed-Edom og hele hans
Hus. 12 Da nu Kong David fik Underretning om,
at HERREN for Guds Arks Skyld havde velsignet
Obed-Edoms Hus og alt, hvad hans var, gik han
hen og lod under Festglæde Guds Ark bringe op
fra Obed-Edoms Hus til Davidsbyen. 13 Og da de,
som bar HERRENS Ark, havde gaaet seks Skridt,
ofrede han en Okse og en Fedekalv. 14 Og David
dansede af alle Kræfter for HERRENS Aasyn, iført en
linned Efod. 15 Saaledes bragte David og hele Israel
HERRENS Ark op under Festjubel og Hornblæsning.
16 Men da HERRENS Ark kom til Davidsbyen, saa
Sauls Datter Mikal ud af Vinduet; og da hun saa
Kong David springe og danse for HERRENS Aasyn,
ringeagtede hun ham i sit Hjerte. 17 De førte saa
HERRENS Ark ind og stillede den paa Plads midt
i det Telt, David havde rejst den, og David ofrede
Brændofre og Takofre for HERRENS Aasyn. 18 Og
da David var færdig med Brændofrene og Takofrene,
velsignede han Folket i Hærskarers HERRES Navn
19 og uddelte til alt Folket, til hver enkelt af hele Israels
Mængde, baade Mand og Kvinde, et Brød, et Stykke
Kød og en Rosinkage; derpaa gik alt Folket hver til

sit. 20 Men da David vendte hjem for at velsigne sit
Hus, gik Sauls Datter Mikal ham i Møde og sagde:
»Hvor ærbart Israels Konge opførte sig i Dag, da
han blottede sig for sine Undersaatters Trælkvinders
Øjne, som letfærdige Mennesker plejer at gøre!«
21 David svarede Mikal: »For HERRENS Aasyn vil
jeg lege, saa sandt HERREN lever, som udvalgte
mig fremfor din Fader og hele hans Hus, saa han
satte mig til Fyrste over HERRENS Folk Israel; jeg vil
lege for HERRENS Aasyn, 22 selv om jeg derved
nedværdiges og synker endnu dybere i dine Øjne;
men hos Trælkvinderne, du talte om, skal jeg vinde
Ære!« 23 Og Sauls Datter Mikal fik til sin Dødedag
intet Barn.

7 Engang Kongen sad i sit Hus, efter at HERREN
havde skaffet ham Ro for alle hans Fjender rundt
om, 2 sagde han til Profeten Natan: »Se, jeg har
et Cedertræshus at bo i, men Guds Ark har Plads i
et Telt!« 3 Natan svarede Kongen: »Gør alt, hvad
din Hu staar til, thi HERREN er med dig!« 4 Men
samme Nat kom HERRENS Ord til Natan saaledes:
5 »Gaa hen og sig til min Tjener David: Saa siger
HERREN: Skulde du bygge mig et Hus at bo i? 6 Jeg
har jo ikke haft noget Hus at bo i, siden den Dag jeg
førte Israeliterne op fra Ægypten, men vandrede med,
boende i et Telt. 7 Har jeg, i al den Tid jeg vandrede
om blandt alle Israeliterne, sagt til nogen af Israels
Dommere, som jeg satte til at vogte mit Folk Israel:
Hvorfor bygger I mig ikke et Cedertræshus? 8 Sig
derfor til min Tjener David: Saa siger Hærskarers
HERRE: Jeg tog dig fra Græsgangen, fra din Plads
bag Smaakvæget til at være Fyrste over mit Folk
Israel, 9 og jeg var med dig, overalt hvor du færdedes,
og udryddede alle dine Fjender foran dig; jeg vil skabe
dig et Navn som de størstes paa Jorden 10 og skaffe
mit Folk Israel en Hjemstavn og plante det, saa det
kan blive boende paa sit Sted uden mere at skulle
forstyrres i sin Ro, og uden at Voldsmænd mere
skal plage det som tidligere, 11 dengang jeg satte
Dommere over mit Folk Israel; og jeg vil give det Ro
for alle dets Fjender. Saa kundgør HERREN dig nu:
Et Hus vil HERREN bygge dig! 12 Naar dine Dage er
omme, og du hviler hos dine Fædre, vil jeg efter dig
oprejse din Sæd, som udgaar af dit Liv, og grundfæste
hans Kongedømme. 13 Han skal bygge mit Navn et
Hus, og jeg vil grundfæste hans Kongetrone evindelig.
14 Jeg vil være din Sæd en Fader, og den skal være
mig en Søn! Naar den synder, vil jeg tugte den med
Menneskestok og Menneskers Slag, 15 men min
Miskundhed vil jeg ikke tage fra den, som jeg tog den
fra din Forgænger. 16 Dit Hus og dit Kongedømme
skal staa fast for mit Aasyn til evig Tid, din Trone
skal staa til evig Tid!« 17 Alle disse Ord og hele
denne Aabenbaring meddelte Natan David. 18 Da gik
Kong David ind og dvælede for HERRENS Aasyn
og sagde: »Hvem er jeg, Herre, HERRE, og hvad er
mit Hus, at du har bragt mig saa vidt? 19 Men end
ikke det var dig nok Herre, HERRE, du gav ogsaa
din Tjeners Hus Forjættelser for fjerne Tider og lod
mig skue kommende Slægter, Herre, HERRE! 20
Hvad mere har David at sige dig Du kender jo dog din
Tjener, Herre, HERRE. 21 For din Tjeners Skyld, og
fordi din Hu stod dertil, gjorde du dette og kundgjorde
din Tjener alt dette store, 22 Herre, HERRE; thi ingen
er som du, og der er ingen Gud uden dig efter alt
hvad vi har hørt med vore Ører. 23 Og hvor paa
Jorden findes et Folk som dit Folk Israel, et Folk,
som Gud kom og udfriede og gjorde til sit Folk for
at vinde sig et Navn og udføre store og frygtelige
Gerninger for dem ved at drive andre Folkeslag med
deres Guder bort foran sit Folk, det, du udfriede fra
Ægypten? 24 Du har grundfæstet dit Folk Israel som
dit Folk til evig Tid, og du, HERRE, er blevet deres
Gud. 25 Saa opfyld da, HERRE, Gud, til evig Tid den
Forjættelse, du udtalte om din Tjener og hans Hus og
gør, som du sagde! 26 Da skal dit Navn blive stort til
evig Tid, saa man siger: Hærskarers HERRE, Gud
over Israel! Og din Tjener Davids Hus skal staa fast
for dit Aasyn. 27 Thi du, Hærskarers HERRE, Israels
Gud, har aabenbaret for din Tjener: Jeg vil bygge dig
et Hus! Derfor har din Tjener fundet sit Hjerte til at
bede denne Bøn til dig. 28 Derfor, Herre, HERRE, du
er Gud, og dine Ord er Sandhed! Du har givet din
Tjener denne Forjættelse, 29 saa lad det behage dig
at velsigne din Tjeners Hus, at det til evig Tid maa
staa fast for dit Aasyn. Thi du, Herre, HERRE, har
talt, og med din Velsignelse skal din Tjeners Hus
velsignes evindelig!«

8 Nogen Tid efter slog David Filisterne og undertvang
dem, og David fratog Filisterne Meteg-Ha'amma.
2 Fremdeles slog han Moabiterne, og han maalte
dem med en Snor, idet han lod dem lægge sig ned
paa Jorden og afmaalte to Snorlængder, der skulde
dræbes, og een, der skulde blive i Live. Saaledes
blev Moabiterne Davids skatskyldige Undersaatter. 3
Ligeledes slog David Rehobs Søn, Kong Hadad'ezer
af Zoba, da han var draget ud for at genoprette
sit Herredømme ved Floden. 4 David fratog ham
1700 Ryttere og 20 000 Mand Fodfolk og lod alle
Stridshestene lamme paa hundrede nær, som han

skaanede. 5 Og da Aramæerne fra Damaskus kom
Hadad'ezer af Zoba til Hjælp, slog David 22 000 Mand
af Aramæerne. 6 Derpaa indsatte David Fogeder i
det damaskenske Aram, og Aramæerne blev Davids
skatskyldige Undersaatter. Saaledes, gav HERREN
David Sejr, overalt hvor han drog frem. 7 Og David
tog de Guldskjolde, Hadad'ezers Folk havde baaret,
og bragte dem til Jerusalem; 8 og fra Hadad'ezers
Byer Teba og Berotaj bortførte Kong David Kobber i
store Mængder. 9 Men da Kong To'i af Hamat hørte,
at David havde slaaet hele Hadad'ezers Stridsmagt,
10 sendte han sin Søn Hadoram til Kong David
for at hilse paa ham og lykønske ham til, at han
havde kæmpet med Hadad'ezer og slaaet ham —
Hadad'ezer havde nemlig ligget i Krig med To'i — og
han medbragte Sølv-, Guld— og Kobber-sager. 11
Ogsaa dem helligede Kong David HERREN tillige med
det Sølv og Guld, han havde helliget af Byttet fra alle
de undertvungne Folk, 12 Edom, Moab Ammoniterne,
Filisterne, Amalek, og af det Bytte, han havde taget fra
Rehobs Søn, Kong Hadad'ezer af Zoba. 13 Og David
vandt sig et Navn. Da han vendte tilbage fra Sejren
over Aram, slog han Edom i Saltdalen, 18 000 Mand;
14 derpaa indsatte han Fogeder i Edom; i hele Edom
indsatte han Fogeder, og alle Edomiterne blev Davids
Undersaatter, Saaledes gav HERREN David Sejr,
overalt hvor han drog frem. 15 Og David var Konge
over hele Israel, og han øvede Ret og Retfærdighed
mod hele sit Folk. 16 Joab, Zerujas Søn, var sat over
Hæren; Josjafat, Ahiluds Søn, var Kansler; 17 Zadok,
Abitubs Søn, og Ebjatar, Ahimeleks Søn, var Præster;
Seraja var Statsskriver; 18 Benaja, Jojadas Søn, var
sat over Kreterne og Pleterne, og Davids Sønner var
Præster.

9 David sagde: »Er der endnu nogen tilbage af
Sauls Hus? Saa vil jeg vise Godhed imod ham for
Jonatans Skyld!« 2 Nu var der i Sauls Hus en Træl
ved Navn Ziba; han blev kaldt op til David, og Kongen
sagde til ham: »Er du Ziba?« Han svarede: »Ja, det
er din Træl!« 3 Da sagde Kongen: »Er der ingen
tilbage af Sauls Hus? Saa vil jeg vise Guds Godhed
imod ham.« Ziba svarede Kongen: »Der lever endnu
en Søn af Jonatan; han er lam i Fødderne.« 4 Da
spurgte Kongen: »Hvor er han?« Og Ziba svarede
Kongen: »Han er i Makirs, Ammiels Søns, Hus i
Lodebar.« 5 Saa lod Kong David ham hente i Makirs,
Ammiels Søns, Hus i Lodebar. 6 Da Mefibosjet, Sauls
Søn Jonatans Søn, kom ind til David, faldt han paa
sit Ansigt og bøjede sig. David sagde: »Mefibosjet!«
Han svarede: »Ja, her er din Træl!« 7 David sagde
til ham: »Frygt ikke! Jeg vil vise dig Godhed for din
Fader Jonatans Skyld og give dig hele din Fader
Sauls Jordegods tilbage; og du skal altid spise ved
mit Bord.« 8 Da bøjede han sig og sagde: »Hvad er
din Træl, siden du tager Hensyn til en død Hund som
mig?« 9 Derpaa lod Kongen Sauls Tjener Ziba kalde
og sagde til ham: »Alt, hvad der tilhørte Saul og hele
hans Hus, har jeg givet din Herres Søn; 10 men du
tillige med dine Sønner og Trælle skal dyrke Jorden
og indhøste Afgrøden, for at din Herres Hus kan have
sit Underhold deraf; men din Herres Søn Mefibosjet
skal altid spise ved mit Bord.« Ziba havde femten
Sønner og tyve Trælle. 11 Da sagde Ziba til Kongen:
»Din Træl vil gøre, ganske som min Herre Kongen
byder!« Mefibosjet spiste saa ved Davids Bord, som
var han en af Kongens Sønner. 12 Mefibosjet havde
en lille Søn ved Navn Mika. Hele Zibas Husstand
var Mefibosjets Trælle. 13 Og Mefibosjet boede i
Jerusalem, thi han spiste altid ved Kongens Bord. Og
han var lam i begge Fødder.

10 Nogen Tid efter døde Ammoniternes Konge, og
hans Søn Hanun blev Konge i hans Sted. 2 Da
tænkte David: »Jeg vil vise Hanun, Nahasj's Søn,
Venlighed, ligesom hans Fader viste mig Venlighed.«
Og David sendte Folk for at vise ham Deltagelse i
Anledning af hans Faders Død. Men da Davids Mænd
kom til Ammoniternes Land, 3 sagde Ammoniternes
Høvdinger til deres Herre Hanun: »Tror du virkelig,
det er for at hædre din Fader, at David sender Bud og
viser dig Deltagelse? Mon ikke det er for at udforske
og udspejde Byen og ødelægge den, at David sender
sine Folk til dig?« 4 Da tog Hanun Davids Folk og
lod det halve af deres Skæg afrage og Halvdelen
af deres Klæder skære af til Sædet, og derpaa lod
han dem gaa. 5 Da David fik Efterretning herom,
sendte han dem et Bud i Møde, thi Mændene var
blevet grovelig forhaanet; og Kongen lod sige: »Bliv
i Jeriko, til eders Skæg er vokset ud!« 6 Men da
Ammoniterne saa, at de havde lagt sig for Had hos
David, sendte de Bud og lejede Aramæerne fra Bet-
Rehob og Zoba, 20 000 Mand Fodfolk, Kongen af
Ma'aka med 1000 Mand og Folkene fra Tob, 12 000
Mand. 7 Da David hørte det, sendte han Joab af Sted
med hele Hæren og Kærnetropperne. 8 Ammoniterne
rykkede saa ud og stillede sig op til Kamp lige uden
for Porten, medens Aramæerne fra Zoba og Rehob
og Mændene fra Tob og Ma'aka stod for sig selv paa
aaben Mark. 9 Da Joab saa, at Angreb truede ham
baade forfra og bagfra, gjorde han et Udvalg blandt
alt Israels udsøgte Mandskab og tog Stilling over

for Aramæerne, 10 medens han overlod Resten af
Mandskabet til sin Broder Abisjaj, som tog Stilling over
for Ammoniterne. 11 Og han sagde: »Hvis Aramæerne
bliver mig for stærke, skal du ile mig til Hjælp; men
bliver Ammoniterne dig for stærke, skal jeg komme og
hjælpe dig. 12 Tag Mod til dig og lad os tappert værge
vort Folk og vor Guds Byer — saa faar HERREN
gøre, hvad ham tykkes godt!« 13 Derpaa rykkede
Joab frem med sine Folk til Kamp mod Aramæerne,
og de flygtede for ham. 14 Og da Ammoniterne saa,
at Aramæerne tog Flugten, flygtede de for Abisjaj og
trak sig ind i Byen. Derpaa vendte Joab tilbage fra
Kampen med Ammoniterne og kom til Jerusalem. 15
Men da Aramæerne saa, at de var slaaet af Israel,
samlede de sig, 16 og Hadad'ezer sendte Bud og lod
Aramæerne hinsides Floden rykke ud, og de kom til
Helam med Sjobak, Hadad'ezers Hærfører, i Spidsen.
17 Da David fik Efterretning herom, samlede han
hele Israel, satte over Jordan og kom til Helam, hvor
Aramæerne stillede sig op til Kamp mod David og
angreb ham. 18 Men Aramæerne flygtede for Israel,
og David nedhuggede 700 Stridsheste og 40 000
Mand af Aram; ogsaa deres Hærfører Sjobak slog
han ihjel der. 19 Da alle Hadad'ezers Lydkonger saa,
at de var slaaet af Israel, sluttede de Fred med Israel
og underkastede sig. Og Aramæerne vovede ikke at
hjælpe Ammoniterne mere.

11 Næste Aar, ved den Tid Kongerne drager i
Krig, sendte David Joab ud med sine Folk og
hele Israel, og de hærgede Ammoniternes Land og
belejrede Rabba. David blev derimod selv i Jerusalem.
2 Saa skete det en Aftenstund, da David havde rejst
sig fra sit Leje og vandrede paa Kongepaladsets Tag,
at han fik Øje paa en Kvinde, der var i Færd med
at bade sig; og Kvinden, var meget smuk. 3 David
sendte da Bud for at forhøre sig om hende, og der
blev sagt: »Det er vist Batseba, Eliams Datter, Hetiten
Urias's Hustru!« 4 Saa lod David hende hente, og da
hun kom til ham, laa han hos hende; hun havde lige
renset sig efter sin Urenhed. Derefter vendte hun hjem
igen. 5 Men da Kvinden blev frugtsommelig, sendte
hun Bud til David og lod sige: »Jeg er frugtsommelig!«
6 Da sendte David det Bud til Joab: »Send Hetiten
Urias til mig!« Og Joab sendte Urias til David. 7 Da
Urias kom, spurgte David, hvorledes det stod til med
Joab og Hæren, og hvorledes det gik med Krigen. 8
Derpaa sagde David til Urias: »Gaa nu ned til dit Hus
og tvæt dine Fødder!« Urias gik da ud af Kongens
Palads, og en Gave fra Kongen blev sendt efter ham;
9 men Urias lagde sig ved Indgangen til Kongens
Palads hos sin Herres Folk og gik ikke ned til sit Hus.
10 Da David fik at vide, at Urias ikke var gaaet ned til
sit Hus, sagde han til ham: »Kommer du ikke lige fra
Rejsen? Hvorfor gaar du saa ikke ned til dit Hus?«
11 Urias svarede David: »Arken og Israel og Juda
bor i Hytter, og min Herre Joab og min Herres Trælle
ligger lejret paa aaben Mark; skulde jeg da gaa til mit
Hus for at spise og drikke og søge min Hustrus Leje?
Saa sandt HERREN lever, og saa sandt du lever,
jeg gør det ikke!« 12 Da sagde David til Urias: »Saa
bliv her i Dag; i Morgen vil jeg lade dig rejse!« Urias
blev da i Jerusalem den Dag. 13 Næste Dag indbød
David ham til at spise og drikke hos sig og fik ham
beruset. Men om Aftenen gik han ud og lagde sig
paa sit Leje hos sin Herres Folk; til sit Hus gik han
ikke ned. 14 Næste Morgen skrev David et Brev til
Joab og sendte det med Urias. 15 I Brevet skrev han:
»Sæt Urias der, hvor Kampen er haardest, og lad
ham i Stikken, saa han kan blive dræbt!« 16 Joab, der
var ved at belejre Byen, satte da Urias paa en Plads,
hvor han vidste, der stod tapre Mænd over for ham:
17 og da Mændene i Byen gjorde Udfald og angreb
Joab, faldt nogle af Folket, af Davids Mænd; ogsaa
Hetiten Urias faldt. 18 Da sendte Joab David Melding
om hele Slagets Gang, 19 og han gav Sendebudet
den Befaling: »Naar du har givet Kongen Beretning
om hele Slagets Gang, 20 kan det være, at Kongen
bruser op i Vrede og siger til dig: Hvorfor kom I Byen
saa nær i Slaget? I maatte jo vide, at der vilde blive
skudt oppe fra Muren! 21 Hvem var det, der dræbte
Abimelek, Jerubba'als Søn? Var det ikke en Kvinde,
som kastede en Møllesten ned paa ham fra Muren,
saa han fandt sin Død i Tebez? Hvorfor kom I Muren
saa nær? Saa skal du sige: Ogsaa din Træl Hetiten
Urias faldt!« 22 Saa drog Budet af Sted og kom og
meldte David alt, hvad Joab havde paalagt ham, hele
Slagets Gang. Da blussede Davids Vrede op mod
Joab, og han sagde til Budet: »Hvorfor kom I Byen
saa nær i Slaget? I maatte jo vide, at der vilde blive
skudt oppe fra Muren! Hvem var det, der dræbte
Abimelek, Jerubba'als Søn? Var det ikke en Kvinde,
som kastede en Møllesten ned paa ham fra Muren,
saa han fandt sin Død i Tebez? Hvorfor kom I Muren
saa nær?« 23 Budet sagde til David: »Mændene
var os overlegne og rykkede ud imod os paa aaben
Mark, men vi trængte dem tilbage til Portens Indgang;
24 saa skød Bueskytterne oppe fra Muren paa dine
Trælle, og nogle af Kongens Trælle faldt; ogsaa din
Træl Hetiten Urias faldt!« 25 Da sagde David til Budet:
»Sig til Joab: Du skal ikke græmme dig over den Ting;
thi Sværdet fortærer snart den ene, snart den anden;

fortsæt med Kraft Kampen mod Byen og riv den ned!
Med de Ord skal du sætte Mod i ham!« 26 Da Urias's
Hustru hørte, at hendes Mand var faldet, holdt hun
Dødeklage over sin Ægtefælle. 27 Men da Sørgetiden
var omme, lod David hende hente til sit Hus, og hun
blev hans Hustru og fødte ham en Søn. Men det,
David havde gjort, var ondt i HERRENS Øjne.

12 Og HERREN sendte Natan til David. Da han
kom ind til ham, sagde han: »Der boede to
Mænd i samme By, en rig og en fattig. 2 Den rige
havde Smaakvæg og Hornkvæg i Mængde, 3 medens
den fattige ikke ejede andet end et eneste lille Lam,
som han havde købt og opdrættet, og som var vokset
op hos ham sammen med hans Børn; det aad af hans
Brød, drak af hans Bæger og laa i hans Skød og var
ham som en Datter. 4 Men da den rige Mand engang
fik Besøg, ømmede han sig ved at tage noget af sit
eget Smaakvæg eller Hornkvæg og tillave det til den
vejfarende Mand, som var kommet til ham, men tog
den fattige Mands Lam og tillavede det til sin Gæst!«
5 Da blussede Davids Vrede heftigt op mod den
Mand, og han sagde til Natan: »Saa sandt HERREN
lever: Den Mand, som gjorde det, er dødsens, 6 og
Lammet skal han erstatte firefold, fordi han handlede
saa hjerteløst!« 7 Men Natan sagde til David: »Du
er Manden! Saa siger HERREN, Israels Gud: Jeg
salvede dig til Konge over Israel, og jeg friede dig af
Sauls Haand; 8 jeg gav dig din Herres Hus, lagde
din Herres Hustruer i din Favn og gav dig Israels
og Judas Hus; og var det for lidet, vilde jeg have
givet dig endnu mere, baade det ene og det andet. 9
Hvorfor har du da ringeagtet HERRENS Ord og gjort,
hvad der er ondt i hans Øjne? Hetiten Urias har du
dræbt med Sværdet; hans Hustru har du taget til
Ægte, og ham har du slaaet ihjel med Ammoniternes
Sværd. 10 Saa skal nu Sværdet aldrig vige fra dit
Hus, fordi du ringeagtede mig og tog Hetiten Urias's
Hustru til Ægte. 11 Saa siger HERREN: Se, jeg lader
Ulykke komme over dig fra dit eget Hus, og jeg tager
dine Hustruer bort for Øjnene af dig og giver dem
til en anden, som skal ligge hos dine Hustruer ved
højlys Dag. 12 Thi du handlede i det skjulte, men jeg
vil opfylde dette Ord i hele Israels Paasyn og ved
højlys Dag!« 13 Da sagde David til Natan: »Jeg har
syndet mod HERREN!« Og Natan sagde til David:
»Saa har HERREN ogsaa tilgivet dig din Synd; du
skal ikke dø. 14 Men fordi du ved denne Gerning har
vist Foragt for HERREN, skal Sønnen, som er født
dig, visselig dø!« 15 Derpaa gik Natan til sit Hus.
Og HERREN ramte det Barn, Urias's Hustru havde
født David, med Sygdom. 16 Da søgte David Gud
for Barnet, holdt Faste og gik hen og lagde sig om
Natten paa Jorden i Sæk. 17 De ældste i hans Hus
kom til ham for at faa ham til at rejse sig, men han
vilde ikke, og han holdt ikke Maaltid sammen med
dem. 18 Syvendedagen døde Barnet; men Davids
Folk turde ikke lade ham vide, at Barnet var død,
thi de tænkte: »Da Barnet levede, vilde han ikke
laane os Øre, naar vi talte til ham; hvor kan vi da nu
sige til ham, at Barnet er død? Han kunde gøre en
Ulykke!« 19 Men da David saa, at hans Folk hviskede
sammen, skønnede han, at Barnet var død. Saa
spurgte David sine Folk: »Er Barnet død?« Og de
svarede: »Ja, han er død!« 20 Da rejste David sig fra
Jorden, tvættede og salvede sig, tog andre Klæder
paa og gik ind i HERRENS Hus og bad; saa gik han
hjem, forlangte at faa Mad sat frem og spiste. 21 Da
sagde hans Folk til ham: »Hvorledes er det dog, du
bærer dig ad? Medens Barnet endnu levede, fastede
du og græd; og nu da Barnet er død, rejser du dig
og spiser!« 22 Han svarede: »Saa længe Barnet
levede, fastede jeg og græd; thi jeg tænkte: Maaske
er HERREN mig naadig, saa Barnet bliver i Live. 23
Men hvorfor skulde jeg faste, nu han er død? Kan
jeg bringe ham tilbage igen? Jeg gaar til ham, men
han kommer ikke tilbage til mig!« 24 Derpaa trøstede
David sin Hustru Batseba, og efter at han var gaaet
ind til hende og havde ligget hos hende, fødte hun
en Søn, som han kaldte Salomo, og ham elskede
HERREN. 25 Han overgav ham til Profeten Natan,
og paa HERRENS Ord kaldte denne ham Jedidja.
26 Joab angreb imidlertid Rabba i Ammon og indtog
Vandbyen. 27 Derpaa sendte Joab Bud til David
og lod sige: »Jeg har angrebet Rabba og indtaget
Vandbyen; 28 kald nu Resten af Hæren sammen,
saa du kan belejre Byen og indtage den, for at det
ikke skal blive mig, der indtager den og faar mit Navn
udraabt over den!« 29 Da samlede David hele Hæren
og drog til Rabba, angreb og indtog det. 30 Og han tog
Kronen af Milkoms Hoved; den var af Guld og vejede
en Talent; der var en Ædelsten paa den, og den blev
sat paa Davids Hoved. Et vældigt Bytte fra Byen førte
han med sig, 31 og Indbyggerne slæbte han bort,
satte dem til Savene, Jernhakkerne og Jernøkserne
og lod dem trælle ved Teglovnene. Saaledes gjorde
han ved alle Ammoniternes Byer. Derpaa vendte
David og hele Hæren tilbage til Jerusalem.

13 Nogen Tid efter tildrog følgende sig. Davids
Søn Absalom havde en smuk Søster, som hed
Tamar, og Davids Søn Amnon fattede Kærlighed til

hende. 2 Amnon blev syg af Attraa efter sin Søster
Tamar; thi hun var Jomfru, og Amnon øjnede ingen
Mulighed for at faa sin Vilje med hende. 3 Men
Amnon havde en Ven ved Navn Jonadab, en Søn
af Davids Broder Sjim'a, og denne Jonadab var en
saare klog Mand; 4 han sagde til ham: »Hvorfor er du
saa elendig hver Morgen, Kongesøn? Vil du ikke sige
mig det?« Amnon svarede: »Jeg elsker min Broder
Absaloms Søster Tamar!« 5 Da sagde Jonadab til
ham: »Læg dig til Sengs og lad, som du er syg! Naar
saa din Fader kommer for at se til dig, skal du sige:
Lad min Søster Tamar komme og give mig noget at
spise! Naar hun laver Maden i mit Paasyn, saa at jeg
kan se det, og hun selv giver mig den, kan jeg spise.«
6 Saa gik Amnon til Sengs og lod, som han var syg;
og da Kongen kom for at se til ham, sagde Amnon til
Kongen: »Lad min Søster Tamar komme og lave et
Par Kager i mit Paasyn og selv give mig dem: saa
kan jeg spise.« 7 David sendte da Bud ind i Huset til
Tamar og lod sige: »Gaa over til din Broder Amnons
Hus og lav Mad til ham!« 8 Og Tamar gik over til
sin Broder Amnons Hus, hvor han laa til Sengs, tog
Dejgen, ældtede den og lavede Kagerne i hans Paasyn
og bagte dem; 9 derpaa tog hun Panden og hældte
dem ud i hans Paasyn; Amnon vilde dog ikke spise,
men sagde: »Lad alle gaa udenfor!« Og da de alle
var gaaet udenfor, 10 sagde Amnon til Tamar: »Bær
Maden ind i Inderværelset og lad mig faa den af din
egen Haand!« Da tog Tamar Kagerne, som hun havde
lavet, og bar dem ind i Inderværelset til sin Broder
Amnon. 11 Men da hun bar dem hen til ham, for at
han skulde spise, greb han fat i hende og sagde:
»Kom og lig hos mig, Søster!« 12 Men hun sagde:
»Nej, Broder! Krænk mig ikke! Saaledes gør man
ikke i Israel! Øv dog ikke denne Skændselsdaad! 13
Hvor skulde jeg gaa hen med min Skam? Og du vilde
blive regnet blandt Daarer i Israel! Tal hellere med
Kongen; han nægter dig ikke at faa mig!« 14 Han,
vilde dog ikke høre hende, men tog hende med Vold,
krænkede hende og laa hos hende. 15 Men bagefter
hadede Amnon hende med et saare stort Had; ja
det Had, han følte mod hende, var større end den
Kærlighed, han havde baaret til hende. Og Amnon
sagde til hende: »Staa op og gaa din Vej!« 16 Da
sagde hun til ham: »Nej, Broder! Den Udaad, at du
nu jager mig bort, er endnu større end den anden, du
øvede imod mig!« Han vilde dog ikke høre hende, 17
men kaldte paa den unge Mand, der var hans Tjener,
og sagde: »Faa mig hende der ud af Huset og stæng
Døren efter hende!« 18 Hun bar en fodsid Kjortel
med Ærmer; thi saaledes klædte Jomfruerne blandt
Kongedøtrene sig fordum. Tjeneren førte hende da
ud af Huset og stængede Døren efter hende. 19 Men
Tamar strøede Aske paa sit Hoved og sønderrev den
fodside Kjortel, hun havde paa, og tog sig til Hovedet
og skreg ustandseligt, medens hun gik bort. 20 Da
sagde hendes Broder Absalom til hende: »Har din
Broder Amnon været hos dig? Ti nu stille, Søster! Han
er jo din Broder; tag dig ikke den Sag nær!« Tamar
sad da ensom hen i sin Broder Absaloms Hus. 21 Da
Kong David hørte alt dette, blev han meget vred; men
han bebrejdede ikke sin Søn Amnon noget, thi han
elskede ham, fordi han var hans førstefødte. 22 Og
Absalom talte ikke til Amnon, hverken ondt eller godt;
thi Absalom hadede Amnon, fordi han havde krænket
hans Søster Tamar. 23 Men et Par Aar efter holdt
Absalom Faareklipning i Ba'al-Hazor, som ligger ved
Efraim, og dertil indbød Absalom alle Kongesønnerne.
24 Absalom kom til Kongen og sagde: »Se, din Træl
holder Faareklipning; vil ikke Kongen og hans Folk
tage med din Træl derhen?« 25 Men Kongen sagde til
Absalom: »Nej, min Søn! Vi vil ikke alle gaa med, for
at vi ikke skal falde dig til Byrde!« Og skønt han nødte
ham, vilde han ikke gaa med, men tog Afsked med
ham. 26 Da sagde Absalom: »Saa lad i alt Fald min
Broder Amnon gaa med!« Men Kongen sagde til ham:
»Hvorfor skal han med?« 27 Da Absalom nødte ham,
lod han dog Amnon og de andre Kongesønner gaa
med. Og Absalom gjorde et kongeligt Gæstebud. 28
Men Absalom gav sine Folk den Befaling: »Pas paa,
naar Vinen er gaaet Amnon til Hovedet; naar jeg saa
siger til eder: Hug Amnon ned! dræb ham saa! Frygt
ikke; det er mig, som befaler jer det. Tag Mod til jer og
vis jer som kække Mænd!« 29 Absaloms Folk gjorde
ved Amnon, som Absalom havde befalet. Da brød alle
Kongesønnerne op, besteg deres Muldyr og flyede.
30 Medens de endnu var undervejs, naaede det Rygte
David: »Absalom har hugget alle Kongesønnerne
ned, ikke en eneste er tilbage af dem!« 31 Da stod
Kongen op, sønderrev sine Klæder og lagde sig
paa Jorden; ogsaa alle hans Folk, som stod hos,
sønderrev deres Klæder. 32 Men Jonadab Davids
Broder Sjim'as Søn, tog til Orde og sagde: »Min
Herre maa ikke tro, at de har dræbt alle de unge
Kongesønner; kun Amnon er død, thi der har været
noget ved Absaloms Mund, som ikke varslede godt,
lige siden den Dag Amnon krænkede hans Søster
Tamar. 33 Derfor maa min Herre Kongen ikke, tage
sig det nær og tro, at alle Kongesønnerne er døde.
Kun Amnon er død!« 34 Da den unge Mand, som
holdt Udkig, saa ud, fik han Øje paa en Mængde
Mennesker, som kom ned ad Skraaningen paa Vejen

til Horonajim, og han gik ind og meldte Kongen: »Jeg
kan se, der kommer Mennesker ned ad Bjergsiden
paa Vejen til Horonajim.« 35 Da sagde Jonadab til
Kongen: »Der kommer Kongesønnerne; det er, som
din Træl sagde!« 36 Og som han havde sagt det,
kom Kongesønnerne, og de brast i Graad; ogsaa
Kongen og alle hans Folk brast i heftig Graad. 37
Men Absalom flygtede og begav sig til Kong Talmaj,
Ammihuds Søn, i Gesjur. Og Kongen sørgede over
sin Søn i al den Tid. 38 Da Absalom flygtede, begav
han sig til Gesjur, og der blev han tre Aar. 39 Men
Kongen begyndte at længes inderligt efter Absalom,
thi han havde trøstet sig over Amnons Død.

14 Da nu Joab, Zerujas Søn, mærkede, at Kongens
Hjerte hang ved Absalom, 2 sendte han Bud
til Tekoa efter en klog Kvinde og sagde til hende:
»Lad, som om du har Sorg, ifør dig Sørgeklæder,
lad være at salve dig med Olie, men bær dig ad
som en Kvinde, der alt i lang Tid har sørget over
en afdød; 3 gaa saa til Kongen og sig saaledes til
ham« — og Joab lagde hende Ordene i Munden. 4
Kvinden fra Tekoa gik saa til Kongen, faldt til Jorden
paa sit Ansigt, bøjede sig og sagde: »Hjælp Konge!«
5 Kongen spurgte hende: »Hvad fattes dig?« Og hun
sagde: »Jo, jeg er Enke, min Mand er død. 6 Din
Trælkvinde havde to Sønner; de kom i Klammeri ude
paa Marken, og der var ingen til at bilægge deres
Tvist; saa slog den ene den anden ihjel. 7 Men nu
træder hele Slægten op imod din Trælkvinde og siger:
Udlever Brodermorderen, for at vi kan slaa ham ihjel
og hævne Broderen, som han dræbte! Saaledes siger
de for at faa Arvingen ryddet af Vejen og slukke den
sidste Glød, jeg har tilbage, saa at min Mand ikke
faar Eftermæle eller Efterkommere paa Jorden!« 8
Da sagde Kongen til Kvinden: »Gaa kun hjem, jeg
skal jævne Sagen for dig!« 9 Men Kvinden fra Tekoa
sagde til Kongen: »Lad Skylden komme over mig
og mit Fædrenehus, Herre Konge, men Kongen og
hans Trone skal være skyldfri!« 10 Kongen sagde da:
»Enhver, som vil dig noget, skal du bringe til mig, saa
skal han ikke mere volde dig Men!« 11 Men Kvinden
sagde: »Vilde dog Kongen nævne HERREN din Guds
Navn, for at Blodhævneren ikke skal volde endnu
mere Ulykke og min Søn blive ryddet af Vejen!« Da
sagde han: »Saa sandt HERREN lever, der skal ikke
krummes et Haar paa din Søns Hoved!« 12 Da sagde
Kvinden: »Maa din Trælkvinde sige min Herre Kongen
et Ord?« Han svarede: »Tal!« 13 Og Kvinden sagde:
»Hvor kan du da tænke paa at gøre det samme ved
Guds Folk — naar Kongen taler saaledes, dømmer
han jo sig selv — og det gør Kongen, naar han ikke
vil lade sin forstødte Søn vende tilbage. 14 Thi vi
skal visselig alle dø, vi er som Vandet, der ikke kan
samles op igen, naar det hældes ud paa Jorden; men
Gud vil ikke tage det Menneskes Liv, der omgaas
med den Tanke, at en forstødt ikke skal være forstødt
for stedse. 15 Naar jeg nu er kommet for at tale om
denne Sag til min Herre Kongen, saa er det, fordi
de Folk har gjort mig bange; din Trælkvinde tænkte:
Jeg vil tale til Kongen, maaske opfylder Kongen sin
Trælkvindes Bøn; 16 thi Kongen vil bønhøre mig og fri
sin Trælkvinde af den Mands Haand, som tragter efter
at udrydde mig tillige med min Søn af Guds Arvelod.
17 Og din Trælkvinde tænkte: Min Herre Kongens
Ord vil være mig en Lindring; thi min Herre Kongen
er som en Guds Engel til at skønne over godt og
ondt! HERREN din Gud være med dig!« 18 Da sagde
Kongen til Kvinden: »Svar mig paa det Spørgsmaal,
jeg nu stiller dig, dølg ikke noget!« Kvinden sagde:
»Min Herre Kongen tale!« 19 Da sagde Kongen: »Har
Joab en Finger med i alt dette?« Og Kvinden svarede:
»Saa sandt du lever, Herre Konge, det er umuligt at
slippe uden om, hvad min Herre Kongen siger. Ja,
det var din Træl Joab, som paalagde mig dette og
lagde din Trælkvinde alle disse Ord i Munden. 20 For
at give Sagen et andet Udseende har din Træl Joab
gjort saaledes. Men min Herre er viis som en Guds
Engel, saa han ved alle Ting paa Jorden!« 21 Derpaa
sagde Kongen til Joab: »Vel, jeg vil gøre det! Gaa
hen og bring den unge Mand, Absalom, tilbage!« 22
Da faldt Joab paa sit Ansigt til Jorden og bøjede sig
og velsignede Kongen og sagde: »Nu ved din Træl,
at jeg har fundet Naade for dine Øjne, Herre Konge,
siden Kongen har opfyldt sin Træls Bøn!« 23 Derpaa
begav Joab sig til Gesjur og hentede Absalom tilbage
til Jerusalem. 24 Men Kongen sagde: »Lad ham gaa
hjem til sit Hus; for mit Aasyn bliver han ikke stedet!«
Da gik Absalom hjem til sit Hus, og for Kongens
Aasyn blev han ikke stedet. 25 Men ingen Mand i hele
Israel blev beundret saa højt for sin Skønhed som
Absalom; fra Fodsaal til Isse var der ikke en Lyde ved
ham. 26 Og naar han lod sit Haar klippe — han lod
det klippe, hver Gang der var gaaet et Aar, fordi det
blev ham for tungt, derfor maatte han lade det klippe
— vejede det 200 Sekel efter kongelig Vægt. 27 Der
fødtes Absalom tre Sønner og een Datter ved Navn
Tamar; hun var en smuk Kvinde. 28 Absalom boede
nu to Aar i Jerusalem uden at blive stedet for Kongen.
29 Da sendte Absalom Bud efter Joab for at faa ham
til at gaa til Kongen; men han vilde ikke komme. Han
sendte Bud een Gang til, men han vilde ikke komme.

30 Da sagde han til sine Folk »Se den Bygmark, Joab
har der ved Siden af min! Gaa hen og stik Ild paa
den!« Og Absaloms Folk stak Ild paa Marken. 31 Da
begav Joab sig ind til Absalom og sagde til ham:
»Hvorfor har dine Folk stukket Ild paa min Mark?« 32
Absalom svarede Joab: »Se, jeg sendte Bud efter dig
og bad dig komme herhen, for at jeg kunde sende
dig til Kongen og sige: Hvorfor kom jeg tilbage fra
Gesjur? Det havde været bedre for mig, om jeg var
blevet der! Men nu vil jeg stedes for Kongen; er der
Skyld hos mig saa lad ham dræbe mig!« 33 Joab
gik da til Kongen og overbragte ham disse Ord. Saa
lod han Absalom kalde, og han kom ind til Kongen;
og han bøjede sig for ham og faldt paa sit Ansigt til
Jorden for Kongen. Saa kyssede Kongen Absalom.

15 Men nogen Tid efter skaffede Absalom sige
Vogn og Heste og halvtredsindstyve Forløbere;
2 og om Morgenen stillede han sig ved Portvejen,
og naar nogen gik til Kongen for at faa en Retssag
afgjort, kaldte Absalom ham til sig og spurgte ham:
»Hvilken By er du fra?« Naar han da svarede: »Din
Træl er fra den eller den af Israels Stammer!« 3
saa sagde Absalom til ham: »Ja, din Sag er god
og retfærdig; men hos Kongen finder du ikke Øre!«
4 Og Absalom tilføjede: »Vilde man blot sætte mig
til Dommer i Landet! Da maatte enhver, der har
en Retssag eller Retstrætte, komme til mig, og jeg
vilde hjælpe ham til hans Ret.« 5 Og naar nogen
nærmede sig for at kaste sig ned for ham, rakte han
Haanden ud og holdt ham fast og kyssede ham. 6
Saaledes gjorde Absalom over for alle Israeliterne,
som kom til Kongen for at faa deres Sager afgjort,
og Absalom stjal Israels Mænds Hjerte. 7 Da der
var gaaet fire Aar, sagde Absalom til Kongen: »Lad
mig faa Lov at gaa til Hebron og indfri et Løfte, jeg
har aflagt HERREN; 8 thi medens din Træl boede i
Gesjur i Aram, aflagde jeg det Løfte: Hvis HERREN
lader mig komme tilbage til Jerusalem, vil jeg ære
HERREN i Hebron!« 9 Kongen svarede ham: »Gaa
med Fred!« Og han begav sig til Hebron. 10 Men
Absalom havde i al Hemmelighed sendt Bud ud i alle
Israels Stammer og ladet sige: »Naar I hører, der
stødes i Horn, saa skal I raabe: Absalom er blevet
Konge i Hebron!« 11 Og med Absalom fulgte fra
Jerusalem 200 Mænd, som han havde indbudt, og
som drog med i god Tro uden at vide af noget. 12
Og da Absalom ofrede, Slagtofre, lod han Giloniten
Akitofel, Davids Raadgiver, hente i hans By Gilo.
Og Sammensværgelsen vandt i Styrke, idet flere og
flere af Folket gik over til Absalom. 13 Da kom en og
meldte David det og sagde: »Israels Hu har vendt sig
til Absalom!« 14 Og David sagde til alle sine Folk,
som var hos ham i Jerusalem: »Kom, lad os flygte;
ellers kan vi ikke undslippe Absalom; skynd jer af
Sted, at han ikke skal skynde sig og naa os, bringe
ulykke over os og nedhugge Byens Indbyggere med
Sværdet!« 15 Kongens Folk svarede: »Dine Trælle
er rede til at gøre alt, hvad du finder rigtigt, Herre
Konge!« 16 Saa drog Kongen ud, fulgt af hele sit Hus;
dog lod Kongen ti Medhustruer blive tilbage for at
se efter Huset. 17 Saa drog Kongen ud, fulgt af alle
sine Folk. Ved det sidste Hus gjorde de Holdt, 18 og
alle Krigerne gik forbi ham, ligeledes alle Kreterne
og Pleterne; ogsaa alle Gatiten Ittajs Mænd, 600
Mand, som havde fulgt ham fra Gat, gik forbi Kongen.
19 Da sagde Kongen til Gatiten Ittaj: »Hvorfor gaar
ogsaa du med? Vend om og bliv hos Kongen; thi du
er Udlænding og er vandret ud fra din Hjemstavn; 20 i
Gaar kom du, og i Dag skulde jeg tage dig med paa
vor Omflakken, jeg, som gaar uden at vide hvorhen!
Vend tilbage og tag dine Landsmænd med; HERREN
vise dig Miskundhed og Trofasthed!« 21 Men Ittaj
svarede Kongen: »Saa sandt HERREN lever, og saa
sandt du, Herre Konge, lever: Hvor du, Herre Konge,
er, der vil din Træl være, hvad enten det bliver Liv
eller Død!« 22 Da sagde David til Ittaj: »Vel, saa
drag forbi!« Saa drog Gatiten Ittaj forbi med alle sine
Mænd og hele sit Følge af Kvinder og Børn. 23 Hele
Landet græd højt, medens alle Krigerne gik forbi; og
Kongen stod i Kedrons Dal, medens alle Krigerne
gik forbi ham ad Vejen til Oliventræet i Ørkenen. 24
Ogsaa Zadok og Ebjatar, som bar Guds Pagts Ark,
kom til Stede; de satte Guds Ark ned og lod den staa,
indtil alle Krigerne fra Byen var gaaet forbi. 25 Da
sagde Kongen til Zadok: »Bring Guds Ark tilbage til
Byen! Hvis jeg finder Naade for HERRENS Øjne,
fører han mig tilbage og lader mig stedes for ham
og hans Bolig; 26 siger han derimod: Jeg har ikke
Behag i dig! se, da er jeg rede; han gøre med mig,
hvad ham tykkes godt!« 27 Og Kongen sagde til
Præsten Zadok: »Se, du og Ebjatar skal med Fred
vende tilbage til Byen tillige med eders to Sønner,
din Søn Ahima'az og Ebjatars Søn Jonatan! 28 Se,
jeg bier ved Vadestederne paa Jordansletten, indtil
jeg faar Bud fra eder med Efterretning.« 29 Zadok
og Ebjatar bragte da Guds Ark tilbage til Jerusalem,
og de blev der. 30 Men David gik grædende op ad
Oliebjerget med tilhyllet Hoved og bare Fødder, og
alle Krigerne, som fulgte ham, havde tilhyllet deres
Hoveder og gik grædende opefter. 31 Da David fik
at vide, at Akitofel var iblandt de sammensvorne,

som holdt med Absalom, sagde han: »Gør Akitofels
Raad til Skamme, HERRE!« 32 Da David var kommet
til Bjergets Top, hvor man plejede at tilbede Gud,
kom Arkiten Husjaj, Davids Ven, ham i Møde med
sønderrevet Kjortel og Jord paa Hovedet. 33 Da
sagde David til ham: »Hvis du drager med, bliver du
mig til Byrde; 34 men vender du tilbage til Byen og
siger til Absalom: Jeg vil være din Træl, Konge; din
Faders Træl var jeg fordum, men nu vil jeg være din
Træl! saa kan du gøre mig Akitofels Raad til Skamme.
35 Der har du jo Præsterne Zadok og Ebjatar; alt,
hvad du hører fra Kongens Palads, maa du give
Præsterne Zadok og Ebjatar Nys om. 36 Se, de har
der deres to Sønner hos sig, Zadoks Søn Ahima'az
og Ebjatars Søn Jonatan; send mig gennem dem Bud
om alt, hvad I hører.« 37 Saa kom Husjaj, Davids Ven,
til Byen, og samtidig kom Absalom til Jerusalem.

16 Da David var kommet lidt paa den anden Side af
Bjergets Top, Kom Mefibosjets Tjener Ziba ham
i Møde med et Par opsadlede Æsler, som bar 200
Brød, 100 Rosinkager, 100 Frugter og en Dunk Vin. 2
Da sagde Kongen til Ziba: »Hvad vil du med det?«
Og Ziba svarede: »Æslerne er bestemt til Ridedyr
for Kongens Hus, Brødene og Frugterne til Spise
for Folkene og Vinen til Drikke for dem, der bliver
trætte i Ørkenen!« 3 Saa sagde Kongen: »Hvor er
din Herres Søn?« Ziba svarede Kongen: »Han blev i
Jerusalem; thi han tænkte: Nu vil Israels Hus give
mig min Faders Kongedømme tilbage!« 4 Da sagde
Kongen til Ziba: »Dig skal hele Mefibosjets Ejendom
tilhøre!« Og Ziba sagde: »Jeg bøjer mig dybt! Maatte
jeg finde Naade for min Herre Kongens Øjne!« 5 Men
da Kong David kom til Bahurim, se, da kom en Mand
ved Navn Simeï, Geras Søn, af samme Slægt som
Sauls Hus, gaaende ud af Byen, alt imedens han
udstødte Forbandelser, 6 og han kastede Sten efter
David og alle Kong Davids Folk, skønt alle Krigerne
og alle Kærnetropperne gik paa begge Sider af ham.
7 Og Simeï forbandede ham med de Ord: »Bort, bort
med dig, din Blodhund, din Usling! 8 HERREN har nu
bragt alt Sauls Hus's Blod over dig, han, i hvis Sted
du blev Konge, og HERREN har nu givet din Søn
Absalom Kongedømmet; nu har Ulykken ramt dig,
fordi du er en Blodhund!« 9 Da sagde Abisjaj, Zerujas
Søn, til Kongen: »Hvorfor skal den døde Hund have
Lov at forbande min Herre Kongen? Lad mig gaa hen
og hugge Hovedet af ham!« 10 Men Kongen svarede:
»Hvad har jeg med eder at gøre, Zerujasønner! Naar
han forbander, og naar HERREN har budt ham at
forbande David, hvem tør da sige: Hvorfor gør du
det?« 11 Og David sagde til Abisjaj og alle sine Folk:
»Naar min egen Søn, som er udgaaet af min Lænd,
staar mig efter Livet, hvad kan man da ikke vente
af denne Benjaminit! Lad ham kun forbande, naar
HERREN har budt ham det! 12 Maaske vil HERREN
se til mig i min Nød og gøre mig godt til Gengæld
for hans Forbandelse i Dag!« 13 Derpaa gik David
med sine Mænd hen ad Vejen, medens Simeï fulgte
ham oppe paa Bjergskraaningen og stadig udstødte
Forbandelser, slog med Sten og kastede Støv efter
ham. 14 Saaledes kom Kongen og alle Krigerne,
som fulgte ham, udmattede til Jordan og hvilede ud
der. 15 Imidlertid var Absalom draget ind i Jerusalem
med alle Israels Mænd, og Akitofel var hos ham. 16
Da nu Arkiten Husjaj, Davids Ven, kom til Absalom,
sagde han til ham: »Kongen leve, Kongen leve!« 17
Absalom sagde til Husjaj: »Er det saadan, du viser
din Ven Godhed? Hvorfor fulgte du ikke din Ven?« 18
Husjaj svarede Absalom: »Nej, den, som HERREN
og dette Folk og alle Israels Mænd har valgt, i hans
Tjeneste vil jeg træde, og hos ham vil jeg blive! 19
Og desuden: Hvem er det, jeg tjener? Mon ikke
hans Søn? Som jeg har tjent din Fader, vil jeg tjene
dig!« 20 Absalom sagde saa til Akitofel: »Kom med
eders Raad! Hvad skal vi gøre?« 21 Akitofel svarede
Absalom: »Gaa ind til din Faders Medhustruer, som
han har ladet blive tilbage for at se efter Huset; saa
kan hele Israel skønne, at du har lagt dig for Had
hos din Fader, og alle de, der har sluttet sig til dig, vil
faa nyt Mod!« 22 Absaloms Telt blev saa rejst paa
Taget, og Absalom gik ind til sin Faders Medhustruer
i hele Israels Paasyn. 23 Det Raad, Akitofel gav i de
Tider, gjaldt nemlig lige saa meget, som naar man
adspurgte Gud; saa meget gjaldt ethvert Raad af
Akitofel baade hos David og Absalom.

17 Derpaa sagde Akitofel til Absalom; »Lad mig
udvælge 12 000 Mand og bryde op i Nat og
sætte efter David. 2 Naar jeg overfalder ham, medens
han er udmattet og modfalden, kan jeg indjage ham
Skræk, og alle hans Folk vil flygte, saa at jeg kan
fælde Kongen uden at røre nogen anden; 3 saa
bringer jeg hele Folket tilbage til dig, som en Brud
vender tilbage til sin Mand. Du attraar jo dog kun
en enkelt Mands Liv, og hele Folket vil da være
uskadt!« 4 Det Forslag tiltalte Absalom og alle Israels
Ældste. 5 Men Absalom sagde: »Kald dog ogsaa
Arkiten Husjaj hid, for at vi ogsaa kan høre, hvad han
raader til!« 6 Da Husjaj kom ind, sagde Absalom til
ham: »Det og det har Akitofel sagt; skal vi følge hans
Raad? Hvis ikke, saa sig du din Mening!« 7 Husjaj

svarede Absalom: »Denne Gang er Akitofels Raad
ikke godt!« 8 Og Husjaj sagde fremdeles: »Du ved, at
din Fader og hans Mænd er Helte, og bitre i Hu er de
som en Bjørn paa Marken, hvem Ungerne er taget
fra; desuden er din Fader en rigtig Kriger, som ikke
lægger sig til Hvile om Natten med Folkene. 9 For
Øjeblikket holder han sig sikkert skjult i en Kløft eller
et andet Sted; falder der nu straks i Begyndelsen
nogle af Folkene, vil det rygtes, og man vil sige,
at Absaloms Tilhængere har lidt Nederlag; 10 og
da bliver selv den tapre, hvis Mod er som Løvens,
forsagt; thi hele Israel ved, at din Fader er en Helt og
hans Ledsagere tapre Mænd. 11 Mit Raad er derfor:
Lad hele Israel fra Dan til Be'ersjeba samles om dig,
talrigt som Sandet ved Havet, og drag selv med i
deres Midte. 12 Støder vi saa paa ham et eller andet
Sted, hvor han nu befinder sig, kan vi falde over ham
som Dug over Jorden, og der skal ikke blive en eneste
tilbage, hverken han eller nogen af alle hans Mænd;
13 men kaster han sig ind i en By, skal hele Israel
lægge Reb om den, og vi vil slæbe den ned i Dalen,
saa der ikke bliver Sten paa Sten tilbage af den!«
Da sagde Absalom og alle Israels Mænd: »Arkiten
Husjajs Raad er bedre end Akitofels!« 14 HERREN
havde nemlig sat sig for at gøre Akitofels gode Raad
til Skamme, for at HERREN kunde bringe Ulykke
over Absalom. 15 Derpaa sagde Husjaj til Præsterne
Zadok og Ebjatar: »Det og det Raad har Akitofel givet
Absalom og Israels Ældste, og det og det Raad har
jeg givet. 16 Skynd eder nu at sende Bud til David
og bring ham det Bud: Bliv ikke Natten over ved
Vadestederne paa Jordansletten, men søg over paa
den anden Side, for at ikke Kongen og alle hans
Folk skal gaa til Grunde!« 17 Jonatan og Ahima'az
stod ved Rogelkilden, hvorhen en Tjenestepige til
Stadighed kom og bragte dem Melding, hvorefter de
gik hen og bragte Kong David Melding; thi de turde
ikke vise sig i Byen. 18 Men en ung Mand opdagede
dem og meldte det til Absalom; saa skyndte de sig
begge bort og kom ind hos en Mand i Bahurim. Han
havde en Brønd i Gaarden, og i den steg de ned; 19
Konen tog et Tæppe, bredte det ud over Brønden og
hældte Korn derpaa, saa at man intet kunde opdage.
20 Nu kom Absaloms Folk imod i Huset til Konen og
spurgte: »Hvor er Ahima'az og Jonatan?« Konen
svarede: »De gik over Vandbækken!« Saa søgte
de efter dem, men da de ikke fandt dem, vendte
de tilbage til Jerusalem. 21 Saa snart de var gaaet
bort, steg de to op af Brønden og gik hen og bragte
Kong David Melding; og de sagde til David: »Bryd op
og skynd eder over paa den anden Side af Vandet;
thi det og det Raad kom Akitofel med angaaende
eder!« 22 Da brød David op med alle sine Folk og
satte over Jordan; og ved Daggry manglede ikke en
eneste, alle var de kommet over Jordan. 23 Men da
Akitofel saa, at hans Raad ikke blev fulgt, sadlede
han sit Æsel og drog hjem til sin By; og efter at
have beskikket sit Hus hængte han sig og døde.
Han blev jordet i sin Faders Grav. 24 David havde
naaet Mahanajim, da Absalom tillige med alle Israels
Mænd gik over Jordan. 25 Absalom havde i Joabs
Sted sat Amasa over Hæren; Amasa var Søn af en
Ismaelit ved Navn Jitra, som var gaaet ind til Abigajil,
en Datter af Isaj og Søster til Joabs Moder Zeruja. 26
Og Israel og Absalom slog Lejr i Gilead. 27 Men da
David kom til Mahanajim, bragte Sjobi, Nahasj's Søn
fra Rabba i Ammon, Makir, Ammiels Søn fra Lodebar,
og Gileaditen Barzillaj fra Rogelim 28 Senge, Tæpper,
Skaale og Lerkar; og Hvede, Byg, Mel, ristet Korn,
Bønner, Linser, 29 Honning, Surmælk, Smaakvæg
og Komælksost bragte de David og hans Folk til
Føde; thi de tænkte: »Folkene er sultne, udmattede
og tørstige i Ørkenen.«

18 Derpaa holdt David Mønstring over sit Mandskab
og satte Tusindførere og Hundredførere over
dem; 2 og David delte Mandskabet i tre Dele; den
ene Tredjedel stillede han under Joab, den anden
under Abisjaj, Zerujas Søn og Joabs Broder, og den
sidste Tredjedel under Gatiten Ittaj. Kongen sagde
saa til Folkene: »Jeg vil selv drage med i Kampen!«
3 Men de svarede: »Du maa ikke drage med; thi om
vi flygter, ænser man ikke os; ja, selv om Halvdelen
af os falder, ænser man ikke os, men du gælder lige
saa meget som ti Tusinde af os; derfor er det bedst,
at du holder dig rede til at ile os til Hjælp fra Byen.«
4 Kongen svarede: »Jeg gør, hvad I finder bedst!«
Derpaa stillede Kongen sig ved Porten, medens hele
Mandskabet drog ud, hundredvis og tusindvis. 5
Men Kongen gav Joab, Abisjaj og Ittaj den Befaling:
»Far nu lempeligt med den unge Absalom!« Og
hele Mandskabet hørte, hvorledes Kongen gav alle
Øversterne Befaling om Absalom. 6 Derpaa rykkede
Krigerne i Marken mod Israel, og Slaget kom til at
staa i Efraims Skov. 7 Der blev Israels Hær slaaet af
Davids Folk, og der fandt et stort Mandefald Sted
den Dag; der faldt 200 000 Mand. 8 Kampen bredte
sig over hele Egnen, og Skoven fortærede den Dag
flere Folk end Sværdet. 9 Absalom selv stødte paa
nogle af Davids Folk; Absalom red paa sit Muldyr, og
da Muldyret kom ind under en stor Terebintes tætte
Grene, blev hans Hoved hængende i Terebinten, saa

han hang mellem Himmel og Jord, medens Muldyret,
han sad paa, løb bort. 10 En Mand, der saa det
meldte det til Joab og sagde: »Jeg saa Absalom
hænge i en Terebinte.« 11 Da sagde Joab til Manden,
der havde meldt ham det: »Naar du saa det, hvorfor
slog du ham da ikke til Jorden med det samme? Saa
havde jeg givet dig ti Sekel Sølv og et Bælte!« 12
Men Manden svarede Joab: »Om jeg saa havde faaet
tilvejet tusind Sekel, havde jeg ikke lagt Haand paa
Kongens Søn; thi vi hørte jo selv, hvorledes Kongen
bød dig, Abisjaj og Ittaj: Vogt vel paa den unge
Absalom! 13 Dersom jeg havde handlet svigefuldt
imod ham — intet bliver jo skjult for Kongen — vilde
du have ladet mig i Stikken!« 14 Da sagde Joab:
»Saa gør jeg det for dig!« Dermed greb han tre Spyd
og stødte dem i Brystet paa Absalom, som endnu
levede og hang mellem Terebintens Grene. 15 Derpaa
traadte ti unge Mænd, der var Joabs Vaabendragere,
til og gav Absalom Dødsstødet. 16 Joab lod nu støde
i Hornet, og Hæren opgav at forfølge Israel, thi Joab
bød Folkene standse. 17 Derpaa tog de og kastede
Absalom i en stor Grube i Skoven og ophobede en
mægtig Stendynge over ham. Og hele Israel flygtede
hver til sit. 18 Men medens Absalom endnu levede,
havde han taget og rejst sig den Stenstøtte, som
staar i Kongedalen; thi han sagde: »Jeg har ingen
Søn til at bevare Mindet om mit Navn.« Han havde
opkaldt Stenstøtten efter sig selv, og endnu den
Dag i Dag kaldes den »Absaloms Minde«. 19 Da
sagde Ahima'az, Zadoks Søn: »Lad mig løbe hen og
bringe Kongen den gode Tidende, at HERREN har
skaffet ham Ret over for hans Fjender!« 20 Men Joab
svarede ham: »Du skal ikke være den, der bringer
Bud i Dag; en anden Gang kan du bringe Bud, men i
Dag skal du ikke gøre det, da Kongens Søn er død!«
21 Og Joab sagde til Etiopieren: »Gaa du hen og meld
Kongen, hvad du har set!« Da kastede Etiopieren sig
til Jorden for Joab og ilede af Sted. 22 Men Ahima'az,
Zadoks Søn, sagde atter til Joab: »Ske, hvad der vil!
Lad ogsaa mig løbe bag efter Etiopieren!« Da sagde
Joab: »Hvorfor vil du det, min Søn? For dig er der
ingen Budløn at hente!« 23 Men han blev ved: »Ske,
hvad der vil! Jeg løber!« Saa sagde han: »Løb da!«
Og Ahima'az løb ad Vejen gennem Jordanegnen og
naaede frem før Etiopieren. 24 David sad just mellem
de to Porte, og Vægteren steg op paa Porttaget ved
Muren; da han saa ud, se, da kom en Mand løbende
alene. 25 Vægteren raabte og meldte det til Kongen,
og Kongen sagde: »Er han alene, har han Bud at
bringe!« Men medens Manden fortsatte sit Løb og
kom nærmere, 26 saa Vægteren en anden Mand
komme løbende og raabte ned i Porten: »Der kommer
een Mand til løbende alene!« Kongen sagde: »Ogsaa
han har Bud at bringe!« 27 Da raabte Vægteren:
»Den forreste løber saaledes, at det ser ud til at være
Ahima'az, Zadoks Søn!« Kongen sagde: »Det er en
god Mand, han kommer med godt Bud!« 28 Imidlertid
var Ahima'az kommet nærmere og raabte til Kongen:
»Hil dig!« Saa kastede han sig ned paa Jorden for
Kongen og sagde: »Lovet være HERREN din Gud,
som gav dem, der løftede Haand mod min Herre
Kongen, i din Haand!« 29 Kongen spurgte: »Er den
unge Absalom uskadt?« Ahima'az svarede: »Jeg saa,
at der var stor Tummel, da Kongens Træl Joab sendte
din Træl af Sted, men jeg ved ikke, hvad det var.« 30
Kongen sagde da: »Træd til Side og stil dig der!« Og
han traadte til Side og blev staaende. 31 I det samme
kom Etiopieren; og Etiopieren sagde: »Der er Bud til
min Herre Kongen: HERREN har i Dag skaffet dig Ret
over for alle dine Modstandere!« 32 Kongen spurgte
Etiopieren: »Er den unge Absalom uskadt?« Og han
svarede: »Det gaa min Herre Kongens Fjender og
alle dine Modstandere som den unge Mand!« 33
Da blev Kongen dybt rystet, og han gik op i Stuen
paa Taget over Porten og græd; og han gik frem og
tilbage og klagede: »Min Søn Absalom, min Søn, min
Søn Absalom! Var jeg blot død i dit Sted! Absalom,
min Søn, min Søn!«

19 Joab fik nu Efterretning om, at Kongen græd og
sørgede over Absalom, 2 og Sejren blev den
Dag til Sorg for alt Folket, fordi det hørte, at Kongen
sørgede dybt over sin Søn. 3 Og Folket stjal sig den
Dag ind i Byen, som man stjæler sig bort af Skam,
naar man har taget Flugten i Kampen. 4 Kongen
havde tilhyllet sit Ansigt og klagede højt: »Min Søn
Absalom, min Søn, Absalom, min Søn!« 5 Da gik
Joab ind til Kongen og sagde: »Du beskæmmer i Dag
alle dine Folk, der dog i Dag har reddet dit Liv og
dine Sønners og Døtres, Hustruers og Medhustruers
Liv, 6 siden du elsker dem, som hader dig, og hader
dem, som elsker dig; thi i Dag viser du, at Øverster
og Folk er intet for dig. Ja, nu forstaar jeg, at du vilde
have været tilfreds, hvis Absalom i Dag var i Live og
alle vi andre døde. 7 Staa nu op og gaa ud og tal
godt for dine Folk; thi jeg sværger ved HERREN, at
hvis du ikke gør det, bliver ikke en eneste Mand hos
dig Natten over, og dette vil volde dig større Ulykke
end alt, hvad der har ramt dig fra din Ungdom af og til
nu!« 8 Saa stod Kongen op og satte sig i Porten; og
da man fik at vide, at Kongen sad i Porten, kom alt
Folket hen og stillede sig foran Kongen. Men efter at

Israeliterne var flygtet hver til sit, 9 begyndte alt Folket
i alle Israels Stammer at gaa i Rette med hverandre,
idet de sagde: »Kongen frelste os fra vore Fjenders
Haand; det var ham, som reddede os af Filisternes
Haand; og nu har han maattet rømme Landet for
Absalom. 10 Men Absalom, som vi havde salvet til
Konge over os, er faldet i Kampen. Hvorfor tøver
I da med at føre Kongen tilbage?« 11 Men da alle
Israeliternes Ord kom Kong David for Øre, sendte
han Bud til Præsterne Zadok og Ebjatar og lod sige:
»Tal til Judas Ældste og sig: Hvorfor vil I være de
sidste til at føre Kongen tilbage til hans Hus? 12 I er
jo mine Brødre, I er mit Kød og Blod. Hvorfor vil I
være de sidste til at føre Kongen tilbage? 13 Og til
Amasa skal I sige: Er du ikke mit Kød og Blod? Gud
ramme mig baade med det ene og det andet, om
du ikke for stedse skal være min Hærfører i Joabs
Sted!« 14 Saa vendte alle Judas Mænds Hjerter sig
til ham, alle som een, og de sendte Bud til Kongen:
»Vend tilbage med alle dine Folk!« 15 Og da Kongen
paa Hjemvejen kom til Jordan, var Judæerne kommet
til Gilgal for at gaa Kongen i Møde og føre ham over
Jordan. 16 Da skyndte Benjaminiten Simeï, Geras
Søn, fra Bahurim sig sammen med Judas Mænd
ned for at gaa Kong David i Møde, 17 fulgt af tusind
Mænd fra Benjamin. Ogsaa Ziba, som var Tjener
i Sauls Hus, var med sine femten Sønner og tyve
Trælle ilet til Jordan forud for Kongen, 18 og de var
sat over Vadestedet for at sætte Kongens Hus over
og være ham til Tjeneste. Men da Kongen skulde
til at gaa over Floden kastede Simeï, Geras Søn,
sig ned for ham 19 og sagde: »Min Herre tilregne
mig ikke min Brøde og tænke ikke mere paa, hvad
din Træl forbrød, den Dag min Herre Kongen drog
bort fra Jerusalem; Kongen agte ikke derpaa; 20 thi
din Træl ved, at han har syndet, men se, jeg er i
Dag den første af hele Josefs Hus, der er kommet
herned for at gaa min Herre Kongen i Møde!« 21
Da tog Abisjaj, Zerujas Søn, Ordet og sagde: »Skal
Simeï ikke lide Døden til Straf for, at han forbandede
HERRENS Salvede?« 22 Men David svarede: »Hvad
er der mig og eder imellem, I Zerujasønner, at I vil
være mine Modstandere i Dag? Skulde nogen i Israel
lide Døden i Dag? Ved jeg da ikke, at jeg nu er Konge
over Israel?« 23 Derpaa sagde Kongen til Simeï: »Du
skal ikke dø!« Og Kongen tilsvor ham det. 24 Ogsaa
Mefibosjet, Sauls Sønnesøn, var draget ned for at gaa
Kongen i Møde. Han havde ikke plejet sine Fødder
eller sit Skæg eller tvættet sine Klæder, fra den Dag
Kongen gik bort, til den Dag han kom uskadt tilbage.
25 Da han nu kom fra Jerusalem for at gaa Kongen i
Møde, sagde Kongen til ham: »Hvorfor fulgte du mig
ikke, Mefibosjet?« 26 Han svarede: »Herre Konge,
min Træl bedrog mig; thi din Træl bød ham sadle mit
Æsel, for at jeg kunde sidde op og følge Kongen;
din Træl er jo lam; 27 men i Stedet bagtalte han din
Træl hos min Herre Kongen. Dog, min Herre Kongen
er jo som en Guds Engel. Gør, hvad du finder for
godt! 28 Thi skønt hele mit Fædrenehus kun havde
Døden at vente af min Herre Kongen, gav du din
Træl Plads imellem dine Bordfæller; hvad Ret har jeg
da endnu til at kræve noget eller anraabe Kongen?«
29 Da sagde Kongen til ham: »Hvorfor bliver du ved
med at tale? Her er mit Ord: Du og Ziba skal dele
Jordegodset!« 30 Mefibosjet svarede Kongen: »Han
maa gerne faa det hele, nu min Herre Kongen er
kommet uskadt hjem!« 31 Ogsaa Gileaditen Barzillaj
drog ned fra Rogelim og fulgte med Kongen for at
ledsage ham til Jordan. 32 Barzillaj var en Olding paa
firsindstyve Aar; det var ham, som havde sørget for
Kongens Underhold, medens han var i Mahanajim,
thi han var en meget velstaaende Mand. 33 Kongen
sagde nu til Barzillaj: »Følg med mig, jeg vil sørge
for, at du i din Alderdom faar dit Underhold hos mig i
Jerusalem!« 34 Men Barzillaj svarede Kongen: »Hvor
lang Tid har jeg endnu tilbage, at jeg skulde følge med
Kongen op til Jerusalem? 35 Jeg er nu firsindstyve
Aar gammel; mon jeg kan skelne mellem godt og
ondt, eller mon din Træl har nogen Smag for, hvad
jeg spiser eller drikker, mon jeg endnu har Øre for
Sangeres og Sangerinders Røst? Hvorfor skulde din
Træl da i Fremtiden falde min Herre Kongen til Byrde?
36 Kun det lille Stykke Vej til Jordan vilde din Træl
ledsage Kongen; hvorfor vil Kongen give mig saa
meget til Gengæld? 37 Lad din Træl vende tilbage,
at jeg kan dø i min egen By ved mine Forældres
Grav! Men her er din Træl Kimham; lad ham følge
med min Herre Kongen, og gør med ham, hvad dig
tykkes bedst!« 38 Da sagde Kongen: »Kimham skal
følge med mig, og jeg vil gøre med ham, hvad dig
tykkes bedst; alt, hvad du ønsker, vil jeg gøre for dig!«
39 Derpaa gik alle Krigerne over Jordan, medens
Kongen blev staaende; og Kongen kyssede Barzillaj
og velsignede ham, hvorefter Barzillaj vendte tilbage
til sit Hjem. 40 Saa drog Kongen over til Gilgal, og
Kimham drog med ham. Hele Judas Folk fulgte med
Kongen og desuden Halvdelen af Israels Folk. 41
Men nu kom alle Israeliterne til Kongen og sagde:
»Hvorfor har vore Brødre, Judas Mænd, bortført dig
og bragt Kongen og hans Hus over Jordan tillige med
alle Davids Mænd?« 42 Da svarede alle Judas Mænd
Israels Mænd: »Kongen staar jo os nærmest; hvorfor

er I vrede over det? Har vi levet af Kongen eller taget
noget fra ham?« 43 Israels Mænd svarede Judas
Mænd: »Vi har ti Gange Part i Kongen, og tilmed har
vi Førstefødselsretten fremfor eder; hvorfor har I da
tilsidesat os? Og var det ikke os, der først talte om at
føre vor Konge tilbage?« Men Judas Mænds Svar var
endnu haardere end Israels Mænds.

20 Nu var der tilfældigvis en slet Person ved Navn
Sjeba, Bikris Søn, en Benjaminit. Han stødte i
Hornet og sagde: »Vi har ingen Del i David, ingen
Lod i Isajs Søn! Hver Mand til sine Telte, Israel!« 2 Da
faldt alle Israels Mænd fra David og gik over til Sjeba,
Bikris Søn, medens Judas Mænd trofast fulgte deres
Konge fra Jordan til Jerusalem. 3 Da David kom til sit
Hus i Jerusalem, tog Kongen sine ti Medhustruer, som
han havde ladet tilbage for at se efter Huset, og lod
dem bringe til et bevogtet Hus, hvor han sørgede for
deres Underhold; men han gik ikke mere ind til dem,
og saaledes levede de indespærret til deres Dødedag
som Kvinder, der er Enker, skønt deres Mænd endnu
lever. 4 Derpaa sagde Kongen til Amasa: »Stævn
Judas Mænd sammen i Løbet af tre Dage og indfind
dig da her!« 5 Amasa gik saa bort for at stævne
Judas Mænd sammen. Men da han tøvede ud over
den fastsatte Frist, 6 sagde David til Abisjaj: »Nu
bliver Sjeba, Bikris Søn, os farligere end Absalom!
Tag derfor din Herres Folk og sæt efter ham, for
at han ikke skal kaste sig ind i befæstede Byer og
slippe fra os!« 7 Med Abisjaj drog Joab, Kreterne og
Pleterne og alle Kærnetropperne ud fra Jerusalem for
at sætte efter Sjeba, Bikris Søn. 8 Men da de var ved
den store Sten i Gibeon, kom Amasa dem i Møde.
Joab var iført sin Vaabenkjortel, og over den havde
han spændt et Sværd, hvis Skede var bundet til hans
Lænd; og det gled ud og faldt til Jorden. 9 Joab sagde
da til Amasa: »Gaar det dig vel, Broder?« Og Joab
greb med højre Haand om Amasas Skæg for at kysse
ham. 10 Men Amasa tog sig ikke i Vare for det Sværd,
Joab havde i sin venstre Haand; Joab stødte det i
Underlivet paa ham, saa hans Indvolde væltede ud
paa Jorden, og han døde ved det ene Stød. Derpaa
satte Joab og hans Broder Abisjaj efter Sjeba, Bikris
Søn, 11 medens en af Joabs Folk blev staaende
ved Amasa og raabte: »Enhver, der bryder sig om
Joab og holder med David, følge efter Joab!« 12 Men
Amasa laa midt paa Vejen, svømmende i sit Blod, og
da Manden saa, at alt Folket stod stille der, væltede
han Amasa fra Vejen ind paa Marken og kastede en
Kappe over ham; thi han saa, at alle, der kom forbi,
stod stille. 13 Saa snart han var fjernet fra Vejen,
fulgte alle efter Joab for at sætte efter Sjeba, Bikris
Søn. 14 Denne drog imidlertid gennem alle Israels
Stammer indtil Abel-Bet-Ma'aka, og alle Bikriterne
samlede sig og fulgte ham. 15 Da kom de og belejrede
ham i Abel-Bet-Ma'aka, idet de opkastede en Vold
om Byen. Men medens alt Krigsfolket, der var med
Joab, arbejdede paa at bringe Muren til Fald, 16
traadte en klog Kvinde fra Byen hen paa Formuren
og raabte: »Hør, hør! Sig til Joab, at han skal komme
herhen; jeg vil tale med ham!« 17 Da han kom hen til
hende, spurgte Kvinden: »Er du Joab?« Og da han
svarede ja, sagde hun: »Hør din Trælkvindes Ord!«
Han svarede: »Jeg hører!« 18 Saa sagde hun: »I
gamle Dage sagde man: Man spørge dog i Abel og
Dan, om det er gaaet af Brug, hvad gode Folk i Israel
vedtog! 19 Og nu søger du at bringe Død over en By,
som er en Moder i Israel! Hvorfor vil du ødelægge
HERRENS Arvelod?« 20 Joab svarede: »Det være
langt fra mig, det være langt fra mig at ødelægge
eller volde Fordærv! 21 Saaledes er det ingenlunde
ment! Men en Mand fra Efraims Bjerge ved Navn
Sjeba, Bikris Søn, har løftet sin Haand mod Kong
David; hvis I blot vil udlevere ham, bryder jeg op fra
Byen!« Da sagde Kvinden til Joab: »Hans Hoved skal
blive kastet ned til dig gennem Muren!« 22 Kvinden
fik saa ved sin Klogskab hele Byen overtalt til at
hugge Hovedet af Sjeba, Bikris Søn, og de kastede
det ned til Joab. Da stødte han i Hornet, og de
brød op fra Byen og spredte sig hver til sit, medens
Joab selv vendte tilbage til Kongen i Jerusalem. 23
Joab stod over hele Israels Hær; Benaja, Jojadas
Søn, over Kreterne og Pleterne; 24 Adoniram havde
Tilsynet med Hoveriarbejdet; Josjafat, Ahiluds Søn,
var Kansler; 25 Sjeja var Statsskriver, Zadok og
Ebjatar Præster; 26 ogsaa Ja'iriten Ira var Præst hos
David.

21 Under Davids Regering blev der Hungersnød
tre Aar i Træk. Da søgte David HERRENS
Aasyn; og HERREN sagde: »Der hviler Blodskyld paa
Saul og hans Hus, fordi han dræbte Gibeoniterne!« 2
Kongen lod derfor Gibeoniterne kalde og sagde til
dem — Gibeoniterne hørte ikke til Israeliterne, men
til Levningerne af Amoriterne; og skønt Israeliterne
havde givet dem edeligt Tilsagn, havde Saul i sin Iver
for Israeliterne og Juda søgt at udrydde dem — 3
David sagde til Gibeoniterne: »Hvad kan jeg gøre for
eder, og hvorledes skal jeg skaffe Soning, saa at I
kan velsigne HERRENS Arvelod?« 4 Gibeoniterne
svarede: »Det er ikke Sølv eller Guld, der er os og
Saul og hans Hus imellem, og vi har ikke Lov at

dræbe nogen Mand i Israel!« Han sagde da: »Hvad
I forlanger, vil jeg gøre for eder!« 5 Saa sagde de
til Kongen: »Den Mand, som bragte Ødelæggelse
over os og tænkte paa at udrydde os, saa vi ikke
skulde kunne være nogetsteds inden for Israels
Landemærke, 6 lad syv Mænd af hans Efterkommere
blive udleveret os, for at vi kan hænge dem op for
HERREN i Gibeon paa HERRENS Bjerg!« Kongen
sagde: »Jeg vil udlevere dem!« 7 Men Kongen
skaanede Mefibosjet, en Søn af Sauls Søn Jonatan,
af Hensyn til den Ed ved HERREN, som var imellem
David og Sauls Søn Jonatan. 8 Derimod tog Kongen
de to Sønner, som Rizpa, Ajjas Datter, havde født
Saul, Armoni og Mefibosjet, og de fem Sønner,
som Merab, Sauls Datter, havde født Adriel, en Søn
af Barzillaj fra Mehola, 9 og udleverede dem til
Gibeoniterne, som hængte dem op paa Bjerget for
HERRENS Aasyn. Saaledes omkom alle syv paa
een Gang, og de blev dræbt først paa Høsten, i
Byghøstens Begyndelse. 10 Men Rizpa, Ajjas Datter,
tog sit Sørgeklæde, bredte det ud paa Klippen og
sad der fra Høstens Begyndelse, indtil der atter
strømmede Vand fra Himmelen ned over dem; og hun
tillod ikke Himmelens Fugle at kaste sig over dem om
Dagen eller Markens Dyr om Natten. 11 Da David fik
at vide, hvad Rizpa, Ajjas Datter, Sauls Medhustru,
havde gjort, 12 drog han hen og hentede Sauls og
hans Søn Jonatans Ben hos Borgerne i Jabesj i
Gilead, som havde stjaalet dem paa Torvet i Bet-Sjan,
hvor Filisterne havde hængt dem op, dengang de slog
Saul paa Gilboa. 13 Og da han havde hentet Sauls og
hans Søn Jonatans Ben der, samlede man Benene af
de hængte 14 og jordede dem sammen med Sauls
og hans Søn Jonatans Ben i Zela i Benjamins Land
i hans Fader Kisj's Grav. Alt, hvad Kongen havde
paabudt, blev gjort; derefter forbarmede Gud sig
over Landet. 15 Da det atter kom til Kamp mellem
Filisterne og Israel, drog David med sine Folk ned og
kastede sig ind i Gob og kæmpede med Filisterne. 16
Da fremstod Dod, som var af Rafaslægten, og hvis
Spyd vejede 300 Sekel Kobber; han var iført en ny
Rustning, og han havde i Sinde at slaa David ihjel.
17 Men Abisjaj, Zerujas Søn, kom ham til Hjælp og
huggede Filisteren ned. Da besvor Davids Mænd
ham og sagde: »Du maa ikke mere drage i Kamp
med os, for at du ikke skal slukke Israels Lampe!«
18 Siden hen kom det atter til Kamp med Filisterne i
Gob. Husjatiten Sibbekaj nedhuggede da Saf, som
var af Rafaslægten. 19 Atter kom det til Kamp med
Filisterne i Gob, Betlehemiten Elhanan, Ja'irs Søn,
nedhuggede da Gatiten Goliat, hvis Spydstage var
som en Væverbom. 20 Atter kom det til Kamp i Gat.
Da var der en kæmpestor Mand med seks Fingre
paa hver Haand og seks Tæer paa hver Fod, i alt
fire og tyve; han var ogsaa af Rafaslægten. 21 Han
haanede Israel, og derfor huggede Jonatan, en Søn
af Davids Broder Sjim'a, ham ned. 22 Disse fire var
af Rafaslægten i Gat; de faldt for Davids og hans
Mænds Haand.

22 David sang HERREN denne Sang, dengang
HERREN havde frelst ham af alle hans Fjenders
og af Sauls Haand. 2 Han sang: »HERRE, min
Klippe, min Borg, min Befrier, 3 min Gud, mit Bjerg,
hvortil jeg tyr, mit Skjold, mit Frelseshorn, mit Værn,
min Tilflugt, min Frelser, som frelser mig fra Vold! 4
Jeg paakalder HERREN, den Højlovede, og frelses
fra mine Fjender. 5 Dødens Brændinger omsluttede
mig, Ødelæggelsens Strømme forfærdede mig, 6
Dødsrigets Reb omspændte mig, Dødens Snarer faldt
over mig; (Sheol h7585) 7 i min Vaande paakaldte jeg
HERREN og raabte til min Gud. Han hørte min Røst
fra sin Helligdom, mit Raab fandt ind til hans Ører! 8
Da rystede Jorden og skjalv, Himlens Grundvolde
bæved og rysted, thi hans Vrede blussede op. 9 Røg
for ud af hans Næse, fortærende Ild af hans Mund,
Gløder gnistrede fra ham. 10 Han sænkede Himlen,
steg ned med Skymulm under sine Fødder; 11 baaret
af Keruber fløj han, svæved paa Vindens Vinger;
12 han omgav sig med Mulm som en Bolig, mørke
Vandmasser, vandfyldte Skyer. 13 Fra Glansen foran
ham for der Hagl og Ildgløder ud. 14 HERREN tordned
fra Himlen, den Højeste lod høre sin Røst; 15 han
udslynged Pile, adsplittede dem, lod Lynene funkle
og skræmmede dem. 16 Havets Bund kom til Syne,
Jordens Grundvolde blottedes ved HERRENS Trusel,
for hans Vredes Pust. 17 Han udrakte Haanden fra
det høje og greb mig, drog mig op af de vældige
Vande, 18 frelste mig fra mine mægtige Fjender, fra
mine Avindsmænd; de var mig for stærke. 19 Paa
min Ulykkes Dag faldt de over mig, men HERREN
blev mig et Værn. 20 Han førte mig ud i aabent
Land, han frelste mig, thi han havde Behag i mig. 21
HERREN gengældte mig efter min Retfærd, lønned
mig efter mine Hænders Uskyld; 22 thi jeg holdt mig til
HERRENS Veje, svigted i Gudløshed ikke min Gud;
23 hans Bud stod mig alle for Øje, jeg veg ikke fra
hans Love. 24 Ustraffelig var jeg for ham og vogtede
mig for Brøde. 25 HERREN lønned mig efter min
Retfærd, mine Hænders Uskyld, som var ham for
Øje! 26 Du viser dig from mod den fromme, retsindig
mod den retsindige, 27 du viser dig ren mod den rene

og vrang mod den svigefulde. 28 De arme giver du
Frelse, hovmodiges Øjne Skam! 29 Ja, du er min
Lampe, HERRE! HERREN opklarer mit Mørke. 30 Thi
ved din Hjælp søndrer jeg Mure, ved min Guds Hjælp
springer jeg over Volde. 31 Fuldkommen er Guds Vej,
lutret er HERRENS Ord. Han er et Skjold for alle, der
sætter deres Lid til ham. 32 Ja, hvem er Gud uden
HERREN, hvem er en Klippe uden vor Gud, 33 den
Gud, der omgjorded mig med Kraft, jævnede Vejen
for mig, 34 gjorde mine Fødder som Hindens og gav
mig Fodfæste paa Højne, 35 oplærte min Haand til
Krig, saa mine Arme spændte Kobberbuen? 36 Du
gav mig din Frelses Skjold, din Nedladelse gjorde mig
stor; 37 du skaffede Plads for mine Skridt, mine Ankler
vaklede ikke. 38 Jeg jog mine Fjender, indhentede
dem, vendte først om, da de var gjort til intet, 39 slog
dem ned, saa de ej kunde rejse sig, men laa faldne
under min Fod. 40 Du omgjorded mig med Kraft til
Kampen, mine Modstandere tvang du i Knæ for mig;
41 du slog mine Fjender paa Flugt mine Avindsmænd
ryddede jeg af Vejen. 42 De raabte, men ingen hjalp,
til HERREN, han svared dem ikke. 43 Jeg knuste dem
som Jordens Støv, som Gadeskarn tramped jeg paa
dem. 44 Du friede mig af Folkekampe, du satte mig til
Folkeslags Høvding; nu tjener mig ukendte Folk; 45
Udlandets Sønner kryber for mig; blot de hører om
mig, lyder de mig: 46 Udlandets Sønner vansmægter,
kommer skælvende frem af deres Skjul. 47 HERREN
lever, højlovet min Klippe, ophøjet være min Frelses
Gud, 48 den Gud, som giver mig Hævn, lægger
Folkeslag under min Fod 49 og frier mig fra mine
Fjender! Du ophøjer mig over mine Modstandere, fra
Voldsmænd frelser du mig. 50 HERRE, derfor priser
jeg dig blandt Folkene og lovsynger dit Navn, 51 du,
som kraftig hjælper din Konge og viser din Salvede
Miskundhed. David og hans Æt evindelig.«

23 Dette er Davids sidste Ord; Saa siger David,
Isajs Søn, saa siger Manden, Højt ophøjet,
Jakobs Guds salvede, Helten i Israels Sange: 2
Ved mig talede HERRENS Aand, hans Ord var
paa min Tunge. 3 Jakobs Gud talede til mig,
Israels Klippe sagde: »En retfærdig Hersker blandt
Mennesker, en, der hersker i Gudsfrygt, 4 han straaler
som Morgenrøden, som den skyfri Morgensol, der
fremlokker Urter af Jorden efter Regn.« 5 Saaledes
har jo mit Hus det med Gud. Han gav mig en evig
Pagt, fuldgod og vel forvaret. Ja, al min Frelse og al
min Lyst, skulde han ikke lade den spire frem? 6 Men
Niddinger er alle som Torne i Ørk, der tages ikke paa
dem med Hænder; 7 ingen rører ved dem uden med
Jern og Spydstage, i Ilden brændes de op. 8 Navnene
paa Davids Helte var følgende: Hakmoniten Isjbosjet,
Anføreren for de tre; det var ham, der engang svang
sit Spyd over 800 faldne paa een Gang. 9 Blandt
de tre Helte kom efter ham Ahohiten El'azar, Dodis
Søn; han var med David ved Pas-Dammim, dengang
Filisterne samlede sig der til Kamp. Da Israels Mænd
trak sig tilbage, 10 holdt han Stand og huggede ned
blandt Filisterne, til hans Haand blev træt og klæbede
fast ved Sværdet; HERREN gav dem den Dag en stor
Sejr. Saa vendte Folket tilbage og fulgte ham, kun
for at plyndre. 11 Efter ham kom Harariten Sjamma,
Ages Søn. Engang havde Filisterne samlet sig i Lehi,
hvor der var en Mark fuld af Linser, og Folket flygtede
for Filisterne; 12 men han stillede sig op midt paa
Marken og holdt den og huggede Filisterne ned; og
HERREN gav dem en stor Sejr. 13 Engang drog tre
af de tredive ned og kom til David paa Klippens Top,
til Adullams Hule, medens Filisterskaren var lejret i
Refaimdalen. 14 David var dengang i Klippeborgen,
medens Filisternes Besætning laa i Betlehem. 15
Saa vaagnede Lysten hos David, og han sagde:
»Hvem skaffer mig en Drik Vand fra Cisternen ved
Betlehems Port?« 16 Da banede de tre Helte sig
Vej gennem Filisternes Lejr, øste Vand af Cisternen
ved Betlehems Port og bragte David det. Han vilde
dog ikke drikke det, men udgød det for HERREN 17
med de Ord: »HERREN vogte mig for at gøre det!
Skulde jeg drikke de Mænds Blod, som har vovet
deres Liv!« Og han vilde ikke drikke det. Den Daad
udførte de tre Helte. 18 Abisjaj, Joabs Broder, Zerujas
Søn, var Anfører for de tredive. Han svang sit Spyd
over 300 faldne, og han var navnkundig iblandt de
tredive; 19 iblandt de tredive var han højtæret, og
han var deres Anfører; men de tre naaede han ikke.
20 Benaja, Jojadas Søn, var en tapper Mand fra
Kabze'el, der havde udført store Heltegerninger; han
fældede de to Arielsønner fra Moab; og han steg ned
og fældede en Løve i en Cisterne, en Dag der var
faldet Sne. 21 Ligeledes fældede han Ægypteren,
en kæmpestor Mand. Ægypteren havde et Spyd i
Haanden, men han gik ned imod ham meden Stok,
vristede Spydet ud af Haanden paa ham og dræbte
ham med hans eget Spyd. 22 Disse Heltegerninger
udførte Benaja, Jojadas Søn, og han var navnkundig
iblandt de tredive Helte; 23 iblandt de tredive var han
højt æret, men de tre naaede han ikke. David satte
ham over sin Livvagt. 24 Til de tredive hørte Asa'el,
Joabs Broder; Elhanan, Dodos Søn fra Betlehem; 25
Haroditen Sjamma; Haroditen Elika; 26 Paltiten Helez;
Ira, Ikkesj's Søn fra Tekoa; 27 Abiezer fra Anatot;

Husjatiten Sibbekaj; 28 Ahohiten Zalmon; Maharaj
fra Netofa; 29 Heled, Ba'anas Søn, fra Netofa; Ittaj,
Ribajs Søn, fra det benjaminitiske Gibea; 30 Benaja
fra Pir'aton; Hiddaj fra Nahale-Ga'asj; 31 Abiba'al fra
Araba; Azmavet fra Bahurim; 32 Sja'alboniten Eljaba;
Guniten Jasjen; 33 Harariten Jonatan, Sjammas Søn;
Harariten Ahi'am, Sjarars Søn; 34 Elifelet, Ahazbajs
Søn, fra Bet-Ma'aka; Eliam, Akitofels Søn, fra Gilo; 35
Hezro fra Karmel; Pa'araj fra Arab; 36 Jig'al, Natans
Søn, fra Zoba; Gaditen Bani; 37 Ammoniten Zelek;
Naharaj fra Be'erot, der var Joabs, Zerujas Søns,
Vaabendrager; 38 Ira fra Jattir; Gareb fra Jattir; 39
Hetiten Urias. I alt syv og tredive.

24 Men HERRENS vrede blussede atter op mod
Israel, saa at han æggede David mod dem og
sagde: »Gaa hen og hold Mandtal over Israel og
Juda!« 2 Kongen sagde da til Joab og Hærførerne,
der var hos ham: »Drag rundt i alle Israels Stammer
fra Dan til Be'ersjeba og hold Mønstring over Folket,
for at jeg kan faa Tallet paa det at vide!« 3 Men Joab
svarede Kongen: »Maatte HERREN din Gud forøge
Folket hundredfold, og maatte min Herre Kongen selv
opleve det — men hvorfor har min Herre Kongen sat
sig sligt for?« 4 Men Joab og Hærførerne maatte
bøje sig for Kongens Ord. Joab og Hærførerne forlod
derfor Kongen for at holde Mønstring over Israels
Folk. 5 De gik over Jordan og begyndte ved Aroer
og Byen, der ligger midt i Dalen; drog ad Gad til og
i Retning af Ja'zer; 6 saa kom de til Gilead og til
Hetiternes Land hen imod Kadesj, derpaa til Dan,
og fra Dan vendte de sig hen mod Zidon; 7 saa
kom de til Fæstningen Tyrus og alle Hivviternes og
Kana'anæernes Byer, hvorfra de gik til Be'ersjeba i
det judæiske Sydland. 8 Efter at de var draget hele
Landet rundt i ni Maaneder og tyve Dage, kom de
tilbage til Jerusalem. 9 Joab opgav derpaa Kongen
Tallet, der var fundet ved Folketællingen, og Israel
talte 800 000 kraftige, vaabenføre Mænd, Juda 500
000 Mænd. 10 Men efter at David havde holdt Mandtal
over Folket, slog Samvittigheden ham, og han sagde
til HERREN: »Jeg har syndet svarlig i, hvad jeg har
gjort! Men tilgiv nu, HERRE, din Tjeners Brøde, thi jeg
har handlet som en stor Daare!« 11 Da David stod op
om Morgenen kom HERRENS Ord til Profeten Gad,
Davids Seer, saaledes: 12 »Gaa hen og sig til David:
Saa siger HERREN; Jeg forelægger dig tre Ting; vælg
selv, hvilken jeg skal lade times dig!« 13 Gad kom
da til David og kundgjorde ham det og sagde: »Skal
der komme tre Hungersnødsaar over dig i dit Land,
eller vil du i tre Maaneder jages paa Flugt, forfulgt af
din Fjende, eller skal der komme tre Dages Pest i dit
Land? Overvej nu, hvad jeg skal svare ham, der har
sendt mig!« 14 David svarede Gad: »Jeg er i saare
stor Vaande — lad os saa falde i HERRENS Haand,
thi hans Barmhjertighed er stor; i Menneskehaand
vil jeg ikke falde!« 15 Saa valgte David da Pesten.
Ved Hvedehøstens Tid begyndte Soten at ramme
Folket; og der døde 70 000 Mand af Folket fra Dan til
Be'ersjeba. 16 Da Engelen udrakte sin Haand mod
Jerusalem for at ødelægge det, angrede HERREN det
onde, og han sagde til Engelen, som ødelagde Folket
»Nu er det nok, drag din Haand tilbage!« HERRENS
Engel var da ved Jebusiten Aravnas Tærskeplads. 17
Men da David saa Engelen, som slog Folket, sagde
han til HERREN: »Det er mig, der har syndet, mig,
der har begaaet Brøden; men Faarene der, hvad
har de gjort? Lad din Haand dog ramme mig og mit
Fædrenehus!« 18 Samme Dag kom Gad til David
og sagde: »Gaa op og rejs HERREN et Alter paa
Jebusiten Aravnas Tærskeplads!« 19 Og David gik
derop efter Gads Ord, saaledes som HERREN havde
paabudt. 20 Da Aravna, der var ved at tærske Hvede,
saa ned og fik Øje paa Kongen og hans Folk, som
kom hen imod ham, gik han ud og kastede sig paa
sit Ansigt til Jorden for ham; 21 og Aravna sagde:
»Hvorfor kommer min Herre Kongen til sin Træl?«
David svarede: »For at købe Tærskepladsen af dig
og bygge HERREN et Alter, at Folket maa blive friet
fra Plagen!« 22 Da sagde Aravna til David: »Min
Herre Kongen tage den og ofre, hvad ham tykkes ret!
Her er Okserne til Brændoffer og Tærskeslæderne
og Oksernes Stavtøj til Brændsel! 23 Min Herre
Kongens Træl giver Kongen det hele!« Og Aravna
sagde til Kongen: »Maatte HERREN din Gud have
Behag i dig!« 24 Men Kongen svarede Aravna: »Nej,
jeg vil købe det af dig for dets fulde Værdi; jeg vil
ikke bringe HERREN min Gud Brændofre, som intet
koster mig!« Saa købte David Tærskepladsen og
Okserne for halvtredsindstyve Sølvsekel; 25 og David
byggede HERREN et Alter der og ofrede Brændofre
og Takofre. Da forbarmede HERREN sig over Landet,
og Israel blev friet fra Plagen.

Første Kongebog

1 Da Kong David var gammel og til Aars, kunne
han ikke blive varm, skønt man dækkede ham til
med Tæpper. **2** Da sagde hans Folk til ham: »Det er
bedst, man søger efter en ung Jomfru til min Herre
Kongen, for at hun kan være om Kongen og pleje
ham; naar hun ligger i din Favn, bliver min Herre
Kongen varm!« **3** Saa søgte de efter en smuk ung
Pige i hele Israels Land og fandt Abisjag fra Sjunem
og bragte hende til Kongen. **4** Hun var en saare smuk
Pige: og hun plejede Kongen og gik ham til Haande;
men Kongen havde ikke Omgang med hende. **5**
Adonija, Haggits Søn, dristede sig til at sige: »Jeg
vil være Konge!« Og han skaffede sig Vogne og
Heste og halvtredsindstyve Mænd til at løbe foran
sig. **6** Hans Fader havde ingen Sinde irettesat ham
og sagt: »Hvorfor bærer du dig saaledes ad?« Han
havde et saare smukt Ydre og var den ældste efter
Absalom. **7** Han underhandlede med Joab, Zerujas
Søn, og Præsten Ebjatar; de tog Adonijas Parti og
støttede ham, **8** mens Præsten Zadok, Jojadas Søn
Benaja, Profeten Natan, Sjim'i og Re'i og Davids
Kærnetropper ikke sluttede sig til Adonija. **9** Adonija
lod nu slagte Smaakvæg, Hornkvæg og Fedekvæg
ved Slangestenen, der staar ved Rogelkilden, og
indbød alle sine Brødre, Kongesønnerne, og alle de
judæiske Mænd, der stod i Kongens Tjeneste; **10**
men Profeten Natan, Benaja, Kærnetropperne og sin
Broder Salomo indbød han ikke. **11** Da sagde Natan
til Batseba, Salomos Moder: »Du har vel hørt, at
Adonija, Haggits Søn, har opkastet sig til Konge uden
vor Herre Davids Vidende? **12** Lad mig nu give dig et
Raad, for at du kan redde dit eget og din Søn Salomos
Liv: **13** Du skal gaa ind til Kong David og sige til ham:
Herre Konge, du har jo tilsvoret din Trælkvinde: Din
Søn Salomo skal være Konge efter mig og sidde
paa min Trone! Hvorfor har da Adonija opkastet sig
til Konge? **14** Og medens du endnu staar og taler
med Kongen, kommer jeg til og bekræfter dine Ord!«
15 Da gik Batseba ind til Kongen i hans Værelse —
Kongen var meget gammel, og Abisjag fra Sjunem
gik ham til Haande — **16** og Batseba bøjede sig og
kastede sig til Jorden for Kongen. Da sagde Kongen:
»Hvad ønsker du?« **17** Hun svarede: »Herre, du har
jo tilsvoret din Trælkvinde ved HERREN din Gud: Din
Søn Salomo skal være Konge efter mig og sidde paa
min Trone! **18** Men se, nu har Adonija opkastet sig til
Konge uden dit Vidende, Herre Konge! **19** Han har
ladet slagte Hornkvæg, Fedekvæg og Smaakvæg i
Mængde og indbudt alle Kongesønnerne, Præsten
Ebjatar og Hærføreren Joab, men din Træl Salomo
har han ikke indbudt. **20** Paa dig, Herre Konge, er
hele Israels Øjne rettet, for at du skal give dem til
Kende, hvem der skal være din Efterfølger og sidde
paa min Herre Kongens Trone. **21** Ellers gælder det
mit og min Søn Salomos Liv, naar min Herre Kongen
har lagt sig til Hvile hos sine Fædre!« **22** Medens
hun endnu talte med Kongen, kom Profeten Natan,
23 og det blev meldt Kongen: »Profeten Natan er
her!« Saa traadte han frem for Kongen og kastede
sig paa sit Ansigt til Jorden for ham. **24** Derpaa sagde
Natan: »Herre Konge, du har vel sagt, at Adonija
skal være Konge efter dig og sidde paa din Trone?
25 Thi han er i Dag draget ned og har ladet slagte
Hornkvæg, Fedekvæg og Smaakvæg i Mængde og
indbudt alle Kongesønnerne, Hærførerne og Præsten
Ebjatar, og nu spiser og drikker de sammen med
ham og raaber: Leve Kong Adonija! **26** Men han har
hverken indbudt mig, din Træl, eller Præsten Zadok
eller Benaja, Jojadas Søn, eller din Træl Salomo! **27**
Er det virkelig sket efter min Herre Kongens Befaling,
uden at du har ladet dine Trælle vide, hvem der skal
sidde paa min Herre Kongens Trone efter dig?« **28**
Da svarede Kong David: »Kald mig Batseba hid!« Og
hun traadte frem for Kongen og stillede sig foran ham.
29 Da svor Kongen og sagde: »Saa sandt HERREN,
der udløste mig af al min Nød, lever: **30** Som jeg
tilsvor dig ved HERREN, Israels Gud, at din Søn
Salomo skulde være Konge efter mig og sidde paa
min Trone i mit Sted, saaledes vil jeg handle i Dag!«
31 Da bøjede Batseba sig med sit Ansigt til Jorden og
faldt ned for Kongen og sagde: »Maatte min Herre,
Kong David, leve evindelig!« **32** Derpaa sagde Kong
David: »Kald mig Præsten Zadok, Profeten Natan og
Benaja, Jojadas Søn, hid!« Og de traadte frem for
Kongen. **33** Da sagde Kongen til dem: »Tag eders
Herres Folk med eder, sæt min Søn Salomo paa
mit eget Muldyr og før ham ned til Gihon. **34** Der
skal Præsten Zadok og Profeten Natan salve ham til
Konge over Israel, og I skal støde i Hornet og raabe:
Leve Kong Salomo! **35** Saa skal I følge ham herop,
og han skal gaa hen og sætte sig paa min Trone
og være Konge i mit Sted; thi det er ham, jeg har
udset til Fyrste over Israel og Juda!« **36** Da svarede
Benaja, Jojadas Søn, Kongen: »Det ske! Maatte
HERREN, min Herre Kongens Gud, gøre saaledes!
37 Maatte HERREN være med Salomo, som han har
været med min Herre Kongen, og gøre hans Trone
endnu mægtigere end min Herre Kong Davids!« **38**
Derpaa drog Præsten Zadok, Profeten Natan og

Benaja, Jojadas Søn, og Kreterne og Pleterne ned
og satte Salomo paa Kong Davids Muldyr og førte
ham til Gihon; 39 og Præsten Zadok tog Oliehornet
fra Teltet og salvede Salomo; de stødte i Hornet, og
hele Folket raabte: »Leve Kong Salomo!« 40 Saa
fulgte hele Folket ham op og Folket spillede paa
Fløjter og jublede højt, saa at Jorden var ved at revne
af deres Raab. 41 Det hørte Adonija og alle hans
Gæster, netop som de var færdige med Maaltidet, og
da Joab hørte Hornets Klang, sagde han: »Hvorfor er
der saa stort Røre i Byen?« 42 Endnu medens han
talte, kom Jonatan, Præsten Ebjatars Søn. Adonija
sagde: »Kom herhen, thi du er en brav Mand og
bringer godt nyt!« 43 Men Jonatan svarede og sagde
til Adonija: »Tværtimod; vor Herre Kong David har
gjort Salomo til Konge! 44 Kongen sendte Præsten
Zadok, Profeten Natan, Benaja, Jojadas Søn, og
Kreterne og Pleterne med ham, og de satte ham paa
Kongens Muldyr; 45 og Præsten Zadok og Profeten
Natan salvede ham til Konge ved Gihon; derefter
drog de under Jubel op derfra, og der blev Røre i
Byen; det var den Larm, I hørte. 46 Salomo satte sig
ogsaa paa Kongetronen; 47 tilmed kom Kongens Folk
og lykønskede vor Herre Kong David med de Ord:
Maatte din Gud gøre Salomos Navn endnu herligere
end dit og hans Trone mægtigere end din! Og Kongen
tilbad paa sit Leje; 48 ydermere sagde han: Lovet
være HERREN, Israels Gud, som i Dag har ladet en
Mand sætte sig paa min Trone, endnu medens jeg
selv kan se det!« 49 Da blev alle Adonijas Gæster
skrækslagne og brød op og gik hver sin Vej; 50 men
Adonija frygtede for Salomo og ilede hen og greb
fat om Alterets Horn. 51 Og man meldte Salomo:
»Se, Adonija frygter for Kong Salomo, og se, han har
grebet fat om Alterets Horn og siger: Kong Salomo
skal først sværge mig til, at han ikke vil lade sin
Træl slaa ihjel med Sværd!« 52 Da sagde Salomo:
»Dersom han opfører sig som en brav Mand, skal der
ikke krummes et Haar paa hans Hoved; men gribes
han i noget ondt, skal han dø!« 53 Derpaa sendte
Kong Salomo Bud og lod ham hente ned fra Alteret;
og han kom og kastede sig ned for Kong Salomo. Da
sagde Salomo til ham: »Gaa til dit Hjem!«

2 Da det nu lakkede ad Enden med Davids Liv,
gav han sin Søn Salomo disse Befalinger: 2
»Jeg gaar nu al Kødets Gang; saa vær nu frimodig
og vis dig som en Mand! 3 Og hold HERREN din
Guds Forskrifter, saa du vandrer paa hans Veje og
holder hans Anordninger, Bud, Bestemmelser og
Vidnesbyrd, saaledes som skrevet staar i Mose Lov,
for at du maa have Lykken med dig i alt, hvad du
gør, og i alt, hvad du tager dig for, 4 for at HERREN
kan opfylde den Forjættelse, han gav mig, da han
sagde: Hvis dine Sønner vogter paa deres Vej, saa
de vandrer i Trofasthed for mit Aasyn af hele deres
Hjerte og hele deres Sjæl, skal der aldrig fattes dig
en Efterfølger paa Israels Trone! 5 Du ved jo ogsaa,
hvad Joab, Zerujas Søn, har voldet mig, hvorledes
han handlede mod Israels to Hærførere, Abner, Ners
Søn, og Amasa, Jeters Søn, hvorledes han slog
dem ihjel og saaledes i Fredstid hævnede Blod,
der var udgydt i Krig, og besudlede Bæltet om min
Lænd og Skoene paa mine Fødder med uskyldigt
Blod; 6 gør derfor, som din Klogskab tilsiger dig, og
lad ikke hans graa Haar stige ned i Dødsriget med
Fred. (Sheol h7585) 7 Men mod Gileaditen Barzillajs
Sønner skal du vise Godhed, og de skal have Plads
mellem dem, der spiser ved dit Bord, thi paa den
Maade kom de mig i Møde, da jeg maatte flygte
for din Broder Absalom. 8 Og se, saa har du hos
dig Benjaminiten Simeon, Geras Søn, fra Bahurim,
ham, som udslyngede en grufuld Forbandelse imod
mig, dengang jeg drog til Mahanajim. Da han senere
kom mig i Møde ved Jordan, tilsvor jeg ham ved
HERREN: Jeg vil ikke slaa dig ihjel med Sværd! 9
Men du skal ikke lade ham ustraffet, thi du er en klog
Mand og vil vide, hvorledes du skal handle med ham,
og bringe hans graa Haar blodige ned i Dødsriget.«
(Sheol h7585) 10 Saa lagde David sig til Hvile hos sine
Fædre og blev jordet i Davidsbyen. 11 Tiden, han
havde været Konge over Israel, udgjorde fyrretyve
Aar; i Hebron herskede han syv Aar, i Jerusalem
tre og tredive Aar. 12 Derpaa satte Salomo sig paa
sin Fader Davids Trone, og hans Herredømme blev
saare stærkt. 13 Men Adonija, Haggits Søn, kom til
Batseba, Salomos Moder. Hun spurgte da: »Kommer
du for det gode?« Han svarede: »Ja, jeg gør!« 14 Og
han fortsatte: »Jeg har en Sag at tale med dig om.«
Hun svarede: »Saa tal!« 15 Da sagde han: »Du ved
at Kongeværdigheden tilkom mig, og at hele Israel
havde Blikket rettet paa mig som den, der skulde
være Konge; dog gik Kongeværdigheden over til min
Broder, thi HERREN lod det tilfalde ham. 16 Men nu
har jeg een eneste Bøn til dig; du maa ikke afvise
mig!« Hun svarede: »Saa tal!« 17 Da sagde han:
»Sig til Kong Salomo — dig vil han jo ikke afvise —
at han skal give mig Abisjag fra Sjunem til Ægte!«
18 Og Batseba svarede: »Vel, jeg skal tale din Sag
hos Kongen!« 19 Derpaa begav Batseba sig til Kong
Salomo for at tale Adonijas Sag; og Kongen rejste sig,
gik hende i Møde og bøjede sig for hende; derpaa

satte han sig paa sin Trone og lod ogsaa en Trone
sætte frem til Kongemoderen, og hun satte sig ved
hans højre Side. 20 Saa sagde hun: »Jeg har en
eneste ringe Bøn til dig; du maa ikke afvise mig!«
Kongen svarede: »Kom med din Bøn, Moder, jeg vil
ikke afvise dig!« 21 Da sagde hun: »Lad din Broder
Adonija faa Abisjag fra Sjunem til Hustru!« 22 Men
Kong Salomo svarede sin Moder: »Hvorfor beder du
om Abisjag fra Sjunem til Adonija? Du skulde hellere
bede om Kongeværdigheden til ham; han er jo min
ældre Broder, og Præsten Ebjatar og Joab, Zerujas
Søn, staar paa hans Side!« 23 Og Kong Salomo svor
ved HERREN: »Gud ramme mig baade med det ene
og det andet, om ikke det Ord skal koste Adonija
Livet! 24 Saa sandt HERREN lever, som indsatte
mig og gav mig Plads paa min Fader Davids Trone
og byggede mig et Hus, som han lovede: Endnu i
Dag skal Adonija miste Livet!« 25 Derpaa gav Kong
Salomo Benaja, Jojadas Søn, Ordre til at hugge ham
ned; saaledes døde han. 26 Men til Præsten Ebjatar
sagde Kongen: »Begiv dig til din Landejendom i
Anatot, thi du har forbrudt dit Liv; og naar jeg ikke
dræber dig i Dag, er det, fordi du bar den Herre
HERRENS Ark foran min Fader David og delte alle
min Faders Lidelser!« 27 Derpaa afsatte Salomo
Ebjatar fra hans Stilling som HERRENS Præst for
at opfylde det Ord, HERREN havde talt mod Elis
Hus i Silo. 28 Da Rygtet, herom naaede Joab —
Joab havde jo sluttet sig til Adonijas Parti, medens
han ikke havde sluttet sig til Absaloms — søgte
han Tilflugt i HERRENS Telt og greb fat om Alterets
Horn, 29 og det meldtes Kong Salomo, at Joab havde
søgt Tilflugt i HERRENS Telt og stod ved Alteret.
Da sendte Salomo Benaja, Jojadas Søn, derhen og
sagde: »Gaa hen og hug ham ned!« 30 Og da Benaja
kom til HERRENS Telt, sagde han til ham: »Saaledes
siger Kongen: Kom herud!« Men han svarede: »Nej,
her vil jeg dø!« Benaja meldte da tilbage til Kongen,
hvad Joab havde sagt og svaret ham. 31 Men Kongen
sagde til ham: »Saa gør, som han siger, hug ham
ned og jord ham og fri mig og min Faders Hus for det
uskyldige Blod, Joab har udgydt; 32 HERREN vil lade
hans Blodskyld komme over hans eget Hoved, at han
huggede to Mænd ned, der var retfærdigere og bedre
end han selv, og slog dem ihjel med Sværdet uden
min Fader Davids Vidende, Abner, Ners Søn, Israels
Hærfører, og Amasa, Jeters Søn, Judas Hærfører; 33
saa kommer deres Blod over Joabs og hans, Slægts
Hoved evindelig, medens HERREN giver David og
hans Slægt, hans Hus og hans Trone Fred til evig
Tid!« 34 Da gik Benaja, Jojadas Søn, hen og huggede
ham ned og dræbte ham; og han blev jordet i sit Hus
i Ørkenen. 35 Og Kongen satte Benaja Jojadas Søn,
over Hæren i hans Sted, medens han gav Præsten
Zadok Ebjatars Stilling. 36 Derpaa lod Kongen Simeï
kalde og sagde til ham: »Byg dig et Hus i Jerusalem,
bliv der og drag ikke bort, hvorhen det end er; 37
thi den Dag du drager bort og overskrider Kedrons
Dal, maa du vide, du er dødsens; da kommer dit
Blod over dit Hoved!« 38 Og Simeï svarede Kongen:
»Godt! Som min Herre Kongen siger, saaledes vil din
Træl gøre!« Simeï blev nu en Tid lang i Jerusalem.
39 Men efter tre Aars Forløb flygtede to af Simeïs
Trælle til Ma'akas Søn, Kong Akisj af Gat, og da
Simeï fik at vide, at hans Trælle var i Gat, 40 brød
han op, sadlede sit Æsel og drog til Akisj i Gat for at
hente sine Trælle; Simeï drog altsaa af Sted og fik
sine Trælle med hjem fra Gat. 41 Men da Salomo fik
af vide, at Simeï var rejst fra Jerusalem til Gat og
kommet tilbage igen, 42 lod Kongen ham kalde og
sagde til ham: »Tog jeg dig ikke i Ed ved HERREN,
og advarede jeg dig ikke: Den Dag du drager bort og
begiver dig andetsteds hen, hvor det end er, maa du
vide, du er dødsens! Og svarede du mig ikke: Godt!
Jeg har hørt det? 43 Hvorfor holdt du da ikke den
Ed, du svor ved HERREN, og den Befaling, jeg gav
dig?« 44 Endvidere sagde Kongen til Simeï: »Du ved
selv, og dit Hjerte er sig det bevidst, alt det onde,
du gjorde min Fader David; nu lader HERREN din
Ondskab komme over dit eget Hoved; 45 men Kong
Salomo skal være velsignet, og Davids Trone skal
staa urokkelig fast for HERRENS Aasyn til evig Tid!«
46 Derpaa gav Kongen Ordre til Benaja, Jojadas Søn,
og han gik hen og huggede ham ned; saaledes døde
han.

3 Da nu Salomo havde faaet Kongedømmet
sikkert i hænde besvogrede han sig med Farao,
Ægypterkongen, idet han ægtede Faraos Datter; og
han førte hende ind i Davidsbyen, til han fik sit eget
Hus, HERRENS Hus og Muren om Jerusalem bygget
færdig. 2 Kun ofrede Folket paa Offerhøjene, thi
hidindtil var der ikke bygget HERRENS Navn et Hus.
3 Salomo elskede HERREN, saa at han vandrede
efter sin Fader Davids Anordninger; kun ofrede han
paa Højene og tændte Offerild der. 4 Og Kongen
begav sig til Gibeon for at ofre der; thi det var den
store Offerhøj; tusind Brændofre ofrede Salomo paa
Alteret der. 5 I Gibeon lod HERREN sig til Syne
for Salomo i en Drøm om Natten. Og Gud sagde:
»Sig, hvad du ønsker, jeg skal give dig!« 6 Da sagde
Salomo: »Du viste stor Miskundhed mod din Tjener,

min Fader David, der jo ogsaa vandrede for dit Aasyn
i Troskab, Retfærdighed og Hjertets Oprigtighed; og
du lod denne store Miskundhed blive over ham og
gav ham en Søn, der nu sidder paa hans Trone. 7
Ja, nu har du, HERRE min Gud, gjort din Tjener til
Konge i min Fader Davids Sted. Men jeg er ganske
ung og ved ikke, hvorledes jeg skal færdes ret; 8
og din Tjener staar midt i det Folk, du udvalgte, et
stort Folk, som ikke kan tælles eller udregnes, saa
mange er de. 9 Giv derfor din Tjener et lydhørt Hjerte,
saa han kan dømme dit Folk og skelne mellem godt
og ondt; thi hvem kan dømme dette dit store Folk!«
10 Det vakte HERRENS Velbehag, at Salomo bad
derom; 11 og Gud sagde til ham: »Fordi du bad om
dette og ikke om et langt Liv, ej heller om Rigdom
eller om dine Fjenders Liv, men om Forstand til at
skønne, hvad ret er, 12 se, derfor vil jeg gøre, som
du beder: Se, jeg giver dig et viist og forstandigt
Hjerte, saa at din Lige aldrig før har været, ej heller
siden skal fremstaa; 13 men jeg giver dig ogsaa, hvad
du ikke bad om, baade Rigdom og Ære, saa at du
ikke skal have din Lige blandt Konger, saa længe
du lever. 14 Og hvis du vandrer paa mine Veje, saa
du holder mine Anordninger og Bud, saaledes som
din Fader David gjorde, vil jeg give dig et langt Liv.«
15 Da vaagnede Salomo, og se, det var en Drøm.
Derpaa begav han sig til Jerusalem og stillede sig
foran HERRENS Pagts Ark og ofrede Brændofre,
bragte Takofre og gjorde et Gæstebud for alle sine
Folk. 16 Paa den Tid kom to Skøger til Kongen og
traadte frem for ham. 17 Den ene Kvinde sagde: »Hør
mig, Herre! Jeg og den Kvinde der bor i Hus sammen.
Hjemme i vort Hus fødte jeg i hendes Nærværelse et
Barn, 18 og tre Dage efter min Nedkomst fødte ogsaa
hun et Barn. Vi var sammen; der var ingen andre hos
os i Huset, vi to var ene i Huset. 19 Saa døde hendes
Dreng om Natten, fordi hun kom til at ligge paa ham;
20 men midt om Natten, medens din Trælkvinde sov,
stod hun op og tog min Dreng fra min Side og lagde
ham ved sit Bryst; men sin døde Dreng lagde hun
ved mit Bryst. 21 Da jeg saa om Morgenen rejste mig
for at give min Dreng at die, se, da var han død; men
da jeg saa nøje paa ham om Morgenen, se, da var
det ikke min Dreng, ham, som jeg havde født!« 22
Men den anden Kvinde sagde: »Det er ikke sandt;
den levende er min Dreng, og den døde er din!« Og
den første sagde: »Nej, den døde er din Dreng, og
den levende er min!« Saaledes mundhuggedes de
foran Kongen. 23 Da sagde Kongen: »Den ene siger:
Han her, den levende, er min Dreng, den døde er din!
Og den anden siger: Nej, den døde er din Dreng, den
levende min!« 24 Derpaa sagde Kongen: »Hent mig
et Sværd!« Og de bragte Kongen et. 25 Da sagde
Kongen: »Hug det levende Barn over og giv hver af
dem det halve!« 26 Da rørte Kærligheden til Barnet
sig heftigt i den Kvinde, som var Moder til det levende
Barn, og hun sagde til Kongen: »Hør mig, Herre! Giv
hende det levende Barn; dræb det endelig ikke!« Men
den anden sagde: »Det skal hverken tilhøre mig eller
dig, hug det kun over!« 27 Da tog Kongen til Orde og
sagde: »Giv hende der det levende Barn og dræb det
ikke; thi hun er Moderen!« 28 Og da Israel hørte om
den Dom, Kongen havde fældet, fyldtes de alle af
Ærefrygt for Kongen; thi de saa, at han sad inde med
Guds Visdom til at skifte Ret.

4 Kong Salomo var Konge over hele Israel. 2
Hans øverste Embedsmænd var følgende: Azarja,
Zadoks Søn, var Yppersteepræst; 3 Elihoref og
Ahija, Sjisjas Sønner, var Statsskrivere; Josjafat,
Ahiluds Søn, var Kansler; 4 Benaja, Jojadas Søn,
stod i Spidsen for Hæren; Zadok og Ebjatar var
Præster; 5 Azarja, Natans Søn, var Overfoged;
Præsten Zabud, Natans Søn, var Kongens Ven; 6
Ahisjar var Slotshøvedsmand; Adoniram, Abdas Søn,
havde Tilsyn med Hoveriarbejdet. 7 Fremdeles havde
Salomo tolv Fogeder over hele Israel, som skulde
sørge for Kongens og Hoffets Underhold, hver af
dem en Maaned om Aaret. 8 Deres Navne var:
Hurs Søn i Efraims Bjerge; 9 Dekers Søn i Makaz-
Sja'albim, Bet-Sjemesj og Elon indtil Bet-Hanan; 10
Heseds Søn i Arubbot; han havde Soko og hele
Hefers Land; 11 Abinadabs Søn havde hele Dors
Højland; han var gift med Salomos Datter Tafat; 12
Ba'ana, Ahiluds Søn, havde Ta'anak, Megiddo og hele
Bet-Sjean op til Zaretan, neden for Jizre'el fra Bet-
Sjean til Abel-Mehola ud over Jokmeam; 13 Gebers
Søn i Ramot i Gilead; han havde Manasses Søn
Ja'irs Teltbyer i Gilead, og han havde Argoblandet
i Basan, tresindstyve store Byer med Mure og
Kobberportstænger; 14 Ahinadab, Iddos Søn, havde
Mahanajim; 15 Ahima'az i Naftali; han var ligeledes
gift med en Datter af Salomo, Basemat; 16 Ba'ana,
Husjajs Søn, i Aser og Bealot; 17 Josjafat, Paruas
Søn, i Issakar; 18 Sjim'i, Elas Søn, i Benjamin; 19
Geber, Uris Søn, i Gads Land, det Land, der havde
tilhørt Amoriterkongen Sihon og Kong Og af Basan;
der var kun een Foged i det Land. 20 Juda og Israel
var talrige, saa talrige som Sandet ved Havet, og de
spiste og drak og var glade. 21 Og Salomo herskede
over alle Rigerne fra Floden til Filisternes Land og
Ægyptens Grænse og de bragte Gaver og tjente

Salomo, saa længe han levede. 22 Salomos daglige
Behov af Levnedsmidler var tredive Kor fint Hvedemel
og tresindstyve Kor almindeligt Mel, 23 ti Stykker
Fedekvæg, tyve Stykker Græskvæg og hundrede
Stykker Smaakvæg foruden Hjorte, Gazeller, Antiloper
og fede Gæs. 24 Thi han herskede over hele Landet
hinsides Floden, fra Tifsa til Gaza, over alle Kongerne
hinsides Floden, og han havde Fred rundt om til alle
Sider; 25 og Juda og Israel boede trygt, saa længe
Salomo levede, hver Mand under sin Vinstok og
sit Figentræ, fra Dan til Be'ersjeba. 26 Og Salomo
havde 40 000 Spand Heste til sit Vognhold og 12
000 Ryttere. 27 Og de nævnte Fogeder sørgede
for Underhold til Kong Salomo og alle, der havde
Adgang til hans Bord, hver i sin Maaned, og de lod
det ikke skorte paa noget; 28 og Byggen og Straaet til
Hestene og Forspandene bragte de til det Sted, hvor
han var, efter som Turen kom til hver enkelt. 29 Gud
skænkede Salomo Visdom og Kløgt i saare rigt Maal
og en omfattende Forstand, som Sandet ved Havets
Bred, 30 saa at Salomos Visdom var større end alle
Østerlændingenes og alle Ægypternes Visdom. 31
Han var visere end alle andre, ja visere end Ezraiten
Etan og visere end Heman, Kalkol og Darda, Mahols
Sønner, og hans Ry naaede ud til alle Folkeslag rundt
om. 32 Han fremsagde 3000 Tankesprog, og Tallet
paa hans Sange var 1005. 33 Han talte om Træerne
lige fra Cederen paa Libanon til Ysopen, der vokser
frem af Muren; og han talte om Dyrene, Fuglene,
Krybdyrene og Fiskene. 34 Fra alle Folkeslag kom
man for at lytte til Salomos Visdom, fra alle Jordens
Konger, der hørte om hans Visdom.

5 Da Kong Hiram af Tyrus hørte, at Salomo var
salvet til Konge i stedet for sin Fader, sendte han
nogle af sine Folk til ham; thi Hiram havde altid været
Davids Ven. 2 Og Salomo sendte Hiram følgende
Bud: 3 »Du ved, at min Fader David ikke kunde bygge
HERREN sin Guds Navn et Hus for de Kriges Skyld,
man fra alle Sider paaførte ham, indtil HERREN
lagde hans Fjender under hans Fødder. 4 Men nu
har HERREN min Gud skaffet mig Ro til alle Sider;
der findes ingen Modstandere, og der er ingen Fare
paa Færde. 5 Se, derfor har jeg i Sinde at bygge
HERREN min Guds Navn et Hus efter HERRENS
Ord til min Fader David: Din Søn, som jeg sætter paa
din Trone i dit Sted, han skal bygge Huset for mit
Navn. 6 Giv derfor Ordre til, at der fældes Cedre til
mig paa Libanon. Mine Folk skal arbejde sammen
med dine, og jeg vil give dine Folk den Løn, du
kræver; thi du ved jo, at der ikke findes nogen hos os,
der kan fælde Træer som Zidonierne!« 7 Da Hiram
modtog dette Bud fra Salomo, glædede det ham
meget, og han sagde: »Lovet være HERREN i Dag,
fordi han har givet David en viis Søn til at herske
over dette store Folk!« 8 Og Hiram sendte Salomo
følgende Svar: »Jeg har modtaget det Bud, du sendte
mig, og jeg skal opfylde alt, hvad du ønsker med
Hensyn til Ceder— og Cyprestræer; 9 mine Folk skal
bringe dem fra Libanon ned til Havet, og saa skal
jeg lade dem samle til Tømmerflaader paa Havet og
sende dem til det Sted, du anviser mig; der skal jeg
lade dem skille ad, saa at du kan lade dem hente.
Men du vil da ogsaa opfylde mit Ønske og sende
Fødevarer til mit Hof!« 10 Saa sendte Hiram Salomo
alt, hvad han ønskede af Ceder— og Cyprestræer;
11 og Salomo sendte Hiram 20 000 Kor Hvede til
Underhold for hans Hof og 20 Kor Olie af knuste
Oliven. Saa meget sendte Salomo Hiram Aar efter
Aar. 12 Og HERREN gav Salomo Visdom, som han
havde lovet ham; og der var Fred mellem Hiram
og Salomo, og de sluttede Pagt med hinanden. 13
Kong Salomo udskrev nu Hoveriarbejdere overalt i
Israel, og Hoveriarbejderne udgjorde 30 000 Mand. 14
Dem sendte han saa til Libanon, et Hold paa 10 000
om Maaneden, saaledes at de var en Maaned paa
Libanon og to Maaneder hjemme. Adoniram havde
Tilsyn med Hoveriarbejderne. 15 Salomo havde 70
000 Lastdragere og 80 000 Stenhuggere i Bjergene
16 foruden Overfogeder, der ledede Arbejdet, 3300
Mand, som havde Opsyn med Folkene, der arbejdede.
17 Paa Kongens Bud brød de store Stenblokke,
kostbare Sten til Templets Grundvold, Kvadersten; 18
og Salomos og Hiroms Bygmestre og Folkene fra
Gebal huggede dem til, og de gjorde Træstammerne
og Stenene i Stand til Templets Opførelse.

6 480 Aar efter at Israeliterne var vandret ud af
Ægypten, i Ziv Maaned, det er den anden Maaned,
i det fjerde Aar Salomo herskede i Israel, begyndte
han at bygge HERREN Templet. 2 Templet, som Kong
Salomo byggede HERREN, var tresindstyve Alen
langt, tyve Alen bredt og tredive Alen højt. 3 Forhallen
foran Templets Hellige var tyve Alen lang, svarende
til Templets Bredde, og ti Alen bred. 4 Han forsynede
Templet med Gittervinduer i Bjælkerammer, 5 og op
til Tempelmuren byggede han en Tilbygning rundt om
Templets Mure, rundt om det Hellige og Inderhallen,
og indrettede Siderum rundt om. 6 Det nederste Rum
var fem Alen bredt, det mellemste seks og det tredje
syv, thi han byggede Fremspring i Templets Ydermur
rundt om, for at man ikke skulde være nødt til at

lade Bjælkerne gribe ind i Templets Mure. 7 Ved
Templets Opførelse byggede man med Sten, der var
gjort færdige i Stenbrudet, derfor hørtes hverken Lyd
af Hamre, Mejsler eller andet Jernværktøj, medens
Templet byggedes. 8 Indgangen til det nederste
Rum var paa Templets Sydside, og derfra førte
Vindeltrapper op til det mellemste og derfra igen op til
det tredje Rum. 9 Saaledes byggede han Templet
færdigt, og han lagde Taget med Bjælker og Planker
af Cedertræ. 10 Han byggede Tilbygningen rundt
om hele Templet, hvert Stokværk fem Alen højt, og
den blev forbundet med Templet med Cederbjælker.
11 Da kom HERRENS Ord til Salomo saaledes: 12
»Dette Hus, som du er ved at bygge — dersom du
vandrer efter mine Anordninger og gør efter mine
Lovbud og omhyggeligt vandrer efter alle mine Bud,
vil jeg paa dig stadfæste det Ord, jeg talede til din
Fader David, 13 og tage Bolig blandt Israeliterne
og ikke forlade mit Folk Israel.« 14 Saaledes
byggede Salomo Templet færdigt. 15 Templets Vægge
dækkede han indvendig med Cederbrædder; fra
Bygningens Gulv til Loftsbjælkerne dækkede han
dem indvendig med Træ; og over Templets Gulv
lagde han Cypresbrædder. 16 Han dækkede de tyve
bageste Alen af Templet med Cederbrædder fra Gulv
til Bjælker og indrettede sig Rummet derinde til en
Inderhal, det Allerhelligste. 17 Fyrretyve Alen maalte
det Hellige foran Inderhallen. 18 Templet var indvendig
dækket med Cedertræ, udskaaret Arbejde i Form af
Agurker og Blomsterkranse; alt var af Cedertræ, ikke
en Sten var at se. 19 Han indrettede Inderhallen inde
i Templet for der at opstille HERRENS Pagts Ark.
20 Inderhallen var tyve Alen lang, tyve Alen bred og
tyve Alen høj, og han overtrak den med fint Guld.
Fremdeles lavede han et Alter af Cedertræ 21 foran
Inderhallen og overtrak det med Guld. Og Salomo
overtrak Templet indvendig med fint Guld og trak
for med Guldkæder. 22 Hele Templet overtrak han
med Guld, hele Templet fra den ene Ende til den
anden; ogsaa hele Alteret foran Inderhallen overtrak
han med Guld. 23 I Inderhallen satte han to Keruber
af vildt Oliventræ, ti Alen høje; 24 den ene Kerubs
Vinger var hver fem Alen, der var ti Alen fra den ene
Vingespids til den anden; 25 ti Alen maalte ogsaa den
anden Kerub; begge Keruber havde samme Maal
og Skikkelse; 26 begge Keruber var ti Alen høje. 27
Og han opstillede Keruberne midt i den inderste Del
af Templet, og de udbredte deres Vinger saaledes,
at den enes ene Vinge rørte den ene Væg og den
andens ene Vinge den modsatte Væg, medens de
to andre Vinger rørte hinanden midt i Templet. 28
Keruberne overtrak han med Guld. 29 Rundt paa alle
Vægge i Templet anbragte han udskaaret Arbejde,
Keruber, Palmer og Blomsterkranse, baade i den
inderste og den yderste Hal, 30 og Templets Gulv
overtrak han med Guld, baade i den inderste og
den yderste Hal. 31 Til Inderhallens Indgang lod han
lave to Dørfløje af vildt Oliventræ; Overliggeren og
Dørposterne dannede en Femkant. 32 Og paa de to
Oliventræsfløje lod han udskære Keruber, Palmer
og Blomsterkranse og overtrak dem med Guld, idet
han lod Guldet trykke ned i de udskaarne Keruber
og Palmer. 33 Ligeledes lod han til Indgangen til det
Hellige lave Dørstolper af vildt Oliventræ, firkantede
Dørstolper, 34 og to Dørfløje af Cyprestræ, saaledes
at hver af de to Dørfløje bestod af to bevægelige
Dørflader; 35 og han lod udskære Keruber, Palmer og
Blomsterkranse i dem og overtrak dem med Guld,
der laa i et tyndt Lag over de udskaarne Figurer. 36
Ligeledes indrettede han den indre Forgaard ved at
bygge tre Lag Kvadersten og et Lag Cederbjælker. 37
I det fjerde Aar lagdes Grunden til HERRENS Hus i
Ziv Maaned; 38 og i det ellevte Aar i Bul Maaned, det
er den ottende Maaned, fuldførtes Templet i alle dets
Dele og Stykker; han byggede paa det i syv Aar.

7 Paa sit Palads byggede Salomo i tretten Aar;
saa fik han hele sit Palads færdigt. 2 Han
byggede Libanonskovhuset, hundrede Alen langt,
halvtredsindstyve Alen bredt og tredive Alen højt,
hvilende paa tre Rækker Cedersøjler med Skraastøtter
af Cedertræ. 3 Det var oven over Rummene tækket
med Cederbjælker, der hvilede paa fem og fyrretyve
Søjler, femten i hver Række. 4 Der var tre Lag
Bjælker, og Lysaabning sad over for Lysaabning
tre Gange. 5 Alle Døre og Lysaabninger havde
firkantede Bjælkerammer, og Lysaabning sad over
for Lysaabning tre Gange. 6 Fremdeles opførte
han Søjlehallen, halvtredsindstyve Alen lang og
tredive Alen bred, med en Hal, Søjler og Trappe
foran. 7 Fremdeles opførte han Tronhallen, hvor han
holdt Rettergang, Domhallen; den var dækket med
Cedertræ fra Gulv til Loft, 8 Hans eget Hus, det, han
boede i, i den anden Forgaard inden for Hallen, var
bygget paa samme Maade. Og til Faraos Datter, som
Salomo havde ægtet, opførte han et Hus i Lighed med
denne Hal. 9 Det hele var af kostbare Sten, tilhugget
efter Maal, tilsavet baade indvendig og udvendig,
lige fra Grunden til Murkanten, hvilket ogsaa gjaldt
den store Forgaard uden om Templets Forgaard. 10
Grunden blev lagt med kostbare, store Sten, nogle
paa ti, andre paa otte Alen. 11 Ovenpaa lagdes

kostbare Sten, tilhugget efter Maal, og Cederbjælker.
12 Den store Forgaard var hele Vejen rundt omgivet
af tre Lag tilhugne Sten og et Lag Cederbjælker,
ligeledes HERRENS Hus's Forgaard, den indre, og
Forgaarden om Paladsets Forhal. 13 Kong Salomo
sendte Bud til Tyrus efter Hiram. 14 Han var Søn af
en Enke fra Naftalis Stamme, men hans Fader var en
Kobbersmed fra Tyrus. Han sad inde med Visdom,
Forstand og Indsigt i at udføre alskens Kobberarbejde;
og han kom til Kong Salomo og udførte alt det
Arbejde, han skulde have udført. 15 Han støbte de
to Kobbersøjler foran Forhallen. Den ene var atten
Alen høj; den maalte tolv Alen i Omkreds; den var
hul, og Kobberet var fire Fingerbredder tykt. Ligesaa
den anden Søjle. 16 Og han lavede to Søjlehoveder
til at sidde oven paa Søjlerne, støbt af Kobber,
hvert Søjlehoved fem Alen højt. 17 Og han lavede
to Fletværker, flettet Arbejde, Snore, kædeformet
Arbejde, til at dække Søjlehovederne oven paa
Søjlerne, et Fletværk til hvert Søjlehoved; 18 og han
lavede Granatæblerne, to Rækker rundt om det ene
Fletværk; der var 200 Granatæbler i Rækker rundt om
det ene Søjlehoved; paa samme Maade gjorde han
ogsaa ved det andet. 19 Søjlehovederne paa de to
Søjler var liljeformet Arbejde. 20 Søjlehovederne sad
paa de to Søjler ... . 21 Derpaa opstillede han Søjlerne
ved Templets Forhal; den Søjle, han opstillede til
højre, kaldte han Jakin, og den, han opstillede til
venstre, kaldte han Boaz. 22 Øverst paa Søjlerne var
der liljeformet Arbejde. Saaledes blev Arbejdet med
Søjlerne færdigt. 23 Fremdeles lavede han Havet i
støbt Arbejde, ti Alen fra Rand til Rand, helt rundt,
fem Alen højt; det maalte tredive Alen i Omkreds. 24
Under Randen var det hele Vejen rundt omgivet af
agurklignende Prydelser, der naaede helt omkring
Havet, tredive Alen; i to Rækker sad de agurklignende
Prydelser, støbt i eet dermed. 25 Det stod paa tolv
Okser, saaledes at tre vendte mod Nord, tre mod
Vest, tre mod Syd og tre mod Øst; Havet stod oven
paa dem; de vendte alle Bagkroppen indad. 26 Det
var en Haandsbred tykt, og Randen var formet som
Randen paa et Bæger, som en udsprungen Lilje. Det
tog 2000 Bat. 27 Fremdeles lavede han de ti Vognstel
af Kobber; hvert Stel var fire Alen langt, fire Alen bredt
og tre Alen højt. 28 Og Stellene var indrettet saa ledes:
De havde Mellemstykker, og Mellemstykkerne sad
mellem Rammestykkerne. 29 Paa Mellemstykkerne
mellem Rammestykkerne var der Løver, Okser og
Keruber, ligeledes paa Rammestykkerne. Over og
under Løverne og Okserne var der Kranse, lavet
saaledes, at de hang ned. 30 Hvert Stel havde
fire Kobberhjul og Kobberaksler. De fire Hjørner
havde Bærearme; under Bækkenet var Bærearmene
faststøbt, og midt for hver af dem var der Kranse.
31 Dets Rand var inden for Bærearmene, een Alen
høj, og den var rund: ogsaa paa Randen var der
udskaaret Arbejde. Mellemstykkerne var firkantede,
ikke runde. 32 De fire Hjul sad under Mellemstykkerne,
og Hjulenes Akselholdere sad paa Stellet; hvert Hjul
var halvanden Alen højt. 33 Hjulene var indrettet som
Vognhjul, og deres Akselholdere, Fælge, Eger og Nav
var alle støbt. 34 Der var en Bærearm paa hvert Stels
fire Hjørner, og Bærearmene var i eet med Stellet;
35 og oven paa Stellet var der en Slags Fatning,
en halv Alen høj og helt rund; og Akselholdere og
Mellemstykker sad fast paa Stellet. 36 Paa Fladerne
indgraverede han Keruber, Løver og Palmer, efter
som der var Plads til, omgivet af Kranse. 37 Saaledes
lavede han de ti Stel; de var alle støbt paa samme
Maade, med samme Maal og af samme Form. 38
Tillige lavede han ti Kobberbækkener; fyrretyve Bat
tog hvert Bækken, og hvert Bækken maalte fire
Alen, et Bækken til hvert af de ti Stel. 39 Og han
satte fem af Stellene ved Templets Sydside, fem ved
Nordsiden; og Havet opstillede han ved Templets
Sydside, ved det sydøstre Hjørne. 40 Fremdeles
lavede Hirom Karrene, Skovlene og Skaalene. Der
med var Hiram færdig med alt sit Arbejde for Kong
Salomo til HERRENS Hus: 41 De to Søjler, og de to
kugleformede Søjlehoveder ovenpaa, de to Fletværker
til at dække de to kugleformede Søjlehoveder paa
Søjlerne, 42 de 400 Granatæbler til de to Fletværker,
to Rækker Granatæbler til hvert Fletværk til at dække
de to kugleformede Søjlehoveder paa de to Søjler,
43 de ti Stel med de ti Bækkener paa, 44 Havet
med de tolv Okser under, 45 Karrene, Skovlene og
Skaalene. Alle disse Ting, som Hiram lavede for Kong
Salomo til HERRENS Hus, var af blankt Kobber. 46 I
Jordanegnen lod Kongen dem støbe, ved Adamas
Vadested mellem Sukkot og Zaretan. 47 Salomo lod
alle Tingene uvejet paa Grund af deres saare store
Mængde, Kobberet blev ikke vejet. 48 Og Salomo
lod alle Tingene, som hørte til HERRENS Hus, lave:
Guldalteret, Guldbordet, som Skuebrødene laa paa,
49 Lysestagerne, fem til højre og fem til venstre, foran
Inderhallen, af purt Guld, med Blomsterbægrene,
Lamperne og Lysesaksene af Guld, 50 Fadene,
Knivene, Skaalene, Kanderne og Panderne af fint
Guld, Hængslerne til Dørene for den inderste Hal, det
Allerhelligste, og til Dørene for den yderste Hal, det
Hellige, af Guld. 51 Da hele Arbejdet, som Salomo
lod udføre ved HERRENS Hus, var færdigt, bragte

Salomo sin Fader Davids Helliggaver, Sølvet og
Guldet, derind og lagde alle Tingene i Skatkamrene i
HERRENS Hus.

8 Derpaa kaldte Salomo Israels Ældste og
alle Stammernes Overhoveder, Israeliternes
Fædrenehuses Øverster, sammen hos sig i Jerusalem
for at føre HERRENS Pagts Ark op fra Davidsbyen,
det er Zion. **2** Saa samledes alle Israels Mænd hos
Kong Salomo paa Højtiden i Etanim Maaned, det er
den syvende Maaned. **3** Og alle Israels Ældste kom,
og Præsterne bar Arken. **4** Og de bragte HERRENS
Ark op tillige med Aabenbaringsteltet og alle de
hellige Ting, der var i Teltet; Præsterne og Leviterne
bragte dem op. **5** Og Kong Salomo tillige med hele
Israels Menighed, som havde givet Møde hos ham
foran Arken, ofrede Smaakvæg og Hornkvæg, saa
meget, at det ikke var til at tælle eller overse. **6**
Saa førte Præsterne HERRENS Pagts Ark ind paa
dens Plads i Templets Inderhal, det Allerhelligste, og
stillede den under Kerubernes Vinger; **7** thi Keruberne
udbredte deres Vinger over Pladsen, hvor Arken
stod, og saaledes dannede Keruberne et Dække over
Arken og dens Bærestænger. **8** Stængerne var saa
lange, at Enderne af dem kunde ses fra det Hellige
foran Inderhallen, men de kunde ikke ses længere
ude; og de er der den Dag i Dag. **9** Der var ikke
andet i Arken end de to Stentavler, Moses havde
lagt ned i den paa Horeb, Tavlerne med den Pagt,
HERREN havde sluttet med Israeliterne, da de drog
bort fra Ægypten. **10** Da Præsterne derpaa gik ud
af Helligdommen, fyldte Skyen HERRENS Hus, **11**
saa at Præsterne af Skyen hindredes i at staa og
udføre deres Tjeneste; thi HERRENS Herlighed fyldte
HERRENS Hus. **12** Ved den Lejlighed sang Salomo:
HERREN satte Solen paa Himlen, men selv, har
han sagt, vil han bo i Mulmet. **13** Nu har jeg bygget
dig et Hus til Bolig, et Sted, du for evigt kan dvæle.
Det staar jo optegnet i Sangenes Bog. **14** Derpaa
vendte Kongen sig om og velsignede hele Israels
Forsamling, der imens stod op; **15** og han sagde:
»Lovet være HERREN, Israels Gud, hvis Haand har
fuldført, hvad hans Mund talede til min Fader David,
dengang han sagde: **16** Fra den Dag jeg førte mit
Folk Israel ud af Ægypten, har jeg ikke udvalgt nogen
By i nogen af Israels Stammer for der at bygge et
Hus til Bolig for mit Navn; men Jerusalem udvalgte
jeg til Bolig for mit Navn, og David udvalgte jeg til at
herske over mit Folk Israel. **17** Og min Fader David
fik i Sinde at bygge HERRENS, Israels Guds, Navn
et Hus; **18** men HERREN sagde til min Fader David:
At du har i Sinde at bygge mit Navn et Hus, er ret
af dig; **19** dog skal du ikke bygge det Hus, men din
Søn, der udgaar af din Lænd; skal bygge mit Navn
det Hus. **20** Nu har HERREN opfyldt det Ord, han
talede, og jeg er traadt i min Fader Davids Sted
og sidder paa Israels Trone, som HERREN sagde,
og jeg har bygget HERRENS, Israels Guds, Navn
Huset; **21** og jeg har der beredt en Plads til Arken
med den Pagt, HERREN sluttede med vore Fædre,
da han førte dem bort fra Ægypten.« **22** Derpaa
traadte Salomo frem foran HERRENS Alter lige over
for hele Israels Forsamling, udbredte sine Hænder
mod Himmelen **23** og sagde: »HERRE Israels Gud,
der er ingen Gud som du i Himmelen oventil og paa
Jorden nedentil, du, som holder fast ved din Pagt og
din Miskundhed mod dine Tjenere, naar de af hele
deres Hjerte vandrer for dit Aasyn, **24** du, som har
holdt, hvad du lovede din Tjener, min Fader David, og
i Dag opfyldt med din Haand, hvad du talede med din
Mund. **25** Saa hold da nu, HERRE, Israels Gud, hvad
du lovede din Tjener, min Fader David, da du sagde:
En Efterfølger skal aldrig fattes dig til at sidde paa
Israels Trone for mit Aasyn, naar kun dine Sønner vil
tage Vare paa deres Vej og vandre for mit Aasyn,
som du har gjort. **26** Saa lad nu, HERRE, Israels
Gud, det Ord opfyldes, som du tilsagde din Tjener,
min Fader David! **27** Men kan Gud da virkelig bo paa
Jorden? Nej visselig, Himlene, ja Himlenes Himle
kan ikke rumme dig, langt mindre dette Hus, som jeg
har bygget! **28** Men vend dig til din Tjeners Bøn og
Begæring, HERRE min Gud, saa du hører det Raab
og den Bøn, din Tjener i Dag opsender for dit Aasyn;
29 lad dine Øjne være aabne over dette Hus baade
Nat og Dag, over det Sted, hvor du har sagt, dit Navn
skal bo, saa du hører den Bøn, din Tjener opsender,
vendt mod dette Sted! **30** Og hør den Bøn, din Tjener
og dit Folk Israel opsender, vendt mod dette Sted;
du høre den der, hvor du bor, i Himmelen, du høre
og tilgive! **31** Naar nogen synder imod sin Næste,
og man afkræver ham Ed og lader ham sværge, og
han kommer og aflægger Ed foran dit Alter i dette
Hus, **32** saa høre du det i Himmelen og gøre det og
dømme dine Tjenere imellem, saa du kender den
skyldige skyldig og lader hans Gerning komme over
hans Hoved og frikender den uskyldige og gør med
ham efter hans Uskyld! **33** Naar dit Folk Israel tvinges
til at fly for en Fjende, fordi de synder imod dig, og
de saa omvender sig til dig og bekender dit Navn
og opsender Bønner og Begæringer til dig i dette
Hus, **34** saa høre du det i Himmelen og tilgive dit
Folk Israels Synd og føre dem tilbage til det Land,

du gav deres Fædre! 35 Naar Himmelen lukkes, saa
Regnen udebliver, fordi de synder imod dig, og de
saa beder, vendt mod dette Sted, og bekender dit
Navn og omvender sig fra deres Synd, fordi du revser
dem, 36 saa høre du det i Himmelen og tilgive din
Tjeners og dit Folk Israels Synd, ja du vise dem den
gode Vej, de skal vandre, og lade det regne i dit
Land, som du gav dit Folk i Eje! 37 Naar der kommer
Hungersnød i Landet, naar der kommer Pest, naar
der kommer Kornbrand og Rust, Græshopper og
Ædere, naar Fjenden belejrer Folket i en af dets Byer,
naar alskens Plage og Sot indtræffer — 38 enhver
Bøn, enhver Begæring, hvem den end kommer fra i
hele dit Folk Israel, naar de føler sig truffet i deres
Samvittighed og udbreder Hænderne mod dette Hus,
39 den høre du i Himmelen, der, hvor du bor, og tilgive
og gøre det, idet du gengælder enhver hans Færd,
fordi du kender hans Hjerte, thi du alene kender alle
Menneskebørnenes Hjerter, 40 for at de maa frygte
dig, al den Tid de lever paa den Jord, du gav vore
Fædre. 41 Selv den fremmede, der ikke hører til dit
Folk Israel, men kommer fra et fjernt Land for dit
Navns Skyld, — 42 thi man vil høre om dit store Navn,
din stærke Haand og din udstrakte Arm — naar han
kommer og beder, vendt mod dette Hus, 43 da høre
du det i Himmelen, der, hvor du bor, og da gøre du
efter alt, hvad den fremmede raaber til dig om, for at
alle Jordens Folkeslag maa lære dit Navn at kende
og frygte dig ligesom dit Folk Israel og erkende, at dit
Navn er nævnet over dette Hus, som jeg har bygget.
44 Naar dit Folk drager i Krig mod sin Fjende, hvor du
end sender dem hen, og de beder til HERREN, vendt
mod den By, du har udvalgt, og det Hus, jeg har
bygget dit Navn, 45 saa høre du i Himmelen deres
Bøn og Begæring og skaffe dem deres Ret! 46 Naar
de synder imod dig — thi der er intet Menneske, som
ikke synder — og du vredes paa dem og giver dem i
Fjendens Magt, og Sejrherrerne fører dem fangne til
Fjendens Land, det være sig fjernt eller nær, 47 og de
saa gaar i sig selv i det Land, de er bortført til, og
omvender sig og raaber til dig i Sejrherrernes Land og
siger: Vi har syndet, handlet ilde og været ugudelige!
48 naar de omvender sig til dig af hele deres Hjerte
og af hele deres Sjæl i deres Fjenders Land, som de
bortførtes til, og de beder til dig, vendt mod deres
Land, som du gav deres Fædre, mod den By, du
har udvalgt, og det Hus, jeg har bygget dit Navn —
49 saa høre du i Himmelen, der, hvor du bor, deres
Bøn og Begæring og skaffe dem deres Ret, 50 og du
tilgive dit Folk, hvad de syndede imod dig, alle de
Overtrædelser, hvori de gjorde sig skyldige imod dig,
og lade dem finde Barmhjertighed hos Sejrherrerne,
saa de forbarmer sig over dem; 51 de er jo dit Folk
og din Ejendom, som du førte ud af Ægypten, af
Smelteovnen. 52 Lad dine Øjne være aabne for din
Tjeners og dit Folk Israels Begæring, saa du hører
dem, hver Gang de raaber til dig. 53 Thi du har
udskilt dem fra alle Jordens Folkeslag til at være din
Ejendom, som du lovede ved din Tjener Moses, da du
førte vore Fædre bort fra Ægypten, Herre, HERRE!«
54 Da Salomo var færdig med hele denne Bøn og
Begæring til HERREN rejste han sig fra Pladsen foran
HERRENS Alter, hvor han havde ligget paa Knæ
med Hænderne udbredt mod Himmelen. 55 Derpaa
traadte han frem og velsignede med høj Røst hele
Israels Forsamling, idet han sagde: 56 »Lovet være
HERREN, der har givet sit Folk Israel Hvile, ganske
som han talede, uden at et eneste Ord er faldet til
Jorden af alle de herlige Forjættelser, han udtalte ved
sin Tjener Moses. 57 HERREN vor Gud være med
os, som han var med vore Fædre, han forlade og
forstøde os ikke, 58 at vort Hjerte maa drages til ham,
saa vi vandrer paa alle hans Veje og holder hans
Bud, Anordninger og Lovbud, som han paalagde
vore Fædre! 59 Maatte disse Bønner, som jeg har
opsendt for HERRENS Aasyn, være nærværende
for HERREN vor Gud baade Nat og Dag, saa han
skaffer sin Tjener og sit Folk Israel Ret efter hver
Dags Behov, 60 for at alle Jordens Folk maa kende,
at HERREN og ingen anden er Gud. 61 Og maatte
eders Hjerte være helt med HERREN vor Gud, saa I
følger hans Anordninger og holder hans Bud som i
Dag!« 62 Kongen ofrede nu sammen med hele Israel
Slagtofre for HERRENS Aasyn. 63 Til de Takofre,
Salomo ofrede til HERREN, tog han 22 000 Stykker
Hornkvæg og 12 000 Stykker Smaakvæg. Saaledes
indviede Kongen og alle Israeliterne HERRENS Hus.
64 Samme Dag helligede Kongen den mellemste
Del af Forgaarden foran HERRENS Hus, thi der
maatte han ofre Brændofrene, Afgrødeofrene og
Fedtstykkerne af Takofrene, da Kobberalteret foran
HERRENS Aasyn var for lille til at rumme Ofrene.
65 Samtidig fejrede Salomo i syv Dage Højtiden for
HERREN vor Guds Aasyn sammen med hele Israel,
en vældig Forsamling (lige fra Egnen ved Hamat og
til Ægyptens Bæk). 66 Ottendedagen lod han Folket
gaa, og de velsignede Kongen og drog hver til sit,
glade og vel til Mode over al den Godhed, HERREN
havde vist sin Tjener David og sit Folk Israel.

9 Men da Salomo var færdig med at opføre
HERRENS Hus og Kongens Palads og alt, hvad

han havde faaet Lyst til og sat sig for at udføre, 2
lod HERREN sig anden Gang til Syne for ham, som
han havde ladet sig til Syne for ham i Gibeon; 3 og
HERREN sagde til ham: »Jeg har hørt den Bøn og
Begæring, du opsendte for mit Aasyn. Jeg har helliget
dette Hus, som du har bygget, for der at stedfæste mit
Navn til evig Tid, og mine Øjne og mit Hjerte skal være
der alle Dage. 4 Hvis du nu vandrer for mit Aasyn som
din Fader David i Hjertets Uskyld og i Oprigtighed,
saa du gør alt, hvad jeg har paalagt dig, og holder
mine Anordninger og Lovbud, 5 saa vil jeg opretholde
din Kongetrone i Israel evindelig, som jeg lovede din
Fader David, da jeg sagde: En Efterfølger skal aldrig
fattes dig paa Israels Trone. 6 Men hvis I eller eders
Børn vender eder bort fra mig og ikke holder mine
Bud, mine Anordninger, som jeg har forelagt eder,
men gaar hen og dyrker andre Guder og tilbeder
dem, 7 saa vil jeg udrydde Israel fra det Land, jeg
gav dem; og det Hus, jeg har helliget for mit Navn, vil
jeg forkaste fra mit Aasyn, og Israel skal blive til Spot
og Spe blandt alle Folk, 8 og dette Hus skal blive en
Ruindynge, og enhver, som gaar der forbi, skal blive
slaaet af Rædsel og give sig til at haanfløjte. Og naar
man siger: Hvorfor har HERREN handlet saaledes
mod dette Land og dette Hus? 9 skal der svares:
Fordi de forlod HERREN deres Gud, som førte deres
Fædre ud af Ægypten, og holdt sig til andre Guder,
tilbad og dyrkede dem; derfor har HERREN bragt
al denne Elendighed over dem!« 10 Da de tyve Aar
var omme, i hvilke Salomo havde bygget paa de to
Bygninger, HERRENS Hus og Kongens Palads — 11
Kong Hiram af Tyrus havde sendt Salomo Cedertræ,
Cyprestræ og Guld, saa meget han ønskede da gav
Kong Salomo Hiram tyve Byer i Landskabet Galilæa.
12 Men da Hiram kom fra Tyrus for at se de Byer,
Salomo havde givet ham, syntes han ikke om dem;
13 og han sagde: »Hvad er det for Byer, du har givet
mig, Broder?« Derfor kaldte man den Kabullandet,
som det hedder den Dag i Dag. 14 Men Hiram sendte
Kongen 120 Guldtalenter. 15 Paa følgende Maade
hang det sammen med de Hoveriarbejdere, Kong
Salomo udskrev til at opføre HERRENS Hus, hans
eget Palads, Millo, Jerusalems Mur, Hazor, Megiddo
og Gezer 16 (Farao, Ægypterkongen, var draget op,
havde indtaget Gezer og stukket det i Brand; alle
Kana'anæere, der boede i Byen, havde han ladet
dræbe og derpaa givet sin Datter, Salomos Hustru
den i Medgift. 17 Nu genopbyggede Salomo Gezer),
Nedre-Bet-Horon, 18 Ba'alat, Tamar i Ørkenen i Juda
Land, 19 alle Salomos Forraadsbyer, Vognbyerne og
Rytterbyerne, og alt andet, som Salomo fik Lyst til
at bygge i Jerusalem, i Libanon og i hele sit Rige:
20 Alt, hvad der var tilbage af Amoriterne, Hetiterne,
Perizziterne, Hivviterne og Jebusiterne, og som ikke
hørte til Israeliterne, 21 deres Efterkommere, som
var tilbage efter dem i Landet, og som Israeliterne
ikke havde været i Stand til at lægge Band paa, dem
udskrev Salomo til Hoveriarbejde, som det er den
Dag i Dag. 22 Af Israeliterne derimod satte Salomo
ingen til Arbejde, men de var Krigsfolk og Hoffolk,
Hærførere og Høvedsmænd hos, ham og Førere
for hans Stridsvogne og Rytteri. — 23 Tallet paa
Overfogederne, der ledede Arbejdet for Salomo, var
550; de havde Tilsyn med Folkene, der arbejdede.
— 24 Faraos Datter var lige flyttet fra Davidsbyen
ind i det Hus, han havde bygget til hende, da tog
han fat paa at opføre Millo. — 25 Tre Gange om
Aaret ofrede Salomo Brændofre og Takofre paa det
Alter, han havde bygget HERREN, og tændte Offerild
for HERRENS Aasyn; og han fuldførte Templet. 26
Kong Salomo byggede ogsaa Skibe i Ezjongeber, der
ligger ved Elat ved det røde Havs Kyst i Edom; 27 og
Hiram sendte sine Folk, befarne Søfolk, om Bord paa
Skibene sammen med Salomos Folk. 28 De sejlede
til Ofir, hvor de hentede 420 Talenter Guld, som de
bragte Kong Salomo.

10 Da Dronningen af Saba hørte Salomos Ry, kom
hun for at prøve ham med Gaader. 2 Hun kom til
Jerusalem med et saare stort Følge og med Kameler,
der bar Røgelse, Guld i store Mængder og Ædelsten.
Og da hun var kommet til Salomo, talte hun til ham
om alt, hvad der laa hende paa Hjerte. 3 Men Salomo
svarede paa alle hendes Spørgsmaal, og intet som
helst var skjult for Kongen, han gav hende Svar paa
alt. 4 Og da Dronningen af Saba saa al Salomos
Visdom, Huset han havde bygget, 5 Maden paa hans
Bord, hans Folks Boliger, hans Tjeneres Optræden og
deres Klæder, hans Mundskænke og Brændofrene,
han ofrede i HERRENS Hus, var hun ude af sig selv;
6 og hun sagde til Kongen: »Sandt var, hvad jeg i mit
Land hørte sige om dig og din Visdom! 7 Jeg troede
ikke, hvad der sagdes, før jeg kom og saa det med
egne Øjne; og se, ikke engang det halve er mig fortalt,
thi din Visdom og Herlighed overgaar, hvad Rygtet
sagde mig om dig! 8 Lykkelige dine Hustruer, lykkelige
dine Folk, som altid er om dig og hører din Visdom! 9
Lovet være HERREN din Gud, som fandt behag i dig
og satte dig paa Israels Trone! Fordi HERREN elsker
Israel evindelig, satte han dig til Konge, til at øve ret
og Retfærdighed.« 10 Derpaa gav hun Kongen 120
Guldtalenter, Røgelse i store Mængder og Ædelsten;

og aldrig er der siden kommet saa megen Røgelse
til Landet som den, Dronningen af Saba gav Kong
Salomo. 11 Desuden bragte Hirams Skibe, som
hentede Guld i Ofir, Almuggimtræ i store Mængder og
Ædelsten fra Ofir, 12 og af Almuggimtræet lod Kongen
lave Rækværk til HERRENS Hus og Kongens Palads,
desuden Citre og Harper til Sangerne. Saa meget
Almuggimtræ er hidtil ikke set eller kommet til Landet.
13 Og Kong Salomo gav Dronningen af Saba alt, hvad
hun ønskede og bad om, foruden hvad han af sig
selv kongeligen skænkede hende. Derpaa begav hun
sig med sit Følge hjem til sit Land. 14 Vægten af
det Guld, som i et Aar indførtes af Salomo, udgjorde
666 Guldtalenter, 15 de ikke medregnet, hvad der
indkom i Afgift fra de undertvungne Folk og ved
Købmændenes Handel og fra alle Arabiens Konger
og Landets Statholdere. 16 Kong Salomo lod hamre
200 Guldskjolde, hvert paa 600 Sekel Guld, 17 og 300
mindre Guldskjolde, hvert paa tre Miner Guld; dem lod
Kongen henlægge i Libanonskovhuset. 18 Fremdeles
lod Kongen lave en stor Elfenbenstrone, overtrukket
med lutret Guld. 19 Tronen havde seks Trin, og paa
dens Ryg var der Tyrehoveder; paa begge Sider af
Sædet var der Arme, og ved Armene stod der to
Løver; 20 tillige stod der tolv Løver paa de seks Trin,
seks paa hver Side. Der er ikke lavet Mage til Trone i
noget andet Rige. 21 Alle Kong Salomos Drikkekar
var af Guld og alle Redskaber i Libanonskovhuset
af fint Guld; Sølv regnedes ikke for noget i Kong
Salomos Dage. 22 Kongen havde nemlig Tarsisskibe
i Søen sammen med Hirams Skibe; og en Gang hvert
tredje Aar kom Tarsisskibene, ladet med Guld, Sølv,
Elfenben, Aber og Paafugle. 23 Kong Salomo overgik
alle Jordens Konger i Rigdom og Visdom. 24 Fra alle
Jordens Egne søgte man hen til Salomo for at høre
den Visdom, Gud havde lagt i hans Hjerte; 25 og alle
bragte de Gaver med: Sølv og Guldsager, Klæder,
Vaaben, Røgelse, Heste og Muldyr; saaledes gik det
Aar efter Aar. 26 Salomo anskaffede sig Stridsvogne
og Ryttere, og han havde 1400 Vogne og 12 000
Ryttere; dem lagde han dels i Vognbyerne, dels hos
sig i Jerusalem. 27 Kongen bragte det dertil, at Sølv
i Jerusalem var lige saa almindeligt som Sten, og
Cedertræ lige saa almindeligt som Morbærfigentræ i
Lavlandet. — 28 Hestene, Salomo indførte, kom fra
Mizrajim og Kove; Kongens Handelsfolk købte dem i
Kove. 29 En Vogn udførtes fra Mizrajim for 600 Sekel
Sølv, en Hest for 150. Ligeledes udførtes de ved
Handelsfolkene til alle Hetiternes og Arams Konger.

11 Kong Salomo elskede foruden Faraos
Datter mange fremmede Kvinder, moabitiske,
ammonitiske, edomitiske, zidoniske og hetitiske
Kvinder, 2 Kvinder fra de Folkeslag, HERREN havde
sagt om til Israeliterne: »I maa ikke have med dem at
gøre og de ikke med eder, ellers drager de eders
Hjerte til deres Guder!« Ved dem hang Salomo i
Kærlighed. 3 Han havde 700 fyrstelige Hustruer og
300 Medhustruer, og hans Hustruer drog hans Hjerte
bort fra Herren. 4 Da Salomo blev gammel, drog
hans Hustruer hans Hjerte til fremmede Guder, og
hans Hjerte var ikke mere helt med HERREN hans
Gud som hans Fader Davids. 5 Salomo holdt sig
da til Astarte, Zidoniernes Gudinde, og til Milkom,
Ammoniternes væmmelige Gud. 6 Saaledes gjorde
Salomo, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og
viste ikke HERREN fuld Lydighed som hans Fader
David. 7 Ved den Tid byggede Salomo en Offerhøj
for Kemosj, Moabs væmmelige Gud, paa Bjerget
østen for Jerusalem, og for Milkom, Ammoniternes
væmmelige Gud; 8 og samme Hensyn viste han
alle sine fremmede Hustruer, som tændte Offerild
for deres Guder og ofrede til dem. 9 Da vrededes
HERREN paa Salomo, fordi han vendte sit Hjerte
bort fra HERREN, Israels Gud, der dog to Gange
havde ladet sig til Syne for ham 10 og udtrykkelig
havde paabudt ham ikke at holde sig til fremmede
Guder; men han holdt ikke, hvad HERREN havde
paabudt ham. 11 Derfor sagde HERREN til Salomo:
»Fordi det staar saaledes til med dig, og fordi du
ikke har holdt min Pagt og mine Anordninger, som
jeg paalagde dig, vil jeg visselig rive Riget fra dig og
give din Træl det. 12 Dog vil jeg ikke gøre det i din
Levetid for din Fader Davids Skyld men jeg vil rive det
ud af din Søns Haand. 13 Kun vil jeg ikke rive hele
Riget fra ham, men give din Søn en Stamme deraf for
min Tjener Davids Skyld og for Jerusalems Skyld,
den By, jeg udvalgte.« 14 HERREN gav Salomo en
Modstander i Edomiten Hadad af Kongeslægten i
Edom. 15 Thi dengang David lod Edomiterne hugge
ned, da Hærføreren Joab drog op for at jorde de
faldne og hugge alle af Mandkøn ned i Edom — 16
Joab og hele Israel blev der i seks Maaneder, til
han havde udryddet alle af Mandkøn i Edom — 17
da var Adad med nogle edomitiske Mænd af hans
Faders Folk flygtet ad Ægypten til. Dengang var
Hadad endnu en lille Dreng. 18 De brød op fra Midjan
og naaede Paran; og efter at have taget nogle Mænd
fra Paran med sig drog de til Ægypten, hvor Farao,
Ægypterkongen, overlod ham et Hus, tilsagde ham
daglig Føde og gav ham Land. 19 Og da Farao

fattede særlig Godhed for Hadad, gav han ham sin
Svigerinde, en Søster til Dronning Takpenes, til Ægte.
20 Takpenes's Søster fødte ham Sønnen Genubat; og
da Takpenes havde vænnet Barnet fra i Faraos Hus,
blev Genubat i Faraos Hus blandt Faraos egne Børn.
21 Da nu Hadad i Ægypten hørte, at David havde lagt
sig til Hvile hos sine Fædre, og at Hærføreren Joab
var død, sagde han til Farao: »Lad mig drage til mit
Land!« 22 Farao sagde til ham: »Hvad savner du
her hos mig, siden du ønsker at drage til dit Land?«
Men han svarede: »Aa jo, lad mig nu rejse!« Saa
vendte Hadad tilbage til sit Land. Det var den Ulykke,
Hadad voldte: Han bragte Trængsel over Israel og
blev Konge over Edom. 23 Fremdeles gav Gud ham
en Modstander i Rezon, Eljadas Søn, der var flygtet
fra sin Herre, Kong Hadad'ezer af Zoba. 24 Han
samlede en Del Mænd om sig og blev Høvding for
en Friskare. Han indtog Damaskus, satte sig fast
der og blev Konge i Damaskus. 25 Han var Israels
Modstander, saa længe Salomo levede. 26 Endvidere
var der Efraimiten Jeroboam, Nebats Søn, fra Zereda,
som stod i Salomos Tjeneste, og hvis Moder hed
Zerua og var Enke; han løftede Haand mod Kongen.
27 Hermed gik det saaledes til Salomo byggede paa
Millo; han lukkede Hullet i sin Fader Davids By. 28 Nu
var Jeroboam et dygtigt Menneske, og da Salomo
saa, hvorledes den unge Mand udførte Arbejdet,
gav han ham Opsyn med hele Arbejdsstyrken af
Josefs Hus. 29 Paa den Tid hændte det sig, engang
Jeroboam var rejst fra Jerusalem, at Profeten Ahija
fra Silo traf ham paa Vejen. Ahija var iført en ny
Kappe, og de to var ene paa Marken. 30 Da greb
Ahija fat i den ny Kappe, han havde paa, rev den i
tolv Stykker 31 og sagde til Jeroboam: »Tag dig de ti
Stykker, thi saa siger HERREN, Israels Gud: Se, jeg
river Riget ud af Salomos Haand og giver dig de ti
Stammer. 32 Den ene Stamme skal han beholde for
min Tjener Davids Skyld og for Jerusalems Skyld,
den By, jeg udvalgte af alle Israels Stammer; 33
det vil jeg gøre, fordi han har forladt mig og tilbedt
Astarte, Zidoniernes Gudinde, Kemosj, Moabs Gud,
og Milkom, Ammoniternes Gud, og ikke vandret paa
mine Veje og gjort, hvad der er ret i mine Øjne, eller
holdt mine Anordninger og Lovbud som hans Fader
David. 34 Fra ham vil jeg dog ikke tage Riget, men
lade ham være Fyrste, saa længe han lever, for
min Tjener Davids Skyld, som jeg udvalgte, og som
holdt mine Bud og Anordninger. 35 Men jeg vil tage
Riget fra hans Søn og give dig det, de ti Stammer;
36 og hans Søn vil jeg give en Stamme, for at min
Tjener David altid kan have en Lampe for mit Aasyn i
Jerusalem, den By, jeg udvalgte for der at stedfæste
mit Navn. 37 Men dig vil jeg tage og sætte til Hersker
over alt, hvad du attraar, og du skal være Konge over
Israel. 38 Dersom du da er lydig i alt hvad jeg byder
dig, vandrer paa mine Veje og gør, hvad der er ret i
mine Øjne, saa du holder mine Anordninger og Bud,
som min Tjener David gjorde, vil jeg være med dig og
bygge dig et varigt Hus, som jeg gjorde det for David.
Dig giver jeg Israel; 39 men jeg ydmyger Davids
Slægt for den Sags Skyld, dog ikke for stedse!« 40
Da nu Salomo stod Jeroboam efter Livet, flygtede
han til Ægypten, til Ægypterkongen Sjisjak; og han
blev i Ægypten, til Salomo døde. 41 Hvad der ellers
er at fortælle om Salomo, alt, hvad han gjorde, og
hans Visdom, staar jo optegnet i Salomos Krønike.
42 Den Tid, Salomo herskede i Jerusalem over hele
Israel, udgjorde fyrretyve Aar. 43 Saa lagde Salomo
sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet i sin Fader
Davids By. Og hans Søn Rehabeam blev Konge i
hans Sted.

12 Men Rehabeam begav sig til Sikem, thi derhen
var hele Israel stævnet for at hylde ham som
Konge. 2 Da Jeroboam, Nebats Søn, der endnu
opholdt sig i Ægypten, hvorhen han var flygtet for
Kong Salomo, fik Nys om, at Salomo var død, vendte
han hjem fra Ægypten. 3 Og de sagde til Rehabeam:
4 »Din Fader lagde et haardt Aag paa os, men let du
nu det haarde Arbejde, din Fader krævede, og det
tunge Aag han lagde paa os, saa vil vi tjene dig!« 5
Han svarede dem: »Gaa bort, bi tre Dage og kom
saa til mig igen!« Saa gik Folket. 6 Derpaa raadførte
Kong Rehabeam sig med de gamle, der havde staaet
i hans Fader Salomos Tjeneste, dengang han levede,
og spurgte dem: »Hvad raader I mig til at svare dette
Folk?« 7 De svarede: »Hvis du i Dag vil være dette
Folk til Tjeneste, være dem til Behag, svare dem vel
og give dem gode Ord, saa vil de blive dine Tjenere
for bestandig!« 8 Men han fulgte ikke det Raad, de
gamle gav ham; derimod raadførte han sig med de
unge, der var vokset op sammen med ham og stod i
hans Tjeneste, 9 og spurgte dem: »Hvad raader I
os til at svare dette Folk, som kræver af mig, at jeg
skal lette dem det Aag, min Fader lagde paa dem?«
10 De unge, der var vokset op sammen med ham,
sagde da til ham: »Saaledes skal du svare dette Folk,
som sagde til dig: Din Fader lagde et tungt Aag paa
os, let du det for os! Saaledes skal du svare dem:
Min Lillefinger er tykkere end min Faders Hofter! 11
Har derfor min Fader lagt et tungt Aag paa eder, vil
jeg gøre Aaget tungere; har min Fader tugtet eder

med Svøber, vil jeg tugte eder med Skorpioner!«
12 Da alt Folket Tredjedagen kom til Rehabeam,
som Kongen havde sagt, 13 gav han dem et haardt
Svar, og uden at tage Hensyn til de gamles Raad 14
sagde han efter de unges Raad til dem: »Har min
Fader lagt et tungt Aag paa eder, vil jeg gøre Aaget
tungere; har min Fader tugtet eder med Svøber, vil
jeg tugte eder med Skorpioner!« 15 Kongen hørte
ikke paa Folket, thi HERREN føjede det saaledes for
at opfylde det Ord, HERREN havde talet ved Ahija fra
Silo til Jeroboam, Nebats Søn. 16 Men da hele Israel
mærkede, at Kongen ikke hørte paa dem, gav Folket
Kongen det Svar: »Hvad Del har vi i David? Vi har
ingen Lod i Isajs Søn! Til dine Telte, Israel! Sørg nu,
David, for dit eget Hus!« Derpaa vendte Israel tilbage
til sine Telte. 17 Men over de Israeliter, der boede i
Judas Byer, blev Rehabeam Konge. 18 Nu sendte
Kong Rehabeam Adoniram, der havde Opsyn med
Hoveriarbejdet, ud til dem, men hele Israel stenede
ham til Døde. Da steg Kong Rehabeam i største Hast
op paa sin Stridsvogn og flygtede til Jerusalem. 19
Saaledes brød Israel med Davids Hus, og det er
Stillingen den Dag i Dag. 20 Men da hele Israel hørte,
at Jeroboam var kommet tilbage, lod de ham hente
til Forsamlingen og hyldede ham som Konge over
hele Israel. Der var ingen, som holdt fast ved Davids
Hus undtagen Judas Stamme. 21 Da Rehabeam var
kommet til Jerusalem, samlede han hele Judas Hus
og Benjamins Stamme, 180 000 udsøgte Folk, øvede
Krigere, til at føre Krig med Israels Hus og vinde
Riget tilbage til Rehabeam, Salomos Søn. 22 Men da
kom Guds Ord til den Guds Mand Sjemaja saaledes:
23 »Sig til Judas Konge Rehabeam, Salomos Søn,
og til hele Judas og Benjamins Hus og det øvrige
Folk: 24 Saa siger HERREN: I maa ikke drage op og
kæmpe med eders Brødre Israeliterne; vend hjem
hver til sit, thi hvad her er sket, har jeg tilskikket!«
Da adlød de HERRENS Ord og vendte tilbage. 25
Jeroboam befæstede Sikem i Efraims Bjerge og tog
Bolig der; senere drog han derfra og befæstede
Penuel. 26 Men Jeroboam tænkte ved sig selv: »Som
det nu gaar, vil Riget atter tilfalde Davids Hus; 27
naar Folket her drager op for at ofre i HERRENS Hus
i Jerusalem, vil dets Hu atter vende sig til dets Herre,
Kong Rehabeam af Juda; saa slaar de mig ihjel og
vender tilbage til Kong Rehabeam af Juda!« 28 Og
da Kongen havde overvejet Sagen, lod han lave to
Guldkalve og sagde til Folket »Det er for meget for
eder med de Rejser til Jerusalem! Se, Israel, der er
dine Guder, som førte dig ud af Ægypten!« 29 Den
ene lod han opstille i Betel, den anden i Dan. 30 Det
blev Israel til Synd. Og Folket ledsagede i Optog den
ene til Dan. 31 Tillige indrettede han Offerhuse paa
Højene og indsatte til Præster alle Slags Folk, der
ikke hørte til Leviterne. 32 Og Jeroboam lod fejre en
Fest paa den femtende Dag i den ottende Maaned
i Lighed med den Fest, man havde i Juda; og han
steg op paa Alteret, han havde ladet lave i Betel,
for at ofre til de Tyrekalve han havde ladet lave; og
han lod de Præster, han havde indsat paa Højene,
gøre Tjeneste i Betel. 33 Han steg op paa Alteret,
han havde ladet lave i Betel, paa den femtende Dag i
den ottende Maaned, den Maaned, han egenmægtig
hade udtænkt, og lod Israeliterne fejre en Fest; han
steg op paa Alteret for at tænde Offerild.

13 Og se, paa HERRENS Bud kom en Guds Mand
fra Juda til Betel, netop som Jeroboam stod
paa Alteret for at tænde Offerild. 2 Og han raabte
med HERRENS Ord imod Alteret: »Alter, Alter! Saa
siger HERREN: Der skal fødes Davids Hus en Søn
ved Navn Josias, og paa dig skal han ofre Højenes
Præster, som tænder Offerild paa dig, og han skal
brænde Menneskeknogler paa dig!« 3 Og samtidig
kundgjorde han et Tegn, idet han sagde: »Dette er
Tegnet paa, at HERREN har talet: Se, Alteret skal
revne, saa Asken derpaa vælter ud!« 4 Da nu Kongen
hørte de Ord, den Guds Mand raabte mod Alteret i
Betel, rakte Jeroboam sin Haand ud fra Alteret og
sagde: »Grib ham!« Men Haanden, han rakte ud
imod ham, visnede, og han kunde ikke tage den til sig
igen; 5 og Alteret revnede, saa Asken væltede ud fra
Alteret — det Tegn, den Guds Mand havde kundgjort
med HERRENS Ord. 6 Da tog Kongen til Orde og
sagde til den Guds Mand: »Bed dog HERREN din
Gud om Naade og gaa i Forbøn for mig, at jeg kan
tage Haanden til mig igen!« Og den Guds Mand
bad HERREN om Naade, og Kongen kunde tage
Haanden til sig igen, og den var som før. 7 Derpaa
sagde Kongen til den Guds Mand: »Følg med mig
hjem og vederkvæg dig, saa vil jeg give dig en Gave!«
8 Men den Guds Mand svarede Kongen: »Om du saa
giver mig Halvdelen af dit Hus, vil jeg ikke følge med
dig, og jeg vil hverken spise eller drikke paa dette
Sted; 9 thi det Bud har jeg faaet med HERRENS
Ord: Du maa hverken spise eller drikke, og du maa
ikke vende hjem ad den Vej, du kom!« 10 Derpaa
drog han bort ad en anden Vej og vendte ikke hjem
ad den Vej, han var kommet til Betel. 11 Nu boede
der i Betel en gammel Profet; hans Sønner kom og
fortalte ham om alt, hvad den Guds Mand den Dag
havde gjort i Betel, og om de Ord, han havde talt til

Kongen. Men da de havde fortalt deres Fader det, 12 spurgte han dem: »Hvilken Vej gik han?« Og hans Sønner viste ham, hvilken Vej den Guds Mand, der var kommet fra Juda, var gaaet. 13 Da sagde han til sine Sønner: »Læg Sadelen paa mit Æsel!« Og da de havde sadlet Æselet, satte han sig op, 14 red efter den Guds Mand og traf ham siddende under Egetræet. Han spurgte ham da: »Er du den Guds Mand, der kom fra Juda?« Han svarede: »Ja!« 15 Saa sagde han til ham: »Kom med mig hjem og faa noget at spise!« 16 Men han svarede: »Jeg kan ikke vende om og følge med dig, og jeg kan hverken spise eller drikke sammen med dig paa dette Sted, 17 thi der er sagt mig med HERRENS Ord: Du maa hverken spise eller drikke der, og du maa ikke vende tilbage ad den Vej, du kom!« 18 Da sagde han til ham: »Ogsaa jeg er Profet som du, og en Engel har med HERRENS Ord sagt til mig: Tag ham med dig hjem, for at han kan faa noget at spise og drikke!« Men han løj for ham. 19 Saa vendte han tilbage med ham og spiste og drak i hans Hus. 20 Men medens de sad til Bords, kom HERRENS Ord til Profeten, der havde faaet ham tilbage, 21 og han raabte til den Guds Mand, der var kommet fra Juda: »Saa siger HERREN: Fordi du har været genstridig mod HERRENS Ord og ikke holdt det Bud, HERREN din Gud paalagde dig, 22 men vendte tilbage og spiste og drak paa det Sted, hvor han sagde, du ikke maatte spise og drikke, derfor skal dit Lig ikke komme i dine Fædres Grav!« 23 Efter at han havde spist og drukket, sadlede han Æselet til ham, og han gav sig paa Hjemvejen. 24 Men en Løve kom imod ham paa Vejen og dræbte ham. Og hans Lig laa henslængt paa Vejen, og Æselet stod ved Siden af; ogsaa Løven stod ved Siden af Liget. 25 Og se, nogle Mænd kom der forbi og saa Liget ligge henslængt paa Vejen, og Løven staa ved Siden af, og de kom og fortalte det i Byen, hvor den gamle Profet boede; 26 og da Profeten, der havde faaet ham til at vende om, hørte det, sagde han: »Det er den Guds Mand, som var genstridig mod HERRENS Ord; derfor har HERREN givet ham i Løvens Vold, og den har sønderrevet ham og dræbt ham efter det Ord, HERREN talede til ham!« 27 Derpaa sagde han til sine Sønner: »Læg Sadelen paa mit Æsel!« Og da de havde gjort det, 28 red han hen og fandt hans Lig liggende henslængt paa Vejen og Æselet og Løven staaende ved Siden af, uden at Løven havde ædt Liget eller sønderrevet Æselet. 29 Da løftede Profeten den Guds Mands Lig op, lagde ham paa Æselet og førte ham tilbage til Byen for at holde Dødeklage og jorde ham; 30 og da han havde lagt Liget i sin egen Grav, holdt de Dødeklage over ham og sagde: »Ak ve min Broder!« 31 Og efter at have jordet ham sagde han til sine Sønner: »Naar jeg dør, skal I lægge mig i samme Grav, som den Guds Mand ligger i; ved Siden af hans Ben skal I lægge mig, for at mine Ben kan blive skaanet sammen md hans; 32 thi det Ord skal gaa i Opfyldelse, som han med HERRENS Ord raabte mod Alteret i Betel og alle Offerhusene paa Højene i Samarias Byer!« 33 Heller ikke efter denne Begivenhed opgav Jeroboam sin onde Færd, men gjorde paa ny alle Slags Folk til Præster paa Højene, idet han indsatte enhver, der havde Lyst, til Præst paa Højene. 34 Og det blev Jeroboams Hus til Synd og førte til, at det blev tilintetgjort og udryddet af Jorden.

14 Ved den Tid blev Jeroboams Søn Abija syg. 2 Da sagde Jeroboam til sin Hustru: »Tag og forklæd dig, saa man ikke kan kende, at du er Jeroboams Hustru, og begiv dig til Silo, thi der bor Profeten Ahija, som kundgjorde mig, at jeg skulde blive Konge over dette Folk; 3 tag ti Brød, noget Bagværk og en Krukke Honning med og henvend dig til ham, saa vil han sige dig, hvorledes det skal gaa Drengen!« 4 Jeroboams Hustru gjorde nu saaledes; hun begav sig til Silo og gik ind i Ahijas Hus. Ahija kunde ikke se, da hans Øjne var sløve af Alderdom; 5 men HERREN havde sagt til Ahija: »Se, Jeroboams Hustru kommer til dig for at høre sig for hos dig angaaende sin Søn, da han er syg; det og det skal du svare hende; men naar hun kommer, er hun forklædt.« 6 Da nu Ahija hørte Lyden af hendes Trin, som hun gik ind ad Døren, sagde han: »Kom kun ind, Jeroboams Hustru! Hvorfor er du forklædt? Mig er det paalagt at bringe dig en tung Tidende. 7 Gaa hen og sig til Jeroboam: Saa siger HERREN, Israels Gud: Jeg ophøjede dig af Folkets Midte og gjorde dig til Fyrste over mit Folk Israel 8 og rev Riget fra Davids Hus og gav dig det; dog har du ikke været som min Tjener David, der holdt mine Bud og fulgte mig af hele sit Hjerte og kun gjorde, hvad der er ret i mine Øjne, 9 men du har handlet værre end alle dine Forgængere; du gik hen og krænkede mig og gjorde dig andre Guder og støbte Billeder, men mig kastede du bag din Ryg; 10 se, derfor vil jeg bringe Ulykke over Jeroboams Hus og udrydde hvert mandligt Væsen, hver og en af Jeroboams Slægt i Israel, og jeg vil feje Jeroboams Hus bort, som man fejer Skarn bort, til der ikke er Spor tilbage! 11 Den af Jeroboams Slægt, som dør i Byen, skal Hundene æde, og den, som dør paa Marken, skal Himmelens Fugle æde, thi det er HERREN, der har talet! 12 Men gaa nu hjem! Naar

din Fod betræder Byen, skal Barnet dø; 13 og hele
Israel skal holde Dødeklage over ham og jorde ham,
thi han er den eneste af Jeroboams Slægt, der skal
komme i en Grav; thi hos ham fandtes dog noget,
der vandt HERREN Israels Guds Behag inden for
Jeroboams Slægt. 14 Men HERREN vil oprejse sig
en Konge over Israel, der skal udrydde Jeroboams
Hus paa den Dag. 15 Men ogsaa siden vil HERREN
slaa Israel, saa at de svajer hid og did som Sivet i
Vandet, og rykke Israel op fra dette herlige Land,
som han gav deres Fædre, og sprede dem hinsides
Floden, fordi de har lavet sig Asjerastøtter og krænket
HERREN; 16 og han vil give Israel til Pris for de
Synders Skyld, Jeroboam har begaaet og forledt
Israel til.« 17 Da gav Jeroboams Hustru sig paa Vej
og kom til Tirza; og da hun betraadte Husets Tærskel,
døde Drengen; 18 og man jordede ham, og hele Israel
holdt Dødeklage over ham efter det Ord, HERREN
havde talet ved sin Tjener, Profeten Ahija. 19 Hvad
der ellers er at fortælle om Jeroboam, hvorledes
han førte Krig, og hvorledes han herskede staar jo
optegnet i Israels Kongers Krønike. 20 Jeroboams
Regeringstid udgjorde to og tyve Aar. Saa lagde han
sig til Hvile hos sine Fædre, og hans Søn Nadab blev
Konge i hans Sted. 21 Rehabeam, Salomos Søn,
blev Konge i Juda. Rehabeam var een og fyrretyve
Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede
sytten Aar i Jerusalem, den By, HERREN havde
udvalgt af alle Israels Stammer for der at stedfæste
sit Navn. Hans Moder var en ammonitisk Kvinde ved
Navn Na'ama. 22 Og Juda gjorde, hvad der var ondt i
HERRENS Øjne, og med de Synder, de begik, vakte
de hans Nidkærhed, mere end deres Fædre havde
gjort. 23 Ogsaa de byggede sig Offerhøje, Stenstøtter
og Asjerastøtter paa alle høje Steder og under alle
grønne Træer; 24 ja, der var endog Mandsskøger
i Landet. De øvede alle de Vederstyggeligheder,
som var begaaet af de Folk, HERREN havde drevet
bort foran Israeliterne. 25 Men i Kong Rehabeams
femte Regeringsaar drog Ægypterkongen Sjisjak op
imod Jerusalem 26 og tog Skattene i HERRENS
Hus og i Kongens Palads; alt tog han, ogsaa de
Guldskjolde, Salomo havde ladet lave. 27 Kong
Rehabeam lod da i Stedet lave Kobberskjolde og gav
dem i Forvaring hos Høvedsmændene for Livvagten,
der holdt Vagt ved Indgangen til Kongens Palads;
28 og hver Gang Kongen begav sig til HERRENS
Hus, hentede Livvagten dem, og bagefter bragte de
dem tilbage til Vagtstuen. 29 Hvad der ellers er at
fortælle om Rehabeam, alt, hvad han gjorde, staar jo
optegnet i Judas Kongers Krønike. 30 Rehabeam og
Jeroboam laa i Krig med hinanden hele Tiden. 31
Saa lagde Rehabeam sig til Hvile hos sine Fædre
og blev jordet hos sine Fædre i Davidsbyen. Hans
Moder var en ammonitisk Kvinde ved Navn Na'ama.
Og hans Søn Abija blev Konge i hans Sted.

15 I Kong Jeroboams, Nebats Søns, attende
Regeringsaar blev Abija Konge over Juda. 2
Tre Aar herskede han i Jerusalem. Hans Moder hed
Ma'aka og var en Datter af Absalom. 3 Han vandrede
i alle de Synder, hans Fader havde begaaet før ham,
og hans Hjerte var ikke helt med HERREN hans Gud
som hans Fader Davids. 4 Men for Davids Skyld lod
HERREN hans Gud ham faa en Lampe i Jerusalem,
idet han ophøjede hans Sønner efter ham og lod
Jerusalem bestaa, 5 fordi David havde gjort, hvad
der var ret i HERRENS Øjne, og ikke, saa længe
han levede, var veget fra noget af, hvad han havde
paalagt ham, undtagen over for Hetiten Urias. 6
(Rehabeam laa i Krig med Jeroboam, saa længe han
levede). 7 Hvad der ellers er at fortælle om Abija, alt,
hvad han gjorde, staar jo optegnet i Judas Kongers
Krønike. Abija og Jeroboam laa i Krig med hinanden.
8 Saa lagde Abija sig til Hvile hos sine Fædre, og
man jordede ham i Davidsbyen; og hans Søn Asa
blev Konge i hans Sted. 9 I Kong Jeroboam af Israels
tyvende Regeringsaar blev Asa Konge over Juda, 10
og han herskede een og fyrretyve Aar i Jerusalem.
Hans Moder hed Ma'aka og var en Datter af Absalom.
11 Asa gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne,
ligesom hans Fader David; 12 han jog Mandsskøgerne
ud af Landet og fjernede alle Afgudsbillederne, som
hans Fædre havde ladet lave. 13 Han fratog endog
sin Moder Ma'aka Værdigheden som Herskerinde,
fordi hun havde ladet lave et Skændselsbillede til
Ære for Asjera; Asa lod hendes Skændselsbillede
nedbryde og brænde i Kedrons Dal. 14 Vel forsvandt
Offerhøjene ikke, men alligevel var Asas Hjerte helt
med HERREN, saa længe han levede. 15 Og han
bragte sin Faders og sine egne Helliggaver ind i
HERRENS Hus, Sølv, Guld og forskellige Kar. 16 Asa
og Kong Ba'sja af Israel laa i Krig med hinanden,
saa længe de levede. 17 Kong Ba'sja af Israel drog
op imod Juda og befæstede Rama for at hindre,
at nogen af Kong Asa af Judas Folk drog ud og
ind. 18 Da tog Asa alt det Sølv og Guld, der var
tilbage i Skatkamrene i HERRENS Hus og i Kongens
Palads, overgav det til sine Folk og sendte dem til
Kong Benhadad af Aram, en Søn af Hezjons Søn
Tabrimmon, som boede i Damaskus, idet han lod
sige: 19 »Der bestaar en Pagt mellem mig og dig,

mellem min Fader og din Fader; her sender jeg dig en
Gave af Sølv og Guld; bryd derfor din Pagt med Kong
Ba'sja af Israel, saa at han nødes til at drage bort fra
mig!« 20 Benhadad gik ind paa Kong Asas Forslag
og sendte sine Hærførere mod Israels Byer og indtog
Ijjon, Dan, Abel-Bet-Ma'aka og hele Kinnerot tillige
med hele Naftalis Land. 21 Da Ba'sja hørte det, opgav
han at befæste Rama og vendte tilbage til Tirza. 22
Men Kong Asa stævnede hver eneste Mand i hele
Juda sammen, og de førte Stenene og Træværket
bort, som Ba'sja havde brugt ved Befæstningen af
Rama; dermed befæstede Kong Asa saa Geba i
Benjamin og Mizpa. 23 Hvad der ellers er at fortælle
om Asa, alle hans Heltegerninger, alt, hvad han
gjorde, og de Byer, han befæstede, staar jo optegnet i
Judas Kongers Krønike. I øvrig led han i sin Alderdom
af en Sygdom i Fødderne. 24 Saa lagde han sig
til Hvile hos sine Fædre og blev jordet hos sine
Fædre i sin Fader Davids By; og hans Søn Josafat
blev Konge i hans Sted. 25 Nadab, Jeroboams Søn,
blev Konge over Israel i Kong Asa af Judas andet
Regeringsaar, og han herskede to Aar over Israel. 26
Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og
vandrede i sin Faders Spor og i de Synder, han havde
forledt Israel til. 27 Da stiftede Ba'sja, Ahijas Søn af
Issakars Hus, en Sammensværgelse imod ham, og
Ba'sja huggede ham ned ved Gibbeton, der tilhørte
Filisterne, medens Nadab og hele Israel belejrede
Byen. 28 Ba'sja dræbte ham i Kong Asa af Judas
tredje Regeringsaar og blev Konge i hans Sted; 29 nu
da han var blevet Konge, lod han hele Jeroboams
Hus nedhugge, idet han ikke skaanede en eneste
Sjæl af Jeroboams Slægt, men udryddede dem efter
det Ord, HERREN havde talet ved sin Tjener Ahija
fra Silo, 30 for de Synders Skyld, Jeroboam havde
begaaet og forledt Israel til, for den Krænkelse, han
havde tilføjet HERREN, Israels Gud. 31 Hvad der
ellers er at fortælle om Nadab, alt, hvad han gjorde,
staar jo optegnet i Israels Kongers Krønike. 32 (Asa
og Kong Ba'sja af Israel laa i Krig med hinanden, saa
længe de levede.) 33 I Kong Asa af Judas tredje
Regeringsaar blev Ba'sja, Ahijas Søn, Konge over
hele Israel, og han herskede tre og tyve Aar i Tirza.
34 Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne,
og vandrede i Jeroboams Spor og de Synder, han
havde forledt Israel til.

16 Men til Jehu, Hananis Søn, kom HERRENS
Ord mod Ba'sja saaledes: 2 »Jeg ophøjede dig
af Støvet og gjorde dig til Fyrste over mit Folk Israel,
dog har du vandret i Jeroboams Spor og forledt mit
Folk Israel til Synd, saa de krænker mig ved deres
Synder; 3 se, derfor vil jeg nu feje Ba'sja og hans Hus
bort og gøre det samme ved dit Hus, som jeg gjorde
ved Jeroboams, Nebats Søns, Hus; 4 den af Ba'sjas
Slægt, som dør i Byen, skal Hundene æde, og den,
som dør paa Marken, skal Himmelens Fugle æde!« 5
Hvad der ellers er at fortælle om Ba'sja, hvad han
gjorde, og hans Heltegerninger, staar jo optegnet i
Israels Kongers Krønike. 6 Saa lagde Ba'sja sig til
Hvile hos sine Fædre og blev jordet i Tirza; og hans
Søn Ela blev Konge i hans Sted. 7 Desuden kom
HERRENS Ord ved Profeten Jehu, Hananis Søn,
mod Ba'sja og hans Hus baade paa Grund af alt det,
han havde gjort, som var ondt i HERRENS Øjne,
idet han krænkede ham ved sine Hænders Værk
og efterlignede Jeroboams Hus, og tillige fordi han
lod dette nedhugge. 8 I Kong Asa af Judas seks og
tyvende Regeringsaar blev Ela, Ba'sjas Søn, Konge
over Israel, og han herskede to Aar i Tirza. 9 Saa
stiftede en af hans Mænd, Zimri, der var Fører for den
ene Halvdel af Stridsvognene, en Sammensværgelse
imod ham; og engang, da han i Tirza var beruset
ved et Drikkelag i sin Paladsøverste Arzas Hus, 10
trængte Zimri ind og slog ham ihjel — i Kong Asa
af Judas syv og tyvende Regeringsaar — og blev
Konge i hans Sted. 11 Da han var blevet Konge
og havde besteget Tronen, lod han hele Ba'sjas
Hus dræbe uden at levne et mandligt Væsen og
tillige hans nærmeste Slægtninge og Venner; 12
saaledes udryddede Zimri hele Ba'sjas Hus efter det
Ord, HERREN havde talet til Ba'sja ved Profeten
Jehu, 13 for alle de Synders Skyld, som Ba'sja og
hans Søn Ela havde begaaet og forledt Israel til, saa
at de krænkede HERREN, Israels Gud, ved deres
Afguder. 14 Hvad der ellers er af fortælle om Ela, alt,
hvad han gjorde, staar jo optegnet i Israels Kongers
Krønike. 15 I Kong Asa af Judas syv og tyvende
Regeringsaar blev Zimri Konge, og han herskede syv
Dage i Tirza. Hæren var paa det Tidspunkt ved at
belejre Gibbeton, som tilhørte Filisterne; 16 og da nu
Hæren under Belejringen hørte, at Zimri havde stiftet
en Sammensværgelse mod Kongen og endda dræbt
ham, udraabte hele Israel samme Dag i Lejren Omri,
Israels Hærfører, til Konge. 17 Derpaa brød Omri op
med hele Israel fra Gibbeton og begyndte at belejre
Tirza; 18 og da Zimri saa at Byen var taget, begav
han sig ind i Kongens Palads og stak det i Brand over
sig; saaledes døde han 19 for de Synders Skyld, han
havde begaaet, idet han gjorde, hvad der var ondt
i HERRENS Øjne, og vandrede i Jeroboams Spor
og i de Synder, han havde begaaet, da han forledte

Israel til at synde. 20 Hvad der ellers er at fortælle
om Zimri og den Sammensværgelse, han stiftede,
staar jo optegnet i Israels Kongers Krønike. 21 Ved
den Tid delte Israels Folk sig, idet den ene Halvdel
sluttede sig til Tibni, Ginats Søn, og udraabte ham til
Konge, medens den anden sluttede sig til Omri. 22
Men den Del af Folket, der sluttede sig til Omri, fik
Overtaget over dem, der sluttede sig til Tibni, Ginats
Søn, og da Tibni døde ved den Tid, blev Omri Konge.
23 I Kong Asa af Judas een og tredivte Regeringsaar
blev Omri Konge over Israel, og han herskede tolv
Aar. Først herskede han seks Aar i Tirza; 24 men
siden købte han Samarias Bjerg af Semer for to
Talenter Sølv og byggede paa Bjerget en By, som
han efter Semer, Bjergets Ejer, kaldte Samaria. 25
Omri gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og
handlede endnu værre end alle hans Forgængere;
26 han vandrede helt i Jeroboams, Nebats Søns,
Spor og i de Synder, han havde forledt Israel til, saa
at de krænkede HERREN, Israels Gud, ved deres
Afguder. 27 Hvad der ellers er at fortælle om Omri, alt,
hvad han gjorde, og de Heltegerninger, han udførte,
staar jo optegnet i Israels Kongers Krønike. 28 Saa
lagde Omri sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet
i Samaria; og hans Søn Akab blev Konge i hans
Sted. 29 Akab, Omris Søn, blev Konge over Israel i
Kong Asa af Judas otte og tredivte Regeringsaar,
og Akab, Omris Søn, herskede to og tyve Aar over
Israel i Samaria. 30 Akab, Omris Søn, gjorde, hvad
der var ondt i HERRENS Øjne, i højere Grad end alle
hans Forgængere. 31 Og som om det ikke var nok
med, at han vandrede i Jeroboams, Nebats Søns,
Synder, ægtede han oven i Købet Jesabel, en Datter
af Zidoniernes Konge Etba'al, og gik hen og dyrkede
Ba'al og tilbad ham. 32 Han rejste Ba'al et Alter i
Ba'alstemplet, som han lod bygge i Samaria. 33 Og
Akab lavede Asjerastøtten og gjorde endnu flere Ting,
hvorved han krænkede HERREN, Israels Gud, værre
end de Konger, der havde hersket før ham i Israel.
34 I hans Dage genopbyggede Beteliten Hiel Jeriko;
efter det Ord, HERREN havde talet ved Josua, Nuns
Søn, kostede det ham hans førstefødte Abiram at
lægge Grunden og hans yngste Søn Segub at sætte
dens Portfløje ind.

17 Tisjbiten Elias fra Tisjbe i Gilead sagde til Akab:
»Saa sandt HERREN, Israels Gud, lever, han,
for hvis Aasyn jeg staar, i de kommende Aar skal der
ikke falde Dug eller Regn uden paa mit udtrykkelige
Bud!« 2 Derpaa kom HERRENS Ord til ham saaledes:
3 »Gaa bort herfra og begiv dig østerpaa og hold dig
skjult ved Bækken Krit østen for Jordan; 4 du skal
drikke af Bækken, og Ravnene har jeg paalagt at
sørge for Føde til dig der.« 5 Da gik han og gjorde
efter HERRENS Ord, han gik hen og tog Bolig ved
Bækken Krit østen for Jordan; 6 og Ravnene bragte
ham Brød om Morgenen og Kød om Aftenen, og
han drak af Bækken. 7 Men nogen Tid efter tørrede
Bækken ud, eftersom der ingen Regn faldt i Landet.
8 Da kom HERRENS Ord til ham saaledes: 9 »Begiv
dig til Zarepta, som hører til Zidon, og tag Bolig der;
se, jeg har paalagt en Enke der at sørge for Føde til
dig.« 10 Saa begav han sig til Zarepta, og da han
kom til Byens Port, fik han Øje paa en Enke, som
var ved at sanke Brænde, og raabte til hende: »Hent
mig lidt Vand i et Kar, for at jeg kan drikke!« 11 Og
da hun gik bort for at hente det, raabte han efter
hende: »Tag ogsaa et Stykke Brød med til mig!« 12
Men hun svarede: »Saa sandt HERREN din Gud
lever, jeg ejer ikke Brød, men kun en Haandfuld Mel
i Krukken og lidt Olie i Dunken; jeg var netop ved
at sanke et Par Stykker Brænde for at gaa hjem og
tillave det til mig og min Søn; og naar vi har spist
det, maa vi dø!« 13 Da sagde Elias til hende: »Frygt
ikke! Gaa hjem og gør, som du siger; men lav først et
lille Brød deraf til mig og bring mig det; siden kan
du lave noget til dig selv og din Søn! 14 Thi saa
siger HERREN, Israels Gud: Melkrukken skal ikke
blive tom, og Olien i Dunken skal ikke slippe op, før
den Dag HERREN sender Regn over Jorden!« 15
Da gik hun og gjorde, som Elias sagde; og baade
hun og han og hendes Søn havde noget at spise en
Tid lang. 16 Melkrukken blev ikke tom, og Olien i
Dunken slap ikke op, efter det Ord HERREN havde
talet ved Elias. 17 Men nogen Tid efter blev Kvindens,
Husets Ejerindes, Søn syg, og hans Sygdom tog
heftigt til, saa der til sidst ikke mere var Liv i ham.
18 Da sagde hun til Elias: »Hvad har jeg med dig at
gøre, du Guds Mand! Er du kommet for at bringe min
Synd i Erindring og volde min Søns Død?« 19 Men
han svarede hende: »Lad mig faa din Søn!« Og han
tog ham fra hendes Skød og bar ham op i Stuen paa
Taget, hvor han boede, og lagde ham paa sin Seng.
20 Saa raabte han til HERREN: »HERRE min Gud,
vil du virkelig handle saa ilde mod den Enke; i hvis
Hus jeg er Gæst, at du lader hendes Søn dø?« 21
Derpaa strakte han sig tre Gange hen over Drengen
og raabte til HERREN: »HERRE min Gud, lad dog
Drengens Sjæl vende tilbage!« 22 Og HERREN hørte
Elias's Røst; Drengens Sjæl vendte tilbage, saa han
blev levende. 23 Saa tog Elias Drengen og bragte
ham fra Stuen paa Taget ned i Huset og gav hans

Moder ham, idet han sagde: »Se, din Søn lever!« 24 Da sagde Kvinden til Elias: »Nu ved jeg vist, at du er en Guds Mand, og at HERRENS Ord i din Mund er Sandhed.«

18 Lang Tid efter, i det tredje Aar, kom HERRENS Ord saaledes: »Gaa hen og træd frem for Akab, saa vil jeg sende Regn over Jorden!« 2 Da gav Elias sig paa Vej for at træde frem for Akab. Da Hungersnøden blev trykkende i Samaria, 3 kaldte Akab Paladsøversten Obadja til sig. Obadja var en Mand, der alvorligt frygtede HERREN, 4 og dengang Jesabel lod HERRENS Profeter udrydde, tog han og skjulte hundrede Profeter, halvtredsindstyve i een Hule og halvtredsindstyve i en anden, og sørgede for Brød og Vand til dem. 5 Akab sagde nu til Obadja: »Kom, lad os drage rundt i Landet til alle Vandkilder og Bække, om vi mulig kan finde saa meget Græs, at vi kan holde Liv i Hestene og Muldyrene og slippe for at dræbe noget af Dyrene!« 6 Saa delte de Landet, som de skulde gennemvandre, mellem sig, saaledes at Akab og Obadja drog hver sin Vej. 7 Medens nu Obadja var undervejs, se, da traadte Elias ham i Møde; Obadja genkendte ham og faldt paa sit Ansigt og sagde: »Er det dig, min Herre Elias?« 8 Han svarede: »Ja, det er mig! Gaa hen og sig til din Herre, at Elias er her!« 9 Men han sagde: »Hvormed har jeg dog syndet, siden du vil give din Træl i Akabs Haand, for at han kan slaa mig ihjel? 10 Saa sandt HERREN din Gud lever, der er ikke et Folk eller Rige, min Herre ikke har sendt Bud til for at lede efter dig; og blev der sagt, at du ikke var der, tog han Riget og Folket i Ed paa, at de ikke havde fundet dig. 11 Og nu siger du, at jeg skal gaa hen og sige til min Herre, at Elias er her! 12 Hvis nu HERRENS Aand, naar jeg har forladt dig, fører dig bort til et Sted, jeg ikke kender, og jeg kommer og melder det til Akab, og han ikke finder dig, lader han mig dræbe. Og din Træl har dog frygtet HERREN fra Ungdommen af! 13 Er det ikke kommet min Herre for Øre, hvad jeg gjorde, da Jesabel lod HERRENS Profeter dræbe, hvorledes jeg skjulte hundrede af HERRENS Profeter, halvtredsindstyve i een Hule og halvtredsindstyve i en anden, og sørgede for Brød og Vand til dem? 14 Og nu siger du, at jeg skal gaa hen og sige til din Herre, at Elias er her — han lader mig dræbe!« 15 Da sagde Elias: »Saa sandt Hærskarers HERRE lever, han, for hvis Aasyn jeg staar, i Dag vil jeg træde frem for ham.« 16 Obadja gik da Akab i Møde og meldte ham det, og Akab gik Elias i Møde. 17 Da Akab fik Øje paa Elias, sagde han til ham: »Er det dig, du, som bringer Ulykke over Israel!« 18 Men han svarede: »Det er ikke mig, der har bragt Ulykke over Israel, men dig og din Faders Hus, fordi I har forladt HERREN og holder eder til Ba'alerne! 19 Men send nu Bud og kald hele Israel sammen til mig paa Karmels Bjerg og tillige de 450 Ba'alsprofeter og de 400 Asjeraprofeter, som spiser ved Jesabels Bord!« 20 Da sendte Akab Bud rundt til alle Israeliterne og samlede Profeterne paa Karmels Bjerg. 21 Elias traadte saa frem for alt Folket og sagde: »Hvor længe vil I blive ved at halte til begge Sider? Er HERREN Gud, saa hold eder til ham, og er Ba'al Gud, saa hold eder til ham!« Men Folket svarede ham ikke et Ord. 22 Da sagde Elias til Folket: »Jeg er den eneste af HERRENS Profeter, der er tilbage, og Ba'als Profeter er 450 Mand; 23 lad os nu faa to unge Tyre; saa skal de vælge den ene Tyr og hugge den i Stykker og lægge den paa Brændet, men Ild maa de ikke lægge til; den anden vil jeg lave til og lægge paa Brændet, men uden at tænde Ild. 24 Saa skal I paakalde eders Guds Navn, og jeg vil paakalde HERRENS Navn; den Gud, der svarer med Ild, han er Gud!« Alt Folket sagde: »Det Forslag er godt!« 25 Derpaa sagde Elias til Ba'als Profeter: »Vælg eder den ene Tyr og lav den til først, thi I er de mange, og paakald saa eders Guds Navn, men I maa ikke tænde Ild!« 26 Saa tog de Tyren og lavede den til og paakaldte Ba'als Navn fra Morgen til Middag, idet de raabte: »Hør os, Ba'al!« Men ikke en Lyd hørtes, der var ingen, som svarede; og de dansede haltende omkring det Alter, de havde opført. 27 Men da det var blevet Middag, haanede Elias dem og sagde: »I maa raabe højt, thi han er jo en Gud! Han er vel faldet i Tanker eller gaaet afsides eller rejst bort, eller han er faldet i Søvn og maa først vaagne!« 28 Da raabte de højt, og som de havde for Skik, saarede de deres Legemer med Sværd og Spyd, til Blodet flød ned ad dem. 29 Og da det var over Middag, begyndte de at rase, og det varede lige til hen imod Afgrødeofferets Tid, men ikke en Lyd hørtes, ingen svarede, og ingen agtede derpaa. 30 Da sagde Elias til alt Folket: »Kom hen til mig!« Og da alt Folket var kommet hen til ham, satte han HERRENS nedbrudte Alter i Stand. 31 Elias tog tolv Sten, svarende til Tallet paa Jakobs Sønners Stammer, han, til hvem HERRENS Ord lød: »Israel skal dit Navn!« 32 Og af disse Sten byggede han et Alter i HERRENS Navn og gravede rundt om Alteret en Rende paa omtrent to Sea Land. 33 Derpaa lagde han Brændet tilrette, huggede Tyren i Stykker og lagde den paa Brændet. 34 Saa sagde han: »Fyld fire Krukker med Vand og hæld det ud over Brændofferet og Brændet!« Og da de havde gjort det, sagde han:

»Een Gang til!« Og da de havde gjort det anden
Gang, sagde han: »Een Gang til!« Og de gjorde det
endnu en Gang. 35 Det drev af Vand rundt om Alteret,
ogsaa Renden fik han fyldt med Vand. 36 Men ved
Afgrødeofferets Tid traadte Profeten Elias frem og
sagde: »HERRE, Abrahams, Isaks og Israels Gud!
Lad det kendes i Dag, at du er Gud i Israel og jeg
din Tjener, og at jeg har gjort alt dette paa dit Ord!
37 Hør mig, HERRE, hør mig, for at dette Folk maa
kende, at du HERRE er Gud, og at du atter drager
deres Hjerte til dig!« 38 Da for HERRENS Ild ned og
fortærede Brændofferet og Brændet og Stenene og
Jorden; endog Vandet i Renden slikkede den bort. 39
Da alt Folket saa det, faldt de paa deres Ansigt og
raabte: »HERREN er Gud, HERREN er Gud!« 40
Men Elias sagde til dem: »Grib Ba'als Profeter, lad
ingen af dem slippe bort!« Og de greb dem, og Elias
førte dem ned til Kisjonbækken og dræbte dem der.
41 Derpaa sagde Elias til Akab: »Gaa op og spis og
drik, thi der høres Susen af Regn.« 42 Da gik Akab op
for at spise og drikke; men Elias gik op paa Karmels
Top og bøjede sig til Jorden med Ansigtet mellem
Knæene. 43 Saa sagde han til sin Tjener: »Gaa op
og se ud over Havet!« Og han gik op og saa ud, men
sagde: »Der er intet!« Syv Gange sagde han til ham:
»Gaa derop igen!« Og syv Gange vendte Tjeneren
tilbage. 44 Men syvende Gang sagde han: »Nu stiger
der en lille Sky op af Havet, saa stor som en Mands
Haand!« Da sagde Elias: »Gaa hen og sig til Akab:
Spænd for og kør hjem, at du ikke skal blive opholdt
af Regnen!« 45 Et Øjeblik efter var Himmelen sort
af Stormskyer, og der faldt en voldsom Regn. Akab
steg til Vogns og kørte til Jizre'el; 46 men HERRENS
Haand kom over Elias, saa han omgjordede sine
Lænder og løb foran Akab lige til Jizre'el.

19 Akab fortalte nu Jesabel alt, hvad Elias havde
gjort, og hvorledes han havde ihjelslaaet alle
Profeterne med Sværd, 2 og Jesabel sendte et
Sendebud til Elias og lod sige: »Guderne ramme
mig baade med det ene og det andet, om jeg ikke i
Morgen ved denne Tid handler med dit Liv, som der er
handlet med deres!« 3 Da blev han bange, stod op og
drog bort for at redde sit Liv. Han kom da til Be'ersjeba
i Juda. Der lod han sin Tjener blive 4 og vandrede
selv en Dagsrejse ud i Ørkenen og satte sig under en
Gyvelbusk og ønskede sig Døden, idet han sagde:
»Nu er det nok, HERRE; tag mit Liv, thi jeg er ikke
bedre end mine Fædre!« 5 Saa lagde han sig til at
sove under en Gyvelbusk. Og se, en Engel rørte ved
ham og sagde: »Staa op og spis!« 6 Og da han saa
sig om, se, da laa der, hvor hans Hoved havde hvilet,
et ristet Brød, og der stod en Krukke Vand; og han
spiste og drak og lagde sig igen. 7 Men HERRENS
Engel kom atter og rørte ved ham og sagde: »Staa
op og spis, ellers bliver Vejen dig for lang!« 8 Da stod
han op og spiste og drak; og styrket af dette Maaltid
vandrede han i fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter
lige til Guds Bjerg Horeb. 9 Der gik han ind i en Hule
og overnattede. Da lød HERRENS Ord til ham: »Hvad
er du her efter, Elias?« 10 Han svarede: »Jeg har
været fuld af Nidkærhed for HERREN, Hærskarers
Gud, fordi Israeliterne har forladt din Pagt; dine Altre
har de nedbrudt, og dine Profeter har de ihjelslaaet
med Sværd! Jeg alene er tilbage, og nu staar de mig
efter Livet!« 11 Da sagde han: »Gaa ud og stil dig
paa Bjerget for HERRENS Aasyn!« Og se, HERREN
gik forbi, og et stort og stærkt Vejr, der sønderrev
Bjerge og sprængte Klipper, gik foran HERREN, men
HERREN var ikke i Vejret. Efter Vejret kom der et
Jordskælv, men HERREN var ikke i Jordskælvet. 12
Efter Jordskælvet kom der Ild, men HERREN var ikke
i Ilden. Men efter Ilden kom der en stille, sagte Susen,
13 og da Elias hørte den, hyllede han sit Hoved i
sin Kappe og gik ud og stillede sig ved Indgangen
til Hulen; og se, en Røst lød til ham: »Hvad er du
her efter Elias?« 14 Han svarede: »Jeg har været
fuld af Nidkærhed for HERREN, Hærskarers Gud,
fordi Israeliterne har forladt din Pagt; dine Altre har
de nedbrudt, og dine Profeter har de ihjelslaaet med
Sværd! Jeg alene er tilbage, og nu staar de mig
efter Livet!« 15 Da sagde HERREN til ham: »Vend
tilbage ad den Vej, du kom, og gaa til Ørkenen ved
Damaskus; gaa saa hen og salv Hazael til Konge
over Aram, 16 salv Jehu, Nimsjis Søn, til Konge over
Israel og salv Elisa, Sjafats Søn, fra Abel-Mehola
til Profet i dit Sted! 17 Den, der undslipper Hazaels
Sværd, skal Jehu dræbe, og den, der undslipper
Jehus Sværd, skal Elisa dræbe. 18 Jeg vil lade syv
Tusinde blive tilbage i Israel, hvert Knæ, der ikke
har bøjet sig for Ba'al, og hver Mund, der ikke har
kysset ham.« 19 Saa gik han derfra; og han traf Elisa,
Sjafats Søn, i Færd med at pløje; tolv Spand Okser
havde han foran sig, og selv var han ved det tolvte.
Da nu Elias gik forbi ham, kastede han sin Kappe
over ham. 20 Saa forlod han Okserne og løb efter
Elias og sagde: »Lad mig først kysse min Fader og
min Moder, saa vil jeg følge dig!« Han svarede: »Gaa
kun tilbage, thi hvad er det ikke, jeg har gjort ved
dig!« 21 Da forlod han ham og vendte tilbage; saa tog
han og slagtede Oksespandet, kogte Okserne ved

Stavtøjet og gav Folkene dem at spise; derpaa brød
han op og fulgte Elias og gik ham til Haande.

20 Kong Benhadad af Aram samlede hele sin Hær,
og to og tredive Konger fulgte ham med Heste
og Stridsvogne; og han drog op og indesluttede
Samaria og belejrede det. **2** Han sendte nu Sendebud
ind i Byen til Kong Akab af Israel **3** og lod sige til ham:
»Saaledes siger Benhadad: Dit Sølv og Guld er mit,
men dine Hustruer og Børn kan du beholde!« **4** Israels
Konge lod svare: »Som du byder, Herre Konge! Jeg
og alt, hvad mit er, tilhører dig.« **5** Men Sendebudene
vendte tilbage og sagde: »Saaledes siger Benhadad:
Jeg sendte Bud til dig og lod sige: Dit Sølv og Guld og
dine Hustruer og Børn skal du give mig! **6** Saa sender
jeg da i Morgen ved denne Tid mine Folk til dig, og
de skal gennemsøge dit Hus og dine Folks Huse og
tilvende sig og tage alt, hvad de lyster!« **7** Da lod
Israels Konge alle Landets Ældste kalde og sagde:
»Der ser I, at Manden har ondt i Sinde, thi nu sender
han Bud til mig om mine Hustruer og Børn, og mit
Sølv og Guld havde jeg ikke nægtet ham!« **8** Alle de
Ældste og alt Folket svarede ham: »Hør ham ikke; du
maa ikke give efter!« **9** Da sagde han til Benhadads
Sendebud: »Sig til min Herre Kongen: Alt, hvad du
første Gang krævede af din Træl, vil jeg gøre, men
dette Krav kan jeg ikke opfylde!« Med det Svar vendte
Sendebudene tilbage. **10** Da sendte Benhadad Bud til
ham og lod sige: »Guderne ramme mig baade med
det ene og det andet, om Støvet i Samaria forslaar til
at fylde Hænderne paa alle de Krigere, der følger
mig!« **11** Men Israels Konge lod svare: »Sig saaledes:
Den, der spænder Bæltet, skal ikke rose sig som
den, der løser det!« **12** Benhadad modtog Svaret,
just som han sad og drak sammen med Kongerne i
Løvhytterne; da sagde han til sine Folk: »Til Storm!«
Og de gjorde sig rede til at storme Byen. **13** Men
en Profet traadte hen til Kong Akab af Israel og
sagde: »Saa siger HERREN: Ser du hele den vældige
Menneskemængde der? Se, jeg giver den i Dag i din
Haand, og du skal kende, at jeg er HERREN!« **14**
Akab spurgte: »Ved hvem?« Han svarede: »Saa siger
HERREN: Ved Fogedernes Folk!« Derpaa spurgte
han: »Hvem skal aabne Kampen?« Han svarede:
»Du!« **15** Saa mønstrede han Fogedernes Folk, og
de var 232; derefter mønstrede han hele Hæren, alle
Israeliterne, 7000 Mand. **16** Og ved Middagstid gjorde
de et Udfald, just som Benhadad og de to og tredive
Konger, der fulgte ham, sad og drak i Løvhytterne.
17 Først rykkede Fogedernes Folk ud. Man sendte
da Bud til Benhadad og meldte: »Der rykker Mænd
ud fra Samaria!« **18** Da sagde han: »Hvad enten de
rykker ud for at faa Fred eller for at kæmpe, saa grib
dem levende!« **19** Da Fogedernes Folk og Hæren,
som fulgte efter, var rykket ud fra Byen, **20** huggede
de ned for Fode, saa at Aramæerne tog Flugten; og
Israeliterne satte efter dem. Men Kong Benhadad af
Aram undslap til Hest sammen med nogle Ryttere.
21 Da rykkede Israels Konge ud og gjorde Hestene
og Vognene til Bytte, og han tilføjede Aramæerne et
stort Nederlag. **22** Men Profeten traadte hen til Israels
Konge og sagde til ham: »Tag dig sammen og se
vel til, hvad du vil gøre, thi næste Aar drager Arams
Konge op imod dig igen!« **23** Men Aramæerkongens
Folk sagde til ham: »Deres Gud er en Bjerggud,
derfor blev de os for stærke; men lad os se, om vi
ikke kan blive de stærkeste, naar vi angriber dem
paa Slettelandet! **24** Saaledes skal du gøre: Afsæt
alle Kongerne, sæt Statholdere i deres Sted **25** og
stil lige saa stor en Hær paa Benene som den, du
mistede, og lige saa mange Heste og Vogne som
før! Naar vi saa kæmper med dem paa Slettelandet,
sandelig, om vi ikke bliver de stærkeste!« Og han
fulgte deres Raad og handlede derefter. **26** Næste
Aar mønstrede Benhadad Aramæerne og drog op til
Afek for at kæmpe med Israel. **27** Ogsaa Israeliterne
blev mønstret og forsynede sig med Levnedsmidler,
hvorefter de rykkede dem i Møde og lejrede sig lige
over for dem som to smaa Gedehjorde, medens
Aramæerne oversvømmede Landet. **28** Da traadte en
Guds Mand hen til Israels Konge og sagde: »Saa
siger HERREN: Fordi Aramæerne siger: HERREN er
en Bjerggud og ikke en Dalgud! vil jeg give hele den
vældige Menneskemængde der i din Haand, og I skal
kende, at jeg er HERREN!« **29** De laa nu lejret over
for hinanden i syv Dage, men Syvendedagen kom
det til Kamp, og Israeliterne huggede Aramæerne
ned, 100 000 Mand Fodfolk paa een Dag. **30** De,
der blev tilovers, flygtede til Byen Afek, men Muren
styrtede ned over dem, der var tilbage, 27 000
Mand. Benhadad flygtede ind i Byen, hvor han løb
fra Kammer til Kammer. **31** Da sagde hans Folk til
ham: »Vi har hørt, at Kongerne over Israels Hus er
naadige Konger; lad os binde Sæk om Lænderne
og Reb om Hovederne og gaa ud til Israels Konge,
maaske han da vil skaane dit Liv!« **32** Saa bandt
de Sæk om Lænderne og Reb om Hovederne og
kom til Israels Konge og sagde: »Din Træl Benhadad
siger: Lad mig leve!« Han svarede: »Er han endnu
i Live? Han er min Broder!« **33** Det tog Mændene
for et godt Varsel, og de tog ham straks paa Ordet,
idet de sagde: »Benhadad er din Broder!« Da sagde

han: »Gaa hen og hent ham!« Saa gik Benhadad
ud til ham, og han tog ham op i Vognen til sig. 34
Benhadad sagde nu til ham: »De Byer, min Fader
fratog din Fader, vil jeg give tilbage, og du maa bygge
dig Gader i Damaskus, lige som min Fader gjorde
i Samaria! Paa disse Vilkaar give du mig fri!« Og
han sluttede Pagt med ham og lod ham gaa. 35
Men en af Profetsønnerne sagde med HERRENS
Ord til sin Fælle: »Slaa mig!« Men han vægrede sig
derved. 36 Da sagde han til ham: »Fordi du ikke
har adlydt HERRENS Ord, skal en Løve dræbe dig,
naar du gaar bort fra mig!« Og da han gik bort fra
ham, traf en Løve paa ham og dræbte ham. 37 Saa
traf Profetsønnen en anden og sagde til ham: »Slaa
mig!« Og den anden slog ham og saarede ham. 38
Saa gik Profeten hen og stillede sig paa den Vej,
Kongen kom, og gjorde sig ukendelig med et Bind for
Øjnene. 39 Da Kongen kom forbi, raabte han til ham:
»Din Træl var draget med i Kampen; da kom en hen
til mig med en Mand og sagde: Vogt den Mand vel!
Slipper han bort, skal du svare for hans Liv med dit
eget Liv eller bøde en Talent Sølv! 40 Men din Træl
var optaget snart her, snart der, og borte var han.«
Da sagde Israels Konge til ham: »Det er din Dom, du
har selv fældet den!« 41 Saa tog han hurtig Bindet fra
Øjnene, og Israels Konge genkendte ham som en
af Profeterne. 42 Og han sagde til ham: »Saa siger
HERREN: Fordi du gav Slip paa den Mand, der var
hjemfaldet til mit Band, skal du svare for hans Liv
med dit eget Liv og for hans Folk med dit eget Folk!«
43 Da drog Israels Konge hjem, misfornøjet og ilde til
Mode, og han kom til Samaria.

21 Derefter hændte følgende. Jizre'eliten Nabot
havde en Vingaard i Jizre'el lige ved Kong
Akab af Samarias Palads. 2 Akab sagde til Nabot:
»Overlad mig din Vingaard, for at jeg kan faa den til
Køkkenhave; den ligger jo lige ved mit Palads; jeg vil
give dig en bedre Vingaard i Bytte eller betale dig,
hvad den er værd, i rede Penge, om du foretrækker
det.« 3 Men Nabot svarede Akab: »HERREN bevare
mig fra at overlade dig mine Fædres Arvelod!« 4 Saa
gik Akab hjem, misfornøjet og ilde til Mode over det
Svar, Jizre'eliten Nabot havde givet ham: »Jeg vil
ikke overlade dig mine Fædres Arvelod!« Og han
lagde sig til Sengs, vendte sit Ansigt bort og spiste
ikke. 5 Da kom hans Hustru Jesabel ind og sagde
til ham: »Hvorfor er du saa misfornøjet, og hvorfor
spiser du ikke?« 6 Han svarede hende: »Jo, jeg
sagde til Jizre'eliten Nabot: Overlad mig din Vingaard
for rede Penge, eller mod at jeg giver dig en anden
Vingaard i Bytte, om du hellere vil det! Men han
svarede: Jeg vil ikke overlade dig min Vingaard!« 7
Da sagde hans Hustru Jesabel til ham: »Er det dig,
der for Tiden er Konge i Israel? Staa op, spis og vær
ved godt Mod, jeg skal skaffe dig Jizre'eliten Nabots
Vingaard!« 8 Derpaa skrev hun et Brev i Akabs Navn,
satte hans Segl under og sendte det til de Ældste og
de fornemme i Nabots By, dem, han boede imellem.
9 I Brevet havde hun skrevet: »Udraab en Fastedag
og sæt Nabot øverst blandt Folket 10 og lige over for
ham to Niddinger, som kan vidne imod ham og sige:
Du har forbandet Gud og Kongen! Og før ham saa ud
og sten ham til Døde!« 11 Hans Bysbørn, de Ældste
og de fornemme, som boede i hans By, gjorde nu,
som Jesabel havde sendt Bud til dem om, saaledes
som der stod i Brevet, hun havde sendt dem; 12 de
udraabte en Fastedag og satte Nabot øverst blandt
Folket; 13 og de to Niddinger kom og satte sig lige
over for ham og vidnede imod ham i Folkets Paahør
og sagde: »Nabot har forbandet Gud og Kongen!« Og
derpaa førte de ham uden for Byen og stenede ham
til Døde. 14 Saa sendte de Jesabel det Bud: »Nabot
er stenet til Døde!« 15 Og da Jesabel hørte, at Nabot
var stenet til Døde, sagde hun til Akab: »Staa op og
tag Jizre'eliten Nabots Vingaard, som han vægrede
sig ved at sælge dig, i Besiddelse, thi Nabot lever
ikke mere, han er død!« 16 Saa snart Akab hørte, at
Nabot var død, rejste han sig og gik ned til Jizre'eliten
Nabots Vingaard for at tage den i Besiddelse. 17 Men
HERRENS Ord kom til Tisjbiten Elias saaledes: 18
»Staa op, gaa Akab, Israels Konge i Samaria, i Møde;
han er just i Nabots Vingaard, som han er gaaet ned
at tage i Besiddelse. 19 Og tal saaledes til ham: Saa
siger HERREN: Har du myrdet og allerede tiltraadt
Arven? Sig fremdeles til ham: Saa siger HERREN:
Paa samme Sted, Hundene slikkede Nabots Blod,
skal de ogsaa slikke dit!« 20 Da sagde Akab til Elias:
»Har du fundet mig, min Fjende?« Og han svarede:
»Ja, jeg har fundet dig! Fordi du har solgt dig selv til
at gøre, hvad der er ondt i HERRENS Øjne, 21 se,
derfor vil jeg bringe Ulykke over dig og feje dig bort
og udrydde hvert mandligt Væsen, store og smaa, af
Akabs Slægt, i Israel; 22 jeg vil handle med dit Hus
som med Jeroboams, Nebats Søns, Hus og Ba'sjas,
Abijas Søns, Hus for den Krænkelse, du har øvet, og
fordi du har forledt Israel til Synd. 23 Men ogsaa om
Jesabel har HERREN talet og sagt: Hundene skal
æde Jesabel paa Jizre'els Mark! 24 Den af Akabs
Slægt, der dør i Byen, skal Hundene æde, og den,
der dør paa Marken, skal Himmelens Fugle æde!« 25
Aldrig har der været nogen der som Akab solgte sig

selv til at gøre, hvad der er ondt i HERRENS Øjne,
fordi hans Hustru Jesabel forledte ham dertil; 26 han
handlede saare vederstyggeligt, idet han holdt sig
til Afgudsbillederne ganske som Amoriterne, dem,
HERREN drev bort foran Israeliterne. 27 Da Akab
hørte de Ord, sønderrev han sine Klæder og bandt
Sæk om sin bare Krop og fastede, og han sov i Sæk
og gik sagtelig om. 28 Da kom HERRENS Ord til
Tisjbiten Elias saaledes: 29 »Har du set, hvorledes
Akab ydmyger sig for mig? Fordi han ydmyger sig for
mig, vil jeg ikke lade Ulykken komme i hans Dage; i
hans Søns Dage vil jeg lade Ulykken komme over
hans Hus!«

22 De holdt sig nu rolige i tre Aar, der var ikke Krig
mellem Aram og Israel. 2 Og i det tredje Aar
drog Kong Josafat af Juda ned til Israels Konge. 3
Da sagde Israels Konge til sine Folk: »I ved jo, at
Ramot i Gilead hører os til, og dog rører vi os ikke
for at tage det fra Arams Konge!« 4 Og han sagde
til Josafat: »Vil du drage med i Krig mod Ramot i
Gilead?« Josafat svarede Israels Konge: »Jeg som
du, mit Folk som dit, mine Heste som dine!« 5 Josafat
sagde fremdeles til Israels Konge: »Spørg dog først
om, hvad HERREN siger!« 6 Da lod Israels Konge
Profeterne kalde sammen, henved 400 Mand, og
spurgte dem: »Skal jeg drage i Krig mod Ramot i
Gilead, eller skal jeg lade være?« De svarede: »Drag
derop, saa skal HERREN give det i Kongens Haand!«
7 Men Josafat spurgte: »Er her ikke endnu een af
HERRENS Profeter, vi kan spørge?« 8 Israels Konge
svarede: »Her er endnu en Mand, ved hvem vi kan
raadspørge HERREN; men jeg hader ham, fordi
han aldrig spaar mig godt, kun ondt; det er Mika,
Jimlas Søn.« Men Josafat sagde: »Saaledes maa
Kongen ikke tale!« 9 Da kaldte Israels Konge paa en
Hofmand og sagde: »Hent hurtig Mika, Jimlas Søn!«
10 Imidlertid sad Israels Konge og Kong Josafat af
Juda, iført deres Skrud, hver paa sin Trone i Samarias
Portaabning, og alle Profeterne spaaede foran dem.
11 Da lavede Zidkija, Kena'anas Søn, sig Horn af Jern
og sagde: »Saa siger HERREN: Med saadanne skal
du støde Aramæerne ned, til de er tilintetgjort!« 12 Og
alle Profeterne spaaede det samme og sagde: »Drag
op mod Ramot i Gilead, saa skal Lykken følge dig,
og HERREN vil give det i Kongens Haand!« 13 Men
Budet, der var gaaet efter Mika, sagde til ham: Se,
Profeterne har alle som een givet Kongen gunstigt
Svar. Tal du nu som de og giv gunstigt Svar! 14
Men Mika svarede: »Saa sandt HERREN lever: Hvad
HERREN siger mig, det vil jeg tale!« 15 Da han kom
til Kongen, spurgte denne ham: »Mika, skal vi drage i
Krig mod Ramot i Gilead, eller skal vi lade være?«
Da svarede han: »Drag derop, saa skal Lykken følge
dig, og HERREN vil give det i Kongens Haand!« 16
Men Kongen sagde til ham: »Hvor mange Gange
skal jeg besvære dig, at du ikke siger mig andet end
Sandheden i HERRENS Navn?« 17 Da sagde han:
Jeg saa hele Israel spredt paa Bjergene som en Hjord
uden Hyrde: og HERREN sagde: De Folk har ingen
Herre, lad dem vende tilbage i Fred, hver til sit! 18
Israels Konge sagde da til Josafat: »Sagde jeg dig
ikke, at han aldrig spaar mig godt, kun ondt!« 19 Da
sagde Mika: »Saa hør da HERRENS Ord! Jeg saa
HERREN sidde paa sin Trone og hele Himmelens
Hær staa til højre og venstre for ham; 20 og HERREN
sagde: Hvem vil daare Akab, saa han drager op og
falder ved Ramot i Gilead? En sagde nu eet, en
anden et andet; 21 men saa traadte en Aand frem og
stillede sig foran HERREN og sagde: Jeg vil daare
ham! HERREN spurgte ham: Hvorledes? 22 Han
svarede: Jeg vil gaa hen og blive en Løgnens Aand i
alle hans Profeters Mund! Da sagde HERREN: Ja, du
kan daare ham; gaa hen og gør det! 23 Se, saaledes
har HERREN lagt en Løgnens Aand i alle disse dine
Profeters Mund, thi HERREN har ondt i Sinde imod
dig!« 24 Da traadte Zidkija, Kena'as Søn, frem og slog
Mika paa Kinden og sagde: »Ad hvilken Vej skulde
HERRENS Aand have forladt mig for at tale til dig?«
25 Men Mika sagde: »Det skal du faa at se, den Dag
du flygter fra Kammer til Kammer for at skjule dig!«
26 Saa sagde Israels Konge: »Tag Mika og bring ham
tilbage til Amon, Byens Øverste, og Kongesønnen
Joasj 27 og sig: Saaledes siger Kongen: Kast denne
Mand i Fængsel og sæt ham paa Trængselsbrød og
Trængselsvand, indtil jeg kommer uskadt tilbage!« 28
Men Mika sagde: »Kommer du uskadt tilbage, saa har
HERREN ikke talet ved mig!« Og han sagde: »Hør,
alle I Folkeslag!« 29 Saa drog Israels Konge og Kong
Josafat af Juda op mod Ramot i Gilead. 30 Og Israels
Konge sagde til Josafat: »Jeg vil forklæde mig, før jeg
drager i Kampen; men tag du dine egne Klæder paa!«
Og Israels Konge forklædte sig og drog saa i Kampen.
31 Men Arams Konge havde givet sine to og tredive
Vognstyrere den Befaling: »I maa ikke angribe nogen,
være sig høj eller lav, uden Israels Konge alene!« 32
Da nu Vognstyrerne fik Øje paa Josafat, tænkte de:
»Det er sikkert Israels Konge!« Og de rettede deres
Angreb mod ham. Da gav Josafat sig til at raabe; 33
og da Vognstyrerne opdagede, at det ikke var Israels
Konge, trak de sig bort fra ham. 34 Men en Mand, der
skød en Pil af paa Lykke og Fromme, ramte Israels

Konge mellem Remmene og Brynjen. Da sagde han
til sin Vognstyrer: »Vend og før mig ud af Slaget, thi
jeg er saaret!« **35** Men Kampen blev haardere og
haardere den Dag, og Kongen holdt sig oprejst i sin
Vogn over for Aramæerne til Aften, skønt Blodet fra
Saaret flød ned i Bunden at Vognen; men om Aftenen
døde han. **36** Da Solen gik ned, gik det Raab gennem
Lejren: »Enhver drage hjem til sin By og sit Land, **37**
thi Kongen er død!« Saa kom de til Samaria, og de
jordede Kongen der. **38** Og da man skyllede Vognen
ved Samarias Dam, slikkede Hundene hans Blod, og
Skøgerne badede sig deri efter det Ord, HERREN
havde talet. **39** Hvad der ellers er at fortælle om Akab,
alt, hvad han gjorde, Elfenbenshuset, han lod opføre,
og alle de Byer, han befæstede, staar jo optegnet
i Israels Kongers Krønike. **40** Saa lagde Akab sig
til Hvile hos sine Fædre; og hans Søn Ahazja blev
Konge i hans Sted. **41** Josafat, Asas Søn, blev Konge
over Juda i Kong Akab af Israels fjerde Regeringsaar.
42 Josafat var fem og tredive Aar gammel, da han
blev Konge, og han herskede fem og tyve Aar i
Jerusalem. Hans Moder hed Azuba og var en Datter
af Sjilhi. **43** Han vandrede nøje i sin Fader Asas Spor
og veg ikke derfra, idet han gjorde, hvad der var
ret i HERRENS Øjne. **44** Kun blev Offerhøjene ikke
fjernet, og Folket blev ved at ofre og tænde Offerild
paa Højene. **45** Og Josafat havde Fred med Israels
Konge. **46** Hvad der ellers er at fortælle om Josafat,
de Heltegerninger, han udførte, og de Krige, han
førte, staar jo optegnet i Judas Kongers Krønike. **47**
De sidste af Mandsskøgerne, som var tilbage fra
hans Fader Asas Tid, udryddede han af Landet. **48**
Paa den Tid var der ingen Konge i Edom. **49** Kong
Josafats Statholder byggede et Tarsisskib til Fart paa
Ofir efter Guld; men der kom intet ud af det, da Skibet
gik under ved Ezjongeber. **50** Da foreslog Ahazja,
Akabs Søn, Josafat at lade sine Folk sejle med hans;
men Josafat afslog det. **51** Saa lagde Josafat sig til
Hvile hos sine Fædre og blev jordet hos sine Fædre i
sin Fader Davids By og hans Søn Joram blev Konge i
hans Sted. **52** Ahazja, Akabs Søn, blev Konge over
Israel i Samaria i Kong Josafat af Judas syttende
Regeringsaar, og han herskede to Aar over Israel.
53 Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne,
og vandrede i sin Faders og sin Moders Spor og i
Jeroboams, Nebats Søns, Spor, han, som forledte
Israel til at synde. Han dyrkede Ba'al og tilbad ham
og krænkede HERREN, Israels Gud, nøjagtigt som
hans Fader havde gjort.

Anden Kongebog

1 Efter Akabs Død faldt Moab fra Israel. **2** Og
Ahazja faldt ud gennem Vinduesgitteret for sin
Stue paa Taget i Samaria og blev syg; da sendte han
Sendebud af Sted og sagde til dem: »Gaa hen og
spørg Ekrons Gud Ba'al-Zebub, om jeg kommer mig
af min Sygdom!« **3** Men HERRENS Engel sagde
til Tisjbiten Elias: »Gaa Sendebudene fra Samarias
Konge i Møde og sig til dem: Mon det er, fordi
der ingen Gud er i Israel, at I drager hen for at
raadspørge Ekrons Gud Ba'al-Zebub? **4** Derfor, saa
siger HERREN: Det Leje, du steg op paa, kommer du
ikke ned fra, thi du skal dø!« Dermed gik Elias bort. **5**
Da Sendebudene kom tilbage til ham, spurgte han
dem: »Hvorfor kommer I tilbage?« **6** De svarede: »En
Mand kom os i Møde og sagde til os: Vend tilbage
til Kongen, som har sendt eder, og sig: Saa siger
HERREN: Mon det er, fordi der ingen Gud er i Israel,
at du sender Bud for at raadspørge Ekrons Gud Ba'al-
Zebub? Derfor: Det Leje, du steg op paa, kommer du
ikke ned fra, thi du skal dø!« **7** Han spurgte dem da:
»Hvorledes saa den Mand ud, som kom eder i Møde
og sagde disse Ord til eder?« **8** De svarede: »Det var
en Mand i en laadden Kappe med et Læderbælte om
Lænderne.« Da sagde han: »Det er Tisjbiten Elias.«
9 Derpaa sendte han en Halvhundredfører med hans
halvtredsindstyve Mand ud efter ham; og da han kom
op til ham paa Bjergets Top, hvor han sad, sagde
han til ham: »Du Guds Mand! Kongen byder: Kom
ned!« **10** Men Elias svarede Halvhundredføreren: »Er
jeg en Guds Mand, saa fare Ild ned fra Himmelen
og fortære dig og dine halvtredsindstyve Mand!« Da
for Ild ned fra Himmelen og fortærede ham og hans
halvtredsindstyve Mand. **11** Atter sendte Kongen en
Halvhundredfører med hans halvtredsindstyve Mand
ud efter ham; og da han kom derop, sagde han til
ham: »Du Guds Mand! Saaledes siger Kongen: Kom
straks ned!« **12** Men Elias svarede ham: »Er jeg en
Guds Mand, saa fare Ild ned fra Himmelen og fortære
dig og dine halvtredsindstyve Mand!« Da for Guds
Ild ned fra Himmelen og fortærede ham og hans
halvtredsindstyve Mand. **13** Atter sendte Kongen en
Halvhundredfører ud efter ham: men da den tredje
Halvhundredfører kom derop, kastede han sig paa
Knæ for Elias, bønfaldt ham og sagde: »du Guds
Mand! Lad dog mit og disse dine halvtredsindstyve
Trælles Liv være dyrebart i dine Øjne! **14** Se, Ild
for ned fra Himmelen og fortærede de to første
Halvhundredførere og deres halvtredsindstyve Mand,
men lad nu mit Liv være dyrebart i dine Øjne!« **15**
Da sagde HERRENS Engel til Elias: »Gaa ned med
ham, frygt ikke for ham!« Saa gik han ned med
ham og fulgte ham til Kongen. **16** Og han sagde til
Kongen: »Saa siger HERREN: Fordi du har sendt
Sendebud hen at raadspørge Ekrons Gud Ba'al-
Zebub — men det er, fordi der ingen Gud er i Israel,
du kunde raadspørge? — derfor: Det Leje, du steg
op paa, kommer du ikke ned fra, thi du skal dø!« **17**
Og han døde efter det HERRENS Ord, som Elias
havde talt. Og hans Broder Joram blev Konge i hans
Sted i Josafats Søns, Kong Joram af Judas, andet
Regeringsaar; thi han havde ingen Søn. **18** Hvad der
ellers er at fortælle om Ahazja, hvad han udførte,
staar jo optegnet i Israels Kongers Krønike.

2 Dengang HERREN ville lade Elias fare op til
Himmelen i et Stormvejr, gik Elias fra Gilgal. **2**
Og Elias sagde til Elisa: »Bliv her, thi HERREN vil
have mig til Betel!« Men Elisa svarede: »Saa sandt
HERREN lever, og saa sandt du lever, jeg gaar
ikke fra dig!« De gik da ned til Betel. **3** Saa kom
Profetsønnerne i Betel ud til Elisa og sagde til ham:
»Ved du, at HERREN i Dag vil tage din Herre bort fra
dig?« Han svarede: »Ja, jeg ved det, ti kun stille!«
4 Derpaa sagde Elias til ham: »Bliv her, Elisa, thi
HERREN vil have mig til Jeriko!« Men han svarede:
»Saa sandt HERREN lever, og saa sandt du lever,
jeg gaar ikke fra dig!« De kom da til Jeriko. **5** Men
Profetsønnerne i Jeriko traadte hen til Elisa og sagde
til ham: »Ved du, at HERREN i Dag vil tage din
Herre bort fra dig?« Han svarede: »Ja, jeg ved det,
ti kun stille!« **6** Derpaa sagde Elias til ham: »Bliv
her, thi HERREN vil have mig til Jordan!« Men han
svarede: »Saa sandt HERREN lever, og saa sandt
du lever, jeg gaar ikke fra dig!« Saa fulgtes de ad.
7 Men halvtredsindstyve af Profetsønnerne gik hen
og stillede sig et godt Stykke derfra, medens de to
stod ved Jordan. **8** Elias tog nu sin Kappe, rullede
den sammen og slog Vandet med den; da skiltes det
ad, og de gik begge over paa tør Bund. **9** Og da de
var kommet over, sagde Elias til Elisa: »Sig, hvad
du ønsker, jeg skal gøre for dig, før jeg tages bort
fra dig!« Elisa svarede: »Maatte to Dele af din Aand
komme over mig!« **10** Da sagde han: »Det er et stort
Forlangende, du kommer med! Dersom du ser mig,
naar jeg tages bort fra dig, skal det blive dig til Del,
ellers ikke!« **11** Medens de nu gik og talte sammen,
se, da kom en Ildvogn og Ildheste og skilte dem ad,
og Elias for op til Himmelen i Stormvejret. **12** Og Elisa
saa det og raabte: »Min Fader, min Fader, du Israels

Vogne og Ryttere!« Og han saa ham ikke mere. Saa
greb han sine Klæder og sønderrev dem. 13 Derpaa
tog han Elias's Kappe, som var faldet af ham, op og
gik tilbage og stillede sig ved Jordans Bred, 14 og
han tog Elias's Kappe, som var faldet af ham, slog
Vandet med den og sagde: »Hvor er nu HERREN,
Elias's Gud?« Og da han havde slaaet Vandet, skiltes
det ad, og Elisa gik over. 15 Da Profetsønnerne fra
Jeriko saa det derovre, sagde de: »Elias's Aand
hviler paa Elisa!« Og de gik ham i Møde og kastede
sig til Jorden for ham. 16 Derpaa sagde de til ham:
»Se, her hos dine Trælle er der halvtredsindstyve
raske Mænd, lad dem gaa ud og lede efter din Herre;
maaske HERRENS Aand har taget ham og kastet
ham hen paa et af Bjergene eller i en af Dalene!«
Men han svarede: »I skal ikke sende dem af Sted!«
17 Men da de blev ved at trænge ind paa ham, sagde
han: »Saa send dem da af Sted!« Saa sendte de
halvtredsindstyve Mænd ud, og de ledte efter ham
i tre Dage, men fandt ham ikke. 18 Og da de kom
tilbage, medens han endnu var i Jeriko, sagde han
til dem: »Sagde jeg ikke til eder, at I ikke skulde
gaa?« 19 Mændene i Byen sagde til Elisa: »Byen
ligger godt nok, som min Herre ser, men Vandet er
daarligt og volder utidige Fødsler i Egnen.« 20 Da
sagde han: »Hent mig en ny Skaal og kom Salt deri!«
Og de hentede den til ham. 21 Saa gik han ned til
Kildevældet og kastede Salt deri, idet han sagde:
»Saa siger HERREN: Jeg gør dette Vand sundt, saa
at der ikke mer skal komme Død eller utidige Fødsler
deraf!« 22 Saa blev Vandet sundt, efter det Ord Elisa
talte; og det er det den Dag i Dag. 23 Derfra begav
han sig op til Betel. Som han var paa Vej derop,
kom nogle Smaadrenge ud af Byen og spottede ham
og raabte: »Kom herop, Skaldepande, kom herop,
Skaldepande!« 24 Han vendte sig om, og da han
fik Øje paa dem, forbandede han dem i HERRENS
Navn. Saa kom to Bjørne ud af Krattet og sønderrev
to og fyrretyve af Drengene. 25 Derfra begav han
sig til Karmels Bjerg, og derfra vendte han tilbage til
Samaria.

3 Joram, Akabs Søn, blev Konge over Israel
i Samaria i Kong Josafat af Judas attende
Regeringsaar, og han herskede i tolv Aar. 2 Han
gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, dog ikke
som hans Fader og Moder, og han fjernede Ba'als
Stenstøtter, som hans Fader havde ladet lave. 3
Men han holdt fast ved de Synder, som Jeroboam,
Nebats Søn, forledte Israel til; dem veg han ikke fra.
4 Kong Mesja af Moab drev Kvægavl og svarede
Israels Konge en Afgift paa 100 000 Lam og Ulden af
100 000 Vædre. 5 Men efter Akabs Død faldt Moabs
Konge fra Israels Konge. 6 Da drog Kong Joram
straks ud fra Samaria og mønstrede hele Israel; 7
desuden sendte han Bud til Kong Josafat af Juda
og lod sige: »Moabs Konge er faldet fra mig; vil du
drage med i Krig mod Moab?« Han svarede: »Ja,
jeg vil; jeg som du, mit Folk som dit, mine Heste
som dine!« 8 Og han spurgte: »Hvilken Vej skal vi
drage?« Han svarede: »Gennem Edoms Ørken!« 9
Saa drog Israels, Judas og Edoms Konger af Sted.
Men da de havde tilbagelagt en Strækning af syv
Dagsrejser, var der ikke Vand til Hæren og Dyrene,
som de havde med. 10 Da sagde Israels Konge: »Ak,
at HERREN har kaldt disse tre Konger sammen for
at overgive dem i Moabs Haand!« 11 Men Josafat
sagde: »Er her ingen af HERRENS Profeter, ved
hvem vi kan raadspørge HERREN?« Da svarede
en af Israels Konges Folk: »Jo, her er Elisa, Sjafats
Søn, som øste Vand paa Elias's Hænder.« 12 Josafat
sagde: »Hos ham er HERRENS Ord!« Og Israels
Konge og Josafat og Edoms Konge begav sig ned til
ham. 13 Men Elisa sagde til Israels Konge: »Hvad
har jeg med dig at gøre? Gaa du til din Faders og
Moders Profeter!« Israels Konge svarede: »Ak nej,
thi HERREN har kaldt disse tre Konger sammen for
at give dem i Moabs Haand.« 14 Da sagde Elisa:
»Saa sandt Hærskarers HERRE lever, for hvis Aasyn
jeg staar: Var det ikke for Kong Josafat af Judas
Skyld, vilde jeg ikke se til dig eller værdige dig et
Blik! 15 Men hent mig nu en Strengespiller!« Thi naar
Strengespilleren spillede, kom HERRENS Haand over
ham. 16 Derpaa sagde han: »Saa siger HERREN:
Grav Grøft ved Grøft i Dalen her! 17 Thi saa siger
HERREN: I skal hverken mærke til Blæst eller Regn,
men alligevel skal Dalen her fyldes med Vand, saa at
I, eders Hær og eders Dyr kan drikke! 18 Dog tykkes
dette HERREN for lidet, han vil ogsaa give Moab i
eders Haand; 19 I skal indtage alle befæstede Byer
og alle betydelige Byer, alle Frugttræer skal I fælde,
alle Kilder skal I tilstoppe, og al frugtbar Agerjord skal
I ødelægge med Sten!« 20 Og næste Morgen ved
Afgrødeofferets Tid kom der Vand fra den Kant, hvor
Edom ligger, saa hele Egnen blev fuld af Vand. 21 Da
alle Moabiterne hørte, at Kongerne var draget op for
at føre Krig med dem, blev enhver, der overhovedet
kunde bære Vaaben, opbudt, og de tog Stilling ved
Grænsen. 22 Men tidligt om Morgenen, da Solen stod
op over Vandet, saa Moabiterne Vandet foran sig rødt
som Blod. 23 Da raabte de: »Det er Blod! Kongerne
har fuldstændig tilintetgjort hverandre, de har hugget

hverandre ned; nu til Byttet, Moab!« 24 Men da de
naaede Israels Lejr, brød Israeliterne op og slog
Moabiterne paa Flugt. Derpaa rykkede de frem og
huggede Moabiterne ned; 25 Byerne nedbrød de; paa
al frugtbar Agerjord kastede de hver sin Sten, saa den
blev fuld af Sten; alle Kildevæld tilstoppede de, og alle
Frugttræer fældede de. Til sidst var kun Kir-Hareset
tilbage, og denne By omringede Slyngekasterne og
skød paa den. 26 Da Moabs Konge saa, at han
ikke kunde modstaa Angrebet, samlede han 700
sværdvæbnede Mænd for at bryde igennem hen til
Kongen af Edom, men det lykkedes ikke. 27 Saa tog
han sin førstefødte Søn, der skulde følge ham paa
Tronen, og ofrede ham som Brændoffer paa Muren.
Da kom heftig Vrede over Israel, og de brød op og
vendte hjem til deres Land.

4 En Kvinde, som var gift med en af Profetsønnerne
raabte til Elisa: »Din Træl, min Mand, er død; og
du ved, at din Træl frygtede HERREN. Og nu kommer
en, der har Krav paa ham, for at tage mine to Drenge
til Trælle!« 2 Da sagde Elisa til hende: »Hvad kan jeg
gøre for dig? Sig mig, hvad du har i Huset?« Hun
svarede: »Din Trælkvinde har ikke andet i Huset end
et Krus Olie.« 3 Da sagde han: »Gaa ud og bed alle
dine Naboer om tomme Dunke, ikke for faa! 4 Saa
lukker du dig inde med dine Sønner og fylder paa alle
disse Dunke, og naar de er fulde, sætter du dem til
Side!« 5 Saa gik hun fra ham og lukkede sig inde med
sine Sønner; og de rakte hende Dunkene, medens
hun fyldte paa. 6 Og da Dunkene var fulde, sagde
hun til Sønnen: »Ræk mig een Dunk til!« Men han
svarede: »Der er ikke flere Dunke!« Da holdt Olien op
at flyde. 7 Det kom hun og fortalte den Guds Mand;
og han sagde: »Gaa hen og sælg Olien og betal din
Gæld; og lev saa med dine Sønner af Resten!« 8 Det
skete en Dag, at Elisa paa sin Vej kom til Sjunem.
Der boede en velhavende Kvinde, som nødte ham
til at spise hos sig; og hver Gang han senere kom
forbi, tog han derind og spiste. 9 Hun sagde nu til sin
Mand: »Jeg ved, af det er en hellig Guds Mand, der
stadig kommer her forbi; 10 lad os mure en lille Stue
paa Taget og sætte Seng, Bord, Stol og Lampe ind til
ham, for at han kan gaa derind, naar han kommer
til os!« 11 Saa kom han en Dag derhen og gik op i
Stuen og lagde sig. 12 Og han sagde til sin Tjener
Gehazi: »Kald paa Sjunemkvinden!« Og han kaldte
paa hende, og hun traadte frem for ham. 13 Da sagde
han til Gehazi: »Sig til hende: Se, du har haft al
den Ulejlighed for vor Skyld; hvad kan jeg gøre for
dig? Ønsker du, at jeg skal tale din Sag hos Kongen
eller Hærføreren?« Men hun svarede: »Jeg bor midt
iblandt mit Folk!« 14 Da sagde han: »Hvad kan jeg da
gøre for hende?« Gehazi sagde: »Jo, hun har ingen
Søn, og hendes Mand er gammel.« 15 Da sagde
han: »Kald paa hende!« Og han kaldte paa hende,
og hun tog Plads ved Døren. 16 Da sagde han: »Om
et Aar ved denne Tid har du en Dreng ved Brystet!«
Men hun sagde: »Nej dog, Herre! Den Guds Mand
maa ikke narre sin Trælkvinde!« 17 Men Kvinden
blev frugtsommelig og fødte en Søn Aaret efter ved
samme Tid, saaledes som Elisa havde sagt hende.
18 Da Drengen var blevet stor, gik han en Dag ud
til sin Fader hos Høstfolkene. 19 Da sagde han til
sin Fader: »Mit Hoved, mit Hoved!« Og hans Fader
sagde til en Karl: »Bær ham hjem til hans Moder!«
20 Han tog, ham og har ham hjem til hans Moder,
og han sad paa hendes Skød til Middag; saa døde
han. 21 Men hun gik op og lagde ham paa den Guds
Mands Seng, og derefter lukkede hun Døren og gik.
22 Saa kaldte hun paa sin Mand og sagde: »Send
mig en af Karlene med et Æsel, for at jeg hurtig kan
komme hen til den Guds Mand og hjem igen!« 23
Han spurgte: »Hvad vil du hos ham i Dag? Det er jo
hverken Nymaanedag eller Sabbat!« Men hun sagde:
»Lad mig om det!« 24 Derpaa sadlede hun Æselet og
sagde til Karlen: »Driv nu godt paa! Stands mig ikke i
Farten, før jeg siger til!« 25 Saa drog hun af Sted
og kom til den Guds Mand paa Kamels Bjerg. Da
den Guds Mand fik Øje paa hende i Frastand, sagde
han til sin Tjener Gehazi: »Se, der er Sjunemkvinden!
26 Løb hende straks i Møde og spørg hende: Har
du det godt? Har din Mand det godt? Har Drengen
det godt?« Hun svarede: »Ja, vi har det godt!« 27
Men da hun kom hen til den Guds Mand paa Bjerget,
klamrede hun sig til hans Fødder. Gehazi traadte til
for at støde hende bort, men den Guds Mand sagde:
»Lad hende være, hun er i Vaande, og HERREN har
dulgt det for mig og ikke aabenbaret mig det!« 28
Da sagde hun: »Har jeg vel bedt min Herre om en
Søn? Sagde jeg ikke, at du ikke maatte narre mig?«
29 Saa sagde han til Gehazi: »Omgjord din Lænd,
tag min Stav i Haanden og drag af Sted! Møder du
nogen, saa hils ikke paa ham, og hilser nogen paa
dig, saa gengæld ikke hans Hilsen; og læg min Stav
paa Drengens Ansigt!« 30 Men Drengens Moder
sagde: »Saa sandt HERREN lever, og saa sandt du
lever, jeg gaar ikke fra dig!« Da stod han op og gik
med hende. 31 Imidlertid var Gehazi gaaet i Forvejen
og havde lagt Staven paa Drengens Ansigt; men ikke
en Lyd hørtes, og der var intet Livstegn. Da vendte
han tilbage og gik Elisa i Møde, meldte ham det og

sagde: »Drengen vaagnede ikke!« 32 Og da Elisa
var kommet ind i Huset, saa han Drengen ligge død
paa Sengen. 33 Han gik da hen og lukkede sig inde
med ham og bad til HERREN. 34 Derpaa steg han
op og lagde sig oven paa Drengen med sin Mund
paa hans Mund, sine Øjne paa hans Øjne og sine
Hænder paa hans Hænder, og medens han saaledes
bøjede sig over ham, blev Drengens Legeme varmt.
35 Saa steg han ned og gik een Gang frem og tilbage
i Huset, og da han atter steg op og bøjede sig over
Drengen, nyste denne syv Gange og slog Øjnene op.
36 Derpaa kaldte han paa Gehazi og sagde: »Kald
paa Sjunemkvinden!« Han kaldte saa paa hende, og
hun kom til ham. Da sagde han: »Tag din Dreng!« 37
Og hun traadte hen og faldt ned for hans Fødder og
kastede sig til Jorden, tog saa sin Dreng og gik ud.
38 Dengang Hungersnøden var i Landet, vendte Elisa
tilbage til Gilgal. Som nu Profetsønnerne sad hos
ham, sagde han til sin Tjener: »Sæt den store Gryde
over og kog en Ret Mad til Profetsønnerne!« 39 Saa
gik en ud paa Marken for at plukke Urter, og da han
fandt en Slyngplante med vilde Agurker, plukkede
han saa mange, han kunde bære i sin Kappe; da han
kom tilbage, skar han dem itu og kom dem i Gryden,
thi han kendte dem ikke. 40 Derpaa øste man op for
Mændene, for at de kunde spise, men saa snart de
smagte Maden, skreg de op og raabte: »Døden er i
Gryden, du Guds Mand!« Og de kunde ikke spise
Maden. 41 Men han sagde: »Hent noget Mel!« Og da
han havde hældt det i Gryden, sagde han: »Øs nu op
for Folkene, saa de kan spise!« Saa var der ingen
Ulykke i Gryden mere. 42 Engang kom en Mand fra
Ba'al-Sjalisja og bragte den Guds Mand Brød af nyt
Korn, tyve Bygbrød, og nyhøstet Korn i sin Ransel. Da
sagde han: »Giv Folkene det at spise!« 43 Men hans
Tjener sagde: »Hvorledes skal jeg kunne sætte dette
frem for hundrede Mennesker?« Men han sagde:
»Giv Folkene det at spise! Thi saa siger HERREN:
De skal spise og levne!« 44 Da satte han det frem for
dem, og de spiste og levnede efter HERRENS Ord.

5 Na'aman, Kongen af Arams Hærfører, havde
meget at sige hos sin Herre og var højt agtet; thi
ved ham havde HERREN givet Aramæerne Sejr;
men Manden var spedalsk. 2 Nu havde Aramæerne
engang paa et Strejftog røvet en lille Pige i Israels
Land; hun var kommet i Tjeneste hos Na'amans
Hustru, 3 og hun sagde til sin Frue: »Gid min Herre
var hos Profeten i Samaria; han vilde sikkert skille
ham af med hans Spedalskhed!« 4 Saa kom Na'aman
og fortalte sin Herre, hvad Pigen fra Israels Land
havde sagt. 5 Da sagde Arams Konge: »Rejs derhen!
Jeg skal sende et Brev med til Israels Konge!« Saa
rejste han og tog ti Talenter Sølv, 6000 Sekel Guld
og ti Sæt Festklæder med. 6 Og han overbragte
Israels Konge Brevet. Deri stod der: »Naar dette Brev
kommer dig i Hænde, skal du vide, at jeg sender min
Tjener Na'aman til dig, for at du skal skille ham af
med hans Spedalskhed!« 7 Da Israels Konge havde
læst Brevet, sønderrev han sine klæder og sagde:
»Er jeg Gud, saa jeg raader over Liv og Død, siden
han skriver til mig, at jeg skal skille en Mand af med
hans Spedalskhed Nej, I kan da se, at han søger
Lejlighed til Strid med mig!« 8 Men da den Guds
Mand Elisa hørte, at Israels Konge havde sønderrevet
sine klæder, sendte han det Bud til Kongen: »Hvorfor
sønderriver du dine Klæder? Lad ham komme til mig,
saa skal han kende, at der er en Profet i Israel!« 9
Da kom Na'aman med Heste og Vogne og holdt uden
for Døren til Elisas Hus. 10 Elisa sendte et Bud ud til
ham og lod sige: »Gaa hen og bad dig syv Gange i
Jordan, saa bliver dit Legeme atter friskt, og du bliver
ren!« 11 Men Na'aman blev vred og drog bort med de
Ord: »Se, jeg havde tænkt, at han vilde komme ud
til mig, staa og paakalde HERREN sin Guds Navn
og svinge sin Haand i Retning af Helligdommen og
saaledes gøre Ende paa Spedalskheden! 12 Er ikke
Damaskus's Floder Abana og Parpar fuldt saa gode
som alle Israels Vande? Kunde jeg ikke blive ren ved
at bade mig i dem?« Og han vendte sig og drog bort i
Vrede. 13 Men hans Trælle kom og sagde til ham:
»Dersom Profeten havde paalagt dig noget, som var
vanskeligt vilde du saa ikke have gjort det? Hvor
meget mere da nu, da han sagde til dig: Bad dig,
saa bliver du ren!« 14 Saa drog han ned og dykkede
sig syv Gange i Jordan efter den Guds Mands Ord;
og hans Legeme blev atter friskt som et Barns, og
han blev ren. 15 Saa vendte han med hele sit Følge
tilbage til den Guds Mand, og da han var kommet
derhen, traadte han frem for ham og sagde: »Nu
ved jeg, at der ingensteds paa Jorden er nogen Gud
uden i Israel! Saa modtag nu en Takkegave af din
Træl!« 16 Men han svarede: »Saa sandt HERREN
lever, for hvis Aasyn jeg staar, jeg modtager ikke
noget!« Og skønt han nødte ham, vægrede han sig
ved at modtage noget. 17 Da sagde Na'aman: »Saa
lad da være! Men lad din Træl faa saa meget Jord,
som et Par Muldyr kan bære, thi din Træl vil aldrig
mere ofre Brændoffer eller Slagtoffer til nogen anden
Gud end HERREN! 18 Men i een Ting vil HERREN
nok bære over med din Træl: Naar min Herre gaar
ind i Rimmons Hus for at tilbede og støtter sig til

min Arm og jeg saa sammen med ham kaster mig til
Jorden i Rimmons Hus, da vil HERREN nok bære
over med din Træl i den Ting!« 19 Han svarede:
»Far i Fred!« Men da han var kommet et Stykke hen
ad Vejen, 20 sagde Gehazi, den Guds Mand Elisas
Tjener, ved sig selv: »Der har min Herre ladet denne
Aramæer Na'aman slippe og ikke modtaget af ham,
hvad han havde med; saa sandt HERREN lever, jeg
vil løbe efter ham for at faa noget af ham!« 21 Saa
satte Gehazi efter Na'aman, og da Na'aman saa ham
komme løbende efter sig, sprang han af Vognen, gik
ham i Møde og spurgte: »Staar det godt til?« 22 Han
svarede: »Ja, det staar godt til! Min Herre sender mig
med det Bud: Der kom lige nu to unge Mænd, som
hører til Profetsønnerne, til mig fra Efraims Bjerge:
giv dem en Talent Sølv og to Sæt Festklæder!« 23 Da
sagde Na'aman: »Tag dog mod to Talenter Sølv!«
Og han nødte ham. Saa bandt han to Talenter ind
i to Punge og tog to Sæt Festklæder og gav to af
sine Trælle dem, for at de skulde bære dem foran
ham. 24 Men da de kom til Højen, tog han Pengene
fra dem, gemte dem i Huset og lod Mændene gaa.
25 Saa gik han ind til sin Herre og traadte hen til
ham. Da spurgte Elisa: »Hvor har du været, Gehazi?«
Han svarede: »Din Træl har ingen Steder været!«
26 Saa sagde han til ham: »Gik jeg ikke i Aanden
hos dig, da en stod af sin Vogn og gik tilbage for at
møde dig? Nu har du faaet Penge, og du kan faa
Klæder, Olivenlunde og Vingaarde, Smaakvæg og
Hornkvæg, Trælle og Trælkvinder, 27 men Na'amans
Spedalskhed skal hænge ved dig og dit Afkom til
evig Tid!« Og Gehazi gik fra ham, hvid som Sne af
Spedalskhed.

6 Profetsønnerne sagde engang til Elisa: »Se, der
er for lidt Plads til os her, hvor vi sidder hos dig. 2
Vi vil gaa til Jordan og hver tage en Bjælke og der
indrette os et Rum, vi kan sidde i!« Han sagde: »Ja,
gør det!« 3 Men en af dem sagde: »Vil du ikke nok
følge med dine Trælle!« Og han svarede: »Jo, det vil
jeg!« 4 Han gik saa med, og da de kom til Jordan,
gav de sig til at fælde Træer. 5 Medens nu en af dem
var ved at fælde en Bjælke, faldt hans Øksejern i
Vandet. Da gav han sig til at raabe: »Ak, min Herre!
Og det var endda laant!« 6 Men den Guds Mand
sagde: »Hvor faldt det?« Og da han havde vist ham
Stedet, skar han en Gren af og kastede den derhen.
Da kom Øksen op paa Overfladen; 7 og han sagde:
»Tag den op!« Saa rakte han Haanden ud og tog
den. 8 Engang Arams Konge laa i Krig med Israel,
aftalte han med sine Folk, at de skulde lægge sig i
Baghold paa det og det Sted. 9 Men den Guds, Mand
sendte Bud til Israels Konge og lod sige: »Vogt dig
for at drage forbi det Sted, thi der ligger Aramæerne i
Baghold!« 10 Israels Konge sendte da Folk til det
Sted, den Guds Mand havde sagt ham. Saaledes
mindede han ham om at være paa sin Post der; og
det gjorde han ikke een, men flere Gange. 11 Derover
blev Arams Konge urolig i sit Sind, og han lod sine
Folk kalde og spurgte dem: »Han I ikke sige mig,
hvem det er, der forraader os til Israels Konge?« 12
Da sagde en af hans Hærførere: »Det er ingen af os,
Herre Konge; det er Profeten Elisa i Israel, der lader
Israels Konge vide, hvad du taler i dit Sovekammer.«
13 Da sagde han: »Gaa hen og se, hvor han er, for
at jeg kan sende Folk ud og lade ham gribe!« Da
det meldtes ham, at han var i Dotan, 14 sendte han
Heste og Vogne og en stor Hærstyrke derhen; og de
kom ved Nattetide og omringede Byen. 15 Næste
Morgen tidlig, da den Guds Mand gik ud, se, da var
Byen omringet af en Hær og Heste og Vogne, Da
sagde hans Tjener til ham: »Ak, Herre, hvad skal vi
dog gribe til?« 16 Men han svarede: »Frygt ikke, thi
de, der er med os, er flere end de, der er med dem!«
17 Og Elisa bad og sagde: »HERRE, luk hans Øjne
op, saa han kan se!« Da lukkede HERREN Tjenerens
Øjne op, og han saa, at Bjerget var fuldt af Ildheste
og Ildvogne rundt om Elisa. 18 Da nu Fjenderne
rykkede ned imod ham, bad Elisa til HERREN og
sagde: »Slaa de Folk med Blindhed!« Og han slog
dem med Blindhed efter Elisas Ord. 19 Da sagde
Elisa til dem: »Det er ikke den rigtige Vej eller den
rigtige By; følg med mig, saa skal jeg føre eder til
den Mand, I søger!« Han førte dem saa til Samaria,
20 og da de var kommet ind i Samaria, bad Elisa:
»Herre, luk nu deres Øjne op, saa at de kan se!« Da
lukkede HERREN deres Øjne op, og de saa, at de
var midt i Samaria. 21 Da Israels Konge saa dem,
spurgte han Elisa: »Skal jeg hugge dem ned, min
Fader?« 22 Men han svarede: »Nej, du maa ikke
hugge dem ned! Bruger du at hugge Folk ned, som
du ikke har taget til Fange med Sværd eller Bue?
Sæt Brød og Vand for dem, at de kan spise og drikke,
og lad dem saa vende tilbage til deres Herre!« 23
Saa gav han dem et godt Maaltid, og da de havde
spist og drukket, lod han dem gaa, og de drog tilbage
til deres Herre. Men fra den Tid af kom der ikke
flere aramaiske Strejfskarer i Israels Land. 24 Siden
hændte det, at Kong Benhadad af Aram samlede
hele sin Hær og drog op og belejrede Samaria; 25 og
under Belejringen blev der stor Hungersnød i Byen,
saa at et Æselhoved til sidst kostede tresindstyve

Sekel Sølv og en Fjerdedel Kab Duegødning fem. 26
Da Israels Konge en Dag gik oppe paa Bymuren,
raabte en Kvinde til ham: »Hjælp, Herre Konge!« 27
Han svarede: »Hjælper HERREN dig ikke, hvor skal
saa jeg skaffe dig Hjælp fra? Fra Tærskepladsen eller
Vinpersen?« 28 Og Kongen spurgte hende videre:
»Hvad fattes dig?« Da sagde hun: »Den Kvinde der
sagde til mig: Kom med din Dreng, saa fortærer vi
ham i Dag; i Morgen vil vi saa fortære min Dreng! 29
Saa kogte vi min Dreng og fortærede ham. Næste
Dag sagde jeg til hende: Kom nu med din Dreng, at
vi kan fortære ham! Men hun holdt Drengen skjult.«
30 Da Kongen hørte Kvindens Ord, sønderrev han
sine Klæder, som han stod der paa Muren; og Folket
saa da, at han indenunder har Sæk paa den bare
Krop. 31 Og han sagde: »Gud ramme mig baade
med det ene og det andet, om Elisas, Sjafats Søns,
Hoved skal blive siddende mellem Skuldrene paa
ham Dagen til Ende!« 32 Elisa sad imidlertid i sit Hus
sammen med de Ældste; da sendte Kongen en Mand
i Forvejen. Men før Sendebudet kom til ham, sagde
han til de Ældste: »Ved I, at denne Mordersjæl har
sendt en Mand herhen for at tage mit Hoved? Se,
naar Budet kommer, skal I lukke Døren og stemme
jer imod den! Allerede hører jeg hans Herres Trin bag
ham.« 33 Og medens han endnu talte med dem, kom
Kongen ned til ham og sagde: »Se, hvilken Ulykke
HERREN har bragt over os! Hvorfor skal jeg da bie
længer paa HERREN?«

7 Men Elisa sagde: »Hør HERRENS Ord! Saa siger
HERREN: I Morgen ved denne Tid skal en Sea
fint Hvedemel koste en Sekel og to Sea Byg ligeledes
en Sekel i Samarias Port!« 2 Men Høvedsmanden, til
hvis Arm Kongen støttede sig, svarede den Guds
Mand og sagde: »Om saa HERREN satte Vinduer
paa Himmelen, mon da sligt kunde ske?« Han sagde:
»Med egne Øjne skal du faa det at se, men ikke
komme til at spise deraf!« 3 Imidlertid var der fire
spedalske Mænd ved Indgangen til Porten; de sagde
til hverandre: »Hvorfor skal vi blive her, til vi dør? 4
Dersom vi bestemmer os til at gaa ind i Byen, dør vi
der — der er jo Hungersnød i Byen — og bliver vi
her, dør vi ogsaa! Kom derfor og lad os løbe over til
Aramæernes Lejr! Lader de os leve, saa bliver vi i
Live, og slaar de os ihjel, saa dør vi!« 5 Saa begav
de sig i Mørkningen paa Vej til Aramæernes Lejr;
men da de kom til Udkanten af Aramæernes Lejr,
var der ikke et Menneske at se. 6 HERREN havde
nemlig ladet Aramæernes Lejr høre Larm at Vogne
og Heste, Larm af en stor Hær, og de havde sagt til
hverandre: »Se, Israels Konge har købt Hetiternes og
Mizrajims Konger til at falde over os!« 7 Derfor havde
de taget Flugten i Mørkningen og efterladt Lejren,
som den stod, deres Telte, Heste og Æsler, og var
flygtet for at redde Livet. 8 Da nu de spedalske havde
naaet Udkanten af Lejren, gik de ind i et af Teltene,
spiste og drak og tog Sølv og Guld og klæder, som
de gik hen og gemte; derpaa kom de tilbage og gik
ind i et andet Telt; ogsaa der tog de noget, som de
gik hen og gemte. 9 Saa sagde de til hverandre:
»Det er ikke rigtigt, som vi bærer os ad! Denne Dag
er et godt Budskabs Dag; tier vi stille og venter til
Daggry, paadrager vi os Skyld; lad os derfor gaa hen
og melde det i Kongens Palads!« 10 Saa gik de hen
og raabte til Byens Portvægtere og bragte dem den
Melding: »Vi kom til Aramæernes Lejr, og der var ikke
et Menneske at se eller høre, men vi fandt Hestene og
Æslerne bundet og Teltene urørt!« 11 Portvægterne
raabte det ud, og man meldte det inde i Kongens
Palads. 12 Men Kongen stod op om Natten og sagde
til sine Folk: »Jeg skal sige eder, hvad Aramæerne
har for med os; de ved, at vi er udsultet, derfor har
de forladt Lejren og skjult sig paa Marken, i den
Tanke at vi skal gaa ud af Byen, saa de kan fange os
levende og trænge ind i Byen!« 13 Men en af Folkene
svarede: »Vi kan jo tage en fem Stykker af de Heste,
der er tilbage her — det vil jo dog gaa dem som alle
de mange, der allerede var omkommet — og sende
Folk derhen, saa faar vi se!« 14 De tog da to Spand
Heste, og Kongen sendte Folk efter Aramæernes
Hær og sagde: »Rid hen og se efter!« 15 Saa drog
de efter dem lige til Jordan og fandt hele Vejen fuld af
Klæder og Vaaben, som Aramæerne havde kastet
fra sig paa deres hovedkulds Flugt. Derpaa vendte
Sendebudene tilbage og meldte det til Kongen. 16
Saa drog Folket ud og plyndrede Aramæernes Lejr;
og saaledes kom en Sea fint Hvedemel til at koste
en Sekel og to Sea Byg ligeledes en Sekel, som
HERREN havde sagt. 17 Kongen havde overdraget
Høvedsmanden, til hvis Arm han støttede sig, Tilsynet
med Porten, men Folket traadte ham ned i Porten,
saa han døde, saaledes som den Guds Mand havde
sagt, dengang Kongen kom ned til ham. 18 Da den
Guds Mand sagde til Kongen: »To Sea Byg skal
koste en Sekel og en Sea fint Hvedemel ligeledes
en Sekel i Morgen ved denne Tid i Samarias Port!«
19 da havde Høvedsmanden svaret ham: »Om saa
HERREN satte Vinduer paa Himmelen, mon da sligt
kunde ske?« Og den Guds Mand havde sagt: »Med
egne Øjne skal du faa det at se, men ikke komme

til at spise deraf!« 20 Saaledes gik det ham; Folket
traadte ham ned i Porten, saa han døde.

8 Elisa talte til den Kvinde, hvis Søn han havde
kaldt til Live, og sagde: »Drag bort med dit Hus
og slaa dig ned som fremmed et eller andet Sted,
thi HERREN har kaldt Hungersnøden hid; og den vil
komme over Landet og vare syv Aar!« 2 Da brød
Kvinden op og gjorde, som den Guds Mand havde
sagt, og drog med sit Hus hen og boede syv Aar som
fremmed i Filisternes Land. 3 Men da der var gaaet
syv Aar, vendte Kvinden tilbage fra Filisternes Land;
Og hun gik hen og paakaldte Kongens Hjælp til at faa
sit Hus og sin Jord tilbage. 4 Kongen talte just med
den Guds Mands Tjener Gehazi og sagde: »Fortæl
mig om alle de store Gerninger, Elisa har udført!« 5
Og netop som han fortalte Kongen, hvorledes han
havde kaldt den døde til Live, kom Kvinden, hvis
Søn han havde kaldt til Live, og paakaldt Kongens
Hjælp til at faa sit Hus og sin Jord tilbage. Da sagde
Gehazi: »Herre Konge, der er den Kvinde, og der er
hendes Søn, som Elisa kaldte til Live!« 6 Kongen
spurgte saa Kvinden ud, og hun fortalte. Derpaa gav
Kongen hende en Hofmand med og sagde: »Sørg
for, at hun faar al sin Ejendom tilbage og alt, hvad
hendes Jord har baaret, siden den Dag hun forlod
Landet!« 7 Siden begav Elisa sig til Damaskus, hvor
Kong Benhadad af Aram laa syg. Da Kongen fik
at vide, at den Guds Mand var paa Vej derhen, 8
sagde han til Hazael: »Tag en Gave med, gaa den
Guds Mand i Møde og raadspørg HERREN gennem
ham, om jeg kommer mig af min Sygdom!« 9 Da gik
Hazael ham i Møde; han tog en Gave med af alskens
Kostbarheder, som fandtes i Damaskus, fyrretyve
Kamelladninger, og traadte frem for ham og sagde:
»Din Søn Benhadad, Arams Konge sender mig til dig
og lader spørge: Kommer jeg mig af min Sygdom?«
10 Elisa svarede: »Gaa hen og sig ham: «Du kommer
dig!» Men HERREN har ladet mig skue, at han skal
dø!« 11 Og han stirrede stift frem for sig og var ude
af sig selv af Rædsel. Saa brast den Guds Mand i
Graad, 12 og Hazael sagde: »Hvorfor græder min
Herre?« Han svarede: »Fordi jeg ved, hvilke Ulykker
du skal bringe over Israeliterne! Deres Fæstninger
skal du stikke i Brand, deres unge Mænd skal du
hugge ned med Sværdet, deres spæde Børn skal du
knuse, og paa deres frugtsommelige Kvinder skal du
rive Livet op!« 13 Da sagde Hazael: »Hvad er din
Træl, den Hund, at han skal kunne gøre slige store
Ting!« Elisa svarede: »HERREN har ladet mig skue
dig som Konge over Aram!« 14 Derpaa forlod han
Elisa og kom til sin Herre; og han spurgte ham: »Hvad
sagde Elisa til dig?« Han svarede: »Han sagde: Du
kommer dig!« 15 Men næste Dag tog han et Klæde,
dyppede det i Vand og bredte det over Ansigtet paa
Kongen, og det blev hans Død. Og Hazael blev
Konge i hans Sted. 16 I Akabs Søns, Kong Joram
af Israels, femte Regeringsaar blev Joram, Josafats
Søn, Konge over Juda. 17 Han var to og tredive
Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede
otte Aar i Jerusalem. 18 Han vandrede i Israels
Kongers Spor ligesom Akabs Hus, thi han havde en
Datter af Akab til Hustru, og han gjorde, hvad der
var ondt i HERRENS Øjne. 19 Dog vilde HERREN
ikke tilintetgøre Juda for sin Tjener Davids Skyld efter
det Løfte, han havde givet ham, at han altid skulde
have en Lampe for hans Aasyn. 20 I hans Dage
rev Edomiterne sig løs fra Judas Overherredømme
og valgte sig en Konge. 21 Da drog Joram over til
Za'ir med alle sine Stridsvogne. Og han stod op om
Natten, og sammen med Vognstyrerne slog han sig
igennem Edoms Rækker, der havde omringet ham,
hvorpaa Folket flygtede tilbage hver til sit. 22 Saaledes
rev Edom sig løs fra Judas Overherredømme, og
saaledes er det den Dag i Dag. Paa samme Tid rev
ogsaa Libna sig løs. 23 Hvad der ellers er at fortælle
om Joram, alt, hvad han udførte, staar optegnet i
Judas Kongers Krønike. 24 Saa lagde Joram sig til
Hvile hos sine Fædre og blev jordet hos sine Fædre i
Davidsbyen; og hans Søn Ahazja blev Konge i hans
Sted. 25 I Akabs Søns, Kong Joram af Israels, tolvte
Regeringsaar blev Ahazja, Jorams Søn, Konge over
Juda. 26 Ahazja var to og tyve Aar gammel, da han
blev Konge, og han herskede eet Aar i Jerusalem.
Hans Moder hed Atalja og var Datter af Kong Omri
af Israel. 27 Han vandrede i Akabs Hus's Spor og
gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, ligesom
Akabs Hus, thi han var besvogret med Akabs Hus. 28
Sammen med Joram, Akabs Søn, drog han i Krig
mod Kong Hazael af Aram ved Ramot i Gilead. Men
Aramæerne saarede Joram. 29 Saa vendte Kong
Joram tilbage for i Jizre'el at søge Helbredelse for
de Saar, Aramæerne havde tilføjet ham ved Ramot,
da han kæmpede med Kong Hazael af Aram; og
Jorams Søn, Kong Ahazja af Juda, drog ned for at se
til Joram, Akabs Søn, i Jizre'el, fordi han laa syg.

9 Profeten Elisa kaldte en af Profetsønnerne til sig
og sagde til ham: »Omgjord dine Lænder, tag
denne Flaske Olie med og drag til Ramot i Gilead. 2
Naar du kommer derhen, opsøg saa Jehu, Nimsjis
Søn Josjafats Søn; gaa hen og faa ham til at staa op

fra sine Fæller og før ham ind i det inderste Hammer;
3 tag saa Olieflasken og gyd Olien ud over hans
Hoved med de Ord: Saa siger HERREN: Jeg salver
dig til Konge over Israel! Derefter skal du lukke Døren
op og flygte ufortøvet!« 4 Den unge Mand, Profetens
Tjener, drog saa til Ramot i Gilead; 5 og da han kom
derhen, traf han Hærførerne siddende sammen. Han
sagde da: »Jeg har et Ærinde til dig, Hærfører!« Jehu
spurgte: »Til hvem af os?« Han svarede: »Til dig,
Hærfører!« 6 Saa rejste han sig og gik ind i Huset;
der gød han Olien ud over hans Hoved og sagde til
ham: »Saa siger HERREN, Israels Gud: Jeg salver
dig til Konge over HERRENS Folk, over Israel! 7
Du skal hugge din Herre Akabs Hus ned, saa jeg
faar Hævn over Jesabel for mine Tjenere Profeternes
og alle HERRENS Tjeneres Blod. 8 Hele Akabs
Hus skal omkomme, jeg vil udrydde hvert mandligt
Væsen, hver og en af Akabs Slægt i Israel; 9 jeg
vil handle med Akabs Hus som med Jeroboams,
Nebats Søns, og Ba'sjas, Ahijas Søns, Hus. 10 Og
Jesabel skal Hundene æde paa Jizre'els Mark, og
ingen skal jorde hende!« Derpaa lukkede han Døren
op og flygtede. 11 Da Jehu kom ud til sin Herres Folk,
spurgte de ham: »Hvorledes staar det til? Hvad vilde
den gale Mand hos dig?« Han svarede: »I kender
jo den Mand og hans Snak!« 12 Men de sagde:
»Udflugter! Sig os det nu!« Da sagde han: »Saaledes
sagde han til mig: Saa siger HERREN: Jeg salver
dig til Konge over Israel!« 13 Øjeblikkelig tog de
da hver sin Kappe og lagde under ham paa selve
Trappen, og de stødte i Hornet og udraabte Jehu
til Konge. 14 Saaledes stiftede Jehu, Nimsjis Søn
Josjafats Søn, en Sammensværgelse mod Joram.
Joram havde med hele Israel forsvaret Ramot i Gilead
mod Kong Hazael af Aram; 15 men Kong Joram
var vendt tilbage for i Jizre'el at søge Helbredelse
for de Saar, Aramæerne havde tilføjet ham, da han
kæmpede med Kong Hazael af Aram. Da sagde
Jehu: »Vil I som jeg, saa lad ikke en eneste slippe ud
af Byen og bringe Bud til Jizre'el.« 16 Derpaa steg
Jehu til Vogns og kørte til Jizre'el; thi der laa Joram
syg, og Kong Ahazja af Juda var rejst ned for at se
til ham. 17 Da Vægteren, som stod paa Taarnet i
Jizre'el, saa Støvskyen efter Jehu, sagde han: »Jeg
ser en Støvsky!« Da sagde Joram: »Tag en Rytter og
send ham ud imod dem, for at han kan spørge, om
de kommer med Fred!« 18 Saa red Rytteren ham i
Møde og sagde: »Saaledes siger Kongen: Kommer
du med Fred?« Jehu svarede: »Hvad vedkommer
det dig, om det er med Fred? Omkring, følg mig!«
Vægteren meldte: »Sendebudet har naaet dem, men
han kommer ikke tilbage!« 19 Saa sendte han en
anden Rytter ud; og da han var kommet hen til dem,
sagde han: »Saaledes siger Kongen: Kommer du
med Fred?« Jehu svarede: »Hvad vedkommer det
dig, om jeg kommer med Fred? Omkring, følg mig!«
20 Vægteren meldte: »Han har naaet dem, men han
kommet ikke tilbage. Og de har en Fart paa, som
var det Jehu, Nimsjis Søn, thi han farer af Sted som
rasende.« 21 Da sagde Joram: »Spænd for!« Og da
der var spændt for, kørte Kong Joram af Israel og
Kong Ahazja af Juda ud hver i sin Vogn. De kørte
Jehu i Møde og traf ham ved Jizre'eliten Nabots
Mark. 22 Da Joram fik Øje paa Jehu, spurgte han:
»Kommer du med Fred, Jehu?« Men han svarede:
»Hvad! Skulde jeg komme med Fred, saa længe det
ikke har Ende med din Moder Jesabels Bolen og
hendes mange Trolddomskunster!« 23 Da drejede
Joram omkring og flygtede, idet han raabte til Ahazja:
»Svig, Ahazja!« 24 Men Jehu greb sin Bue og skød
Joram i Ryggen, saa at Pilen gik igennem Hjertet,
og han sank sammen i Vognen; 25 og Jehu sagde
til sin Høvedsmand Bidkar: »Tag og kast ham hen
paa Jizre'eliten Nabots Mark, thi det rinder mig i
Hu, hvorledes jeg og du kørte sammen bag efter
hans Fader Akab, dengang HERREN fremsatte dette
Udsagn imod ham: 26 Sandelig, Nabots og hans
Sønners Blod saa jeg i Gaar, lyder det fra HERREN,
og jeg bringer Gengældelse over dig her paa denne
Mark, lyder det fra HERREN! Tag derfor og kast
ham hen paa Marken efter HERRENS Ord!« 27
Da Kong Ahazja at Juda saa det, flygtede han ad
Vejen til Bet-Hagan; men Jehu satte efter ham og
raabte: »Ogsaa ham!« Og i Gurpasset, i Nærheden
af Jibleam, skød de ham ned i Vognen. Han undslap
til Megiddo, men der døde han. 28 Hans Folk førte
ham til Jerusalem og jordede ham i hans Grav hos
hans Fædre i Davidsbyen. 29 I Akabs Søn Jorams
ellevte Regeringsaar blev Ahazja Konge over Juda.
30 Jehu kom nu til Jizre'el. Saa snart Jesabel hørte
det, sminkede hun sine Øjne og smykkede sit Hoved
og bøjede sig ud af Vinduet; 31 og da Jehu kørte
ind igennem Porten, raabte hun: »Kommer du med
Fred, Zimri Kongemorder?« 32 Men han saa op til
Vinduet og sagde: »Hvem holder med mig? Hvem?«
Saa var der et Par Hofmænd, som saa ud efter ham,
33 og han raabte: »Styrt hende ned!« Saa styrtede de
hende ned, og Blodet sprøjtede op paa Muren og
paa Hestene, og de traadte hende ned. 34 Derpaa
gik han ind og spiste og drak. Saa sagde han: »Tag
jer af hende, den forbandede, og jord hende, hun
var jo dog en Kongedatter!« 35 Men da de gik ud

for at jorde hende, fandt de ikke andet af hende end
Hjerneskallen, Fødderne og Hænderne. 36 Og de
kom tilbage og meldte ham det; da sagde han: »Det
er det Ord, HERREN talede ved sin Tjener Tisjbiten
Elias: Paa Jizre'els Mark skal Hundene æde Jesabels
Legeme! 37 og Jesabels Lig skal blive som Gødning
paa Ageren paa Jizre'els Mark, saa ingen kan sige:
Dette er Jesabel!«

10 Der var i Samaria halvfjerdsindstyve Sønner
af Akab. Jehu skrev nu Breve og sendte dem
til Samaria til Byens Øverster, de Ældste og Akabs
Sønners Fosterfædre. Deri stod: 2 »I har jo eders
Herres Sønner hos eder og raader over Stridsvognene
og Hestene, Fæstningerne og Vaabenforraadene.
Naar nu dette Brev kommer eder i Hænde, 3 udvælg
saa den bedste og dygtigste af eders Herres Sønner,
sæt ham paa hans Faders Trone og kæmp for eders
Herres Hus!« 4 Men de grebes af stor Forfærdelse
og sagde: »Se, de to Konger kunde ikke staa sig
imod ham, hvor skal vi saa kunne det?« 5 Derfor
sendte Paladsets og Byens øverste Befalingsmænd,
de Ældste og Fosterfædrene det Bud til Jehu: »Vi
er dine Trælle, og alt, hvad du kræver af os, vil vi
gøre. Vi vil ikke gøre nogen til Konge; gør, hvad
du finder for godt!« 6 Da skrev han et nyt Brev til
dem, og der stod: »Dersom I holder med mig og vil
høre mig, tag saa eders Herres Sønners Hoveder
og kom i Morgen ved denne Tid til mig i Jizre'el!«
Kongesønnerne, halvfjerdsindstyve Mænd, var nemlig
hos Byens Stormænd, som var deres Fosterfædre. 7
Da Brevet kom til dem, tog de Kongesønnerne og
dræbte dem, halvfjerdsindstyve Mænd, lagde deres
Hoveder i Kurve og sendte dem til Jehu i Jizre'el. 8
Da Budet kom og meldte: »Kongesønnernes Hoveder
er bragt hid!« sagde han: »Læg dem i to Bunker foran
Porten til i Morgen!« 9 Næste Morgen gik han ud,
traadte frem og sagde til alt Folket: »I er uden Skyld;
det er mig, der har stiftet en Sammensværgelse
mod min Herre og dræbt ham — men hvem har
dræbt alle disse? 10 Kend nu, at intet af det Ord,
HERREN talede mod Akabs Hus, var faldet til Jorden,
men HERREN har gjort, hvad han talede ved sin
Tjener Elias!« 11 Derpaa lod Jehu alle dem, der
var tilbage af Akabs Hus i Jizre'el, dræbe, alle hans
Stormænd, Venner og Præster, saa at ikke en eneste
blev tilbage og slap bort. 12 Saa brød han op og drog
ad Samaria til. Da han kom til Bet-Eked-Haro'im ved
Vejen, 13 mødte han Kong Ahazja af Judas Brødre.
Han spurgte dem: »Hvem er I?« De svarede: »Vi er
Ahazjas Brødre, og vi drager herned for at hilse paa
Kongens og Kongemoderens Sønner.« 14 Da sagde
han: »Grib dem levende!« Saa greb de dem levende,
og han lod dem dræbe ved Bet-Ekeds Brønd, to og
fyrretyve Mænd; ikke een lod han blive tilbage. 15 Da
han drog videre, traf han Jonadab, Rekabs Søn, der
kom ham i Møde, og han hilste paa ham og spurgte:
»Er du af Hjertet oprigtig mod mig som jeg mod dig?«
Jonadab svarede: »Ja, jeg er!« Da sagde Jehu: »Saa
giv mig din Haand!« Han gav ham da Haanden, og
Jehu tog ham op til sig i Vognen 16 og sagde: »Følg
mig og se min Nidkærhed for HERREN!« Og han tog
ham med i Vognen, 17 Saa drog han til Samaria og
lod alle, der var tilbage af Akabs Slægt i Samaria,
dræbe, saa at den blev fuldstændig udryddet efter
det Ord, HERREN havde talet til Elias. 18 Derefter
kaldte Jehu hele Folket sammen og sagde til dem:
»Akab dyrkede Ba'al lidt, Jehu vil dyrke ham mere!
19 Kald derfor alle Ba'als Profeter, alle, der dyrker
ham, og alle hans Præster hid til mig, ikke een maa
udeblive, thi jeg har et stort Slagtoffer for til Ære for
Ba'al; enhver, der udebliver, skal bøde med Livet!«
Men det var en Fælde, Jehu stillede, for at udrydde
Ba'alsdyrkerne. 20 Derpaa sagde Jehu: »Helliger en
festlig Samling til Ære for Ba'al!« Og de udraabte
en festlig Samling. 21 Og Jehu sendte Bud rundt i
hele Israel, og alle Ba'alsdyrkerne uden Undtagelse
indfandt sig; de begav sig til Ba'als Hus, og det
blev fuldt fra Ende til anden. 22 Saa sagde han
til Opsynsmanden over Klædekammeret: »Tag en
Klædning frem til hver af Ba'alsdyrkerne!« Og han
tog Klædningerne frem til dem. 23 Saa gik Jehu og
Jonadab, Rekabs Søn, ind i Ba'als Hus; og han sagde
til Ba'alsdyrkerne: »Se nu godt efter; at der ikke her
iblandt eder findes nogen, som dyrker HERREN, men
kun Ba'alsdyrkere!« 24 Derpaa gik han ind for at ofre
Slagtofre og Brændofre. Men Jehu havde opstillet
firsindstyve Mand udenfor og sagt: »Den, der lader
nogen af de Mænd undslippe, som jeg overgiver i
eders Hænder, skal bøde Liv for Liv!« 25 Da han
saa var færdig med at ofre Brændofferet, sagde han
til Livvagten og Høvedsmændene: »Gaa nu ind og
hug dem ned! Ikke een maa slippe bort!« Og de
huggede dem ned med Sværdet, og Livvagten og
Høvedsmændene slængte dem bort; saa gik de ind i
Ba'alshusets inderste Rum, 26 bragte Ba'alshusets
Asjerastøtte ud og opbrændte den; 27 og de nedbrød
Ba'als Stenstøtte, rev Ba'als Hus ned og gjorde det
til Nødtørftssteder, og de er der den Dag i Dag. 28
Saaledes udryddede Jehu Ba'al af Israel. 29 Men
fra de Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt
Israel til, Guldkalvene i Betel og Dan, veg Jehu ikke.

30 Og HERREN sagde til Jehu: »Fordi du har handlet
vel og gjort, hvad der er ret i mine Øjne, og handlet
med Akabs Hus ganske efter mit Sind, skal dine
Sønner sidde paa Israels Trone indtil fjerde Led!«
31 Men Jehu tog ikke Vare paa at følge HERRENS,
Israels Guds, Lov af hele sit Hjerte; han veg ikke fra
de Synder, Jeroboam havde forledt Israel til. 32 Paa
den Tid begyndte HERREN at rive Stykker fra Israel,
og Hazael slog Israel i alle dets Grænseegne, 33 Øst
for Jordan, hele Gilead, Gaditernes, Rubeniternes
og Manassiternes Land fra Aroer ved Arnonflodens
Bred, baade Gilead og Basan. 34 Hvad der ellers er
at fortælle om Jehu, alt, hvad han gjorde, og alle hans
Heltegerninger, staar jo optegnet i Israels Kongers
Krønike. 35 Saa lagde Jehu sig til Hvile hos sine
Fædre, og man jordede ham i Samaria; og hans Søn
Joahaz blev Konge i hans Sted. 36 Den Tid, Jehu
herskede over Israel, udgjorde otte og tyve Aar.

11 Da Atalja, Ahazjas Moder, fik at vide, at hendes
Søn var død, tog hun sig for at udrydde hele
den kongelige Slægt. 2 Men Kong Jorams Datter
Josjeba, Ahazjas Søster, tog Ahazjas Søn Joas og fik
ham hemmeligt af Vejen, saa han ikke var imellem
Kongesønnerne, der blev dræbt, og hun gemte ham
og hans, Amme i Sengekammeret og holdt ham skjult
for Atalja, saa han ikke blev dræbt; 3 og han var i
seks Aar skjult hos Josjeba i HERRENS Hus, medens
Atalja herskede i Landet. 4 Men i det syvende Aar
lod Jojada Hundredførerne for Karerne og Livvagten
hente ind til sig i HERRENS Hus; og efter at have
sluttet Pagt med dem og taget dem i Ed i HERRENS
Hus fremstillede han Kongesønnen for dem. 5 Derpaa
bød han dem og sagde: »Saaledes skal I gøre:
Den Tredje del af eder, der om Sabbaten rykker ind
for at overtage Vagten i Kongens Palads, 6 og de
to Afdelinger af eder, som har Vagten i Kongens
Palads — den ene Tredjedel ved Surporten, den
anden ved Porten bag Livvagten — 7 og som begge
om Sabbaten rykker ud for at overtage Vagten i
HERRENS Hus, 8 I skal alle med Vaaben i Haand
slutte Kreds om Kongen, og enhver, der nærmer sig
Rækkerne, skal dræbes. Saaledes skal I være om
Kongen, naar han gaar ud, og naar han gaar ind!«
9 Hundredførerne gjorde alt hvad Præsten Jojada
havde paabudt, idet de tog hver sine Folk, baade
dem, der rykkede ud, og dem, der rykkede ind om
Sabbaten, og kom til Præsten Jojada. 10 Og Præsten
gav Hundredførerne Spydene og Skjoldene, som
havde tilhørt Kong David og var i HERRENS Hus.
11 Livvagten stillede sig, alle med Vaaben i Haand,
fra Templets Syd side til Nordsiden, hen til Alteret
og derfra igen hen til Templet, rundt om Kongen. 12
Saa førte han Kongesønnen ud og satte Kronen og
Armspangene paa ham; derefter udraabte de ham til
Konge og salvede ham; og de klappede i Hænderne
og raabte: »Kongen leve!« 13 Da Atalja hørte Larmen
af Folket, gik hun hen til Folket i HERRENS Hus, 14
og der saa hun Kongen staa ved Søjlen, som Skik
var, og Øversterne og Trompetblæserne ved Siden
af, medens alt Folket fra Landet jublede og blæste i
Trompeterne. Da sønderrev Atalja sine Klæder og
raabte: »Forræderi, Forræderi!« 15 Men Præsten
Jojada bød Hundredførerne, Hærens Befalingsmænd:
»Før hende uden for Forgaardene og hug enhver
ned, der følger hende!« Præsten sagde nemlig: »Hun
skal ikke dræbes i HERRENS Hus!« 16 Saa greb de
hende, og da hun ad Hesteindgangen var kommet til
Kongens Palads, blev hun dræbt der. 17 Men Jojada
sluttede Pagt mellem HERREN og Folket og Kongen
om, at de skulde være HERRENS Folk, ligeledes
mellem Kongen og Folket. 18 Og alt Folket fra Landet
begav sig til Ba'als Hus og nedbrød det; Altrene og
Billederne ødelagde de i Bund og Grund, og Ba'als
Præst Mattan dræbte de foran Altrene. Derpaa satte
Præsten Vagtposter ved HERRENS Hus; 19 og han
tog Hundredførerne, Karerne og Livvagten, desuden
alt Folket fra Landet med sig, og de førte Kongen ned
fra HERRENS Hus, gik igennem Livvagtens Port til
Kongens Palads, og han satte sig paa Kongetronen.
20 Da glædede alt Folket fra Landet sig, og Byen
holdt sig rolig. Men Atalja huggede de ned i Kongens
Palads. 21 Joas var syv Aar gammel, da han blev
Konge.

12 I Jehus syvende Regeringsaar blev Joas Konge,
og han herskede fyrretyve Aar i Jerusalem.
Hans Moder hed Zibja og var fra Be'ersjeba. 2 Joas
gjorde hele sit Liv, hvad der var ret i HERRENS
Øjne, idet Præsten Jojada vejledede ham. 3 Hun
forsvandt Offerhøjene ikke, men Folket blev ved
med at ofre og tænde Offerild paa Højene. 4 Joas
sagde til Præsterne: »Alle Penge, der indkommer
i HERRENS Hus som Helliggaver, de Penge, det
paalægges at udrede efter Vurdering — de Penge,
Personer vurderes til — og alle Penge, man efter
Hjertets Tilskyndelse bringer til HERRENS Hus, 5
skal Præsterne tage imod, hver af sine Kendinge, og
for dem skal de istandsætte de brøstfældige Steder
paa Templet, alle brøstfældige Steder, som findes.« 6
Men i Kong Joas's tre og tyvende Regeringsaar havde
Præsterne endnu ikke istandsat de brøstfældige

Steder paa Templet. 7 Da lod Kong Joas Præsten
Jojada og de andre Præster kalde og sagde til
dem: »Hvorfor istandsætter I ikke de brøstfældige
Steder paa Templet? Nu maa I ikke mere tage mod
Penge af eders Kendinge, men I skal afgive Pengene
til Istandsættelse af de brøstfældige Steder paa
Templet!« 8 Og Præsterne gik ind paa ikke mere at
modtage Penge af Folket, mod at de blev fri for at
istandsætte de brøstfældige Steder paa Templet. 9
Præsten Jojada tog saa en Kiste, borede Hul i Laaget
og satte den ved Stenstøtten til højre for Indgangen
til HERRENS Hus, og der lagde Præsterne, der holdt
Vagt ved Dørtærskelen, alle de Penge, der indkom
i HERRENS Hus. 10 Og naar de saa, at der var
mange Penge i Kisten, kom Kongens Skriver og
Ypperstepræsten op og bandt Pengene, som fandtes i
HERRENS Hus, sammen og talte dem. 11 Derpaa gav
man de afvejede Penge til dem, der stod for Arbejdet,
dem, der havde Tilsyn med HERRENS Hus, og de
udbetalte dem til Tømrerne og Bygningsmændene,
der arbejdede paa HERRENS Hus, 12 til Murerne og
Stenhuggerne, eller brugte dem til Indkøb af Træ og
tilhugne Sten til Istandsættelse af de brøstfældige
Steder paa HERRENS Hus og til at dække alle
Udgifter ved Templets Istandsættelse. 13 Derimod
blev der for de Penge, der indkom i HERRENS
Hus, hverken lavet Sølvfade eller Knive, Skaale,
Trompeter eller nogen som helst anden Ting af Sølv
eller Guld til HERRENS Hus; 14 men Pengene blev
givet til dem, der stod for Arbejdet, og de brugte
dem til Istandsættelsen af HERRENS Hus. 15 Og
man holdt ikke Regnskab med de Mænd, hvem
Pengene overlodes til Udbetaling til Arbejderne, men
de handlede paa Tro og Love. 16 Men Skyldoffer—
og Syndofferpengene blev ikke bragt til HERRENS
Hus; de tilfaldt Præsterne. 17 Paa den Tid drog Kong
Hazael af Aram op og belejrede og indtog Gat. Da
han truede med at drage mod Jerusalem, 18 tog
Kong Joas af Juda alle de Helliggaver, som hans
Fædre, Judas Konger Josafat, Joram og Ahazja
havde helliget, sine egne Helliggaver og alt det
Guld, der fandtes i Skatkamrene i HERRENS Hus
og Kongens Palads, og sendte det til Kong Hazael
af Aram. Saa opgav han Angrebet paa Jerusalem
og drog bort. 19 Hvad der ellers er at fortælle om
Joas, alt, hvad han udførte, staar optegnet i Judas
Kongers Krønike. 20 Men Joas's Hoffolk rejste sig
og stiftede en Sammensværgelse og dræbte ham,
engang han gik ned til Millos Hus. 21 Det var hans
Hoffolk Jozakar, Sjim'ats Søn, og Jozabad, Sjomers
Søn, der slog ham ihjel. Og man jordede ham hos
hans Fædre i Davidsbyen; og hans Søn Amazja blev
Konge i hans Sted.

13 I Ahazjas Søns, Kong Joas af Judas, tre og
tyvende Regeringsaar blev Joahaz, Jehus Søn,
Konge over Israel, og han herskede sytten Aar i
Samaria. 2 Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS
Øjne, og vandrede i de Synder, Jeroboam, Nebats
Søn, havde forledt Israel til; fra dem veg han ikke.
3 Da blussede HERRENS Vrede op mod Israel, og
han gav dem til Stadighed i Kong Hazael af Arams
og hans Søn Benhadads Haand. 4 Men Joahaz bad
HERREN om Naade, og HERREN bønhørte ham,
fordi han saa Israels Trængsel; thi Arams Konge
bragte Trængsel over dem; 5 og HERREN gav Israel
en Befrier, som friede dem af Arams Haand; saa
boede Israeliterne i deres Telte som før. 6 Dog veg
de ikke fra de Synder, Jeroboams Hus havde forledt
Israel til, men vandrede i dem; ogsaa Asjerastøtten
blev staaende i Samaria. 7 Thi Arams Konge levnede
ikke Joahaz flere Krigsfolk end halvtredsindstyve
Ryttere, ti Stridsvogne og ti Tusinde Mand Fodfolk,
men han tilintetgjorde dem og knuste dem til Støv. 8
Hvad der ellers er at fortælle om Joahaz, alt, hvad
han udførte, og hans Heltegerninger staar jo optegnet
i Israels Kongers Krønike. 9 Saa lagde Joahaz sig til
Hvile hos sine Fædre, og man jordede ham i Samaria;
og hans Søn Joas blev Konge i hans Sted. 10 I
Kong Joas af Judas syv og tredivte Regeringsaar
blev Joas, Joahaz's Søn, Konge over Israel, og han
herskede seksten Aar i Samaria. 11 Han gjorde, hvad
der var ondt i HERRENS Øjne, og veg ikke fra nogen
af de Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt
Israel til, men vandrede i dem. 12 Hvad der ellers er
at fortælle om Joas, alt, hvad han udførte, og hans
Heltegerninger, hvorledes han førte Krig med Kong
Amazja af Juda, staar jo optegnet i Israels Kongers
Krønike. 13 Saa lagde Joas sig til Hvile hos sine
Fædre; og Jeroboam satte sig paa hans Trone. Joas
blev jordet i Samaria hos Israels Konger. 14 Da Elisa
blev ramt af den Sygdom, han døde af, kom Kong
Joas af Israel ned til ham, bøjede sig grædende over
ham og sagde: »Min Fader, min Fader, du Israels
Vogne og Ryttere!« 15 Men Elisa sagde til ham:
»Bring Bue og Pile!« Og han bragte ham Bue og Pile.
16 Da sagde han til Israels Konge: »Læg din Haand
paa Buen!« Og da han gjorde det, lagde Elisa sine
Hænder paa Kongens 17 og sagde: »Luk Vinduet op
mod Øst!« Og da han havde gjort det, sagde Elisa:
»Skyd!« Og han skød. Da sagde Elisa: »En Sejrspil
fra HERREN, en Sejrspil mod Aram! Du skal tilføje

Aram et afgørende Nederlag ved Afek!« 18 Derpaa
sagde han: »Tag Pilene!« Og han tog dem. Da sagde
han til Israels Konge: »Slaa paa Jorden!« Og han
slog tre Gange, men holdt saa op. 19 Da vrededes
den Guds Mand paa ham og sagde: »Du burde have
slaaet fem-seks Gange, saa skulde du have tilføjet
Aram et afgørende Nederlag, men nu skal du kun slaa
Aram tre Gange!« 20 Saa døde Elisa, og de jordede
ham. Aar efter Aar trængte moabitiske Strejfskarer
ind i Landet; 21 og da nogle Israeliter engang fik
Øje paa en saadan Skare, netop som de var ved at
jorde en Mand, kastede de Manden i Elisas Grav
og løb deres Vej. Men da Manden kom i Berøring
med Elisas Ben, blev han levende og rejste sig op.
22 Kong Hazael af Aram trængte Israel haardt, saa
længe Joahaz levede. 23 Men HERREN forbarmede
sig og ynkedes over dem og vendte sig til dem paa
Grund af sin Pagt med Abraham, Isak og Jakob;
han vilde ikke tilintetgøre dem og havde endnu ikke
stødt dem bort fra sit Aasyn. 24 Men da Kong Hazael
af Aram døde, og hans Søn Benhadad blev Konge
i hans Sted, 25 tog Joas, Joahaz's Søn, de Byer
tilbage fra Benhadad, Hazaels Søn, som han i Krigen
havde frataget hans Fader Joahaz. Tre Gange slog
Joas ham og tog de israelitiske Byer tilbage.

14 I Joahaz's Søns, Kong Joas af Israel, andet
Regeringsaar blev Amazja, Joas's Søn, Konge
over Juda. 2 Han var fem og tyve Aar gammel,
da han blev Konge, og han herskede ni og tyve
Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Jehoaddan og
var fra Jerusalem. 3 Han gjorde, hvad der var ret
i HERRENS Øjne, om end ikke som hans Fader
David; han handlede ganske som sin Fader Joas.
4 Kun forsvandt Offerhøjene ikke, men Folket blev
ved med at ofre og tænde Offerild paa Højene. 5 Da
han havde sikret sig Magten, lod han dem af sine
Folk dræbe, der havde dræbt hans Fader Kongen; 6
men Mordernes Børn lod han ikke ihjelslaa, i Henhold
til hvad der staar skrevet i Moses's Lovbog, hvor
HERREN byder: »Fædre skal ikke lide Døden for
Børns Skyld, og Børn skal ikke lide Døden for Fædres
Skyld. Men enhver skal lide Døden for sin egen
Synd.« 7 Det var ham, der slog Edom i Saltdalen, 10
000 Mand, og indtog Sela, og han kaldte det Jokte'el,
som det hedder den Dag i Dag. 8 Ved den Tid sendte
Amazja Sendebud til Jebus Søn Joahaz's Søn, Kong
Joas af Israel, og lod sige: »Kom, lad os se hinanden
under Øjne!« 9 Men Kong Joas af Israel sendte Kong
Amazja af Juda det Svar: »Tidselen paa Libanon
sendte engang det Bud til Cederen paa Libanon: Giv
min Søn din Datter til Ægte! Men Libanons vilde Dyr
løb hen over Tidselen og trampede den ned. 10 Du
har slaaet Edom, og det har gjort dig overmodig; lad
dig nu nøje med den Ære og bliv, hvor du er! Hvorfor
vil du udfordre Ulykken og udsætte baade dig selv og
Juda for Fald?« 11 Men Amazja vilde intet høre. Saa
drog Kong Joas af Israel ud, og han og Kong Amazja
af Juda saa hinanden under Øjne ved Bet-Sjemesj i
Juda; 12 Juda blev slaaet af Israel, og de flygtede
hver til sit. 13 Men Kong Joas af Israel tog Ahazjas
Søn Joas's Søn. Kong Amazja af Juda, til Fange
ved Bet-Sjemesj og førte ham til Jerusalem. Derpaa
nedrev han Jerusalems Mur paa en Strækning af 400
Alen, fra Efraimsporten til Hjørneporten; 14 og han
tog alt det Guld og Sølv og alle de Kar, der fandtes i
HERRENS Hus og i Skatkammeret i Kongens Palads;
desuden tog han Gidsler og vendte saa tilbage til
Samaria. 15 Hvad der ellers er at fortælle om Joas,
alt, hvad han udførte, og alle hans Heltegerninger,
og hvorledes han førte Krig med Kong Amazja af
Juda, staar jo optegnet i Israels Kongers Krønike. 16
Saa lagde Joas sig til Hvile hos sine Fædre og blev
jordet i Samaria hos Israels Konger; og hans Søn
Jeroboam blev Konge i hans Sted. 17 Joas's Søn,
Kong Amazja af Juda, levede endnu femten Aar, efter
at Joahaz's Søn, Kong Joas af Israel, var død. 18
Hvad der ellers er at fortælle om Amazja, staar jo
optegnet i Judas Kongers Krønike. 19 Da der stiftedes
en Sammensværgelse mod ham i Jerusalem, flygtede
han til Lakisj; men der blev sendt Folk efter ham til
Lakisj, og de dræbte ham der. 20 Saa løftede man
ham op paa Heste, og han blev jordet i Jerusalem
hos sine Fædre i Davidsbyen. 21 Hele Folket i Juda
tog saa Azarja, der dengang var seksten Aar gammel,
og gjorde ham til Konge i hans Fader Amazjas Sted.
22 Det var ham, der befæstede Elat og atter forenede
det med Juda, efter at Kongen havde lagt sig til Hvile
hos sine Fædre. 23 I Joas's Søns, Kong Amazja af
Judas, femtende Regeringsaar ble Jeroboam, Joas's
Søn, Konge over Israel, og han herskede een og
fyrretyve Aar i Samaria. 24 Han gjorde, hvad der var
ondt i HERRENS Øjne, og veg ikke fra nogen af de
Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt Israel
til. 25 Han tog Israels Landomraade tilbage fra Egnen
hen imod Hamat og til Arabasøen, efter det Ord,
HERREN, Israels Gud, havde talet ved sin Tjener,
Profeten Jonas, Amittajs Søn, fra Gat-Hefer. 26 Thi
HERREN havde set Israels bitre Kvide, hvorledes
de reves bort alle som een, fordi Israel ikke havde
nogen Hjælper; 27 og HERREN havde ikke talet om,
at han vilde udslette Israels Navn under Himmelen,

derfor frelste han dem ved Jeroboam, Joas's Søn. 28
Hvad der ellers er at fortælle om Jeroboam, alt, hvad
han udførte, og hans Heltegerninger, hvorledes han
førte Krig, og hvorledes han tog Damaskus og Hamat
tilbage til Israel, staar jo optegnet i Israels Kongers
Krønike. 29 Saa lagde Jeroboam sig til Hvile hos sine
Fædre og blev jordet i Samaria hos Israels Konger;
og hans Søn Zekarja blev Konge i hans Sted.

15 I Kong Jeroboam af Israels syvogtyvende
Regeringsaar blev Azarja, Amazjas Søn, Konge
over Juda. 2 Han var seksten Aar gammel, da han
blev Konge, og han herskede to og halvtredsindstyve
Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Jekolja og var
fra Jerusalem. 3 Han gjorde, hvad der var ret i
HERRENS Øjne, ganske som hans Fader Amazja.
4 Kun forsvandt Offerhøjene ikke, men Folket blev
ved med at ofre og tænde Offerild paa Højene, 5
Men HERREN ramte Kongen, saa han blev spedalsk
til sin Dødedag; og han fik Lov at blive boende i sit
Hus, medens Kongens Søn Jotam raadede i Paladset
og dømte Folket i Landet. 6 Hvad der ellers er at
fortælle om Azarja, alt, hvad han udførte, staar jo
optegnet i Judas Kongers Krønike. 7 Saa lagde
han sig til Hvile hos sine Fædre, og man jordede
ham hos hans Fædre i Davidsbyen; og hans Søn
Jotam blev Konge i hans Sted. 8 I Kong Azarja af
Judas otte og tredivte Regeringsaar blev Zekarja,
Jeroboams Søn, Konge over Israel, og han herskede
seks Maaneder i Samaria. 9 Han gjorde, hvad der
var ondt i HERRENS Øjne, ligesom hans Fædre, og
han veg ikke fra de Synder, Jeroboam Nebats Søn,
havde forledt Israel til. 10 Men Sjallum, Jabesj's Søn,
stiftede en Sammensværgelse mod ham, huggede
ham ned og dræbte ham i Jibleam og blev Konge
i hans Sted. 11 Hvad der ellers er at fortælle om
Zekarja, staar optegnet i Israels Kongers Krønike. 12
Saaledes opfyldtes det Ord HERREN havde talet til
Jehu, da han sagde: »Dine Sønner skal sidde paa
Israels Trone indtil fjerde Led.« Saaledes gik det. 13
I Kong Uzzija af Judas ni og tredivte Regeringsaar
blev Sjallum, Jabesj's Søn, Konge, og han herskede
en Maaneds Tid i Samaria. 14 Da drog Menahem,
Gadis Søn, op fra Tirza til Samaria, og der huggede
han Sjallum, Jabesj's Søn, ned og dræbte ham og
blev Konge i hans Sted. 15 Hvad der ellers er at
fortælle om Sjallum og den Sammensværgelse, han
stiftede, staar optegnet i Israels Kongers Krønike. 16
Fra Tirza hærgede Menahem ved den Tid Tappua og
alt, hvad der var deri, og hele dets Omraade, fordi de
ikke havde aabnet Portene for ham; derfor hærgede
han det og lod Livet rive op paa alle frugtsommelige
Kvinder der. 17 I Kong Azarja af Judas ni og tredivte
Regeringsaar blev Menahem, Gadis Søn, Konge
over Israel, og han herskede ti Aar i Samaria. 18
Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og
veg ikke fra nogen af de Synder, Jeroboam, Nebats
Søn, havde forledt Israel til. I hans Dage 19 faldt
Kong Pul af Assyrien ind i Landet. Men Menahem
gav Pul 1000 Talenter Sølv, for at han skulde støtte
ham og sikre ham Magten; 20 Menahem inddrev
disse Penge hos Israel, hos alle de velhavende,
halvtredsindstyve Sekel Sølv hos hver, for at udbetale
dem til Assyrerkongen. Saa vendte Assyrerkongen
hjem og blev ikke længer der i Landet. 21 Hvad
der ellers er at fortælle om Menahem, alt, hvad han
udførte, staar jo optegnet i Israels Kongers Krønike.
22 Saa lagde Menahem sig til Hvile hos sine Fædre,
og hans Søn Pekaja blev Konge i hans Sted. 23 I Kong
Azarja af Judas halvtredsindstyvende Regeringsaar
blev Pekaja, Menahems Søn, Konge over Israel, og
han herskede to Aar i Samaria. 24 Han gjorde, hvad
der var ondt i HERRENS Øjne, og veg ikke fra de
Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt Israel
til. 25 Men hans Høvedsmand Peka, Remaljas Søn,
stiftede en Sammensværgelse mod ham, og fulgt af
halvtredsindstyve gileaditiske Mænd huggede han
ham ned i Samaria i Kongeborgen ...., og efter at
have dræbt ham blev han Konge i hans Sted. 26
Hvad der ellers er at fortælle om Pekaja, alt, hvad
han udførte, staar optegnet i Israels Kongers Krønike.
27 I Kong Azarja af Judas to og halvtredsindstyvende
Regeringsaar blev Peka, Remaljas Søn, Konge over
Israel, og han herskede tyve Aar i Samaria. 28 Han
gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og veg
ikke fra de Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde
forledt Israel til. 29 I Kong Peka af Israels Dage
kom Assyrerkongen Tiglat-Pileser og indtog Ijjon,
Abel-Bet-Ma'aka, Janoa, Kedesj, Hazor, Gilead og
Galilæa, hele Naftalis Land, og førte Indbyggerne
bort til Assyrien. 30 Men Hosea, Elas's Søn, stiftede
en Sammensværgelse mod Peka, Remaljas Søn,
huggede ham ned og dræbte ham; og han blev
Konge i hans Sted i Jotams, Uzzijas Søns, tyvende
Regeringsaar. 31 Hvad der ellers er at fortælle om
Peka, alt, hvad han udførte, staar optegnet i Israels
Kongers Krønike. 32 I Remaljas Søns, Kong Peka
af Israels, andet Regeringsaar blev Jotam, Azarjas
Søn, Konge over Juda. 33 Han var fem og tyve
Aar gammel, da han blev Konge, og han herskede
seksten Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Jerusja
og var en Datter af Zadok. 34 Han gjorde, hvad der

var ret i HERRENS Øjne, ganske som hans Fader
Uzzija. 35 Kun forsvandt Offerhøjene ikke, men Folket
blev ved med at ofre og tænde Offerild paa Højene.
Det var ham, der lod Øvreporten i HERRENS Hus
opføre. 36 Hvad der ellers er at fortælle om Jotam, alt,
hvad han udførte, staar jo optegnet i Judas Kongers
Krønike. 37 Paa den Tid begyndte HERREN at lade
Kong Rezin af Aram og Peka, Remaljas Søn, angribe
Juda. 38 Saa lagde Jotam sig til Hvile hos sine Fædre,
og han blev jordet hos sine Fædre i sin Fader Davids
By; og hans Søn Akaz blev Konge i hans Sted.

16 I Pekas, Remaljas Søns, syttende Regeringsaar
blev Akaz, Jotams Søn, Konge over Juda. 2
Akaz var tyve Aar gammel, da han blev Konge, og han
herskede seksten Aar i Jerusalem. Han gjorde ikke,
hvad der var ret i HERREN hans Guds Øjne, som
hans Fader David, 3 men vandrede i Israels Kongers
Spor. Ja, han lod endog sin Søn gaa igennem Ilden
efter de Folks vederstyggelige Skik, som HERREN
havde drevet bort foran Israeliterne. 4 Han ofrede og
tændte Offerild paa Offerhøjene og de høje Steder og
under alle grønne Træer. 5 Paa den Tid drog Kong
Rezin af Aram og Remaljas Søn, Kong Peka af Israel,
op for at angribe Jerusalem; og de indesluttede Akaz,
men var ikke stærke nok til at angribe. 6 Ved den
Lejlighed tog Edoms Konge; Elat tilbage til Edom;
og efter at han havde jaget Judæerne ud af Elat,
kom Edomiterne og bosatte sig der, og de bor der
den Dag i Dag. 7 Men Akaz sendte Sendebud til
Assyrerkongen Tiglat-Pileser og lod sige: »Jeg er
din Træl og din Søn! Kom op og frels mig fra Arams
og Israels Konger, som angriber mig!« 8 Tillige tog
Akaz det Sølv og Guld, der fandtes i HERRENS
Hus og Skat Kammeret i Kongens Palads, og sendte
det som Gave til Assyrerkongen. 9 Assyrerkongen
opfyldte hans Ønske og drog op mod Damaskus
og indtog det; Indbyggerne førte han bort til Kir, og
Rezin lod han dræbe. 10 Da Kong Akaz var draget
op til Damaskus for at mødes med Assyrerkongen
Tiglat-Pileser, saa han Alteret i Damaskus, og Kong
Akaz sendte Alterets Maal og en Tegning af det i alle
Enkeltheder til Præsten Urija. 11 Og Præsten Urija
byggede Alteret; i nøje Overensstemmelse med den
Vejledning, Kong Akaz havde sendt fra Damaskus,
udførte Præsten Urija det, før Kong Akaz kom hjem
fra Damaskus. 12 Da Kongen kom hjem fra Damaskus
og saa Alteret, traadte han hen og steg op derpaa; 13
og han ofrede sit Brændoffer og Afgrødeoffer, udgød
sit Drikoffer og sprængte Blodet af sine Takofre paa
Alteret. 14 Men Kobberalteret, der stod for HERRENS
Aasyn, fjernede han fra dets Plads foran Templet
mellem Alteret og HERRENS Hus og flyttede det
hen til Nordsiden af Alteret. 15 Derpaa bød Kong
Akaz Præsten Urija: »Paa det store Alter skal du
ofre Morgenbrændofrene og Aftenafgrødeofrene,
Kongens Brændofre og Afgrødeofre og Brændofrene
fra alt Landets Folk saavel som deres Afgrødeofre
og Drikofre og sprænge alt Blodet fra Brændofrene
og Slagtofrene derpaa. Hvad der skal gøres ved
Kobberalteret, vil jeg tænke over.« 16 Og Præsten
Urija gjorde ganske som Kong Akaz bød. 17 Fremdeles
lod Kong Akaz Mellemstykkerne bryde af Stellene og
Bækkenerne tage ned af dem; ligeledes lod han Havet
løfte ned fra Kobberokserne, som har det, og opstille
paa Stenfliser; 18 den overdækkede Sabbatsgang,
man havde bygget i Templet, og den kongelige
Indgang udenfor lod han fjerne fra HERRENS Hus
for Assyrerkongens Skyld. 19 Hvad der ellers er at
fortælle om Akaz, alt, hvad han udførte, staar jo
optegnet i Judas Kongers Krønike. 20 Saa lagde
Akaz sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet hos
sine Fædre i Davidsbyen; og hans Søn Ezekias blev
Konge i hans Sted.

17 I Kong Akaz af Judas tolvte Regeringsaar
blev Hosea, Elas Søn, Konge i Samaria over
Israel, og han herskede ni Aar. 2 Han gjorde,
hvad der var ondt i HERRENS Øjne, dog ikke som
de Konger i Israel, der var før ham. 3 Mod ham
drog Assyrerkongen Salmanassar op, og Hosea
underkastede sig og svarede ham Skat. 4 Men siden
opdagede Assyrerkongen, at Hosea var ved at stifte
en Sammensværgelse, idet han sendte Sendebud
til Kong So af Ægypten og ikke mere svarede
Assyrerkongen den aarlige Skat. Saa berøvede
Assyrerkongen ham Friheden og lod ham kaste i
Fængsel. 5 Assyrerkongen drog op og besatte hele
Landet; han rykkede frem mod Samaria og belejrede
det i tre Aar; 6 og i Hoseas niende Regeringsaar
indtog Assyrerkongen Samaria, bortførte Israel til
Assyrien og lod dem bosætte sig i Hala, ved Habor,
Gozans Flod, og i Mediens Byer. 7 Saaledes gik det,
fordi Israeliterne syndede mod HERREN deres Gud,
der havde ført dem op fra Ægypten og udfriet dem af
Ægypterkongen Faraos Haand, og fordi de frygtede
andre Guder; 8 de fulgte de Folkeslags Skikke, som
HERREN havde drevet bort foran Israeliterne, og
de Kongers Skik, som Israel havde indsat; 9 og
Israeliterne udtænkte utilbørlige Ting mod HERREN
deres Gud og byggede sig Offerhøje i alle deres Byer,
lige fra Vagttaarnene til de befæstede Byer; 10 de

rejste sig Stenstøtter og Asjerastøtter paa alle høje
Steder og under alle grønne Træer 11 og tændte
Offerild der paa alle Høje ligesom de Folkeslag,
HERREN havde ført bort foran dem, og øvede onde
Ting, saa at de krænkede HERREN; 12 de dyrkede
Afgudsbillederne, skønt HERREN havde sagt: »Det
maa I ikke gøre!« 13 Og HERREN advarede Israel og
Juda ved alle sine Profeter, alle Seerne, og sagde:
»Vend om fra eders onde Færd og hold mine Bud og
Anordninger i nøje Overensstemmelse med den Lov,
jeg paalagde eders Fædre og kundgjorde eder ved
mine Tjenere Profeterne!« 14 Men de vilde ikke høre;
de gjorde sig halsstarrige som deres Fædre, der ikke
stolede paa HERREN deres Gud; 15 de lod haant
om hans Anordninger og den Pagt, han havde sluttet
med deres Fædre, og om de Vidnesbyrd, han havde
givet dem, og de holdt sig til Tomhed, saa de blev til
Tomhed, og efterlignede Folkeslagene rundt om dem,
skønt HERREN havde paalagt dem ikke at gøre som
de; 16 de sagde sig løs fra HERREN deres Guds
Bud og lavede sig støbte Billeder, to Tyrekalve; de
lavede sig ogsaa Asjerastøtter, tilbad hele Himmelens
Hær og dyrkede Ba'al: 17 de lod deres Sønner og
Døtre gaa igennem Ilden, drev Spaadomskunster
og Sandsigeri og solgte sig til at gøre, hvad der
er ondt i HERRENS Øjne, saa de krænkede ham.
18 Derfor blev HERREN saare fortørnet paa Israel
og drev dem bort fra sit Aasyn, saa der ikke blev
andet end Judas Stamme tilbage. 19 Men heller ikke
Juda holdt HERREN deres Guds Bud, men fulgte
de Skikke, Israel havde indført. 20 Derfor forkastede
HERREN hele Israels Slægt, ydmygede dem, gav
dem til Pris for Røvere og stødte dem til sidst bort fra
sit Aasyn. 21 Thi da Israel havde revet sig løs fra
Davids Hus og gjort Jeroboam, Nebats Søn, til Konge,
drog denne Israel bort fra HERREN og forledte dem
til en stor Synd; 22 og Israeliterne vandrede i alle
de Synder, Jeroboam havde begaaet, og veg ikke
derfra, 23 saa at HERREN til sidst drev Israel bort fra
sit Aasyn, som han havde sagt ved alle sine Tjenere
Profeterne; og Israel maatte vandre bort fra sit Land
til Assyrien, hvor det er den Dag i Dag. 24 Derefter lod
Assyrerkongen Folk fra Babel, Kuta, Avva, Hamat og
Sefarvajim komme og bosætte sig i Samarias Byer i
Stedet for Israeliterne; og de tog Samaria i Besiddelse
og bosatte sig i Byerne. 25 Men den første Tid de
boede der, frygtede de ikke HERREN; derfor sendte
HERREN Løver iblandt dem, som dræbte dem. 26 Da
sendte de Assyrerkongen det Bud: »De Folk, du førte
bort fra deres Hjem og lod bosætte sig i Samarias
Byer, ved ikke, hvorledes Landets Gud skal dyrkes;
derfor har han sendt Løver imod dem, og de dræber
dem, fordi de ikke ved, hvorledes Landets Gud skal
dyrkes!« 27 Og Assyrerkongen bød: »Lad en af de
Præster, jeg førte bort derfra, drage derhen, lad ham
drage hen og bosætte sig der og lære dem, hvorledes
Landets Gud skal dyrkes!« 28 Saa kom en af de
Præster, de havde ført bort fra Samaria, og bosatte
sig i Betel, og han lærte dem, hvorledes de skulde
frygte HERREN. 29 Men hvert Folk gav sig til at lave
sig sin egen Gud og stillede ham op i Offerhusene
paa Højene, som Samaritanerne havde opført, hvert
Folk i sin By, hvor de havde bosat sig; 30 Folkene fra
Babel lavede Sukkot-Benot, Folkene fra Kuta Nergal,
Folkene fra Hamat Asjima, 31 Avvijiterne Nibhaz og
Tartak, og Sefarviterne brændte deres Børn til Ære
for Adrammelek og Anammelek, Sefarvajims Guder.
32 Men de frygtede ogsaa HERREN og indsatte Folk
at deres egen Midte til Præster ved Offerhøjene, og
disse ofrede for dem i Offerhusene paa Højene. 33
De frygte de HERREN, men dyrkede ogsaa deres
egne Guder paa de Folkeslags Vis, de var ført bort
fra. 34 Endnu den Dag i Dag følger de deres gamle
Skikke. De frygtede ikke HERREN og handlede ikke
efter de Anordninger og Lovbud, de havde faaet,
eller efter den Lov og det Bud, HERREN havde givet
Jakobs Sønner, han, hvem han gav Navnet Israel. 35
Og HERREN havde sluttet en Pagt med dem og givet
dem det Bud: »I maa ikke frygte andre Guder eller
tilbede dem, ikke dyrke dem eller ofre til dem; 36 men
HERREN, som førte eder ud af Ægypten med vældig
Kraft og udstrakt Arm, ham skal I frygte, ham skal
I tilbede, og til ham skal I ofre! 37 De Anordninger
og Lovbud, den Lov og det Bud, han har opskrevet
for eder, skal I omhyggeligt holde til alle Tider, og
I maa ikke frygte andre Guder! 38 Den Pagt, han
har sluttet med eder, maa I ikke glemme, og I maa
ikke frygte andre Guder; 39 men HERREN eders
Gud skal I frygte, saa vil han fri eder af alle eders
Fjenders Haand!« 40 Dog vilde de ikke høre, men
blev ved at handle som før. 41 Saaledes frygtede
disse Folkeslag HERREN, men dyrkede tillige deres
udskaarne Billeder; og deres Børn og Børnebørn gør
endnu den Dag i Dag som deres Fædre.

18 I Elas Søns, Kong Hosea af Israels, tredje
Regeringsaar blev Ezekias, Akaz's Søn, Konge
over Juda. 2 Han var fem og tyve Aar gammel,
da han blev Konge, og han herskede ni og tyve
Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Abi og var en
Datter af Zekarja. 3 Han gjorde, hvad der var
ret i HERRENS Øjne, ganske som hans Fader

David. 4 Han skaffede Offerhøjene bort, sønderbrød
Stenstøtterne, omhuggede Asjerastøtten og knuste
Kobberslangen, som Moses havde lavet; thi indtil
den Tid havde Israeliterne tændt Offerild for den, og
man kaldte den Nehusjtan. 5 Til HERREN, Israels
Gud, satte han sin Lid, og hverken før eller siden
fandtes hans Lige blandt alle Judas Konger. 6 Han
holdt fast ved HERREN og veg ikke fra ham, og han
overholdt de Bud, HERREN havde givet Moses. 7
Og HERREN var med ham; i alt, hvad han tog sig
for, havde han Lykken med sig. Han gjorde Oprør
mod Assyrerkongen og vilde ikke staa under ham.
8 Han slog Filisterne lige til Gaza og dets Omegn,
baade Vagttaarnene og de befæstede Byer. 9 I
Kong Ezekias's fjerde, Elas Søns, Kong Hosea af
Israels, syvende Regeringsaar, drog Assyrerkongen
Salmanassar op mod Samaria, belejrede 10 og
indtog det. Efter tre Aars Forløb, i Ezekias's sjette,
Kong Hosea af Israels niende Regeringsaar, blev
Samaria indtaget. 11 Og Assyrerkongen førte Israel
i Landflygtighed til Assyrien og lod dem bosætte
sig i Hala, ved Habor, Gozans Flod, og i Mediens
Byer, 12 til Straf for at de ikke havde adlydt HERREN
deres Guds Røst, men overtraadt hans Pagt, alt
hvad HERRENS Tjener Moses havde paabudt; de
hørte ikke derpaa og gjorde ikke derefter. 13 I Kong
Ezekias's fjortende Regeringsaar drog Assyrerkongen
Sankerib op mod alle Judas befæstede Byer og indtog
dem. 14 Da sendte Kong Ezekias af Juda Bud til
Assyrerkongen i Lakisj og lod sige: »Jeg har forbrudt
mig; drag bort fra mig igen! Hvad du paalægger mig,
vil jeg tage paa mig!« Da paalagde Assyrerkongen
Kong Ezekias af Juda at udrede 300 Talenter Sølv
og 300 Talenter Guld; 15 og Ezekias udleverede alt
det Sølv, der var i HERRENS Hus og i Skatkamrene
i Kongens Palads. 16 Ved den Lejlighed plyndrede
Ezekias Dørene i HERRENS Helligdom og Pillerne
for det Guld, han selv havde overtrukket dem med, og
udleverede det til Assyrerkongen. 17 Assyrerkongen
sendte saa Tartan, Rabsaris og Rabsjake med en
anselig Styrke fra Lakisj til Kong Ezekias i Jerusalem,
og de drog op og kom til Jerusalem og gjorde
Holdt ved Øvredammens Vandledning, ved Vejen
til Blegepladsen. 18 Da de krævede at faa Kongen
i Tale, gik Paladsøversten Eljakim, Hilkijas Søn,
Statsskriveren Sjebna og Kansleren Joa, Asafs Søn,
ud til dem. 19 Rabsjake sagde til dem: »Sig til Ezekias:
Saaledes siger Storkongen, Assyrerkongen: Hvad
er det for en Fortrøstning, du hengiver dig til? 20
Du mener vel, at et blot og bart Ord er det samme
som Plan og Styrke i Krig? Og til hvem sætter du
egentlig din Lid, siden du gør Oprør imod mig? 21
Se nu, du sætter din Lid til Ægypten, denne brudte
Rørkæp, som river Saar i Haanden paa den, der
støtter sig til den! Thi saaledes gaar det alle dem,
der sætter deres Lid til Farao, Ægyptens Konge. 22
Men vil I sige til mig: Det er HERREN vor Gud, vi
sætter vor Lid til! er det saa ikke ham, hvis Offerhøje
og Altre Ezekias skaffede bort, da han sagde til Juda
og Jerusalem: Foran dette Alter, i Jerusalem skal I
tilbede! 23 Og nu, indgaa et Væddemaal med min
Herre, Assyrerkongen: Jeg giver dig to Gange tusind
Heste, hvis du kan stille Ryttere til dem! 24 Hvorledes
vil du afslaa et Angreb af en eneste Statholder, en af
min Herres ringeste Tjenere? Og du sætter din Lid til
Ægypten, til Vogne og Heste? 25 Mon det desuden
er uden HERRENS Vilje, at jeg er draget op mod
dette Sted for at ødelægge det? Det var HERREN
selv, der sagde til mig: Drag op mod dette Land og
ødelæg det!« 26 Men Eljakim, Hilkijas Søn, Sjebna
og Joa sagde til Rabsjake: »Tal dog Aramaisk til dine
Trælle, det forstaar vi godt; tal ikke Judæisk til os,
medens Folkene paa Muren hører paa det!« 27 Men
Rabsjake svarede dem: »Er det til din Herre og dig,
min Herre har sendt mig med disse Ord? Er det ikke
til de Mænd, der sidder paa Muren hos eder og æder
deres eget Skarn og drikker deres eget Vand!« 28
Og Rabsjake traadte hen og raabte med høj Røst
paa Judæisk: »Hør Storkongens, Assyrerkongens,
Ord! 29 Saaledes siger Kongen: Lad ikke Ezekias
vildlede eder, thi han er ikke i Stand til at frelse eder
af min Haand! 30 Og lad ikke Ezekias forlede eder
til at sætte eders Lid til HERREN, naar han siger:
HERREN skal sikkert frelse os, og denne By skal
ikke overgives i Assyrerkongens Haand! 31 Hør ikke
paa Ezekias; thi saaledes siger Assyrerkongen: Vil I
slutte Fred med mig og overgive eder til mig, saa skal
enhver af eder spise af sin Vinstok og sit Figentræ og
drikke af sin Brønd, 32 indtil jeg kommer og tager eder
med til et Land, der ligner eders, et Land med Korn
og Most, et Land med Brød og Vingaarde, et Land
med Oliventræer og Honning; saa skal I leve og ikke
dø. Hør derfor ikke paa Ezekias, naar han vil forføre
eder og siger: HERREN vil frelse os! 33 Mon nogen
af Folkeslagenes Guder har kunnet frelse sit Land
af Assyrerkongens Haand? 34 Hvor er Hamats og
Arpads Guder, hvor er Sefarvajims, Henas og Ivvas
Guder? Hvor er Landet Samarias Guder? Mon de
frelste Samaria af min Haand? 35 Hvor er der blandt
alle Landes Guder nogen, der har frelst sit Land af
min Haand? Mon da HERREN skulde kunne frelse
Jerusalem?« 36 Men de tav og svarede ham ikke

et Ord, thi Kongens Bud lød paa, at de ikke maatte
svare ham. 37 Derpaa gik Paladsøversten Eljakim,
Hilkijas Søn, Statsskriveren Sjebna og Kansleren Joa
Asafs Søn, med sønderrevne Klæder til Ezekias og
meddelte ham, hvad Rabsjake havde sagt.

19 Da Kong Ezekias hørte det, sønderrev han sine
Klæder, hyllede sig i Sæk og gik ind i HERRENS
Hus. 2 Og han sendte Paladsøversten Eljakim og
Statsskriveren Sjebna og Præsternes Ældste, hyllet i
Sæk, til Profeten Esajas, Amoz's Søn, 3 for at sig til
ham: »Ezekias lader sige: En Nødens, Tugtelsens
og Forsmædelsens Dag er denne Dag, thi Barnet er
ved at fødes, men der er ikke Kraft til at bringe det til
Verden! 4 Dog vil HERREN din Gud maaske høre
alt, hvad Rabsjake har sagt, han, som er sendt af
sin Herre, Assyrerkongen, for at haane den levende
Gud, og maaske vil han straffe ham for de Ord, som
HERREN din Gud har hørt — gaa derfor i Forbøn for
den Rest, der endnu er tilbage!« 5 Da Kong Ezekias's
Folk kom til Esajas, 6 sagde han til dem: »Saaledes
skal I svare eders Herre: Saa siger HERREN: Frygt
ikke for de Ord, du har hørt, som Assyrerkongens
Trælle har haanet mig med! 7 Se, jeg vil indgive
ham en Aand, og han skal faa en Tidende at høre,
saa han vender tilbage til sit Land, og i hans eget
Land vil jeg fælde ham med Sværdet!« 8 Rabsjake
vendte saa tilbage og traf Assyrerkongen i Færd
med at belejre Libna; thi han havde hørt, at Kongen
var brudt op fra Lakisj. 9 Saa fik han Underretning
om, at Kong Tirhaka af Ætiopien var rykket ud for
at angribe ham, og han sendte atter Sendebud til
Ezekias og sagde: 10 »Saaledes skal I sige til Kong
Ezekias af Juda: Lad ikke din Gud, som du slaar din
Lid til, vildlede dig med at sige, at Jerusalem ikke
skal gives i Assyrerkongens Haand! 11 Du har jo
dog hørt, hvad Assyrerkongerne har gjort ved alle
Lande, hvorledes de har lagt Band paa dem — og
du skulde kunne undslippe! 12 De Folk, mine Fædre
tilintetgjorde, Gozan, Haran, Rezef og Folkene fra
Eden i Telassar, har deres Guder kunnet frelse dem?
13 Hvor er Kongen af Hamat, Kongen af Arpad eller
Kongen af La'ir, Sefarvajim, Hena og Ivva?« 14 Da
Ezekias havde modtaget Brevet af Sendebudenes
Haand og læst det, gik han op i HERRENS Hus og
bredte det ud for HERRENS Aasyn. 15 Derpaa bad
Ezekias den Bøn for HERRENS Aasyn: »HERRE,
Israels Gud, du, som troner over Keruberne, du alene
er Gud over alle Jordens Riger; du har gjort Himmelen
og Jorden! 16 Bøj nu dit Øre, HERRE, og lyt, aabn
dine Øjne, HERRE, og se! Læg Mærke til de Ord,
Sankerib har sendt hid for at spotte den levende
Gud! 17 Det er sandt, HERRE, at Assyrerkongerne
har tilintetgjort de Folk og deres Lande 18 og kastet
deres Guder i Ilden; men de er ikke Guder, kun
Menneskehænders Værk af Træ eller Sten, derfor
kunde de ødelægge dem. 19 Men frels os nu, HERRE
vor Gud, af hans Haand, saa alle Jordens Riger
kan kende, at du, HERRE, alene er Gud!« 20 Saa
sendte Esajas, Amoz's Søn, Bud til Ezekias og lod
sige: »Saa siger HERREN, Israels Gud: Din Bøn
angaaende Assyrerkongen Sankerib har jeg hørt!«
21 Saaledes lyder det Ord, HERREN talede imod
ham: Hun haaner, hun spotter dig, Jomfruen, Zions
Datter, Jerusalems Datter ryster paa Hovedet ad
dig! 22 Hvem har du haanet og smædet, mod hvem
har du løftet din Røst? Mod Israels Hellige løfted i
Hovmod du Blikket! 23 Ved dine Sendebud haaned du
HERREN og sagde: »Med mine talløse Vogne besteg
jeg Bjergenes Højder, Libanons afsides Egne; jeg
fælded dets Cedres Højskov, dets ædle Cypresser,
trængte frem til dets øverste Raststed, dets Havers
Skove. 24 Fremmed Vand grov jeg ud, og jeg drak
det, tørskoet skred jeg over Ægyptens Strømme!«
25 Har du ej hørt det? For længst kom det op i min
Tanke, jeg lagde det fordum til Rette, nu lod jeg det
ske, og du gjorde murstærke Byer til øde Stenhobe,
26 mens Folkene grebes i Afmagt af Skræk og Skam,
blev som Græsset paa Marken, det spirende Grønne,
som Græs paa Tage, som Mark for Østenvinden.
Jeg ser, naar du rejser 27 og sætter dig, ved, naar
du gaar og kommer. 28 Fordi du raser imod mig,
din Trods er mig kommet for Øre, lægger jeg Ring i
din Næse og Bidsel i Munden og fører dig bort ad
Vejen, du kom! 29 Og dette skal være dig Tegnet:
I Aar skal man spise, hvad der saaed sig selv, og
Aaret derpaa, hvad der skyder af Rode, tredje Aar
skal man saa og høste, plante Vin og nyde dens
Frugt. 30 Den bjærgede Rest af Judas Hus slaar
atter Rødder forneden og bærer sin Frugt foroven;
thi fra Jerusalem udgaar en Rest, en Levning fra
Zions Bjerg. 31 HERRENS Nidkærhed virker dette.
32 Derfor, saa siger HERREN om Assyrerkongen: I
Byen her skal han ej komme ind, ej sende en Pil
herind, ej nærme sig den med Skjolde eller opkaste
Vold imod dem; 33 ad Vejen, han kom, skal han gaa
igen, i Byen her skal han ej komme ind saa lyder det
fra HERREN. 34 Jeg værner og frelser denne By for
min og min Tjener Davids Skyld! 35 Samme Nat gik
HERRENS Engel ud og ihjelslog i Assyrernes Lejr
185 000 Mand; og se, næste Morgen tidlig laa de alle
døde. 36 Da brød Assyrerkongen Sankerib op, vendte

hjem og blev siden i Nineve. 37 Men da han engang
tilbad i sin Gud Nisroks Hus, slog Adrammelek og
Sar'ezer ham ihjel med deres Sværd, hvorefter de
flygtede til Ararats Land; og hans Søn Asarhaddon
blev Konge i hans Sted.

20 Ved den Tid blev Ezekias dødssyg. Da kom
Profeten Esajas, Amoz's Søn, til ham og sagde:
»Saa siger HERREN: Beskik dit Hus, thi du skal
dø og ikke leve!« 2 Da vendte han Ansigtet om
mod Væggen og bad saaledes til HERREN: 3 »Ak,
HERRE, kom dog i Hu, hvorledes jeg har vandret for
dit Aasyn i Oprigtighed og med helt Hjerte og gjort,
hvad der er godt i dine Øjne!« Og Ezekias græd højt.
4 Men Esajas var endnu ikke ude af den mellemste
Forgaard, før HERRENS Ord kom til ham saaledes: 5
»Vend tilbage og sig til Ezekias, mit Folks Fyrste: Saa
siger HERREN, din Fader Davids Gud: Jeg har hørt
din Bøn, jeg har set dine Taarer! Se, jeg vil helbrede
dig; i Overmorgen kan du gaa op i HERRENS Hus; 6
og jeg vil lægge femten Aar til dit Liv og udfri dig og
denne By af Assyrerkongens Haand og værne om
denne By for min og min Tjener Davids Skyld!« 7
Derpaa sagde Esajas: »Kom med et Figenplaster!«
Og da de kom med Plasteret og lagde det paa det
syge Sted, blev han rask. 8 Men Ezekias sagde til
Esajas: »Hvad er Tegnet paa, at HERREN vil helbrede
mig, saa jeg i Overmorgen kan gaa op i HERRENS
Hus?« 9 Da svarede Esajas: »Dette skal være dig
Tegnet fra HERREN paa, at HERREN vil udføre, hvad
han har sagt: Skal Skyggen gaa ti Streger frem eller ti
Streger tilbage?« 10 Ezekias sagde: »Skyggen kan
let strække sig ti Streger frem — nej, lad den gaa
ti Streger tilbage!« 11 Da raabte Profeten Esajas til
HERREN; og han lod Skyggen paa Akaz's Solur gaa
ti Streger tilbage. 12 Ved den Tid sendte Bal'adans
Søn, Kong Merodak-Bal'adan af Babel, Brev og Gave
til Ezekias, da han hørte, at Ezekias havde været
syg. 13 Og Ezekias glædede sig over deres Komme
og viste dem hele Huset, hvor han havde sine Skatte,
Sølvet og Guldet, Røgelsestofferne, den fine Olie,
hele sit Vaabenoplag og alt, hvad der var i hans
Skatkamre; der var ikke den Ting i hans Hus og
hele hans Rige, som Ezekias ikke viste dem. 14
Da kom Profeten Esajas til Kong Ezekias og sagde
til ham: »Hvad sagde disse Mænd, og hvorfra kom
de til dig?« Ezekias svarede: »De kom fra et fjernt
Land, fra Babel!« 15 Da spurgte han: »Hvad fik de
at se i dit Hus?« Ezekias svarede: »Alt, hvad der
er i mit Hus, saa de; der er ikke den Ting i mine
Skatkamre, jeg ikke viste dem!« 16 Da sagde Esajas
til Ezekias: »Hør HERRENS Ord! 17 Se, Dage skal
komme, da alt, hvad der er i dit Hus, og hvad dine
Fædre har samlet indtil denne Dag, skal bringes til
Babel og intet lades tilbage, siger HERREN! 18 Og
af dine Sønner, der nedstammer fra dig, og som du
avler, skal nogle tages og gøres til Hofmænd i Babels
Konges Palads!« 19 Men Ezekias sagde til Esajas:
»Det Ord fra HERREN, du har kundgjort, er godt!« Thi
han tænkte: »Saa bliver der da Fred og Tryghed, saa
længe jeg lever!« 20 Hvad der ellers er at fortælle om
Ezekias og hans Heltegerninger, og hvorledes han
anlagde Vanddammen og Vandledningen og ledede
Vandet ind i Byen, staar jo optegnet i Judas Kongers
Krønike. 21 Saa lagde Ezekias sig til Hvile hos sine
Fædre; og hans Søn Manasse blev Konge i hans
Sted.

21 Manasse var tolv Aar gammel, da han
blev Konge, og han herskede fem og
halvtredsindstyve Aar i Jerusalem. Hans Moder
hed Hefziba. 2 Han gjorde, hvad der var ondt
i HERRENS Øjne, og efterlignede de Folkeslags
Vederstyggeligheder, som HERREN havde drevet
bort foran Israeliterne. 3 Han byggede atter de
Offerhøje, som hans Fader Ezekias havde ødelagt,
rejste Altre for Ba'al, lavede en Asjerastøtte, ligesom
Kong Akab af Israel havde gjort, og tilbad og dyrkede
hele Himmelens Hær. 4 Og han byggede Altre i
HERRENS Hus, om hvilket HERREN havde sagt:
»I Jerusalem vil jeg stedfæste mit Navn.« 5 Og
han byggede Altre for hele Himmelens Hær i begge
HERRENS Hus's Forgaarde. 6 Han lod sin Søn
gaa igennem Ilden, drev Trolddom og tog Varsler
og ansatte Dødemanere og Sandsigere; han gjorde
meget, som var ondt i HERRENS Øjne, og krænkede
ham. 7 Den Asjerastøtte, han lod lave, opstillede han
i det Hus, om hvilket HERREN havde sagt til David
og hans Søn Salomo: »I dette Hus og i Jerusalem,
som jeg har udvalgt af alle Israels Stammer, vil jeg
stedfæste mit Navn til evig Tid; 8 og jeg vil ikke mere
lade Israel vandre bort fra det Land, jeg gav deres
Fædre, dog kun paa det Vilkaar, at de omhyggeligt
overholder alt, hvad jeg har paalagt dem, hele den
Lov, min Tjener Moses gav dem.« 9 Men de vilde ikke
høre, og Manasse forførte dem til at handle værre
end de Folkeslag, HERREN havde udryddet foran
Israeliterne. 10 Da talede HERREN ved sine Tjenere
Profeterne saaledes: 11 »Efterdi Kong Manasse af
Juda har øvet disse Vederstyggeligheder, ja øvet
Ting, som er værre end alt, hvad Amoriterne, der var
før ham, øvede, og tillige ved sine Afgudsbilleder har

forledt Juda til Synd, 12 derfor, saa siger HERREN,
Israels Gud: Se, jeg bringer Ulykke over Jerusalem
og Juda, saa det skal ringe for Ørene paa enhver, der
hører derom! 13 Jeg vil trække samme Maalesnor
over Jerusalem som over Samaria og bruge samme
Lod som ved Akabs Hus; jeg vil afviske Jerusalem,
som man afvisker et Fad og vender det om; 14 jeg
forstøder, hvad der er tilbage af min Ejendom, og
giver dem i deres Fjenders Haand, og de skal blive til
Rov og Bytte for alle deres Fjender, 15 fordi de gjorde,
hvad der var ondt i mine Øjne, og krænkede mig, lige
fra den Dag deres Fædre drog ud af Ægypten og
indtil i Dag!« 16 Desuden udgød Manasse uskyldigt
Blod i store Maader, saa han fyldte Jerusalem dermed
til Randen, for ikke at tale om den Synd; han begik
ved at forlede Juda til Synd, saa de gjorde, hvad der
var ondt i HERRENS Øjne. 17 Hvad der ellers er at
fortælle om Manasse, alt, hvad han udførte, og den
Synd, han begik, staar jo optegnet i Judas Kongers
Krønike. 18 Saa lagde Manasse sig til Hvile hos sine
Fædre og blev jordet i Haven ved sit Hus, i Uzzas
Have; og hans Søn Amon blev Konge i hans Sted.
19 Amon var to og tyve Aar gammel, da han blev
Konge, og han herskede to Aar i Jerusalem. Hans
Moder hed Mesjullemet og var en Datter af Haruz fra
Jotba. 20 Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS
Øjne, ligesom hans Fader Manasse; 21 han vandrede
nøje i sin Faders Spor og dyrkede Afgudsbillederne,
som hans Fader havde dyrket, og tilbad dem; 22 han
forlod HERREN, sine Fædres Gud, og vandrede ikke
paa HERRENS Vej. 23 Amons Folk sammensvor
sig imod ham og dræbte Kongen i hans Hus; 24
men Folket fra Landet dræbte alle dem, der havde
sammensvoret sig imod Kong Amon, og gjorde hans
Søn Josias til Konge i hans Sted. 25 Hvad der ellers
er at fortælle om Amon, og hvad han udførte, staar jo
optegnet i Judas Kongers Krønike. 26 Man jordede
ham i hans Faders Grav i Uzzas Have; og hans Søn
Josias blev Konge i hans Sted.

22 Josias var otte Aar gammel, da han blev Konge,
og han herskede een og tredive Aar i Jerusalem.
Hans Moder hed Jedida og var en Datter af Adaja fra
Bozkat. 2 Han gjorde, hvad der var ret i HERRENS
Øjne, og vandrede nøje i sin Fader Davids Spor uden
at vige til højre eller venstre. 3 I Kong Josias's attende
Regeringsaar sendte Kongen Statsskriveren Sjafan,
en Søn af Mesjullams Søn Azalja, til HERRENS Hus
og sagde: 4 »Gaa op til Yppersteepræsten Hilkija og
lad ham tage de Penge frem, der er indkommet i
HERRENS Hus, og som Dørvogterne har samlet ind
hos Folket, 5 for at man kan give Pengene til dem, der
staar for Arbejdet, dem, der har Tilsyn med HERRENS
Hus; de skal saa give dem til Arbejderne i HERRENS
Hus til Istandsættelse af de brøstfældige Steder
paa Templet, 6 til Tømrerne, Bygningsmændene og
Murerne, og til Indkøb af Træ og tilhugne Sten til
Templets Istandsættelse. 7 Dog skal der ikke holdes
Regnskab med dem over de Penge, der overlades
dem, men de skal handle paa Tro og Love.« 8
Da sagde Yppersteepræsten Hilkija til Statsskriveren
Sjafan: »Jeg har fundet Lovbogen i HERRENS Hus!«
Og Hilkija gav Sjafan Bogen, og han læste den. 9
Derpaa begav Statsskriveren Sjafan sig til Kongen og
aflagde Beretning for ham og sagde: »Dine Trælle
har taget de Penge frem, der fandtes i Templet,
og givet dem til dem, der staar for Arbejdet, dem,
der har Tilsyn med HERRENS Hus.« 10 Derpaa
gav Statsskriveren Sjafan Kongen den Meddelelse:
»Præsten Hilkija gav mig en Bog!« Og Sjafan læste
den for Kongen. 11 Men da Kongen hørte, hvad der
stod i Lovbogen, sønderrev han sine Klæder; 12 og
Kongen bød Præsten Hilkija, Ahikam, Sjafans Søn,
Akbor, Mikas Søn, Statsskriveren Sjafan og Kongens
Tjener Asaja: 13 »Gaa hen og raadspørg paa mine og
Folkets og hele Judas Vegne HERREN om Indholdet
af denne Bog, der er fundet; thi stor er Vreden, der er
blusset op hos HERREN imod os, fordi vore Fædre
ikke har adlydt Ordene i denne Bog og ikke har
handlet nøje efter, hvad der staar skrevet deri.« 14
Præsten Hilkija, Ahikam, Akbor, Sjafan og Asaja gik
da hen og talte med Profetinden Hulda, som var gift
med Sjallum, Opsynsmanden over Tøjet, en Søn af
Harhas's Søn Tikva, og som boede i Jerusalem i
den nye Bydel. 15 Hun sagde til dem: »Saa siger
HERREN, Israels Gud: Sig til den Mand, der sendte
eder til mig: 16 Saa siger HERREN: Se, jeg vil bringe
Ulykke over dette Sted og dets Indbyggere, alt, hvad
der staar i den Bog, Judas Konge har læst, 17 til
Straf for at de har forladt mig og tændt Offerild for
andre Guder, saa at de krænkede mig med alt deres
Hænders Værk, og min Vrede vil blusse op mod dette
Sted uden at slukkes! 18 Men til Judas Konge, der
sendte eder for at raadspørge HERREN, skal I sige
saaledes: Saa siger HERREN, Israels Gud: De Ord,
du har hørt, staar fast; 19 men efterdi dit Hjerte bøjede
sig og du ydmygede dig for HERREN, da du hørte,
hvad jeg har talet mod dette Sted og dets Indbyggere,
at de skal blive til Rædsel og Forbandelse, og efterdi
du sønderrev dine Klæder og græd for mit Aasyn,
saa har ogsaa jeg hørt dig, lyder det fra HERREN! 20
Og jeg vil lade dig samles til dine Fædre, og du skal

samles til dem i Fred i din Grav, uden at dine Øjne
faar al den Ulykke at se, som jeg vil bringe over dette
Sted.« Det Svar bragte de Kongen.

23 Da sendte Kongen Bud og lod alle Judas og
Jerusalems Ældste kalde sammen hos sig. **2**
Derpaa gik Kongen op i HERRENS Hus, fulgt af
alle Judas Mænd og alle Jerusalems Indbyggere,
Præsterne, Profeterne og hele Folket, smaa og store,
og han forelæste dem alt, hvad der stod i Pagtsbogen,
som var fundet i HERRENS Hus. **3** Saa tog Kongen
Plads ved Søjlen og sluttede Pagt for HERRENS
Aasyn om, at de skulde holde sig til HERREN og
holde hans Bud, Vidnesbyrd og Anordninger af hele
deres Hjerte og hele deres Sjæl, for at han kunde
opfylde denne Pagts Ord, saaledes som de var
skrevet i denne Bog. Og alt Folket indgik Pagten.
4 Derpaa bød Kongen Yppersteepræsten Hilkija og
Andenpræsten og Dørvogterne at bringe alle de Ting,
der var lavet til Ba'al, Asjera og hele Himmelens
Hær, ud af HERRENS Helligdom, og han lod dem
opbrænde uden for Jerusalem paa Markerne ved
Kedron, og Asken lod han bringe til Betel. **5** Og han
afsatte Afgudspræsterne, som Judas Konger havde
indsat, og som havde tændt Offerild paa Højene i
Judas Byer og Jerusalems Omegn, ligeledes dem,
som havde tændt Offerild for Ba'al og for Solen,
Maanen, Stjernebillederne og hele Himmelens Hær.
6 Og han lod Asjerastøtten bringe fra HERRENS Hus
uden for Jerusalem til Kedrons Dal og opbrænde
der, og han lod den knuse til Støv og Støvet kaste
hen, hvor Smaafolk havde deres Grave. **7** Han lod
Mandsskøgernes Kamre i HERRENS Hus rive ned,
dem i hvilke Kvinderne vævede Kjortler til Asjera.
8 Han lod alle Præsterne hente fra Judas Byer og
vanhelligede Offerhøjene, hvor Præsterne havde
tændt Offerild, fra Geba til Be'ersjeba. Og han lod
Portofferhøjen rive ned, som var ved Indgangen til
Byøversten Jehosjuas Port til venstre, naar man gaar
ind ad Byporten. **9** Dog fik Præsterne ved Højene
ikke Adgang til HERRENS Alter i Jerusalem, men de
maatte spise usyret Brød blandt deres Brødre. **10**
Han vanhelligede Ildstedet i Hinnoms Søns Dal, saa
at ingen mere kunde lade sin Søn eller Datter gaa
igennem Ilden for Molok. **11** Han fjernede de Heste,
Judas Konger havde opstillet for Solen ved Indgangen
til HERRENS Hus hen imod Hofmanden Netan-
Meleks Kammer i Parvarim, og Solens Vogne lod
han opbrænde. **12** Altrene, som Judas Konger havde
rejst paa Taget (Akaz's Tagbygning), og Altrene,
som Manasse havde rejst i begge Forgaardene til
HERRENS Hus, lod Kongen nedbryde og knuse
paa Stedet, og Støvet lod han kaste hen i Kedrons
Dal. **13** Og Offerhøjene østen for Jerusalem paa
Sydsiden af Fordærvelsens Bjerg, som Kong Salomo
af Israel havde bygget for Astarte; Zidoniernes
væmmelige Gud, Kemosj, Moabiternes væmmelige
Gud, og Milkom, Ammoniternes vederstyggelige Gud,
vanhelligede Kongen. **14** Han lod Stenstøtterne
nedbryde og Asjerastøtterne omhugge og Pladsen
fylde med Menneskeknogler. **15** Ogsaa Alteret i Betel,
den Offerhøj, som Jeroboam, Nebats Søn, havde
rejst, han, der forledte Israel til Synd, ogsaa det Alter
tillige med Offerhøjen lod han nedbryde; Stenene
lod han nedrive og knuse til Støv, og Asjerastøtten
lod han opbrænde. **16** Da Josias vendte sig om og
fik Øje paa Gravene paa Bjerget, sendte han Folk
hen og lod dem tage Benene ud af Gravene og
opbrænde dem paa Alteret for at vanhellige det efter
HERRENS Ord, som den Guds Mand udraabte, da
han kundgjorde disse Ting, **17** Saa sagde han: »Hvad
er det for et Gravmæle, jeg ser der?« Byens Folk
svarede ham: »Det er den Guds Mands Grav, der
kom fra Juda og kundgjorde det, du nu har gjort med
Alteret i Betel.« **18** Da sagde han: »Lad ham ligge i
Ro, ingen maa flytte hans Ben!« Saa lod de baade
hans og Profeten fra Samarias Ben i fred. **19** Ogsaa
alle Offerhusene paa Højene i Samarias Byer, som
Israels Konger havde opført for at krænke HERREN,
lod Josias fjerne, og han handlede med dem ganske
som han havde gjort i Betel; **20** og han lod alle
Højenes Præster, som var der ved Altrene, dræbe,
og han opbrændte Menneskeknogler paa Altrene.
Saa vendte han tilbage til Jerusalem. **21** Derefter
gav Kongen alt Folket den Befaling: »Hold Paaske
for HERREN eders Gud, som der er foreskrevet
her i Pagtsbogen!« **22** Thi slig en Paaske var ikke
nogen Sinde blevet holdt i Israels og Judas Kongers
Tid, ikke siden Dommerne dømte Israel; **23** men
først i Kong Josias's attende Regeringsaar blev en
saadan Paaske fejret for HERREN i Jerusalem. **24**
Ogsaa Dødemanerne og Sandsigerne, Husguderne,
Afgudsbillederne og alle de væmmelige Guder, der
var at se i Judas Land og Jerusalem, udryddede
Josias for at opfylde Lovens Ord, der stod skrevet i
den Bog, Præsten Hilkija havde fundet i HERRENS
Hus. **25** Der havde ikke før været nogen Konge, der
som han af hele sit Hjerte og hele sin Sjæl og al sin
Kraft omvendte sig til HERREN og fulgte hele Mose
Lov; og heller ikke efter ham opstod hans Lige. **26**
Alligevel lagde HERRENS mægtige Vredesglød sig
ikke, thi hans Vrede var blusset op mod Juda over alle

de Krænkelser, Manasse havde tilføjet ham. 27 Og
HERREN sagde: »Ogsaa Juda vil jeg fjerne fra mit
Aasyn, ligesom jeg fjernede Israel, og jeg vil forkaste
Jerusalem, denne min udvalgte By, og det Hus, om
hvilket jeg har sagt: Mit Navn skal være der!« 28
Hvad der ellers er at fortælle om Josias, alt, hvad han
udførte, staar jo optegnet i Judas Kongers Krønike.
29 I hans Dage drog Ægypterkongen Farao Neko op
til Eufratfloden imod Assyrerkongen. Kong Josias
rykkede imod ham, men Neko fældede ham ved
Megiddo, straks han saa ham. 30 Og hans Folk førte
ham død bort fra Megiddo, bragte ham til Jerusalem
og jordede ham i hans Grav. Men Folket fra Landet
tog Joahaz, Josias's Søn, og salvede og hyldede
ham til Konge i hans Faders Sted. 31 Joahaz var tre
og tyve Aar gammel, da han blev Konge, og han
herskede tre Maaneder i Jerusalem. Hans Moder hed
Hamutal og var en Datter af Jirmeja fra Libna. 32
Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne,
ganske som hans Fædre. 33 Men Farao Neko lod
ham fængsle i Ribla i Hamats Land og gjorde dermed
Ende paa hans Herredømme i Jerusalem og lagde
en Skat af hundrede Talenter Sølv og ti Talenter Guld
paa Landet. 34 Derpaa gjorde Farao Neko Eljakim,
Josias's Søn, til Konge i hans Fader Josias's Sted, og
han ændrede hans Navn til Jojakim; Joahaz derimod
tog han med til Ægypten, og der døde han. 35 Sølvet
og Guldet udredede Jojakim til Farao; men for at
kunne udrede Pengene efter Faraos Befaling satte
han Landet i Skat; efter som hver især var sat i
Skat, inddrev han Sølvet og Guldet for at give Farao
Neko det. 36 Jojakim var fem og tyve Aar gammel,
da han blev Konge, og han herskede elleve Aar i
Jerusalem. Hans Moder hed Zebida og var en Datter
af Pedaja fra Ruma. 37 Han gjorde, hvad der var ondt
i HERRENS Øjne, ganske som hans Fædre.

24 I hans Dage drog Kong Nebukadnezar af Babel
op, og Jojakim underkastede sig ham; men
efter tre Aars Forløb faldt han fra ham igen. 2 Da
sendte HERREN kaldæiske, aramaiske, moabitiske
og ammonitiske Strejfskarer imod ham; dem sendte
han ind i Juda for at ødelægge det efter det Ord,
HERREN havde talet ved sine Tjenere Profeterne.
3 Det skyldtes ene og alene HERRENS Vrede, at
Juda blev drevet bort fra HERRENS Aasyn; det var
for Manasses Synders Skyld, for alt det, han havde
gjort, 4 ogsaa for det uskyldige Blods Skyld, som
han havde udgydt saa meget af, at han havde fyldt
Jerusalem dermed; det vilde HERREN ikke tilgive.
5 Hvad der ellers er at fortælle om Jojakim, alt,
hvad han udførte, staar jo optegnet i Judas Kongers
Krønike. 6 Saa lagde Jojakim sig til Hvile hos sine
Fædre; og hans Søn Jojakin blev Konge i hans Sted.
7 Men Ægypterkongen drog ikke mere ud af sit Land,
thi Babels Konge havde taget alt, hvad der tilhørte
Ægypterkongen fra Ægyptens Bæk til Eufratfloden. 8
Jojakin var atten Aar gammel, da han blev Konge,
og han herskede tre Maaneder i Jerusalem. Hans
Moder hed Nehusjta og var en Datter af Elnatan
fra Jerusalem. 9 Han gjorde, hvad der var ondt i
HERRENS Øjne, ganske som hans Fader. 10 Paa
den Tid drog Kong Nebukadnezar af Babels Folk
op mod Jerusalem, og Byen blev belejret. 11 Kong
Nebukadnezar af Babel kom til Jerusalem, medens
hans Folk belejrede det. 12 Da overgav Kong Jojakin
af Juda sig med sin Moder, sine Tjenere, Øverster
og Hoffolk til Babels Konge, og han tog imod ham;
det var i Kongen af Babels ottende Regeringsaar. 13
Og som HERREN havde forudsagt, førte han alle
Skattene i HERRENS Hus og Kongens Palads bort
og brød Guldet af alle de Ting, Kong Salomo af
Israel havde ladet lave i HERRENS Helligdom. 14
Og han førte hele Jerusalem, alle Øversterne og de
velhavende, 10 000 i Tal, bort som Fanger, ligeledes
Grovsmede og Laasesmede, saa der ikke blev andre
tilbage end de fattigste af Folket fra Landet. 15
Saa førte han Jojakin som Fange til Babel, ogsaa
Kongens Moder og Hustruer, hans Hoffolk og alle
de højtstaaende i Landet førte han som Fanger fra
Jerusalem til Babel; 16 fremdeles alle de velhavende,
7000 i Tal, Grovsmedene og Laasesmedene, 1000 i
Tal, alle øvede Krigere — dem førte Babels Konge
som Fanger til Babel. 17 Men i Jojakins Sted gjorde
Babels Konge hans Farbroder Mattanja til Konge, og
han ændrede hans Navn til Zedekias. 18 Zedekias
var een og tyve Aar gammel, da han blev Konge, og
han herskede elleve Aar i Jerusalem. Hans Moder
hed Hamital og var en Datter af Jirmeja fra Libna.
19 Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne,
ganske som Jojakim. 20 Thi for HERRENS Vredes
Skyld timedes dette Jerusalem og Juda, og til sidst
stødte han dem bort fra sit Aasyn. Og Zedekias faldt
fra Babels Konge.

25 I hans niende Regeringsaar paa den tiende Dag
i den tiende Maaned drog Kong Nebukadnezar
af Babel da med hele sin Hær mod Jerusalem og
belejrede det, og de byggede Belejringstaarne imod
det rundt omkring; 2 og Belejringen varede til Kong
Zedekias's ellevte Regeringsaar. 3 Paa den niende
Dag i den fjerde Maaned blev Hungersnøden haard

i Byen, og Folket fra Landet havde ikke Brød. 4
Da blev Byens Mur gennembrudt. Kongen og alle
Krigsfolkene flygtede om Natten gennem Porten
mellem de to Mure ved Kongens Have, medens
Kaldæerne holdt Byen omringet, og han tog Vejen
ad Arabalavningen til. 5 Men Kaldæernes Hær satte
efter Kongen og indhentede ham paa Jerikosletten,
efter at hele hans Hær var blevet splittet til alle Sider.
6 Saa greb de Kongen og bragte ham op til Ribla til
Babels Konge, der fældede Dommen over ham. 7
Hans Sønner lod han henrette i hans Paasyn, og
paa Zedekias selv lod han Øjnene stikke ud; derpaa
lod han ham lægge i Kobberlænker, og saaledes
førte de ham til Babel. 8 Paa den syvende Dag i den
femte Maaned, det var Babels Konge Nebukadnezars
nittende Regeringsaar, kom Nebuzar'adan, Øversten
for Livvagten, Babels Konges Tjener, til Jerusalem. 9
Han satte Ild paa HERRENS Hus og Kongens Palads
og alle Husene i Jerusalem; paa alle Stormændenes
Huse satte han Ild; 10 og Murene om Jerusalem
nedbrød alle Kaldæernes Folk, som Øversten for
Livvagten havde med sig. 11 De sidste Folk, som var
tilbage i Byen, og Overløberne, der var gaaet over
til Babels Konge, og de sidste Haandværkere førte
Nebuzar'adan, Øversten for Livvagten, bort. 12 Men
nogle af de fattigste at Folket fra Landet lod Øversten
for Livvagten blive tilbage som Vingaardsmænd og
Agerdyrkere. 13 Kobbersøjlerne i HERRENS Hus,
Stellene og Kobberhavet i HERRENS Hus slog
Kaldæerne i Stykker og førte Kobberet til Babel.
14 Karrene, Skovlene, Knivene, Kanderne og alle
Kobbersagerne, som brugtes ved Tjenesten, røvede
de; 15 ogsaa Panderne og Skaalene, alt, hvad
der helt var af Guld eller Sølv, røvede Øversten
for Livvagten. 16 De to Søjler, Havet og Stellene,
som Salomo havde ladet lave til HERRENS Hus
— Kobberet i alle disse Ting var ikke til at veje.
17 Atten Alen høj var den ene Søjle, og der var et
Søjlehoved af Kobber oven paa den, tre Alen højt,
og rundt om Søjlehovederne var der Fletværk og
Granatæbler, alt af Kobber; og paa samme Maade var
det med den anden Søjle. 18 Øversten for Livvagten
tog Ypperstepræsten Seraja, Andenpræsten Zefanja
og de tre Dørvogtere; 19 og fra Byen tog han en
Hofmand, der havde Opsyn med Krigsfolket, og fem
Mænd, der hørte til Kongens nærmeste Omgivelser,
og som endnu fandtes i Byen, desuden Hærførerens
Skriver, der udskrev Folket fra Landet til Krigstjeneste,
og dertil tresindstyve Mænd af Folket fra Landet, der
fandtes i Byen — 20 dem tog Øversten for Livvagten
Nebuzar'adan og førte til Babels Konge i Ribla; 21
og Babels Konge lod dem dræbe i Ribla i Hamats
Land. Saa førtes Juda i Landflygtighed fra sit Land.
22 Over de Folk, der blev tilbage i Judas Land, dem,
Babels Konge Nebukadnezar lod blive tilbage, satte
han Gedalja, Ahikams Søn, Sjafans Sønnesøn. 23
Da nu alle Hærførerne med deres Folk hørte, at
Babels Konge havde indsat Gedalja, kom de til ham
i Mizpa, Jisjmael, Netanjas Søn, Johanan, Kareas
Søn, Seraja, Tanhumets Søn fra Netofa, og Ja'azanja,
Ma'akatitens Søn, tillige med deres Folk. 24 Og
Gedalja besvor dem og deres Folk og sagde: »Frygt
ikke for Kaldæerne! Bliv i Landet og underkast eder
Babels Konge, saa vil det gaa eder vel!« 25 Men i
den syvende Maaned kom Jisjmael, Netanjas Søn,
Elisjamas Sønnesøn, en Mand af kongelig Byrd, med
ti Mænd og slog Gedalja ihjel tillige med de Judæere
og Kaldæere, der var hos ham i Mizpa. 26 Da brød
hele Folket, store og smaa, og Hærførerne op og
drog til Ægypten; thi de frygtede for Kaldæerne. 27 I
det syv og tredivte Aar efter Kong Jojakin af Judas
Bortførelse paa den syv og tyvende Dag i den tolvte
Maaned tog Babels Konge Evil-Merodak, der i det Aar
kom paa Tronen, Kong Jojakin af Juda til Naade og
førte ham ud af Fængselet. 28 Han talte ham venligt
til og gav ham Sæde oven for de Konger, der var hos
ham i Babel. 29 Jojakin aflagde sin Fangedragt og
spiste daglig hos ham, saa længe han levede. 30 Han
fik sit daglige Underhold af Kongen, hver Dag hvad
han behøvede for den Dag, saa længe han levede.

Første Krønikebog

1 Adam, Set, Enosj, **2** Kenan, Mahalal'el, Jered, **3** Enok, Metusalem, Lemek, **4** Noa, Sem, Kam og Jafet. **5** Jafets Sønner: Gomer, Magog, Madaj, Javan, Tubal, Mesjek og Tiras. **6** Gomers Sønner: Asjkenaz, Rifat og Togarma. **7** Javans Sønner: Elisja, Tarsis, Kittæerne og Rodosboerne. **8** Kams Sønner: Kusj, Mizrajim, Put og Kana'an. **9** Kusj's Sønner: Seba, Havila, Sabta, Ra'ma og Sabteka. Ra'mas Sønner: Saba og Dedan. **10** Og Kusj avlede Nimrod, som var den første Storhersker paa Jorden. **11** Mizrajim avlede Luderne, Anamerne, Lehaberne, Naftuherne, **12** Patruserne, Kasluherne, fra hvem Filisterne udgik, og Kaftorerne. **13** Kana'an avlede Zidon, hans førstefødte, og Het, **14** Jebusiterne, Amoriterne, Girgasjiterne, **15** Hivviterne, Arkiterne, Siniterne, **16** Arvaditerne, Zemariterne og Hamatiterne. **17** Sems Sønner: Elam, Assur, Arpaksjad, Lud og Aram. Arams Sønner: Uz, Hul, Geter og Masj. **18** Arpaksjad avlede Sjela; Sjela avlede Eber; **19** Eber fødtes der to Sønner; den ene hed Peleg, thi paa hans Tid adsplittedes Jordens Befolkning, og hans Broder hed Joktan. **20** Joktan avlede Almodad, Sjelef, Hazarmavet, Jera, **21** Hadoram, Uzal, Dikla, **22** Ebal, Abimael, Saba, **23** Ofir, Havila og Jobab. Alle disse var Joktans Sønner. **24** Sems Sønner: Arpaksjad, Sjela, **25** Eber, Peleg, Re'u, **26** Serug, Nakor, Tara **27** og Abram, det er Abraham. **28** Abrahams Sønner: Isak og Ismael. **29** Dette er deres Slægtebog: Ismaels førstefødte Nebajot, dernæst Kedar, Adbe'el, Mibsam, **30** Misjma, Duma, Massa, Hadad, Tema, **31** Jetur, Nafisj og Kedma. Det var Ismaels Sønner. **32** De Sønner, som Abrahams Medhustru Ketura fødte: Zimran, Joksjan, Medan, Midjan, Jisjbak og Sjua. Joksjans Sønner: Saba og Dedan. **33** Midjans Sønner: Efa, Efer, Hanok, Abida og Elda'a. Alle disse var Keturas Sønner. **34** Abraham avlede Isak. Isaks Sønner: Jakob og Esau. **35** Esaus Sønner: Elifaz, Re'uel, Je'usj, Jalam og Kora. **36** Elifaz's Sønner: Teman, Omar, Zefi, Gatam, Kenaz, Timna og Amalek. **37** Re'uels Sønner: Nahat, Zera, Sjamma og Mizza. **38** Se'irs Sønner: Lotan, Sjobal, Zib'on, Ana, Disjon, Ezer og Disjan. **39** Lotans Sønner: Hori og Hemam; og Lotans Søster var Timna. **40** Sjobals Sønner: Alvan, Manahat, Ebal, Sjefi og Onam. Zib'ons Sønner: Ajja og Ana. **41** Anas Sønner: Disjon. Disjons Sønner: Hemdan. Esjban, Jitran og Keran. **42** Ezers Sønner: Bilhan, Za'avan og Akan. Disjans Sønner: Uz og Aran. **43** Følgende var de Konger, der herskede i Edoms, Land, før Israeliterne fik Konger: Bela, Beors Søn; hans By hed Dinhaba. **44** Da Bela døde, blev Jobab, Zeras Søn fra Bozra, Konge i hans Sted. **45** Da Jobab døde, blev Husjam fra Temaniternes Land Konge i hans Sted. **46** Da Husjam døde, blev Hadad, Bedads Søn, Konge i hans Sted; det var ham, der slog Midjaniterne paa Moabs Slette; hans By hed Avit. **47** Da Hadad døde, blev Samla fra Masreka Konge i hans Sted. **48** Da Samla døde, blev Sja'ul fra Rehobot ved Floden Konge i hans Sted. **49** Da Sja'ul døde, blev Ba'al-Hanan, Akbors Søn, Konge i hans Sted. **50** Da Ba'al-Hanan døde, blev Hadad Konge i hans Sted; hans By hed Pa'i, og hans Hustru hed Mehetab'el, en Datter af Matred, en Datter af Mezahab. **51** Da Hadad døde, fremtraadte Edoms Stammehøvdinger: Høvdingerne Timna, Alja, Jetet, **52** Oholibama, Ela, Pinon, **53** Kenaz, Teman, Mibzar, **54** Magdiel og Iram. Det var Edoms Stammehøvdinger.

2 Israels Sønner var følgende: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Issakar, Zebulon, **2** Dan, Josef, Benjamin, Naftali, Gad og Aser. **3** Judas Sønner: Er, Onan og Sjela; disse tre fødtes ham af Kana'anæerkvinden Batsjua. Men Er, Judas førstefødte, var HERREN imod, og han lod ham dø. **4** Derpaa fødte Judas Sønnekone Tamar ham Perez og Zera, saa at Judas Sønner i alt var fem. **5** Perez's Sønner: Hezron og Hamul. **6** Zeras Sønner: Zimri, Etan, Heman, Kalkol og Darda, i alt fem. **7** Karmis Sønner: Akar, der styrtede Israel i Ulykke, idet han forgreb sig paa det Gods, der var lagt Band paa. **8** Etans Sønner: Azarja. **9** Hezrons Sønner, som fødtes ham: Jerame'el, Ram og Kelubaj. **10** Ram avlede Amminadab; Amminadab avlede Nahasjon, Judæernes Øverste; **11** Nahasjon avlede Salma; Salma avlede Boaz; **12** Boaz avlede Obed; Obed avlede Isaj; **13** Isaj avlede sin førstefødte Eliab, sin anden Søn Abinadab, sin tredje Søn, Sjim'a, **14** sin fjerde Søn Netan'el, sin femte Søn Raddaj, **15** sin sjette Søn Ozem og sin syvende Søn David; **16** deres Søstre var Zeruja og Abigajil. Zerujas Sønner: Absjaj, Joab og Asa'el, tre. **17** Abigajil fødte Amasa, hvis Fader var Ismaeliten Jeter. **18** Hezrons Søn Kaleb avlede med sin Hustru Azuba Jeriot; og hendes Sønner var følgende: Jesjer, Sjobab og Ardon. **19** Da Azuba døde, ægtede Kaleb Efrat, som fødte ham Hur. **20** Hur avlede Uri, og Uri avlede Bezal'el. **21** Derefter gik Hezron ind til Gileads Fader Makirs Datter, som han ægtede, da han var tresindstyve Aar gammel, og hun fødte ham Segub. **22** Segub avlede Ja'ir, som ejede tre og tyve Byer i Gileads Land. **23** Men Gesjur og Aram fratog dem Ja'irs

Teltbyer, Kenat med Smaabyer, tresindstyve Byer.
Alle disse var Gileads Fader Makirs Sønner. 24 Efter
Hezrons Død gik Kaleb ind til sin Fader Hezrons
Hustru Efrata, og hun fødte ham Asjhur, der blev
Fader til Tekoa. 25 Jerame'els, Hezrons førstefødtes,
Sønner: Ram, den førstefødte, dernæst Buna, Oren
og Ozem, hans Brødre. 26 Og Jerame'el havde en
anden Hustru ved Navn Atara, som var Moder til
Onam. 27 Rams, Jerame'els førstefødtes, Sønner:
Ma'az, Jamin og Eker. 28 Onams Sønner: Sjammaj
og Jada. Sjammajs Sønner: Nadab og Abisjur. 29
Abisjurs Hustru hed Abihajil; hun fødte ham Aban
og Molid. 30 Nadabs Sønner: Seled og Appajim;
Seled døde barnløs. 31 Appajims Sønner: Jisj'i.
Jisj'is Sønner: Sjesjan. Sjesjans Sønner: Alaj. 32
Sjammajs Broder Jadas Sønner: Jeter og Jonatan.
Jeter døde barnløs. 33 Jonatans Sønner: Pelet og
Zaza. Det var Jerame'els Efterkommere. 34 Sjesjan
havde kun Døtre, ingen Sønner. Men Sjesjan havde
en ægyptisk Træl ved Navn Jarha, 35 og Sjesjan
gav sin Træl Jarha sin Datter til Ægte, og hun fødte
ham Attaj. 36 Attaj avlede Natan; Natan avlede
Zabad; 37 Zabad avlede Eflal; Eflal avlede Obed; 38
Obed avlede Jehu; Jehu avlede Azarja; 39 Azarja
avlede Helez; Helez avlede El'asa; 40 El'asa avlede
Sismaj; Sismaj avlede Sjallum; 41 Sjallum avlede
Jekamja; Jekamja avlede Elisjama. 42 Jerame'els
Broder Kalebs Sønner: Maresja, hans førstefødte,
som var Fader til Zif. Maresjas Sønner: Hebron. 43
Hebrons Sønner: Kora, Tappua, Rekem og Sjema.
44 Sjema avlede Raham, der var Fader til Jorkeam.
Rekem avlede Sjammaj. 45 Sjammajs Søn var Maon,
som var Fader til Bet-Zur. 46 Kalebs Medhustru Efa
fødte Karan, Moza og Gazez; Karan avlede Gazez.
47 Jadajs Sønner: Regem, Jotam, Gersjan, Pelet, Efa
og Sja'af. 48 Kalebs Medhustru Ma'aka fødte Sjeber
og Tirhana. 49 Sja'af, Madmannas Fader, avlede
Sjeva, Makbenas Fader og Gibeas Fader. Kalebs
Datter var Aksa. 50 Det var Kalebs Efterkommere.
Hurs, Efratas førstefødtes, Sønner: Sjobal, Kirjat-
Jearims Fader, 51 Salma, Betlehems Fader, og
Haref, Bet-Gaders Fader. 52 Sjobal, Kirjat-Jearims
Fader, havde følgende Sønner: Reaja, Halvdelen af
Manahatiterne. 53 Kirjat-Jearims Slægter: Jitriterne,
Putiterne, Sjumatiterne og Misjraiterne; fra dem udgik
Zor'atiterne og Esjtaoliterne. 54 Salmas Sønner:
Betlehem, Netofatiterne, Atarot-Bet-Joab, Halvdelen
af Manahatiterne og Zor'iterne. 55 De i Jabez bosatte
skriftlærdes Slægter: Tir'atiterne, Sjim'atiterne og
Sukatiterne, det er Kiniterne, som nedstammede fra
Hammat, Rekabs Slægts Fader.

3 Davids Sønner, som fødtes ham i Hebron, var
følgende: Ammon, den førstefødte, som han havde
med Ahinoam fra Jizre'el, den anden Daniel, med
Abigajil fra Karmel, 2 den tredje Absalom, en Søn af
Ma'aka, Kong Talmaj af Gesjurs Datter, den fjerde
Adonija, Haggits Søn, 3 den femte Sjefatja, som han
havde med Abital, den sjette Jitream, som han havde
med sin Hustru Egla. 4 Seks fødtes ham i Hebron,
hvor han herskede syv Aar og seks Maaneder. Tre
og tredive Aar herskede han i Jerusalem. 5 Følgende
fødtes ham i Jerusalem: Sjim'a, Sjobab, Natan og
Salomo, hvilke fire han havde med Ammiels Datter
Batsjua; 6 fremdeles Jibhar, Elisjama, Elifelet, 7 Noga,
Nefeg, Jafia, 8 Elisjama. Be'eljada og Elifelet, i alt ni.
9 Det var alle Davids Sønner foruden Medhustruernes
Sønner; og Tamar var deres Søster. 10 Salomos
Søn Rehabeam, hans Søn Abija, hans Søn Asa,
hans Søn Josafat, 11 hans Søn Joram, hans Søn
Ahazja, hans Søn Joas, 12 hans Søn Amazja, hans
Søn Azarja, hans Søn Jotam, 13 hans Søn Akaz,
hans Søn Ezekias, hans Søn Manasse, 14 hans
Søn Amon, hans Søn Josias. 15 Josias's Sønner:
Johanan, den førstefødte, den anden Jojakim, den
tredje Zedekias, den fjerde Sjallum. 16 Jojakims
Sønner: Hans Søn Jekonja, hans Søn Zedekias. 17
Den fængslede Jekonjas Sønner: Hans Søn Sjealtiel,
18 Malkiram, Pedaja, Sjen'azzar, Jekamja, Hosjama
og Nedabja. 19 Pedajas Sønner: Zerubbabel og
Sjim'i. Zerubbabels Sønner: Mesjullam og Hananja
og deres Søster Sjelomit. 20 Mesjullams Sønner:
Hasjuba, Ohel, Berekja, Hasadja og Jusjab-Hesed,
fem. 21 Hananjas Sønner: Pelatja, Jesja'ja, Refaja,
Arnan, Obadja og Sjekanja. 22 Sjekanjas Sønner:
Sjemaja, Hattusj, Jig'al, Baria, Nearja og Sjafat, seks.
23 Nearjas Sønner: Eljoenaj, Hizkija og Azrikam, tre.
24 Eljoenajs Sønner: Hodavja, Eljasjib, Pelaja, Akkub,
Johanan, Delaja og Anani, syv.

4 Judas Sønner: Perez, Hezron, Karmi, Hur og
Sjobal. 2 Sjobals Søn Reaja avlede Jahat; Jahat
avlede Ahumaj og Lahad. Det var Zor'atiternes
Slægter. 3 Etams Fader Hurs Sønner var følgende:
Jizre'el, Jisjma og Jidbasj; deres Søster hed
Hazlelponi; 4 og Penuel, Gedors Fader, og Ezer,
Husjas Fader; det var Efratas førstefødte Hurs,
Betlehems Faders, Sønner. 5 Asjhur, Tekoas Fader,
havde to Hustruer: Hel'a og Na'ara. 6 Na'ara fødte
ham Ahuzzam, Hefer, Temeni og Ahasjtariterne;
det var Na'aras Sønner. 7 Hel'as Sønner: Zeret,
Zohar, Etnan og Koz. 8 Koz avlede Anub, Hazzobeba
og Aharhels, Harums Søns, Slægter. 9 Jabez var

mere anset end sine Brødre. Hans Moder havde
givet ham Navnet Jabez, idet hun sagde: »Jeg har
født ham med Smerte!« 10 Jabez paakaldte Israels
Gud saaledes: »Gid du vilde velsigne mig rigeligt
og gøre mit Omraade stort, lade din Haand være
med mig og fri mig fra Ulykke, saa der ikke voldes
mig Smerte!« Og Gud gav ham alt, hvad han bad
om. 11 Kelub, Sjuhas Broder, avlede Mehir, det er
Esjtons Fader. 12 Esjton avlede Bet-Rafa, Pasea og
Tehinna, Fader til Nahasj's By; det er Mændene fra
Reka. 13 Kenaz's Sønner: Otniel og Seraja. Otniels
Sønner: Hatat og Meonotaj. 14 Meonotaj avlede
Ofra. Seraja avlede Joab, Fader til Ge-Harasjim;
de var nemlig Haandværkere. 15 Jefunnes Søn
Kalebs Sønner: Ir, Ela og Na'am. Elas Sønner ...
og Kenaz. 16 Perez's Sønner: Jehallel'el og Ezra.
Je'hallel'els Sønner: Zif, Zifa, Tireja og Asar'el. 17
Ezras Sønner: Jeter, Mered og Efer. Jeter avlede
Mirjam, Sjammaj og Jisjba, Esjtemoas Fader. 18
Hans judæiske Hustru fødte Jered, Gedors Fader,
Heber, Sokos Fader, og Jekutiel, Zanoas Fader.
Sønnerne af Faraos Datter Bitja, som Mered ægtede,
var følgende: .... 19 Hodijas Hustrus, Ke'ilas Fader
Nahams Søsters, Sønner var følgende: Garmiten og
Ma'akatiten Esjtemoa. 20 Sjimons Sønner: Amnon
og Rinna, Benhanan og Tilon. Jisj'is Sønner: Zohet.
Zohets Søn: ... . 21 Judas Søn Sjelas Sønner: Er,
Lekas Fader, Lada, Maresjas Fader Linnedvæveriets
Slægter af Asjbeas Hus, 22 Jokim, Kozebas Mænd og
Joasj og Saraf, som herskede over Moab og vendte
tilbage til Betlehem. Det er jo gamle Begivenheder.
23 Dette er Pottemagerne og Beboerne i Neta'im og
Gedera; de boede der i Kongens Nærhed og stod i
hans Tjeneste. 24 Simeons Sønner: Nemuel, Jamin,
Jarib, Zera og Sja'ul; 25 hans Søn Sjallum, hans
Søn Mibsam, hans Søn Misjma. 26 Misjmas Sønner:
Hans Søn Hammuel, hans Søn Zakkur, hans Søn
Sjim'i. 27 Sjim'i havde seksten Sønner og seks Døtre;
men hans Brødre havde ikke mange Sønner, og
deres hele Slægt blev ikke saa talrig som Judæerne.
28 De boede i Be'ersjeba Molada, Hazar-Sjual, 29
Bilha, Ezem, Tolad, 30 Betuel, Horma, Ziklag, 31 Bet-
Markabot, Hazar-Susim, Bet-Bir'i og Sja'arajim —
det var indtil Davids Regering deres Byer 32 med
Landsbyer — fremdeles Etam, Ajin, Rimmon, Token
og Asjan, fem Byer; 33 desuden alle deres Landsbyer,
som laa rundt om disse Byer indtil Ba'al. Det var
deres Bosteder; og de havde deres egen Slægtebog.
34 Fremdeles: Mesjobab, Jamlek, Amazjas Søn Josja,
35 Joel, Jehu, en Søn af Josjibja, en Søn af Seraja,
en Søn af Asiel, 36 Eljoenaj, Ja'akoba, Jesjohaja,
Asaja, Adiel, Jesimiel, Benaja 37 og Ziza, en Søn
af Sjif'i, en Søn af Allon, en Søn af Jedaja, en Søn
af Sjimri, en Søn af Sjemaja; 38 de her ved Navn
nævnte var Øverster i deres Slægter, efter at deres
Fædrenehuse havde bredt sig stærkt. 39 Da de
engang drog i Retning af Gerar østen for Dalen for at
søge Græsning til deres Smaakvæg, 40 fandt de fed
og god Græsning, og Landet var udstrakt, og der var
Fred og Ro, da de tidligere Beboere nedstammede
fra Kam. 41 I Kong Ezekias af Judas Dage drog de
her ved Navn nævnte hen og overfaldt deres Telte
og slog Me'uniterne, som de traf der, og de lagde
Band paa dem, saa de nu ikke mere er til; derefter
bosatte de sig i deres Land, da der var Græsning til
deres Smaakvæg. 42 Af dem, af Simeoniterne, drog
500 Mand til Se'irs Bjerge under Ledelse af Pelatja,
Nearja, Refaja og Uzziel, Jisj'is Sønner, 43 og de
nedhuggede de sidste Amalekiter, der var tilbage; og
de bosatte sig der og bor der den Dag i Dag.

5 Rubens, Israels førstefødtes, Sønner — han var
nemlig den førstefødte, men da han vanærede
sin Faders Leje, gaves hans Førstefødselsret til
Israels Søn Josefs Sønner, dog ikke saaledes, at de i
Slægtebogen opføres som førstefødte; 2 thi Juda
herskede over sine Brødre, og af hans Midte skulde
Fyrsten tages, men Førstefødselsretten blev Josefs
— 3 Rubens, Israels førstefødtes, Sønner: Hanok,
Pallu, Hezron og Karmi. 4 Joels Sønner: Hans Søn
Sjemaja, hans Søn Gog, hans Søn Sjim'i 5 hans Søn
Mika, hans Søn Reaja, hans Søn Ba'al, 6 hans Søn
Be'era, hvem Assyrerkongen Tillegat-Pilneser førte i
Landflygtighed, da han var Rubeniternes Øverste.
7 Og hans Brødre efter deres Slægter, som de var
optegnede i Slægtebogen efter deres Nedstamning
Først Je'iel, dernæst Zekarja 8 og Bela, en Søn
af Azaz, en Søn af Sjema, en Søn af Joel, som
boede i Aroer og hen til Nebo og Ba'al-Meon; 9 og
mod Øst naaede det Omraade, hvor han boede,
hen imod Ørkenegnene, der strækker sig over mod
Eufratfloden; thi de havde talrige Hjorde i Gileads
Land. 10 I Sauls Dage førte de Krig med Hagriterne,
og disse faldt i deres Haand; saa bosatte de sig
i deres Telte paa hele Gileads Østside. 11 Gads
Sønner, som boede lige over for dem i Basans Land
indtil Salka: 12 Først Joel, dernæst Sjafam, Ja'naj
og Sjafat i Basan; 13 og deres Brødre efter deres
Fædrenehuse: Mikael, Mesjullam, Sjeba, Joraj, Jakan,
Zia og Eber, syv. 14 De var Sønner af Abihajil, en
Søn af Huri, en Søn af Jaroa, en Søn af Gilead, en
Søn af Mikael, en Søn af Jesjisjaj, en Søn af Jado, en

Søn af Buz. 15 Ahi, en Søn af Abdiel, en Søn af Guni,
var Overhoved for deres Fædrenehuse. 16 De boede
i Gilead, i Basan og Smaabyerne det og i alle Sirjons
Græsgange, saa langt de strækker sig. 17 De indførtes
alle i Slægtebog i Kong Jotam af Judas og Kong
Jeroboam af Israels Dage. 18 Rubeniterne, Gaditerne
og Manasses halve Stamme, alle de krigsdygtige
Mænd, der har Skjold og Sværd, spændte Bue og var
øvet i Kamp, 44 760 Mand, der kunde drage i Kamp,
19 førte Krig med Hagriterne, Jetur, Nafisj og Nodab;
20 og de fik Hjælp imod dem, saa at Hagriterne og
alle deres Forbundsfæller overgaves i deres Haand,
thi de raabte til Gud i Kampen, og han bønhørte
dem, fordi de slog deres Lid til ham. 21 Saa tog
de deres Hjorde, 50 000 Kameler, 250 000 Stykker
Smaakvæg, 2000 Æsler og 100 000 Mennesker som
Bytte. 22 Der skete nemlig et stort Mandefald, thi Gud
havde villet Krigen; og de boede nu i Landet i deres
Sted lige til Landflygtigheden. 23 Manasses halve
Stammes Sønner boede i Landet fra Basan til Ba'al-
Hermon, Senir og Hermonbjerget; de var talrige. 24
Overhovederne for deres Fædrenehuse var følgende:
Efer, Jisj'i, Eliel, Azriel, Jirmeja, Hodavja og Jadiel,
dygtige Krigere og navnkundige Mænd, Overhoveder
for deres Fædrenehuse. 25 Men de var deres Fædres
Gud utro og bolede med de Guder, der dyrkedes af
Landets Folkeslag, som Gud havde udryddet foran
dem. 26 Da æggede Israels Gud Assyrerkongerne
Puls og Tillegat-Pilnesers Sind, saa han slæbte dem
bort, Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve
Stamme, og bragte dem til Hala, Habor, Hara og
Gozan-floden, hvor de er den Dag i Dag.

6 Levis Sønner: Gerson, Kehat og Merari. 2 Kehats
Sønner: Amram, Jizhar, Hebron og Uzziel. 3
Amrams Børn: Aron, Moses og Mirjam. Arons Sønner:
Nadab, Abihu, Eleazar og Itamar. 4 Eleazar avlede
Pinehas; Pinehas avlede Abisjua; 5 Abisjua avlede
Bukki; Bukki avlede Uzzi; 6 Uzzi avlede Zeraja; Zeraja
avlede Merajot; 7 Merajot avlede Amarja; Amarja
avlede Ahitub; 8 Ahitub avlede Zadok; Zadok avlede
Ahima'az; 9 Ahima'az avlede Azarja; Azarja avlede
Johanan; 10 Johanan avlede Azarja, der var Præst i
det Tempel, Salomo byggede i Jerusalem; 11 Azarja
avlede Amarja; Amarja avlede Ahitub; 12 Ahitub
avlede Zadok; Zadok avlede Sjallum; 13 Sjallum
avlede Hilkija; Hilkija avlede Azarja; 14 Azarja avlede
Seraja; Seraja avlede Jozadak, 15 Men Jozadak
drog med, da HERREN lod Juda og Jerusalem føre i
Landflygtighed af Nebukadnezar. 16 Levis Sønner:
Gerson, Kehat og Merari. 17 Navnene paa Gersons
Sønner var følgende: Libni og Sjim'i. 18 Kehats
Sønner: Amram, Jizhar, Hebron og Uzziel. 19 Meraris
Sønner: Mali og Musji. Det er Leviternes Slægter efter
deres Fædrenehuse. 20 Fra Gerson nedstammede:
Hans Søn Libni, hans Søn Jahat, hans Søn Zimma,
21 hans Søn Joa, hans Søn Iddo, hans Søn Zera
og hans Søn Jeateraj. 22 Kehats Sønner: Hans
Søn Amminadab, hans Søn Kora, hans Søn Assir,
23 hans Søn Elkana, hans Søn Ebjasaf, hans Søn
Assir, 24 hans Søn Tahat, hans Søn Uriel, hans
Søn Uzzija og hans Søn Sja'ul. 25 Elkanas Sønner:
Amasaj og Ahimot, 26 hans Søn Elkana, hans Søn
Zofaj, hans Søn Tohu, 27 hans Søn Eliab, hans Søn
Jeroham, hans Søn Elkana og hans Søn Samuel.
28 Samuels Sønner: Joel, den førstefødte, og den
anden Abija. 29 Meraris Sønner: Mali, hans Søn Libni,
hans Søn Sjim'i, hans Søn Uzza, 30 hans Søn Sjim'a,
hans Søn Haggija og hans Søn Asaja. 31 Følgende
er de, hvem David overdrog Sangen i HERRENS
Hus, efter at Arken havde faaet et Hvilested, 32 og
som gjorde Tjeneste foran Aabenbaringsteltets Bolig
som Sangere, indtil Salomo byggede HERRENS
Hus i Jerusalem; de udførte deres Tjeneste efter de
Forskrifter, der var dem givet. 33 De, som udførte
denne Tjeneste, og deres Sønner var følgende: Af
Kehatiterne Sangeren Heman, en Søn af Joel, en
Søn af Samuel, 34 en Søn af Elkana, en Søn af
Jeroham, en Søn af Eliel, en Søn af Toa, 35 en Søn
af Zuf, en Søn af Elkana, en Søn af Mahat, en Søn
af Amasaj, 36 en Søn af Elkana, en Søn af Joel,
en Søn af Azarja, en Søn af Zefanja, 37 en Søn af
Tahat, en Søn af Assir, en Søn af Ebjasaf, en Søn
af Kora, 38 en Søn af Jizhar, en Søn af Kehat, en
Søn af Levi, en Søn af Israel. 39 Hans Broder Asaf,
der havde Plads til højre for ham: Asaf, en Søn af
Berekja, en Søn af Sjim'a, 40 en Søn af Mikael, en
Søn af Ba'aseja, en Søn af Malkija, 41 en Søn af
Etni, en Søn af Zera, en Søn af Adaja, 42 en Søn
af Etan, en Søn af Zimma, en Søn af Sjim'i, 43 en
Søn af Jahat, en Søn af Gerson, en Søn af Levi. 44
Deres Brødre, Meraris Sønner, der havde Plads til
venstre: Etan, en, Søn af Kisji en Søn af Abdi, en af
Malluk, 45 en Søn af Hasjabja, en Søn af Amazja, en
Søn af Hilkija, 46 en Søn af Amzi, en Søn af Bani, en
Søn af Sjemer, 47 en Søn af Mali en Søn af Musji,
en Søn af Merari, en Søn af Levi. 48 Deres Brød
Leviterne var pligtige at gøre alt Arbejdet ved Guds
Hus's Bolig; 49 men Aron og hans Sønner ofrede
Røgofre paa Brændofferalteret og Røgofferalteret, de
udførte alt Arbejde i det Allerhelligste og skaffede
Israel Soning, ganske som Guds Tjener Moses havde

paabudt. 50 Arons Sønner var følgende: Hans Søn
Eleazar, hans Søn Pinehas, hans Søn Abisjua, 51
hans Søn Bukki, hans Søn Uzzi, hans Søn Zeraja,
52 hans Søn Merajot, hans Søn Amarja, hans Søn
Ahitub, 53 hans Søn Zadok og hans Søn Ahima'az.
54 Deres Boliger, deres Teltlejre i deres Omraade var
følgende: Arons Sønner af Kehatiternes Slægt — thi,
for dem faldt Loddet først — 55 gav man Hebron i
Judas Land med tilhørende Græsmarker; 56 men
Byens Landomraade og Landsbyer gav man Kaleb,
Jefunnes Søn. 57 Arons Sønner gav man Tilflugtsbyen
Hebron, Libna med Græsmarker, Jattir, Esjtemoa med
Græsmarker, 58 Hilen med Græsmarker, Debir med
Græsmarker, 59 Asjan med Græsmarker, Jutta med
Græsmarker og Bet-Sjemesj med Græsmarker: 60 Af
Benjamins Stamme: Gibeon med Græsmarker, Geba
med Græsmarker, Alemet med Græsmarker og Anatot
med Græsmarker. I alt tretten Byer med Græsmarker.
61 Kehats øvrige Sønner tilfaldt efter deres Slægter
ved Lodkastning ti Byer af Efraims og Dans Stammer
og Manasses halve Stamme. 62 Gersons Sønner
tilfaldt efter deres Slægter tretten Byer af Issakars,
Asers og Naftalis Stammer og Manasses halve
Stamme i Basan. 63 Meraris Sønner tilfaldt efter
deres Slægter ved Lodkastning tolv Byer af Rubens,
Gads og Zebulons Stammer. 64 Saa gav Israeliterne
Leviterne Byerne med Græsmarker. 65 De gav dem
ved Lodkastning af Judæernes, Simeoniternes og
Benjaminiternes Stammer de ovenfor nævnte Byer.
66 Kehatiternes Slægter fik de dem ved Lodkastning
tildelte Byer af Efraims Stamme; 67 man gav dem
Tilflugtsbyen Sikem med Græsmarker i Efraims
Bjerge, Gezer med Græsmarker, 68 Jokmeam med
Græsmarker. Bet-Horon med Græsmarker, 69 Ajjalon
med Græsmarker og Gat: Rimmon med Græsmarker;
70 af Manasses halve Stamme Aner med Græsmarker
og Jibleam med Græsmarker; det tilfaldt de øvrige
Kehatiters Slægter. 71 Gersoniterne efter deres
Slægter tilfaldt af den anden Halvdel af Manasses
Stamme Golan i Basan med Græsmarker og Asjtarot
med Græsmarker; 72 af Issakars Stamme Kedesj med
Græsmarker, Dobrat med Græsmarker, 73 Jarmut med
Græsmarker og En-Gannim med Græsmarker; 74 af
Asers Stamme Masjal med Græsmarker, Abdon med
Græsmarker, 75 Hukok med Græsmarker og Rehob
med Græsmarker; 76 af Naftalis Stamme Kedesj i
Galilæa med Græsmarker, Hammot med Græsmarker
og Kirjatajim med Græsmarker. 77 De øvrige Leviter,
Merariterne, tilfaldt af Zebulons Stamme Rimmon
med Græsmarker og Tabor med Græsmarker; 78 og
hinsides Jordan over for Jeriko, østen for Jordan, af
Rubens Stamme Bezer i Ørkenen med Græsmarker,
Jaza med Græsmarker, 79 Kedemot med Græsmarker
og Mefa'at med Græsmarker; 80 af Gads Stamme
Ramot i Gilead med Græsmarker, Mahanajim med
Græsmarker, 81 Hesjbon med Græsmarker og Ja'zer
med Græsmarker.

7 Issakars Sønner var: Tola, Pua, Jasjub og
Sjimron, fire. 2 Tolas Sønner: Uzzi, Refaja,
Jeriel, Jamaj, Jibsam og Sjemuel, Overhoveder for
Tolas Fædrenehuse, dygtige Krigere. Efter deres
Slægtebøger udgjorde deres Tal paa Davids Tid
22 600. 3 Uzzis Sønner: Jizraja, Jizrajas Sønner
Mikael, Obadja, Joel og Jissjija, fem, alle sammen
Overhoveder. 4 Til dem hørte efter deres Slægtebøger,
efter deres Fædrenehuse, krigsrustede Skarer, 36
000; de havde nemlig mange Kvinder og Børn. 5
Deres Brødre, alle Issakars Slægter, var dygtige
Krigere; de, som var indført i deres Slægtebog,
udgjorde i alt 87 000. 6 Benjamins Sønner: Bela,
Beker og Jediael, tre. 7 Belas Sønner: Ezbon,
Uzzi, Uzziel Jerimot og Iri, fem, Overhoveder for
Fædrenehuse, dygtige Krigere; de, som var indført i
deres Slægtebog, udgjorde 22 034. 8 Bekers Sønner:
Zemira, Joasj, Eliezer, Eljoenaj, Omri, Jeremot, Abija,
Anatot og Alemet; alle disse var Bekers Sønner; 9
de, som var indført i deres Slægtebog efter deres
Slægter, Overhovederne for Fædrenehusene, dygtige
Krigere, udgjorde 20 200. 10 Jediaels Sønner: Bilhan;
Bilhans Sønner: Je'usj, Binjamin, Ehud, Kena'ana,
Zetan, Tarsjisj og Ahisjahar; 11 alle disse var Jediaels
Sønner, Overhoveder for deres Fædrenehuse, dygtige
Krigere, 17 200 øvede Krigere. 12 Og Sjuppim og
Huppim var Irs Sønner, og Husjim var Ahers Sønner.
13 Naftalis Sønner var: Jahaziel, Guni, Jezer og
Sjallum. Bilhas Sønner: ..... . 14 Manasses Sønner,
som hans aramaiske Medhustru fødte: Hun fødte
Makir, Gileads Fader. 15 Gilead ægtede en Kvinde
ved Navn Ma'aka; hans Søster hed Hammoleket,
og hans Broder hed Zelofhad; Zelofhad havde kun
Døtre. 16 Gileads Hustru Ma'aka fødte en Søn, som
hun kaldte Peresj, medens hans Broder hed Sjeresj;
hans Sønner var Ulam og Rekem. 17 Ulams Sønner:
Bedan. Det var Sønner af Gilead, en Søn af Makir, en
Søn af Manasse. 18 Hans Søster Hammoleket fødte
Isjhod, Abiezer og Mala. 19 Sjemidas Sønner: Ajan,
Sjekem, Likhi og Ani'am. 20 Efraims Sønner: Sjutela
hans Søn Bered, hans Søn Tahat, hans Søn El'ada,
hans Søn Tahat, 21 hans Søn Zabad, hans Søn
Sjutela — og Ezer og El'ad. Dem dræbte Mændene
fra Gat, de indfødte i Landet, fordi de var draget

ned for at tage deres Hjorde. 22 Deres Fader Efraim
sørgede i lang Tid over dem, og hans Brødre kom for
at trøste ham. 23 Saa gik han ind til sin Hustru, og hun
blev frugtsommelig og fødte en Søn, som han kaldte
Beri'a, fordi hans Hus var i Ulykke, da det skete. 24
Hans Datter var Sje'era, som byggede Nedre— og
Øvre-Bet-Horon og Uzzen-Sje'era. 25 Hans Søn var
Refa, hans Søn Resjef, hans Søn Tela, hans Søn
Tahan, 26 hans Søn Ladan, hans Søn Ammihud,
hans Søn Elisjama, 27 hans Søn Nun, hans Søn
Josua. 28 Deres Besiddelser og Boliger var Betel med
Smaabyer, mod Øst Na'aran, mod Vest Gezer med
Smaabyer, fremdeles Sikem med Smaabyer indtil
Ajja med Smaabyer; 29 langs Manassiternes Grænse
Bet-Sjean med Smaabyer, Ta'anak med Smaabyer,
Megiddo med Smaabyer og Dor med Smaabyer. I
dem boede Israels Søn Josefs Sønner. 30 Asers
Sønner: Jimna, Jisjva, Jisjvi og Beri'a og deres Søster
Sera. 31 Beri'as Sønner: Heber og Malkiel, som
var Birzajits Fader. 32 Heber avlede Jaflet, Sjomer,
Hotam og deres Søster Sjua. 33 Jaflets Sønner:
Pasak, Bimhal og Asjvat; det var Jaflets Sønner. 34
Sjemers Sønner: Ahi, Roga, Hubba og Aram. 35
Hans Broder Hotams Sønner: Zofa, Jimna, Sjelesj
og Amal. 36 Zofas Sønner: Sua, Harnefer, Sjual,
Beri, Jimra, 37 Bezer, Hod, Sjamma, Sjilsja, Jitran og
Be'era. 38 Jeters Sønner: Jefunne, Pispa og Ara. 39
Ullas Sønner: Ara, Hanniel og Rizja. 40 Alle disse
var Asers Sønner. Overhoveder for Fædrenehusene,
udsøgte dygtige Krigere, Overhoveder for Øversterne.
De, der var indført i Slægtebogen som brugelige til
Krigstjeneste, talte 26 000.

8 Benjamin avlede Bela, den førstefødte, Asjbel den
anden, Ahiram den tredje, 2 Noha den fjerde og
Rafa den femte. 3 Bela havde Sønner: Ard, Gera,
Ehuds Fader, 4 Abisjua, Na'aman, Ahoa, 5 Gera,
Sjefufan og Hufam. 6 Ehuds Sønner var følgende
— de var Overhoveder for Fædrenehusene blandt
Gebas Indbyggere, men førtes bort til Manahat,
7 da Na'aman, Ahija og Gera førte dem bort —:
Han avlede Uzza og Ahihud. 8 Sjaharajim avlede
paa Moabs Slette — efter at han havde sendt sine
Hustruer Husjim og Ba'ara bort — 9 han avlede med
sin Hustru Hodesj: Jobab, Zibja, Mesja, Malkam,
10 Je'uz, Sakeja og Mirma; det var hans Sønner,
Overhoveder for Fædrenehuse; 11 og med Husjim
avlede han Abitub og Elpa'al. 12 Elpa'als Sønner:
Eber, Misj'am og Sjemer, som byggede Ono og Lod
med Smaabyer. 13 Beri'a og Sjema var Overhoveder
for Fædrenehusene blandt Indbyggerne i Ajjalon; det
var dem, der slog Indbyggerne i Gat paa Flugt. 14
Deres Brødre var Elpa'al, Sjasjak og Jeremot. 15 Og
Zebadja, Arad, Eder, 16 Mikael, Jisjpa og Joha var
Beri'as Sønner. 17 Zebadja, Mesjullam, Hizki, Heber,
18 Jisjmeraj, Jizli'a og Jobab var Elpa'als Sønner. 19
Jakim, Zikri, Zabdi, 20 Eljoenaj, Zilletaj, Eliel, 21 Adaja,
Beraja og Sjimrat var Sjim'is Sønner. 22 Jisjpan,
Eber, Eliel, 23 Abdon, Zikri, Hanan, 24 Hananja,
Elam, Antotija, 25 Jifdeja og Penuel var Sjasjaks
Sønner. 26 Sjamsjeraj, Sjeharja, Atalja, 27 Ja'aresjja,
Elija og Zikri var Jerohams Sønner. 28 Disse var
Overhoveder for Fædrenehuse, Overhoveder efter
deres Slægter; de boede i Jerusalem. 29 I Gibeon
boede Je'uel, Gibeons Fader, hvis Hustru hed Ma'aka;
30 hans førstefødte Søn var Abdon, dernæst Zur,
Kisj, Ba'al, Ner, Nadab, 31 Gedor, Ajo, Zeker og
Miklot. 32 Miklot avlede Sjim'a. Ogsaa disse boede
over for deres Brødre sammen med deres Brødre i
Jerusalem. 33 Ner avlede Kisj. Kisj avlede Saul. Saul
avlede Jonatan, Malkisjua, Abinadab og Esjba'al. 34
Jonatans Søn var Meribba'al. Meribba'al avlede Mika.
35 Mikas Sønner: Piton, Melek, Ta'rea og Ahaz. 36
Ahaz avlede Jehoadda. Jehoadda avlede Alemet,
Azmavet og Zimri. Zimri avlede Moza. 37 Moza avlede
Bin'a, hans Søn var Rafa hans Søn El'asa, hans Søn
Azel. 38 Azel havde seks Sønner, hvis Navne var
Azrikam, Bokeru, Jisjmael, Sjearja, Obadja og Hanan;
alle disse var Azels Sønner. 39 Hans Broder Esjeks
Sønner: Ulam, den førstefødte, Je'usj den anden
og Elifelet den tredje. 40 Ulams Sønner var dygtige
Krigere, der spændte Bue og havde mange Sønner
og Sønnesønner. Alle disse var Benjamins Sønner.

9 Alle Israeliter blev indført i Slægtebøger og findes
optegnede i Israels Kongers Bog. Men Juda blev
ført i Landflygtighed til Babel for sin Utroskabs Skyld.
2 De tidligere Indbyggere, som levede paa deres
Ejendom i deres Byer: Israel, Præsterne, Leviterne
og Tempeltrællene. 3 I Jerusalem boede af Judæere,
Benjaminiter, Efraimiter og Manassiter følgende. 4 Af
Judæerne: Utaj, en Søn af Ammihud, en Søn af Omri,
en Søn af Imri, en Søn af Bani, en af Judas Søn
Perez's Sønner. 5 Af Sjelaniterne: Den førstefødte
Asaja og hans Sønner. 6 Af Zeraiterne: Je'uel og
deres Brødre, 690. 7 Af Benjaminiterne: Sallu, en
Søn af Mesjullam, en Søn af Hodavja, en Søn af
Hassenua; 8 Jibneja, en Søn af Jeroham; Ela, en Søn
af Mikris Søn Uzzi; Mesjullam, en Søn af Sjefatja,
en Søn af Re'uel, en Søn af Jibneja; 9 desuden
deres Brødre efter deres Slægter, 956. Alle disse
Mænd var Overhoveder for deres Fædrenehuse. 10

Af Præsterne: Jedaja, Jojarib, Jakin, 11 Azarja, en
Søn af Hilkija, en Søn af Mesjullam, en Søn af Zadok,
en Søn af Merajot, en Søn af Ahitub, Øversten over
Guds Hus; 12 Adaja, en Søn af Jeroham, en Søn af
Pasjhur, en Søn af Malkija; Masaj, en Søn af Adiel,
en Søn af Jazera, en Søn af Mesjullam, en Søn
af Mesjillemit, en Søn af Immer; 13 desuden deres
Brødre, Overhovederne for deres Fædrenehuse,
1760, dygtige Mænd til Tjenesten i Guds Hus. 14
Af Leviterne: Sjemaja, en Søn af Hassjub, en Søn
at Azrikam, en Søn af Hasjabja af Merariterne, 15
Bakbakkar, Heresj, Galal, Mattanja en Søn af Mika,
en Søn af Zikri, en Søn af Asaf, 16 Obadja, en Søn
af Sjemaja, en Søn af Galal, en Søn af Jedutun,
og Berekja, en Søn af Asa, en Søn af Elkana, som
boede i Netofatiternes Landsbyer. 17 Dørvogterne:
Sjallum, Akkub, Talmon og Ahiman og deres Brødre;
Sjallum var Overhovedet 18 og har endnu sin Plads
ved Kongeporten mod Øst. Det var Dørvogterne i
Leviternes Lejre. 19 Sjallum, en Søn af Kore, en Søn
af Ebjasaf, en Søn af Kora, og hans Brødre af hans
Fædrenehus, Koraiterne, havde Vagttjenesten ved
Teltets Tærskler; deres Fædre havde nemlig holdt
Vagt ved Indgangen til HERRENS Lejr; 20 Pinehas,
Eleazars Søn — HERREN være med ham! — var
fordum deres Øverste; 21 Mesjelemjas Søn Zekarja
var Dørvogter ved Indgangen til Aabenbaringsteltet.
22 Tilsammen udgjorde de, der var udvalgt til at holde
Vagt ved Tærsklerne, 212. De indførtes i de res
Slægtebøger i deres Landsbyer. David og Seeren
Samuel indsatte dem i deres Embede; 23 de og
deres Sønner holdt Vagt ved Portene til HERRENS
Hus, Teltboligen. 24 Dørvogterne stod mod alle fire
Verdenshjørner, mod Øst, Vest, Nord og Syd, 25
og deres Brødre i deres Landsbyer skulde fra Tid til
anden, syv Dage ad Gangen, møde for at staa dem
bi; 26 thi hine fire Øverster for Dørvogterne gjorde
stadig Tjeneste. Det var Leviterne. Fremdeles havde
de Tilsyn med Kamrene og Forraadsrummene i Guds
Hus, 27 og de overnattede rundt omkring Guds Hus,
thi de havde det Hverv at holde Vagt, og de skulde
lukke op hver Morgen. 28 Nogle af dem havde Tilsyn
med de til Tjenesten hørende Ting og talte dem,
baade naar de gemte dem hen, og naar de tog dem
frem. 29 Andre var sat til at føre Tilsyn med Tingene,
alle de hellige Ting, og med Hvedemelet, Vinen,
Olien, Røgelsen og de vellugtende Stoffer. 30 Nogle af
Præsternes Sønner lavede Salven af de vellugtende
Stoffer. 31 En af Leviterne, Mattitja, Koraiten Sjallums
førstefødte Søn, havde det Hverv at tillave Bagværket.
32 Nogle af deres Brødre Kehatiterne havde Tilsyn
med Skuebrødene og skulde lægge dem til Rette hver
Sabbat. 33 ..... . Det var Sangerne, Overhovederne for
Leviternes Fædrenehuse. De opholdt sig i Kamrene,
fri for anden Gerning, da de havde Tjeneste Dag
og Nat. 34 Det var Overhovederne for Leviternes
Fædrenehuse, Overhoveder efter deres Slægter. De
boede i Jerusalem. 35 I Gibeon boede Je'uel, Gibeons
Fader, hvis Hustru hed Ma'aka; 36 hans førstefødte
Søn var Abdon, dernæst Zur, Kisj, Ba'al, Ner, Nadab,
37 Gedor, Ajo, Zekarja og Miklot. 38 Miklot avlede
Sjim'am. Ogsaa de boede over for deres Brødre
sammen med deres Brødre i Jerusalem. 39 Ner
avlede Kisj. Kisj avlede Saul. Saul avlede Jonatan,
Malkisjua, Abinadab og Esjba'al. 40 Jonatans Søn
var Meribba'al. Meribba'al avlede Mika. 41 Mikas
Sønner: Piton, Melek, Ta'rea og Ahaz. 42 Ahaz avlede
Jehoadda. Jehoadda avlede Alemet, Azmavet og
Zimri. Zimri avlede Moza. 43 Moza avlede Bin'a, hans
Søn var Refaja, hans Søn El'asa, hans Søn Azel. 44
Azel havde seks Sønner, hvis Navne var Azrikam,
Bokeru, Jisjmael, Sjearja, Obadja og Hanan; det var
Azels Sønner.

10 Filisterne angreb Israel; og Israels Mænd
flygtede for Filisterne, og de faldne laa rundt
om paa Gilboas Bjerg. 2 Og Filisterne forfulgte Saul
og hans Sønner og dræbte Sauls Sønner, Jonatan,
Abinadab og Malkisjua. 3 Kampen rasede om Saul,
og han blev opdaget af Bueskytterne og grebes af stor
Angst for dem. 4 Da sagde Saul til sin Vaabendrager:
»Drag dit Sværd og gennembor mig, for at ikke disse
uomskaarne skal komme og mishandle mig!« Men
Vaabendrageren vilde ikke, thi han gøs tilbage derfor.
Da tog Saul Sværdet og styrtede sig i det, 5 og da
Vaabendrageren saa, at Saul var død, styrtede ogsaa
han sig i sit Sværd og døde. 6 Saaledes fulgtes Saul,
hans tre Sønner og hele hans Slægt i Døden. 7 Men
da alle Israeliterne i Dalen saa, at Israels Mænd var
flygtet, og at Saul og hans Sønner var faldet, forlod
de deres Byer og flygtede, hvorpaa Filisterne kom og
besatte dem. 8 Da Filisterne Dagen efter kom for
at plyndre de faldne, fandt de Saul og hans Sønner
liggende paa Gilboas Bjerg. 9 De plyndrede ham da
og tog hans Hoved og Vaaben med sig og sendte
Bud rundt Filisternes Land for at bringe deres Afguder
og Folket Glædesbudet. 10 Vaabnene lagde de i
deres Guds Hus, men Hovedskallen hængte de op i
Dagons Hus. 11 Men da alle de, som boede i Gilead,
hørte alt, hvad Filisterne havde gjort ved Saul, 12
brød alle vaabenføre Mænd op, og de tog Sauls og
hans Sønners Lig ned, bragte dem med til Jabesj

og jordede deres Ben under Terebinten i Jabesj og
fastede syv Dage. 13 Saaledes døde Saul for den
Utroskabs Skyld, han havde vist HERREN, fordi han
ikke havde givet Agt paa HERRENS Ord, ogsaa fordi
han havde adspurgt en Aand for at faa et Raad 14 og
ikke søgt; Raad hos HERREN. Derfor lod han ham
dø, og Kongemagten lod han gaa over til David, Isajs
Søn.

11 Derpaa samlede hele Israel sig hos David i
Hebron og sagde: »Vi er jo dit Kød og Blod! 2
Allerede før i Tiden, medens Saul var Konge, var det
dig, som førte Israel ud i Kamp og hjem igen; og
HERREN din Gud sagde til dig: Du skal vogte mit
Folk Israel og være Hersker over mit Folk Israel!« 3
Og alle Israels Ældste kom til Kongen i Hebron, og
David sluttede i Hebron Pagt med dem for HERRENS
Aasyn, og de salvede David til Konge over Israel efter
HERRENS Ord ved Samuel. 4 Derpaa drog David
med hele Israel til Jerusalem, det er Jebus; der boede
Jebusiterne, Landets oprindelige Indbyggere; 5 og
Indbyggerne i Jebus sagde til David: »Her kan du ikke
trænge ind!« Men David indtog Klippeborgen Zion,
det er Davidsbyen. 6 Og David sagde: »Den, der først
slaar en Jebusit, skal være Øverste og Hærfører!«
Og da Joab, Zerujas Søn, var den første, der steg
derop, blev han Øverste. 7 Saa tog David Bolig i
Klippeborgen, hvorfor man kaldte den Davidsbyen; 8
og han befæstede Byen hele Vejen rundt fra Millo af;
Resten af Byen genopførte Joab. 9 Og David blev
mægtigere og mægtigere; Hærskarers HERRE var
med ham. 10 Følgende var de ypperste at Davids
Helte, som sammen med hele Israel kraftig stod ham
bi med at naa Kongedømmet, saa de fik ham valgt til
Konge efter HERRENS Ord til Israel. 11 Navnene
paa Davids Helte var følgende: Isjba'al, Hakmonis
Søn, Anføreren for de tre; det var ham, som engang
svang sit Spyd over 300 faldne paa een Gang. 12
Blandt de tre Helte kom efter ham Ahohiten El'azar,
Dodos Søn; 13 han var med David ved Pas-Dammim,
dengang Filisterne samlede sig der til Kamp. Marken
var fuld af Byg, og Folkene flygtede for Filisterne; 14
men han stillede sig op midt paa Marken og holdt
den og huggede Filisterne ned; og HERREN gav
dem en stor Sejr. 15 Engang drog tre af de tredive
ned til David paa Klippen, til Adullams Hule, medens
Filisternes Hær var lejret i Refaimdalen. 16 David var
dengang i Klippeborgen, medens Filisternes Foged
var i Betlehem. 17 Saa vaagnede Lysten hos David,
og han sagde: »Hvem skaffer mig en Drik Vand fra
Cisternen ved Betlehems Port?« 18 Da banede de
tre Helte sig Vej gennem Filisternes Lejr, øste Vand
af Cisternen ved Betlehems Port og bragte David
det. Han vilde dog ikke drikke det, men udgød det
for HERREN 19 med de Ord: »Gud vogte mig for at
gøre det! Skulde jeg drikke de Mænds blod, som har
vovet deres Liv? Thi med Fare for deres Liv har de
hentet det!« Og han vilde ikke drikke det. Den Daad
udførte de tre Helte. 20 Abisjaj, Joabs Broder, var
Anfører for de tredive. Han svang sit Spyd over de
faldne, og han var navnkundig blandt de tredive; 21
iblandt de tredive var han højt æret, og han var deres
Anfører; men de tre naaede han ikke. 22 Benaja,
Jojadas Søn, var en tapper Mand fra Kabze'el, der
havde udført store Heltegerninger; han fældede de to
Arielsønner fra Moab; og han steg ned og fældede en
Løve i en Cisterne, en Dag den var faldet Sne. 23
Ligeledes fældede han Ægypteren, en kæmpestor
Mand, fem Alen høj. Ægypteren havde et Spyd som
en Væverbom i Haanden, men han gik ned imod ham
med en Stok, vristede Spydet ud af Haanden paa
ham og dræbte ham med hans eget Spyd. 24 Disse
Heltegerninger udførte Benaja, Jojadas Søn, og han
var navnkundig iblandt de tredive Helte; 25 iblandt de
tredive var han højt æret, men de tre naaede han
ikke. David satte ham over sin Livvagt. 26 De tapre
Helte var: Asa'el, Joabs Broder; Elhanan, Dodos Søn,
fra Betlehem; 27 Haroriten Sjammot; Peloniten Helez;
28 Ira, Ikkesj's Søn, fra Tekoa; Abiezer fra Anatot;
29 Husjatiten Sibbekaj; Ahohiten Ilaj; 30 Maharaj
fra Netofa; Heled, Ba'anas Søn, fra Netofa; 31 Itaj,
Ribajs Søn, fra det benjaminitiske Gibea; Benaja fra
Pir'aton; 32 Huraj fra Nahale-Ga'asj; Abiel fra Araba;
33 Azmavet fra Bahurim; Sja'alboniten Eljaba; 34
Guniten Jasjen; Harariten Jonatan, Sjammas, Søn;
35 Harariten Ahi'am, Sakars Søn; Elifal, Urs Søn;
36 Mekeratiten Hefer; Peloniten Ahija; 37 Hezro fra
Karmel; Na'araj, Ezbajs Søn; 38 Joel, Natans Broder;
Mibhar, Hagritens Søn; 39 Ammoniten Zelek; Naharaj
fra Berot, der var Joabs, Zerujas Søns, Vaabendrager;
40 Ira fra Jattir; Gareb fra Jattir; 41 Hetiten Urias;
Zabad, Alajs Søn; 42 Rubeniten Adina, Sjizas Søn,
et af Rubeniternes Overhoveder over tredive; 43
Hanan, Ma'akas Søn; Mitniten Josjafat; 44 Uzzija fra
Asjtarot; Sjama og Je'uel, Aroeriten Hotams Sønner;
45 Jediael, Sjimris Søn, og hans Broder Tiziten Joha;
46 Mahaviten Eliel; Jeribaj og Josjavja, Elna'ams
Sønner; Moabiten Jitma; 47 Eliel, Obed og Ja'asiel
fra Zoba.

12 Følgende er de, der kom til David i Ziklag,
medens han maatte holde sig skjult for Saul,

Kisj's Søn. De hørte til Heltene, som hjalp til i Kampen;
2 de var væbnet med Bue og øvet i Stenkast og
Pileskydning baade med højre og venstre Haand;
de hørte til Sauls Brødre, Benjaminiterne. 3 Deres
Overhoved var Ahiezer; dernæst Joasj, Sjema'as Søn,
fra Gibea, Jeziel og Pelet, Azmavets Sønner, Beraka,
Jehu fra Anatot, 4 Jisjmaja fra Gibeon, en Helt blandt
de tredive og Høvedsmand over de tredive, Jirmeja,
Jahaziel, Johanan, Jozabad fra Gedera, 5 El'uzaj,
Jerimot, Bealja, Sjemarja, Sjefatja fra Harif, 6 Elkana,
Jissjija, Azar'el, Jo'ezer og Jasjobam, Koraiterne, 7
Joela og Zebadja, Sønner af Jeroham fra Gedor.
8 Af Gaditerne sluttede nogle sig dygtige Krigere,
øvede Krigsmænd, væbnet med Skjold og Spyd; de
var som Løver at se paa og rappe som Gazellerne
paa Bjergene. 9 Deres Overhoved var Ezer, Obadja
den anden, Eliab den tredje, 10 Masjmanna den
fjerde, Jirmeja den femte, 11 Attaj den sjette, Eliel
den syvende, 12 Johanan den ottende, Elzabad den
niende, 13 Jirmeja den tiende, Makbannaj den ellevte.
14 De var Anførere blandt Gaditerne; den mindste
af dem tog det op med hundrede, den største med
tusind. 15 Det var dem, der gik over Jordan i den
første Maaned, engang den overalt var gaaet over
sine Bredder, og slog alle Dalboerne paa Flugt baade
mod Øst og Vest. 16 Engang kom nogle Benjaminiter
og Judæere til David i Klippeborgen; 17 David gik
ud til dem, tog til Orde og sagde: »Hvis I kommer
til mig i fredelig Hensigt, for at hjælpe mig, er jeg af
Hjertet rede til at gøre fælles Sag med eder; men
er det for at forraade mig til mine Fjender, skønt
der ikke er Uret i mine Hænder, da se vore Fædres
Gud til og straffe det!« 18 Saa iførte Aanden sig
Amasaj, de tredives Anfører, og han sagde: »For
dig, David, og med dig, Isajs Søn! Fred, Fred være
med dig, og Fred med dine Hjælpere, thi dig hjælper
din Gud!« Da tog David imod dem og satte dem i
Spidsen for Krigerskaren. 19 Af Manasse gik nogle
over til David. Det var, dengang han sammen med
Filisterne drog i Kamp mod Saul, uden at han dog
blev dem til Hjælp, fordi Filisternes Fyrster efter at
have holdt Raadslagning sendte ham bort, idet de
sagde: »Det koster vore Hoveder, hvis han gaar over
til sin Herre Saul!« 20 Da han saa drog til Ziklag, gik
følgende Manassiter over til ham: Adna, Jozabad,
Jediael, Mikael, Jozabad, Elihu og Zilletaj, der var
Overhoveder for Slægter i Manasse; 21 de hjalp siden
David imod Strejfskarerne, thi de var alle dygtige
Krigere og blev Førere i Hæren. 22 Der kom nemlig
daglig Folk til David for at hjælpe ham, saa det til sidst
blev en stor Hær, stor som Guds Hær. 23 Følgende
er Tallene paa Førerne for de væbnede Krigere, der
kom til David i Hebron for at gøre ham til Konge i
Sauls Sted efter HERRENS Bud: 24 Af Judæere, der
har Skjold og Spyd, 6800 væbnede Krigere; 25 af
Simeoniterne 7100 dygtige Krigshelte; 26 af Leviterne
4600, 27 dertil Øversten over Arons Slægt, Jojada,
fulgt af 3700, 28 og Zadok, en ung, dygtig Kriger, med
sit Fædrenehus, 22 Førere; 29 af Benjaminiterne,
Sauls Brødre, 3000, men de fleste af dem holdt endnu
fast ved Sauls Hus; 30 af Efraimiterne 20 800 dygtige
Krigere, navnkundige Mænd i deres Fædrenehuse;
31 af Manasses halve Stamme 18 000 navngivne
Mænd, der skulde gaa hen og gøre David til Konge;
32 af Issakariterne, der forstod sig paa Tiderne, saa de
skønnede, hvad Israel havde at gøre, 200 Førere og
alle deres Brødre, der stod under dem; 33 af Zebulon
50 000, øvede Krigere, udrustet med alle Haande
Vaaben, med een Vilje rede til Kamp; 34 af Naftali
1000 Førere, fulgt af 37 000 Mænd med Skjold og
Spyd; 35 af Daniterne 28 600, udrustede Mænd; 36 af
Aser 40 000, øvede Krigere, rustet til Kamp; 37 fra
den anden Side af Jordan, fra Rubeniterne, Gaditerne
og Manasses halve Stamme, 120 000 Mænd med
alle Haande Krigsvaaben. 38 Med helt Hjerte og
rede til Kamp kom alle disse Krigere til Hebron for at
gøre David til Konge over hele Israel; men ogsaa det
øvrige Israel var endrægtigt med til at gøre David til
Konge. 39 De blev der hos David i tre Dage og spiste
og drak, thi deres Brødre havde forsynet dem; 40
ogsaa de, der boede i deres Nærhed lige til Issakar,
Zebulon og Naftali, bragte dem Levnedsmidler paa
Æsler, Kameler, Muldyr og Okser, Fødevarer af Mel,
Figenkager, Rosinkager, Vin, Olie, Hornkvæg og
Smaakvæg i Mængde; thi der var Glæde i Israel.

13 Efter at have raadført sig med Tusindførerne
og Hundredførerne, alle Øversterne, 2 sagde
David til hele Israels Forsamling: »Hvis det tykkes
eder godt, og det er HERREN vor Guds Vilje, lad
os saa sende Bud til vore Brødre, der er tilbage i
alle Israels Landsdele, og ligeledes til Præsterne og
Leviterne i Byerne, hvor de har deres Græsmarker,
at de skal samles hos os, 3 for at vi kan bringe vor
Guds Ark tilbage til os, thi i Sauls Dage spurgte vi
ikke om den.« 4 Og hele Forsamlingen svarede, at
det skulde man gøre, thi alt Folket fandt Forslaget
rigtigt. 5 Saa samlede David hele Israel lige fra Sjihor
i Ægypten til Egnen ved Hamat for at hente Guds Ark
i Kirjat-Jearim. 6 Derpaa drog David og hele Israel op
til Ba'ala, til Kirjat-Jearim i Juda for der at hente Gud
HERRENS Ark, over hvilken hans Navn er nævnet,

han, som troner over Keruberne. 7 De førte da Guds
Ark bort fra Abinadabs Hus paa en ny Vogn, og Uzza
og Ajo kørte Vognen. 8 David og hele Israel legede
af alle Kræfter for Guds Aasyn til Sang og til Citre,
Harper, Pauker, Cymbler og Trompeter. 9 Men da de
kom til Kidons Tærskeplads, rakte Uzza Haanden ud
for at gribe fat i Arken, fordi Okserne snublede. 10 Da
blussede HERRENS Vrede op mod Uzza, og han
slog ham, fordi han rakte Haanden ud mod Arken, og
han døde paa Stedet for Guds Aasyn. 11 Men David
græmmede sig over, at HERREN havde tilføjet Uzza
et Brud. Derfor kaldte man Stedet Perez-Uzza, som
det hedder den Dag i Dag. 12 Og David grebes den
Dag af Frygt for Gud og sagde: »Hvor kan jeg da
lade Guds Ark komme hen hos mig!« 13 Og David
flyttede ikke Arken hen hos sig i Davidsbyen, men lod
den sætte ind i Gatiten Obed-Edoms Hus. 14 Guds
Ark blev saa i Obed-Edoms Hus tre Maaneder, og
HERREN velsignede Obed-Edoms Hus og alt, hvad
hans var.

14 Kong Hiram af Tyrus sendte Sendebud til
David med Cedertræer og tillige Murere og
Tømmermænd for at bygge ham et Hus. 2 Da
skønnede David, at HERREN havde sikret hans
Kongemagt over Israel og højnet hans Kongedømme
for sit Folk Israels Skyld. 3 David tog i Jerusalem
endnu flere Hustruer og avlede flere Sønner og
Døtre. 4 Navnene paa de Børn, han fik i Jerusalem,
er følgende: Sjammua, Sjobab, Natan, Salomo, 5
Jibhar, Elisjua, Elpelet, 6 Noga, Nefeg, Jafia, 7
Elisjama, Be'eljada og Elifelet. 8 Men da Filisterne
hørte, at David var salvet til Konge over hele Israel,
rykkede de alle ud for at søge efter ham. Ved
Efterretningen herom drog David ud for at møde dem,
9 medens Filisterne kom og bredte sig i Refaimdalen.
10 David raadspurgte da Gud: »Skal jeg drage op
mod Filisterne? Vil du give dem i min Haand?« Og
HERREN svarede ham: »Drag op, thi jeg vil give dem
i din Haand!« 11 Saa drog de op til Ba'al-Perazim,
og der slog han dem. Da sagde David: »Gud har
brudt igennem mine Fjender ved min Haand, som
Vand bryder igennem!« Derfor kalder man Stedet
Ba'al-Perazim. 12 Og de lod deres Guder i Stikken
der, og David bød, at de skulde opbrændes. 13 Men
Filisterne bredte sig paa ny i Dalen. 14 Da David
atter raadspurgte Gud, svarede han: »Drag ikke efter
dem, men omgaa dem og fald dem i Ryggen ud for
Bakabuskene. 15 Naar du da hører Lyden af Skridt
i Bakabuskenes Toppe, skal du drage i Kamp, thi
saa er Gud draget ud foran dig for at slaa Filisternes
Hær.« 16 David gjorde, som Gud bød, og de slog
Filisternes Hær fra Gibeon til hen imod Gezer. 17 Og
Davids Ry bredte sig i alle Lande, idet HERREN lod
Frygt for ham komme over alle Hedningefolkene.

15 Siden byggede han sig Huse i Davidsbyen og
beredte Guds Ark et Sted, idet han rejste den
et Telt. 2 Ved den Lejlighed sagde David: »Ingen
andre end Leviterne maa bære Guds Ark, thi dem
har HERREN udvalgt til at bære Guds Ark og til
at gøre Tjeneste for ham til evig Tid.« 3 Og David
samlede hele Israel i Jerusalem for at føre HERRENS
Ark op til det Sted, han havde beredt den. 4 Og
David samlede Arons Sønner og Leviterne: 5 Af
Kehatiterne Øversten Uriel og hans Brødre, 120; 6 af
Merariterne Øversten Asaja og hans Brødre, 220;
7 af Gersoniterne Øversten Joel og hans Brødre,
130; 8 af Elizafans Sønner Øversten Sjemaja og
hans Brødre, 200; 9 af Hebrons Sønner Øversten
Eliel og hans Brødre, 80; 10 af Uzziels Sønner
Øversten Amminadab og hans Brødre, 112. 11 Saa
lod David Præsterne Zadok og Ebjatar og Leviterne
Uriel, Asaja, Joel, Sjemaja, Eliel og Amminadab kalde
12 og sagde til dem: »I er Overhoveder for Leviternes
Fædrenehuse; helliger eder tillige med eders Brødre
og før HERRENS, Israels Guds, Ark op til det Sted,
jeg har beredt den; 13 det var jo, fordi I ikke var
med første Gang, at HERREN vor Gud tilføjede os
et Brud; thi vi søgte ham ikke paa rette Maade.«
14 Saa helligede Præsterne og Leviterne sig for at
føre HERRENS, Israels Guds, Ark op; 15 og Levis
Sønner løftede med Bærestængerne Guds Ark op
paa Skuldrene, som Moses havde paabudt efter
HERRENS Ord. 16 Fremdeles bød David Leviternes
Øverster at lade deres Brødre Sangerne stille sig op
med Musikinstrumenter, Harper, Citre og Cymbler
og lade høje Jubeltoner klinge. 17 Saa lod Leviterne
Heman, Joels Søn, og af hans Brødre Asaf, Berekjas
Søn, og af deres Brødre Merariterne Etan, Kusjajas
Søn, stille sig op 18 og ved Siden af dem deres Brødre
af anden Rang Zekarja, Uzziel, Sjemiramot, Jehiel,
Unni, Eliab, Benaja, Ma'aseja, Mattitja, Elipelehu og
Miknejahu og Dørvogterne Obed-Edom og Je'iel;
19 Sangerne Heman, Asaf og Etan skulde spille
paa Kobbercymbler, 20 Zekarja, Uzziel, Sjemiramot,
Jehiel, Unni, Eliab, Ma'aseja og Benaja paa Harper
al-alamot; 21 Mattitja, Elipelehu, Miknejahu, Obed-
Edom og Je'iel skulde lede Sangen med Citre al-
hassjeminit; 22 Konanja, Leviternes Øverste over
dem, der bar, skulde lede disse, da han forstod sig
derpaa; 23 Berekja og Elkana skulde være Dørvogtere

ved Arken; 24 Præsterne Sjebanja, Josjafat, Netan'el,
Amasaj, Zekarja, Benaja og Eliezer skulde blæse
i Trompeterne foran Guds Ark; og Obed-Edom og
Jehija skulde være Dørvogtere ved Arken. 25 Derpaa
drog David, Israels Ældste og Tusindførerne hen
for under Festglæde at lade HERRENS Pagts Ark
bringe op fra Obed-Edoms Hus, 26 og da Gud hjalp
Leviterne, der har HERRENS Pagts Ark, ofrede man
syv Tyre og syv Vædre. 27 David har en fin linned
Kappe, ligeledes alle Leviterne, der har Arken, og
Sangerne og Konanja, som ledede dem, der bar.
Og David var iført en linned Efod. 28 Og hele Israel
bragte HERRENS Pagts Ark op under Festjubel og til
Hornets, Trompeternes og Cymblernes Klang, under
Harpe— og Citerspil. 29 Men da HERRENS Pagts
Ark kom til Davidsbyen, saa Sauls Datter Mikal ud
af Vinduet, og da hun saa Kong David springe og
danse, ringeagtede hun ham i sit Hjerte.

16 De førte saa Guds Pagts Ark ind og stillede
den midt i det Telt, David havde rejst den; og de
ofrede Brændofre og Takofre for Guds Aasyn. 2 Og
da David var færdig med Brændofrene og Takofrene,
velsignede han Folket i HERRENS Navn 3 og uddelte
til hver enkelt Israelit, baade Mand og Kvinde, en
Brødskive, et Stykke Kød og en Rosinkage. 4 Foran
HERRENS Ark stillede han nogle af Leviterne til at
gøre Tjeneste og til at takke, love og prise HERREN,
Israels Gud; 5 Asaf var Leder, og næst efter ham
kom Zekarja, saa Uzziel, Sjemiramot, Jehiel, Mattitja,
Eliab, Benaja, Obed-Edom og Je'iel med Harper
og Citre, medens Asaf lod Cymblerne klinge, 6
og Præsterne Benaja og Jahaziel stadig blæste i
Trompeterne foran Guds Pagts Ark. 7 Den Dag,
ved den Lejlighed, overdrog David for første Gang
Asaf og hans Brødre at lovsynge HERREN. 8 Pris
HERREN, paakald hans Navn, gør hans Gerninger
kendte blandt Folkeslag! 9 Syng og spil til hans Pris,
tal om alle hans Undere, 10 ros jer af hans hellige
Navn, eders Hjerte glæde sig, I, som søger HERREN,
11 spørg efter HERREN og hans Magt, søg bestandig
hans Aasyn; 12 kom i Hu de Undere, han øved, hans
Tegn og hans Munds Domme, 13 I, hans Tjener,
Israels Sæd, hans udvalgte, Jakobs Sønner! 14 Han,
HERREN, er vor Gud, hans Domme naar ud over
Jorden; 15 han ihukommer for evigt sin Pagt, i tusind
Slægter sit Tilsagn, 16 Pagten, han slutted med
Abraham, Eden, han tilsvor Isak: 17 han holdt dem i
Hævd som Ret for Jakob, en evig Pagt for Israel, 18
idet han sagde: »Dig giver jeg Kana'ans Land som
eders Arvelod.« 19 Da de kun var en liden Hob, kun
faa og fremmede der, 20 og vandred fra Folk til Folk,
fra et Rige til et andet, 21 tillod han ingen at volde dem
Men, men tugted for deres Skyld Konger: 22 »Rør
ikke mine Salvede, gør ikke mine Profeter ondt!« 23
Syng for HERREN, al Jorden, fortæl om hans Frelse
Dag efter Dag; 24 kundgør hans Ære blandt Folkene,
hans Undere blandt alle Folkeslag! 25 Thi stor og
højlovet er HERREN, forfærdelig over alle Guder; 26
thi alle Folkeslagenes Guder er Afguder, HERREN
er Himlens Skaber. 27 For hans Aasyn er Højhed
og Hæder, Pris og Fryd i hans Helligdom. 28 Giv
HERREN, I Folkeslags Slægter, giv HERREN Ære og
Pris, 29 giv HERREN hans Navns Ære, bring Gaver og
kom for hans Aasyn, tilbed HERREN i helligt Skrud,
30 bæv for hans Aasyn, al Jorden! Han grundfæsted
Jorden, den rokkes ikke. 31 Himlen glæde sig Jorden
juble, det lyde blandt Folkene: »HERREN har vist,
han er Konge!« 32 Havet med dets Fylde bruse,
Marken juble og alt, hvad den bærer. 33 Da fryder
sig Skovens Træer for HERRENS Aasyn, thi han
kommer, han kommer at dømme Jorden. 34 Lov
HERREN, thi han er god, og hans Miskundhed varer
evindelig! 35 Og sig: »Frels os, vor Frelses Gud, saml
os og fri os fra Folkene, at vi maa love dit hellige
Navn; med Stolthed synge din Pris!« 36 Lovet være
HERREN, Israels Gud, fra Evighed og til Evighed! Da
sagde hele Folket: »Amen!« og: »Lov HERREN!«
37 Saa lod han Asaf og hans Brødre blive der foran
HERRENS Pagts Ark for altid at gøre Tjeneste foran
Arken efter hver Dags Behov; 38 og Obed-Edom,
Jedituns Søn, og Hosa med deres Brødre, i alt otte
og tresindstyve, lod han blive som Dørvogtere. 39
Men Præsten Zadok og hans Brødre Præsterne lod
han blive foran HERRENS Bolig paa Offerhøjen i
Gibeon 40 for daglig, baade Aften og Morgen, at ofre
HERREN Brændofre paa Brændofferalteret ganske
som det er foreskrevet i den Lov, HERREN havde
paalagt Israel; 41 og sammen med dem Heman og
Jedutun og de øvrige før nævnte udvalgte Mænd til
at love HERREN med Ordene »thi hans Miskundhed
varer evindelig!« 42 Og de havde hos sig Trompeter
og Cymbler til dem, der spillede, og Instrumenter til
Guds Sange; men Jedutuns Sønner var Dørvogtere.
43 Derpaa gik alt Folket hver til sit, og David vendte
hjem for at velsigne sit Hus.

17 Engang David sad i sit Hus, sagde han til
Profeten Natan: »Se, jeg har et Cedertræshus
at bo i, men HERRENS Pagts Ark har Plads i et
Telt!« 2 Natan svarede David: »Gør alt, hvad din Hu
staar til, thi Gud er med dig!« 3 Men samme Nat

kom Guds Ord til Natan saaledes: 4 »Gaa hen og
sig til min Tjener David: Saa siger HERREN: Ikke du
skal bygge mig det Hus, jeg skal bo i! 5 Jeg har jo
ikke haft noget Hus at bo i, siden den Dag jeg førte
Israeliterne op, men vandrede med, boende i et Telt.
6 Har jeg, i al den Tid jeg vandrede om blandt alle
Israeliterne, sagt til nogen af Israels Dommere, som
jeg satte til at vogte mit Folk: Hvorfor bygger I mig
ikke et Cedertræshus? 7 Sig derfor til min Tjener
David: Saa siger Hærskarers HERRE: Jeg tog dig fra
Græsgangen, fra din Plads bag Smaakvæget til at
være Fyrste over mit Folk Israel, 8 og jeg var med
dig, overalt hvor du færdedes, og udryddede alle dine
Fjender foran dig; jeg vil skabe dig et Navn som de
størstes paa Jorden 9 og skaffe mit Folk Israel en
Hjemstavn og plante det, saa det kan blive boende
paa sit Sted uden mere at skulle forstyrres i sin Ro,
og uden at Voldsmænd mere skal ødelægge det som
tidligere, 10 dengang jeg satte Dommere over mit
Folk Israel; og jeg vil underkue alle dine Fjender. Saa
kundgør jeg dig nu: Et Hus vil HERREN bygge dig!
11 Naar dine Dage er omme og du vandrer til dine
Fædre, vil jeg efter dig oprejse din Sæd, en af dine
Sønner, og grundfæste hans Kongedømme. 12 Han
skal bygge mig et Hus, og jeg vil grundfæste hans
Trone evindelig. 13 Jeg vil være ham en Fader, og
han skal være mig en Søn; og min Miskundhed vil jeg
ikke tage fra ham, som jeg tog den fra din Forgænger;
14 jeg vil indsætte ham i mit Hus og mit Kongedømme
til evig Tid, og hans Trone skal staa fast til evig
Tid!« 15 Alle disse Ord og hele denne Aabenbaring
meddelte Natan David. 16 Da gik Kong David ind
og dvælede for HERRENS Aasyn og sagde: »Hvem
er jeg, Gud HERRE, og hvad er mit Hus, at du har
bragt mig saa vidt? 17 Men det var dig ikke nok o
Gud, du gav ogsaa din Tjeners Hus Forjættelser for
fjerne Tider og lod mig skue kommende Slægter, Gud
HERRE! 18 Hvad mere har David at sige dig? Du
kender jo dog din Tjener, 19 HERRE! For din Tjeners
Skyld, og fordi din Hu stod dertil, gjorde du alt dette
store og kundgjorde alle disse store Ting, 20 HERRE!
Ingen er som du, og der er ingen Gud uden dig, efter
alt hvad vi har hørt med vore Ører. 21 Og hvor paa
Jorden findes et Folk som dit Folk Israel, et Folk, som
Gud kom og udfriede og gjorde til sit Folk for at vinde
sig et Navn og udføre store og frygtelige Gerninger
ved at drive andre Folkeslag bort foran sit Folk, det,
du udfriede fra Ægypten? 22 Du har grundfæstet dit
Folk Israel som dit, Folk til evig Tid, og du, HERRE,
er blevet deres Gud. 23 Saa lad da, HERRE, den
Forjættelse, du udtalte om din Tjener og hans Hus,
gælde til evig Tid og gør, som du sagde! 24 Da skal
dit Navn staa fast og blive stort til evig Tid, saa man
siger: Hærskarers HERRE, Israels Gud, Gud over
Israel! Og din Tjener Davids Hus skal staa fast for
dit Aasyn. 25 Thi du, min Gud, har aabenbaret for
din Tjener: Jeg vil bygge dig et Hus! Derfor har din
Tjener dristet sig til at bede for dit Aasyn. 26 Derfor,
HERRE, du er Gud, du har givet din Tjener denne
Forjættelse, 27 saa lad det behage dig at velsigne
din Tjeners Hus, at det til evig Tid maa staa fast for
dit Aasyn. Thi du, HERRE, har velsignet det, og det
bliver velsignet evindelig!«

18 Nogen Tid efter slog David Filisterne og
undertvang dem, og han fratog Filisterne Gat
med Smaabyer. 2 Fremdeles slog han Moabiterne;
og Moabiterne blev Davids skatskyldige Undersaatter.
3 Ligeledes slog David Kong Hadar'ezer af Zoba i
Nærheden af Hamat, da han var draget ud for at
underlægge sig Egnene ved Eufratfloden. 4 David
fratog ham 1000 Vogne, 7000 Ryttere og 20 000 Mand
Fodfolk og lod alle Hestene lamme paa hundrede
nær, som han skaanede. 5 Og da Aramæerne fra
Darmaskus kom Kong Hadar'ezer af Zoba til Hjælp,
slog David 22 000 Mand af Aramæerne. 6 Derpaa
indsatte David Fogeder i det darmaskenske Aram, og
Aramæerne blev Davids skatskyldige Undersaatter.
Saaledes gav HERREN David Sejr, overalt hvor han
drog frem. 7 Og David tog de Guldskjolde, Hadar'ezers
Folk havde baaret, og bragte dem til Jerusalem; 8
og fra Hadar'ezers Byer, Tibhat og Kun, bortførte
David Kobber i store Mængder; deraf lod Salomo
Kobberhavet, Søjlerne og Kobbersagerne lave. 9 Men
da Kong To'u af Hamat hørte, at David havde slaaet
hele Kong Hadar'ezer af Zobas Stridsmagt, 10 sendte
han sin Søn Hadoram til Kong David for at hilse
paa ham og lykønske ham til, at han havde kæmpet
med Hadar'ezer og slaaet ham — Hadar'ezer havde
nemlig ligget i Krig med To'u — og han medbragte
alle Haande Sølv-, Guld og Kobbersager. 11 Ogsaa
dem helligede Kong David HERREN tillige med det
Sølv og Guld, han havde taget fra alle Folkeslagene,
Edom, Moab, Ammoniterne, Filisterne og Amalek.
12 Og Absjaj, Zerujas Søn, slog Edom i Saltdalen,
18 000 Mand; 13 derpaa indsatte han Fogeder i
Edom, og alle Edomiterne blev Davids Undersaatter.
Saaledes gav HERREN David Sejr, overalt hvor han
drog frem. 14 Og David var Konge over hele Israel,
og han øvede Ret og Retfærdighed mod hele sit
Folk. 15 Joab, Zerujas Søn, var sat over Hæren;
Josjafat, Ahiluds Søn, var Kansler; 16 Zadok, Ahitubs

Søn, og Abimelek, Ebjatars Søn, var Præster; Sjavsja
var Statsskriver; 17 Benaja, Jojadas Søn, var sat
over Kreterne og Pleterne, og Davids Sønner var de
ypperste ved Kongens Side.

19 Nogen Tid efter døde Ammoniternes Konge
Nahasj, og hans Søn Hanun blev Konge i hans
Sted. 2 Da tænkte David: »Jeg vil vise Hanun,
Nahasj's Søn, Venlighed, thi hans Fader viste mig
Venlighed.« Og David sendte Folk for at vise ham
Deltagelse i Anledning at hans Faders Død. Men da
Davids Mænd kom til Ammoniternes Land til Hanun
for at vise ham Deltagelse, 3 sagde Ammoniternes
Høvdinger til Hanun: »Tror du virkelig, det er for
at hædre din Fader, at David sender Bud og viser
dig Deltagelse? Mon ikke det er for at udforske og
ødelægge Landet og udspejde det, at hans Folk
kommer til dig?« 4 Da tog Hanun Davids Folk og lod
dem rage og Halvdelen af deres Klæder skære af til
Skridtet, og derpaa lod han dem gaa. 5 Da David
fik Efterretning om Mændenes Behandling, sendte
han dem et Bud i Møde; thi Mændene var blevet
grovelig forhaanet; og Kongen lod sige: »Bliv i Jeriko,
til eders Skæg er vokset ud!« 6 Men da Ammoniterne
saa, at de havde lagt sig for Had hos David, sendte
Hanun og Ammoniterne 1000 Talenter Sølv for at leje
Vogne og Ryttere i Aram-Naharajim, Aram Ma'aka og
Zoba; 7 og de lejede 32 000 Vogne og Kongen af
Ma'aka med hans Folk, og de kom og slog Lejr uden
for Medeba; imidlertid havde Ammoniterne samlet
sig fra deres Byer og rykkede ud til Kamp. 8 Da
David hørte det, sendte han Joab af Sted med hele
Hæren og Kærnetropperne. 9 Ammoniterne rykkede
saa ud og stillede sig op til Kamp ved Byens Port,
medens Kongerne, der var kommet til, stod for sig
selv paa aaben Mark. 10 Da Joab saa, at Angreb
truede ham baade forfra og bagfra, gjorde han et
Udvalg blandt alt Israels udsøgte Mandskab og tog
Stilling over for Aramæerne, 11 medens han overlod
Resten af Mandskabet til sin Broder Absjaj, og de
tog Stilling over for Ammoniterne. 12 Og han sagde:
»Hvis Aramæerne bliver mig for stærke, skal du ile
mig til Hjælp; men bliver Ammoniterne dig for stærke,
skal jeg hjælpe dig. 13 Tag Mod til dig og lad os
tappert værge vort Folk og vor Guds Byer — saa
faar HERREN gøre, hvad ham tykkes godt!« 14
Derpaa rykkede Joab frem med sine Folk til Kamp
mod Aramæerne, og de flygtede for ham. 15 Og
da Ammoniterne saa, at Aramæerne tog Flugten,
flygtede ogsaa de for hans Broder Absjaj og trak
sig ind i Byen. Derpaa kom Joab til Jerusalem. 16
Men da Aramæerne saa, at de var slaaet af Israel,
sendte de Bud og fik Aramæerne hinsides Floden
til at rykke ud med Sjofak, Hadar'ezers Hærfører, i
Spidsen. 17 Da David fik Efterretning herom, samlede
han hele Israel, satte over Jordan og kom til Helam,
hvor David stillede sig op til Kamp mod Aramæerne,
og de angreb ham. 18 Men Aramæerne flygtede for
Israel, og David nedhuggede 7000 Stridsheste og 40
000 Mand Fodfolk af Aram; ogsaa Hærføreren Sjofak
huggede han ned. 19 Da alle Hadar'ezers Lydkonger
saa, at de var slaaet af Israel, sluttede de Fred med
David og underkastede sig, og Aramæerne vilde ikke
hjælpe Ammoniterne mere.

20 Næste Aar, ved den Tid Kongerne drager i
Krig, førte Joab Krigshæren ud og hærgede
Ammoniternes Land; derpaa drog han hen og
belejrede Rabba. David blev derimod selv i Jerusalem.
Og Joab indtog Rabba og ødelagde det. 2 Da tog
David Kronen af Milkoms Hoved, og han fandt, at
den var af Guld og vejede en Talent; der var en
Ædelsten paa den, og den blev sat paa Davids
Hoved. Et vældigt Bytte fra Byen førte han med sig,
3 og Indbyggerne slæbte han bort og satte dem til
Savene, Jernhakkerne og Økserne. Saaledes gjorde
han ved alle Ammoniternes Byer. Derpaa vendte
David og hele Hæren tilbage til Jerusalem. 4 Siden
hen kom det atter til Kamp med Filisterne i Gezer.
Husjatiten Sibbekaj nedhuggede da Sippaj, som var
af Rafaslægten, og de blev underkuet. 5 Atter kom
det til Kamp med Filisterne. Elhanan, Ja'irs Søn,
nedhuggede da Lami, Gatiten Goliats Broder, hvis
Spydstage var som en Væverbom. 6 Atter kom det til
Kamp i Gat. Da var der en kæmpe stor Mand med
seks Fingre paa hver Haand og seks Tæer paa hver
Fod, i alt fire og tyve; han var ogsaa af Rafaslægten.
7 Han haanede Israel, og derfor huggede Jonatan, en
Søn af Davids Broder Sjim'a, ham ned. 8 Disse var
af Rafaslægten i Gat; de faldt for Davids og hans
Mænds Haand.

21 Satan traadte op mod Israel og æggede David
til at holde Mandtal over Israel. 2 David sagde
da til Joab og Hærførerne: »Drag ud og tæl Israel fra
Be'ersjeba til Dan og bring mig Efterretning, for at jeg
kan faa Tallet paa dem at vide!« 3 Men Joab svarede:
»Maatte HERREN forøge sit Folk hundredfold! Er de
ikke, Herre Konge, min Herres Trælle alle sammen?
Hvorfor vil min Herre det? Hvorfor skal det blive
Israel til Skyld?« 4 Men Joab maatte bøje sig for
Kongens Ord, og Joab begav sig derfor bort, drog
hele Israel rundt og kom tilbage til Jerusalem. 5

Joab opgav derpaa David Tallet, der var fundet ved
Folketællingen, og hele Israel talte 1 100 000 kraftige
Mænd, Juda 470 000. 6 Men Levi og Benjamin havde
han ikke talt med, thi Kongens Ord var Joab en Gru.
7 Dette var ondt i Guds Øjne, og han slog Israel. 8 Da
sagde David til Gud: »Jeg har syndet svarlig i, hvad
jeg har gjort. Men tilgiv nu din Tjeners Brøde, thi jeg
har handlet som en stor Daare!« 9 Men HERREN
talede saaledes til Gad, Davids Seer: 10 »Gaa hen
og sig saaledes til David: Saa siger HERREN: Jeg
forelægger dig tre Ting; vælg selv, hvilken jeg skal
lade times dig!« 11 Gad kom da til David og sagde til
ham: »Saa siger HERREN: Vælg! 12 Vælger du tre
Hungersnødsaar, eller vil du i tre Maaneder flygte
for dine Fjender og dine Avindsmænds Sværd, eller
skal der komme tre Dage med HERRENS Sværd
og Pest i Landet, i hvilke HERRENS Engel spreder
Ødelæggelse i hele Israels Omraade? Se nu til, hvad
jeg skal svare ham, der har sendt mig!« 13 David
svarede Gad: »Jeg er i saare stor Vaande — lad mig
saa falde i HERRENS Haand, thi hans Barmhjertighed
er saare stor; i Menneskehaand vil jeg ikke falde!« 14
Saa sendte HERREN Pest over Israel, og af Israel
døde 70 000 Mennesker. 15 Og Gud sendte en Engel
til Jerusalem for at ødelægge det. Men lige som han
skulde til at ødelægge Byen, saa HERREN til og
angrede det onde; og han sagde til Engelen, som var
ved at ødelægge: »Nu er det nok, drag din Haand
tilbage!« HERRENS Engel stod da ved Jebusiten
Ornans Tærskeplads. 16 Da David løftede sit Blik og
saa HERRENS Engel staa mellem Himmel og Jord
med draget Sværd i Haand, rettet mod Jerusalem,
faldt han og de Ældste, der var klædt i Sæk, paa
deres Ansigt; 17 og David sagde til Gud: »Var det ikke
mig, der sagde, at Folket skulde tælles? Det er mig,
der har syndet, og saare ilde har jeg handlet; men
Faarene der, hvad har de gjort? HERRE min Gud,
lad din Haand dog ramme mig og mit Fædrenehus,
men lad Plagen ikke ramme dit Folk!« 18 Da sagde
HERRENS Engel til Gad, at han skulde byde David
gaa op og rejse HERREN et Alter paa Jebusiten
Ornans Tærskeplads. 19 Og David gik derop, efter
det Ord Gad havde talt i HERRENS Navn. 20 Da
Ornan vendte sig om, saa han Kongen og hans fire
Sønner, der var hos ham, komme gaaende. Ornan
var ved at tærske Hvede. 21 Og David naaede hen til
Ornan, og da Ornan saa op og fik Øje paa David,
forlod han Tærskepladsen og kastede sig paa sit
Ansigt til Jorden for ham. 22 Da sagde David til
Ornan: »Overlad mig din Tærskeplads, for at jeg der
kan bygge HERREN et Alter! For fuld betaling skal
du overlade mig den, at Folket maa blive friet fra
Plagen!« 23 Da sagde Ornan til David: »Min Herre
Kongen tage den og gøre, hvad ham tykkes ret; se,
jeg giver Okserne til Brændofre, Tærskeslæderne til
Brændsel og Hveden til Afgrødeoffer; jeg giver det
hele!« 24 Men Kong David svarede Ornan: »Nej,
jeg vil købe det for fuld Betaling, thi til HERREN vil
jeg ikke tage, hvad dit er, eller bringe et Brændoffer,
som intet koster mig!« 25 Saa gav David Ornan Guld
til en Vægt af 600 Sekel for Pladsen; 26 og David
byggede HERREN et Alter der og ofrede Brændofre
og Takofre; og da han raabte til HERREN, svarede
HERREN ham ved at lade Ild falde ned fra Himmelen
paa Brændofferalteret, 27 Og paa HERRENS Bud
stak Engelen sit Sværd i Balgen igen. 28 Paa den Tid
ofrede David paa Jebusiten Ornans Tærskeplads,
fordi han havde set, at HERREN havde svaret ham
der; 29 men HERRENS Bolig, som Moses havde
rejst i Ørkenen, og Brændofferalteret stod paa den
Tid paa Offerhøjen i Gibeon. 30 Men David kunde
ikke gaa hen og søge Gud foran Alteret, thi han var
rædselsslagen over HERRENS Engels Sværd.

22 Da sagde David: »Her skal Gud HERRENS Hus
staa, her skal Israels Brændofferalter staa!« 2
David bød saa, at man skulde samle alle de fremmede,
som boede i Israels Land, og han satte Stenhuggere
til at tilhugge Kvadersten til Opførelsen af Guds Hus; 3
fremdeles anskaffede David Jern i Mængde til Nagler
paa Portfløjene og til Kramper, en umaadelig Mængde
Kobber 4 og talløse Cederbjælker, idet Zidonierne og
Tyrierne bragte David Cederbjælker i Mængde. 5 Thi
David tænkte: »Min Søn Salomo er ung og uudviklet,
men Huset, som skal bygges HERREN, skal være
stort og mægtigt, for at det kan vinde Navnkundighed
og Ry i alle Lande; jeg vil træffe Forberedelser for
ham.« Og David traf store Forberedelser, før han
døde. 6 Derpaa lod han sin Søn Salomo kalde og
bød ham bygge HERREN, Israels Gud, et Hus. 7
Og David sagde til Salomo: »Min Søn! Jeg havde
selv i Sinde at bygge HERREN min Guds Navn et
Hus; 8 men da kom HERRENS Ord til mig saaledes:
Du har udgydt meget Blod og ført store Krige; du
maa ikke bygge mit Navn et Hus, thi du har udgydt
meget Blod paa Jorden for mit Aasyn. 9 Se, en Søn
skal fødes dig; han skal være en Fredens Mand, og
jeg vil skaffe ham Fred for alle hans Fjender rundt
om; thi hans Navn skal være Salomo, og jeg vil give
Israel Fred og Ro i hans Dage. 10 Han skal bygge
mit Navn et Hus; og han skal være mig en Søn, og
jeg vil være ham en Fader, og jeg vil grundfæste

hans Kongedømmes Trone over Israel til evig Tid!
11 Saa være da HERREN med dig, min Søn, at du
maa faa Lykke til at bygge HERREN din Guds Hus,
saaledes som han har forjættet om dig. 12 Maatte
HERREN kun give dig Forstand og Indsigt, saa han
kan sætte dig over Israel og du kan holde HERREN
din Guds Lov! 13 Saa vil det gaa dig vel naar du nøje
holder Anordningerne og Lovbudene, som HERREN
bød Moses at paalægge Israel. Vær frimodig og
stærk, frygt ikke og tab ikke Modet! 14 Se, med stor
Møje har jeg til HERRENS Hus tilvejebragt 100 000
Talenter Guld og en Million Talenter Sølv og desuden
Kobber og Jern, som ikke er til at veje, saa meget er
der; dertil har jeg tilvejebragt Bjælker og Sten; og du
skal sørge for flere. 15 En Mængde Arbejdere staar
til din Raadighed, Stenhuggere, Murere, Tømrere
og alle Slags Folk, der forstaar sig paa Arbejder
af enhver Art. 16 Af Guld, Sølv, Kobber og Jern er
der umaadelige Mængder til Stede — saa tag da
fat, og HERREN være med dig!« 17 Og David bød
alle Israels Øverster hjælpe hans Søn Salomo og
sagde: 18 »Er HERREN eders Gud ikke med eder,
har han ikke skaffet eder Ro til alle Sider? Han har jo
givet Landets Indbyggere i min Haand, og Landet er
underlagt HERREN og hans Folk; 19 saa giv da eders
Hjerter og Sjæle hen til at søge HERREN eders Gud
og tag fat paa at bygge Gud HERRENS Helligdom,
saa at HERRENS Pagts Ark og Guds hellige Ting kan
føres ind i Huset, der skal bygges HERRENS Navn.«

23 Da David var blevet gammel og mæt af Dage,
gjorde han sin Søn Salomo til Konge over
Israel. 2 Han samlede alle Israels Øverster og
Præsterne og Leviterne. 3 Og Leviterne blev talt fra
Trediveaarsalderen og opefter, og deres Tal udgjorde,
Hoved for Hoved, Mand for Mand, 38 000. 4 »Af
dem, « sagde han, »skal 24 000 forestaa Arbejdet
ved HERRENS Hus, 6000 være Tilsynsmænd og
Dommere, 5 4000 være Dørvogtere og 4000 love
HERREN med de Instrumenter, jeg har ladet lave
til Lovsangen.« 6 Og David inddelte dem i Skifter
efter Levis Sønner Gerson, Kehat og Merari. 7
Til Gersoniterne hørte: Ladan og Sjim'i; 8 Ladans
Sønner: Jehiel, som var Overhoved, Zetam og Joel,
tre; 9 Sjim'is Sønner: Sjelomit, Haziel og Haran, tre.
De var Overhoveder for Ladans Fædrenehuse. 10
Sjim'is Sønner: Jahat, Ziza, Je'usj og Beri'a. Disse
fire var Sjim'is Sønner. 11 Jahat var Overhoved og
Ziza den næste; Je'usj og Beri'a havde ikke mange
Sønner og regnedes derfor for eet Fædrenehus,
eet Embedsskifte. 12 Kehatiterne: Amram, Jizhar,
Hebron og Uzziel, fire; 13 Amrams Sønner: Aron og
Moses. Aron udskiltes sammen med sine Sønner
til at helliges som højhellig til evig Tid, til at tænde
Offerild for HERRENS Aasyn, til at tjene ham og
velsigne i hans Navn til evig Tid. 14 Den Guds
Mand Moses's Sønner regnedes derimod til Levis
Stamme. 15 Moses's Sønner: Gersom og Eliezer;
16 Gersoms Sønner; Sjubael, som var Overhoved;
17 Eliezers Sønner: Rehabja, som var Overhoved;
andre Sønner havde Eliezer ikke, men Rehabjas
Sønner var overmaade talrige. 18 Jizhars Sønner:
Sjelomit, som var Overhoved. 19 Hebrons Sønner:
Jerija, som var Overhoved, Amarja den anden, Uzziel
den tredje, Jekam'am den fjerde. 20 Uzziels Sønner:
Mika, som var Overhoved, og Jissjija den anden. 21
Merariterne var: Mali og Musji. Malis Sønner: El'azar
og Kisj. 22 El'azar efterlod sig ved sin Død ingen
Sønner, men kun Døtre, som deres Brødre, Kisj's
Sønner, ægtede. 23 Musjis Sønner: Mali, Eder og
Jeremot, tre. 24 Det var Levis Sønner efter deres
Fædrenehuse, Overhovederne for Fædrenehusene,
de, som mønstredes ved Optælling af Navnene,
Hoved for Hoved, de, som udførte Arbejdet ved
Tjenesten i HERRENS Hus, fra Tyveaarsalderen og
opefter. 25 Thi David tænkte: »HERREN, Israels Gud,
har skaffet sit Folk Ro og taget Bolig i Jerusalem
for evigt; 26 derfor behøver Leviterne heller ikke
mere at bære Boligen og alle de Ting, som hører til
dens Tjeneste.« 27 (Ifølge Davids sidste Forordninger
regnes Tallet paa Leviterne fra Tyveaarsalderen
og opefter). 28 Men deres Plads er ved Arons
Sønners Side, for at de kan udføre Tjenesten i
HERRENS Hus; de skal tage sig af Forgaardene,
Kamrene, Renholdelsen af alle de hellige Ting og
Arbejdet, der skal udføres i Guds Hus; 29 de skal
sørge for Skuebrødene, Melet til Afgrødeofrene, de
usyrede Fladbrød, Panden, Dejgen og alle Rum— og
Længdemaal; 30 hver Morgen skal de staa og love og
prise HERREN, ligesaa om Aftenen, 31 og hver Gang
der ofres Brændofre til HERREN paa Sabbaterne,
Nymaanedagene og Højtiderne; i det fastsatte Antal
efter den for dem gældende Forskrift skal de altid staa
for HERRENS Aasyn. 32 Saaledes skal de tage Vare
paa, hvad der er at varetage ved Aabenbaringsteltet
og ved det hellige og hjælpe deres Brødre, Arons
Sønner, med Tjenesten i HERRENS Hus.

24 Arons Sønner, delte i Skifter, var: Arons
Sønner Nadab, Abihu, Eleazar og Itamar; 2
Nadab og Abihu døde før deres Fader uden at
efterlade sig Sønner, men Eleazar og Itamar fik

Præsteværdigheden. 3 David tillige med Zadok af
Eleazars Sønner og Ahimelek af Itamars Sønner
inddelte dem efter deres Embedsskifter ved deres
Tjeneste. 4 Og da det viste sig, at Eleazars Sønner
havde flere Overhoveder end Itamars, delte de dem
saaledes, at Eleazars Sønner fik seksten Overhoveder
over deres Fædrenehuse. Itamars Sønner otte. 5
Og de delte, begge Hold ved Lodkastning, thi der
fandtes hellige Øverster og Guds Øverster baade
iblandt Eleazars og Itamars Sønner. 6 Skriveren
Sjemaja, Netan'els Søn af Levis Slægt, optegnede
dem i Paasyn af Kongen, Øversterne, Præsten
Zadok, Ahimelek, Ebjatars Søn, og Overhovederne for
Præsternes og Leviternes Fædrenehuse. Der udtoges
eet Fædrenehus af Itamar for hvert to af Eleazar.
7 Det første Lod traf Jojarib, det andet Jedaja, 8
det tredje Harim, det fjerde Seorim, 9 det femte
Malkija, det sjette Mijjamin, 10 det syvende Hakkoz,
det ottende Abija, 11 det niende Jesua, det tiende
Sjekanja, 12 det ellevte Eljasjib, det tolvte Jakim, 13
det trettende Huppa, det fjortende Jisjba'al, 14 det
femtende Bilga, det sekstende Immer, 15 det syttende
Hezir, det attende Happizzez, 16 det nittende Petaja,
det tyvende Jehezkel, 17 det een og tyvende Jakin,
det to og tyvende Gamul, 18 det tre og tyvende Delaja
og det fire og tyvende Ma'azja. 19 Det var deres
Embedsskifter ved deres Tjeneste, naar de gik ind i
HERRENS Hus, efter den Forpligtelse deres Fader
Aron paalagde dem, efter hvad HERREN, Israels
Gud, havde paalagt ham. 20 De andre Leviter var: Af
Amrams Sønner Sjubael; af Sjubaels Sønner Jedeja.
21 Af Rehabjas Sønner Jissjija, som var Overhoved.
22 Af Jizhariterne Sjelomot; af Sjelomots Sønner
Jahat. 23 Hebrons Sønner: Jerija, som var Overhoved,
Amarja den anden, Uzziel den tredje, Jekam'am den
fjerde. 24 Uzziels Sønner: Mika; af Mikas Sønner
Sjamir. 25 Mikas Broder Jissjija; af Jissjijas Sønner
Zekarja. — 26 Meraris Sønner: Mali og Musji og
hans Søn Uzzijas Sønner. 27 Meraris Søn Uzzijas
Sønner: Sjoham, Zakkur og Ibri. 28 Af Mali El'azar,
der ingen Sønner havde, og Kisj; 29 af Kisj Kisj's
Sønner: Jerame'el. 30 Musjis Sønner: Mali, Eder og
Jerimot. Det var Leviternes Efterkommere efter deres
Fædrenehuse. 31 Ogsaa de kastede Lod ligesom
deres Brødre, Arons Sønner, i Paasyn af Kong David,
Zadok og Ahimelek og Overhovederne for Præsternes
og Leviternes Fædrenehuse — Fædrenehusenes
Overhoveder ligesom deres yngste Brødre.

25 Derpaa udskilte David og Hærførerne til
Tjenesten Asafs, Hemans og Jedutuns Sønner,
som i profetisk Henrykkelse spillede paa Citre,
Harper og Cymbler; og Tallet paa de Mænd, der
havde med denne Tjeneste at gøre, var: 2 Af
Asafs Sønner: Zakkur, Josef, Netanja og Asar'ela,
Asafs Sønner under Ledelse af Asaf, der spillede i
profetisk Henrykkelse under Kongens Ledelse. 3 Af
Jedutun: Jedutuns Sønner Gedalja, Jizri, Jesja'ja,
Sjim'i, Hasjabja og Mattitja, seks, under Ledelse af
deres Fader Jedutun, der i profetisk Henrykkelse
spillede paa Citer, naar HERREN blev lovet og priset.
4 Af Heman: Hemans Sønner Bukkija, Mattanja,
Uzziel, Sjubael, Jerimot, Hananja, Hanani, Eliata,
Giddalti, Romamti-Ezer, Josjbekasja, Malloti, Hotir
og Mahaziot. 5 Alle disse var Sønner af Heman,
Kongens Seer i Guds Ord; for at løfte hans Horn gav
Gud Heman fjorten Sønner og tre Døtre. 6 Alle disse
spillede under deres Faders Ledelse ved Sangen i
HERRENS Hus paa Cymbler, Harper og Citre for
saaledes at gøre Tjeneste i Guds Hus under Ledelse
af Kongen, Asaf, Jedutun og Heman. 7 Deres Tal,
sammenregnet med deres Brødre, der var oplært til
at synge HERRENS Sange, var 288, kyndige Folk til
Hobe. 8 De kastede Lod om Ordningen af Tjenesten
med lige Kaar baade for smaa og for store, Mestre
og Lærlinge. 9 Det første Lod traf Josef, ham selv
med hans Brødre og Sønner, tolv; det andet Gedalja,
ham selv med hans Brødre og Sønner, tolv; 10 det
tredje Zakkur, hans Sønner og Brødre, tolv; 11 det
fjerde Jizri, hans Sønner og Brødre, tolv; 12 det
femte Netanja, hans Sønner og Brødre, tolv; 13 det
sjette Bukkija, hans Sønner og Brødre, tolv; 14 det
syvende Jesar'ela, hans Sønner og Brødre, tolv; 15
det ottende Jesja'ja, hans Sønner og Brødre, tolv; 16
det niende Mattanja, hans Sønner og Brødre, tolv; 17
det tiende Sjim'i, hans Sønner og Brødre, tolv; 18 det
ellevte Uzziel, hans Sønner og Brødre, tolv; 19 det
tolvte Hasjabja, hans Sønner og Brødre, tolv; 20 det
trettende Sjubael, hans Sønner og Brødre, tolv; 21
det fjortende Mattitja, hans Sønner og Brødre, tolv; 22
det femtende Jeremot, hans Sønner og Brødre, tolv;
23 det sekstende Hananja, hans Sønner og Brødre,
tolv; 24 det syttende Josjbekasja, hans Sønner og
Brødre, tolv; 25 det attende Hanani, hans Sønner
og Brødre, tolv; 26 det nittende Malloti, hans Sønner
og Brødre, tolv; 27 det tyvende Eliata, hans Sønner
og Brødre, tolv; 28 det een og tyvende Hotir, hans
Sønner og Brødre, tolv; 29 det to og tyvende Giddalti,
hans Sønner og Brødre, tolv; 30 det tre og tyvende
Mahaziot, hans Sønner og Brødre, tolv; 31 det fire og
tyvende Romamti-Ezer, hans Sønner og Brødre, tolv.

26 Dørvogternes Skifter var følgende: af Koraiterne
Mesjelemja, en Søn af Kore af Abi'asafs Sønner.
2 Mesjelemja havde Sønner: Zekarja den førstefødte,
Jediael den anden, Zebadja den tredje, Jatniel den
fjerde, 3 Elam den femte, Johanan den sjette og
Eljoenaj den syvende. 4 Obed-Edom havde Sønner:
Sjemaja den førstefødte, Jozabad den anden, Joa
den tredje, Sakar den fjerde, Netan'el den femte, 5
Ammiel den sjette, Issakar den syvende og Pe'ulletaj
den ottende; thi Gud havde velsignet ham. 6 Hans
Søn Sjemaja fødtes Sønner, som var Herskere
i deres Fædrenehus, da de var dygtige Folk. 7
Sjemajas Sønner var: Otni, Refael, Obed, Elzabad
og hans Brødre, dygtige Folk, Elihu og Semakja; 8
alle disse hørte tillige med deres Sønner og Brødre
til Obed-Edoms Sønner, dygtige Folk med Evner
til Tjenesten, i alt to og tresindstyve Efterkommere
af Obed-Edom. 9 Mesjelemja havde Sønner og
Brødre, dygtige Folk, atten. 10 Hosa at Meraris
Sønner havde Sønner: Sjimri, som var Overhoved
— thi skønt han ikke var den førstefødte, gjorde
hans Fader ham til Overhoved — 11 Hilkija den
anden, Tebalja den tredje og Zekarja den fjerde.
Hosas Sønner og Brødre var i alt tretten. 12 Disse
Dørvogternes Skifter, deres Overhoveder sammen
med deres Brødre, blev Vagttjenesten overdraget,
og saaledes gjorde de Tjeneste i HERRENS Hus;
13 og om hver enkelt Port kastede de Lod mellem
smaa som store, efter deres Fædrenehuse. 14 Loddet
for Østporten ramte Sjelemja. Ogsaa for hans Søn
Zekarja, en klog Raadgiver, kastede man Lod, og
Loddet traf Nordporten. 15 For Obed-Edom traf det
Sydporten og for hans Sønner Forraadskamrene.
16 Og for Hosa traf Loddet Vestporten tillige med
Sjalleketporten ved Vejen, der fører opad, den ene
Vagtpost ved den anden. 17 Mod Øst var der seks
Leviter, mod Nord daglig fire, mod Syd daglig tre,
ved hvert af Forraadskamrene to, 18 ved Parbar
mod Vest var der fire ved Vejen, to ved Parbar.
19 Det var Dørvogternes Skifter af Koraiternes og
Meraris Efterkommere. 20 Deres Brødre Leviterne,
som havde Tilsyn med Guds Hus's Skatkamre
og Skatkamrene til Helliggaverne: 21 Ladans
Sønner, Gersoniternes Efterkommere gennem Ladan,
Overhovederne for Gersoniten Ladans Fædrenehuse:
Jehieliterne. 22 Jehieliternes Sønner Zetam og hans
Broder Joel havde Tilsynet med HERRENS Hus's
Skatte. 23 Af Amramiterne, Jizhariterne, Hebroniterne
og Uzzieliterne 24 var Sjubael, en Søn af Moses's Søn
Gersom, Overopsynsmand over Skattene. 25 Hans fra
Eliezer nedstammende Brødre: Hans Søn Rehabja,
hans Søn Jesja'ja, hans Søn Joram, hans Søn Zikri,
hans Søn Sjelomit. 26 Denne Sjelomit og hans Brødre
havde Tilsynet med de Skatte af Helliggaver, som
Kong David, Fædrenehusenes Overhoveder, Tusind-
og Hundredførerne og Hærførerne havde helliget
— 27 de havde helliget dem af Krigsbyttet til Hjælp
ved Bygningen at HERRENS Hus — 28 og med
alt, hvad Seeren Samuel, Saul, Kisj's Søn, Abner,
Ners Søn, og Joab, Zerujas Søn, havde helliget;
alt, hvad der var helliget, var betroet Sjelomit og
hans Brødre. 29 Af Jizhariterne udtoges Konanja og
hans Sønner til Arbejdet ude i Israel som Fogeder
og Dommere. 30 Af Hebroniterne var Hasjabja og
hans Brødre, 1700 dygtige Folk, sat til at varetage alt,
hvad der vedrørte HERRENS Tjeneste og Kongens
Tjeneste i Israel vesten for Jordan. 31 Til Hebroniterne
hørte Jerija, Overhovedet for Hebroniterne, efter
deres Nedstamning, efter Fædrenehusene — i Davids
fyrretyvende Regeringsaar blev der iværksat en
Undersøgelse angaaende dem, og der fandtes dygtige
Folk iblandt dem i Ja'zer i Gilead — 32 og hans Brødre,
2700 dygtige Folk, Overhoveder for Fædrenehusene;
dem satte Kong David over Rubeniterne, Gaditerne
og Manasses halve Stamme til at varetage alle Sager,
som vedrørte Gud og Kongen.

27 Israeliterne efter deres Tal: Fædrenehusenes
Overhoveder, Tusind— og Hundredførerne og
deres Fogeder, som tjente Kongen i alle Sager
vedrørende Skifterne, de, der skiftevis traadte til
og fra hver Maaned hele Aaret rundt, hvert Skifte
paa 24 000 Mand: 2 Over det første Skifte, den
første Maaneds Skifte stod Isjba'al, Zabdiels Søn —
til hans Skifte hørte 24 000 Mand — 3 af Perez's
Efterkommere, Overhoved for alle Hærførerne; det
var den første Maaned. 4 Over den anden Maaneds
Skifte stod Ahohiten El'azar, Dodajs Søn; til hans
Skifte hørte 24 000 Mand. 5 Den tredje Hærfører, ham
i den tredje Maaned, var Benaja, Yppersteepræsten
Jojadas Søn; til hans Skifte hørte 24 000 Mand.
6 Denne Benaja var Helten blandt de tredive og
stod i Spidsen for de tredive, og ved hans Skifte
var hans Søn Ammizabad. 7 Den fjerde, ham i den
fjerde Maaned, var Joabs Broder Asa'el og efter
ham hans Søn Zebadja; til hans Skifte hørte 24 000
Mand. 8 Den femte, ham i den femte Maaned, var
Hærføreren Zeraiten Sjamhut; til hans Skifte hørte 24
000 Mand. 9 Den sjette, ham i den sjette Maaned,
var Ira, Ikkesj's Søn, fra Tekoa; til hans Skifte hørte
24 000 Mand. 10 Den syvende, ham i den syvende
Maaned, var Peloniten Helez af Efraimiterne; til hans

Skifte hørte 24 000 Mand. 11 Den ottende, ham i den
ottende Maaned, var Husjatiten Sibbekaj af Zeras
Slægt; til hans Skifte hørte 24 000 Mand. 12 Den
niende, ham i den niende Maaned, var Abiezer fra
Anatot at Benjaminiterne; til hans Skifte hørte 24 000
Mand. 13 Den tiende, ham i den tiende Maaned, var
Maharaj fra Netofa af Zeras Slægt, til hans Skifte
hørte 24 000 Mand. 14 Den ellevte, ham i den ellevte
Maaned, var Benaja fra Pir'aton af Efraimiterne;
til hans Skifte hørte 24 000 Mand. 15 Den tolvte,
ham i den tolvte Maaned, var Heldaj fra Netofa af
Otniels Slægt; til hans Skifte hørte 24 000 Mand.
16 I Spidsen for Israels Stammer stod: Som Fyrste
for Rubeniterne Eliezer, Zikris Søn; for Simeoniterne
Sjefatja, Ma'akas Søn; 17 for Levi Hasjabja, Kemuels
Søn, for Aron Zadok; 18 for Juda Eliab, en af Davids
Brødre; for Issakar Omri, Mikaels Søn; 19 for Zebulon
Jisjmaja, Obadjas Søn; for Naftali Jerimot, Azriels
Søn; 20 for Efraimiterne Hosea, Azazjas Søn; for
Manasses halve Stamme Joel, Pedajas Søn; 21 for
Manasses anden Halvdel i Gilead Jiddo, Zekarjas
Søn; for Benjamin Ja'asiel, Abners Søn; 22 for Dan
Azar'el, Jerobams Søn. Det var Israels Stammers
Øverster. 23 David tog ikke Tal paa dem, der var
under tyve Aar, thi HERREN havde forjættet at ville
gøre Israel talrigt som Himmelens Stjerner. 24 Joab,
Zerujas Søn, begyndte at tælle dem, men fuldførte
det ikke; thi for den Sags Skyld ramtes Israel af
Vrede, og Tallet indførtes ikke i Kong Davids Krønike.
25 Over Kongens Skatte havde Azmavet, Adiels
Søn, Opsynet, og over Forraadene ude paa Landet,
i Byerne, Landsbyerne og Fæstningerne Jonatan,
Uzzijas Søn; 26 over Markarbejderne ved Jordens
Dyrkning Ezri, Kelubs Søn; 27 over Vingaardene Sjim'i
fra Rama; over Vinforraadene i Vingaardene Sjifmiten
Zabdi; 28 over Oliventræerne og Morbærfigentræerne i
Lavlandet Ba'al-Hanan fra Geder; over Olieforraadene
Joasj; 29 over Hornkvæget, der græssede paa Saron,
Saroniten Sjitraj; over Hornkvæget i Dalene Sjafat,
Adlajs Søn; 30 over Kamelerne Ismaeliten Obil; over
Æslerne Jedeja fra Meronot; 31 over Smaakvæget
Hagriten Jaziz. Alle disse var Overopsynsmænd
over Kong Davids Ejendele. 32 Davids Farbroder
Jonatan, en indsigtsfuld og skriftkyndig Mand, var
Raadgiver. Jehiel, Hakmonis Søn, opdrog Kongens
Sønner. 33 Akitofel var Kongens Raadgiver og Arkiten
Husjaj Kongens Ven. 34 Akitofels Eftermand var
Jojada, Benajas Søn, og Ebjatar. Joab var Kongens
Hærfører.

28 Derpaa samlede David i Jerusalem alle
Israels Øverster, Stammeøversterne, Skifternes
Øverster, som var i Kongens Tjeneste, Tusind—
og Hundredførerne, Overopsynsmændene over alle
Kongens og hans Sønners Ejendele og Kvæg,
ligeledes Hofmændene, Kærnetropperne og alle
dygtige Krigere. 2 Kong David rejste sig op og
sagde: »Hør mig, mine Brødre og mit Folk! Jeg
havde i Sinde at bygge HERRENS Pagts Ark og
vor Guds Fodskammel et Hus at hvile i og havde
truffet forberedelser til at bygge. 3 Men Gud sagde
til mig: Du skal ikke bygge mit Navn et Hus, thi du
er en Krigens Mand og har udgydt Blod! 4 Af mit
Fædrenehus udvalgte HERREN, Israels Gud, ene
mig til Konge over Israel evindelig, thi han udvalgte
Juda til Fyrste og af Juda mit Fædrenehus, og mellem
min Faders Sønner fandt han Behag i mig, saa
han gjorde mig til Konge over hele Israel. 5 Og af
alle mine Sønner — HERREN har givet mig mange
Sønner — har han udvalgt min Søn Salomo til at
sidde paa HERRENS Kongetrone og herske over
Israel. 6 Og han sagde til mig: Din Søn Salomo er
den, som skal bygge mit Hus og mine Forgaarde, thi
ham har jeg udvalgt til min Søn, og jeg vil være ham
en Fader; 7 jeg vil grundfæste hans Kongedømme
til evig Tid, hvis han holder fast ved mine Bud og
Lovbud og gør efter dem saaledes som nu. 8 Og
nu, for hele Israels, HERRENS Forsamlings, Øjne
og i vor Guds Paahør siger jeg: Stræb at holde alle
HERREN eders Guds Bud, at I maa eje dette herlige
Land og lade det gaa i Arv til eders Efterkommere
til evig Tid! 9 Og du, min Søn Salomo! Kend din
Faders Gud og tjen ham med et helt Hjerte og en
villig Sjæl, thi HERREN ransager alle Hjerter og
kender alt, hvad der rører sig i deres Tanker. Hvis du
søger ham, vil han lade sig finde af dig, men forlader
du ham, vil han forkaste dig for evigt. 10 Saa se
da til, thi HERREN har udvalgt dig til at bygge et
Hus til Helligdom! Gaa til Værket med Frimodighed!«
11 Derpaa gav David sin Søn Salomo Planen til
Forhallen, Templets Bygninger, Forraadskamrene,
Rummene paa Taget, de indre Kamre og Hallen
til Sonedækket 12 og Planen til alt, hvad der stod
for hans Tanke med Hensyn til HERRENS Hus's
Forgaarde og alle Kamrene rundt om, Guds Hus's
Skatkamre og Skatkamrene til Helliggaverne, 13
fremdeles Anvisninger om Præsternes og Leviternes
Skifter og alt Arbejdet ved Tjenesten i HERRENS
Hus og alting, som hørte til Tjenesten i HERRENS
Hus, 14 om Guldet, den Vægt, der skulde til hver
enkelt Ting, som hørte til Tjenesten, og om alle

Sølvtingene, den Vægt, der skulde til hver enkelt
Ting, som hørte til Tjenesten, 15 fremdeles om
Vægten paa Guldlysestagerne og deres Guldlamper,
Vægten paa hver enkelt Lysestage og dens Lamper,
og paa Sølvlysestagerne, Vægten paa hver enkelt
Lysestage og dens Lamper, svarende til hver enkelt
Lysestages Brug ved Tjenesten, 16 fremdeles om
Vægten paa Guldet til Skuebrødsbordene, til hvert
enkelt Skuebrødsbord, og paa Sølvet til Sølvbordene
17 og om Gaflerne, Skaalene og Krukkerne af purt
Guld og om Guldbægrene, Vægten paa hvert enkelt
Bæger, og Sølvbægrene, Vægten paa hvert enkelt
Bæger, 18 og om Vægten paa Røgofferalteret af purt
Guld og om Tegningen til Vognen, til Guldkeruberne,
som udbredte Vingerne skærmende over HERRENS
Pagts Ark. 19 »HERREN har sat mig ind i alt dette
ved et Skrift, jeg har fra hans egen Haand, i alle de
Arbejder, Planen omfatter.« 20 Derpaa sagde David til
sin Søn Salomo: »Gaa til Værket og vær frimodig og
stærk, frygt ikke og tab ikke Modet, thi Gud HERREN,
min Gud, vil være med dig! Han vil ikke slippe dig og
ikke forlade dig, før alt Arbejdet med HERRENS Hus
er fuldført. 21 Se, Præsternes og Leviternes Skifter er
rede til alt Arbejdet ved Guds Hus; og til alt, hvad der
skal udføres, har du Folk hos dig, der alle er villige og
forstaar sig paa Arbejder af enhver Art, og Øversterne
og hele Folket er rede til alt, hvad du kræver.«

29 Fremdeles sagde Kong David til hele
Forsamlingen: »Min Søn Salomo, som Gud har
udvalgt, er ung og uudviklet, og Arbejdet er stort,
thi Borgen er ikke bestemt for et Menneske, men
for Gud HERREN. 2 Jeg har derfor sat al min Kraft
ind paa til min Guds Hus at tilvejebringe Guldet,
Sølvet, Kobberet, Jernet og Træet til det, der skal
laves af Guld, Sølv, Kobber, Jern og Træ, desuden
Sjohamsten og Indfatningssten, Rubiner, brogede
Sten, alle Slags Ædelsten og Marmorsten i Mængde.
3 I min Glæde over min Guds Hus giver jeg der hos
til min Guds Hus, hvad jeg ejer af Guld og Sølv,
ud over alt, hvad jeg har bragt til Veje til det hellige
Hus: 4 3000 Talenter Guld, Ofirguld, og 7000 Talenter
lutret Sølv til at overtrække Bygningernes Vægge
med, 5 Guldet til det, der skal forgyldes, og Sølvet
til det, der skal forsølves, og til ethvert Arbejde, der
skal udføres af Haandværkernes Haand. Hvem er
nu villig til i Dag at bringe HERREN Gaver?« 6 Da
kom Øversterne for Fædrenehusene, Øversterne for
Israels Stammer, Tusind— og Hundredførerne og
Øversterne i Kongens Tjeneste frivilligt 7 og gav til
Arbejdet paa Guds Hus 5000 Talenter og 10 000
Darejker Guld, 10 000 Talenter Sølv, 18 000 Talenter
Kobber og 100 000 Talenter Jern; 8 og de, som ejede
Ædelsten, gav dem til HERRENS Hus's Skat, der stod
under Gersoniten Jehiels Tilsyn. 9 Og Folket glædede
sig over deres Vilje til at give, thi af et helt Hjerte
gav de HERREN frivillige Gaver; ogsaa Kong David
følte stor Glæde. 10 Og David priste HERREN i hele
Forsamlingens Nærværelse, og David sagde: »Lovet
være du HERRE, vor Fader Israels Gud fra Evighed
til Evighed! 11 Din, HERRE, er Storheden, Magten,
Æren, Glansen og Herligheden, thi alt i Himmelen og
paa Jorden er dit; dit, o HERRE, er Riget, og selv
løfter du dig som Hoved over alle. 12 Rigdom og Ære
kommer fra dig, og du hersker over alt; i din Haand er
Kraft og Vælde, og i din Haand staar det at gøre,
hvem det skal være, stor og stærk. 13 Derfor priser
vi dig nu, vor Gud, og lovsynger dit herlige Navn!
14 Thi hvad er jeg, og hvad er mit Folk, at vi selv
skulde evne at give saadanne frivillige Gaver? Fra dig
kommer det alt sammen, og af din egen Haand har vi
givet dig det. 15 Thi vi er fremmede for dit Aasyn og
Gæster som alle vore Fædre; som en Skygge er vore
Dage paa Jorden, uden Haab! 16 HERRE vor Gud, al
denne Rigdom, som vi har bragt til Veje for at bygge
dit hellige Navn et Hus, fra din Haand kommer den,
og dig tilhører det alt sammen. 17 Jeg ved, min Gud,
at du prøver Hjerter og har Behag i Oprigtighed; af
oprigtigt Hjerte har jeg villigt givet alt dette, og nu har
jeg set med Glæde, at dit Folk, der er her til Stede,
villigt har givet dig Gaver. 18 HERRE, vore Fædre
Abrahams, Isaks og Israels Gud, bevar til evig Tid et
saadant Sind og saadanne Tanker i dit Folks Hjerte
og vend deres Hjerter til dig! 19 Og giv min Søn
Salomo et helt Hjerte til at holde dine Bud, Vidnesbyrd
og Anordninger og udføre det alt sammen og bygge
den Borg, jeg har truffet Forberedelser til at opføre!«
20 Derpaa sagde David til hele Forsamlingen: »Lov
HERREN eders Gud!« Og hele Forsamlingen lovede
HERREN, deres Fædres Gud, og kastede sig ned for
HERREN og Kongen. 21 Saa ofrede de Slagtofre
til HERREN, og Dagen efter bragte de ham som
Brændoffer 1000 Tyre, 1000 Vædre og 1000 Lam
med tilhørende Drikofre og en Mængde Slagtofre
for hele Israel; 22 og de spiste og drak den Dag for
HERRENS Aasyn med stor Glæde. Derefter indsatte
de paa ny Davids Søn til Konge, og de hyldede ham
som HERRENS Fyrste og Zadok som Præst; 23 og
Salomo satte sig paa HERRENS Trone som Konge
i sin Fader Davids Sted; Lykken var med ham, og
hele Israel var ham lydigt; 24 og alle Øversterne og
Kærnetropperne, ligeledes alle Kong Davids Sønner

hyldede Kong Salomo. **25** HERREN gjorde Salomo
overmaade mægtig for hele Israels Øjne og gav
ham en kongelig Herlighed, som ingen Konge før
ham havde haft i Israel. **26** David, Isajs Søn, havde
hersket over hele Israel. **27** Tiden, han var Konge
over Israel, udgjorde fyrretyve Aar; i Hebron herskede
han syv Aar, i Jerusalem tre og tredive Aar. **28** Han
døde i en god Alder, mæt af Dage, Rigdom og Ære;
og hans Søn Salomo blev Konge i hans Sted. **29**
Kong Davids Historie fra først til sidst staar optegnet i
Seeren Samuels Krønike, Profeten Natans Krønike
og Seeren Gads Krønike **30** tillige med hele hans
Regering og hans Heltegerninger og de Tildragelser,
som hændtes ham og Israel og alle Lande og Riger.

Anden Krønikebog

1 Salomo, Davids Søn, fik sikret sig Magten, og
HERREN hans Gud var med ham og gjorde ham
overmaade mægtig. 2 Da tilsagde Salomo hele
Israel, Tusind— og Hundredførerne, Dommerne og
alle Israels Øverster, Fædrenehusenes Overhoveder,
3 og ledsaget af hele Forsamlingen drog han til
Offerhøjen i Gibeon. Der stod Guds Aabenbaringstelt,
som HERRENS Tjener Moses havde rejst i Ørkenen,
4 men Guds Ark havde David bragt op fra Kirjat-
Jearim til det Sted, han havde beredt den, idet han
havde ladet rejse et Telt til den i Jerusalem. 5 Men
Kobberalteret, som Bezal'el, en Søn af Hurs Søn Uri,
havde lavet, stod der foran HERRENS Bolig, og der
søgte Salomo og Forsamlingen ham. 6 Og Salomo
ofrede der paa Aabenbaringsteltets Kobberalter,
som stod foran HERRENS Aasyn, han ofrede 1000
Brændofre derpaa. 7 Samme Nat lod Gud sig til Syne
for Salomo og sagde til ham: »Sig, hvad du ønsker,
jeg skal give dig!« 8 Da sagde Salomo til Gud: »Du
viste stor Miskundhed mod min Fader David, og du
har gjort mig til Konge i hans Sted. 9 Saa lad da,
Gud HERRE, din Forjættelse til min Fader David gaa
i Opfyldelse, thi du har gjort mig til Konge over et
Folk, der er talrigt som Jordens Støv. 10 Giv mig
derfor Visdom og Indsigt, saa jeg kan færdes ret over
for dette Folk, thi hvem kan dømme dette dit store
Folk?« 11 Da sagde Gud til Salomo: »Fordi din Hu
staar til dette, og du ikke bad om Rigdom, Gods og
Ære eller om dine Avindsmænds Liv, ej heller om et
langt Liv, men om Visdom og Indsigt til at dømme mit
Folk, som jeg gjorde dig til Konge over, 12 saa skal
du faa Visdom og Indsigt; men jeg giver dig ogsaa
Rigdom, Gods og Ære, saa at ingen Konge før dig
har haft Mage dertil, og ingen efter dig skal have
det.« 13 Derpaa begav Salomo sig fra Offerhøjen
i Gibeon, fra Pladsen foran Aabenbaringsteltet, til
Jerusalem; og han herskede som Konge over Israel.
14 Salomo anskaffede sig Stridsvogne og Ryttere, og
han havde 1400 Vogne og 12 000 Ryttere; dem lagde
han dels i Vognbyerne, dels hos sig i Jerusalem. 15
Kongen bragte det dertil, at Sølv og Guld i Jerusalem
var lige saa almindeligt som Sten, og Cedertræ lige
saa almindeligt som Morbærfigentræ i Lavlandet.
— 16 Hestene, Salomo indførte, kom fra Mizrajim
og Kove; Kongens Handelsfolk købte dem i Kove.
17 De udførte en Vogn fra Mizrajim for 600 Sekel
Sølv, en Hest for 150. Ligeledes udførtes de ved
Handelsfolkenes Hjælp til alle Hetiternes og Arams
Konger.

2 Salomo fik i Sinde at bygge et Hus for HERRENS
Navn og et kongeligt Palads. 2 Salomo lod derfor
udskrive 70 000 Mand til Lastdragere og 80 000
Mand til Stenhuggere i Bjergene og 3600 til at føre
Tilsyn med dem. 3 Og Salomo sendte Kong Huram af
Tyrus følgende Bud: »Vær mod mig som mod min
Fader David, hvem du sendte Cedertræ, for at han
kunde bygge sig et Palads at bo i. 4 Se, jeg er ved
at bygge HERREN min Guds Navn et Hus; det skal
helliges ham, for at man kan brænde vellugtende
Røgelse for hans Aasyn, altid have Skuebrødene
fremme og ofre Brændofre hver Morgen og Aften, paa
Sabbaterne, Nymaanedagene og HERREN vor Guds
Højtider, som det til evig Tid paahviler Israel. 5 Huset,
jeg vil bygge, skal være stort; thi vor Gud er større
end alle Guder. 6 Hvem magter at bygge ham et
Hus, naar dog Himmelen og Himlenes Himle ikke kan
rumme ham? Og hvem er jeg, at jeg skulde bygge
ham et Hus, naar det ikke var for at tænde Offerild for
hans Aasyn! 7 Saa send mig da en Mand, der har
Forstand paa at arbejde i Guld. Sølv, Kobber, Jern,
rødt Purpur, Karmoisin og violet Purpur og forstaar sig
paa Billedskærerarbejde, til at arbejde sammen med
mine egne Mestre her i Juda og Jerusalem, dem, som
min Fader antog; 8 og send mig Ceder-, Cypres— og
Algummimtræ fra Libanon, thi jeg ved at dine Folk
forstaar at fælde Libanons Træer; og mine Folk skal
hjælpe dine; 9 men Træ maa jeg have i Mængde, thi
Huset, jeg vil bygge, skal være stort, det skal være et
Underværk. 10 For Tømrerne, som fælder Træerne,
vil jeg til Underhold for dine Folk give 20 000 Kor
Hvede, 20 000 Kor Byg, 20 000 Bat Vin og 20 000 Bat
Olie.« 11 Kong Huram af Tyrus svarede i et Brev, som
han sendte Salomo: »Fordi HERREN elsker sit Folk,
har han gjort dig til Konge over dem!« 12 Og Huram
føjede til: »Lovet være HERREN, Israels Gud, som
har skabt Himmelen og Jorden, at han har givet Kong
David en viis Søn, der har Forstand og Indsigt til at
bygge et Hus for HERREN og et kongeligt Palads. 13
Her sender jeg dig en kyndig og indsigtsfuld Mand,
Huram-Abi; 14 han er Søn af en Kvinde fra Dan, men
hans Fader er en Tyrier; han forstaar at arbejde i
Guld. Sølv, Kobber, Jern, Stem, Træ, rødt og violet
Purpur, fint Linned og karmoisinfarvet Stof, forstaar
sig paa al Slags Billedskærerarbejde og kan udtænke
alle de Kunstværker, han sættes til; han skal arbejde
sammen med dine og med min Herres, din Fader
Davids, Mestre. 15 Min Herre skal derfor sende sine

Trælle Hveden, Byggen, Vinen og Olien, han talte om;
16 saa vil vi fælde saa mange Træer paa Libanon, som
du har Brug for, og sende dig dem i Tømmerflaader
paa Havet til Jafo; men du maa selv faa dem op til
Jerusalem.« 17 Salomo lod da alle fremmede Mænd,
der boede i Israels Land, tælle — allerede tidligere
havde hans Fader David ladet dem tælle — og de
fandtes at udgøre 153 600. 18 Af dem gjorde han 70
000 til Lastdragere, 80 000 til Stenhuggere i Bjergene
og 3600 til Opsynsmænd til at lede Folkenes Arbejde.

3 Derpaa tog Salomo fat paa at bygge HERRENS
Hus i Jerusalem paa Morija Bjerg, hvor HERREN
havde ladet sig til Syne for hans Fader David, paa
det Sted, David havde beredt, paa Jebusiten Ornans
Tærskeplads. 2 Han tog fat paa Byggearbejdet i
den anden Maaned i sit fjerde Regeringsaar. 3
Maalene paa Grunden, som Salomo lagde ved
Opførelsen af Guds Hus, var følgende: Længden var
tresindstyve Alen efter gammelt Maal, Bredden tyve.
4 Forhallen foran Templets Hellige var tyve Alen lang,
svarende til Templets Bredde, og tyve Alen høj; og han
overtrak den indvendig med purt Guld. 5 Den store
Hal dækkede han med Cyprestræ og overtrak den
desuden med ægte Guld og prydede den med Palmer
og Kranse. 6 Han smykkede Hallen med Ædelsten;
og Guldet var Parvajimguld; 7 han overtrak Templet,
Bjælkerne, Dørtærsklerne, Væggene og Dørfløjene
med Guld og lod indgravere Keruber paa Væggene.
8 Han byggede fremdeles det Allerhelligste; dets
Længde paa tværs af Templet var tyve Alen, dets
Bredde tyve; og han overtrak det med ægte Guld til
en Vægt af 600 Talenter. 9 Naglerne havde en Vægt
af halvtredsindstyve Guldsekel; og Rummene paa
Taget overtrak han med Guld. 10 I det Allerhelligste
satte han to Keruber i Billedskærerarbejde, og han
overtrak dem med Guld. 11 Kerubernes Vinger maalte
tilsammen tyve Alen i Længden; den enes ene Vinge,
fem Alen lang, rørte Hallens ene Væg, medens den
anden, fem Alen lang, rørte den andens Vinge; 12 og
den anden Kerubs ene Vinge, fem Alen lang, rørte
Hallens modsatte Væg, medens den anden, fem Alen
lang, naaede til den første Kerubs Vinge. 13 Disse
Kerubers Vinger maalte i deres fulde Udstrækning
tyve Alen og de stod oprejst med Ansigtet indad. 14
Tillige lavede han Forhænget af violet og rødt Purpur,
karmoisinfarvet Stof og fint Linned og prydede det
med Keruber. 15 Foran Templet lavede han to Søjler.
De var fem og tredive Alen høje, og Søjlehovedet oven
paa dem var fem Alen. 16 Saa lavede han Kranse som
en Halskæde og anbragte dem øverst paa Søjlerne,
og fremdeles lavede han 100 Granatæbler og satte
dem paa Kransene. 17 Disse Søjler rejste han foran
Helligdommen, en til højre og en til venstre: den højre
kaldte han Jakin, den venstre Boaz.

4 Fremdeles lavede han et Kobberalter, tyve Alen
bredt og ti Alen højt. 2 Fremdeles lavede han Havet
i støbt Arbejde, ti Alen fra Rand til Rand, helt rundt,
fem Alen højt; det maalte tredive Alen i Omkreds. 3
Under Randen var det hele Vejen rundt omgivet af
agurklignende Prydelser, der omsluttede Havet helt
rundt, tredive Alen; i to Rækker sad de agurklignende
Prydelser, støbt i eet dermed. 4 Det stod paa tolv
Okser, saaledes at tre vendte mod Nord, tre mod Vest,
tre mod Syd og tre mod Øst; Havet stod oven paa
dem; de vendte alle Bagkroppen indad. 5 Det var en
Haandsbred tykt, og Randen var formet som Randen
paa et Bæger, som en udsprungen Lilje. Det tog 3000
Bat. 6 Fremdeles lavede han ti Bækkener og satte
fem til højre og fem til venstre, til Tvætning; i dem
skyllede man, hvad der brugtes ved Brændofrene,
medens Præsterne brugte Havet til at tvætte sig i. 7
Fremdeles lavede han de ti Guldlysestager, som de
skulde være, og satte dem i Helligdommen, fem til
højre og fem til venstre. 8 Fremdeles lavede han ti
Borde og satte dem i Helligdommen, fem til højre og
fem til venstre; tillige lavede han 100 Skaale af Guld.
9 Fremdeles indrettede han Præsternes Forgaard og
den store Gaard og Porte til Gaarden; Portfløjene
overtrak han med Kobber. 10 Havet opstillede han
ved Templets Sydside, ved det sydøstre Hjørne.
11 Fremdeles lavede Huram Karrene, Skovlene og
Skaalene. Dermed var Huram færdig med sit Arbejde
for Kong Salomo ved Guds Hus: 12 De to Søjler
og de to kugleformede Søjlehoveder ovenpaa, de
to Fletværker til at dække de to, kugleformede
Søjlehoveder paa Søjlerne, 13 de 400 Granatæbler til
de to Fletværker, to Rækker Granatæbler til hvert
Fletværk til at dække de to kugleformede Søjlehoveder
paa de to Søjler, 14 de ti Stel med de ti Bækkener
paa, 15 Havet med de tolv Okser under. 16 Karrene,
Skovlene og Skaalene og alle de Ting, som hørte til,
lavede Huram-Abi af blankt Kobber for Kong Salomo
til HERRENS Hus. 17 I Jordandalen lod Kongen
dem støbe, ved Adamas Vadested mellem Sukkot
og Zereda. 18 Salomo lod alle disse Ting lave i
stor Mængde, thi Kobberet blev ikke vejet. 19 Og
Salomo lod alle Tingene, som hørte til Guds Hus, lave:
Guldalteret, Bordene, som Skuebrødene laa paa,
20 Lysestagerne med Lamperne, der skulde tændes
paa den foreskrevne Maade, foran Inderhallen, af

purt Guld, 21 med Blomsterbægrene, Lamperne og
Lysesaksene af Guld, ja af det allerbedste Guld, 22
Knivene, Skaalene, Kanderne og Panderne af fint
Guld og Dørhængslerne til Templet, til Inderdørene
for det Allerhelligste og til Dørene for det Hellige, af
Guld.

5 Da hele Arbejdet, som Salomo lod udføre ved
HERRENS Hus, var færdigt, bragte Salomo
sin Fader Davids Helliggaver, Sølvet og Guldet,
derind og lagde alle Tingene i Skatkamrene i
Guds Hus. 2 Derpaa kaldte Salomo Israels Ældste
og alle Stammernes Overhoveder, Israeliternes
Fædrenehuses Øverster, sammen i Jerusalem for
at føre HERRENS Pagts Ark op fra Davidsbyen,
det er Zion. 3 Saa samledes alle Israels Mænd hos
Kongen paa Højtiden i Etanim Maaned, det er den
syvende Maaned. 4 Og alle Israels Ældste kom, og
Leviterne har Arken. 5 Og de bragte Arken op tillige
med Aabenbaringsteltet og alle de hellige Ting, der
var i Teltet; Præsterne og Leviterne bragte dem op: 6
Og Kong Salomo tillige med hele Israels Menighed,
som havde givet Møde hos ham foran Arken, ofrede
Smaakvæg og Hornkvæg, saa meget, at det ikke
var til at tælle eller overse. 7 Saa førte Præsterne
HERRENS Pagts Ark ind paa dens Plads i Templets
Inderhal, det Allerhelligste, og stillede den under
Kerubernes Vinger; 8 og Keruberne udbredte deres
Vinger over Pladsen, hvor Arken stod, og saaledes
dannede Keruberne et Dække over Arken og dens
Bærestænger. 9 Stængerne var saa lange, at Enderne
af dem kunde ses fra det Hellige foran Inderhallen,
men de kunde ikke ses længere ude; og de er der
den Dag i Dag. 10 Der var ikke andet i Arken end de
to Tavler, Moses havde lagt ned i den paa Horeb,
Tavlerne med den Pagt, HERREN havde sluttet med
Israeliterne, da de drog bort fra Ægypten. 11 Da
Præsterne derpaa gik ud af Helligdommen — alle
de Præster, der var til Stede, havde nemlig helliget
sig uden Hensyn til Skifterne; 12 og alle de levitiske
Sangere, Asaf, Heman og Jedutun tillige med deres
Sønner og Brødre stod østen for Alteret i Klæder af
fint Linned med Cymbler, Harper og Citre, og sammen
med dem stod 120 Præster, der blæste i Trompeter
— 13 i samme Øjeblik som Trompetblæserne og
Sangerne paa een Gang stemte i for at love og
prise HERREN og lod Trompeterne, Cymblerne og
Musikinstrumenterne klinge og lovede HERREN med
Ordene »thi han er god, og hans Miskundhed varer
evindelig!« — fyldte Skyen HERRENS Hus, 14 saa at
Præsterne af Skyen hindredes i at staa og udføre
deres Tjeneste, thi HERRENS Herlighed fyldte Guds
Hus.

6 Ved den Lejlighed sang Salomo: »HERREN har
sagt, han vil bo i Mulmet!« 2 Nu har jeg bygget dig
et Hus til Bolig, et Sted, du for evigt kan dvæle. 3
Derpaa vendte Kongen sig om og velsignede hele
Israels Forsamling, der imens stod op; 4 og han
sagde: »Lovet være HERREN, Israels Gud, hvis
Haand har fuldført, hvad hans Mund talede til min
Fader David, dengang han sagde: 5 Fra den Dag jeg
førte mit Folk ud af Ægypten, har jeg ikke udvalgt
nogen By i nogen af Israels Stammer, hvor man
skulde bygge et Hus til Bolig for mit Navn, og jeg har
ikke udvalgt nogen Mand til at være Hersker over mit
Folk Israel; 6 men Jerusalem udvalgte jeg til Bolig for
mit Navn, og David udvalgte jeg til at herske over
mit Folk Israel. 7 Og min Fader David fik i Sinde at
bygge HERRENS, Israels Guds, Navn et Hus; 8 men
HERREN sagde til min Fader David: At du har i Sinde
at bygge mit Navn et Hus, er ret af dig; 9 dog skal
ikke du bygge det Hus, men din Søn, der udgaar af
din Lænd, skal bygge mit Navn det Hus. 10 Nu har
HERREN opfyldt det Ord, han talede, og jeg er traadt
i min Fader Davids Sted og sidder paa Israels Trone,
som HERREN sagde, og jeg har bygget HERRENS,
Israels Guds, Navn Huset; 11 og jeg har der beredt en
Plads til Arken med den Pagt, HERREN sluttede med
Israeliterne.« 12 Derpaa traadte Salomo frem foran
HERRENS Alter lige over for hele Israels Forsamling
og udbredte Hænderne. 13 Salomo havde nemlig
ladet lave en fem Alen lang, fem Alen bred og tre
Alen høj Talerstol af Kobber og stillet den op midt
i Gaarden; paa den traadte han op og kastede sig
paa Knæ foran hele Israels Forsamling, udbredte
sine Hænder mod Himmelen 14 og sagde: »HERRE,
Israels Gud, der er ingen Gud som du i Himmelen
og paa Jorden, du, som holder fast ved din Pagt og
din Miskundhed mod dine Tjenere, naar de af hele
deres Hjerte vandrer for dit Aasyn, 15 du, som har
holdt, hvad du lovede din Tjener, min Fader David, og
i Dag opfyldt med din Haand, hvad du talede med
din Mund. 16 Saa hold da nu, HERRE, Israels Gud,
hvad du lovede din Tjener, min Fader David, da du
sagde: En Efterfølger skal aldrig fattes dig for mit
Aasyn til at sidde paa Israels Trone, naar kun dine
Sønner vil tage Vare paa deres Vej og vandre i min
Lov, som du har vandret for mit Aasyn! 17 Saa lad
nu, HERRE, Israels Gud, det Ord opfyldes, som du
tilsagde din Tjener David! 18 Men kan Gud da virkelig
bo blandt Menneskene paa Jorden? Nej visselig,

Himlene, ja Himlenes Himle kan ikke rumme dig,
langt mindre dette Hus, som jeg har bygget! 19 Men
vend dig til din Tjeners Bøn og Begæring, HERRE
min Gud, saa du hører det Raab og den Bøn, din
Tjener opsender for dit Aasyn; 20 lad dine Øjne være
aabne over dette Hus baade Dag og Nat, over det
Sted, hvor du har sagt, du vilde stedfæste dit Navn,
saa du hører den Bøn, din Tjener opsender, vendt
mod dette Sted! 21 Og hør den Bøn, din Tjener og
dit Folk Israel opsender, vendt mod dette Sted; du
høre den der, hvor du bor, i Himmelen, du høre og
tilgive! 22 Naar nogen synder imod sin Næste, og
man afkræver ham Ed og lader ham sværge, og han
kommer og aflægger Ed foran dit Alter i dette Hus, 23
saa høre du det i Himmelen og gøre det og dømme
dine Tjenere imellem, saa du gengælder den skyldige
og lader hans Gerning komme over hans Hoved og
frikender den uskyldige og gør med ham efter hans
Uskyld. 24 Naar dit Folk Israel tvinges til at fly for en
Fjende, fordi de synder imod dig, og de saa omvender
sig og bekender dit Navn og opsender Bønner og
Begæringer for dit Aasyn i dette Hus, 25 saa høre du
det i Himmelen og tilgive dit Folk Israels Synd og føre
dem tilbage til det Land, du gav dem og deres Fædre.
26 Naar Himmelen lukkes, saa Regnen udebliver,
fordi de synder imod dig, og de saa beder, vendt mod
dette Sted, og bekender dit Navn og omvender sig fra
deres Synd, fordi du revser dem, 27 saa høre du det i
Himmelen og tilgive din Tjeners og dit Folk Israels
Synd, ja du vise dem den gode Vej, de skal vandre,
og lade det regne i dit Land, som du gav dit Folk i
Eje. 28 Naar der kommer Hungersnød i Landet, naar
der kommer Pest, naar der kommer Kornbrand og
Rust, Græshopper og Ædere, naar Fjenden belejrer
Folket i en af dets Byer, naar alskens Plage og Sot
indtræffer — 29 enhver Bøn, enhver Begæring, hvem
den end kommer fra i hele dit Folk Israel, naar de
føler deres Plage og Smerte og udbreder Hænderne
mod dette Hus, 30 den høre du i Himmelen, der,
hvor du bor, og tilgive, idet du gengælder enhver
hans Færd, fordi du kender hans Hjerte, thi du alene
kender Menneskebørnenes Hjerter, 31 for at de maa
frygte dig og følge dine Veje, al den Tid de lever paa
den Jord, du gav vore Fædre. 32 Selv den fremmede,
der ikke hører til dit Folk Israel, men kommer fra et
fjernt Land for dit store Navns, din stærke Haands
og din udstrakte Arms Skyld, naar de kommer og
beder, vendt mod dette Hus, 33 da høre du det i
Himmelen, der, hvor du bor, og da gøre du efter alt,
hvad den fremmede raaber til dig om, for at alle
Jordens Folkeslag maa lære dit Navn at kende og
frygte dig ligesom dit Folk Israel og erkende, at dit
Navn er nævnet over dette Hus, som jeg har bygget.
34 Naar dit Folk drager i Krig mod sine Fjender, hvor
du end sender dem hen, og de beder til dig, vendt
mod den By, du har udvalgt, og det Hus, jeg har
bygget dit Navn, 35 saa høre du i Himmelen deres
Bøn og Begæring og skaffe dem deres Ret. 36 Naar
de synder imod dig — thi der er intet Menneske, som
ikke synder — og du vredes paa dem og giver dem i
Fjendens Magt, og Sejrherrerne fører dem fangne til
et andet Land, det være sig fjernt eller nær, 37 og de
saa gaar i sig selv i det Land, de er bortført til, og
omvender sig og raaber til dig i deres Landflygtigheds
Land og siger: Vi har syndet, handlet ilde og været
ugudelige! 38 naar de omvender sig til dig al hele
deres Hjerte og af hele deres Sjæl i Sejrherrernes
Land, som de bortførtes til, og de beder, vendt mod
deres Land, som du gav deres Fædre, mod den By,
du har udvalgt, og det Hus, jeg har bygget dit Navn
— 39 saa høre du i Himmelen, der, hvor du bor, deres
Bøn og Begæring og skaffe dem deres Ret, og du
tilgive dit Folk, hvad de syndede imod dig! 40 Saa lad
da, min Gud, dine Øjne være aabne og dine Ører
lytte til Bønnen, der bedes paa dette Sted, 41 bryd
op da, Gud HERRE, til dit Hvilested, du selv og din
Vældes Ark! Dine Præster, Gud HERRE, være iklædt
Frelse, dine fromme glæde sig ved dine Goder! 42
Gud HERRE, afvis ikke din Salvede, kom Naaden
mod din Tjener David i Hu!«

7 Da Salomo havde endt sin Bøn, for Ild ned
fra Himmelen og fortærede Brændofferet og
Slagtofrene, og HERRENS Herlighed fyldte Templet,
2 og Præsterne kunde ikke gaa ind i HERRENS
Hus, fordi HERRENS Herlighed fyldte det. 3 Og da
alle Israeliterne saa Ilden og HERRENS Herlighed
fare ned over Templet, kastede de sig paa Knæ
paa Stenbroen med Ansigtet mod Jorden og tilbad
og lovede HERREN med Ordene »thi han er god,
og hans Miskundhed varer evindelig!« 4 Kongen
ofrede nu sammen med alt Folket Slagtofre for
HERRENS Aasyn. 5 Til Slagtofferet tog Kong Salomo
22 000 Stykker Hornkvæg og 120 000 Stykker
Smaakvæg. Saaledes indviede Kongen og alt Folket
Guds Hus. 6 Og Præsterne stod paa deres Pladser,
og Leviterne stød med HERRENS Musikinstrumenter,
som Kong David havde ladet lave, for at love HERREN
med Davids Lovsangs Ord »thi hans Miskundhed
varer evindelig!« og Præsterne stod lige over for
dem og blæste i Trompeter, og hele Israel stod
op: 7 Og Salomo helligede den mellemste Del af

Forgaarden foran HERRENS Hus, thi der maatte han
ofre Brændofrene og Fedtstykkerne af Takofrene,
da Kobberalteret, som Salomo havde ladet lave,
ikke kunde rumme Brændofferet, Afgrødeofferet og
Fedtstykkerne. 8 Samtidig fejrede Salomo i syv
Dage Højtiden sammen med hele Israel, en vældig
Forsamling lige fra Egnen ved Hamat og til Ægyptens
Bæk. 9 Ottendedagen holdt man festlig Samling, thi
de fejrede Alterets Indvielse i syv Dage og Højtiden i
syv. 10 Og paa den tre og tyvende Dag i den syvende
Maaned lod han Folket gaa hver til sit, glade og
vel til Mode over den Godhed, HERREN havde vist
sin Tjener David og Salomo og sit Folk Israel. 11
Salomo var nu færdig med at opføre HERRENS Hus
og Kongens Palads; og alt, hvad Salomo havde sat
sig for at udføre ved HERRENS Hus og sit Palads,
havde han lykkeligt ført igennem. 12 Da lod HERREN
sig til Syne for Salomo om Natten og sagde til ham:
»Jeg har hørt din Bøn og udvalgt mig dette Sted til
Offersted. 13 Dersom jeg tillukker Himmelen, saa
Regnen udebliver, eller jeg opbyder Græshopperne til
at æde Landet op, eller jeg sender Pest i mit Folk, 14
og mit Folk, som mit Navn nævnes over, da ydmyger
sig, beder og søger mit Aasyn og vender om fra deres
onde Veje, saa vil jeg høre det i Himmelen og tilgive
deres Synd og læge deres Land, 15 Nu skal mine
Øjne være aabne og mine Ører lytte til Bønnen, der
bedes paa dette Sted. 16 Og nu har jeg udvalgt og
billiget dette Hus, for at mit Navn kan bo der til evig
Tid, og mine Øjne og mit Hjerte skal være der alle
Dage. 17 Hvis du nu vandrer for mit Aasyn som din
Fader David, saa du gør alt, hvad jeg har paalagt
dig, og holder mine Anordninger og Lovbud, 18 saa
vil jeg opretholde din Kongetrone, som jeg tilsagde
din Fader David, da jeg sagde: En Efterfølger skal
aldrig fattes dig til at herske over Israel. 19 Men hvis I
vender eder bort og forlader mine Anordninger og
Bud, som jeg har forelagt eder, og gaar hen og dyrker
fremmede Guder og tilbeder dem, 20 saa vil jeg rykke
eder op fra mit Land, som jeg gav eder; og dette Hus,
som jeg har helliget for mit Navn, vil jeg forkaste fra
mit Aasyn og gøre det til Spot og Spe blandt alle
Folk, 21 og dette Hus, som var saa ophøjet, over det
skal enhver, som kommer der forbi, blive slaaet af
Rædsel. Og naar man siger: Hvorfor har HERREN
handlet saaledes mod dette Land og dette Hus?
22 skal der svares: Fordi de forlod HERREN, deres
Fædres Gud, som førte dem ud af Ægypten, og holdt
sig til andre Guder, tilbad og dyrkede dem; derfor har
HERREN bragt al denne Elendighed over dem!«

8 Da de tyve Aar var omme, i hvilke Salomo havde
bygget paa HERRENS Hus og sit Palads — 2
ogsaa de Byer, Huram afstod til Salomo, befæstede
Salomo og lod Israeliterne bosætte sig i dem —
3 drog Salomo til Hamat-Zoba og indtog det. 4
Han befæstede ogsaa Tadmor i Ørkenen og alle de
Forraadsbyer, han byggede i Hamat; 5 ligeledes
genopbyggede han Øvre— og Nedre-Bet-Horon, saa
de blev Fæstninger med Mure, Porte og Portslaaer,
6 ligeledes Ba'alat og alle Salomos Forraadsbyer,
Vognbyerne og Rytterbyerne, og alt andet, som
Salomo fik Lyst til at bygge i Jerusalem, i Libanon
og i hele sit Rige. 7 Alt, hvad der var tilbage af
Hetiterne, Amoriterne, Perizziterne, Hivviterne og
Jebusiterne, og som ikke hørte til Israeliterne, 8
deres Efterkommere, som var tilbage efter dem i
Landet, og som Israeliterne ikke havde tilintetgjort,
dem udskrev Salomo til Hoveriarbejde, som det er
den Dag i Dag. 9 Af Israeliterne derimod gjorde
Salomo ingen til Arbejdstrælle for sig, men de var
Krigsfolk, Hærførere og Vognkæmpere hos ham og
Førere for hans Stridsvogne og Rytteri. 10 Tallet paa
Kong Salomos Overfogeder var 250; de havde Tilsyn
med Folkene. 11 Faraos Datter flyttede Salomo fra
Davidsbyen ind i det Hus, han havde bygget til hende;
thi han tænkte: »Jeg vil ikke have en Kvinde boende i
Kong David af Israels Palads, thi hellige er de Steder,
hvor HERRENS Ark kommer.« 12 Nu ofrede Salomo
Brændofre til HERREN paa HERRENS Alter, som
han Havde bygget foran Forhallen, 13 idet han ofrede,
som det efter Moses's Bud hørte sig til hver enkelt
Dag, paa Sabbaterne, Nymaanedagene og Højtiderne
tre Gange om Aaret, de usyrede Brøds Højtid,
Ugernes Højtid og Løvhytternes Højtid. 14 Og efter
den Ordning, hans Fader David havde truffet, satte
han Præsternes Skifter til deres Arbejde og Leviterne
til deres Tjeneste, til at synge Lovsangen og gaa
Præsterne til Haande efter hver Dags Behov, ligeledes
Dørvogterne efter deres Skifter til at holde Vagt ved
de enkelte Porte; thi saaledes var den Guds Mand
Davids Bud. 15 Og man fraveg ikke i mindste Maade
Kongens Bud vedrørende Præsterne og Leviterne og
Skatkamrene. 16 Saaledes fuldendtes hele Salomos
Værk, fra den Dag Grundvolden lagdes til HERRENS
Hus, til Salomo var færdig med HERRENS Hus. 17
Ved den Tid drog Salomo til Ezjongeber og Elot ved
Edoms Kyst; 18 og Huram sendte ham Folk med
Skibe og befarne Søfolk, der sammen med Salomos
Folk sejlede til Ofir, hvor de hentede 450 Talenter
Guld, som de bragte Kong Salomo.

9 Da Dronningen af Saba hørte Salomos Ry, kom
hun, for at prøve ham med Gaader, til Jerusalem
med et saare stort Følge og med Kameler, der har
Røgelse, Guld i Mængde og Ædelsten. Og da hun
var kommet til Salomo, talte hun til ham om alt, hvad
der laa hende paa Hjerte. **2** Men Salomo svarede
paa alle hendes Spørgsmaal, og intet som helst var
skjult for Salomo, han gav hende Svar paa alt. **3**
Og da Dronningen at Saba saa Salomos Visdom,
Huset, han havde bygget, **4** Maden paa hans Bord,
hans Folks Boliger, hans Tjeneres Optræden og
deres Klæder, hans Mundskænke og deres Klæder
og Brændofrene, han ofrede i HERRENS Hus, var
hun ude af sig selv; **5** og hun sagde til Kongen:
»Sandt var, hvad jeg i mit Land hørte sige om dig
og din Visdom! **6** Jeg troede ikke, hvad der sagdes,
før jeg kom og saa det med egne Øjne; og se, ikke
engang det halve af din store Visdom er mig fortalt,
thi du overgaar, hvad Rygtet sagde mig om dig! **7**
Lykkelige dine Mænd, lykkelige dine Folk, som altid er
om dig og hører din Visdom! **8** Lovet være HERREN
din Gud, som fandt Behag i dig og satte dig paa sin
Trone som Konge for HERREN din Gud. Fordi din
Gud elsker Israel og for at opretholde det evindeligt,
satte han dig til Konge over dem, til at øve Ret
og Retfærdighed!« **9** Derpaa gav hun Kongen 120
Guldtalenter, Røgelse i store Mængder og Ædelsten;
og aldrig har der siden været saa megen Røgelse
i Landet som den, Dronningen af Saba gav Kong
Salomo. **10** Desuden bragte Hurams og Salomos
Folk, som hentede Guld i Ofir, Algummimtræ og
Ædelsten; **11** og af Algummimtræet lod Kongen lave
Rækværk til HERRENS Hus og Kongens Palads,
desuden Citre og Harper til Sangerne; og Mage
dertil var ikke tidligere set i Judas Land. **12** Og
Kong Salomo gav Dronningen af Saba alt, hvad hun
ønskede og bad om, langt ud over hvad hun bragte til
Kongen. Derpaa vendte hun med sit Følge tilbage
til sit Land. **13** Vægten af det Guld, som i eet Aar
indførtes af Salomo, udgjorde 666 Guldtalenter, **14**
deri ikke medregnet hvad der indkom i Afgift fra de
undertvungne Folk og ved Købmændenes Handel og
fra alle Arabiens Konger og Landets Statholdere, som
bragte Salomo Guld og Sølv. **15** Kong Salomo lod
hamre 200 Guldskjolde, hvert paa 600 Sekel Guld, **16**
og 300 mindre Guldskjolde, hvert paa 300 Sekel Guld;
dem lod Kongen henlægge i Libanonskovhuset. **17**
Fremdeles lod Kongen lave en stor, Elfenbenstrone,
overtrukket med lutret Guld. **18** Tronen havde seks
Trin, og paa dens Ryg var der et Lam af Guld; paa
begge Sider af Sædet var der Arme, og ved Armene
stod der to Løver; **19** tillige stod der tolv Løver paa
de seks Trin, seks paa hver Side. Der er ikke lavet
Mage til Trone i noget andet Rige. **20** Alle Kong
Salomos Drikkekar var af Guld og alle Redskaber i
Libanonskovhuset af fint Guld; Sølv regnedes ikke for
noget i Kong Salomos Dage. **21** Kongen havde nemlig
Skibe, det sejlede paa Tarsis med Hurams Folk; og
een Gang hvert tredje Aar kom Tarsisskibene, ladet
med Guld, Sølv, Elfenben, Aber og Paafugle. **22** Kong
Salomo overgik alle Jordens Konger i Rigdom og
Visdom. **23** Alle Jordens Konger søgte hen til Salomo
for at høre den Visdom, Gud havde lagt i hans Hjerte;
24 og alle bragte de Gaver med: Sølv— og Guldsager,
Klæder, Vaaben, Røgelse, Heste og Muldyr; saaledes
gik det Aar efter Aar. **25** Salomo havde 4000 Spand
Heste og Vogne og 12 000 Ryttere; dem lagde han
dels i Vognbyerne, dels hos sig i Jerusalem. **26** Han
herskede over alle Konger fra Floden til Filisternes
Land og Ægyptens Grænse. **27** Kongen bragte det
dertil, at Sølv i Jerusalem var lige saa almindeligt
som Sten, og Cedertræ lige saa almindeligt som
Morbærfigentræ i Lavlandet. **28** Der indførtes Heste
til Salomo fra Mizrajim og fra alle Lande. **29** Salomos
øvrige Historie fra først til sidst findes optegnet i
Profeten Natans Krønike, Siloniten Ahijas Profeti
og Seeren Jedos Syn om Jeroboam, Nebats Søn.
30 Salomo herskede i Jerusalem over hele Israel i
fyrretyve Aar. **31** Derpaa lagde Salomo sig til Hvile
hos sine Fædre og blev jordet i sin Fader Davids By.
Og hans Søn Rehabeam blev Konge i hans Sted.

10 Rehabeam begav sig til Sikem, thi derhen var
hele Israel stævnet for at hylde ham som Konge.
2 Men da Jeroboam, Nebats Søn, der opholdt sig i
Ægypten, hvorhen han var flygtet for Kong Salomo,
fik Nys derom, vendte han hjem fra Ægypten. **3** Man
sendte da Bud og lod ham kalde. Og Jeroboam kom.
Da sagde hele Israel til Rehabeam: **4** »Din Fader
lagde et haardt Aag paa os, men let du nu det haarde
Arbejde for os, som din Fader krævede, og det tunge
Aag, han lagde paa os, saa vil vi tjene dig!« **5** Han
svarede dem: »Gaa bort, bi tre Dage og kom saa til
mig igen!« Saa gik Folket. **6** Derpaa raadførte Kong
Rehabeam sig med de gamle, der havde staaet i
hans Fader Salomos Tjeneste, dengang han levede,
og spurgte dem: »Hvad raader I mig til at svare dette
Folk?« **7** De svarede: »Hvis du i Dag vil være venlig
mod dette Folk og føje dem og give dem gode Ord,
saa vil de blive dine Tjenere for bestandig!« **8** Men
han fulgte ikke det Raad, de gamle gav ham; derimod
raadførte han sig med de unge, der var vokset op

sammen med ham og stod i hans Tjeneste, 9 og
spurgte dem: »Hvad raader I os til at svare dette
Folk, som kræver af mig, at jeg skal lette dem det
Aag, min Fader lagde paa dem?« 10 De unge, der
var vokset op sammen med ham, sagde da til ham:
»Saaledes skal du svare dette Folk, som sagde til
dig: Din Fader lagde et tungt Aag paa os, let du det
for os! Saaledes skal du svare dem: Min Lillefinger er
tykkere end min Faders Hofter! 11 Har derfor min
Fader lagt et tungt Aag paa eder, vil jeg gøre Aaget
tungere; har min Fader tugtet eder med Svøber, vil
jeg tugte eder med Skorpioner!« 12 Da Jeroboam
og alt Folket Tredjedagen kom til Rehabeam, som
Kongen havde sagt, 13 gav han dem et haardt Svar,
og uden at tage Hensyn til de gamles Raad 14 sagde
han efter de unges Raad til dem: »Har min Fader lagt
et tungt Aag paa eder, vil jeg gøre det tungere; har
min Fader tugtet eder med Svøber, vil jeg tugte eder
med Skorpioner!« 15 Kongen hørte ikke paa Folket,
thi Gud føjede det saaledes for at opfylde det Ord,
HERREN havde talet ved Ahija fra Silo til Jeroboam,
Nebats Søn. 16 Men da hele Israel mærkede, at
Kongen ikke hørte paa dem, gav Folket Kongen det
Svar: »Hvad Del har vi i David? Vi har ingen Lod i
Isajs Søn! Til dine Telte, Israel! Sørg nu, David, for dit
eget Hus!« Derpaa vendte Israel tilbage til sine Telte.
17 Men over de Israeliter, der boede i Judas Byer, blev
Rehabeam Konge. 18 Nu sendte Kong Rehabeam
Adoniram, der havde Opsyn med Hoveriarbejdet,
ud til dem, men Israeliterne stenede ham til Døde.
Da steg Kong Rehabeam i største Hast op paa sin
Stridsvogn og flygtede til Jerusalem. 19 Saa brød
Israel med Davids Hus, og saaledes er det den Dag i
Dag.

11 Da Rehabeam var kommet til Jerusalem,
samlede han hele Judas og Benjamins Hus,
180 000 udsøgte Folk, øvede Krigere, til at føre
Krig med Israel og vinde Kongedømmet tilbage til
Rehabeam. 2 Men da kom HERRENS Ord til den
Guds Mand Sjemaja saaledes: 3 »Sig til Judas Konge
Rehabeam, Salomos Søn, og til hele Israel i Juda
og Benjamin: 4 Saa siger HERREN: I maa ikke
drage op og kæmpe med eders Brødre; vend hjem
hver til sit, thi hvad her er sket, har jeg tilskikket!«
Da adlød de HERRENS Ord og vendte tilbage
og drog ikke mod Jeroboam. 5 Rehabeam boede
saa i Jerusalem, og han befæstede flere Byer i
Juda. 6 Saaledes befæstede han Betlehem, Etam,
Tekoa, 7 Bet-Zur, Soko, Adullam, 8 Gat, Maresja,
Zif, 9 Adorajim, Lakisj, Azeka, 10 Zor'a, Ajjalon og
Hebron, alle i Juda og Benjamin; 11 og han gjorde
Fæstningerne stærke, indsatte Befalingsmænd i dem
og forsynede dem med Forraad af Levnedsmidler,
Olie og Vin 12 og hver enkelt By med Skjolde og
Spyd og gjorde dem saaledes meget stærke. Ham
tilhørte Juda og Benjamin. 13 Præsterne og Leviterne
i hele Israel kom alle Vegne fra, hvor de boede,
og stillede sig til hans Tjeneste; 14 thi Leviterne
forlod deres Græsmarker og Ejendom og begav sig til
Juda og Jerusalem, fordi Jeroboam og hans Sønner
afsatte dem fra Stillingen som HERRENS Præster,
15 idet han indsatte sig Præster for Offerhøjene og
Bukketroldene og Tyrekalvene, som han, havde ladet
lave. 16 Og i Følge med Leviterne kom fra alle
Israels Stammer de, hvis Hjerte var vendt til at søge
HERREN, Israels Gud, til Jerusalem for at ofre til
HERREN, deres Fædres Gud; 17 og de styrkede Juda
Rige og hævdede Rehabeams, Salomos Søns, Magt
i et Tidsrum af tre Aar. Thi i tre Aar fulgte han Davids
og Salomos Veje. 18 Rehabeam ægtede Mahalat; en
Datter af Davids Søn Jerimot og Abihajil, en Datter
af Eliab, Isajs Søn. 19 Hun fødte ham Sønnerne
Je'usj, Sjemarja og Zaham. 20 Senere ægtede han
Absaloms Datter Ma'aka, som fødte ham Abija, Attaj,
Ziza og Sjelomit. 21 Rehabeam elskede Absaloms
Datter Ma'aka højere end sine andre Hustruer og
Medhustruer; han havde nemlig atten Hustruer og
tresindstyve Medhustruer og avlede otte og tyve
Sønner og tresindstyve Døtre. 22 Og Rehabeam satte
Ma'akas Søn Abija til Overhoved, til Fyrste blandt
hans Brødre; thi han havde i Sinde at gøre, ham til
Konge; 23 og han fordelte klogelig alle sine Sønner
rundt i alle Judas og Benjamins Landsdele og i alle
de befæstede Byer og gav dem rigeligt Underhold og
skaffede dem Hustruer.

12 Men da Rehabeams Kongedømme var
grundfæstet og hans Magt styrket, forlod han
tillige med hele Israel HERRENS Lov. 2 Da drog i Kong
Rehabeams femte Regeringsaar Ægypterkongen
Sjisjak op imod Jerusalem, fordi de havde været
troløse mod HERREN, 3 med 1200 Stridsvogne og
60 000 Ryttere, og der var ikke Tal paa Krigerne, der
drog med ham fra Ægypten, Libyere, Sukkijiter og
Ætiopere; 4 og efter at have indtaget Fæstningerne i
Juda drog han mod Jerusalem. 5 Da kom Profeten
Sjemaja til Rehabeam og Judas Øverster, som var
tyet sammen i Jerusalem for Sjisjak, og sagde til dem:
»Saa siger HERREN: I har forladt mig, derfor har jeg
ogsaa forladt eder og givet eder i Sjisjaks Haand!«
6 Da ydmygede Israels Øverster og Kongen sig og

sagde: »HERREN er retfærdig!« 7 Og da HERREN
saa, at de havde ydmyget sig, kom HERRENS Ord til
Sjemaja saaledes: »De har ydmyget sig; derfor vil jeg
ikke tilintetgøre dem, men frelse dem om ikke længe,
og min Vrede skal ikke udgydes over Jerusalem ved
Sjisjak; 8 men de skal komme til at staa under ham
og lære at kende Forskellen mellem at tjene mig og
at tjene Hedningemagterne!« 9 Saa drog Sjisjak op
mod Jerusalem og tog Skattene i HERRENS Hus og i
Kongens Palads; alt tog han, ogsaa de Guldskjolde,
Salomo havde ladet lave. 10 Kong Rehabeam lod da
i Stedet lave Kobberskjolde og gav dem i Forvaring
hos Høvedsmændene for Livvagten, der holdt Vagt
ved Indgangen til Kongens Palads; 11 og hver Gang
Kongen begav sig til HERRENS Hus, kom Livvagten
og hentede dem, og bagefter bragte de dem tilbage til
Vagtstuen. 12 Men da han havde ydmyget sig, vendte
HERRENS Vrede sig fra ham, saa han ikke helt
tilintetgjorde ham; ogsaa i Juda var Forholdene gode.
13 Saaledes styrkede Kong Rehabeam sin Magt i
Jerusalem og blev ved at herske; thi Rehabeam var
een og fyrretyve Aar gammel, da han blev Konge,
og han herskede sytten Aar i Jerusalem, den By,
HERREN havde udvalgt af alle Israels Stammer
for der at stedfæste sit Navn. Hans Moder var en
ammonitisk Kvinde ved Navn Na'ama. 14 Han gjorde,
hvad der var ondt, thi hans Hjerte var ikke vendt
til at søge HERREN. 15 Rehabeams Historie fra
først til sidst staar jo optegnet i Profeten Sjemajas
og Seeren Iddos Krønike. Rehabeam og Jeroboam
laa i Krig med hinanden hele Tiden. 16 Saa lagde
Rehabeam sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet
i Davidsbyen. Og hans Søn Abija blev Konge i hans
Sted.

13 I Kong Jeroboams attende Regeringsaar blev
Abija Konge over Juda. 2 Tre Aar herskede han
i Jerusalem. Hans Moder hed Mikaja og var Datter af
Uriel fra Gibea. Abija og Jeroboam laa i Krig med
hinanden. 3 Abija aabnede Krigen med en krigsdygtig
Hær, 400 000 udsøgte Mænd, og Jeroboam mødte
ham med 800 000 udsøgte Mænd, dygtige Krigere, 4
Da stillede Abija sig paa Bjerget Zemarajim, der hører
til Efraims Bjerge, og sagde: »Hør mig, Jeroboam
og hele Israel! 5 Burde I ikke vide, at HERREN,
Israels Gud, har givet David og hans Efterkommere
Kongemagten over Israel til evig Tid ved en Saltpagt?
6 Men Jeroboam, Nebats Søn, Davids Søn Salomos
Træl, rejste sig og gjorde Oprør mod sin Herre, 7
og daarlige Folk, Niddinger, samlede sig om ham og
bød Rehabeam, Salomos Søn, Trods; og Rehabeam
var ung og veg og kunde ikke hævde sig over for
dem. 8 Og nu mener I at kunne hævde eder over for
HERRENS Kongedømme i Davids Efterkommeres
Haand, fordi I er en stor Hob og paa eders Side har
de Guldkalve, Jeroboam lod lave eder til Guder! 9
Har I ikke drevet HERRENS Præster, Arons Sønner,
og Leviterne bort og skaffet eder Præster paa samme
Maade som Hedningefolkene? Enhver, der kommer
med en ung Tyr og syv Vædre for at indsættes, bliver
Præst for Guder, der ikke er Guder! 10 Men vor Gud er
HERREN, og vi har ikke forladt ham; de Præster, der
tjener HERREN, er Arons Sønner og Leviterne udfører
den øvrige Tjeneste; 11 de antænder hver Morgen og
Aften Brændofre til HERREN og vellugtende Røgelse,
lægger Skuebrødene til Rette paa Guldbordet og
tænder Guldlysestagen og dens Lamper Aften efter
Aften, thi vi holder HERREN vor Guds Forskrifter,
men I har forladt ham! 12 Se, med os, i Spidsen for
os er Gud og hans Præster og Alarmtrompeterne,
med hvilke der skal blæses til Kamp imod eder!
Israeliter, indlad eder ikke i Kamp med HERREN,
eders Fædres Gud, thi I faar ikke Lykken med
eder!« 13 Jeroboam lod imidlertid Bagholdet gøre en
omgaaende Bevægelse for at komme i Ryggen paa
dem, og saaledes havde Judæerne Hæren foran sig
og Bagholdet i Ryggen. 14 Da Judæerne vendte sig
om og saa, at Angreb truede dem baade forfra og
bagfra, raabte de til HERREN, medens Præsterne
blæste i Trompeterne. 15 Saa udstødte Judæerne
Krigsskriget, og da Judæerne udstødte Krigsskriget,
slog Gud Jeroboam og hele Israel foran Abija og Juda.
16 Israeliterne flygtede for Judæerne, og Gud gav dem
i deres Haand; 17 og Abija og hans Folk tilføjede dem
et stort Nederlag, saa der af Israeliterne faldt 500 000
udsøgte Krigere. 18 Saaledes ydmygedes Israeliterne
den Gang, men Judæerne styrkedes, fordi de støttede
sig til HERREN, deres Fædres Gud. 19 Og Abija
forfulgte Jeroboam og fratog ham flere Byer, Betel
med Smaabyer, Jesjana med Smaabyer og Efrajin
med Smaabyer. 20 Jeroboam kom ikke til Kræfter
mere, saa længe Abija levede; og HERREN slog ham,
saa han døde. 21 Men Abijas Magt voksede. Han
ægtede fjorten Hustruer og avlede to og tyve Sønner
og seksten Døtre. 22 Hvad der ellers er at fortælle om
Abija, hans Færd og Ord, staar jo optegnet i Profeten
Iddos Udlægning.

14 Saa lagde Abija sig til Hvile hos sine Fædre, og
man jordede ham i Davidsbyen; og hans Søn
Asa blev Konge i hans Sted. Paa hans Tid havde
Landet Fred i ti Aar. 2 Asa gjorde, hvad der var godt

og ret i HERREN hans Guds Øjne. 3 Han fjernede
de fremmede Altre og Offerhøjene, sønderbrød
Stenstøtterne og omhuggede Asjerastøtterne 4
og bød Judæerne søge HERREN, deres Fædres
Gud, og holde Loven og Budet, 5 og han fjernede
Offerhøjene og Solstøtterne fra alle Judas Byer, og
Landet havde Fred, saa længe han levede. 6 Han
byggede Fæstninger i Juda, thi Landet havde Fred,
og han havde ingen Krig i de Aar, thi HERREN lod
ham have Ro. 7 Han sagde da til Judæerne: »Lad os
befæste disse Byer og omgive dem med Mure og
Taarne, Porte og Portslaaer, medens vi endnu har
Landet i vor Magt, thi vi har søgt HERREN vor Gud;
vi har søgt ham, og han har ladet os have Ro til alle
Sider!« Saa byggede de, og Lykken stod dem bi. 8
Asa havde en Hær, af Juda 300 000 væbnet med
Skjold og Spyd, og af Benjamin 280 000, der har
Smaaskjolde og spændte Buer, alle sammen dygtige
Krigere. 9 Men Kusjiten Zera drog ud imod dem med
en Hær paa 1 000 000 Mand og 300 Stridsvogne.
Da han havde naaet Maresja, 10 rykkede Asa ud
imod ham, og de stillede sig op til Kamp i Zefatadalen
ved Maresja. 11 Da raabte Asa til HERREN sin Gud:
»HERRE, hos dig er der ingen Forskel paa at hjælpe
den, der har megen Kraft, og den, der ingen har;
hjælp os, HERRE vor Gud, thi til dig støtter vi os, og i
dit Navn er vi draget mod denne Menneskemængde,
HERRE, du er vor Gud, mod dig kan intet Menneske
holde Stand.« 12 Da slog HERREN Kusjiterne foran
Asa og Judæerne, og Kusjiterne tog Flugten. 13
Asa og hans Folk forfulgte dem til Gerar, og alle
Kusjiterne faldt, ingen reddede Livet, thi de knustes
foran HERREN og hans Hær. Judæerne gjorde et
umaadeligt Bytte 14 og indtog alle Byerne i Omegnen
af Gerar, thi en HERRENS Rædsel var kommet over
dem, og de plyndrede alle Byerne, thi der var et stort
Bytte i dem; 15 ogsaa indtog de Teltene til Kvæget og
slæbte en Mængde Smaakvæg og Kameler med sig;
saa vendte de tilbage til Jerusalem.

15 Guds Aand kom over Azarja, Odeds Søn, 2 og
han traadte frem for Asa og sagde til ham: »Hør
mig, Asa og hele Juda og Benjamin! HERREN er med
eder, naar I er med ham; og hvis I søger ham, lader
han sig finde af eder, men forlader I ham, forlader
han ogsaa eder! 3 I lange Tider var Israel uden sand
Gud, uden Præster til at vejlede og uden Lov, 4 men i
sin Trængsel omvendte det sig til HERREN, Israels
Gud, og søgte ham, og han lod sig finde at dem.
5 I de Tider kunde ingen gaa ud og ind i Fred, thi
der var vild Rædsel over alle Landes Indbyggere; 6
Folk knustes mod Folk, By mod By, thi Gud bragte
dem i vild Rædsel med alle mulige Trængsler. 7 Men
I, vær frimodige og lad ikke Hænderne synke, thi
der er Løn for eders Gerning.« 8 Da Asa hørte de
Ord og den Profeti, tog han Mod til sig og fjernede
de væmmelige Guder fra hele Judas og Benjamins
Land og fra de Byer, han havde indtaget i Efraims
Bjerge; og han byggede paany HERRENS Alter foran
HERRENS Forhal. 9 Saa samlede han hele Juda
og Benjamin og de Folk fra Efraim, Manasse og
Simeon, der boede som fremmede hos dem; thi en
Mængde Israeliter var gaaet over til ham, da de saa,
at HERREN hans Gud var med ham. 10 De samledes
i Jerusalem i den tredje Maaned i Asas femtende
Regeringsaar 11 og ofrede den Dag HERREN Ofre af
Byttet, de havde medbragt, 700 Stykker Hornkvæg
og 7000 Stykker Smaakvæg. 12 Derpaa sluttede
de en Pagt om at søge HERREN, deres Fædres
Gud, af hele deres Hjerte og hele deres Sjæl; 13
og enhver, der ikke søgte HERREN, Israels Gud,
skulde lide Døden, være sig lille eller stor, Mand eller
Kvinde. 14 Det tilsvor de HERREN med høj Røst
under Jubel og til Trompeters og Horns Klang, 15 Og
hele Juda glædede sig over den Ed, thi de svor af
hele deres Hjerte og søgte ham af hele deres Vilje;
og han lod sig finde af dem og lod dem faa Ro til alle
Sider. 16 Kong Asa fratog endog sin Moder Ma'aka
Værdigheden som Herskerinde, fordi hun havde ladet
lave et Skændselsbillede til Ære for Asjera; Asa lod
hendes Skændselsbillede nedbryde, sønderknuse og
brænde i Kedrons Dal. 17 Vel forsvandt Offerhøjene
ikke af Israel, men alligevel var Asas Hjerte helt med
HERREN, saa længe han levede. 18 Og han bragte
sin Faders og sine egne Helliggaver ind i Guds Hus,
Sølv, Guld og forskellige Kar. 19 Der var ikke Krig før
efter Asas fem og tredivte Regeringsaar.

16 Men i Asas seks og tredivte Regeringsaar
drog Kong Ba'sja af Israel op imod Juda og
befæstede Rama for at hindre, at nogen af Kong Asa
af Judas Folk drog ud og ind. 2 Da tog Asa Sølv
og Guld ud af Skatkamrene i HERRENS Hus og i
Kongens Palads og sendte det til Kong Benhadad af
Aram, som boede i Darmaskus, idet han lod sige: 3
»Der bestaar en Pagt mellem mig og dig og mellem
min Fader og din Fader; her sender jeg dig en Gave
af Sølv og Guld; bryd derfor din Pagt med Kong Ba'sja
af Israel, saa at han nødes til at drage bort fra mig!«
4 Benhadad gik ind paa Kong Asas Forslag og sendte
sine Hærførere mod Israels Byer og indtog Ijjon, Dan,
Abel-Majim og Forraadshusene i Naftalis Byer. 5

Da Ba'sja hørte det, opgav han at befæste Rama
og standsede Arbejdet. 6 Men Kong Asa tog hele
Juda til at føre Stenene og Træværket, som Ba'sja
havde brugt ved Befæstningen af Rama, bort, og han
befæstede dermed Geba og Mizpa. 7 Paa den Tid
kom Seeren Hanani til Kong Asa af Juda og sagde til
ham: »Fordi du søgte Støtte hos Aramæerkongen og
ikke hos HERREN din Gud, skal Aramæerkongens
Hær slippe dig af Hænde! 8 Var ikke Kusjiterne og
Libyerne en vældig Hær med en vældig Mængde
Vogne og Ryttere? Men da du søgte Støtte hos
HERREN, gav han dem i din Haand! 9 Thi HERRENS
Øjne skuer omkring paa hele Jorden, og han viser
sig stærk til at hjælpe dem, hvis Hjerte er helt med
ham. I denne Sag har du handlet som en Daare;
thi fra nu af skal du altid ligge i Krig!« 10 Men Asa
blev fortørnet paa Seeren og satte ham i Huset med
Blokken, thi han var blevet vred paa ham derfor. Asa
for ogsaa haardt frem mod nogle af Folket paa den
Tid. 11 Asas Historie fra først til sidst staar jo optegnet
i Bogen om Judas og Israels Konger. 12 I sit ni og
tredivte Regeringsaar fik Asa en Sygdom i Fødderne,
og Sygdommen blev meget alvorlig. Heller ikke under
sin Sygdom søgte han dog HERREN, men Lægerne.
13 Saa lagde Asa sig til Hvile hos sine Fædre og
døde i sit een og fyrretyvende Regeringsaar. 14 Man
jordede ham i en Grav, han havde ladet sig udhugge i
Davidsbyen, og lagde ham paa et Leje, som man
havde fyldt med vellugtende Urter og Stoffer, tillavet
som Salve, og tændte et vældigt Baal til hans Ære.

17 Hans Søn Josafat blev Konge i hans Sted. Han
styrkede sin Stilling over for Israel 2 ved at
lægge Besætning i alle Judas befæstede Byer og
indsætte Fogeder i Judas Land og de efraimitiske
Byer, hans Fader Asa havde indtaget. 3 Og HERREN
var med Josafat, thi han vandrede de Veje, hans
Fader David til at begynde med havde vandret, og
søgte ikke hen til Ba'alerne, 4 men til sin Faders Gud
og fulgte hans Bud og gjorde ikke som Israel. 5 Derfor
grundfæstede HERREN Kongedømmet i hans Haand;
og hele Juda bragte Josafat Gaver, saa han vandt stor
Rigdom og Ære. 6 Da voksede hans Mod til at vandre
paa HERRENS Veje, saa han ogsaa udryddede
Offerhøjene og Asjerastøtterne i Juda. 7 I sit tredje
Regeringsaar sendte han sine Øverster Benhajil,
Obadja, Zekarja, Netan'el og Mika ud for at undervise i
Judas Byer, 8 ledsaget af Leviterne Sjemaja, Netanja,
Zebadja, Asa'el, Sjemiramot, Jonatan, Adonija, Tobija
og Tob-Adonija, Leviterne, og præsterne Elisjama
og Joram. 9 De havde HERRENS Lovbog med sig
og underviste i Juda, og de drog rundt i alle Judas
Byer og underviste Folket. 10 En HERRENS Rædsel
kom over alle Lande og Riger rundt om Juda, saa de
ikke indlod sig i Krig med Josafat. 11 Fra Filisterne
kom der Folk, som bragte Josafat Gaver og svarede
Sølv i Skat; ogsaa Araberne bragte ham Smaakvæg,
7700 Vædre og 7700 Bukke. 12 Saaledes gik det
stadig fremad for Josafat, saa han til sidst fik meget
stor Magt; og han byggede Borge og Forraadsbyer i
Juda, 13 og han havde store Forraad i Judas Byer og
Krigsfolk, dygtige Krigere i Jerusalem. 14 Her følger
en Fortegnelse over dem efter deres Fædrenehuse.
Til Juda hørte følgende Tusindførere: Øversten Adna
med 300 000 dygtige Krigere; 15 ved Siden af ham
Øversten Johanan med 280 000 Mand; 16 ved Siden
af ham Amasja, Zikris Søn, der frivilligt gav sig i
HERRENS Tjeneste, med 200 000 dygtige Krigere;
17 fra Benjamin var Eljada, en dygtig Kriger, med 200
000 Mand, væbnet med Bue og Skjold; 18 ved Siden
af ham Jozabad med 80 000 vel rustede Mand. 19
Disse stod i Kongens Tjeneste, og dertil kom de, som
Kongen havde lagt i de befæstede Byer hele Juda
over.

18 Da Josafat havde vundet stor Rigdom og Hæder,
besvogrede han sig med Akab. 2 Efter nogle
Aars Forløb drog han ned til Akab i Samaria, og Akab
lod slagte en Mængde Smaakvæg og Hornkvæg til
ham og Folkene, han havde med sig; og saa overtalte
han ham til at drage op mod Ramot i Gilead. 3 Kong
Akab af Israel sagde nemlig til Kong Josafat af Juda:
»Vil du drage med mig mod Ramot i Gilead?« Han
svarede ham: »Jeg som du, mit Folk som dit, jeg gaar
med i Krigen.« 4 Josafat sagde fremdeles til Israels
Konge: »Spørg dog først om, hvad HERREN siger!«
5 Da lod Israels Konge Profeterne kalde sammen,
400 Mand, og spurgte dem: »Skal jeg drage i Krig
mod Ramot i Gilead, eller skal jeg lade være?« De
svarede: »Drag derop, saa vil Gud give det i Kongens
Haand!« 6 Men Josafat spurgte: »Er her ikke endnu
en af HERRENS Profeter, vi kan spørge?« 7 Israels
Konge svarede: »Her er endnu en Mand, ved hvem vi
kan raadspørge HERREN; men jeg hader ham, fordi
han aldrig spaar mig godt, men altid ondt; det er Mika,
Jimlas Søn.« Men Josafat sagde: »Saaledes maa
Kongen ikke tale!« 8 Da kaldte Israels Konge paa en
Hofmand og sagde: »Hent hurtigt Mika, Jimlas Søn!«
9 Imidlertid sad Israels Konge og Kong Josafat af
Juda, iført deres Skrud, hver paa sin Trone i Samarias
Portaabning, og alle Profeterne spaaede foran dem.
10 Da lavede Zidkija, Kena'anas Søn, sig Horn af Jern

og sagde: »Saa siger HERREN: Med saadanne skal
du støde Aramæerne ned, til de er tilintetgjort!« 11 Og
alle Profeterne spaaede det samme og sagde: »Drag
op mod Ramot i Gilead, saa skal Lykken følge dig,
og HERREN vil give det i Kongens Haand!« 12 Men
Budet der var gaaet efter Mika, sagde til ham: »Se,
Profeterne har alle som een givet Kongen gunstigt
Svar. Tal du nu som de og giv gunstigt Svar!« 13 Men
Mika svarede: »Saa sandt HERREN lever: Hvad min
Gud siger, det vil jeg tale!« 14 Da han kom til Kongen,
spurgte denne ham: »Mika, skal vi drage i Krig mod
Ramot i Gilead, eller skal vi lade være?« Da svarede
han: »Drag derop, saa skal Lykken følge eder, og de
skal gives i eders Haand!« 15 Men Kongen sagde
til ham: »Hvor mange Gange skal jeg besværge
dig, at du ikke siger mig andet end Sandheden i
HERRENS Navn?« 16 Da sagde han: »Jeg saa hele
Israel spredt paa Bjergene som en Hjord uden Hyrde;
og HERREN sagde: De Folk har ingen Herre, lad
dem vende tilbage i Fred, hver til sit!« 17 Israels
Konge sagde da til Josafat: »Sagde jeg dig ikke, at
han aldrig spaar mig godt, men kun ondt!« 18 Da
sagde Mika: »Saa hør da HERRENS Ord! Jeg saa
HERREN sidde paa sin Trone og hele Himmelens
Hær staa til højre og venstre for ham; 19 og HERREN
sagde: Hvem vil daare Kong Akab af Israel, saa han
drager op og falder ved Ramot i Gilead? En sagde nu
et, en anden et andet; 20 men saa traadte en Aand
frem og stillede sig foran HERREN og Sagde: Jeg vil
daare ham! HERREN spurgte ham: Hvorledes? 21
Han svarede: Jeg vil gaa hen og blive en Løgnens
Aand i alle hans Profeters Mund! Da sagde HERREN:
Ja, du kan daare ham; gaa hen og gør det! 22 Se,
saaledes har HERREN lagt en Løgnens Aand i disse
dine Profeters Mund, thi HERREN har ondt i Sinde
imod dig!« 23 Da traadte Zidkija, Kena'anas Søn, frem
og slog Mika paa Kinden og sagde: »Ad hvilken Vej
skulde HERRENS Aand have forladt mig for at tale til
dig?« 24 Men Mika sagde: »Det skal du faa at se, den
Dag du flygter fra Kammer til Kammer for at skjule
dig!« 25 Saa sagde Israels Konge: »Tag Mika og
bring ham til Amon, Byens Øverste, og Kongesønnen
Joasj 26 og sig: Saaledes siger Kongen: Kast denne
Mand i Fængsel og sæt ham paa Trængselsbrød og
Trængselsvand, indtil jeg kommer uskadt tilbage!« 27
Men Mika sagde: »Kommer du uskadt tilbage, saa har
HERREN ikke talet ved mig!« Og han sagde: »Hør,
alle I Folkeslag!« 28 Saa drog Israels Konge og Kong
Josafat af Juda op mod Ramot i Gilead. 29 Og Israels
Konge sagde til Josafat: »Jeg vil forklæde mig, før
jeg drager i Kampen; men tag du dine egne Klæder
paa!« Og Israels Konge forklædte sig, og saa drog de
i Kampen. 30 Men Arams Konge havde givet sine
Vognstyrere den Befaling: »I maa ikke angribe nogen,
være sig høj eller lav, uden Israels Konge alene.« 31
Da nu Vognstyrerne fik Øje paa Josafat, tænkte de:
»Det er sikkert Israels Konge!« Og de rettede deres
Angreb mod ham fra alle Sider. Da gav Josafat sig til
at, raabe, og HERREN frelste ham, idet Gud lokkede
dem bort fra ham; 32 og da Vognstyrerne opdagede,
at det ikke var Israels Konge, trak de sig bort fra
ham. 33 Men en Mand, der skød en Pil af paa Lykke
og Fromme, ramte Israels Konge mellem Remmene
og Brynjen. Da sagde han til sin Vognstyrer: »Vend
og før mig ud af Slaget, thi jeg er saaret!« 34 Men
Kampen blev haardere og haardere den Dag, og
Israels Konge holdt sig oprejst i sin Vogn over for
Aramæerne til Aften; men da Solen gik ned, døde
han.

19 Kong Josafat af Juda derimod vendte uskadt
hjem igen til sit Palads i Jerusalem. 2 Da
traadte Seeren Jehu, Hananis Søn, frem for ham, og
han sagde til Kong Josafat: »Skal man hjælpe de
ugudelige? Elsker du dem, der hader HERREN? For
den Sags Skyld er HERRENS Vrede over dig! 3 Noget
godt er der dog hos dig, thi du har udryddet Asjererne
af Landet, og du har vendt dit Hjerte til at søge Gud.«
4 Josafat blev nu i Jerusalem, Saa drog han atter ud
blandt Folket fra Be'ersjeba til Efraims Bjerge og førte
dem tilbage til HERREN, deres Fædres Gud. 5 Og
han indsatte Dommere i Landet i hver enkelt af de
befæstede Byer i Juda. 6 Og han sagde til Dommerne:
»Se til, hvad I gør, thi det er ikke for Mennesker, men
for HERREN, I fælder Dom, og han er hos eder, naar
I afsiger Kendelser. 7 Derfor være HERRENS Frygt
over eder! Vær varsomme med, hvad I foretager
eder, thi hos HERREN vor Gud er der hverken
Uret eller Personsanseelse, ej heller tager han imod
Bestikkelse!« 8 Ogsaa i Jerusalem indsatte Josafat
nogle af Leviterne, Præsterne og Overhovederne for
Israels Fædrenehuse til at dømme i HERRENS Sager
og i Stridigheder mellem Jerusalems Indbyggere. 9
Og han bød dem: »Saaledes skal I gøre i HERRENS
Frygt, i Sanddruhed og med redeligt Hjerte: 10 Hver
Gang der forelægges eder en Retssag af eders
Brødre, der bor i deres Byer, hvad enten det drejer
sig om Blodskyld eller om Love, Anordninger og
Lovbud, skal I hjælpe dem til Rette, at de ikke skal
paadrage sig Skyld for HERREN, saa der kommer
Vrede over eder og eders Brødre; gør saaledes for
ikke at paadrage eder Skyld. 11 I alle HERRENS

Sager skal Ypperstepræsten Amarja være eders
foresatte, i alle Kongens Sager Zebadja, Jisjmaels
Søn, Fyrsten i Judas Hus; og Leviterne staar eder
til Tjeneste som Retsskrivere. Gaa nu frimodigt til
Værket, HERREN vil være med enhver, der gør sin
Pligt.«

20 Siden hændte det sig, at Moabiterne og
Ammoniterne sammen med Folk fra Maon drog
i Krig mod Josafat. **2** Og man kom og bragte Josafat
den Efterretning: »En vældig Menneskemængde
rykker frem imod dig fra Egnene hinsides Havet, fra
Edom, og de staar allerede i Hazazon-Tamar (det
er En-Gedi)!« **3** Da grebes Josafat af Frygt, og han
vendte sig til HERREN og søgte ham og lod en Faste
udraabe i hele Juda. **4** Saa samledes Judæerne for at
søge Hjælp hos HERREN; ogsaa fra alle Judas Byer
kom de for at søge HERREN. **5** Men Josafat traadte
frem i Judas og Jerusalems Forsamling i HERRENS
Hus foran den nye Forgaard **6** og sagde: »HERRE,
vore Fædres Gud! Er du ikke Gud i Himmelen, er det
ikke dig, der hersker over alle Hedningerigerne? I din
Haand er Kraft og Styrke, og mod dig kan ingen holde
Stand! **7** Var det ikke dig, vor Gud, der drev dette
Lands Indbyggere bort foran dit Folk Israel og gav
din Ven Abrahams Efterkommere det for evigt? **8** Og
de bosatte sig der og byggede dig der en Helligdom
for dit Navn, idet de sagde: **9** Hvis Ulykke rammer
os, Sværd, Straffedom, Pest eller Hungersnød, vil
vi træde frem foran dette Hus og for dit Aasyn, thi
dit Navn bor i dette Hus, og raabe til dig om Hjælp
i vor Nød, og du vil høre det og frelse os! **10** Se
nu, hvorledes Ammoniterne og Moabiterne og de
fra Se'irs Bjerge, hvem du ikke tillod Israeliterne at
angribe, da de kom fra Ægypten, tværtimod holdt de
sig tilbage fra dem og tilintetgjorde dem ikke, **11** se
nu, hvorledes de gengælder os det med at komme
for at drive os bort fra din Ejendom, som du gav
os i Eje! **12** Vor Gud, vil du ikke holde Dom over
dem? Thi vi er afmægtige over for denne vældige
Menneskemængde, som kommer over os; vi ved ikke,
hvad vi skal gøre, men vore Øjne er vendt til dig!«
13 Medens nu alle Judæerne stod for HERRENS
Aasyn med deres Familier, Kvinder og Børn, **14** kom
HERRENS Aand midt i Forsamlingen over Leviten
Jahaziel, en Søn af Zekarja, en Søn af Benaja, en
Søn af Je'iel, en Søn af Mattanja, af Asafs Sønner,
15 og han sagde: »Lyt til, alle I Judæere, Jerusalems
Indbyggere og Kong Josafat! Saa siger HERREN til
eder: Frygt ikke og forfærdes ikke for denne vældige
Menneskemængde, thi Kampen er ikke eders, men
Guds! **16** Drag i Morgen ned imod dem; se, de er
ved at stige op ad Vejen ved Hazziz, og I vil træffe
dem ved Enden af Dalen østen for Jeruels Ørken. **17**
Det er ikke eder, der skal kæmpe her; stil eder op
og bliv staaende, saa skal I se, hvorledes HERREN
frelser eder, I Judæere og Jerusalems Indbyggere!
Frygt ikke og forfærdes ikke, men drag i Morgen imod
dem, og HERREN vil være med eder!« **18** Da bøjede
Josafat sig med Ansigtet til Jorden, og alle Judæerne
og Jerusalems Indbyggere faldt ned for HERREN
og tilbad ham; **19** men Leviterne af Kehatiternes og
Koraiternes Sønner stod op for at lovprise HERREN,
Israels Gud, med vældig Røst. **20** Tidligt næste
Morgen drog de ud til Tekoas Ørken; og medens de
drog ud, stod Josafat og sagde: »Hør mig, I Judæere
og Jerusalems Indbyggere! Tro paa HERREN eders
Gud, og I skal blive boende, tro paa hans Profeter, og
Lykken skal følge eder!« **21** Og efter at have raadført
sig med Folket opstillede han Sangere til med Ordene
»lov HERREN, thi hans Miskundhed varer evindelig!«
at lovprise HERREN i helligt Skrud, medens de drog
frem foran de væbnede. **22** Og i samme Stund de
begyndte med Jubelraab og Lovsang, lod HERREN
et Baghold komme over Ammoniterne, Moabiterne og
dem fra Se'irs Bjerge, der rykkede frem mod Juda,
saa de blev slaaet. **23** Ammoniterne og Moabiterne
angreb dem, der boede i Se'irs Bjerge, og lagde
Band paa dem og tilintetgjorde dem, og da de var
færdige med dem fra Se'ir, gav de sig til at udrydde
hverandre. **24** Da saa Judæerne kom op paa Varden,
hvorfra man ser ud over Ørkenen, og vendte Blikket
mod Menneskemængden, se, da laa deres døde
Kroppe paa Jorden, ingen var undsluppet. **25** Saa
kom Josafat og hans Folk hen for at udplyndre dem,
og de fandt en Mængde Kvæg, Gods, Klæder og
kostbare Ting. De røvede saa meget, at de ikke kunde
slæbe det bort, og brugte tre Dage til at plyndre;
saa meget var der. **26** Den fjerde Dag samledes de i
Berakadalen, thi der lovpriste de HERREN, og derfor
kaldte man Stedet Berakadalen, som det hedder den
Dag i Dag. **27** Derpaa vendte alle Folkene fra Juda
og Jerusalem med Josafat i Spidsen om og drog
tilbage til Jerusalem med Glæde, thi HERREN havde
bragt dem Glæde over deres Fjender; **28** og med
Harper, Citre og Trompeter kom de til Jerusalem,
til HERRENS Hus. **29** Men en Guds Rædsel kom
over alle Lande og Riger, da de hørte, at HERREN
havde kæmpet mod Israels Fjender. **30** Saaledes fik
Josafats Rige Fred, og hans Gud skaffede ham Ro til
alle Sider. **31** Josafat var fem og tredive Aar gammel,
da han blev Konge over Juda, og han herskede fem

og tyve Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Azuba og
var Datter af Sjilhi. 32 Han vandrede i sin Fader Asas
Spor og veg ikke derfra, idet han gjorde, hvad der var
ret i HERRENS Øjne. 33 Kun blev Offerhøjene ikke
fjernet, og Folket vendte endnu ikke Hjertet til deres
Fædres Gud. 34 Hvad der ellers er at fortælle om
Josafat fra først til sidst, staar jo optegnet i Jehus,
Hananis Søns, Krønike, som er optaget i Bogen om
Israels Konger. 35 Senere slog Kong Josafat af Juda
sig sammen med Kong Ahazja af Israel, der var
ugudelig i al sin Færd; 36 han slog sig sammen med
ham om at bygge Skibe, der skulde sejle til Tarsis.
De byggede Skibe i Ezjongeber. 37 Men Eliezer,
Dodavahus Søn, fra Maresja profeterede mod Josafat
og sagde: »Fordi du har slaaet dig sammen med
Ahazja, vil HERREN gøre dit Værk til intet!« Og
Skibene gik under og naaede ikke Tarsis.

21 Saa lagde Josafat sig nu til Hvile hos sine Fædre
og blev jordet hos sine Fædre i Davidsbyen;
og hans Søn Joram blev Konge i hans Sted. 2 Han
havde nogle Brødre, Sønner af Josafat: Azarja, Jehiel,
Zekarja, Azarjahu, Mikael og Sjefatja, alle Sønner af
Kong Josafat af Juda. 3 Deres Fader havde givet
dem store Gaver, Sølv, Guld og Kostbarheder tillige
med befæstede Byer i Juda, men Joram havde han
givet Kongedømmet, fordi han var den førstefødte. 4
Men da Joram havde overtaget sin Faders Rige og
styrket sin Magt, lod han alle sine Brødre dræbe med
Sværd tillige med nogle af Israels Øverster. 5 Joram
var to og tredive Aar gammel, da han blev Konge, og
han herskede otte Aar i Jerusalem. 6 Han vandrede
i Israels Kongers Spor ligesom Akabs Hus, thi han
havde en Datter af Akab til Hustru, og han gjorde,
hvad der var ondt i HERRENS Øjne. 7 Dog vilde
HERREN ikke tilintetgøre Davids Slægt for den Pagts
Skyld, han havde sluttet med David, og efter det
Løfte, han havde givet, at han altid skulde have en
Lampe for hans Aasyn. 8 I hans Dage rev Edomiterne
sig løs fra Judas Overherredømme og valgte sig en
Konge. 9 Da drog Joram over til Za'ir med alle sine
Stridsvogne. Og han stod op om Natten, og sammen
med Vognstyrerne slog han sig igennem Edoms
Rækker, der havde omringet ham. 10 Saaledes
rev Edom sig løs fra Judas Overherredømme, og
saaledes er det den Dag i Dag. Paa samme Tid rev
ogsaa Libna sig løs fra hans Overherredømme, fordi
han forlod HERREN, sine Fædres Gud. 11 Ogsaa han
rejste Offerhøje i Judas Byer og forledte Jerusalems
Indbyggere til at bole og Juda til at falde fra. 12 Da
kom der et Brev fra Profeten Elias til ham, og deri
stod: »Saa siger HERREN, din Fader Davids Gud:
Fordi du ikke har vandret i din Fader Josafats og
Kong Asa af Judas Spor, 13 men i Israels Kongers
Spor og forledt Juda og Jerusalems Indbyggere til
at bole, ligesom Akabs Hus gjorde, og tilmed dræbt
dine Brødre, din Faders Hus, der var bedre end
du selv, 14 se, derfor vil HERREN nu ramme dit
Folk, dine Sønner, dine Hustruer og alt, hvad du
ejer, med et tungt Slag. 15 Og selv skal du falde i
en haard Sygdom og blive syg i dine Indvolde, saa
at Indvoldene nogen Tid efter skal træde ud som
Følge af Sygdommen!« 16 Saa æggede HERREN
Filisterne og Araberne, der var Naboer til Kusjiterne,
imod Joram, 17 og de drog op mod Juda trængte
ind og røvede alle Kongens Ejendele, som fandtes i
hans Palads, ogsaa hans Sønner og Hustruer, saa
der ikke levnedes ham nogen Søn undtagen Joahaz,
den yngste af hans Sønner. 18 Og efter alt dette slog
HERREN ham med en uhelbredelig Sygdom i hans
Indvolde. 19 Nogen Tid efter, da to Aar var gaaet,
traadte Indvoldene ud som Følge af Sygdommen, og
han døde under haarde Lidelser. Hans Folk tændte
intet Baal til Ære for ham som for hans Fædre. 20 Han
var to og tredive Aar gammel, da han blev Konge, og
han herskede otte Aar i Jerusalem. Han gik bort uden
at savnes. Man jordede ham i Davidsbyen, dog ikke i
Kongegravene.

22 Derpaa gjorde Jerusalems Indbyggere hans
yngste Søn Ahazja til Konge i hans Sted, thi
de ældre var dræbt af Røverskaren, der brød ind i
Lejren sammen med Araberne. Saaledes blev Ahazja,
Jorams Søn, Konge i Juda. 2 Ahazja var to og
fyrretyve Aar gammel, da han blev Konge, og han
herskede eet Aar i Jerusalem. Hans Moder hed Atalja
og var Datter af Omri. 3 Ogsaa han vandrede i
Akabs Hus's Spor, thi hans Moder forledte ham til
Ugudelighed ved sine Raad. 4 Han gjorde, hvad der
var ondt i HERRENS Øjne, ligesom Akabs Hus, thi
efter Faderens Død blev de hans Raadgivere, og
det blev hans Fordærv. 5 Det var ogsaa efter deres
Raad, han sammen med Akabs Søn, Kong Joram
af Israel, drog i Krig mod Kong Hazael af Aram ved
Ramot i Gilead. Men Aramæerne saarede Joram.
6 Saa vendte Joram tilbage for i Jizre'el at søge
Helbredelse for de Saar, man havde tilføjet ham ved
Rama, da han kæmpede med Kong Hazael af Aram;
og Jorams Søn, Kong Ahazja af Juda, drog ned for
at se til Joram, Akabs Søn, i Jizre'el, fordi han laa
syg. 7 Men til Ahazjas Undergang var det tilskikket
af Gud, at han skulde komme til Joram; thi da han

var kommet derhen, gik han med Joram ud til Jehu,
Nimsjis Søn, som HERREN havde salvet til at udrydde
Akabs Hus. 8 Og da Jehu fuldbyrdede Dommen over
Akabs Hus, traf han paa Judas Øverster og Ahazjas
Brodersønner, der var i Ahazjas Tjeneste, og dræbte
dem; 9 derpaa lod han Ahazja eftersøge, og man
fangede ham, medens han holdt sig skjult i Samaria,
og bragte ham til Jehu, der lod ham dræbe. Saa
jordede de ham, thi de sagde: »Han var dog en Søn
af Josafat, der søgte HERREN af hele sit Hjerte.«
Men af Ahazjas Hus var ingen stærk nok til at tage
Magten. 10 Da Atalja, Ahazjas Moder, fik at vide,
at hendes Søn var død, tog hun sig for at udrydde
hele den kongelige Slægt af Judas Hus. 11 Men
Kongens Datter Josjab'at tog Ahazjas Søn Joas og
fik ham hemmeligt af Vejen, saa han ikke var imellem
Kongesønnerne, der blev dræbt, og hun gemte ham
og hans Amme i Sengekammeret. Saaledes holdt
Josjab'at, Kong Jorams Datter, Præsten Jojadas
Hustru, der jo var Søster til Ahazja, ham skjult for
Atalja, saa hun ikke fik ham dræbt; 12 og han var i
seks Aar skjult hos dem i HERRENS Hus, medens
Atalja herskede i Landet.

23 Men i det syvende Aar tog Jojada Mod til sig
og indgik Pagt med Hundredførerne Azarja,
Jerohams Søn, Jisjmael, Johanans Søn, Azarja,
Obeds Søn, Ma'aseja, Adajas Søn, og Elisjafat, Zikris
Søn. 2 De drog Juda rundt og samlede Leviterne
fra alle Judas Byer og Overhovederne for Israels
Fædrenehuse, og de kom saa til Jerusalem. 3 Saa
sluttede hele Forsamlingen i Guds Hus en Pagt med
Kongen. Og Jojada sagde til dem: »Se, Kongesønnen
skal være Konge efter det Løfte, HERREN har givet
om Davids Sønner! 4 Og saaledes skal I gøre: Den
Tredjedel af eder Præster og Leviter, der rykker ind
om Sabbaten, skal tjene som Dørvogtere; 5 den
anden Tredjedel skal besætte Kongens Palads og den
tredje Jesodporten, medens alt Folket skal besætte
Forgaardene til HERRENS Hus. 6 Men ingen maa
betræde HERRENS Hus undtagen Præsterne og de
Leviter, der gør Tjeneste; de maa gaa derind, thi de
er hellige; men hele Folket skal holde sig HERRENS
Forskrift efterrettelig. 7 Saa skal Leviterne, alle med
Vaaben i Haand, slutte Kreds om Kongen, og enhver,
der nærmer sig Templet, skal dræbes. Saaledes
skal I være om Kongen, naar han gaar ind, og naar
han gaar ud.« 8 Leviterne og alle Judæerne gjorde
alt, hvad Præsten Jojada havde paabudt, idet de
tog hver sine Folk, baade dem, der rykkede ud, og
dem, der rykkede ind om Sabbaten, thi Præsten
Jojada gav ikke Skifterne Orlov. 9 Og Præsten Jojada
gav Hundredførerne Spydene og de smaa og store
Skjolde, som havde tilhørt Kong David og var i Guds
Hus. 10 Derpaa opstillede han alt Folket, alle med
Spyd i Haand, fra Templets Sydside til Nordsiden,
hen til Alteret og derfra igen hen til Templet, rundt
om Kongen. 11 Saa førte de Kongesønnen ud, satte
Kronen og Vidnesbyrdet paa ham; derefter udraabte
de ham til Konge, og Jojada og hans Sønner salvede
ham og raabte: »Kongen leve!« 12 Da Atalja hørte
Larmen af Folket, som løb og jublede for Kongen,
gik hun hen til Folket i HERRENS Hus, 13 og der
saa hun Kongen staa paa sin Plads ved Indgangen
og Øversterne og Trompetblæserne ved Siden af,
medens alt Folket fra Landet jublede og blæste i
Trompeterne, og Sangerne med deres Instrumenter
ledede Lovsangen. Da sønderrev Atalja sine Klæder
og raabte: »Forræderi, Forræderi!« 14 Men Præsten
Jojada bød Hundredførerne, Hærens Befalingsmænd:
»Før hende uden for Forgaardene og hug enhver
ned, der følger hende, thi — sagde Præsten — I maa
ikke dræbe hende i HERRENS Hus!« 15 Saa greb
de hende, og da hun ad Hesteporten var kommet
til Kongens Palads, dræbte de hende der. 16 Men
Jojada sluttede Pagt mellem sig og hele Folket og
Kongen om, at de skulde være HERRENS Folk. 17
Og alt Folket begav sig til Ba'als Hus og nedbrød
det; Altrene og Billederne huggede de i Stykker, og
Ba'als Præst Mattan dræbte de foran Altrene. 18
Derpaa satte Jojada Vagtposter ved HERRENS Hus
under Ledelse af Præsterne og Leviterne, som David
havde tildelt HERRENS Hus, for at de skulde bringe
HERREN Brændofre, som det er foreskrevet i Mose
Lov, under Jubel og Sang efter Davids Anordning;
19 og han opstillede Dørvogterne ved HERRENS
Hus's Porte, for at ingen, der i nogen Maade var uren,
skulde gaa derind; 20 og han tog Hundredførerne og
Stormændene og Folkets overordnede og alt Folket
fra Landet og førte Kongen ned fra HERRENS Hus;
de gik igennem Øvreporten til Kongens Palads og
satte Kongen paa Kongetronen. 21 Da glædede alt
Folket fra Landet sig, og Byen holdt sig rolig. Men
Atalja huggede de ned.

24 Joas var syv Aar gammel da han blev Konge
og han herskede i fyrretyve Aar i Jerusalem.
Hans Moder hed Zibja og var fra Be'ersjeba. 2 Joas
gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne, saa længe
Præsten Jojada levede. 3 Jojada tog ham to Hustruer,
og han avlede Sønner og Døtre. 4 Siden kom Joas
i Tanker om at udbedre HERRENS Hus. 5 Han

samlede derfor Præsterne og Leviterne og sagde til
dem: »Drag ud til Judas Byer og saml Penge ind i hele
Israel til at istandsætte eders Guds Hus Aar efter Aar;
men I maa skynde eder!« Leviterne skyndte sig dog
ikke. 6 Saa lod Kongen Ypperstepræsten Jojada kalde
og sagde til ham: »Hvorfor har du ikke holdt Øje med,
at Leviterne i Juda og Jerusalem indsamler den Afgift,
HERRENS Tjener Moses paalagde Israels Forsamling
til Vidnesbyrdets Telt? 7 Thi den ugudelige Atalja og
hendes Sønner har ødelagt Guds Hus og oven i Købet
brugt Helliggaverne i HERRENS Hus til Ba'alerne.« 8
Paa Kongens Bud lavede man saa en Kiste og satte
den uden for Porten til HERRENS Hus; 9 og det
kundgjordes i Juda og Jerusalem, at den Afgift, Moses
havde paalagt Israeliterne i Ørkenen, skulde udredes
til HERREN. 10 Alle Øversterne og hele Folket bragte
da Afgiften med Glæde og lagde den i Kisten, til den
var fuld; 11 og hver Gang Kisten af Leviterne blev
bragt til de kongelige Tilsynsmænd, naar de saa,
at der var mange Penge, kom Kongens Skriver og
Ypperstepræstens Tilsynsmand og tømte Kisten; og
saa tog de og satte den paa Plads igen. Saaledes
gjorde de Gang paa Gang, og de samlede en Mængde
Penge. 12 Og Kongen og Jojada gav Pengene til
dem, der stod for Arbejdet ved HERRENS Hus, og de
lejede Stenhuggere og Tømmermænd til at udbedre
HERRENS Hus og derhos Jern og Kobbersmede
til at istandsætte HERRENS Hus. 13 Og de, der
stod for Arbejdet, tog fat, og Istandsættelsesarbejdet
skred frem under deres Hænder, og de byggede
Guds Hus op efter de opgivne Maal og satte det i
god Stand. 14 Da de var færdige, bragte de Resten
af Pengene til Kongen og Jojada, og for dem lod
han lave Redskaber til HERRENS Hus, Redskaber til
Tjenesten og Ofrene, Kander og Kar af Guld og Sølv.
Og de ofrede stadig Brændofre i HERRENS Hus, saa
længe Jojada levede. 15 Men Jojada blev gammel
og mæt af Dage og døde; han var ved sin Død 130
Aar gammel. 16 Man jordede ham i Davidsbyen
hos Kongerne, fordi han havde gjort sig fortjent af
Israel og over for Gud og hans Hus. 17 Men efter
Jojadas Død kom Judas Øverster og kastede sig ned
for Kongen. Da hørte Kongen dem villig, 18 Og de
forlod HERREN, deres Fædres Guds Hus og dyrkede
Asjererne og Gudebillederne. Og der kom Vrede over
Juda og Jerusalem for denne deres Synds Skyld. 19
Saa sendte han Profeter iblandt dem for at omvende
dem til HERREN, og de advarede dem, men de
hørte ikke. 20 Men Guds Aand iførte sig Zekarja,
Præsten Jojadas Søn, og han traadte frem for Folket
og sagde til dem: »Saa siger Gud: Hvorfor overtræder
I HERRENS Bud saa Lykken viger fra eder? Fordi I
har forladt HERREN, har han forladt eder!« 21 Men
de sammensvor sig imod ham og stenede ham paa
Kongens Bud i Forgaarden til HERRENS Hus; 22
Kong Joas kom ikke den Kærlighed i Hu, hans Fader
Jojada havde vist ham, men lod Sønnen dræbe, Men
da han døde, raabte han: »HERREN ser og straffer!«
23 Ved Jævndøgnstide drog Aramæernes Hær imod
Kongen, og de trængte ind i Juda og Jerusalem
og udryddede alle Øverster af Folket og sendte alt
Byttet, de tog fra dem, til Kongen af Darmaskus.
24 Skønt Aramæernes Hær kom i et ringe Tal, gav
HERREN en saare stor Hær i deres Haand, fordi de
havde forladt HERREN, deres Fædres Gud; saaledes
fuldbyrdede de Dommen over Joas. 25 Og da de
drog bort fra ham — de forlod ham nemlig i haarde
Lidelser — stiftede hans Folk en Sammensværgelse
imod ham til Straf for Mordet paa Præsten Jojadas
Søn og dræbte ham i hans Seng. Saaledes døde
han, og man jordede ham i Davidsbyen, dog ikke i
Kongegravene. 26 De sammensvorne var Zakar, en
Søn af Ammoniterkvinden Sjim'at, og Jozabad, en
Søn af Moabiterkvinden Sjimrit. 27 Hans Sønners
Navne, de mange profetiske Udsagn imod ham og
hans grundige Udbedring af Guds, Hus staar jo
optegnet i Udlægningen til Kongernes Bog. Hans Søn
Amazja blev Konge i hans Sted.

25 Amazja var fem og tyve Aar gammel, da han
blev Konge, og han herskede ni og tyve Aar
i Jerusalem. Hans Moder hed Jehoaddan og var
fra Jerusalem. 2 Han gjorde, hvad der var ret i
HERRENS Øjne, dog ikke med et helt Hjerte. 3 Da
han havde sikret sig Magten, lod han dem af sine Folk
dræbe, der havde dræbt hans Fader Kongen, 4 men
deres Børn lod han ikke ihjelslaa, i Henhold til hvad
der staar skrevet i Moses's Lovbog, hvor HERREN
paabyder: »Fædre skal ikke lide Døden for Børns
Skyld, og Børn skal ikke lide Døden for Fædres Skyld.
Men enhver skal lide Døden for sin egen Synd.« 5
Amazja samlede Judæerne og opstillede dem efter
Fædrenehuse under Tusind— og Hundredførerne,
hele Juda og Benjamin, og da han mønstrede dem fra
Tyveaarsalderen og opefter, fandt han, at de udgjorde
300 000 udvalgte Folk, øvede Krigere, der har Skjold
og Spyd. 6 Dertil lejede han i Israel 100 000 dygtige
Krigere for 100 Sølvtalenter. 7 Men en Guds Mand
kom til ham og sagde: »Israels Hær maa ikke følge
dig, Konge, thi HERREN er ikke med Israel, ikke med
nogen af Efraimiterne; 8 og hvis du mener, at du
kan vinde Styrke paa den Maade, vil Gud bringe dig

til Fald for Fjenden, thi hos Gud er der Kraft til at
hjælpe og til at bringe til Fald!« 9 Amazja spurgte den
Guds Mand: »Hvad saa med de 100 Sølvtalenter, jeg
gav de israelitiske Krigsfolk?« Og den Guds Mand
svarede: »HERREN kan give dig langt mere end det!«
10 Da udskilte Amazja de Krigsfolk, der var kommet til
ham fra Efraim, og lod dem drage hjem; men deres
Vrede blussede heftigt op mod Juda, og de vendte
hjem i fnysende Vrede. 11 Amazja tog nu Mod til sig
og førte sine Krigere til Saltdalen og nedhuggede 10
000 af Se'iriterne; 12 desuden tog Judæerne 10 000
levende til Fange; dem førte de op paa Klippens Top
og styrtede dem ned derfra, saa de alle knustes. 13
Men de Krigsfolk, Amazja havde sendt hjem, saa de
ikke kom til at følge ham i Krigen, faldt ind i Judas
Byer fra Samaria til Bet-Horon, huggede 3000 af
Indbyggerne ned og gjorde stort Bytte. 14 Da Amazja
kom hjem fra Sejren over Edomiterne, havde han
Se'iriternes Guder med, og han opstillede dem som
sine Guder, tilbad dem og tændte Offerild for dem. 15
Da blussede HERRENS Vrede op mod Amazja, og
han sendte en Profet til ham, og denne sagde til ham:
»Hvorfor søger du dette Folks Guder, som ikke kunde
frelse deres Folk af din Haand?« 16 Men da han talte
saaledes, sagde Kongen til ham: »Har man gjort dig
til Kongens Raadgiver? Hold inde, ellers bliver du
slaaet ihjel!« Da holdt Profeten inde og sagde: »Jeg
indser, at Gud har i Sinde at ødelægge dig, siden du
bærer dig saaledes ad og ikke hører mit Raad!« 17
Efter at have overtænkt Sagen sendte Kong Amazja
af Juda Bud til Jehus Søn Joahaz's Søn, Kong Joas
af Israel, og lod sige: »Kom, lad os se hinanden under
Øjne!« 18 Men Kong Joas af Israel sendte Kong
Amazja, af Juda det Svar: »Tidselen paa Libanon
sendte engang det Bud til Cederen paa Libanon: Giv
min Søn din Datter til Ægte! Men Libanons vilde Dyr
løb hen over Tidselen og trampede den ned! 19 Du
tænker: Se, jeg har slaaet Edom! Og det har gjort dig
overmodig, saa du vil vinde mere Ære. Bliv, hvor du
er! Hvorfor vil du udfordre Ulykken og udsætte baade
dig selv og Juda for Fald?« 20 Men Amazja vilde intet
høre, thi Gud føjede det saaledes for at give dem
til Pris, fordi de søgte Edoms Guder. 21 Saa drog
Kong Joas af Israel ud, og han og Kong Amazja af
Juda saa hinanden under Øjne ved Bet-Sjemesj i
Juda; 22 Juda blev slaaet af Israel, og de flygtede
hver til sit. 23 Men Kong Joas af Israel tog Joahaz's
Søn Joas's Søn, Kong Amazja af Juda, til Fange
ved Bet-Sjemesj og førte ham til Jerusalem. Derpaa
nedrev han Jerusalems Mur paa en Strækning af 400
Alen, fra Efraimsporten til Hjørneporten; 24 og han
tog alt det Guld og Sølv og alle de Kar, der fandtes
i Guds Hus hos Obed-Edom og i Skatkammeret i
Kongens Palads; desuden tog han Gidsler og vendte
saa tilbage til Samaria. 25 Joas's Søn, Kong Amazja
af Juda, levede endnu femten Aar, efter at Joahaz's
Søn, Kong Joas at Israel, var død. 26 Hvad der
ellers er at fortælle om Amazja fra først til sidst, staar
optegnet i Bogen om Judas og Israels Konger. 27
Men ved den Tid Amazja faldt fra HERREN, stiftedes
der en Sammensværgelse mod ham i Jerusalem, og
han flygtede til Lakisj, men der blev sendt Folk efter
ham til Lakisj, og de dræbte ham der. 28 Saa løftede
man ham op paa Heste og jordede ham hos hans
Fædre i Davidsbyen.

26 Alt Folket i Juda tog saa Uzzija, der da var
seksten Aar gammel, og gjorde ham til Konge
i hans Fader Amazjas Sted. 2 Det var ham, der
befæstede Elot og atter forenede det med Juda efter
at Kongen havde lagt sig til Hvile hos sine Fædre. 3
Uzzija var seksten Aar gammel da han blev Konge, og
han herskede to og halvtredsindstyve Aar i Jerusalem.
Hans Moder hed Jekolja og var fra Jerusalem. 4
Han gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne,
ganske som hans Fader Amazja; 5 og han blev ved
med at søge Gud, saa længe Zekarja, der havde
undervist ham i Gudsfrygt, levede. Og saa længe han
søgte HERREN, gav Gud ham Lykke. 6 Han gjorde
et Krigstog mod Filisterne og nedrev Bymurene i
Gat, Jabne og Asdod og byggede Byer i Asdods
Omraade og Filisterlandet. 7 Gud hjalp ham mod
Filisterne og Araberne, der boede i Gur-Ba'al og mod
Me'uniterne. 8 Ammoniterne svarede Uzzija Skat, og
hans Ry naaede til Ægypten, thi han blev overmaade
mægtig. 9 Og Uzzija byggede Taarne i Jerusalem ved
Hjørneporten, Dalporten og Murhjørnet og befæstede
dem. 10 Fremdeles byggede han Taarne i Ørkenen
og lod mange Cisterner udhugge, thi han havde store
Hjorde baade i Lavlandet og paa Højsletten, der
hos Agerdyrkere og Vingaardsmænd paa Bjergene
og i Frugtlandet, thi han var ivrig Landmand. 11
Og Uzzija havde en øvet Krigshær, der drog i Krig
Deling for Deling i det Tal, der fremgik af Mønstringen,
som Statsskriveren Je'uel og Retsskriveren Ma'aseja
foretog under Tilsyn af Hananja, en at Kongens
Øverster. 12 Det fulde Tal paa de dygtige Krigere,
som var Overhoveder for Fædrenehusene, var 2600.
13 Under deres Befaling stod en Hærstyrke paa 307
500 krigsvante Folk i deres fulde Kraft til at hjælpe
Kongen mod Fjenden. 14 Uzzija udrustede hele
Hæren med Skjolde, Spyd, Hjelme, Brynjer, Buer og

Slyngesten. 15 Ligeledes lod han i Jerusalem lave
snildt udtænkte Krigsmaskiner, der opstilledes paa
Taarnene og Murtinderne til at udslynge Pile og store
Sten. Og hans Ry naaede viden om, thi paa underfuld
Maade blev han hjulpet til stor Magt. 16 Men da
han var blevet mægtig, blev hans Hjerte overmodigt,
saa han gjorde, hvad fordærveligt var; han handlede
troløst mod HERREN sin Gud, idet han gik ind i
HERRENS Helligdom for at brænde Røgelse paa
Røgelsealteret. 17 Præsten Azarja fulgte efter ham,
ledsaget af firsindstyve af HERRENS Præster, modige
Mænd; 18 og de traadte frem for Kong Uzzija og
sagde til ham: »At ofre HERREN Røgelse tilkommer
ikke dig, Uzzija, men Arons Sønner, Præsterne, som
er helliget til at ofre Røgelse; gaa ud af Helligdommen,
thi du har handlet troløst, og det tjener dig ikke til
Ære for HERREN din Gud!« 19 Uzzija, der holdt
Røgelsekarret i Haanden for at brænde Røgelse,
blev rasende; men som han rasede mod Præsterne,
slog Spedalskhed ud paa hans Pande, medens han
stod der over for Præsterne foran Røgelsealteret i
HERRENS Hus; 20 og da Yppersteepræsten Azarja og
alle Præsterne vendte sig imod ham, se, da var han
spedalsk i Panden. Saa førte de ham hastigt bort
derfra, og selv fik han travlt med at komme ud, fordi
HERREN havde ramt ham. 21 Saa var Kong Uzzija
spedalsk til sin Dødedag; og skønt spedalsk fik han
Lov at blive boende i sit Hus, men var udelukket fra
HERRENS Hus, medens hans Søn Jotam raadede i
Kongens Palads og dømte Folket i Landet. 22 Hvad
der ellers er at fortælle om Uzzija fra først til sidst, har
Profeten Esajas, Amoz's Søn, optegnet. 23 Saa lagde
han sig til Hvile hos sine Fædre, og man jordede ham
hos hans Fædre paa den Mark, hvor Kongegravene
var, under Hensyn til at han havde været spedalsk;
og hans Søn Jotam blev Konge i hans Sted.

27 Jotam var fem og tyve Aar gammel, da han
blev Konge, og han herskede seksten Aar i
Jerusalem. Hans Moder hed Jerusja og var Datter af
Zadok. 2 Han gjorde, hvad der var ret i HERRENS
Øjne, ganske som hans Fader Uzzija havde gjort,
men han gik ikke ind i HERRENS Helligdom. Men
Folket gjorde fremdeles, hvad fordærveligt var. 3 Det
var ham, der opførte Øvreporten i HERRENS Hus,
og desuden byggede han meget paa Ofels Mur. 4
Han opførte Byer i Judas Bjerge og Borge og Taarne
i Skovene. 5 Han førte Krig med Ammoniternes
Konge og overvandt dem, saa Ammoniterne det Aar
maatte svare ham 100 Talenter Sølv, 10 000 Kor
Hvede og 10 000 Kor Byg i Skat; og lige saa meget
svarede Ammoniterne ham det andet og tredje Aar.
6 Saaledes blev Jotam stærk, fordi han vandrede
troligt for HERREN sin Guds Aasyn. 7 Hvad der
ellers er at fortælle om Jotam, alle hans Krige og
Foretagender, staar jo optegnet i Bogen om Israels
og Judas Konger. 8 Han var fem og tyve Aar gammel,
da han blev Konge, og han herskede seksten Aar i
Jerusalem. 9 Saa lagde Jotam sig til Hvile hos sine
Fædre, og man jordede ham i Davidsbyen; og hans
Søn Akaz blev Konge i hans Sted.

28 Akaz var tyve Aar gammel da han blev Konge,
og han herskede seksten Aar i Jerusalem. Han
gjorde ikke, hvad der var ret i HERRENS Øjne, som
hans Fader David, 2 men vandrede i Israels Kongers
Spor Ja, han lod lave støbte Billeder til Ba'alerne;
3 han tændte selv Offerild i Hinnoms Søns Dal og
lod sine Sønner gaa igennem Ilden efter de Folks
vederstyggelige Skik, som HERREN havde drevet
bort foran Israeliterne. 4 Han ofrede og tændte Offerild
paa Offerhøjene og de høje Steder og under alle
grønne Træer. 5 Derfor gav HERREN hans Gud ham i
Arams Konges Haand, og de slog ham og tog mange
af hans Folk til Fange og førte dem til Darmaskus.
Ligeledes blev han givet i Israels Konges Haand,
og denne tilføjede ham et stort Nederlag. 6 Peka,
Remaljas Søn, dræbte i Juda 120 000 Mennesker paa
een Dag, lutter dygtige Krigsfolk, fordi de havde forladt
HERREN, deres Fædres Gud. 7 Den efraimitiske Helt
Zikri dræbte Kongesønnen Ma'aseja, Paladsøversten
Azrikam og Elkana, den ypperste næst Kongen.
8 Israeliterne bortførte fra deres Brødre 200 000
Hustruer, Sønner og Døtre som Fanger og fratog dem
et stort Bytte, som de førte til Samaria. 9 Her boede
en HERRENS Profet ved Navn Oded; han gik Hæren
i Møde, da den kom til Samaria, og sagde til dem:
»Fordi HERREN, eders Fædres Gud, var vred paa
Juda, gav han dem i eders Haand; men I har anrettet
et Blodbad iblandt dem med et Raseri, der naar til
Himmelen! 10 Og nu tænker I paa at faa Magten
over Folkene fra Juda og Jerusalem og gøre dem
til eders Trælle og Trælkvinder! Har I da ikke ogsaa
selv nok paa Samvittigheden over for HERREN eders
Gud! 11 Lyd derfor mig og send de Fanger tilbage,
som I har gjort blandt eders Brødre, thi HERRENS
glødende Vrede er over eder!« 12 Da traadte nogle af
Efraimiternes Overhoveder, Azarja, Johanans Søn,
Berekja, Mesjillemots Søn, Hizkija, Sjallums Søn, og
Amasa, Hadlajs Søn, frem for de hjemvendte Krigere
13 og sagde til dem: »I maa ikke bringe Fangerne
herhen! Thi I har i Sinde at øge vore Synder og vor

Skyld ud over den Skyld, vi har over for HERREN; thi
stor er vor Skyld, og glødende Vrede er over Israel!«
14 Da gav de væbnede Slip paa Fangerne og Byttet
i Øversternes og hele Forsamlingens Paasyn; 15
og de ovenfor nævnte Mænd stod op og tog sig af
Fangerne, gav alle de nøgne iblandt dem Klæder
af Byttet, forsynede dem med Klæder og Sko, gav
dem Mad og Drikke, salvede dem, lod dem, der ikke
kunde gaa, ride paa Æsler og bragte dem til Jeriko,
Palmestaden, hen i Nærheden af deres Brødre;
derpaa vendte de tilbage til Samaria. 16 Paa den Tid
sendte Kong Akaz Assyrerkongen Bud om Hjælp. 17
Tilmed trængte Edomiterne ind og slog Judæerne og
slæbte Krigsfanger bort. 18 Og Filisterne faldt ind i
Lavlandets Byer og den judæiske Del af Sydlandet
og indtog Bet-Sjemesj, Ajjalon, Gederot, Soko med
Smaabyer, Timna med Smaabyer og Gimzo med
Smaabyer og bosatte sig der. 19 Thi HERREN
ydmygede Juda for Kong Akaz af Judas Skyld, fordi
han havde ladet Tøjlesløshed opkomme i Juda og
været troløs mod HERREN. 20 Men Assyrerkongen
Tillegat-Pilneser drog imod ham og bragte ham i Nød
i Stedet for at hjælpe ham; 21 thi Akaz plyndrede
HERRENS Hus, og Kongens Palads og Øversternes
Palads og gav det til Assyrerkongen, men det hjalp
ham intet. 22 Og selv da Assyrerkongen bragte ham i
Nød, var Kong Akaz paa ny troløs mod HERREN; 23
han ofrede til Darmaskus's Guder, som havde slaaet
ham, idet han sagde: »Aramæerkongernes Guder har
jo hjulpet dem; til dem vil jeg ofre, at de ogsaa maa
hjælpe mig!« Men de blev ham og hele Israel til Fald.
24 Ogsaa samlede Akaz Karrene i Guds Hus og slog
dem i Stykker; og han lukkede HERRENS Hus's Porte
og lavede sig Altre ved hvert et Hjørne i Jerusalem;
25 og i hver eneste By i Juda indrettede han Offerhøje
for at tænde Offerild for fremmede Guder; saaledes
krænkede han HERREN, sine Fædres Gud. 26 Hvad
der ellers er at fortælle om ham og hele hans Færd
fra først til sidst, staar jo optegnet i Bogen om Judas
og Israels Konger. 27 Saa lagde Akaz sig til Hvile
hos sine Fædre, og man jordede ham i Jerusalem,
inde i Byen, thi man vilde ikke jorde ham i Israels
Kongegrave; og hans Søn Ezekias blev Konge i hans
Sted.

29 Ezekias var fem og tyve Aar gammel, da han
blev Konge, og han herskede ni og tyve Aar i
Jerusalem. Hans Moder hed Abija og var en Datter af
Zekarja. 2 Han gjorde, hvad der var ret i HERRENS
Øjne, ganske som hans Fader David. 3 I sit første
Regeringsaars første Maaned lod han HERRENS
Hus's Porte aabne og sætte i Stand. 4 Derpaa lod
han Præsterne og Leviterne komme, samlede dem
paa den aabne Plads mod Øst 5 og sagde til dem:
»Hør mig, Leviter! Helliger nu eder selv og helliger
HERRENS, eders Fædres Guds, Hus og faa det
urene ud af Helligdommen. 6 Thi vore Fædre var
troløse og gjorde, hvad der var ondt i HERREN vor
Guds Øjne, de forlod ham, idet de vendte Ansigtet
bort fra HERRENS Bolig og vendte den Ryggen; 7 de
lukkede endog Forhallens Porte, slukkede Lamperne,
brændte ikke Røgelse og bragte ikke Israels Gud
Brændofre i Helligdommen. 8 Derfor kom HERRENS
Vrede over Juda og Jerusalem, og han gjorde dem
til Rædsel, Forfærdelse og Skændsel, som I kan
se med egne Øjne. 9 Se, vore Fædre er faldet
for Sværdet, vore Sønner, Døtre og Hustruer ført
i Fangenskab for den Sags Skyld. 10 Men nu har
jeg i Sinde at slutte en Pagt med HERREN, Israels
Gud, for at hans glødende Vrede maa vende sig fra
os. 11 Saa lad det nu, mine Sønner, ikke skorte paa
Iver, thi eder har HERREN udvalgt til at staa for hans
Aasyn og tjene ham og til at være hans Tjenere og
tænde Offerild for ham!« 12 Da rejste følgende Leviter
sig: Mahat, Amasajs Søn, og Joel, Azarjas Søn, af
Kehatiternes Sønner; af Merariterne Kisj, Abdis Søn,
og Azarja, Jehallel'els Søn; af Gersoniterne Joa,
Zimmas Søn, og Eden, Joas Søn; 13 af Elizafans
Sønner Sjimri og Je'uel; af Asafs Sønner Zekarja
og Mattanja; 14 af Hemans Sønner Jehiel og Sjim'i;
og af Jedutuns Sønner Sjemaja og Uzziel; 15 og de
samlede deres Brødre, og de helligede sig og skred
saa efter Kongens Befaling til at rense HERRENS Hus
i Henhold til HERRENS Forskrifter. 16 Og Præsterne
gik ind i det indre af HERRENS Hus for at rense det,
og alt det urene, de fandt i HERRENS Tempel, bragte
de ud i HERRENS Hus's Forgaard, hvor Leviterne
tog imod det for at bringe det ud i Kedrons Dal. 17
Paa den første Dag i den første Maaned begyndte de
at hellige, og paa den ottende Dag i Maaneden var
de kommet til HERRENS Forhal; saa helligede de
HERRENS Hus i otte Dage, og paa den sekstende
Dag i den første Maaned var de færdige. 18 Derpaa
gik de ind til Kong Ezekias og sagde: »Vi har nu
renset hele HERRENS Hus, Brændofferalteret med
alt, hvad der hører dertil, og Skuebrødsbordet med
alt, hvad der hører dertil; 19 og alle de Kar, som Kong
Akaz i sin Troløshed vanhelligede, da han var Konge,
dem har vi bragt paa Plads og helliget; se, de staar
nu foran HERRENS Alter!« 20 Næste Morgen tidlig
samlede Kong Ezekias Byens Øverster og gik op til
HERRENS Hus. 21 Derpaa bragte man syv Tyre, syv

Vædre, syv Lam og syv Gedebukke til Syndoffer for
Riget, Helligdommen og Juda; og han bød Arons
Sønner Præsterne ofre dem paa HERRENS Alter.
22 De slagtede saa Tyrene, og Præsterne tog imod
Blodet og sprængte det paa Alteret; saa slagtede
de Vædrene og sprængte Blodet paa Alteret; saa
slagtede de Lammene og sprængte Blodet paa
Alteret; 23 endelig bragte de Syndofferbukkene frem
for Kongen og Forsamlingen, og de lagde Hænderne
paa dem; 24 saa slagtede Præsterne dem og bragte
Blodet paa Alteret som Syndoffer for at skaffe hele
Israel Soning; thi Kongen havde sagt, at Brændofferet
og Syndofferet skulde være for hele Israel. 25 Og
han opstillede Leviterne ved HERRENS Hus med
Cymbler, Harper og Citre efter Davids, Kongens Seer
Gads og Profeten Natans Bud, thi Budet var givet af
HERREN gennem hans Profeter. 26 Og Leviterne
stod med Davids Instrumenter og Præsterne med
Trompeterne. 27 Derpaa bød Ezekias, at Brændofferet
skulde ofres paa Alteret, og samtidig med Ofringen
begyndte ogsaa HERRENS Sang og Trompeterne,
ledsaget af Kong David af Israels Instrumenter. 28 Da
kastede hele Forsamlingen sig til Jorden, medens
Sangen lød og Trompeterne Klang, og alt dette
varede, til man var færdig med Brændofferet. 29 Saa
snart man var færdig med Brændofferet, knælede
Kongen og alle, der var hos ham, ned og tilbad. 30
Derpaa bød Kong Ezekias og Øversterne Leviterne at
lovsynge HERREN med Davids og Seeren Asafs Ord;
og de sang Lovsangen med Jubel og bøjede sig og
tilbad. 31 Ezekias tog da til Orde og sagde: »I har nu
indviet eder til HERREN; saa træd da frem og bring
Slagtofre og Lovprisningsofre til HERRENS Hus!« Saa
bragte Forsamlingen Slagtofre og Lovprisningsofre,
og enhver, hvis Hjerte tilskyndede ham dertil, bragte
Brændofre. 32 De Brændofre, Forsamlingen bragte,
udgjorde 70 Stykker Hornkvæg, 100 Vædre og
200 Lam, alt som Brændofre til HERREN; 33 og
Helligofrene udgjorde 600 Stykker Hornkvæg og
3000 Stykker Smaakvæg. 34 Dog var Præsterne
for faa til at flaa Huden af alle Brændofrene, derfor
hjalp deres Brødre Leviterne dem, indtil Arbejdet
var fuldført og Præsterne havde helliget sig; thi
Leviterne viste redeligere Vilje til at hellige sig
end Præsterne. 35 Desuden var der en Mængde
Brændofre, hvortil kom Fedtstykkerne af Takofrene
og Drikofrene til Brændofrene. Saaledes bragtes
Tjenesten i HERRENS Hus i Orden. 36 Og Ezekias
og alt Folket glædede sig over, hvad Gud havde
beredt Folket, thi det hele var sket saa hurtigt.

30 Derpaa sendte Ezekias Bud til hele Israel og
Juda og skrev desuden Breve til Efraim og
Manasse om at komme til HERRENS Hus i Jerusalem
for at fejre Paasken for HERREN, Israels Gud. 2
Og Kongen, hans Øverster og hele Forsamlingen i
Jerusalem raadslog om at fejre Paasken i den anden
Maaned; 3 thi de kunde ikke fejre den med det samme,
da Præsterne ikke havde helliget sig i tilstrækkeligt
Tal, og Folket ikke var samlet i Jerusalem. 4 Kongen
og hele Forsamlingen fandt det rigtigt; 5 derfor vedtog
de at lade et Opraab udgaa i hele Israel fra Be'ersjeba
til Dan om at komme og fejre Paasken i Jerusalem for
HERREN, Israels Gud, thi man havde ikke fejret den
saa fuldtalligt som foreskrevet. 6 Saa gik Ilbudene ud
i hele Israel og Juda med Breve fra Kongens og hans
Øversters Haand og sagde efter Kongens Befaling:
»Israeliter! Vend tilbage til HERREN, Abrahams, Isaks
og Israels Gud, at han maa vende sig til den Levning
af eder, der er undsluppet Assyrerkongernes Haand.
7 Vær ikke som eders Fædre og Brødre, der var
troløse mod HERREN, deres Fædres Gud, hvorfor
han gjorde dem til Rædsel, som I selv kan se. 8
Vær nu ikke halsstarrige som eders Fædre, men ræk
HERREN Haanden og kom til hans Helligdom, som
han har helliget til evig Tid, og tjen HERREN eders
Gud, at hans glødende Vrede maa vende sig fra eder.
9 Thi naar I omvender eder til HERREN, skal eders
Brødre og Sønner finde Barmhjertighed hos dem, der
førte dem bort, og vende tilbage til dette Land. Thi
HERREN eders Gud er naadig og barmhjertig og vil
ikke vende sit Aasyn fra eder, naar I omvender eder
til ham!« 10 Og Ilbudene gik fra By til By i Efraims
og Manasses Land og lige til Zebulon, men man lo
dem ud og haanede dem. 11 Dog var der nogle i
Aser, Manasse og Zebulon, der ydmygede sig og
kom til Jerusalem; 12 ogsaa i Juda virkede Guds
Haand, saa at han gav dem et endrægtigt Hjerte
til at udføre, hvad Kongen og Øversterne havde
paabudt i Kraft af HERRENS Ord. 13 Saa samlede
der sig i Jerusalem en Mængde Mennesker for at
fejre de usyrede Brøds Højtid i den anden Maaned,
en vældig Forsamling. 14 De gav sig til at fjerne
de Altre, der var i Jerusalem; ligeledes fjernede de
alle Røgelsekarrene og kastede dem ned i Kedrons
Dal. 15 Derpaa slagtede de Paaskelammet paa den
fjortende Dag i den anden Maaned. Præsterne og
Leviterne skammede sig og helligede sig og bragte
Brændofre til HERRENS Hus; 16 og de stillede sig
paa deres Plads, som deres Pligt var efter den Guds
Mand Moses's Lov; Præsterne sprængte Blodet, som
de modtog af Leviterne. 17 Thi mange i Forsamlingen

havde ikke helliget sig; derfor slagtede Leviterne
Paaskelammene for alle dem, der ikke var rene,
for saaledes at hellige HERREN dem. 18 Thi de
fleste af Folket, især mange fra Efraim, Manasse,
Issakar og Zebulon, havde ikke renset sig, men spiste
Paaskelammet anderledes end foreskrevet. Men
Ezekias gik i Forbøn for dem og sagde: »HERREN,
den gode, tilgive 19 enhver, som har vendt sit Hjerte
til at søge Gud HERREN, hans Fædres Gud, selv
om han ikke er ren, som Helligdommen kræver det!«
20 Og HERREN bønhørte Ezekias og lod Folket
uskadt. 21 Saa fejrede de Israeliter, der var til Stede i
Jerusalem, de usyrede Brøds Højtid med stor Glæde
i syv Dage; og Leviterne og Præsterne sang af alle
Kræfter dagligt Lovsange for HERREN. 22 Og Ezekias
talte venlige Ord til alle de Leviter, der havde udvist
særlig Dygtighed i HERRENS Tjeneste; og de fejrede
Højtiden til Ende de syv Dage, idet de ofrede Takofre
og lovpriste HERREN, deres Fædres Gud. 23 Men
derefter vedtog hele Forsamlingen at holde Højtid syv
Dage til, og det gjorde de saa med Glæde, 24 thi Kong
Ezekias af Juda gav Forsamlingen en Ydelse af 1000
Tyre og 7000 Stykker Smaakvæg, og Øversterne
gav Forsamlingen 1000 Tyre og 10 000 Stykker
Smaakvæg; og en Mængde Præster helligede sig.
25 Da frydede hele Judas Forsamling sig, ligeledes
Præsterne og Leviterne og hele den Forsamling,
der var kommet fra Israel, og de fremmede, der var
kommet fra Israels Land eller boede i Juda; 26 og der
var stor Glæde i Jerusalem, thi siden Davids Søns,
Kong Salomo af Israels, Dage var sligt ikke sket i
Jerusalem; 27 og Præsterne og Leviterne stod op og
velsignede Folket, og deres Røst hørtes, og deres
Bøn naaede Himmelen, hans hellige Bolig.

31 Da alt det var til ende, drog alle de Israeliter, som
var til stede, ud til Judas Byer, og de sønderbrød
Stenstøtterne, omhuggede Asjerastøtterne og nedrev
Offerhøjene og Altrene i hele Juda og Benjamin og i
Efraim og Manasse, saa der ikke blev Spor tilbage;
saa vendte alle Israeliterne hjem, hver til sin Ejendom
i deres Byer. 2 Saa ordnede Ezekias Præsternes og
Leviternes Skifter, Skifte for Skifte, saa at hver enkelt
Præst og Levit fik sin særlige Gerning med at ofre
Brændofre og Takofre og med af gøre Tjeneste og
love og prise i HERRENS Lejrs Porte. 3 Hvad Kongen
gav af sit Gods, var til Brændofrene, Morgen— og
Aftenbrændofrene og Brændofrene paa Sabbaterne,
Nymaanerne og Højtiderne, som det er foreskrevet i
HERRENS Lov. 4 Og han bød Folket, dem, der boede
i Jerusalem, at afgive, hvad der tilkom Præsterne og
Leviterne, for at de kunde holde fast ved HERRENS
Lov. 5 Saa snart det Bud kom ud, bragte Israeliterne
i rigelig Mængde Førstegrøde af Korn, Most, Olie
og Honning og al Markens Afgrøde, og de gav
Tiende af alt i rigeligt Maal; 6 ogsaa de Israeliter,
der boede i Judas Byer, gav Tiende af Hornkvæg
og Smaakvæg, og de bragte Helliggaverne, der var
helliget HERREN deres Gud, og lagde dem Bunke
for Bunke. 7 I den tredje Maaned begyndte de at
ophobe Bunkerne, og i den syvende Maaned var
de færdige. 8 Ezekias og Øversterne kom saa og
synede Bunkerne, og de priste HERREN og hans Folk
Israel. 9 Da Ezekias spurgte sig for hos Præsterne og
Leviterne om Bunkerne, 10 svarede Ypperstepræsten
Azarja af Zadoks Hus: »Siden man begyndte at
bringe Offerydelsen til HERRENS Hus, har vi spist
os mætte og faaet rigelig tilovers, thi HERREN har
velsignet sit Folk, saa at vi har faaet al den Rigdom
her tilovers!« 11 Ezekias gav da Befaling til at indrette
Kamre i HERRENS Hus; og det gjorde man. 12 Saa
bragte man samvittighedsfuldt Offerydelsen, Tienden
og Helliggaverne derind. Den øverste Opsynsmand
derover var Leviten Konanja, den næstøverste hans
Broder Sjim'i; 13 og Jehiel, Azarja, Nahat, Asa'el,
Jerimot, Jozabad, Eliel, Jismakjahu, Mahat og Benaja
var Opsynsmænd under Konanja og hans Broder
Sjim'i efter den Ordning, som var truffet af Ezekias
og Azarja, Øversten i Guds Hus. 14 Leviten Kore,
Jimnas Søn, der var Dørvogter paa Østsiden, havde
Tilsyn med de frivillige Gaver til Gud og skulde
uddele HERRENS Offerydelse og de højhellige
Gaver; 15 under ham sattes Eden, Minjamin, Jesua,
Sjemaja, Amarja og Sjekanja i Præstebyerne til
samvittighedsfuldt at forestaa Uddelingen til deres
Brødre i Skifterne, baade store og smaa, 16 dem
af Mandkøn, der var indført i Fortegnelserne fra
Treaarsalderen og opefter. Undtaget var alle, der
kom til HERRENS Hus for efter de enkelte Dages
Krav at udføre deres Embedsgerning efter deres
Skifter. 17 Præsterne indførtes i Fortegnelserne efter
deres Fædrenehuse, Leviterne fra Tyveaarsalderen
og opefter efter deres Embedspligter, efter deres
Skifter, 18 Og de indførtes i Fortegnelserne med
hele deres Familie, deres Hustruer, Sønner og Døtre,
hele Standen, thi de tog sig samvittighedsfuldt af det
hellige. 19 Arons Sønner, Præsterne, som boede
paa Græsmarkerne omkring deres Byer, havde i
hver By nogle navngivne Mænd til at uddele, hvad
der tilkom alle af Mandkøn blandt Præsterne og de
i Fortegnelserne indførte Leviter. 20 Saaledes gik
Ezekias frem i hele Juda, og han gjorde, hvad der var

godt, ret og sandt for HERREN hans Guds Aasyn.
21 Alt, hvad han tog fat paa vedrørende Tjenesten
i Guds Hus eller Loven eller Budet for saaledes at
søge sin Gud, det gjorde han af hele sit Hjerte, og
det lykkedes for ham.

32 Efter disse Tildragelser og disse Vidnesbyrd
om Troskab kom Assyrerkongen Sankerib og
rykkede ind i Juda og belejrede de befæstede Byer i
det Øjemed at bemægtige sig dem. 2 Da Ezekias
saa, at Sankerib kom, og at han havde i Sinde at
angribe Jerusalem, 3 raadførte han sig med sine
Hærførere og tapre Folk om at stoppe for Vandet i
Kilderne uden for Byen, og de tilsagde ham deres
Hjælp. 4 Saa samledes en Mængde Folk, og de
stoppede for alle Kilderne og for Bækken, som løber
midt igennem Landet, idet man sagde: »Hvorfor
skulde Assyrerkongerne finde rigeligt Vand, naar de
kommer?« 5 Derpaa tog han Mod til sig og byggede
Muren op, overalt hvor den var brudt ned, og byggede
Taarne paa den, og han byggede den anden Mur
udenfor og befæstede Millo i Davidsbyen og lod
lave en Mængde Kastevaaben og Skjolde. 6 Tillige
indsatte han Hærførere over Krigsfolket, samlede
dem om sig paa den aabne Plads ved Byporten og
talte opmuntrende Ord til dem og sagde: 7 »Vær
frimodige og stærke; frygt ikke og forfærdes ikke
for Assyrerkongen og hele den Menneskemængde,
han har med sig; thi en større er med os end med
ham! 8 Med ham er en Arm at Kød, men med os
er HERREN vor Gud, der vil hjælpe os og føre vore
Krige!« Og Folket satte sin Lid til Kong Ezekias
af Judas Ord. 9 Derefter sendte Assyrerkongen
Sankerib, der selv med hele sin Krigsmagt laa foran
Lakisj, sine. Tjenere til Kong Ezekias af Juda og alle
Judæerne i Jerusalem og lod sige: 10 »Saaledes siger
Assyrerkongen Sankerib: Hvad er det, I fortrøster
eder til, nu I sidder indesluttet i Jerusalem? 11 Mon
ikke Ezekias lokker eder til at dø af Hunger og Tørst,
naar han siger: HERREN vor Gud vil frelse os af
Assyrerkongens Haand! 12 Har ikke samme Ezekias
skaffet hans Offerhøje og Altre bort og sagt til Juda og
Jerusalem: Kun foran et eneste Alter maa I tilbede,
og paa det skal I tænde Offerild! 13 Ved I ikke,
hvad jeg og mine Fædre har gjort ved alle Landenes
Folkeslag? Mon Landenes Folks Guder kunde frelse
deres Land af min Haand? 14 Hvilken af alle de
Guder, som dyrkedes af disse Folk, paa hvilke mine
Fædre lagde Band, har kunnet frelse sit Folk af min
Haand? Og saa skulde eders Gud kunne frelse eder
af min Haand! 15 Lad derfor ikke Ezekias vildlede
eder og lokke eder paa den Maade! Tro ham ikke,
thi ikke et eneste Folks eller Riges Gud har kunnet
frelse sit Folk af min Haand eller af mine Fædres
Haand; hvor meget mindre kan da eders Gud frelse
eder af min Haand!« 16 Og hans Tjenere talte endnu
flere Ord mod Gud HERREN og mod hans Tjener
Ezekias. 17 Han skrev ogsaa et Brev for at smæde
HERREN, Israels Gud, og tale imod ham; heri stod
der: »Saa lidt som Landenes Folks Guder har frelst
deres Folk af min Haand, skal Ezekias's Gud frelse sit
Folk af min Haand!« 18 Og de raabte med høj Røst
paa Judæisk til Folkene i Jerusalem, som stod paa
Muren, for at indjage dem Angst og Skræk, i Haab om
at kunne tage Byen. 19 Og de talte om Jerusalems
Gud paa samme Maade som om Jordens Folkeslags
Guder, der er Værker af Menneskehænder! 20 Derfor
bad Kong Ezekias og Profeten Esajas, Amoz's Søn,
og raabte til Himmelen. 21 Og HERREN sendte en
Engel, der tilintetgjorde alle Krigere, Høvedsmænd
og Hærførere i Assyrerkongens Lejr, saa han med
Spot og Spe maatte vende hjem til sit Land. Og
da han gik ind i sin Guds Hus, fældede nogle af
hans kødelige Frænder ham der med Sværdet. 22
Saaledes frelste HERREN Ezekias og Jerusalems
Indbyggere af Assyrerkongen Sankeribs Haand og at
alle andres og skaffede dem Ro paa alle Kanter. 23
Og mange bragte Gaver til Jerusalem til HERREN
og kostbare Ting til Kong Ezekias af Juda, saa han
siden blev højt anset blandt alle Hedningefolk. 24
Ved den Tid blev Ezekias dødssyg. Da bad han til
HERREN, og han svarede ham og gav ham et Tegn.
25 Men Ezekias gengældte ikke den Velgerning, der
var vist ham; hans Hjerte blev hovmodigt, og derfor
kom der Vrede over ham og over Juda og Jerusalem.
26 Men da Ezekias ydmygede sig og vendte om fra
sit Hovmod sammen med Jerusalems Indbyggere,
kom HERRENS Vrede ikke over dem i Ezekias's
Dage. 27 Ezekias var overmaade rig og æret. Han
byggede sig Skatkamre til Sølv, Guld, Ædelsten,
Røgelsestoffer, Skjolde og alle Haande kostelige Ting
28 og Forraadskamre til Afgrøden af Horn, Most og
Olie, Stalde til alle Slags Kvæg og Folde til Hjordene;
29 Byer byggede han sig ogsaa, og han havde Hjorde
i Mængde af Hornkvæg og Smaakvæg, thi Gud
gav ham saare meget Gods. 30 Samme Ezekias
tilstoppede Gihons øvre Kilde og ledede Vandet mod
Vest nedad til Davidsbyen. Alt, hvad Ezekias tog sig
for, lykkedes for ham. 31 Derfor var det ogsaa, at
Gud gav ham til Pris for Sendebudene, der var sendt
til ham fra Babels Fyrster for at høre om det Under,
der var sket i Landet; det var for at sætte ham paa

Prøve og saaledes faa Kendskab til alt, hvad der var
i hans Hjerte. 32 Hvad der ellers er at fortælle om
Ezekias og hans fromme Gerninger, staar jo optegnet
i Profeten Esajas's, Amoz's Søns, Aabenbaring og i
Bogen om Judas og Israels Konger. 33 Saa lagde
Ezekias sig til Hvile hos sine Fædre, og man jordede
ham paa Skraaningen op til Davids Efterkommeres
Grave; og hele Juda og Jerusalems Indbyggere viste
ham stor Ære ved hans Død; og hans Søn Manasse
blev Konge i hans Sted.

33 Manasse var tolv Aar gammel, da han
blev Konge, og han herskede fem og
halvtredsindstyve Aar i Jerusalem. 2 Han gjorde, hvad
der var ondt i HERRENS Øjne, og efterlignede de
Folkeslags Vederstyggeligheder, som HERREN havde
drevet bort foran Israeliterne. 3 Han byggede atter de
Offerhøje, som hans Fader Ezekias havde nedrevet,
rejste Altre for Ba'alerne, lavede Asjerastøtter og
tilbad hele Himmelens Hær og dyrkede dem. 4 Og han
byggede Altre i HERRENS Hus, om hvilket HERREN
havde sagt: »I Jerusalem skal mit Navn være til evig
Tid.« 5 Og han byggede Altre for hele Himmelens
Hær i begge HERRENS Hus's Forgaarde. 6 Han
lod sine Sønner gaa igennem Ilden i Hinnoms Søns
Dal, drev Trolddom og tog Varsler, drev hemmelige
Kunster og ansatte Dødemanere og Sandsigere; han
gjorde meget, som var ondt i HERRENS Øjne, og
krænkede ham. 7 Det Gudebillede, han lod lave,
opstillede han i Guds Hus, om hvilket Gud havde
sagt til David og hans Søn Salomo: »I dette Hus
og i Jerusalem, som jeg har udvalgt af alle Israels
Stammer, vil jeg stedfæste mit Navn til evig Tid; 8
og jeg vil ikke mere fjerne Israels Fod fra det Land,
jeg gav deres Fædre, dog kun paa det Vilkaar, at
de omhyggeligt overholder alt, hvad jeg har paalagt
dem, hele Loven, Anordningerne og Lovbudene, som
de fik ved Moses, « 9 Men Manasse forførte Juda og
Jerusalems Indbyggere til at handle værre end de
Folkeslag, HERREN havde udryddet for Israeliterne.
10 Da talede HERREN Manasse og hans Folk til,
men de ænsede det ikke. 11 Saa førte HERREN
Assyrerkongens Hærførere mod dem, og de fangede
Manasse med Kroge, lagde ham i Kobberlænker og
førte ham til Babel. 12 Men da han var i Nød, bad
han HERREN sin Gud om Naade og ydmygede sig
dybt for sine Fædres Gud. 13 Og da han bad til ham,
bønhørte han ham; han hørte hans Bøn og bragte
ham tilbage til Jerusalem til hans Kongedømme; da
indsaa Manasse, at HERREN er Gud. 14 Senere
byggede han en ydre Mur ved Davidsbyen vesten for
Gihon i Dalen og hen imod Fiskeporten, saa at den
omsluttede Ofel; og han byggede den meget høj. I
alle de befæstede Byer i Juda ansatte han Hærførere.
15 Han fjernede de fremmede Guder og Gudebilledet
fra HERRENS Hus og alle de Altre, han havde bygget
paa Tempelbjerget og i Jerusalem, og kastede dem
uden for Byen. 16 Og han istandsatte HERRENS
Alter og ofrede Tak— og Lovprisningsofre derpaa; og
han bød Juda at dyrke HERREN, Israels Gud. 17 Men
Folket vedblev at ofre paa Offerhøjene, dog kun til
HERREN deres Gud. 18 Hvad der ellers er at fortælle
om Manasse, hans Bøn til sin Gud og de Seeres Ord,
som talte til ham i HERRENS, Israels Guds, Navn,
staar jo optegnet i Israels Kongers Krønike; 19 hans
Bøn og Bønhørelse, al hans Synd og Troløshed og
de Steder, hvor han opførte Offerhøje og opstillede
Asjerastøtter og Gudebilleder, før han ydmygede sig,
staar jo optegnet i Seernes Krønike. 20 Saa lagde
Manasse sig til Hvile hos sine Fædre, og man jordede
ham i Haven ved hans Hus; og hans Søn Amon
blev Konge i hans Sted. 21 Amon var to og tyve Aar
gammel, da han blev Konge, og han herskede to
Aar i Jerusalem. 22 Han gjorde, hvad der var ondt
i HERRENS Øjne, ligesom hans Fader Manasse,
og Amon ofrede til alle de Gudebilleder, hans Fader
Manasse havde ladet lave, og dyrkede dem. 23 Han
ydmygede sig ikke for HERRENS Aasyn, som hans
Fader Manasse havde gjort, men Amon dyngede
Skyld paa Skyld. 24 Hans Tjenere sammensvor sig
imod ham og dræbte ham i hans Hus; 25 men Folket
fra Landet dræbte alle dem, der havde sammensvoret
sig imod Kong Amon, og gjorde hans Søn Josias til
Konge i hans Sted.

34 Josias var otte Aar gammel, da han blev Konge,
og han herskede en og tredive Aar i Jerusalem.
2 Han gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne, og
vandrede i sin lader Davids Spor uden al vige til højre
eller venstre. 3 I sit ottende Regeringsaar, endnu
ganske ung, begyndte han at søge sin Fader Davids
Gud, og i det tolvte Aar begyndte han at rense Juda
og Jerusalem for Offerhøjene, Asjerastøtterne og de
udskaarne og støbte Billeder. 4 I hans Paasyn nedrev
man Ba'alernes Altre; Solstøtterne, der stod oven
paa dem, huggede han om, og Asjerastøtterne og de
udskaarne og støbte Billeder lod han sønderhugge og
knuse og strø ud paa deres Grave, som havde ofret
til dem; 5 Benene af Præsterne lod han brænde paa
deres Altre. Saaledes rensede han Juda og Jerusalem.
6 Men ogsaa i Byerne i Manasse, Efraim og Simeon
og lige til Naftali, rundt om i deres Ruinhobe, 7 lod han

Altrene nedbryde, Asjerastøtterne og Gudebillederne
sønderslaa og knuse og alle Solstøtterne omhugge
i hele Israels Land; saa vendte han tilbage til
Jerusalem. 8 I sit attende Regeringsaar gav han sig
til at rense Landet og Templet; han sendte Sjafan,
Azaljas Søn, Byens Øverste Ma'aseja og Kansleren
Joa, Joahaz's Søn, hen for at istandsætte HERREN
hans Guds Hus. 9 Da de kom til Yppersteepræsten
Hilkija, afleverede de Pengene, der var kommet
ind til Guds Hus, dem, som Leviterne, der holdt
Vagt ved Tærskelen, havde samlet hos Manasse
og Efraim og det øvrige Israel og hos hele Juda og
Benjamin og Jerusalems Indbyggere; 10 de overgav
Pengene til dem, der stod for Arbejdet, dem, der
havde Tilsyn med HERRENS Hus; og de, der stod
for Arbejdet paa HERRENS Hus, brugte dem til at
udbedre og istandsætte Templet, 11 idet de overgav
dem til Tømrerne og Bygningsmændene til Indkøb
af tilhugne Sten og Tømmer til Tværbjælker og til
Bjælker i de Bygninger, Judas Konger havde ødelagt.
12 Folkene udførte Arbejdet samvittighedsfuldt; og
Tilsynet med dem var overdraget Leviterne Jahat og
Obadja af Merariterne og Zekarja og Mesjullam af
Kehatiternes Sønner, for at de skulde lede dem. 13 Og
Leviterne havde Tilsyn med Lastdragerne og ledede
alle dem, der havde med de forskellige Arbejder at
gøre. Og af Leviterne var nogle Skrivere, Fogeder og
Dørvogtere. 14 Men da de tog Pengene frem, der
var kommet ind til HERRENS Hus, fandt Præsten
Hilkija Bogen med HERRENS Lov, som var givet
ved Moses; 15 og Hilkija tog til Orde og sagde til
Statsskriveren Sjafan: »Jeg har fundet Lovbogen i
HERRENS Hus!« Og Hilkija gav Sjafan Bogen, 16 og
Sjafan bragte Bogen til Kongen og aflagde der hos
Beretning for ham, idet han sagde: »Alt, hvad dine
Trælle er sat til, udfører de; 17 de har taget de Penge
frem, der fandtes i HERRENS Hus, og givet dem til
Tilsynsmændene og dem, der staar for Arbejdet.«
18 Derpaa gav Statsskriveren Sjafan Kongen den
Meddelelse: »Præsten Hilkija gav mig en Bog.« Og
Sjafan læste op af den for Kongen. 19 Men da Kongen
hørte, hvad der stod i Loven, sønderrev han sine
Klæder; 20 og Kongen bød Hilkija, Ahikam. Sjafans
Søn, Abdon, Mikas Søn, Statsskriveren Sjafan og
Kongens Tjener Asaja: 21 »Gaa hen og raadspørg
HERREN paa mine Vegne og paa deres, som er
blevet tilovers i Israel og Juda, om Indholdet af denne
Bog, der er fundet; thi stor er Vreden, der er blusset
op hos HERREN imod os, fordi vore Fædre ikke
adlød HERRENS Ord og handlede nøje efter, hvad
der staar skrevet i denne Bog!« 22 Hilkija og de andre,
Kongen sendte af Sted, gik da hen og talte derom
med Profetinden Hulda, som var gift med Sjallum,
Opsynsmanden over Tøjet, en Søn af Hasras Søn
Tokhat, og som boede i Jerusalem i den nye Bydel.
23 Hun sagde til dem: »Saa siger HERREN, Israels
Gud: Sig til den Mand, der sendte eder til mig: 24 Saa
siger HERREN: Se, jeg vil bringe Ulykke over dette
Sted og dets Indbyggere, alle de Forbandelser, der er
optegnet i den Bog, som er læst op for Judas Konge,
25 til Straf for at de har forladt mig og tændt Offerild
for andre Guder, saa de krænkede mig med alt deres
Hænders Værk, og min Vrede vil blusse op mod
dette Sted uden at slukkes! 26 Men til Judas Konge,
der sendte eder for at raadspørge HERREN, skal I
sige saaledes: Saa siger HERREN, Israels Gud: De
Ord, du har hørt, staar fast; 27 men efterdi dit Hjerte
bøjede sig og du ydmygede dig for Gud, da du hørte
hans Ord mod dette Sted og dets Indbyggere, og
efterdi du ydmygede dig for mit Aasyn og sønderrev,
dine Klæder og græd for mit Aasyn, saa har ogsaa
jeg hørt dig, lyder det fra HERREN! 28 Saa vil jeg da
lade dig samles til dine Fædre, og du skal samles
til dem i Fred i din Grav, uden at dine Øjne faar al
den Ulykke at se, som jeg vil bringe over dette Sted
og dets Beboere!« Det Svar bragte de til Kongen.
29 Da sendte Kongen Bud og lod alle Judas og
Jerusalems Ældste kalde sammen. 30 Derpaa gik
Kongen op i HERRENS Hus, fulgt af alle Judas Mænd
og Jerusalems Indbyggere, Præsterne, Leviterne og
alt Folket, store og smaa, og han forelæste dem
alt, hvad der stod i Pagtsbogen, som var fundet i
HERRENS Hus. 31 Derpaa stillede Kongen sig paa
sin Plads og sluttede Pagt for HERRENS Aasyn
om, at de skulde holde sig til HERREN og holde
hans Bud, Vidnesbyrd og Anordninger af hele deres
Hjerte og hele deres Sjæl, for at han kunde opfylde
Pagtens Ord, dem, der var skrevet i denne Bog. 32
Og han lod alle dem, der var til Stede i Jerusalem,
indgaa Pagten; og Jerusalems Indbyggere handlede
efter Guds, deres Fædres Guds, Pagt. 33 Derpaa
fjernede Josias alle Vederstyggelighederne fra alle de
Landsdele, der tilhørte Israeliterne, og sørgede for, at
enhver i Israel dyrkede HERREN deres Gud. Saa
længe han levede, veg de ikke fra HERREN, deres
Fædres Gud.

35 Derpaa fejrede Josias Paaske for HERREN
i Jerusalem, og de slagtede Paaskelammet
den fjortende Dag i den første Maaned. 2 Han
satte Præsterne til det, de havde at varetage, og
opmuntrede dem til Tjenesten i HERRENS Hus; 3

og til Leviterne, som underviste hele Israel og var
helliget HERREN, sagde han: »Sæt den hellige Ark i
Templet, som Davids Søn, Kong Salomo af Israel,
byggede; I skal ikke mere bære den paa Skuldrene.
Tjen nu HERREN eders Gud og hans Folk Israel! 4
Gør eder rede Fædrenehus for Fædrenehus, Skifte
for Skifte, efter Kong David af Israels Forskrift og
hans Søn Salomos Anvisning, 5 og stil eder op i
Helligdommen, saaledes at der bliver et Skifte af
et levitisk Fædrenehus for hver Afdeling af eders
Brødres, Almuens, Fædrenehuse, 6 og slagt saa
Paaskeofferdyrene, helliger eder og tillav dem til eders
Brødre for at handle efter HERRENS Ord ved Moses.«
7 Josias gav frivilligt Almuen, alle dem, der var til
Stede, en Ydelse af Smaakvæg, Lam og Gedekid,
alt sammen til Paaskeofferdyr, 30 000 Stykker i
Tal, og 3000 Stykker Hornkvæg, alt af Kongens
Ejendom; 8 og hans Øverster gav frivilligt Folket,
Præsterne og Leviterne en Ydelse; Hilkija, Zekarja
og Jehiel, Guds Hus's Øverster, gav Præsterne til
Paaskeofferdyr 2600 Stykker Smaakvæg og 300
Stykker Hornkvæg. 9 Leviternes Øverster Konanja og
hans Brødre Sjemaja og Netan'el, Hasjabja, Je'iel
og Jozabad ydede Leviterne til Paaskeofferdyr 5000
Stykker Smaakvæg og 500 Stykker Hornkvæg. 10
Saaledes ordnedes Tjenesten, og Præsterne stod
paa deres Plads, ligeledes Leviterne, Skifte for Skifte
efter Kongens Bud. 11 De slagtede Paaskedyrene,
og Præsterne sprængte Blodet, som de rakte dem,
medens Leviterne flaaede Huden af. 12 Derpaa
gjorde de Brændofrene rede for at give dem til de
enkelte Afdelinger af Almuens Fædrenehuse, saa
at de kunde frembæres for HERREN, som det er
foreskrevet i Moses's Bog, og paa samme Maade
gjorde de med Hornkvæget. 13 Paaskedyrene stegte
de over Ilden paa den foreskrevne Maade, men de
hellige Stykker kogte de i Gryder, Kedler og Skaale
og bragte dem skyndsomt til Almuen. 14 Derefter
gjorde de Paaskedyr rede til sig selv og Præsterne,
thi Præsterne, Arons Sønner, var sysselsatte med at
ofre Brændofrene og Fedtstykkerne lige til Nattens
Frembrud; derfor gjorde Leviterne Ofre rede baade for
sig selv og Præsterne, Arons Sønner. 15 Sangerne,
Asafs Sønner, var paa deres Plads efter Davids,
Asafs, Hemans og Kongens Seer Jedutuns Bud, og
Dørvogterne ved de forskellige Porte; de maatte ikke
forlade deres Plads, men deres Brødre Leviterne
gjorde Paaskedyr rede for dem. 16 Saaledes ordnedes
hele HERRENS Tjeneste den Dag, idet man fejrede
Paasken og bragte Brændofre paa HERRENS Alter
efter Kong Josias's Bud; 17 og Israeliterne, som var
til Stede, fejrede dengang Paasken og de usyrede
Brøds Højtid i syv Dage. 18 En Paaske som den
var ikke blevet fejret i Israel siden Profeten Samuels
Dage, og ingen af Israels Konger havde fejret en
Paaske som den, Josias, Præsterne og Leviterne og
alle de Judæere og Israeliter, som var til Stede, og
Jerusalems Indbyggere fejrede. 19 I Josias's attende
Regeringsaar blev denne Paaske fejret. 20 Efter alt
dette, da Josias havde sat Templet i Stand, drog
Ægypterkongen Neko op til Kamp ved Karkemisj, der
ligger ved Eufrat. Josias drog imod ham; 21 men han
sendte Sendebud til ham og lod sige: »Hvad er der
mig og dig imellem, Judas Konge? Det er ikke dig, det
nu gælder, men det Kongehus, jeg ligget i Krig med;
og Gud har sagt, at jeg skulde haste. Gaa ikke imod
den Gud, der er med mig, at han ikke skal ødelægge
dig!« 22 Josias vendte dog ikke om, men vovede at
indlade sig i Kamp med ham; han tog ikke Hensyn
til Nekos Ord, der dog kom fra Guds Mund, men
drog ud til Kamp paa Megiddos Slette. 23 Da ramte
Bueskytterne Kong Josias; og Kongen sagde til sine
Folk: »Før mig bort, thi jeg er haardt saaret!« 24 Hans
Folk bragte ham da bort fra Vognen og satte ham paa
hans anden Vogn og førte ham til Jerusalem, hvor
han døde. De jordede ham i hans Fædres Grave,
og hele Juda og Jerusalem sørgede over Josias. 25
Jeremias sang en Klagesang over Josias, og alle
Sangerne og Sangerinderne talte i deres Klagesange
om ham, som de gør den Dag i Dag; man gjorde
dette til en staaende Skik i Israel, og Sangene staar
optegnet blandt Klagesangene. 26 Hvad der ellers er
at fortælle om Josias og hans fromme Gerninger, der
stemte med, hvad der er foreskrevet i HERRENS Lov,
27 hans Historie fra først til sidst staar jo optegnet i
Bogen om Israels og Judas Konger.

36 Folket fra Landet tog nu Josias's Søn Joahaz
og hyldede ham til Konge i Jerusalem i hans
Faders Sted. 2 Joahaz var tre og tyve Aar gammel,
da han blev Konge, og han herskede tre Maaneder
i Jerusalem. 3 Men Ægypterkongen afsatte ham
fra Regeringen i Jerusalem og lagde en Skat af
hundrede Talenter Sølv og ti Talenter Guld paa
Landet. 4 Derpaa gjorde Ægypterkongen hans Broder
Eljakim til Konge over Juda og Jerusalem, og han
ændrede hans Navn til Jojakim; hans Broder Joahaz
derimod tog Neko med til Ægypten. 5 Jojakim var
fem og tyve Aar gammel, da han blev Konge, og han
herskede elleve Aar i Jerusalem. Han gjorde, hvad
der var ondt i HERREN hans Guds Øjne. 6 Kong
Nebukadnezar af Babel drog op imod ham og lagde

ham i Kobberlænker for at føre ham til Babel; 7 og
Nebukadnezar lod en Del af HERRENS Hus's Kar
bringe til Babel og opstillede dem i sin Borg i Babel.
8 Hvad der ellers er at fortælle om Jojakim og de
Vederstyggeligheder, han øvede, hvad der er at sige
om ham, staar optegnet i Bogen om Israels og Judas
Konger. Og hans Søn Jojakin blev Konge i hans Sted.
9 Jojakin var atten Aar gammel, da han blev Konge, og
han herskede tre Maaneder og ti Dage i Jerusalem.
Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne.
10 Næste Aar sendte Kong Nebukadnezar Folk og
lod ham bringe til Babel tillige med HERRENS Hus's
kostelige Kar; og han gjorde hans Broder Zedekias
til Konge over Juda og Jerusalem. 11 Zedekias var
een og tyve Aar gammel, da han blev Konge, og han
herskede i elleve Aar i Jerusalem. 12 Han gjorde,
hvad der var ondt i HERREN hans Guds Øjne. Han
ydmygede sig ikke under de Ord, Profeten Jeremias
talte fra HERRENS Mund. 13 Desuden faldt han fra
Kong Nebukadnezar, der havde taget ham i Ed ved
Gud; og han var halsstarrig og forhærdede sit Hjerte,
saa han ikke omvendte sig til HERREN, Israels Gud.
14 Ligeledes gjorde alle Judas Øverster og Præsterne
og Folket sig skyldige i megen Troløshed ved at
efterligne alle Hedningefolkenes Vederstyggeligheder,
og de besmittede HERRENS Hus, som han havde
helliget i Jerusalem. 15 HERREN, deres Fædres
Gud, sendte tidlig og silde manende Ord til dem ved
sine Sendebud, fordi han ynkedes over sit Folk og
sin Bolig; 16 men de spottede Guds Sendebud, lod
haant om hans Ord og gjorde sig lystige over hans
Profeter, indtil HERRENS Vrede mod hans Folk tog
til i den Grad, at der ikke mere var Lægedom. 17
Han førte Kaldæernes Konge imod dem, og han
dræbte deres unge Mandskab med Sværdet i deres
hellige Tempel og ynkedes ikke over Yngling eller
Jomfru, gammel eller Olding — alt overgav han i
hans Haand. 18 Alle Karrene i Guds Hus, store og
smaa, HERRENS Hus's Skatte og Kongens og hans
Øverstes Skatte lod han alt sammen bringe til Babel.
19 De stak Ild paa Guds Hus, nedrev Jerusalems
Mur, opbrændte alle dets Borge og ødelagde alle
kostelige Ting deri. 20 Dem, Sværdet levnede, førte
han som Fanger til Babel, hvor de blev Trælle for ham
og hans Sønner, indtil Perserriget fik Magten, 21 for
at HERRENS Ord gennem Jeremias's Mund kunde
opfyldes, indtil Landet fik sine Sabbater godtgjort; saa
længe Ødelæggelsen varede, hvilede det, til der var
gaaet halvfjerdsindstyve Aar. 22 Men i Perserkongen
Kyros's første Regeringsaar vakte HERREN, for at
hans Ord gennem Jeremias's Mund kunde opfyldes,
Perserkongen Kyros's Aand, saa han lod følgende
udraabe i hele sit Rige og desuden kundgøre ved en
Skrivelse: 23 »Perserkongen Kyros gør vitterligt: Alle
Jordens Riger har HERREN, Himmelens Gud, givet
mig; og han har paalagt mig at bygge ham et Hus i
Jerusalem i Juda. Hvem iblandt eder, der hører til
hans Folk, med ham være HERREN hans Gud, og
han drage derop!«

Ezra

1 Og i Perserkongen Kyros's første Regeringsaar
vakte HERREN, for at hans Ord gennem Jeremias's
Mund kunde opfyldes, Perserkongen Kyros's Aand,
saa han lod følgende udraabe i hele sit Rige og
desuden kundgøre ved en Skrivelse: **2** Perserkongen,
Kyros gør vitterligt: Alle Jordens Riger har HERREN,
Himmelens Gud, givet mig; og han har paalagt mig
at bygge ham et Hus i Jerusalem i Juda. **3** Hvem
iblandt eder, der hører til hans Folk, med ham være
hans Gud, og han drage op til Jerusalem i Juda og
bygge HERRENS, Israels Guds, Hus; han er den
Gud, som bor i Jerusalem; **4** og alle Steder, hvor
de tiloversblevne bor som fremmede, skal Beboerne
støtte dem med Sølv, Guld, Heste og Kvæg, bortset
fra de frivillige Gaver til Guds Hus i Jerusalem. **5**
Da brød Overhovederne for Judas og Benjamins
Fædrenehuse og Præsterne og Leviterne op, alle,
hvis Aand Gud vakte, saa de drog op for at bygge
HERRENS Hus i Jerusalem; **6** og bortset fra alle
de frivillige Gaver kom alle deres Naboer dem til
Hjælp med alt, baade Sølv, Guld, Heste og Kvæg og
Kostbarheder i Mængde. **7** Og Kong Kyros udleverede
Karrene fra HERRENS Hus, som Nebukadnezar
havde ført bort fra Jerusalem og ladet opstille i sin
Guds Hus; **8** dem gav Perserkongen Kyros ny til
Skatmesteren Mitredat, og han talte dem og overgav
dem til Sjesjbazzar, Judas Fyrste. **9** Og Tallet paa dem
var følgende: 30 Guldbækkener, 1000 Sølvbakker, 29
Røgelseskaale, **10** 30 Guldbægre, 410 Sølvbægre af
ringere Art og 1000 andre Kar, **11** i alt 5400 Kar, dels
af Guld og dels af Sølv. Alt dette bragte Sjesjbazzar
med sig, da de landflygtige drog op fra Babel til
Jerusalem.

2 Følgende er de Folk fra vor Landsdel, der drog
op fra Landflygtigheden og Fangenskabet. Kong
Nebukadnezar af Babel havde ført dem bort til Babel,
men nu vendte de tilbage til Jerusalem og Juda, hver
til sin By; **2** de kom i Følge med Zerubbabel, Jesua,
Nehemja, Seraja, Re'elaja, Mordokaj, Bilsjan, Mispar,
Bigvaj, Rehum og Ba'ana. Tallet paa Mændene i
Israels Folk var: **3** Par'osj's Efterkommere 2172, **4**
Sjefatjas Efterkommere 372, **5** Aras Efterkommere
775, **6** Pahat-Moabs Efterkommere, Jesuas og
Joabs Efterkommere, 2812, **7** Elams Efterkommere
1254, **8** Zattus Efterkommere 945, **9** Zakkajs
Efterkommere 760, **10** Banis Efterkommere 642, **11**
Bebajs Efterkommere 623, **12** Azgads Efterkommere
1222, **13** Adonikams Efterkommere 666, **14** Bigvajs
Efterkommere 2056, **15** Adins Efterkommere 454,
16 Aters Efterkommere gennem Hizkija 98, **17**
Bezajs Efterkommere 323, **18** Joras Efterkommere
112, **19** Hasjums Efterkommere 223, **20** Gibbars
Efterkommere 95, **21** Betlehems Efterkommere 123,
22 Mændene fra Netofa 56, **23** Mændene fra Anatot
128, **24** Azmavets Efterkommere 42, **25** Kirjat-Jearims,
Kefiras og Be'erots Efterkommere 743, **26** Ramas
og Gebas Efterkommere 621, **27** Mændene fra
Mikmas 122, **28** Mændene fra Betel og Aj 223, **29**
Nebos Efterkommere 52, **30** Magbisj's Efterkommere
156, **31** det andet Elams Efterkommere 1254, **32**
Harims Efterkommere 320, **33** Lods, Hadids og Onos
Efterkommere 725, **34** Jerikos Efterkommere 345,
35 Sena'as Efterkommere 3630. **36** Præsterne var:
Jedajas Efterkommere af Jesuas Hus 973, **37** Immers
Efterkommere 1052, **38** Pasjhurs Efterkommere 1247,
39 Harims Efterkommere 1017. **40** Leviterne var:
Jesuas og Kadmiels Efterkommere af Hodavjas
Efterkommere 74, **41** Tempelsangerne var: Asafs
Sønner 128. **42** Dørvogterne var: Sjallums, Aters,
Talmons, Akkubs, Hatitas og Sjobajs Efterkommere,
i alt 139. **43** Tempeltrællene var: Zihas, Hasufas,
Tabbaots, **44** Keros's, Si'as, Padons, **45** Lebanas,
Hagabas, Akkubs, **46** Hagabas, Salmajs, Hanans,
47 Giddels, Gahars, Reajas, **48** Rezins, Nekodas,
Gazzams, **49** Uzzas, Paseas, Besajs, **50** Asnas,
Me'uniternes, Nefusiternes, **51** Bakbuks, Hakufas,
Harhurs, **52** Bazluts, Mehidas, Harsjas, **53** Barkos's,
Siseras, Temas, **54** Nezias og Hatifas Efterkommere.
55 Efterkommere af Salomos Trælle var: Sotajs,
Soferets, Perudas, **56** Ja'alas, Darkons, Giddels,
57 Sjefatjas, Hattils, Pokeret-Hazzebajims og Amis
Efterkommere. **58** Tempeltrællene og Efterkommerne
af Salomos Trælle var i alt 392. **59** Følgende, som
drog op fra Tel-Mela, Tel-Harsja, Kerub-Addan og
Immer, kunde ikke opgive deres Fædrenehuse og
Slægt, hvor vidt de hørte til Israel: **60** Delajas, Tobijas
og Nekodas Efterkommere 652. **61** Og af Præsterne:
Habajas, Hakkoz's og Barzillajs Efterkommere; denne
sidste havde ægtet en af Gileaditen Barzillajs Døtre
og var blevet opkaldt efter dem. **62** De ledte efter
deres Slægtebøger, men kunde ikke finde dem, derfor
blev de som urene udelukket fra Præstestanden. **63**
Statholderen forbød dem at spise af det højhellige,
indtil der fremstod en Præst med Urim og Tummim. **64**
Hele Menigheden udgjorde 42 360 **65** foruden deres
Trælle og Trælkvinder, som udgjorde 7337, hvortil
kom 200 Sangere og Sangerinder. **66** Deres Heste
udgjorde 736, deres Muldyr 245, **67** deres Kameler
435 og deres Æsler 6720. **68** Af Fædrenehusenes

Overhoveder gav nogle, da de kom til HERRENS Hus
i Jerusalem, frivillige Gaver til Guds Hus, for at det
kunde genopbygges paa sin Plads; 69 de gav efter
deres Evne til Byggesummen 61 000 Drakmer Guld,
5000 Miner Sølv og 100 Præstekjortler. 70 Derpaa
bosatte Præsterne, Leviterne og en Del al Folket
sig i Jerusalem og dets Omraade, men Sangerne,
Dørvogterne og Tempeltrællene og hele det øvrige
Israel i deres Byer.

3 Da den syvende Maaned indtraf — Israeliterne
boede nu i deres Byer — samledes Folket fuldtalligt
i Jerusalem; 2 og Jesua, Jozadaks Søn, og hans
Brødre Præsterne og Zerubbabel, Sjealtiels Søn, og
hans Brødre skred til at bygge Israels Guds Alter for
at ofre Brændofre derpaa som foreskrevet i den Guds
Mand Moses's Lov. 3 En Del af Hedningerne samlede
sig imod dem, men de rejste dog Alteret paa dets
gamle Plads og ofrede Brændofre derpaa til HERREN,
Morgen— og Aftenbrændofre. 4 Derpaa fejrede de
Løvhyttefesten som foreskrevet og ofrede Brændofre
Dag for Dag i det rette Tal og paa den foreskrevne
Maade, hver Dag hvad der hørte sig til, 5 og siden
det daglige Brændoffer og de Brændofre, som hørte
til Nymaanerne og alle HERRENS hellige Højtider,
og alle de Brændofre, man frivilligt bragte HERREN.
6 Den første Dag i den syvende Maaned begyndte
de at ofre Brændofre til HERREN, før Grunden til
HERRENS Helligdom endnu var lagt. 7 Derpaa
gav de Stenhuggerne og Tømmermændene Penge
og Zidonierne og Tyrierne Fødevarer, Drikkevarer
og Olie, for at de skulde bringe Cederstammer fra
Libanon til Havet ud for Jafo, efter den Fuldmagt,
Perserkongen Kyros havde givet dem. 8 I den anden
Maaned i det andet Aar efter deres Ankomst til Guds
Hus i Jerusalem gjorde Zerubbabel, Sjealtiels Søn, og
Jesua, Jozadaks Søn, sammen med alle deres Brødre,
Præsterne og Leviterne, og alle dem, der var kommet
fra Fangenskabet til Jerusalem, Begyndelsen, idet de
satte Leviterne fra Tyveaarsalderen og opefter til at
lede Arbejdet med HERRENS Hus. 9 Og Leviterne
Jesua og hans Sønner og Brødre, Kadmiel og hans
Sønner, Hodavjas Sønner og Henadads Sønner,
deres Sønner og Brødre, traadte til i Endrægtighed
for at føre Tilsyn med dem, der arbejdede paa Guds
Hus. 10 Og da Bygningsmændene lagde Grunden til
HERRENS Helligdom, stod Præsterne i Embedsdragt
med Trompeter, og Leviterne, Asafs Efterkommere,
med Cymbler for at lovprise HERREN efter Kong
David af Israels Anordning; 11 og de stemte i med Lov
og Pris for HERREN med Ordene »thi han er god, og
hans Miskundhed mod Israel varer evindelig!« Og hele
Folket brød ud i høj Jubel, idet de priste HERREN,
fordi Grunden var lagt til HERRENS Hus. 12 Men
mange af Præsterne, Leviterne og Overhovederne
for Fædrenehusene, de gamle, der havde set det
første Tempel, græd højt, da de saa Grunden blive
lagt til dette Tempel, men mange var ogsaa de, der
opløftede deres Røst med Jubel og Glæde, 13 og
man kunde ikke skelne Glædesjubelen fra Folkets
Graad; thi saa højt var Folkets Jubelraab, at det
hørtes langt bort.

4 Men da Judas og Benjamins Fjender hørte, at
de, der havde været i Landflygtighed, byggede
HERREN, Israels Gud, en Helligdom, 2 henvendte
de sig til Zerubbabel, Jesua og Overhovederne for
Fædrenehusene og sagde til dem: Lad os være med
til at bygge, thi vi søger eders Gud saavel som I, og
ham har vi ofret til, siden Assyrerkongen Asarhaddon
førte os herhen! 3 Men Zerubbabel, Jesua og de
andre Overhoveder for Israels Fædrenehuse svarede:
»I skal ikke være fælles med os om at bygge vor
Gud et Hus, men vi vil være ene om at bygge
for HERREN, Israels Gud, saaledes som Kong
Kyros, Perserkongen, paalagde os!« 4 Saa bragte
Hedningerne i Landet Judas Folks Hænder til at synke
og skræmmede dem fra at bygge; 5 og de købte Folk
til med deres Raad at modarbejde dem og bringe
deres Planer til at strande; saaledes gik det, saa længe
Perserkongen Kyros levede, lige til Perserkongen
Darius's Regering. 6 Under Ahasverus's Regering,
i hans første Regeringstid, skrev de en Klage over
Judas og Jerusalems Indbyggere. 7 I Artaxerxes's
Dage affattede Bisjlam, Mitredat, Tabe'el og alle hans
andre Embedsbrødre en Skrivelse til Perserkongen
Artaxerxes. Skrivelsen var affattet paa Aramaisk og
oversat. 8 Statholderen Rehum og Skriveren Sjimsjaj
skrev et Brev mod Jerusalem til Kong Artaxerxes
af følgende Indhold. 9 De, der dengang skrev, var
Statholderen Rehum og Skriveren Sjimsjaj og alle
deres andre Embedsbrødre, Diniterne, Afarsatkiterne,
Tarpeliterne, Afaresiterne, Arkiterne, Babylonerne, 10
Susaniterne, Dehaviterne, Elamiterne og de andre
Folk, som den store og navnkundige Asenappar
havde ført bort og ladet bosætte sig i Samarias
Byer og andetsteds hinsides Floden, og saa videre.
11 Dette er en Afskrift af Brevet, de sendte ham:
»Til Kong Artaxerxes. Dine Trælle, Folkene hinsides
Floden, og saa videre: 12 Det være Kongen kundgjort,
at Jøderne, som drog op til os fra dig, er kommet til
Jerusalem; de er i Færd med at genopbygge denne

oprørske og onde By; de genopfører Murene og
udbedrer Grunden. 13 Men nu være det Kongen
kundgjort, at hvis denne By bygges op og Murene
genopføres, saa vil de ikke svare Skat, Afgift eller
Skyld, og der bliver Skaar i Kongens Indtægter. 14
Da vi nu spiser Paladsets Salt, og det ikke sømmer
sig for os at se paa, at Kongen lider Skade, sender vi
herved Bud og lader Kongen det vide, 15 for at der
kan blive set efter i dine Fædres Krønikebog; i den vil
du finde og se, at denne By er en oprørsk By, der har
voldt Konger og Lande Skade, og at der fra gammel
Tid har fundet Opstande Sted i den. Det er Grunden
til, at denne By blev ødelagt. 16 Saa lader vi da
Kongen vide, at hvis denne By bygges op og Murerne
genopføres, har du ikke mere nogen Besiddelse
hinsides Floden!« 17 Kongen sendte da følgende Svar
til Statholderen Rehum, Skriveren Sjimsjaj og alle
deres andre Embedsbrødre, som boede i Samaria
og de andre Lande hinsides Floden: »Hilsen, og saa
videre. 18 Den Skrivelse, I har sendt mig, er forelæst
mig grundigt. 19 Og paa mit Bud har man set efter og
fundet, at denne By fra gammel Tid har sat sig op mod
Konger, og at der har fundet Oprør og Opstande Sted
i den; 20 over Jerusalem har der hersket mægtige
Konger, som udstrakte deres Magt over alt hinsides
Floden, og til hvem der svaredes Skat, Afgift og
Skyld. 21 Giv derfor Ordre til at standse disse Mænd
og til, at denne By ikke maa genopbygges, før der
kommer Befaling fra mig; 22 og tag eder vel i Vare for
at vise Forsømmelighed i denne Sag, at ikke der skal
lides store Tab til Skade for Kongerne!« 23 Saa snart
Afskriften af denne Skrivelse fra Kong Artaxerxes var
blevet læst for Rehum, Skriveren Sjimsjaj og deres
Embedsbrødre, begav de sig uopholdelig til Jøderne
i Jerusalem og tvang dem med Magt til at standse
Arbejdet. 24 Saa standsede Arbejdet paa Guds Hus i
Jerusalem, og det hvilede til Perserkongen Darius's
andet Regeringsaar.

5 Men Profeterne Haggaj og Zakarias, Iddos Søn,
profeterede for Jøderne i Juda og Jerusalem i
Israels Guds Navn, som var over dem. 2 Da tog
Zerubbabel, Sjealtiels Søn, og Jesua, Jozadaks Søn,
fat og begyndte at bygge paa Guds Hus i Jerusalem
sammen med Guds Profeter, som støttede dem. 3
Men paa den Tid kom Tattenaj, Statholderen hinsides
Floden, Sjetar-Bozenaj og deres Embedsbrødre til
dem og sagde: »Hvem har givet eder Lov til at
bygge dette Tempel og genopføre denne Helligdom,
4 og hvad er Navnene paa de Mænd, der bygger
denne Bygning?« 5 Men over Jødernes Ældste
vaagede deres Guds Øje, saa de ikke standsede
dem i Arbejdet, før Sagen var forelagt Darius og
der var kommet Svar derpaa. 6 Afskrift af det
Brev, som Tattenaj, Statholderen hinsides Floden,
Sjetar-Bozenaj og hans Embedsbrødre, Afarsekiterne
hinsides Floden, sendte Kong Darius; 7 de sendte
ham en Skrivelse, hvori der stod: Kong Darius ønsker
vi al Fred! 8 Det være Kongen kundgjort, at vi begav
os til Landsdelen Judæa til den store Guds Hus; det
bliver bygget af Kvadersten, der lægges Bjælker i
Muren, og Arbejdet udføres med Omhu og skyder
frem under deres Hænder. 9 Vi spurgte da de Ældste
der og talte saaledes til dem: »Hvem har givet eder
Lov til at, bygge dette Tempel og opføre denne
Helligdom? 10 Vi spurgte dem ogsaa om deres Navne
for at lade dig dem vide, og vi opskrev Navnene paa
de Mænd, der staar i Spidsen for dem. 11 Og Svaret,
de gav os, lød saaledes: Vi er Himmelens og Jordens
Guds Tjenere, og vi bygger det Tempel, som blev
bygget for mange Aar siden, da en stor Konge i Israel
byggede og opførte det. 12 Da imidlertid vore Fædre
vakte Himmelens Guds Vrede, gav han dem i Babels
Konges, Kaldæeren Nebukadnezars, Haand, og han
nedbrød dette Tempel og førte Folket i Landflygtighed
til Babel. 13 Men i sit første Regeringsaar gav Kong
Kyros af Babel Befaling til at genopbygge dette
Gudshus; 14 og Kong Kyros lod tillige de til Gudshuset
hørende Guld— og Sølvkar, som Nebukadnezar
havde borttaget fra Helligdommen i Jerusalem og ført
til sin Helligdom i Babel, tage ud af Helligdommen
i Babel, og de overgaves til en Mand ved Navn
Sjesjbazzar, som han havde indsat til Statholder; 15
og han sagde til ham: «Tag disse Kar og drag ben og
lad dem faa deres Plads i Helligdommen i Jerusalem
og lad Gudshuset blive genopbygget paa sin gamle
Plads!» 16 Saa kom denne Sjesjbazzar og lagde
Grunden til Gudshuset i Jerusalem, og siden den Tid
er der bygget derpaa, men det er ikke færdigt. 17
Hvis derfor Kongen synes, saa lad der blive set efter i
det kongelige Skatkammer ovre i Babel, om det har
sig saaledes, at der af Kong Kyros er givet Befaling til
at bygge dette Gudshus i Jerusalem; og Kongen give
os saa sin Vilje i denne Sag til Kende!«

6 Saa gav Kong Darius Befaling til at se efter
i Skatkammeret, hvor man i Babel gemte
Dokumenterne; 2 og man fandt da i Borgen i Ameta i
Landsdelen Medien en Skriftrulle, hvori der stod: »Til
Ihukommelse. 3 I sit første Regeringsaar udstedte
Kong Kyros følgende Befaling: Gudshuset i Jerusalem
skal genopbygges, for at man der kan ofre Slagtofre

og frembære Guds Ildofre; det skal være tresindstyve
Alen højt og tresindstyve Alen bredt 4 med tre Lag
Kvadersten og eet Lag Bjælker; Omkostningerne
udredes af Kongens Hus. 5 Desuden skal Gudshusets
Guld— og Sølvkar, som Nebukadnezar borttog fra
Helligdommen i Jerusalem og førte til Babel, gives
tilbage, og de skal bringes tilbage til deres Plads
i Helligdommen i Jerusalem, og du skal sætte
dem ind i Gudshuset!« 6 »Derfor skal I, Tattenaj,
Statholder hinsides Floden, og Sjetar-Bozenaj med
eders Embedsbrødre, Afarsekiterne hinsides Floden,
ikke blande eder deri. 7 Lad Arbejdet med dette
Gudshus gaa sin Gang, lad Jødernes Statholder
og Jødernes Ældste bygge dette Gudshus paa den
gamle Plads. 8 Og hermed giver jeg Paabud om,
hvorledes I skal stille eder over for disse Jødernes
Ældste med Hensyn til Opførelsen af dette Gudshus:
Af Kongens Skatteindtægter fra Landene hinsides
Floden skal Omkostningerne nøjagtigt udredes til
disse Mænd, og det ufortøvet; 9 og hvad der ellers
er Brug for: Tyre, Vædre og Lam til Brændofre for
Himmelens Gud, Hvede, Salt, Vin og Olie, det skal
efter Opgivende af Præsterne i Jerusalem udleveres
dem Dag for Dag uden Afkortning, 10 for at de kan
bringe Ofre til en liflig Duft for Himmelens Gud og
bede for Kongens og hans Sønners Liv. 11 Og hermed
paabyder jeg, at om nogen overtræder denne For
ordning, skal en Bjælke rives ud af hans Hus, og til
Straf skal han hænges op og nagles fast paa den,
og hans Hus skal gøres til en Grusdynge. 12 Og
den Gud, der har ladet sit Navn bo der, han slaa
enhver Konge og ethvert Folk til Jorden, som rækker
Haanden ud for at over træde denne Forordning og
øde lægge dette Gudshus i Jerusalem. Jeg, Darius,
giver dette Paabud; lad det blive nøje udført!« 13
Da handlede Tattenaj, Statholderen hinsides Floden,
Sjetar-Bozenaj og deres Embedsbrødre nøje efter
det Paabud, Kong Darius havde sendt dem. 14 Og
Jødernes Ældste byggede, og det lykkedes dem i
Henhold til Profeterne Haggajs og Zakarias's, Iddos
Søns, Profeti; de byggede og fuldførte Værket efter
Israels Guds Bud og efter Kyros's og Darius's og
Perserkongen Artaxerxes's Befaling. 15 De fuldendte
Templet paa den tredje Dag i Adar Maaned i
Kong Darius's sjette Regeringsaar. 16 Saa fejrede
Israeliterne, Præsterne, Leviterne og de andre, der
havde været i Landflygtighed, Gudshusets Indvielse
med Glæde; 17 og de ofrede ved Indvielsen 100
Tyre, 200 Vædre og 400 Lam og til Syndofre for hele
Israel 12 Gedebukke efter Tallet paa Israels Stammer;
18 og de indsatte Præsterne efter deres Afdelinger
og Leviterne efter deres Skifter til Gudstjenesten
i Jerusalem som foreskrevet i Moses's Bog. 19
Derpaa fejrede de, der havde været i Landflygtighed,
Paasken den fjortende Dag i den første Maaned. 20
Thi Præsterne og Leviterne havde renset sig og var
rene alle som een; og de slagtede Paaskelam for
alle dem, der havde været i Landflygtighed, for deres
Brødre Præsterne og for sig selv. 21 Og Israeliterne,
der var vendt tilbage fra Landflygtigheden, spiste
deraf sammen med alle dem, der havde udskilt sig
fra Hedningerne i Landet og deres Urenhed og sluttet
sig til dem for at søge HERREN, Israels Gud. 22 Og
de fejrede de usyrede Brøds Højtid i syv Dage med
Glæde, fordi HERREN havde glædet dem og vendt
Assyrerkongens Hjerte til dem, saa at han styrkede
deres Hænder i Arbejdet paa Guds, Israels Guds,
Hus.

7 Efter disse Tildragelser drog under Perserkongen
Artaxerxes's Regering Ezra, en Søn af Seraja,
en Søn af Azarja, en Søn af Hilkija, 2 en Søn af
Sjallum, en Søn af Zadok, en Søn af Ahitub, 3 en
Søn af Amarja, en Søn af Azarja, en Søn af Merajot,
4 en Søn af Zeraja, en Søn af Uzzi, en Søn af Bukki,
5 en Søn af Abisjua, en Søn af Pinehas, en Søn
af Eleazar, en Søn af Yppersteepræsten Aron — 6
denne Ezra drog op fra Babel. Han var skriftlærd,
hjemme i Mose Lov, som HERREN, Israels Gud,
havde givet; og Kongen opfyldte alle hans Ønsker,
eftersom HERREN hans Guds Haand var over ham.
7 Og en Del af Israeliterne og at Præsterne, Leviterne
Tempelsangerne, Dørvogterne og Tempeltrællene
drog ligeledes op til Jerusalem i Kong Artaxerxes's
syvende Regeringsaar. 8 De kom til Jerusalem i den
femte Maaned i Kongens syvende Regeringsaar;
9 thi paa den første Dag i den første Maaned tog
han Bestemmelse om Opbruddet fra Babel, og paa
den første Dag i den femte Maaned kom han til
Jerusalem, eftersom hans Guds gode Haand var over
ham. 10 Thi Ezra havde vendt sit Hjerte til at granske
i HERRENS Lov og handle efter den og undervise
Israel i Lov og Ret. 11 Dette er en Afskrift, af den
Skrivelse, Kong Artaxerxes medgav Præsten Ezra
den Skriftlærde, den skriftlærde Kender af Bøgerne
med HERRENS Bud og Anordninger til Israel: 12
Artaxerxes, Kongernes Konge, til Præsten Ezra, den
skriftlærde Kender af Himmelens Guds Lov, og saa
videre: 13 Hermed giver jeg Tilladelse til, at enhver af
Israels Folk og dets Præster og Leviter i mit Rige, der
er til Sinds at drage til Jerusalem, maa drage med dig,
14 al den Stund du af Kongen og hans syv Raadgivere

sendes for at undersøge Forholdene i Judæa og
Jerusalem paa Grundlag af din Guds Lov, som er
i din Haand, 15 og for at bringe det Sølv og Guld
derhen, som Kongen og hans Raadgivere frivilligt
har givet Israels Gud, hvis Bolig er i Jerusalem,
16 og alt det Sølv og Guld, som du faar rundt om
i Landsdelen Babel, tillige med de frivillige Gaver
fra Folket og Præsterne, der giver frivillige Gaver
til deres Guds Hus i Jerusalem. 17 Derfor skal du
samvittighedsfuldt for disse Penge købe Tyre, Vædre
og Lam med tilhørende Afgrøde— og Drikofre og ofre
dem paa Alteret i eders Guds Hus i Jerusalem; 18
og hvad du og dine Brødre finder for godt at gøre
med det Sølv og Guld, der bliver tilovers, det maa I
gøre efter eders Guds Vilje. 19 De Kar, der skænkes
dig til Tjenesten i din Guds Hus, skal du afgive og
stille for Israels Guds Aasyn i Jerusalem. 20 Og de
andre nødvendige Udgifter til din Guds Hus, som det
tilfalder dig at udrede, maa du udrede af det kongelige
Skatkammer. 21 Jeg, Kong Artaxerxes, giver hermed
den Befaling til alle Skatmestre hinsides Floden:
Alt, hvad Præsten Ezra, den skriftlærde Kender af
Himmelens Guds Lov, kræver af eder, skal nøjagtigt
ydes 22 indtil 100 Sølvtalenter, 100 Kor Hvede, 100
Bat Vin, 100 Bat Olie og Salt i ubegrænset Mængde.
23 Alt, hvad der er paabudt af Himmelens Gud, skal
punktligt ydes til Himmelens Guds Hus, at der ikke
skal komme Vrede over Kongens og hans Sønners
Rige. 24 Og det være eder kundgjort, at ingen har
Ret til at paalægge nogen af Præsterne, Leviterne,
Tempelsangerne, Dørvogterne, Tempeltrællene eller
overhovedet nogen, der er sysselsat ved dette Guds
Hus, Skat, Afgift eller Skyld! 25 Men du, Ezra, skal i
Kraft af Guds Visdom, som er i din Haand, indsætte
Dommere og Retsbetjente til at dømme alt Folket
hinsides Floden, alle dem, som kender, din Guds Lov;
og hvem der ikke kender den, skal I undervise deri.
26 Og enhver, der ikke handler efter din Guds Lov og
Kongens Lov, over ham skal der samvittighedsfuldt
fældes Dom, være sig til Død, Landsforvisning,
Pengebøde eller Fængsel. 27 Lovet være HERREN,
vore Fædres Gud, som indgav Kongen saadanne
Tanker for at herliggøre HERRENS Hus i Jerusalem 28
og vandt mig, Naade hos Kongen og hans Raadgivere
og alle Kongens mægtige Fyrster! Saa fattede jeg da
Mod, eftersom HERREN min Guds Haand var over
mig, og jeg samlede en Del Overhoveder af Israel til
at drage op med mig.

8 Følgende er de Overhoveder over Fædrenehusene
og de i deres Slægtsfortegnelser opførte, som
drog op med mig fra Babel under Kong Artaxerxes's
Regering: 2 Af Pinehas's Efterkommere Gersom; af
Itamars Efterkommere Daniel; af Davids Efterkommere
Hattusj, 3 Sjekanjas Søn; af Par'osj's Efterkommere
Zekarja, i hvis Slægtsfortegnelse der var opført 150
Mandspersoner; 4 af Pahat-Moabs Efterkommere
Eljoenaj, Zerajas Søn, med 200 Mandspersoner; 5
af Zattus Efterkommere Sjekanja, Jahaziels Søn,
med 300 Mandspersoner; 6 af Adins Efterkommere
Ebed. Jonatans Søn, med 50 Mandspersoner; 7
af Elams Efterkommere Jesja'ja. Ataljas Søn, med
70 Mandspersoner; 8 af Sjefatjas Efterkommere
Zebadja, Mikaels Søn, med 80 Mandspersoner; 9
af Joabs Efterkommere Obadja. Jehiels's Søn, med
218 Mandspersoner; 10 af Banis Efterkommere
Sjelomit, Josifjas Søn, med 160 Mandspersoner;
11 af Bebajs Efterkommere Zekarja, Bebajs Søn,
med 28 Mandspersoner; 12 af Azgads Efterkommere
Johanan, Hakkatans Søn, med 110 Mandspersoner;
13 af Adonikams Efterkommere de sidst komne, nemlig
Elifelet, Je'iel og Sjemaja, med 60 Mandspersoner;
14 af Bigvajs Efterkommere Utaj og Zabud med 70
Mandspersoner. 15 Og jeg samlede dem ved den
Flod, der løber ad Ahava til, og vi laa lejret der
i tre Dage. Men da jeg tog Folket og Præsterne
nærmere i Øjesyn, fandt jeg ingen Leviter der. 16 Jeg
sendte derfor Overhovederne Eliezer, Ariel, Sjemaja,
Elnatan, Jarib, Elnatan, Natan, Zekarja og Mesjullam
og Lærerne Jojarib og Elnatan hen 17 og bød dem
gaa til Overhovedet Iddo i Byen Kasifja, idet jeg
lagde dem de Ord i Munden, hvormed de skulde
overtale Iddo og hans Brødre i Byen Kasifja til at
sende os Tjenere til vor Guds Hus; 18 og eftersom
vor Guds gode Haand var over os, sendte de os
en forstandig Mand af Efterkommerne efter Mali,
Israels Søn Levis Søn, Sjerebja med hans Sønner og
Brødre, atten Mand, 19 og Hasjabja og Jesja'ja af
Meraris Efterkommere med deres Brødre og Sønner,
tyve Mand, 20 og af Tempeltrællene, som David og
Øversterne havde stillet til Leviternes Tjeneste, 220
Tempeltrælle, alle med Navns Nævnelse. 21 Saa
lod jeg der ved Floden Ahava udraabe en Faste
til Ydmygelse for vor Guds Aasyn for hos ham at
udvirke en lykkelig Rejse for os og vore Familier og
Ejendele; 22 thi jeg undsaa mig ved at bede Kongen
om Krigsfolk og Ryttere til at hjælpe os undervejs
mod Fjenden, eftersom vi havde sagt til Kongen:
Vor Guds Haand er over alle; der søger ham, og
hjælper dem, men hans Vælde og Vrede kommer
over alle dem, der forlader ham. 23 Saa fastede vi
og bad til vor Gud derom, og han bønhørte os. 24

Derpaa udvalgte jeg tolv af Præsternes Øverster
og Sjerebja og Hasjabja og ti af deres Brødre; 25
og dem tilvejede jeg Sølvet og Guldet og gav dem
Karrene, den Offerydelse til vor Guds Hus, som
Kongen, hans Raadgivere og Fyrster og alle de der
boende Israeliter havde ydet; 26 jeg tilvejede dem
af Sølv 650 Talenter, Sølvkar til en Værdi af 100
Talenter, af Guld 100 Talenter, 27 tyve Guldbægre til
1000 Darejker og to Kar af fint, guldglinsende Kobber,
kostbare som Guld. 28 Saa sagde jeg til dem: »I er
helliget HERREN, og Karrene er helliget, og Sølvet
og Guldet er en frivillig Gave til HERREN, eders
Fædres Gud; 29 vaag derfor over det og vogt paa
det, indtil I i Paasyn af Præsternes og Leviternes
Øverster og Israels Fædrenehuses Øverster vejer det
ud i Jerusalem i Kamrene i HERRENS Hus!« 30 Da
modtog Præsterne og Leviterne det tilvejede, Sølvet
og Guldet og Karrene, for at bringe det til vor Guds
Hus i Jerusalem. 31 Saa brød vi op fra Floden Ahava
paa den tolvte Dag i den første Maaned for at drage
til Jerusalem; og vor Guds Haand var over os, saa
han frelste os fra Fjendernes og Røvernes Haand
undervejs. 32 Da vi var kommet til Jerusalem, holdt vi
os rolige der i tre Dage; 33 og paa den fjerde Dag blev
Sølvet, Guldet og Karrene afvejet i vor Guds Hus og
overgivet Præsten Meremot, Urijas Søn, tillige med
El'azar, Pinehas's Søn, og Leviterne Jozabad, Jesuas
Søn, og Noadja, Binnujs Søn, 34 alt sammen efter Tal
og Vægt, og hele Vægten blev optegnet: Paa samme
Tid 35 bragte de, der kom fra Fangenskabet, de, der
havde været i Landflygtighed, Brændofre til Israels
Gud: 12 Tyre for hele Israel, 96 Vædre, 77 Lam og 12
Gedebukke til Syndofre, alt sammen som Brændoffer
til HERREN. 36 Og de overgav Kongens Befalinger til
Kongens Satraper og Statholderne hinsides Floden,
og disse ydede Folket og Guds Hus deres Hjælp.

9 Men da alt dette var gjort, kom Øversterne til
mig og sagde: »Folket, Israel og Præsterne og
Leviterne, har ikke skilt sig ud fra Hedningerne eller fra
deres Vederstyggeligheder, Kana'anæerne, Hetiterne,
Perizziterne, Jebusiterne, Ammoniterne, Moabiterne,
Ægypterne og Amoriterne; 2 thi af deres Døtre har
de taget sig selv og deres Sønner Hustruer, saa at
den hellige Sæd har blandet sig med Hedningerne;
og Øversterne og Forstanderne var de første til at
øve denne Troløshed!« 3 Da jeg hørte den Tale,
sønderrev jeg min Kjortel og min Kappe, rev Haar
af mit Hoved og Skæg og satte mig hen i stum
Smerte. 4 Da samlede sig omkring mig alle de, der
bævede for Israels Guds Ord mod Troløsheden hos
dem, der havde været i Landflygtighed; og jeg sad
i stum Smerte til Aftenafgrødeofferets Tid. 5 Men
ved Aftenafgrødeofferets Tid rejste jeg mig af min
Selvydmygelse, og idet jeg sønderrev min Kjortel og
min Kappe, kastede jeg mig paa Knæ og udbredte
Hænderne til, HERREN min Gud 6 og sagde: »Min
Gud, jeg skammer mig og blues ved at løfte mit
Ansigt til dig, min Gud, thi vore Misgerninger er vokset
os over Hovedet, og vor Skyld er saa stor, at den
rækker til Himmelen! 7 Fra vore Fædres Tid indtil
denne Dag har vor Skyld været stor, og for vore
Misgerninger blev vi, vore Konger og Præster givet til
Pris for Landenes Konger, for Sværd, Fangenskab,
Udplyndring og Vanære, saaledes som det er den
Dag i Dag. 8 Og nu er der en føje Stund blevet os
Naade til Del fra HERREN vor Gud, idet han har ladet
os beholde en undsluppet Rest og givet os at slaa
vor Teltpæl paa sit hellige Sted, for at vor Gud kan
lade vore Øjne lyse og give os en Smule Livskraft i
vor Trældom; 9 thi er vi end Trælle, har vor Gud dog
ikke forladt os i vor Trældom, men vundet os Naade
for Perserkongernes Aasyn, saa at han har givet os
Livskraft til at rejse vor Guds Hus og opbygge dets
Grushobe og givet os et Gærde i Juda og Jerusalem.
10 Men hvad skal vi nu sige, vor Gud, efter alt dette?
Vi har jo forladt dine Bud, 11 som du gav os ved
dine Tjenere Profeterne, da du sagde: Det Land, I
drager ind i og tager i Besiddelse, er et urent Land
paa Grund af Hedningernes Urenhed, paa Grund af
de Vederstyggeligheder, de i deres Urenhed har fyldt
det med fra Ende til anden; 12 derfor maa I ikke give
deres Sønner eders Døtre eller tage deres Døtre
til Hustruer for eders Sønner og ingen Sinde søge
deres Velfærd og Lykke, at I kan blive stærke og nyde
Landets Goder og sikre eders Sønner Besiddelsen
deraf for evigt! 13 Efter alt, hvad der er vederfaret
os paa Grund af vore onde Gerninger og vor svare
Skyld — og endda har du vor Gud ikke i fuldt Maal
tilregnet os vore Synder, men skænket os en saadan
Flok undslupne — 14 skal vi da paa ny krænke dine
Bud ved at besvogre os med Folk, der øver slige
Vederstyggeligheder? Vil du da ikke vredes saaledes
paa os, at du ødelægger os aldeles, saa der ikke
levnes nogen Rest, og ingen undslipper? 15 HERRE,
Israels Gud! Du er retfærdig, derfor er vi nu en Rest
tilbage, som er undsluppet; se, vi staar for dig i vor
Syndeskyld; thi det er umuligt at bestaa for dit Aasyn,
naar sligt kan ske!«

10 Medens Ezra nu under Bøn og Syndsbekendelse
grædende kastede sig ned foran Guds Hus,

samlede en stor Skare Israeliter sig om ham, baade
Mænd, Kvinder og Børn, thi Folket græd heftigt.
2 Derpaa tog Sjekanja, Jehiels Søn, af Elams
Efterkommere til Orde og sagde til Ezra: »Vi har
været troløse mod vor Gud ved at hjemføre fremmede
Kvinder af Hedningerne i Landet. Men trods alt er
der endnu Haab for Israel. 3 Lad os slutte Pagt for
vor Gud om at skille os af med alle vore fremmede
Kvinder og deres Børn efter min Herres Bestemmelse
og deres, som bæver for Guds Bud, og lad der blive
handlet efter Loven! 4 Staa op, thi det er dig, der skal
tage dig af Sagen, og vi vil staa dig bi; vær frimodig
og tag fat!« 5 Da stod Ezra op og tog Præsternes,
Leviternes og hele Israels Øverster i Ed paa, at
de vilde handle saaledes, og de aflagde Eden. 6
Derpaa rejste Ezra sig fra Pladsen foran Guds Hus
og begav sig til Johanans, Eljasjibs Søns, Kammer,
hvor han tilbragte Natten; han hverken spiste eller
drak, fordi han græmmede sig over Troløsheden hos
dem, der havde været i Landflygtighed. 7 Derpaa
lod man kundgøre i Juda og Jerusalem for alle dem,
der havde været i Landflygtighed, at de skulde give
Møde i Jerusalem; 8 og enhver, som ikke indfandt
sig Tredjedagen derefter ifølge Øversternes og de
Ældstes Bestemmelse, al hans Ejendom skulde der
lægges Band paa, og han selv skulde udelukkes fra
deres Forsamling, der havde været i Landflygtighed.
9 Saa samledes alle Mænd af Juda og Benjamin paa
Tredjedagen i Jerusalem; det var den tyvende Dag i
den niende Maaned; og alt Folket stillede sig op paa
den aabne Plads ved Guds Hus, skælvende baade
for Sagens Skyld og som Følge af Regnskyllene. 10
Derpaa stod Præsten Ezra op og sagde til dem: »I
har forbrudt eder ved at hjemføre fremmede Kvinder
og saaledes øget Israels Syndeskyld; 11 saa bekend
da nu eders Synd for HERREN, eders Fædres Gud,
og gør hans Vilje; skil eder ud fra Hedningerne i
Landet og fra de fremmede Kvinder!« 12 Og hele
Forsamlingen svarede med høj Røst: »Som du siger,
bør vi gøre! 13 Men Folket er talrigt, og det er
Vinterregnens Tid, saa vi kan ikke blive staaende her
ude; og Sagen kan heller ikke afgøres paa en Dag
eller to, da vi har forbrudt os højligen her. 14 Lad derfor
Øversterne for hele vor Forsamling give Møde og
lad alle dem, der i vore Byer har hjemført fremmede
Kvinder, indfinde sig til en fastsat Tid, ledsaget af de
enkelte Byers Ældste og Dommere, for at vi kan blive
friet fra vor Guds Vrede i denne Sag!« 15 Kun Jonatan,
Asa'els Søn, og Jazeja, Tikvas Søn, satte sig derimod
med Støtte fra Mesjullam og Leviten Sjabbetaj. 16
Men de, der havde været i Landflygtighed, handlede
derefter; og Præsten Ezra udvalgte sig nogle Mænd,
Overhovederne for de enkelte Fædrenehuse, alle
med Navns Nævnelse. Disse holdt da Møde den
første Dag i den tiende Maaned for at undersøge
Sagen, 17 og de var færdige med alle de Mænd, som
havde hjemført fremmede Kvinder, til den første Dag
i den første Maaned. 18 Blandt Præsterne fandtes
følgende, der havde hjemført fremmede Kvinder:
Af Jesuas, Jozadaks Søns, Efterkommere og hans
Brødre Ma'aseja, Eliezer, Jarib og Gedalja; 19 disse
gav deres Haand paa at ville sende deres Hustruer
bort, og deres Skyldoffer var en Væder for deres
Syndeskyld. 20 Af Immers Efterkommere: Hanani
og Zebadja. 21 Af Harims Efterkommere: Ma'aseja,
Elija, Sjemaja, Jehiel og Uzzija. 22 Af Pasjhurs
Efterkommere: Eljoenaj, Ma'aseja, Jisjmael, Netan'el,
Jozabad og El'asa. 23 Af Leviterne: Jozabad, Sjim'i.
Kelaja, det er Kelita, Petaja, Juda og Eliezer. 24 Af
Tempelsangerne: Eljasjib og Zakkur. Af Dørvogterne
Sjallum, Telem og Uri. 25 Af Israel: Af Par'osj's
Efterkommere: Ramja, Jizzija, Malkija, Mijjamin,
El'azar, Malkija og Benaja. 26 Af Elams Efterkommere:
Mattanja, Zekarja, Jehiel, Abdi, Jeremot og Elija. 27
Af Zattus Efterkommere: Eljoenaj, Eljasjib, Mattanja,
Jeremot, Zabad og Aziza. 28 Af Bebajs Efterkommere:
Johanan, Hananja, Zabbaj og Atlaj. 29 Af Banis
Efterkommere: Mesjullam, Malluk, Adaja, Jasjub,
Sjeal og Ramot. 30 Af Pahat-Moabs Efterkommere:
Adna, Kelal, Benaja, Ma'aseja, Mattanja, Bezal'el,
Binnuj og Menassje. 31 Af Harims Efterkommere:
Eliezer, Jissjija, Malkija, Sjemaja, Sjim'on, 32 Binjamin,
Malluk og Sjemarja. 33 Af Hasjums Efterkommere:
Mattenaj, Mattatta, Zabad, Elifelet, Jeremaj, Menassje
og Sjim'i. 34 Af Banis Efterkommere: Ma'adaj, Amram,
Uel, 35 Benaja, Bedeja, Keluhu, 36 Vanja, Meremot,
Eljasjib, 37 Mattanja, Mattenaj og Ja'asaj. 38 Af
Binnujs Efterkommere: Sjim'i, 39 Sjelemja, Natan,
Adaja, 40 Maknadbaj, Sjasjaj, Sjaraj, 41 Azar'el,
Sjelemja, Sjemarja, 42 Sjallum, Amarja og Josef.
43 Af Nebos Efterkommere: Je'iel, Mattitja, Zabad,
Zebina, Jaddaj, Joel og Benaja. 44 Alle disse havde
taget fremmede Kvinder til Ægte, men sendte nu
Hustruer og Børn bort.

Nehemias

1 Nehemias's, Hakaljas Søns, Beretning. I Kislev
Maaned i det tyvende Aar, medens jeg var i Borgen
i Susan, **2** kom Hanani, en af mine Brødre, sammen
med nogle Mænd fra Juda. Og da jeg udspurgte
dem om Jøderne, den Rest, der var undsluppet
fra Fangenskabet, og om Jerusalem, **3** sagde de
til mig: De tiloversblevne, de, som er tilbage fra
Fangenskabet der i Landet, lever i stor Nød og
Forsmædelse, og Jerusalems Mur er nedrevet og
Portene opbrændt. **4** Da jeg hørte denne Tidende,
satte jeg mig hen og græd og sørgede i flere Dage,
og jeg fastede og bad for Himmelens Guds Aasyn,
5 idet jeg sagde: Ak, HERRE, Himmelens Gud, du
store, frygtelige Gud, som tager Vare paa Pagten og
Miskundheden mod dem, der elsker dig og holder
dine Bud! **6** Lad dog dit Øre være lydhørt og dit Øje
aabent, saa du hører din Tjeners Bøn, som jeg nu
beder for dit Aasyn baade Nat og Dag for dine Tjenere
Israeliterne, idet jeg bekender deres Synder, som
vi — ogsaa jeg og min Faders Hus — har begaaet
imod dig. **7** Saare ilde har vi handlet imod dig, og vi
har ikke holdt de Bud, Anordninger og Lovbud, du
paalagde din Tjener Moses. **8** Kom det Ord i Hu, som
du paalagde din Tjener Moses: Dersom I er troløse,
vil jeg adsplitte eder blandt Folkene; **9** men hvis I
omvender eder til mig og holder mine Bud og handler
efter dem, saa vil jeg, om eders fordrevne end er ved
Himmelens Ende, dog samle dem derfra og bringe
dem til det Sted, jeg udvalgte til Bolig for mit Navn.
10 De er jo dine Tjenere og dit Folk, som du udløste ved
din store Kraft og din stærke Haand. **11** Ak, Herre, lad
dit Øre være lydhørt for din Tjeners og dine Tjeneres
Bøn, vi, som gerne vil frygte dit Navn, og lad det i
Dag lykkes for din Tjener og lad ham finde Naade for
denne Mands Aasyn! Jeg var nemlig Mundskænk
hos Kongen.

2 I Nisan Maaned i Kong Artaxerxes's tyvende
Regeringsaar, da jeg skulde sørge for Vin, bar
jeg engang Vinen frem og rakte Kongen den. Jeg
havde ikke før set modfalden ud, naar jeg stod for
hans Ansigt. **2** Og Kongen sagde til mig: »Hvorfor
ser du saa modfalden ud? Du er jo ikke syg; det kan
ikke være andet, end at du har en Hjertesorg!« Da
blev jeg saare bange, **3** og jeg sagde til Kongen:
»Kongen leve evindelig! Hvor kan jeg andet end se
modfalden ud, naar den By, hvor mine Fædres Grave
er, ligger øde, og dens Porte er fortæret af Ilden?« **4**
Kongen spurgte mig da: »Hvad er det, du ønsker?
Saa bad jeg til Himmelens Gud, « **5** og jeg sagde til
Kongen: »Hvis Kongen synes, og hvis din Tjener er
dig til Behag, beder jeg om, at du vil lade mig rejse
til Juda, til den By, hvor mine Fædres Grave er, og
lade mig bygge den op igen!« **6** Da sagde Kongen til
mig, medens Dronningen sad ved hans Side: »Hvor
længe vil den Rejse vare, og hvornaar kan du vende
tilbage?« Og da Kongen saaledes fandt for godt at
lade mig rejse, opgav jeg ham en Tid. **7** Og jeg sagde
til Kongen: Hvis Kongen synes, saa lad mig faa Breve
med til Statholderne hinsides Floden, saa de lader
mig drage videre, til jeg naar Juda, **8** og et Brev til
Asaf, Opsynsmanden over den kongelige Skov, at han
skal give mig Træ til Bjælkeværket i Tempelborgens
Porte og til Byens Mur og det Hus, jeg tager ind i! Det
gav Kongen mig, eftersom min Guds gode Haand
var over mig. **9** Da jeg kom til Statholderne hinsides
Floden, gav jeg dem Kongens Breve; desuden havde
Kongen givet mig Hærførere og Ryttere med paa
Rejsen. **10** Men da Horoniten Sanballat og den
ammonitiske Træl Tobija hørte det, ærgrede de sig
højligen over, at der var kommet en Mand for at
arbejde paa Israeliternes Bedste. **11** Saa kom jeg til
Jerusalem, og da jeg havde været der i tre Dage, **12**
brød jeg op ved Nattetide sammen med nogle faa
Mænd uden at have sagt noget Menneske, hvad min
Gud havde skudt mig i Sinde at gøre for Jerusalem;
og der var intet andet Dyr med end det, jeg red paa.
13 Jeg red saa om Natten ud gennem Dalporten i
Retning af Dragekilden og hen til Møgporten, idet
jeg undersøgte Jerusalems Mure, der var nedrevet,
og Portene, der var fortæret af Ilden; **14** derpaa red
jeg videre til Kildeporten og Kongedammen, men der
var ikke Plads nok til, at mit Ridedyr kunde komme
frem med mig. **15** Saa red jeg om Natten op igennem
Dalen og undersøgte Muren, forandrede Retning og
red saa ind igennem Dalporten, hvorpaa jeg vendte
hjem. **16** Forstanderne vidste ikke, hvor jeg var gaaet
hen, eller hvad jeg foretog mig; og hverken Jøderne,
Præsterne, Stormændene, Forstanderne eller de
andre, der skulde have med Arbejdet at gøre, havde
jeg endnu sagt noget. **17** Men nu sagde jeg til dem:
I ser den Ulykke, vi er i, hvorledes Jerusalem er
ødelagt og Portene opbrændt; kom derfor og lad os
opbygge Jerusalems Mur, saa vi ikke mere skal være
til Spot! **18** Og da jeg fortalte dem, hvorledes min
Guds gode Haand havde været over mig, og om de
Ord, Kongen havde talt til mig, sagde de: Lad os gøre
os rede og bygge! Og de tog sig sammen til det gode
Værk. **19** Da Horoniten Sanballat, den ammonitiske
Træl Tobija og Araberen Gesjem hørte det, spottede

de os og sagde haanligt til os: Hvad er det, I der har
for? Sætter I eder op mod Kongen? 20 Men jeg gav
dem til Svar: »Himmelens Gud vil lade det lykkes for
os, og vi, hans Tjenere, vil gøre os rede og bygge;
men I har ingen Del eller Ret eller Ihukommelse i
Jerusalem!«

3 Ypperstepræsten Eljasjib og hans Brødre
Præsterne tog fat paa at bygge Faareporten;
de forsynede den med Bjælkeværk og indsatte
Portfløjene; derefter byggede de videre hen til
Meataarnet og helligede det og igen videre hen
til Hanan'eltaarnet. 2 Ved Siden af ham byggede
Mændene fra Jeriko, ved Siden af dem Zakkur, Imris
Søn. 3 Fiskeporten byggede Sena'as Efterkommere;
de forsynede den med Bjælkeværk og indsatte
Portfløje, Kramper og Portslaaer. 4 Ved Siden af
dem arbejdede Meremot, en Søn af Hakkoz's Søn
Urija, med at istandsætte Muren. Ved Siden af ham
arbejdede Mesjullam, en Søn af Berekja, en Søn af
Mesjezab'el, ved Siden af ham Zadok, Ba'anas Søn.
5 Ved Siden af ham arbejdede Folkene fra Tekoa, men
de store iblandt dem bøjede ikke deres Nakke under
deres Herres Arbejde. 6 Jesjanaporten istandsatte
Jojada, Paseas Søn, og Mesjullam, Besodejas Søn;
de forsynede den med Bjælkeværk og indsatte
Portfløje, Kramper og Portslaaer. 7 Ved Siden af dem
arbejdede Gibeoniten Melatja og Meronotiten Jadon
sammen med Mændene fra Gibeon og Mizpa, der
stod under Statholderen hinsides Floden. 8 Ved Siden
af ham arbejdede Uzziel, en Søn af Harhaja, en af
Guldsmedene. Ved Siden af ham arbejdede Hananja,
en af Salvehandlerne; de udbedrede Jerusalem hen
til den brede Mur. 9 Ved Siden af dem arbejdede
Øversten over den ene Halvdel af Jerusalems
Omraade, Refaja, Hurs Søn. 10 Ved Siden af ham
arbejdede Jedaja, Harumafs Søn, ud for sit eget Hus.
Ved Siden af ham arbejdede Hattusj, Hasjabnejas
Søn. 11 En anden Strækning istandsatte Malkija,
Harims Søn, og Hassjub, Pahat-Moabs Søn, hen til
Ovntaarnet. 12 Ved Siden af ham arbejdede Øversten
over den anden Halvdel af Jerusalems Omraade,
Sjallum, Hallohesj's Søn, sammen med sine Døtre.
13 Dalporten istandsatte Hanun og Folkene fra Zanoa;
de byggede den og indsatte Portfløje, Kramper og
Portslaaer, og desuden 1000 Alen af Muren hen
til Møgporten. 14 Møgporten istandsatte Øversten
over Bet-Kerems Omraade, Malkija, Rekabs Søn;
han byggede den og indsatte Portfløje, Kramper
og Portslaaer. 15 Kildeporten istandsatte Øversten
over Mizpas Omraade, Sjallun, Kol-Hozes Søn; han
byggede den, forsynede den med Tag og indsatte
Portfløje, Kramper og Portslaaer; han byggede ogsaa
Muren ved Dammen, fra hvilken Vandledningen fører
til Kongens Have, og hen til Trinene, der fører ned fra
Davidsbyen. 16 Efter ham arbejdede Øversten over
den ene Halvdel af Bet-Zurs Omraade, Nehemja,
Azbuks Søn, hen til Pladsen ud for Davids Grave, til
den udgravede Dam og til Kærnetroppernes Hus. 17
Efter ham arbejdede Leviterne, ført af Rehum, Banis
Søn. Ved Siden af ham arbejdede Øversten over
den ene Halvdel af Ke'ilas Omraade, Hasjabja. 18
Efter ham arbejdede deres Bysbørn, ført af Binnuj,
Henadads Søn, Øversten over den anden Halvdel af
Ke'ilas Omraade. 19 Ved Siden af ham istandsatte
Øversten over Mizpa, Ezer, Jesuas Søn, en anden
Strækning lige ud for Opgangen til Tøjhuset i Krogen.
20 Efter ham istandsatte Baruk, Zabbajs Søn, op
ad Bjerget en Strækning fra Krogen til Indgangen
til Ypperstepræsten Eljasjibs Hus. 21 Efter ham
istandsatte Meremot, en Søn af Hakkoz's Søn Urija,
en Strækning fra Indgangen til Eljasjibs Hus til Gavlen.
22 Efter ham arbejdede Præsterne, Mændene fra
Omegnen. 23 Efter dem arbejdede Binjamin og
Hassjub ud for deres Huse. Efter ham arbejdede
Azarja, en Søn af Ma'aseja, en Søn af Ananja,
ved Siden af sit Hus. 24 Efter ham istandsatte
Binnuj, Henadads Søn, en Strækning fra Azarjas
Hus til Krogen og til Hjørnet. 25 Efter ham arbejdede
Palal, Uzajs Søn, lige ud for Krogen og det Taarn,
der springer frem fra det øvre kongelige Hus ved
Fængselsgaarden. Efter ham arbejdede Pedaja,
Par'osj's Søn, 26 til Stedet ud for Vandporten mod Øst
og det fremspringende Taarn. 27 Efter ham istandsatte
Folkene fra Tekoa en Strækning fra Stedet ud for
det store, fremspringende Taarn til Ofels Mur. (Paa
Ofel boede Tempeltrællene). 28 Over for Hesteporten
arbejdede Præsterne, hver lige ud for sit Hus. 29
Efter dem arbejdede Zadok, Immers Søn, ud for sit
Hus. Efter ham arbejdede Østportens Vogter Sjemaja,
Sjekanjas Søn. 30 Efter ham istandsatte Hananja,
Sjelemjas Søn, og Hanun, Zalafs sjette Søn, en
Strækning. Efter ham arbejdede Mesjullam, Berekjas
Søn, ud for sit Kammer. 31 Efter ham arbejdede
Malkija, en af Guldsmedene, hen til Tempeltrællenes
Hus. Og Kræmmerne istandsatte Stykket ud for
Mifkadporten og hen til Tagbygningen ved Hjørnet. 32
Og mellem Tagbygningen ved Hjørnet og Faareporten
arbejdede Guldsmedene og Kræmmerne.

4 Men da Sanballat hørte, at vi byggede paa Muren,
blev han vred og harmfuld; og han spottede

Jøderne 2 og sagde i Paahør af sine Brødre og
Samarias Krigsfolk: »Hvad er det, disse usle Jøder
har for? Vil de overlade Gud det? Vil de ofre? Kan de
gøre det færdigt endnu i Dag? Kan de kalde Stenene
i disse Grusdynger til Live, naar de er forbrændt?« 3
Og Ammoniten Tobija, der stod ved siden af ham,
sagde: »Lad dem bygge, saa meget de vil; en Ræv
kan rive deres Stenmur ned, blot den springer derop!«
4 Hør, vor Gud, hvorledes vi er blevet haanet! Lad
deres Spot falde tilbage paa deres eget Hoved, og
lad dem blive haanet som Fanger i et Fremmed Land!
5 Skjul ikke deres Brøde og lad ikke deres Synd blive
udslettet for dit Aasyn, thi med deres Ord krænkede
de dem, der byggede! 6 Men vi byggede paa Muren,
og hele Muren blev bygget færdig i halv Højde, og
Folket arbejdede med god Vilje. 7 Da nu Sanballat og
Tobija og Araberne, Ammoniterne og Asdoditerne
hørte, at det skred fremad med Istandsættelsen af
Jerusalems Mure, og at Hullerne i Muren begyndte at
lukkes, blev de meget vrede, 8 og de sammensvor
sig alle om at drage hen og angribe Jerusalem og
fremkalde Forvirring der. 9 Da bad vi til vor Gud
og satte Vagt baade Dag og Nat for at værne os
imod dem. 10 Men Jøderne sagde: Lastdragernes
Kræfter svigter, og Grusdyngerne er for store; vi kan
ikke bygge paa Muren! 11 Og vore Fjender sagde:
De maa ikke mærke noget, før vi staar midt iblandt
dem og hugger dem ned og saaledes faar Arbejdet
til at gaa i Staa! 12 Da nu de Jøder, der boede
dem nærmest, Gang paa Gang kom og lod os vide,
at de rykkede op imod os fra alle Steder, hvor de
boede, 13 og da Folkene kun turde stille sig op paa
Steder, der laa lavere end Pladsen bag Muren, i
Kælderrum, saa opstillede jeg Folket Slægt for Slægt,
væbnet med Sværd, Spyd og Buer; 14 og da jeg
saa det, traadte jeg frem og sagde til Stormændene
og Forstanderne og det øvrige Folk: Frygt ikke for
dem! Kom den store, frygtelige Gud i Hu og kæmp for
eders Brødre, Sønner og Døtre, eders Hustruer og
Huse! 15 Men da vore Fjender hørte, at vi havde faaet
det at vide, og at Gud gjorde deres Raad til intet,
vendte vi alle tilbage til Muren, hver til sit Arbejde. 16
Men fra den Tid af arbejdede kun den ene Halvdel af
mine Folk, medens den anden Halvdel stod væbnet
med Spyd, Skjolde, Buer og Brynjer; og Øversterne
stod bag ved alle de Jøder, 17 der byggede paa
Muren. Ogsaa Lastdragerne var væbnet; med den
ene Haand arbejdede de, og med den anden holdt
de Spydet; 18 og de, der byggede, havde under
Arbejdet hver sit Sværd bundet til Lænden. Ved Siden
af mig stod Hornblæseren; 19 og jeg sagde til de
store og Forstanderne og det øvrige Folk: »Arbejdet
er stort og omfattende, og vi er spredt paa Muren
langt fra hverandre; 20 hvor I nu hører Hornet gjalde,
skal I samles om os; vor Gud vil stride for os! 21
Saaledes udførte vi Arbejdet, idet Halvdelen af os
holdt Spydene rede fra Morgengry til Stjernernes
Opgang. 22 Samtidig sagde jeg ogsaa til Folket:
Enhver skal sammen med sin Dreng overnatte i
Jerusalem, for at vi kan have dem til Vagt om Natten
og til Arbejde om Dagen!« 23 Og hverken jeg eller
mine Brødre eller mine Folk eller Vagten, der fulgte
mig, afførte os vore Klæder, og enhver, der blev sendt
efter Vand, havde Spydet med.

5 Der lød nu højrøstede Klager fra Folket og deres
Kvinder mod deres Brødre, Jøderne. 2 Nogle
sagde: »Vore Sønner og Døtre maa vi give i Pant for
at faa Korn til Livets Ophold!« 3 Andre sagde: »Vore
Marker, Vingaarde og Huse maa vi give i Pant for at
faa Korn under Hungersnøden!« 4 Atter andre sagde:
»Vi har maattet laane paa vore Marker og Vingaarde
for at kunne udrede de kongelige Skatter! 5 Og vore
Legemer er dog lige saa gode som vore Brødres og
vore Sønner lige saa gode som deres; men vi er nødt
til at give vore Sønner og Døtre hen til at blive Trælle,
ja, nogle af vore Døtre er det allerede, og det stod
ikke i vor Magt at hindre det, eftersom vore Marker
og Vingaarde tilhører andre!« 6 Da jeg hørte deres
Klager og disse deres Ord, blussede Vreden heftigt
op i mig; 7 og efter at have tænkt over Sagen gik
jeg i Rette med de store og Forstanderne og sagde
til dem: I driver jo Aager over for eders Næste! Saa
kaldte jeg en stor Folkeforsamling sammen imod dem
8 og sagde til dem: Saa vidt vi var i Stand dertil, har vi
frikøbt vore jødiske Brødre, der maatte sælge sig til
Hedningerne; og I sælger eders Brødre, saa de maa
sælge sig til os! Da tav de og fandt intet at svare. 9
Men jeg fortsatte: Det er ikke ret af eder at handle
saaledes! Skulde I ikke vandre i Frygt for vor Gud
af Hensyn til Hedningerne, vore Fjenders Spot? 10
Ogsaa jeg og mine Brødre og mine Folk har laant
dem Penge og Korn; men lad os nu eftergive dem,
hvad de skylder! 11 Giv dem straks deres Marker,
Vingaarde, Oliventræer og Huse tilbage og eftergiv
dem Pengene, Kornet, Mosten og Olien, som I har
laant dem! 12 Da svarede de: Ja, vi vil give det
tilbage og ikke afkræve dem noget; som du siger,
vil vi gøre! Jeg lod da Præsterne kalde og lod dem
sværge paa, at de vilde handle saaledes. 13 Og jeg
rystede min Brystfold og sagde: Enhver, der ikke
holder dette Ord, vil Gud saaledes ryste ud af hans

Hus og Ejendom; ja, saaledes skal han blive udrystet
og tømt! Da sagde hele Forsamlingen: Amen! Og
de lovpriste HERREN; og Folket handlede efter sit
Løfte. 14 Desuden skal det nævnes, at fra den Dag
Kong Artaxerxes bød mig være deres Statholder i
Judas Land, fra Kong Artaxerxes's tyvende til hans
to og tredivte Regeringsaar, hele tolv Aar, spiste
hverken jeg eller mine Brødre det Brød, der tilkom
Statholderen, 15 medens mine Forgængere, de
tidligere Statholdere, lagde Tynge paa Folket og for
Brød og Vin daglig afkrævede dem fyrretyve Sekel
Sølv, ligesom ogsaa deres Tjenere optraadte som
Folkets Herrer. Det undlod jeg at gøre af Frygt for
Gud. 16 Og desuden tog jeg selv fat ved Arbejdet
paa denne Mur, skønt vi ingen Mark havde købt, og
alle mine Folk var samlet der ved Arbejdet. 17 Og
Jøderne, baade Forstanderne, 150 Mand, og de, der
kom til os fra de omboende Hedningefolk, spiste ved
mit Bord; 18 og hvad der daglig lavedes til, et Stykke
Hornkvæg, seks udsøgte Faar og Fjerkræ, afholdt jeg
Udgifterne til; dertil kom hver tiende Dag en Masse
Vin af alle Sorter. Men alligevel krævede jeg ikke det
Brød, der tilkom Statholderen, fordi Arbejdet tyngede
haardt paa Folket. 19 Kom i Hu alt, hvad jeg har gjort
for dette Folk, og regn mig det til gode, min Gud!

6 Da det nu kom Sanballat, Araberen Gesjem og
vore andre Fjender for Øre, at jeg havde bygget
Muren, og at der ikke var flere Huller i den — dog
havde jeg paa den Tid ikke sat Fløje i Portene — 2
sendte Sanballat og Gesjem Bud og opfordrede mig til
en Sammenkomst i Kefirim i Onodalen. Men de havde
ondt i Sinde imod mig. 3 Derfor sendte jeg Bud til
dem og lod sige: »Jeg har et stort Arbejde for og kan
derfor ikke komme derned; hvorfor skulde Arbejdet
standse? Og det vilde ske, hvis jeg lod det ligge for
at komme ned til eder. 4 Fire Gange sendte de mig
samme Bud, og hver Gang gav jeg dem samme Svar.
5 Da sendte Sanballat for femte Gang sin Tjener
til mig med samme Bud, og han havde et aabent
Brev med, 6 i hvilket der stod: Det hedder sig blandt
Folkene, og Gasjmu bekræfter det, at du og Jøderne
pønser paa Oprør; derfor er det, du bygger Muren, og
at du vil være deres Konge. 7 Og du skal endog have
faaet Profeter til i Jerusalem at udraabe dig til Konge i
Juda. Dette Rygte vil nu komme Kongen for Øre; kom
derfor og lad os tales ved! 8 Men jeg sendte ham det
Bud: Slige Ting, som du omtaler, er slet ikke sket; det
er dit eget Paafund! 9 Thi de havde alle til Hensigt at
indjage os Skræk, idet de tænkte, at vi skulde lade
Hænderne synke, saa Arbejdet ikke blev til noget.
Men styrk du nu mine Hænder! 10 Og da jeg gik ind i
Sjemajas, Mehetab'els Søn Delajas Søns, Hus, som
ved den Tid maatte holde sig inde, sagde han: Lad
os tales ved i Guds Hus, i Helligdommens Indre, og
stænge Dørene, thi der kommer nogle Folk, som vil
dræbe dig; de kommer i Nat for at dræbe dig!« 11
Men jeg svarede: Skulde en Mand som jeg flygte? Og
hvorledes skulde en Mand som jeg kunne betræde
Helligdommen og blive i Live? Jeg gaar ikke derind!
12 Thi jeg skønnede, at det ikke var Gud, som havde
sendt ham, men at han var kommet med det Udsagn
om mig, fordi Tobija og Sanballat havde lejet ham
dertil, 13 for at jeg skulde blive bange og forsynde
mig ved slig Adfærd og de faa Anledning til ilde
Omtale, saa de kunde bagvaske mig. 14 Kom Tobija
og Sanballat i Hu, min Gud, efter deres Gerninger,
ligeledes Profetinden Noadja og de andre Profeter,
der vilde gøre mig bange! 15 Saaledes blev Muren
færdig den fem og tyvende Dag i Elul Maaned efter to
og halvtredsindstyve Dages Forløb. 16 Og da alle
vore Fjender hørte det, blev alle Hedningerne rundt
om os bange og saare nedslaaede, idet de skønnede,
at dette Værk var udført med vor Guds Hjælp. 17
Men der gik ogsaa i de Dage en Mængde Breve
frem og tilbage mellem Tobija og de store i Juda; 18
thi mange i Juda stod i Edsforbund med ham, da
han var Svigersøn af Sjekanja, Aras Søn, og hans
Søn Johanan var gift med en Datter af Mesjullam,
Berekjas Søn. 19 Ogsaa plejede de baade at tale
godt om ham til mig og at forebringe ham mine Ord;
Tobija sendte ogsaa Breve for at gøre mig bange.

7 Da Muren var bygget, lod jeg Portfløjene indsætte,
og Dørvogterne, Sangerne og Leviterne blev
ansat. 2 Overbefalingen over Jerusalem gav jeg min
Broder Hanani og Borgøversten Hananja; thi han var
en paalidelig Mand og frygtede Gud som faa; 3 og jeg
sagde til dem: »Jerusalems Porte maa ikke aabnes,
før Solen staar højt paa Himmelen; og medens den
endnu staar der, skal man lukke og stænge Portene
og sætte Jerusalems Indbyggere paa Vagt, hver
paa sin Post, hver ud for sit Hus!« 4 Men Byen var
udstrakt og stor og dens Indbyggere faa, og Husene
var endnu ikke opbygget. 5 Da skød min Gud mig
i Sinde at samle de store, Forstanderne og Folket
for at indføre dem i Slægtsfortegnelser. Og da fandt
jeg Slægtebogen over dem, der først var draget op,
og i den fandt jeg skrevet: 6 Følgende er de Folk
fra vor Landsdel, der drog op fra Landflygtigheden
og Fangenskabet. Kong Nebukadnezar af Babel
havde ført dem bort, men nu vendte de tilbage

til Jerusalem og Juda, hver til sin By; 7 de kom
sammen med Zerubbabel, Jesua, Nehemja, Azarja,
Ra'amja, Nahamani, Mordokaj, Bilsjan, Misperet,
Bigvaj, Nehum og Ba'ana. Tallet paa Mændene i
Israels Folk var: 8 Par'osj's Efterkommere 2172, 9
Sjefatjas Efterkommere 372, 10 Aras Efterkommere
652, 11 Pahat-Moabs Efterkommere, Jesuas og
Joabs Efterkommere, 2818, 12 Elams Efterkommere
1254, 13 Zattus Efterkommere 845, 14 Zakkajs
Efterkommere 760, 15 Binnujs Efterkommere 648, 16
Bebajs Efterkommere 628, 17 Azgads Efterkommere
2322, 18 Adonikams Efterkommere 667, 19 Bigvajs
Efterkommere 2067, 20 Adins Efterkommere 655, 21
Aters Efterkommere gennem Hizkija 98, 22 Hasjums
Efterkommere 328, 23 Bezajs Efterkommere 324, 24
Harifs Efterkommere 112, 25 Gibeons Efterkommere
95, 26 Mændene fra Betlehem og Netofa 188, 27
Mændene fra Anatot 128, 28 Mændene fra Bet-
Azmavet 42, 29 Mændene fra Kirjat-Jearim, Kefira og
Be'erot 743; 30 Mændene fra Rama og Geba 621, 31
Mændene fra Mikmas 122, 32 Mændene fra Betel og Aj
123, 33 Mændene fra det andet Nebo 52, 34 det andet
Elams Efterkommere 1254, 35 Harims Efterkommere
320, 36 Jerikos Efterkommere 345, 37 Lods, Hadids og
Onos Efterkommere 721, 38 Sena'as Efterkommere
3930. 39 Præsterne var: Jedajas Efterkommere
af Jesuas Hus 973, 40 Immers Efterkommere
1052, 41 Pasjhurs Efterkommere 1247, 42 Harims
Efterkommere 1017. 43 Leviterne var: Jesuas og
Kadmiels Efterkommere af Hodavjas Efterkommere
74. 44 Tempelsangerne var: Asafs Efterkommere
148. 45 Dørvogterne var: Sjallums, Aters, Talmons,
Akkubs, Hatitas og Sjobajs Efterkommere 138.
46 Tempeltrællene var: Zihas, Hasufas, Tabbaots,
47 Keros's, Si'as, Padons, 48 Lebanas, Hagabas,
Salmajs, 49 Hanans, Giddels, Gahars, 50 Reajas,
Rezins, Nekodas, 51 Gazzams, Uzzas, Paseas, 52
Besajs, Me'uniternes, Nefusiternes, 53 Bakbuks,
Hakufas, Harhurs, 54 Bazluts, Mehidas, Harsjas,
55 Barkos's, Siseras, Temas, 56 Nezias og Hatifas
Efterkommere. 57 Efterkommerne af Salomos Trælle
var: Sotajs, Soferets, Peridas, 58 Ja'alas, Darkons,
Giddels, 59 Sjefatjas, Hattils, Pokeret-Hazzebajims
og Amons Efterkommere. 60 Alle Tempeltrælle og
Efterkommerne af Salomos Trælle var tilsammen 392.
61 Følgende, som drog op fra Tel-Mela, Tel-Harsja,
Kerub-Addon og Immer, kunde ikke opgive, hvorvidt
deres Fædrenehuse og Slægt hørte til Israeliterne: 62
Delajas, Tobijas og Nekodas Efterkommere 642. 63
Og følgende Præster: Habajas, Hakkoz's og Barzillajs
Efterkommere; denne sidste havde ægtet en af
Gileaditen Barzillajs Døtre og var blevet opkaldt efter
dem. 64 De ledte efter deres Slægtebøger, men kunde
ikke finde dem; derfor blev de som urene udelukket
fra Præstestanden. 65 Statholderen forbød dem at
spise af det højhellige, indtil der fremstod en Præst
med Urim og Tummim. 66 Hele Menigheden udgjorde
42 360 67 foruden deres Trælle og Trælkvinder,
som udgjorde 7337, hvor til kom 245 Sangere og
Sangerinder. 68 Deres Heste udgjorde 736, deres
Muldyr 245, 69 deres Kameler 435 og deres Æsler
6720. 70 En Del af Fædrenehusenes Overhoveder
ydede Tilskud til Byggearbejdet. Statholderen gav til
Byggesummen 1000 Drakmer Guld, 50 Skaale og 30
Præstekjortler. 71 Af Fædrenehusenes Overhoveder
gav nogle til Byggesummen 20 000 Drakmer Guld og
2200 Miner Sølv. 72 Og hvad det øvrige Folk gav,
løb op til 20 000 Drakmer Guld, 2000 Miner Sølv
og 67 Præstekjortler. 73 Derpaa bosatte Præsterne,
Leviterne og en Del af Folket sig i Jerusalem og dets
Omraade, men Sangerne, Dørvogterne og hele det
øvrige Israel i deres Byer. Da den syvende Maaned
indtraf — Israeliterne boede nu i deres Byer —

8 samledes hele Folket fuldtalligt paa den aabne
Plads foran Vandporten og bad Ezra den
Skriftlærde om at hente Bogen med Mose Lov,
som HERREN havde paalagt Israel. 2 Saa
hentede Præsten Ezra Loven og fremlagde den for
Forsamlingen, Mænd, Kvinder og alle, der havde
Forstand til at høre; det var den første Dag i den
syvende Maaned; 3 og vendt mod den aabne Plads
foran Vandporten læste han den op fra Daggry til
Middag for Mændene, Kvinderne og dem, der kunde
fatte det, og alt Folket lyttede til Lovbogens Ord.
4 Ezra den Skriftlærde stod paa en Forhøjning af
Træ, som var lavet i den Anledning, og ved Siden af
ham stod til højre Mattitja, Sjema, Anaja, Urija, Hilkija
og Ma'aseja, til venstre Pedaja, Misjael, Malkija,
Hasjum, Hasjbaddana, Zekarja og Mesjullam. 5 Og
Ezra aabnede Bogen i hele Folkets Paasyn, thi han
stod højere end Folket, og da han aabnede den,
rejste hele Folket sig op. 6 Derpaa lovpriste Ezra
HERREN, den store Gud, og hele Folket svarede
med oprakte Hænder: Amen, Amen! Og de bøjede sig
og kastede sig med Ansigtet til Jorden for HERREN.
7 Og Leviterne Jesua, Bani, Sjerebja, Jamin, Akkub,
Sjabbetaj, Hodija, Ma'aseja, Kelita, Azarja, Jozabad,
Hanan og Pelaja udlagde Loven for Folket, medens
Folket blev paa sin Plads, 8 og de oplæste Stykke for
Stykke af Bogen med Guds Lov og udlagde det, saa
man kunde fatte det. 9 Derpaa sagde Nehemias, det

er Statholderen, og Præsten Ezra den Skriftlærde og
Leviterne, der underviste Folket, til alt Folket: Denne
Dag er helliget HERREN eders Gud! Sørg ikke og
græd ikke! Thi hele Folket græd, da de hørte Lovens
Ord. 10 Og han sagde til dem: Gaa hen og spis fede
Spiser og drik søde Drikke og send noget til dem,
der intet har, thi denne Dag er helliget vor Herre;
vær ikke nedslaaede, thi HERRENS Glæde er eders
Styrke! 11 Og Leviterne tyssede paa alt Folket og
sagde: Vær stille, thi denne Dag er hellig, vær ikke
nedslaaede! 12 Da gik alt Folket hen og spiste og drak
og sendte Gaver, og de fejrede en stor Glædesfest;
thi de fattede Ordene, man havde kundgjort dem. 13
Næste Dag samledes Overhovederne for alt Folkets
Fædrenehuse og Præsterne og Leviterne hos Ezra
den Skriftlærde for at mærke sig Lovens Ord, 14 og
i Loven som HERREN havde paabudt ved Moses,
fandt de skrevet, at Israeliterne paa Højtiden i den
syvende Maaned skulde bo i Løvhytter, 15 og at man
i alle deres Byer og i Jerusalem skulde udraabe og
kundgøre følgende Budskab: Gaa ud i Bjergene og
hent Grene af ædle og vilde Oliventræer, Myrter,
Palmer og andre Løvtræer for at bygge Løvhytter
som foreskrevet! 16 Saa gik Folket ud og hentede
det og byggede sig Løvhytter paa deres Tage og i
deres Forgaarde og i Guds Hus's Forgaarde og paa
de aabne Pladser ved Vandporten og Efraimsporten.
17 Og hele Forsamlingen, der var vendt tilbage fra
Fangenskabet, byggede Løvhytter og boede i dem.
Thi fra Josuas, Nuns Søns, Dage og lige til den Dag
havde Israeliterne ikke gjort det, og der herskede
saare stor Glæde. 18 Og han læste op af Bogen med
Guds Lov Dag for Dag fra den første til den sidste; og
de fejrede Højtiden i syv Dage, og paa den ottende
holdtes der festlig Samling paa foreskreven Maade.

9 Men paa den fire og tyvende Dag i samme Maaned
samledes Israeliterne under Faste og i Sørgedragt
med Jord paa Hovedet; 2 og de, der var af Israels
Slægt, skilte sig ud fra alle fremmede og traadte
frem og bekendte deres Synder og deres Fædres
Misgerninger. 3 Saa rejste de sig paa deres Plads, og
der blev læst op af Bogen med HERREN deres Guds
Lov i en Fjerdedel af Dagen, og i en anden Fjerdedel
bekendte de deres Synder og tilbad HERREN deres
Gud. 4 Og Jesua, Bani, Kadmiel, Sjebanja, Bunni,
Sjerebja, Bani og Kenani traadte op paa Leviternes
Forhøjning og raabte med høj Røst til HERREN
deres Gud; 5 og Leviterne Jesua, Kadmiel, Bani,
Hasjabneja, Sjerebja, Hodija, Sjebanja og Petaja
sagde: »Staa op og lov HERREN eders Gud fra
Evighed til Evighed!« Da lovede de hans herlige
Navn, som er ophøjet over al Lov og Pris. 6 Derpaa
sagde Ezra: »Du, HERRE, er den eneste; du har
skabt Himmelen, Himlenes Himle med al deres Hær,
Jorden med alt, hvad der er paa den, Havene med
alt, hvad der er i dem; du giver dem alle Liv, og
Himmelens Hær tilbeder dig. 7 Du er Gud HERREN,
der udvalgte Abram og førte ham bort fra Ur-Kasdim
og gav ham Navnet Abraham; 8 og du fandt hans
Hjerte fast i Troen for dit Aasyn og sluttede Pagt
med ham om at give hans Afkom Kana'anæernes,
Hetiternes, Amoriternes, Perizziternes, Jebusiternes
og Girgasjiternes Land; og du holdt dit Ord; thi du
er retfærdig. 9 Og da du saa vore Fædres Nød i
Ægypten og hørte deres Raab ved det røde Hav,
10 udførte du Tegn og Undere paa Farao og alle
hans Tjenere og alt Folket i hans Land, fordi du
vidste, at de havde handlet overmodigt med dem.
Og saaledes skabte du dig et Navn, som du har den
Dag i Dag. 11 Du kløvede Havet for deres Øjne, saa
de vandrede midt igennem Havet paa tør Bund, og
dem, der forfulgte dem, styrtede du i Dybet som Sten
i vældige Vande. 12 I en Skystøtte førte du dem om
Dagen og i en Ildstøtte om Natten, saa den lyste for
dem paa Vejen, de skulde vandre. 13 Du steg ned
paa Sinaj Bjerg, du talede med dem fra Himmelen og
gav dem retfærdige Lovbud og tilforladelige Love,
gode Anordninger og Bud. 14 Du kundgjorde dem din
hellige Sabbat og paalagde dem Bud, Anordninger og
Love ved din Tjener Moses. 15 Du gav dem Brød fra
Himmelen til at stille deres Sult og lod Vand springe
ud af Klippen til at slukke deres Tørst. Og du bød
dem drage hen og tage det Land i Besiddelse, som
du med løftet Haand havde lovet dem. 16 Men vore
Fædre blev overmodige og halsstarrige og hørte
ikke paa dine Bud; 17 de vægrede sig ved at lyde
og ihukom ikke dine Undergerninger, som du havde
gjort iblandt dem; de blev halsstarrige og satte sig i
Hovedet at vende tilbage til Trældommen i Ægypten.
Men du er Forladelsens Gud, naadig og barmhjertig,
langmodig og rig paa Miskundhed, og du svigtede
dem ikke. 18 Selv da de lavede sig et støbt Billede
af en Kalv og sagde: Der er din Gud, som førte
dig ud af Ægypten! og gjorde sig skyldige i svare
Gudsbespottelser, 19 svigtede du dem i din store
Barmhjertighed ikke i Ørkenen; Skystøtten veg ikke
fra dem om Dagen, men ledede dem paa Vejen, ej
heller Ildstøtten om Natten, men lyste for dem paa
Vejen, de skulde vandre. 20 Du gav dem din gode
Aand for at give dem Indsigt og forholdt ikke deres
Mund din Manna, og du gav dem Vand til at slukke

deres Tørst. 21 I fyrretyve Aar sørgede du for dem i
Ørkenen, saa de ingen Nød led; deres Klæder sledes
ikke op, og deres Fødder hovnede ikke. 22 Du gav
dem Riger og Folkeslag; som du uddelte Stykke for
Stykke. De tog Kong Sihon af Hesjbons Land og
Kong Og af Basans Land i Besiddelse. 23 Du gjorde
deres Børn talrige som Himmelens Stjerner og førte
dem ind i det Land, du havde lovet deres Fædre,
at de skulde komme ind i og tage i Besiddelse; 24
og Børnene kom og tog Landet i Besiddelse, og du
underlagde dem Landets Indbyggere, Kana'anæerne,
og gav dem i deres Haand, baade deres Konger og
Folkene i Landet, saa de kunde handle med dem,
som de fandt for godt. 25 De indtog befæstede Byer
og frugtbart Land, og Huse, fulde af alle Slags Goder,
tog de i Besiddelse og udhugne Cisterner, Vingaarde,
Oliventræer og Frugttræer i Mængde; og de spiste sig
mætte og blev fede og gjorde sig til gode med dine
store Rigdomme. 26 Men de var genstridige og satte
sig op imod dig; de kastede din Lov bag deres Ryg,
dræbte dine Profeter, som talte dem alvorligt til for at
lede dem tilbage til dig, og gjorde sig skyldige i svare
Gudsbespottelser. 27 Da gav du dem i deres Fjenders
Haand, og de bragte Trængsel over dem. Men naar
de da i deres Trængsel raabte til dig, hørte du dem i
Himmelen og sendte dem i din store Barmhjertighed
Befriere, som friede dem af deres Fjenders Haand.
28 Men naar de fik Ro, handlede de atter ilde for dit
Aasyn. Da overlod du dem i deres Fjenders Haand,
og de undertvang dem. Men naar de atter raabte til
dig, hørte du dem i Himmelen og udfriede dem i din
Barmhjertighed Gang paa Gang. 29 Du talede dem
alvorligt til for at lede dem tilbage til din Lov, men
de var overmodige og vilde ikke høre paa dine Bud,
og de syndede mod dine Lovbud, som dog holder
det Menneske i Live, der gør efter dem; de vendte i
Genstridighed Ryggen til og var halsstarrige og vilde
ikke lyde. 30 I mange Aar var du langmodig imod
dem og talede dem alvorligt til ved din Aand gennem
dine Profeter; men da de ikke vilde høre, gav du dem
til Pris for Hedningefolkene. 31 Dog har du i din store
Barmhjertighed ikke helt tilintetgjort dem eller forladt
dem, thi du er en naadig og barmhjertig Gud! 32
Og nu, vor Gud, du store, vældige, frygtelige Gud,
som holder fast ved Pagten og Miskundheden! Lad
ikke alle de Lidelser, der har ramt os, vore Konger,
Øverster, Præster, Profeter, vore Fædre og hele dit
Folk fra Assyrerkongernes Dage indtil i Dag, synes
ringe for dine Øjne! 33 I alt, hvad der er kommet
over os, staar du retfærdig, thi du har vist dig trofast,
men vi var ugudelige. 34 Vore Konger, Øverster og
Præster og vore Fædre handlede ikke efter din Lov
og lyttede ikke til dine Bud og de Vidnesbyrd, du
lod dem blive til Del. 35 Da de var i Besiddelse af
deres Rige og de store Rigdomme, du gav dem, og
af det vidtstrakte, frugtbare Land, du oplod for dem,
tjente de dig ikke, og de omvendte sig ikke fra deres
onde Gerninger. 36 Se, derfor er vi nu Trælle; i det
Land, du gav vore Fædre, for at de skulde nyde dets
Frugter og Rigdom, er vi Trælle; 37 dets rige Afgrøde
tilfalder de Konger, du for vore Synders Skyld har
øvet Magten over os, og de gør, hvad de lyster, med
vore Kroppe og vort Kvæg. Vi er i stor Nød!« 38 I
Henhold til alt dette indgaar vi med Navns Underskrift
en urokkelig Pagt, og den beseglede Skrivelse er
underskrevet af vore Øverster, Leviter og Præster.

10 Den beseglede Skrivelse er underskrevet af:
Statholderen Nehemias, Hakaljas Søn, og
Zidkija, 2 Seraja, Azarja, Jirmeja, 3 Pasjhur, Amarja,
Malkija, 4 Hattusj, Sjebanja, Malluk, 5 Harim, Meremot,
Obadja, 6 Daniel, Ginneton, Baruk, 7 Mesjullam,
Abija, Mijjamin, 8 Ma'azja, Bilgaj og Sjemaja det var
Præsterne. 9 Leviterne Jesua, Azanjas Søn, Binnuj
af Henadads Sønner, Kadmiel 10 og deres Brødre
Sjebanja, Hodija, Kelita, Pelaja, Hanan, 11 Mika,
Rehob, Hasjabja, 12 Zakkur, Sjerebja, Sjebanja, 13
Hodija, Bani og Beninu. 14 Folkets Overhoveder
Par'osj, Pahat-Moab, Elam, Zattu, Bani, 15 Bunni
Azgad, Bebaj, 16 Adonija, Bigvaj, Adin, 17 Ater,
Hizkija, Azzur, 18 Hodija, Hasjum, Bezaj, 19 Harif,
Anatot, Nebaj, 20 Magpiasj, Mesjullam, Hezir, 21
Mesjezab'el, Zadok Jaddua, 22 Pelatja, Hanan, Anaja,
23 Hosea, Hananja, Hassjub, 24 Hallohesj, Pilha,
Sjobek, 25 Rehum, Hasjabna, Ma'aseja, 26 Ahija,
Hanan, Anan, 27 Malluk, Harim og Ba'ana. 28 Og
det øvrige Folk, Præsterne, Leviterne, Dørvogterne,
Sangerne, Tempeltrællene og alle de, der har skilt sig
ud fra Hedningerne for at holde sig til Guds Lov, med
deres Hustruer, Sønner og Døtre, for saa vidt de har
Forstand til at fatte det, 29 slutter sig til deres højere
staaende Brødre og underkaster sig Forbandelsen
og Eden om at ville følge Guds Lov, der er givet os
ved Guds Tjener Moses, og overholde og udføre
alle HERRENS, vor Herres, Bud, Bestemmelser og
Anordninger: 30 Vi vil ikke give Hedningerne i Landet
vore Døtre eller tage deres Døtre til Hustruer for
vore Sønner; 31 vi vil ikke paa Sabbaten eller nogen
Helligdag købe noget af Hedningerne i Landet, naar
de paa Sabbaten kommer med deres Varer og al
Slags Korn og falbyder det; vi vil hvert syvende Aar
lade Landet ligge hen og give Afkald paa enhver

Fordring; 32 vi vil paatage os en aarlig Skat paa en
Tredjedel Sekel til Tjenesten i vor Guds Hus, 33 til
Skuebrødene, det daglige Afgrødeoffer, det daglige
Brændoffer, Ofrene paa Sabbaterne, Nymaanedagene
og Højtiderne, Helligofrene og Syndofrene til Soning
for Israel og til alt Arbejde ved vor Guds Hus. 34
Hvad Brænde der ydes, har vi, Præsterne, Leviterne
og Folket, kastet Lod om at bringe til vor Guds Hus,
Fædrenehus for Fædrenehus, til fastsat Tid Aar efter
Aar for at skaffe Ild paa HERREN vor Guds Alter,
som det er foreskrevet i Loven. 35 Vi vil Aar for Aar
bringe Førstegrøden af vor Jord og af alle Frugttræer
til HERRENS Hus, 36 og vi vil bringe det førstefødte
af vore Sønner og vort Kvæg, som det er foreskrevet
i Loven, og det førstefødte af vort Hornkvæg og
Smaakvæg til vor Guds Hus til Præsterne, som gør
Tjeneste i vor Guds Hus; 37 og Førstegrøden af vort
Grovmel og af Frugten af alle Slags Træer, af Most
og Olie vil vi bringe til Kamrene i vor Guds Hus til
Præsterne og Tienden af vore Marker til Leviterne.
Leviterne samler selv Tienden ind i alle de Byer, hvor
vi har vort Agerbrug; 38 og Præsten, Arons Søn, er til
Stede hos Leviterne, naar de indsamler Tienden; og
Leviterne bringer Tiende af Tienden til vor Guds Hus,
til Forraadshusets Kamre. 39 Thi Israeliterne og Levis
Efterkommere bringer Offerydelsen af Kornet, Mosten
og Olien til Kamrene, hvor Helligdommens Kar og de
tjenstgørende Præster, Dørvogterne og Sangerne er.
Vi vil saaledes ikke svigte vor Guds Hus.

11 Og Folkets Øverster bosatte sig i Jerusalem,
medens det øvrige Folk kastede Lod saaledes,
at hver tiende Mand skulde bosætte sig i Jerusalem,
den hellige By, medens de ni Tiendedele skulde bo
i Byerne. 2 Og Folket velsignede alle de Mænd,
som frivilligt bosatte sig i Jerusalem. 3 Følgende
er de Overhoveder i vor Landsdel, som boede i
Jerusalem og i Judas Byer; de boede hver paa sin
Ejendom i deres Byer, Israel, Præsterne, Leviterne,
Tempeltrællene og Efterkommerne af Salomos Trælle.
4 I Jerusalem boede af Judæere og Benjaminiter: Af
Judæerne: Ataja, en Søn af Uzzija, en Søn af Zekarja,
en Søn af Amarja, en Søn af Sjefatja, en Søn af
Mahalal'el af Perez's Efterkommere, 5 og Ma'aseja,
en Søn af Baruk, en Søn af Kol-Hoze, en Søn af
Hazaja, en Søn af Adaja, en Søn af Jojarib, en Søn
af Sjelaniten Zekarja. 6 Alle Perez's Efterkommere,
der boede i Jerusalem, udgjorde 468 dygtige Mænd.
7 Følgende Benjaminiter: Sallu, en Søn af Mesjullam,
en Søn af Joed, en Søn af Pedaja, en Søn af Kolaja,
en Søn af Ma'aseja, en Søn af Itiel, en Søn af Jesja'ja,
8 og hans Brødre, dygtige Krigere, 928. 9 Joel, Zikris
Søn, var deres Befalingsmand, og Juda, Hassenuas
Søn, var den næstøverste Befalingsmand i Byen. 10
Af Præsterne: Jedaja, Jojarib Jakin, 11 Seraja, en
Søn af Hilkija, en Søn af Mesjullam, en Søn af Zadok,
en Søn af Merajot, en Søn af Ahitub, Øversten over
Guds Hus, 12 og deres Brødre, der udførte Tjenesten
i Templet, 822; og Adaja, en Søn af Jeroham, en
Søn af Pelalja, en Søn af Amzi, en Søn af Zekarja,
en Søn af Pasjhur, en Søn af Malkija, 13 og hans
Brødre, Overhovederne for Fædrenehusene, 242;
og Amasjsaj, en Søn af Azar'el, en Søn af Azaj, en
Søn af Mesjillemot, en Søn af Immer, 14 og hans
Brødre, dygtige Mænd 128. Deres Befalingsmand var
Zabdiel, Gedolims Søn. 15 Af Leviterne: Sjemaja,
en Søn af Hassjub, en Søn af Azrikam, en Søn
af Hasjabja, en Søn af Bunni, 16 og Sjabbetaj og
Jozabad, som forestod de ydre Arbejder ved Guds
Hus og hørte til Leviternes Overhoveder, 17 og
Mattanja, en Søn af Mika, en Søn af Zabdi, en Søn af
Asaf, Lederen af Lovsangen, der ved Bønnen istemte
Ordene lov HERREN! og Bakbukja, den næstøverste
af hans Brødre, og Abda, en Søn af Sjammua, en
Søn af Galal, en Søn af Jedutun. 18 Alle Leviterne
i den hellige By udgjorde 284. 19 Af Dørvogterne:
Akkub, Talmon og deres Brødre, der holdt Vagt ved
Portene, 172. 20 Resten af Israeliterne, Præsterne
og Leviterne boede i alle de andre Byer i Juda, hver
paa sin Ejendom. 21 Tempeltrællene boede paa
Ofel; Ziha og Gisjpa var sat over Tempeltrællene.
22 Leviternes foresatte i Jerusalem ved Tjenesten
i Guds Hus var Uzzi, en Søn af Bani, en Søn af
Hasjabja, en Søn af Mattanja, en Søn af Mika af
Asafs Efterkommere, det er Sangerne. 23 Der var
nemlig udstedt en kongelig Befaling om dem, og der
var tilsikret Sangerne dagligt Underhold. 24 Petaja,
Mesjezab'els Søn, af Judas Søn Zeras Efterkommere,
forhandlede med Kongen i alle Folkets Sager. 25
Hvad de aabne Byer med deres Marker angaar,
boede der Judæere i Kirjat-Arba med Smaabyer,
Dibon med Smaabyer, Jekabze'el med Smaabyer, 26
Jesua, Molada, Bet-Pelet, 27 Hazar-Sjual, Be'ersjeba
med Smaabyer, 28 Ziklag, Mekona med Smaabyer,
29 En-Rimmon, Zor'a, Jarmut, 30 Zanoa, Adullam
med Landsbyer, Lakisj med Marker og Azeka med
Smaabyer. De bosatte sig fra Be'ersjeba til Hinnoms
Dal. 31 Benjaminiterne boede i Geba, Mikmas, Ajja,
Betel med Smaabyer, 32 Anatot, Nob, Ananja, 33
Hazor, Rama, Gittajim, 34 Hadid, Zebo'im, Neballat,
35 Lod, Ono og Haandværkerdalen. 36 Af Leviterne
boede nogle Afdelinger i Juda og Benjamin.

12 Følgende er Præsterne og Leviter, der drog
op med Zerubbabel, Sjealtiels Søn, og Jesua:
Seraja, Jirmeja, Ezra, **2** Amarja, Malluk, Hattusj. **3**
Sjekanja, Harim, Meremot, **4** Iddo, Ginnetoj, Abija, **5**
Mijjamin, Ma'adja, Bilga, **6** Sjemaja, Jojarib, Jedaja, **7**
Sallu, Amok, Hilkija og Jedaja. Det var Overhovederne
for Præsterne og deres Brødre paa Jesuas Tid. **8**
Leviterne: Jesua, Binnuj, Kadmiel, Sjerebja, Juda,
Mattanja, der sammen med sine Brødre forestod
Lovsangen, **9** medens Bakbukja og Unni sammen
med deres Brødre stod over for dem efter deres
Afdelinger. **10** Jesua avlede Jojakim, Jojakim avlede
Eljasjib, Eljasjib avlede Jojada, **11** Jojada avlede
Johanan, og Johanan avlede Jaddua. **12** Paa Jojakims
Tid var Overhovederne for Præsternes Fædrenehuse
følgende: Meraja for Seraja, Hananja for Jirmeja, **13**
Mesjullam for Ezra, Johanan for Amarja, **14** Jonatan
for Malluk, Josef for Sjebanja, **15** Adna for Harim,
Helkaj for Merajot, **16** Zekarja for Iddo, Mesjullam
for Ginneton, **17** Zikri for Abija, ... for Minjamin,
Piltaj for Ma'adja, **18** Sjammua for Bilga, Jonatan for
Sjemaja, **19** Mattenaj for Jojarib, Uzzi for Jedaja,
20 Kallaj for Sallu, Eber for Amok, **21** Hasjabja for
Hilkija og Netan'el for Jedaja. **22** Leviterne: .... .
I Eljasjibs, Jojadas, Johanans og Jadduas Dage
optegnedes Overhovederne for Fædrenehusene og
Præsterne indtil Perseren Darius's Regering. **23** Af
Levis Efterkommere optegnedes Overhovederne for
Fædrenehusene i Krønikebogen ned til Johanans,
Eljasjibs Søns, Dage. **24** Og Leviternes Overhoveder
var: Hasjabja, Sjerebja, Jesua, Binnuj, Kadmiel og
deres Brødre, der stod over for dem for at synge
Lovsangen og Takkesangen efter den Guds Mand
Davids Bud, den ene Afdeling efter den anden; **25** og
Mattanja, Bakbukja og Obadja, Mesjullam, Talmon og
Akkub var Dørvogtere og holdt Vagt ved Portenes
Forraadskamre. **26** Disse var Overhoveder paa
Jojakims Tid, en Søn af Jesua, en Søn af Jozadak,
og paa Statholderen Nehemias's og Præsten Ezra
den Skriftlærdes Tid. **27** Da Jerusalems Mur skulde
indvies, opsøgte man Leviterne alle Vegne, hvor de
boede, og bragte dem til Jerusalem, for at de skulde
fejre Indvielsen med Fryd og Takkesang, med Sang,
Cymbler, Harper og Citre. **28** Da samledes Sangerne
fra Egnen om Jerusalem og fra Netofatiternes
Landsbyer, **29** fra Bet-Gilgal, fra Gebas og Azmavets
Marker; thi Sangerne havde bygget sig Landsbyer
rundt om Jerusalem. **30** Da Præsterne og Leviterne
havde renset sig, rensede de Folket, Portene og
Muren. **31** Saa lod jeg Judas Øverster stige op paa
Muren og opstillede to store Lovprisningstog. Det
ene drog til højre oven paa Muren ad Møgporten
til, **32** og med det fulgte Hosjaja og den ene Halvdel
af Judas Øverster; **33** dernæst nogle af Præsterne
med Trompeter, Azarja, Ezra, Mesjullam, **34** Juda,
Benjamin, Sjemaja og Jirmeja; **35** endvidere Zekarja,
en Søn af Jonatan, en Søn af Sjemaja, en Søn af
Mattanja, en Søn af Mika, en Søn af Zakkur, en
Søn af Asaf, **36** og hans Brødre Sjemaja, Azar'el,
Milalaj, Gilalaj, Ma'aj, Netan'el, Juda, Hanani med
den Guds Mand Davids Musikinstrumenter, med
Ezra den Skriftlærde i Spidsen; **37** og de gik over
Kildeporten; derpaa gik de lige ud op ad Trinene
til Davidsbyen, ad Opgangen paa Muren oven for
Davids Palads hen til Vandporten mod Øst. **38** Det
andet Lovprisningstog, hvor jeg og den anden Halvdel
af Folkets Øverster var med, drog til venstre oven paa
Muren, over Ovntaarnet til den brede Mur **39** og videre
over Efraimsporten, den gamle Port, Fiskeporten,
Hanan'eltaarnet og Meataarnet til Faareporten og
stillede sig op i Fængselsporten. **40** Derpaa stillede
de to Lovprisningstog sig op i Guds Hus, jeg sammen
med Halvdelen af Øversterne **41** og Præsterne
Eljakim, Ma'aseja, Minjamin, Mika, Eljoenaj, Zekarja,
Hananja med Trompeter, **42** endvidere Ma'aseja,
Sjemaja, El'azar, Uzzi, Johanan, Malkija, Elam og
Ezer. Og Sangerne stemte i, ledede af Jizraja. **43** Paa
den Dag ofrede de store Slagtofre og var glade, thi
Gud havde bragt dem stor Glæde; ogsaa Kvinderne
og Børnene var glade; og Glæden i Jerusalem hørtes
langt bort. **44** Paa den Dag indsattes der Mænd til at
have Tilsyn med de Kamre, der brugtes til Forraadene,
Offerydelserne, Førstegrøden og Tienden, for i dem at
opsamle de i Loven foreskrevne Afgifter til Præsterne
og Leviterne fra de forskellige Bymarker, thi Juda
glædede sig over Præsterne og Leviterne, der gjorde
Tjeneste; **45** og disse tog Vare paa, hvad der var at
varetage for deres Gud og ved Renselsen, ligesom
ogsaa Sangerne og Dørvogterne gjorde deres Gerning
efter Davids og hans Søn Salomos Bud. **46** Thi
allerede paa Davids Tid var Asaf Leder for Sangerne
og for Lov— og Takkesangene til Gud. **47** Hele Israel
gav paa Zerubbabels og Nehemias's Tid Afgifter til
Sangerne og Dørvogterne, efter som det krævedes
Dag for Dag; og de gav Leviterne Helliggaver, og
Leviterne gav Arons Sønner Helliggaver.

13 Paa den Tid blev der læst op af Moses's Bog
for Folket, og man fandt skrevet deri, at ingen
Ammonit eller Moabit nogen Sinde maatte faa Adgang
til Guds Menighed, **2** fordi de ikke kom Israeliterne i
Møde med Brød og Vand, og fordi han havde lejet

Bileam til at forbande dem, men vor Gud vendte
Forbandelsen til Velsignelse. 3 Da de nu hørte Loven,
udskilte de alle fremmede af Israel. 4 Nogen Tid i
Forvejen havde Præsten Eljasjib, hvem Opsynet med
Kamrene i vor Guds Hus var overdraget, og som var i
Slægt med Tobija, 5 ladet indrette et stort Kammer til
Tobija der, hvor man før henlagde Afgrødeofferet,
Røgelsen, Karrene, Tienden af Kornet, Mosten og
Olien, de i Loven foreskrevne Afgifter til Leviterne,
Sangerne og Dørvogterne saavel som Offerydelsen
til Præsterne. 6 Da alt dette fandt Sted, var jeg ikke
i Jerusalem, thi i Kong Artaxerxes af Babels to og
tredivte Regeringsaar var jeg rejst til Kongen. Men
nogen Tid efter bad jeg Kongen om Tilladelse til at
rejse, 7 og da jeg kom til Jerusalem og opdagede det
onde, Eljasjib havde øvet for Tobijas Skyld ved at
indrette ham et Kammer i Guds Hus's Forgaarde, 8
harmede det mig højligen; og jeg kastede alt Tobijas
Bohave ud af Kammeret 9 og bød, at man skulde
rense Kammeret, hvorefter jeg atter bragte Guds
Hus's Kar, Afgrødeofferet og Røgelsen derind. 10 Da
fik jeg at vide, at Afgifterne til Leviterne ikke svaredes
dem, og derfor var de Leviter og Sangere, der skulde
gøre Tjeneste, flyttet ud hver til sin Landejendom;
11 saa gik jeg i Rette med Forstanderne og spurgte
dem: »Hvorfor er Guds Hus blevet vanrøgtet?« Og
jeg fik atter Leviterne samlet og satte dem paa deres
Pladser. 12 Saa bragte hele Juda Tienden af Kornet,
Mosten og Olien til Forraadskamrene; 13 og jeg
overdrog Tilsynet med Forraadskamrene til Præsten
Sjelemja, Skriveren Zadok og Pedaja af Leviterne og
gav dem til Medhjælper Hanan, en Søn af Zakkur,
en Søn af Mattanja, da de regnedes for paalidelige;
og dem paalaa det saa at uddele Tienden til deres
Brødre. 14 Kom mig det i Hu, min Gud, og udslet ikke
de Kærlighedsgerninger, jeg har gjort mod min Guds
Hus til Gavn for Tjenesten der! 15 I de Dage saa jeg i
Juda nogle træde Persekarrene paa Sabbaten, og
andre saa jeg bringe Korn i Hus eller læsse det paa
deres Æsler, ligeledes Vin, Druer, Figener og alle
Slags Varer, og bringe det til Jerusalem paa Sabbaten.
Dem formanede jeg da, naar de solgte Levnedsmidler.
16 Ogsaa havde Folk fra Tyrus bosat sig der, og de
kom med Fisk og alskens Varer og solgte dem paa
Sabbaten til Jøderne i Jerusalem. 17 Jeg gik derfor i
Rette med de store i Juda og sagde til dem: Hvor kan
I handle saa ilde og vanhellige Sabbatsdagen? 18 Har
ikke vor Gud bragt al denne Ulykke over os og over
denne By, fordi eders Fædre handlede saaledes?
Og I bringer endnu mere Vrede over Israel ved at
vanhellige Sabbaten! 19 Og saa snart Mørket faldt
paa i Jerusalems Porte ved Sabbatens Frembrud,
bød jeg, at Portene skulde lukkes, og at de ikke
maatte aabnes, før Sabbaten var omme; og jeg satte
nogle af mine Folk ved Portene for at vogte paa, at
der ikke førtes Varer ind paa Sabbaten. 20 Da nu
de handlende og de, der solgte alle Slags Varer, et
Par Gange var blevet uden for Jerusalem Natten
over, 21 advarede jeg dem og sagde: »Hvorfor bliver
I Natten over uden for Muren? Hvis I gør det en
anden Gang, lægger jeg Haand paa eder!« Og siden
kom de ikke mere paa Sabbaten. 22 Fremdeles bød
jeg Leviterne, at de skulde rense sig og komme og
holde Vagt ved Portene, for at Sabbatsdagen kunde
holdes hellig. Kom mig ogsaa det i Hu, min Gud, og
forbarm dig over mig efter din store Miskundhed! 23
Paa samme Tid lagde jeg ogsaa Mærke til, at hos de
Jøder, der havde ægtet asdoditiske, ammonitiske eller
moabitiske Kvinder, 24 talte Halvdelen af Børnene
Asdoditisk eller et af de andre Folks Sprog, men
kunde ikke tale Jødisk. 25 Da gik jeg i Rette med
dem og forbandede dem, ja, jeg slog nogle af dem og
rykkede dem i Haaret og besvor dem ved Gud: Giv
dog ikke deres Sønner eders Døtre til Ægte og tag
ikke deres Døtre til Hustruer for eders Sønner eller
eder selv! 26 Syndede ikke Kong Salomo af Israel for
slige Kvinders Skyld? Mage til Konge fandtes dog
ikke blandt de mange Folk, og han var saa elsket
af sin Gud, at Gud gjorde ham til Konge over hele
Israel; og dog fik de fremmede Kvinder endog ham
til at synde! 27 Skal vi da virkelig høre om eder, at
I begaar al denne svare Misgerning og forbryder
eder mod vor Gud ved at ægte fremmede Kvinder?
28 En af Ypperstepræsten Eljasjibs Søn Jojadas
Sønner, der var Horoniten Sanballats Svigersøn, jog
jeg bort fra min Nærhed. 29 Tilregn dem, min Gud,
at de besmittede Præstedømmet og Præsternes og
Leviternes Pagt! 30 Saaledes rensede jeg dem for alt
fremmed, og jeg ordnede Tjenesten for Præsterne
og Leviterne efter det Arbejde, hver især havde.
31 og Ydelsen af Brænde til fastsatte Tider og af
Førstegrøderne. Kom mig i Hu, min Gud, og regn mig
det til gode!

Ester

1 I Ahasverus's Dage — den Ahasverus, der
herskede over Landene fra Indien til Ætiopien,
127 Lande — **2** i hine Dage, da Kong Ahasverus sad
paa sin Kongetrone i Borgen Susan, tildrog der sig
følgende. **3** I sit tredje Regeringsaar gjorde han et
Gæstebud for alle sine Fyrster og sine Folk; Persiens
og Mediens ypperste Hærførere og Landsdelenes
Fyrster var hans Gæster, **4** og han udfoldede sin
kongelige Herligheds Rigdom og sin Magts Glans og
Pragt for dem i mange Dage, 180 Dage. **5** Og da
disse Dage var omme, gjorde Kongen for hele Folket
i Borgen Susan, fra den højeste til den laveste, et
syv Dages Gæstebud paa den aabne Plads foran
Parken ved Kongeborgen. **6** Hvidt Linned og violet
Purpur var med Snore af fint Linned og rødt Purpur
hængt op paa Sølvstænger og Marmorsøjler, og
Guld— og Sølvdivaner stod paa et Gulv, der var
indlagt med broget og hvidt Marmor, Perlemor og
sorte Sten. **7** Drikkene skænkedes i Guldbægre, alle
forskellige, og der var kongelig Vin i store Maader
paa ægte Fyrstevis; **8** og ved Drikkelaget gjaldt
den Regel, at man ikke nødte nogen; thi Kongen
havde paalagt alle sine Hovmestre at lade enhver
om, hvor meget han vilde have. **9** Ogsaa Dronning
Vasjti gjorde et Gæstebud for Kvinderne i Kong
Ahasverus's Kongeborg. **10** Da Kongen den syvende
Dag var oprømt af Vinen, bød han Mehuman, Bizta,
Harbona, Bigta, Abagta, Zetar og Karkas, de syv
Hofmænd, som stod i Kong Ahasverus's Tjeneste,
11 at føre Dronning Vasjti, prydet med det kongelige
Diadem, frem for Kongen, for at han kunde vise
Folkene og Fyrsterne hendes Dejlighed. Thi hun var
meget smuk. **12** Men Dronning Vasjti vægrede sig
ved at komme paa Kongens Bud, som Hofmændene
overbragte. Da blev Kongen harmfuld, og Vreden
blussede op i ham. **13** Og Kongen spurgte de vise,
som kendte til Tidernes Tydning — thi Kongens Ord
blev efter Skik og Brug forelagt alle de Lov— og
Retskyndige, **14** og de, der stod ham nærmest, var
Karsjena, Sjetar, Admata, Tarsjisj, Meres, Marsena
og Memukan, de syv persiske og mediske Fyrster,
som saa Kongens Aasyn og havde den øverste Magt
i Riget —: **15** »Hvad skal der efter Loven gøres ved
Dronning Vasjti, fordi hun ikke adlød den Befaling,
Kong Ahasverus gav hende ved Hofmændene?« **16**
Da sagde Memukan i Kongens og Fyrsternes Paahør:
»Dronning Vasjti har ikke alene forbrudt sig imod
Kongen, men ogsaa imod alle Fyrster og alle Folk
i alle Kong Ahasverus's Lande; **17** thi Dronningens
Opførsel vil rygtes blandt alle Kvinderne, og Følgen
bliver, at de viser deres Mænd Ringeagt, naar det
hedder sig: Kong Ahasverus bød, at man skulde føre
Dronning Vasjti til ham, men hun kom ikke! **18** Og
saa snart de hører om Dronningens Adfærd, lader
Persiens og Mediens Fyrstinder alle Kongens Fyrster
det høre; deraf kan der kun komme Ringeagt og
Vrede. **19** Hvis Kongen synes, saa lade han udgaa
et kongeligt Bud, som skal optegnes i Persiens og
Mediens Love og være uigenkaldeligt, om at Vasjti
aldrig mere maa vise sig for Kong Ahasverus; og
Kongen skal give hendes kongelige Værdighed til
en anden, som er bedre end hun. **20** Naar saa den
Forordning, Kongen lader udgaa, bliver kendt i hele
hans Rige — thi det er stort — da vil alle Kvinderne,
baade høje og lave, vise deres Mænd Agtelse.« **21**
Det Forslag var godt i Kongens og Fyrsternes Øjne,
og Kongen fulgte Memukans Forslag. **22** Han sendte
Skrivelser til alle Kongens Lande, til hver Landsdel
med dens egen Skrift og til hvert Folk paa dets eget
Sprog, om at hver Mand skulde være Herre i sit eget
Hus og tale sit Folks Sprog.

2 Men da der var gaaet nogen Tid, og Kong
Ahasverus's Vrede havde lagt sig, kom han til at
tænke paa Vasjti, og hvad hun havde gjort, og hvad
der var besluttet om hende. **2** Da sagde Kongens
Folk, der gik ham til Haande: Man bør søge efter
unge, smukke Jomfruer til Kongen; **3** og Kongen
bør overdrage Folk i alle sit Riges Dele det Hverv
at samle alle unge, smukke Jomfruer og sende
dem til Fruerstuen i Borgen Susan og der lade
dem stille under Opsyn af Kongens Hofmand Hegaj,
som vogter Kvinderne; lad dem saa gennemgaa
Skønhedsplejen, **4** og den unge Pige, Kongen synes
om, skal være Dronning i Vasjtis Sted. Det Forslag
var godt i Kongens Øjne, og han gjorde derefter.
5 Nu var der i Borgen Susan en jødisk Mand ved
Navn Mordokaj, en Søn af Ja'ir, en Søn af Sjim'i, en
Søn af Kisj, en Benjaminit, **6** som var ført bort fra
Jerusalem blandt de Fanger, Kong Nebukadnezar af
Babel bortførte sammen med Kong Jekonja af Juda.
7 Han var Plejefader for Hadassa — det er Ester
— hans Farbroders Datter; thi hun havde hverken
Fader eller Moder. Den unge Pige havde en smuk
Skikkelse og saa godt ud; og efter hendes Forældres
Død havde Mordokaj taget hende til sig i Datters
Sted. **8** Da nu Kongens Befaling og Bud blev kendt,
og mange unge Piger samledes i Borgen Susan,
hvor de stilledes under Opsyn af Hegaj, blev ogsaa

Ester bragt til Kongens Hus og stillet under Opsyn
af Hegaj, som vogtede Kvinderne. 9 Pigen tiltalte
ham og vandt hans Yndest, og saa hurtigt som muligt
lod han Skønhedsplejen foretage paa hende og
gav hende den Kost, hun skulde have, og stillede
tillige de syv dertil udsete Piger fra Kongens Hus til
hendes Tjeneste; og han lod hende og Pigerne flytte
til den bedste Del af Fruerstuen. 10 Ester røbede
imidlertid ikke sit Folk og sin Slægt, thi det havde
Mordokaj forbudt hende. 11 Og Mordokaj gik Dag
efter Dag frem og tilbage foran Fruerstuens Gaard
for at faa at vide, hvorledes Ester havde det, og
hvorledes det gik hende. 12 Nu var det saaledes, at
naar en af de unge Pigers Tid til at gaa ind til Kong
Ahasverus kom, efter at hun i tolv Maaneder var
behandlet efter Forskriften for Kvinderne — saa lang
Tid tog nemlig Skønhedsplejen; seks Maaneder blev
de behandlet med Myrraolie og andre seks Maaneder
med vellugtende Stoffer og de andre Skønhedsmidler,
som bruges af Kvinder — 13 naar saa den unge Pige
gik ind til Kongen, gav man hende alt, hvad hun bad
om, med fra Fruerstuen til Kongens Hus. 14 Hun gik
da derind om Aftenen, og næste Morgen vendte hun
tilbage og kom saa ind i den anden Fruerstue og
blev stillet under Opsyn af Sja'asjgaz, den kongelige
Hofmand, som vogtede Medhustruerne; saa kom
hun ikke mere til Kongen, medmindre Kongen havde
syntes særlig godt om hende og hun udtrykkelig blev
kaldt til ham. 15 Da nu Tiden kom til, at Ester, en
Datter af Abihajil, der var Farbroder til Mordokaj, som
havde taget hende til sig i Datters Sted, skulde gaa ind
til Kongen, krævede hun ikke andet, end hvad Hegaj,
den kongelige Hofmand, som vogtede Kvinderne,
raadede til. Og Ester vandt Yndest hos alle, som saa
hende. 16 Saa blev Ester hentet til Kong Ahasverus i
hans kongelige Palads i den tiende Maaned, det er
Tebet Maaned, i hans syvende Regeringsaar. 17 Og
Kongen fik Ester kærere end alle de andre Kvinder,
og hun vandt hans Yndest og Gunst mere end alle de
andre Jomfruer. Og han satte et kongeligt Diadem paa
hendes Hoved og gjorde hende til Dronning i Vasjtis
Sted. 18 Derpaa gjorde Kongen et stort Gæstebud
for alle sine Fyrster og Folk til Ære for Ester, og han
eftergav Straf i sine Lande og uddelte Gaver, som
det sømmede sig en Konge. 19 Da Mordokaj engang
sad i Kongens Port — 20 Ester havde, som Mordokaj
havde paalagt hende, intet røbet om sin Slægt og sit
Folk; thi Ester gjorde, hvad Mordokaj sagde, som hun
havde gjort, da hun var i Pleje hos ham — 21 som
Mordokaj ved den Tid engang sad i Kongens Port,
blev Bigtan og Teresj, to kongelige Hofmænd, der
hørte til Dørvogterne, vrede paa Kong Ahasverus og
søgte Lejlighed til at lægge Haand paa ham. 22 Det
fik Mordokaj at vide og meddelte Dronning Ester det;
og Ester sagde det til Kongen fra Mordokaj. 23 Sagen
blev undersøgt, og da den havde sin Rigtighed, blev
de begge hængt i en Galge. Det blev optegnet i
Krøniken i Kongens Paasyn.

3 Nogen Tid efter gav Kong Ahasverus Agagiten
Haman, Hammedatas Søn, en høj Stilling og
udmærkede ham og gav ham Forsædet blandt alle
Fyrsterne, som var hos ham. 2 Og alle Kongens
Tjenere, som var i Kongens Port, faldt paa Knæ
og kastede sig til Jorden for Haman, thi den Ære
havde Kongen paabudt at vise ham. Men Mordokaj
faldt ikke paa Knæ og kastede sig ikke til Jorden. 3
Kongens Tjenere, som var i Kongens Port, sagde da
til Mordokaj: »Hvorfor overtræder du Kongens Bud?«
4 Og da de havde sagt det til ham flere Dage i Træk,
uden at han ænsede det, meldte de Haman det for at
se, om Mordokajs Ord vilde blive taget for gyldige;
thi han havde gjort gældende over for dem, at han
var Jøde. 5 Da nu Haman saa, at Mordokaj hverken
faldt paa Knæ eller kastede sig til Jorden for ham,
blev han saare opbragt. 6 Og da det blev fortalt ham,
hvilket Folk Mordokaj tilhørte, var han ikke tilfreds
med kun at lægge Haand paa Mordokaj, men satte
sig til Maal at faa alle Jøderne i hele Ahasverus's Rige
udryddet, fordi det var Mordokajs Folk. 7 I den første
Maaned, det er Nisan Maaned, i Kong Ahasverus's
tolvte Regeringsaar kastede man i Hamans Paasyn
Pur, det er Lod, om hver enkelt Dag og hver enkelt
Maaned, og Loddet traf den trettende Dag i den
tolvte Maaned, det er Adar Maaned. 8 Haman sagde
derpaa til Kong Ahasverus: »Der findes et Folk, som
bor spredt og lever for sig selv iblandt Folkene i
alle dit Riges Dele; deres Love er anderledes end
alle andre Folks, og Kongens Love holder de ikke.
Derfor er det ikke Kongen værdigt at lade dem være
i Fred. 9 Hvis Kongen synes, lad der saa udgaa
skriftlig Befaling til at udrydde dem; jeg vil da kunne
tilveje Embedsmændene 10 000 Talenter Sølv til at
lægge i Kongens Skatkamre.« 10 Da tog Kongen
Seglringen af sin Haand og gav den til Agagiten
Haman, Hammedatas Søn, Jødernes Fjende, 11 og
Kongen sagde til Haman: »Sølvet skal tilhøre dig, og
med Folket kan du gøre, hvad du finder for godt!«
12 Kongens Skrivere blev saa tilkaldt den trettende
Dag i den første Maaned; og ganske som Haman
bød, affattedes Skrivelser til de kongelige Satraper
og Statholdere over hver enkelt Landsdel og til hvert

enkelt Folks Fyrster, til hver Landsdel med dens egen
Skrift og til hvert Folk paa dets eget Sprog. I Kong
Ahasverus's Navn blev de skrevet, og de forseglede
med Kongens Seglring. 13 Skrivelser sendtes saa
ved Ilbud ud i alle Kongens Lande med Befaling til at
udrydde, ihjelslaa og tilintetgøre alle Jøder, unge og
gamle, Børn og Kvinder, paa een Dag, den trettende
Dag i den tolvte Maaned, det er Adar Maaned, og at
prisgive deres Ejendele. 14 En Afskrift af Skrivelsen,
der skulde udstedes som Forordning i alle Rigets
Dele, blev kundgjort for alle Folkene, for at de kunde
være rede til den Dag. 15 Ilbudene skyndte sig af
Sted paa Kongens Bud, saa snart Forordningen var
udgaaet i Borgen Susan. Kongen og Haman satte sig
saa til at drikke; men Byen Susan var rædselsslagen.

4 Da Mordokaj fik at vide alt, hvad der var sket,
sønderrev han sine Klæder, klædte sig i Sæk og
Aske og gik ud i Byen og udstødte høje Veraab; 2 og
han kom hen paa Pladsen foran Kongens Port, men
heller ikke længere, fordi det ikke var tilladt at gaa ind
i Kongens Port, naar man var klædt i Sæk. 3 Og i
hver eneste Landsdel, overalt, hvor Kongens Bud og
Forordning naaede hen, var der blandt Jøderne stor
Sorg og Faste, Graad og Klage, og mange af dem
redte sig et Leje af Sæk og Aske. 4 Da nu Esters
Piger og Hofmænd kom og fortalte hende det, grebes
Dronningen af heftig Smerte; og hun sendte Klæder
ud til Mordokaj, for at man skulde give ham dem paa
og tage Sørgeklæderne af ham; men han tog ikke
imod dem. 5 Da lod Ester Hatak, en af Kongens
Hofmænd, som han havde stillet til hendes Tjeneste,
kalde, og sendte ham til Mordokaj for at faa at vide,
hvad det skulde betyde, og hvad Grunden var dertil.
6 Da Hatak kom ud til Mordokaj paa Byens Torv foran
Kongens Port, 7 fortalte Mordokaj ham alt, hvad der
var hændt ham, og opgav ham nøje, hvor meget Sølv
Haman havde lovet at tilveje Kongens Skatkamre for
at faa Lov til at tilintetgøre Jøderne. 8 Desuden gav
han ham en Afskrift af Skrivelsen med den i Susan
udgaaede Forordning om at udrydde dem, for at han
skulde vise Ester den og tilkendegive hende det og
paalægge hende at gaa ind til Kongen og bede ham
om Naade og gaa i Forbøn hos ham for sit Folk. 9
Hatak gik saa ind og lod Ester vide, hvad Mordokaj
havde sagt. 10 Men Ester sendte Hatak til Mordokaj
med følgende Svar: 11 »Alle Kongens Tjenere og
Folkene i Kongens Lande ved, at der for enhver,
Mand eller Kvinde, som ukaldet gaar ind til Kongen
i den inderste Gaard, kun gælder een Lov, den, at
han skal lide Døden, medmindre Kongen rækker sit
gyldne Scepter ud imod ham; i saa Fald beholder
han Livet. Men jeg har nu i tredive Dage ikke været
kaldt til Kongen!« 12 Da han havde meddelt Mordokaj
Esters Ord, 13 bød Mordokaj ham svare Ester: »Tro
ikke, at du alene af alle Jøder skal undslippe, fordi
du er i Kongens Hus! 14 Nej, dersom du virkelig tier
ved denne Lejlighed, saa kommer der andetsteds fra
Hjælp og Redning til Jøderne; men du og din Slægt
skal omkomme. Hvem ved, om det ikke netop er for
sligt Tilfældes Skyld, at du er kommet til kongelig
Værdighed!« 15 Da sendte Ester Mordokaj det Svar:
16 »Gaa hen og kald alle Susans Jøder sammen og
hold Faste for mig, saaledes at I hverken spiser eller
drikker Dag eller Nat i tre Døgn; paa samme Maade
vil ogsaa jeg og mine Terner faste; og derefter vil jeg
gaa ind til Kongen, skønt det er imod Loven; skal jeg
omkomme, saa lad mig da omkomme!« 17 Saa gik
Mordokaj hen og gjorde ganske som Ester havde
paalagt ham.

5 Den tredje Dag iførte Ester sig det kongelige
Skrud og traadte ind i den indre Gaard til Kongens
Palads, foran Kongens Palads, medens Kongen sad
paa sin Kongetrone i det kongelige Palads ud imod
Indgangen. 2 Da Kongen saa Dronning Ester staa i
Gaarden, fandt hun Naade for hans Øjne, og Kongen
rakte det gyldne Scepter, som han havde i Haanden,
ud imod Ester. Da traadte Ester hen og rørte ved
Spidsen af Scepteret; 3 og Kongen sagde til hende:
»Hvad fattes dig, Dronning Ester, og hvad er dit
Ønske? Om det saa er Halvdelen af Riget, skal du
faa det!« 4 Ester svarede: »Hvis Kongen synes, vil
jeg bede Kongen og Haman om i Dag at komme
til et Gæstebud, jeg har gjort rede for ham.« 5 Da
sagde Kongen: »Send hurtigt Bud efter Haman, for at
Esters Ønske kan blive opfyldt!« Saa kom Haman
og Kongen til det Gæstebud, Ester havde gjort rede,
6 og da de sad ved Vinen, sagde Kongen til Ester:
»Hvad er din Bøn? Du skal faa den opfyldt. Og hvad
er dit Ønske? Om det saa er Halvdelen af Riget, skal
det tilstaas dig!« 7 Ester svarede: »Min Bøn og mit
Ønske er — 8 hvis jeg har fundet Naade for Kongens
Øjne, og hvis det synes Kongen ret at opfylde min
Bøn og tilstaa mig mit Ønske, saa komme Kongen
og Haman til et Gæstebud, jeg vil gøre rede for
dem. I Morgen vil jeg da gøre, som Kongen siger!«
9 Haman gik glad og vel til Mode derfra den Dag.
Men da Haman saa Mordokaj i Kongens Port, og
han hverken rejste sig op eller rørte sig af Pletten for
ham, opfyldtes han af Vrede mod Mordokaj. 10 Dog
tvang han sig; men da han var kommet hjem, sendte

han Bud efter sine Venner og sin Hustru Zeresj; 11
og Haman talte til dem om sin overvættes Rigdom
og sine mange Sønner og om al den Ære, Kongen
havde vist ham, og hvorledes han havde udmærket
ham frem for Fyrsterne og Kongens Folk. 12 Og
Haman sagde: »Dronning Ester lod heller ikke andre
end mig komme med Kongen til det Gæstebud, hun
havde gjort rede; og jeg er ogsaa indbudt af hende til
i Morgen sammen med Kongen. 13 Men alt det er mig
ikke nok, saa længe jeg ser denne Jøde Mordokaj
sidde i Kongens Port.« 14 Da sagde hans Hustru
Zeresj og alle hans Venner til ham: »Lad en Galge
rejse, halvtredsindstyve Alen høj, og bed i Morgen
tidlig Kongen om, at Mordokaj maa blive hængt i den;
saa kan du gaa glad til Gæstebudet med Kongen.«
Det vandt Hamans Bifald, og han lod Galgen rejse.

6 Samme Nat veg Søvnen fra Kongen. Da bød
han, at man skulde hente Krøniken, i hvilken
mindeværdige Tildragelser var optegnet, og man
læste op for Kongen af den. 2 Man fandt da optegnet,
hvorledes Mordokaj havde meldt, at Bigtana og Teresj,
to kongelige Hofmænd, der hørte til Dørvogterne,
havde søgt Lejlighed til at lægge Haand paa Kong
Ahasverus. 3 Kongen spurgte da: »Hvilken Ære og
Udmærkelse er der vist Mordokaj til Gengæld?«
Kongens Folk, som gik ham til Haande, svarede: »Der
er ingen Ære vist ham.« 4 Saa spurgte Kongen: Hvem
er ude i Gaarden? Haman var netop kommet ind i den
ydre Gaard til Kongens Palads for at bede Kongen
om, at Mordokaj maatte blive hængt i den Galge, han
havde rejst til ham. 5 Kongens Folk svarede ham:
»Det er Haman, der staar ude i Gaarden.« Da sagde
Kongen: »Lad ham komme ind!« 6 Da Haman var
kommet ind; sagde Kongen til ham: »Hvad gør man
ved den Mand, Kongen ønsker at hædre?« Haman
tænkte ved sig selv: »Hvem andre end mig skulde
Kongen ønske at hædre?« 7 Derfor svarede Haman
Kongen: »Hvis Kongen ønsker at hædre en Mand,
8 skal man lade hente en kongelig Klædning, som
Kongen selv har baaret, og en Hest, som Kongen
selv har redet, og paa hvis Hoved der er sat en
kongelig Krone, 9 og man skal overgive Klædningen
og Hesten til en af Kongens ypperste Fyrster og give
den Mand, Kongen ønsker at hædre, Klædningen
paa og føre ham paa Hesten over Byens Torv og
raabe foran ham: Saaledes gør man ved den Mand,
Kongen ønsker at hædre!« 10 Da sagde Kongen til
Haman: »Skynd dig at hente Klædningen og Hesten,
som du sagde, og gør saaledes ved Jøden Mordokaj,
som sidder i den kongelige Port! Undlad intet af, hvad
du sagde!« 11 Saa hentede Haman Klædningen og
Hesten, gav Mordokaj Klædningen paa og førte ham
paa Hesten over Byens Torv og raabte foran ham:
»Saaledes gør man ved den Mand, Kongen ønsker at
hædre!« 12 Derefter gik Mordokaj tilbage til Kongens
Port. Men Haman skyndte sig hjem, nedslaaet og
med tilhyllet Hoved. 13 Og Haman fortalte sin Hustru
Zeresj og alle sine Venner alt, hvad der var hændet
ham. Da sagde hans Venner og hans Hustru Zeresj
til ham: Hvis Mordokaj, over for hvem du nu for første
Gang er kommet til kort, er af jødisk Æt, saa kan
du intet udrette imod ham, men det bliver dit Fald til
sidst! 14 Medens de endnu talte med ham, indtraf de
kongelige Hofmænd for hurtigt at hente Haman til det
Gæstebud, Ester havde gjort rede.

7 Da Kongen tillige med Haman var kommet til
Gæstebudet hos Dronning Ester, 2 spurgte Kongen
atter den Dag Ester, medens de sad ved Vinen: »Hvad
er din Bøn, Dronning Ester? Du skal faa den opfyldt.
Og hvad er dit Ønske? Om det saa er Halvdelen af
Riget, skal det tilstaas dig!« 3 Dronning Ester svarede:
»Hvis jeg har fundet Naade for dine Øjne, Konge, og
hvis Kongen synes, giv mig saa mit Liv paa min Bøn
og giv mig mit Folk paa mit Ønske; 4 thi jeg og mit
Folk er solgt til at udryddes, ihjelslaas og tilintetgøres.
Var vi endda solgt som Trælle og Trælkvinder, vilde
jeg have tiet, thi saa havde Ulykken ikke været stor
nok til at ulejlige Kongen med!« 5 Da svarede Kong
Ahasverus Dronning Ester: »Hvem er han, og hvor er
han, som har faaet i Sinde at gøre dette?« 6 Ester
svarede: »En fjendsk og ildesindet Mand, den onde
Haman der!« Da blev Haman slaget af Rædsel for
Kongen og Dronningen. 7 Og Kongen rejste sig i
Vrede fra Gæstebudet og gik ud i Paladsets Park,
men Haman blev tilbage for al bønfalde Dronning
Ester om sit Liv; thi han mærkede, at det var Kongens
faste Vilje at styrte ham i Ulykke. 8 Da Kongen
kom tilbage fra Paladsets Park til Gæstebudssalen,
havde Haman netop kastet sig ned over Divanen,
som Ester laa paa. Saa sagde Kongen: »Vil han
oven i Købet øve Vold imod Dronningen her i Huset i
min Nærværelse!« Næppe var det Ord udgaaet af
Kongens Mund, før man tilhyllede Hamans Ansigt; 9
og Harbona, en af Hofmændene, der stod i Kongens
Tjeneste, sagde: »Ved Hamans Hus staar allerede
den halvtredsindstyve Alen høje Galge, som Haman
har ladet rejse til Mordokaj, hvis Ord dog var Kongen
til Gavn!« Da sagde Kongen: »Hæng ham i den!« 10
Og de hængte Haman i den Galge, han havde rejst til
Mordokaj. Saa lagde Kongens Vrede sig.

8 Samme Dag gav Kong Ahasverus Dronning Ester
Hamans, Jødernes Fjendes, Hus. Og Mordokaj
fik Foretræde hos Kongen, thi Ester havde fortalt,
hvad han havde været for hende. **2** Og Kongen tog
sin Seglring, som han havde frataget Haman, og
gav Mordokaj den. Og Ester satte Mordokaj over
Hamans Hus. **3** Men Ester henvendte sig atter til
Kongen, og hun kastede sig ned for hans Fødder
og græd og bønfaldt ham om at afværge de onde
Raad, Agagiten Haman havde lagt op imod Jøderne.
4 Kongen rakte det gyldne Scepter ud imod Ester,
og Ester rejste sig op og traadte hen til Kongen
5 og sagde: »Hvis Kongen synes, og hvis jeg har
fundet Naade for hans Ansigt og Kongen holder det
for ret, og han har Behag i mig, lad der saa blive
givet skriftlig Befaling til at tilbagekalde de Skrivelser,
Agagiten Haman, Hammedatas Søn, udpønsede,
og som han lod udgaa for at udrydde Jøderne i
alle Kongens Lande; **6** thi hvor kan jeg udholde at
se den Ulykke, som rammer mit Folk, og hvor kan
jeg udholde at se min Slægts Undergang!« **7** Da
sagde Kong Ahasverus til Dronning Ester og Jøden
Mordokaj: »Hamans Hus har jeg givet Ester, og han
selv er blevet hængt i Galgen, fordi han stod Jøderne
efter Livet. **8** Nu kan I selv i Kongens Navn affatte en
Skrivelse om Jøderne, som I finder det for godt, og
sætte det kongelige Segl under; thi en Skrivelse, der
een Gang er udgaaet i Kongens Navn og forseglet
med det kongelige Segl, kan ikke kaldes tilbage.« **9**
Saa blev Kongens Skrivere med det samme tilkaldt
paa den tre og tyvende Dag i den tredje Maaned,
det er Sivan Maaned, og der blev skrevet, ganske
som Mordokaj bød, til Jøderne og til Satraperne og
Statholderne og Fyrsterne i Landene fra Indien til
Ætiopien, 127 Landsdele, til hver Landsdel med dens
egen Skrift og til hvert Folk paa dets eget Sprog,
ogsaa til Jøderne med deres egen Skrift og paa
deres eget Sprog. **10** Han affattede Skrivelser i Kong
Ahasverus's Navn og forseglede dem med Kongens
Seglring; derefter sendte han dem ud ved ridende
Ilbud, der red paa Gangere fra de kongelige Stalde,
med Kundgørelse om, **11** at Kongen tilstedte Jøderne
i hver enkelt By at slutte sig sammen og værge deres
Liv og i hvert Folk og hvert Land at udrydde, ihjelslaa
og tilintetgøre alle væbnede Skarer, som angreb
dem, tillige med Børn og Kvinder, og at plyndre deres
Ejendele, **12** alt paa en og samme Dag i alle Kong
Ahasverus's Lande, paa den trettende Dag i den
tolvte Maaned, det er Adar Maaned. **13** En Afskrift af
Skrivelsen, der skulde udgaa som Forordning i alle
Rigets Dele, blev kundgjort for alle Folkene, for at
Jøderne den Dag kunde være rede til at tage Hævn
over deres Fjender. **14** Saa snart Forordningen var
givet i Borgen Susan, skyndte Ilbudene, som red
paa de kongelige Gangere, sig paa Kongens Bud af
Sted saa hurtigt, de kunde. **15** Men Mordokaj gik fra
Kongen i en kongelig Klædning af violet Purpur og
hvidt Linned, med et stort Gulddiadem og en Kappe
af fint Linned og rødt Purpur, medens Byen Susan
jublede og glædede sig. **16** Jøderne havde nu Lykke
og Glæde, Fryd og Ære; **17** og i hver eneste Landsdel
og i hver eneste By, hvor Kongens Bud og Forordning
naaede hen, var der Fryd og Glæde blandt Jøderne
med Gæstebud og Fest. Og mange af Hedningerne
gik over til Jødedommen, thi Frygt for Jøderne var
faldet paa dem.

9 Paa den trettende Dag i den tolvte Maaned, det
er Adar Maaned, det er den Dag, da Kongens
Befaling og Forordning skulde udføres, den Dag, da
Jødernes Fjender havde haabet at kunne overvælde
dem, medens det nu omvendt blev Jøderne, der paa
den Dag skulde overvælde deres Avindsmænd, **2**
sluttede Jøderne sig sammen i deres Byer i alle Kong
Ahasverus's Lande for at lægge Haand paa dem, der
vilde dem ondt; og ingen holdt Stand imod dem, thi
Frygt for dem var faldet paa alle Folkene. **3** Og alle
Landenes Fyrster og Satraperne og Statholderne og
de kongelige Embedsmænd hjalp Jøderne, thi Frygt
for Mordokaj var faldet paa dem. **4** Thi Mordokaj havde
meget at sige ved Kongens Hof, og der gik Ry af ham
i alle Lande; thi samme Mordokaj blev mægtigere og
mægtigere. **5** Saaledes slog Jøderne løs paa alle
deres Fjender med Sværdhug, Drab og Ødelæggelse,
og de handlede med deres Avindsmænd, som de
havde Lyst. **6** I Borgen Susan dræbte og tilintetgjorde
Jøderne 500 Mand; **7** og Parsjandata, Dalfon, Aspata,
8 Porata, Adalja, Aridata, **9** Parmasjta, Arisaj, Aridaj
og Vajezata, **10** de ti Sønner af Haman, Hammedatas
Søn, Jødernes Fjende, dræbte de. Men efter Byttet
rakte de ikke Hænderne ud. **11** Samme Dag kom
Tallet paa dem, der var dræbt i Borgen Susan, Kongen
for Øre. **12** Da sagde Kongen til Dronning Ester: I
Borgen Susan har Jøderne dræbt og tilintetgjort 500
Mand, ogsaa Hamans ti Sønner; hvad maa de da
ikke have gjort i de andre kongelige Landsdele! Dog,
hvad er din Bøn? Du skal faa den opfyldt. Og hvad er
yderligere dit Ønske? Det skal tilstaas dig! **13** Ester
svarede: Hvis Kongen synes, lad det saa ogsaa i
Morgen tillades Jøderne i Susan at handle som i Dag
og lad Hamans ti Sønner blive hængt op i Galger!
14 Da bød Kongen, at det skulde ske; og der udgik

en Forordning derom i Susan, og Hamans ti Sønner
blev hængt op i Galger. 15 Saa sluttede Jøderne i
Susan sig ogsaa sammen paa den fjortende Dag i
Adar Maaned og dræbte 300 Mand i Susan. Men
efter Byttet rakte de ikke Hænderne ud. 16 Men
ogsaa de andre Jøder i Kongens Lande sluttede sig
sammen og værgede deres Liv og tog Hævn over
deres Fjender og dræbte blandt deres Avindsmænd
75 000 17 paa den trettende Dag i Adar Maaned; men
efter Byttet rakte de ikke Hænderne ud; og de hvilede
paa den fjortende og gjorde den til en Gæstebuds—
og Glædesdag. 18 Men Jøderne i Susan sluttede
sig sammen baade den trettende og fjortende Dag
i Maaneden og hvilede paa den femtende, og den
gjorde de til Gæstebuds— og Glædesdag. 19 Derfor
fejrer Jøderne paa Landet, de, der bor i Landsbyerne,
den fjortende Dag i Adar Maaned som en Glædes-
, Gæstebuds— og Festdag, paa hvilken de sender
hverandre Gaver. 20 Og Mordokaj nedskrev disse
Tildragelser og udsendte Skrivelser til alle Jøder i alle
Kong Ahasverus's Lande nær og fjern 21 for at gøre
det til Pligt for dem hvert Aar at fejre den fjortende og
femtende Adar — 22 de Dage, da Jøderne fik Ro for
deres Fjender, og den Maaned, da deres Trængsel
vendtes til Glæde og deres Sorg til en Festdag —
at fejre dem som Gæstebuds— og Glædesdage,
paa hvilke de skulde sende hverandre af deres Mad
og de fattige Gaver. 23 Og Jøderne vedtog, at det,
som de nu for første Gang havde gjort, og som
Mordokaj havde skrevet til dem om, skulde være en
fast Skik. 24 Fordi Agagiten Haman, Hammedatas
Søn, alle Jøders Fjende, havde lagt Raad op imod
Jøderne om at tilintetgøre dem og kastet Pur —
det er Lod — for at ødelægge og tilintetgøre dem,
25 men Kongen havde, da det kom ham for Øre,
givet skriftlig Befaling til, at det onde Raad, Haman
havde lagt op mod Jøderne, skulde falde tilbage paa
hans eget Hoved, og ladet ham og hans Sønner
hænge i Galgen, 26 derfor kaldte man de Dage Purim
efter Ordet Pur. Og derfor, paa Grund af alt, hvad
Brevet indeholdt, og hvad de selv havde oplevet i saa
Henseende, og hvad der var tilstødt dem, 27 gjorde
Jøderne det til en fast Skik og Brug for sig selv, deres
Efterkommere og alle, som sluttede sig til dem, at
de ubrødeligt Aar efter Aar skulde fejre de to Dage
efter Forskrifterne om dem og til den fastsatte Tid,
28 og at de Dage skulde ihukommes og fejres i alle
Tidsaldre og Slægter, i hvert Land og hver By, saa
at disse Purimsdage aldrig skulde gaa af Brug hos
Jøderne og deres Ihukommelse aldrig ophøre blandt
deres Efterkommere. 29 Derpaa lod Dronning Ester,
Abihajils Datter, og Jøden Mordokaj en eftertrykkelig
Skrivelse udgaa for at stadfæste dette Brev om
Purim. 30 Og han sendte Breve til alle Jøder i de 127
Lande i Ahasverus's Rige med Freds og Sandheds
Ord 31 om at holde disse Purimsdage i Hævd paa
den fastsatte Tid, saaledes som Jøden Mordokaj og
Dronning Ester havde gjort det til Pligt for dem, og
saaledes som de havde bundet sig selv og deres
Efterkommere til de foreskrevne Faster og Klageraab.
32 Saaledes stadfæstedes disse Purimsforskrifter ved
Esters Befaling; og det blev optegnet i en Bog.

10 Kong Ahasverus lagde Skat paa Fastlandet
og Kystlandene. 2 Og alt, hvad han gjorde i
sin Magt og Vælde, og en nøjagtig Skildring af den
høje Værdighed, Kongen ophøjede Mordokaj til, staar
optegnet i Mediens og Persiens Kongers Krønike. 3
Thi Jøden Mordokaj havde den højeste Værdighed
efter Kong Ahasverus, og han stod i høj Anseelse hos
Jøderne og var elsket af sine mange Landsmænd,
fordi han virkede for sit Folks vel og talte til Bedste
for al sin Slægt.

Job

1 Der levede engang i Landet Uz en Mand ved
Navn Job. Det var en from og retsindig Mand, der
frygtede Gud og veg fra det onde. **2** Syv Sønner og tre
Døtre fødtes ham; **3** og hans Ejendom udgjorde 7000
Stykker Smaakvæg, 3000 Kameler, 500 Spand Okser,
500 Aseninder og saare mange Trælle, saa han var
mægtigere end alle Østens Sønner. **4** Hans Sønner
havde for Skik at holde Gæstebud paa Omgang
hos hverandre, og de indbød deres tre Søstre til
at spise og drikke sammen med sig. **5** Naar saa
Gæstebudsdagene havde naaet Omgangen rundt,
sendte Job Bud og lod Sønnerne hellige sig, og
tidligt om Morgenen ofrede han Brændofre, et for
hver af dem. Thi Job sagde: »Maaske har mine
Sønner syndet og forbandet Gud i deres Hjerte.«
Saaledes gjorde Job hver Gang. **6** Nu hændte det
en Dag, at Guds Sønner kom og traadte frem for
HERREN, og iblandt dem kom ogsaa Satan. **7**
HERREN spurgte Satan: »Hvor kommer du fra?«
Satan svarede HERREN: »Jeg har gennemvanket
Jorden paa Kryds og tværs.« **8** HERREN spurgte
da Satan: »Har du lagt Mærke til min Tjener Job?
Der findes ingen som han paa Jorden, saa from og
retsindig en Mand, som frygter Gud og viger fra det
onde.« **9** Men Satan svarede HERREN: »Mon det er
for intet, Job frygter Gud? **10** Har du ikke omgærdet
ham og hans Hus og alt, hvad han ejer, paa alle
Kanter? Hans Hænders Idræt har du velsignet, og
hans Hjorde breder sig i Landet. **11** Men ræk engang
din Haand ud og rør ved alt, hvad han ejer! Sandelig,
han vil forbande dig lige op i dit Ansigt!« **12** Da sagde
HERREN til Satan: »Se, alt hvad han ejer, er i din
Haand; kun mod ham selv maa du ikke udrække din
Haand!« Saa gik Satan bort fra HERRENS Aasyn. **13**
Da nu en Dag hans Sønner og Døtre spiste og drak i
den ældste Broders Hus, **14** kom et Sendebud til Job
og sagde: »Okserne gik for Ploven, og Aseninderne
græssede i Nærheden; **15** saa faldt Sabæerne over
dem og tog dem; Karlene huggede de ned med
Sværdet; jeg alene undslap for at melde dig det.« **16**
Medens han endnu talte, kom en anden og sagde:
»Guds Ild faldt ned fra Himmelen og slog ned iblandt
Smaakvæget og Karlene og fortærede dem; jeg alene
undslap for at melde dig det.« **17** Medens han endnu
talte, kom en tredje og sagde: »Kaldæerne kom i
tre Flokke og kastede sig over Kamelerne og tog
dem; Karlene huggede de ned med Sværdet; jeg
alene undslap for at melde dig det.« **18** Medens han
endnu talte, kom en fjerde og sagde: »Dine Sønner
og Døtre spiste og drak i deres ældste Broders
Hus; **19** og se, da for der et stærkt Vejr hen over
Ørkenen, og det tog i Husets fire Hjørner, saa det
styrtede ned over de unge Mænd, og de omkom; jeg
alene undslap for at melde dig det.« **20** Da stod Job
op, sønderrev sin Kappe, skar sit Hovedhaar af og
kastede sig til Jorden, tilbad **21** og sagde: »Nøgen
kom jeg af Moders Skød, og nøgen vender jeg did
tilbage. HERREN gav, og HERREN tog, HERRENS
Navn være lovet!« **22** I alt dette syndede Job ikke og
tillagde ikke Gud noget vrangt.

2 Nu hændte det en Dag, at Guds Sønner kom og
traadte frem for HERREN, og iblandt dem kom
ogsaa Satan og traadte frem for ham. **2** HERREN
spurgte Satan: »Hvor kommer du fra?« Satan svarede
HERREN: »Jeg har gennemvanket Jorden paa Kryds
og tværs.« **3** HERREN spurgte da Satan: »Har du
lagt Mærke til min Tjener Job? Der findes ingen som
han paa Jorden, saa from og retsindig en Mand, som
frygter Gud og viger fra det onde. Endnu holder han
fast ved sin Fromhed, og uden Grund har du ægget
mig til at ødelægge ham!« **4** Men Satan svarede
HERREN: »Hud for Hud! En Mand giver alt, hvad han
ejer, for sit Liv! **5** Men ræk engang din Haand ud og
rør ved hans Ben og Kød! Sandelig, han vil forbande
dig lige op i dit Ansigt!« **6** Da sagde HERREN til
Satan: »Se, han er i din Haand; kun skal du skaane
hans Liv!« **7** Saa gik Satan bort fra HERRENS Aasyn,
og han slog Job med ondartede Bylder fra Fodsaal til
Isse. **8** Og Job tog sig et Potteskaar til at skrabe sig
med, medens han sad i Askedyngen. **9** Da sagde
hans Hustru til ham: »Holder du endnu fast ved din
Fromhed? Forband Gud og dø!« **10** Men han svarede
hende: »Du taler som en Daare! Skulde vi tage imod
det gode fra Gud, men ikke imod det onde?« I alt
dette syndede Job ikke med sine Læber. **11** Da Jobs
tre Venner hørte om al den Ulykke, der havde ramt
ham, kom de hver fra sin Hjemstavn. Temaniten
Elifaz, Sjuhiten Bildad og Na'amatiten Zofar, og aftalte
at gaa hen og vise ham deres Medfølelse og trøste
ham. **12** Men da de i nogen Frastand saa op og ikke
kunde genkende ham, opløftede de deres Røst og
græd, sønderrev alle tre deres Kapper og kastede
Støv op over deres Hoveder. **13** Saa sad de paa
Jorden hos ham i syv Dage og syv Nætter, uden at
nogen af dem mælede et Ord til ham; thi de saa, at
hans Lidelser var saare store.

3 Derefter oplod Job sin Mund og forbandede sin
Dag, **2** og Job tog til Orde og sagde: **3** Bort med
den Dag, jeg fødtes, den Nat, der sagde: »Se, en
Dreng!« **4** Denne Dag vorde Mørke, Gud deroppe
spørge ej om den, over den straale ej Lyset frem!
5 Mulm og Mørke løse den ind, Taage lægge sig
over den, Formørkelser skræmme den! **6** Mørket
tage den Nat, den høre ej hjemme blandt Aarets
Dage, den komme ikke i Maaneders Tal! **7** Ja, denne
Nat vorde gold, der lyde ej Jubel i den! **8** De, der
besværger Dage, forbande den, de, der har lært at
hidse Livjatan; **9** dens Morgenstjerner formørkes, den
bie forgæves paa Lys, den skue ej Morgenrødens
Øjenlaag, **10** fordi den ej lukked mig Moderlivets Døre
og skjulte Kvide for mit Blik! **11** Hvi døde jeg ikke i
Moders Liv eller udaanded straks fra Moders Skød?
12 Hvorfor var der Knæ til at tage imod mig, hvorfor
var der Bryster at die? **13** Saa havde jeg nu ligget og
hvilet, saa havde jeg slumret i Fred **14** blandt Konger
og Jordens Styrere, der bygged sig Gravpaladser, **15**
blandt Fyrster, rige paa Guld, som fyldte deres Huse
med Sølv. **16** Eller var jeg dog som et nedgravet
Foster, som Børn, der ikke fik Lyset at se! **17** Der
larmer de gudløse ikke mer, der hviler de trætte ud,
18 alle de fangne har Ro, de hører ej Fogedens Røst;
19 smaa og store er lige der og Trællen fri for sin
Herre. **20** Hvi giver Gud de lidende Lys, de bittert
sørgende Liv, **21** dem, som bier forgæves paa Døden,
graver derefter som efter Skatte, **22** som glæder sig
til en Stenhøj, jubler, naar de finder deres Grav — **23**
en Mand, hvis Vej er skjult, hvem Gud har stænget
inde? **24** Thi Suk er blevet mit daglige Brød, mine Ve
raab strømmer som Vand. **25** Thi hvad jeg gruer for,
rammer mig, hvad jeg bæver for, kommer over mig.
26 Knap har jeg Fred, og knap har jeg Ro, knap har
jeg Hvile, saa kommer Uro!

4 Saa tog Temaniten Elifaz til Orde og sagde: **2**
Ærgrer det dig, om man taler til dig? Men hvem
kan her være tavs? **3** Du har selv talt mange til Rette
og styrket de slappe Hænder, **4** dine Ord holdt den
segnende oppe, vaklende Knæ gav du Kraft — **5**
Men nu det gælder dig selv, saa taber du Modet,
nu det rammer dig selv, er du slaget af Skræk! **6** Er
ikke din Gudsfrygt din Tillid, din fromme Færd dit
Haab? **7** Tænk efter! Hvem gik uskyldig til Grunde,
hvor gik retsindige under? **8** Men det har jeg set: Hvo
Uret pløjer og saar Fortræd, de høster det selv. **9**
For Guds Aand gaar de til Grunde, for hans Vredes
Pust gaar de til. **10** Løvens Brøl og Vilddyrets Glam
Ungløvernes Tænder slaas ud; **11** Løven omkommer
af Mangel paa Rov, og Løveungerne spredes. **12**
Der sneg sig til mig et Ord mit Øre opfanged dets
Hvisken **13** i Nattesynernes Tanker, da Dvale sank
over Mennesker; **14** Angst og Skælven kom over mig,
alle mine Ledemod skjalv; **15** et Pust strøg over mit
Ansigt, Haarene rejste sig paa min Krop. **16** Saa stod
det stille! Jeg sansed ikke, hvordan det saa ud; en
Skikkelse stod for mit Øje, jeg hørte en hviskende
Stemme: **17** »Har et Menneske Ret for Gud, mon
en Mand er ren for sin Skaber? **18** End ikke sine
Tjenere tror han, hos sine Engle finder han Fejl, **19**
endsige hos dem, der bor i en Hytte af Ler og har
deres Grundvold i Støvet! **20** De knuses ligesom Møl,
imellem Morgen og Aften, de sønderslaas uden at
ænses, for evigt gaar de til Grunde. **21** Rives ej deres
Teltreb ud? De dør, men ikke i Visdom.

5 »Raab kun! Giver nogen dig Svar? Og til hvem af
de Hellige vender du dig? **2** Thi Daarens Harme
koster ham Livet, Taabens Vrede bliver hans Død.
3 Selv har jeg set en Daare rykkes op, hans Bolig
raadne brat; **4** hans Sønner var uden Hjælp, traadtes
ned i Porten, ingen reddede dem; **5** sultne aad deres
Høst, de tog den, selv mellem Torne, og tørstige drak
deres Mælk. **6** Thi Vanheld vokser ej op af Støvet,
Kvide spirer ej frem af Jorden, **7** men Mennesket avler
Kvide, og Gnisterne flyver til Vejrs. **8** Nej, jeg vilde
søge til Gud og lægge min Sag for ham, **9** som øver
ufattelig Vælde og Undere uden Tal, **10** som giver
Regn paa Jorden og nedsender Vand over Marken
11 for at løfte de bøjede højt, saa de sørgende opnaar
Frelse, **12** han, som krydser de kloges Tanker, saa de
ikke virker noget, der varer, **13** som fanger de vise i
deres Kløgt, saa de listiges Raad er forhastet; **14** i
Mørke raver de, selv om Dagen, famler ved Middag,
som var det Nat. **15** Men han frelser den arme fra
Sværdet og fattig af stærkes Haand, **16** saa der bliver
Haab for den ringe og Ondskaben lukker sin Mund.
17 Held den Mand, som revses at Gud; ringeagt ej
den Almægtiges Tugt! **18** Thi han saarer, og han
forbinder, han slaar, og hans Hænder læger. **19** Seks
Gange redder han dig i Trængsel, syv gaar Ulykken
uden om dig; **20** han frier dig fra Døden i Hungersnød,
i Krig fra Sværdets Vold; **21** du er gemt for Tungens
Svøbe, har intet at frygte, naar Voldsdaad kommer;
22 du ler ad Voldsdaad og Hungersnød og frygter
ej Jordens vilde Dyr; **23** du har Pagt med Markens
Sten, har Fred med Markens Vilddyr; **24** du kender at
have dit Telt i Fred, du mønstrer din Bolig, og intet
fattes; **25** du kender at have et talrigt Afkom, som
Jordens Urter er dine Spirer; **26** Graven naar du i

Ungdomskraft, som Neg føres op, naar Tid er inde. 27 Se, det har vi gransket, saaledes er det; det har vi hørt, saa vid ogsaa du det!

6 Saa tog Job til Orde og svarede: 2 Gid man vejed
min Harme og vejed min Ulykke mod den! 3 Thi
tungere er den end Havets Sand, derfor talte jeg over
mig! 4 Thi i mig sidder den Almægtiges Pile, min
Aand inddrikker deres Gift; Rædsler fra Gud forvirrer
mig. 5 Skriger et Vildæsel midt i Græsset, brøler
en Okse ved sit Foder? 6 Spiser man ferskt uden
Salt, smager mon Æggehvide godt? 7 Min Sjæl vil
ej røre derved, de Ting er som Lugt af en Løve. 8
Ak, blev mit Ønske dog opfyldt, Gud give mig det,
som jeg haaber; 9 vilde Gud dog knuse mig, række
Haanden ud og skære mig fra, 10 saa vilde det være
min Trøst — jeg hopped af Glæde trods skaanselsløs
Kval at jeg ikke har nægtet den Helliges Ord. 11 Hvad
er min Kraft, at jeg skal holde ud, min Udgang, at
jeg skal være taalmodig? 12 Er da min Kraft som
Stenens, er da mit Legeme Kobber? 13 Ak, for mig
er der ingen Hjælp, hver Udvej lukker sig for mig.
14 Den, der nægter sin Næste Godhed, han bryder
med den Almægtiges Frygt. 15 Mine Brødre sveg
mig som en Bæk, som Strømme, hvis Vand svandt
bort, 16 de, der var grumset af os, og som Sneen
gemte sig i, 17 men som svandt ved Solens Glød,
tørredes sporløst ud i Hede; 18 Karavaner bøjer af fra
Vejen, drager op i Ørkenen og gaar til Grunde; 19
Temas Karavaner spejder, Sabas Rejsetog haaber
paa dem, 20 men de beskæmmes i deres Tillid, de
kommer derhen og skuffes! 21 Ja, slige Strømme
er I mig nu, Rædselen saa I og grebes af Skræk!
22 Har jeg mon sagt: »Giv mig Gaver, løs mig med
eders Velstand, 23 red mig af Fjendens Haand, køb
mig fri fra Voldsmænds Haand!« 24 Lær mig, saa vil
jeg tie, vis mig, hvor jeg har fejlet! 25 Redelig Tale,
se, den gør Indtryk; men eders Revselse, hvad er
den værd? 26 Er det jer Hensigt at revse Ord? Den
fortvivledes Ord er dog Mundsvejr! 27 Selv om en
faderløs kasted I Lod og købslog om eders Ven. 28
Men vilde I nu dog se paa mig! Mon jeg lyver jer op i
Ansigtet? 29 Vend jer hid, lad der ikke ske Uret, vend
jer, thi end har jeg Ret! 30 Er der Uret paa min Tunge,
eller skelner min Gane ej, hvad der er ondt?

7 Har Mennesket paa Jord ej Krigerkaar? Som en
Daglejers er hans Dage. 2 Som Trællen, der higer
efter Skygge som Daglejeren, der venter paa Løn,
3 saa fik jeg Skuffelses Maaneder i Arv kvalfulde
Nætter til Del. 4 Naar jeg lægger mig, siger jeg:
»Hvornaar er det Dag, at jeg kan staa op?« og naar
jeg staar op: »Hvornaar er det Kvæld?« Jeg mættes
af Uro, til Dagen gryr. 5 Mit Legeme er klædt med
Orme og Skorpe, min Hud skrumper ind og væsker.
6 Raskere end Skyttelen flyver mine Dage, de svinder
bort uden Haab. 7 Kom i Hu, at mit Liv er et Pust, ej
mer faar mit Øje Lykke at skue! 8 Vennens Øje skal
ikke se mig, dit Øje søger mig — jeg er ikke mere. 9
Som Skyen svinder og trækker bort, bliver den, der
synker i Døden, borte, **(Sheol h7585)** 10 han vender
ej atter hjem til sit Hus, hans Sted faar ham aldrig
at se igen. 11 Saa vil jeg da ej lægge Baand paa
min Mund, men tale i Aandens Kvide, sukke i bitter
Sjælenød. 12 Er jeg et Hav, eller er jeg en Drage,
siden du sætter Vagt ved mig? 13 Naar jeg tænker,
mit Leje skal lindre mig, Sengen lette mit Suk, 14 da
ængster du mig med Drømme, skræmmer mig op
ved Syner, 15 saa min Sjæl vil hellere kvæles, hellere
dø end lide. 16 Nu nok! Jeg lever ej evigt, slip mig,
mit Liv er et Pust! 17 Hvad er et Menneske, at du
regner ham og lægger Mærke til ham, 18 hjemsøger
ham hver Morgen, ransager ham hvert Øjeblik? 19
Naar vender du dog dit Øje fra mig, slipper mig, til jeg
har sunket mit Spyt? 20 Har jeg syndet, hvad skader
det dig, du, som er Menneskets Vogter? Hvi gjorde
du mig til Skive, hvorfor blev jeg dig til Byrde? 21
Hvorfor tilgiver du ikke min Synd og lader min Brøde
uænset? Snart ligger jeg jo under Mulde, du søger
mig — og jeg er ikke mere!

8 Saa tog Sjuhiten Bildad til Orde og sagde: 2 Hvor
længe taler du saa, hvor længe skal Mundens
Uvejr rase? 3 Mon Gud vel bøjer Retten, bøjer den
Almægtige Retfærd? 4 Har dine Sønner syndet imod
ham, og gav han dem deres Brøde i Vold, 5 saa søg
du nu hen til Gud og bed hans Almagt om Naade! 6
Saafremt du er ren og oprigtig, ja, da vil han vaage
over dig, genrejse din Retfærds Bolig; 7 din fordums
Lykke vil synes ringe, saare stor skal din Fremtid
blive. 8 Thi spørg dog den henfarne Slægt, læg
Mærke til Fædrenes Granskning! 9 Vi er fra i Gaar,
og intet ved vi, en Skygge er vore Dage paa Jord. 10
Mon ej de kan lære dig, sige dig det og give dig Svar
af Hjertet: 11 Vokser der Siv, hvor der ikke er Sump,
gror Nilgræs frem, hvor der ikke er Vand? 12 Endnu
i Grøde, uden at høstes, visner det før alt andet
Græs. 13 Saa gaar det enhver, der glemmer Gud, en
vanhelligs Haab slaar fejl: 14 som Sommerspind er
hans Tilflugt, hans Tillid er Spindelvæv; 15 han støtter
sig til sit Hus, det falder, han klynger sig til det, ej
staar det fast. 16 I Solskinnet vokser han frodigt, hans
Ranker breder sig Haven over, 17 i Stendynger fletter

hans Rødder sig ind, han hager sig fast mellem Sten;
18 men rives han bort fra sit Sted, fornægter det ham:
»Jeg har ikke set dig!« 19 Se, det er Glæden, han
har af sin Vej, og af Jorden fremspirer en anden! 20
Se, Gud agter ej den uskyldige ringe, han holder ej
fast ved de ondes Haand. 21 End skal han fylde din
Mund med Latter og dine Læber med Jubel; 22 dine
Avindsmænd skal klædes i Skam og gudløses Telt ej
findes mer!

9 Saa tog Job til Orde og svarede: 2 Jeg ved forvist,
at saaledes er det, hvad Ret har en dødelig over
for Gud? 3 Vilde Gud gaa i Rette med ham, kan
han ikke svare paa et af tusind! 4 Viis af Hjerte og
vældig i Kraft hvo trodsede ham og slap vel derfra? 5
Han flytter Bjerge saa let som intet, vælter dem om
i sin Vrede, 6 ryster Jorden ud af dens Fuger, saa
dens Grundstøtter bæver; 7 han taler til Solen, saa
skinner den ikke, for Stjernerne sætter han Segl, 8
han udspænder Himlen ene, skrider hen over Havets
Kamme, 9 han skabte Bjørnen, Orion, Syvstjernen
og Sydens Kamre, 10 han øver ufattelig Vælde og
Undere uden Tal! 11 Gaar han forbi mig, ser jeg ham
ikke, farer han hen, jeg mærker ham ikke; 12 røver
han, hvem mon der hindrer ham i det? Hvo siger til
ham: »Hvad gør du?« 13 Gud lægger ikke Baand
paa sin Vrede, Rahabs Hjælpere bøjed sig under
ham; 14 hvor kan jeg da give ham Svar og rettelig
føje min Tale for ham! 15 Har jeg end Ret, jeg kan
dog ej svare, maa bede min Dommer om Naade! 16
Nævned jeg ham, han svared mig ikke, han hørte,
tror jeg, ikke min Røst, 17 han, som river mig bort i
Stormen, giver mig Saar paa Saar uden Grund, 18
ikke lader mig drage Aande, men lader mig mættes
med beske Ting. 19 Gælder det Kæmpekraft, melder
han sig! Gælder det Ret, hvo stævner ham da! 20 Har
jeg end Ret, maa min Mund dog fælde mig, er jeg
end skyldfri, han gør mig dog vrang! 21 Skyldfri er jeg,
ser bort fra min Sjæl og agter mit Liv for intet! 22 Lige
meget; jeg paastaar derfor: Skyldfri og skyldig gør
han til intet! 23 Naar Svøben kommer med Død i et
Nu, saa spotter han skyldfries Hjertekval; 24 Jorden
gav han i gudløses Haand, hylder dens Dommeres
Øjne til, hvem ellers, om ikke han? 25 Raskere end
Løberen fløj mine Dage, de svandt og saa ikke Lykke,
26 gled hen som Baade af Siv, som en Ørn, der slaar
ned paa Bytte. 27 Dersom jeg siger: »Mit Suk vil jeg
glemme, glatte mit Ansigt og være glad, « 28 maa jeg
dog grue for al min Smerte, jeg ved, du kender mig
ikke fri. 29 Jeg skal nu engang være skyldig, hvorfor
da slide til ingen Nytte? 30 Toed jeg mig i Sne og
tvætted i Lud mine Hænder, 31 du dypped mig dog i
Pølen, saa Klæderne væmmedes ved mig. 32 Thi du
er ikke en Mand som jeg, saa jeg kunde svare, saa
vi kunde gaa for Retten sammen; 33 vi savner en
Voldgiftsmand til at lægge sin Haand paa os begge!
34 Fried han mig for sin Stok, og skræmmed hans
Rædsler mig ikke, 35 da talte jeg uden at frygte ham,
thi min Dom om mig selv er en anden!

10 Min Sjæl er led ved mit Liv, frit Løb vil jeg give
min Klage over ham, i min bitre Sjælenød vil jeg
tale, 2 sige til Gud: Fordøm mig dog ikke, lad mig
vide, hvorfor du tvister med mig! 3 Gavner det dig at
øve Vold, at forkaste det Værk, dine Hænder danned,
men smile til gudløses Raad? 4 Har du da Kødets
Øjne, ser du, som Mennesker ser, 5 er dine Dage
som Menneskets Dage, er dine Aar som Mandens
Dage, 6 siden du søger efter min Brøde, leder efter
min Synd, 7 endskønt du ved, jeg ikke er skyldig;
men af din Haand er der ingen Redning! 8 Dine
Hænder gjorde og danned mig først, saa skifter du
Sind og gør mig til intet! 9 Kom i Hu, at du dannede
mig som Ler, og til Støv vil du atter gøre mig! 10 Mon
du ikke hældte mig ud som Mælk og lod mig skørne
som Ost, 11 iklædte mig Hud og Kød og fletted mig
sammen med Ben og Sener? 12 Du gav mig Liv og
Livskraft, din Omhu vogted min Aand — 13 og saa
gemte du dog i dit Hjerte paa dette, jeg skønner, dit
Øjemed var: 14 Synded jeg, vogted du paa mig og
tilgav ikke min Brøde. 15 I Fald jeg forbrød mig, da
ve mig! Var jeg retfærdig, jeg skulde dog ikke løfte
mit Hoved, men mættes med Skændsel, kvæges
med Nød. 16 Knejsed jeg, jog du mig som en Løve,
handlede atter ufatteligt med mig; 17 nye Vidner førte
du mod mig, øged din Uvilje mod mig, opbød atter en
Hær imod mig! 18 Hvi drog du mig da af Moders Liv?
Jeg burde have udaandet, uset af alle; 19 jeg burde
have været som aldrig født, været ført til Graven fra
Moders Skød. 20 Er ej mine Livsdage faa? Saa slip
mig, at jeg kan kvæges lidt, 21 før jeg for evigt gaar
bort til Mørkets og Mulmets Land, 22 Landet med
bælgmørkt Mulm, med Mørke og uden Orden, hvor
Lyset selv er som Mørket.

11 Saa tog Na'amatiten Zofar til Orde og sagde:
2 Skal en Ordgyder ej have Svar, skal en
Mundheld vel have Ret? 3 Skal Mænd vel tie til din
Skvalder, skal du spotte og ikke faa Skam? 4 Du siger:
»Min Færd er lydeløs, og jeg er ren i hans Øjne!«
5 Men vilde dog Gud kun tale, oplade sine Læber
imod dig, 6 kundgøre dig Visdommens Løndom, thi

underfuld er den i Væsen; da vilde du vide, at Gud
har glemt dig en Del af din Skyld! 7 Har du loddet
Bunden i Gud og naaet den Almægtiges Grænse? 8
Højere er den end Himlen — hvad kan du? Dybere
end Dødsriget — hvad ved du? (Sheol h7585) 9 Den
overgaar Jorden i Vidde, er mere vidtstrakt end Havet.
10 Farer han frem og fængsler, stævner til Doms,
hvem hindrer ham? 11 Han kender jo Løgnens Mænd,
Uret ser han og agter derpaa, 12 saa tomhjernet Mand
faar Vid, og Vildæsel fødes til Menneske. 13 Hvis du
faar Skik paa dit Hjerte og breder dine Hænder imod
ham, 14 hvis Uret er fjern fra din Haand, og Brøde ej
bor i dit Telt, 15 ja, da kan du lydefri løfte dit Aasyn og
uden at frygte staa fast, 16 ja, da skal du glemme din
Kvide, mindes den kun som Vand, der flød bort; 17 dit
Liv skal overstraale Middagssolen, Mørket vorde som
lyse Morgen. 18 Tryg skal du være, fordi du har Haab;
du ser dig om og gaar trygt til Hvile, 19 du ligger uden
at skræmmes op. Til din Yndest vil mange bejle. 20
Men de gudløses Øjne vansmægter; ude er det med
deres Tilflugt, deres Haab er blot at udaande Sjælen!

12 Saa tog Job til Orde og svarede: 2 Ja, sandelig,
I er de rette, med eder dør Visdommen ud! 3
Ogsaa jeg har som I Forstand, staar ikke tilbage
for eder, hvo kender vel ikke sligt? 4 Til Latter for
Venner er den, der raabte til Gud og fik Svar, den
retfærdige er til Latter. 5 I Ulykke falder de fromme,
den sorgløse spotter Faren, hans Fod staar fast,
mens Fristen varer. 6 I Fred er Voldsmænds Telte,
og trygge er de, der vækker Guds Vrede, den, der
fører Gud i sin Haand. 7 Spørg dog Kvæget, det
skal lære dig, Himlens Fugle, de skal oplyse dig,
8 se til Jorden, den skal lære dig lad Havets Fisk
fortælle dig det! 9 Hvem blandt dem alle ved vel ikke,
at HERRENS Haand har skabt det; 10 han holder
alt levendes Sjæl i sin Haand, alt Menneskekødets
Aand! 11 Prøver ej Øret Ord, og smager ej Ganen
Maden? 12 Er Alderdom eet med Visdom, Dagenes
Række med Indsigt? 13 Hos ham er der Visdom og
Vælde, hos ham er der Raad og Indsigt. 14 Hvad han
river ned, det bygges ej op, den, han lukker inde,
kommer ej ud; 15 han dæmmer for Vandet, og Tørke
kommer, han slipper det løs, og det omvælter Jorden.
16 Hos ham er der Kraft og Fasthed; den, der farer og
fører vild, er hans Værk. 17 Raadsherrer fører han
nøgne bort, og Dommere gør han til Taaber; 18 han
løser, hvad Konger bandt, og binder dem Reb om
Lænd; 19 Præster fører han nøgne bort og styrter
ældgamle Slægter; 20 han røver de dygtige Mælet
og tager de gamles Sans; 21 han udøser Haan over
Fyrster og løser de stærkes Bælte; 22 han drager det
skjulte frem af Mørket og bringer Mulmet for Lyset,
23 gør Folkene store og lægger dem øde, udvider
Folkeslags Grænser og fører dem atter bort; 24 han
tager Jordens Høvdingers Vid og lader dem rave i
vejløst Øde; 25 de famler i Mørke uden Lys og raver
omkring som drukne.

13 Se, mit Øje har skuet alt dette, mit Øre har hørt
og mærket sig det; 2 hvad I ved, ved ogsaa
jeg, jeg falder ikke igennem for jer. 3 Men til den
Almægtige vil jeg tale, med Gud er jeg sindet at gaa i
Rette, 4 mens I smører paa med Løgn; usle Læger
er I til Hobe. 5 Om I dog vilde tie stille, saa kunde
I regnes for vise! 6 Hør dog mit Klagemaal, mærk
mine Læbers Anklage! 7 Forsvarer I Gud med Uret,
forsvarer I ham med Svig? 8 Vil I tage Parti for ham,
vil I træde i Skranken for Gud? 9 Gaar det godt,
naar han ransager eder, kan I narre ham, som man
narrer et Menneske? 10 Revse jer vil han alvorligt,
om I lader som intet og dog er partiske. 11 Vil ikke
hans Højhed skræmme jer og hans Rædsel falde paa
eder? 12 Eders Tankesprog bliver til Askesprog, som
Skjolde af Ler eders Skjolde. 13 Ti stille, at jeg kan
tale, saa overgaa mig, hvad der vil! 14 Jeg vil bære
mit Kød i Tænderne og tage mit Liv i min Haand; 15
se, han slaar mig ihjel, jeg har intet Haab, dog lægger
jeg for ham min Færd. 16 Det er i sig selv en Sejr for
mig, thi en vanhellig vover sig ikke til ham! 17 Hør nu
ret paa mit Ord, lad mig tale for eders Ører! 18 Se, til
Rettergang er jeg rede, jeg ved, at Retten er min! 19
Hvem kan vel trætte med mig? Da skulde jeg tie og
opgive Aanden! 20 Kun for to Ting skaane du mig,
saa kryber jeg ikke i Skjul for dig: 21 Din Haand maa
du tage fra mig, din Rædsel skræmme mig ikke! 22
Saa stævn mig, og jeg skal svare, eller jeg vil tale, og
du skal svare! 23 Hvor stor er min Skyld og Synd?
Lad mig vide min Brøde og Synd! 24 Hvi skjuler du
dog dit Aasyn og regner mig for din Fjende? 25 Vil du
skræmme et henvejret Blad, forfølge et vissent Straa,
26 at du skriver mig saa bitter en Dom og lader mig
arve min Ungdoms Skyld, 27 lægger mine Fødder i
Blokken, vogter paa alle mine Veje, indkredser mine
Fødders Trin! 28 Og saa er han dog som smuldrende
Trøske, som Klæder, der ædes op af Møl,

14 Mennesket, født af en Kvinde, hans Liv er
stakket, han mættes af Uro; 2 han spirer som
Blomsten og visner, flyr som Skyggen, staar ikke fast.
3 Og paa ham vil du rette dit Øje, ham vil du stævne
for Retten! 4 Ja, kunde der komme en ren af en uren!
Nej, end ikke een! 5 Naar hans Dages Tal er fastsat,

hans Maaneder talt hos dig, og du har sat ham en
uoverskridelig Grænse, 6 tag saa dit Øje fra ham, lad
ham i Fred, at han kan nyde sin Dag som en Daglejer!
7 Thi for et Træ er der Haab: Fældes det, skyder det
atter, det fattes ej nye Skud; 8 ældes end Roden i
Jorden, dør end Stubben i Mulde: 9 lugter det Vand,
faar det nye Skud, skyder Grene som nyplantet Træ;
10 men dør en Mand, er det ude med ham, udaander
Mennesket, hvor er han da? 11 Som Vand løber ud af
Søen og Floden svinder og tørres, 12 saa lægger
Manden sig, rejser sig ikke, vaagner ikke, før Himlen
forgaar, aldrig vækkes han af sin Søvn. 13 Tag dog og
gem mig i Dødens Rige, skjul mig, indtil din Vrede er
ovre, sæt mig en Frist og kom mig i Hu! (Sheol h7585)
14 Om Manden dog døde for atter at leve! Da vented
jeg rolig al Stridens Tid, indtil min Afløsning kom; 15
du skulde kalde — og jeg skulde svare — længes
imod dine Hænders Værk! 16 Derimod tæller du nu
mine Skridt, du tilgiver ikke min Synd, 17 forseglet
ligger min Brøde i Posen, og over min Skyld har du
lukket til. 18 Nej, ligesom Bjerget skrider og falder,
som Klippen rokkes fra Grunden, 19 som Vandet
udhuler Sten og Plaskregn bortskyller Jord, saa har
du udslukt Menneskets Haab. 20 For evigt slaar du
ham ned, han gaar bort, skamskænder hans Ansigt
og lader ham fare. 21 Hans Sønner hædres, han ved
det ikke, de synker i Ringhed, han mærker det ikke;
22 ikkun hans eget Kød volder Smerte, ikkun hans
egen Sjæl volder Sorg.

15 Saa tog Temaniten Elifaz til Orde og sagde: 2
Mon Vismand svarer med Mundsvejr og fylder
sit Indre med Østenvind 3 for at hævde sin Ret med
gavnløs Tale, med Ord, som intet baader? 4 Desuden
nedbryder du Gudsfrygt og krænker den Stilhed, som
tilkommer Gud. 5 Din Skyld oplærer din Mund, du
vælger de listiges Sprog. 6 Din Mund domfælder dig,
ikke jeg, dine Læber vidner imod dig! 7 Var du den
første, der fødtes, kom du til Verden, før Højene var?
8 Mon du lytted til, da Gud holdt Raad, og mon du rev
Visdommen til dig? 9 Hvad ved du, som vi ikke ved,
hvad forstaar du, som vi ikke kender? 10 Ogsaa vi
har en gammel iblandt os, en Olding, hvis Dage er
fler end din Faders! 11 Er Guds Trøst dig for lidt, det
Ord, han mildelig talede til dig? 12 Hvi river dit Hjerte
dig hen, hvi ruller dit Øje vildt? 13 Thi du vender din
Harme mod Gud og udstøder Ord af din Mund. 14
Hvor kan et Menneske være rent, en kvindefødt have
Ret? 15 End ikke sine Hellige tror han, og Himlen er
ikke ren i hans Øjne, 16 hvad da den stygge, den
onde, Manden, der drikker Uret som Vand! 17 Jeg vil
sige dig noget, hør mig, jeg fortæller, hvad jeg har set,
18 hvad vise Mænd har forkyndt, deres Fædre ikke
dulgt, 19 dem alene var Landet givet, ingen fremmed
færdedes blandt dem: 20 Den gudløse ængstes hele
sit Liv, de stakkede Aar, en Voldsmand lever; 21
Rædselslyde fylder hans Ører, midt under Fred er
Hærgeren over ham; 22 han undkommer ikke fra
Mørket, opsparet er han for Sværdet, 23 udset til Føde
for Gribbe, han ved, at han staar for Fald; 24 Mørkets
Dag vil skræmme ham. Trængsel og Angst overvælde
ham som en Konge, rustet til Strid. 25 Thi Haanden
rakte han ud mod Gud og bød den Almægtige Trods,
26 stormed haardnakket mod ham med sine tykke,
buede Skjolde. 27 Thi han dækked sit Ansigt med
Fedt og samlede Huld paa sin Lænd. 28 tog Bolig i
Byer, der øde laa hen, i Huse, man ikke maa bo i,
bestemt til at ligge i Grus. 29 Han bliver ej rig, hans
Velstand forgaar, til Jorden bøjer sig ikke hans Aks;
30 han undkommer ikke fra Mørket. Solglød udtørrer
hans Spire, hans Blomst rives bort af Vinden. 31 Han
stole ikke paa Tomhed — han farer vild — thi Tomhed
skal være hans Løn! 32 I Utide visner hans Stamme,
hans Palmegren skal ikke grønnes; 33 han ryster
som Ranken sin Drue af og kaster som Olietræet sin
Blomst. 34 Thi vanhelliges Samfund er goldt, og Ild
fortærer Bestikkelsens Telte; 35 svangre med Kvide,
føder de Uret, og deres Moderskød fostrer Svig!

16 Saa tog Job til Orde og svarede: 2 Nok har jeg
hørt af sligt, besværlige Trøstere er I til Hobe! 3
Faar Mundsvejret aldrig Ende? Hvad ægged dig dog
til at svare? 4 Ogsaa jeg kunde tale som I, hvis I kun
var i mit Sted, føje mine Ord imod jer og ryste paa
Hovedet ad jer, 5 styrke jer med min Mund, ej spare
paa ynksomme Ord! 6 Taler jeg, mildnes min Smerte
ikke og om jeg tier, hvad Lindring faar jeg? 7 Dog nu
har han udtømt min Kraft, du har ødelagt hele min
Kreds; 8 at du greb mig, gælder som Vidnesbyrd mod
mig, min Magerhed vidner imod mig. 9 Hans Vrede
river og slider i mig, han skærer Tænder imod mig.
Fjenderne hvæsser Blikket imod mig, 10 de opspiler
Gabet imod mig, slaar mig med Haan paa Kind og
flokkes til Hobe omkring mig; 11 Gud gav mig hen i
Niddingers Vold, i gudløses Hænder kasted han mig.
12 Jeg leved i Fred, saa knuste han mig, han greb mig
i Nakken og sønderslog mig; han stilled mig op som
Skive, 13 hans Pile flyver omkring mig, han borer
i Nyrerne uden Skaansel, udgyder min Galde paa
Jorden; 14 Revne paa Revne slaar han mig, stormer
som Kriger imod mig. 15 Over min Hud har jeg syet
Sæk og boret mit Horn i Støvet; 16 mit Ansigt er rødt

af Graad, mine Øjenlaag hyllet i Mørke, 17 skønt der
ikke er Vold i min Haand, og skønt min Bøn er ren!
18 Dølg ikke, Jord, mit Blod, mit Skrig komme ikke til
Hvile! 19 Alt nu er mit Vidne i Himlen, min Talsmand
er i det høje; 20 gid min Ven lod sig finde! Mit Øje
vender sig med Taarer til Gud, 21 at han skifter Ret
mellem Manden og Gud, mellem Mennesket og hans
Ven! 22 Thi talte er de kommende Aar, jeg skal ud
paa en Færd, jeg ej vender hjem fra.

17 Brudt er min Aand, mine Dage slukt, og Gravene
venter mig; 2 visselig, Spot er min Del, og bittert
er, hvad mit Øje maa skue. 3 Stil Sikkerhed for mig
hos dig! Hvem anden giver mig Haandslag? 4 Thi
du lukked deres Hjerte for Indsigt, derfor vil du ikke
ophøje dem; 5 den, der forraader Venner til Plyndring,
hans Sønners Øjne hentæres. 6 Til Mundheld har du
gjort mig for Folk, jeg er blevet et Jærtegn for dem;
7 mit Øje er sløvet af Kvide, som Skygger er mine
Lemmer til Hobe; 8 retsindige stivner af Rædsel ved
sligt, over vanhellig harmes den skyldfri, 9 men den
retfærdige holder sin Vej, en renhaandet vokser i
Kraft. 10 Men I, mød kun alle frem igen, en Vismand
finder jeg ikke iblandt jer! 11 Mine Dage stunder
mod Døden, brudt er mit Hjertes Ønsker; 12 Natten
gør jeg til Dag, Lyset for mig er Mørke; 13 vil jeg
haabe, faar jeg dog Bolig i Døden, jeg reder i Mørket
mit Leje, **(Sheol h7585)** 14 Graven kalder jeg Fader,
Forraadnelsen Moder og Søster. 15 Hvor er da vel
mit Haab, og hvo kan øjne min Lykke? 16 Mon de vil
følge mig ned i Dødsriget, skal sammen vi synke i
Støvet? **(Sheol h7585)**

18 Saa tog Sjuhiten Bildad til Orde og sagde: 2
Saa gør dog en Ende paa dine Ord, kom til
Fornuft og lad os tale! 3 Hvi skal vi regnes for Kvæg
og staa som umælende i dine Øjne? 4 Du, som i
Vrede sønderslider din Sjæl, skal for din Skyld Jorden
blive øde og Klippen flyttes fra sit Sted? 5 Nej, den
gudløses Lys bliver slukt, hans Ildslue giver ej Lys; 6
Lyset i hans Telt gaar ud, og hans Lampe slukkes for
ham; 7 hans kraftige Skridt bliver korte, han falder
for eget Raad; 8 thi hans Fod drives ind i Nettet,
paa Fletværk vandrer han frem, 9 Fælden griber om
Hælen, Garnet holder ham fast; 10 Snaren er skjult i
Jorden for ham og Saksen paa hans Sti; 11 Rædsler
skræmmer ham alle Vegne og kyser ham Skridt for
Skridt: 12 Ulykken hungrer efter ham, Undergang
lurer paa hans Fald: 13 Dødens førstefødte æder
hans Lemmer, æder hans Legemes Lemmer; 14 han
rives bort fra sit Telt, sin Fortrøstning; den styrer
hans Skridt til Rædslernes Konge; 15 i hans Telt har
Undergang hjemme, Svovl strøs ud paa hans Bolig;
16 nedentil tørrer hans Rødder, oventil visner hans
Grene; 17 hans Minde svinder fra Jord, paa Gaden
nævnes ikke hans Navn; 18 man støder ham ud fra
Lys i Mørket og driver ham bort fra Jorderig; 19 i
sit Folk har han ikke Afkom og Æt, i hans Hjem er
der ingen tilbage; 20 de i Vester stivner ved hans
Skæbnedag, de i Øst bliver slagne af Rædsel. 21 Ja,
saaledes gaar det den lovløses Bolig, dens Hjem, der
ej kender Gud!

19 Saa tog Job til Orde og svarede: 2 Hvor længe
vil I krænke min Sjæl og slaa mig sønder med
Ord? 3 I haaner mig nu for tiende Gang, mishandler
mig uden Skam. 4 Har jeg da virkelig fejlet, hænger
der Fejl ved mig? 5 Eller gør I jer store imod mig og
revser mig ved at smæde? 6 Saa vid da, at Gud har
bøjet min Ret, omspændt mig med sit Net. 7 Se, jeg
skriger: Vold! men faar ikke Svar, raaber om Hjælp,
der er ingen Ret. 8 Han spærred min Vej, jeg kom
ikke frem, han hylled mine Stier i Mørke; 9 han klædte
mig af for min Ære, berøved mit Hoved Kronen, 10
brød mig ned overalt, saa jeg maa bort, oprykked mit
Haab som Træet; 11 hans Vrede blussede mod mig,
han regner mig for sin Fjende; 12 samlede rykker
hans Flokke frem og bryder sig Vej imod mig, de lejrer
sig om mit Telt. 13 Mine Brødre har fjernet sig fra mig,
Venner er fremmede for mig, 14 mine nærmeste og
Kendinge holder sig fra mig, de, der er i mit Hus, har
glemt mig; 15 mine Piger regner mig for en fremmed,
vildfremmed er jeg i deres Øjne; 16 ej svarer min
Træl, naar jeg kalder, jeg maa trygle ham med min
Mund; 17 ved min Aande væmmes min Hustru, mine
egne Brødre er jeg en Stank; 18 selv Drenge agter
mig ringe, naar jeg rejser mig, taler de mod mig;
19 Standsfæller væmmes til Hobe ved mig, de, jeg
elskede, vender sig mod mig. 20 Benene hænger fast
ved min Hud, med Kødet i Tænderne slap jeg bort. 21
Naade, mine Venner, Naade, thi Guds Haand har rørt
mig! 22 Hvi forfølger og I mig som Gud og mættes ej
af mit Kød? 23 Ak, gid mine Ord blev skrevet op, blev
tegnet op i en Bog, 24 med Griffel af Jern, med Bly
indristet i Klippen for evigt! 25 Men jeg ved, at min
Løser lever, over Støvet vil en Forsvarer staa frem.
26 Naar min sønderslidte Hud er borte, skal jeg ud
fra mit Kød skue Gud, 27 hvem jeg skal se paa min
Side; ham skal mine Øjne se, ingen fremmed! Mine
Nyrer forgaar i mit Indre! 28 Naar I siger: »Hor vi skal
forfølge ham, Sagens Rod vil vi udfinde hos ham!«
29 saa tag jer i Vare for Sværdet; thi Vrede rammer de
lovløse, at I skal kende, der kommer en Dom!

20 Saa tog Na'amatiten Zofar til Orde og sagde: **2** Derfor bruser Tankerne i mig, og derfor stormer
det i mig; **3** til min Skam maa jeg høre paa Tugt,
faar tankeløst Mundsvejr til Svar! **4** Ved du da ikke
fra Arilds Tid, fra Tiden, da Mennesket sattes paa
Jorden, **5** at gudløses Jubel er kort og vanhelliges
Glæde stakket? **6** Steg end hans Hovmod til Himlen,
raged hans Hoved i Sky, **7** som sit Skarn forgaar han
for evigt, de, der saa ham, siger: »Hvor er han?« **8**
Han flyr som en Drøm, man finder ham ikke, som et
Nattesyn jages han bort; **9** Øjet, der saa ham, ser
ham ej mer, hans Sted faar ham aldrig at se igen. **10**
Hans Sønner bejler til ringes Yndest, hans Hænder
maa give hans Gods tilbage. **11** Hans Ben var fulde
af Ungdomskraft, men den lægger sig med ham i
Støvet. **12** Er det onde end sødt i hans Mund, naar
han gemmer det under sin Tunge, **13** sparer paa
det og slipper det ikke, holder det fast til sin Gane,
14 saa bliver dog Maden i hans Indre til Slangegift
inden i ham; **15** Godset, han slugte, maa han spy
ud, Gud driver det ud af hans Bug, **16** han indsuger
Slangernes Gift, og Øgleungen slaar ham ihjel; **17**
han skuer ej Strømme af Olie, Bække af Honning
og Fløde; **18** han maa af med sin Vinding, svælger
den ej, faar ingen Glæde af tilbyttet Gods. **19** Thi
han knuste de ringe og lod dem ligge, ranede Huse,
han ej havde bygget. **20** Thi han har ingen Hjælp af
sin Rigdom, trods sine Skatte reddes han ikke; **21**
ingen gik fri for hans Glubskhed, derfor varer hans
Lykke ikke; **22** midt i sin Overflod har han det trangt,
al Slags Nød kommer over ham. **23** For at fylde hans
Bug sender Gud sin Vredes Glød imod ham, lader
sin Harme regne paa ham. **24** Flyr han for Brynje af
Jern, saa gennemborer ham Kobberbuen; **25** en Kniv
kommer ud af hans Ryg, et lynende Staal af hans
Galde; over ham falder Rædsler, **26** idel Mørke er
opsparet til ham; Ild, der ej blæses op, fortærer ham,
æder Levningen i hans Telt. **27** Himlen bringer hans
Brøde for Lyset, og Jorden rejser sig mod ham. **28**
Hans Huses Vinding maa bort, rives bort paa Guds
Vredes Dag. **29** Slig er den gudløses Lod fra Gud og
Lønnen fra Gud for hans Brøde!

21 Saa tog Job til Orde og svarede: **2** Hør dog,
hør mine Ord, lad det være Trøsten, I giver! **3**
Find jer nu i, at jeg taler, siden kan I jo haane! **4**
Gælder min Klage Mennesker? Hvi skulde jeg ej være
utaalmodig? **5** Vend jer til mig og stivn af Rædsel,
læg Haand paa Mund! **6** Jeg gruer, naar jeg tænker
derpaa, mit Legeme gribes af Skælven: **7** De gudløse,
hvorfor lever de, bliver gamle, ja vokser i Kraft? **8**
Deres Æt har de blivende hos sig, deres Afkom for
deres Øjne; **9** deres Huse er sikre mod Rædsler,
Guds Svøbe rammer dem ikke; **10** ej springer deres
Tyr forgæves, Koen kælver, den kaster ikke; **11** de
slipper deres Drenge ud som Faar, deres Børneflok
boltrer sig ret; **12** de synger til Pauke og Citer, er
glade til Fløjtens Toner; **13** de lever deres Dage i
Lykke og synker med Fred i Dødsriget, **(Sheol h7585)**
14 skønt de siger til Gud: »Gaa fra os, at kende
dine Veje er ikke vor Lyst! **15** Den Almægtige? Hvad
han? Skal vi tjene ham? Hvad Gavn at banke paa
hos ham?« **16** Er ej deres Lykke i deres Haand og
gudløses Raad ham fjernt? **17** Naar gaar de gudløses
Lampe ud og naar kommer Ulykken over dem? Naar
deler han Loddet ud i sin Vrede, **18** saa de bliver som
Straa for Vinden, som Avner, Storm fører bort? **19**
Gemmer Gud hans Ulykkeslod til hans Børn? Ham
selv gengælde han, saa han mærker det, **20** lad ham
selv faa sit Vanheld at se, den Almægtiges Vrede at
drikke! **21** Thi hvad bryder han sig siden om sit Hus,
naar hans Maaneders Tal er udrundet? **22** Kan man
vel tage Gud i Skole, ham, som dømmer de højeste
Væsner? **23** En dør jo paa Lykkens Tinde, helt tryg
og saa helt uden Sorger: **24** hans Spande er fulde
af Mælk, hans Knogler af saftig Marv; **25** med bitter
Sjæl dør en anden og har aldrig nydt nogen Lykke;
26 de lægger sig begge i Jorden, og begge dækkes af
Orme! **27** Se, jeg kender saa vel eders Tanker og de
Rænker, I spinder imod mig, **28** naar I siger: »Hvor er
Stormandens Hus og det Telt, hvor de gudløse bor?«
29 Har I aldrig spurgt de berejste og godkendt deres
Beviser: **30** Den onde skaanes paa Ulykkens Dag og
frelses paa Vredens Dag. **31** Hvem foreholder ham
vel hans Færd, gengælder ham, hvad han gør? **32** Til
Graven bæres han hen, ved hans Gravhøj holdes der
Vagt; **33** i Dalbunden hviler han sødt, Alverden følger
saa efter, en Flok uden Tal gik forud for ham. **34** Hvor
tom er den Trøst, som I giver! Eders Svar — kun Svig
er tilbage!

22 Saa tog Temaniten Elifaz til Orde og sagde:
2 Gavner et Menneske Gud? Nej, den kloge
gavner sig selv. **3** Har den Almægtige godt af din
Retfærd, Vinding af, at din Vandel er ret? **4** Revser
han dig for din Gudsfrygt? Eller gaar han i Rette med
dig derfor? **5** Er ikke din Ondskab stor og din Brøde
uden Ende? **6** Thi du pantede Brødre uden Grund,
trak Klæderne af de nøgne, **7** gav ikke den trætte
Vand at drikke og nægted den sultne Brød. **8** Den
mægtige — hans var Landet, den hædrede boede
der. **9** Du lod Enker gaa tomhændet bort, knuste de

faderløses Arme. 10 Derfor var der Snarer omkring
dig, og Rædsel ængsted dig brat. 11 Dit Lys blev
Mørke, du kan ej se, og Strømme af Vand gaar over
dig! 12 Er Gud ej i højen Himmel? Se Stjernernes
Tinde, hvor højt de staar! 13 Dog siger du: »Hvad ved
Gud, holder han Dom bag sorten Sky? 14 Skyerne
skjuler ham, saa han ej ser, paa Himlens Runding
gaar han!« 15 Vil du følge Fortidens Sti, som Urettens
Mænd betraadte, 16 de, som i Utide reves bort, hvis
Grundvold flød bort som en Strøm, 17 som sagde til
Gud: »Gaa fra os! Hvad kan den Almægtige gøre
os?« 18 Og han havde dog fyldt deres Huse med
godt. Men de gudløses Raad er ham fjernt. 19 De
retfærdige saa det og glædede sig, den uskyldige
spottede dem: 20 For vist, vore Fjender forgik, og
Ild fortæred de sidste af dem. 21 Bliv Ven med ham
og hold Fred, derved vil der times dig Lykke; 22 tag
dog mod Lærdom af ham og læg dig hans Ord paa
Sinde! 23 Vender du ydmygt om til den Almægtige,
fjerner du Uretten fra dit Telt, 24 kaster du Guldet paa
Jorden, Ofirguldet blandt Bækkenes Sten, 25 saa den
Almægtige bliver dit Guld, hans Lov dit Sølv, 26 ja,
da skal du fryde dig over den Almægtige og løfte dit
Aasyn til Gud. 27 Beder du til ham, hører han dig,
indfri kan du, hvad du har lovet; 28 hvad du sætter
dig for, det lykkes, det lysner paa dine Veje; 29 thi
stolte, hovmodige ydmyger han, men hjælper den,
der slaar Øjnene ned; 30 han frelser uskyldig Mand;
det sker ved hans Hænders Renhed!

23 Saa tog Job til Orde og svarede: 2 Ogsaa
i Dag er der Trods i min Klage, tungt ligger
hans Haand paa mit Suk! 3 Ak, vidste jeg Vej til at
finde ham, kunde jeg naa hans Trone! 4 Da vilde
jeg udrede Sagen for ham og fylde min Mund med
Beviser, 5 vide, hvad Svar han gav mig, skønne, hvad
han sagde til mig! 6 Mon han da satte sin Almagt
imod mig? Nej, visselig agted han paa mig; 7 da gik
en oprigtig i Rette med ham, og jeg bjærged for evigt
min Ret. 8 Men gaar jeg mod Øst, da er han der ikke,
mod Vest, jeg mærker ej til ham; 9 jeg søger i Nord og
ser ham ikke, drejer mod Syd og øjner ham ej. 10 Thi
han kender min Vej og min Vandel, som Guld gaar
jeg frem af hans Prøve. 11 Min Fod har holdt fast ved
hans Spor, hans Vej har jeg fulgt, veg ikke derfra, 12
fra hans Læbers Bud er jeg ikke veget, hans Ord har
jeg gemt i mit Bryst. 13 Men han gjorde sit Valg, hvem
hindrer ham Han udfører, hvad hans Sjæl attraar. 14
Thi han fuldbyrder, hvad han bestemte, og af sligt har
han meget for. 15 Derfor forfærdes jeg for ham og
gruer ved Tanken om ham. 16 Ja, Gud har nedbrudt
mit Mod, forfærdet mig har den Almægtige; 17 thi jeg
gaar til i Mørket, mit Aasyn dækkes af Mulm.

24 Hvorfor har ej den Almægtige opsparet Tider,
hvi faar de, som kender ham, ikke hans Dage
at se? 2 De onde flytter Markskel, ranede Hjorde har
de paa Græs. 3 faderløses Æsel fører de bort, tager
Enkens Okse som Borgen: 4 de trænger de fattige
af Vejen. Landets arme maa alle skjule sig. 5 Som
vilde Æsler i Ørkenen gaar de ud til deres Gerning
søgende efter Næring; Steppen er Brød for Børnene.
6 De høster paa Marken om Natten, i Rigmandens
Vingaard sanker de efter. 7 Om Natten ligger de
nøgne, uden Klæder, uden Tæppe i Kulden. 8 De
vædes af Bjergenes Regnskyl, klamrer sig af Mangel
paa Ly til Klippen. 9 — Man river den faderløse fra
Brystet, tager den armes Barn som Borgen. — 10
Nøgne vandrer de, uden Klæder, sultne bærer de
Neg; 11 mellem Murene presser de Olie, de træder
Persen og tørster. 12 De drives fra By og Hus, og
Børnenes Hunger skriger. Men Gud, han ænser ej
vrangt. 13 Andre hører til Lysets Fjender, de kender
ikke hans Veje og holder sig ej paa hans Stier: 14 Før
det lysner, staar Morderen op, han myrder arm og
fattig; om Natten sniger Tyven sig om; 15 Horkarlens
Øje lurer paa Skumring, han tænker: »Intet Øje kan
se mig!« og skjuler sit Ansigt under en Maske. 16
I Mørke bryder de ind i Huse, de lukker sig inde
om Dagen, thi ingen af dem vil vide af Lys. 17 For
dem er Mørket Morgen, thi de er kendt med Mørkets
Rædsler. 18 Over Vandfladen jages han hen, hans
Arvelod i Landet forbandes, han færdes ikke paa
Vejen til Vingaarden. 19 Som Tørke og Hede tager
Snevand, saa Dødsriget dem, der har syndet. **(Sheol h7585)** 20 Han er glemt paa sin Hjemstavns Torv,
hans Storhed kommes ej mer i Hu, Uretten knækkes
som Træet. 21 Han var ond mod den golde, der ikke
fødte, mod Enken gjorde han ikke vel; 22 dem, det
gik skævt, rev han bort i sin Vælde. Han staar op og
er ikke tryg paa sit Liv, 23 han styrtes uden Haab
og Støtte, og paa hans Veje er idel Nød. 24 Hans
Storhed er stakket, saa er han ej mer, han bøjes og
skrumper ind som Melde og skæres af som Aksenes
Top. 25 Og hvis ikke — hvo gør mig til Løgner, hvo
gør mine Ord til intet?

25 Saa tog Sjuhiten Bildad til Orde og sagde: 2
Hos ham er der Vælde og Rædsel, han skaber
Fred i sin høje Bolig. 3 Er der mon Tal paa hans
Skarer? Mod hvem staar ikke hans Baghold op? 4
Hvor kan en Mand have Ret imod Gud, hvor kan en
kvindefødt være ren? 5 Selv Maanen er ikke klar i

hans Øjne og Stjernerne ikke rene, 6 endsige en
Mand, det Kryb, et Menneskebarn, den Orm!

26 Saa tog Job til Orde og svarede: 2 Hvor har
du dog hjulpet ham, den afmægtige, støttet
den kraftløse Arm! 3 Hvor har du dog raadet ham,
den uvise, kundgjort en Fylde af Visdom! 4 Hvem
hjalp dig med at faa Ordene frem, hvis Aand mon
der talte af dig? 5 Skyggerne skælver af Angst,
de, som bor under Vandene; 6 blottet er Dødsriget
for ham, Afgrunden uden Dække. **(Sheol h7585)** 7
Han udspænder Norden over det tomme, ophænger
Jorden paa intet; 8 Vandet binder han i sine Skyer,
og Skylaget brister ikke derunder; 9 han fæstner sin
Trones Hjørner og breder sit Skylag derover; 10 han
drog en Kreds over Vandene, der, hvor Lys og Mørke
skilles. 11 Himlens Støtter vakler, de gribes af Angst
ved hans Trusel; 12 med Vælde bragte han Havet til
Ro og knuste Rahab med Kløgt; 13 ved hans Aande
klarede Himlen op hans Haand gennembored den
flygtende Slange. 14 Se, det er kun Omridset af hans
Vej, hvad hører vi andet end Hvisken? Hans Vældes
Torden, hvo fatter vel den?

27 Job vedblev at fremsætte sit Tankesprog: 2 Saa
sandt Gud lever, som satte min Ret til Side, den
Almægtige, som gjorde mig mod i Hu: 3 Saa længe
jeg drager Aande og har Guds Aande i Næsen, 4
skal mine Læber ej tale Uret, min Tunge ej fare med
Svig! 5 Langt være det fra mig at give jer Ret; til
jeg udaander, opgiver jeg ikke min Uskyld. 6 Jeg
hævder min Ret, jeg slipper den ikke, ingen af mine
Dage piner mit Sind. 7 Som den gudløse gaa det min
Fjende, min Modstander som den lovløse! 8 Thi hvad
er den vanhelliges Haab, naar Gud bortskærer og
kræver hans Sjæl? 9 Hører mon Gud hans Skrig,
naar Angst kommer over ham? 10 Mon han kan fryde
sig over den Almægtige, føjer han ham, naar han
paakalder ham? 11 Jeg vil lære jer om Guds Haand,
den Almægtiges Tanker dølger jeg ikke; 12 se, selv
har I alle set det, hvi har I saa tomme Tanker? 13 Det
er den gudløses Lod fra Gud, Arven, som Voldsmænd
faar fra den Almægtige: 14 Vokser hans Sønner, er
det for Sværdet, hans Afkom mættes ikke med Brød;
15 de øvrige bringer Pesten i Graven, deres Enker
kan ej holde Klage over dem. 16 Opdynger han Sølv
som Støv og samler sig Klæder som Ler — 17 han
samler, men den retfærdige klæder sig i dem, og
Sølvet arver den skyldfri; 18 han bygger sit Hus som
en Edderkops, som Hytten, en Vogter gør sig; 19
han lægger sig rig, men for sidste Gang, han slaar
Øjnene op, og er det ej mer; 20 Rædsler naar ham
som Vande, ved Nat river Stormen ham bort; 21 løftet
af Østenstorm farer han bort, den fejer ham væk fra
hans Sted. 22 Skaanselsløst skyder han paa ham, i
Hast maa han fly fra hans Haand; 23 man klapper
i Hænderne mod ham og piber ham bort fra hans
Sted!

28 Sølvet har jo sit Leje, som renses, sit Sted,
2 Jern hentes op af Jorden, og Sten smeltes
om til Kobber. 3 Paa Mørket gør man en Ende og
ransager indtil de dybeste Kroge Mørkets og Mulmets
Sten; 4 man bryder en Skakt under Foden, og glemte,
foruden Fodfæste, hænger de svævende fjernt fra
Mennesker. 5 Af Jorden fremvokser Brød, imedens
dens Indre omvæltes som af Ild; 6 i Stenen der sidder
Safiren, og der er Guldstøv i den. 7 Stien derhen er
Rovfuglen ukendt, Falkens Øje udspejder den ikke; 8
den trædes ikke af stolte Vilddyr, Løven skrider ej
frem ad den. 9 Paa Flinten lægger man Haand og
omvælter Bjerge fra Roden; 10 i Klipperne hugger
man Gange, alskens Klenodier skuer Øjet; 11 man
tilstopper Strømmenes Kilder og bringer det skjulte for
Lyset. 12 Men Visdommen — hvor mon den findes,
og hvor er Indsigtens Sted? 13 Mennesket kender
ikke dens Vej, den findes ej i de levendes Land; 14
Dybet siger: »I mig er den ikke!« Havet: »Ej heller
hos mig!« 15 Man faar den ej for det fineste Guld, for
Sølv kan den ikke købes, 16 den opvejes ikke med
Ofirguld, med kostelig Sjoham eller Safir; 17 Guld og
Glar kan ej maale sig med den, den faas ej i Bytte for
gyldne Kar, 18 Krystal og Koraller ikke at nævne. At
eje Visdom er mere end Perler, 19 Ætiopiens Topas
kan ej maale sig med den, den opvejes ej med det
rene Guld. 20 Men Visdommen — hvor mon den
kommer fra, og hvor er Indsigtens Sted? 21 Den er
dulgt for alt levendes Øje og skjult for Himmelens
Fugle; 22 Afgrund og Død maa sige: »Vi hørte kun
tale derom.« 23 Gud er kendt med dens Vej, han ved,
hvor den har sit Sted; 24 thi han skuer til Jordens
Ender, alt under Himmelen ser han. 25 Dengang
han fastsatte Vindens Vægt og maalte Vandet med
Maal, 26 da han satte en Lov for Regnen, afmærked
Tordenskyen dens Vej, 27 da skued og mønstred han
den, han stilled den op og ransaged den. 28 Men til
Mennesket sagde han: »Se, HERRENS Frygt, det er
Visdom, at sky det onde er Indsigt.«

29 Og Job vedblev at fremsætte sit Tankesprog:
2 Ak, havde jeg det som tilforn, som dengang
Gud tog sig af mig, 3 da hans Lampe lyste over mit
Hoved, og jeg ved hans Lys vandt frem i Mørke, 4
som i mine modne Aar, da Guds Fortrolighed var over

mit Telt, 5 da den Almægtige end var hos mig og
mine Drenge var om mig, 6 da mine Fødder vaded i
Fløde, og Olie strømmede, hvor jeg stod, 7 da jeg gik
ud til Byens Port og rejste mit Sæde paa Torvet. 8
Naar Ungdommen saa mig, gemte den sig, Oldinge
rejste sig op og stod, 9 Høvdinger standsed i Talen
og lagde Haand paa Mund, 10 Stormænds Røst
forstummed, deres Tunge klæbed til Ganen; 11 Øret
hørte og priste mig lykkelig, Øjet saa og tilkendte
mig Ære. 12 Thi jeg redded den arme, der skreg
om Hjælp, den faderløse, der savned en Hjælper;
13 den, det gik skævt, velsignede mig, jeg frydede
Enkens Hjerte; 14 jeg klædte mig i Retfærd, og den i
mig, i Ret som Kappe og Hovedbind. 15 Jeg var den
blindes Øje, jeg var den lammes Fod; 16 jeg var de
fattiges Fader, udreded den mig ukendtes Sag; 17
den lovløses Tænder brød jeg, rev Byttet ud af hans
Gab. 18 Saa tænkte jeg da: »Jeg skal dø i min Rede,
leve saa længe som Føniksfuglen; 19 min Rod kan
Vand komme til, Duggen har Nattely i mine Grene;
20 min Ære er altid ny, min Bue er altid ung i min
Haand!« 21 Mig hørte de paa og bied, var tavse,
mens jeg gav Raad; 22 ingen tog Ordet, naar jeg
havde talt, mine Ord faldt kvægende paa dem; 23
de bied paa mig som paa Regn, spærred Munden
op efter Vaarregn. 24 Mistrøstige smilte jeg til, mit
Aasyns Lys fik de ej til at svinde. 25 Vejen valgte jeg
for dem og sad som Høvding, troned som Konge
blandt Hærmænd, som den, der gav sørgende Trøst.

30 Nu derimod ler de ad mig, Folk, der er yngre
end jeg, hvis Fædre jeg fandt for ringe at sætte
iblandt mine Hyrdehunde. 2 Og hvad skulde jeg med
deres Hænders Kraft? Deres Ungdomskraft har de
mistet, 3 tørrede hen af Trang og Sult. De afgnaver
Ørk og Ødemark 4 og plukker Melde ved Krattet,
Gyvelrødder er deres Brød. 5 Fra Samfundet drives
de bort, som ad Tyve raabes der efter dem. 6 De bor
i Kløfter, fulde af Rædsler, i Jordens og Klippernes
Huler. 7 De brøler imellem Buske, i Tornekrat kommer
de sammen, 8 en dum og navnløs Æt, de joges med
Hug af Lande. 9 Men nu er jeg Haansang for dem,
jeg er dem et Samtaleemne; 10 de afskyr mig, holder
sig fra mig, nægter sig ikke af spytte ad mig. 11 Thi
han løste min Buestreng, ydmyged mig, og foran mig
kasted de Tøjlerne af. 12 Til højre rejser sig Ynglen,
Fødderne slaar de fra mig, bygger sig Ulykkesveje
imod mig; 13 min Sti har de opbrudt, de hjælper med
til mit Fald, og ingen hindrer dem i det; 14 de kommer
som gennem et gabende Murbrud, vælter sig frem
under Ruiner, 15 Rædsler har vendt sig imod mig;
min Værdighed joges bort som af Storm, min Lykke
svandt som en Sky. 16 Min Sjæl opløser sig i mig;
Elendigheds Dage har ramt mig: 17 Natten borer i
mine Knogler, aldrig blunder de nagende Smerter. 18
Med vældig Kraft vanskabes mit Kød, det hænger om
mig, som var det min Kjortel. 19 Han kasted mig ud i
Dynd, jeg er blevet som Støv og Aske. 20 Jeg skriger
til dig, du svarer mig ikke, du staar der og ænser mig
ikke; 21 grum er du blevet imod mig, forfølger mig
med din vældige Haand. 22 Du løfter og vejrer mig
hen i Stormen, og dens Brusen gennemryster mig; 23
thi jeg ved, du fører mig hjem til Døden, til det Hus,
hvor alt levende samles. 24 Dog, mon den druknende
ej rækker Haanden ud og raaber om Hjælp, naar
han gaar under? 25 Mon ikke jeg græder over den,
som havde det haardt, sørgede ikke min Sjæl for
den fattiges Skyld? 26 Jeg biede paa Lykke, men
Ulykke kom, jeg haabed paa Lys, men Mørke kom;
27 ustandseligt koger det i mig, Elendigheds Dage traf
mig; 28 trøstesløs gaar jeg i Sorg, i Forsamlingen
rejser jeg mig og raaber; 29 Sjakalernes Broder blev
jeg, Strudsenes Fælle. 30 Min Hud er sort, falder af,
mine Knogler brænder af Hede; 31 min Citer er blevet
til Sorg, min Fløjte til hulkende Graad!

31 Jeg sluttede en Pagt med mit Øje om ikke at
se paa en Jomfru; 2 hvad var ellers min Lod
fra Gud hist oppe, den Arv, den Almægtige gav fra
det høje? 3 Har ikke den lovløse Vanheld i Vente,
Udaadsmændene Modgang? 4 Ser han ej mine Veje
og tæller alle mine Skridt? 5 Har jeg holdt til med
Løgn, og hasted min Fod til Svig — 6 paa Rettens
Vægtskaal veje han mig, saa Gud kan kende min
Uskyld — 7 er mit Skridt bøjet af fra Vejen, og har
mit Hjerte fulgt mine Øjne, hang noget ved mine
Hænder, 8 da gid jeg maa saa og en anden fortære,
og hvad jeg planted, oprykkes med Rode! 9 Blev jeg
en Daare paa Grund af en Kvinde, og har jeg luret
ved Næstens Dør, 10 saa dreje min Hustru Kværn for
en anden, og andre bøje sig over hende! 11 Thi sligt
var Skændselsdaad, Brøde, der drages for Retten,
12 ja, Ild, der æder til Afgrunden og sætter hele min
Høst i Brand! 13 Har jeg ringeagtet min Træls og
min Trælkvindes Ret, naar de trættede med mig, 14
hvad skulde jeg da gøre, naar Gud stod op, hvad
skulde jeg svare, naar han saa efter? 15 Har ikke min
Skaber skabt ham i Moders Skød, har en og samme
ej dannet os begge i Moders Liv? 16 Har jeg afslaaet
ringes Ønske, ladet Enkens Øjne vansmægte, 17 var
jeg ene om at spise mit Brød, har den faderløse ej
spist deraf — 18 nej, fra Barnsben fostred jeg ham

som en Fader, jeg ledede hende fra min Moders
Skød. 19 Har jeg set en Stakkel blottet for Klæder, en
fattig savne et Tæppe — 20 visselig nej, hans Hofter
velsigned mig, naar han varmed sig i Uld af mine
Lam. 21 Har jeg løftet min Baand mod en faderløs,
fordi jeg var vis paa Medhold i Retten, 22 saa falde
min Skulder fra Nakken, saa rykkes min Arm af Led!
23 Thi Guds Rædsel var kommet over mig, og naar
han rejste sig, magted jeg intet! 24 Har jeg slaaet min
Lid til Guld, kaldt det rene Guld min Fortrøstning, 25
var det min Glæde, at Rigdommen voksed, og at min
Haand fik sanket saa meget, 26 saa jeg, hvorledes
Sollyset straaled, eller den herligt skridende Maane,
27 og lod mit Hjerte sig daare i Løn, saa jeg hylded
dem med Kys paa min Haand — 28 ogsaa det var
Brøde, der drages for Retten, thi da fornægted jeg
Gud hist oppe. 29 Var min Avindsmands Fald min
Glæd jubled jeg, naar han ramtes af Vanheld —
30 nej, jeg tillod ikke min Gane at synde, saa jeg
bandende kræved hans Sjæl. 31 Har min Husfælle ej
maattet sige: »Hvem mættedes ej af Kød fra hans
Bord« — 32 nej, den fremmede laa ej ude om Natten,
jeg aabned min Dør for Vandringsmænd. 33 Har
jeg skjult mine Synder, som Mennesker gør, saa jeg
dulgte min Brøde i Brystet 34 af Frygt for den store
Hob, af Angst for Stamfrænders Ringeagt, saa jeg
blev inden Døre i Stilhed! — 35 Ak, var der dog
en, der hørte paa mig! Her er mit Bomærke — lad
den Almægtige svare! Havde jeg blot min Modparts
Indlæg! 36 Sandelig, tog jeg det paa min Skulder,
kransed mit Hoved dermed som en Krone, 37 svared
ham for hvert eneste Skridt og mødte ham som en
Fyrste. 38 Har min Mark maattet skrige over mig og
alle Furerne græde, 39 har jeg tæret dens Kraft uden
Vederlag, udslukt dens Ejeres Liv, 40 saa gro der
Tjørn for Hvede og Ukrudt i Stedet for Byg! Her ender
Jobs Ord.

32 Da nu hine tre Mænd ikke mere svarede Job,
fordi han var retfærdig i sine egne Øjne, 2
blussede Vreden op i Buziten Elihu, Barak'els Søn,
af Rams Slægt. Paa Job vrededes han, fordi han
gjorde sig retfærdigere end Gud, 3 og paa hans tre
Venner, fordi de ikke fandt noget Svar og dog dømte
Job skyldig. 4 Elihu havde ventet, saa længe de talte
med Job, fordi de var ældre end han; 5 men da han
saa, at de tre Mænd intet havde at svare, blussede
hans Vrede op; 6 og Buziten Elihu, Barak'els Søn,
tog til Orde og sagde: Ung af Dage er jeg, og I er
gamle Mænd, derfor holdt jeg mig tilbage, angst for at
meddele eder min Viden; 7 jeg tænkte: »Lad Alderen
tale og Aarenes Mængde kundgøre Visdom!« 8 Dog
Aanden, den er i Mennesket, og den Almægtiges
Aande giver dem Indsigt; 9 de gamle er ikke altid de
kloge, Oldinge ved ej altid, hvad Ret er; 10 derfor
siger jeg: Hør mig, lad ogsaa mig komme frem med
min Viden! 11 Jeg biede paa, at I skulde tale, lyttede
efter forstandige Ord, at I skulde finde de rette Ord; 12
jeg agtede nøje paa eder; men ingen af eder gendrev
Job og gav Svar paa hans Ord. 13 Sig nu ikke: »Vi
stødte paa Visdom, Gud maa fælde ham, ikke et
Menneske!« 14 Mod mig har han ikke rettet sin Tale,
og med eders Ord vil jeg ikke svare ham. 15 De blev
bange, svarer ej mer, for dem slap Ordene op. 16
Skal jeg tøve, fordi de tier og staar der uden at svare
et Ord? 17 Ogsaa jeg vil svare min Del, ogsaa jeg
vil frem med min Viden! 18 Thi jeg er fuld af Ord,
Aanden i mit Bryst trænger paa; 19 som tilbundet
Vin er mit Bryst, som nyfyldte Vinsække nær ved at
sprænges; 20 tale vil jeg for at faa Luft, aabne mine
Læber og svare. 21 Forskel gør jeg ikke og smigrer
ikke for nogen; 22 thi at smigre bruger jeg ikke, snart
rev min Skaber mig ellers bort!

33 Men hør nu Job, paa min Tale og lyt til alle mine
Ord! 2 Se, jeg har aabnet min Mund, min Tunge
taler i Ganen; 3 mine Ord er talt af oprigtigt Hjerte,
mine Læber fører lutret Tale. 4 Guds Aand har skabt
mig, den Almægtiges Aande har givet mig Liv. 5 Svar
mig, i Fald du kan, rust dig imod mig, mød frem! 6
Se, jeg er din Lige for Gud, ogsaa jeg er taget af Ler;
7 Rædsel for mig skal ikke skræmme dig, min Haand
skal ej ligge tyngende paa dig. 8 Dog, det har du sagt
i mit Paahør, jeg hørte saa lydende Ord: 9 »Jeg er
ren og uden Brøde, lydeløs, uden Skyld; 10 men han
søger Paaskud imod mig, regner mig for sin Fjende;
11 han lægger mine Fødder i Blokken, vogter paa alle
mine Veje.« 12 Se, der har du Uret, det er mit Svar,
thi Gud er større end Mennesket. 13 Hvorfor tvistes
du med ham, fordi han ej svarer paa dine Ord? 14 Thi
paa een Maade taler Gud, ja paa to, men man ænser
det ikke: 15 I Drømme, i natligt Syn, naar Dvale falder
paa Mennesker, naar de slumrende hviler paa Lejet;
16 da aabner han Menneskers Øre, gør dem angst
med Skræmmebilleder 17 for at faa Mennesket bort
fra Uret og udrydde Hovmod af Manden, 18 holde
hans Sjæl fra Graven, hans Liv fra Vaabendød. 19
Eller han revses med Smerter paa Lejet, uafbrudt
staar der Kamp i hans Ben; 20 Livet i ham væmmes
ved Brød og hans Sjæl ved lækker Mad; 21 hans Kød
svinder hen, saa det ikke ses, hans Knogler, som
før ikke saas, bliver blottet; 22 hans Sjæl kommer

Graven nær, hans Liv de dræbende Magter. 23
Hvis da en Engel er paa hans Side, een blandt de
tusind Talsmænd, som varsler Mennesket Tugt, 24
og den viser ham Naade og siger: »Fri ham fra at
synke i Graven, Løsepenge har jeg faaet!« 25 da
svulmer hans Legem af Friskhed, han oplever atter
sin Ungdom. 26 Han beder til Gud, og han er ham
naadig, han skuer med Jubel hans Aasyn, fortæller
Mennesker om sin Frelse. 27 Han synger det ud for
Folk: »Jeg synded og krænkede Retten og fik dog ej
Løn som forskyldt! 28 Han har friet min Sjæl fra at
fare i Grav, mit Liv ser Lyset med Lyst!« 29 Se, alle
disse Ting gør Gud to Gange, ja tre med Mennesket
30 for at redde hans Sjæl fra Graven, saa han skuer
Livets Lys! 31 Lyt til og hør mig, Job, ti stille, saa jeg
kan tale! 32 Har du noget at sige, saa svar mig, tal,
thi gerne gav jeg dig Ret; 33 hvis ikke, saa høre du
paa mig, ti stille, at jeg kan lære dig Visdom!

34 Og Elihu tog til Orde og sagde: 2 Hør mine Ord,
I vise, I forstandige Mænd, laan mig Øre! 3 Thi
Øret prøver Ord, som Ganen smager paa Mad; 4
lad os udgranske, hvad der er Ret, med hinanden
skønne, hvad der er godt! 5 Job sagde jo: »Jeg er
retfærdig, min Ret har Gud sat til Side; 6 min Ret til
Trods skal jeg være en Løgner? Skønt brødefri er
jeg saaret til Døden!« 7 Er der mon Mage til Job?
Han drikker Spot som Vand, 8 søger Selskab med
Udaadsmænd og Omgang med gudløse Folk! 9 Thi
han sagde: »Det baader ikke en Mand, at han har
Venskab med Gud!« 10 Derfor, I kloge, hør mig:
Det være langt fra Gud af synde, fra den Almægtige
at gøre ondt; 11 nej, han gengælder Menneskets
Gerning, handler med Manden efter hans Færd; 12
Gud forbryder sig visselig ej, den Almægtige bøjer
ej Retten! 13 Hvo gav ham Tilsyn med Jorden, hvo
vogter, mon hele Verden? 14 Drog han sin Aand
tilbage og tog sin Aande til sig igen, 15 da udaanded
Kødet til Hobe, og atter blev Mennesket Støv! 16 Har
du Forstand, saa hør derpaa, laan Øre til mine Ord!
17 Mon en, der hadede Ret, kunde styre? Dømmer du
ham, den Retfærdige, Vældige? 18 Han, som kan
sige til Kongen: »Din Usling!« og »Nidding, som du
er!« til Stormænd, 19 som ikke gør Forskel til Fordel
for Fyrster ej heller foretrækker rig for ringe, thi de er
alle hans Hænders Værk. 20 Brat maa de dø, endda
midt om Natten; de store slaar han til, og borte er
de, de vældige fjernes uden Menneskehaand. 21
Thi Menneskets Veje er ham for Øje, han skuer alle
dets Skridt; 22 der er intet Mørke og intet Mulm, som
Udaadsmænd kan gemme sig i. 23 Thi Mennesket
sættes der ingen Frist til at møde i Retten for Gud;
24 han knuser de vældige uden Forhør og sætter
andre i Stedet. 25 Jeg hævder derfor: Han ved deres
Gerninger, og ved Nattetide styrter han dem; 26 for
deres Gudløshed slaas de sønder, for alles Øjne
tugter han dem, 27 fordi de veg bort fra ham og ikke
regned hans Veje det mindste, 28 saa de voldte, at
ringe raabte til ham, og han maatte høre de armes
Skrig. 29 Tier han stille, hvo vil dømme ham? Skjuler
han sit Aasyn, hvo vil laste ham? Over Folk og
Mennesker vaager han dog, 30 for at ikke en vanhellig
skal herske, en af dem, der er Folkets Snarer. 31
Siger da en til Gud: »Fejlet har jeg, men synder ej
mer, 32 jeg ser det, lær du mig; har jeg gjort Uret,
jeg gør det ej mer!« 33 skal han da gøre Gengæld,
fordi du vil det, fordi du indvender noget? Ja du, ikke
jeg, skal afgøre det, saa sig da nu, hvad du ved! 34
Kloge Folk vil sige til mig som og vise Mænd, der
hører mig: 35 »Job taler ikke med Indsigt, hans Ord
er uoverlagte! 36 Gid Job uden Ophør maa prøves,
fordi han svarer som slette Folk! 37 Thi han dynger
Synd paa Synd, han optræder hovent iblandt os og
fremfører mange Ord imod Gud!«

35 Og Elihu tog til Orde og sagde: 2 Holder du
det for Ret, og kalder du det din Ret for Gud,
3 at du siger: »Hvad baader det mig, hvad hjælper
det mig, at jeg ikke synder?« 4 Jeg vil give dig Svar
og tillige med dig dine Venner: 5 Løft dit Blik imod
Himlen og se, læg Mærke til Skyerne, hvor højt de, er
over dig! 6 Hvis du synder, hvad skader du ham?
Er din Brøde svar, hvad gør det da ham? 7 Er du
retfærdig, hvad gavner du ham, hvad mon han faar
af din Haand? 8 Du Menneske, dig vedkommer din
Gudløshed, dig, et Menneskebarn, din Retfærd! 9
Man skriger over den megen Vold, raaber om Hjælp
mod de mægtiges Arm, 10 men siger ej: »Hvor er
Gud, vor Skaber, som giver Lovsang om Natten, 11
lærer os mer end Jordens Dyr, gør os vise fremfor
Himlens Fugle?« 12 Der raaber man, uden at han
giver Svar, over de ondes Hovmod; 13 til visse, Gud
hører ej tomme Ord, den Almægtige ænser dem ikke,
14 endsige din Paastand om ikke at se ham! Vær stille
for hans Aasyn og bi paa ham! 15 Men nu, da hans
Vrede ej bringer Straf og han ikke bekymrer sig stort
om Synd, 16 saa oplader Job sin Mund med Tant,
uden Indsigt taler han store Ord.

36 Og videre sagde Elihu: 2 Bi nu lidt, jeg har
noget at sige dig, thi end har jeg Ord til Forsvar
for Gud. 3 Jeg vil hente min Viden langvejsfra og

skaffe min Skaber Ret; 4 thi for vist, mine Ord er ikke
Opspind, en Mand med fuldkommen Indsigt har du
for dig. 5 Se, Gud forkaster det stive Sind, 6 den
gudløse holder han ikke i Live; de arme lader han
faa deres Ret, 7 fra retfærdige vender han ikke sit
Blik, men giver dem Plads for stedse hos Konger
paa Tronen i Højhed. 8 Og hvis de bindes i Lænker,
fanges i Nødens Baand, 9 saa viser han dem deres
Gerning, deres Synder, at de hovmodede sig, 10
aabner deres Øre for Tugt og byder dem vende sig
bort fra det onde. 11 Hvis de saa hører og bøjer sig,
da ender de deres Dage i Lykke, i liflig Fryd deres
Aar. 12 Men hører de ikke, falder de for Sværd og
opgiver Aanden i Uforstand. 13 Men vanhellige Hjerter
forbitres; naar han binder dem, raaber de ikke om
Hjælp; 14 i Ungdommen dør deres Sjæl, deres Liv
faar Mandsskøgers Lod. 15 Den elendige frelser han
ved hans Elende og aabner hans Øre ved Trængsel.
16 Men dig har Medgangen lokket, du var i Fred for
Ulykkens Gab; ingen Trængsel indjog dig Skræk,
fuldt var dit Bord af fede Retter. 17 Den gudløses
som kom til fulde over dig, hans retfærdige Dom greb
dig fat. 18 Lad dig ikke lokke af Vrede til Spot eller
Bødens Storhed lede dig vild! 19 Kan vel dit Skrig
gøre Ende paa Nøden, eller det at du opbyder al
din Kraft? 20 Ej maa du længes efter Natten, som
opskræmmer Folkeslag der, hvor de er; 21 va'r dig og
vend dig ikke til Uret, saa du foretrækker ondt for at
lide. 22 Se, ophøjet er Gud i sin Vælde, hvo er en
Lærer som han? 23 Hvo foreskrev ham hans Vej, og
hvo turde sige: »Du gjorde Uret!« 24 Se til at ophøje
hans Værk, som Mennesker priser i Sang! 25 Alle
Mennesker ser det med Fryd, skønt dødelige skuer
det kun fra det fjerne. 26 Se, Gud er ophøjet, kan
ikke ransages, Tal paa hans Aar kan ikke findes. 27
Thi Draaber drager han ud af Havet, i hans Taage
siver de ned som Regn, 28 og Skyerne lader den
strømme og dryppe paa mange Folk. 29 Hvo fatter
mon Skyernes Vidder eller hans Boligs Bulder? 30
Se, han breder sin Taage om sig og skjuler Havets
Rødder; 31 Thi dermed nærer han Folkene, giver dem
Brød i Overflod; 32 han hyller sine Hænder i Lys og
sender det ud imod Maalet; 33 hans Torden melder
hans Komme, selv Kvæget melder hans Optræk.

37 Ja, derover skælver mit Hjerte, bævende skifter
det Sted! 2 Lyt dog til hans bragende Røst,
til Drønet, der gaar fra hans Mund! 3 Han slipper
det løs under hele Himlen, sit Lys til Jordens Ender;
4 efter det brøler hans Røst, med Højhed brager
hans Torden; han sparer ikke paa Lyn, imedens hans
Stemme høres. 5 Underfuldt lyder Guds Tordenrøst,
han øver Vælde, vi fatter det ej. 6 Thi han siger til
Sneen: »Fald ned paa Jorden!« til Byger og Regnskyl:
»Bliv stærke!« 7 For alle Mennesker sætter han Segl,
at de dødelige alle maa kende hans Gerning. 8 De
vilde Dyr søger Ly og holder sig i deres Huler: 9 Fra
Kammeret kommer der Storm, fra Nordens Stjerner
Kulde. 10 Ved Guds Aande bliver der Is, Vandfladen
lægges i Fængsel. 11 Saa fylder han Skyen med
Væde, Skylaget spreder hans Lys; 12 det farer hid og
did og bugter sig efter hans Tanke og udfører alt, hvad
han byder, paa hele den vide Jord, 13 hvad enten
han slynger det ud som Svøbe, eller han sender
det for at velsigne. 14 Job du maa lytte hertil, træd
frem og mærk dig Guds Underværker! 15 Fatter du,
hvorledes Gud kan magte dem og lade Lys straale
frem fra sin Sky? 16 Fatter du Skyernes Svæven, den
Alvises Underværker? 17 Du, hvis Klæder ophedes,
naar Jorden døser ved Søndenvind? 18 Hvælver du
Himlen sammen med ham, fast som det støbte Spejl?
19 Lær mig, hvad vi skal sige ham! Intet kan vi faa
frem for Mørke. 20 Meldes det ham, at jeg taler?
Siger en Mand, at han er fra Samling? 21 Og nu: Man
ser ej Lyset, skygget af mørke Skyer, men et Vejr
farer hen og renser Himlen, 22 fra Norden kommer
en Lysning. Over Gud er der frygtelig Højhed, 23
og den Almægtige finder vi ikke. Almægtig og rig
paa Retfærd bøjer han ikke Retten; 24 derfor frygter
Mennesker ham, men af selv kloge ænser han ingen.

38 Saa svarede HERREN Job ud fra Stormvejret
og sagde: 2 Hvem fordunkler mit Raad med
Ord, som er uden Mening? 3 Omgjord som en Mand
dine Lænder, jeg vil spørge, og du skal lære mig! 4
Hvor var du, da jeg grundede Jorden? Sig frem, om
du har nogen Indsigt! 5 Hvem bestemte dens Maal —
du kender det jo — hvem spændte Maalesnor ud
derover? 6 Hvorpaa blev dens Støtter sænket, hvem
lagde dens Hjørnesten, 7 mens Morgenstjernerne
jubled til Hobe, og alle Gudssønner raabte af Glæde?
8 Hvem stængte for Havet med Porte, dengang det
brusende udgik af Moders Skød, 9 dengang jeg gav
det Skyen til Klædning og Taagemulm til Svøb, 10
dengang jeg brød det en Grænse og indsatte Portslaa
og Døre 11 og sagde: »Hertil og ikke længer! Her
standse dine stolte Vover!« 12 Har du nogen Sinde
kaldt Morgenen frem, ladet Morgenrøden vide sit
Sted, 13 saa den greb om Jordens Flige og gudløse
rystedes bort, 14 saa den dannedes til som Ler under
Segl, fik Farve, som var den en Klædning? 15 De
gudløses Lys toges fra dem, den løftede Arm blev

knust. 16 Har du mon været ved Havets Kilder, har
du mon vandret paa Dybets Bund? 17 Mon Dødens
Porte har vist sig for dig, skued du Mulmets Porte? 18
Saa du ud over Jordens Vidder? Sig frem, om du ved,
hvor stor den er! 19 Hvor er Vejen til Lysets Bolig,
og hvor har Mørket mon hjemme, 20 saa du kunde
hente det til dets Rige og bringe det hen paa Vej til
dets Bolig? 21 Du ved det, du blev jo født dengang,
dine Dages Tal er jo stort! 22 Har du været, hvor
Sneen gemmes, og skuet, hvor Hagelen vogtes, 23
den, jeg gemmer til Trængselens Tid, til Kampens og
Krigens Dag? 24 Hvor er Vejen did, hvor Lyset deler
sig, hvor Østenvinden spreder sig ud over Jorden?
25 Hvem aabnede Regnen en Rende og Tordenens
Lyn en Vej 26 for at væde folketomt Land, Ørkenen,
hvor ingen bor, 27 for at kvæge Øde og Ødemark og
fremkalde Urter i Ørkenen? 28 Har Regnen mon en
Fader, hvem avlede Duggens Draaber? 29 Af hvilket
Skød kom Isen vel frem, hvem fødte mon Himlens
Rim? 30 Vandet størkner som Sten, Dybets Flade
trækker sig sammen. 31 Knytter du Syvstjernens
Baand, kan du løse Orions Lænker? 32 Lader du
Aftenstjernen gaa op i Tide, leder du Bjørnen med
Unger? 33 Kender du Himmelens Love, fastsætter du
dens Magt over Jorden? 34 Kan du løfte Røsten til
Sky, saa Vandskyl adlyder dig? 35 Sender du Lynene
ud, saa de gaar, og svarer de dig: »Her er vi!« 36
Hvem lagde Visdom i sorte Skyer, hvem gav Luftsynet
Kløgt? 37 Hvem er saa viis, at han tæller Skyerne,
hvem hælder Himmelens Vandsække om, 38 naar
Jorden ligger i Ælte, og Leret klumper sig sammen?
39 Jager du Rov til Løvinden, stiller du Ungløvers
Hunger, 40 naar de dukker sig i deres Huler; ligger
paa Lur i Krat? 41 Hvem skaffer Ravnen Æde, naar
Ungerne skriger til Gud og flakker om uden Føde?

39 Kender du Tiden, da Stengeden føder, tager du
Vare paa Hindenes Veer, 2 tæller du mon deres
Drægtigheds Maaneder, kender du Tiden, de føder?
3 De lægger sig ned og føder og kaster Kuldet, 4
Ungerne trives, gror til i det frie, løber bort og kommer
ej til dem igen. 5 Hvem slap Vildæslet løs, hvem løste
mon Steppeæslets Reb, 6 som jeg gav Ørkenen til
Hjem, den salte Steppe til Bolig? 7 Det ler ad Byens
Larm og hører ej Driverens Skælden; 8 det ransager
Bjerge, der har det sin Græsgang, det leder hvert
Græsstraa op. 9 Er Vildoksen villig at trælle for dig,
vil den staa ved din Krybbe om Natten? 10 Binder
du Reb om dens Hals, pløjer den Furerne efter dig?
11 Stoler du paa dens store Kræfter; overlader du
den din Høst? 12 Tror du, den kommer tilbage og
samler din Sæd paa Loen? 13 Mon Strudsens Vinge
er lam, eller mangler den Dækfjer og Dun, 14 siden
den betror sine Æg til Jorden og lader dem varmes i
Sandet, 15 tænker ej paa, at en Fod kan knuse dem,
Vildtet paa Marken træde dem sønder? 16 Haard
ved Ungerne er den, som var de ej dens; spildt er
dens Møje, det ængster den ikke. 17 Thi Gud lod
den glemme Visdom og gav den ej Del i Indsigt. 18
Naar Skytterne kommer, farer den bort, den ler ad
Hest og Rytter. 19 Giver du Hesten Styrke, klæder
dens Hals med Manke 20 og lærer den Græshoppens
Spring? Dens stolte Prusten indgyder Rædsel. 21 Den
skraber muntert i Dalen, gaar Brynjen væligt i Møde;
22 den ler ad Rædselen, frygter ikke og viger ikke
for Sværdet; 23 Koggeret klirrer over den, Spydet og
Køllen blinker; 24 den sluger Vejen med gungrende
Vildskab, den tøjler sig ikke, naar Hornet lyder; 25 et
Stød i Hornet, straks siger den: Huj! Den vejrer Kamp
i det fjerne, Kampskrig og Førernes Raab. 26 Skyldes
det Indsigt hos dig, at Falken svinger sig op og breder
sin Vinge mod Sønden? 27 Skyldes det Bud fra dig,
at Ørnen flyver højt og bygger sin højtsatte Rede? 28
Den bygger og bor paa Klipper, paa Klippens Tinde
og Borg; 29 den spejder derfra efter Æde, viden om
skuer dens Øjne. 30 Ungerne svælger i Blod; hvor
Valen findes, der er den!

40 Og HERREN svarede Job og sagde: 2 Vil den
trættekære tvistes med den Almægtige? Han,
som revser Gud, han svare herpaa! 3 Da svarede
Job HERREN og sagde: 4 Se, jeg er ringe, hvad skal
jeg svare? 5 Jeg lægger min Haand paa min Mund!
Een Gang har jeg talt, gentager det ikke, to Gange,
men gør det ej mer! 6 Da svarede HERREN Job ud
fra Stormvejret og sagde: 7 Omgjord som en Mand
dine Lænder, jeg vil spørge, og du skal lære mig!
8 Mon du vil gøre min Ret til intet, dømme mig, for
at du selv kan faa Ret? 9 Har du en Arm som Gud,
kan du tordne med Brag som han? 10 Smyk dig med
Højhed og Storhed, klæd dig i Glans og Herlighed!
11 Udgyd din Vredes Strømme, slaa de stolte ned
med et Blik, 12 bøj med et Blik de stolte og knus paa
Stedet de gudløse, 13 skjul dem i Støvet til Hobe og
lænk deres Aasyn i Skjulet! 14 Saa vil jeg ogsaa love
dig for Sejren, din højre har vundet. 15 Se Nilhesten!
Den har jeg skabt saavel som dig. Som Oksen æder
den Græs. 16 Se, hvilken Kraft i Lænderne og hvilken
Styrke i Bugens Muskler! 17 Halen holder den stiv
som en Ceder, Bovens Sener er flettet sammen; 18
dens Knogler er Rør af, Kobber, Benene i den som
Stænger af Jern. 19 Den er Guds ypperste Skabning,

skabt til at herske over de andre; 20 thi Foder til den
bærer Bjergene, hvor Markens Vildt har Legeplads.
21 Den lægger sig hen under Lotusbuske, i Skjul
af Siv og Rør; 22 Lotusbuskene giver den Tag og
Skygge, Bækkens Pile yder den Hegn. 23 Den taber
ej Modet, naar Jordan stiger, er rolig, om Strømmen
end svulmer mod dens Gab. 24 Hvem kan gribe den i
dens Tænder og trække Reb igennem dens Snude?

41 Kan du trække Krokodillen op med Krog og
binde dens Tunge med Snøre? 2 Kan du mon
stikke et Siv i dens Snude, bore en Krog igennem
dens Kæber? 3 Mon den vil trygle dig længe og give
dig gode Ord? 4 Mon den vil indgaa en Pagt med
dig, saa du faar den til Træl for evigt? 5 Han du mon
lege med den som en Fugl og tøjre den for dine
Pigebørn? 6 Falbyder Fiskerlauget den og stykker
den ud mellem Sælgerne? 7 Mon du kan spække
dens Hud med Kroge og med Harpuner dens Hoved?
8 Læg dog engang din Haand paa den! Du vil huske
den Kamp og gør det ej mer. 9 Det Haab vilde blive til
Skamme, alene ved Synet laa du der. 10 Ingen drister
sig til at tirre den, hvem holder Stand imod den? 11
Hvem møder den og slipper fra det hvem under hele
Himlen? 12 Jeg tier ej om dens Lemmer, hvor stærk
den er, hvor smukt den er skabt. 13 Hvem har trukket
dens Klædning af, trængt ind i dens dobbelte Panser?
14 Hvem har aabnet dens Ansigts Døre? Rundt om
dens Tænder er Rædsel. 15 Dens Ryg er Reder af
Skjolde, dens Bryst er et Segl af Sten; 16 de sidder tæt
ved hverandre, Luft kommer ikke ind derimellem; 17
de hænger fast ved hverandre, uadskilleligt griber de
ind i hverandre. 18 Dens Nysen fremkalder straalende
Lys, som Morgenrødens Øjenlaag er dens Øjne. 19
Ud af dens Gab farer Fakler, Ildgnister spruder der
frem. 20 Em staar ud af dens Næsebor som af en
ophedet, kogende Kedel. 21 Dens Aande tænder som
glødende Kul, Luer staar ud af dens Gab. 22 Styrken
bor paa dens Hals, og Angsten hopper foran den. 23
Tæt sidder Kødets Knuder, som støbt til Kroppen; de
rokkes ikke; 24 fast som Sten er dens Hjerte støbt,
fast som den nederste Møllesten. 25 Naar den rejser
sig, gyser Helte, fra Sans og Samling gaar de af
Skræk. 26 Angriberens Sværd holder ikke Stand, ej
Kastevaaben, Spyd eller Pil. 27 Jern regner den kun
for Halm og Kobber for trøsket Træ; 28 Buens Søn
slaar den ikke paa Flugt, Slyngens Sten bliver Straa
for den, 29 Stridskøllen regnes for Rør, den ler ad det
svirrende Spyd. 30 Paa Bugen er der skarpe Rande,
dens Spor i Dyndet er som Tærskeslædens; 31 Dybet
faar den i Kog som en Gryde, en Salvekedel gør den
af Floden; 32 bag den er der en lysende Sti, Dybet
synes som Sølverhaar. 33 Dens Lige findes ikke paa
Jord, den er skabt til ikke at frygte. 34 Alt, hvad højt
er, ræddes for den, den er Konge over alle stolte Dyr.

42 Saa svarede Job HERREN og sagde: 2 Jeg
ved, at du magter alt, for dig er intet umuligt! 3
»Hvem fordunkler mit Raad med Ord, som er uden
Indsigt?« Derfor: jeg talte uden Forstand om noget,
som var mig for underfuldt, og som jeg ej kendte til. 4
Hør dog, og jeg vil tale, jeg vil spørge, og du skal
lære mig! 5 Jeg havde kun hørt et Rygte om dig, men
nu har mit Øje set dig; 6 jeg tager det derfor tilbage
og angrer i Støv og Aske! 7 Men efter at HERREN
havde talet disse Ord til Job, sagde han til Temaniten
Elifaz: »Min Vrede er blusset op mod dig og dine
to Venner, fordi I ikke talte rettelig om mig som min
Tjener Job! 8 Tag eder derfor syv Tyre og syv Vædre
og gaa til min Tjener Job og bring et Brændoffer
for eder. Og min Tjener Job skal gaa i Forbøn for
eder, thi ham vil jeg bønhøre, saa jeg ikke gør en
Ulykke paa eder, fordi I ikke talte rettelig om mig
som min Tjener Job!« 9 Saa gik Temaniten Elifaz,
Sjuhiten Bildad og Na'amatiten Zofar hen og gjorde,
som HERREN havde sagt, og HERREN bønhørte
Job. 10 Og HERREN vendte Jobs Skæbne, da han
gik i Forbøn for sine Venner; og HERREN gav Job
alt, hvad han havde ejet, tvefold igen. 11 Saa kom
alle hans Brødre og Søstre og alle, der kendte ham
tilforn, og holdt Maaltid med ham i hans Hus, og de
viste ham deres Medfølelse og trøstede ham over
al den Ulykke, HERREN havde bragt over ham, og
de gav ham hver en Kesita og en Guldring. 12 Og
HERREN velsignede Jobs sidste Tid mere end hans
første. Han fik 14 000 Stykker Smaakvæg, og 1000
Aseninder. 13 Og han fik syv Sønner og tre Døtre, 14
og han kaldte den ene Jemima, den anden Kezia og
den tredje Keren-Happuk. 15 Saa smukke Kvinder
som Jobs Døtre fandtes ingensteds paa Jorden; og
deres Fader gav dem Arv imellem deres Brødre:
16 Siden levede Job 140 Aar og saa sine Børn og
Børnebørn, fire Slægtled. 17 Saa døde Job gammel
og mæt af Dage.

Salme

1 Salig den Mand, som ikke gaar efter gudløses
Raad, staar paa Synderes Vej eller sidder i
Spotteres Lag, **2** men har Lyst til HERRENS Lov, og
som grunder paa hans Lov baade Dag og Nat. **3** Han
er som et Træ, der, plantet ved Bække, bærer sin
Frugt til rette Tid, og Bladene visner ikke: Alt, hvad
han gør, faar han Lykke til. **4** De gudløse derimod er
som Avner, Vinden bortvejrer. **5** Derfor bestaar de
gudløse ikke i Dommen og Syndere ej i retfærdiges
Menighed. **6** Thi HERREN kender retfærdiges Vej,
men gudløses Vej brydes af.

2 Hvorfor fnyser Hedninger, hvi pønser Folkefærd
paa, hvad faafængt er? **2** Jordens Konger rejser
sig, Fyrster samles til Raad mod HERREN og mod
hans Salvede: **3** »Lad os sprænge deres Baand og
kaste Rebene af os!« **4** Han, som troner i Himlen, ler,
Herren, han spotter dem. **5** Saa taler han til dem i
Vrede, forfærder dem i sin Harme: **6** »Jeg har dog
indsat min Konge paa Zion, mit hellige Bjerg!« **7** Jeg
kundgør HERRENS Tilsagn. Han sagde til mig: »Du
er min Søn, jeg har født dig i Dag! **8** Bed mig, og jeg
giver dig Hedningefolk til Arv og den vide Jord i Eje; **9**
med Jernspir skal du knuse dem og sønderslaa dem
som en Pottemagers Kar!« **10** Og nu, I Konger, vær
kloge, lad eder raade, I Jordens Dommere, **11** tjener
HERREN i Frygt, fryd jer med Bæven! **12** Kysser
Sønnen, at ikke han vredes og I forgaar! Snart blusser
hans Vrede op. Salig hver den, der lider paa ham!

3 En Salme af David, da han flygtede for sin Søn
Absalom. **2** HERRE, hvor er mine Fjender mange!
Mange er de, som rejser sig mod mig, **3** mange, som
siger om min Sjæl: »Der er ingen Frelse for ham hos
Gud!« (Sela) **4** Men, HERRE, du er et Skjold for
mig, min Ære og den, der løfter mit Hoved. **5** Jeg
raaber højlydt til HERREN, han svarer mig fra sit
hellige Bjerg. (Sela) **6** Jeg lagde mig og sov ind, jeg
vaagned, thi HERREN holder mig oppe. **7** Jeg frygter
ikke Titusinder af Folk, som trindt om lejrer sig mod
mig. **8** Rejs dig, HERRE, frels mig, min Gud, thi alle
mine Fjender slog du paa Kind, du brød de gudløses
Tænder! Hos HERREN er Frelsen; din Velsignelse
over dit Folk! (Sela)

4 Til Sangmesteren. Med Strengespil. En Salme
af David. **2** Svar, naar jeg raaber, min Retfærds
Gud! I Trængsel skaffede du mig Rum. Vær naadig
og hør min Bøn! **3** Hvor længe, I Mænd, skal min
Ære skændes? Hvor længe vil I elske Tomhed, søge
Løgn? (Sela) **4** Vid dog, at HERREN er mig underfuldt
god; naar jeg paakalder HERREN, hører han mig. **5**
Vredes kun, men forsynd eder ikke, tænk efter paa
eders Leje og ti! (Sela) **6** Bring rette Ofre og stol paa
HERREN! **7** Mange siger: »Hvo bringer os Lykke?«
Opløft paa os dit Aasyns Lys! **8** HERRE, du skænked
mit Hjerte en Glæde, større end deres, da Korn og
Most flød over. I Fred gaar jeg til Hvile og slumrer
straks, thi, HERRE, du lader mig bo alene i Tryghed.

5 Til Sangmesteren. El-hannehilot. En Salme af
David. **2** HERRE, lyt til mit Ord og agt paa mit
suk, **3** laan Øre til mit Nødraab, min Konge og Gud,
thi jeg beder til dig! **4** Aarle hører du, HERRE, min
Røst, aarle bringer jeg dig min Sag og spejder. **5**
Thi du er ikke en Gud, der ynder Ugudelighed, den
onde kan ikke gæste dig, **6** for dig skal Daarer ej
træde frem, du hader hver Udaadsmand, **7** tilintetgør
dem, der farer med Løgn; en blodstænkt, svigefuld
Mand er HERREN en Afsky. **8** Men jeg kan gaa ind i
dit Hus af din store Naade og vendt mod dit hellige
Tempel bøje mig i din Frygt. **9** Saa led mig for mine
Fjenders Skyld i din Retfærd, HERRE, jævn din Vej
for mit Ansigt! **10** Thi blottet for Sandhed er deres
Mund, deres Hjerte en Afgrund, Struben en aaben
Grav, deres Tunge er glat. **11** Døm dem, o Gud,
lad dem falde for egne Rænker, bortstød dem for
deres Synders Mængde, de trodser jo dig. **12** Lad alle
glædes, som lider paa dig, evindelig frydes, skærm
dem, som elsker dit Navn, lad dem juble i dig! Thi du
velsigner den retfærdige, HERRE, du dækker ham
med Naade som Skjold.

6 Til Sangmesteren. Med Strengespil. Efter den
ottende. En Salme af David. HERRE, revs mig
ej i din Vrede, tugt mig ej i din Harme, **2** vær mig
naadig, HERRE, jeg sygner hen, mine Ledemod
skælver, læg mig, HERRE! **3** Saare skælver min
Sjæl; o HERRE, hvor længe endnu? **4** Vend tilbage,
HERRE, og frels min Sjæl, hjælp mig dog for din
Miskundheds Skyld! **5** Thi i Døden kommes du ikke i
Hu, i Dødsriget hvo vil takke dig der? **(Sheol h7585)** **6**
Jeg er saa træt af at sukke; jeg væder hver Nat mit
Leje, bader med Taarer min Seng; **7** mit Øje hentæres
af Sorg, sløves for alle mine Fjenders Skyld. **8** Vig fra
mig, alle I Udaadsmænd, thi HERREN har hørt min
Graad, **9** HERREN har hørt min Tryglen, min Bøn
tager HERREN imod. **10** Beskæmmes skal alle mine
Fjender og saare forfærdes, brat skal de vige med
Skam.

7 En Sjiggajon af David, som han sang for HERREN
i anledning af Benjaminiten Kusj's Ord. **2** HERRE
min Gud, jeg lider paa dig, frels mig og fri mig fra hver
min Forfølger, **3** at han ej som en Løve skal rive mig
sønder, bortrive, uden at nogen befrier. **4** HERRE min
Gud, har jeg handlet saa, er der Uret i mine Hænder,
5 har jeg voldet dem ondt, der holdt Fred med mig,
uden Aarsag gjort mine Fjender Men, **6** saa forfølge
og indhente Fjenden min Sjæl, han træde mit Liv til
Jorden og kaste min Ære i Støvet. (Sela) **7** HERRE,
staa op i din Vrede, rejs dig imod mine Fjenders
Fnysen, vaagn op, min Gud, du sætte Retten! **8** Lad
Folkeflokken samles om dig, tag Sæde over den hist i
det høje! **9** HERREN dømmer Folkeslag. Mig dømme
du, HERRE, efter min Retfærd og Uskyld! **10** Paa
gudløses Ondskab gøre du Ende, støt den retfærdige,
du, som prøver Hjerter og Nyrer, retfærdige Gud. **11**
Mit Skjold er hos Gud, han frelser de oprigtige af
Hjertet; **12** retfærdig som Dommer er Gud, en Gud,
der hver Dag vredes. **13** Visselig hvæsser han atter sit
Sværd, han spænder sin Bue og sigter; **14** men mod
sig selv har han rettet de dræbende Vaaben, gjort
sine Pile til brændende Pile. **15** Se, han undfanger
Tomhed, svanger med Ulykke føder han Blændværk;
16 han grov en Grube, han huled den ud, men faldt i
den Grav, han gjorde. **17** Ulykken falder ned paa hans
Hoved, hans Uret rammer hans egen Isse. Jeg vil
takke HERREN for hans Retfærd, lovsynge HERREN
den Højestes Navn.

8 Til Sangmesteren. Al-haggittit. En Salme af David.
2 HERRE, vor Herre, hvor herligt er dit Navn paa
den vide Jord, du, som bredte din Højhed ud over
Himlen! **3** Af spædes og diendes Mund har du rejst
dig et Værn for dine Modstanderes Skyld, for at bringe
til Tavshed Fjende og Hævner. **4** Naar jeg ser din
Himmel, dine Fingres Værk, Maanen og Stjernerne,
som du skabte, **5** hvad er da et Menneske, at du
kommer ham i Hu, et Menneskebarn, at du tager dig
af ham? **6** Du gjorde ham lidet ringere end Gud, med
Ære og Herlighed kroned du ham; **7** du satte ham
over dine Hænders Værk, alt lagde du under hans
Fødder, **8** Smaakvæg og Okser til Hobe, ja, Markens
vilde Dyr, **9** Himlens Fugle og Havets Fisk, alt, hvad
der farer ad Havenes Stier. HERRE, vor Herre, hvor
herligt er dit Navn paa den vide Jord!

9 Til Sangmesteren. Al-mut-labben. En Salme af
David. Jeg vil takke HERREN af hele mit Hjerte,
kundgøre alle dine Undere, **2** glæde og fryde mig
i dig, lovsynge dit Navn, du Højeste, **3** fordi mine
Fjender veg, faldt og forgik for dit Aasyn. **4** Thi du
hævded min Ret og min Sag, du sad paa Tronen som
Retfærds Dommer. **5** Du trued ad Folkene, rydded de
gudløse ud, deres Navn har du slettet for evigt. **6**
Fjenden er borte, lagt øde for stedse, du omstyrted
Byer, de mindes ej mer. **7** Men HERREN troner
evindelig, han rejste sin Trone til Dom, **8** skal dømme
Verden med Retfærd, fælde Dom over Folkefærd
med Ret. **9** HERREN blev de fortryktes Tilflugt, en
Tilflugt i Trængselstider; **10** og de stoler paa dig,
de, som kender dit Navn, thi du svigted ej dem, der
søgte dig, HERRE. **11** Lovsyng HERREN, der bor paa
Zion, kundgør blandt Folkene, hvad han har gjort! **12**
Thi han, der hævner Blodskyld, kom dem i Hu, han
glemte ikke de armes Raab: **13** »HERRE, vær naadig,
se, hvad jeg lider af Avindsmænd, du, som løfter mig
op fra Dødens Porte, **14** at jeg kan kundgøre al din
Pris, juble over din Frelse i Zions Datters Porte!« **15**
Folkene sank i Graven, de grov, deres Fod blev hildet
i Garnet, de satte. **16** HERREN blev aabenbar, holdt
Dom, den gudløse hildedes i sine Hænders Gerning.
— Higgajon (Sela) **17** Til Dødsriget skal de gudløse
fare, alle Folk, der ej kommer Gud i Hu. **(Sheol h7585)**
18 Thi den fattige glemmes ikke for evigt, ej skuffes
evindelig ydmyges Haab. **19** Rejs dig, HERRE, lad
ikke Mennesker faa Magten, lad Folkene dømmes for
dit Aasyn; **20** HERRE, slaa dem med Rædsel, lad
Folkene kende, at de er Mennesker! (Sela)

10 Hvorfor staar du saa fjernt, o Herre, hvi dølger
du dig i Trængselstider? **2** Den gudløse jager i
Hovmod den arme, fanger ham i de Rænker, han
spinder; **3** thi den gudløse praler af sin Sjæls Attraa,
den gridske forbander, ringeagter HERREN. **4** Den
gudløse siger i Hovmod: »Han hjemsøger ej, der er
ingen Gud«; det er alle hans Tanker. **5** Dog altid
lykkes hans Vej, højt over ham gaar dine Domme;
han blæser ad alle sine Fjender. **6** Han siger i Hjertet:
»Jeg rokkes ej, kommer ikke i Nød fra Slægt til
Slægt.« **7** Hans Mund er fuld af Banden og Svig
og Vold, Fordærv og Uret er under hans Tunge; **8**
han lægger sig paa Lur i Landsbyer, dræber i Løn
den skyldfri, efter Staklen spejder hans Øjne; **9** han
lurer i Skjul som Løve i Krat, paa at fange den arme
lurer han, han fanger den arme ind i sit Garn; **10** han
dukker sig, sidder paa Spring, og Staklerne falder i
hans Kløer. **11** Han siger i Hjertet: »Gud glemmer,
han skjuler sit Aasyn; han ser det aldrig.« **12** Rejs
dig, HERRE! Gud, løft din Haand, de arme glemme
du ikke! **13** Hvorfor skal en gudløs spotte Gud, sige i
Hjertet, du hjemsøger ikke? **14** Du skuer dog Møje og
Kvide, ser det og tager det i din Haand; Staklen tyr

hen til dig, du er den faderløses Hjælper. 15 Knus den
ondes, den gudløses Arm, hjemsøg hans Gudløshed,
saa den ej findes! 16 HERREN er Konge evigt og
altid, Hedningerne er ryddet bort af hans Land; 17
du har hørt de ydmyges Ønske, HERRE, du styrker
deres Hjerte, vender Øret til 18 for at skaffe fortrykte
og faderløse Ret. Ikke skal dødelige mer øve Vold.

11 Til Sangmesteren. Af David. Jeg tager min
Tilflugt til HERREN! Hvor kan I sige til min Sjæl:
»Fly som en Fugl til Bjergene! 2 Thi se, de gudløse
spænder Buen, lægger Pilen til Rette paa Strengen
for i Mørke at ramme de oprigtige af Hjertet. 3 Naar
selv Grundpillerne styrter, hvad gør den retfærdige
da?« 4 HERREN er i sin hellige Hal, i Himlen er
HERRENS Trone; paa Jorderig skuer hans Øjne ned,
hans Blik ransager Menneskens Børn; 5 retfærdige
og gudløse ransager HERREN; dem, der elsker Uret,
hader hans Sjæl; 6 over gudløse sender han Regn
af Gløder og Svovl, et Stormvejr er deres tilmaalte
Bæger. 7 Thi retfærdig er HERREN, han elsker at
øve Retfærd, de oprigtige skuer hans Aasyn!

12 Til Sangmesteren. Efter den ottende. En Salme
af David. 2 HERRE, hjælp, thi de fromme
er borte, svundet er Troskab blandt Menneskens
Børn; 3 de taler Løgn, den ene til den anden, med
svigefulde Læber og tvedelt Hjerte. 4 Hver svigefuld
Læbe udrydde HERREN, den Tunge, der taler store
Ord, 5 dem, som siger: »Vor Tunge gør os stærke,
vore Læber er med os, hvo er vor Herre?« 6 »For
armes Nød og fattiges Suk vil jeg nu staa op«, siger
HERREN, »jeg frelser den, som man blæser ad.« 7
HERRENS Ord er rene Ord, det pure, syvfold lutrede
Sølv. 8 HERRE, du vogter os, værner os evigt mod
denne Slægt. De gudløse færdes frit overalt, naar
Skarn ophøjes blandt Menneskens Børn.

13 Til Sangmesteren. En Salme af David. 2 Hvor
længe vil du evigt glemme mig, Herre, hvor
længe skjule dit Aasyn for mig? 3 Hvor længe skal
jeg huse Sorg i min Sjæl, Kvide i Hjertet Dag og Nat?
Hvor længe skal Fjenden ophøje sig over mig? 4 Se
til og svar mig, HERRE min Gud, klar mine Øjne, saa
jeg ej sover ind i Døden 5 og min Fjende skal sige:
»Jeg overvandt ham!« mine Uvenner juble, fordi jeg
vakler! 6 Dog stoler jeg fast paa din Miskundhed,
lad mit Hjerte juble over din Frelse! Jeg vil synge for
HERREN, thi han var mig god!

14 Til Sangmesteren. Af David. Daarerne siger i
Hjertet: »Der er ingen Gud!« Slet og afskyeligt
handler de, ingen gør godt. 2 HERREN skuer ned fra
Himlen paa Menneskens Børn for at se, om der findes
en forstandig, nogen, der søger Gud. 3 Afveget er
alle, til Hobe fordærvet, ingen gør godt, end ikke een!
4 Er alle de Udaadsmænd da uden Forstand, der
æder mit Folk, som aad de Brød, og ikke paakalder
HERREN? 5 Af Rædsel gribes de da, thi Gud er i de
retfærdiges Slægt. 6 Gør kun den armes Raad til
Skamme, HERREN er dog hans Tilflugt. 7 Ak, kom
dog fra Zion Israels Frelse! Naar HERREN vender
Folkets Skæbne, skal Jakob juble, Israel glædes!

15 En Salme af David. HERRE, hvo kan gæste
dit Telt, hvo kan bo paa dit hellige Bjerg? 2
Den, som vandrer fuldkomment og øver Ret, taler
Sandhed af sit Hjerte, 3 ikke bagtaler med sin Tunge,
ikke volder sin Næste ondt og ej bringer Skam over
Ven, 4 som agter den forkastede ringe, men ærer
dem, der frygter HERREN, ej bryder Ed, han svor til
egen Skade, 5 ej laaner Penge ud mod Aager og
ej tager Gave mod skyldfri. Hvo saaledes gør, skal
aldrig rokkes.

16 En Miktam af David. Vogt mig, Gud, thi jeg lider
paa dig! 2 Jeg siger til HERREN: »Du er min
Herre; jeg har ikke andet Gode end dig. 3 De hellige,
som er i Landet, de er de herlige, hvem al min Hu
staar til.« 4 Mange Kvaler rammer dem, som vælger
en anden Gud; deres Blodofre vil jeg ikke udgyde,
ej tage deres Navn i min Mund. 5 HERREN er min
tilmaalte Del og mit Bæger. Du holder min Arvelod i
Hævd. 6 Snorene faldt mig paa liflige Steder, ja, en
dejlig Arvelod tilfaldt mig. 7 Jeg vil prise HERREN,
der gav mig Raad, mine Nyrer maner mig, selv om
Natten. 8 Jeg har altid HERREN for Øje, han er ved
min højre, jeg rokkes ikke. 9 Derfor glædes mit Hjerte,
min Ære jubler, endogsaa mit Kød skal bo i Tryghed.
10 Thi Dødsriget giver du ikke min Sjæl, lader ikke
din hellige skue Graven. **(Sheol h7585)** 11 Du lærer
mig Livets Vej; man mættes af Glæde for dit Aasyn,
Livsalighed er i din højre for evigt.

17 En Bøn af David. HERRE, hør en retfærdig Sag,
lyt til min Klage, laan Øre til Bøn fra svigløse
Læber! 2 Fra dig skal min Ret udgaa, thi hvad ret
er, ser dine Øjne. 3 Prøv mit Hjerte, se efter om
Natten, ransag mig, du finder ej Svig hos mig. 4 Ej
synded min Mund, hvad end Mennesker gjorde; ved
dine Læbers Ord vogted jeg mig for Voldsmænds
Veje; 5 mine Skridt har holdt dine Spor, jeg vaklede
ej paa min Gang. 6 Jeg raaber til dig, thi du svarer
mig, Gud, bøj Øret til mig, hør paa mit Ord! 7 Vis dig
underfuldt naadig, du Frelser for dem, der tyr til din

højre for Fjender! 8 Vogt mig som Øjestenen, skjul
mig i dine Vingers Skygge 9 for gudløse, der øver
Vold imod mig, glubske Fjender, som omringer mig;
10 de har lukket deres Hjerte med Fedt, deres Mund
fører Hovmodstale. 11 De omringer os, overalt hvor vi
gaar, de sigter paa at slaa os til Jorden. 12 De er
som den rovgridske Løve, den unge Løve, der ligger
paa Lur. 13 Rejs dig, HERRE, træd ham i Møde, kast
ham til Jorden, fri med dit Sværd min Sjæl fra den
gudløses Vold, 14 fra Mændene, HERRE, med din
Haand, fra dødelige Mænd — lad dem faa deres
Del i levende Live! Fyld deres Bug med dit Forraad
af Vrede, lad Børnene mættes dermed og efterlade
deres Børn, hvad de levner! 15 Men jeg skal i Retfærd
skue dit Aasyn, mættes ved din Skikkelse, naar jeg
vaagner.

18 Til Sangmesteren. Af HERRENS Tjener David,
som sang HERREN denne Sang, dengang
HERREN havde frelst ham af alle hans Fjenders og
af Sauls Haand. 2 Han sang: HERRE, jeg har dig
hjerteligt kær, min Styrke! 3 HERRE, min Klippe,
min Borg, min Befrier, min Gud, mit Bjerg, hvortil
jeg tyr, mit Skjold, mit Frelseshorn, mit Værn! 4
Jeg paakalder HERREN, den Højlovede, og frelses
fra mine Fjender. 5 Dødens Reb omsluttede mig,
Ødelæggelsens Strømme forfærdede mig, **(Sheol
h7585)** 6 Dødsrigets Reb omspændte mig, Dødens
Snarer faldt over mig; 7 i min Vaande paakaldte jeg
HERREN og raabte til min Gud. Han hørte min Røst
fra sin Helligdom, mit Raab fandt ind til hans Ører! 8
Da rystede Jorden og skjalv, Bjergenes Grundvolde
bæved og rysted, thi hans Vrede blussede op. 9 Røg
for ud af hans Næse, fortærende Ild af hans Mund,
Gløder gnistrede fra ham. 10 Han sænkede Himlen,
steg ned med Skymulm under sine Fødder; 11 baaret
af Keruber fløj han, svæved paa Vindens Vinger;
12 han omgav sig med Mulm som en Bolig, mørke
Vandmasser, vandfyldte Skyer. 13 Fra Glansen foran
ham for der Hagl og Ildgløder gennem hans Skyer.
14 HERREN tordned fra Himlen, den Højeste lod høre
sin Røst, Hagl og Ildgløder. 15 Han udslynged Pile,
adsplittede dem, Lyn i Mængde og skræmmede dem.
16 Vandenes Bund kom til Syne, Jordens Grundvolde
blottedes ved din Trusel, HERRE, for din Vredes
Pust. 17 Han udrakte Haanden fra det høje og greb
mig, drog mig op af de vældige Vande, 18 frelste mig
fra mine mægtige Fjender, fra mine Avindsmænd; de
var mig for stærke. 19 Paa min Ulykkes Dag faldt
de over mig, men HERREN blev mig til Værn. 20
Han førte mig ud i aabent Land, han frelste mig, thi
han havde Behag i mig. 21 HERREN gengældte mig
efter min Retfærd, lønned mig efter mine Hænders
Uskyld; 22 thi jeg holdt mig til HERRENS Veje,
svigted i Gudløshed ikke min Gud; 23 hans Bud stod
mig alle for Øje, hans Lov skød jeg ikke fra mig.
24 Ustraffelig var jeg for ham og vogtede mig for
Brøde. 25 HERREN lønned mig efter min Retfærd,
mine Hænders Uskyld, som stod ham for Øje! 26 Du
viser dig from mod den fromme, retsindig mod den
retsindige, 27 du viser dig ren mod den rene og vrang
mod den svigefulde. 28 De arme giver du Frelse,
hovmodiges Øjne Skam! 29 Ja, min Lampe lader du
lyse, HERRE, min Gud opklarer mit Mørke. 30 Thi
ved din Hjælp søndrer jeg Mure, ved min Guds Hjælp
springer jeg over Volde. 31 Fuldkommen er Guds Vej,
lutret er HERRENS Ord. Han er et Skjold for alle,
der sætter deres Lid til ham. 32 Ja, hvem er Gud
uden HERREN, hvem er en Klippe uden vor Gud,
33 den Gud, der omgjorded mig med Kraft, jævnede
Vejen for mig, 34 gjorde mine Fødder som Hindens
og gav mig Fodfæste paa Højene, 35 oplærte min
Haand til Krig, saa mine Arme spændte Kobberbuen!
36 Du gav mig din Frelses Skjold, din højre støttede
mig, din Nedladelse gjorde mig stor; 37 du skaffede
Plads for mine Skridt, mine Ankler vaklede ikke. 38
Jeg jog mine Fjender, indhentede dem, vendte først
om, da de var gjort til intet, 39 slog dem ned, saa de
ej kunde rejse sig, men laa faldne under min Fod.
40 Du omgjorded mig med Kraft til Kampen, mine
Modstandere tvang du i Knæ for mig; 41 du slog mine
Fjender paa Flugt, mine Avindsmænd rydded jeg af
Vejen. 42 De raabte, men ingen hjalp, til HERREN,
han svared dem ikke. 43 Jeg knuste dem som Støv
for Vinden, fejed dem bort som Gadeskarn. 44 Du
friede mig af Folkekampe, du satte mig til Folkeslags
Høvding; nu tjener mig ukendte Folk; 45 hører de om
mig, lyder de mig, Udlandets Sønner kryber for mig;
46 Udlandets Sønner vansmægter, slæber sig frem af
deres Skjul. 47 HERREN lever, højlovet min Klippe,
ophøjet være min Frelses Gud, 48 den Gud, som
giver mig Hævn, tvinger Folkeslag under min Fod 49
og frier mig fra mine vrede Fjender! Du ophøjer mig
over mine Modstandere, fra Voldsmænd frelser du
mig. 50 HERRE, derfor priser jeg dig blandt Folkene
og lovsynger dit Navn, du, som kraftig hjælper din
Konge og viser din Salvede Miskundhed, David og
hans Æt evindelig.

19 Til Sangmesteren. En Salme af David. 2 Himlen
forkynder Guds Ære, Hvælvingen kundgør hans
Hænders værk. 3 Dag bærer Bud til Dag, Nat lader

Nat det vide. 4 Uden Ord og uden Tale, uden at Lyden
høres, 5 naar Himlens Røst over Jorden vide, dens
Tale til Jorderigs Ende. Paa Himlen rejste han Solen
et Telt; 6 som en Brudgom gaar den ud af sit Kammer,
er glad som en Helt ved at løbe sin Bane, 7 rinder op
ved Himlens ene Rand, og dens Omløb naar til den
anden. Intet er skjult for dens Glød. 8 HERRENS
Lov er fuldkommen, kvæger Sjælen, HERRENS
Vidnesbyrd holder, gør enfoldig viis, 9 HERRENS
Forskrifter er rette, glæder Hjertet, HERRENS Bud er
purt, giver Øjet Glans, 10 HERRENS Frygt er ren,
varer evigt, HERRENS Lovbud er Sandhed, rette
til Hobe, 11 kostelige fremfor Guld, ja fint Guld i
Mængde, søde fremfor Honning og Kubens Saft. 12
Din Tjener tager og Vare paa dem; at holde dem
lønner sig rigt. 13 Hvo mærker selv, at han fejler?
Tilgiv mig lønlige Brøst! 14 Værn ogsaa din Tjener
mod frække, ej raade de over mig! Saa bliver jeg
uden Lyde og fri for svare Synder. Lad min Munds Ord
være dig til Behag, lad mit Hjertes Tanker naa frem
for dit Aasyn, HERRE, min Klippe og min Genløser!

20 Til Sangmesteren. En Salme af David. 2 Paa
Trængselens Dag bønhøre HERREN dig, værne
dig Jakobs Guds Navn! 3 Han sende dig Hjælp fra
Helligdommen, fra Zion styrke han dig; 4 han komme
alle dine Afgrødeofre i Hu og tage dit Brændoffer
gyldigt! (Sela) 5 Han give dig efter dit Hjertes Attraa,
han fuldbyrde alt dit Raad, 6 at vi maa juble over
din Frelse, løfte Banner i vor Guds Navn! HERREN
opfylde alle dine Bønner! 7 Nu ved jeg, at HERREN
frelser sin Salvede og svarer ham fra sin hellige
Himmel med sin højres frelsende Vælde. 8 Nogle
stoler paa Heste, andre paa Vogne, vi sejrer ved
HERREN vor Guds Navn. 9 De synker i Knæ og
falder, vi rejser os og kommer atter paa Fode. HERRE,
frels dog Kongen og svar os, den Dag vi kalder!

21 Til Sangmesteren. En Salme af David. 2
HERRE, Kongen er glad ved din Vælde, hvor
frydes han højlig over din Frelse! 3 Hvad hans
Hjerte ønskede, gav du ham, du afslog ikke hans
Læbers Bøn. (Sela) 4 Du kom ham i Møde med rig
Velsignelse, satte en Krone af Guld paa hans Hoved.
5 Han bad dig om Liv, og du gav ham det, en Række
af Dage uden Ende. 6 Stor er hans Glans ved din
Frelse, Højhed og Hæder lægger du paa ham. 7
Ja, evig Velsignelse gav du ham, med Fryd for dit
Aasyn glæded du ham. 8 Thi Kongen stoler paa
HERREN, ved den Højestes Naade rokkes han ikke.
9 Til alle dine Fjender naar din Haand, din højre naar
dine Avindsmænd. 10 Du gør dem til et luende Baal,
naar du viser dig; HERREN sluger dem i sin Vrede,
Ild fortærer dem. 11 Du rydder bort deres Frugt af
Jorden, deres Sæd blandt Menneskens Børn. 12 Thi
de søger at volde dig ondt, spinder Rænker, men
evner intet; 13 thi du slaar dem paa Flugt, med din
Bue sigter du mod deres Ansigt. HERRE, staa op
i din Vælde, med Sang og med Spil vil vi prise dit
Storværk!

22 Til Sangmesteren. Efter »Morgenrødens Hind«.
En Salme af David. 2 Min Gud, min Gud, hvorfor
har du forladt mig? Mit Skrig til Trods er Frelsen mig
fjern. 3 Min Gud, jeg raaber om Dagen, du svarer
ikke, om Natten, men finder ej Hvile. 4 Og dog er
du den hellige, som troner paa Israels Lovsange. 5
Paa dig forlod vore Fædre sig, forlod sig, og du friede
dem; 6 de raabte til dig og frelstes, forlod sig paa dig
og blev ikke til Skamme. 7 Men jeg er en Orm og ikke
en Mand, til Spot for Mennesker, Folk til Spe; 8 alle,
der ser mig, haaner mig, vrænger Mund og ryster paa
Hovedet: 9 »Han har væltet sin Sag paa HERREN;
han fri ham og frelse ham, han har jo Velbehag i
ham.« 10 Ja, du drog mig af Moders Liv, lod mig hvile
trygt ved min Moders Bryst; 11 paa dig blev jeg kastet
fra Moders Skød, fra Moders Liv var du min Gud. 12
Vær mig ikke fjern, thi Trængslen er nær, og ingen er
der, som hjælper! 13 Stærke Tyre staar omkring mig,
Basans vældige omringer mig, 14 spiler Gabet op
imod mig som rovgridske, brølende Løver. 15 Jeg er
som Vand, der er udgydt, alle mine Knogler skilles,
mit Hjerte er blevet som Voks, det smelter i Livet
paa mig; 16 min Gane er tør som et Potteskaar, til
Gummerne klæber min Tunge, du lægger mig ned
i Dødens Støv. 17 Thi Hunde staar omkring mig,
onde i Flok omringer mig, de har gennemboret mine
Hænder og Fødder, 18 jeg kan tælle alle mine Ben;
med Skadefryd ser de paa mig. 19 Mine Klæder deler
de mellem sig, om Kjortelen kaster de Lod. 20 Men
du, o HERRE, vær ikke fjern, min Redning, il mig til
Hjælp! 21 Udfri min Sjæl fra Sværdet, min eneste
af Hundes Vold! 22 Frels mig fra Løvens Gab, fra
Vildoksens Horn! Du har bønhørt mig. 23 Dit Navn
vil jeg kundgøre for mine Brødre, prise dig midt i
Forsamlingen: 24 »I, som frygter HERREN, pris ham,
ær ham; al Jakobs Æt, bæv for ham, al Israels Æt! 25
Thi han foragtede ikke, forsmaaede ikke den armes
Raab, skjulte ikke sit Aasyn for ham, men hørte, da
han raabte til ham!« 26 Jeg vil synge din Pris i en
stor Forsamling, indfri mine Løfter iblandt de fromme;
27 de ydmyge skal spise og mættes; hvo HERREN
søger, skal prise ham; deres Hjerte leve for evigt! 28

Den vide Jord skal mærke sig det og omvende sig
til HERREN, og alle Folkenes Slægter skal tilbede
for hans Aasyn; 29 thi HERRENS er Riget, han er
Folkenes Hersker. 30 De skal tilbede ham alene, alle
Jordens mægtige; de skal bøje sig for hans Aasyn,
alle, der nedsteg i Støvet og ikke holdt deres Sjæl i
Live. 31 Ham skal Efterkommerne tjene; om HERREN
skal tales til Slægten, der kommer; de skal forkynde
et Folk, der fødes, hans Retfærd. Thi han greb ind.

23 En Salme af David. HERREN er min Hyrde,
mig skal intet fattes, 2 han lader mig ligge paa
grønne Vange. Til Hvilens Vande leder han mig,
han kvæger min Sjæl, 3 han fører mig ad rette
Veje for sit Navns Skyld. 4 Skal jeg end vandre i
Dødsskyggens Dal, jeg frygter ej ondt; thi du er med
mig, din Kæp og din Stav er min Trøst. 5 I mine
Fjenders Paasyn dækker du Bord for mig, du salver
mit Hoved med Olie, mit Bæger flyder over. 6 Kun
Godhed og Miskundhed følger mig alle mine Dage,
og i HERRENS Hus skal jeg bo gennem lange Tider.

24 Af David. En Salme. HERRENS er Jorden og
dens Fylde, Jorderig og de, som bor derpaa;
2 thi han har grundlagt den paa Have, grundfæstet
den paa Strømme. 3 Hvo kan gaa op paa HERRENS
Bjerg, og hvo kan staa paa hans hellige Sted? 4
Den med skyldfri Hænder og Hjertet rent, som ikke
sætter sin Hu til Løgn og ikke sværger falsk; 5 han
faar Velsignelse fra HERREN, Retfærdighed fra sin
Frelses Gud. 6 Saa er den Slægt, som spørger
efter ham, som søger dit Aasyn, Jakobs Gud! (Sela)
7 Løft eders Hoveder, I Porte, løft jer, I ældgamle
Døre, at Ærens Konge kan drage ind! 8 Hvo er den
Ærens Konge? HERREN, stærk og vældig, HERREN,
vældig i Krig! 9 Løft eders Hoveder, I Porte, løft
jer, I ældgamle Døre, at Ærens Konge kan drage
ind! 10 Hvo er han, den Ærens Konge? HERREN,
Hærskarers Herre, han er Ærens Konge! (Sela)

25 Af David. HERRE, jeg løfter min Sjæl til dig,
2 min Gud, jeg stoler paa dig, lad mig ikke
beskæmmes, lad ej mine Fjender fryde sig over mig.
3 Nej, ingen som bier paa dig, skal beskæmmes;
beskæmmes skal de, som er troløse uden Grund. 4
Lad mig kende dine Veje, HERRE, lær mig dine Stier.
5 Led mig paa din Sandheds Vej og lær mig, thi du
er min Frelses Gud; jeg bier bestandig paa dig. 6
HERRE, kom din Barmhjertighed i Hu og din Naade,
den er jo fra Evighed af. 7 Mine Ungdomssynder og
Overtrædelser komme du ikke i Hu, men efter din
Miskundhed kom mig i Hu, for din Godheds Skyld,
o HERRE! 8 God og oprigtig er HERREN, derfor
viser han Syndere Vejen. 9 Han vejleder ydmyge i
det, som er ret, og lærer de ydmyge sin Vej. 10 Alle
HERRENS Stier er Miskundhed og Trofasthed for
dem, der holder hans Pagt og hans Vidnesbyrd. 11
For dit Navns Skyld, HERRE, tilgive du min Brøde, thi
den er stor. 12 Om nogen frygter HERREN, ham viser
han den Vej, han skal vælge; 13 selv skal han leve i
Lykke og hans Sæd faa Landet i Eje. 14 Fortroligt
Samfund har HERREN med dem, der frygter ham, og
han kundgør dem sin Pagt. 15 Mit Øje er stadig vendt
imod HERREN, thi han frier mine Fødder af Snaren.
16 Vend dig til mig og vær mig naadig, thi jeg er ene
og arm. 17 Let mit Hjertes Trængsler og før mig ud af
min Nød. 18 Se hen til min Nød og min Kvide og tilgiv
alle mine Synder. 19 Se hen til mine Fjender, thi de er
mange og hader mig med Had uden Grund. 20 Vogt
min Sjæl og frels mig, jeg lider paa dig, lad mig ikke
beskæmmes. 21 Lad Uskyld og Retsind vogte mig,
thi jeg bier paa dig, HERRE. 22 Forløs, o Gud, Israel
af alle dets Trængsler!

26 Af David. Skaf mig Ret, o HERRE, thi jeg
vandrer i Uskyld, stoler paa HERREN uden at
vakle. 2 Ransag mig, HERRE, og prøv mig, gransk
mine Nyrer og mit Hjerte; 3 thi din Miskundhed staar
mig for Øje, jeg vandrer i din Sandhed. 4 Jeg tager
ej Sæde blandt Løgnere, blandt falske kommer jeg
ikke. 5 Jeg hader de ondes Forsamling, hos gudløse
sidder jeg ej. 6 Jeg tvætter mine Hænder i Renhed,
at jeg kan vandre omkring dit Alter, HERRE, 7 for at
istemme Takkesang, fortælle om alle dine Undere.
8 HERRE, jeg elsker dit Hus, det Sted, hvor din
Herlighed bor. 9 Bortriv ikke min Sjæl med Syndere,
mit Liv med blodstænkte Mænd, 10 i hvis Hænder er
Skændselsdaad, hvis højre er fuld af Bestikkelse. 11
Jeg har jo vandret i Uskyld, forløs mig og vær mig
naadig! 12 Min Fod staar paa den jævne Grund, i
Forsamlinger vil jeg love HERREN.

27 Af David. HERREN er mit Lys og min Frelse,
hvem skal jeg frygte? HERREN er Værn for mit
Liv, for hvem skal jeg ræddes? 2 Naar onde kommer
imod mig for at æde mit Kød, saa snubler og falder
de, Uvenner og Fjender! 3 Om en Hær end lejrer sig
mod mig, er mit Hjerte uden Frygt; om Krig bryder løs
imod mig, dog er jeg tryg. 4 Om eet har jeg bedet
HERREN, det attraar jeg: alle mine Dage at bo i
HERRENS Hus for at skue HERRENS Livsalighed
og grunde i hans Tempel. 5 Thi han gemmer mig
i sin Hytte paa Ulykkens Dag, skjuler mig i sit Telt
og løfter mig op paa en Klippe. 6 Derfor løfter mit
Hoved sig over mine Fjender omkring mig. I hans

Telt vil jeg ofre Jubelofre, med Sang og med Spil vil
jeg prise HERREN. 7 HERRE, hør mit Raab, vær
naadig og svar mig! 8 Jeg mindes, du sagde: »Søg
mit Aasyn!« Dit Aasyn søger jeg, HERRE; 9 skjul
ikke dit Aasyn for mig! Bortstød ikke din Tjener i
Vrede, du er min Hjælp, opgiv og slip mig ikke, min
Frelses Gud! 10 Thi Fader og Moder forlod mig, men
HERREN tager mig til sig. 11 Vis mig, HERRE, din
Vej og led mig ad jævne Stier for Fjendernes Skyld;
12 giv mig ikke i glubske Uvenners Magt! Thi falske
Vidner, der udaander Vold, staar frem imod mig. 13
Havde jeg ikke troet, at jeg skulde skue HERRENS
Godhed i de levendes Land — 14 Bi paa HERREN,
fat Mod, dit Hjerte være stærkt, ja bi paa HERREN!

28 Af David. Jeg raaber til dig, o HERRE, min
Klippe, vær ikke tavs imod mig, at jeg ej, naar
du tier, skal blive som de, der synker i Graven. 2
Hør min tryglende Røst, naar jeg raaber til dig, løfter
Hænderne op mod dit hellige Tempel. 3 Riv mig ej
bort med gudløse, Udaadsmænd, som har ondt i
Sinde mod Næsten trods venlige Ord. 4 Løn dem for
deres Idræt og onde Gerninger; løn dem for deres
Hænders Værk, gengæld dem efter Fortjeneste! 5
Thi HERRENS Gerning ænser de ikke, ej heller hans
Hænders Værk. Han nedbryde dem og opbygge dem
ej! 6 Lovet være HERREN, thi han har hørt min
tryglende Røst; 7 min Styrke, mit Skjold er HERREN,
mit Hjerte stoler paa ham. Jeg fik Hjælp, mit Hjerte
jubler, jeg takker ham med min Sang. 8 HERREN er
Værn for sit Folk, sin Salvedes Tilflugt og Frelse. 9
Frels dit Folk og velsign din Arv, røgt dem og bær
dem til evig Tid!

29 En Salme af David. Giver HERREN, I Guds
Sønner, giver HERREN Ære og Pris, 2 giver
HERREN hans Navns Ære; tilbed HERREN i helligt
Skrud! 3 HERRENS Røst er over Vandene, Ærens
Gud lader Tordenen rulle, HERREN, over de vældige
Vande! 4 HERRENS Røst med Vælde, HERRENS
Røst i Højhed, 5 HERRENS Røst, den splintrer
Cedre, HERREN splintrer Libanons Cedre, 6 faar
Libanon til at springe som en Kalv og Sirjon som
den vilde Okse! 7 HERRENS Røst udslynger Luer. 8
HERRENS Røst faar Ørk til at skælve, HERREN faar
Kadesj's Ørk til at skælve! 9 HERRENS Røst faar
Hind til at føde, og den gør lyst i Skoven. Alt i hans
Helligdom raaber: »Ære!« 10 HERREN tog Sæde og
sendte Vandfloden, HERREN tog Sæde som Konge
for evigt. 11 HERREN give Kraft til sit Folk, HERREN
velsigne sit Folk med Fred!

30 En Salme. En Sang ved Husets Indvielse. Af
David. HERRE, jeg ophøjer dig, thi du bjærgede
mig, lod ej mine Fjender glæde sig over mig; 2 HERRE
min Gud, jeg raabte til dig, og du helbredte mig. 3
Fra Dødsriget, HERRE, drog du min Sjæl, kaldte
mig til Live af Gravens Dyb. **(Sheol h7585)** 4 Lovsyng
HERREN, I hans fromme, pris hans hellige Navn! 5
Thi et Øjeblik varer hans Vrede, Livet igennem hans
Naade; om Aftenen gæster os Graad, om Morgenen
Frydesang. 6 Jeg tænkte i min Tryghed: »Jeg rokkes
aldrig i Evighed!« 7 HERRE, i Naade havde du
fæstnet mit Bjerg; du skjulte dit Aasyn, jeg blev
forfærdet. 8 Jeg raabte, HERRE, til dig, og tryglende
bad jeg til HERREN: 9 »Hvad Vinding har du af mit
Blod, af at jeg synker i Graven? Kan Støv mon takke
dig, raabe din Trofasthed ud? 10 HERRE, hør og vær
naadig, HERRE, kom mig til Hjælp!« 11 Du vendte
min Sorg til Dans, løste min Sørgedragt, hylled mig i
Glæde, 12 at min Ære skal prise dig uden Ophør.
HERRE min Gud, jeg vil takke dig evigt!

31 Til Sangmesteren. En Salme af David. HERRE,
jeg lider paa dig, lad mig aldrig i Evighed skuffes.
Udfri mig i din Retfærd, 2 du bøje dit Øre til mig;
red mig i Hast og vær mig en Tilflugtsklippe, en
Klippeborg til min Frelse; 3 thi du er min Klippe og
Borg. For dit Navns Skyld lede og føre du mig, 4 fri
mig fra Garnet, de satte for mig; thi du er min Tilflugt,
5 i din Haand befaler jeg min Aand. Du forløser mig,
HERRE, du trofaste Gud, 6 du hader dem, der holder
paa Løgneguder. Men jeg, jeg stoler paa HERREN, 7
jeg vil juble og glæde mig over din Miskundhed; thi
du har set min Nød, agtet paa min Sjælekvide. 8 Du
gav mig ikke i Fjendens Haand, men skaffede Rum
for min Fod. 9 Vær mig naadig, HERRE, thi jeg er
angst, af Kummer hentæres mit Øje, min Sjæl og mit
Indre. 10 Thi mit Liv svinder hen i Sorg, mine Aar i
Suk, min Kraft er brudt for min Brødes Skyld, mine
Ben hentæres. 11 For alle mine Fjenders Skyld er jeg
blevet til Spot, mine Naboers Gru, mine Kendinges
Rædsel; de, der ser mig paa Gaden, flygter for mig.
12 Som en død er jeg gaaet dem af Minde, jeg er
som et ødelagt Kar. 13 Thi mange hører jeg hviske,
trindt om er Rædsel, naar de holder Raad imod mig,
pønser paa at tage mit Liv. 14 Men, HERRE, jeg
stoler paa dig; jeg siger: Du er min Gud, 15 mine
Tider er i din Haand. Red mig fra Fjenders Haand, fra
dem, der forfølger mig, 16 lad dit Ansigt lyse over din
Tjener, frels mig i din Miskundhed. 17 HERRE, lad
mig ej blive til Skamme, jeg raaber jo til dig, lad de
gudløse blive til Skamme og synke tavse i Døden.

(Sheol h7585) 18 Lad de falske Læber forstumme,
som taler frækt om den retfærdige med Hovmod
og Foragt. 19 Hvor stor er dog din Godhed, som
du gemmer til dem, der frygter dig, øver mod dem,
der lider paa dig, for Menneskebørnenes Øjne. 20
Du skjuler dem i dit Aasyns Skjul for Menneskers
Stimmel; du gemmer dem i en Hytte for Tungers Kiv.
21 Lovet være HERREN, thi underfuld Miskundhed
har han vist mig i en befæstet Stad. 22 Og jeg, som
sagde i min Angst: »Jeg er bortstødt fra dine Øjne!«
Visselig, du hørte min tryglende Røst, da jeg raabte til
dig. 23 Elsk HERREN, alle hans fromme; de trofaste
skærmer HERREN; men den, der handler i Hovmod,
gengælder han mangefold. 24 Fat Mod, eders Hjerte
være stærkt, alle I, som bier paa HERREN!

32 Af David. En Maskil. Salig den, hvis
Overtrædelse er forladt, hvis Synd er skjult; 2
saligt det Menneske, HERREN ej tilregner Skyld, og i
hvis Aand der ikke er Svig. 3 Mine Ben svandt hen,
saa længe jeg tav, under Jamren Dagen igennem, 4
thi din Haand laa tungt paa mig baade Dag og Nat,
min Livskraft svandt som i Somrens Tørke. (Sela) 5
Min Synd bekendte jeg for dig, dulgte ikke min Skyld;
jeg sagde: »Mine Overtrædelser vil jeg bekende for
HERREN!« Da tilgav du mig min Syndeskyld. (Sela)
6 Derfor bede hver from til dig, den Stund du findes.
Kommer da store Vandskyl, ham skal de ikke naa.
7 Du er mit Skjul, du frier mig af Trængsel, med
Frelsesjubel omgiver du mig. (Sela) 8 Jeg vil lære dig
og vise dig, hvor du skal gaa, jeg vil raade dig ved at
fæste mit Øje paa dig. 9 Vær ikke uden Forstand som
Hest eller Muldyr, der tvinges med Tømme og Bidsel,
naar de ikke vil komme til dig. 10 Den gudløses
Smerter er mange, men den, der stoler paa HERREN,
omgiver han med Naade. 11 Glæd jer i HERREN, I
retfærdige, fryd jer, jubler, alle I oprigtige af Hjertet!

33 Jubler i HERREN, I retfærdige, for de oprigtige
sømmer sig Lovsang; 2 lov HERREN med Citer,
tak ham til tistrenget Harpe; 3 en ny Sang synge I
ham, leg lifligt paa Strenge til Jubelraab! 4 Thi sandt
er HERRENS Ord, og al hans Gerning er trofast; 5
han elsker Retfærd og Ret, af HERRENS Miskundhed
er Jorden fuld. 6 Ved HERRENS Ord blev Himlen
skabt og al dens Hær ved hans Munds Aande. 7
Som i Vandsæk samled han Havets Vand, lagde
Dybets Vande i Forraadskamre. 8 Al Jorden skal
frygte for HERREN, Alverdens Beboere skælve for
ham; 9 thi han talede, saa skete det, han bød, saa
stod det der. 10 HERREN kuldkasted Folkenes Raad,
gjorde Folkeslags Tanker til intet; 11 HERRENS Raad
staar fast for evigt, hans Hjertes Tanker fra Slægt til
Slægt. 12 Saligt det Folk, der har HERREN til Gud,
det Folkefærd, han valgte til Arvelod! 13 HERREN
skuer fra Himlen, ser paa alle Menneskens Børn; 14
fra sit Højsæde holder han Øje med alle, som bor
paa Jorden; 15 han, som danned deres Hjerter til
Hobe, gennemskuer alt deres Værk. 16 Ej frelses en
Konge ved sin store Stridsmagt, ej fries en Helt ved
sin store Kraft; 17 til Frelse slaar Stridshesten ikke
til, trods sin store Styrke redder den ikke. 18 Men
HERRENS Øje ser til gudfrygtige, til dem, der haaber
paa Naaden, 19 for at fri deres Sjæl fra Døden og
holde dem i Live i Hungerens Tid. 20 Paa HERREN
bier vor Sjæl, han er vor Hjælp og vort Skjold; 21 thi
vort Hjerte glæder sig i ham, vi stoler paa hans hellige
Navn. 22 Din Miskundhed være over os, HERRE, saa
som vi haaber paa dig.

34 Af David, da han lod afsindig for Abimelek, og
denne jog ham fra sig, og han drog bort. 2
Jeg vil love HERREN til hver en Tid, hans Pris skal
stadig fylde min Mund; 3 min Sjæl skal rose sig af
HERREN, de ydmyge skal høre det og glæde sig. 4
Hylder HERREN i Fællig med mig, lad os sammen
ophøje hans Navn! 5 Jeg søgte HERREN, og han
svarede mig og friede mig fra alle mine Rædsler. 6
Se hen til ham og straal af Glæde, eders Aasyn skal
ikke beskæmmes. 7 Her er en arm, der raabte, og
HERREN hørte, af al hans Trængsel frelste han ham.
8 HERRENS Engel slaar Lejr om dem, der frygter
ham, og frier dem. 9 Smag og se, at HERREN er
god, salig den Mand, der lider paa ham! 10 Frygter
HERREN, I hans hellige, thi de, der frygter ham,
mangler intet. 11 Unge Løver lider Nød og sulter,
men de, der søger HERREN, dem fattes intet godt.
12 Kom hid, Børnlille, og hør paa mig, jeg vil lære
jer HERRENS Frygt. 13 Om nogen attraar Liv og
ønsker sig Dage for at skue Lykke, 14 saa var din
Tunge for ondt, dine Læber fra at tale Svig; 15 hold
dig fra ondt og øv godt, søg Fred og jag derefter. 16
paa retfærdige hviler hans Øjne, hans Ører hører
deres Raab; 17 Mod dem, der gør ondt, er HERRENS
Aasyn for at slette deres Minde af Jorden; 18 naar
de skriger, hører HERREN og frier dem af al deres
Trængsel. 19 HERREN er nær hos dem, hvis Hjerte
er knust, han frelser dem, hvis Aand er brudt. 20 Den
retfærdiges Lidelser er mange, men HERREN frier
ham af dem alle; 21 han vogter alle hans Ledemod,
ikke et eneste brydes. 22 Ulykke bringer de gudløse
Død, og bøde skal de, der hader retfærdige. HERREN

forløser sine Tjeneres Sjæl, og ingen, der lider paa
ham, skal bøde.

35 Af David. HERRE, træt med dem, der trætter
med mig, strid imod dem, der strider mod mig,
2 grib dit Skjold og dit Værge, rejs dig og hjælp mig,
3 tag Spyd og Økse frem mod dem, der forfølger
mig, sig til min Sjæl: »Jeg er din Frelse!« **4** Lad dem
beskæmmes og blues, som vil mig til Livs, og de,
der ønsker mig ondt, lad dem rødmende vige, **5** de
blive som Avner for Vinden, og HERRENS Engel
nedstøde dem, **6** deres Vej blive mørk og glat, og
HERRENS Engel forfølge dem! **7** Thi uden Grund har
de sat deres Garn for mig, gravet min Sjæl en Grav. **8**
Lad Undergang uventet ramme ham, lad Garnet, han
satte, hilde ham selv, lad ham falde i Graven. **9** Min
Sjæl skal juble i HERREN, glædes ved hans Frelse,
10 alle mine Ledemod sige: »HERRE, hvo er som du,
du, som frelser den arme fra hans Overmand, den
arme og fattige fra Røveren!« **11** Falske Vidner staar
frem, de spørger mig om, hvad jeg ej kender til; **12** de
lønner mig godt med ondt, min Sjæl er forladt. **13** Da
de var syge, gik jeg i Sæk, med Faste spæged jeg
mig, jeg bad med sænket Hoved, **14** som var det en
Ven eller Broder; jeg gik, som sørged jeg over min
Moder, knuget af Sorg. **15** Men nu jeg vakler, glæder
de sig, de stimler sammen, Uslinger, fremmede for
mig, stimler sammen imod mig, haaner mig uden
Ophør; **16** for min Venlighed dænger de mig med
Haan, de skærer Tænder imod mig. **17** Herre, hvor
længe vil du se til? Frels dog min Sjæl fra deres Brøl,
min eneste fra Løver. **18** Jeg vil takke dig i en stor
Forsamling, love dig blandt mange Folk. **19** Lad ej
dem, som med Urette er mine Fjender, glæde sig over
mig, lad ej dem, som hader mig uden Grund, sende
spotske Blikke! **20** Thi de taler ej Fred, mod de stille i
Landet udtænker de Svig; **21** de spærrer Munden op
imod mig og siger: »Ha, ha! Vi saa det med egne
Øjne!« **22** Du saa det, HERRE, vær ikke tavs, Herre,
hold dig ej borte fra mig; **23** rejs dig, vaagn op for
min Ret, for min Sag, min Gud og Herre, **24** døm
mig efter din Retfærd, HERRE, min Gud, lad dem
ikke glæde sig over mig **25** Og sige i Hjertet: »Ha!
som vi ønsked!« lad dem ikke sige: »Vi slugte ham!«
26 Til Skam og Skændsel blive enhver, hvem min
Ulykke glæder; lad dem, der hovmoder sig over mig,
hyldes i Spot og Spe. **27** Men de, der vil min Ret, lad
dem juble og glæde sig, stadigen sige: »Lovet være
HERREN, som under sin Tjener Fred!« **28** Min Tunge
skal forkynde din Retfærd, Dagen igennem din Pris.

36 Til Sangmesteren. Af HERRENS Tjener David.
2 Synden taler til den gudløse inde i hans Hjerte;
Gudsfrygt har han ikke for Øje; **3** thi den smigrer
ham frækt og siger, at ingen skal finde hans Brøde
og hade ham. **4** Hans Munds Ord er Uret og Svig,
han har ophørt at handle klogt og godt; **5** paa sit
Leje udtænker han Uret, han træder en Vej, som
ikke er god; det onde afskyr han ikke. **6** HERRE,
din Miskundhed rækker til Himlen, din Trofasthed
naar til Skyerne, **7** din Retfærd er som Guds Bjerge,
dine Domme som det store Dyb; HERRE, du frelser
Folk og Fæ, **8** hvor dyrebar er dog din Miskundhed,
Gud! Og Menneskebørnene skjuler sig i dine Vingers
Skygge; **9** de kvæges ved dit Huses Fedme, du
læsker dem af din Lifligheds Strøm; **10** thi hos dig
er Livets Kilde, i dit Lys skuer vi Lys! **11** Lad din
Miskundhed blive over dem, der kender dig, din
Retfærd over de oprigtige af Hjertet. **12** Lad Hovmods
Fod ej træde mig ned, gudløses Haand ej jage mig
bort. Se, Udaadsmændene falder, slaas ned, saa de
ikke kan rejse sig.

37 Af David. Græm dig ikke over Ugerningsmænd,
misund ikke dem, der gør Uret! **2** Thi hastigt
svides de af som Græsset, visner som det friske
Grønne. **3** Stol paa HERREN og gør det gode, bo i
Landet og læg Vind paa Troskab, **4** da skal du have
din Fryd i HERREN, og han skal give dig, hvad dit
Hjerte attraar. **5** Vælt din Vej paa HERREN, stol paa
ham, saa griber han ind **6** og fører din Retfærdighed
frem som Lyset, din Ret som den klare Dag. **7** Vær
stille for HERREN og bi paa ham, græm dig ej over
den, der har Held, over den, der farer med Rænker. **8**
Tæm din Harme, lad Vreden fare, græm dig ikke, det
volder kun Harm. **9** Thi Ugerningsmænd skal ryddes
ud, men de, der bier paa HERREN, skal arve Landet.
10 En liden Stund, og den gudløse er ikke mere; ser
du hen til hans Sted, saa er han der ikke. **11** Men
de sagtmodige skal arve Landet, de fryder sig ved
megen Fred. **12** Den gudløse vil den retfærdige ilde
og skærer Tænder imod ham; **13** men Herren, han ler
ad ham, thi han ser hans Time komme. **14** De gudløse
drager Sværdet og spænder Buen for at fælde arm
og fattig, for at nedslagte dem, der vandrer ret; **15**
men Sværdet rammer dem selv i Hjertet, og Buerne
brydes sønder og sammen. **16** Det lidt, en retfærdig
har, er bedre end mange gudløses Rigdom; **17** thi de
gudløses Arme skal brydes, men HERREN støtter de
retfærdige; **18** HERREN kender de uskyldiges Dage,
deres Arvelod bliver evindelig; **19** de beskæmmes
ikke i onde Tider, de mættes i Hungerens Dage. **20**

Thi de gudløse gaar til Grunde, som Engenes Pragt
er HERRENS Fjender, de svinder, de svinder som
Røg. 21 Den gudløse laaner og bliver i Gælden,
den retfærdige ynkes og giver; 22 de, han velsigner,
skal arve Landet, de, han forbander, udryddes. 23 Af
HERREN stadfæstes Mandens Skridt, naar han har
Behag i hans Vej; 24 om end han snubler, falder han
ikke, thi HERREN støtter hans Haand. 25 Ung har jeg
været, og nu er jeg gammel, men aldrig saa jeg en
retfærdig forladt eller hans Afkom tigge sit Brød; 26
han ynkes altid og laaner ud, og hans Afkom er til
Velsignelse. 27 Vig fra ondt og øv godt, saa bliver
du boende evindelig; 28 thi HERREN elsker Ret og
svigter ej sine fromme. De onde udslettes for evigt,
de gudløses Afkom udryddes; 29 de retfærdige arver
Landet og skal bo der til evig Tid. 30 Den retfærdiges
Mund taler Visdom; hans Tunge siger, hvad ret er;
31 sin Guds Lov har han i Hjertet, ikke vakler hans
Skridt. 32 Den gudløse lurer paa den retfærdige
og staar ham efter Livet, 33 men HERREN giver
ham ej i hans Haand og lader ham ikke dømmes for
Retten. 34 Bi paa HERREN og bliv paa hans Vej, saa
skal han ophøje dig til at arve Landet; du skal skue
de gudløses Undergang. 35 Jeg har set en gudløs
trodse, bryste sig som en Libanons Ceder — 36
men se, da jeg gik der forbi, var han borte; da jeg
søgte ham, fandtes han ikke. 37 Vogt paa Uskyld,
læg Vind paa Oprigtighed, thi Fredens Mand har en
Fremtid; 38 men Overtræderne udryddes til Hobe, de
gudløses Fremtid gaar tabt. 39 De retfærdiges Frelse
kommer fra HERREN, deres Tilflugt i Nødens Stund;
40 HERREN hjælper og frier dem, fra de gudløse frier
og frelser han dem; thi hos ham har de søgt deres
Tilflugt.

38 En Salme af David. Lehazkir. 2 HERRE, revs
mig ej i din Vrede, tugt mig ej i din Harme! 3
Thi dine Pile sidder i mig, din Haand har lagt sig paa
mig. 4 Intet er karskt paa min Krop for din Vredes
Skyld, intet uskadt i mine Ledemod for mine Synders
Skyld; 5 thi over mit Hoved skyller min Brøde som en
tyngende Byrde, for tung for mig. 6 Mine Saar baade
stinker og raadner, for min Daarskabs Skyld gaar
jeg bøjet; 7 jeg er saare nedtrykt, sorgfuld vandrer
jeg Dagen lang. 8 Thi Lænderne er fulde af Brand,
intet er karskt paa min Krop, 9 jeg er lammet og
fuldkommen knust, jeg skriger i Hjertets Vaande. 10
HERRE, du kender al min Attraa, mit Suk er ej skjult
for dig; 11 mit Hjerte banker, min Kraft har svigtet,
selv mit Øje har mistet sin Glans. 12 For min Plages
Skyld flyr mig Ven og Frænde, mine Nærmeste holder
sig fjernt; 13 de, der vil mig til Livs, sætter Snarer, og
de, der vil mig ondt, lægger Raad om Fordærv, de
tænker Dagen igennem paa Svig. 14 Men jeg er som
en døv, der intet hører, som en stum, der ej aabner
sin Mund, 15 som en Mand, der ikke kan høre, i hvis
Mund der ikke er Svar. 16 Thi til dig staar mit Haab, o
HERRE, du vil bønhøre, Herre min Gud, 17 naar jeg
siger: »Lad dem ikke glæde sig over mig, hovmode
sig over min vaklende Fod!« 18 Thi jeg staar allerede
for Fald, mine Smerter minder mig stadig; 19 thi jeg
maa bekende min Skyld, maa sørge over min Synd.
20 Mange er de, der med Urette er mine Fjender,
talrige de, der hader mig uden Grund, 21 som lønner
mig godt med ondt, som staar mig imod, fordi jeg
søger det gode. 22 HERRE, forlad mig ikke, min Gud,
hold dig ikke borte fra mig, il mig til Hjælp, o Herre,
min Frelse!

39 Til Sangmesteren. Til Jedutun. En Salme af
David. 2 Jeg sagde: »Mine Veje vil jeg vogte
paa, saa jeg ikke synder med Tungen; min Mund vil
jeg holde i Tømme, saa længe den gudløse er mig
nær!« 3 Jeg var stum og tavs, jeg tav for at undgaa
tomme Ord, men min Smerte naged, 4 mit Hjerte
brændte i Brystet, Ild lued op, mens jeg grunded;
da talte jeg med min Tunge. 5 Lær mig, HERRE, at
kende mit Endeligt, det Maal af Dage, jeg har, lad mig
kende, hvor snart jeg skal bort! 6 Se, i Haandsbredder
maalte du mine Dage ud, mit Liv er som intet for dig,
som et Aandepust staar hvert Menneske der. (Sela)
7 Kun som en Skygge er Menneskets Vandring, kun
Tomhed er deres Travlhed; de samler og ved ej, hvem
der faar det. 8 Hvad bier jeg, Herre, da efter? Mit
Haab staar ene til dig. 9 Fri mig for al min Synd, gør
mig ikke til Spot for Daarer! 10 Jeg tier og aabner ikke
min Mund, du voldte det jo. 11 Borttag din Plage fra
mig, under din vældige Haand gaar jeg til. 12 Naar du
tugter en Mand med Straf for hans Brøde, smuldrer
du hans Herlighed hen som Møl; kun et Aandepust
er hvert Menneske. (Sela) 13 Hør, o HERRE, min
Bøn og lyt til mit Skrig, til mine Taarer tie du ej! Thi
en fremmed er jeg hos dig, en Gæst som alle mine
Fædre. Se bort fra mig, saa jeg kvæges, før jeg gaar
bort og ej mer er til!

40 Til Sangmesteren. Af David. En Salme. 2 Jeg
biede trolig paa HERREN, han bøjed sig til
mig og hørte mit Skrig. 3 Han drog mig op af den
brusende Grav, af det skidne Dynd, han satte min
Fod paa en Klippe, gav Skridtene Fasthed, 4 en ny
Sang lagde han i min Mund, en Lovsang til vor Gud.
Mange skal se det og frygte og stole paa HERREN.

5 Salig den Mand, der sætter sin Lid til HERREN,
ej vender sig til hovmodige eller dem, der hælder
til Løgn. 6 Mange Undere gjorde du, HERRE min
Gud, og mange Tanker tænkte du for os; de kan
ikke opregnes for dig; ellers forkyndte og fortalte jeg
dem; til at tælles er de for mange. 7 Til Slagt— og
Afgrødeoffer har du ej Lyst, du gav mig aabne Ører,
Brænd— og Syndoffer kræver du ikke. 8 Da sagde
jeg: »Se, jeg kommer, i Bogrullen er der givet mig
Forskrift; 9 at gøre din Vilje, min Gud, er min Lyst,
og din Lov er i mit Indre.« 10 I en stor Forsamling
forkyndte jeg Retfærd, se, mine Læber lukked jeg
ikke; HERRE, du ved det. 11 Din Retfærd dulgte jeg
ej i mit Hjerte, din Trofasthed og Frelse talte jeg Om,
din Naade og Sandhed fornægted jeg ej i en stor
Forsamling. 12 Du, HERRE, vil ikke lukke dit Hjerte for
mig, din Naade og Sandhed skal altid være mit Værn.
13 Thi Ulykker lejrer sig om mig i talløs Mængde, mine
Synder har indhentet mig, saa jeg ikke kan se, de er
flere end Hovedets Haar, og Modet har svigtet. 14 Du
værdiges, HERRE, at fri mig, HERRE, il mig til Hjælp.
15 Lad dem beskæmmes og rødme, som vil mig til
Livs, og de, der ønsker mig ondt, lad dem vige med
Skændsel; 16 Lad dem stivne af Rædsel ved deres
Skam, de, som siger: »Ha, ha!« til mig! 17 Lad alle,
som søger dig, frydes og glædes i dig; lad dem, som
elsker din Frelse, bestandig sige: »HERREN er stor!«
Er jeg end arm og fattig, vil Herren dog tænke paa
mig. Du er min Hjælp og min Frelser; tøv ej, min Gud!

41 Til Sangmesteren. En Salme af David. 2 Salig
den Mand, der tager sig af de svage, ham frelser
HERREN paa Ulykkens Dag; 3 HERREN vogter ham,
holder ham i Live, det gaar ham vel i Landet, han
giver ham ikke i Fjendevold. 4 Paa Sottesengen staar
HERREN ham bi, hans Smertensleje gør du ham
let. 5 Saa siger jeg da: Vær mig naadig, HERRE,
helbred min Sjæl, jeg har syndet mod dig! 6 Mine
Fjender ønsker mig ondt: »Hvornaar mon han dør
og hans Navn udslettes?« 7 Kommer en i Besøg,
saa fører han hyklerisk Tale, hans Hjerte samler paa
ondt, og saa gaar han bort og taler derom. 8 Mine
Avindsmænd hvisker sammen imod mig, alle regner
de med, at det gaar mig ilde: 9 »En dødelig Sot har
grebet ham; han ligger der — kommer aldrig op!«
10 Endog min Ven, som jeg stolede paa, som spiste
mit Brød, har løftet Hælen imod mig. 11 Men du, o
HERRE, vær mig naadig og rejs mig, saa jeg kan øve
Gengæld imod dem. 12 Deraf kan jeg kende, at du
har mig kær, at min Fjende ikke skal juble over mig.
13 Du holder mig oppe i Kraft af min Uskyld, lader mig
staa for dit Aasyn til evig Tid. Lovet være HERREN,
Israels Gud, fra Evighed og til Evighed, Amen, Amen!

42 Til Sangmesteren. En Maskil af Koras Sønner.
2 Som Hjorten skriger efter rindende Vand,
saaledes skriger min Sjæl efter dig, o Gud. 3 Min
Sjæl tørster efter Gud, den levende Gud; naar skal
jeg komme og stedes for Guds Aasyn? 4 Min Graad
er blevet mit Brød baade Dag og Nat, fordi de stadig
spørger mig: »Hvor er din Gud?« 5 Min Sjæl er opløst,
naar jeg kommer i Hu, hvorledes jeg vandred med
Skaren op til Guds Hus under Jubelraab og Lovsang i
Højtidsskaren. 6 Hvorfor er du nedbøjet, Sjæl, hvi
bruser du i mig? Bi efter Gud, thi end skal jeg takke
ham, mit Aasyns Frelse og min Gud! 7 Nedbøjet
er min Sjæl, derfor mindes jeg dig fra Jordans og
Hermontindernes Land, fra Miz'ars Bjerg. 8 Dyb
raaber til Dyb ved dine Vandfalds Brusen, alle dine
Brændinger og Bølger skyller hen over mig. 9 Sin
Miskundhed sender HERREN om Dagen, hans Sang
er hos mig om Natten, en Bøn til mit Livs Gud. 10 Jeg
siger til Gud, min Klippe: Hvorfor har du glemt mig,
hvorfor skal jeg vandre sorgfuld, trængt af Fjender?
11 Det er, som knustes mine Ben, naar Fjenderne
haaner mig, naar de stadig spørger mig: »Hvor er din
Gud?« Hvorfor er du nedbøjet, Sjæl, hvi bruser du i
mig? Bi efter Gud, thi end skal jeg takke ham, mit
Aasyns Frelse og min Gud!

43 Skaf mig Ret, o Gud, og strid for mig mod Folk,
som ej kender til Mildhed, fri mig fra en falsk,
uretfærdig Mand! 2 Thi du er min Tilflugts Gud, hvi
har du forstødt mig? Hvorfor skal jeg vandre sorgfuld,
trængt af Fjender? 3 Send dit Lys og din Sandhed,
de lede mig, bringe mig til dit hellige Bjerg og til dine
Boliger, 4 at jeg maa komme til Guds Alter, til min
Glædes Gud, juble og prise dig til Citer, Gud, min
Gud! 5 Hvorfor er du nedbøjet, Sjæl, hvi bruser du i
mig? Bi efter Gud, thi end skal jeg takke ham, mit
Aasyns Frelse og min Gud!

44 Til Sangmesteren. Af Koras Sønner. En Maskil.
2 Gud, vi har hørt det med egne Ører, vore
Fædre har fortalt os derom; du øved en Daad i deres
Dage, i Fortids Dage med din Haand; 3 Folk drev du
bort, men plantede hine, Folkeslag knuste du, men
dem lod du brede sig; 4 thi de fik ej Landet i Eje med
Sværdet, det var ej deres Arm, der gav dem Sejr,
men det var din højre, din Arm og dit Ansigts Lys,
thi du havde dem kær. 5 Du, du er min Konge, min
Gud, som sender Jakob Sejr. 6 Ved dig nedstøder vi
Fjenden, Modstanderne træder vi ned i dit Navn; 7 thi

ej paa min Bue stoler jeg, mit Sværd kan ikke give
mig Sejr; 8 men du gav os Sejr over Fjenden, du lod
vore Avindsmænd blive til Skamme. 9 Vi roser os
altid af Gud, dit Navn vil vi love for evigt. (Sela) 10
Dog har du forstødt os, gjort os til Spot, du drager ej
med vore Hære; 11 du lader os vige for Fjenden, vore
Avindsmænd tager sig Bytte; 12 du har givet os hen
som Slagtekvæg, og strøet os ud mellem Folkene, 13
dit Folk har du solgt til Spotpris, vandt ikke Rigdom
ved Salget. 14 Til Haan for Naboer gør du os, til Spot
og Spe for Grander, 15 du gør os til Mundheld blandt
Folkene, lader Folkeslagene ryste paa Hovedet ad
os. 16 Min Skændsel er mig altid i Tanke, og Skam
bedækker mit Aasyn 17 for spottende, haanende
Tale, for Fjendens og den hævngerriges Blikke. 18 Alt
det kom over os, skønt vi glemte dig ikke, sveg ikke
heller din Pagt! 19 Vort Hjerte veg ikke fra dig, vore
Skridt forlod ej din Vej. 20 Dog knuste du os, hvor
Sjakalerne bor, og indhylled os i Mørke. 21 Havde
vi glemt vor Guds Navn, bredt Hænderne ud mod
en fremmed Gud, 22 vilde Gud ej opspore det? Han
kender jo Hjerternes Løndom — 23 nej, for din Skyld
dræbes vi Dagen lang og regnes som Slagtekvæg! 24
Vaagn op, hvi sover du, Herre? Bliv vaagen, forstød ej
for stedse! 25 Hvorfor vil du skjule dit Aasyn, glemme
vor Nød og Trængsel? 26 Thi vor Sjæl ligger bøjet
i Støvet, vort Legeme klæber ved Jorden. Staa op
og kom os til Hjælp, forløs os for din Miskundheds
Skyld!

45 Til Sangmesteren. Til Liljerne. Af Koras Sønner.
En Maskil. En Sang om Kærlighed. 2 Mit Hjerte
svulmer af liflige Ord, jeg kvæder mit Kvad til Kongens
Pris, som Hurtigskriverens Pen er min Tunge. 3 Den
skønneste er du af Menneskens Børn, Ynde er udgydt
paa dine Læber, derfor velsignede Gud dig for evigt.
4 Omgjord din Lænd med Sværdet, o Helt, 5 Lykken
følge din Højhed og Hæder, far frem for Sandhedens
Sag, for Ydmyghed og Retfærd, din højre lære dig
frygtelige Ting! 6 Dine Pile er hvæssede, Folkeslag
falder for din Fod, Kongens Fjender rammes i Hjertet.
7 Din Trone, o Gud, staar evigt fast, en Retfærds
Stav er din Kongestav. 8 Du elsker Ret og hader
Uret; derfor salvede Gud, din Gud, dig med Glædens
Olie fremfor dine Fæller, 9 af Myrra, Aloe og Kassia
dufter alle dine Klæder. Du glædes ved Strengeleg
fra Elfenbenshaller, 10 Kongedøtre staar i kostbare
Klæder, Dronningen i Ofirguldets Skrud ved din højre.
11 Hør, min Datter, opmærksomt og bøj dit Øre: Glem
dit Folk og din Faders Hus, 12 at Kongen maa attraa
din Skønhed, thi han er din Herre. 13 Tyrus's Datter
skal hylde dig med Gaver, Folkets Rigmænd bejle til
din Yndest. 14 Idel Pragt er Kongedatteren, hendes
Dragt er Perler, stukket i Guld; 15 fulgt af Jomfruer
føres hun frem i broget Pragt, Veninderne fører hende
hen til Kongen. 16 De føres frem under Glæde og
Jubel, holder deres Indtog i Kongens Palads. 17 Dine
Sønner træde ind i dine Fædres Sted, sæt dem til
Fyrster rundt i Landet! Jeg vil minde om dit Navn fra
Slægt til Slægt; derfor skal Folkene love dig evigt og
altid.

46 Til Sangmesteren. Af Koras Sønner. Al-alamot.
En Sang. 2 Gud er vor Tilflugt og Styrke, en
Hjælp i Angster, prøvet til fulde. 3 Derfor frygter vi
ikke, om Jorden end bølger og Bjergene styrter i
Havenes Skød, 4 om end deres Vande bruser og
syder og Bjergene skælver ved deres Vælde. (Sela)
5 En Flod og dens Bække glæder Guds Stad, den
Højeste har helliget sin Bolig; 6 i den er Gud, den
rokkes ikke, Gud bringer den Hjælp, naar Morgen
gryr. 7 Folkene larmed, Rigerne vakled, han løfted
Røsten, saa Jorden skjalv, 8 Hærskarers HERRE
er med os, Jakobs Gud er vor faste Borg. (Sela) 9
Kom hid og se paa HERRENS Værk, han har udført
frygtelige Ting paa Jord. 10 Han gør Ende paa Krig til
Jordens Grænser, han splintrer Buen, sønderbryder
Spydene, Skjoldene tænder han i Brand. 11 Hold
inde og kend, at jeg er Gud, ophøjet blandt Folkene,
ophøjet paa Jorden! Hærskarers HERRE er med os,
Jakobs Gud er vor faste Borg. (Sela)

47 Til Sangmesteren. Af Koras Sønner. En Salme.
2 Alle Folkeslag, klap i Hænderne, bryd ud i
jublende Lovsang for Gud! 3 Thi HERREN, den
Højeste, er frygtelig, en Konge stor over hele Jorden.
4 Han bøjede Folkefærd under os og Folkeslag under
vor Fod; 5 han udvalgte os vor Arvelod, Jakob hans
elskedes Stolthed. (Sela) 6 Gud steg op under Jubel,
HERREN under Hornets Klang. 7 Syng, ja syng for
Gud, syng, ja syng for vor Konge; 8 thi han er al
Jordens Konge, syng en Sang for Gud. 9 Gud har
vist, han er Folkenes Konge, paa sin hellige Trone
har Gud taget Sæde. Folkenes Stormænd samles
med Folket, der tilhører Abrahams Gud; thi Guds er
Jordens Skjolde, højt ophøjet er han!

48 En Sang. En Salme af Koras Sønner. 2 Stor
og højlovet er vor Gud i sin Stad. 3 Smukt løfter
sig hans hellige Bjerg, al Jordens Fryd, Zions Bjerg i
det højeste Nord, den store Konges By. 4 Som Værn
gjorde Gud sig kendt i dens Borge. 5 Thi Kongerne
samlede sig, rykked frem tilsammen; 6 de saa og

tav paa Stedet, flyed i Angst, 7 af Rædsel grebes de
brat, af Veer som en, der føder. 8 Med Østenstormen
knuser du Tarsisskibe. 9 Som vi havde hørt det, saa
vi det selv i Hærskarers HERRES By, i vor Guds
By; til evig Tid lader Gud den staa. (Sela) 10 I din
Helligdom tænker vi, Gud, paa din Miskundhed; 11
som dit Navn saa lyder din Pris til Jordens Grænser.
Din højre er fuld af Retfærd, 12 Zions Bjerg fryder
sig, Judas Døtre jubler over dine Domme. 13 Drag
rundt om Zion, gaa rundt og tæl dets Taarne, 14 læg
Mærke til dets Ringmur, gaa gennem dets Borge, at I
kan melde Slægten, der kommer: Saadan er Gud,
vor Gud for evigt og altid, han skal lede os. Al-mut.

49 Til Sangmesteren. Af Koras Sønner. En Salme.
Hør det, alle Folkeslag, lyt til, al Verdens Folk,
2 baade høj og lav, baade rig og fattig! 3 Min Mund
skal tale Visdom, mit Hjerte udgransker Indsigt; 4
jeg bøjer mit Øre til Tankesprog, raader min Gaade
til Strengeleg. 5 Hvorfor skulle jeg frygte i de onde
Dage, naar mine lumske Fjender omringer mig med
Brøde, 6 de, som stoler paa deres Gods og bryster
sig af deres store Rigdom? 7 Visselig, ingen kan
købe sin Sjæl fri og give Gud en Løsesum 8 — Prisen
for hans Sjæl blev for høj, for evigt maatte han opgive
det — saa han kunde blive i Live 9 og aldrig faa
Graven at se; 10 nej, han skal se den; Vismænd
dør, baade Daare og Taabe gaar bort. Deres Gods
maa de afstaa til andre, 11 deres Grav er deres
Hjem for evigt, deres Bolig Slægt efter Slægt, om
Godser end fik deres Navn. 12 Trods Herlighed bliver
Mennesket ikke, han er som Dyrene, der forgaar. 13
Saa gaar det dem, der tror sig trygge, saa ender det
for dem, deres Tale behager. (Sela) 14 I Dødsriget
drives de ned som Faar, deres Hyrde skal Døden
være; de oprigtige træder paa dem ved Gry, deres
Skikkelse gaar Opløsning i Møde, Dødsriget er deres
Bolig. **(Sheol h7585)** 15 Men Gud udløser min Sjæl af
Dødsrigets Haand, thi han tager mig til sig. (Sela)
(Sheol h7585) 16 Frygt ej, naar en Mand bliver rig, naar
hans Huses Herlighed øges; 17 thi intet tager han
med i Døden, hans Herlighed følger ham ikke. 18
Priser han end i Live sig selv: »De lover dig for din
Lykke!« — 19 han vandrer til sine Fædres Slægt,
der aldrig faar Lyset at skue. 20 Den, som lever i
Herlighed, men uden Forstand, han er som Dyrene,
der forgaar.

50 En Salme af Asaf. Gud, Gud HERREN taled og
stævnede Jorden hid fra Sol i Opgang til Sol i
Bjærge; 2 fra Zion, Skønhedens Krone, viste Gud sig
i Straaleglans 3 — vor Gud komme og tie ikke! —
Foran ham gik fortærende Ild, omkring ham rasede
Storm; 4 han stævned Himlen deroppe hid og Jorden
for at dømme sit Folk: 5 »Saml mig mine fromme,
der sluttede Pagt med mig ved Ofre!« 6 Og Himlen
forkyndte hans Retfærd, at Gud er den, der dømmer.
(Sela) 7 Hør, mit Folk, jeg vil tale, Israel, jeg vil vidne
imod dig, Gud, din Gud er jeg! 8 Jeg laster dig ikke
for dine Slagtofre, dine Brændofre har jeg jo stadig
for Øje; 9 jeg tager ej Tyre fra dit Hus eller Bukke
fra dine Stalde; 10 thi mig tilhører alt Skovens Vildt,
Dyrene paa de tusinde Bjerge; 11 jeg kender alle
Bjergenes Fugle, har rede paa Markens Vrimmel. 12
Om jeg hungred, jeg sagde det ikke til dig, thi mit
er Jorderig og dets Fylde! 13 Mon jeg æder Tyres
Kød eller drikker Bukkes Blod? 14 Lovsang skal du
ofre til Gud og holde den Højeste dine Løfter. 15 Og
kald paa mig paa Nødens Dag; jeg vil udfri dig, og du
skal ære mig, 16 Men til Den gudløse siger Gud: Hvi
regner du op mine Bud og fører min Pagt i Munden,
17 naar du dog hader Tugt og kaster mine Ord bag
din Ryg? 18 Ser du en Tyv, slaar du Følge med ham,
med Horkarle holder du til, 19 slipper Munden løs
med ondt, din Tunge bærer paa Svig. 20 Du sidder
og skænder din Broder, bagtaler din Moders Søn; 21
det gør du, og jeg skulde tie, og du skulde tænke, jeg
er som du! Revse dig vil jeg og gøre dig det klart.
22 Mærk jer det, I, som glemmer Gud, at jeg ikke
skal rive jer redningsløst sønder. 23 Den, der ofrer
Taksigelse, ærer mig; den, der agter paa Vejen, lader
jeg se Guds Frelse.

51 Til Sangmesteren. En Salme af David, 2
dengang Natan kom til ham, efter at han havde
været inde hos Batseba. 3 Gud, vær mig naadig efter
din Miskundhed, udslet mine Overtrædelser efter
din store Barmhjertighed, 4 tvæt mig fuldkommen
ren for min Skyld og rens mig for min Synd! 5 Mine
Overtrædelser kender jeg jo, min Synd staar mig altid
for Øje. 6 Mod dig har jeg syndet, mod dig alene, og
gjort, hvad i dine Øjne er ondt, at du maa faa Ret,
naar du taler, staa ren, naar du dømmer. 7 Se, jeg er
født i Misgerning, min Moder undfanged mig i Synd.
8 Du elsker jo Sandhed i Hjertets Lønndom, saa lær
mig da Visdom i Hjertedybet. 9 Rens mig for Synd
med Ysop, tvæt mig hvidere end Sne; 10 mæt mig
med Fryd og Glæde, lad de Ben, du knuste, juble;
11 skjul dit Aasyn for mine Synder, udslet alle mine
Misgerninger; 12 skab mig, o Gud, et rent Hjerte,
giv en ny, en stadig Aand i mit Indre; 13 kast mig
ikke bort fra dit Aasyn, tag ikke din hellige Aand fra
mig; 14 glæd mig igen med din Frelse, giv mig til

Støtte en villig Aand! 15 Da vil jeg lære Overtrædere
dine Veje, og Syndere skal vende om til dig. 16 Fri
mig fra Blodskyld, Gud, min Frelses Gud, saa skal
min Tunge lovsynge din Retfærd; 17 Herre, aaben
mine Læber, saa skal min Mund forkynde din Pris.
18 Thi i Slagtoffer har du ikke Behag, og gav jeg et
Brændoffer, vandt det dig ikke. 19 Offer for Gud er
en sønderbrudt Aand; et sønderbrudt, sønderknust
Hjerte agter du ikke ringe, o Gud. Gør vel i din Naade
mod Zion, opbyg Jerusalems Mure! Da skal du have
Behag i rette Ofre, Brænd— og Heloffer, da bringes
Tyre op paa dit Alter.

52 Til Sangmesteren. En Maskil af David, 2 da
Edomiten Doeg kom og meldte Saul, at David
var gaaet ind i Ahimeleks Hus. 3 Du stærke, hvi
bryster du dig af din Ondskab imod den fromme? 4
Du pønser hele Dagen paa ondt; din Tunge er hvas
som en Kniv, du Rænkesmed, 5 du foretrækker ondt
for godt, Løgn for sanddru Tale. (Sela) 6 Du elsker al
ødelæggende Tale, du falske Tunge! 7 Derfor styrte
Gud dig for evigt, han gribe dig, rive dig ud af dit Telt,
han rykke dig op af de levendes Land! (Sela) 8 De
retfærdige ser det, frygter og haaner ham leende: 9
»Se der den Mand, der ej gjorde Gud til sit Værn,
men stoled paa sin megen Rigdom, trodsed paa sin
Velstand!« Men jeg er som et frodigt Olietræ i Guds
Hus, Guds Miskundhed stoler jeg evigt og altid paa.
Evindelig takker jeg dig, fordi du greb ind; jeg vidner
iblandt dine fromme, at godt er dit Navn.

53 Til Sangmesteren. Al-mahalat. En Maskil af
David. 2 Daarerne siger i Hjertet: »Der er ingen
Gud!« Slet og afskyeligt handler de, ingen gør godt. 3
Gud skuer ned fra Himlen paa Menneskenes Børn for
at se, om der findes en forstandig, nogen, der søger
Gud. 4 Afveget er alle, til Hobe fordærvede, ingen gør
godt, end ikke een. 5 Er de Udaadsmænd da uden
Forstand, de, der æder mit Folk, som aad de Brød, og
ikke paakalder Gud? 6 Af Rædsel gribes de da, hvor
ingen Rædsel var; thi Gud adsplitter din Belejrers
Ben; de bliver til Skamme, thi Gud forkaster dem. Ak,
kom dog fra Zion Israels Frelse! Naar Gud vender sit
Folks Skæbne, skal Jakob juble, Israel glædes.

54 Til Sangmesteren. Med Strengespil. En Maskil
af David, 2 da Zifiterne kom og sagde til Saul:
»David har skjult sig hos os.« 3 Frels mig, o Gud, ved
dit Navn og skaf mig min Ret ved din Vælde, 4 hør, o
Gud, min Bøn, lyt til min Munds Ord! 5 Thi frække
staar op imod mig, Voldsmænd vil tage mit Liv; Gud
har de ikke for Øje. (Sela) 6 Se, min Hjælper er Gud,
Herren støtter min Sjæl! 7 Det onde vende sig mod
mine Fjender, udryd dem i din Trofasthed! Da vil jeg
frivilligt ofre til dig, prise dit Navn, o HERRE, thi det er
godt; thi det frier mig ud af al Nød; mit Øje skuer med
Fryd mine Fjender!

55 Til Sangmesteren. Med Strengespil. En Maskil
af David. Lyt, o Gud, til min Bøn, skjul dig ej for
min Tryglen, 2 laan mig Øre og svar mig, jeg vaander
mig i Klage, 3 jeg stønner ved Fjendernes Raab og
de gudløses Skrig; thi Ulykke vælter de over mig,
forfølger mig grumt; 4 Hjertet er angst i mit Bryst,
Dødens Rædsler er faldet over mig. 5 Frygt og Angst
falder paa mig, Gru er over mig. 6 Jeg siger: Ak,
havde jeg Vinger som Duen, da fløj jeg i Ly, 7 ja, langt
bort vilde jeg fly og blive i Ørkenen. (Sela) 8 Da søgte
jeg skyndsomt Tilflugt for rivende Storm og Uvejr. 9
Herre, forvir og split deres Tungemaal! Thi Vold og
Ufred ser jeg i Byen; 10 de gaar Rundgang Dag og
Nat paa dens Mure; 11 Ulykke, Kvide og Vanheld
raader derinde, Voldsfærd og Svig viger aldrig bort fra
dens Torve. 12 Det var ikke en Fjende, som haaned
mig — det kunde bæres; min Uven ydmyged mig ej
— ham kunde jeg undgaa; 13 men du, en Mand af
min Stand, en Ven og fortrolig, 14 og det skønt vi
delte Samværets Sødme, vandred endrægtelig i Guds
Hus. 15 Over dem komme Død, lad dem levende
synke i Dødsriget! Thi der er Ondskab i deres Bolig, i
deres Indre! **(Sheol h7585)** 16 Jeg, jeg raaber til Gud,
og HERREN vil frelse mig. 17 Jeg klager og stønner
ved Kvæld, ved Gry og ved Middag; min Røst vil
han høre 18 og udfri min Sjæl i Fred, saa de ikke
kan komme mig nær; thi mange er de imod mig. 19
Gud, som troner fra Fortids Dage, vil høre og ydmyge
dem. (Sela) Thi der er ingen Forandring hos dem, og
de frygter ikke for Gud. 20 Paa Venner lagde han
Haand og brød sin Pagt. 21 Glattere end Smør er
hans Mund, men Hjertet vil Krig, blødere end Olie
hans Ord, skønt dragne Sværd. 22 Kast din Byrde
paa HERREN, saa sørger han for dig, den retfærdige
lader han ikke i Evighed rokkes. 23 Og du, o Gud,
nedstyrt dem i Gravens Dyb! Ej skal blodstænkte,
svigefulde Mænd naa Hælvten af deres Dage. Men
jeg, jeg stoler paa dig!

56 Til Sangmesteren. Al-jonat-elem-rehokim. Af
David. En Miktam, da Filisterne greb ham i Gat.
2 Vær mig naadig, Gud, thi Mennesker vil mig til Livs,
jeg trænges stadig af Stridsmænd; 3 mine Fjender
vil mig stadig til Livs, thi mange strider bittert imod
mig! 4 Naar jeg gribes af Frygt, vil jeg stole paa dig,
5 og med Guds Hjælp skal jeg prise hans Ord. Jeg

stoler paa Gud, jeg frygter ikke, hvad kan Kød vel
gøre mig? 6 De oplægger stadig Raad imod mig,
alle deres Tanker gaar ud paa ondt. 7 De flokker sig
sammen, ligger paa Lur, jeg har dem lige i Hælene,
de staar mig jo efter Livet. 8 Gengæld du dem det
onde, stød Folkene ned i Vrede, o Gud! 9 Selv har
du talt mine Suk, i din Lædersæk har du gemt mine
Taarer; de staar jo i din Bog. 10 Da skal Fjenderne
vige, den Dag jeg kalder; saa meget ved jeg, at Gud
er med mig. 11 Med Guds Hjælp skal jeg prise hans
Ord, med HERRENS Hjælp skal jeg prise hans Ord.
12 Jeg stoler paa Gud, jeg frygter ikke, hvad kan et
Menneske gøre mig? 13 Jeg har Løfter til dig at indfri,
o Gud, med Takofre vil jeg betale dig. Thi fra Døden
frier du min Sjæl, ja min Fod fra Fald, at jeg kan
vandre for Guds Aasyn i Livets Lys.

57 Til Sangmesteren. Al-tasjhet. Af David. En
Miktam, da han flygtede ind i Hulen for Saul. 2
Vær mig naadig, Gud, vær mig naadig, thi hos dig
har min Sjæl søgt Ly; i dine Vingers Skygge søger
jeg Ly, til Ulykken er drevet over. 3 Gud, den Højeste,
paakalder jeg, den Gud, der gør vel imod mig; 4 han
sender mig Hjælp fra Himlen og frelser min Sjæl fra
dem, som vil mig til Livs. Gud sender sin Naade og
Trofasthed. 5 Jeg maa ligge midt iblandt Løver, bo
mellem Folk, der spyr Ild, hvis Tænder er Spyd og
Pile, hvis Tunge er hvas som et Sværd. 6 Løft dig, o
Gud, over Himlen, din Herlighed være over al Jorden!
7 Et Net har de udspændt for mine Skridt, deres egen
Fod skal hildes deri; en Grav har de gravet foran
mig, selv skal de falde deri. (Sela) 8 Mit Hjerte er
trøstigt, Gud, mit Hjerte er trøstigt; jeg vil synge og
lovprise dig, 9 vaagn op, min Ære! Harpe og Citer
vaagn op, jeg vil vække Morgenrøden. 10 Jeg vil
takke dig, Herre, blandt Folkeslag, prise dig blandt
Folkefærd; 11 thi din Miskundhed naar til Himlen, din
Sandhed til Skyerne. Løft dig, o Gud, over Himlen,
din Herlighed være over al Jorden!

58 Til Sangmesteren. Al-tasjhet. Af David. En
Miktam. 2 Er det virkelig Ret, I taler, I Guder,
dømmer I Menneskens Børn retfærdigt? 3 Nej, alle
øver I Uret paa Jord, eders Hænder udvejer Vold. 4
Fra Moders Liv vanslægted de gudløse, fra Moders
Skød for Løgnerne vild. 5 Gift har de i sig som
Slangen, den stumme Øgle, der døver sit Øre 6 og
ikke vil høre paa Tæmmerens Røst, paa den kyndige
Slangebesværger. 7 Gud, bryd Tænderne i deres
Mund, Ungløvernes Kindtænder knuse du, HERRE;
8 lad dem svinde som Vand, der synker, visne som
nedtrampet Græs. 9 Lad dem blive som Sneglen,
opløst i Slim som et ufuldbaarent Foster, der aldrig
saa Sol. 10 Før eders Gryder mærker til Tjørnen, ja,
midt i deres Livskraft river han dem bort i sin Vrede.
11 Den retfærdige glæder sig, naar han ser Hævn,
hans Fødder skal vade i gudløses Blod; Og Folk skal
sige: »Den retfærdige faar dog sin Løn, der er dog
Guder, som dømmer paa Jord!«

59 Til Sangmesteren. Al-tasjhet. Af David. En
Miktam, da Saul udsendte Folk, som skulle
vogte Huset for at dræbe ham. 2 Fri mig fra mine
Fjender, min Gud, bjærg mig fra dem, der rejser sig
mod mig; 3 fri mig fra Udaadsmænd, frels mig fra
blodstænkte Mænd! 4 Thi se, de lurer efter min Sjæl,
stærke Mænd stimler sammen imod mig, uden at jeg
har Skyld eller Brøde. 5 Uden at jeg har forbrudt
mig, HERRE, stormer de frem og stiller sig op. Vaagn
op og kom mig i Møde, se til! 6 Du er jo HERREN,
Hærskarers Gud, Israels Gud. Vaagn op og hjemsøg
alle Folkene, skaan ej een af de troløse Niddinger!
(Sela) 7 Ved Aften kommer de tilbage, hyler som
Hunde og stryger gennem Byen! 8 Se, deres Mund
løber over, paa deres Læber er Sværd, thi: »Hvem
skulde høre det?« 9 Men du, o HERRE, du ler ad
dem, du spotter alle Folk, 10 dig vil jeg lovsynge,
du, min Styrke, thi Gud er mit Værn; 11 med Naade
kommer min Gud mig i Møde, Gud lader mig se
mine Fjender med Fryd! 12 Slaa dem ikke ihjel, at
ikke mit Folk skal glemme, gør dem hjemløse med
din Vælde og styrt dem, 13 giv dem hen, o Herre, i
Mundens Synd, i Læbernes Ord, og lad dem hildes i
deres Hovmod for de Eder og Løgne, de siger; 14
udryd dem i Vrede, gør Ende paa dem, saa man kan
kende til Jordens Ender, at Gud er Hersker i Jakob!
(Sela) 15 Ved Aften kommer de tilbage, hyler som
Hunde og stryger gennem Byen, 16 vanker rundt efter
Føde og knurrer, naar de ikke mættes. 17 Men jeg,
jeg vil synge om din Styrke, juble hver Morgen over
din Naade; thi du blev mig et Værn, en Tilflugt paa
Nødens Dag. Dig vil jeg lovsynge, du, min Styrke, thi
Gud er mit Værn, min naadige Gud.

60 Til Sangmesteren. Al-sjusjan-edut. En Miktam
af David til Indøvelse, 2 dengang han kæmpede
med Aram-Naharajim og Aram-Zoba, og Joab vendte
tilbage og slog Edomiterne i Saltdalen, 12 000 Mand.
3 Gud, du har stødt os fra dig, nedbrudt os, du
vrededes — vend dig til os igen; 4 du lod Landet
skælve, slaa Revner, læg nu dets Brist, thi det vakler!
5 Du lod dit Folk friste ondt, iskænked os døvende
Vin. 6 Dem, der frygter dig, gav du et Banner, hvorhen
de kan fly for Buen. (Sela) 7 Til Frelse for dine

elskede hjælp med din højre, bønhør os! 8 Gud
talede i sin Helligdom: »Jeg vil udskifte Sikem med
Jubel, udmaale Sukkots Dal; 9 mit er Gilead, mit
er Manasse, Efraim er mit Hoveds Værn, Juda min
Herskerstav, 10 Moab min Vaskeskaal, paa Edom
kaster jeg min Sko, over Filisterland jubler jeg.« 11
Hvo bringer mig hen til den faste Stad, hvo leder mig
hen til Edom? 12 Har du ikke, Gud, stødt os fra dig?
Du ledsager ej vore Hære. Giv os dog Hjælp mod
Fjenden! Blændværk er Menneskers Støtte. Med Gud
skal vi øve vældige Ting, vore Fjender træder han
ned!

61 Til Sangmesteren. Til Strengespil. Af David. 2
Hør, o Gud, paa mit Raab og lyt til min Bøn! 3
Fra Jordens Ende raaber jeg til dig. Naar mit Hjerte
vansmægter, løft mig da op paa en Klippe, 4 led mig,
thi du er min Tilflugt, et mægtigt Taarn til Værn imod
Fjenden. 5 Lad mig evigt bo som Gæst i dit Telt,
finde Tilflugt i dine Vingers Skjul! (Sela) 6 Ja du, o
Gud, har hørt mine Løfter, opfyldt deres Ønsker, der
frygter dit Navn. 7 Til Kongens Dage lægger du Dage,
hans Aar skal være fra Slægt til Slægt. 8 Han skal
trone evigt for Guds Aasyn; send Naade og Sandhed
til at bevare ham! Da vil jeg evigt love dit Navn og
saaledes Dag efter Dag indfri mine Løfter.

62 Til Sangmesteren. Til Jedutun. En Salme af
David. 2 Min Sjæl er Stille for Gud alene, min
Frelse kommer fra ham; 3 ja, han er min Klippe,
min Frelse, mit Værn, jeg skal ikke rokkes meget.
4 Hvor længe stormer I løs paa en Mand, — alle
slaar I ham ned — som paa en hældende Væg, en
faldende Mur? 5 Ja, de oplægger Raad om at styrte
ham fra hans Højhed. De elsker Løgn, velsigner med
Munden, men forbander i deres Indre. (Sela) 6 Vær
stille hos Gud alene, min Sjæl, thi fra ham kommer
mit Haab; 7 ja, han er min Klippe, min Frelse, mit
Værn, jeg skal ikke rokkes. 8 Hos Gud er min Hjælp
og min Ære, min stærke Klippe, min Tilflugt har jeg i
Gud; 9 stol paa ham, al Folkets Forsamling, udøs
for ham eders Hjerte, Gud er vor Tilflugt. (Sela) 10
Kun Tomhed er Mennesker, Mænd en Løgn, paa
Vægtskaalen vipper de op, de er Tomhed til Hobe.
11 Forlad eder ikke paa Vold, lad jer ikke blænde af
Ran; om Rigdommen vokser, agt ikke derpaa! 12 Een
Gang talede Gud, to Gange hørte jeg det: at Magten
er Guds, Og Miskundhed er hos dig, o Herre. Thi
enhver gengælder du efter hans Gerning.

63 En Salme af David, da han var i Judas Ørken.
2 Gud, du er min Gud, dig søger jeg, efter dig
tørster min Sjæl, efter dig længes mit Kød i et tørt,
vansmægtende, vandløst Land 3 (saaledes var det,
jeg saa dig i Helligdommen) for at skue din Vælde og
Ære; 4 thi din Naade er bedre end Liv, mine Læber
skal synge din Pris. 5 Da vil jeg love dig hele mit Liv,
opløfte Hænderne i dit Navn, 6 Som med fede Retter
mættes min Sjæl, med jublende Læber priser min
Mund dig, 7 naar jeg kommer dig i Hu paa mit Leje,
i Nattevagterne tænker paa dig; 8 thi du er blevet
min Hjælp, og jeg jubler i dine Vingers Skygge. 9
Dig klynger min Sjæl sig til, din højre holder mig fast.
10 Forgæves staar de mig efter Livet, i Jordens Dyb
skal de synke, 11 gives i Sværdets Vold og vorde
Sjakalers Bytte. Men Kongen glædes i Gud; enhver,
der sværger ved ham, skal juble, thi Løgnernes Mund
skal lukkes.

64 Til Sangmesteren. En Salme af David. 2 Hør,
o Gud, min Røst, naar jeg klager, skærm mit
Liv mod den rædsomme Fjende; 3 skjul mig for
Ugerningsmændenes Raad, for Udaadsmændenes
travle Hob, 4 der hvæsser Tungen som Sværd,
lægger giftige Ord paa Buen 5 for i Løn at ramme den
skyldfri, ramme ham brat og uset. 6 Ihærdigt lægger
de onde Raad, skryder af, at de lægger Snarer,
siger: »Hvem skulde se os?« 7 De udtænker onde
Gerninger, fuldfører en gennemtænkt Tanke — og
Menneskets Indre og Hjerte er dybt. 8 Da rammer
Gud dem med en Pil, af Slaget rammes de brat; 9
han styrter dem for deres Tunges Skyld. Enhver,
som ser dem, ryster paa Hovedet; 10 alle Mennesker
frygter, forkynder, hvad Gud har gjort, og fatter hans
Hænders Gerning; de retfærdige glædes i HERREN
og lider paa ham, de oprigtige af Hjertet jubler til
Hobe!

65 Til Sangmesteren. En Salme af David. En Sang.
2 Lovsang tilkommer dig paa Zion, o Gud, dig
indfrier man Løfter, du, som hører Bønner; 3 alt
Kød kommer til dig, naar Brøden tynger. 4 Vore
Overtrædelser blev os for svare, du tilgiver dem. 5
Salig den, du udvælger, lader bo i dine Forgaarde! Vi
mættes af dit Huses Rigdom, dit Tempels Hellighed.
6 Du svarer os underfuldt i Retfærd, vor Frelses Gud,
du Tilflugt for den vide Jord, for fjerne Strande, 7 du,
som grundfæster Bjerge med Vælde, omgjordet med
Kraft, 8 du, som dæmper Havenes Brusen, deres
Bølgers Brusen og Folkefærds Larm, 9 saa Folk ved
Verdens Ende gruer for dine Tegn; hvor Morgen og
Aften oprinder, bringer du Jubel. 10 Du saa til Landet,
vanded det, gjorde det saare rigt, Guds Bæk er fuld af
Vand, du bereder dets Korn, 11 du vander dets Furer,

jævner knoldene, bløder det med Regn, velsigner
dets Sæd. 12 Med din Herlighed kroner du Aaret, dine
Vognspor flyder af Fedme; 13 de øde Græsgange
flyder, med Jubel omgjordes Højene; Engene klædes
med Faar, Dalene hylles i Korn, i Jubel bryder de ud
og synger!

66 Til Sangmesteren. En Sang. En Salme. Bryd
ud i Jubel for Gud, al Jorden, 2 lovsyng hans
Navns Ære, syng ham en herlig Lovsang, 3 sig til
Gud: »Hvor forfærdelige er dine Gerninger! For din
vældige Styrkes Skyld logrer Fjenderne for dig, 4 al
Jorden tilbeder dig, de lovsynger dig, lovsynger dit
Navn.« (Sela) 5 Kom hid og se, hvad Gud har gjort, i
sit Virke en Rædsel for Menneskenes Børn. 6 Han
forvandlede Hav til Land, de vandred til Fods over
Strømmen; lad os fryde os højlig i ham. 7 Han hersker
med Vælde for evigt, paa Folkene vogter hans Øjne,
ej kan genstridige gøre sig store. (Sela) 8 I Folkeslag,
lov vor Gud, lad lyde hans Lovsangs Toner, 9 han,
som har holdt vor Sjæl i Live og ej lod vor Fod glide
ud! 10 Thi du ransaged os, o Gud, rensede os, som
man renser Sølv; 11 i Fængsel bragte du os, lagde
Tynge paa vore Lænder, 12 lod Mennesker skride
hen over vort Hoved, vi kom gennem Ild og Vand;
men du førte os ud og bragte os Lindring! 13 Med
Brændofre vil jeg gaa ind i dit Hus og indfri dig mine
Løfter, 14 dem, mine Læber fremførte, min Mund
udtalte i Nøden. 15 Jeg bringer dig Ofre af Fedekvæg
sammen med Vædres Offerduft, jeg ofrer Okser tillige
med Bukke. (Sela) 16 Kom og hør og lad mig fortælle
jer alle, som frygter Gud, hvad han har gjort for min
Sjæl! 17 Jeg raabte til ham med min Mund og priste
ham med min Tunge. 18 Havde jeg tænkt paa ondt i
mit Hjerte, da havde Herren ej hørt; 19 visselig, Gud
har hørt, han lytted til min bedende Røst. 20 Lovet
være Gud, som ikke har afvist min Bøn eller taget sin
Miskundhed fra mig!

67 Til Sangmesteren. Med Strengespil. En Salme.
En Sang. 2 Gud være os naadig og velsigne
os, han lade sit Ansigt lyse over os, (Sela) 3 for at din
Vej maa kendes paa Jorden, din Frelse blandt alle
Folk. 4 Folkeslag skal takke dig, Gud, alle Folkeslag
takke dig; 5 Folkefærd skal glædes og juble, thi med
Retfærd dømmer du Folkeslag, leder Folkefærd paa
Jorden. (Sela) 6 Folkeslag skal takke dig, Gud, alle
Folkeslag takke dig! 7 Landet har givet sin Grøde,
Gud, vor Gud, velsigne os, Gud velsigne os, saa den
vide Jord maa frygte ham!

68 Til Sangmesteren. Af David. En Salme. En
Sang. 2 Naar Gud staar op, da splittes hans
Fjender, hans Avindsmænd flyr for hans Aasyn, 3
som Røg henvejres, saa henvejres de; som Voks,
der smelter for Ild, gaar gudløse til Grunde for Guds
Aasyn. 4 Men retfærdige frydes og jubler med Glæde
og Fryd for Guds Aasyn. 5 Syng for Gud, lovsyng hans
Navn, hyld ham, der farer frem gennem Ørknerne!
HERREN er hans Navn, jubler for hans Aasyn, 6
faderløses Fader, Enkers Værge, Gud i hans hellige
Bolig, 7 Gud, som bringer ensomme hjem, fører
Fanger ud til Lykke; men genstridige bor i tørre Egne.
8 Da du drog ud, o Gud, i Spidsen for dit Folk, skred
frem gennem Ørkenen, (Sela) da rystede Jorden, 9
ja, Himlen dryppede for Guds Aasyn, for Guds Aasyn,
Israels Guds. 10 Regn i Strømme lod du falde, o
Gud, din vansmægtende Arvelod styrkede du; 11 din
Skare tog Bolig der, for de arme sørged du, Gud, i din
Godhed. 12 Ord lægger Herren de Kvinder i Munden,
som bringer Glædesbud, en talrig Hær: 13 »Hærenes
Konger flyr, de flyr, Husets Frue uddeler Bytte. 14 Vil
I da blive imellem Foldene? Duens Vinger dækkes
af Sølv, dens Fjedre af gulgrønt Guld. 15 Da den
Almægtige splittede Kongerne der, faldt der Sne paa
Zalmon.« 16 Et Gudsbjerg er Basans Bjerg, et Bjerg
med spidse Tinder er Basans Bjerg; 17 Hvi skæver I
Bjerge med spidse Tinder til Bjerget, Gud ønsked
til Bolig, hvor HERREN ogsaa vil bo for evigt? 18
Titusinder er Guds Vogne, tusinde Gange tusinde,
HERREN kom fra Sinaj til Helligdommen. 19 Du steg
op til det høje, du bortførte Fanger, Gaver tog du
blandt Mennesker, ogsaa iblandt de genstridige, at du
maatte bo der, HERRE, o Gud. 20 Lovet være Herren!
Fra Dag til Dag bærer han vore Byrder; Gud er vor
Frelse. (Sela) 21 En Gud til Frelse er Gud for os,
hos den Herre HERREN er Udgange fra Døden. 22
Men Fjendernes Hoveder knuser Gud, den gudløses
Isse, der vandrer i sine Synder. 23 Herren har sagt:
»Jeg henter dem hjem fra Basan, henter dem hjem
fra Havets Dyb, 24 at din Fod maa vade i Blod, dine
Hundes Tunger faa del i Fjenderne.« 25 Se paa Guds
Højtidstog, min Guds, min Konges Højtidstog ind
i Helligdommen! 26 Sangerne forrest, saa de, der
spiller, i Midten unge Piger med Pauker: 27 »Lover
Gud i Festforsamlinger, Herren, I af Israels Kilde!«
28 Der er liden Benjamin forrest, Judas Fyrster i Flok,
Zebulons Fyrster, Naftalis Fyrster. 29 Opbyd, o Gud,
din Styrke, styrk, hvad du gjorde for os, o Gud! 30
For dit Tempels Skyld skal Konger bringe dig Gaver
i Jerusalem. 31 Tru ad Dyret i Sivet, Tyreflokken,
Folkeslags Herrer, saa de hylder dig med deres

Sølvstykker. Adsplit Folkeslag, der elsker Strid! 32 De
kommer med Olie fra Ægypten, Ætioperne iler til Gud
med fulde Hænder. 33 I Jordens Riger, syng for Gud,
lovsyng HERREN; 34 hyld ham, der farer frem paa
Himlenes Himle, de gamle! Se, han løfter sin Røst,
en vældig Røst. 35 Giv Gud Ære! Over Israel er hans
Højhed, Hans Vælde i Skyerne, frygtelig er Gud i sin
Helligdom, Israels Gud; han giver Folket Styrke og
Kraft. Lovet være Gud!

69 Til Sangmesteren. Til Liljerne. Af David. 2 Frels
mig Gud, thi Vandene naar mig til Sjælen, 3 jeg
er sunket i bundløst Dynd, hvor der intet Fodfæste er,
kommet i Vandenes Dyb, og Strømmen gaar over mig;
4 træt har jeg skreget mig, Struben brænder, mit Øje
er mat af at bie paa min Gud; 5 flere end mit Hoveds
Haar er de, der hader mig uden Grund, mange er de,
som vil mig til Livs, uden Skel er mig fjendske; hvad
jeg ikke har ranet, skal jeg dog erstatte! 6 Gud, du
kender min Daarskab, min Skyld er ej skjult for dig.
7 Lad mig ej bringe Skam over dem, som bier paa
dig, o Herre, Hærskarers HERRE, lad mig ej bringe
Skændsel over dem, der søger dig, Israels Gud! 8
Thi for din Skyld bærer jeg Spot, mit Aasyn dækkes
af Skændsel; 9 fremmed er jeg for mine Brødre, en
Udlænding for min Moders Sønner. 10 Thi Nidkærhed
for dit Hus har fortæret mig, Spotten mod dig er faldet
paa mig; 11 jeg spæged min Sjæl med Faste, og det
blev mig til Spot; 12 i Sæk har jeg klædt mig, jeg blev
dem et Mundheld. 13 De, der sidder i Porten, taler
om mig, ved Drikkelagene synger de om mig. 14 Men
jeg beder, HERRE, til dig i Naadens Tid, o Gud, i
din store Miskundhed svare du mig! 15 Frels mig
med din trofaste Hjælp fra Dyndet, at jeg ikke skal
synke; red mig fra dem, der hader mig, fra Vandenes
Dyb, 16 lad Strømmen ikke gaa over mig; lad Dybet
ikke sluge mig eller Brønden lukke sig over mig. 17
Svar mig, HERRE, thi god er din Naade, vend dig
til mig efter din store Barmhjertighed; 18 dit Aasyn
skjule du ej for din Tjener, thi jeg er i Vaade, skynd
dig og svar mig; 19 kom til min Sjæl og løs den, fri
mig for mine Fjenders Skyld! 20 Du ved, hvorledes
jeg smædes og bærer Skam og Skændsel; du har
Rede paa alle mine Fjender. 21 Spot har ulægeligt
knust mit Hjerte; jeg bied forgæves paa Medynk, paa
Trøstere uden at finde; 22 de gav mig Malurt at spise
og slukked min Tørst med Eddike. 23 Lad Bordet
foran dem blive en Snare, deres Takofre blive en
Fælde; 24 lad Øjnene slukkes, saa Synet svigter, lad
Lænderne altid vakle! 25 Din Vrede udøse du over
dem, din glødende Harme naa dem; 26 deres Teltlejr
blive et Øde, og ingen bo i deres Telte! 27 Thi de
forfølger den, du slog, og øger Smerten for dem, du
saared. 28 Tilregn dem hver eneste Brøde, lad dem
ikke faa Del i din Retfærd; 29 lad dem slettes af Livets
Bog, ej optegnes blandt de retfærdige! 30 Men mig,
som er arm og lidende, bjærge din Frelse, o Gud! 31
Jeg vil prise Guds Navn med Sang og ophøje ham
med Tak; 32 det er mer for HERREN end Okser, end
Tyre med Horn og Klove! 33 Naar de ydmyge ser
det, glæder de sig; I, som søger Gud, eders Hjerte
oplives! 34 Thi HERREN laaner de fattige Øre, han
agter ej fangne Venner ringe. 35 Himmel og Jord skal
prise ham, Havet og alt, hvad der rører sig der; 36 thi
Gud vil frelse Zion og opbygge Judas Byer; der skal
de bo og tage det i Eje; hans Tjeneres Afkom skal
arve det, de, der elsker hans Navn, skal bo deri.

70 Til Sangmesteren. Af David. Lehazkir. 2 Du
værdiges, Gud, at fri mig, Herre, il mig til Hjælp!
3 Lad dem beskæmmes og rødme, som vil mig til
Livs, og de, der ønsker mig ondt, lad dem vige med
Skændsel; 4 lad dem stivne af Rædsel ved deres
Skam, de, som siger: »Ha, ha!« 5 Lad alle, som søger
dig, frydes og glædes i dig; lad dem, som elsker din
Frelse, bestandig sige: »Gud er stor!« Arm og fattig
er jeg, il mig til Hjælp, o Gud! Du er min Hjælp og min
Frelser; tøv ej, HERRE!

71 HERRE, jeg lider paa dig, lad mig aldrig i
evighed skuffes. 2 Frels mig og udfri mig i din
Retfærdighed, du bøje dit Øre til mig; 3 red mig
og vær mig en Tilflugtsklippe, en Klippeborg til min
Frelse; thi du er min Klippe og Borg! 4 Min Gud, fri mig
ud af gudløses Haand, af Niddings og Voldsmands
Kløer; 5 thi du er mit Haab, o Herre! Fra min Ungdom
var HERREN min Tillid; 6 fra Moders Skød har jeg
støttet mig til dig, min Forsørger var du fra Moders Liv,
dig gælder altid min Lovsang. 7 For mange staar jeg
som mærket af Gud, men du er min stærke Tilflugt; 8
min Mund er fuld af din Lovsang, af din Ære Dagen
lang. 9 Forkast mig ikke i Alderdommens Tid og svigt
mig ikke, nu Kraften svinder; 10 thi mine Fjender taler
om mig, de, der lurer paa min Sjæl, holder Raad:
11 »Gud har svigtet ham! Efter ham! Grib ham, thi
ingen frelser!« 12 Gud, hold dig ikke borte fra mig, il
mig til Hjælp, min Gud; 13 lad dem blive til Skam og
Skændsel, dem, der staar mig imod, lad dem hylles
i Spot og Spe, dem, der vil mig ondt! 14 Men jeg,
jeg vil altid haabe, blive ved at istemme din Pris; 15
min Mund skal vidne om din Retfærd, om din Frelse
Dagen lang; thi jeg kender ej Ende derpaa. 16 Jeg vil
minde om den Herre HERRENS Vælde, lovsynge

din Retfærd, kun den alene. 17 Gud, du har vejledt
mig fra min Ungdom af, dine Undere har jeg forkyndt
til nu. 18 Indtil Alderdommens Tid og de graanende
Haar svigte du mig ikke, o Gud. End skal jeg prise
din Arm for alle kommende Slægter. 19 Din Vælde og
din Retfærdighed naar til Himlen, o Gud; du, som
øvede store Ting, hvo er din Lige, Gud? 20 Du, som
lod os skue mangefold Trængsel og Nød, du kalder
os atter til Live og drager os atter af Jordens Dyb;
21 du vil øge min Storhed og atter trøste mig. 22 Til
Gengæld vil jeg til Harpespil prise din Trofasthed, min
Gud, lege paa Citer for dig, du Israels Hellige; 23
juble skal mine Læber — ja, jeg vil lovsynge dig —
og min Sjæl, som du udløste; 24 ogsaa min Tunge
skal Dagen igennem forkynde din Retfærd, thi Skam
og Skændsel faar de, som vil mig ilde.

72 Af Salomo. Gud, giv Kongen din ret,
Kongesønnen din retfærd, 2 saa han dømmer
dit Folk med Retfærdighed og dine arme med Ret! 3
Da bærer Bjerge og Høje Fred for Folket i Retfærd. 4
De arme blandt Folket skaffer han Ret, han bringer
de fattige Frelse, og han slaar Voldsmanden ned. 5
Han skal leve, saa længe Solen lyser og Maanen
skinner, fra Slægt til Slægt. 6 Han kommer som Regn
paa slagne Enge, som Regnskyl, der væder Jorden;
7 i hans Dage blomstrer Retfærd, og dyb Fred raader,
til Maanen forgaar. 8 Fra Hav til Hav skal han herske,
fra Floden til Jordens Ender; 9 hans Avindsmænd
bøjer Knæ for ham, og hans Fjender slikker Støvet; 10
Konger fra Tarsis og fjerne Strande frembærer Gaver,
Sabas og Sebas Konger kommer med Skat; 11 alle
Konger skal bøje sig for ham, alle Folkene være
hans Tjenere. 12 Thi han skal redde den fattige, der
skriger om Hjælp, den arme, der savner en Hjælper,
13 ynkes over ringe og fattig og frelse fattiges Sjæle;
14 han skal fri deres Sjæle fra Uret og Vold, deres
Blod er dyrt i hans Øjne. 15 Maatte han leve og Guld
fra Saba gives ham! De skal bede for ham bestandig,
velsigne ham Dagen igennem. 16 Korn skal der være
i Overflod i Landet, paa Bjergenes Top; som Libanon
skal dets Afgrøde bølge og Folk spire frem af Byen
som Jordens Urter. 17 Velsignet være hans Navn
evindelig, hans Navn skal leve, mens Solen skinner.
Ved ham skal man velsigne sig, alle Folk skal prise
ham lykkelig! 18 Lovet være Gud HERREN, Israels
Gud, som ene gør Undergerninger, 19 og lovet være
hans herlige Navn evindelig; al Jorden skal fyldes af
hans Herlighed. Amen, Amen! 20 Her ender Davids,
Isajs Søns, Bønner.

73 En Salme af Asaf. Visselig, god er Gud mod
Israel; mod dem, der er rene af Hjertet! 2 Mine
Fødder var nær ved at snuble, mine Skridt var lige
ved at glide; 3 thi over Daarerne græmmed jeg mig,
jeg saa, at det gik de gudløse vel; 4 thi de kender
ikke til Kvaler, deres Livskraft er frisk og sund; 5 de
kender ikke til menneskelig Nød, de plages ikke som
andre. 6 Derfor har de Hovmod til Halssmykke, Vold
er Kappen, de svøber sig i. 7 Deres Brøde udgaar af
deres Indre, Hjertets Tanker bryder igennem. 8 I det
dybe taler de ondt, i det høje fører de Urettens Tale,
9 de løfter Munden mod Himlen, Tungen farer om paa
Jorden. 10 (Derfor vender mit Folk sig hid og drikker
Vand i fulde Drag.) 11 De siger: »Hvor skulde Gud vel
vide det, skulde den Højeste kende dertil?« 12 Se,
det er de gudløses Kaar, altid i Tryghed, voksende
Velstand! 13 Forgæves holdt jeg mit Hjerte rent og
tvætted mine Hænder i Uskyld, 14 jeg plagedes
Dagen igennem, blev revset paa ny hver Morgen! 15
Men jeg tænkte: »Taler jeg saa, se, da er jeg troløs
imod dine Sønners Slægt.« 16 Saa grunded jeg paa
at forstaa det, møjsommeligt var det i mine Øjne,
17 Til jeg kom ind i Guds Helligdomme, skønned,
hvordan deres Endeligt bliver: 18 Du sætter dem jo
paa glatte Steder, i Undergang styrter du dem. 19
Hvor brat de dog lægges øde, gaar under, det ender
med Rædsel! 20 De er som en Drøm, naar man
vaagner, man vaagner og regner sit Syn for intet. 21
Saa længe mit Hjerte var bittert og det nagede i mine
Nyrer, 22 var jeg et Dyr og fattede intet, jeg var for
dig som Kvæg. 23 Dog bliver jeg altid hos dig, du
holder mig fast om min højre; 24 du leder mig med dit
Raad og tager mig siden bort i Herlighed. 25 Hvem
har jeg i Himlen? Og har jeg blot dig, da attraar jeg
intet paa Jorden! 26 Lad kun mit Kød og mit Hjerte
vansmægte, Gud er mit Hjertes Klippe, min Del for
evigt. 27 Thi de, der fjerner sig fra dig, gaar under, du
udsletter hver, som er dig utro. 28 Men at leve Gud
nær er min Lykke, min Lid har jeg sat til den Herre
HERREN, at jeg kan vidne om alle dine Gerninger.

74 En Maskil af Asaf. Hvorfor har du, Gud, stødt os
bort for evigt, hvi ryger din Vrede mod Hjorden,
du røgter? 2 Kom din Menighed i Hu, som du fordum
vandt dig, — du udløste den til din Ejendoms Stamme
— Zions Bjerg, hvor du har din Bolig. 3 Løft dine Fjed
til de evige Tomter: Fjenden lagde alt i Helligdommen
øde. 4 Dine Fjender brøled i dit Samlingshus, satte
deres Tegn som Tegn deri. 5 Det saa ud, som naar
man løfter Økser i Skovens Tykning. 6 Og alt det
udskaarne Træværk der! De hugged det sønder med

Økse og Hammer. 7 Paa din Helligdom satte de
Ild, de skændede og nedrev dit Navns Bolig. 8 De
tænkte: »Til Hobe udrydder vi dem!« De brændte alle
Guds Samlingshuse i Landet. 9 Vore Tegn, dem ser
vi ikke, Profeter findes ej mer; hvor længe, ved ingen
af os. 10 Hvor længe, o Gud, skal vor Modstander
smæde, Fjenden blive ved at haane dit Navn? 11
Hvorfor holder du din Haand tilbage og skjuler din
højre i Kappens Fold? 12 Vor Konge fra fordums Tid
er dog Gud, som udførte Frelsens Værk i Landet. 13
Du kløvede Havet med Vælde, knuste paa Vandet
Dragernes Hoved; 14 du søndrede Hovederne paa
Livjatan og gav dem som Æde til Ørkenens Dyr;
15 Kilde og Bæk lod du vælde frem, du udtørred
stedseflydende Strømme; 16 din er Dagen, og din er
Natten, du grundlagde Lys og Sol, 17 du fastsatte
alle Grænser paa Jord, du frembragte Sommer og
Vinter. 18 Kom i Hu, o HERRE, at Fjenden har haanet,
et Folk af Daarer har spottet dit Navn! 19 Giv ikke
Vilddyret din Turteldues Sjæl, glem ikke for evigt dine
armes Liv; 20 se hen til Pagten, thi fyldte er Landets
mørke Steder med Voldsfærds Boliger. 21 Lad ej den
fortrykte gaa bort med Skam, lad de arme og fattige
prise dit Navn! 22 Gud, gør dig rede, før din Sag, kom
i Hu, hvor du stadig smædes af Daarer, 23 lad ej dine
Avindsmænds Røst uænset! Ustandseligt lyder dine
Fjenders Larm!

75 Til Sangmesteren. Al-tasjhet. En Salme af Asaf.
En Sang. 2 Vi takker dig, Gud, vi takker dig;
de, der paakalder dit Navn, fortæller dine Undere.
3 »Selv om jeg udsætter Sagen, dømmer jeg dog
med Retfærd; 4 vakler end Jorden og alle, som
bor derpaa, har jeg dog grundfæstet dens Støtter.«
(Sela) 5 Til Daarerne siger jeg: »Vær ej Daarer!«
og til de gudløse: »Løft ej Hornet, 6 løft ikke eders
Horn mod Himlen, tal ikke med knejsende Nakke!«
7 Thi hverken fra Øst eller Vest kommer Hjælp, ej
heller fra Ørk eller Bjerge. 8 Nej, den, som dømmer,
er Gud, han nedbøjer en, ophøjer en anden. 9 Thi i
HERRENS Haand er et Bæger med skummende,
krydret Vin, han skænker i for een efter een, selv
Bærmen drikker de ud; alle Jordens gudløse drikker.
10 Men jeg skal juble evindelig, lovsynge Jakobs Gud;
alle de gudløses Horn stødes af, de retfærdiges Horn
skal knejse!

76 Til Sangmesteren. Med Strengespil. En Salme
af Asaf. En Sang. 2 Gud er kendt i Juda, hans
Navn er stort i Israel, 3 i Salem er hans Hytte, hans
Bolig er paa Zion. 4 Der brød han Buens Lyn, Skjold
og Sværd og Krigsværn. (Sela) 5 Frygtelig var du,
herlig paa de evige Bjerge. 6 De tapre gjordes til
Bytte, i Dvale sank de, og Kraften svigted alle de
stærke Kæmper. 7 Jakobs Gud, da du trued, faldt
Vogn og Hest i den dybe Søvn. 8 Frygtelig er du!
Hvo holder Stand mod dig i din Vredes Vælde? 9
Fra Himlen fældte du Dom, Jorden grued og tav, 10
da Gud stod op til Dom for at frelse hver ydmyg paa
Jord. (Sela) 11 Thi Folkestammer skal takke dig, de
sidste af Stammerne fejre dig. 12 Aflæg Løfter og
indfri dem for HERREN eders Gud, alle omkring ham
skal bringe den Frygtindgydende Gaver. Han kuer
Fyrsternes Mod, indgyder Jordens Konger Frygt.

77 Til Sangmesteren. Til Jedutun. Af Asaf. En
Salme. 2 Jeg raaber højt til Gud, højt til Gud,
og han hører mig; 3 jeg søger Herren paa Nødens
Dag, min Haand er om Natten utrættet udrakt, min
Sjæl vil ikke lade sig trøste; 4 jeg ihukommer Gud og
stønner, jeg sukker, min Aand vansmægter. (Sela)
5 Du holder mine Øjne vaagne, jeg er urolig og
maalløs. 6 Jeg tænker paa fordums Dage, ihukommer
længst henrundne Aar; 7 jeg gransker om Natten i
Hjertet, grunder og ransager min Aand. 8 Vil Herren
bortstøde for evigt og aldrig mer vise Naade, 9 er
hans Miskundhed ude for stedse, hans Trofasthed
omme for evigt og altid, 10 har Gud da glemt at ynkes,
lukket sit Hjerte i Vrede? (Sela) 11 Jeg sagde: Det
er min Smerte, at den Højestes højre er ikke som
før. 12 Jeg kommer HERRENS Gerninger i Hu, ja
kommer dine fordums Undere i Hu. 13 Jeg tænker
paa al din Gerning og grunder over dine Værker. 14
Gud, din Vej var i Hellighed, hvo er en Gud saa stor
som Gud! 15 Du er en Gud, som gør Undere, du
gjorde din Vælde kendt blandt Folkene, 16 udøste dit
Folk med din Arm, Jakobs og Josefs Sønner. (Sela)
17 Vandene saa dig, Gud, Vandene saa dig og vred
sig i Angst, ja Dybet tog til at skælve; 18 Skyerne
udøste Vand, Skyhimlens Stemme gjalded, dine Pile
for hid og did; 19 din bragende Torden rulled, Lynene
oplyste Jorderig, Jorden bæved og skjalv; 20 din Vej
gik midt gennem Havet, din Sti gennem store Vande,
dine Fodspor kendtes ikke. Du førte dit Folk som en
Hjord ved Moses's og Arons Haand.

78 En Maskil af Asaf. Lyt, mit Folk, til min Lære,
bøj eders Øre til Ord fra min Mund; 2 jeg vil
aabne min Mund med Billedtale, fremsætte Gaader
fra fordums Tid, 3 hvad vi har hørt og ved, hvad
vore Fædre har sagt os; 4 vi dølger det ikke for
deres Børn, men melder en kommende Slægt om
HERRENS Ære og Vælde og Underne, som han har
gjort. 5 Han satte et Vidnesbyrd i Jakob, i Israel gav

han en Lov, idet han bød vore Fædre at lade deres
Børn det vide, 6 at en senere Slægt kunde vide det,
og Børn, som fødtes siden, staa frem og fortælle
deres Børn derom, 7 saa de slaar deres Lid til Gud og
ikke glemmer Guds Gerninger, men overholder hans
Bud, 8 ej slægter Fædrene paa, en vanartet, stridig
Slægt, hvis Hjerte ikke var fast, hvis Aand var utro
mod Gud 9 — Efraims Børn var rustede Bueskytter,
men svigted paa Stridens Dag — 10 Gudspagten
holdt de ikke, de nægtede at følge hans Lov; 11 hans
Gerninger gik dem ad Glemme, de Undere, han lod
dem skue. 12 Han gjorde Undere for deres Fædre i
Ægypten paa Zoans Mark; 13 han kløved Havet og
førte dem over, lod Vandet staa som en Vold; 14 han
ledede dem ved Skyen om Dagen, Natten igennem
ved Ildens Skær; 15 han kløvede Klipper i Ørkenen,
lod dem rigeligt drikke som af Strømme, 16 han lod
Bække rinde af Klippen og Vand strømme ned som
Floder. 17 Men de blev ved at synde imod ham og
vække den Højestes Vrede i Ørkenen; 18 de fristede
Gud i Hjertet og krævede Mad til at stille Sulten, 19 de
talte mod Gud og sagde: »Kan Gud dække Bord i en
Ørken? 20 Se, Klippen slog han, saa Vand flød frem,
og Bække vælded ud; mon han ogsaa kan give Brød
og skaffe Kød til sit Folk?« 21 Det hørte HERREN,
blev vred, der tændtes en Ild mod Jakob, ja Vrede
kom op mod Israel, 22 fordi de ikke troede Gud eller
stolede paa hans Frelse. 23 Da bød han Skyerne
oventil, lod Himlens Døre aabne 24 og Manna regne
paa dem til Føde, han gav dem Himmelkorn; 25
Mennesker spiste Englebrød, han sendte dem Mad
at mætte sig med. 26 Han rejste Østenvinden paa
Himlen, førte Søndenvinden frem ved sin Kraft; 27
Kød lod han regne paa dem som Støv og vingede
Fugle som Havets Sand, 28 lod dem falde midt i sin
Lejr, rundt omkring sine Boliger; 29 Og de spiste sig
overmætte, hvad de ønsked, lod han dem faa. 30
Men før deres Attraa var stillet, mens Maden var i
deres Mund, 31 rejste Guds Vrede sig mod dem; han
vog deres kraftige Mænd, fældede Israels Ynglinge.
32 Og dog blev de ved at synde og troede ej paa hans
Undere. 33 Da lod han deres Dage svinde i Tomhed
og endte brat deres Aar. 34 Naar han vog dem, søgte
de ham, vendte om og spurgte om Gud, 35 kom i Hu,
at Gud var deres Klippe, Gud den Allerhøjeste deres
Genløser. 36 De hyklede for ham med Munden, løj
for ham med deres Tunge; 37 deres Hjerter holdt ikke
fast ved ham, hans Pagt var de ikke tro. 38 Og dog er
han barmhjertig, han tilgiver Misgerning, lægger ej
øde, hans Vrede lagde sig Gang paa Gang, han lod
ikke sin Harme fuldt bryde frem; 39 han kom i Hu, de
var Kød, et Pust, der svinder og ej vender tilbage. 40
Hvor tit stod de ham ikke imod i Ørkenen og voldte
ham Sorg i det øde Land! 41 De fristede atter Gud,
de krænkede Israels Hellige; 42 hans Haand kom de
ikke i Hu, den Dag han friede dem fra Fjenden, 43 da
han gjorde sine Tegn i Ægypten, sine Undere paa
Zoans Mark, 44 forvandled deres Floder til Blod, saa
de ej kunde drikke af Strømmene, 45 sendte Myg
imod dem, som aad dem, og Frøer, som lagde dem
øde, 46 gav Æderen, hvad de avlede, Græshoppen al
deres Høst, 47 slog deres Vinstokke ned med Hagl,
deres Morbærtræer med Frost, 48 prisgav Kvæget
for Hagl og deres Hjorde for Lyn. 49 Han sendte sin
Vredesglød mod dem, Harme, Vrede og Trængsel,
en Sendefærd af Ulykkesengle; 50 frit Løb gav han
sin Vrede, skaaned dem ikke for Døden, gav deres
Liv til Pris for Pest; 51 alt førstefødt i Ægypten slog
han, Mandskraftens Førstegrøde i Kamiternes Telte,
52 lod sit Folk bryde op som en Hjord, leded dem som
Kvæg i Ørkenen, 53 leded dem trygt, uden Frygt,
mens Havet lukked sig over deres Fjender; 54 han
bragte dem til sit hellige Land, de Bjerge, hans højre
vandt, 55 drev Folkeslag bort foran dem, udskiftede
ved Lod deres Land og lod Israels Stammer bo i
deres Telte. 56 Dog fristed og trodsede de Gud den
Allerhøjeste og overholdt ikke hans Vidnesbyrd; 57
de faldt fra, var troløse som deres Fædre, svigtede
som en slappet Bue, 58 de krænked ham med deres
Offerhøje, ægged ham med deres Gudebilleder. 59
Det hørte Gud og blev vred, følte højlig Lede ved
Israel; 60 han opgav sin Bolig i Silo, det Telt, hvor han
boede blandt Mennesker; 61 han gav sin Stolthed i
Fangenskab, sin Herlighed i Fjendehaand, 62 prisgav
sit Folk for Sværdet, blev vred paa sin Arvelod; 63
Ild fortæred dets unge Mænd, dets Jomfruer fik ej
Bryllupssange, 64 dets Præster faldt for Sværdet,
dets Enker holdt ikke Klagefest. 65 Da vaagned
Herren som en, der har sovet, som en Helt, der er
døvet af Vin; 66 han slog sine Fjender paa Ryggen,
gjorde dem evigt til Skamme. 67 Men han fik Lede
ved Josefs Telt, Efraims Stamme udvalgte han ikke;
68 han udvalgte Judas Stamme, Zions Bjerg, som
han elsker; 69 han bygged sit Tempel himmelhøjt,
grundfæsted det evigt som Jorden. 70 Han udvalgte
David, sin Tjener, og tog ham fra Faarenes Folde, 71
hentede ham fra de diende Dyr til at vogte Jakob,
hans Folk, Israel, hans Arvelod; 72 han vogtede dem
med oprigtigt Hjerte, ledede dem med kyndig Haand.

79 En Salme af Asaf. Hedninger er trængt ind i din
arvelod, Gud, de har besmittet dit hellige Tempel

og gjort Jerusalem til en Stenhob; 2 de har givet
Himlens Fugle dine Tjeneres Lig til Æde, Jordens
vilde Dyr dine frommes Kød; 3 deres Blod har de
udøst som Vand omkring Jerusalem, ingen jorder
dem; 4 vore Naboer er vi til Haan, vore Grander til
Spot og Spe. 5 Hvor længe vredes du, HERRE —
for evigt? hvor længe skal din Nidkærhed lue som
Ild? 6 Udøs din Vrede paa Folk, der ikke kender dig,
paa Riger, som ikke paakalder dit Navn; 7 thi de har
opædt Jakob og lagt hans Bolig øde. 8 Tilregn os
ikke Fædrenes Brøde, lad din Barmhjertighed komme
os snarlig i Møde, thi vi er saare ringe, 9 Hjælp os,
vor Frelses Gud, for dit Navns Æres Skyld, fri os,
forlad vore Synder for dit Navns Skyld! 10 Hvorfor
skal Hedninger sige: »Hvor er deres Gud?« Lad dine
Tjeneres udgydte Blod blive hævnet paa Hedningerne
for vore Øjne! 11 Lad de fangnes Suk naa hen for dit
Aasyn, udløs Dødens Børn efter din Arms Vælde, 12
lad syvfold Gengæld ramme vore Naboer for Haanen,
de viser dig, Herre! 13 Men vi, dit Folk og den Hjord,
du røgter, vi vil evindelig takke dig, forkynde din Pris
fra Slægt til Slægt!

80 Til Sangmesteren. El-sjosjannim-edut. Af Asaf.
En Salme. 2 Lyt til, du Israels Hyrde, der ledede
Josef som en Hjord, træd frem i Glans, du, som troner
paa Keruber, 3 for Efraims, Benjamins og Manasses
Øjne; opbyd atter din Vælde og kom til vor Frelse!
4 Hærskarers Gud, bring os atter paa Fode, lad dit
Ansigt lyse, at vi maa frelses! 5 HERRE, Hærskarers
Gud, hvor længe vredes du trods din Tjeners Bøn? 6
Du har givet os Taarebrød at spise, Taarer at drikke i
bredfuldt Maal. 7 Du har gjort os til Stridsemne for
vore Naboer, vore Fjender haaner os. 8 Hærskarers
Gud, bring os atter paa Fode, lad dit Ansigt lyse, at vi
maa frelses! 9 Du rykked en Vinstok op i Ægypten,
drev Folkeslag bort og plantede den; 10 du rydded og
skaffed den Plads, den slog Rod og fyldte Landet; 11
Bjergene skjultes af dens Skygge, Guds Cedre af
dens Ranker; 12 den bredte sine Skud til Havet og
sine Kviste til Floden. 13 Hvorfor har du nedbrudt
dens Hegn, saa alle vejfarende plukker deraf? 14
Skovens Vildsvin gnaver deri, Dyrene paa Marken
æder den op! 15 Hærskarers Gud, vend tilbage,
sku ned fra Himlen og se! Drag Omsorg for denne
Vinstok, 16 for Skuddet, din højre planted! 17 Lad
dem, der sved den og hugged den sønder, gaa til for
dit Aasyns Trusel! 18 Lad din Haand være over din
højres Mand, det Menneskebarn, du opfostred dig! 19
Da viger vi ikke fra dig, hold os i Live, saa paakalder
vi dit Navn! HERRE, Hærskarers Gud, bring os atter
paa Fode, lad dit Ansigt lyse, at vi maa frelses!

81 Til Sangmesteren. Al-haggittit. Af Asaf. 2 Jubler
for Gud, vor Styrke, raab af fryd for Jakobs Gud,
3 istem Lovsang, lad Pauken lyde, den liflige Citer og
Harpen; 4 stød i Hornet paa Nymaanedagen, ved
Fuldmaaneskin paa vor Højtidsdag! 5 Thi det er Lov i
Israel, et Bud fra Jakobs Gud; 6 han gjorde det til en
Vedtægt i Josef, da han drog ud fra Ægypten, hvor
han hørte et Sprog, han ikke kendte. 7 »Jeg fried
hans Skulder for Byrden, hans Hænder slap fri for
Kurven. 8 I Nøden raabte du, og jeg frelste dig, jeg
svarede dig i Tordenens Skjul, jeg prøvede dig ved
Meribas Vande. (Sela) 9 Hør, mit Folk, jeg vil vidne
for dig, Israel, ak, om du hørte mig! 10 En fremmed
Gud maa ej findes hos dig, tilbed ikke andres Gud! 11
Jeg, HERREN, jeg er din Gud, som førte dig op fra
Ægypten; luk din Mund vidt op, og jeg vil fylde den!
12 Men mit Folk vilde ikke høre min Røst, Israel lød
mig ikke. 13 Da lod jeg dem fare i deres Stivsind, de
vandrede efter deres egne Raad. 14 Ak, vilde mit Folk
dog høre mig, Israel gaa mine Veje! 15 Da kued jeg
snart deres Fjender, vendte min Haand mod deres
Uvenner! 16 Deres Avindsmænd skulde falde og gaa
til Grunde for evigt; jeg nærede dig med Hvedens
Fedme, mættede dig med Honning fra Klippen!«

82 En Salme af Asaf. Gud staar frem i Guders
Forsamling, midt iblandt Guder holder han Dom:
2 »Hvor længe vil I dømme uredeligt og holde med de
gudløse? (Sela) 3 Skaf de ringe og faderløse Ret,
kend de arme og nødstedte fri; 4 red de ringe og
fattige, fri dem ud af de gudløses Haand! 5 Dog, de
kender intet, sanser intet, i Mørke vandrer de om, alle
Jordens Grundvolde vakler. 6 Jeg har sagt, at I er
Guder, I er alle den Højestes Sønner; 7 dog skal I dø
som Mennesker, styrte som en af Fyrsterne!« 8 Rejs
dig, o Gud, døm Jorden, thi alle Folkene faar du til
Arv!

83 En Sang. En Salme af Asaf. 2 Und dig, o
Gud, ikke Ro, vær ej tavs, vær ej stille, o Gud!
3 Thi se, dine Fjender larmer, dine Avindsmænd
løfter Hovedet, 4 oplægger lumske Raad mod dit
Folk, holder Raad imod dem, du værner: 5 »Kom,
lad os slette dem ud af Folkenes Tal, ej mer skal
man ihukomme Israels Navn!« 6 Ja, de raadslaar
i Fællig og slutter Pagt imod dig, 7 Edoms Telte
og Ismaeliterne, Moab sammen med Hagriterne, 8
Gebal, Ammon, Amalek, Filisterland med Tyrus's
Borgere; 9 ogsaa Assur har sluttet sig til dem, Lots

Sønner blev de en Arm. (Sela) 10 Gør med dem som
med Midjan, som med Sisera og Jabin ved Kisjons
Bæk, 11 der gik til Grunde ved En-Dor og blev til
Gødning paa Marken! 12 Deres Høvdinger gaa det
som Oreb og Ze'eb, alle deres Fyrster som Zeba
og Zalmunna, 13 fordi de siger: »Guds Vange tager
vi til os som Eje.« 14 Min Gud, lad dem blive som
hvirvlende Løv, som Straa, der flyver for Vinden. 15
Ligesom Ild fortærer Krat og Luen afsvider Bjerge, 16
saa forfølge du dem med din Storm, forfærde du dem
med din Hvirvelvind; 17 fyld deres Aasyn med Skam,
saa de søger dit Navn, o HERRE; 18 lad dem blues,
forfærdes for stedse, beskæmmes og gaa til Grunde
Og kende, at du, hvis Navn er HERREN, er ene den
Højeste over al Jorden!

84 Til Sangmesteren. Al-haggittit. Af Koras Sønner.
En Salme. 2 Hvor elskelige er dine Boliger,
Hærskarers HERRE! 3 Af Længsel efter HERRENS
Forgaarde vansmægted min Sjæl, nu jubler mit Hjerte
og Kød for den levende Gud! 4 Ja, Spurven fandt sig
et Hjem og Svalen en Rede, hvor den har sine Unger
— dine Altre, Hærskarers HERRE, min Konge og
Gud! 5 Salige de, der bor i dit Hus, end skal de love
dig. (Sela) 6 Salig den, hvis Styrke er i dig, naar hans
Hu staar til Højtidsrejser! 7 Naar de gaar gennem
Bakadalen, gør de den til Kildevang, og Tidligregnen
hyller den i Velsignelser. 8 Fra Kraft til Kraft gaar de
frem, de stedes for Gud paa Zion. 9 Hør min Bøn, o
HERRE, Hærskarers Gud, Lyt til, du Jakobs Gud!
(Sela) 10 Gud, vort Skjold, se til og vend dit Blik til din
Salvedes Aasyn! 11 Thi bedre een Dag i din Forgaard
end tusinde ellers, hellere ligge ved min Guds Hus's
Tærskel end dvæle i Gudløsheds Telte. 12 Thi Gud
HERREN er Sol og Skjold, HERREN giver Naade og
Ære; dem, der vandrer i Uskyld, nægter han intet
godt. Hærskarers HERRE, salig er den, der stoler
paa dig!

85 Til Sangmesteren. Af Koras Sønner. En Salme.
2 Du var naadig, HERRE, imod dit Land, du
vendte Jakobs Skæbne, 3 tog Skylden bort fra dit
Folk og skjulte al deres Synd. (Sela) 4 Du lod al
din Vrede fare, tvang din glødende Harme. 5 Vend
tilbage, vor Frelses Gud, hør op med din Uvilje mod
os! 6 Vil du vredes paa os for evigt, holde fast ved
din Harme fra Slægt til Slægt? 7 Vil du ikke skænke
os Liv Paa ny, saa dit Folk kan glæde sig i dig! 8
Lad os skue din Miskundhed, HERRE, din Frelse
give du os! 9 Jeg vil høre, hvad Gud HERREN taler!
Visselig taler han Fred til sit Folk og til sine fromme
og til dem, der vender deres Hjerte til ham; 10 ja, nær
er hans Frelse for dem, som frygter ham, snart skal
Herlighed bo i vort Land; 11 Miskundhed og Sandhed
mødes, Retfærd og Fred skal kysse hinanden; 12
af Jorden spirer Sandhed frem, fra Himlen skuer
Retfærd ned. 13 Derhos giver HERREN Lykke, sin
Afgrøde giver vort Land; Retfærd vandrer foran ham
og følger ogsaa hans Fjed.

86 En Bøn af David. Bøj dit Øre, HERRE, og svar
mig, thi jeg er arm og fattig! 2 Vogt min Sjæl,
thi jeg ærer dig; frels din Tjener, som stoler paa dig!
3 Vær mig naadig, Herre, du er min Gud; thi jeg
raaber til dig Dagen igennem. 4 Glæd din Tjeners
Sjæl, thi til dig, o Herre, løfter jeg min Sjæl; 5 thi
du, o Herre, er god og rund til at forlade, rig paa
Naade mod alle, der paakalder dig. 6 Lyt til min Bøn,
o HERRE, laan Øre til min tryglende Røst! 7 Paa
Nødens Dag paakalder jeg dig, thi du svarer mig. 8
Der er ingen som du blandt Guderne, Herre, og uden
Lige er dine Gerninger. 9 Alle Folk, som du har skabt,
skal komme, Herre, og tilbede dig, og de skal ære dit
Navn. 10 Thi du er stor og gør vidunderlige Ting, du
alene er Gud. 11 Lær mig, HERRE, din Vej, at jeg kan
vandre i din Sandhed; vend mit Hjerte til dette ene: at
frygte dit Navn. 12 Jeg vil takke dig, Herre min Gud,
af hele mit Hjerte, evindelig ære dit Navn; 13 thi stor
er din Miskundhed mod mig, min Sjæl har du frelst
fra Dødsrigets Dyb. **(Sheol h7585)** 14 Frække har rejst
sig imod mig, Gud, Voldsmænd i Flok vil tage mit
Liv, og dig har de ikke for Øje. 15 Men, Herre, du er
en barmhjertig og naadig Gud, langmodig og rig paa
Naade og Sandhed. 16 Vend dig til mig og vær mig
naadig, giv din Tjener din Styrke, frels din Tjenerindes
Søn! 17 Und mig et Tegn paa din Godhed, at mine
Fjender med Skamme maa se, at du, o HERRE,
hjælper og trøster mig!

87 Af Koras Sønner. En Salme. En Sang. Sin Stad,
grundfæstet paa hellige Bjerge, har HERREN
kær, 2 Zions Porte fremfor alle Jakobs Boliger. 3 Der
siges herlige Ting om dig, du Guds Stad. (Sela) 4
Jeg nævner Rahab og Babel blandt dem, der kender
HERREN, Filisterland, Tyrus og Kusj: en fødtes her,
en anden der. 5 Men Zion kalder man Moder, der
fødtes enhver, den Højeste holder det selv ved Magt.
6 HERREN tæller efter i Folkeslagenes Liste, en
fødtes her, en anden der. (Sela) 7 Syngende og
dansende siger de: »Alle mine Kilder er i dig!«

88 En Sang. En Salme af Koras Sønner. Til
Sangmesteren. Al-mahalat-leannot. En Maskil
af Ezraiten Heman. HERRE min Gud, jeg raaber

om Dagen, om Natten naar mit Skrig til dig; 2 lad
min Bøn komme frem for dit Aasyn, til mit Klageraab
laane du Øre! 3 Thi min Sjæl er mæt af Lidelser,
mit Liv er Dødsriget nær, (Sheol h7585) 4 jeg regnes
blandt dem, der sank i Graven, er blevet som den,
det er ude med, 5 kastet hen imellem de døde, blandt
faldne, der hviler i Graven, hvem du ej mindes mere,
thi fra din Haand er de revet. 6 Du har lagt mig i den
underste Grube, paa det mørke, det dybe Sted; 7
tungt hviler din Vrede paa mig, alle dine Brændinger
lod du gaa over mig. (Sela) 8 Du har fjernet mine
Frænder fra mig, gjort mig vederstyggelig for dem;
jeg er fængslet, kan ikke gaa ud, 9 mit Øje er sløvt
af Vaande. Hver Dag, HERRE, raaber jeg til dig og
rækker mine Hænder imod dig. 10 Gør du Undere for
de døde, staar Skyggerne op og takker dig? (Sela) 11
Tales der om din Naade i Graven, i Afgrunden om
din Trofasthed? 12 Er dit Under kendt i Mørket, din
Retfærd i Glemselens Land? 13 Men jeg, o HERRE,
jeg raaber til dig, om Morgenen kommer min Bøn dig
i Møde. 14 Hvorfor forstøder du, HERRE, min Sjæl og
skjuler dit Aasyn for mig? 15 Elendig er jeg og Døden
nær, dine Rædsler har omgivet mig fra min Ungdom;
16 din Vredes Luer gaar over mig, dine Rædsler har
lagt mig øde, 17 som Vand er de om mig Dagen lang,
til Hobe slutter de Kreds om mig; 18 Ven og Frænde
fjerned du fra mig, holdt mine Kendinge borte.

89 En Maskil af Ezraiten Etan. Om HERRENS
Naade vil jeg evigt synge, fra Slægt til Slægt
med min Mund forkynde din Trofasthed. 2 Thi du har
sagt: »En evig Bygning er Naaden!« I Himlen har du
grundfæstet din Trofasthed. 3 Jeg slutted en Pagt med
min udvalgte, tilsvor David, min Tjener: 4 »Jeg lader
din Sæd bestaa for evigt, jeg bygger din Trone fra
Slægt til Slægt!« (Sela) 5 Og Himlen priser dit Under,
HERRE, din Trofasthed i de Helliges Forsamling.
6 Thi hvem i Sky er HERRENS Lige, hvo er som
HERREN iblandt Guds Sønner? 7 En forfærdelig Gud
i de Helliges Kreds, stor og frygtelig over alle omkring
ham. 8 HERRE, Hærskarers Gud, hvo er som du?
HERRE, din Naade og Trofasthed omgiver dig. 9
Du mestrer Havets Overmod; naar Bølgerne bruser,
stiller du dem. 10 Du knuste Rahab som en fældet
Kriger, splitted dine Fjender med vældig Arm. 11 Din
er Himlen, og din er Jorden, du grunded Jorderig
med dets Fylde. 12 Norden og Sønden skabte du,
Tabor og Hermon jubler over dit Navn. 13 Du har
en Arm med Vælde, din Haand er stærk, din højre
løftet. 14 Retfærd og Ret er din Trones Grundvold,
Naade og Sandhed staar for dit Aasyn. 15 Saligt det
Folk, der kender til Frydesang, vandrer, HERRE, i
dit Aasyns Lys! 16 De lovsynger Dagen igennem
dit Navn, ophøjes ved din Retfærdighed. 17 Thi du
er vor Styrkes Stolthed, du løfter vort Horn ved din
Yndest; 18 thi vort Skjold er hos HERREN, vor Konge
er Israels Hellige! 19 Du taled engang i et Syn til
dine fromme: »Krone satte jeg paa en Helt, ophøjed
en Yngling af Folket; 20 jeg har fundet David, min
Tjener, salvet ham med min hellige Olie; 21 thi min
Haand skal holde ham fast, og min Arm skal give ham
Styrke. 22 Ingen Fjende skal overvælde ham, ingen
Nidding trykke ham ned; 23 jeg knuser hans Fjender
foran ham og nedstøder dem, der hader ham; 24
med ham skal min Trofasthed og Miskundhed være,
hans Horn skal løfte sig ved mit Navn; 25 jeg lægger
Havet under hans Haand og Strømmene under hans
højre; 26 mig skal han kalde: min Fader, min Gud
og min Frelses Klippe. 27 Jeg gør ham til førstefødt,
den største blandt Jordens Konger; 28 jeg bevarer
for evigt min Miskundhed mod ham, min Pagt skal
holdes ham troligt; 29 jeg lader hans Æt bestaa for
evigt, hans Trone, saa længe Himlen er til. 30 Hvis
hans Sønner svigter min Lov og ikke følger mine
Lovbud, 31 hvis de bryder min Vedtægt og ikke holder
mit Bud, 32 da hjemsøger jeg deres Synd med Ris,
deres Brøde med haarde Slag; 33 men min Naade
tager jeg ikke fra ham, min Trofasthed svigter jeg
ikke; 34 jeg bryder ikke min Pagt og ændrer ej mine
Læbers Udsagn. 35 Ved min Hellighed svor jeg een
Gang for alle — David sviger jeg ikke: 36 Hans Æt
skal blive for evigt, hans Trone for mig som Solen,
37 staa fast som Maanen for evigt, og Vidnet paa
Himlen er sanddru.« (Sela) 38 Men du har forstødt og
forkastet din Salvede og handlet i Vrede imod ham;
39 Pagten med din Tjener har du brudt, vanæret hans
Krone og traadt den i Støvet; 40 du har nedbrudt alle
hans Mure, i Grus har du lagt hans Fæstninger; 41
alle vejfarende plyndrer ham, sine Naboer blev han
til Spot. 42 Du har løftet hans Uvenners højre og
glædet alle hans Fjender; 43 hans Sværd lod du vige
for Fjenden, du holdt ham ej oppe i Kampen; 44 du
vristed ham Staven af Hænde og styrted hans Trone
til Jorden, 45 afkorted hans Ungdoms Dage og hylled
ham ind i Skam. (Sela) 46 Hvor længe vil du skjule
dig, HERRE, for evigt, hvor længe skal din Vrede
lue som Ild? 47 Herre, kom i Hu, hvad Livet er, til
hvilken Tomhed du skabte hvert Menneskebarn! 48
Hvo bliver i Live og skuer ej Død, hvo frelser sin Sjæl
fra Dødsrigets Haand? (Sela) (Sheol h7585) 49 Hvor er
din fordums Naade, Herre, som du i Trofasthed tilsvor
David? 50 Kom, Herre, din Tjeners Skændsel i Hu, at

jeg bærer Folkenes Spot i min Favn, 51 hvorledes
dine Fjender haaner, HERRE, hvorledes de haaner
din Salvedes Fodspor. 52 Lovet være HERREN i
Evighed, Amen, Amen!

90 En Bøn af den Guds Mand Moses. Herre, du var
vor Bolig Slægt efter Slægt. 2 Førend Bjergene
fødtes og Jord og Jorderig blev til, fra Evighed til
Evighed er du, o Gud! 3 Mennesket gør du til Støv
igen, du siger: »Vend tilbage, I Menneskebørn!« 4
Thi tusind Aar er i dine Øjne som Dagen i Gaar, der
svandt, som en Nattevagt. 5 Du skyller dem bort, de
bliver som en Søvn. Ved Morgen er de som Græsset,
der gror; 6 ved Morgen gror det og blomstrer, ved
Aften er det vissent og tørt. 7 Thi ved din Vrede
svinder vi hen, og ved din Harme forfærdes vi. 8 Vor
Skyld har du stillet dig for Øje, vor skjulte Brøst for
dit Aasyns Lys. 9 Thi alle vore Dage glider hen i din
Vrede, vore Aar svinder hen som et Suk. 10 Vore
Livsdage er halvfjerdsindstyve Aar, og kommer det
højt, da firsindstyve. Deres Herlighed er Møje og Slid,
thi hastigt gaar det, vi flyver af Sted. 11 Hvem fatter
din Vredes Vælde, din Harme i Frygt for dig! 12 At
tælle vore Dage lære du os, saa vi kan faa Visdom i
Hjertet! 13 Vend tilbage, HERRE! Hvor længe! Hav
Medynk med dine Tjenere; 14 mæt os aarle med
din Miskundhed, saa vi kan fryde og glæde os alle
vore Dage. 15 Glæd os det Dagetal, du ydmyged
os, det Aaremaal, da vi led ondt! 16 Lad dit Værk
aabenbares for dine Tjenere og din Herlighed over
deres Børn! 17 HERREN vor Guds Livsalighed være
over os! Og frem vore Hænders Værk for os, ja frem
vore Hænders Værk!

91 Den, der sidder i den Højestes Skjul og dvæler
i den Almægtiges Skygge, 2 siger til HERREN:
Min Tilflugt, min Klippeborg, min Gud, paa hvem
jeg stoler. 3 Thi han frier dig fra Fuglefængerens
Snare, fra ødelæggende Pest; 4 han dækker dig
med sine Fjedre, under hans Vinger finder du Ly,
hans Trofasthed er Skjold og Værge. 5 Du frygter ej
Nattens Rædsler, ej Pilen, der flyver om Dagen, 6 ej
Pesten, der sniger i Mørke, ej Middagens hærgende
Sot. 7 Falder end tusinde ved din Side, ti Tusinde ved
din højre Haand, til dig naar det ikke hen; 8 du ser
det kun med dit Øje, er kun Tilskuer ved de gudløses
Straf; 9 (thi du, HERRE, er min Tilflugt) den Højeste
tog du til Bolig. 10 Der times dig intet ondt, dit Telt
kommer Plage ej nær; 11 thi han byder sine Engle
at vogte dig paa alle dine Veje; 12 de skal bære dig
paa deres Hænder, at du ikke skal støde din Fod paa
nogen Sten; 13 du skal træde paa Slanger og Øgler,
trampe paa Løver og Drager. 14 »Da han klynger
sig til mig, frier jeg ham ud, jeg bjærger ham, thi han
kender mit Navn; 15 kalder han paa mig, svarer jeg
ham, i Trængsel er jeg hos ham, jeg frier ham og
giver ham Ære; 16 med et langt Liv mætter jeg ham
og lader ham skue min Frelse!«

92 En Salme. En Sang for Sabbatsdagen. 2 Det
er godt at takke HERREN, lovsynge dit Navn,
du Højeste, 3 ved Gry forkynde din Naade, om
Natten din Trofasthed 4 til tistrenget Lyre, til Harpe,
til Strengeleg paa Citer! 5 Thi ved dit Værk har du
glædet mig, HERRE, jeg jubler over dine Hænders
Gerning. 6 Hvor store er dine Gerninger, HERRE,
dine Tanker saare dybe! 7 Taaben fatter det ikke,
Daaren skønner ej sligt. 8 Spirer de gudløse end som
Græsset, blomstrer end alle Udaadsmænd, er det kun
for at lægges øde for stedse, 9 men du er ophøjet for
evigt, HERRE. 10 Thi se, dine Fjender, HERRE, se,
dine Fjender gaar under, alle Udaadsmænd spredes!
11 Du har løftet mit Horn som Vildoksens, kvæget mig
med den friskeste Olie; 12 det fryder mit Øje at se
mine Fjender, mit Øre at høre mine Avindsmænd.
13 De retfærdige grønnes som Palmen, vokser som
Libanons Ceder; 14 plantet i HERRENS Hus grønnes
de i vor Guds Forgaarde; 15 selv graanende bærer
de Frugt, er friske og fulde af Saft for at vidne, at
HERREN er retvis, min Klippe, hos hvem ingen Uret
findes.

93 HERREN har vist, han er Konge, har iført
sig Højhed, HERREN har omgjordet sig med
Styrke. Han grundfæsted Jorden, den rokkes ikke.
2 Din Trone staar fast fra fordum, fra Evighed er
du! 3 Strømme lod runge, HERRE, Strømme lod
runge deres Drøn, Strømme lod runge deres Brag.
4 Fremfor vældige Vandes Drøn, fremfor Havets
Brændinger er HERREN herlig i det høje! 5 Dine
Vidnesbyrd er fuldt at lide paa, Hellighed tilkommer
dit Hus, HERRE, saa længe Dagene varer!

94 HERRE, du Hævnens Gud, du Hævnens Gud,
træd frem i Glans; 2 staa op, du Jordens
Dommer, øv Gengæld mod de hovmodige! 3 Hvor
længe skal gudløse, HERRE, hvor længe skal gudløse
juble? 4 De fører tøjlesløs Tale, hver Udaadsmand
ter sig som Herre; 5 de underkuer, o HERRE,
dit Folk og undertrykker din Arvelod; 6 de myrder
Enke og fremmed, faderløse slaar de ihjel; 7 de
siger: »HERREN kan ikke se, Jakobs Gud kan intet
mærke!« 8 Forstaa dog, I Taaber blandt Folket! Naar
bliver I kloge, I Daarer? 9 Skulde han, som plantede

Øret, ej høre, han, som dannede Øjet, ej se? 10
Skulde Folkenes Tugtemester ej revse, han som lærer
Mennesket indsigt? 11 HERREN kender Menneskets
Tanker, thi de er kun Tomhed. 12 Salig den Mand,
du tugter, HERRE, og vejleder ved din Lov 13 for at
give ham Ro for onde Dage, indtil der graves en Grav
til den gudløse; 14 thi HERREN bortstøder ikke sit
Folk og svigter ikke sin Arvelod. 15 Den retfærdige
kommer igen til sin Ret, en Fremtid har hver oprigtig
af Hjertet. 16 Hvo staar mig bi mod Ugerningsmænd?
hvo hjælper mig mod Udaadsmænd? 17 Var HERREN
ikke min Hjælp, snart hviled min Sjæl i det stille.
18 Naar jeg tænkte: »Nu vakler min Fod«, støtted
din Naade mig, HERRE; 19 da mit Hjerte var fuldt
af ængstede Tanker, husvaled din Trøst min Sjæl.
20 Staar du i Pagt med Fordærvelsens Domstol,
der skaber Uret i Lovens Navn? 21 Jager de end
den retfærdiges Liv og dømmer uskyldigt Blod, 22
HERREN er dog mit Bjærgested, min Gud er min
Tilflugtsklippe; 23 han vender deres Uret imod dem
selv, udsletter dem for deres Ondskab; dem udsletter
HERREN vor Gud.

95 Kom, lad os juble for HERREN, raabe af fryd for
vor Frelses Klippe, 2 møde med Tak for hans
Aasyn, juble i Sang til hans Pris! 3 Thi HERREN er
en vældig Gud, en Konge stor over alle Guder; 4 i
hans Haand er Jordens Dybder, Bjergenes Tinder er
hans; 5 Havet er hans, han har skabt det, det tørre
Land har hans Hænder dannet. 6 Kom, lad os bøje
os, kaste os ned, knæle for HERREN, vor Skaber! 7
Thi han er vor Gud, og vi er det Folk, han vogter, den
Hjord, han leder. Ak, lytted I dog i Dag til hans Røst:
8 »Forhærder ej eders Hjerte som ved Meriba, som
dengang ved Massa i Ørkenen, 9 da eders Fædre
fristede mig, prøved mig, skønt de havde set mit
Værk. 10 Jeg væmmedes fyrretyve Aar ved denne
Slægt, og jeg sagde: Det er et Folk med vildfarne
Hjerter, de kender ej mine Veje. 11 Saa svor jeg da i
min Vrede: De skal ikke gaa ind til min Hvile!«

96 Syng HERREN en ny Sang, syng for HERREN,
al Jorden, 2 syng for HERREN og lov hans
Navn, fortæl om hans Frelse Dag efter Dag, 3 kundgør
hans Ære blandt Folkene, hans Undere blandt alle
Folkeslag! 4 Thi stor og højlovet er HERREN,
forfærdelig over alle Guder; 5 thi alle Folkeslagenes
Guder er Afguder, HERREN er Himlens Skaber. 6 For
hans Aasyn er Højhed og Hæder, Lov og Pris i hans
Helligdom. 7 Giv HERREN, I Folkeslags Slægter, giv
HERREN Ære og Pris, 8 giv HERREN hans Navns
Ære, bring Gaver og kom til hans Forgaarde, 9 tilbed
HERREN i helligt Skrud, bæv for hans Aasyn, al
Jorden! 10 Sig blandt Folkeslag: »HERREN har vist,
han er Konge, han grundfæsted Jorden, den rokkes
ikke, med Retfærd dømmer han Folkene.« 11 Himlen
glæde sig, Jorden juble, Havet med dets Fylde bruse,
12 Marken juble og alt, hvad den bærer! Da fryder sig
alle Skovens Træer 13 for HERRENS Aasyn, thi han
kommer, han kommer at dømme Jorden; han dømmer
Jorden med Retfærd og Folkene i sin Trofasthed.

97 HERREN har vist, han er Konge! Jorden juble,
lad glædes de mange Strande! 2 Skyer og
Mulm er om ham, Retfærd og Ret er hans Trones
Støtte; 3 Ild farer frem foran ham og luer iblandt hans
Fjender. 4 Hans Lyn lyste op paa Jorderig, Jorden
saa det og skjalv; 5 Bjergene smelted som Voks for
HERREN, for hele Jordens Herre; 6 Himlen forkyndte
hans Retfærd, alle Folkeslag skued hans Herlighed.
7 Til Skamme blev alle, som dyrkede Billeder, de,
som var stolte af deres Afguder; alle Guder bøjed
sig for ham. 8 Zion hørte det og glædede sig, og
Judas Døtre jublede over dine Domme, HERRE! 9
Thi du, o HERRE, er den Højeste over al Jorden, højt
ophøjet over alle Guder! 10 I, som elsker HERREN,
had det onde! Han vogter sine frommes Sjæle og frier
dem af de gudløses Haand; 11 over de retfærdige
oprinder Lys og Glæde over de oprigtige af Hjertet.
12 I retfærdige, glæd jer i HERREN, lovsyng hans
hellige Navn!

98 En Salme. Syng HERREN en ny Sang, thi
vidunderlige Ting har han gjort; Sejren vandt
ham hans højre, hans hellige Arm. 2 Sin Frelse har
HERREN gjort kendt, aabenbaret sin Retfærd for
Folkenes Øjne; 3 han kom sin Naade mod Jakob i Hu,
sin Trofasthed mod Israels Hus. Den vide Jord har
skuet vor Guds Frelse. 4 Raab af Fryd for HERREN,
al Jorden, bryd ud i Jubel og Lovsang; 5 lovsyng
HERREN til Citer, lad Lovsang tone til Citer, 6 raab af
Fryd for Kongen, HERREN, til Trompeter og Hornets
Klang! 7 Havet med dets Fylde skal bruse, Jorderig
og de, som bor der, 8 Strømmene klappe i Hænder,
Bjergene juble til Hobe 9 for HERRENS Aasyn, thi
han kommer, han kommer at dømme Jorden; han
dømmer Jorden med Retfærd og Folkeslag med Ret!

99 HERREN har vist, han er Konge, Folkene
bæver, han troner paa Keruber, Jorden skælver!
2 Stor er HERREN paa Zion, ophøjet over alle
Folkeslag; 3 de priser dit Navn, det store og frygtelige;
hellig er han! 4 Du er en Konge, der elsker Retfærd,
Retten har du grundfæstet, i Jakob øved du Ret og

Retfærd. 5 Ophøj HERREN vor Gud, bøj eder for
hans Fødders Skammel; hellig er han! 6 Moses og
Aron er blandt hans Præster og Samuel blandt dem,
der paakalder hans Navn; de raaber til HERREN,
han svarer; 7 i Skystøtten taler han til dem, de holder
hans Vidnesbyrd, Loven, han gav dem; 8 HERRE
vor Gud, du svarer dem. Du var dem en Gud, som
tilgav og frikendte dem, for hvad de gjorde. 9 Ophøj
HERREN vor Gud, bøj eder for hans hellige Bjerg, thi
hellig er HERREN vor Gud!

100 En Salme. Til Takofferet. Raab af Fryd for
HERREN, al Jorden, 2 tjener HERREN med
Glæde, kom for hans Aasyn med Jubel! 3 Kend, at
HERREN er Gud! Han skabte os, vi er hans, hans
Folk og den Hjord, han vogter. 4 Gaa ind i hans Porte
med Takkesang, med Lovsange ind i hans Forgaarde,
tak ham og lov hans Navn! 5 Thi god er HERREN,
hans Miskundhed varer evindelig, fra Slægt til Slægt
hans Trofasthed!

101 Af David. En Salme. Om Naade og Ret vil
jeg synge, dig vil jeg lovsynge, Herre. 2 Jeg
vil agte paa uskyldiges Vej, naar den viser sig for
mig, vandre i Hjertets Uskyld bag Hjemmets Vægge,
3 paa Niddingsdaad lader jeg aldrig mit Øje hvile. Jeg
hader den, der gør ondt, han er ej i mit Følge; 4 det
falske Hjerte maa holde sig fra mig, den onde kender
jeg ikke; 5 den, der sværter sin Næste, udrydder jeg;
den opblæste og den hovmodige taaler jeg ikke. 6
Til Landets trofaste søger mit Øje, hos mig skal de
bo; den, der vandrer uskyldiges Vej, skal være min
Tjener; 7 ingen, der øver Svig, skal bo i mit Hus,
ingen, som farer med Løgn, bestaa for mit Øje. 8 Alle
Landets gudløse gør jeg til intet hver Morgen for at
udrydde alle Udaadsmænd af HERRENS By.

102 Bøn af en elendig, naar hans Kraft svigter,
og han udøser sin Klage for HERREN. 2
HERRE, lyt til min Bøn, lad mit Raab komme til dig, 3
skjul dog ikke dit Aasyn for mig; den Dag jeg stedes
i Nød, bøj da dit Øre til mig; naar jeg kalder, saa
skynd dig og svar mig! 4 Thi mine Dage svinder som
Røg, mine Ledemod brænder som Ild; 5 mit Hjerte er
svedet og visnet som Græs, thi jeg glemmer at spise
mit Brød. 6 Under min Stønnen klæber mine Ben til
Huden; 7 jeg ligner Ørkenens Pelikan, er blevet som
Uglen paa øde Steder; 8 om Natten ligger jeg vaagen
og jamrer saa ensom som Fugl paa Taget; 9 mine
Fjender haaner mig hele Dagen; de, der spotter mig,
sværger ved mig. 10 Thi Støv er mit daglige Brød, jeg
blander min Drik med Taarer 11 over din Harme og
Vrede, fordi du tog mig og slængte mig bort; 12 mine
Dage hælder som Skyggen, som Græsset visner
jeg hen. 13 Men du troner evindelig, HERRE, du
ihukommes fra Slægt til Slægt; 14 du vil rejse dig
og forbarme dig over Zion, naar Naadens Tid, naar
Timen er inde; 15 thi dine Tjenere elsker dets Sten
og ynkes over dets Grushobe. 16 Og HERRENS
Navn skal Folkene frygte, din Herlighed alle Jordens
Konger; 17 thi HERREN opbygger Zion, han lader sig
se i sin Herlighed; 18 han vender sig til de hjælpeløses
Bøn, lader ej deres Bøn uænset. 19 For Efterslægten
skal det optegnes, et Folk, der skal fødes, skal prise
HERREN; 20 thi han ser ned fra sin hellige Højsal,
HERREN skuer ned fra Himmel til Jord 21 for at høre
de fangnes Stønnen og give de dødsdømte Frihed,
22 at HERRENS Navn kan forkyndes i Zion, hans
Pris i Jerusalem, 23 naar Folkeslag og Riger til Hobe
samles for at tjene HERREN. 24 Han lammed min
Kraft paa Vejen, forkorted mit Liv. 25 Jeg siger: Min
Gud, tag mig ikke bort i Dagenes Hælvt! Dine Aar
er fra Slægt til Slægt. 26 Du grundfæsted fordum
Jorden, Himlene er dine Hænders Værk; 27 de falder,
men du bestaar, alle slides de op som en Klædning;
28 som Klæder skifter du dem; de skiftes, men du
er den samme, og dine Aar faar aldrig Ende! Dine
Tjeneres Børn fæster Bo, deres Sæd skal bestaa for
dit Aasyn.

103 Af David. Min Sjæl, lov HERREN, og alt i
mig love hans hellige Navn! 2 Min Sjæl, lov
HERREN, og glem ikke alle hans Velgerninger! 3 Han,
som tilgiver alle dine Misgerninger og læger alle dine
Sygdomme, 4 han, som udløser dit Liv fra Graven og
kroner dig med Miskundhed og Barmhjertighed, 5
han, som mætter din Sjæl med godt, saa du bliver ung
igen som Ørnen! 6 HERREN øver Retfærdighed og
Ret mod alle fortrykte. 7 Han lod Moses se sine Veje,
Israels Børn sine Gerninger; 8 barmhjertig og naadig
er HERREN, langmodig og rig paa Miskundhed; 9
han gaar ikke bestandig i Rette, gemmer ej evigt paa
Vrede; 10 han handled ej med os efter vore Synder,
gengældte os ikke efter vor Brøde. 11 Men saa højt
som Himlen er over Jorden, er hans Miskundhed stor
over dem, der frygter ham. 12 Saa langt som Østen er
fra Vesten, har han fjernet vore Synder fra os. 13 Som
en Fader forbarmer sig over sine Børn, forbarmer
HERREN sig over dem, der frygter ham. 14 Thi han
kender vor Skabning, han kommer i Hu, vi er Støv; 15
som Græs er Menneskets Dage, han blomstrer som
Markens Blomster; 16 naar et Vejr farer over ham, er
han ej mere, hans Sted faar ham aldrig at se igen. 17

Men HERRENS Miskundhed varer fra Evighed og til
Evighed over dem, der frygter ham, og hans Retfærd
til Børnenes Børn 18 for dem, der holder hans Pagt
og kommer hans Bud i Hu, saa de gør derefter. 19
HERREN har rejst sin Trone i Himlen, alt er hans
Kongedømme underlagt. 20 Lov HERREN, I hans
Engle, I vældige i Kraft, som gør, hvad han byder, saa
snart I hører hans Røst. 21 Lov HERREN, alle hans
Hærskarer, hans Tjenere, som fuldbyrder hans Vilje.
22 Lov HERREN, alt, hvad han skabte, paa hvert
eneste Sted i hans Rige! Min Sjæl, lov HERREN!

104 Min sjæl, lov HERREN! HERRE min Gud,
du er saare stor! Du er klædt i Højhed og
Herlighed, 2 hyllet i Lys som en Kappe! Himlen
spænder du ud som et Telt; 3 du hvælver din
Højsal i Vandene, gør Skyerne til din Vogn, farer
frem paa Vindens Vinger; 4 Vindene gør du til
Sendebud, Ildsluer til dine Tjenere! 5 Du fæsted
Jorden paa dens Grundvolde, aldrig i Evighed rokkes
den; 6 Verdensdybet hylled den til som en Klædning,
Vandene stod over Bjerge. 7 For din Trusel flyede
de, skræmtes bort ved din Tordenrøst, 8 for op ad
Bjerge og ned i Dale til det Sted, du havde beredt
dem; 9 du satte en Grænse, de ej kommer over, saa
de ikke igen skal tilhylle Jorden. 10 Kilder lod du rinde
i Dale, hen mellem Bjerge flød de; 11 de læsker al
Markens Vildt, Vildæsler slukker deres Tørst; 12 over
dem bygger Himlens Fugle, mellem Grenene lyder
deres Kvidder. 13 Fra din Højsal vander du Bjergene,
Jorden mættes fra dine Skyer; 14 du lader Græs gro
frem til Kvæget og Urter til Menneskets Tjeneste,
saa du frembringer Brød af Jorden 15 og Vin, der
glæder Menneskets Hjerte, og lader Ansigtet glinse
af Olie, og Brødet skal styrke Menneskets Hjerte. 16
HERRENS Træer bliver mætte, Libanons Cedre, som
han har plantet, 17 hvor Fuglene bygger sig Rede; i
Cypresser har Storken sin Bolig. 18 Højfjeldet er for
Stenbukken, Klipperne Grævlingens Tilflugt. 19 Du
skabte Maanen for Festernes Skyld, Solen kender sin
Nedgangs Tid; 20 du sender Mørke, Natten kommer,
da rører sig alle Skovens Dyr; 21 de unge Løver
brøler efter Rov, de kræver deres Føde af Gud. 22
De sniger sig bort, naar Sol staar op, og lægger sig i
deres Huler; 23 Mennesket gaar til sit Dagværk, ud
til sin Gerning, til Kvæld falder paa. 24 Hvor mange
er dine Gerninger, HERRE, du gjorde dem alle med
Visdom; Jorden er fuld af, hvad du har skabt! 25
Der er Havet, stort og vidt, der vrimler det uden Tal
af Dyr, baade smaa og store; 26 Skibene farer der,
Livjatan, som du danned til Leg deri. 27 De bier alle
paa dig, at du skal give dem Føde i Tide; 28 du giver
dem den, og de sanker, du aabner din Haand, og
de mættes med godt. 29 Du skjuler dit Aasyn, og
de forfærdes; du tager deres Aand, og de dør og
vender tilbage til Støvet; 30 du sender din Aand, og
de skabes, Jordens Aasyn fornyer du. 31 HERRENS
Herlighed vare evindelig, HERREN glæde sig ved
sine Værker! 32 Et Blik fra ham, og Jorden skælver,
et Stød fra ham, og Bjergene ryger. 33 Jeg vil synge
for HERREN, saa længe jeg lever, lovsynge min Gud,
den Tid jeg er til. 34 Min Sang være ham til Behag,
jeg har min Glæde i HERREN. 35 Maatte Syndere
svinde fra Jorden og gudløse ikke mer være til! Min
Sjæl, lov HERREN! Halleluja!

105 Pris HERREN, paakald hans Navn, gør hans
Gerninger kendte blandt Folkeslag! 2 Syng
og spil til hans Pris, tal om alle hans Undere; 3
ros jer af hans hellige Navn, eders Hjerte glæde
sig, I, som søger HERREN; 4 spørg efter HERREN
og hans magt, søg bestandig hans Aasyn; 5 kom
i Hu de Undere, han gjorde, hans Tegn og hans
Munds Domme, 6 I, hans Tjener Abrahams Sæd,
hans udvalgte, Jakobs Sønner! 7 Han, HERREN,
er vor Gud, hans Domme naar ud over Jorden; 8
han ihukommer for evigt sin Pagt, i tusind Slægter sit
Tilsagn, 9 Pagten, han slutted med Abraham, Eden,
han tilsvor Isak; 10 han holdt den i Hævd som Ret for
Jakob, en evig Pagt for Israel, 11 idet han sagde: »Dig
giver jeg Kana'ans Land som eders Arvelod.« 12 Da
de kun var en liden Hob, kun faa og fremmede der,
13 og vandrede fra Folk til Folk, fra et Rige til et andet,
14 tillod han ingen at volde dem Men, men tugted
for deres Skyld Konger: 15 »Rør ikke mine Salvede,
gør ikke mine Profeter ondt!« 16 Hungersnød kaldte
han frem over Landet, hver Brødets Støttestav brød
han; 17 han sendte forud for dem en Mand, Josef
solgtes som Træl; 18 de tvang hans Fødder med
Lænker, han kom i Lænker af Jern, 19 indtil hans Ord
blev opfyldt; ved HERRENS Ord stod han Prøven
igennem. 20 Paa Kongens Bud blev han fri, Folkenes
Hersker lod ham løs; 21 han tog ham til Herre for sit
Hus, til Hersker over alt sit Gods; 22 han styred hans
Øverster efter sin Vilje og viste hans Ældste til Rette.
23 Og Israel kom til Ægypten, Jakob boede som Gæst
i Kamiternes Land. 24 Han lod sit Folk blive saare
frugtbart og stærkere end dets Fjender; 25 han vendte
deres Sind til Had mod sit Folk og til Træskhed imod
sine Tjenere. 26 Da sendte han Moses, sin Tjener, og
Aron, sin udvalgte Mand; 27 han gjorde sine Tegn
i Ægypten og Undere i Kamiternes Land; 28 han

sendte Mørke, saa blev det mørkt, men de ænsede
ikke hans Ord; 29 han gjorde deres Vande til Blod og
slog deres Fisk ihjel; 30 af Frøer vrimlede Landet,
selv i Kongens Sale var de; 31 han talede, saa kom
der Bremser og Myg i alt deres Land; 32 han sendte
dem Hagl for Regn og luende Ild i Landet; 33 han
slog baade Vinstok og Figen og splintrede Træerne i
deres Land; 34 han talede, saa kom der Græshopper,
Springere uden Tal, 35 de aad alt Græs i Landet, de
aad deres Jords Afgrøde; 36 alt førstefødt i Landet
slog han, Førstegrøden af al deres Kraft; 37 han
førte dem ud med Sølv og Guld, ikke een i hans
Stammer snubled; 38 Ægypterne glæded sig, da de
drog bort, thi de var grebet af Rædsel for dem. 39
Han bredte en Sky som Skjul og Ild til at lyse i Natten;
40 de krævede, han bragte Vagtler, med Himmelbrød
mættede han dem; 41 han aabnede Klippen, og Vand
strømmed ud, det løb som en Flod i Ørkenen. 42 Thi
han kom sit hellige Ord i Hu til Abraham, sin Tjener;
43 han lod sit Folk drage ud med Fryd, sine udvalgte
under Jubel; 44 han gav dem Folkenes Lande, de
fik Folkeslags Gods i Eje. 45 Derfor skulde de holde
hans Bud og efterkomme hans Love. Halleluja!

106 Halleluja! Lov HERREN, thi han er god, thi
hans Miskundhed varer evindelig! 2 Hvo kan
opregne HERRENS vældige Gerninger, finde Ord til
at kundgøre al hans Pris? 3 Salige de, der holder paa
Ret, som altid øver Retfærdighed! 4 Husk os, HERRE,
naar dit Folk finder Naade, lad os faa godt af din
Frelse, 5 at vi maa se dine Udvalgtes Lykke, glæde
os ved dit Folks Glæde og med din Arvelod prise vor
Lykke! 6 Vi syndede som vore Fædre, handlede ilde
og gudløst. 7 Vore Fædre i Ægypten ænsede ej dine
Undere, kom ikke din store Miskundhed i Hu, stod
den Højeste imod ved det røde Hav. 8 Dog frelste han
dem for sit Navns Skyld, for at gøre sin Vælde kendt;
9 han trued det røde Hav, og det tørrede ud, han førte
dem gennem Dybet som gennem en Ørk; 10 han
fried dem af deres Avindsmænds Haand og udløste
dem fra Fjendens Haand; 11 Vandet skjulte dem, som
trængte dem, ikke een blev tilbage af dem; 12 da
troede de paa hans Ord og kvad en Sang til hans
Pris. 13 Men de glemte snart hans Gerninger, biede
ej paa hans Raad; 14 de grebes af Attraa i Ørkenen, i
Ødemarken fristed de Gud; 15 saa gav han dem det,
de kræved, og sendte dem Lede i Sjælen. 16 De bar
Avind mod Moses i Lejren, mod Aron, HERRENS
hellige; 17 Jorden aabned sig, slugte Datan, lukked
sig over Abirams Flok; 18 Ilden rasede i deres Flok,
Luen brændte de gudløse op. 19 De laved en Kalv
ved Horeb og tilbad det støbte Billed; 20 de bytted
deres Herlighed bort for et Billed af en Okse, hvis
Føde er Græs; 21 de glemte Gud, deres Frelser, som
øvede store Ting i Ægypten, 22 Undere i Kamiternes
Land, frygtelige Ting ved det røde Hav. 23 Da tænkte
han paa at udrydde dem, men Moses, hans udvalgte
Mand, stilled sig i Gabet for hans Aasyn for at hindre,
at hans Vrede lagde øde. 24 De vraged det yndige
Land og troede ikke hans Ord, 25 men knurrede i
deres Telte og hørte ikke paa HERREN; 26 da løfted
han Haanden og svor at lade dem falde i Ørkenen, 27
splitte deres Sæd blandt Folkene, sprede dem rundt
i Landene. 28 De holdt til med Ba'al-Peor og aad
af de dødes Ofre; 29 de krænked ham med deres
Gerninger, og Plage brød løs iblandt dem. 30 Da stod
Pinehas frem og holdt Dom, og Plagen blev bragt til
at standse, 31 og det regnedes ham til Retfærdighed
fra Slægt til Slægt, evindelig. 32 De vakte hans Vrede
ved Meribas Vand, og for deres Skyld gik det Moses
ilde; 33 thi de stod hans Aand imod, og han talte
uoverlagte Ord. 34 De udrydded ikke de Folk, som
HERREN havde sagt, de skulde, 35 med Hedninger
blanded de sig og gjorde deres Gerninger efter; 36
deres Gudebilleder dyrkede de, og disse blev dem en
Snare; 37 til Dæmonerne ofrede de, og det baade
Sønner og Døtre; 38 de udgød uskyldigt Blod, deres
Sønners og Døtres Blod, som de ofred til Kana'ans
Guder, og Landet blev smittet ved Blod; 39 de blev
urene ved deres Gerninger, bolede ved deres idrætter.
40 Da blev HERREN vred paa sit Folk og væmmedes
ved sin Arv; 41 han gav dem i Folkenes Haand, deres
Avindsmænd blev deres Herrer; 42 deres Fjender
voldte dem Trængsel, de kuedes under deres Haand.
43 Han frelste dem Gang paa Gang, men de stod
egensindigt imod og sygnede hen i Brøden; 44 dog
saa han til dem i Trængslen, saa snart han hørte
dem klage; 45 han kom sin Pagt i Hu og ynkedes
efter sin store Miskundhed; 46 han lod dem finde
Barmhjertighed hos alle, der tog dem til Fange. 47
Frels os, HERRE vor Gud, du samle os sammen fra
Folkene, at vi maa love dit hellige Navn, med Stolthed
synge din Pris. 48 Lovet være HERREN, Israels Gud,
fra Evighed og til Evighed! Og alt Folket svare Amen!

107 Halleluja! Lov HERREN, thi han er god, thi
hans Miskundhed varer evindelig! 2 Saa skal
HERRENS genløste sige, de, han løste af Fjendens
Haand 3 og samlede ind fra Landene, fra Øst og Vest,
fra Nord og fra Havet. 4 I den øde Ørk for de vild, fandt
ikke Vej til beboet By, 5 de led baade Sult og Tørst,
deres Sjæl var ved at vansmægte; 6 men de raabte til

HERREN i Nøden, han frelste dem af deres Trængsler
7 og førte dem ad rette Vej, saa de kom til beboet By.
8 Lad dem takke HERREN for hans Miskundhed, for
hans Underværker mod Menneskens Børn. 9 Thi han
mætted den vansmægtende Sjæl og fyldte den sultne
med godt. 10 De sad i Mulm og Mørke, bundne i Pine
og Jern, 11 fordi de havde staaet Guds Ord imod
og ringeagtet den Højestes Raad. 12 Deres Hjerte
var knuget af Kummer, de faldt, der var ingen, som
hjalp; 13 men de raabte til HERREN i Nøden, han
frelste dem af deres Trængsler, 14 førte dem ud af
Mørket og Mulmet og sønderrev deres Baand. 15 Lad
dem takke HERREN for hans Miskundhed, for hans
Underværker mod Menneskens Børn. 16 Thi han
sprængte Døre af Kobber og sønderslog Slaaer af
Jern. 17 De sygnede hen for Synd og led for Brødes
Skyld, 18 de væmmedes ved al Slags Mad, de kom
Dødens Porte nær; 19 men de raabte til HERREN
i Nøden, han frelste dem af deres Trængsler, 20
sendte sit Ord og lægede dem og frelste deres Liv
fra Graven. 21 Lad dem takke HERREN for hans
Miskundhed, for hans Underværker mod Menneskens
Børn 22 og ofre Lovprisningsofre og med Jubel
forkynde hans Gerninger. 23 De for ud paa Havet i
Skibe, drev Handel paa vældige Vande, 24 blev Vidne
til HERRENS Gerninger, hans Underværker i Dybet;
25 han bød, og et Stormvejr rejste sig, Bølgerne
taarnedes op; 26 mod Himlen steg de, i Dybet sank
de, i Ulykken svandt deres Mod; 27 de tumled og
raved som drukne, borte var al deres Visdom; 28
men de raabte til HERREN i Nøden, han frelste dem
af deres Trængsler, 29 skiftede Stormen til Stille,
saa Havets Bølger tav; 30 og glade blev de, fordi
det stilned; han førte dem til Havnen, de søgte. 31
Lad dem takke HERREN for hans Miskundhed, for
hans Underværker mod Menneskens Børn, 32 ophøje
ham i Folkets Forsamling og prise ham i de Ældstes
Kreds! 33 Floder gør han til Ørken og Kilder til øde
Land, 34 til Saltsteppe frugtbart Land for Ondskabens
Skyld hos dem, som bor der. 35 Ørken gør han til
Vanddrag, det tørre Land til Kilder; 36 der lader han
sultne bo, saa de grunder en By at bo i, 37 tilsaar
Marker og planter Vin og høster Afgrødens Frugt. 38
Han velsigner dem, de bliver mange, han lader det
ikke skorte paa Kvæg. 39 De bliver faa og segner
under Modgangs og Kummers Tryk, 40 han udøser
Haan over Fyrster og lader dem rave i vejløst Øde.
41 Men han løfter den fattige op af hans Nød og gør
deres Slægter som Hjorde; 42 de oprigtige ser det
og glædes, men al Ondskab lukker sin Mund. 43
Hvo som er viis, han mærke sig det og lægge sig
HERRENS Naade paa Sinde!

108 En Sang. En Salme af David. 2 Mit Hjerte
er trøstigt, Gud, mit Hjerte er trøstigt; jeg vil
synge og lovprise dig, vaagn op, min Ære! 3 Harpe
og Citer, vaagn op, jeg vil vække Morgenrøden. 4
Jeg vil takke dig, HERRE, blandt Folkeslag, lovprise
dig blandt Folkefærd; 5 thi din Miskundhed naar til
Himlen, din Sandhed til Skyerne. 6 Løft dig, o Gud,
over Himlen, din Herlighed være over al Jorden! 7 Til
Frelse for dine elskede hjælp med din højre, bønhør
os! 8 Gud talede i sin Helligdom: »Jeg vil udskifte
Sikem med Jubel, udmaale Sukkots Dal; 9 mit er
Gilead, mit er Manasse, Efraim er mit Hoveds Værn,
Juda min Herskerstav, 10 Moab min Vaskeskaal, paa
Edom kaster jeg min Sko, over Filisterland jubler jeg.«
11 Hvo bringer mig til den befæstede By, hvo leder
mig hen til Edom? 12 Har du ikke, Gud, stødt os fra
dig? Du ledsager ej vore Hære. 13 Giv os dog Hjælp
mod Fjenden! Blændværk er Menneskers Støtte. Med
Gud skal vi øve vældige Ting, vore Fjender træder
han ned!

109 Til Sangmesteren. Af David. En Salme. Du
min Lovsangs Gud, vær ej tavs! 2 Thi en
gudløs, svigefuld Mund har de aabnet imod mig, taler
mig til med Løgntunge, 3 med hadske Ord omringer
de mig og strider imod mig uden Grund; 4 til Løn
for min Kærlighed er de mig fjendske, skønt jeg er
idel Bøn; 5 de gør mig ondt for godt, gengælder min
Kærlighed med Had. 6 Straf ham for hans Gudløshed,
lad en Anklager staa ved hans højre, 7 lad ham gaa
dømt fra Retten, hans Bøn blive regnet for Synd; 8
hans Livsdage blive kun faa, hans Embede tage en
anden; 9 hans Børn blive faderløse, hans Hustru
vorde Enke; 10 hans Børn flakke om og tigge, drives
bort fra et øde Hjem; 11 Aagerkarlen rage efter alt,
hvad han har, og fremmede rane hans Gods; 12
ingen være langmodig imod ham, ingen ynke hans
faderløse; 13 hans Afkom gaa til Grunde, hans Navn
slettes ud i næste Slægt; 14 lad hans Fædres Skyld
ihukommes hos HERREN, lad ikke hans Moders
Synd slettes ud, 15 altid være de HERREN for Øje;
hans Minde vorde udryddet af Jorden, 16 fordi det ej
faldt ham ind at vise sig god, men han forfulgte den
arme og fattige og den, hvis Hjerte var knust til Døde;
17 han elsked Forbandelse, saa lad den naa ham;
Velsignelse ynded han ikke, den blive ham fjern! 18
Han tage Forbandelse paa som en Klædning, den
komme som Vand i hans Bug, som Olie ind i hans
Ben; 19 den blive en Dragt, han tager paa, et Bælte,

han altid bærer! 20 Det være mine Modstanderes Løn
fra HERREN, dem, der taler ondt mod min Sjæl. 21
Men du, o HERRE, min Herre, gør med mig efter din
Godhed og Naade, frels mig for dit Navns Skyld! 22
Thi jeg er arm og fattig, mit Hjerte vaander sig i mig;
23 som Skyggen, der hælder, svinder jeg bort, som
Græshopper rystes jeg ud; 24 af Faste vakler mine
Knæ, mit Kød skrumper ind uden Salve; 25 til Spot for
dem er jeg blevet, de ryster paa Hovedet, naar de ser
mig. 26 Hjælp mig, HERRE min Gud, frels mig efter
din Miskundhed, 27 saa de sander, det var din Haand,
dig, HERRE, som gjorde det! 28 Lad dem forbande,
du vil velsigne, mine Uvenner vorde til Skamme,
din Tjener glæde sig; 29 lad mine Fjender klædes i
Skændsel, iføres Skam som en Kappe! 30 Med min
Mund vil jeg højlig takke HERREN, prise ham midt i
Mængden; 31 thi han staar ved den fattiges højre at
fri ham fra dem, der dømmer hans Sjæl.

110 Af David. En Salme. HERREN sagde til min
Herre: »Sæt dig ved min højre Haand, til
jeg lægger dine Fjender som en Skammel for dine
Fødder!« 2 Fra Zion udrækker HERREN din Vældes
Spir; hersk midt iblandt dine Fjender! 3 Dit Folk
møder villigt frem paa din Vældes Dag; i hellig
Prydelse kommer dit unge Mandskab til dig som
Dug af Morgenrødens Moderskød. 4 HERREN har
svoret og angrer det ej: »Du er Præst evindelig paa
Melkizedeks Vis.« 5 Herren ved din højre knuser
Konger paa sin Vredes Dag, 6 blandt Folkene holder
han Dom, fylder op med døde, knuser Hoveder viden
om Lande. 7 Han drikker af Bækken ved Vejen, derfor
løfter han Hovedet højt.

111 Halleluja! jeg takker HERREN af hele mit
Hjerte i Oprigtiges Kreds og Menighed! 2
Store er HERRENS Gerninger, gennemtænkte til
Bunds. 3 Hans Værk er Højhed og Herlighed, hans
Retfærd bliver til evig Tid. 4 Han har sørget for,
at hans Undere mindes, naadig og barmhjertig er
HERREN. 5 Dem, der frygter ham, giver han Føde,
han kommer for evigt sin Pagt i Hu. 6 Han viste
sit Folk sine vældige Gerninger, da han gav dem
Folkenes Eje. 7 Hans Hænders Værk er Sandhed og
Ret, man kan lide paa alle hans Bud; 8 de staar i al
Evighed fast, udført i Sandhed og Retsind. 9 Han
sendte sit Folk Udløsning, stifted sin Pagt for evigt.
Helligt og frygteligt er hans Navn. 10 HERRENS Frygt
er Visdoms Begyndelse; forstandig er hver, som øver
den. Evigt varer hans Pris!

112 Halleluja! Salig er den, der frygter HERREN
og ret har Lyst til hans Bud! 2 Hans Æt bliver
mægtig paa Jord, den Oprigtiges Slægt velsignes; 3
Velstand og Rigdom er i hans Hus, hans Retfærdighed
varer evindelig. 4 For den oprigtige oprinder Lys i
Mørke; han er mild, barmhjertig, retfærdig. 5 Salig
den, der ynkes og laaner ud og styrer sine Sager med
Ret; 6 thi han rokkes aldrig i Evighed, den retfærdige
ihukommes for evigt; 7 han frygter ikke for onde
Tidender, hans Hjerte er trøstigt i Tillid til HERREN; 8
fast er hans Hjerte og uden Frygt, indtil han skuer sine
Fjender med Fryd; 9 til fattige deler han rundhaandet
ud, hans Retfærdighed varer evindelig; med Ære
løfter hans Horn sig. 10 Den gudløse ser det og
græmmer sig, skærer Tænder og gaar til Grunde; de
gudløses Attraa bliver til intet.

113 Halleluja! Pris, I HERRENS Tjenere, pris
HERRENS Navn! 2 HERRENS Navn være
lovet fra nu og til evig Tid; 3 fra Sol i Opgang til Sol
i Bjærge være HERRENS Navn lovpriset! 4 Over
alle Folk er HERREN ophøjet, hans Herlighed højt
over Himlene. 5 Hvo er som HERREN vor Gud, som
rejste sin Trone i det høje 6 og skuer ned i det dybe
— i Himlene og paa Jorden — 7 som rejser den
ringe af Støvet, løfter den fattige op af Skarnet 8 og
sætter ham mellem Fyrster, imellem sit Folks Fyrster,
9 han, som lader barnløs Hustru sidde som lykkelig
Barnemoder!

114 Halleluja! Da Israel drog fra Ægypten, Jakobs
Hus fra det stammende Folk, 2 da blev Juda
hans Helligdom, Israel blev hans Rige. 3 Havet saa
det og flyede, Jordan trak sig tilbage, 4 Bjergene
sprang som Værdre, Højene hopped som Lam. 5 Hvad
fejler du, Hav, at du flyr, Jordan, hvi gaar du tilbage, 6
hvi springer I Bjerge som Værdre, hvi hopper I Høje
som Lam? 7 Skælv, Jord, for HERRENS Aasyn,
for Jakobs Guds Aasyn, 8 han, som gør Klipper til
Vanddrag, til Kildevæld haarden Flint!

115 Ikke os, o HERRE, ikke os, men dit Navn,
det give du Ære for din Miskundheds og
Trofastheds Skyld! 2 Hvi skal Folkene sige: »Hvor
er dog deres Gud?« 3 Vor Gud, han er i Himlen;
alt, hvad han vil, det gør han! 4 Deres Billeder er
Sølv og Guld, Værk af Menneskehænder; 5 de har
Mund, men taler ikke, Øjne, men ser dog ej; 6 de
har Ører, men hører ikke, Næse, men lugter dog
ej; 7 de har Hænder, men føler ikke, Fødder, men
gaar dog ej, deres Strube frembringer ikke en Lyd.
8 Som dem skal de, der lavede dem, blive, enhver,

som stoler paa dem! 9 Israel stoler paa HERREN,
han er deres Hjælp og Skjold; 10 Arons Hus stoler
paa HERREN, han er deres Hjælp og Skjold; 11
de, som frygter HERREN, stoler paa ham, han er
deres Hjælp og Skjold. 12 HERREN kommer os i Hu,
velsigner, velsigner Israels Hus, velsigner Arons Hus,
13 velsigner dem, der frygter HERREN, og det baade
smaa og store. 14 HERREN lader eder vokse i Tal,
eder og eders Børn; 15 velsignet er I af HERREN,
Himlens og Jordens Skaber. 16 Himlen er HERRENS
Himmel, men Jorden gav han til Menneskens Børn.
17 De døde priser ej HERREN, ingen af dem, der steg
ned i det tavse. 18 Men vi, vi lover HERREN, fra nu
og til evig Tid!

116 Halleluja! Jeg elsker HERREN, thi han hører
min Røst, min tryglende Bøn, 2 ja, han bøjed
sit Øre til mig, jeg paakaldte HERRENS Navn. 3
Dødens Baand omspændte mig, Dødsrigets Angster
greb mig, i Trængsel og Nød var jeg stedt. **(Sheol h7585)**
4 Jeg paakaldte HERRENS Navn: »Ak, HERRE,
frels min Sjæl!« 5 Naadig er HERREN og retfærdig,
barmhjertig, det er vor Gud; 6 HERREN vogter
enfoldige, jeg var ringe, dog frelste han mig. 7 Vend
tilbage, min Sjæl, til din Ro, thi HERREN har gjort
vel imod dig! 8 Ja, han fried min Sjæl fra Døden,
mit Øje fra Graad, min Fod fra Fald. 9 Jeg vandrer
for HERRENS Aasyn udi de levendes Land; 10 jeg
troede, derfor talte jeg, saare elendig var jeg, 11
sagde saa i min Angst: »Alle Mennesker lyver!« 12
Hvorledes skal jeg gengælde HERREN alle hans
Velgerninger mod mig? 13 Jeg vil løfte Frelsens
Bæger og paakalde HERRENS Navn. 14 Jeg vil indfri
HERREN mine Løfter i Paasyn af alt hans Folk. 15
Kostbar i HERRENS Øjne er hans frommes Død.
16 Ak, HERRE, jeg er jo din Tjener, din Tjener, din
Tjenerindes Søn, mine Lænker har du løst. 17 Jeg vil
ofre dig Lovprisningsoffer og paakalde HERRENS
Navn; 18 mine Løfter vil jeg indfri HERREN i Paasyn
af alt hans Folk 19 i HERRENS Hus's Forgaarde og i
din Midte, Jerusalem!

117 Halleluja! Lovsyng HERREN, alle I Folk,
pris ham, alle Stammer, 2 thi stor er hans
Miskundhed mod os, HERRENS Trofasthed varer
evindelig!

118 Halleluja! Tak HERREN, thi han er god,
thi hans Miskundhed varer evindelig. 2
Israel sige: »Thi hans Miskundhed varer evindelig!«
3 Arons Hus sige: »Thi hans Miskundhed varer
evindelig!« 4 De, som frygter HERREN, sige: »Thi
hans Miskundhed varer evindelig!« 5 Jeg paakaldte
HERREN i Trængslen, HERREN svared og førte
mig ud i aabent Land. 6 HERREN er med mig,
jeg frygter ikke, hvad kan Mennesker gøre mig? 7
HERREN, han er min Hjælper, jeg skal se med Fryd
paa dem, der hader mig. 8 At ty til HERREN er godt
fremfor at stole paa Mennesker; 9 at ty til HERREN
er godt fremfor at stole paa Fyrster. 10 Alle Folkeslag
flokkedes om mig, jeg slog dem ned i HERRENS
Navn; 11 de flokkedes om mig fra alle Sider, jeg
slog dem ned i HERRENS Navn; 12 de flokkedes
om mig som Bier, blussed op som Ild i Torne, jeg
slog dem ned i HERRENS Navn. 13 Haardt blev
jeg ramt, saa jeg faldt, men HERREN hjalp mig. 14
Min Styrke og Lovsang er HERREN, han blev mig til
Frelse. 15 Jubel og Sejrsraab lyder i de retfærdiges
Telte: »HERRENS højre øver Vælde, 16 HERRENS
højre er løftet, HERRENS højre øver Vælde!« 17
Jeg skal ikke dø, men leve og kundgøre HERRENS
Gerninger. 18 HERREN tugted mig haardt, men gav
mig ej hen i Døden. 19 Oplad mig Retfærdigheds
Porte, ad dem gaar jeg ind og lovsynger HERREN!
20 Her er HERRENS Port, ad den gaar retfærdige ind.
21 Jeg vil takke dig, thi du bønhørte mig, og du blev
mig til Frelse. 22 Den Sten, Bygmestrene forkastede,
er blevet Hovedhjørnesten. 23 Fra HERREN er dette
kommet, det er underfuldt for vore Øjne. 24 Denne er
Dagen, som HERREN har gjort, lad os juble og glæde
os paa den! 25 Ak, HERRE, frels dog, ak, HERRE,
lad det dog lykkes! 26 Velsignet den, der kommer, i
HERRENS Navn; vi velsigner eder fra HERRENS
Hus! 27 HERREN er Gud, og han lod det lysne for os.
Festtoget med Grenene slynge sig frem, til Alterets
Horn er naaet! 28 Du er min Gud, jeg vil takke dig,
min Gud, jeg vil ophøje dig! 29 Tak HERREN, thi han
er god, thi hans Miskundhed varer evindelig!

119 Salige de, hvis Vandel er fuldkommen, de,
som vandrer i HERRENS Lov. 2 Salige de,
der agter paa hans Vidnesbyrd, søger ham af hele
deres Hjerte, 3 de, som ikke gør Uret, men vandrer
paa hans Veje. 4 Du har givet dine Befalinger, for at
de nøje skal holdes. 5 O, maatte jeg vandre med faste
Skridt, saa jeg holder dine Vedtægter! 6 Da skulde jeg
ikke blive til Skamme, thi jeg saa hen til alle dine Bud.
7 Jeg vil takke dig af oprigtigt Hjerte, naar jeg lærer
din Retfærds Lovbud. 8 Jeg vil holde dine Vedtægter,
svigt mig dog ikke helt! 9 Hvorledes holder en ung sin
Vej ren? Ved at holde sig efter dit Ord. 10 Af hele mit
Hjerte søger jeg dig, lad mig ikke fare vild fra dine
Bud! 11 Jeg gemmer dit Ord i mit Hjerte for ikke at

synde imod dig. 12 Lovet være du, HERRE, lær mig
dine Vedtægter! 13 Jeg kundgør med mine Læber
alle din Munds Lovbud. 14 Jeg glæder mig over dine
Vidnesbyrds Vej, som var det al Verdens Rigdom. 15
Jeg vil grunde paa dine Befalinger og se til dine Stier.
16 I dine Vedtægter har jeg min Lyst, jeg glemmer
ikke dit Ord. 17 Und din Tjener at leve, at jeg kan
holde dit Ord. 18 Oplad mine Øjne, at jeg maa skue
de underfulde Ting i din Lov. 19 Fremmed er jeg paa
Jorden, skjul ikke dine Bud for mig! 20 Altid hentæres
min Sjæl af Længsel efter dine Lovbud. 21 Du truer
de frække; forbandede er de, der viger fra dine Bud.
22 Vælt Haan og Ringeagt fra mig, thi jeg agter paa
dine Vidnesbyrd. 23 Om Fyrster oplægger Raad imod
mig, grunder din Tjener paa dine Vedtægter. 24 Ja,
dine Vidnesbyrd er min Lyst, det er dem, der giver
mig Raad. 25 I Støvet ligger min Sjæl, hold mig i Live
efter dit Ord! 26 Mine Veje lagde jeg frem, og du
bønhørte mig, dine Vedtægter lære du mig. 27 Lad
mig fatte dine Befalingers Vej og grunde paa dine
Undere. 28 Af Kummer græder min Sjæl, oprejs mig
efter dit Ord! 29 Lad Løgnens Vej være langt fra mig
og skænk mig i Naade din Lov! 30 Troskabs Vej har
jeg valgt, dine Lovbud attraar jeg. 31 Jeg hænger ved
dine Vidnesbyrd, lad mig ikke beskæmmes, HERRE!
32 Jeg vil løbe dine Buds Vej, thi du giver mit Hjerte at
aande frit. 33 Lær mig, HERRE, dine Vedtægters Vej,
saa jeg agter derpaa til Enden. 34 Giv mig Kløgt, saa
jeg agter paa din Lov og holder den af hele mit Hjerte.
35 Før mig ad dine Buds Sti, thi jeg har Lyst til dem.
36 Bøj mit Hjerte til dine Vidnesbyrd og ej til uredelig
Vinding. 37 Vend mine Øjne bort fra Tant, hold mig i
Live ved dit Ord! 38 Stadfæst for din Tjener dit Ord,
saa jeg lærer at frygte dig. 39 Hold borte fra mig den
Skændsel, jeg frygter, thi dine Lovbud er gode. 40
Se, dine Befalinger længes jeg efter, hold mig i Live
ved din Retfærd! 41 Lad din Miskundhed komme over
mig, HERRE, din Frelse efter dit Ord, 42 saa jeg har
Svar til dem, der spotter mig, thi jeg stoler paa dit
Ord. 43 Tag ikke ganske Sandheds Ord fra min Mund,
thi jeg bier paa dine Lovbud. 44 Jeg vil stadig holde
din Lov, ja evigt og altid; 45 jeg vil vandre i aabent
Land, thi dine Befalinger ligger mig paa Sinde. 46 Jeg
vil tale om dine Vidnesbyrd for Konger uden at blues;
47 jeg vil fryde mig over dine Bud, som jeg højligen
elsker; 48 jeg vil udrække Hænderne mod dine Bud
og grunde paa dine Vedtægter. 49 Kom Ordet til din
Tjener i Hu, fordi du har ladet mig haabe. 50 Det er
min Trøst i Nød, at dit Ord har holdt mig i Live. 51 De
frække haaned mig saare, dog veg jeg ej fra din Lov.
52 Dine Lovbud fra fordum, HERRE, kom jeg i Hu
og fandt Trøst. 53 Harme greb mig over de gudløse,
dem, der slipper din Lov. 54 Dine Vedtægter blev mig
til Sange i min Udlændigheds Hus. 55 Om Natten kom
jeg dit Navn i Hu, HERRE, jeg holdt din Lov. 56 Det
blev min lykkelige Lod: at agte paa dine Befalinger.
57 Min Del er HERREN, jeg satte mig for at holde
dine Ord. 58 Jeg bønfaldt dig af hele mit Hjerte, vær
mig naadig efter dit Ord! 59 Jeg overtænkte mine
Veje og styred min Fod tilbage til dine Vidnesbyrd. 60
Jeg hasted og tøved ikke med at holde dine Bud. 61
De gudløses Snarer omgav mig, men jeg glemte ikke
din Lov. 62 Jeg staar op ved Midnat og takker dig for
dine retfærdige Lovbud. 63 Jeg er Fælle med alle, der
frygter dig og holder dine Befalinger. 64 Jorden er fuld
af din Miskundhed, HERRE, lær mig dine Vedtægter!
65 Du gjorde vel mod din Tjener, HERRE, efter dit
Ord. 66 Giv mig Forstand og indsigt, thi jeg tror paa
dine Bud. 67 Før jeg blev ydmyget, for jeg vild, nu
holder jeg dit Ord. 68 God er du og gør godt, lær
mig dine Vedtægter! 69 De frække tilsøler mig med
Løgn, men paa dine Bud tager jeg hjerteligt Vare. 70
Deres Hjerte er dorskt som Fedt, jeg har min Lyst i
din Lov. 71 Det var godt, at jeg blev ydmyget, saa jeg
kunde lære dine Vedtægter. 72 Din Munds Lov er
mig mere værd end Guld og Sølv i Dynger. 73 Dine
Hænder skabte og dannede mig, giv mig Indsigt, saa
jeg kan lære dine Bud! 74 De, der frygter dig, ser mig
og glædes, thi jeg bier paa dit Ord. 75 HERRE, jeg
ved, at dine Bud er retfærdige, i Trofasthed har du
ydmyget mig. 76 Lad din Miskundhed være min Trøst
efter dit Ord til din Tjener! 77 Din Barmhjertighed finde
mig, at jeg maa leve, thi din Lov er min Lyst. 78 Lad
de frække beskæmmes, thi de gør mig skammelig
Uret, jeg grunder paa dine Befalinger. 79 Lad dem,
der frygter dig, vende sig til mig, de, der kender dine
Vidnesbyrd. 80 Lad mit Hjerte være fuldkomment i
dine Vedtægter, at jeg ikke skal blive til Skamme. 81
Efter din Frelse længes min Sjæl, jeg bier paa dit
Ord. 82 Mine Øjne længes efter dit Ord og siger:
»Hvornaar mon du trøster mig?« 83 Thi jeg er som
en Lædersæk i Røg, men dine Vedtægter glemte jeg
ikke. 84 Hvor langt er vel din Tjeners Liv? Naar vil
du dømme dem, der forfølger mig? 85 De frække
grov mig Grave, de, som ej følger din Lov. 86 Alle
dine Bud er trofaste, med Løgn forfølger man mig,
o hjælp mig! 87 De har næsten tilintetgjort mig paa
Jorden, men dine Befalinger slipper jeg ikke. 88 Hold
mig i Live efter din Miskundhed, at jeg kan holde din
Munds Vidnesbyrd. 89 HERRE, dit Ord er evigt, staar
fast i Himlen. 90 Din Trofasthed varer fra Slægt til
Slægt, du grundfæsted Jorden, og den staar fast.

91 Dine Lovbud staar fast, de holder dine Tjenere oppe. **92** Havde din Lov ej været min Lyst, da var jeg omkommet i min Elende. **93** Aldrig i Evighed glemmer jeg dine Befalinger, thi ved dem holdt du mig i Live. **94** Din er jeg, frels mig, thi dine Befalinger ligger mig paa Sinde. **95** De gudløse lurer paa at lægge mig øde, dine Vidnesbyrd mærker jeg mig. **96** For alting saa jeg en Grænse, men saare vidt rækker dit Bud. **97** Hvor elsker jeg dog din Lov! Hele Dagen grunder jeg paa den. **98** Dit Bud har gjort mig visere end mine Fjender, thi det er for stedse mit. **99** Jeg er klogere end alle mine Lærere, thi jeg grunder paa dine Vidnesbyrd. **100** Jeg har mere Forstand end de gamle; jeg agter paa dine Bud. **101** Jeg holder min Fod fra hver Vej, som er ond, at jeg kan holde dit Ord. **102** Fra dine Lovbud veg jeg ikke, thi du underviste mig. **103** Hvor sødt er dit Ord for min Gane, sødere end Honning for min Mund. **104** Ved dine Befalinger fik jeg Forstand, saa jeg hader al Løgnens Vej. **105** Dit Ord er en Lygte for min Fod, et Lys paa min Sti. **106** Jeg svor en Ed og holdt den: at følge dine retfærdige Lovbud. **107** Jeg er saare ydmyget, HERRE, hold mig i Live efter dit Ord! **108** Lad min Munds frivillige Ofre behage dig, HERRE, og lær mig dine Lovbud! **109** Altid gaar jeg med Livet i Hænderne, men jeg glemte ikke din Lov. **110** De gudløse lægger Snarer for mig, men fra dine Befalinger for jeg ej vild. **111** Dine Vidnesbyrd fik jeg til evigt Eje, thi de er mit Hjertes Glæde. **112** Jeg bøjed mit Hjerte til at holde dine Vedtægter for evigt til Enden. **113** Jeg hader tvesindet Mand, men jeg elsker din Lov. **114** Mit Skjul og mit Skjold er du, jeg bier paa dit Ord. **115** Vig fra mig, I, som gør ondt, jeg vil holde min Guds Bud. **116** Støt mig efter dit Ord, at jeg maa leve, lad mig ikke beskæmmes i mit Haab! **117** Hold mig oppe, at jeg maa frelses og altid have min Lyst i dine Vedtægter! **118** Du forkaster alle, der farer vild fra dine Vedtægter, thi de higer efter Løgn. **119** For Slagger regner du alle Jordens gudløse, derfor elsker jeg dine Vidnesbyrd. **120** Af Rædsel for dig gyser mit Kød, og jeg frygter for dine Lovbud. **121** Ret og Skel har jeg gjort, giv mig ikke hen til dem, der trænger mig! **122** Gaa i Borgen for din Tjener, lad ikke de frække trænge mig! **123** Mine Øjne vansmægter efter din Frelse og efter dit Retfærds Ord. **124** Gør med din Tjener efter din Miskundhed og lær mig dine Vedtægter! **125** Jeg er din Tjener, giv mig Indsigt, at jeg maa kende dine Vidnesbyrd! **126** Det er Tid for HERREN at gribe ind, de har krænket din Lov. **127** Derfor elsker jeg dine Bud fremfor Guld og Skatte. **128** Derfor følger jeg oprigtigt alle dine Befalinger og hader hver Løgnens Sti. **129** Underfulde er dine Vidnesbyrd, derfor agted min Sjæl paa dem. **130** Tydes dine Ord, saa bringer de Lys, de giver enfoldige Indsigt. **131** Jeg aabned begærligt min Mund, thi min Attraa stod til dine Bud. **132** Vend dig til mig og vær mig naadig, som Ret er for dem, der elsker dit Navn! **133** Lad ved dit Ord mine Skridt blive faste og ingen Uret faa Magten over mig! **134** Udløs mig fra Menneskers Vold, at jeg maa holde dine Befalinger! **135** Lad dit Ansigt lyse over din Tjener og lær mig dine Vedtægter! **136** Vand i Strømme græder mine Øjne, fordi man ej holder din Lov. **137** Du er retfærdig, HERRE, og retvise er dine Lovbud. **138** Du slog dine Vidnesbyrd fast ved Retfærd og Troskab saa saare. **139** Min Nidkærhed har fortæret mig, thi mine Fjender har glemt dine Ord. **140** Dit Ord er fuldkommen rent, din Tjener elsker det. **141** Ringe og ussel er jeg, men dine Befalinger glemte jeg ikke. **142** Din Retfærd er Ret for evigt, din Lov er Sandhed. **143** Trængsel og Angst har ramt mig, men dine Bud er min Lyst. **144** Dine Vidnesbyrd er Ret for evigt, giv mig indsigt, at jeg maa leve! **145** Jeg raaber af hele mit Hjerte, svar mig, HERRE, jeg agter paa dine Vedtægter. **146** Jeg raaber til dig, o frels mig, at jeg kan holde dine Vidnesbyrd! **147** Aarle raaber jeg til dig om Hjælp og bier paa dine Ord. **148** Før Nattevagtstimerne vaager mine Øjne for at grunde paa dit Ord. **149** Hør mig efter din Miskundhed, HERRE, hold mig i Live efter dit Lovbud! **150** De, der skændigt forfølger mig, er mig nær, men de er langt fra din Lov. **151** Nær er du, o HERRE, og alle dine Bud er Sandhed. **152** For længst vandt jeg Indsigt af dine Vidnesbyrd, thi du har grundfæstet dem for evigt. **153** Se min Elende og fri mig, thi jeg glemte ikke din Lov. **154** Før min Sag og udløs mig, hold mig i Live efter dit Ord! **155** Frelsen er langt fra de gudløse, thi dine Vedtægter ligger dem ikke paa Sinde. **156** Din Barmhjertighed er stor, o HERRE, hold mig i Live efter dine Lovbud! **157** Mange forfølger mig og er mig fjendske, fra dine Vidnesbyrd veg jeg ikke. **158** Jeg væmmes ved Synet af troløse, der ikke holder dit Ord. **159** Se til mig, thi jeg elsker dine Befalinger, HERRE, hold mig i Live efter din Miskundhed! **160** Summen af dit Ord er Sandhed, og alt dit retfærdige Lovbud varer evigt. **161** Fyrster forfulgte mig uden Grund, men mit Hjerte frygted dine Ord. **162** Jeg glæder mig over dit Ord som en, der har gjort et vældigt Bytte. **163** Jeg hader og afskyr Løgn, din Lov har jeg derimod kær. **164** Jeg priser dig syv Gange daglig for dine retfærdige Lovbud. **165** Megen Fred har de, der elsker din Lov, og intet bliver til Anstød for dem. **166** Jeg haaber paa din Frelse, HERRE, og jeg har holdt dine

Bud. 167 Min Sjæl har holdt dine Vidnesbyrd, jeg har
dem saare kære. 168 Jeg holder dine Befalinger og
Vidnesbyrd, thi du kender alle mine Veje. 169 Lad min
Klage naa frem for dit Aasyn, HERRE, giv mig Indsigt
efter dit Ord! 170 Lad min Bøn komme frem for dit
Aasyn, frels mig efter dit Ord! 171 Mine Læber skal
synge din Pris, thi du lærer mig dine Vedtægter. 172
Min Tunge skal synge om dit Ord, thi alle dine Bud
er Retfærd. 173 Lad din Haand være mig til Hjælp,
thi jeg valgte dine Befalinger. 174 Jeg længes efter
din Frelse, HERRE, og din Lov er min Lyst. 175 Gid
min Sjæl maa leve, at den kan prise dig, og lad dine
Lovbud være min Hjælp! 176 Farer jeg vild som det
tabte Faar, saa opsøg din Tjener, thi jeg glemte ikke
dine Bud.

120 Sang til Festrejserne. Jeg raabte til HERREN
i Nød, og han svarede mig. 2 HERRE, udfri
min Sjæl fra Løgnelæber, fra den falske Tunge! 3
Der ramme dig dette og hint, du falske Tunge! 4
Den stærkes Pile er hvæsset ved glødende Gyvel. 5
Ve mig, at jeg maa leve som fremmed i Mesjek, bo
iblandt Kedars Telte! 6 Min Sjæl har længe nok boet
blandt Folk, som hader Fred. 7 Jeg vil Fred; men
taler jeg, vil de Krig!

121 Sang til Festrejserne. Jeg løfter mine Øjne
til Bjergene: Hvorfra kommer min Hjælp? 2
Fra HERREN kommer min Hjælp, fra Himlens og
Jordens Skaber. 3 Din Fod vil han ej lade vakle, ej
blunder han, som bevarer dig; 4 nej, han blunder
og sover ikke, han, som bevarer Israel. 5 HERREN
er den, som bevarer dig, HERREN er din Skygge
ved din højre; 6 Solen stikker dig ikke om Dagen, og
Maanen ikke om Natten; 7 HERREN bevarer dig mod
alt ondt, han bevarer din Sjæl; 8 HERREN bevarer
din Udgang og Indgang fra nu og til evig Tid!

122 Sang til Festrejserne. Af David. Jeg frydede
mig, da de sagde til mig: »Vi drager til
HERRENS Hus!« 2 Saa staar vore Fødder da i dine
Porte, Jerusalem, 3 Jerusalem bygget som Staden,
hvor Folket samles; 4 thi didop drager Stammerne,
HERRENS Stammer: en Vedtægt for Israel om at
prise HERRENS Navn. 5 Thi der staar Dommersæder,
Sæder for Davids Hus. 6 Bed om Jerusalems Fred!
Ro finde de, der elsker dig! 7 Der raade Fred paa
din Mur, Tryghed i dine Borge! 8 For Brødres og
Frænders Skyld vil jeg ønske dig Fred, 9 for HERREN
vor Guds Hus's Skyld vil jeg søge dit Bedste.

123 Sang til Festrejserne. Jeg løfter mine Øjne til
dig, som troner i Himlen! 2 Som Trælles øjne
følger deres Herres Haand, som en Trælkvindes Øjne
følger hendes Frues Haand, saa følger vore Øjne
HERREN vor Gud, til han er os naadig. 3 Forbarm
dig over os, HERRE, forbarm dig! Thi overmætte er vi
af Spot, 4 overmæt er vor Sjæl af de sorgløses Haan,
de stoltes Spot!

124 Sang til Festrejserne. Af David. Havde
HERREN ej været med os — saa sige Israel
— 2 havde HERREN ej været med os, da Mennesker
rejste sig mod os, 3 saa havde de slugt os levende,
da deres Vrede optændtes mod os; 4 saa havde
Vandene overskyllet os, en Strøm var gaaet over vor
Sjæl, 5 over vor Sjæl var de gaaet, de vilde Vande.
6 Lovet være HERREN, som ej gav os hen, deres
Tænder til Rov! 7 Vor Sjæl slap fri som en Fugl af
Fuglefængernes Snare, Snaren reves sønder, og vi
slap fri. 8 Vor Hjælp er HERRENS Navn, Himlens og
Jordens Skaber.

125 Sang til Festrejserne. De, der stoler Paa
HERREN, er som Zions Bjerg, der aldrig
i Evighed rokkes. 2 Jerusalem ligger hegnet af
Bjerge; og HERREN hegner sit Folk fra nu og til evig
Tid: 3 Han lader ej Gudløsheds Herskerstav tynge
retfærdiges Lod, at retfærdige ikke skal udrække
Haanden til Uret. 4 HERRE, vær god mod de gode,
de oprigtige af Hjertet; 5 men dem, der slaar ind
paa Krogveje, dem bortdrive HERREN tillige med
Udaadsmænd. Fred over Israel!

126 Sang til Festrejserne. Da HERREN hjemførte
Zions Fanger, var vi som drømmende; 2
da fyldtes vor Mund med Latter, vor Tunge med
Frydesang; da hed det blandt Folkene: »HERREN
har gjort store Ting imod dem!« 3 HERREN har gjort
store Ting imod os, og vi blev glade. 4 Vend, o Herre,
vort Fangenskab, som Sydlandets Strømme! 5 De,
som saar med Graad, skal høste med Frydesang;
6 de gaar deres Gang med Graad, naar de udstrør
Sæden, med Frydesang kommer de hjem, bærende
deres Neg.

127 Sang til Festrejserne. Af Salomo.
Dersom HERREN ikke bygger Huset, er
Bygmestrenes Møje forgæves, dersom HERREN
ikke vogter Byen, vaager Vægteren forgæves. 2 Det
er forgæves, I staar aarle op og gaar sent til Ro,
ædende Sliddets Brød; alt sligt vil han give sin Ven i
Søvne. 3 Se, Sønner er HERRENS Gave, Livsens
Frugt er en Løn. 4 Som Pile i Krigerens Haand er
Sønner, man faar i sin Ungdom. 5 Salig den Mand,

som fylder sit Kogger med dem; han beskæmmes ej,
naar han taler med Fjender i Porten.

128 Sang til Festrejserne. Salig enhver, som
frygter HERREN og gaar paa hans Veje! **2**
Dit Arbejdes Frugt skal du nyde, salig er du, det gaar
dig vel! **3** Som en frugtbar Vinranke er din Hustru inde
i dit Hus, som Oliekviste er dine Sønner rundt om
dit Bord. **4** Se, saa velsignes den Mand, der frygter
HERREN. **5** HERREN velsigne dig fra Zion, at du
maa se Jerusalems Lykke alle dit Livs Dage **6** og se
dine Sønners Sønner! Fred over Israel!

129 Sang til Festrejserne. **2** De trængte mig
haardt fra min Ungdom — saa sige Israel —
de trængte mig haardt fra min Ungdom, men kued
mig ikke. **3** Plovmænd pløjed min Ryg, trak lange
Furer; **4** retfærdig er HERREN, han overskar de
gudløses Reb. **5** Alle, som hader Zion, skal vige med
Skam, **6** blive som Græs paa Tage, der visner, førend
det skyder Straa, **7** og ikke fylder Høstkarlens Haand
og Opbinderens Favn; **8** Folk, som gaar forbi, siger
ikke: »HERRENS Velsignelse over eder! Vi velsigner
eder i HERRENS Navn!«

130 Sang til Festrejserne. Fra det dybe raaber
jeg til dig, HERRE, **2** o Herre, hør min Røst!
Lad dine Ører lytte til min tryglende Røst! **3** Tog du
Vare, HERRE, paa Misgerninger, Herre, hvo kunde
da bestaa? **4** Men hos dig er der Syndsforladelse,
at du maa frygtes. **5** Jeg haaber paa HERREN,
min Sjæl haaber paa hans Ord, **6** paa Herren bier
min Sjæl mer end Vægter paa Morgen, Vægter paa
Morgen. **7** Israel, bi paa HERREN! Thi hos HERREN
er Miskundhed, hos ham er Forløsning i Overflod. **8**
Og han vil forløse Israel fra alle dets Misgerninger.

131 Sang til Festrejserne. Af David. HERRE, mit
Hjerte er ikke hovmodigt, mine Øjne er ikke
stolte, jeg sysler ikke med store Ting, med Ting, der
er mig for høje. **2** Nej, jeg har lullet og tysset min
Sjæl; som afvant Barn hos sin Moder har min Sjæl
det hos HERREN. **3** Israel, bi paa HERREN fra nu og
til evig Tid!

132 Sang til Festrejserne. HERRE, kom David
i Hu for al hans Møje, **2** hvorledes han tilsvor
HERREN, gav Jakobs Vældige et Løfte: **3** »Jeg
træder ej ind i mit Huses Telt, jeg stiger ej op paa
mit Leje, **4** under ikke mine Øjne Søvn, ikke mine
Øjenlaag Hvile, **5** før jeg har fundet HERREN et
Sted, Jakobs Vældige en Bolig!« **6** »Se, i Efrata
hørte vi om den, fandt den paa Ja'ars Mark; **7** lad
os gaa hen til hans Bolig, tilbede ved hans Fødders
Skammel!« **8** »HERRE, bryd op til dit Hvilested, du
og din Vældes Ark! **9** Dine Præster være klædte i
Retfærd, dine fromme synge med Fryd! **10** For din
Tjener Davids Skyld afvise du ikke din Salvede!« **11**
HERREN tilsvor David et troværdigt, usvigeligt Løfte:
»Af din Livsens Frugt vil jeg sætte Konger paa din
Trone. **12** Saafremt dine Sønner holder min Pagt
og mit Vidnesbyrd, som jeg lærer dem, skal ogsaa
deres Sønner sidde evindelig paa din Trone! **13** Thi
HERREN har udvalgt Zion, ønsket sig det til Bolig:
14 Her er for evigt mit Hvilested, her vil jeg bo, thi
det har jeg ønsket. **15** Dets Føde velsigner jeg, dets
fattige mætter jeg med Brød, **16** dets Præster klæder
jeg i Frelse, dets fromme skal synge med Fryd. **17**
Der lader jeg Horn vokse frem for David, sikrer min
Salvede Lampe. **18** Jeg klæder hans Fjender i Skam,
men paa ham skal Kronen straale!«

133 Sang til Festrejserne. Af David. Se, hvor godt
og lifligt er det, naar Brødre bor tilsammen: **2**
som kostelig Olie, der flyder fra Hovedet ned over
Skægget, Arons Skæg, der bølger ned over Kjortelens
Halslinning, **3** som Hermons Dug, der falder paa
Zions Bjerge. Thi der skikker HERREN Velsignelse
ned, Liv til evig Tid.

134 Sang til Festrejserne. Op og lov nu
HERREN, alle HERRENS Tjenere, som staar
i HERRENS Hus ved Nattetide! **2** Løft eders Hænder
mod Helligdommen og lov HERREN! **3** HERREN
velsigne dig fra Zion, han, som skabte Himmel og
Jord.

135 Halleluja! Pris HERRENS Navn, pris det, I
HERRENS Tjenere, **2** som staar i HERRENS
Hus, i vor Guds Huses Forgaarde! **3** Pris HERREN,
thi god er HERREN, lovsyng hans Navn, thi lifligt
er det. **4** Thi HERREN udvalgte Jakob, Israel til sin
Ejendom. **5** Ja, jeg ved, at HERREN er stor, vor
Herre er større end alle Guder. **6** HERREN gør alt,
hvad han vil, i Himlene og paa Jorden, i Have og
alle Verdensdyb. **7** Han lader Skyer stige op fra
Jordens Ende, faar Lynene til at give Regn, sender
Stormen ud fra sine Forraadskamre; **8** han, som
slog Ægyptens førstefødte, baade Mennesker og
Kvæg, **9** og sendte Tegn og Undere i din Midte,
Ægypten, mod Farao og alle hans Folk; **10** han, som
fældede store Folk og vog saa mægtige Konger, **11**
Amoriternes Konge Sihon og Basans Konge Og og
alle Kana'ans Riger **12** og gav deres Land i Eje, i Eje
til Israel, hans Folk. **13** HERRE, dit Navn er evigt,
din Ihukommelse, HERRE, fra Slægt til Slægt, **14**

thi Ret skaffer HERREN sit Folk og ynkes over sine
Tjenere. 15 Folkenes Billeder er Sølv og Guld, Værk
af Menneskehænder; 16 de har Mund, men taler ikke,
Øjne, men ser dog ej; 17 de har Ører, men hører ikke,
ej heller er der Aande i deres Mund. 18 Som dem skal
de, der laved dem, blive enhver, som stoler paa dem.
19 Lov HERREN, Israels Hus, lov HERREN, Arons
Hus, 20 lov HERREN, Levis Hus, lov HERREN, I,
som frygter HERREN! 21 Fra Zion være HERREN
lovet, han, som bor i Jerusalem!

136 Halleluja! Tak HERREN, thi han er god; thi
hans Miskundhed varer evindelig! 2 Tak
Gudernes Gud; thi hans Miskundhed varer evindelig!
3 Tak Herrernes Herre; thi hans Miskundhed varer
evindelig! 4 Han, der ene gør store Undere; thi hans
Miskundhed varer evindelig! 5 Som skabte Himlen
med Indsigt; thi hans Miskundhed varer evindelig! 6
Som bredte Jorden paa Vandet; thi hans Miskundhed
varer evindelig! 7 Som skabte de store Lys; thi
hans Miskundhed varer evindelig! 8 Sol til at raade
om Dagen; thi hans Miskundhed varer evindelig! 9
Maane og Stjerner til at raade om Natten; thi hans
Miskundhed varer evindelig! 10 Som slog Ægyptens
førstefødte; thi hans Miskundhed varer evindelig! 11
Og førte Israel ud derfra; thi hans Miskundhed varer
evindelig! 12 Med stærk Haand og udstrakt Arm; thi
hans Miskundhed varer evindelig! 13 Som kløved det
røde Hav; thi hans Miskundhed varer evindelig! 14 Og
førte Israel midt igennem det; thi hans Miskundhed
varer evindelig! 15 Som drev Farao og hans Hær i
det røde Hav; thi hans Miskundhed varer evindelig!
16 Som førte sit Folk i Ørkenen; thi hans Miskundhed
varer evindelig! 17 Som fældede store Konger; thi
hans Miskundhed varer evindelig! 18 Og vog saa
vældige Konger; thi hans Miskundhed varer evindelig!
19 Amoriternes Konge Sihon; thi hans Miskundhed
varer evindelig! 20 Og Basans Konge Og; thi hans
Miskundhed varer evindelig! 21 Og gav deres Land i
Eje; thi hans Miskundhed varer evindelig! 22 I Eje
til hans Tjener Israel; thi hans Miskundhed varer
evindelig! 23 Som kom os i Hu i vor Ringhed; thi
hans Miskundhed varer evindelig! 24 Og friede os fra
vore Fjender; thi hans Miskundhed varer evindelig! 25
Som giver alt Kød Føde; thi hans Miskundhed varer
evindelig! 26 Tak Himlenes Gud; thi hans Miskundhed
varer evindelig!

137 Ved Babels Floder, der sad vi og græd, naar
Zion randt os i Hu. 2 Vi hængte vore Harper i
Landets Pile. 3 Thi de, der havde bortført os, bad os
synge, vore Bødler bad os være glade: »Syng os
af Zions Sange!« 4 Hvor kan vi synge HERRENS
Sange paa fremmed Grund? 5 Jerusalem, glemmer
jeg dig, da visne min højre! 6 Min Tunge hænge
ved Ganen, om ikke jeg ihukommer dig, om ikke
jeg sætter Jerusalem over min højeste Glæde! 7
HERRE, ihukom Edoms Sønner for Jerusalems Dag,
at de raabte: »Nedbryd, nedbryd lige til Grunden!«
8 Du Babels Datter, du Ødelægger! Salig den, der
gengælder dig, hvad du gjorde imod os! 9 Salig den,
der griber dine spæde og knuser dem mod Klippen!

138 Af David. Jeg vil prise dig, HERRE, af hele
mit Hjerte, lovsynge dig for Guderne; 2 jeg
vil tilbede, vendt mod dit hellige Tempel, og mere
end alt vil jeg prise dit Navn for din Miskundheds
og Trofastheds Skyld; thi du har herliggjort dit Ord.
3 Den Dag jeg raabte, svared du mig, du gav mig
Mod, i min Sjæl kom Styrke. 4 Alle Jordens Konger
skal prise dig, HERRE, naar de hører din Munds
Ord, 5 og synge om HERRENS Veje; thi stor er
HERRENS Ære, 6 thi HERREN er ophøjet, ser til den
ringe, han kender den stolte i Frastand. 7 Gaar jeg
i Trængsel, du værger mig Livet, mod Fjendernes
Vrede udrækker du Haanden, din højre bringer mig
Frelse. 8 HERREN vil føre det igennem for mig, din
Miskundhed, HERRE, varer evindelig. Opgiv ej dine
Hænders Værk!

139 Til Sangmesteren. Af David. En Salme.
HERRE, du ransager mig og kender mig! 2
Du ved, naar jeg sidder, og naar jeg staar op, du
fatter min Tanke i Frastand, 3 du har Rede paa, hvor
jeg gaar eller ligger, og alle mine Veje kender du
grant. 4 Thi før Ordet er til paa min Tunge, se, da ved
du det, HERRE, til fulde. 5 Bagfra og forfra omslutter
du mig, du lægger din Haand paa mig. 6 At fatte det
er mig for underfuldt, for højt, jeg evner det ikke! 7
Hvorhen skal jeg gaa for din Aand, og hvor skal jeg
fly for dit Aasyn? 8 Farer jeg op til Himlen, da er du
der, reder jeg Leje i Dødsriget, saa er du der; **(Sheol
h7585)** 9 tager jeg Morgenrødens Vinger, fæster jeg
Bo, hvor Havet ender, 10 da vil din Haand ogsaa
lede mig der, din højre holde mig fast! 11 Og siger
jeg: »Mørket skal skjule mig, Lyset blive Nat omkring
mig!« 12 saa er Mørket ej mørkt for dig, og Natten er
klar som Dagen, Mørket er som Lyset. 13 Thi du har
dannet mine Nyrer, vævet mig i Moders Liv. 14 Jeg vil
takke dig, fordi jeg er underfuldt skabt; underfulde
er dine Gerninger, det kender min Sjæl til fulde. 15
Mine Ben var ikke skjult for dig, da jeg blev skabt i
Løndom, virket i Jordens Dyb; 16 som Foster saa

dine Øjne mig, i din Bog var de alle skrevet, Dagene
var bestemt, før en eneste af dem var kommet. 17
Hvor kostelige er dine Tanker mig, Gud, hvor stor er
dog deres Sum! 18 Tæller jeg dem, er de flere end
Sandet, jeg vaagner — og end er jeg hos dig. 19
Vilde du dog dræbe de gudløse, Gud, maatte Blodets
Mænd vige fra mig, 20 de, som taler om dig paa
Skrømt og sværger falsk ved dit Navn. 21 Jeg hader
jo dem, der hader dig, HERRE, og væmmes ved
dem, der staar dig imod; 22 med fuldt Had hader jeg
dem, de er ogsaa mine Fjender. 23 Ransag mig, Gud,
og kend mit Hjerte, prøv mig og kend mine Tanker!
24 Se, om jeg er paa Smertens Vej, og led mig paa
Evigheds Vej!

140 Til Sangmesteren. En Salme af David. 2 Red
mig, HERRE, fra onde Mennesker, vær mig
et Værn mod Voldsmænd, 3 der pønser paa ondt
i Hjertet og daglig ægger til Strid. 4 De hvæsser
Tungen som Slanger, har Øglegift under deres Læber.
(Sela) 5 Vogt mig, HERRE, for gudløses Haand,
vær mig et Værn mod Voldsmænd, som pønser
paa at bringe mig til Fald. 6 Hovmodige lægger
Snarer og Strikker for mig, breder et Net for min
Fod, lægger Fælder for mig ved Vejen. (Sela) 7 Jeg
siger til HERREN: Du er min Gud, HERRE, lyt til min
tryglende Røst! 8 HERRE, Herre, min Frelses Styrke,
du skærmer mit Hoved paa Stridens Dag. 9 Opfyld ej,
HERRE, den gudløses Ønsker, lad ikke hans Raad
have Fremgang! 10 Lad dem ikke løfte Hovedet mod
mig, lad deres Trusler ramme dem selv! 11 Det regne
paa dem med gloende Kul, styrt dem i Dybet, ej staa
de op! 12 Lad ikke Bagtaleren holde sig i Landet,
ondt ramme Voldsmanden Slag i Slag! 13 Jeg ved, at
HERREN vil føre de armes Sag og skaffe de fattige
Ret. For vist skal retfærdige prise dit Navn, oprigtige
bo for dit Aasyn.

141 En Salme af David. HERRE, jeg raaber til
dig, il mig til Hjælp, hør min Røst, naar jeg
raaber til dig; 2 som Røgoffer gælde for dig min Bøn,
mine løftede Hænder som Aftenoffer! 3 HERRE, sæt
Vagt ved min Mund, vogt mine Læbers Dør! 4 Bøj
ikke mit Hjerte til ondt, til at gøre gudløs Gerning
sammen med Udaadsmænd; deres lækre Mad vil
jeg ikke smage. 5 Slaar en retfærdig mig, saa er det
Kærlighed; revser han mig, er det Olie for Hovedet,
ej skal mit Hoved vise det fra sig, end sætter jeg
min Bøn imod deres Ondskab. 6 Ned ad Klippens
Skrænter skal Dommerne hos dem styrtes, og de skal
høre, at mine Ord er liflige. 7 Som naar man pløjer
Jorden i Furer, spredes vore Ben ved Dødsrigets
Gab. (Sheol h7585) 8 Dog, mine Øjne er rettet paa dig,
o HERRE, Herre, paa dig forlader jeg mig, giv ikke
mit Liv til Pris! 9 Vogt mig for Fælden, de stiller for
mig, og Udaadsmændenes Snarer; 10 lad de gudløse
falde i egne Garn, medens jeg gaar uskadt videre.

142 En Maskil af David, da han var i Hulen. En
Bøn. 2 Jeg løfter min Røst og raaber til
HERREN, jeg løfter min Røst og trygler HERREN, 3
udøser min Klage for ham, udtaler min Nød for ham.
4 Naar Aanden vansmægter i mig, kender du dog
min Sti. Paa Vejen, ad hvilken jeg vandrer, lægger
de Snarer for mig. 5 Jeg skuer til højre og spejder,
men ingen vil kendes ved mig, afskaaret er mig hver
Tilflugt, ingen bryder sig om min Sjæl. 6 HERRE, jeg
raaber til dig og siger: Du er min Tilflugt, min Del i de
levendes Land! 7 Lyt til mit Klageraab, thi jeg er saare
ringe, frels mig fra dem, der forfølger mig, de er for
stærke for mig; udfri min Sjæl af dens Fængsel, at jeg
kan prise dit Navn! De retfærdige venter i Spænding
paa, at du tager dig af mig.

143 En Salme af David. HERRE, hør min Bøn og
lyt til min Tryglen, bønhør mig i din Trofasthed,
i din Retfærd, 2 gaa ikke i Rette med din Tjener, thi
for dig er ingen, som lever, retfærdig! 3 Thi Fjender
forfølger min Sjæl, de træder mit Liv i Støvet, lader
mig bo i Mørke som de, der for længst er døde. 4
Aanden hensygner i mig, mit Hjerte stivner i Brystet. 5
Jeg kommer fordums Dage i Hu, tænker paa alle dine
Gerninger, grunder paa dine Hænders Værk. 6 Jeg
udbreder Hænderne mod dig, som et tørstigt Land
saa længes min Sjæl efter dig. (Sela) 7 Skynd dig at
svare mig, HERRE, min Aand svinder hen; skjul ikke
dit Aasyn for mig, saa jeg bliver som de, der synker i
Graven. 8 Lad mig aarle høre din Miskundhed, thi
jeg stoler paa dig. Lær mig den Vej, jeg skal gaa, thi
jeg løfter min Sjæl til dig. 9 Fri mig fra mine Fjender,
HERRE, til dig flyr jeg hen; 10 lær mig at gøre din
Vilje, thi du er min Gud, mig føre din gode Aand
ad den jævne Vej! 11 For dit Navns Skyld, HERRE,
holde du mig i Live, udfri i din Retfærd min Sjæl af
Trængsel, 12 udslet i din Miskundhed mine Fjender,
tilintetgør alle, som trænger min Sjæl! Thi jeg er din
Tjener.

144 Af David. Lovet være HERREN, min Klippe,
som oplærer mine hænder til Strid, mine
Fingre til Krig, 2 min Miskundhed og min Fæstning,
min Klippeborg, min Frelser, mit Skjold og den, jeg
lider paa, som underlægger mig Folkeslag! 3 HERRE,
hvad er et Menneske, at du kendes ved det, et

Menneskebarn, at du agter paa ham? 4 Mennesket
er som et Aandepust, dets Dage som svindende
Skygge. 5 HERRE, sænk din Himmel, stig ned og rør
ved Bjergene, saa at de ryger; 6 slyng Lynene ud
og adsplit Fjenderne, send dine Pile og indjag dem
Rædsel; 7 udræk din Haand fra det høje, fri og frels
mig fra store Vande, 8 fra fremmedes Haand, de,
hvis Mund taler Løgn, hvis højre er Løgnehaand.
9 Gud, jeg vil synge dig en ny Sang, lege for dig
paa tistrenget Harpe, 10 du, som giver Konger Sejr
og udfrier David, din Tjener. 11 Fri mig fra det onde
Sværd, frels mig fra fremmedes Haand, de, hvis
Mund taler Løgn, hvis højre er Løgnehaand. 12 I
Ungdommen er vore Sønner som højvoksne Planter,
vore Døtre er som Søjler, udhugget i Tempelstil; 13
vore Forraadskamre er fulde, de yder Forraad paa
Forraad, vore Hjorde føder Tusinder, Titusinder paa
vore Marker, 14 fede er vore Okser; intet Murbrud,
ingen Udvandring, ingen Skrigen paa Torvene. 15
Saligt det Folk, der er saaledes stedt, saligt det Folk,
hvis Gud er HERREN!

145 En Lovsang af David. Jeg vil ophøje dig, min
Gud, min Konge, evigt og alt love dit Navn. 2
Jeg vil love dig Dag efter Dag, evigt og altid prise dit
Navn. 3 Stor og højlovet er HERREN, hans Storhed
kan ikke ransages. 4 Slægt efter Slægt lovpriser
dine Værker, forkynder dine vældige Gerninger. 5
De taler om din Højheds herlige Glans, jeg vil synge
om dine Undere; 6 de taler om dine ræddelige
Gerningers Vælde, om din Storhed vil jeg vidne; 7
de udbreder din rige Miskundheds Ry og synger
med Fryd om din Retfærd. 8 Naadig og barmhjertig
er HERREN, langmodig og rig paa Miskundhed. 9
God er HERREN mod alle, hans Barmhjertighed
er over alle hans Værker. 10 Dine Værker takker
dig alle, HERRE, og dine fromme lover dig. 11 De
forkynder dit Riges Ære og taler om din Vælde 12
for at kundgøre Menneskenes Børn din Vælde, dit
Riges straalende Herlighed. 13 Dit Rige staar i al
Evighed, dit Herredømme varer fra Slægt til Slægt.
(Trofast er HERREN i alle sine Ord og miskundelig i
alle sine Gerninger). 14 HERREN støtter alle, der
falder, og rejser alle bøjede. 15 Alles Øjne bier paa
dig, du giver dem Føden i rette Tid; 16 du aabner
din Haand og mætter alt, hvad der lever, med hvad
det ønsker. 17 Retfærdig er HERREN paa alle sine
Veje, miskundelig i alle sine Gerninger. 18 Nær er
HERREN hos alle, som kalder, hos alle, som kalder
paa ham i Sandhed. 19 Han gør, hvad de, der frygter
ham, ønsker, hører deres Raab og frelser dem, 20
HERREN vogter alle, der elsker ham, men alle de
gudløse sletter han ud. 21 Min Mund skal udsige
HERRENS Pris, alt Kød skal love hans hellige Navn
evigt og altid.

146 Halleluja! Pris HERREN, min Sjæl! 2 Jeg vil
prise HERREN hele mit Liv, lovsynge min
Gud, saa længe jeg lever. 3 Sæt ikke eders Lid til
Fyrster, til et Menneskebarn, der ikke kan hjælpe! 4
Hans Aand gaar bort, han bliver til Jord igen, hans
Raad er bristet samme Dag. 5 Salig den, hvis Hjælp
er Jakobs Gud, hvis Haab staar til HERREN hans
Gud, 6 som skabte Himmel og Jord, Havet og alt,
hvad de rummer, som evigt bevarer sin Trofasthed 7
og skaffer de undertrykte Ret, som giver de sultne
Brød! HERREN løser de fangne, 8 HERREN aabner
de blindes Øjne, HERREN rejser de bøjede, HERREN
elsker de retfærdige, 9 HERREN vogter de fremmede,
opholder faderløse og Enker, men gudløses Vej gør
han kroget. 10 HERREN er Konge for evigt, din Gud,
o Zion, fra Slægt til Slægt. Halleluja!

147 Halleluja! Ja, det er godt at lovsynge vor
Gud, ja, det er lifligt, Lovsang sømmer sig. 2
HERREN bygger Jerusalem, han samler de spredte af
Israel, 3 han læger dem, hvis Hjerte er sønderknust,
og forbinder deres Saar; 4 han fastsætter Stjernernes
Tal og giver dem alle Navn. 5 Vor Herre er stor og
vældig, hans Indsigt er uden Maal; 6 HERREN holder
de ydmyge oppe, til Jorden bøjer han gudløse. 7 Syng
for HERREN med Tak, leg for vor Gud paa Citer! 8
Han dækker Himlen med Skyer, sørger for Regn til
Jorden, lader Græs spire frem paa Bjergene og Urter
til Menneskers Brug; 9 Føde giver han Kvæget og
Ravneunger, som skriger; 10 hans Hu staar ikke til
stærke Heste, han har ikke Behag i rapfodet Mand;
11 HERREN har Behag i dem, der frygter ham, dem,
der bier paa hans Miskundhed. 12 Lovpris HERREN,
Jerusalem, pris, o Zion, din Gud! 13 Thi han gør
dine Portstænger stærke, velsigner dine Børn i din
Midte; 14 dine Landemærker giver han Fred, mætter
dig med Hvedens Fedme; 15 han sender sit Bud til
Jorden, hastigt løber hans Ord, 16 han lader Sne
falde ned som Uld, som Aske spreder han Rim, 17
som Brødsmuler sender han Hagl, Vandene stivner
af Kulde fra ham; 18 han sender sit Ord og smelter
dem, de strømmer, naar han rejser sit Vejr. 19 Han
kundgør sit Ord for Jakob, sine Vedtægter og Lovbud
for Israel. 20 Saa gjorde han ikke mod andre Folk,
dem kundgør han ingen Lovbud. Halleluja!

148 Halleluja! Pris HERREN i Himlen, pris ham
i det høje! **2** Pris ham, alle hans Engle, pris
ham, alle hans Hærskarer, **3** pris ham, Sol og Maane,
pris ham, hver lysende Stjerne, **4** pris ham, Himlenes
Himle og Vandene over Himlene! **5** De skal prise
HERRENS Navn, thi han bød, og de blev skabt; **6**
han gav dem deres Plads for evigt, han gav en Lov,
som de ej overtræder! **7** Lad Pris stige op til HERREN
fra Jorden, I Havdyr og alle Dyb, **8** Ild og Hagl, Sne
og Røg, Storm, som gør, hvad han siger, **9** I Bjerge
og alle Høje, Frugttræer og alle Cedre, **10** I vilde Dyr
og alt Kvæg, Krybdyr og vingede Fugle, **11** I Jordens
Konger og alle Folkeslag, Fyrster og alle Jordens
Dommere, **12** Ynglinge sammen med Jomfruer, gamle
sammen med unge! **13** De skal prise HERRENS
Navn, thi ophøjet er hans Navn alene, hans Højhed
omspænder Jord og Himmel. **14** Han løfter et Horn
for sit Folk, lovprist af alle sine fromme, af Israels
Børn, det Folk, der staar ham nær. Halleluja!

149 Halleluja! Syng HERREN en ny Sang, hans
Pris i de frommes Forsamling! **2** Israel glæde
sig over sin Skaber, over deres Konge fryde sig
Zions Børn, **3** de skal prise hans Navn under Dans,
lovsynge ham med Pauke og Citer; **4** thi HERREN
har Behag i sit Folk, han smykker de ydmyge med
Frelse. **5** De fromme skal juble med Ære, synge paa
deres Lejer med Fryd, **6** med Lovsang til Gud i Mund
og tveægget Sværd i Haand **7** for at tage Hævn over
Folkene og revse Folkeslagene, **8** for at binde deres
Konger med Lænker, deres ædle med Kæder af Jern
9 og fuldbyrde paa dem den alt skrevne Dom til Ære
for alle hans fromme! Halleluja!

150 Halleluja! Pris Gud i hans Helligdom, pris
ham i hans stærke Hvælving, **2** pris ham for
hans vældige Gerninger, pris ham for hans mægtige
Storhed; **3** pris ham med Hornets Klang, pris ham
med Harpe og Citer, **4** pris ham med Pauke og Dans,
pris ham med Strengeleg og Fløjte, **5** pris ham med
klingre Cymbler, pris ham med gjaldende Cymbler; **6**
alt hvad der aander, pris HERREN! Halleluja!

Ordsprogene

1 Ordsprog af Salomo, Davids Søn, Israels Konge.
2 Af dem skal man lære Visdom forstandig Tale, **3**
tage mod Tugt, som gør klog, mod Retfærdighed,
Ret og Retsind; **4** de skal give tankeløse Klogskab,
ungdommen Kundskab og Kløgt; **5** den vise høre og
øge sin Viden, den forstandige vinde sig Levekunst;
6 de skal lære at tyde Ordsprog og Billeder, de vises
Ord og Gaader. **7** HERRENS Frygt er Kundskabs
begyndelse, Daarer ringeagter Visdom og Tugt. **8**
Hør, min Søn, paa din Faders Tugt, opgiv ikke din
Moders Belæring. **9** thi begge er en yndig Krans til
dit Hoved og Kæder til din Hals. **10** Min Søn, sig
nej, naar Syndere lokker! **11** Siger de: »Kom med,
lad os lure paa den fromme, lægge Baghold for
sagesløs, skyldfri Mand! **12** Som Dødsriget sluger
vi dem levende, med Hud og Haar, som for de i
Graven. **(Sheol h7585)** **13** Vi vinder os Gods og Guld,
vi fylder vore Huse med Rov. **14** Gør fælles Sag
med os; vi har alle fælles Pung!« **15** — min Søn,
gaa da ikke med dem, hold din Fod fra deres Sti;
16 thi deres Fødder løber efter ondt, de haster for
at udgyde Blod. **17** Thi det er unyttigt at udspænde
Garnet for alle Fugles Øjne; **18** de lurer paa eget
Blod, lægger Baghold for eget Liv. **19** Saa gaar det
enhver, der attraar Rov, det tager sin Herres Liv. **20**
Visdommen raaber paa Gaden, paa Torvene løfter
den Røsten; **21** oppe paa Murene kalder den, tager
til Orde i Byen ved Portindgangene: **22** Hvor længe
vil I tankeløse elske Tankeløshed, Spotterne finde
deres Glæde i Spot og Daarerne hade Kundskab? **23**
Vend eder til min Revselse! Se, jeg lader min Aand
udvælde for eder, jeg kundgør eder mine Ord: **24**
Fordi jeg raabte og I stod imod, jeg vinked og ingen
ænsed det, **25** men I lod haant om alt mit Raad og tog
ikke min Revselse til jer, **26** derfor ler jeg ved eders
Ulykke, spotter, naar det, I frygter, kommer, **27** naar
det, I frygter, kommer som Uvejr, naar eders Ulykke
kommer som Storm, naar Trængsel og Nød kommer
over jer. **28** Da svarer jeg ej, naar de kalder, de søger
mig uden at finde, **29** fordi de hadede Kundskab og
ikke valgte HERRENS Frygt; **30** mit Raad tog de ikke
til sig, men lod haant om al min Revselse. **31** Frugt af
deres Færd skal de nyde og mættes med egne Raad;
32 thi tankeløses Egensind bliver deres Død, Taabers
Sorgløshed bliver deres Undergang; **33** men den, der
adlyder mig, bor trygt, sikret mod Ulykkens Rædsel.

2 Min Søn, naar du tager imod mine Ord og gemmer
mine Paalæg hos dig, **2** idet du laaner Visdom
Øre og bøjer dit Hjerte til Indsigt, **3** ja, kalder du paa
Forstanden og løfter din Røst efter Indsigt, **4** søger
du den som Sølv og leder den op som Skatte, **5** da
nemmer du HERRENS Frygt og vinder dig Kundskab
om Gud. **6** Thi HERREN, han giver Visdom, fra hans
Mund kommer Kundskab og Indsigt. **7** Til retsindige
gemmer han Lykke, han er Skjold for alle med lydefri
Vandel, **8** idet han værner Rettens Stier og vogter
sine frommes Vej. **9** Da nemmer du Retfærd, Ret og
Retsind, hvert et Spor, som er godt. **10** Thi Visdom
kommer i dit Hjerte, og Kundskab er liflig for din Sjæl;
11 Kløgt skal vaage over dig, Indsigt være din Vogter
— **12** idet den frier dig fra den ondes Vej, fra Folk,
hvis Ord kun er vrange, **13** som gaar fra de lige Stier
for at vandre paa Mørkets Veje. **14** som glæder sig
ved at gøre ondt og jubler over vrangt og ondt, **15**
de, som gaar krogede Stier og følger bugtede Spor
— **16** idet den frier dig fra Andenmands Hustru, fra
fremmed Kvinde med sleske Ord, **17** der sviger sin
Ungdoms Ven og glemmer sin Guds Pagt; **18** thi en
Grav til Døden er hendes Hus, til Skyggerne fører
hendes Spor; **19** tilbage vender ingen, som gaar ind til
hende, de naar ej Livets Stier — **20** at du maa vandre
de godes Vej og holde dig til de retfærdiges Stier; **21**
thi retsindige skal bo i Landet, lydefri levnes deri, **22**
men gudløse ryddes af Landet, troløse rykkes derfra.

3 Min Søn, glem ikke, hvad jeg har lært dig, dit
Hjerte tage vare paa mine Bud! **2** Thi en Række af
Dage og Leveaar og Lykke bringer de dig. **3** Godhed
og Troskab vige ej fra dig, bind dem som Baand om
din Hals, skriv dem paa dit Hjertes Tavle! **4** Saa finder
du Naade og Yndest i Guds og Menneskers Øjne.
5 Stol paa HERREN af hele dit Hjerte, men forlad
dig ikke paa din Forstand; **6** hav ham i Tanke paa
alle dine Veje, saa jævner han dine Stier. **7** Hold
ikke dig selv for viis, frygt HERREN og vig fra det
onde; **8** saa faar du Helse for Legemet, Lindring for
dine Ledemod. **9** Ær med din Velstand HERREN
med Førstegrøden af al din Avl; **10** da fyldes dine
Lader med Korn, dine Perser svømmer over af Most.
11 Min Søn, lad ej haant om HERRENS Tugt, vær
ikke ked af hans Revselse; **12** HERREN revser den,
han elsker, han straffer den Søn, han har kær. **13**
Lykkelig den, der har opnaaet Visdom, den, der vinder
sig Indsigt; **14** thi den er bedre at købe end Sølv,
bedre at vinde end Guld; **15** den er mere værd end
Perler, ingen Klenodier opvejer den; **16** en Række
af Dage er i dens højre, i dens venstre Rigdom og
Ære; **17** dens Veje er liflige Veje, og alle dens Stier er
Lykke; **18** den er et Livets Træ for dem, der griber

den, lykkelig den, som holder den fast! 19 HERREN
grundlagde Jorden med Visdom, grundfæsted Himlen
med Indsigt; 20 ved hans Kundskab brød Strømmene
frem, lader Skyerne Dug dryppe ned. 21 Min Søn, tag
Vare paa Snilde og Kløgt, de slippe dig ikke af Syne;
22 saa bliver de Liv for din Sjæl og et yndigt Smykke
til din Hals. 23 Da vandrer du trygt din Vej, støder
ikke imod med din Fod; 24 sætter du dig, skal du ikke
skræmmes, lægger du dig, skal din Søvn vorde sød;
25 du skal ikke frygte uventet Rædsel, Uvejret, naar
det kommer over gudløse; 26 thi HERREN skal være
din Tillid, han vogter din Fod, saa den ikke hildes. 27
Nægt ikke den trængende Hjælp, naar det staar i
din Magt at hjælpe; 28 sig ej til din Næste: »Gaa og
kom igen, jeg vil give i Morgen!« — saafremt du har
det. 29 Tænk ikke paa ondt mod din Næste, naar
han tillidsfuldt bor i din Nærhed. 30 Yp ikke Trætte
med sagesløs Mand, naar han ikke har voldet dig
Men. 31 Misund ikke en Voldsmand, græm dig aldrig
over hans Veje; 32 thi den falske er HERREN en Gru;
mod retsindig er han fortrolig; 33 i den gudløses Hus
er HERRENS Forbandelse, men retfærdiges Bolig
velsigner han. 34 Over for Spottere bruger han Spot,
men ydmyge giver han Naade. 35 De vise faar Ære til
Arv, men Taaber høster kun Skam.

4 Hør, I Sønner, paa en Faders Tugt, lyt til for at
vinde Forstand; 2 thi gavnlig Viden giver jeg jer,
slip ej hvad jeg har lært jer. 3 Da jeg var min Faders
Dreng, min Moders Kælebarn og eneste, 4 lærte han
mig og sagde: Lad dit Hjerte gribe om mine Ord,
vogt mine Bud, saa skal du leve; 5 køb Visdom, køb
Forstand, du glemme det ikke, vend dig ej bort fra
min Munds Ord; 6 slip den ikke, saa vil den vogte
dig, elsk den, saa vil den værne dig! 7 Køb Visdom
for det bedste, du ejer, køb Forstand for alt, hvad
du har; 8 hold den højt, saa bringer den dig højt til
Vejrs, den bringer dig Ære, naar du favner den; 9 den
sætter en yndig Krans paa dit Hoved; den rækker
dig en dejlig Krone. 10 Hør, min Søn, tag imod mine
Ord, saa bliver dine Leveaar mange. 11 Jeg viser
dig Visdommens Vej, leder dig ad Rettens Spor; 12
naar du gaar, skal din Gang ej hæmmes, og løber du,
snubler du ikke; 13 hold fast ved Tugt, lad den ikke
fare, tag Vare paa den, thi den er dit Liv. 14 Kom ikke
paa gudløses Sti, skrid ej frem ad de ondes Vej. 15
sky den og følg den ikke, vig fra den, gaa udenom; 16
thi de sover ikke, naar de ikke har syndet, og Søvnen
flyr dem, naar de ej har bragt Fald. 17 Thi de æder
Gudløsheds Brød og drikker Urettens Vin. 18 men
retfærdiges Sti er som straalende Lys, der vokser i
Glans til højlys Dag: 19 Gudløses Vej er som Mørket,
de skønner ej, hvad de snubler over, 20 Mærk dig,
min Søn, mine Ord, bøj Øret til, hvad jeg siger; 21 det
slippe dig ikke af Syne, du vogte det dybt i dit Hjerte;
22 thi det er Liv for dem, der finder det, Helse for alt
deres Kød. 23 Vogt dit Hjerte mer end alt andet, thi
derfra udspringer Livet. 24 Hold dig fra Svig med din
Mund, lad Læbernes Falskhed være dig fjern. 25 Lad
dine Øjne se lige ud, dit Blik skue lige frem; 26 gaa
ad det lige Spor, lad alle dine Veje sigte mod Maalet;
27 bøj hverken til højre eller venstre, lad Foden vige
fra ondt!

5 Mærk dig, min Søn, min Visdom, bøj til min Indsigt
dit Øre, 2 at Kløgt maa vaage øver dig, Læbernes
Kundskab vare paa dig. 3 Thi af Honning drypper
den fremmedes Læber, glattere end Olie er hendes
Gane; 4 men til sidst er hun besk som Malurt, hvas
som tveægget Sværd; 5 hendes Fødder styrer nedad
mod Døden, til Dødsriget stunder hendes Fjed; **(Sheol
h7585)** 6 hun følger ej Livets Vej, hendes Spor er
bugtet, hun ved det ikke. 7 Hør mig da nu, min Søn,
vig ikke fra min Munds Ord! 8 Lad din Vej være langt
fra hende, kom ej hendes Husdør nær, 9 at du ikke
maa give andre din Ære, en grusom Mand dine Aar.
10 at ikke dit Gods skal mætte fremmede, din Vinding
ende i Andenmands Hus, 11 saa du gribes af Anger
til sidst, naar dit Kød og Huld svinder hen, 12 og du
siger: »Ak, at jeg hadede Tugt, at mit Hjerte lod haant
om Revselse, 13 saa jeg ikke lød mine Læreres Røst,
ej bøjed mit Øre til dem, som lærte mig! 14 Nær var
jeg kommet i alskens Ulykke midt i Forsamling og
Menighed!« 15 Drik Vand af din egen Cisterne og
rindende Vand af din Brønd; 16 lad ej dine Kilder flyde
paa Gaden, ej dine Bække paa Torvene! 17 Dig skal
de tilhøre, dig alene, ingen fremmed ved Siden af
dig! 18 Velsignet være dit Væld, og glæd dig ved din
Ungdoms Hustru, 19 den elskelige Hind, den yndige
Gazel; hendes Elskov fryde dig stedse, berus dig altid
i hendes Kærlighed! 20 Hvi beruser du dig, min Søn, i
en fremmed og tager en andens Hustru i Favn? 21
Thi for HERRENS Øjne er Menneskets Veje, grant
følger han alle dets Spor; 22 den gudløse fanges af
egen Brøde og holdes fast i Syndens Reb; 23 han dør
af Mangel paa Tugt, gaar til ved sin store Daarskab.

6 Min Søn: har du borget for din næste og givet en
anden Haandslag, 2 er du fanget ved dine Læber
og bundet ved Mundens Ord, 3 gør saa dette, min
Søn, og red dig, nu du er kommet i Næstens Haand:
Gaa hen uden Tøven, træng ind paa din Næste; 4
und ikke dine Øjne Søvn, ej heller dine Øjenlaag

Hvile, 5 red dig som en Gazel af Snaren, som en Fugl
af Fuglefængerens Haand. 6 Gaa hen til Myren, du
lade, se dens Færd og bliv viis. 7 Skønt uden Fyrste,
Foged og Styrer, 8 sørger den dog om Somren for
Æde og sanker sin Føde i Høst. 9 Hvor længe vil
du ligge, du lade, naar staar du op af din Søvn? 10
Lidt Søvn endnu, lidt Blund, lidt Hvile med samlagte
Hænder: 11 som en Stimand kommer da Fattigdom
over dig, Trang som en skjoldvæbnet Mand. 12 En
Nidding, en ussel Mand er den, som vandrer med
Falskhed i Munden, 13 som blinker med Øjet, skraber
med Foden og giver Tegn med Fingrene, 14 som
smeder Rænker i Hjertet og altid kun ypper Kiv; 15
derfor kommer hans Undergang brat, han knuses
paa Stedet, kan ikke læges. 16 Seks Ting hader
HERREN, syv er hans Sjæl en Gru: 17 Stolte Øjne,
Løgnetunge, Hænder, der udgyder uskyldigt Blod,
18 et Hjerte, der udtænker onde Raad, Fødder, der
haster og iler til ondt, 19 falsk Vidne, der farer med
Løgn, og den, som sætter Splid mellem Brødre. 20
Min Søn, tag Vare paa din Faders Bud, opgiv ikke din
Moders Belæring, 21 bind dem altid paa dit Hjerte,
knyt dem fast om din Hals; 22 paa din Vandring lede
den dig, paa dit Leje vogte den dig, den tale dig til,
naar du vaagner; 23 thi Budet er en Lygte, Læren Lys,
og Tugtens Revselse Livets Vej 24 for at vogte dig for
Andenmands Hustru, for fremmed Kvindes sleske
Tunge! 25 Attraa ej i dit Hjerte hendes Skønhed,
hendes Blik besnære dig ej! 26 Thi en Skøge faar
man blot for et Brød, men Andenmands Hustru fanger
dyrebar Sjæl. 27 Kan nogen bære Ild i sin Brystfold,
uden at Klæderne brænder? 28 Kan man vandre paa
glødende Kul, uden at Fødderne svides? 29 Saa
er det at gaa ind til sin Næstes Hustru; ingen, der
rører hende, slipper for Straf. 30 Ringeagter man
ikke Tyven, naar han stjæler for at stille sin Sult?
31 Om han gribes, maa han syvfold bøde og afgive
alt sit Huses Gods. 32 Afsindig er den, der boler
med hende, kun en Selvmorder handler saa; 33 han
opnaar Hug og Skændsel, og aldrig udslettes hans
Skam. 34 Thi Skinsyge vækker Mandens Vrede, han
skaaner ikke paa Hævnens Dag; 35 ingen Bøde tager
han god; store Tilbud rører ham ikke.

7 Min Søn, vogt dig mine Ord, mine Bud maa du
gemme hos dig; 2 vogt mine Bud, saa skal du
leve, som din Øjesten vogte du, hvad jeg har lært dig;
3 bind dem om dine Fingre, skriv dem paa dit Hjertes
Tavle, 4 sig til Visdommen: »Du er min Søster!« og
kald Forstanden Veninde, 5 at den maa vogte dig
for Andenmands Hustru, en fremmed Kvinde med
sleske Ord. 6 Thi fra mit Vindue skued jeg ud, jeg
kigged igennem mit Gitter; 7 og blandt de tankeløse
saa jeg en Yngling, en uden Vid blev jeg var blandt
de unge; 8 han gik paa Gaden tæt ved et Hjørne,
skred frem paa Vej til hendes Hus 9 i Skumringen
henimod Aften, da Nat og Mørke brød frem. 10 Og
se, da møder Kvinden ham i Skøgedragt, underfundig
i Hjertet; 11 løssluppen, ustyrlig er hun, hjemme fandt
hendes Fødder ej Ro; 12 snart paa Gader, snart paa
Torve, ved hvert et Hjørne lurer hun; 13 hun griber i
ham og kysser ham og siger med frække Miner; 14
»Jeg er et Takoffer skyldig og indfrier mit Løfte i Dag,
15 gik derfor ud for at møde dig, søge dig, og nu har
jeg fundet dig! 16 Jeg har redt mit Leje med Tæpper,
med broget ægyptisk Lærred, 17 jeg har stænket min
Seng med Myrra, med Aloe og med Kanelbark; 18
kom, lad os svælge til Daggry i Vellyst, beruse os i
Elskovs Lyst! 19 Thi Manden er ikke hjemme, paa
Langfærd er han draget; 20 Pengepungen tog han
med, ved Fuldmaane kommer han hjem!« 21 Hun
lokked ham med mange fagre Ord, forførte ham med
sleske Læber; 22 tankeløst følger han hende som en
Tyr, der føres til Slagtning, som en Hjort, der løber i
Nettet, 23 til en Pil gennemborer dens Lever, som en
Fugl, der falder i Snaren, uden at vide, det gælder
dens Liv. 24 Hør mig da nu, min Søn, og lyt til min
Munds Ord! 25 Ej bøje du Hjertet til hendes Veje,
far ikke vild paa hendes Stier; 26 thi mange ligger
slagne, hvem hun har fældet, og stor er Hoben, som
hun slog ihjel. 27 Hendes Hus er Dødsrigets Veje,
som fører til Dødens Kamre. **(Sheol h7585)**

8 Mon ikke Visdommen kalder, løfter Indsigten
ikke sin Røst? 2 Oppe paa Høje ved Vejen,
ved Korsveje træder den frem; 3 ved Porte, ved
Byens Udgang, ved Dørenes Indgang raaber den:
4 Jeg kalder paa eder, I Mænd, løfter min Røst
til Menneskens Børn. 5 I tankeløse, vind jer dog
Klogskab, I Taaber, saa faa dog Forstand! 6 Hør,
thi jeg fører ædel Tale, aabner mine Læber med
retvise Ord; 7 ja, Sandhed taler min Gane, gudløse
Læber er mig en Gru. 8 Rette er alle Ord af min
Mund, intet er falskt eller vrangt; 9 de er alle ligetil
for den kloge, retvise for dem der vandt Indsigt. 10
Tag ved Lære, tag ikke mod Sølv, tag mod Kundskab
fremfor udsøgt Guld; 11 thi Visdom er bedre end
Perler, ingen Skatte opvejer den. 12 Jeg, Visdom,
er Klogskabs Nabo og raader over Kundskab og
Kløgt. 13 HERRENS Frygt er Had til det onde. Jeg
hader Hovmod og Stolthed, den onde Vej og den
falske Mund. 14 Jeg ejer Raad og Visdom, jeg har

Forstand, jeg har Styrke. **15** Ved mig kan Konger
styre og Styresmænd give retfærdige Love; **16** ved
mig kan Fyrster raade og Stormænd dømme Jorden.
17 Jeg elsker dem, der elsker mig, og de, der søger
mig, finder mig. **18** Hos mig er der Rigdom og Ære,
ældgammelt Gods og Retfærd. **19** Min Frugt er bedre
end Guld og Malme, min Afgrøde bedre end kosteligt
Sølv. **20** Jeg vandrer paa Retfærds Vej, midt hen ad
Rettens Stier **21** for at tildele dem, der elsker mig,
Gods og fylde deres Forraadshuse. **22** Mig skabte
HERREN først blandt sine Værker, i Urtid, førend han
skabte andet; **23** jeg blev frembragt i Evigheden, i
Begyndelsen, i Jordens tidligste Tider; **24** jeg fødtes,
før Verdensdybet var til, før Kilderne, Vandenes Væld,
var til; **25** førend Bjergene sænkedes, før Højene
fødtes jeg, **26** førend han skabte Jord og Marker, det
første af Jordsmonnets Støv. **27** Da han grundfæsted
Himlen, var jeg hos ham, da han satte Hvælv over
Verdensdybet. **28** Da han fæstede Skyerne oventil og
gav Verdensdybets Kilder deres faste Sted, **29** da han
satte Havet en Grænse, at Vandene ej skulde bryde
hans Lov, da han lagde Jordens Grundvold, **30** da var
jeg Fosterbarn hos ham, hans Glæde Dag efter Dag;
for hans Aasyn leged jeg altid, **31** leged paa hans
vide Jord og havde min Glæde af Menneskens Børn.
32 Og nu, I Sønner, hør mig! Vel den, der vogter paa
mine Veje! **33** Hør paa Tugt og bliv vise, lad ikke
haant derom! **34** Lykkelig den, der hører paa mig,
saa han daglig vaager ved mine Døre og vogter paa
mine Dørstolper. **35** Thi den, der finder mig; finder Liv
og opnaar Yndest hos HERREN; **36** men den, som
mister mig, skader sig selv; enhver, som hader mig,
elsker Døden.

9 Visdommen bygged sig Hus, rejste sig støtter syv,
2 slagted sit Kvæg og blanded sin Vin, hun har
ogsaa dækket sit Bord; **3** hun har sendt sine Terner
ud, byder ind paa Byens højeste Steder: **4** Hvo som
er tankeløs, han komme hid, jeg taler til dem, som er
uden Vid: **5** Kom og smag mit Brød og drik den Vin,
jeg har blandet! **6** Lad Tankeløshed fare, saa skal
I leve, skrid frem ad Forstandens Vej! — **7** Tugter
man en Spotter, henter man sig Haan; revser man en
gudløs, høster man Skam; **8** revs ikke en Spotter,
at han ikke skal hade dig, revs den vise, saa elsker
han dig; **9** giv til den vise, saa bliver han visere, lær
den retfærdige, saa øges hans Viden. **10** HERRENS
Frygt er Visdoms Grundlag, at kende den HELLIGE,
det er Forstand. — **11** Thi mange bliver ved mig dine
Dage, dine Livsaars Tal skal øges. **12** Er du viis, er
det til Gavn for dig selv; spotter du, bærer du ene
Følgen! **13** Daarskaben, hun slaar sig løs og lokker
og kender ikke til Skam; **14** hun sidder ved sit Huses
Indgang, troner paa Byens Høje **15** og byder dem ind,
der kommer forbi, vandrende ad deres slagne Vej: **16**
Hvo som er tankeløs, han komme hid, jeg taler til
dem, som er uden Vid: **17** Stjaalen Drik er sød, lønligt
Brød er lækkert! **18** Han ved ej, at Skyggerne dvæler
der, hendes Gæster er i Dødsrigets Dyb. **(Sheol h7585)**

10 Salomos Ordsprog. Viis Søn glæder sin Fader,
taabelig Søn er sin Moders Sorg. **2** Gudløsheds
Skatte gavner intet, men Retfærd redder fra Død. **3**
HERREN lader ej en retfærdig sulte, men gudløses
Attraa støder han fra sig. **4** Doven Haand skaber
Fattigdom, flittiges Haand gør rig. **5** En klog Søn
samler om Somren, en daarlig sover om Høsten.
6 Velsignelse er for retfærdiges Hoved, paa Uret
gemmer gudløses Mund. **7** Den retfærdiges Minde
velsignes, gudløses Navn smuldrer hen. **8** Den vise
tager mod Paabud, den brovtende Daare styrtes. **9**
Hvo lydefrit vandrer, vandrer trygt; men hvo der gaar
Krogveje, ham gaar det ilde. **10** Blinker man med
Øjet, volder man ondt, den brovtende Daare styrtes.
11 Den retfærdiges Mund er en Livsens Kilde, paa
Uret gemmer gudløses Mund. **12** Had vækker Splid,
Kærlighed skjuler alle Synder. **13** Paa den kloges
Læber finder man Visdom, Stok er til Ryg paa Mand
uden Vid. **14** De vise gemmer den indsigt, de har,
Daarens Mund er truende Vaade. **15** Den riges Gods
er hans faste Stad, Armod de ringes Vaade. **16** Den
retfærdiges Vinding tjener til Liv, den gudløses Indtægt
til Synd. **17** At vogte paa Tugt er Vej til Livet, vild
farer den, som viser Revselse fra sig. **18** Retfærdige
Læber tier om Had, en Taabe er den, der udspreder
Rygter. **19** Ved megen Tale undgaas ej Brøde, klog
er den, der vogter sin Mund. **20** Den retfærdiges
Tunge er udsøgt Sølv, gudløses Hjerte er intet værd.
21 Den retfærdiges Læber nærer mange, Daarerne
dør af Mangel paa Vid. **22** HERRENS Velsignelse,
den gør rig, Slid og Slæb lægger intet til. **23** For
Taaben er Skændselsgerning en Leg, Visdom er Leg
for Mand med Indsigt. **24** Hvad en gudløs frygter,
kommer over hans Hoved, hvad retfærdige ønsker,
bliver dem givet. **25** Naar Storm farer frem, er den
gudløse borte, den retfærdige staar paa evig Grund.
26 Som Eddike for Tænder og Røg for Øjne saa er
den lade for dem, der sender ham. **27** HERRENS
Frygt lægger Dage til, gudløses Aar kortes af. **28**
Retfærdige har Glæde i Vente, gudløses Haab vil
briste. **29** For lydefri Vandel er HERREN et Værn,
men en Rædsel for Udaadsmænd. **30** Den retfærdige

rokkes aldrig, ikke skal gudløse bo i Landet. 31 Den
retfærdiges Mund bærer Visdoms Frugt, den falske
Tunge udryddes. 32 Den retfærdiges Læber søger
Yndest, gudløses Mund bærer Falskheds Frugt.

11 Falske Vægtskaale er HERREN en Gru,
fuldvægtigt Lod er efter hans Sind. 2 Kommer
Hovmod, kommer og Skændsel, men med ydmyge
følger der Visdom. 3 Retsindiges Uskyld leder dem
trygt, troløses falskhed lægger dem øde. 4 Ej hjælper
Rigdom paa Vredens Dag, men Retfærd redder fra
Døden. 5 Den lydefris Retfærd jævner hans Vej, for
sin Gudløshed falder den gudløse. 6 Retsindiges
Retfærd bringer dem Frelse, troløse fanges i egen
Attraa. 7 Ved Døden brister den gudløses Haab,
Daarers Forventning brister. 8 Den retfærdige fries af
Trængsel, den gudløse kommer i hans Sted. 9 Med
sin Mund lægger vanhellig Næsten øde, retfærdige
fries ved Kundskab. 10 Ved retfærdiges Lykke jubler
en By, der er Fryd ved gudløses Undergang. 11
Ved retsindiges Velsignelse rejser en By sig, den
styrtes i Grus ved gudløses Mund. 12 Mand uden
Vid ser ned paa sin Næste, hvo, som har Indsigt,
tier. 13 Bagtaleren røber, hvad ham er betroet, den
paalidelige skjuler Sagen. 14 Uden Styre staar et Folk
for Fald, vel staar det til, hvor mange giver Raad.
15 Den gaar det ilde, som borger for andre, tryg
er den, der hader Haandslag. 16 Yndefuld Kvinde
vinder Manden Ære; hader hun Retsind, volder hun
Skændsel. De lade maa savne Gods, flittige vinder
sig Rigdom. 17 Kærlig Mand gør vel mod sin Sjæl,
den grumme er haard ved sit eget Kød. 18 Den
gudløse skaber kun skuffende Vinding, hvo Retfærd
saar, faar virkelig Løn. 19 At hige efter Retfærd er
Liv, at jage efter ondt er Død. 20 De svigefulde er
HERREN en Gru, hans Velbehag ejer, hvo lydefrit
vandrer. 21 Visselig undgaar den onde ej Straf, de
retfærdiges Æt gaar fri. 22 Som Guldring i Svinetryne
er fager Kvinde, der ikke kan skønne. 23 Retfærdiges
Ønske bliver kun til Lykke, gudløse har kun Vrede i
Vente. 24 En strør om sig og gør dog Fremgang, en
anden nægter sig alt og mangler. 25 Gavmild Sjæl
bliver mæt; hvo andre kvæger, kvæges og selv. 26
Hvo Kornet gemmer, ham bander Folket, Velsignelse
kommer over den, som sælger. 27 Hvo der jager efter
godt, han søger efter Yndest, hvo der higer efter
ondt, ham kommer det over. 28 Hvo der stoler paa sin
Rigdom, falder, retfærdige grønnes som Løv. 29 Den,
der øder sit Hus, høster Vind, Daare bliver Vismands
Træl. 30 Retfærds Frugt er et Livets Træ, Vismand
indfanger Sjæle. 31 En retfærdig reddes med Nød og
næppe, endsige en gudløs, en, der synder.

12 At elske Tugt er at elske Kundskab, at hade
Revselse er dumt. 2 Den gode vinder Yndest
hos HERREN, den rænkefulde dømmer han skyldig.
3 Ingen staar fast ved Gudløshed, men retfærdiges
Rod skal aldrig rokkes. 4 En duelig Kvinde er sin
Ægtemands Krone, en daarlig er som Edder i hans
Ben. 5 Retfærdiges Tanker er Ret, gudløses Opspind
er Svig. 6 Gudløses Ord er paa Lur efter Blod,
retsindiges Mund skal bringe dem Frelse. 7 Gudløse
styrtes og er ikke mer, retfærdiges Hus staar fast.
8 For sin Klogskab prises en Mand, til Spot bliver
den, hvis Vid er vrangt. 9 Hellere overses, naar man
holder Træl, end optræde stort, naar man mangler
Brød. 10 Den retfærdige føler med sit Kvæg, gudløses
Hjerte er grumt. 11 Den mættes med Brød, som
dyrker sin Jord, uden Vid er den, der jager efter
Tomhed. 12 De ondes Fæstning jævnes med Jorden,
de retfærdiges Rod holder Stand. 13 I Læbernes
Brøde hildes den onde, den retfærdige undslipper
Nøden. 14 Af sin Munds Frugt mættes en Mand
med godt, et Menneske faar, som hans Hænder
har øvet. 15 Daarens Færd behager ham selv, den
vise hører paa Raad. 16 En Daare giver straks sin
Krænkelse Luft, den kloge spottes og lader som
intet. 17 Den sanddru fremfører, hvad der er ret, det
falske Vidne kommer med Svig. 18 Mangens Snak er
som Sværdhug, de vises Tunge læger. 19 Sanddru
Læbe bestaar for evigt, Løgnetunge et Øjeblik. 20
De, som smeder ondt, har Svig i Hjertet; de, der
stifter Fred, har Glæde. 21 Den retfærdige times der
intet ondt, gudløse oplever Vanheld paa Vanheld.
22 Løgnelæber er HERREN en Gru, de ærlige har
hans Velbehag. 23 Den kloge dølger sin Kundskab,
Taabers Hjerte udraaber Daarskab. 24 De flittiges
Haand skal raade, den lade tvinges til Hoveriarbejde.
25 Hjertesorg bøjer til Jorden, et venligt Ord gør glad.
26 Den retfærdige vælger sin Græsgang, gudløses
Vej vildleder dem selv. 27 Ladhed opskræmmer intet
Vildt, men kosteligt Gods faar den flittige tildelt. 28
Paa Retfærds Sti er der Liv, til Døden fører den onde
Vej.

13 Viis Søn elsker tugt, spotter hører ikke paa
skænd. 2 Af sin Munds Frugt nyder en Mand
kun godt, til Vold staar troløses Hu. 3 Vogter man
Munden, bevarer man Sjælen, den aabenmundede
falder i Vaade. 4 Den lade attraar uden at faa, men
flittiges Sjæl bliver mæt. 5 Den retfærdige hader
Løgnetale, den gudløse spreder Skam og Skændsel.

6 Retfærd skærmer, hvo lydefrit vandrer, Synden
fælder de gudløse. 7 Mangen lader rig og ejer dog
intet, mangen lader fattig og ejer dog meget. 8 Mands
Rigdom er Løsepenge for hans Liv, Fattigmand faar
ingen Trusel at høre. 9 Retfærdiges Lys bryder frem,
gudløses Lampe gaar ud. 10 Ved Hovmod vækkes
kun Splid, hos dem, der lader sig raade, er Visdom.
11 Rigdom, vundet i Hast, smuldrer hen, hvad der
samles Haandfuld for Haandfuld, øges. 12 At bie
længe gør Hjertet sygt, opfyldt Ønske er et Livets
Træ. 13 Den, der lader haant om Ordet, slaas ned,
den, der frygter Budet, faar Løn. 14 Vismands Lære
er en Livsens Kilde, derved undgaas Dødens Snarer.
15 God Forstand vinder Yndest, troløses Vej er deres
Undergang. 16 Hver, som er klog, gaar til Værks med
Kundskab, Taaben udfolder Daarskab. 17 Gudløs
Budbringer gaar det galt, troværdigt Bud bringer
Lægedom. 18 Afvises Tugt, faar man Armod og Skam;
agtes paa Revselse, bliver man æret. 19 Opfyldt
Ønske er sødt for Sjælen, at vige fra ondt er Taaber
en Gru. 20 Omgaas Vismænd, saa bliver du viis, ilde
faren er Taabers Ven. 21 Vanheld følger Syndere,
Lykken naar de retfærdige. 22 Den gode efterlader
Børnebørn Arv, til retfærdige gemmes Synderens
Gods. 23 Paa Fattigfolks Nyjord er rigelig Føde, mens
mangen rives bort ved Uret. 24 Hvo Riset sparer,
hader sin Søn, den, der elsker ham, tugter i Tide. 25
Den retfærdige spiser, til Sulten er stillet, gudløses
Bug er tom.

14 Visdom bygger sig Hus, Daarskabs Hænder
river det ned. 2 Hvo redeligt vandrer, frygter
HERREN, men den, som gaar Krogveje, agter ham
ringe. 3 I Daarens Mund er Ris til hans Ryg, for de
vise staar Læberne Vagt. 4 Naar der ikke er Okser,
er Laden tom, ved Tyrens Kraft bliver Høsten stor.
5 Sanddru Vidne lyver ikke, det falske Vidne farer
med Løgn. 6 Spotter søger Visdom, men finder den
ikke, til Kundskab kommer forstandig let. 7 Gaa fra
en Mand, som er en Taabe, der mærker du intet til
Kundskabs Læber. 8 Den kloge i sin Visdom er klar
paa sin Vej, men Taabers Daarskab er Svig. 9 Med
Daarer driver Skyldofret Spot, men Velvilje raader
iblandt retsindige. 10 Hjertet kender sin egen Kvide,
fremmede blander sig ej i dets Glæde. 11 Gudløses
Hus lægges øde, retsindiges Telt staar i Blomst. 12
Mangen Vej synes Manden ret, og saa er dens Ende
dog Dødens Veje. 13 Selv under Latter kan Hjertet
lide, og Glædens Ende er Kummer. 14 Af sine Veje
mættes den frafaldne, af sine Gerninger den, som
er god. 15 Den tankeløse tror hvert Ord, den kloge
overtænker sine Skridt. 16 Den vise ængstes og
skyr det onde, Taaben buser sorgløs paa. 17 Den
hidsige bærer sig taabeligt ad, man hader rænkefuld
Mand. 18 De tankeløse giver Daarskab i Arv, de
kloge efterlader sig Kundskab. 19 Onde maa bukke
for gode, gudløse staa ved retfærdiges Døre. 20
Fattigmand hades endog af sin Ven, men Rigmands
Venner er mange. 21 Den, der foragter sin Næste,
synder, lykkelig den, der har Medynk med arme.
22 De, som virker ondt, farer visselig vild; de, som
virker godt, finder Naade og Trofasthed. 23 Ved al
Slags Møje vindes der noget, Mundsvejr volder kun
Tab. 24 De vises Krone er Kløgt, Taabers Krans
er Daarskab. 25 Sanddru Vidne frelser Sjæle; den,
som farer med Løgn, bedrager. 26 Den stærkes
Tillid er HERRENS Frygt, hans Sønner skal have
en Tilflugt. 27 HERRENS Frygt er en Livsens Kilde,
derved undgaas Dødens Snarer. 28 At Folket er
stort, er Kongens Hæder, Brist paa Folk er Fyrstens
Fald. 29 Den sindige er rig paa Indsigt, den heftige
driver det vidt i Daarskab. 30 Sagtmodigt Hjerte er
Liv for Legemet, Avind er Edder i Benene. 31 At kue
den ringe er Haan mod hans Skaber, han æres ved
Medynk med fattige. 32 Ved sin Ondskab styrtes den
gudløse, ved lydefri Færd er retfærdige trygge. 33
Visdom bor i forstandiges Hjerte, i Taabers Indre
kendes den ikke. 34 Retfærdighed løfter et Folk, men
Synd er Folkenes Skændsel. 35 En klog Tjener har
Kongens Yndest, en vanartet rammer hans Vrede.

15 Mildt svar stiller Vrede, saarende Ord vækker
Nag. 2 Vises Tunge drypper af Kundskab,
Daarskab strømmer fra Taabers Mund. 3 Alle Vegne
er HERRENS Øjne, de udspejder onde og gode. 4
Et Livets Træ er Tungens Mildhed, dens Falskhed
giver Hjertesaar. 5 Daare lader haant om sin Faders
Tugt, klog er den, som tager Vare paa Revselse.
6 Den retfærdiges Hus har megen Velstand, den
gudløses Høst lægges øde. 7 Vises Læber udstrør
Kundskab, Taabers Hjerte er ikke ret. 8 Gudløses
Offer er HERREN en Gru, retsindiges Bøn har han
Velbehag i. 9 Den gudløses Færd er HERREN en
Gru, han elsker den, der stræber efter Retfærd. 10
Streng Tugt er for den, der forlader Vejen; den, der
hader Revselse, dør. 11 Dødsrige og Afgrund ligger
aabne for HERREN, endsige da Menneskebørnenes
Hjerter. **(Sheol h7585)** 12 Spotteren ynder ikke at revses,
til Vismænd gaar han ikke. 13 Glad Hjerte giver venligt
Ansigt, ved Hjertesorg bliver Modet brudt. 14 Den
forstandiges Hjerte søger Kundskab, Taabers Mund
lægger Vind paa Daarskab. 15 Alle den armes Dage

er onde, glad Hjerte er stadigt Gæstebud. 16 Bedre
lidet med HERRENS Frygt end store Skatte med
Uro. 17 Bedre en Ret Grønt med Kærlighed end fedet
Okse og Had derhos. 18 Vredladen Mand vækker
Splid, sindig Mand stiller Trætte. 19 Den lades Vej
er spærret af Tjørn, de flittiges Sti er banet. 20 Viis
Søn glæder sin Fader, Taabe til Menneske foragter
sin Moder. 21 Daarskab er Glæde for Mand uden
Vid, Mand med Indsigt gaar lige frem. 22 Er der
ikke holdt Raad, saa mislykkes Planer, de lykkes,
naar mange raadslaar. 23 Mand er glad, naar hans
Mund kan svare, hvor godt er et Ord i rette Tid. 24
Den kloge gaar opad paa Livets Vej for at undgaa
Dødsriget nedentil. (Sheol h7585) 25 Hovmodiges Hus
river HERREN bort, han fastsætter Enkens Skel. 26
Onde Tanker er HERREN en Gru, men hulde Ord er
rene. 27 Den øder sit Hus, hvem Vinding er alt; men
leve skal den, der hader Gave. 28 Den retfærdiges
Hjerte tænker, før det svarer, gudløses Mund lader
ondt strømme ud. 29 HERREN er gudløse fjern, men
hører retfærdiges Bøn. 30 Milde Øjne fryder Hjertet,
godt Bud giver Marv i Benene. 31 Øret, der lytter til
Livsens Revselse, vil gerne dvæle iblandt de vise. 32
Hvo Tugt forsmaar, lader haant om sin Sjæl, men Vid
fanger den, der lytter til Revselse. 33 HERRENS Frygt
er Tugt til Visdom, Ydmyghed først og siden Ære.

16 Hjertets Raad er Menneskets sag. Tungens
Svar er fra HERREN. 2 En Mand holder al
sin Færd for ren, men HERREN vejer Aander. 3
Vælt dine Gerninger paa HERREN, saa skal dine
Planer lykkes. 4 Alt skabte HERREN, hvert til sit, den
gudløse ogsaa for Ulykkens Dag. 5 Hver hovmodig
er HERREN en Gru, visselig slipper han ikke for
Straf. 6 Ved Mildhed og Troskab sones Brøde, ved
HERRENS Frygt undviger man ondt. 7 Naar HERREN
har Behag i et Menneskes Veje, gør han endog hans
Fjender til Venner. 8 Bedre er lidet med Retfærd
end megen Vinding med Uret. 9 Menneskets Hjerte
udtænker hans Vej, men HERREN styrer hans Fjed.
10 Der er Gudsdom paa Kongens Læber, ej fejler
hans Mund, naar han dømmer. 11 Ret Bismer og
Vægtskaal er HERRENS, hans Værk er alle Posens
Lodder. 12 Gudløs Færd er Konger en Gru, thi
ved Retfærd grundfæstes Tronen. 13 Retfærdige
Læber har Kongens Yndest, han elsker den, der taler
oprigtigt. 14 Kongens Vrede er Dødens Bud, Vismand
evner at mildne den. 15 I Kongens Aasyns Lys er der
Liv, som Vaarregnens Sky er hans Yndest. 16 At vinde
Visdom er bedre end Guld, at vinde Indsigt mere end
Sølv. 17 De retsindiges Vej er at vige fra ondt; den
vogter sit Liv, som agter paa sin Vej. 18 Hovmod gaar
forud for Fald, Overmod forud for Snublen. 19 Hellere
sagtmodig med ydmyge end dele Bytte med stolte.
20 Vel gaar det den, der mærker sig Ordet; lykkelig
den, der stoler paa HERREN. 21 Den vise kaldes
forstandig, Læbernes Sødme øger Viden. 22 Kløgt
er sin Mand en Livsens Kilde, Daarskab er Daarers
Tugt. 23 Den vises Hjerte giver Munden Kløgt, paa
Læberne lægger det øget Viden. 24 Hulde Ord er
som flydende Honning, søde for Sjælen og sunde
for Legemet. 25 Mangen Vej synes Manden ret, og
saa er dens Ende dog Dødens Veje. 26 En Arbejders
Hunger arbejder for ham, thi Mundens Krav driver
paa ham. 27 En Nidding graver Ulykkesgrave, det er,
som brændte der Ild paa hans Læber. 28 Rænkefuld
Mand sætter Splid; den, der bagtaler, skiller Venner.
29 Voldsmand lokker sin Næste og fører ham en Vej,
der ikke er god. 30 Den, der stirrer, har Rænker for;
knibes Læberne sammen, har man fuldbyrdet ondt.
31 Graa Haar er en dejlig Krone, den vindes paa
Retfærds Vej. 32 Større end Helt er sindig Mand,
større at styre sit Sind end at tage en Stad. 33 I
Brystfolden rystes Loddet, det falder, som HERREN
vil.

17 Bedre en tør Bid Brød med fred end Huset fuldt
af Sul med Trætte. 2 Klog Træl bliver Herre over
daarlig Søn og faar lod og del mellem Brødre. 3 Digel
til Sølv og Ovn til Guld, men den, der prøver Hjerter,
er HERREN. 4 Den onde hører paa onde Læber,
Løgneren lytter til giftige Tunger. 5 Hvo Fattigmand
spotter, haaner hans Skaber, den skadefro slipper
ikke for Straf. 6 De gamles Krone er Børnebørn,
Sønners Stolthed er Fædre. 7 Ypperlig Tale er ej for
en Daare, end mindre da Løgn for den, som er ædel.
8 Som en Troldsten er Gave i Giverens Øjne; hvorhen
den end vender sig, gør den sin Virkning. 9 Den,
der dølger en Synd, søger Venskab, men den, der
ripper op i en Sag, skiller Venner. 10 Bedre virker
Skænd paa forstandig end hundrede Slag paa en
Taabe. 11 Den onde har kun Genstridighed for, men
et skaanselsløst Bud er udsendt imod ham. 12 Man
kan møde en Bjørn, hvis Unger er taget, men ikke en
Taabe udi hans Daarskab. 13 Den, der gengælder
godt med ondt, fra hans Hus skal Vanheld ej vige.
14 At yppe Strid er at aabne for Vand, hold derfor
inde, før Strid bryder løs. 15 At frikende skyldig og
dømme uskyldig, begge Dele er HERREN en Gru.
16 Hvad hjælper Penge i Taabens Haand til at købe
ham Visdom, naar Viddet mangler? 17 Ven viser
Kærlighed naar som helst, Broder fødes til Hjælp i

Nød. 18 Mand uden Vid giver Haandslag og gaar i Borgen for Næsten. 19 Ven af Kiv er Ven af Synd; at højne sin Dør er at attraa Fald. 20 Ej finder man Lykke, naar Hjertet er vrangt, man falder i Vaade, naar Tungen er falsk. 21 Den, der avler en Taabe, faar Sorg, Daarens Fader er ikke glad. 22 Glad Hjerte er godt for Legemet, nedslaaet Sind suger Marv af Benene. 23 Den gudløse tager Gave i Løn for at bøje Rettens Gænge. 24 Visdom staar den forstandige for Øje, Taabens Blik er ved Jordens Ende. 25 Taabelig Søn er sin Faders Sorg, Kvide for hende, som fødte ham. 26 At straffe den, der har Ret, er ilde, værre endnu at slaa de ædle. 27 Den, som har Kundskab tøjler sin Tale, Mand med Forstand er koldblodig. 28 Selv Daaren, der tier, gælder for viis, forstandig er den, der lukker sine Læber.

18 Særlingen søger et Paaskud, med Vold og Magt vil han Strid. 2 Taaben ynder ej Indsigt, men kun, at hans Tanker kommer for Lyset. 3 Hvor Gudløshed kommer, kommer og Spot, Skam og Skændsel følges. 4 Ord i Mands Mund er dybe Vande, en rindende Bæk, en Visdomskilde. 5 Det er ilde at give en skyldig Medhold, saa man afviser skyldfris Sag i Retten. 6 Taabens Læber fører til Trætte, hans Mund raaber højt efter Hug, 7 Taabens Mund er hans Vaade, hans Læber en Snare for hans Liv. 8 Bagtalerens Ord er som Lækkerbidskener, de synker dybt i Bugen. 9 Den, der er efterladen i Gerning, er ogsaa Broder til Ødeland. 10 HERRENS Navn er et stærkt Taarn, den retfærdige løber derhen og bjærges. 11 Den riges Gods er hans faste Stad, og tykkes ham en knejsende Mur. 12 Mands Hovmod gaar forud for Fald, Ydmyghed forud for Ære. 13 Om nogen svarer, førend han hører, regnes det ham til Daarskab og Skændsel. 14 Mands Mod udholder Sygdom, men hvo kan bære en sønderbrudt Aand? 15 Den forstandiges Hjerte vinder sig Kundskab, de vises Øre attraar Kundskab. 16 Gaver aabner et Menneske Vej og fører ham hen til de store. 17 Den, der taler først i en Trætte har Ret, til den anden kommer og gaar ham efter. 18 Loddet gør Ende paa Trætter og skiller de stærkeste ad. 19 Krænket Broder er som en Fæstning, Trætter som Portslaa for Borg. 20 Mands Bug mættes af Mundens Frugt, han mættes af Læbernes Grøde. 21 Død og Liv er i Tungens Vold, hvo der tøjler den, nyder dens Frugt. 22 Fandt man en Hustru, fandt man Lykken og modtog Naade fra HERREN. 23 Fattigmand beder og trygler, Rigmand svarer med haarde Ord. 24 Med mange Fæller kan Mand gaa til Grunde, men Ven kan overgaa Broder i Troskab.

19 Bedre Fattigmand med lydefri Færd end en, som gaar Krogveje, er han end rig. 2 At mangle Kundskab er ikke godt, men den træder fejl, som har Hastværk. 3 Et Menneskes Daarskab øder hans Vej, men paa HERREN vredes hans Hjerte. 4 Gods skaffer mange Venner, den ringe skiller hans Ven sig fra. 5 Det falske Vidne undgaar ej Straf; den slipper ikke, som farer med Løgn. 6 Mange bejler til Stormands Yndest, og alle er Venner med gavmild Mand. 7 Fattigmands Frænder hader ham alle, end mere skyr hans Venner ham da. Ej frelses den, som jager efter Ord. 8 Den, der vinder Vid, han elsker sin Sjæl, og den, der vogter paa Indsigt, faar Lykke. 9 Det falske Vidne undgaar ej Straf, og den, der farer med Løgn, gaar under. 10 Vellevned sømmer sig ikke for Taabe, end mindre for Træl at herske over Fyrster. 11 Klogskab gør Mennesket sindigt, hans Ære er at overse Brøde. 12 Som Brøl af en Løve er Kongens Vrede, som Dug paa Græs er hans Gunst. 13 Taabelig Søn er sin Faders Ulykke, Kvindekiv er som ustandseligt Tagdryp. 14 Hus og Gods er Arv efter Fædre, en forstandig Hustru er fra HERREN. 15 Dovenskab sænker i Dvale, den lade Sjæl maa sulte. 16 Den vogter sin Sjæl, som vogter paa Budet, men skødesløs Vandel fører til Død. 17 Er man god mod den ringe, laaner man HERREN, han gengælder en, hvad godt man har gjort. 18 Tugt din Søn, imens der er Haab, ellers stiler du efter at slaa ham ihjel. 19 Den, som er hidsig, maa bøde, ved Skaansel gør man det værre. 20 Hør paa Raad og tag ved Lære, saa du til sidst bliver viis. 21 I Mands Hjerte er mange Tanker, men HERRENS Raad er det, der staar fast. 22 Vinding har man af Godhed, hellere fattig end Løgner. 23 HERRENS Frygt er Vej til Liv, man hviler mæt og frygter ej ondt. 24 Den lade rækker til Fadet, men fører ej Haanden til Munden. 25 Faar Spottere Hug, bliver tankeløs klog, ved Revselse faar den forstandige Kundskab. 26 Mishandle Fader og bortjage Moder gør kun en daarlig, vanartet Søn. 27 Hør op, min Søn, med at høre paa Tugt og saa fare vild fra Kundskabsord. 28 Niddingevidne spotter Retten, gudløses Mund er glubsk efter Uret. 29 Slag er rede til Spottere, Hug til Taabers Ryg.

20 En Spotter er Vinen, stærk Drik slaar sig løs, og ingen, som raver deraf, er viis. 2 Som Løvebrøl er Rædslen, en Konge vækker, at vække hans Vrede er at vove sit Liv. 3 Mands Ære er det at undgaa Trætte, men alle Taaber vil Strid. 4 Om Efteraaret

pløjer den lade ikke, han søger i Høst, men finder
intet. 5 Raad i Mands Hjerte er dybe Vande, men
Mand med Indsigt drager det op. 6 Mangen kaldes
en velvillig Mand, men hvem kan finde en trofast
Mand? 7 Retfærdig er den, som lydefrit vandrer,
hans Sønner faar Lykke efter ham. 8 Kongen, der
sidder i Dommersædet, sigter alt ondt med sit Blik.
9 Hvo kan sige: »Jeg rensed mit Hjerte, og jeg er
ren for Synd!« 10 To Slags Vægt og to Slags Maal,
begge Dele er HERREN en Gru. 11 Selv Drengen
kendes paa det, han gør, om han er ren og ret hans
Færd. 12 Øret, der hører, og Øjet, der ser, HERREN
skabte dem begge. 13 Elsk ikke Søvn, at du ej bliver
fattig, luk Øjnene op og bliv mæt. 14 Køberen siger:
»Usselt, usselt!« men skryder af Handelen, naar
han gaar bort. 15 Har man end Guld og Perler i
Mængde, kosteligst Smykke er Kundskabslæber. 16
Tag hans Klæder, han borged for en anden, pant
ham for fremmedes Skyld! 17 Sødt smager Løgnens
Brød, bagefter fyldes Munden med Grus. 18 Planer,
der lægges ved Raadslagning, lykkes; før Krig efter
modent Overlæg! 19 Bagtaleren røber, hvad ham er
betroet, hav ej med en aabenmundet at gøre! 20 Den,
der bander Fader og Moder, i Bælgmørke gaar hans
Lampe ud. 21 Først haster man efter en Arv, men til
sidst velsignes den ikke. 22 Sig ikke: »Ondt vil jeg
gengælde!« Bi paa HERREN, saa hjælper han dig.
23 To Slags Lodder er HERREN en Gru, det er ikke
godt, at Vægten er falsk. 24 Fra HERREN er Mands
Fjed, hvor kan et Menneske fatte sin Skæbne! 25 Det
er farligt at sige tankeløst: »Helligt!« og først efter
Løftet tænke sig om. 26 Viis Konge sigter de gudløse,
lader Tærskehjul gaa over dem. 27 Menneskets Aand
er en HERRENS Lampe, den ransager alle hans
Indres Kamre. 28 Godhed og Troskab vogter Kongen,
han støtter sin Trone ved Retfærd. 29 Unges Stolthed
er deres Styrke, gamles Smykke er graanet Haar. 30
Blodige Strimer renser den onde og Hug hans Indres
Kamre.

21 En Konges Hjerte er Bække i HERRENS Haand,
han leder det hen, hvor han vil. 2 En Mand
holder al sin Færd for ret, men HERREN vejer Hjerter.
3 At øve Ret og Skel er mere værd for HERREN end
Offer. 4 Hovmodige Øjne, et opblæst Hjerte, selv
gudløses Nyjord er Synd. 5 Kun Overflod bringer
den flittiges Raad, hver, som har Hastværk, faar kun
Tab. 6 At skabe sig Rigdom ved Løgnetunge er Jag
efter Vind i Dødens Snarer. 7 Gudløses Voldsfærd
bortriver dem selv, thi de vægrer sig ved at øve Ret. 8
Skyldtynget Mand gaar Krogveje, den renes Gerning
er ligetil. 9 Hellere bo i en Krog paa Taget end
fælles Hus med trættekær Kvinde. 10 Den gudløses
Sjæl har Lyst til ondt, hans Øjne ynker ikke hans
Næste. 11 Maa Spotter bøde, bliver tankeløs klog,
har Vismand Fremgang, da vinder han Kundskab.
12 Den Retfærdige har Øje med den gudløses Hus,
han styrter gudløse Folk i Ulykke. 13 Hvo Øret lukker
for Smaamands Skrig, skal raabe selv og ikke faa
Svar. 14 Lønlig Gave mildner Vrede, Stikpenge i
Brystfolden voldsom Harme. 15 Rettens Gænge er
den retfærdiges Glæde, men Udaadsmændenes
Rædsel. 16 Den, der farer vild fra Kløgtens Vej, skal
havne i Skyggers Forsamling. 17 Lyst til Morskab
fører i Trang, Lyst til Olie og Vin gør ej rig. 18 Den
gudløse bliver Løsepenge for den retfærdige, den
troløse kommer i retsindiges Sted. 19 Hellere bo i et
Ørkenland end hos en trættekær, arrig Kvinde. 20 I
den vises Bolig er kostelig Skat og Olie, en Taabe af
et Menneske øder det. 21 Den, der higer efter Retfærd
og Godhed vinder sig Liv og Ære. 22 Vismand stormer
Heltes By og styrter Værnet, den stolede paa. 23 Den,
der vogter sin Mund og sin Tunge, vogter sit Liv for
Trængsler. 24 Den opblæste stolte kaldes en Spotter,
han handler frækt i Hovmod. 25 Den lades Attraa
bliver hans Død, thi hans Hænder vil intet bestille. 26
Ugerningsmand er stadig i Trang, den retfærdige giver
uden at spare. 27 Vederstyggeligt er de gudløses
Offer, især naar det ofres for Skændselsdaad. 28
Løgnagtigt Vidne gaar under, Mand, som vil høre,
kan tale fremdeles. 29 Den gudløse optræder frækt,
den retsindige overtænker sin Vej. 30 Visdom er intet,
Indsigt er intet, Raad er intet over for HERREN. 31
Hest holdes rede til Stridens Dag, men Sejren er
HERRENS Sag.

22 Hellere godt Navn end megen Rigdom, Yndest
er bedre end Sølv og Guld. 2 Rig og fattig
mødes, HERREN har skabt dem begge. 3 Den kloge
ser Faren og søger i Skjul, tankeløse gaar videre
og bøder. 4 Lønnen for Ydmyghed og HERRENS
Frygt er Rigdom, Ære og Liv. 5 Paa den svigefuldes
Vej er der Torne og Snarer; vil man vogte sin Sjæl,
maa man holde sig fra dem. 6 Væn Drengen til den
Vej, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv
gammel. 7 Over Fattigfolk raader den rige, Laantager
bliver Laangivers Træl. 8 Hvo Uret saar, vil høste
Fortræd, hans Vredes Ris skal slaa ham selv. 9 Den
vennesæle velsignes, thi han deler sit Brød med
den ringe. 10 Driv Spotteren ud, saa gaar Trætten
med, og Hiv og Smæden faar Ende. 11 HERREN
elsker den rene af Hjertet; med Ynde paa Læben er

man Kongens Ven. 12 HERRENS Øjne agter paa
Kundskab, men han kuldkaster troløses Ord. 13 Den
lade siger: »En Løve paa Gaden! Jeg kan let blive
revet ihjel paa Torvet.« 14 Fremmed Kvindes Mund er
en bundløs Grav, den, HERREN er vred paa, falder
deri. 15 Daarskab er knyttet til Ynglingens Hjerte,
Tugtens Ris skal fjerne den fra ham. 16 Vold mod
den ringe øger hans Eje, Gave til Rigmand gør ham
kun fattig. 17 Bøj Øret og hør de vises Ord, vend
Hjertet til og kend deres Liflighed! 18 Vogter du dem i
dit Indre, er de alle rede paa Læben. 19 For at din
Lid skal staa til HERREN, lærer jeg dig i Dag. 20 Alt
i Gaar optegned jeg til dig, alt i Forgaars Raad og
Kundskab 21 for at lære dig rammende Sandhedsord,
at du kan svare sandt, naar du spørges. 22 Røv ej
fra den ringe, fordi han er ringe, knus ikke den arme
i Porten: 23 thi HERREN fører deres Sag og raner
deres Ransmænds Liv. 24 Vær ej Ven med den, der
let bliver hidsig, omgaas ikke vredladen Mand, 25 at
du ikke skal lære hans Stier og hente en Snare for din
Sjæl. 26 Hør ikke til dem, der giver Haandslag, dem,
som borger for Gæld! 27 Saafremt du ej kan betale,
tager man Sengen, du ligger i. 28 Flyt ej ældgamle
Skel, dem, dine Fædre satte. 29 Ser du en Mand,
som er snar til sin Gerning, da skal han stedes for
Konger, ikke for Folk af ringe Stand.

23 Naar du sidder til Bords hos en Stormand, mærk
dig da nøje, hvem du har for dig, 2 og sæt dig
en Kniv paa Struben, i Fald du er alt for sulten. 3
Attraa ikke hans lækre Retter, thi det er svigefuld
Kost. 4 Slid dig ikke op for at vinde dig Rigdom,
brug ej din Forstand dertil! 5 Skal dit Blik flyve efter
den uden at finde den? Visselig gør den sig Vinger
som Ørnen, der flyver mod Himlen. 6 Spis ej den
misundeliges Brød, attraa ikke hans lækre Retter; 7
thi han sidder med karrige Tanker; han siger til dig:
»Spis og drik!« men hans Hjerte er ikke med dig.
8 Den Bid, du har spist, maa du udspy, du spilder
dine fagre Ord. 9 Tal ikke for Taabens Ører, thi din
kloge Tale agter han ringe. 10 Flyt ej ældgamle Skel,
kom ikke paa faderløses Mark; 11 thi deres Løser
er stærk, han fører deres Sag imod dig. 12 Vend dit
Hjerte til Tugt, dit Øre til Kundskabs Ord. 13 Spar
ej Drengen for Tugt; naar du slaar ham med Riset,
undgaar han Døden; 14 du slaar ham vel med Riset,
men redder hans Liv fra Dødsriget. **(Sheol h7585)** 15
Min Søn, er dit Hjerte viist, saa glæder mit Hjerte sig
ogsaa, 16 og mine Nyrer jubler, naar dine Læber
taler, hvad ret er! 17 Dit Hjerte være ikke skinsygt
paa Syndere, men stadig ivrigt i HERRENS Frygt; 18
en Fremtid har du visselig da, dit Haab bliver ikke
til intet. 19 Hør, min Søn, og bliv viis, lad dit Hjerte
gaa den lige Vej. 20 Hør ikke til dem, der svælger i
Vin, eller dem, der fraadser i Kød; 21 thi Dranker og
Fraadser forarmes, Søvn giver lasede Klæder. 22 Hør
din Fader, som avlede dig, ringeagt ikke din gamle
Moder! 23 Køb Sandhed og sælg den ikke, Visdom,
Tugt og Forstand. 24 Den retfærdiges Fader jubler;
har man avlet en Vismand, glædes man ved ham; 25
din Fader og Moder glæde sig, hun, der fødte dig,
juble! 26 Giv mig dit Hjerte, min Søn, og lad dine
Øjne synes om mine Veje! 27 Thi en bundløs Grav er
Skøgen, den fremmede Kvinde, en snæver Brønd;
28 ja, som en Stimand ligger hun paa Lur og øger
de troløses Tal blandt Mennesker. 29 Hvem har Ak,
og hvem har Ve, hvem har Kiv, og hvem har Klage?
Hvem har Saar uden Grund, hvem har sløve Øjne?
30 De, som sidder sent over Vinen, som kommer for
at smage den stærke Drik. 31 Se ikke til Vinen, hvor
rød den er, hvorledes den perler i Bægeret; den glider
saa glat, 32 men bider til sidst som en Slange og
spyr sin Gift som en Øgle; 33 dine Øjne skuer de
sælsomste Ting, og bagvendt taler dit Hjerte; 34 du
har det, som laa du midt i Havet, som laa du oppe paa
en Mastetop. 35 »De slog mig, jeg følte ej Smerte,
gav mig Hug, jeg mærked det ikke; naar engang jeg
vaagner igen, saa søger jeg atter til Vinen!«

24 Misund ej onde Folk, hav ikke lyst til at være
med dem; 2 thi deres Hjerte pønser paa Vold,
deres Læbers Ord volder Men. 3 Ved Visdom bygges
et Hus, ved Indsigt holdes det oppe, 4 ved Kundskab
fyldes Kamrene med alskens kosteligt, herligt Gods.
5 Vismand er større end Kæmpe, kyndig Mand mer
end Kraftkarl. 6 Thi Krig skal du føre efter modent
Overlæg, vel staar det til, hvor mange giver Raad. 7
Visdom er Daaren for høj, han aabner ej Munden
i Porten. 8 Den, der har ondt i Sinde, kaldes en
rænkefuld Mand. 9 Hvad en Daare har for, er Synd,
en Spotter er Folk en Gru. 10 Taber du Modet paa
Trængslens Dag, da er din Kraft kun ringe. 11 Frels
dem, der slæbes til Døden, red dem, der vakler
hen for at dræbes. 12 Siger du: »Se, jeg vidste det
ikke« — mon ej han, der vejer Hjerter, kan skønne?
Han, der tager Vare paa din Sjæl, han ved det, han
gengælder Mennesker, hvad de har gjort. 13 Spis
Honning, min Søn, det er godt, og Kubens Saft er sød
for din Gane; 14 vid, at saa er og Visdom for Sjælen!
Naar du finder den, har du en Fremtid, dit Haab bliver
ikke til intet. 15 Lur ej paa den retfærdiges Bolig, du
gudløse, ødelæg ikke hans Hjem; 16 thi syv Gange

falder en retfærdig og staar op, men gudløse styrter i
Fordærv. 17 Falder din Fjende, saa glæd dig ikke,
snubler han, juble dit Hjerte ikke, 18 at ikke HERREN
skal se det med Mishag og vende sin Vrede fra ham.
19 Græm dig ej over Ugerningsmænd, misund ikke de
gudløse; 20 thi den onde har ingen Fremtid, gudløses
Lampe gaar ud. 21 Frygt HERREN og Kongen, min
Søn, indlad dig ikke med Folk, som gør Oprør; 22 thi
brat kommer Ulykke fra dem, uventet Fordærv fra
begge. 23 Ogsaa følgende Ordsprog er af vise Mænd.
Partiskhed i Retten er ilde. 24 Mod den, som kender
en skyldig fri, er Folkeslags Banden, Folkefærds
Vrede; 25 men dem, der dømmer med Ret, gaar det
vel, dem kommer Lykkens Velsignelse over. 26 Et
Kys paa Læberne giver den, som kommer med ærligt
Svar. 27 Fuldfør din Gerning udendørs, gør dig færdig
ude paa Marken og byg dig siden et Hus! 28 Vidn
ikke falsk mod din Næste, vær ikke letsindig med
dine Læber; 29 sig ikke: »Jeg gør mod ham, som han
gjorde mod mig, jeg gengælder hver hans Gerning.«
30 Jeg kom forbi en lad Mands Mark og et uforstandigt
Menneskes Vingaard; 31 se, den var overgroet af
Tidsler, ganske skjult af Nælder; Stendiget om den
laa nedbrudt. 32 Jeg skued og skrev mig det bag Øre,
jeg saa og tog Lære deraf: 33 Lidt Søvn endnu, lidt
Blund, lidt Hvile med samlagte Hænder: 34 Som en
Stimand kommer da Fattigdom over dig, Trang som
en skjoldvæbnet Mand.

25 Følgende er ogsaa Ordsprog af Salomo, som
Kong Ezekias af Judas Mænd samlede. 2 Guds
Ære er det at skjule en Sag, Kongers Ære at granske
en Sag. 3 Himlens Højde og Jordens Dybde og
Kongers Hjerte kan ingen granske. 4 Naar Slagger
fjernes fra Sølv, saa bliver det hele lutret; 5 naar
gudløse fjernes fra Kongen, grundfæstes hans Trone
ved Retfærd. 6 Bryst dig ikke for Kongen og stil dig
ikke paa de stores Plads; 7 det er bedre, du faar
Bud: »Kom herop!« end man flytter dig ned for en
Stormands Øjne. Hvad end dine Øjne har set, 8
skrid ikke til Trætte straks; thi hvad vil du siden gøre,
naar din Næste gør dig til Skamme? 9 Før Sagen
med din Næste til Ende, men røb ej Andenmands
Hemmelighed, 10 thi ellers vil den, der hører det,
smæde dig og dit onde Rygte aldrig dø hen. 11 Æbler
af Guld i Skaale af Sølv er Ord, som tales i rette
Tid. 12 En Guldring, et gyldent Smykke er revsende
Vismand for lyttende Øre. 13 Som kølende Sne en
Dag i Høst er paalideligt Bud for dem, der sender
ham; han kvæger sin Herres Sjæl. 14 Som Skyer
og Blæst uden Regn er en Mand, der skryder med
skrømtet Gavmildhed. 15 Ved Taalmod overtales en
Dommer, mild Tunge sønderbryder Ben. 16 Finder du
Honning, saa spis til Behov, at du ikke bliver mæt
og igen spyr den ud. 17 Sæt sjældent din Fod i din
Næstes Hus, at han ej faar for meget af dig og ledes.
18 Som Stridsøkse, Sværd og hvassen Pil er den, der
vidner falsk mod sin Næste. 19 Som ormstukken Tand
og vaklende Fod er troløs Mand paa Trængselens
Dag. 20 Som at lægge Frakken, naar det er Frost,
og hælde surt over Natron, saa er det at synge for
mismodig Mand. 21 Sulter din Fjende, saa giv ham at
spise, tørster han, giv ham at drikke; 22 da sanker du
gloende Kul paa hans Hoved, og HERREN lønner dig
for det. 23 Nordenvind fremkalder Regn, bagtalende
Tunge vrede Miner. 24 Hellere bo i en Krog paa Taget
end fælles Hus med trættekær Kvinde. 25 Hvad koldt
Vand er for en vansmægtet Sjæl, er Glædesbud fra
et Land i det fjerne. 26 Som grumset Kilde og ødelagt
Væld er retfærdig, der vakler i gudløses Paasyn. 27 Ej
godt at spise for megen Honning, spar paa hædrende
Ord. 28 Som aaben By uden Mur er en Mand, der
ikke kan styre sit Sind.

26 Som Sne om Somren og Regn om Høsten
saa lidt hører Ære sig til for en Taabe. 2 Som
en Spurv i Fart, som en Svale i Flugt saa rammer
ej Banden mod sagesløs Mand. 3 Svøbe for Hest,
Bidsel for Æsel og Ris for Taabers Ryg. 4 Svar ej
Taaben efter hans Daarskab, at ikke du selv skal blive
som han. 5 Svar Taaben efter hans Daarskab, at han
ikke skal tykkes sig viis. 6 Den afhugger Fødderne og
inddrikker Vold, som sender Bud ved en Taabe. 7
Slappe som den lammes Ben er Ordsprog i Taabers
Mund. 8 Som en, der binder Stenen fast i Slyngen, er
den, der hædrer en Taabe. 9 Som en Tornekæp, der
falder den drukne i Hænde, er Ordsprog i Taabers
Mund. 10 Som en Skytte, der saarer enhver, som
kommer, er den, der lejer en Taabe og en drukken. 11
Som en Hund, der vender sig om til sit Spy, er en
Taabe, der gentager Daarskab. 12 Ser du en Mand,
der tykkes sig viis, for en Taabe er der mere Haab
end for ham. 13 Den lade siger: »Et Rovdyr paa
Vejen, en Løve ude paa Torvene!« 14 Døren drejer
sig paa sit Hængsel, den lade paa sit Leje. 15 Den
lade rækker til Fadet, men gider ikke føre Haanden til
Munden. 16 Den lade tykkes sig større Vismand end
syv, der har kloge Svar. 17 Den griber en Hund i Øret,
som blander sig i uvedkommende Strid. 18 Som en
vanvittig Mand, der udslynger Gløder, Pile og Død,
19 er den, der sviger sin Næste og siger: »Jeg spøger
jo kun.« 20 Er der intet Brænde, gaar Ilden ud, er der

ingen Bagtaler, stilles Trætte. 21 Trækul til Gløder
og Brænde til Ild og trættekær Mand til at optænde
Kiv. 22 Bagtalerens Ord er som Lækkerbidskener, de
synker dybt i Legemets Kamre. 23 Som Sølvovertræk
paa et Lerkar er ondsindet Hjerte bag glatte Læber.
24 Avindsmand hykler med Læben, i sit Indre huser
han Svig; 25 gør han Røsten venlig, tro ham dog ikke,
thi i hans Hjerte er syvfold Gru. 26 Den, der dølger sit
Had med Svig, hans Ondskab kommer frem i Folkets
Forsamling. 27 I Graven, man graver, falder man
selv, af Stenen, man vælter, rammes man selv. 28
Løgnetunge giver mange Hug, hyklersk Mund volder
Fald.

27 Ros dig ikke af Dagen i Morgen, du ved jo
ikke, hvad Dag kan bringe. 2 Lad en anden
rose dig, ikke din Mund, en fremmed, ikke dine egne
Læber. 3 Sten er tung, og Sand vejer til, men tung
fremfor begge er Daarers Galde. 4 Vrede er grum, og
Harme skummer, men Skinsyge, hvo kan staa for
den? 5 Hellere aabenlys Revselse end Kærlighed,
der skjules. 6 Vennehaands Hug er ærligt mente,
Avindsmands Kys er mange. 7 Den mætte vrager
Honning, alt beskt er sødt for den sultne. 8 Som
Fugl, der maa fly fra sin Rede, er Mand, der maa fly
fra sit Hjem: 9 Olie og Røgelse fryder Sindet, men
Sjælen sønderslides af Kummer. 10 Slip ikke din Ven
og din Faders Ven, gaa ej til din Broders Hus paa
din Ulykkes Dag. Bedre er Nabo ved Haanden end
Broder i det fjerne. 11 Vær viis, min Søn, og glæd mit
Hjerte, at jeg kan svare den, der smæder mig. 12
Den kloge ser Faren og søger i Skjul, tankeløse gaar
videre og bøder, 13 Tag hans Klæder, han borged
for en anden, pant ham for fremmedes Skyld! 14
Den, som aarle højlydt velsigner sin Næste, han faar
det regnet for Banden. 15 Ustandseligt Tagdryp en
Regnvejrsdag og trættekær Kvinde ligner hinanden;
16 den, som vil skjule hende, skjuler Vind, og hans
højre griber i Olie. 17 Jern skærpes med Jern, det
ene Menneske skærper det andet. 18 Røgter man
et Figentræ, spiser man dets Frugt; den, der vogter
sin Herre, æres. 19 Som i Vandspejlet Ansigt møder
Ansigt, slaar Menneskehjerte Menneske i Møde. 20
Dødsrige og Afgrund kan ikke mættes, ej heller kan
Menneskens Øjne mættes. **(Sheol h7585)** 21 Digel til
Sølv og Ovn til Guld, efter sit Ry bedømmes en
Mand. 22 Om du knuste en Daare i Morter med
Støder midt imellem Gryn, hans Daarskab veg dog
ej fra ham. 23 Mærk dig, hvorledes dit Smaakvæg
ser ud, hav Omhu for dine Hjorde; 24 thi Velstand
varer ej evigt, Rigdom ikke fra Slægt til Slægt; 25
er Sommergræsset svundet, Grønt spiret frem, og
sankes Bjergenes Urter, 26 da har du Lam til at
give dig Klæder og Bukke til at købe en Mark, 27
Gedemælk til Mad for dig og dit Hus, til Livets Ophold
for dine Piger.

28 Den gudløse flyr, skønt ingen er efter ham;
tryg som en Løve er den retfærdige. 2 Ved
Voldsmands Brøde opstaar Strid, den kvæles af Mand
med Forstand. 3 En fattig Tyran, der kuer de ringe,
er Regn, der hærger og ej giver Brød. 4 Hvo Loven
sviger, roser de gudløse, hvo Loven holder, er paa
Krigsfod med dem. 5 Ildesindede fatter ej Ret; alt
fatter de, som søger HERREN. 6 Hellere en fattig
med lydefri Færd end en, som gaar Krogveje, er han
end rig. 7 Forstandig Søn tager Vare paa Loven,
men Drankeres Fælle gør sin Fader Skam. 8 Hvo
Velstand øger ved Aager og Opgæld, samler til en,
som er mild mod de ringe. 9 Den, der vender sit Øre
fra Loven, endog hans Bøn er en Gru. 10 Leder man
retsindige vild paa onde Veje, falder man selv i sin
Grav; men de lydefri arver Lykke. 11 Rigmand tykkes
sig viis, forstandig Smaamand gennemskuer ham. 12
Naar retfærdige jubler, er Herligheden stor, vinder
gudløse frem, skal man lede efter Folk. 13 At dølge
sin Synd fører ikke til Held, men bekendes og slippes
den, finder man Naade. 14 Saligt det Menneske, som
altid ængstes, men forhærder man sit Hjerte, falder
man i Ulykke. 15 En brølende Løve, en graadig Bjørn
er en gudløs, som styrer et ringe Folk. 16 Uforstandig
Fyrste øver megen Vold, langt Liv faar den, der hader
Rov. 17 Et Menneske, der tynges af Blodskyld, er paa
Flugt til sin Grav; man hjælpe ham ikke. 18 Den, som
vandrer lydefrit, frelses, men den, som gaar Krogveje,
falder i Graven. 19 Den mættes med brød, som dyrker
sin Jord, med Fattigdom den, der jager efter Tomhed.
20 Ærlig Mand velsignes rigt, men Jag efter Rigdom
undgaar ej Straf. 21 At være partisk er ikke godt, en
Mand kan forse sig for en Bid Brød. 22 Misundelig
Mand vil i Hast vinde Gods; at Trang kommer over
ham, ved han ikke. 23 Den, der revser, faar Tak til
sidst fremfor den, hvis Tunge er slesk. 24 Stjæle fra
Forældre og nægte, at det er Synd, er at være Fælle
med hærgende Mand. 25 Den vindesyge vækker
Splid, men den, der stoler paa HERREN, kvæges. 26
Den, der stoler paa sit Vid, er en Taabe, men den, der
vandrer i Visdom, reddes. 27 Hvo Fattigmand giver,
skal intet fattes, men mangefold bandes, hvo Øjnene
lukker. 28 Vinder gudløse frem, kryber Folk i Skjul;
naar de omkommer, bliver de retfærdige mange.

29 Hvo Nakken gør stiv, skønt revset tit, han
knuses brat uden Lægedom. **2** Er der mange
retfærdige, glædes Folket, men raader de gudløse,
sukker Folket. **3** Hvo Visdom elsker, glæder sin Fader,
hvo Skøger omgaas, bortødsler Gods. **4** Kongen
grundfæster Landet med Ret, en Udsuger lægger
det øde. **5** Mand, der smigrer sin Næste, breder et
Net for hans Fod. **6** I sin Brøde hildes den onde,
den retfærdige jubler af Glæde. **7** Den retfærdige
kender de ringes Retssag; den gudløse skønner intet.
8 Spottere ophidser Byen, men Vismænd, de stiller
Vrede. **9** Gaar Vismand i Rette med Daare, vredes og
ler han, alt preller af. **10** De blodtørstige hader lydefri
Mand, de retsindige tager sig af ham. **11** En Taabe
slipper al sin Voldsomhed løs, Vismand stiller den
omsider. **12** En Fyrste, som lytter til Løgnetale, faar
lutter gudløse Tjenere. **13** Fattigmand og Blodsuger
mødes, HERREN giver begges Øjne Glans. **14** En
Konge, der dømmer de ringe med Ret, hans Trone
staar fast evindelig. **15** Ris og Revselse, det giver
Visdom, uvorn Dreng gør sin Moder Skam. **16** Bliver
mange gudløse, tiltager Synd; retfærdige ser med
Fryd deres Fald. **17** Tugt din Søn, saa kvæger han dig
og bringer din Sjæl, hvad der smager. **18** Uden Syner
forvildes et Folk; salig den, der vogter paa Loven. **19**
Med Ord lader Træl sig ikke tugte, han fatter dem vel,
men adlyder ikke. **20** Ser du en Mand, der er hastig til
Tale, for en Taabe er der snarere Haab end for ham.
21 Forvænner man sin Træl fra ung, vil han til sidst
være Herre. **22** Hidsig Mand vækker Strid, vredladen
Mand gør megen Synd. **23** Et Menneskes Hovmod
ydmyger ham, den ydmyge opnaar Ære. **24** Hæleren
hader sit Liv, han hører Forbandelsen, men melder
intet. **25** Frygt for Mennesker leder i Snare, men den,
der stoler paa HERREN, er bjærget. **26** Mange søger
en Fyrstes Gunst; Mands Ret er dog fra HERREN.
27 Urettens Mand er retfærdiges Gru, hvo redeligt
vandrer, gudløses Gru.

30 Massaiten Agur, Jakes Søns Ord. Manden siger:
Træt har jeg slidt mig, Gud, træt har jeg slidt
mig, Gud, jeg svandt hen; **2** thi jeg er for dum til at
regnes for Mand, Mands Vid er ikke i mig; **3** Visdom
lærte jeg ej, den Hellige lærte jeg ikke at kende. **4**
Hvo opsteg til Himlen og nedsteg igen, hvo samlede
Vinden i sine Næver, hvo bandt Vandet i et Klæde,
hvo greb fat om den vide Jord? Hvad er hans Navn og
hans Søns Navn? Du kender det jo. **5** Al Guds Tale er
ren, han er Skjold for dem, der lider paa ham. **6** Læg
intet til hans Ord, at han ikke skal stemple dig som
Løgner. **7** Tvende Ting har jeg bedet dig om, nægt
mig dem ej, før jeg dør: **8** Hold Svig og Løgneord fra
mig: giv mig hverken Armod eller Rigdom, men lad
mig nyde mit tilmaalte Brød, **9** at jeg ikke skal blive
for mæt og fornægte og sige: »Hvo er HERREN?«
eller blive for fattig og stjæle og volde min Guds
Navn Men. **10** Bagtal ikke en Træl for hans Herre, at
han ikke forbander dig, saa du maa bøde. **11** Der
findes en Slægt, som forbander sin Fader og ikke
velsigner sin Moder, **12** en Slægt, der tykkes sig ren
og dog ej har tvættet Snavset af sig, **13** en Slægt med
de stolteste Øjne, hvis Blikke er fulde af Hovmod.
14 en Slægt, hvis Tænder er Sværd hvis Kæber er
skarpe Knive, saa de æder de arme ud af Landet,
de fattige ud af Menneskers Samfund. **15** Blodiglen
har to Døtre: Givhid, Givhid! Der er tre, som ikke kan
mættes, fire, som aldrig faar nok: **16** Dødsriget og det
golde Moderliv, Jorden, som aldrig mættes af Vand,
og Ilden, som aldrig faar nok. **(Sheol h7585)** **17** Den,
som haaner sin Fader og spotter sin gamle Moder,
hans Øje udhakker Bækkens Ravne, Ørneunger faar
det til Æde. **18** Tre Ting undres jeg over, fire fatter jeg
ikke: **19** Ørnens Vej paa Himlen, Slangens Vej paa
Klipper, Skibets Vej paa Havet, Mandens Vej til den
unge Kvinde. **20** Saa er en Ægteskabsbryderskes
Færd: Hun spiser og tørrer sig om Munden og siger:
»Jeg har ikke gjort noget ondt!« **21** Under tre Ting
skælver et Land, fire kan det ikke bære: **22** En Træl,
naar han gøres til Konge, en Nidding, naar han spiser
sig mæt, **23** en bortstødt Hustru, naar hun bliver
gift, en Trælkvinde, naar hun arver sin Frue. **24** Fire
paa Jorden er smaa, visere dog end Vismænd: **25**
Myrerne, de er et Folk uden Styrke, samler dog Føde
om Somren; **26** Klippegrævlinger, et Folk uden Magt,
bygger dog Bolig i Klipper; **27** Græshopper, de har ej
Konge, drager dog ud i Rad og Række; **28** Firbenet,
det kan man gribe med Hænder, er dog i Kongers
Paladser. **29** Tre skrider stateligt frem, fire har statelig
Gang: **30** Løven, Kongen blandt Dyrene, som ikke
viger for nogen; **31** en sadlet Stridshest, en Buk, en
Konge midt i sin Hær. **32** Har du handlet som Daare i
Overmod, tænker du ondt, da Haand for Mund! **33**
Thi Tryk paa Mælk giver Ost, Tryk paa Næsen Blod
og Tryk paa Vrede Trætte.

31 Kong Lemuel af Massas Ord; som hans Moder
tugtede ham med. **2** Hvad, Lemuel, min Søn,
min førstefødte, hvad skal jeg sige dig, hvad, mit
Moderlivs Søn, hvad, mine Løfters Søn? **3** Giv
ikke din Kraft til Kvinder, din Kærlighed til dem, der
ødelægger Konger. **4** Det klæder ej Konger, Lemuel,
det klæder ej Konger at drikke Vin eller Fyrster at

kræve stærke Drikke, **5** at de ikke skal drikke og
glemme Vedtægt og bøje Retten for alle arme. **6** Giv
den segnende stærke Drikke, og giv den mismodige
Vin; **7** lad ham drikke og glemme sin Fattigdom, ej
mer ihukomme sin Møje. **8** Luk Munden op for den
stumme, for alle lidendes Sag; **9** luk Munden op og
døm retfærdigt, skaf den arme og fattige Ret! **10**
Hvo finder en duelig Hustru? Hendes Værd staar
langt over Perlers. **11** Hendes Husbonds Hjerte stoler
paa hende, paa Vinding skorter det ikke. **12** Hun
gør ham godt og intet ondt alle sine Levedage. **13**
Hun sørger for Uld og Hør, hun bruger sine Hænder
med Lyst. **14** Hun er som en Købmands Skibe, sin
Føde henter hun langvejs fra. **15** Endnu før Dag
staar hun op og giver Huset Mad, sine Piger deres
tilmaalte Del. **16** Hun tænker paa en Mark og faar
den, hun planter en Vingaard, for hvad hun har tjent.
17 Hun bælter sin Hofte med Kraft, lægger Styrke i
sine Arme. **18** Hun skønner, hendes Husholdning
lykkes, hendes Lampe gaar ikke ud om Natten. **19**
Hun rækker sine Hænder mod Rokken, Fingrene
tager om Tenen. **20** Hun rækker sin Haand til den
arme, rækker Armene ud til den fattige. **21** Af Sne har
hun intet at frygte for sit Hus, thi hele hendes Hus
er klædt i Skarlagen. **22** Tæpper laver hun sig, hun
er klædt i Byssus og Purpur. **23** Hendes Husbond
er kendt i Portene, naar han sidder blandt Landets
Ældste. **24** Hun væver Linned til Salg og sælger
Bælter til Kræmmeren. **25** Klædt i Styrke og Hæder
gaar hun Morgendagen i Møde med Smil. **26** Hun
aabner Munden med Visdom, med mild Vejledning
paa Tungen. **27** Hun vaager over Husets Gænge og
spiser ej Ladheds Brød. **28** Hendes Sønner staar frem
og giver hende Pris, hendes Husbond synger hendes
Lov: **29** »Mange duelige Kvinder findes, men du staar
over dem alle!« **30** Ynde er Svig og Skønhed Skin;
en Kvinde, som frygter HERREN, skal roses. **31** Lad
hende faa sine Hænders Frugt, hendes Gerninger
synger hendes Lov i Portene.

Prædikeren

1 Ord af Prædikeren, Davids Søn, Konge i Jerusalem.
2 Endeløs Tomhed, sagde Prædikeren, endeløs
Tomhed, alt er Tomhed! **3** Hvad Vinding har Mennesket
af al den Flid, han gør sig under Solen? **4** Slægt gaar,
og Slægt kommer, men Jorden staar til evig Tid. **5**
Sol staar op, og Sol gaar ned og haster igen til sin
Opgangs Sted. **6** Vinden gaar mod Syd og drejer
mod Nord, den drejer atter og atter og vender tilbage
til samme Kredsløb. **7** Alle Bække løber i Havet, men
Havet bliver ikke fuldt; det Sted, til hvilket Bækkene
løber, did bliver de ved at løbe. **8** Alting slider sig
træt; Mand hører ikke op med at tale, Øjet bliver ikke
mæt af at se, Øret ej fuldt af at høre. **9** Det, der
kommer, er det, der var, det, der sker, er det, der
skete; der er slet intet nyt under Solen. **10** Kommer
der noget, om hvilket man siger: »Se, her er da noget
nyt!« det har dog for længst været til i Tiderne forud
for os. **11** Ej mindes de svundne Slægter, og de ny,
som kommer engang, skal ej heller mindes af dem,
som kommer senere hen. **12** Jeg, Prædikeren, var
Konge over Israel i Jerusalem. **13** Jeg vendte min Hu
til at ransage og med Visdom udgranske alt, hvad
der sker under Himmelen; det er et ondt Slid, som
Gud har givet Menneskens Børn at slide med. **14** Jeg
saa alt, hvad der sker under Solen, og se, det er alt
sammen Tomhed og Jag efter Vind. **15** Kroget kan ej
blive lige, og halvt kan ej blive helt. **16** Jeg tænkte ved
mig selv: »Se, jeg har vundet større og rigere Visdom
end alle de, der før mig var over Jerusalem, og mit
Hjerte har skuet Visdom og Kundskab i Fylde.« **17**
Jeg vendte min Hu til at fatte, hvad der er Visdom og
Kundskab, og hvad der er Daarskab og Taabelighed;
jeg skønnede, at ogsaa det er Jag efter Vind. **18** Thi
megen Visdom megen Græmmelse, øget Kundskab
øget Smerte.

2 Jeg sagde ved mig selv: »Vel, jeg vil prøve med
Glæde; saa nyd da det gode!« Men se, ogsaa det
var Tomhed. **2** Om Latteren sagde jeg: »Daarskab!«
og om Glæden: »Hvad gavner den?« **3** Jeg kom paa
den Tanke at kvæge mit Legeme med Vin, medens mit
Hjerte dog raadede med Visdom, og at slaa mig paa
Daarskab, indtil jeg saa, hvad det baader Menneskens
Børn at gøre under Himmelen, det Dagetal de lever.
4 Jeg fuldbyrdede store Værker, byggede mig Huse,
plantede mig Vingaarde, **5** anlagde mig Haver og
Lunde og plantede alle Haande Frugttræer deri, **6**
anlagde mig Damme til at vande en Skov i Opvækst;
7 jeg købte Trælle og Trælkvinder, og jeg havde
hjemmefødte Trælle; ogsaa Kvæg, Hornkvæg og
Smaakvæg, havde jeg i større Maader end nogen
af dem, der før mig havde været i Jerusalem; **8** jeg
samlede mig ogsaa Sølv og Guld, Skatte fra Konger
og Lande; jeg tog mig Sangere og Sangerinder og
Menneskens Børns Lyst: Hustru og Hustruer. **9** Og
jeg blev stor, større end nogen af dem, der før mig
havde været i Jerusalem; desuden blev min Visdom
hos mig. **10** Intet, som mine Øjne attraaede, unddrog
jeg dem; jeg nægtede ikke mit Hjerte nogen Glæde
thi mit Hjerte havde Glæde af al min Flid, og deri laa
Lønnen for al min Flid. **11** Men da jeg overskuede
alt, hvad mine Hænder havde virket, og den Flid,
det havde kostet mig, se, da var det alt sammen
Tomhed og Jag efter Vind, og der er ingen Vinding
under Solen. **12** Thi hvad gør det Menneske, som
kommer efter Kongen? Det samme, som tilforn er
gjort? Jeg gav mig da til at sammenligne Visdom med
Daarskab og Taabelighed. **13** Jeg saa, at Visdom har
samme Fortrin for Taabelighed som Lys for Mørke: **14**
Den vise har Øjne i Hovedet, men Taaben vandrer i
Mørke. Men jeg skønnede ogsaa, at en og samme
Skæbne rammer begge. **15** Da sagde jeg ved mig
selv: »Taabens Skæbne rammer ogsaa mig; hvad har
jeg da for, at jeg er blevet overvættes viis?« Og jeg
sagde ved mig selv, at ogsaa det er Tomhed; **16** thi
den vises Minde er lige saa lidt evigt som Taabens,
fordi nu engang alt glemmes i kommende Dage; ak!
den vise maa dø saa godt som Taaben. **17** Da blev
jeg led ved Livet, thi ilde tyktes mig det, som sker
under Solen; thi det er alt sammen Tomhed og Jag
efter Vind. **18** Og jeg blev led ved al den Flid, jeg,
har gjort mig under Solen, fordi jeg maa efterlade mit
Værk til den, som kommer efter mig. **19** Hvo ved,
om det bliver en Vismand eller en Taabe? Og dog
skal han raade over alt, hvad jeg med Flid og Visdom
vandt under Solen. Ogsaa det er Tomhed. **20** Og
jeg var ved at fortvivle over al den Flid, jeg har gjort
mig under Solen; **21** thi der har et Menneske gjort
sig. Flid med Visdom, Kundskab og Dygtighed, og
saa maa han overlade sit Eje til et Menneske, som
ikke har lagt Flid derpaa. Ogsaa det er Tomhed og et
stort Onde. **22** Thi hvad faar et Menneske for al sin
Flid og sit Hjertes Higen, som han gør sig Flid med
under Solen? **23** Alle hans Dage er jo Lidelse, og
hans Slid er Græmmelse; end ikke om Natten finder
hans Hjerte Hvile. Ogsaa det er Tomhed. **24** Intet er
bedre for et Menneske end at spise og drikke og give
sin Sjæl gode Dage ved sin Flid. Og det skønnede
jeg, at ogsaa det kommer fra Guds Haand. **25** Thi
hvo kan spise eller drikke uden hans Vilje? **26** Thi

det Menneske, som er godt i hans Øjne, giver han
Visdom, Kundskab og Glæde; men den, som synder,
giver han Slid med at samle og ophobe for saa at
give det til en, som er god i Guds Øjne. Ogsaa det er
Tomhed og Jag efter Vind.

3 Alt har sin Stund og hver en Ting under Himmelen
sin Tid: **2** Tid til at fødes og Tid til at dø, Tid til at
plante og Tid til at rydde, **3** Tid til at dræbe og Tid til
at læge, Tid til at nedrive og Tid til at opbygge, **4** Tid
til at græde og Tid til at le, Tid til at sørge og Tid til
at danse, **5** Tid til at kaste Sten, og Tid til at sanke
Sten, Tid til at favne og Tid til ikke at favne, **6** Tid til at
søge og Tid til at miste, Tid til at gemme og Tid til at
bortkaste, **7** Tid til at flænge og Tid til at sy, Tid til at
tie og Tid til at tale, **8** Tid til at elske og Tid til at hade,
Tid til Krig og Tid til Fred. **9** Hvad Løn for sin Flid har
da den, der arbejder? **10** Jeg saa det Slid, som Gud
har givet Menneskens Børn at slide med. **11** Alt har
han skabt smukt til rette Tid; ogsaa Evigheden har
han lagt i deres Hjerte, dog saaledes at Menneskene
hverken fatter det første eller det sidste af, hvad Gud
har virket. **12** Jeg skønnede, at der ikke gives noget
andet Gode for dem end at glæde sig og have det
godt, saa længe de lever. **13** Dog ogsaa det at spise
og drikke og nyde det gode under al sin Flid er for
hvert Menneske en Guds Gave. **14** Jeg skønnede, at
alt, hvad Gud virker, bliver evindelig, uden at noget
kan føjes til eller tages fra; og saaledes har Gud
gjort det, for at man skal frygte for hans Aasyn. **15**
Hvad der sker, var allerede, og hvad der skal ske,
har allerede været; Gud leder det svundne op. **16**
Fremdeles saa jeg under Solen, at Gudløshed var
paa Rettens Sted og Gudløshed paa Retfærds Sted.
17 Jeg sagde ved mig selv: »Den retfærdige og den
gudløse dømmer Gud; thi for hver en Ting og hver en
Idræt har han fastsat en Tid.« **18** Jeg sagde ved mig
selv: »Det er for Menneskenes Skyld, for at Gud kan
prøve dem, og for at de selv kan se, at de er Dyr.« **19**
Thi Menneskers og Dyrs Skæbne er ens; som den
ene dør, dør den anden, og en og samme Aand har
de alle; Mennesket har intet forud for Dyrene, thi alt
er Tomhed. **20** Alle gaar sammesteds hen, alle blev til
af Muld, og alle vender tilbage til Mulden. **21** Hvo ved,
om Menneskenes Aand stiger opad, og om Dyrenes
Aand farer nedad til Jorden? **22** Saaledes indsaa jeg,
at intet er bedre for Mennesket end at glæde sig ved
sin Gerning, thi det er hans Del; thi hvo kan bringe
ham saa vidt, at han kan se, hvad der kommer efter
hans Død?

4 Fremdeles saa jeg al den Undertrykkelse, som
sker under Solen; jeg saa de undertryktes Taarer
og ingen trøstede dem; de led Vold af deres
Undertrykkeres Haand, og ingen trøstede dem. **2** Da
priste jeg de døde, som allerede er døde, lykkeligere
end de levende, som endnu er i Live; **3** men lykkeligere
end begge den, som slet ikke er til, som ikke har set
det onde, der sker under Solen. **4** Og jeg saa, at al
Flid og alt dygtigt Arbejde udspringer af den enes
Misundelse mod den anden. Ogsaa det er Tomhed
og Jag efter Vind. **5** Daaren lægger Hænderne i
Skødet og æder sig selv op. **6** Bedre en Haandfuld
Hvile end Hænderne fulde af Flid og Jag efter Vind. **7**
Og mere Tomhed saa jeg under Solen. **8** Mangen
staar alene og har ikke nogen ved sin Side, hverken
Søn eller Broder, og dog er der ingen Ende paa al
hans Flid og hans Øje bliver ikke mæt af Rigdom.
Men, for hvis Skyld gør jeg mig Flid og nægter mig
enhver Nydelse? Ogsaa det, er Tomhed og ondt Slid.
9 To er bedre faren end een, thi de faar god Løn for
deres Flid; **10** hvis den ene falder, kan den anden
rejse sin Fælle op. Men ve den ensomme! Thi falder
han, er der ingen til at rejse ham op. **11** Og naar to
ligger sammen, bliver de varme; men hvorledes kan
den ensomme blive varm? **12** Og naar nogen kan
overvælde den ensomme, saa kan to staa sig imod
ham; tretvundet Snor brister ikke i Hast. **13** Bedre
faren er en fattig Yngling, som er viis, end en gammel
Konge, som er en Taabe og ikke mere har Forstand
til at lade sig raade. **14** Thi hin gik ud af Fængselet
for at blive Konge, skønt han var født i Fattigdom
under den andens Regering. **15** Jeg saa alle, som
levede og færdedes under Solen, stille sig ved den
Ynglings Side, som skulde træde i Kongens Sted;
16 der var ikke Tal paa alle de Mennesker, han stod
i Spidsen for; men heller ikke over ham glæder de
senere Slægter sig; nej, ogsaa det er Tomhed og Jag
efter Vind.

5 Va'r din Fod, naar du gaar til Guds Hus! At
komme for at høre er bedre, end at Daarer bringer
Slagtoffer, thi de har ikke Forstand til andet end at
gøre ondt. **2** Lad ikke din Mund løbe eller dit Hjerte
haste med at udtale et Ord for Guds Aasyn; thi Gud
er i Himmelen og du paa Jorden, derfor skal dine
Ord være faa. **3** Thi meget Slid giver Drømme, og
mange Ord giver Daaretale. **4** Naar du giver Gud et
Løfte, saa tøv ikke med at holde det! Thi der er ingen
Glæde ved Daarer. Hvad du lover, skal du holde. **5**
Det er bedre, at du ikke lover, end at du lover uden
at holde. **6** Lad ikke din Mund bringe Skyld over dit

Legeme og sig ikke til Guds Sendebud, at det var
af Vanvare! Hvorfor skal Gud vredes over din Tale
og nedbryde dine Hænders Værk? 7 Thi af mange
Drømme og Ord kommer mange Skuffelser; nej, frygt
Gud! 8 Naar du ser den fattige undertrykt og Lov og
Ret krænket paa din Egn, saa undre dig ikke over
den Ting; thi paa den høje vogter en højere, og andre
endnu højere vogter paa dem begge. 9 Dog, en
Fordel for et Land er det i alt Fald, at der er en Konge
over dyrket Jord. 10 Den, der elsker Sølv, mættes
aldrig af Sølv, og den, der elsker Rigdom, mættes
aldrig af Vinding. Ogsaa det er Tomhed. 11 Jo mere
Gods, des flere til at fortære det, og hvad Gavn har
Ejeren da deraf, ud over at hans Øjne ser det? 12
Sød er Arbejderens Søvn, hvad enten han har lidt
eller meget at spise; men den riges Overflod giver
ikke ham Lov til at sove. 13 Der er et slemt Onde,
som jeg saa under Solen: Rigdom gemt hen af sin
Ejermand til hans Ulykke; 14 gaar Rigdommen tabt
ved et Uheld, og han har avlet en Søn, saa bliver der
intet til ham. 15 Som han udgik af sin Moders Liv, skal
han atter gaa bort, lige saa nøgen som han kom, og
ved sin Flid vinder han intet, han kan tage med sig.
16 Ogsaa det er et slemt Onde: ganske som han kom,
gaar han bort, og hvad Vinding har han saa af, at han
gør sig Flid hen i Vejret? 17 Og dertil kommer et helt
Liv i Mørke, Sorg og stor Kvide, Sygdom og Kummer.
18 Se, hvad der efter mit Skøn er godt og smukt, det
er at spise og drikke og nyde det gode under al den
Flid, man gør sig under Solen, alle de Levedage Gud
giver en; thi det er den Del, man har; 19 og hver
Gang Gud giver et Menneske Rigdom og Gods og
sætter ham i Stand til at nyde det, og tage sin Del og
glæde sig under sin Flid, da er det en Guds Gave; 20
thi da tænker han ikke stort paa sine Levedage, idet
Gud lader ham være optaget af sit Hjertes Glæde.

6 Der er et Onde, jeg saa under Solen, og som
tynger Menneskene haardt: 2 Naar Gud giver en
Mand Rigdom og Gods og Ære, saa han intet savner
af, hvad han ønsker, og Gud ikke sætter ham i Stand
til at nyde det, men en fremmed nyder det, da er
dette Tomhed og en slem Lidelse. 3 Om en Mand
avler hundrede Børn og lever mange Aar, saa hans
Levetid bliver lang, men hans Sjæl ikke mættes af
Goder, saa siger jeg dog, at et utidigt Foster er bedre
faren end han; 4 thi at det kommer, er Tomhed, og
det gaar bort i Mørke, og i Mørke dølges dets Navn;
5 og det har hverken set eller kendt Sol; det faar end
ikke en Grav; det hviler bedre end han. 6 Om han
saa levede to Gange tusind Aar, men ikke skuede
Lykke — mon ikke alle farer sammesteds hen? 7
Al Menneskets Flid tjener hans Mund, og dog stilles
hans Sult aldrig. 8 Thi hvad har den vise forud for
Taaben, hvad baader det den arme, der ved at vandre
for de levendes Øjne? 9 Bedre at se med sine Øjne
end higende Attraa. Ogsaa det er Tomhed og Jag
efter Vind. 10 Hvad der bliver til er for længst nævnet
ved Navn, og det vides i Forvejen, hvad et Menneske
bliver til; det kan ikke gaa i Rette med ham, der er den
stærkeste. 11 Thi jo flere Ord der bruges, des større
bliver Tomheden, og hvad gavner de Mennesket? 12
Thi hvo ved, hvad der baader et Menneske i Livet,
det Tal af tomme Levedage han henlever som en
Skygge? Thi hvo kan sige et Menneske, hvad der
skal ske under Solen efter hans Død?

7 Godt Navn er bedre end ypperlig Salve, Dødsdag
bedre end Fødselsdag; 2 bedre at gaa til et
Sørgehus end at gaa til et Gildehus; thi hist er alle
Menneskers Ende, og de levende bør tage det til
Hjerte. 3 Bedre Græmmelse end Latter, thi er Minerne
mørke, har Hjertet det godt. 4 De vises Hjerte er
i Sørgehuset. Taabernes Hjerte i Glædeshuset. 5
Bedre at høre paa Vismands Skænd end at høre paa
Taabers Sang. 6 Som Tjørnekvistes Knitren under
Gryden er Taabers Latter; ogsaa det er Tomhed. 7 Thi
uredelig Vinding gør Vismand til Daare, og Stikpenge
ødelægger Hjertet. 8 En Sags Udgang er bedre end
dens Indgang, Taalmod er bedre end Hovmod. 9 Vær
ikke hastig i dit Sind til at græmmes, thi Græmmelse
bor i Taabers Bryst. 10 Spørg ikke: »Hvoraf kommer
det, at de gamle Dage var bedre end vore?« Thi
saaledes spørger du ikke med Visdom. 11 Bedre
er Visdom end Arv, en Fordel for dem, som skuer
Solen; 12 thi Visdom skygger, som Penge skygger,
men Kundskabs Fortrin er dette, at Visdom holder
sin Mand i Live. 13 Se paa Guds Værk! Hvo kan
rette, hvad han har gjort kroget? 14 Vær ved godt
Mod paa den gode Dag og indse paa den onde
Dag, at Gud skabte denne saavel som hin, for at
Mennesket ikke skal finde noget efter sig. 15 Begge
Dele saa jeg i mine tomme Dage: Der er retfærdige,
som omkommer i deres Retfærdighed, og der er
gudløse, som lever længe i deres Ondskab. 16 Vær
ikke alt for retfærdig og te dig ikke overvættes viis;
hvorfor vil du ødelægge dig selv? 17 Vær ikke alt for
gudløs og vær ingen Daare; hvorfor vil du dø i Utide?
18 Det bedste er, at du fastholder det ene og ikke
slipper det andet; thi den, der frygter Gud, vil undgaa
begge Farer. 19 Visdom gør Vismand stærkere end ti
Magthavere i Byen. 20 Thi intet Menneske er saa

retfærdigt paa Jorden, at han kun gør gode Gerninger
og aldrig synder. 21 Giv ikke Agt paa alle de Ord,
Folk siger, at du ikke skal høre din Træl forbande
dig; 22 thi du ved med dig selv, at ogsaa du mange
Gange har forbandet andre. 23 Alt dette ransagede
jeg med Visdom; jeg tænkte: »Jeg vil vorde viis.« Men
Visdom holdt sig langt fra mig; 24 Tingenes Grund
er langt borte, saa dyb, saa dyb; hvem kan finde
den? 25 Jeg tog mig for at vende min Hu til Kundskab
og Granskning og til at søge efter Visdom og sikker
Viden og til at kende, at Gudløshed er Taabelighed,
Daarskab Vanvid. 26 Og beskere end Døden fandt
jeg Kvinden, thi hun er et Fangegarn; hendes Hjerte
er et Net og hendes Arme Lænker. Den, som er Gud
kær, undslipper hende, men Synderen bliver hendes
Fange. 27 Se, det fandt jeg ud, sagde Prædikeren,
ved at lægge det ene til det andet for at drage min
Slutning. 28 Hvad min Sjæl stadig søgte, men ikke
fandt, er dette: Een Mand fandt jeg blandt tusind,
men en Kvinde fandt jeg ikke i hele Flokken. 29 Dog
se, det fandt jeg, at Gud har skabt Menneskene, som
de bør være; men de har saa mange sære Ting for.

8 Hvo er som den vise, og hvo ved at tyde en Ting?
Visdom faar et Menneskes Aasyn til at lyse, og
Aasynets Haardhed mildnes. 2 Hold en Konges Bud!
Men drejer det sig om en Gudsed, saa forhast dig
ikke. 3 Gaa bort fra hans Aasyn og bliv ikke staaende,
naar Sagen staar slet; thi han kan gøre alt, hvad han
vil. 4 Thi en Konges Ord er Magtsprog, og hvo kan
sige til ham: »Hvad gør du?« 5 Den, som holder
Budet, skal ikke mærke til noget ondt, og Dommens
Tid skal den vises Hjerte kende. 6 Thi enhver Ting
har sin Tid og sin Dom, men det er et tyngende Onde
for Mennesket, 7 at han ikke ved, hvad der vil ske; thi
hvo kan sige ham hvorledes Fremtiden bliver? 8 Som
intet Menneske er Herre over Vinden, saa han kan
spærre den inde, er ingen Herre over Dødens Dag;
Krig kan man ikke unddrage sig, og Gudløshed frier
ikke sin Mand. 9 Alt dette saa jeg, idet jeg rettede min
Tanke paa hver en Idræt, som øves under Solen: Der
er Tider, da det ene Menneske hersker over det andet
til hans Ulykke. 10 Ligeledes saa jeg gudløse stedes
til Hvile, medens de, som gjorde det rette, maatte gaa
bort fra det hellige Sted og glemtes i Byen. Ogsaa
det er Tomhed. 11 Fordi den onde Gerning ikke i Hast
rammes af Dommen faar Menneskenes Hjerte Mod til
at gøre det onde, 12 eftersom Synderen gør det onde
fra første Færd og dog lever længe; men ogsaa ved
jeg, at det skal gaa dem godt, som frygter Gud, fordi
de frygter for hans Aasyn, 13 og at det ikke skal gaa
de gudløse godt, og at deres Levetid ikke skal længes
som Skyggen, fordi de ikke frygter for Guds Aasyn.
14 Der er en Tomhed, som forekommer paa Jorden:
at der findes retfærdige, hvem det gaar, som om
de havde gjort de gudløses Gerninger, og gudløse,
hvem det gaar som om de havde gjort de retfærdiges
Gerninger. Jeg sagde: Ogsaa det er Tomhed. 15 Og
jeg priste Glæden, fordi Mennesket ikke har andet
Gode under Solen end at spise og drikke og være
glad, og at dette ledsager ham under hans Flid i
de Levedage, Gud giver ham under Solen. 16 Hver
Gang jeg vendte min Hu til at nemme Visdom og
granske det Slid, som gaar for sig paa Jorden — thi
hverken Dag eller Nat faar man Søvn i Øjnene — 17
da indsaa jeg, at det er saaledes med alt Guds Værk,
at Mennesket ikke kan udgrunde det, som sker under
Solen; thi trods al den Flid, et Menneske gør sig med
at søge, kan han ikke udgrunde det; og selv om den
vise mener at kende det, kan han ikke udgrunde det.

9 Ja, alt dette lagde jeg mig paa Sinde, og mit Hjerte
indsaa det alt sammen: at de retfærdige og de
vise og deres Gerninger er i Guds Haand. Hverken
om Kærlighed eller Had kan Menneskene vide noget;
alt, hvad der er dem for Øje, er Tomhed. 2 Thi alle
faar en og samme Skæbne, retfærdig og gudløs, god
og ond, ren og uren, den, som ofrer, og den, som
ikke ofrer; det gaar den gode som Synderen, den
sværgende som den, der skyr at sværge. 3 Det er
det, der er Fejlen ved alt, hvad der sker under Solen,
at alle faar en og samme Skæbne; derfor er ogsaa
Menneskebørnenes Hjerte fuldt af ondt, og der er
Daarskab i deres Hjerte Livet igennem, og til sidst
maa de ned til de døde. 4 Kun for den, der hører
til de levendes Flok, er der Haab; thi levende Hund
er bedre faren end død Løve. 5 Thi de levende ved
dog, at de skal dø, men de døde ved ingenting, og
Løn har de ikke mere i Vente; thi Mindet om dem
slettes ud. 6 Baade deres Kærlighed og deres Had
og deres Misundelse er for længst borte, og de faar
ingen Sinde mere Lod og Del i noget af det, som sker
under Solen. 7 Saa spis da dit Brød med Glæde,
drik vel til Mode din Vin; thi din Id har Gud for længst
kendt god. 8 Dine Klæder være altid hvide, lad Olie
ikke savnes paa dit Hoved! 9 Nyd Livet med den
Kvinde, du elsker, alle dine tomme Levedage, som
gives dig under Solen; thi det er din Lod og Del af
Livet og af den Flid, du gør dig under Solen. 10 Gør
efter Evne alt, hvad din Haand finder Styrke til; thi
der er hverken Virke eller Tanke eller Kundskab eller
Visdom i Dødsriget, hvor du stævner hen. **(Sheol h7585)**

11 Og atter saa jeg under Solen, at Hurtigløberen ikke
er Herre over Løbet eller Heltene over Kampen, ej
heller de vise over Brødet, ej heller de kløgtige over
Rigdom, ej heller de kloge over Yndest, men alle er
de bundet af Tid og Tilfælde. 12 Thi et Menneske
kender lige saa lidt sin Tid som Fisk, der fanges i
det slemme Garn, eller Fugle, der hildes i Snaren;
ligesom disse fanges Menneskens Børn i Ulykkens
Stund, naar den brat falder over dem. 13 Ogsaa
dette Tilfælde af Visdom saa jeg under Solen, og
det gjorde dybt Indtryk paa mig: 14 Der var en lille
By med faa Indbyggere, og mod den kom en stor
Konge; han omringede den og byggede høje Volde
imod den; 15 men der fandtes i Byen en fattig Mand,
som var viis, og han frelste den ved sin Visdom.
Men ingen mindedes den fattige Mand. 16 Da sagde
jeg: »Visdom er bedre end Styrke, men den fattiges
Visdom agtes ringe, og hans Ord høres ikke.« 17
Vismænds Ord, der høres i Ro, er bedre end en
Herskers Raab iblandt Daarer. 18 Visdom er bedre
end Vaaben, men en eneste Synder kan ødelægge
meget godt.

10 Døde Fluer gør Salveblanderens Olie stinkende,
lidt Daarskab ødelægger Visdommens Værd. 2
Den vise har sin Forstand til højre, Taaben har sin
til venstre, 3 Hvor Daaren end færdes, svigter hans
Forstand, og han røber for alle, at han er en Daare. 4
Naar en Herskers Vrede rejser sig mod dig, forlad
ikke derfor din Plads; thi Sagtmodighed hindrer store
Synder. 5 Der er et Onde, jeg saa under Solen; det
ser ud som et Misgreb af ham, som har Magten:
6 Daarskab sættes i Højsædet, nederst sidder de
rige. 7 Trælle saa jeg højt til Hest og Høvdinger til
Fods som Trælle. 8 Den, som graver en Grav, falder
selv deri; den, som nedbryder en Mur, ham bider en
Slange; 9 den, som bryder Sten, kan saare sig paa
dem; den, som kløver Træ, er i Fare. 10 Naar Øksen
er sløv og dens Æg ej hvæsses, maa Kraft lægges
i; men den dygtiges Fortrin er Visdom. 11 Bider en
Slange, før den besværges, har Besværgeren ingen
Gavn af sin Kunst. 12 Ord fra Vismands Mund vinder
Yndest, en Daares Læber bringer ham Vaade; 13
hans Tale begynder med Daarskab og ender med
den værste Galskab. 14 Taaben bruger mange Ord.
Ej ved Mennesket, hvad der skal ske; hvad der efter
hans Død skal ske, hvo siger ham det? 15 Daarens
Flid gør ham træt, thi end ikke til Bys ved han Vej.
16 Ve dig, du Land, hvis Konge er en Dreng og hvis
Fyrster holder Gilde ved Gry. 17 Held dig; du Land,
hvis Konge er ædelbaaren, hvis Fyrster holder Gilde
til sømmelig Tid som Mænd og ikke som Drankere.
18 Ved Ladhed synker Bjælkelaget; naar Hænderne
slappes, drypper det i Huset. 19 Til Morskab holder
man Gæstebud, og Vin gør de levende glade; men
Penge skaffer alt til Veje. 20 End ikke i din Tanke maa
du bande en Konge, end ikke i dit Sovekammer en,
som er rig; thi Himlens Fugle kan udsprede Ordet, de
vingede røbe, hvad du siger.

11 Kast dit Brød paa Vandet, Thi du faar det igen,
gaar end lang Tid hen. 2 Del dit Gods i syv
otte Dele, thi du ved ej, hvad ondt der kan ske paa
Jorden. 3 Er Skyerne fulde af Regn, saa gyder de
den ud over Jorden; og falder et Træ mod Syd eller
Nord; saa bliver det liggende der, hvor det falder. 4
Man faar aldrig saaet, naar man kigger efter Vinden,
og aldrig høstet, naar man ser efter Skyerne. 5 Som
du ikke kender Vindens Vej eller Fostret i Moders
Liv, saa kender du ej heller Guds Virke, han, som
virker alt. 6 Saa din Sæd ved Gry og lad Haanden
ej hvile ved Kvæld; thi du ved ej, om dette eller hint
vil lykkes, eller begge Dele er lige gode. 7 Lyset er
lifligt, at skue Solen er godt for Øjnene; 8 ja, lever et
Menneske mange Aar, skal han glæde sig over dem
alle og komme Mørkets Dage i Hu, thi af dem er der
mange i Vente; alt, hvad der kommer, er Tomhed. 9
Glæd dig, Yngling, i din Ungdom, vær vel til Mode i
Livets Vaar; gaa, hvor dit Hjerte lyster, og nyd, hvad
dit Øje skuer; men vid, at for alle disse Ting skal du
kræves til Regnskab af Gud. 10 Slaa Mismod ud af
dit Sind, hold Sygdom fjernt fra din Krop; thi Ungdom
og Livsgry er Tomhed!

12 Tænk Paa din Skaber i Ungdommens Dage,
førend de onde Dage kommer og Aarene
nærmer sig, om hvilke du vil sige: »I dem har jeg ikke
Behag!« 2 før Sol og Lys og Maane og Stjerner hylles
i Mørke og der atter kommer Skyer efter Regn, 3
Tiden, da Husets Vogtere bæver, de stærke Mænd
bliver krumme, da Møllepigerne svigter, fordi de er
faa, og de bliver mørke, som kigger ved Gluggerne, 4
da begge Gadedørene lukkes, mens Møllen gaar med
dæmpet Lyd, da man staar op ved Spurvenes Kvidder
og alle Sangens Døtre hvisker, 5 da man ogsaa
ængstes for Bakker, og Rædsler lurer paa Vejen,
da Mandeltræet blomstrer; Græshoppen slappes
og Kapersbærret svigter, nu Mennesket gaar til sin
evige Bolig og Sørgetoget gaar gennem Gaden, 6
førend Sølvsnoren brister og Guldskaalen brydes
itu, før Krukken slaas i Stykker ved Kilden og det
søndrede Hjul falder ned i Brønden 7 og Støvet

vender tilbage til Jorden som før og Aanden til Gud,
som gav den. **8** Endeløs Tomhed, sagde Prædikeren,
alt er Tomhed. **9** Endnu skal siges, at Prædikeren var
viis; han gav ogsaa Folket Kundskab; han granskede
og ransagede og formede mange Ordsprog. **10**
Prædikeren søgte at finde Fyndord og optegnede
sanddru Lære, Sandhedsord. **11** Som Pigkæppe er
de vises Ord, som inddrevne Søm, der sidder tæt; de
er givet af en og samme Hyrde. **12** Endnu skal siges:
Min Søn, var dig! Der er ingen Ende paa, som der
skrives Bøger, og megen Gransken trætter Legemet.
13 Enden paa Sagen, naar alt er hørt, er: Frygt Gud
og hold hans Bud! Thi det bør hvert Menneske gøre.
14 Thi hver en Gerning bringer Gud for Retten, naar
han dømmer alt, hvad der er skjult, være sig godt
eller ondt.

Højsangen

1 Salomos Højsang. **2** Kys mig, giv mig Kys af din
Mund, thi din Kærlighed er bedre end Vin. **3** Lifligt
dufter dine Salver, dit Navn er en udgydt Salve, derfor
har Kvinder dig kær. **4** Drag mig efter dig, kom, lad os
løbe; Kongen tog mig ind i sine Kamre. Vi vil juble
og glæde os i dig, prise din Kærlighed fremfor Vin.
Med Rette har de dig kær. **5** Jeg er sort, dog yndig,
Jerusalems Døtre, som Kedars Telte, som Salmas
Forhæng. **6** Se ej paa mig, fordi jeg er sortladen, fordi
jeg er brændt af Solen. Min Moders Sønner vrededes
paa mig, til Vingaardsvogterske satte de mig — min
egen Vingaard vogted jeg ikke. **7** Sig mig, du, som
min Sjæl har kær, hvor du vogter din Hjord, hvor du
holder Hvil ved Middag. Thi hvi skal jeg gaa som en
Landstryger ved dine Fællers Hjorde? **8** Saafremt du
ikke ved det, du fagreste blandt Kvinder, følg da kun
Hjordens Spor og vogt dine Geder ved Hyrdernes
Boliger. **9** Ved Faraos Forspand ligner jeg dig, min
Veninde. **10** Dine Kinder er yndige med Snorene,
din Hals med Kæderne. **11** Vi vil gøre dig Snore af
Guld med Stænk af Sølv. **12** Min Nardus spreder sin
Duft, mens Kongen er til Bords; **13** min Ven er mig en
Myrrapose, der ligger ved mit Bryst, **14** min Ven er
mig en Koferklase fra En-Gedis Vingaarde. **15** Hvor
du er fager, min Veninde, hvor du er fager, dine Øjne
er Duer! **16** Hvor du er fager, min Ven, ja dejlig er du,
vort Leje er grønt, **17** vor Boligs Bjælker er Cedre,
Panelet Cypresser!

2 Jeg er Sarons Rose, Dalenes Lilje. **2** Som en Lilje
midt iblandt Torne er min Veninde blandt Piger. **3**
Som et Æbletræ blandt Skovens Træer er min Ven
blandt unge Mænd. I hans Skygge har jeg Lyst til at
sidde, hans Frugt er sød for min Gane. **4** Til en Vinhal
bragte han mig, hvor Mærket over mig er Kærlighed.
5 Styrk mig med Rosinkager, kvæg mig med Æbler, thi
jeg er syg af Kærlighed. **6** Hans venstre er under mit
Hoved, hans højre tager mig i Favn. **7** Jeg besværger
eder, Jerusalems Døtre, ved Gazeller og Markens
Hjorte: Gør ikke Kærligheden Uro, væk den ikke, før
den ønsker det selv! **8** Hør! Der er min Ven! Ja se,
der kommer han i Løb over Bjergene, i Spring over
Højene. **9** Min Ven er som en Gazel, han er som
den unge Hjort. Se, nu staar han alt bag vor Mur.
Han ser gennem Vinduet, kigger gennem Gitteret. **10**
Min Ven stemmer i og siger saa til mig: Staa op, min
Veninde, du fagre, kom! **11** Thi nu er Vinteren omme,
Regntiden svandt, for hen, **12** Blomster ses i Landet,
Sangens Tid er kommet, Turtelduens Kurren høres
i vort Land; **13** Figentræets Smaafrugter svulmer,
Vinstokken blomstrer, udspreder Duft. Staa op, min
Veninde, du fagre, kom, **14** min Due i Fjeldets Kløfter,
i Bjergvæggens Skjul! Lad mig skue din Skikkelse,
høre din Røst, thi sød er din Røst og din Skikkelse
yndig. **15** Fang os de Ræve, de Ræve smaa, som
hærger Vinen, vor blomstrende Vin! **16** Min Ven er
min, og jeg er hans, som vogter blandt Liljer; **17** til
Dagen svales og Skyggerne længes, kom hid, min
Ven, og vær som Gazellen, som den unge Hjort paa
duftende Bjerge!

3 Paa mit Leje om Natten søgte jeg ham, som min
Sjæl har kær, jeg søgte, men fandt ham ikke. **2**
»Saa staar jeg op og gaar om i Byen, om Paa dens
Gader og Torve og søger ham, som min Sjæl har
kær.« Jeg søgte, men fandt ham ikke. **3** Vægterne,
som færdes i Byen, traf mig: »Saa I mon ham, som
min Sjæl har kær?« **4** Knap var jeg kommet forbi
dem, saa fandt jeg ham, som min Sjæl har kær; jeg
greb ham og slap ham ikke, før jeg fik ham ind i min
Moders Hus, i hendes Kammer, som fødte mig. **5**
Jeg besværger eder, Jerusalems Døtre, ved Gazeller
og Markens Hjorte: Gør ikke Kærligheden Uro, væk
den ikke, før den ønsker det selv! **6** Hvad er det,
som kommer fra Ørkenen i Støtter af Røg, omduftet
af Myrra og Røgelse, alskens Vellugt? **7** Se, det er
Salomos Bærestol, omgivet af tresindstyve Helte,
Israels Helte, **8** alle med Sværd i Haand, oplærte til
Krig, hver med sit Sværd ved Lænd mod Nattens
Rædsler. **9** Kong Salomo laved sig en Bærekarm af
Træ fra Libanon, **10** gjorde dens Støtter af Sølv, dens
Arme af Guld; i Midten er Ibenholt indlagt, Sædet er
Purpur. **11** Jerusalems Døtre, gaa ud og se paa Kong
Salomo, paa Kronen, hans Moder kroned ham med
paa hans Brudefærds Dag, hans Hjertens Glædes
Dag!

4 Hvor du er fager, min Veninde, hvor er du fager!
Dine Øjne er Duer bag sløret, dit Haar som en
Gedeflok bølgende ned fra Gilead, **2** dine Tænder
som en nyklippet Faareflok, der kommer fra Bad,
som alle har Tvillinger, intet er uden Lam; **3** som en
Purpursnor er dine Læber, yndig din Mund, din Tinding
som et bristet Granatæble bag ved dit Slør; **4** din Hals
er som Davids Taarn, der er bygget til Udkig, tusinde
Skjolde hænger derpaa, kun Helteskjolde; **5** dit Bryst
som to Hjortekalve, Gazelletvillinger, der græsser
blandt Liljer. **6** Til Dagen svales og Skyggerne længes,
vil jeg vandre til Myrrabjerget og Vellugtshøjen. **7**
Du er fuldendt fager, min Veninde og uden Lyde.
8 Kom med mig fra Libanon, Brud, kom med mig

fra Libanon, stig ned fra Amanas Tinde, fra Senirs
og Hermons Tinde, fra Løvers Huler, fra Panteres
Bjerge! 9 Du har fanget mig, min Søster, min Brud, du
har fanget mig med et af dine Blikke, med en af din
Halses Kæder. 10 Hvor herlig er din Kærlighed, min
Søster, min Brud, hvor din Kærlighed er god fremfor
Vin, dine Salvers Duft fremfor alskens Vellugt! 11
Dine Læber drypper af Sødme, min Brud, under din
Tunge er Honning og Mælk; dine Klæders Duft er
som Libanons Duft. 12 Min Søster, min Brud er en
lukket Have, en lukket Kilde, et Væld under Segl. 13
Dine Skud er en Lund af Granattræer med kostelige
Frugter, Kofer, 14 Nardus og Kalmus og Kanel og
alle Slags Vellugtstræer, Myrra og Safran og Aloe
og alskens ypperlig Balsam. 15 Min Haves Væld
er en Brønd med rindende Vand og Strømme fra
Libanon. 16 Nordenvind, vaagn, Søndenvind kom,
blæs gennem min Have, saa dens Vellugt spredes!
Min Ven komme ind i sin Have og nyde dens udsøgte
Frugt!

5 Jeg kommer i min Have, min Søster, min Brud,
jeg plukker min Myrra og Balsam, jeg spiser min
Honning og Saft, jeg drikker min Vin og Mælk. Venner,
spis og drik og berus jer i Kærlighed! 2 Jeg sov, men
mit Hjerte vaaged; tys, da banked min Ven: »Luk op
for mig, o Søster, min Veninde, min Due, min rene, thi
mit Hoved er fuldt af Dug, mine Lokker af Nattens
Draaber.« 3 Jeg har taget min Kjortel af, skal jeg atter
tage den paa? Jeg har tvættet mine Fødder, skal
jeg atter snavse dem til? 4 Gennem Gluggen rakte
min Ven sin Haand, det brusede stærkt i mit Indre. 5
Jeg stod op og aabned for min Ven; mine Hænder
drypped af Myrra, mine Fingre af flydende Myrra,
da de rørte ved Laasens Haandtag. 6 Saa lukked
jeg op for min Ven, men min Ven var gaaet sin Vej.
Jeg var ude af mig selv ved hans Ord. Jeg søgte,
men fandt ham ikke, kaldte, han svared mig ikke. 7
Vægterne, som færdes i Byen, traf mig, de slog og
saared mig; Murens Vægtere rev Kappen af mig. 8
Jeg besværger eder, Jerusalems Døtre: Saafremt I
finder min Ven, hvad skal I da sige til ham? At jeg er
syg af Kærlighed! 9 »Hvad Fortrin har da din Ven, du
fagreste blandt Kvinder? Hvad Fortrin har da din Ven,
at du besværger os saa?« 10 Min Ven er hvid og rød,
herlig blandt Titusinder, 11 hans Hoved er det fineste
Guld, hans Lokker er Ranker, sorte som Ravne, 12
hans Øjne som Duer ved rindende Bække, badet i
Mælk og siddende ved Strømme, 13 hans Kinder
som Balsambede, Skabe med Vellugt, hans Læber er
Liljer, de drypper af flydende Myrra, 14 hans Hænder
er Stænger af Guld, fyldt med Rubiner, hans Liv en
Elfenbensplade, besat med Safirer, 15 hans Ben er
Søjler af Marmor Paa Sokler af Guld, hans Skikkelse
som Libanon, herlig som Cedre, 16 hans Gane er
Sødme, han er idel Ynde. Saadan er min elskede,
saadan min Ven, Jerusalems Døtre.

6 Hvor er din Ven gaaet hen, du fagreste blandt
Kvinder? Hvor har din Ven vendt sig hen? Vi
vil søge ham med dig. 2 Min Ven gik ned i sin
Have, til Balsambedene, for at vogte sin Hjord i
Haverne og sanke Liljer. 3 Jeg er min Vens, og min
Ven er min, han, som vogter blandt Liljer. 4 Du er
fager, min Veninde, som Tirza, yndig som Jerusalem,
frygtelig som Hære under Banner. 5 Vend dine Øjne
fra mig, de forvirrer mig saa! Dit Haar er som en
Gedeflok, bølgende ned fra Gilead, 6 dine Tænder
som en Faareflok, der kommer fra Bad, som alle har
Tvillinger, intet er uden Lam; 7 din Tinding er et bristet
Granatæble bag ved dit Slør. 8 Dronningernes Tal er
tresindstyve, Medhustruernes firsindstyve, paa Terner
er der ej Tal. 9 Men een er hun, min Due, min rene,
hun, sin Moders eneste, hun, sin Moders Kælebarn.
Blev hun set af Piger, fik hun Pris, af Dronninger og
Medhustruer Hyldest. 10 Hvo er hun, der titter frem
som Morgenrøden, fager som Maanen, skær som
Solen, frygtelig som Hære under Banner? 11 Jeg gik
ned i Nøddehaven for at se, hvor det grønnes i Dale,
for at se, om Vintræet skød, om Granattræet nu stod i
Blomst. 12 Før jeg vidste af det, satte min Sjæl mig
paa mit ædle Folks Vogne. 13 Vend dig, vend dig,
Sulamit, vend dig, vend dig, saa vi kan se dig! »Hvad
vil I se paa Sulamit, mens Sværddansen trædes?«

7 Hvor skønne er dine Trin i Skoene, du ædelbaarne!
Dine Hofters Runding er som Halsbaand,
Kunstnerhaands Værk, 2 dit Skød som det runde
Bæger, ej savne det Vin, dit Liv som en Hvededynge,
hegnet af Liljer; 3 dit Bryst som to Hjortekalve,
Gazelletvillinger, 4 din Hals som Elfenbenstaarnet,
dine Øjne som Hesjbons Damme ved Bat-Rabbims
Port, din Næse som Libanons Taarn, der ser mod
Damaskus, 5 Hovedet paa dig som Karmel, dit
Hoveds Lokker som Purpur; en Konge er fanget i
Garnet. 6 Hvor er du fager og yndig, du elskede,
yndefulde! 7 Som Palmen, saa er din Vækst, dit Bryst
som Klaser. 8 Jeg tænker: Jeg vil op i Palmen, gribe
fat i dens Stilke; dit Bryst skal være som Vinstokkens
Klaser, din Næses Aande som Æbleduft, 9 din Gane
som ædel Vin, der liflig flyder ind i min Mund, glider
over mine Læber og Tænder. 10 Jeg er min Vens, og
til mig staar hans Attraa. 11 Kom min Ven, vi vil ud paa

Landet, blive i Landsbyer Natten over; 12 Vingaarde
søger vi aarle, vi ser, om Vinstokken skyder, om
Knopperne aabnes, Granattræet blomstrer. Der giver
jeg dig min Kærlighed. 13 Kærlighedsæblerne dufter,
for vor Dør er al Slags Frugt, ny og gammel tillige; til
dig, min Ven, har jeg gemt dem.

8 Oh, var du min Broder, som died min Moders
Bryst! Jeg kyssed dig derude, naar vi mødtes, og
blev ikke agtet ringe, 2 tog dig ind i min Moders Hus,
i min Moders Kamre, gav dig krydret Vin at drikke,
Granatæblers Most. 3 Hans venstre under mit Hoved,
hans højre tager mig i Favn. 4 Jeg besværger eder,
Jerusalems Døtre: Gør ikke Kærligheden Uro, væk
den ikke, før den ønsker det selv! 5 Hvem er hun,
der kommer fra Ørkenen, støttet til sin Ven? »Under
Æbletræet vækked jeg dig; der nedkom din Moder
med dig, der nedkom hun, som dig fødte.« 6 Læg
mig som en Seglring om dit Hjerte, som et Armbaand
om din Arm! Thi Kærlighed er stærk som Døden,
Nidkærhed haard som Dødsriget; dens Gløder er
Brændende Glød, dens Lue er HERRENS Lue. (Sheol
h7585) 7 Mange Vande kan ikke slukke den, Strømme
ej skylle den bort. Gav nogen alt Gods i sit Hus for
Kærlighed, hvem vilde agte ham ringe? 8 Vi har en
lille Søster, som endnu ej har Bryster; hvad gør vi
med vor Søster, den Dag hun faar en Bejler? 9 Er hun
en Mur, saa bygger vi en Krone af Sølv derpaa, men
er hun en Dør, saa spærrer vi den med Cederplanke.
10 Jeg er en Mur, Mine Bryster Taarne. Da blev jeg i
hans Øjne som en, der finder Fred. 11 Salomo havde
en Vingaard i Ba'al-Hamon, til Vogtere gav han den
Vingaard; hver kunne tjene tusind Sekel Sølv paa
dens Frugt. 12 Jeg har for mig selv min Vingaard;
de tusinde, Salomo, er dine, to hundrede deres,
som vogter dens Frugt. 13 Du, som bor i Haverne,
Vennerne lytter, lad mig høre din Røst! 14 Fly, min
Ven, og vær som en Gazel, som den unge Hjort paa
Balsambjerge!

Esajas

1 Det Syn, Esajas, Amoz's Søn, skuede om Juda og
Jerusalem, i de Dage da Uzzija, Jotam, Akaz og
Ezekias var Konger i Juda. **2** Hør, I Himle, lyt, du Jord,
thi HERREN taler: Børn har jeg opfødt og fostret,
men de forbrød sig imod mig. **3** En Okse kender sin
Ejer, et Æsel sin Herres Krybbe; men Israel kender
intet, mit Folk kan intet fatte. **4** Ve det syndefulde
Folk, en brødetynget Slægt, Ugerningsmænds Æt,
vanartede Børn! De svigtede HERREN, lod haant om
Israels Hellige, vendte ham Ryg. **5** Kan I taale flere
Hug, siden I stadig falder fra? Kun Saar er Hovedet,
sygt hele Hjertet; **6** fra Fodsaal til Isse er intet helt,
kun Flænger, Strimer og friske Saar; de er ej trykket
ud, ej heller forbundet og ikke lindret med Olie. **7**
Eders Land er øde, eders Byer brændt, fremmede
æder eders Jord for eders Øjne — saa øde som ved
Sodomas Undergang. **8** Zions Datter er levnet som en
Hytte i en Vingaard, et Vagtskur i en Græskarmark, en
omringet By. **9** Havde ikke Hærskarers HERRE levnet
os en Rest, da var vi som Sodoma, ligned Gomorra.
10 Laan Øre til HERRENS Ord, I Sodomadommere,
lyt til vor Guds Aabenbaring, du Gomorrafolk! **11** Hvad
skal jeg med alle eders Slagtofre? siger HERREN;
jeg er mæt af Væderbrændofre, af Fedekalves Fedt,
har ej Lyst til Blod af Okser og Lam og Bukke. **12**
Naar I kommer at stedes for mit Aasyn, hvo kræver
da af jer, at min Forgaard trampes ned? **13** Bring
ej flere tomme Afgrødeofre, vederstyggelig Offerrøg
er de mig! Nymaanefest, Sabbat og festligt Stævne
— jeg afskyr Uret og festlig Samling. **14** Eders
Nymaanefester og Højtider hader min Sjæl, de er
mig en Byrde, jeg er træt af at bære. **15** Breder
I Hænderne ud, skjuler jeg Øjnene for jer. Hvor
meget I saa end beder, jeg hører det ikke. Eders
Hænder er fulde af Blod; **16** tvæt jer, rens jer, bort
med de onde Gerninger fra mine Øjne! Hør op med
det onde, **17** lær det gode, læg Vind paa, hvad Ret
er; hjælp fortrykte, skaf faderløse Ret, før Enkens
Sag! **18** Kom, lad os gaa i Rette med hinanden, siger
HERREN. Er eders Synder som Skarlagen, de skal
blive hvide som Sne; er de end røde som Purpur,
de skal dog blive som Uld. **19** Lyder I villigt, skal I
æde Landets Goder; **20** staar I genstridigt imod, skal
I ædes af Sværd. Thi HERRENS Mund har talet. **21**
At den skulde ende som Skøge, den trofaste By,
Zion, saa fuld af Ret, Retfærdigheds Hjem — men
nu er der Mordere. **22** Dit Sølv er blevet til Slagger,
din Vin er spædet med Vand. **23** Tøjlesløse er dine
Førere, Venner med Tyve; Gaver elsker de alle,
jager efter Stikpenge, skaffer ej faderløse Ret og
tager sig ikke af Enkens Sag. **24** Derfor lyder det fra
Herren, Hærskarers HERRE, Israels Vældige: »Min
Gengælds Ve over Avindsmænd, min Hævn over
Fjender! **25** Jeg vender min Haand imod dig, renser
ud dine Slagger i Ovnen og udskiller alt dit Bly. **26** Jeg
giver dig Dommere som fordum, Raadsherrer som
før; saa kaldes du Retfærdigheds By, den trofaste
Stad.« **27** Zion genløses ved Ret, de omvendte der
ved Retfærd. **28** Men Overtrædere og Syndere knuses
til Hobe; hvo HERREN svigter, forgaar. **29** Thi Skam
vil I faa af de Ege, I elsker, Skuffelse af Lundene,
I sætter saa højt; **30** thi I bliver som en Eg med
visnende Løv, som en Lund, hvor der ikke er Vand.
31 Den stærke bliver til Blaar, hans Værk til en Gnist;
begge brænder med hinanden, og ingen slukker.

2 Dette er, hvad Esajas, Amoz's Søn, skuede om
Jerusalem: **2** Det skal ske i de sidste Dage, at
HERRENS Huses Bjerg, grundfæstet paa Bjergenes
Top, skal løfte sig op over Højene. Did skal Folkene
strømme **3** og talrige Folkeslag vandre: »Kom, lad
os drage til HERRENS Bjerg, til Jakobs Guds Hus;
han skal lære os sine Veje, saa vi kan gaa paa hans
Stier; thi fra Zion udgaar Aabenbaring, fra Jerusalem
HERRENS Ord.« **4** Da dømmer han Folk imellem,
skifter Ret mellem talrige Folkeslag; deres Sværd skal
de smede til Plovjern, deres Spyd til Vingaardsknive;
Folk skal ej løfte Sværd mod Folk, ej øve sig i
Vaabenfærd mer. **5** Kom, Jakobs Hus, lad os vandre i
HERRENS Lys! **6** Thi du forskød dit Folk, Jakobs
Hus; de er fulde af Østens Væsen og spaar, som
var de Filistre, giver Folk fra Udlandet Haandslag.
7 Deres Land er fuldt af Sølv og Guld, talløse er
deres Skatte; deres Land er fuldt af Heste, talløse er
deres Vogne; **8** deres Land er fuldt af Afguder, de
tilbeder Værk af deres Hænder, Ting, deres Fingre
har lavet. **9** Men bøjes skal Mennesket, Manden
ydmyges, tilgiv dem ikke! **10** Gaa ind i Klippen, skjul
dig i Støvet for HERRENS Rædsel, hans Højheds
Herlighed! **11** Sine stolte Øjne skal Mennesket slaa
ned, Mændenes Hovmod skal bøjes, og HERREN
alene være høj paa hin Dag. **12** Thi en Dag har
Hærskarers HERRE mod alt det høje og knejsende,
mod alt ophøjet og stolt, **13** med alle Libanons Cedre,
de knejsende høje, og alle Basans Ege, **14** mod
alle knejsende Bjerge og alle høje Fjelde, **15** mod
alle stolte Taarne og alle stejle Mure, **16** mod alle
Tarsisskibe og hver en kostelig Ladning. **17** Da skal
Menneskets Stolthed bøjes, Mændenes Hovmod

ydmyges, og HERREN alene være høj paa hin Dag.
18 Afguderne skal helt forsvinde. 19 Og man skal gaa
ind i Klippehuler og Jordhuller for HERRENS Rædsel,
hans Højheds Herlighed naar han staar op for at
forfærde Jorden. 20 Paa hin Dag skal Mennesket
slænge sine Guder af Sølv og Guld, som han lavede
sig for at tilbede dem, hen til Muldvarpe og Flagermus
21 for at gaa ind i Klipperevner og Fjeldkløfter for
HERRENS Rædsel, hans Højheds Herlighed, naar
han staar op for at forfærde Jorden. 22 Slaa ikke mer
eders Lid til Mennesker, i hvis Næse der kun er flygtig
Aande, thi hvad er de at regne for?

3 Thi se, Herren, Hærskarers HERRE, fratager
Jerusalem og Juda støtte og Stav, hver Støtte af
Brød og hver støtte af vand: 2 Helt og Krigsmand,
Dommer og Profet, Spaamand og Ældste, 3
Halvhundredfører og Stormand, Raadsherre og
Haandværksmester og den, der er kyndig i Trolddom.
4 Jeg giver dem Drenge til Øverster, Drengekaadhed
skal herske over dem. 5 I Folket undertrykker den
ene den anden, hver sin Næste; Dreng sætter sig op
imod Olding, Usling mod Hædersmand. 6 Naar da en
Mand tager fat paa en anden i hans Fædrenehus og
siger: »Du har en Kappe, du skal være vor Hersker,
under dig skal dette faldefærdige Rige staa!« 7 saa
svarer han paa hin Dag: »Jeg vil ikke være Saarlæge!
Jeg har hverken Brød eller Klæder i Huset, gør ikke
mig til Folkets Overhoved!« 8 Thi Jerusalem snubler,
og Juda falder, fordi de med Tunge og Gerning er
mod HERREN i Trods mod hans Herligheds Øjne. 9
Deres Ansigtsudtryk vidner imod dem; de kundgør
deres Synd som Sodoma, dølger intet. Ve deres Sjæl,
de styrted sig selv i Vaade. 10 Salige de retfærdige,
dem gaar det godt, deres Gerningers Frugt skal de
nyde; 11 ve den gudløse, ham gaar det ilde; han
faar, som hans Hænder har gjort. 12 Mit Folk har en
Dreng ved Styret, og over det hersker Kvinder. Dine
Ledere, mit Folk, leder vild, gør Vejen, du vandrer,
vildsom. 13 Til Rettergang er HERREN traadt frem,
han staar og vil dømme sit Folk. 14 HERREN møder
til Doms med de Ældste i sit Folk og dets Fyrster:
»Det er jer, som gnaved Vingaarden af, I har Rov fra
den arme til Huse. 15 Hvor kan I træde paa mit Folk
og male de arme sønder?« saa lyder det fra Herren,
Hærskarers HERRE. 16 HERREN siger: Eftersom
Zions Døtre bryster sig og gaar med knejsende
Nakke og kælne Blikke, gaar med trippende Gang og
med raslende Ankelkæder — 17 gør Herren Issen
skaldet paa Zions Døtre og blotter deres Tindingers
Lokker. 18 Paa hin Dag afriver Herren al deres Pynt:
Ankelringe, Pandebaand, Halvmaaner, 19 Perler,
Armbaand, Flor, 20 Hovedsmykker, Ankelkæder,
Bælter, Lugtedaaser, Trylleringe, 21 Fingerringe,
Næseringe, 22 Festklæder, Underdragter, Sjaler,
Tasker, 23 Spejle, Lin, Hovedbaand og Slør. 24 For
Vellugt kommer der Stank, i Stedet for Bælte Reb,
for Fletninger skaldet Isse, for Stadsklæder Sæk om
Hofte, for Skønhedsmærke Brændemærke. 25 Dine
Mænd skal falde for Sværd, dit unge Mandskab i
Strid. 26 Hendes Porte skal sukke og klage og hun
sidde ensom paa Jorden.

4 Syv Kvinder skal paa hin Dag gribe fat i een Mand
og sige: »Vi vil æde vort eget Brød og holde os
selv med Klæder, blot vi maa bære dit Navn. Tag
Vanæren fra os!« 2 Paa hin Dag Bliver HERRENS
Spire til Fryd og Ære og Landets Frugt til Stolthed
og Smykke for de undslupne i Israel. 3 Den, som
er levnet i Zion og blevet tilovers i Jerusalem, skal
kaldes hellig, enhver, der er indskrevet til Livet i
Jerusalem, 4 naar Herren faar aftvættet Zions Døtres
Smuds og bortskyllet Jerusalems Blodskyld fra dets
Midte med Doms og Udrensnings Aand. 5 Da skaber
Herren over hvert et Sted paa Zions Bjerg og over
dets Festforsamlinger en Sky om Dagen og Røg med
luende Ildskær om Natten; thi over alt, hvad herligt er,
skal der være et Dække 6 og Ly til Skygge mod Hede
og til Skærm og Skjul mod Skybrud og Regn.

5 Jeg vil synge en Sang om min Ven, en
Kærlighedssang om hans Vingaard: Min Ven,
han havde en Vingaard paa en frugtbar Høj. 2 Han
grov den, rensed den for Sten og plantede ædle
Ranker; han bygged et Vagttaarn deri og huggede
ogsaa en Perse. Men den bar vilde Druer, skønt
han ventede Høst af ædle. 3 Og nu, Jerusalems
Borgere, Judas Mænd, skift Ret mellem mig og min
Vingaard! 4 Hvad mer var at gøre ved Vingaarden,
hvad lod jeg ugjort? Hvi bar den vilde Druer, skønt
jeg ventede Høst af ædle? 5 Saa vil jeg da lade jer
vide, hvad jeg vil gøre ved min Vingaard: Nedrive
dens Hegn, saa den ædes op, nedbryde dens Mur,
saa den trampes ned! 6 Jeg lægger den øde; den
skal ikke beskæres og ikke graves, men gro sammen
i Torn og Tidsel; og Skyerne giver jeg Paabud om
ikke at sende den Regn. 7 Thi Hærskarers HERRES
Vingaard er Israels Hus, og Judas Mænd er hans
Yndlingsplantning. Han vented paa Retfærd — se,
der kom Letfærd, han vented paa Lov — se, Skrig
over Rov! 8 Ve dem, der føjer Hus til Hus, dem, der
lægger Mark til Mark, saa der ikke er Plads tilbage,
men kun I har Landet i Eje. 9 Det lyder i mine Ører fra

Hærskarers HERRE: »For vist skal de mange Huse
blive øde, de store og smukke skal ingen bebo; 10
thi paa ti Tønder Vinland skal høstes en Bat, af en
Homers Udsæd skal høstes en Efa.« 11 Ve dem, der
aarle jager efter Drik og ud paa Natten blusser af
Vin! 12 Med Citre og Harper holder de Gilde, med
Haandpauker, Fløjter og Vin, men ser ikke HERRENS
Gerning, har ej Syn for hans Hænders Værk. 13
Derfor skal mit Folk føres bort, før det ved det, dets
Adel blive Hungerens Bytte, dets Hob vansmægte
af Tørst. 14 Derfor vokser Dødsrigets Gridskhed,
det spiler sit Gab uden Grænse; dets Stormænd
styrter derned, dets larmende, lystige Slæng. (Sheol
h7585) 15 Mennesket bøjes, og Manden ydmyges, de
stolte slaar Øjnene ned; 16 men Hærskarers HERRE
ophøjes ved Dommen, den hellige Gud bliver helliget
ved Retfærd. 17 Og der gaar Faar paa Græs, Geder
afgnaver omkomnes Tomter. 18 Ve dem, der trækker
Straffen hid med Brødens Skagler og Syndebod hid
som med Vognreb, 19 som siger: »Lad ham skynde
sig, haste med sit Værk, saa vi faar det at se; lad
Israels Helliges Raad dog komme snart, at vi kan
kende det!« 20 Ve dem, der kalder ondt for godt og
godt for ondt, gør Mørke til Lys og Lys til Mørke, gør
beskt til sødt og sødt til beskt! 21 Ve dem, der tykkes
sig vise og er kloge i egne Tanker! 22 Ve dem, der er
Helte til at drikke Vin og vældige til at blande stærke
Drikke, 23 som for Gave giver den skyldige Ret og
røver den skyldfri Retten, han har. 24 Derfor, som
Ildens Tunge æder Straa og Hø synker sammen i
Luen, saa skal deres Rod blive raadden, deres Blomst
henvejres som Støv; thi om Hærskarers HERRES
Lov lod de haant og ringeagted Israels Helliges Ord.
25 Saa blusser da HERRENS Vrede mod hans Folk,
og han udrækker Haanden imod det og slaar det, saa
Bjergene skælver og Ligene ligger som Skarn paa
Gaden. Men trods alt har hans Vrede ej lagt sig, hans
Haand er fremdeles rakt ud. 26 For et Folk i det fjerne
løfter han Banner og fløjter det hid fra Jordens Ende;
og se, det kommer hastigt og let. 27 Ingen iblandt
dem er træt eller snubler, ingen blunder, og ingen
sover; Bæltet om Lænden løsnes ikke, Skoens Rem
springer ikke op; 28 hvæssede er dets Pile, alle dets
Buer spændte; som Flint er Hestenes Hove, dets
Vognhjul som Hvirvelvind. 29 Det har et Brøl som en
Løve, brøler som unge Løver, brummende griber det
Byttet, bjærger det, ingen kan fri det. 30 Men paa hin
Dag skal der bryde en Brummen løs imod det, som
naar Havet brummer; og skuer det ud over Jorden,
se, da er der Trængselsmørke, Lyset slukkes af tykke
Skyer.

6 I Kong Uzzijas Dødsaar saa jeg Herren sidde
paa en saare høj Trone, og hans Slæb fyldte
Helligdommen. 2 Serafer stod hos ham, hver med
seks Vinger; med de to skjulte de Ansigtet, med de
to Fødderne, og med de to fløj de; 3 og de raabte
til hverandre: »Hellig, hellig, hellig er Hærskarers
HERRE, al Jorden er fuld af hans Herlighed!« 4 Og
Dørstolpernes Hængsler rystede ved Raabet, medens
Templet fyldtes af Røg. 5 Da sagde jeg: »Ve mig, det
er ude med mig, thi jeg er en Mand med urene Læber,
og jeg bor i et Folk med urene Læber, og nu har mine
Øjne set Kongen, Hærskarers HERRE!« 6 Men en af
Seraferne fløj hen til mig; og han havde i Haanden et
glødende Kul, som han med en Tang havde taget fra
Alteret; 7 det lod han røre min Mund og sagde: »Se,
det har rørt dine Læber; din Skyld er borte, din Synd
er sonet!« 8 Saa hørte jeg Herren sige: »Hvem skal
jeg sende, hvem vil gaa Bud for os?« Og jeg sagde:
»Her er jeg, send mig!« 9 Da sagde han: »Gaa hen
og sig til dette Folk: Hør kun, dog skal I intet fatte, se
kun, dog skal I intet indse! 10 Gør Hjertet sløvt paa
dette Folk, gør dets Ører tunge, dets Øjne blinde,
saa det ikke kan se med Øjnene, ej heller høre med
Ørene, ej heller fatte med Hjertet og omvende sig
og læges.« 11 Jeg spurgte: »Hvor længe, Herre?«
Og han svarede: »Til Byerne er øde, uden Beboere,
og Husene uden et Menneske, og Agerjorden ligger
som Ørk!« 12 Og HERREN vil fjerne Menneskene, og
Tomhed skal brede sig i Landet; 13 og er der endnu
en Tiendedel deri, skal ogsaa den udryddes som en
Terebinte eller Eg, af hvilken en Stub bliver tilbage,
naar den fældes. Dens Stub er hellig Sæd.

7 Og det skete i de Dage da Akaz, Jotams Søn,
Uzzijas Sønnesøn, var Konge i Juda, at Kong
Rezin af Syrien og Remaljas Søn, Kong Peka af
Israel, drog op for at angribe Jerusalem, hvad de
dog ikke var stærke nok til. 2 Da det meldtes Davids
Hus, at Syrerne havde lejret sig i Efraim, skjalv hans
og hans Folks Hjerte, som Skovens Træer skælver
for Vinden. 3 Saa sagde HERREN til Esajas: »Med
din Søn Sjearjasjub skal du gaa Akaz i Møde ved
Enden af Øvredammens Vandledning ved Vejen til
Blegepladsen 4 og sige til ham: Tag dig i Vare og hold
dig i Ro! Frygt ikke og lad ikke dit Hjerte ængste sig for
disse to rygende Brandstumper, for Rezins og Syriens
og Remaljas Søns fnysende Vrede! 5 Fordi Syrien,
Efraim og Remaljas Søn har lagt onde Raad op imod
dig og siger: 6 Lad os drage op mod Juda og indjage
det Skræk, lad os tilrive os det og gøre Tabeals
Søn til Konge der! 7 derfor, saa siger den Herre

HERREN: Det skal ikke lykkes; det skal ikke ske!
8 Thi Syriens Hoved er Damaskus, og Damaskus's
Hoved er Rezin, og om fem og tresindstyve Aar er
Efraim knust og ikke længer et Folk. 9 Og Efraims
Hoved er Samaria, og Samarias Hoved er Remaljas
Søn. Er I ikke troende, bliver I ikke boende.« 10
Fremdeles sagde HERREN til Akaz: 11 »Kræv dig et
Tegn af HERREN din Gud nede i Dødsriget eller oppe
i Himmelen!« (Sheol h7585) 12 Men Akaz svarede: »Jeg
kræver intet, jeg frister ikke HERREN.« 13 Da sagde
Esajas: »Hør nu, Davids Hus! Er det eder ikke nok at
trætte Mennesker, siden I ogsaa trætter min Gud? 14
Derfor vil Herren selv give eder et Tegn: Se, Jomfruen
bliver frugtsommelig og føder en Søn, og hun kalder
ham Immanuel. 15 Surmælk og Vildhonning skal være
hans Føde, ved den Tid han ved at vrage det onde
og vælge det gode; 16 thi før Drengen ved at vrage
det onde og vælge det gode, skal Landet, for hvis
to Konger du gruer, være folketomt. 17 Over dig, dit
Folk og din Faders Hus vil Herren bringe Dage, hvis
Lige ikke har været, siden Efraim rev sig løs fra Juda:
Assyrerkongen!« 18 Paa hin Dag skal HERREN fløjte
ad Fluerne ved Udløbet af Ægyptens Strømme og
ad Bierne i Assyrien; 19 og de skal komme og alle
til Hobe kaste sig over Dalkløfter og Klipperevner,
over hvert Tjørnekrat og hvert Vandingssted. 20 Paa
hin Dag afrager Herren med en hinsides Floden lejet
Ragekniv, Assyrerkongen, baade Hovedhaaret og
Kroppens Haar; ja, selv Skægget skraber den af. 21
Paa hin Dag kan en Mand holde sig en ung Ko og
et Par Faar; 22 og paa Grund af den megen Mælk,
de giver, skal han spise Surmælk; thi Surmælk og
Vildhonning skal enhver, der er tilbage i Landet, spise.
23 Paa hin Dag skal det ske, at hvert et Sted, hvor der
nu er tusind Vinstokke, tusind Sekel Sølv værd, skal
blive til Torn og Tidsel; 24 med Pil og Bue kommer
man der, thi hele Landet skal blive til Torn og Tidsel;
25 og alle de Bjerge, der nu dyrkes med Hakke, skal
man holde sig fra af Frygt for Torn og Tidsel. Det
bliver Overdrev for Okser og trædes ned af Faar.

8 Og HERREN sagde til mig: »Tag dig en stor
Tavle og skriv derpaa med Menneskeskrift: Hurtigt-
Bytte, Hastigt-Rov! 2 Og tag mig paalidelige Vidner,
Præsten Urija og Zekarja, Jeberekjahus Søn!« 3
Og jeg nærmede mig Profetinden, og hun blev
frugtsommelig og fødte en Søn. Saa sagde HERREN
til mig: »Kald ham Hurtigt-Bytte, Hastigt-Rov! 4 Thi før
Drengen kan sige Fader og Moder, skal Rigdommene
fra Damaskus og Byttet fra Samaria bringes til
Assyrerkongen!« 5 Fremdeles sagde HERREN til
mig: 6 Eftersom dette Folk lader haant om Siloas
sagte rindende Vande i Angst for Rezin og Remaljas
Søn, 7 se, saa lader Herren Flodens Vande, de
vældige, store, oversvømme dem, Assyrerkongen
og al hans Herlighed; over alle sine Bredder skal
den gaa, trænge ud over alle sine Diger, 8 styrte
ind i Juda, skylle over, vælte frem og naa til Halsen;
og dens udbredte Vinger skal fylde dit Land, saa
vidt det naar — Immanuel! 9 I Folkeslag, mærk jer
det med Rædsel, lyt til, alle fjerne Lande: Rust jer, I
skal ræddes, rust jer, I skal ræddes. 10 Læg Raad
op, det skal dog briste, gør Aftale, det slaar dog
fejl, thi — Immanuel! 11 Thi saa sagde HERREN
til mig, da hans Haand greb mig med Vælde, og
han advarede mig mod at vandre paa dette Folks
Vej: 12 Kald ikke alt Sammensværgelse, hvad dette
Folk kalder Sammensværgelse, frygt ikke, hvad det
frygter, og ræddes ikke! 13 Hærskarers HERRE,
ham skal I holde hellig, han skal være eders Frygt,
han skal være eders Rædsel. 14 Han bliver en
Helligdom, en Anstødssten og en Klippe til Fald for
begge Israels Huse og en Snare og et Fangegarn for
Jerusalems Indbyggere, 15 og mange iblandt dem
skal snuble, falde og kvæstes, fanges og hildes. 16
Bind Vidnesbyrdet til og sæt Segl for Læren i mine
Disciples Sind! 17 Jeg bier paa HERREN, han, som
dølger sit Aasyn for Jakobs Hus, til ham staar mit
Haab: 18 Se, jeg og de Børn, HERREN gav mig,
er Varsler og Tegn i Israel fra Hærskarers HERRE,
som bor paa Zions Bjerg. 19 Og siger de til eder:
»Søg Genfærdene og Aanderne, som hvisker og
mumler!« — skal et Folk ikke søge sin Gud, skal man
søge de døde for de levende? 20 Nej! Til Læren og
Vidnesbyrdet! Saaledes skal visselig de komme til at
tale, som nu er uden Morgenrøde. 21 Han skal vanke
om i Landet, trykket og hungrig. Og naar han hungrer,
skal han blive rasende og bande sin Konge og sin
Gud. Vender han sig til det høje, 22 eller skuer han
ud over Jorden, se, da er der Trængsel og Mørke,
knugende Mulm; i Bælgmørke er han stødt ud.

9 Men engang skal der ikke længer være Mørke
i det Land, hvor der nu er Trængsel; i Fortiden
bragte han Skændsel over Zebulons og Naftalis Land,
Men i Fremtiden bringer han Ære over Vejen langs
Søen, Landet hinsides Jordan, Hedningernes Kreds.
2 Det Folk, som vandrer i Mørke, skal skue saa stort
et Lys; Lys straaler frem over dem, som bor i Mulmets
Land. 3 Du gør Fryden mangfoldig, Glæden stor, de
glædes for dit Aasyn, som man glædes i Høst, ret
som man jubler, naar Bytte deles. 4 Thi dets tunge

Aag og Stokken til dets Ryg, dets Drivers Kæp, har
du brudt som paa Midjans Dag; 5 ja, hver en Støvle,
der tramper i Striden, og Kappen, der søles i Blod,
skal brændes og ende som Luernes Rov. 6 Thi et
Barn er født os, en Søn er os givet, paa hans Skulder
skal Herredømmet hvile; og hans Navn skal være:
Underfuld-Raadgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader,
Fredsfyrste. 7 Stort bliver Herredømmet, endeløs
Freden over Davids Trone og over hans Rige, at det
maa grundes og fæstnes ved Ret og Retfærd fra nu
og til evig Tid. Hærskarers HERRES Nidkærhed gør
det. 8 Et Ord sender Herren mod Jakob, i Israel slaar
det ned; 9 alt Folket faar det at kende, Efraim og
Samarias Borgere. Thi de siger i Hovmod og Hjertets
Stolthed: 10 »Teglsten faldt, vi bygger med Kvader,
Morbærtræer blev fældet, vi faar Cedre i Stedet!« 11
Da rejser HERREN dets Uvenner mod det og ægger
dets Fjender op, 12 Syrerne forfra, Filisterne bagfra,
de æder Israel med opspilet Gab. Men trods alt har
hans Vrede ej lagt sig, hans Haand er fremdeles rakt
ud. 13 Men til ham, der slaar det, vender Folket ej
om, de søger ej Hærskarers HERRE. 14 Da hugger
HERREN Hoved og Hale af Israel, Palme og Siv paa
en eneste Dag. 15 Den ældste og agtede er Hoved,
Løgnprofeten er Hale. 16 De ledende i dette Folk leder
vild, og de, der ledes, opsluges. 17 Derfor glædes ej
Herren ved dets unge Mænd, har ej Medynk med
dets faderløse og Enker. Thi alle er Niddinger og
Ugerningsmænd, og hver en Mund taler Daarskab.
Men trods alt har hans Vrede ej lagt sig, hans Haand
er fremdeles rakt ud. 18 Thi Gudløshed brænder som
Ild, fortærer Torn og Tidsel, sætter Ild paa det tætte
Krat, saa det hvirvler op i Røg. 19 Ved Hærskarers
HERRES Vrede staar Landet i Brand, og Folket bliver
som Føde for Ilden; de skaaner ikke hverandre. 20
Man snapper til højre og hungrer, æder om sig til
venstre og mættes dog ej. Hver æder sin Næstes
Kød, 21 Manasse Efraim, Efraim Manasse, og de
overfalder Juda sammen. Men trods alt har hans
Vrede ej lagt sig, hans Haand er fremdeles rakt ud.

10 Ve dem, der giver Ulykkeslove og ivrigt fører
Uret til Bogs 2 for at trænge de ringe fra Retten
og røve de armes Ret i mit Folk, at Enker kan blive
deres Bytte og faderløse kan plyndres. 3 Hvad gør I
paa Straffens Dag, naar Undergang kommer fra det
fjerne? Til hvem vil I ty om Hjælp, hvor gemmer I da
eders Rigdom? 4 Enten maa I knæle blandt Fanger,
eller ogsaa falde paa Valen! Men trods alt har hans
Vrede ej lagt sig, hans Haand er fremdeles rakt ud. 5
Ve Assur, min Harmes Kæp, min Vrede er Stokken i
hans Haand. 6 Jeg sender ham mod et vanhelligt
Folk, opbyder ham mod min Vredes Folk til at gøre
Bytte og røve og trampe det ned som Skarn paa
Gaden. 7 Men han, han mener det ej saa, hans Hjerte
tænker ej saa. Nej, at ødelægge, det er hans Attraa,
at udrydde Folk, ikke faa. 8 Thi han siger: »Er ej mine
Høvedsmænd Konger til Hobe? 9 Gik det ej Kalno
som Karkemisj, mon ikke Hamat som Arpad, Samaria
som Damaskus? 10 Som min Haand fandt hen til
Afgudernes Riger, der dog havde flere Gudebilleder
end Jerusalem og Samaria — 11 mon jeg da ikke skal
handle med Jerusalem og dets Gudebilleder, som jeg
handlede med Samaria og dets Afguder?« 12 Men
naar Herren fuldbyrder alt sit Værk paa Zions Bjerg og
i Jerusalem, vil jeg hjemsøge Assyrerkongens Hjertes
Hovmodsfrugt og hans Øjnes trodsige Pral, 13 fordi
han siger: »Med min stærke Haand greb jeg ind, med
min Visdom, thi jeg er klog. Jeg flyttede Folkeslags
Grænser og rev deres Skatte til mig, stødte Folk fra
Tronen i Almagt; 14 min Haand fandt til Folkenes
Rigdom som hen til en Fuglerede; som man sanker
forladte Æg, har jeg sanket den vide Jord, og ingen
rørte en Vinge, aabnede Næbbet og peb.« 15 Mon
Øksen bryster sig mod den, som hugger, gør Saven
sig til mod den, som saver? Som om Kæppen kan
svinge den, der løfter den, Stokken løfte, hvad ikke er
Træ! 16 Derfor sender Herren, Hærskarers HERRE,
Svindsot i hans Fedme, og under hans Herlighed luer
en Lue som luende Ild; 17 Israels Lys bliver til Ild
og dets Hellige til en Flamme, og den brænder og
fortærer hans Tidsel og Torn paa een Dag; 18 hans
Skovs og Frugthaves Herlighed skal den rydde Rub
og Stub, og han bliver som en syg, der hentæres. 19
De Træer, som levnes i hans Skov, bliver det let at
tælle; et Barn kan skrive dem op. 20 Paa hin Dag
skal Israels Rest og det, som undslipper af Jakobs
Hus, ikke mere støtte sig til den, der slaar det, men til
HERREN, Israels Hellige, i Sandhed. 21 En Rest skal
omvende sig, Jakobs Rest, til den vældige Gud. 22
Thi var end dit Folk som Sandet ved Havet, Israel,
kun en Rest deraf skal omvende sig. Ødelæggelse er
fastslaaet, og med Retfærdighed vælter den frem;
23 thi Ødelæggelse og fastslaaet Raad fuldbyrder
Herren, Hærskarers HERRE, over al Jorden. 24
Derfor, saa siger Herren, Hærskarers HERRE: Frygt
ikke, mit Folk, som bor i Zion, for Assyrien, naar
det slaar dig med Kæppen og løfter sin Stok imod
dig som fordum Ægypten! 25 Thi end om en føje
Stund er Vreden ovre, og min Harme vender sig til
deres Fordærv. 26 Saa svinger Hærskarers HERRE
Svøben imod det, som da Midjan blev slaaet ved

Orebs Klippe; hans Stok er udrakt imod Havet, og
han løfter den som fordum mod Ægypten. 27 Paa hin
Dag tager han Byrden af din Skulder og Aaget af din
Nakke, ja, Aaget brister for Fedme. 28 Han rykker
mod Ajjat, drager uden om Migron, i Mikmas lader
han Trosset blive; 29 de gaar over Passet: »I Geba
holder vi Natterast!« Rama ryster, Sauls Gibea flyr.
30 Skrig højt, Gallims Datter! Lyt til, Lajsja! Stem i,
Anatot! 31 Madmena flyr, Gebims Folk bjærger deres
Gods. 32 Endnu i Dag staar han i Nob; han svinger
Haanden mod Zions Datters Bjerg, Jerusalems Høj —
33 Se, Herren, Hærskarers HERRE, afhugger hans
Grene med Gru; de knejsende Stammer fældes, de
stolte Træer maa segne. 34 Med Jernet gør han lyst i
Skovens Tykning, og Libanon falder for den Herlige.

11 Men der skyder en Kvist af Isajs Stub, et Skud
gror frem af hans Rod; 2 og HERRENS Aand
skal hvile over ham, Visdoms og Forstands Aand,
Raads og Styrkes Aand, HERRENS Kundskabs og
Frygts Aand. 3 Hans Hu staar til HERRENS Frygt;
han dømmer ej efter, hvad Øjnene ser, skønner ej
efter, hvad Ørene hører. 4 Han dømmer de ringe
med Retfærd, fælder redelig Dom over Landets
arme. Voldsmanden slaar han med Mundens Ris,
gudløse dræber han med Læbernes Aande. 5 Og
Retfærd er Bæltet, han har om sin Lænd, Trofasthed
Hofternes Bælte. 6 Og Ulven skal gaa hos Lammet,
Panteren hvile hos Kiddet, Kalven og Ungløven
græsse sammen, dem driver en lille Dreng. 7 Kvien
og Bjørnen bliver Venner, deres Unger ligger Side
om Side, og Løven æder Straa som Oksen; 8 den
spæde skal lege ved Øglens Hul, den afvante række
sin Haand til Giftslangens Rede. 9 Der gøres ej
ondt og voldes ej Men i hele mit hellige Bjergland;
thi Landet er fuldt af HERRENS Kundskab, som
Vandene dækker Havets Bund. 10 Paa hin Dag skal
Hedningerne søge til Isajs Rodskud, der staar som et
Banner for Folkeslagene, og hans Bolig skal være
herlig. 11 Paa hin Dag skal Herren atter udrække sin
Haand for at vinde, hvad der er til Rest af hans Folk,
fra Assur og fra Ægypten, fra Patros, Ætiopien og
Elam, fra Sinear, Hamat og Havets Strande. 12 For
Folkene rejser han Banner, samler Israels bortdrevne
Mænd, sanker Judas spredte Kvinder fra Verdens fire
Hjørner. 13 Efraims Skinsyge viger, og Judas Avind
svinder; Efraim er ikke skinsygt paa Juda, og Juda
bærer ej Avind mod Efraim. 14 I Vest slaar de ned
paa Filisternes Skulder, sammen plyndrer de Østens
Sønner, mod Edom og Moab rækker de Haanden,
Ammons Sønner lyder dem. 15 HERREN udtørrer
Ægypterhavets Vig og svinger Haanden mod Floden i
sin Aands Vælde; han kløver den i syv Bække, saa
man kan gaa over med Sko; 16 der bliver en banet
Vej for dem af hans Folk, som levnes fra Assyrien,
saaledes som der var for Israel, da det drog op fra
Ægypten.

12 Paa hin Dag skal du sige: Jeg takker dig,
HERRE, thi du vrededes paa mig; men din
Vrede svandt, og du trøstede mig. 2 Se, Gud er min
Frelse, jeg er trøstig og uden Frygt; thi HERREN
er min Styrke og min Lovsang, og han blev mig til
Frelse. 3 I skal øse Vand med Glæde af Frelsens
Kilder 4 og sige paa hin Dag: Tak HERREN, paakald
hans Navn, gør hans Gerninger kendt blandt Folkene,
kundgør, at hans Navn er højt! 5 Lovsyng HERREN,
thi stort har han øvet, lad det blive kendt paa den
vide Jord! 6 Bryd ud i Fryderaab, Zions Beboere, thi
stor i eders Midte er Israels Hellige!

13 Et Udsagn om Babel, som Esajas, Amoz's Søn
skuede: 2 Rejs Banner paa et nøgent Bjerg,
raab ogsaa til dem, vink, saa de drager igennem
Fyrsternes Porte! 3 Jeg har opbudt min viede Hær
til at tjene min Vrede og kaldt mine Helte hid, de
jublende, stolte. 4 Hør i Bjergene Larm som af talrigt
Krigsfolk, hør, hvor det buldrer af Riger, af samlede
Folk! Hærskarers HERRE er ved at mønstre sin
Krigshær. 5 De kommer fra fjerne Egne, fra Himlens
Grænse, HERREN og hans Vredes Værktøj for at
hærge al Jorden. 6 Jamrer, thi HERRENS Dag er
nær, den kommer som Vold fra den Vældige. 7 Derfor
slappes hver Haand, hvert Menneskehjerte smelter, 8
de ræddes, gribes af Veer og Smerter, vaander sig
som fødende Kvinde; de stirrer i Angst paa hverandre
med blussende røde Kinder. 9 Se, HERRENS Dag
kommer, grum, med Harme og brændende Vrede;
Jorden gør den til Ørk og rydder dens Synder bort.
10 Thi Himlens Stjerner og Billeder udstraaler ej
deres Lys, mørk rinder Solen op, og Maanen skinner
ikke. 11 Jeg hjemsøger Jorden for dens Ondskab,
de gudløse for deres Brøde, gør Ende paa frækkes
Overmod, bøjer Voldsmænds Hovmod. 12 En Mand
gør jeg sjældnere end Guld og et Menneske end
Ofirs Guld. 13 Derfor bæver Himlen, og Jorden flytter
sig skælvende ved Hærskarers HERRES Harme paa
hans brændende Vredes Dag. 14 Og som en skræmt
Gazel, som Faar, der ej holdes i Flok, skal hver søge
hjem til sit Folk, og hver skal fly til sit Land. 15 Enhver,
der indhentes, spiddes, enhver, der gribes, falder for
Sværdet; 16 deres spæde knuses for deres Øjne,

Husene plyndres, Kvinderne skændes. 17 Se, imod
dem rejser jeg Mederne, som agter Sølv for intet og
ej regner Guld for noget. 18 Deres Buer fælder de
unge, Livsfrugt skaaner de ej, med Børn har deres
Øjne ej Medynk. 19 Det gaar med Babel, Rigernes
Krone, Kaldæernes stolte Pryd, som dengang Gud
omstyrtede Sodoma og Gomorra. 20 Det skal aldrig
i Evighed bebos, ej bebygges fra Slægt til Slægt;
der telter Araberen ikke, der lejrer Hyrder sig ej; 21
men Vildkatte lejrer sig der, og Husene fyldes med
Ugler; der holder Strudsene til, og Bukketroldene
springer; 22 Sjakaler tuder i Borgene, Hyæner i de
yppige Slotte. Dets Time stunder nu til, dets Dage
bliver ej mange.

14 Thi HERREN forbarmer sig over Jakob og
udvælger atter Israel. Han lader dem fæste Bo
i deres eget Land, og fremmede skal slutte sig til
dem og føjes til Jakobs Hus. 2 Folkeslag skal tage
dem og bringe dem hjem igen; og Israels Hus skal i
HERRENS Land tage Folkeslagene i Eje som Trælle
og Trælkvinder; de skal gøre dem til Fanger, hvis
Fanger de var, og herske over deres Bødler. 3 Paa
den Dag HERREN giver dig Hvile for din Møje og Uro
og for den haarde Trældom, der lagdes paa dig, 4 skal
du istemme denne Spottevise om Babels Konge: Hvor
er dog Bødlen stille, Tvangshuset tyst! 5 HERREN har
brudt de gudløses Stok, Herskernes Kæp, 6 som slog
i Vrede Folkeslag, Slag i Slag, og tvang i Harme Folk
med skaanselsløs Tvang. 7 Al Jorden har Fred og Ro,
bryder ud i Jubel; 8 selv Cypresserne glæder sig over
dig, Libanons Cedre: »Siden dit Fald kommer ingen
op for at fælde os!« 9 Dødsriget nedentil stormer
dig heftigt i Møde, vækker for din Skyld Dødninger,
al Jordens store, jager alle Folkenes Konger op fra
Tronen; **(Sheol h7585)** 10 de tager alle til Orde og siger
til dig: »Ogsaa du blev kraftløs som vi, du blev vor
Lige!« 11 Til Dødsriget sendtes din Højhed, dine
Harpers Brus, dit Leje er redt med Raaddenskab,
dit Tæppe er Orme. **(Sheol h7585)** 12 Nej, at du faldt
fra Himlen, du straalende Morgenstjerne, fældet og
kastet til Jorden, du Folkebetvinger! 13 Du, som
sagde i Hjertet: »Jeg stormer Himlen, rejser min
Trone deroppe over Guds Stjerner, tager Sæde paa
Stævnets Bjerg i yderste Nord, 14 stiger op over
Skyernes Højder, den Højeste lig« — 15 ja, ned i
Dødsriget styrtes du, nederst i Hulen! **(Sheol h7585)**
16 Ser man dig, stirrer man paa dig med undrende
Blikke: »Er det ham, som fik Jorden til at bæve,
Riger til at skælve, 17 ham, som gjorde Verden til
Ørk og jævnede Byer, ikke gav Fangerne fri til at
drage mod Hjemmet?« 18 Folkenes Konger hviler
med Ære hver i sit Hus, 19 men du er slængt hen
uden Grav som et usseligt Foster, dækket af faldne,
slagne med Sværd og kastet i Stenbruddets Hul som
et nedtraadt Aadsel. 20 I Graven samles du ikke med
dine Fædre, fordi du ødte dit Land og dræbte dit Folk.
Ugerningsmændenes Afkom skal aldrig nævnes. 21
Bered hans Sønner et Blodbad for Faderens Brøde!
De skal ikke staa op og indtage Jorden og fylde
Verden med Stæder. 22 Jeg staar op imod dem, lyder
det fra Hærskarers HERRE, og udrydder af Babel
Navn og Rest, Skud og Spire, lyder det fra HERREN;
23 jeg gør det til Rørdrummers Eje og til side Sumpe;
jeg fejer det bort med Undergangens Kost, lyder det
fra Hærskarers HERRE. 24 Hærskarers HERRE har
svoret saaledes: Visselig, som jeg har tænkt det, saa
skal det ske, og som jeg satte mig for, saa staar det
fast: 25 Jeg knuser Assur i mit Land, nedtramper ham
paa mine Bjerge, hans Aag skal vige fra dem, hans
Byrde skal vige fra dets Skuldre. 26 Det er, hvad jeg
satte mig for imod al Jorden, det er den Haand, som
er udrakt mod alle Folk. 27 Thi Hærskarers HERRES
Raad, hvo kuldkaster det? Hans udrakte Haand, hvo
tvinger vel den tilbage? 28 I Kong Akaz's Dødsaar
kom dette Udsagn: 29 Glæd dig ej, hele Filisterland,
at Kæppen, der slog dig, er brudt! Thi af Slangerod
kommer en Øgle, dens Frugt er en flyvende Drage.
30 Paa min Vang skal de ringe græsse, de fattige
lejre sig trygt; men jeg dræber dit Afkom ved Sult;
hvad der levnes, slaar jeg ihjel. 31 Hyl, Port, skrig,
By, Angst gribe dig, hele Filisterland! Thi nordenfra
kommer Røg, i Fjendeskaren nøler ingen. 32 Og
hvad skal der svares Folkets Sendebud? At HERREN
har grundfæstet Zion, og de arme i hans Folk søger
Tilflugt der.

15 Et Udsagn om Moab. Ak, Ar lægges øde ved
Nat, det er ude med Moab, Kir lægges øde
ved Nat, det er ude med Moab. 2 Dibons Datter
gaar op paa Høje for at græde, oppe paa Nebo og
Medeba jamrer Moab; hvert et Hoved er skaldet, alt
Skæg skaaret af, 3 paa Gader og oppe paa Tage
bærer de Sæk, paa Torvene jamrer de alle, opløst
i Graad. 4 Hesjbon og El'ale skriger, det høres til
Jahaz. Derfor skælver Moabs Lænder, dets Sjæl er
i Vaande. 5 Hjertet skriger i Moab, man flygter til
Zoar, til Eglat-Sjelisjija. Ak, grædende stiger de op ad
Luhits Skraaning, undervejs til Horonajim opløfter de
Jammerskrig; 6 Nimrims Vande bliver Ødemarker, thi
Græsset visner, Grønsværet svinder, Grønt er der
ikke. 7 Derfor slæber de Godset, de vandt, deres

hengemte Ting over Vidjebækken. 8 Ak, Nødraabet
omspænder Moabs Land, dets Jamren naar til Eglajim
og Be'er-Elim; 9 thi Dimons Vand er fuldt af Blod.
Men jeg sender endnu mer over Dimon: en Løve over
Moabs undslupne, Landets Rest.

16 Landets Herrer sender en Gave fra Sela gennem
Ørkenen til Zions Datters Bjerg. 2 Og ret som
flagrende Fugle, som en opskræmt Rede er Moabs
Døtre ved Arnons Vadesteder. 3 »Kom med et Raad,
gør Ende derpaa, lad din Skygge blive som Natten
ved højlys Dag, skjul de bortdrevne, røb ej de flyende!
4 Giv Moabs bortdrevne Tilhold hos dig, vær dem
et Skjul for den, som hærger! Er først Voldsmanden
borte, Ødelæggelsen omme, Undertrykkeren ude af
Landet, 5 skal en Trone rejses med Mildhed, og
paa den skal sidde en Dommer med Trofasthed i
Davids Telt, ivrig for Ret og øvet i Retfærd.« 6 »Vi
har hørt om Moabs Hovmod, det saare store, dets
Overmod, Hovmod og Frækhed, dets tomme Snak.«
7 Derfor jamrer Moab over Moab, alle jamrer; Kir-
Haresets Rosinkager sukker de sønderknust over. 8
Thi visne er Hesjbons Marker, Sibmas Vinstok, hvis
Druer slog Folkenes Herrer til Jorden; den naaede
Ja'zer, famled gennem Ørkenen, dens Ranker bredte
sig, overskred Havet. 9 Derfor græder jeg Ja'zers
Graad over Sibmas Vinstok, væder med min Taare
Hesjbon, og El'ale; thi et Vinperserraab slog ned paa
din Frugt og din Høst, 10 fra Frugthaver svandt baade
Glæde og Jubel; i Vingaarde jubles der ikke, der lyder
ej Raab, i Karrene trampes ej Vin, Vinperserraabet
er tystnet. 11 Derfor bæver mit Indre som Citren for
Moab, mit Hjerte for Kir-Heres. 12 Og naar Moab viser
sig paa Offerhøjen, naar det gør sig Møje og kommer
til sin Helligdom for at bede, udretter det intet. 13
Det er Ordet, HERREN fordum talede til Moab. 14
Men nu siger HERREN: Om tre Aar, som Daglejeren
regner Aaret, skal Moabs Herlighed vanæres med al
den store larmende Hob. Resten bliver lille, ringe og
afmægtig.

17 Et Udsagn om Damaskus. Se, Damaskus gaar
ud af Byernes Tal og bliver til Sten og Grus; 2
dets Stæder forlades for evigt og bliver Hjordes Eje;
de lejrer sig uden at skræmmes. 3 Det er ude med
Efraims Værn, Damaskus's Kongedømme, Arams
Rest; det gaar dem som Israels Sønners Herlighed,
lyder det fra Hærskarers HERRE. 4 Og det skal
ske paa hin Dag: Ringe bliver Jakobs Herlighed,
Huldet paa hans Krop svinder hen; 5 det skal gaa,
som naar Høstkarlen griber om Korn og hans Arm
skærer Aksene af, det skal gaa, som naar Aksene
samles i Refaims Dal. 6 En Efterslæt levnes deraf,
som naar Olietræets Frugt slaas ned, to tre Bær
øverst i Kronen, fire fem paa Frugttræets Grene, saa
lyder det fra HERREN, Israels Gud. 7 Paa hin Dag
skal Menneskene se hen til deres Skaber, og deres
Øjne skal skue hen til Israels Hellige; 8 og de skal
ikke se hen til Altrene, deres Hænders Værk, eller
skue hen til, hvad deres Fingre har lavet, hverken
til Asjerastøtterne eller Solstøtterne. 9 Paa hin Dag
ligger dine Byer forladt som de Tomter, Hivviter og
Amoriter forlod for Israels Børn; og Landet skal blive
en Ørk. 10 Thi du glemte din Frelses Gud, slog din
Tilflugtsklippe af Tanke. Derfor planter du yndige
Plantninger og sætter fremmede Skud; 11 hver Dag
faar du din Plantning i Vækst, hver Morgen dit Skud i
Blomst — indtil Høsten paa Sotens, den ulægelige
Smertes Dag. 12 Hør Bulder af mange Folkeslag! De
buldrer som Havets Bulder. Drøn af Folkefærd! De
drøner som vældige Vandes Drøn. 13 Folkefærdene
drøner som Drønet af mange Vande. Men truer han
ad dem, flygter de bort, vejres hen som Avner paa
Bjerge for Vinden, som hvirvlende Løv for Stormen.
14 Ved Aftenstid kommer Rædsel; før Morgen gryr,
er de borte. Det er vore Plyndreres Del, det er vore
Ransmænds Lod.

18 Hør, Land med de surrende Vinger hinsides
Ætiopiens Strømme, 2 du, som sender Bud over
Havet i Baade af Siv paa Vandspejlet: Gaa, I hastige
Bud, til det ranke, glinsende Folk, til Folket, som
frygtes saa vide, Kraftens og Sejrens Folk, hvis Land
gennemstrømmes af Floder. 3 Alle I Jorderigs Folk,
som bygger paa Jord: Rejses Banner paa Bjerge,
saa se, naar der stødes i Horn, saa hør! 4 Thi saa
sagde HERREN til mig: »Rolig ser jeg til fra mit
Sæde som glødende Luft i Solskin, som Dugsky i
Høstens Tid.« 5 Thi før Høst, naar Blomstring er
endt, naar Blomst sætter modnende Drue, afskærer
han Rankerne med Knive, og Skuddene kapper han
bort. 6 De gives alle til Bjergenes Fugle og Jordens
Dyr, om Somren Føde for Fugle, om Vintren for al
Jordens Dyr. 7 Til hin Tid skal der bringes Hærskarers
HERRE Gave fra et rankt og glinsende Folk, et Folk,
som frygtes saa vide, Kraftens og Sejrens Folk, hvis
Land gennemstrømmes af Floder, til Stedet, hvor
Hærskarers HERRES Navn bor, til Zions Bjerg.

19 Et Udsagn om Ægypten. Se, HERREN farer paa
letten Sky og kommer til Ægypten; Ægyptens
Guder bæver for ham, Ægyptens Hjerte smelter i
Brystet. 2 Jeg hidser Ægypten mod Ægypten, saa
de kæmper Broder mod Broder, Ven mod Ven, By

mod By, Rige mod Rige. 3 Ægyptens Forstand
staar stille, dets Raad gør jeg til intet, saa de søger
Guder og Manere, Genfærd og Aander. 4 Jeg giver
Ægypten hen i en haardhjertet Herres Haand, en
Voldskonge bliver deres Hersker, saa lyder det fra
Herren, Hærskarers HERRE. 5 Vandet i Floden
svinder, Strømmen bliver sid og tør; 6 Strømmene
udspreder Stank, Ægyptens Floder svinder og tørres;
Rør og Siv visner hen, 7 alt Græsset ved Nilbredden
dør, al Sæd ved Nilen hentørres, svinder og er ikke
mere. 8 Fiskerne sukker og sørger, alle, som meder
i Nilen; de, som, sætter Garn i Vandet, gribes af
Modløshed. 9 Til Skamme er de, som væver Linned,
Heglersker og de, som væver Byssus; 10 Spinderne
er sønderknust, hver Daglejer sørger bittert. 11 Kun
Daarer er Zoans Øverster, Faraos viseste Raadmænd
saa dumt et Raad. Hvor kan I sige til Farao: »Jeg er
en Ætling af Vismænd, Ætling af Fortidens Konger?«
12 Ja, hvor er nu dine Vismænd? Lad dem dog
kundgøre dig og lade dig vide, hvad Hærskarers
HERRE har for mod Ægypten! 13 Zoans Fyrster blev
Daarer, Fyrster i Nof blev Taaber. Ægypten er bragt til
at rave af Stammernes Hjørnesten. 14 I dets Indre
har HERREN udgydt Svimmelheds Aand; Ægypten
fik de til at rave i al dets Id, som den drukne raver
i sit Spy. 15 For Ægypten lykkes intet, hverken for
Hoved eller Hale, Palme eller Siv. 16 Paa hin Dag
skal Ægypten blive som Kvinder; det skal ængstes
og grue for Hærskarers HERRES svungne Haand,
som han svinger imod det. 17 Judas Land bliver
Ægypten en Rædsel; hver Gang nogen minder dem
derom, gribes de af Angst for, hvad Hærskarers
HERRE har for imod det. 18 Paa hin Dag skal fem
Byer i Ægypten tale Kana'ans Tungemaal og sværge
ved Hærskarers HERRE; en af dem skal kaldes Ir-
Haheres. 19 Paa hin Dag skal HERREN have et Alter
midt i Ægypten og en Stenstøtte ved dets Grænse. 20
Det skal være Tegn og Vidne for Hærskarers HERRE
i Ægypten; naar de raaber til HERREN over dem, som
mishandler dem, vil han sende dem en Frelser; han
skal stride og udfri dem. 21 Da skal HERREN give sig
til Kende for Ægypten, Ægypterne skal lære HERREN
at kende paa hin Dag; de skal bringe Slagtoffer og
Afgrødeoffer og gøre Løfter til HERREN og indfri
dem. 22 HERREN skal slaa Ægypten, slaa og læge;
og naar de omvender sig til HERREN, bønhører han
dem og læger dem. 23 Paa hin Dag skal der gaa
en banet Vej fra Ægypten til Assyrien, og Assyrien
skal komme til Ægypten og Ægypten til Assyrien, og
Ægypten skal tjene Herren sammen med Assyrien.
24 Paa hin Dag skal Israel selvtredje, sammen med
Ægypten og Assyrien, være en Velsignelse midt paa
Jorden, 25 som Hærskarers HERRE velsigner med de
Ord: »Velsignet være Ægypten, mit Folk, og Assyrien,
mine Hænders Værk, og Israel, min Arvelod!«

20 I det Aar Tartan kom til Asdod, dengang
Assyrerkongen Sargon sendte ham og han
angreb Asdod og indtog det, 2 paa den Tid talede
HERREN ved Esajas, Amoz's Søn, saaledes: »Gaa
hen og løs Sørgeklædet af dine Lænder og drag
Skoene af dine Fødder!« Og han gjorde saaledes
og gik nøgen og barfodet. 3 Saa sagde HERREN:
»Som min Tjener Esajas i trende Aar har vandret
nøgen og barfodet som Tegn og Varsel mod Ægypten
og Ætiopien, 4 saaledes skal Assyrerkongen slæbe
fangne Ægyptere og bortførte Ætiopere med sig,
unge og gamle, nøgne og barfodede, med blottet Bag
til Skændsel for Ægypten.« 5 Da skal de forfærdes
og blues over Ætiopien, som de saa hen til, og over
Ægypten, som var deres Stolthed. 6 Og de, som
bor paa denne Strand, skal paa hin Dag sige: »Se,
saaledes gik det med den, vi saa hen til, til hvem vi
tyede om Hjælp for at frelses fra Assyrerkongen; hvor
skal da vi kunne undslippe!«

21 Et Udsagn om Havørkenen. Som hvirvlende
Storme, der jager i Sydlandet, kommer det fra
Ørkenen, det grufulde Land. 2 Saa svart et Syn blev
mig meldt: »Ransmænd raner, Hærmænd hærger!
Frem, Elamiter! Til Belejring, Meder! Alle Suk gør
jeg Ende paa!« 3 Derfor fyldes mine Lænder af
Skælven, jeg gribes af Veer som fødende Kvinde, døv
af Svimmelhed, blind af Skræk, 4 mit Hjerte forvirres,
Gru falder paa mig; Skumringen, jeg elsker, bliver
mig til Angst. 5 Bordet dækkes, Hynder bredes, man
spiser og drikker. »Op, I Fyrster, salv eders Skjolde!«
6 Thi saa sagde Herren til mig: »Gaa hen og stil
Vægteren ud! Hvad han faar at se, skal han melde. 7
Og ser han Ryttere, et Par komme ridende, en Rytter
paa Æsel, en Rytter paa Kamel, da skal han lytte,
ja lytte spændt!« 8 Og han raabte: »Se, o Herre,
paa Varden staar jeg bestandig, Dagen lang, og paa
min Vagtpost staar jeg trolig 9 Nat efter Nat!« Men
se, da kom der ridende Mænd, et Par kom ridende;
de raabte: »Faldet, faldet er Babel, han knuste alle
dets Guder i Støvet!« 10 Mit knuste, mit tærskede
Folk! Hvad jeg, har hørt fra Hærskarers HERRE, fra
Israels Gud, det melder jeg eder. 11 Et Udsagn om
Duma. Der raabes til mig fra Se'ir: »Vægter, hvordan
skrider Natten, Vægter, hvordan skrider Natten?«
12 Vægteren svarer: »Morgen kommer, men ogsaa

Nat! Vil I spørge, saa spørg! Kom kun igen!« 13 Et
Udsagn: »I Ødemarken«. Søg Nattely i Ødemarkens
Krat, I Dedans Karavaner! 14 Bring de tørstige Vand i
Møde, I, som bor i Temas Land, mød de flyende med
Brød! 15 Thi de er paa Flugt for Sværd, paa Flugt
for det dragne Sværd, paa Flugt for den spændte
Bue, paa Flugt for Krigens Tynge. 16 Thi saa sagde
Herren til mig: »Et Aar endnu, som Daglejeren regner
Aaret, og det er ude med al Kedars Herlighed. 17
Resten af Kedars Heltes Buer skal være ringe, saa
sandt HERREN, Israels Gud, har talet.«

22 Et Udsagn: »Synernes Dal«. Hvad tænker du
paa, siden alle stiger op paa Tagene, 2 du
larmende, støjende By, du jublende Stad? Dine slagne
er vel ikke sværdslagne, døde i Krig! 3 Alle dine
Høvdinger flygted, flyed langt bort, alle dine Helte,
væbnet med Buer, blev fanget. 4 Derfor siger jeg:
Gaa fra mig, lad mig græde bittert, træng ej paa for at
trøste mig over, at mit Folk er lagt øde! 5 Thi en Dag,
da man ræddes, trædes og trænges, har Herren,
Hærskarers HERRE, til Rede! I Synernes Dal brødes
Mure ned, mod Bjerget hørtes Skrig; 6 Elam løftede
Koggeret, Aram satte sig til Hest, Kir tog Skjoldene
ud; 7 og de bedste iblandt dine Dale fyldtes med
Vogne og Heste, lige til Porten stod de. 8 Han borttog
Judas Værn. Paa den Dag saa I hen til Skovhusets
Rustkammer, 9 og I saa, hvor mange Revner der var
i Davidsbyen. I samlede Nedredammens Vand, 10
gik Jerusalems Huse igennem og rev Husene ned
for at gøre Muren stærk. 11 I gravede mellem de to
Mure en Fordybning til den gamle Dams Vand. Men til
ham, der virked det, skued I ikke, saa ej hen til ham,
som beredte det for længst. 12 Paa hin Dag kaldte
Herren, Hærskarers HERRE, til Graad og Sorg, til
Hovedragning og Sæk. 13 Men se, der er Fryd og
Glæde, man slaar Okser ned, slagter Faar, æder
Kød og faar Vin at drikke: »Lad os æde og drikke,
thi i Morgen dør vi!« 14 Men Hærskarers HERRE
aabenbared for mit Øre: »Den Synd, « siger Herren,
Hærskarers HERRE, »faar I ikke sonet, førend I dør!«
15 Saa siger Herren, Hærskarers HERRE: Gaa hen
og sig til denne Foged, Slotshøvedsmanden Sjebna:
16 Hvad har du her, og hvem har du her, at du her
udhugger din Grav, udhugger dig en Grav højt oppe,
huler dig en Bolig i Klippen! 17 Se, HERREN slynger
dig bort og bøjer dig sammen, du stolte, 18 han knytter
dig sammen til et Knytte og kaster dig ud i et vidtstrakt
Land! Der skal du dø, der din Æresvogn komme, du
Skændsel for din Herres Hus! 19 Jeg støder dig bort
fra din Stilling og styrter dig fra din Post. 20 Men paa
hin Dag kalder jeg min Tjener Eljakim, Hilkijas Søn,
21 og iklæder ham din Kjortel, omgjorder ham med
dit Bælte og lægger din Myndighed i hans Haand.
Han skal blive en Fader for Jerusalems Indbyggere
og Judas Hus. 22 Jeg lægger Nøglen til Davids Hus
paa hans Skulder; naar han lukker op, skal ingen
lukke i, og naar han lukker i, skal ingen lukke op, 23
Jeg fæster ham som en Nagle paa et sikkert Sted,
og han skal blive til Hæder for sit Fædrenehus. 24
Men hænger hans Fædrenehus's hele Vægt sig paa
ham, Skud og Vildskud, alle Smaakar, fra Fadene til
alle Krukkerne, 25 saa skal det ske paa den Dag,
lyder det fra Hærskarers HERRE, at Naglen, der var
fæstet paa et sikkert Sted, giver efter, rives ud og
falder ned, og hele Vægten, som hænger derpaa,
skal slaas sønder. Thi HERREN har talet!

23 Et Udsagn om Tyrus. Jamrer, I Tarsisskibe,
eders Fæstning er i Grus! De faar det at vide paa
Vejen fra Kyperns Land. 2 Det er ude med Kystlandets
Folk, med Zidons Købmænd, hvis Sendebud for
over Havet, 3 de mange Vande, hvis Indkomst var
Sjihors Sæd, hvis Vinding Alverdens Varer. 4 Skam
faa du, Zidon, thi Havet siger: »Jeg har ikke haft
Veer, jeg fødte ikke, ej har jeg fostret Ynglinge,
opfødt Jomfruer!« 5 Naar Rygtet naar Ægypten,
skælver de ved Rygtet om Tyrus. 6 Drag over til
Tarsis og jamrer, I Kystlandets Folk! 7 Er det eders
jublende By fra Urtids Dage, hvis Fødder førte den
viden om som Gæst? 8 Hvo satte sig dette for mod
det kronede Tyrus, hvis Købmænd var Fyrster, hvis
Kræmmere Jordens Adel? 9 Det gjorde Hærskarers
HERRE for at vanære Hovmod, skænde al Stolthed,
al Jordens Adel. 10 Græd, I Tarsisskibe, Havn er
der ikke mer! 11 Han udrakte Haanden mod Havet,
rystede Riger, HERREN samled Folk for at jævne
Kana'ans Fæstninger. 12 Han sagde: »Aldrig mer
skal du juble, du voldtagne Jomfru, Zidons Datter!
Staa op, drag over til Kypern, selv der skal du ej
finde Hvile!« 13 Se til Kyprioternes Land! Søfarere
grunded det Folk; de rejste dets Vagttaarne, Byer og
Borge. Han gjorde det til en Ruinhob. 14 Jamrer, I
Tarsisskibe, eders Fæstning er i Grus! 15 Paa hin Dag
skal Tyrus gaa ad Glemme i halvfjerdsindstyve Aar,
som i een Konges Dage. Men efter halvfjerdsindstyve
Aars Forløb skal det gaa med Tyrus som med Skøgen
i Visen: 16 »Tag din Citer, gaa rundt i Byen, du glemte
Skøge, leg smukt paa Strenge, syng, hvad du kan,
saa du kommes i Hu!« 17 Efter halvfjerdsindstyve
Aars Forløb vil HERREN se til Tyrus; det skal atter
modtage Skøgeløn og bole med Alverdens Riger paa

den vide Jord. 18 Men dets Vinding og Skøgeløn skal
helliges HERREN; den skal ikke gemmes hen eller
lægges op; dem, der bor for HERRENS Aasyn, skal
dets Vinding tjene til Føde, Mættelse og prægtige
Klæder.

24 Se, HERREN gør Jorden tom og øde og vender
op og ned paa dens Overflade, han spreder
dens Beboere; 2 det gaar Lægfolk som Præst, Træl
som Herre, Trælkvinde som Frue, Køber som Sælger,
Laangiver som Laantager, Aagerkarl som Skyldner.
3 Jorden tømmes og plyndres i Bund og Grund, thi
HERREN har talet dette Ord. 4 Jorden blegner og
segner, Jorderig sygner og segner, Jordens Højder
sygner hen. 5 Vanhellig blev Jorden under dem,
som bor der, thi Lovene krænked de, overtraadte
Budet, brød den evige Pagt. 6 Derfor fortærer
Forbandelse Jorden, og bøde maa de, som bor der.
Derfor svides Jordens Beboere bort, kun faa af de
dødelige levnes. 7 Druesaften sørger, Vinranken
sygner alle de hjertensglade sukker; 8 Haandpaukens
Klang er endt, de jublendes Larm hørt op, endt er
Citrens Klang. 9 De drikker ej Vin under Sang, besk
smager den stærke Drik. 10 Den øde Stad ligger
nedbrudt, stængt er hver Boligs Indgang. 11 Man
jamrer over Vinen paa Gaden, bort er al Glæde
svundet; landflygtig er Landets Fryd. 12 I Byen er
Øde tilbage, og Porten er hugget i Splinter. 13 Thi
paa Jorden midt iblandt Folkene gaar det, som naar
Olietræets Frugt slaas ned, som ved Efterslæt, naar
Vinen er høstet: 14 Disse opløfter Røsten, jubler over
HERRENS Storhed, raaber fra Vesten: 15 »Derfor
skal I ære HERREN i Østen, paa Havets Strande
HERRENS, Israels Guds, Navn!« 16 Fra Jordens
Grænse hører vi Lovsange: »Hil den retfærdige!«
Men jeg siger: Jeg usle, jeg usle, ve mig, Ransmænd
raner, Ransmænd raner Ran, 17 Gru og Grav og
Garn over dig, som bor paa Jorden! 18 Den, der
flygter for Gru, skal falde i Grav, og den, der naar
op af Grav, skal fanges i Garn. Thi Sluserne oventil
aabnes, og Jordens Grundvolde vakler. 19 Jorden
smuldrer og smuldrer, Jorden gynger og gynger,
Jorden skælver og skælver; 20 Jorden raver og raver
som drukken og svajer som Vogterens Hytte; tungt
ligger dens Brøde paa den, den segner og rejser sig
ikke. 21 Paa hin Dag hjemsøger HERREN Himlens
Hær i Himlen og Jordens Konger paa Jorden. 22 De
slæbes i Fængsel som Fanger, holdes under Laas og
Lukke og straffes lang Tid efter. 23 Maanen blues
og Solen skæmmes, thi Hærskarers HERRE viser,
han er Konge paa Zions Bjerg, i Jerusalem; for hans
Ældstes Øjne er Herlighed.

25 HERRE, min Gud er du; jeg priser dig, lover
dit Navn. Thi du har gjort et Under, Raad fra
fordum var tro og sande. 2 Thi du lagde Byen i
Grus, den faste Stad i Ruiner; de fremmedes Borg er
nedbrudt, aldrig mer skal den bygges. 3 Derfor ærer
dig et mægtigt Folk, frygter dig grumme Hedningers
Stad. 4 Thi du blev de ringes Værn, den fattiges
Værn i Nøden, et Ly mod Skylregn, en Skygge mod
Hede; thi som isnende Regn er Voldsmænds Aande,
5 som Hede i det tørre Land. Du kuer de fremmedes
Larm; som Hede ved Skyens Skygge saa dæmpes
Voldsmænds Sang. 6 Hærskarers HERRE gør paa
dette Bjerg et Gæstebud for alle Folkeslag med fede
Retter og stærk Vin, med fede, marvfulde Retter og
stærk og klaret Vin. 7 Og han borttager paa dette
Bjerg Sløret, som tilslører alle Folkeslag, og Dækket,
der dækker alle Folk. 8 Han opsluger Døden for
stedse. Og den Herre HERREN aftørrer Taaren af
hver en Kind og gør Ende paa sit Folks Skam paa
hele Jorden, saa sandt HERREN har talet. 9 Paa
hin Dag skal man sige: Se, her er vor Gud, som vi
biede paa, og som frelste os; her er HERREN, som
vi biede paa. Lad os juble og glæde os over hans
Frelse; 10 thi HERRENS Haand hviler over dette
Bjerg. Men Moab trampes ned, hvor det staar, som
Straa i Møddingpølen; 11 det breder sine Hænder ud
deri, som Svømmeren gør for at svømme, og han
ydmyger dets Hovmod trods Hændernes Kunstgreb.
12 Han nedbryder og nedstyrter de stejle Mures Værn;
han jævner dem med Jorden, saa de ligger i Støvet.

26 Paa hin Dag skal denne Sang synges i Judas
Land: En stærk Stad har vi, til Frelse satte han
Mur og Bolværk. 2 Luk Portene op for et retfærdigt
Folk, som gemmer paa Troskab, 3 hvis Sind er fast,
som vogter paa Fred, thi det stoler paa dig. 4 Stol for
evigt paa HERREN, thi HERREN er en evig Klippe.
5 Thi han ydmyger dem, der bor i det høje, den
knejsende By, styrter den til Jorden, lægger den i
Støvet. 6 De armes Fod, de ringes Trin skal træde
den ned. 7 Den retfærdiges Sti er jævn, du jævner
den retfærdiges Vej. 8 Ja, vi venter dig, HERRE,
paa dine Dommes Sti; til dit Navn og dit Ry staar vor
Sjæls Attraa. 9 Min Sjæl attraar dig om Natten, min
Aand i mit indre søger dig. Thi naar dine Domme
rammer Jorden, lærer de, som bor paa Jorderig,
Retfærd. 10 Vises der Naade mod den gudløse, lærer
han aldrig Retfærd; i Rettens Land gør han Uret og
ser ikke HERRENS Højhed. 11 HERRE, din Haand

er løftet, men de ser det ikke; lad dem med Skam
se din Nidkærhed for Folket, lad dine Fjenders Ild
fortære dem! 12 HERRE, du skaffe os Fred, thi alt,
hvad vi har udrettet, gjorde du for os. 13 HERRE
vor Gud, andre Herrer end du har hersket over os;
men dit Navn alene priser vi. 14 Døde bliver ikke
levende, Dødninger staar ikke op; derfor hjemsøgte
og tilintetgjorde du dem og udslettede hvert et Minde
om dem. 15 Du har mangfoldiggjort Folket, HERRE,
du har mangfoldiggjort Folket, du herliggjorde dig, du
udvidede alle Landets Grænser. 16 HERRE, i Nøden
søgte de dig; de udgød stille Bønner, medens din
Tugtelse var over dem. 17 Som den frugtsommelige,
der er ved at føde, vrider og vaander sig i Veer,
saaledes fik vi det, HERRE, fra dig. 18 Vi er svangre
og vrider os, som om vi fødte Vind; Landet frelser vi
ikke, og Jordboere fødes ikke til Verden. 19 Dine døde
skal blive levende, mine dødes Legemer opstaa; de,
som hviler i Støvet, skal vaagne og juble. Thi en
Lysets Dug er din Dug, og Jorden giver Dødninger
igen. 20 Mit Folk, gaa ind i dit Kammer og luk dine
Døre bag dig; hold dig skjult en liden Stund, til Vreden
er draget over. 21 Thi HERREN gaar ud fra sin Bolig
for at straffe Jordboernes Brøde; sit Blod bringer
Jorden for Lyset og dølger ej mer sine dræbte.

27 Paa hin Dag hjemsøger HERREN med sit
haarde, vældige, stærke Sværd Livjatan, Den
flugtsnare Slange, Livjatan, den bugtede Slange, og
ihjelslaar Dragen i Havet. 2 Paa hin Dag skal man
sige: Syng om en liflig Vingaard! 3 Jeg, HERREN, jeg
er dens Vogter, jeg vander den atter og atter. For at
ingen skal hjemsøge den, vogter jeg den Nat og Dag.
4 Vrede nærer jeg ikke. Fandt jeg kun Torn og Tidsel,
gik jeg løs derpaa i Kamp og satte det alt i Brand
— 5 med mindre man tyr til mit Værn, slutter Fred
med mig, slutter Fred med mig. 6 Paa hin Dag skal
Jakob slaa Rod, Israel skyde og blomstre og fylde
Verden med Frugt. 7 Har han vel slaaet det, som de,
der slog det, blev slagne, eller blev det myrdet, som
deres Mordere myrdedes? 8 Ved at støde det bort og
sende det bort trættede han med det; han jog det
bort med sin voldsomme Aande paa Østenstormens
Dag. 9 Derfor sones Jakobs Brøde saaledes, og
dette er al Frugten af, at hans Synd tages bort: at
han gør alle Altersten til sønderhuggede Kalksten, at
Asjerastøtterne og Solstøtterne ikke mere rejser sig.
10 Thi den faste Stad ligger ensom, et folketomt Sted,
forladt som en Ørken. Der græsser Ungkvæget, der
lejrer det sig og afgnaver Kvistene. 11 Naar Grenene
er tørre, kommer Kvinderne og bryder dem af for at
tænde Baal. Thi det er et Folk uden Indsigt; derfor
kan dets Skaber ikke forbarme sig, dets Ophav ikke
være det naadig. 12 Paa hin Dag slaar HERREN
Frugten ned fra Flodens Strøm til Ægyptens Bæk, og
I skal opsankes een for een, Israels Børn. 13 Paa hin
Dag skal der stødes i det store Horn, og de tabte i
Assyrien og de bortdrevne i Ægypten skal komme og
tilbede HERREN paa det hellige Bjerg i Jerusalem.

28 Ve Efraims berusedes stolte Krans og dets
herlige Smykkes visnende Blomster paa
Tindingen af de druknes fede Dal! 2 Se, Herren har
en vældig Kæmpe til Rede; som Skybrud af Hagl,
som hærgende Storm, som Skybrud af mægtige
skyllende Vande slaar han til Jorden med Vælde. 3
Med Fødderne trampes de ned, Efraims berusedes
stolte Krans 4 og dets herlige Smykkes visnende
Blomster paa Tindingen af den fede Dal; det gaar
den som en tidligmoden Figen før Frugthøst: Hvo
der faar Øje paa den, plukker den, og knap er den
i Haanden, før han har slugt den. 5 Paa hin Dag
bliver Hærskarers HERRE en smuk Krans og en
herlig Krone for sit Folks Rest 6 og en Rettens Aand
for dem, som sidder til Doms, og Styrke for dem,
der driver Krigen tilbage til Portene. 7 Ogsaa disse
raver af Vin, er svimle af Drik, Præst og Profet, de
raver af Drik, fra Samling af Vin og svimle af Drik; de
raver under Syner, vakler, naar de dømmer. 8 Thi alle
Borde er fulde af Spy, Uhumskhed flyder paa hver en
Plet. 9 »Hvem vil han belære, hvem tyder han Syner
— mon afvante Børn, nys tagne fra Brystet? 10 Kun
hakke og rakke, rakke og hakke, lidt i Vejen her og
lidt i Vejen der!« 11 Ja, med lallende Læber, med
fremmed Maal vil han tale til dette Folk, 12 han, som
dog sagde til dem: »Her er der Hvile, lad den trætte
hvile, her er der Ro!« — men de vilde ej høre. 13 Saa
bliver for dem da HERRENS Ord: »Hakke og rakke,
rakke og hakke, lidt i Vejen her og lidt i Vejen der!«
saa de gaar hen og styrter bagover, sønderslaas,
fanges og hildes. 14 Hør derfor HERRENS Ord,
I spotske Mænd, I Nidvisens Mestre blandt dette
Jerusalems Folk! 15 Fordi I siger: »Vi slutted en Pagt
med Døden, Dødsriget gjorde vi Aftale med; naar
den susende Svøbe gaar frem, da naar den ej os, thi
Løgn har vi gjort til vort Ly, vi har gemt os i Svig; «
(Sheol h7585) 16 derfor, saa siger den Herre HERREN:
Se, jeg lægger i Zion en prøvet Sten, en urokkelig,
kostelig Hjørnesten; tror man, haster man ikke. 17 Og
jeg gør Ret til Maalesnor, Retfærd til Blylod; Hagl skal
slaa Løgnelyet ned, Vand skylle Gemmestedet bort.
18 Eders Pagt med Døden skal brydes, Aftalen med

Dødsriget glippe. Naar den susende Svøbe gaar frem,
skal den slaa jer til Jorden, (Sheol h7585) 19 jer skal
den ramme, hver Gang den gaar frem; thi Morgen
efter Morgen gaar den frem, ved Dag og ved Nat, idel
Angst skal det blive at faa Syner tydet. 20 Vil man
strække sig, er Lejet for kort; vil man dække sig, er
Tæppet for smalt. 21 Thi som paa Perazims Bjerg vil
HERREN staa op, som i Gibeons Dal vil han vise sin
Vrede for at gøre sin Gerning — en underlig Gerning,
og øve sit Værk — et sælsomt Værk. 22 Derfor
hold inde med Spot, at ej eders Baand skal snære;
thi om hele Landets visse Undergang hørte jeg fra
Herren, Hærskarers HERRE. 23 Lyt til og hør min
Røst, laan Øre og hør mit Ord! 24 Bliver Plovmanden
ved med at pløje til Sæd, med at bryde og harve sin
Jord? 25 Mon han ikke, naar den er jævnet, saar
Dild og udstrør Kommen, lægger Hvede, Hirse og
Byg paa det udsete Sted og Spelt i Kanten deraf?
26 Hans Gud vejleder ham, lærer ham det rette. 27
Thi med Tærskeslæde knuser man ikke Dild, lader
ikke Vognhjul gaa over Kommen; nej, Dilden tærskes
med Stok og Kommen med Kæp. 28 Mon Brødkorn
knuses? Nej, det bliver ingen ved med at tærske;
Vognhjul og Heste drives derover, man knuser det
ikke. 29 Ogsaa dette kommer fra Hærskarers HERRE,
underfuld i Raad og stor i Visdom.

29 Ve dig, Ariel, Ariel, Byen, hvor David slog lejr!
Lad Aar blive føjet til Aar, lad Højtid følge paa
Højtid, 2 da bringer jeg Ariel Trængsel, da kommer
Sorg og Kvide, da bliver du mig et Ariel, 3 jeg lejrer
mig mod dig som David; jeg opkaster Volde om
dig, og Bolværker rejser jeg mod dig. 4 Da taler du
dybt fra Jorden, dine Ord er Mumlen fra Støvet; din
Røst fra Jorden skal ligne et Genfærds, dine Ord er
Hvisken fra Støvet. 5 Dine Fjenders Hob skal være
som Sandstøv, Voldsmændenes Hob som flyvende
Avner. Brat, i et Nu skal det ske: 6 hjemsøges skal
du af Hærskarers HERRE under Torden og Brag og
vældigt Drøn, Storm og Vindstød og ædende Lue. 7
Som et natligt Drømmesyn bliver Hoben af alle de
Folk, som angriber Ariel, af alle, der angriber det og
dets Fæstning og trænger det; 8 som naar den sultne
drømmer, at han spiser, men vaagner og føler sig
tom, som naar den tørstige drømmer, at han drikker,
men vaagner mat og vansmægtende, saaledes skal
det gaa Hoben af alle de Folk, der angriber Zions
Bjerg. 9 Undres og studs, stir jer kun blinde, vær
drukne uden Vin og rav uden Drik! 10 Thi HERREN
har udgydt over jer en Dvalens Aand, tilbundet eders
Øjne (Profeterne), tilhyllet eders Hoveder (Seerne).
11 Derfor er ethvert Syn blevet eder som Ordene i en
forseglet Bog; giver man den til en, som kan læse, og
siger: »Læs!« saa svarer han: »Jeg kan ikke, den er
jo forseglet; « 12 og giver man den til en, som ikke
kan læse, og siger: »Læs!« saa svarer han: »Jeg kan
ikke læse.« 13 Og Herren sagde: Eftersom dette Folk
kun holder sig nær med sin Mund og ærer mig med
sine Læber, mens Hjertet er fjernt fra mig, og fordi
deres Frygt for mig blev tillærte Menneskebud, 14
se, derfor handler jeg fremdeles sært og sælsomt
med dette Folk; dets Vismænds Visdom forgaar,
de kloges Klogskab glipper. 15 Ve dem, der dølger
deres Raad i det dybe for HERREN, hvis Gerninger
sker i Mørke, som siger: »Hvem ser os, og hvem
lægger Mærke til os?« 16 I Daarer, regnes Ler og
Pottemager lige, saa Værk kan sige om Mester: »Han
skabte mig ikke!« eller Kunstværk om Kunstner: »Han
fattes Forstand!« 17 Se, end om en liden Stund skal
Libanon blive til Frugthave, Frugthaven regnes for
Skov. 18 Paa hin Dag hører de døve Skriftord, og
friet fra Mulm og Mørke kan blindes Øjne se. 19 De
ydmyge glædes end mere i HERREN, de fattige jubler
i Israels Hellige. 20 Thi Voldsmand er borte, Spotter
forsvundet, bortryddet hver, som er vaagen til ondt, 21
som med Ord faar et Menneske gjort skyldigt, lægger
Fælde for Dommeren i Porten og kuer en retfærdig
ved Opspind. 22 Derfor, saa siger HERREN, Jakobs
Huses Gud, han, som udløste Abraham: Nu høster
Jakob ej Skam, nu blegner hans Aasyn ikke; 23 thi
naar han ser mine Hænders Værk i sin Midte, da skal
han hellige mit Navn, holde Jakobs Hellige hellig og
frygte Israels Gud; 24 de, hvis Aand for vild, vinder
Indsigt, de knurrende tager mod Lære.

30 Ve de genstridige Børn — saa lyder det fra
HERREN — som fuldbyrder Raad, der ej er fra
mig, slutter Forbund, uden min Aand er med, for at
dynge Synd paa Synd, 2 de, som gaar ned til Ægypten
uden at spørge min Mund for at værne sig ved Faraos
Værn, søge Ly i Ægyptens Skygge! 3 Faraos Værn
skal blive jer til Skam og Lyet i Ægyptens Skygge til
Skændsel. 4 Thi er end hans Fyrster i Zoan, hans
Sendebud naaet til Hanes, 5 enhver skal faa Skam af
et Folk, der ikke kan bringe dem Hjælp, ej være til
Gavn eller Hjælp, men kun til Skam og Skændsel. 6
Et Udsagn om Sydlandets Dyr: Gennem Angstens
og Trængselens Land, hvor Løvinde og Løve har
hjemme, Giftsnog og vinget Slange, fører de paa
Æslers Ryg deres Gods, paa Kamelers Pukkel deres
Skatte til et Folk, der ikke kan hjælpe. 7 Ægyptens
Hjælp er Vind og Luft. Derfor kalder jeg det »Rahab,

der hytter sig.« 8 Gaa nu hen og skriv det paa en
Tavle i deres Paasyn og optegn det i en Bog, at det i
kommende Tider kan staa som Vidnesbyrd evindelig.
9 Thi det er et stivsindet Folk, svigefulde Børn, Børn,
der ikke vil høre HERRENS Lov, 10 som siger til
Seerne: »Se ingen Syner!« til fremsynte: »Skuer os
ikke det rette! Tal Smiger til os, skuer os Blændværk,
11 vig bort fra Vejen, bøj af fra Stien, lad os være i
Fred for Israels Hellige!« 12 Derfor, saa siger Israels
Hellige: Siden I ringeagter dette Ord og stoler paa
krumt og kroget og støtter jer til det, 13 derfor skal
denne Brøde blive for eder som en truende, voksende
Revne i en knejsende Mur, hvis Fald vil indtræffe brat,
lige i et Nu; 14 den sønderbrydes som Lerkar; der
skaanselsløst knuses; blandt Stumperne finder man
ikke et Skaar, hvori man kan hente en Glød fra Baalet
eller øse Vand af Brønden. 15 Thi saaledes sagde
den Herre HERREN, Israels Hellige: Ved Omvendelse
og Stilhed skal I frelses, i Ro og Tillid er eders Styrke.
16 Men I vilde ikke; I sagde: »Nej, vi jager paa Heste«
— I skal derfor jages! »Vi rider paa Rapfod« — I skal
derfor forfølges af rappe. 17 Tusind skal fly for een,
som truer; Flugten skal I tage for fem, som truer, til
I kun er en Rest som Stangen paa Bjergets Tinde,
som Banneret oppe paa Højen. 18 Derfor længes
HERREN efter at vise eder Naade, derfor staar han
op for at forbarme sig over eder. Thi Rettens Gud
er HERREN; salige alle, der længes efter ham! 19
Ja, du Folk i Zion, du, som bor i Jerusalem, lad
ikke Graaden overmande dig! Naadig vil han vise
dig Naade, naar du raaber; saa snart han hører dig,
svarer han. 20 Herren skal give eder Trængselsbrød
og Fængselsdrik; men saa skal din Vejleder ikke
mere dølge sig, dine Øjne skal skue din Vejleder;
21 dine Ører skal høre det Ord bag ved dig: »Her er
Vejen, I skal gaa!« hver Gang I er ved at vige til højre
eller venstre. 22 Da skal du holde dine Sølvbilleders
Overtræk og dine Guldbilleders Klædning for urene;
du skal slænge dem bort som Skarn. »Herud!« skal
du sige til dem. 23 Da giver han Regn til Sæden, du
saar i din Jord; og Brødet, som din Jord bærer, skal
være kraftigt og nærende. Paa hin Dag græsser dit
Kvæg paa vide Vange; 24 Okserne og Æslerne, der
arbejder paa Marken, skal æde saltet Blandfoder,
renset med Kasteskovl og Fork. 25 Paa hvert højt
Bjerg og hver knejsende Banke skal Kilder vælde frem
med rindende Vand paa det store Blodbads Dag, naar
Taarne falder. 26 Maanens Lys skal blive som Solens,
og Solens Lys skal blive syvfold stærkere, som syv
Dages Lys, paa hin Dag da HERREN forbinder
sit Folks Brud og læger dets slagne Saar. 27 Se,
HERRENS Navn kommer langvejsfra i brændende
Vrede, med tunge Skyer; hans Læber skummer af
Vrede, fortærende Ild er hans Tunge, 28 hans Aande
som en rivende Strøm, der naar til Halsen. Folkene
ryster han i Undergangens Sold, lægger Vildelsens
Bidsel i Folkeslags Mund. 29 Sang skal der være hos
eder som i Natten, naar Højtid gaar ind, en Hjertens
Glæde som en Vandring til Fløjte mod HERRENS
Bjerg, mod Israels Klippe. 30 HERREN lader høre sin
Højheds Røst og viser sin Arm, der slaar ned med
fnysende Vrede, ædende Lue, Skybrud, skyllende
Regn og Hagl. 31 For HERRENS Røst bliver Assur
ræd, med Kæppen slaar han; 32 hvert et Slag af
Tugtelsens Stok, som HERREN lader falde paa Assur,
er til Paukers og Citres Klang; med Svingnings Kampe
kæmper han mod det. 33 Thi for længst staar et
Alter rede — mon det og er rejst for Molok? — han
gjorde dets Ildfang dybt og bredt, bragte Ild og Ved i
Mængde; HERRENS Aande sætter det i Brand som
en Strøm af Svovl.

31 Ve dem, som gaar ned til Ægypten om Hjælp
og slaar Lid til Heste, som stoler paa Vognenes
Mængde, paa Rytternes store Tal, men ikke ser
hen til Israels Hellige, ej raadspørger HERREN. 2
Men viis er og han, lader Ulykke komme og gaar
ej fra sit Ord. Han staar op mod de ondes Hus
og mod Udaadsmændenes Hjælp. 3 Ægypterne
er Mennesker, ikke Gud, deres Heste er Kød, ikke
Aand. Naar HERREN udrækker Haanden, snubler
Hjælperen, den hjulpne falder, de omkommer alle
til Hobe. 4 Thi saa sagde HERREN til mig: Som en
Løve knurrer, en Ungløve over sit Rov, og ikke, naar
Hyrdernes Flok kaldes hid imod den, skræmmes af
Skriget eller viger for Larmen, saa stiger Hærskarers
HERRE ned til Kamp paa Zions Bjerg og Høj. 5 Som
svævende Fugle saa skærmer Hærskarers HERRE
Jerusalem, skærmer og frier, skaaner og redder. 6
Vend om til ham, hvem Israels Børn faldt fra saa dybt!
7 Thi paa hin Dag vrager enhver sine Guder af Sølv,
sine Guder af Guld, eders Hænders syndige Værk. 8
Assur falder for Sværd, men ikke en Mands, et Sværd
fortærer det, ikke et Menneskes. Og han skal fly for
Sværdet, til Hoveriarbejde tvinges hans Stridsmænd;
9 hans Klippe viger bort af Rædsel, hans Fyrster
skræmmes fra Fanen. Saa lyder det fra HERREN,
hvis Ild er i Zion, som har sin Ovn i Jerusalem.

32 Se, en Konge skal herske med Retfærd, Fyrster
styre med Ret, 2 hver af dem som Læ imod
Storm og Ly imod Regnskyl, som Bække i Ørk, som
en vældig Klippes Skygge i tørstende Land. 3 De

seendes Øjne skal ej være blinde, de hørendes Ører
skal lytte; 4 letsindiges Hjerte skal nemme Kundskab,
stammendes Tunge tale flydende, rent. 5 Daaren skal
ikke mer kaldes ædel, højsindet ikke Skalken. 6 Thi
Daaren taler kun Daarskab, hans Hjerte udtænker
Uret for at øve Niddingsværk og prædike Frafald
fra HERREN, lade den sultne være tom og den
tørstige mangle Vand. 7 Skalkens Midler er onde, han
oplægger lumske Raad for at ødelægge arme med
Løgn, skønt Fattigmand godtgør sin Ret. 8 Men den
ædle har ædelt for og staar fast i, hvad ædelt er. 9 Op,
hør min Røst, I sorgløse Kvinder, I trygge Døtre, lyt til
min Tale! 10 Om Aar og Dag skal I trygge skælve, thi
med Vinhøst er det ude, der kommer ej Frugthøst.
11 Bæv, I sorgløse, skælv, I trygge, klæd jer af og
blot jer, bind Sæk om Lænd; 12 slaa jer for Brystet
og klag over yndige Marker, frugtbare Vinstokke, 13
mit Folks med Tidseltorn dækkede Jord, ja, hvert
Glædens Hus, den jublende By! 14 Thi Paladset
er øde, Bylarmen standset, Ofel med Taarnet en
Grushob for evigt, Vildæslers Fryd, en Græsgang for
Hjorde — 15 til Aand fra det høje udgydes over os.
Da bliver Ørkenen til Frugthave, Frugthaven regnes
for Skov. 16 Ret fæster Bo i Ørkenen, i Frugthaven
dvæler Retfærd; 17 Retfærds Frugt bliver Fred og
Rettens Vinding Tryghed for evigt. 18 Da bor mit Folk
i Fredens Hjem, i trygge Boliger, sorgfri Pauluner. 19
Skoven styrter helt, Byen bøjes dybt. 20 Salige I, som
saar ved alle Vande, lader Okse og Æsel frit løbe om!

33 Ve dig, du Hærværksmand, selv ikke hærget, du
Ransmand, skaanet for Ran! Naar dit Hærværk
er endt, skal du hærges, naar din Ranen har Ende,
skal der ranes fra dig! 2 HERRE, vær os naadig, vi
bier paa dig, vær du vor Arm hver Morgen, vor Frelse i
Nødens Stund! 3 For Bulderet maa Folkeslag fly; naar
du rejser dig, splittes Folkene. 4 Som Græshopper
bortriver, bortrives Bytte, man styrter derover som
Græshoppesværme. 5 Ophøjet er HERREN, thi han
bor i det høje, han fylder Zion med Ret og Retfærd.
6 Trygge Tider skal du have, en Frelsesrigdom er
Visdom og Indsigt, HERRENS Frygt er din Skat. 7
Se, deres Helte skriger derude, Fredens Sendebud
græder bittert; 8 Vejene er øde, vejfarende borte.
Han brød sin Pagt, agted Byer ringe, Mennesker
regned han ikke. 9 Landet blegner og sygner, Libanon
skæmmes og visner; Saron er som en Ørken, Basan
og Karmel uden Løv. 10 Nu staar jeg op, siger
HERREN, nu vil jeg rejse mig, nu træde frem! 11 I
undfanger Straa og føder Halm, eders Aande er Ild,
der fortærer jer selv; 12 til Kalk skal Folkene brændes
som afhugget Torn, der brænder i Ild. 13 Hvad jeg
gør, skal rygtes til fjerne Folk, nære skal kende min
Vælde. 14 Paa Zion skal Syndere bæve, Niddinger
gribes af Skælven: »Hvem kan bo ved fortærende Ild,
hvem kan bo ved evige Baal?« 15 Den, der vandrer i
Retfærd og taler oprigtigt, ringeagter Vinding, vundet
ved Uret, vægrer sig ved at tage mod Gave, tilstopper
Øret over for Blodraad og lukker Øjnene over for
det onde — 16 højt skal en saadan bo, hans Værn
skal Klippeborge være; han faar sit Brød, og Vand er
ham sikret. 17 Dine Øjne faar Kongen at se i hans
Skønhed, de skuer et vidtstrakt Land. 18 Dit Hjerte
skal tænke paa Rædselen: »Hvor er nu han, der
talte og vejede, han, der talte Taarnene?« 19 Du
ser ej det vilde Folk med dybt, uforstaaeligt Maal,
med stammende, ufattelig Tunge. 20 Se paa Zion,
vore Højtiders By! Dine Øjne skal skue Jerusalem, et
sikkert Lejrsted, et Telt, der ej flytter, hvis Pæle aldrig
rykkes op, hvis Snore ej rives over. 21 Nej, der træder
HERRENS Bæk for os i Floders og brede Strømmes
Sted; der kan ej Aareskib gaa, ej vældigt Langskib
sejle. 22 Thi HERREN er vor Dommer, HERREN er
vor Hersker, HERREN er vor Konge, han bringer os
Frelse. 23 Slapt hænger dit Tovværk, det holder ej
Raaen og spænder ej Sejlet. Da uddeles røvet Bytte i
Overflod, halte tager Del i Rovet. 24 Ingen Indbygger
siger: »Jeg er syg!« Folket der har sin Synd forladt.

34 Kom hid, I Folk, og hør, laan Øre, I Folkefærd!
Jorden og dens Fylde høre, Jorderig og al dets
Grøde! 2 Thi HERREN er vred paa alle Folkene,
harmfuld paa al deres Hær; han slaar dem med Band
og giver dem hen til at slagtes; 3 henslængt ligger de
dræbte, Stank stiger op fra Ligene, Bjergene flyder
af Blodet; 4 al Himlens Hær opløses; som en Bog
rulles Himlen sammen, og al dens Hær visner hen
som Vinstokkens visnende Blad, som Figentræets
visnende Frugt. 5 Thi paa Himlen kredser HERRENS
Sværd, og se, det slaar ned paa Edom, det Folk, han
har bandlyst til Dom. 6 HERRENS Sværd er fuldt af
Blod, det drypper af Fedt, af Faars og Bukkes Blod,
af Fedt fra Vædres Nyrer. Thi HERREN slagter Offer i
Bozra, har vældig Slagtning i Edom; 7 Urokser styrter
med dem, Ungkvæg sammen med Tyre. Landet
svælger i Blod, Jorden drypper af Fedt. 8 Thi en
Hævndag har HERREN til Rede, Zions Værge et
Gengældsaar. 9 Dets Bække forvandles til Tjære,
dets Jord til Svovl, og Landet bliver til Tjære, der
brænder ved Nat og ved Dag, 10 det slukkes aldrig;
evigt stiger Røgen op, det er øde fra Slægt til Slægt,
ingen skal færdes der. 11 Pelikan og Rørdrum arver

det, Ugle og Ravn skal bo der. HERREN spænder
Tomheds Snor og Ødelæggelses Blylod derover. 12
Der skal Bukketrolde bo, dets ypperste bliver til intet,
til Kongevalg kaldes ej der, det er ude med alle dets
Fyrster. 13 Dets Paladser gror til i Torn, dets Borge
i Tidsel og Nælde, et Tilholdssted for Hyæner og
Enemærke for Strudse. 14 Der mødes Sjakal med
Vildkat, og Bukketrolde holder Stævne; kun der skal
Natteheksen raste og lægge sig der til Ro; 15 der
bygger Pilslangen Rede, lægger Æg og samler dem
og ruger. Kun der skal Gribbene flokkes, ej savner
den ene den anden. 16 Se efter i HERRENS Bog
og læs: Ej fattes en eneste af dem, ej savner den
ene den anden. Thi HERRENS Mund, den bød,
hans Aand har samlet dem sammen; 17 han kastede
Loddet for dem, hans Haand udskifted dem Land
med Snoren; de tager det evigt i Eje, bor der fra
Slægt til Slægt.

35 Ørken og hede skal fryde sig, Ødemark juble
og blomstre; 2 blomstre frodigt som Rosen og
juble, ja juble med Fryd. Libanons Herlighed gives
den, Karmels og Sarons Pragt. HERRENS Herlighed
skuer de, vor Guds Højhed. 3 Styrk de slappe
Hænder, lad de vaklende Knæ blive faste, 4 sig til
de ængstede Hjerter: Vær stærke, vær uden Frygt!
Se eders Gud! Han kommer med Hævn, Gengæld
kommer fra Gud; han kommer og frelser eder. 5
Da aabnes de blindes Øjne, de døves Ører lukkes
op; 6 da springer den halte som Hjort, den stummes
Tunge jubler; thi Vand vælder frem i Ørkenen, Bække
i Ødemark; 7 det glødende Sand bliver Vanddrag,
til Kildevæld tørstigt Land. I Sjakalers Bo holder
Hjorde Rast, paa Strudsenes Enemærker gror Rør
og Siv. 8 Der bliver en banet Vej, den hellige Vej
skal den kaldes; ingen uren færdes paa den, den er
Valfartsvej for hans Folk, selv enfoldige farer ej vild.
9 Paa den er der ingen Løver, Rovdyr træder den
ej, der skal de ikke findes. De genløste vandrer ad
den, 10 HERRENS forløste vender hjem, de drager til
Zion med Jubel, med evig Glæde om Issen; Fryd og
Glæde faar de, Sorg og Suk skal fly.

36 I Kong Ezekias's fjortende Regeringsaar drog
Assyrerkongen Sankerib op mod alle Judas
befæstede Byer og indtog dem. 2 Assyrerkongen
sendte saa Rabsjake med en anselig Styrke fra
Lakisj til Kong Ezekias i Jerusalem, og han gjorde
Holdt ved Øvredammens Vandledning, ved Vejen
til Blegepladsen. 3 Da gik Paladsøversten Eljakim,
Hilkijas Søn, Statsskriveren Sjebna og Kansleren
Joa, Asafs Søn, ud til ham. 4 Rabsjake sagde til
dem: »Sig til Ezekias: Saaledes siger Storkongen,
Assyrerkongen: Hvad er det for en Fortrøstning, du
hengiver dig til? 5 Du mener vel, at et blot og bart
Ord er det samme som Plan og Styrke i Krig? Og
til hvem sætter du egentlig din Lid, siden du gør
Oprør imod mig? 6 Se, du sætter din Lid til Ægypten,
denne brudte Rørkæp, som river Saar i Haanden paa
den, der støtter sig til den! Thi saaledes gaar det
alle dem, der sætter deres Lid til Farao, Ægyptens
Konge. 7 Men vil du sige til mig: Det er HERREN
vor Gud, vi sætter vor Lid til! er det saa ikke ham,
hvis Offerhøje og Altre Ezekias skaffede bort, da han
sagde til Juda og Jerusalem: Foran dette Alter skal
I tilbede! 8 Og nu, indgaa et Væddemaal med min
Herre, Assyrerkongen: Jeg giver dig to Gange tusinde
Heste, hvis du kan stille Ryttere til dem! 9 Hvorledes
vil du afslaa et Angreb af en eneste Statholder, en
af min Herres ringeste Tjenere? Og du sætter din
Lid til Ægypten, til Vogne og Heste? 10 Mon det
desuden er uden HERRENS Vilje, at jeg er draget
op mod dette Land for at ødelægge det? Det var
HERREN selv, der sagde til mig: Drag op mod dette
Land og ødelæg det!« 11 Men Eljakim, Sjebna og
Joa sagde til Rabsjake: »Tal dog Aramaisk til dine
Trælle, det forstaar vi godt; tal ikke Judæisk til os,
medens Folkene paa Muren hører paa det!« 12 Men
Rabsjake svarede dem: »Er det til din Herre og dig,
min Herre har sendt mig med disse Ord? Er det ikke
til de Mænd, der sidder paa Muren hos eder og æder
deres eget Skarn og drikker deres eget Vand?« 13
Og Rabsjake traadte hen og raabte med høj Røst
paa Judæisk: »Hør Storkongens, Assyrerkongens,
Ord! 14 Saaledes siger Kongen: Lad ikke Ezekias
vildlede eder, thi han er ikke i Stand til at frelse
eder! 15 Og lad ikke Ezekias forlede eder til at sætte
eders Lid til HERREN, naar han siger: HERREN skal
sikkert frelse os, og denne By skal ikke overgives i
Assyrerkongens Haand! 16 Hør ikke paa Ezekias,
thi saaledes siger Assyrerkongen: Vil I slutte Fred
med mig og overgive eder til mig, saa skal enhver af
eder spise af sin Vinstok og sit Figentræ og drikke
af sin Brønd, 17 indtil jeg kommer og tager eder
med til et Land, der ligner eders, et Land med Korn
og Most, et Land med Brød og Vingaarde. 18 Lad
ikke Ezekias forføre eder med at sige: HERREN vil
frelse os! Mon nogen af Folkenes Guder har kunnet
frelse sit Land af Assyrerkongens Haand? 19 Hvor
er Hamats og Arpads Guder, hvor er Sefarvajims
Guder, hvor er Landet Samarias Guder? Mon de
frelste Samaria af min Haand? 20 Hvor er der blandt
alle disse Landes Guder nogen, der har frelst sit Land

af min Haand? Mon da HERREN skulde kunne frelse
Jerusalem?« 21 Men de tav og svarede ham ikke
et Ord, thi Kongens Bud lød paa, at de ikke maatte
svare ham. 22 Derpaa gik Paladsøversten Eljakim,
Hilkijas Søn, Statsskriveren Sjebna og Kansleren
Joa, Asafs Søn, med sønderrevne Klæder til Ezekias
og meddelte ham, hvad Rabsjake havde sagt.

37 Da Kong Ezekias hørte det, sønderrev han sine
Klæder, hyllede sig i Sæk og gik ind i HERRENS
Hus. 2 Og han sendte Paladsøversten Eljakim og
Statsskriveren Sjebna og Præsternes Ældste, hyllet i
Sæk, til Profeten Esajas, Amoz's Søn, 3 for at sige til
ham: »Ezekias lader sige: En Nødens, Tugtelsens
og Forsmædelsens Dag er denne Dag, thi Barnet
er ved at fødes, men der er ikke Kraft til at bringe
det til Verden! 4 Dog vil HERREN din Gud maaske
høre, hvad Rabsjake har sagt, han, som er sendt af
sin Herre, Assyrerkongen, for at haane den levende
Gud, og maaske vil han straffe ham for de Ord, som
HERREN din Gud har hørt — gaa derfor i Forbøn for
den Rest, der endnu er tilbage!« 5 Da Kong Ezekias's
Folk kom til Esajas, 6 sagde han til dem: »Saaledes
skal I svare eders Herre: Saa siger HERREN: Frygt
ikke for de Ord, du har hørt, som Assyrerkongens
Trælle har haanet mig med! 7 Se, jeg vil indgive
ham en Aand, og han skal faa en Tidende at høre,
saa han vender tilbage til sit Land, og i hans eget
Land vil jeg fælde ham med Sværdet!« 8 Rabsjake
vendte saa tilbage og traf Assyrerkongen i Færd
med at belejre Libna, thi han havde hørt, at Kongen
var brudt op fra Lakisj. 9 Saa fik han Underretning
om, at Kong Tirhaka af Ætiopien var rykket ud for at
angribe ham, og han sendte Sendebud til Ezekias
og sagde: 10 »Saaledes skal I sige til Kong Ezekias
af Juda: Lad ikke din Gud, som du slaar din Lid til,
vildlede dig med at sige, at Jerusalem ikke skal gives
i Assyrerkongens Haand! 11 Du har jo dog hørt, hvad
Assyrerkongerne har gjort ved alle Lande, hvorledes
de har lagt Band paa dem — og du skulde kunne
undslippe! 12 De Folk, mine Fædre tilintetgjorde,
Gozan, Karan, Rezef og Folkene fra Eden i Telassar,
har deres Guder kunnet frelse dem? 13 Hvor er
Kongen af Hamat, Kongen af Arpad eller Kongen
af La'ir, Sefarvajim, Hena og Ivva?« 14 Da Ezekias
havde modtaget Brevet af Sendebudenes Haand og
læst det, gik han op i HERRENS Hus og bredte det
ud for HERRENS Aasyn. 15 Derpaa bad Ezekias den
Bøn for HERRENS Aasyn: 16 »Hærskarers HERRE,
Israels Gud, du, som troner over Keruberne, du alene
er Gud over alle Jordens Riger; du har gjort Himmelen
og Jorden! 17 Bøj nu dit Øre, HERRE, og lyt, aabn
dine Øjne, HERRE, og se! Læg Mærke til alle de
Ord, Sankerib har sendt hid for at spotte den levende
Gud! 18 Det er sandt, HERRE, at Assyrerkongerne
har tilintetgjort alle de Folk og deres Lande 19 og
kastet deres Guder i Ilden; men de er ikke Guder, kun
Menneskehænders Værk af Træ eller Sten; derfor
kunde de ødelægge dem. 20 Men frels os nu, HERRE
vor Gud, af hans Haand, saa alle Jordens Riger
kan kende, at du, HERRE, alene er Gud!« 21 Saa
sendte Esajas, Amoz's Søn, Bud til Ezekias og lod
sige: »Saa siger HERREN, Israels Gud: Din Bøn
angaaende Assyrerkongen Sankerib har jeg hørt!«
22 Saaledes lyder det Ord, HERREN talede imod
ham: Hun haaner, hun spotter dig, Jomfruen, Zions
Datter, Jerusalems Datter ryster paa Hovedet ad
dig! 23 Hvem har du haanet og smædet, mod hvem
har du løftet din Røst? Til Israels Hellige løfted i
Hovmod du Blikket! 24 Ved dine Trælle haaned du
HERREN og sagde: »Med mine talløse Vogne besteg
jeg Bjergenes Højder, Libanons afsides Egne; jeg
fælded dets Cedres Højskov, dets ædle Cypresser,
trængte frem til dets øverste Raststed, dets Havers
Skove. 25 Fremmed Vand grov jeg ud, og jeg drak
det, tørskoet skred jeg over Ægyptens Strømme!«
26 Har du ej hørt det? For længst kom det op i min
Tanke, jeg lagde det fordum til Rette, nu lod jeg det
ske, og du Gjorde murstærke Byer til øde Stenhobe,
27 mens Folkene grebes i Afmagt af Skræk og Skam,
blev som Græsset paa Marken, det spirende Grønne,
som Græs paa Tage, som Mark for Østenvinden. 28
Jeg ser, naar du rejser og sætter dig, ved, naar du
gaar og kommer. 29 Fordi du raser imod mig, din
Trods har naaet mit Øre, lægger jeg Ring i din Næse
og Bidsel i Munden og fører dig bort ad Vejen, du
kom! 30 Og dette skal være dig Tegnet: I Aar skal man
spise, hvad der saaed sig selv, og Aaret derpaa, hvad
der skyder af Rode, tredje Aar skal man saa og høste,
plante Vin og nyde dens Frugt. 31 Den bjærgede
Rest af Judas Hus slaar atter Rødder forneden og
bærer sin Frugt foroven; 32 thi fra Jerusalem udgaar
en Rest, en Levning fra Zions Bjerg. Hærskarers
HERRES Nidkærhed virker dette. 33 Derfor, saa siger
HERREN om Assyrerkongen: I Byen her skal han
ej komme ind, ej sende en Pil herind, ej nærme sig
den med Skjolde eller opkaste Vold imod den; 34
ad Vejen, han kom, skal han gaa igen, i Byen her
skal han ej komme ind — saa lyder det fra HERREN.
35 Jeg værner og frelser denne By for min og min
Tjener Davids Skyld! 36 Saa gik HERRENS Engel ud
og ihjelslog i Assyrernes Lejr 185 000 Mand; og se,

næste Morgen tidlig laa de alle døde. 37 Da brød
Assyrerkongen Sankerib op, vendte hjem og blev
siden i Nineve. 38 Men da han engang tilbad i sin
Gud Nisroks Hus, slog hans Sønner Adrammelek og
Sar'ezer ham ihjel med deres Sværd, hvorefter de
flygtede til Ararats Land; og hans Søn Asarhaddon
blev Konge i hans Sted.

38 Ved den Tid blev Ezekias dødssyg. Da kom
Profeten Esajas, Amoz's Søn, til ham og sagde:
»Saa siger HERREN: Beskik dit Hus, thi du skal
dø og ikke leve!« 2 Da vendte han Ansigtet om
mod Væggen og bad saaledes til HERREN: 3 »Ak,
HERRE, kom dog i Hu, hvorledes jeg har vandret
for dit Aasyn i Oprigtighed og med helt Hjerte og
gjort, hvad der er godt i dine Øjne!« Og Ezekias græd
højt. 4 Da kom HERRENS Ord til Esajas saaledes: 5
»Gaa hen og sig til Ezekias: Saa siger HERREN,
din Fader Davids Gud: Jeg har hørt din Bøn, jeg har
set dine Taarer! Se, jeg vil lægge femten Aar til dit
Liv 6 og udfri dig og denne By af Assyrerkongens
Haand og værne om denne By! 7 Og Tegnet fra
HERREN paa, at HERREN vil udføre, hvad han har
sagt, skal være dig dette: 8 Se, jeg vil lade Skyggen
gaa de Streger tilbage, som den har flyttet sig med
Solen paa Akaz's Solur, ti Streger!« Da gik Solen
de ti Streger, som den havde flyttet sig, tilbage paa
Soluret. 9 En Bøn af Kong Ezekias af Juda, da han
var syg og kom sig af sin Sygdom: 10 Jeg tænkte:
Bort maa jeg gaa i min bedste Alder, hensættes i
Dødsrigets Porte mine sidste Aar. (Sheol h7585) 11 Jeg
tænkte: Ej skuer jeg HERREN i de levendes Land,
ser ingen Mennesker mer blandt Skyggerigets Folk;
12 min Bolig er nedbrudt, ført fra mig som Hyrdernes
Telt, som en Væver sammenrulled du mit Liv og skar
det fra Traaden. Du ofrer mig fra Dag til Nat, 13
jeg skriger til Daggry; som en Løve knuser han alle
Benene i mig; du giver mig hen fra Dag til Nat. 14 Jeg
klynker som klagende Svale, sukker som Duen, jeg
skuer med Taarer mod Himlen: HERRE, jeg trænges,
vær mig Borgen! 15 Hvad skal jeg sige? Han talede
til mig, og selv greb han ind. For Bitterhedens Skyld
i min Sjæl vil jeg vandre sagtelig alle mine Aar. 16
Herre, man skal bære Bud derom til alle kommende
Slægter. Opliv min Aand, helbred mig og gør mig
karsk! 17 Se, Bitterhed, Bitterhed blev mig til Fred.
Og du skaaned min Sjæl for Undergangens Grav;
thi alle mine Synder kasted du bag din Ryg. 18 Thi
Dødsriget takker dig ikke, dig lover ej Døden, paa
din Miskundhed haaber ej de, der synker i Graven.
(Sheol h7585) 19 Men den levende, den levende takker
dig som jeg i Dag. Om din Trofasthed taler Fædre
til deres Børn. 20 HERRE, frels os! Saa vil vi røre
Strengene alle vore Levedage ved HERRENS Hus.
21 Da bød Esajas, at man skulde tage en Figenkage
og lægge den som Plaster paa det syge Sted, for at
han kunde blive rask. 22 Og Ezekias sagde: »Hvad er
Tegnet paa, at jeg skal gaa op til HERRENS Hus?«

39 Ved den Tid sendte Bal'adans Søn, Kong
Merodak-Bal'adan af Babel, Brev og Gave til
Ezekias, da han hørte, at han havde været syg, men
var blevet rask. 2 Og Ezekias glædede sig over deres
Komme og viste dem Huset, hvor han havde sine
Skatte, Sølvet og Guldet, Røgelsestofferne, den fine
Olie, hele sit Vaabenoplag og alt, hvad der var i hans
Skatkamre; der var ikke den Ting i hans Hus og hele
hans Rige, som Ezekias ikke viste dem. 3 Da kom
Profeten Esajas til Kong Ezekias og sagde til ham:
»Hvad sagde disse Mænd, og hvorfra kom de til
dig?« Ezekias svarede: »De kom fra et fjernt Land,
fra Babel.« 4 Da spurgte han: »Hvad fik de at se i
dit Hus?« Ezekias svarede: »Alt, hvad der er i mit
Hus, saa de; der er ikke den Ting i mine Skatkamre,
jeg ikke viste dem.« 5 Da sagde Esajas til Ezekias:
»Hør Hærskarers HERRES Ord! 6 Se, Dage skal
komme, da alt, hvad der er i dit Hus, og hvad dine
Fædre har samlet indtil denne Dag, skal bringes til
Babel og intet lades tilbage, siger HERREN. 7 Og
af dine Sønner, der nedstammer fra dig, og som du
avler, skal nogle tages og gøres til Hofmænd i Babels
Konges Palads!« 8 Men Ezekias sagde til Esajas:
»det Ord fra HERREN, du har talt, er godt!« Thi han
tænkte: »Saa bliver der da Fred og Tryghed, saa
længe jeg lever!«

40 Trøst, ja trøst mit Folk, saa siger eders Gud,
2 tal Jerusalem kærligt til og raab kun til det, at
nu er dets Strid til Ende, dets Skyld betalt, tvefold
Straf har det faaet af HERRENS Haand for alle
sine Synder. 3 I Ørkenen raaber en Røst: »Ban
HERRENS Vej, jævn i det øde Land en Højvej for vor
Gud! 4 Hver Dal skal højnes, hvert Bjerg, hver Høj
skal sænkes, bakket Land blive fladt og Fjeldvæg
til Slette. 5 Aabenbares skal HERRENS Herlighed,
alt Kød til Hobe skal se den. Thi HERRENS Mund
har talet.« 6 Der lyder en Røst, som siger: »Raab!«
Jeg svarer: »Hvad skal jeg raabe?« »Alt Kød til
Hobe er Græs, al dets Ynde som Markens Blomst; 7
Græsset tørres, Blomsten visner, naar HERRENS
Aande blæser derpaa; visselig, Folket er Græs, 8
Græsset tørres, Blomsten visner, men vor Guds Ord
bliver evindelig.« 9 Stig op paa højen Bjerg, du Zions

Glædesbud, løft din Røst med Kraft, du Jerusalems
Glædesbud, løft den uden Frygt og sig til Judas Byer:
»Se eders Gud!« 10 Se, den Herre HERREN kommer
med Vælde, han hersker med sin Arm. Se, hans Løn
er med ham, hans Vinding foran ham, 11 han vogter
sin Hjord som en Hyrde, samler den med Armen,
bærer Lammene i Favn og leder de diende Faar.
12 Hvo maaler Vandet i sin Haand, afmærker med
Fingerspand Himlen, maaler Jordens Støv i Skæppe
og vejer Bjerge med Bismer eller i Vægtskaal Høje?
13 Hvo leder HERRENS Aand, raader og lærer ham
noget? 14 Hos hvem faar han Raad og Indsigt, hvem
lærer ham Rettens Vej, hvem kan give ham Kundskab,
hvem kundgør ham indsigts Vej? 15 Se, som Draabe
paa Spand er Folkene, at regne som Fnug paa Vægt,
som et Gran vejer fjerne Strande. 16 Libanon giver ej
Brændsel, dets Dyr ej Brændoffer nok. 17 Alle Folk
er som intet for ham, for Luft og Tomhed at regne.
18 Med hvem vil I ligne Gud, hvad stiller I op som
hans Lige? 19 Et Billede — det støber en Mester, en
Guldsmed lægger Guld derpaa, og Sølvkæder støber
en anden. 20 Den, som vil rejse en Afgud, vælger sig
Træ, som ej raadner; han søger sig en kyndig Mester
til at rejse et Billede, som staar. 21 Ved I, hører I det
ikke, er det ikke forkyndt jer for længst? Har I da ikke
skønnet det, fra Jordens Grundvold blev lagt? 22
Han troner over Jordens Kreds, som Græshopper er
dens Beboere; han udbreder Himlen som en Dug
og spænder den ud som et Teltbo. 23 Fyrster gør
han til intet, Jordens Dommere til Luft. 24 Knap er de
plantet, knap er de saaet, knap har Stiklingen Rod i
Jorden, saa aander han paa dem, de visner; som
Straa fejer Storm dem bort. 25 Hvem vil I ligne mig
med som min Ligemand? siger den Hellige. 26 Løft
eders Blik til Himlen og se: Hvo skabte disse? Han
mønstrer deres Hær efter Tal, kalder hver enkelt ved
Navn; saa stor er hans Kraft og Vælde, at ikke en
eneste mangler. 27 Hvorfor siger du, Jakob, hvi taler
du, Israel, saa: »Min Vej er skjult for HERREN, min
Ret gled min Gud af Hænde.« 28 Ved du, hørte du
ikke, at HERREN er en evig Gud, den vide Jord har
han skabt? Han trættes og mattes ikke, hans Indsigt
udgrundes ikke; 29 han giver den trætte Kraft, den
svage Fylde af Styrke. 30 Ynglinge trættes og mattes,
Ungersvende snubler brat, 31 ny Kraft faar de, der
bier paa HERREN, de faar nye Svingfjer som Ørnen;
de løber uden at mattes, vandrer uden at trættes.

41 Hør mig i Tavshed, I fjerne Strande, lad Folkene
hente ny Kraft, komme hid og tage til Orde, lad
os sammen gaa frem for Retten! 2 Hvo vakte i Østen
ham, hvis Fod gaar fra Sejr til Sejr, hvo giver Folk i
hans Vold og gør ham til Kongers Hersker? Han gør
deres Sværd til Støv, deres Buer til flagrende Straa, 3
forfølger dem, gaar uskadt frem ad en Vej, hans Fod
ej har traadt. 4 Hvo gjorde og virkede det? Han, som
længst kaldte Slægterne frem, jeg, HERREN, som
er den første og end hos de sidste den samme. 5
Fjerne Strande saa det med Gru, den vide Jord følte
Rædsel, de nærmede sig og kom. 6 Den ene hjælper
den anden og siger: »Broder, fat Mod!« 7 Mesteren
opmuntrer Guldsmeden, Glatteren ham, der hamrer;
Lodningen tager han god og sømmer det fast, saa
det staar. 8 Men Israel, du min Tjener, Jakob, hvem
jeg har udvalgt, — Ætling af Abraham, min Ven — 9
hvem jeg tog fra Jordens Grænser og kaldte fra dens
fjerneste Kroge, til hvem jeg sagde: »Du min Tjener,
som jeg valgte og ikke vraged«: 10 Frygt ikke, thi jeg
er med dig, vær ej raadvild, thi jeg er din Gud! Med
min Retfærds højre styrker, ja hjælper, ja støtter jeg
dig. 11 Se, Skam og Skændsel faar alle, som er dig
fjendske, til intet bliver de, der trætter med dig, de
forgaar. 12 Du søger, men finder ej dem, der kives
med dig, til intet, til Luft bliver de, der strides med
dig. 13 Thi jeg, som er HERREN din Gud, jeg griber
din Haand, siger til dig: Frygt kun ikke, jeg er din
Hjælper. 14 Frygt ikke, Jakob, du Orm, Israel, du
Kryb! Jeg hjælper dig, lyder det fra HERREN, din
Genløser er Israels Hellige. 15 Se, jeg gør dig til
Tærskeslæde, en ny med mange Tænder; du skal
tærske og knuse Bjerge, og Høje skal du gøre til
Avner; 16 du kaster dem, Vinden tager dem, Stormen
hvirvler dem bort. Men du skal juble i HERREN, rose
dig af Israels Hellige. 17 Forgæves søger de arme
og fattige Vand, deres Tunge brænder af Tørst; jeg,
HERREN, vil bønhøre dem, dem svigter ej Israels
Gud. 18 Fra nøgne Høje sender jeg Floder og Kilder
midt i Dale; Ørkenen gør jeg til Vanddrag, det tørre
Land til Væld. 19 I Ørkenen giver jeg Cedre, Akacier,
Myrter, Oliven; i Ødemark sætter jeg Cypresser tillige
med Elm og Gran, 20 at de maa se og kende, mærke
sig det og indse, at HERRENS Haand har gjort det,
Israels Hellige skabt det. 21 Fremlæg eders Sag,
siger HERREN, kom med Bevis! siger Jakobs Konge.
22 De træde nu frem og forkynde os, hvad der herefter
skal ske. Sig frem, hvad I har forudsagt, at vi kan
granske derover og se, hvad Udfald det fik; eller
kundgør os, hvad der kommer! 23 Forkynd, hvad der
siden vil ske, at vi kan se, I er Guder! Gør noget, godt
eller ondt, saa maaler vi os med hinanden! 24 Se, I er
intet, eders Gerning Luft, vederstyggelig, hvo eder
vælger. 25 Jeg vakte ham fra Norden, og han kom,

jeg kaldte ham fra Solens Opgang. Han nedtramper
Fyrster som Dynd, som en Pottemager ælter sit Ler.
26 Hvo forkyndte det før, saa vi vidste det, forud, saa
vi sagde: »Han fik Ret!« Nej, ingen har forkyndt eller
sagt det, ingen har hørt eders Ord. 27 Først jeg har
forkyndt det for Zion, sendt Jerusalem Glædesbud.
28 Jeg ser mig om — der er ingen, ingen af dem ved
Raad, saa de svarer mig paa mit Spørgsmaal. 29
Se, alle er de intet, deres Værker Luft, deres Billeder
Vind og Tomhed.

42 Se min Tjener, ved hvem jeg holder fast, min
udvalgte, hvem jeg har kær! Paa ham har jeg
lagt min Aand, han skal udbrede Ret til Folkene. 2 Han
raaber og skriger ikke, løfter ej Røsten paa Gaden, 3
bryder ej knækket Rør og slukker ej rygende Tande.
Han udbreder Ret med Troskab, 4 vansmægter,
udmattes ikke, før han faar sat Ret paa Jorden;
og fjerne Strande bier paa hans Lov. 5 Saa siger
Gud HERREN, som skabte og udspændte Himlen,
udbredte Jorden med dens Grøde, gav Folkene paa
den Aandedræt og dem, som vandrer der, Aande. 6
Jeg, HERREN, har kaldet dig i Retfærd og grebet
dig fast om Haand; jeg vogter dig, og jeg gør dig til
Folkepagt, til Hedningelys 7 for at aabne de blinde
Øjne og føre de fangne fra Fængslet, fra Fangehullet
Mørkets Gæster. 8 Jeg er HERREN, saa lyder mit
Navn. Jeg giver ej andre min Ære, ej Gudebilleder
min Pris. 9 Hvad jeg forudsagde, se, det er sket,
jeg forkynder nu nye Ting, kundgør dem, før de
spirer frem. 10 Syng HERREN en ny Sang, hans Pris
over Jorden vide; Havet og dets Fylde skal juble,
fjerne Strande og de, som bebor dem; 11 Ørkenen
og dens Byer stemmer i, de Lejre, hvor Kedar bor;
Klippeboerne jubler, raaber fra Bjergenes Tinder; 12
HERREN giver de Ære, forkynder hans Pris paa
fjerne Strande. 13 HERREN drager ud som en Helt,
han vækker som en Stridsmand sin Kamplyst, han
udstøder Krigsskrig, han brøler, æsker sine Fjender til
Strid. 14 En Evighed lang har jeg tiet, været tavs og
lagt Baand paa mig selv; nu skriger jeg som Kvinde
i Barnsnød, stønner og snapper efter Luft. 15 Jeg
gør Bjerge og Høje tørre, afsvider alt deres Grønt,
gør Strømme til udtørret Land, og Sumpe lægger jeg
tørre. 16 Jeg fører blinde ad ukendt Vej, leder dem
ad ukendte Stier, gør Mørket foran dem til Lys og
Bakkelandet til Slette. Det er de Ting, jeg gør, og
dem gaar jeg ikke fra. 17 Vige og dybt beskæmmes
skal de, som stoler paa Billeder, som siger til støbte
Billeder: »I er vore Guder!« 18 I, som er døve, hør, løft
Blikket, I blinde, og se! 19 Hvo er blind, om ikke min
Tjener, og døv som Budet, jeg sendte? Hvo er blind
som min haandgangne Mand, blind som HERRENS
Tjener? 20 Meget saa han, men ænsed det ikke, trods
aabne Ører hørte han ej. 21 For sin Retfærds Skyld
vilde HERREN løfte Loven til Højhed og Ære. 22 Men
Folket er plyndret og hærget; de er alle bundet i Huler,
skjult i Fangers Huse, til Ran blev de, ingen redder,
til Plyndring, ingen siger: »Slip dem!« 23 Hvem af
jer vil lytte til dette, mærke sig og fremtidig høre det:
24 Hvo hengav Jakob til Plyndring, gav Israel hen
til Ransmænd? Mon ikke HERREN, mod hvem vi
synded, hvis Veje de ej vilde vandre, hvis Lov de ikke
hørte? 25 Han udgød over det Harme, sin Vrede og
Krigens Vælde; den luede om det, det ænsed det ej,
den sved det, det tog sig det ikke til Hjerte.

43 Men nu, saa siger HERREN, som skabte
dig, Jakob, danned dig, Israel: Frygt ikke, jeg
genløser dig, jeg kalder dig ved Navn, du er min! 2
Naar du gaar gennem Vande, er jeg med dig, gennem
Strømme, de river dig ikke bort; naar du gaar gennem
Ild, skal du ikke svides, Luen brænder dig ikke. 3
Thi jeg er din Gud, jeg, HERREN, Israels Hellige din
Frelser. Jeg giver Ægypten som Løsesum, Ætiopien
og Seba i dit Sted, 4 fordi du er dyrebar for mig, har
Værd, og jeg elsker dig; jeg giver Mennesker for dig
og Folkefærd for din Sjæl. 5 Frygt ikke, thi jeg er
med dig! Jeg bringer dit Afkom fra Østen, sanker dig
sammen fra Vesten, 6 siger til Norden: »Giv hid!« til
Sønden: »Hold ikke tilbage! Bring mine Sønner fra
det fjerne, mine Døtre fra Jordens Ende, 7 enhver,
der er kaldt med mit Navn, hvem jeg skabte, danned
og gjorde til min Ære!« 8 Før det blinde Folk frem,
der har Øjne, de døve, der dog har Ører! 9 Lad
alle Folkene samles, lad Folkefærdene flokkes! Hvo
blandt dem kan forkynde sligt eller paavise Ting, de
har forudsagt? Lad dem føre Vidner og faa Ret, lad
dem høre og sige: »Det er sandt!« 10 Mine Vidner er
I, saa lyder det fra HERREN, min Tjener, hvem jeg
har udvalgt, at I maa kende det, tro mig og indse, at
jeg er den eneste. Før mig blev en Gud ej dannet,
og efter mig kommer der ingen; 11 jeg, jeg alene er
HERREN, uden mig er der ingen Frelser. 12 Jeg har
forkyndt det og frelser, kundgjort det, ej fremmede
hos jer; I er mine Vidner, lyder det fra HERREN. Jeg
er fra Evighed Gud, 13 den eneste ogsaa i Fremtiden.
Ingen frier af min Haand, jeg handler — hvo gør
det ugjort? 14 Saa siger HERREN, eders Genløser,
Israels Hellige: For eder gør jeg Opbud mod Babel og
fjerner deres Fængsels Portslaaer, mens Kaldæerne
bindes i Halsjern. 15 Jeg, HERREN, jeg er eders

Hellige, Israels Skaber eders Konge. 16 Saa siger
HERREN, som lagde en Vej i Havet, en Sti i de stride
Vande, 17 førte Vogne og Heste derud, Hær og Kriger
tillige; de segned og rejste sig ikke, sluktes, gik ud
som en Væge: 18 Kom ikke det svundne i Hu, tænk
ikke paa Fortidens Dage! 19 Thi se, nu skaber jeg
nyt, alt spirer det, ser I det ikke? Gennem Ørkenen
lægger jeg Vej, Floder i det øde Land; 20 de vilde
Dyr skal ære mig, Sjakaler tillige med Strudse. Thi
Vand vil jeg give i Ørkenen, Floder i det øde Land,
for at læske mit udvalgte Folk. 21 Det Folk, jeg har
dannet mig, skal synge min Pris. 22 Jakob, du kaldte
ej paa mig eller trætted dig, Israel, med mig; 23 du
bragte mig ej Brændofferlam, du ared mig ikke med
Slagtofre; jeg plaged dig ikke for Afgrødeoffer, trætted
dig ikke for Røgelse; 24 du købte mig ej Kalmus for
Sølv eller kvæged mig med Slagtofres Fedt. Nej, du
plaged mig med dine Synder, trætted mig med din
Brøde. 25 Din Misgerning sletter jeg ud, jeg, jeg, for
min egen Skyld, kommer ej dine Synder i Hu. 26
Mind mig, lad vor Sag gaa til Doms, regn op, saa du
kan faa Ret! 27 Allerede din Stamfader synded, dine
Talsmænd forbrød sig imod mig, 28 saa jeg vanæred
hellige Fyrster, gav Jakob hen til Band og Israel hen
til Spot.

44 Men hør nu, Jakob, min Tjener, Israel, hvem
jeg har udvalgt: 2 Saa siger HERREN, som
skabte dig og fra Moders Liv danned dig, din Hjælper:
Frygt ikke, min Tjener Jakob, Jesjurun, hvem jeg har
udvalgt! 3 Thi jeg udgyder Vand paa det tørstende,
Strømme paa det tørre Land, udgyder min Aand paa
din Æt, min Velsignelse over dit Afkom; 4 de skal spire
som Græs mellem Vande, som Pile ved Bækkenes
Løb. 5 En skal sige: »Jeg er HERRENS«, en kalde
sig med Jakobs Navn, en skrive i sin Haand: »For
HERREN!« og tage sig Israels Navn. 6 Saa siger
HERREN, Israels Konge, dets Genløser, Hærskarers
HERRE: Jeg er den første og den sidste, uden mig er
der ingen Gud. 7 Hvo der er min Lige, træde frem,
forkynde og godtgøre for mig: Hvo kundgjorde fra
Urtid det kommende? De forkynde os, hvad der skal
ske! 8 Ræddes og ængstes ikke! Har ej længst jeg
kundgjort og sagt det? I er mine Vidner: Er der Gud
uden mig, er der vel anden Klippe? Jeg ved ikke
nogen. 9 De, der laver Gudebilleder, er alle intet,
og deres kære Guder gavner intet; deres Vidner ser
intet og kender intet, at de maa blive til Skamme.
10 Naar nogen laver en Gud og støber et Billede, er
det ingen Gavn til; 11 se, alle dets Tilbedere bliver
til Skamme; Mestrene er jo kun Mennesker — lad
dem samles til Hobe og træde frem, de skal alle som
een forfærdes og blive til Skamme. 12 En smeder
Jern til en Økse og arbejder ved Kulild, tildanner den
med Hamre og gør den færdig med sin stærke Arm;
faar han ikke Mad, afkræftes han, og faar han ikke
Vand at drikke, bliver han træt. 13 Saa fælder han
Træer, udspænder Maalesnoren, tegner Billedet med
Gravstikken, skærer det ud med Kniven og sætter
det af med Cirkelen; han laver det efter en Mands
Skikkelse, efter menneskelig Skønhed, til at staa i et
Hus. 14 Han fældede sig Cedre, tog Elm og Eg og
arbejdede af al sin Kraft paa Skovens Træer, som
Gud havde plantet og Regnen givet Vækst. 15 Det
tjener et Menneske til Brændsel, han tager det og
varmer sig derved; han sætter Ild i det og bager Brød
— og desuden laver han en Gud deraf og tilbeder
den, han gør et Gudebillede deraf og knæler for det.
16 Halvdelen brænder han i Ilden, og over Gløderne
steger han Kød; han spiser Stegen og mættes; og
han varmer sig derved og siger: »Ah, jeg bliver varm,
jeg mærker Ilden« — 17 og af Resten laver han en
Gud, et Billede; han knæler for det, kaster sig ned
og beder til det og siger: »Frels mig, thi du er min
Gud!« 18 De skønner ikke, de fatter ikke, thi deres
Øjne er lukket, saa de ikke ser, og deres Hjerter,
saa de ikke skønner. 19 De tænker ikke over det,
de har ikke Indsigt og Forstand til at sige sig selv:
»Halvdelen brændte jeg i Baalet, over Gløderne bagte
jeg Brød, stegte Kød og spiste; skulde jeg da af
Resten gøre en Vederstyggelighed? Skulde jeg knæle
for en Træklods?« 20 Den, som tillægger Aske Værd,
ham har et vildfarende Hjerte daaret; han redder ikke
sin Sjæl, saa han siger: »Er det ikke en Løgn, jeg har
i min højre Haand?« 21 Jakob, kom dette i Hu, Israel,
thi du er min Tjener! Jeg skabte dig, du er min Tjener,
ej skal du glemmes, Israel; 22 jeg sletted som Taage
din Misgerning og som en Sky dine Synder. Vend
om til mig, thi jeg genløser dig! 23 Jubler, I Himle, thi
HERREN greb ind, fryd jer, I Jordens Dybder, bryd
ud i Jubel, I Bjerge, Skoven og alle dens Træer, thi
HERREN genløser Jakob og herliggør sig ved Israel.
24 Saa siger HERREN, din Genløser, som danned
dig fra Moders Liv: Jeg er HERREN, som skabte
alt, som ene udspændte Himlen, udbredte Jorden,
hvo hjalp mig? 25 som tilintetgør Løgnernes Tegn
og gør Spaamænd til Daarer, som tvinger de vise
tilbage, beskæmmer deres Lærdom, 26 stadfæster
sine Tjeneres Ord, fuldbyrder sine Sendebuds Raad.
Jeg siger om Jerusalem: »Det skal bebos!« om Judas
Byer: »De skal bygges!« Ruinerne rejser jeg atter!
27 Jeg siger til Dybet: »Bliv tørt, dine Floder gør jeg

tørre!« 28 Jeg siger om Kyros: »Min Hyrde, som
fuldbyrder al min Vilje!« Jeg siger om Jerusalem:
»Det skal bygges!« om Templet: »Det skal grundes!«

45 Saa siger HERREN til sin Salvede, til Kyros,
hvis højre jeg greb for at nedstyrte Folk for
hans Ansigt og løsne Kongernes Gjord, for at aabne
Dørene for ham, saa Portene ikke var stængt: 2
Selv gaar jeg frem foran dig, Hindringer jævner jeg
ud; jeg sprænger Porte af Kobber og sønderhugger
Slaaer af Jern. 3 Jeg giver dig Mulmets Skatte,
Rigdomme gemt i Løn, saa du kender, at den, der
kaldte dig ved Navn, er mig, er HERREN, Israels Gud.
4 For Jakobs, min Tjeners, Skyld, for min udvalgtes,
Israels, Skyld kalder jeg dig ved dit Navn, ved et
Æresnavn, skønt du ej kender mig. 5 HERREN er
jeg, ellers ingen, uden mig er der ingen Gud; jeg
omgjorder dig, endskønt du ej kender mig, 6 saa
de kender fra Solens Opgang til dens Nedgang: der
er ingen uden mig. HERREN er jeg, ellers ingen, 7
Lysets Ophav og Mørkets Skaber, Velfærds Kilde og
Ulykkes Skaber. Jeg er HERREN, der virker alt. 8 Lad
regne, I Himle deroppe, nedsend Retfærd, I Skyer,
Jorden aabne sit Skød, saa Frelse maa spire frem og
Retfærd vokse tillige. Jeg, HERREN, lader det ske.
9 Ve den, der trættes med sit Ophav, et Skaar kun
blandt Skaar af Jord! Siger Ler til Pottemager: »Hvad
kan du lave?« hans Værk: »Du har ikke Hænder!«
10 Ve den, der siger til sin Fader: »Hvad kan du
avle?« til sin Moder: »Hvad kan du føde?« 11 Saa
siger HERREN, Israels Hellige, Fremtidens Ophav: I
spørger mig om mine Børn, for mine Hænders Værk
vil I raade! 12 Det var mig, som dannede Jorden og
skabte Mennesket paa den; mine Hænder udspændte
Himlen, jeg opbød al dens Hær; 13 det var mig, som
vakte ham i Retfærd, jeg jævner alle hans Veje; han
skal bygge min By og give mine bortførte fri — ikke
for Løn eller Gave, siger Hærskarers HERRE. 14 Saa
siger HERREN: Ægyptens Løn, Ætiopiens Vinding,
Sebæernes granvoksne Mænd, de skal komme og
tilhøre dig, og dig skal de følge; de skal komme i
Lænker og kaste sig ned for dig og bønfalde dig:
»Kun hos dig er Gud, der er ingen anden Gud.« 15
Sandelig, du er en Gud, som er skjult, Israels Gud er
en Frelser! 16 Skam og Skændsel bliver alle hans
Fjender til Del, til Hobe gaar Gudemagerne om med
Skændsel. 17 Israel frelses ved HERREN, en evig
Frelse, i Evighed bliver I ikke til Skam og Skændsel. 18
Thi saa siger HERREN, Himlens Skaber, han, som er
Gud, som dannede Jorden, frembragte, grundfæsted
den, ej skabte den øde, men danned den til at bebos:
HERREN er jeg, ellers ingen. 19 Jeg talede ikke i
Løndom, i Mørkets Land, sagde ikke til Jakobs Æt:
»Søg mig forgæves!« Jeg, HERREN, taler hvad ret
er, forkynder, hvad sandt er. 20 Kom samlede hid,
træd frem til Hobe, I Folkenes undslupne! Uvidende
er de, som bærer et Billede af Træ, de, som beder til
en Gud, der ikke kan frelse. 21 Forkynd det, kom frem
dermed, lad dem raadslaa sammen: Hvo kundgjorde
dette tilforn, forkyndte det forud? Mon ikke jeg, som
er HERREN? Uden mig er der ingen Gud, uden mig
er der ingen retfærdig, frelsende Gud. 22 Vend dig til
mig og bliv frelst, du vide Jord, thi Gud er jeg, ellers
ingen; 23 jeg svor ved mig selv, fra min Mund kom
Sandhed, mit Ord vender ikke tilbage: Hvert Knæ
skal bøjes for mig, hver Tunge sværge mig til. 24
»Kun hos HERREN, « skal man sige, »er Retfærd og
Styrke; til ham skal alle hans Avindsmænd komme
med Skam.« 25 Ved HERREN naar al Israels Æt til
sin Ret og jubler.

46 I Knæ er Bel, og Nebo er bøjet, deres Billeder
gives til Dyr og Fæ, de læsses som Byrde paa
trætte Dyr. 2 De bøjes, i Knæ er de alle, de kan ikke
frelse Byrden, og selv maa de vandre i Fangenskab.
3 Hør mig, du Jakobs Hus, al Resten af Israels Hus,
løftet fra Moders Liv, baaret fra Moders Skød. 4 Til
Alderdommen er jeg den samme, jeg bærer jer, til
Haarene graaner; ret som jeg bar, vil jeg bære, jeg,
jeg vil bære og redde. 5 Med hvem vil I jævnstille,
ligne mig, hvem vil I gøre til min Lige? 6 De øser
Guld af Pung, Sølv faar de vejet paa Vægt, de lejer
en Guldsmed, som gør det til en Gud, de bøjer sig,
kaster sig ned; 7 de løfter den paa Skuldren og bærer
den, sætter den paa Plads, og den staar, den rører
sig ikke af Stedet; raaber de til den, svarer den ikke,
den frelser dem ikke i Nød. 8 Kom dette i Hu, lad jer
raade, I frafaldne, læg jer det paa Sinde! 9 Kom i Hu,
hvad er forudsagt før, thi Gud er jeg, ellers ingen, ja
Gud, der er ingen som jeg, 10 der forud forkyndte
Enden, tilforn, hvad der ikke var sket, som sagde:
»Mit Raad staar fast, jeg fuldbyrder al min Vilje, « 11
som fra Øst kalder Ørnen hid, fra det fjerne mit Raads
Fuldbyrder. Jeg taled og lader det ske, udtænkte og
fuldbyrder det. 12 Hør paa mig, I modløse, som tror,
at Retten er fjern: 13 Jeg bringer min Ret, den er ej
fjern, min Frelse tøver ikke; jeg giver Frelse paa Zion,
min Herlighed giver jeg Israel.

47 Stig ned, sid i Støvet, du Jomfru, Babels Datter,
sid uden Trone paa Jorden, Kaldæernes Datter!
Thi ikke mer skal du kaldes den fine, forvænte! 2

Tag fat paa Kværnen, mal Mel, læg Sløret bort, løft
Slæbet, blot dine Ben og vad over Strømmen! 3 Din
Blusel skal blottes, din Skam skal ses. Hævn tager
jeg uden Skaansel, siger vor Genløser, 4 hvis Navn
er Hærskarers HERRE, Israels Hellige. 5 Sid tavs og
gaa ind i Mørke, Kaldæernes Datter, thi ikke mer skal
du kaldes Rigernes Dronning! 6 Jeg vrededes paa mit
Folk, vanæred min Arv, gav dem hen i din Haand; du
viste dem ingen Medynk, du lagde dit tunge Aag paa
Oldingens Nakke. 7 Du sagde: »Jeg bliver evindelig
Evigheds Dronning.« Du tog dig det ikke til Hjerte,
brød dig ikke om Enden. 8 Saa hør nu, du yppige,
du, som sidder i Tryghed, som siger i Hjertet: »Kun
jeg, og ellers ingen! Aldrig skal jeg sidde Enke, ej
kende til Barnløshed.« 9 Begge Dele skal ramme dig
brat samme Dag, Barnløshed og Enkestand ramme
dig i fuldeste Maal, dine mange Trylleord, din megen
Trolddom til Trods, 10 skønt du tryg i din Ondskab
sagde: »ingen ser mig.« Din Visdom og Viden var
det, der ledte dig vild, saa du sagde i Hjertet: »Kun
jeg, og ellers ingen!« 11 Dig rammer et Onde, du
ikke kan købe bort, over dig falder et Vanheld, du
ikke kan sone, Undergang rammer dig brat, naar
mindst du aner det. 12 Kom med din Trolddom og
med dine mange Trylleord, med hvilke du umaged
dig fra din Ungdom, om du kan bøde derpaa og
skræmme det bort. 13 Med Raadgiverhoben sled
du dig træt, lad dem møde, lad Himmelgranskerne
frelse dig, Stjernekigerne, som Maaned for Maaned
kundgør, hvad dig skal ske! 14 Se, de er blevet som
Straa, de fortæres af Ild, de frelser ikke deres Liv fra
Luens Magt. »Ingen Glød til Varme, ej Baal at sidde
ved!« 15 Sligt faar du af dem, du umaged dig med,
dine Troldmænd fra Ungdommen af; de raver hver til
sin Side, dig frelser ingen.

48 Hør dette, du Jakobs Hus, I, som kaldes med
Israels Navn og er rundet af Judas Kilde, som
sværger ved HERRENS Navn og priser Israels Gud
— dog ikke redeligt og sandt — 2 fra den hellige By
har de jo Navn, deres Støtte er Israels Gud, hvis
Navn er Hærskarers HERRE: 3 Jeg forudsagde det,
som er sket, af min Mund gik det ud, saa det hørtes,
brat greb jeg ind, og det indtraf. 4 Thi stivsindet er
du, det ved jeg, din Nakke et Jernbaand, din Pande
af Kobber. 5 Jeg sagde det forud til dig, kundgjorde
det, førend det indtraf, at du ikke skulde sige: »Det
gjorde mit Billede, mit skaarne og støbte bød det.« 6
Du hørte det, se det nu alt! Og vil I mon ikke staa
ved det? Fra nu af kundgør jeg nyt, skjulte Ting, du
ej kender; 7 nu skabes det, ikke før, før i Dag har
I ikke hørt det, at du ikke skulde sige: »Jeg vidste
det.« 8 Hverken har du hørt eller vidst det, det kom
dig ej før for Øre. Thi jeg ved, du er gennemtroløs, fra
Moders Liv hed du »Frafalden«; 9 for mit Navns Skyld
holder jeg Vreden hen, for min Ære vil jeg skaane, ej
udrydde dig. 10 Se, jeg smelted dig — Sølv blev det
ikke — prøved dig i Lidelsens Ovn. 11 For min egen
Skyld griber jeg ind; thi hvor krænkes dog ikke mit
Navn! Jeg giver ej andre min Ære. 12 Hør mig dog
nu, o Jakob, Israel, du, som jeg kaldte: Mig er det, jeg
er den første, ogsaa jeg er den sidste. 13 Min Haand
har grundlagt Jorden, min højre udspændt Himlen;
saa saare jeg kalder paa dem, møder de alle frem. 14
Samler jer alle og hør: Hvem af dem forkyndte mon
dette? Min Ven fuldbyrder min Vilje paa Babel og
Kaldæernes Æt. 15 Jeg, jeg har talet og kaldt ham, fik
ham frem, hans Vej lod jeg lykkes. 16 Kom hid til mig
og hør: Jeg taled ej fra først i Lønndom, jeg var der,
saa snart det skete. Og nu har den Herre HERREN
sendt mig med sin Aand. 17 Saa siger HERREN, din
Genløser, Israels Hellige: Jeg er HERREN, din Gud,
som lærer dig, hvad der baader, leder dig ad Vejen,
du skal gaa. 18 Ak, lytted du til mine Bud! Da blev din
Fred som Floden, din Retfærd som Havets Bølger, 19
da blev dit Afkom som Sandet, din Livsfrugt talløs
som Sandskorn; dit Navn skulde ej slettes ud og ej
lægges øde for mit Aasyn. 20 Gaa ud af Babel, fly fra
Kaldæa, kundgør, forkynd det med jublende Røst,
udspred det lige til Jordens Ende, sig: »HERREN har
genløst Jakob, sin Tjener, 21 lod dem gaa gennem
Ørk, de tørstede ikke, lod Vand vælde frem af Klippen
til dem, kløvede Klippen, saa Vand strømmed ud.« 22
De gudløse har ingen Fred, siger HERREN.

49 Hør mig, I fjerne Strande, lyt til, I Folk i det
fjerne! HERREN har fra Moders Liv kaldt mig,
fra Moders Skød nævnet mit Navn; 2 til et skarpt
Sværd gjorde han min Mund og skjulte mig i Skyggen
af sin Haand, til en sleben Pil har han gjort mig og
gemt mig i sit Kogger, 3 sagt til mig: »Du er min
Tjener, Israel, ved hvem jeg vinder Ære.« 4 Jeg
sagde: »Min Møje er spildt, paa Tomhed og Vind
sled jeg mig op — dog er min Ret hos HERREN,
min Løn er hos min Gud.« 5 Og nu siger HERREN,
som danned mig fra Moders Liv til sin Tjener for at
hjemføre Jakob til ham og samle Israel til ham —
og i HERRENS Øjne er jeg æret, min Gud er blevet
min Styrke — 6 han siger: »For lidt for dig som min
Tjener at rejse Jakobs Stammer og hjemføre Israels
frelste! Jeg gør dig til Hedningers Lys, at min Frelse
maa naa til Jordens Ende.« 7 Saa siger HERREN,

Israels Genløser, dets Hellige, til den dybt foragtede,
skyet af Folk, Herskernes Træl: Konger skal se det
og rejse sig, Fyrster skal kaste sig ned for HERRENS
Skyld, den trofaste, Israels Hellige, der udvælger
dig. 8 Saa siger HERREN: Jeg hører dig i Naadens
Stund, jeg hjælper dig paa Frelsens Dag, vogter dig
og gør dig til Folkepagt for at rejse Landet igen,
udskifte øde Lodder 9 og sige til de bundne: »Gaa
ud!« til dem i Mørket: »Kom frem!« Græs skal de
finde langs Vejene, Græsgang paa hver nøgen Høj;
10 de hungrer og tørster ikke, dem stikker ej Hede og
Sol. Thi deres Forbarmer fører dem, leder dem til
Kildevæld; 11 jeg gør alle Bjerge til Vej, og alle Stier
skal højnes. 12 Se, nogle kommer langvejsfra, nogle
fra Nord og Vest, nogle fra Sinims Land. 13 Jubler, I
Himle, fryd dig, du Jord, I Bjerge, bryd ud i Jubel!
Thi HERREN trøster sit Folk, forbarmer sig over sine
arme. 14 Dog siger Zion: »HERREN har svigtet mig,
Herren har glemt mig!« 15 Glemmer en Kvinde sit
diende Barn, en Moder, hvad hun bar under Hjerte?
Ja, selv om de kunde glemme, jeg glemmer ej dig.
16 Se, i mine Hænder har jeg tegnet dig, dine Mure
har jeg altid for Øje. 17 Dine Børn kommer ilende;
de, som nedbrød og lagde dig øde, gaar bort. 18
Løft Øjnene, se dig om, de samles, kommer alle til
dig. Saa sandt jeg lever, lyder det fra HERREN: Du
skal bære dem alle som Smykke, binde dem som
Bruden sit Bælte. 19 Thi dine Tomter og Grusdynger,
dit hærgede Land — ja, nu er du Beboerne for trang;
de, som aad dig, er borte; 20 end skal du høre dem
sige, din Barnløsheds Børn: »Her er for trangt, saa
flyt dig, at jeg kan sidde!« 21 Da tænker du i dit
Hjerte: »Hvo fødte mig dem? Jeg var jo barnløs og
gold, landflygtig og bortstødt, hvo fostrede dem?
Ene sad jeg tilbage, hvor kommer de fra?« 22 Saa
siger den Herre HERREN: Se, jeg løfter min Haand
for Folkene, rejser mit Banner for Folkeslag, og de
bringer dine Sønner i Favnen, dine Døtre bæres paa
Skulder. 23 Konger bliver Fosterfædre for dig, deres
Dronninger skal være dine Ammer. De kaster sig paa
Ansigtet for dig, slikker dine Fødders Støv. Du skal
kende, at jeg er HERREN; de, som bier paa mig,
bliver ikke til Skamme. 24 Kan Bytte fratages en Helt,
kan den stærkes Fanger slippe bort? 25 Thi saa siger
HERREN: Om Fanger end fratages Helten, slipper
Bytte end bort fra den stærke, jeg strider mod dem,
der strider mod dig, og dine Børn vil jeg frelse. 26
Dem, der trænger dig, lader jeg æde deres eget Kød,
deres Blod skal de drikke som Most; alt Kød skal
kende, at jeg, HERREN, er din Frelser, din Genløser
Jakobs Vældige.

50 Saa siger HERREN: Hvor er eders Moders
Skilsmissebrev, med hvilket jeg sendte hende
bort; eller hvem var jeg noget skyldig, saa jeg solgte
eder til ham? Nej, for eders Brøde solgtes I, for eders
Synd blev eders Moder sendt bort. 2 Hvi var der
da ingen, da jeg kom, hvi svarede ingen, da jeg
kaldte? Er min Haand for kort til at udfri, har jeg ingen
Kraft til at redde? Ved min Trusel udtørrer jeg Havet,
Strømme gør jeg til Ørk, saa Fiskene raadner af
Mangel paa Vand og dør af Tørst; 3 jeg klæder Himlen
i sort og hyller den ind i Sæk. 4 Den Herre HERREN
gav mig Lærlinges Tunge, at jeg skulde vide at styrke
de trætte med Ord; han vækker hver Morgen mit Øre,
han vækker det til at høre, som Lærlinge hører. 5 Den
Herre HERREN aabned mit Øre, og jeg stred ikke
imod, jeg unddrog mig ikke; 6 min Ryg bød jeg frem
til Hug, mit Skæg til at rives, mit Ansigt skjulte jeg ikke
for Haan og Spyt. 7 Mig hjælper den Herre HERREN,
saa jeg ikke beskæmmes; jeg gør derfor mit Ansigt
som Sten og ved, jeg bliver ikke til Skamme. 8 Min
Retfærdiggører er nær; lad os mødes, om nogen vil
Strid; om nogen vil trætte med mig, saa træde han
hid! 9 Se, den Herre HERREN hjælper mig, hvo vil
fordømme mig? Se, alle slides op som en Klædning,
Møl fortærer dem. 10 Frygter nogen af jer HERREN,
han lytte til hans Tjener, enhver, som vandrer i Mørke
og uden Lys; han stole paa HERRENS Navn, søge
Støtte hos sin Gud! 11 Alle I, som optænder Ild og
sætter Pile i Brand, gaa ind i eders brændende Ild,
i Pilene, I tændte! Fra min Haand skal det ramme
eder, i Kval skal I ligge.

51 Hør mig, I, som jager efter Retfærd, som søger
HERREN! Se til Klippen, I huggedes af, til
Gruben, af hvilken I brødes, 2 se til eders Fader,
Abraham, til Sara, der fødte eder: Da jeg kaldte
ham, var han kun een, jeg velsigned ham, gjorde
ham til mange. 3 Thi HERREN trøster Zion, trøster
alle dets Tomter, han gør dets Ørk som Eden, dets
Ødemark som HERRENS Have; der skal findes Fryd
og Glæde, Lovsang og Strengespil. 4 I Folkeslag, lyt
til mig, I Folkefærd, laan mig Øre! Thi Lov gaar ud
fra mig, min Ret som Folkeslags Lys; 5 min Retfærd
nærmer sig hastigt, min Frelse oprinder, mine Arme
bringer Folkeslag Ret; fjerne Strande bier paa mig
og længes efter min Arm. 6 Løft eders Øjne mod
Himlen og se paa Jorden hernede! Thi Himlen skal
svinde som Røg, Jorden som en opslidt Klædning,
dens Beboere skal dø som Myg. Men min Frelse
varer evigt, min Retfærd ophører aldrig. 7 Hør mig,
I, som kender Retfærd, du Folk med min Lov i dit

Hjerte, frygt ej Menneskers Haan, vær ikke ræd for
deres Spot! 8 Som en Klædning skal Møl fortære
dem, Orm fortære dem som Uld, men min Retfærd
varer evigt, min Frelse fra Slægt til Slægt. 9 Vaagn
op, vaagn op, HERRENS Arm, og ifør dig Styrke,
vaagn op som i henfarne Dage, i Urtidens Slægter!
Mon du ej kløvede Rahab, gennembored Dragen,
10 mon du ej udtørred Havet, Stordybets Vande,
gjorde Havets dyb til en Vej, hvor de genløste gik? 11
HERRENS forløste vender hjem, de drager til Zion
med Jubel med evig Glæde om Issen; Fryd og Glæde
faar de, Sorg og Suk skal fly. 12 Jeg, jeg er eders
Trøster, hvem er da du, at du frygter dødelige, jordiske
Mennesker, der bliver som Græs, 13 at du glemmer
HERREN, din Skaber, der udspændte Himlen og
grundfæsted Jorden, at du altid Dagen lang frygter for
Undertrykkerens Vrede. Saa snart han vil til at lægge
øde, hvor er da Undertrykkerens Vrede? 14 Snart skal
den krumsluttede løses og ikke dø og synke i Graven
eller mangle Brød, 15 saa sandt jeg er HERREN din
Gud, som rører Havet, saa Bølgerne bruser, den, hvis
Navn er Hærskarers HERRE. 16 jeg lægger mine Ord
i din Mund og gemmer dig under min Haands Skygge
for at udspænde Himmelen og grundfæste Jorden og
sige til Zion: »Du er mit Folk.« 17 Vaagn op, vaagn
op, staa op, Jerusalem, som af HERRENS Haand fik
rakt hans Vredes Bæger og tømte den berusende
Kalk til sidste Draabe. 18 Af alle de Børn, hun fødte,
ledte hende ingen, af alle de Børn, hun fostred, greb
ingen hendes Haand. 19 To Ting timedes dig — hvo
ynker dig vel? Vold og Vaade, Hunger og Sværd —
hvo trøster dig? 20 Ved alle Gadehjørner laa dine
Sønner i Afmagt som i Garn Antiloper, fyldte med
HERRENS Vrede, med Trusler fra din Gud. 21 Hør
derfor, du arme, drukken, men ikke af Vin: 22 Saa
siger din Herre, HERREN, din Gud, der strider for
sit Folk: Se, jeg tager den berusende Kalk fra din
Haand, aldrig mer skal du drikke min Vredes Bæger;
23 og jeg rækker det til dine Plagere, dem, som bød
dig: »Bøj dig, saa vi kan gaa over!« og du gjorde din
Ryg til Gulv, til Gade for Vandringsmænd.

52 Vaagn op, vaagn op, ifør dig din Styrke, Zion,
tag dit Højtidsskrud paa, Jerusalem, hellige By!
Thi uomskaarne, urene Folk skal ej mer komme ind.
2 Ryst Støvet af dig, staa op, tag Sæde, Jerusalem,
fri dig for Halslænken, Zions fangne Datter! 3 Thi saa
siger HERREN: For intet solgtes I, og uden Sølv skal
I løskøbes. 4 Thi saa siger den Herre HERREN: I
Begyndelsen drog mit Folk ned til Ægypten for at
bo der som fremmed, og siden undertrykte Assyrien
det uden Vederlag. 5 Og nu? Hvad har jeg at gøre
her? lyder det fra HERREN; mit Folk er jo ranet for
intet. De, der hersker over det, brovter, lyder det fra
HERREN, og mit Navn vanæres ustandseligt Dagen
lang. 6 Derfor skal mit Folk kende mit Navn paa hin
Dag, at det er mig, som har talet, ja mig. 7 Hvor
liflige er paa Bjergene Glædesbudets Fodtrin, han,
som udraaber Fred, bringer gode Tidender, udraaber
Frelse, som siger til Zion: »Din Gud har vist, han er
Konge.« 8 Hør, dine Vægtere raaber, de jubler til
Hobe, thi de ser for deres Øjne HERREN vende hjem
til Zion. 9 Bryd ud til Hobe i Jubel, Jerusalems Tomter!
Thi HERREN trøster sit Folk, genløser Jerusalem.
10 Han blotter sin hellige Arm for al Folkenes Øjne,
den vide Jord skal skue Frelsen fra vor Gud. 11 Bort,
bort, drag ud derfra, rør ej noget urent, bort, tvæt jer,
I, som bærer HERRENS Kar! 12 Thi i Hast skal I
ej drage ud, I skal ikke flygte; nej, foran eder gaar
HERREN, eders Tog slutter Israels Gud. 13 Se, min
Tjener faar Fremgang han stiger, løftes og ophøjes
saare. 14 Som mange blev maalløse over ham, —
saa umenneskelig ussel saa han ud, han ligned ej
Menneskenes Børn — 15 skal Folk i Mængde undres,
Konger blive stumme over ham; thi hvad ikke var sagt
dem, ser de, de skuer, hvad de ikke havde hørt.

53 Hvo troede det, vi hørte, for hvem aabenbaredes
HERRENS Arm? 2 Han skød op som en Kvist
for hans Aasyn, som et Rodskud af udtørret Jord,
uden Skønhed og Pragt til at drage vort Blik, uden
Ydre, saa vi syntes om ham, 3 ringeagtet, skyet af
Folk, en Smerternes Mand og kendt med Sygdom,
en, man skjuler sit Ansigt for, agtet ringe, vi regned
ham ikke. 4 Og dog — vore Sygdomme bar han, tog
vore Smerter paa sig; vi regnede ham for plaget,
slagen, gjort elendig af Gud. 5 Men han blev saaret
for vore Overtrædelser, knust for vor Brødes Skyld; os
til Fred kom Straf over ham, vi fik Lægedom ved hans
Saar. 6 Vi for alle vild som Faar, vi vendte os hver sin
Vej, men HERREN lod falde paa ham den Skyld, der
laa paa os alle. 7 Han blev knust og bar det stille,
han oplod ikke sin Mund som et Lam, der føres hen
at slagtes, som et Faar, der er stumt, naar det klippes
— han oplod ikke sin Mund. 8 Fra Trængsel og Dom
blev han taget, men hvem i hans Samtid tænkte, da
han reves fra de levendes Land, at han ramtes for mit
Folks Overtrædelse? 9 Hos gudløse gav man ham
Grav og Gravkammer hos den rige, endskønt han ej
gjorde Uret, og der ikke var Svig i hans Mund. 10
Det var HERRENS Vilje at slaa ham med Sygdom;
naar hans Sjæl havde fuldbragt et Skyldoffer, skulde

han se Afkom, leve længe og HERRENS Vilje lykkes
ved hans Haand. 11 Fordi hans Sjæl har haft Møje,
skal han se det, hvorved han skal mættes. Naar han
kendes, skal min retfærdige Tjener retfærdiggøre de
mange, han, som bar deres Overtrædelser. 12 Derfor
arver han mange, med mægtige deler han Bytte,
fordi han udtømte sin Sjæl til Døden og regnedes
blandt Overtrædere; dog bar han manges Synd, og
for Overtrædere bad han.

54 Jubl, du golde, der ej fødte, jubl og fryd dig,
du uden Veer! Thi den forladtes Børn er flere
end Hustruens Børn, siger HERREN. 2 Vid Rummet
ud i dit Telt, spar ikke, men udspænd din Boligs
Tæpper. Du maa gøre dine Teltreb lange og slaa dine
Teltpæle fast. 3 Thi du skal brede dig til højre og
venstre, dit Afkom tage Folk i Eje og bo i de øde Byer.
4 Frygt ej, du skal ikke beskæmmes, vær ej ræd,
du skal ikke skuffes! Thi din Ungdoms Skam skal
du glemme, ej mindes din Enkestands Skændsel.
5 Thi din Ægtemand er din Skaber, hans Navn er
Hærskarers HERRE, din Genløser er Israels Hellige,
han kaldes al Jordens Gud. 6 Som en Hustru, der
sidder forladt med Sorg i Sinde, har HERREN kaldt
dig. En Ungdomsviv, kan hun forstødes? siger din
Gud. 7 Jeg forlod dig et lidet Øjeblik, men favner dig i
stor Barmhjertighed; 8 jeg skjulte i skummende Vrede
et Øjeblik mit Aasyn for dig, men forbarmer mig med
evig Kærlighed, siger din Genløser, HERREN. 9 Mig
er det som Noas Dage: Som jeg svor, at Noas Vande
ej mer skulde oversvømme Jorden, saa sværger jeg
nu, at jeg aldrig vil vredes og skænde paa dig. 10
Om ogsaa Bjergene viger, om ogsaa Højene rokkes,
min Kærlighed viger ej fra dig, min Fredspagt rokkes
ikke, saa siger HERREN, din Forbarmer. 11 Du arme,
forblæste, utrøstede! Se, jeg bygger dig op med
Smaragder, lægger din Grund med Safirer, 12 af
Rubiner sætter jeg Tinderne, og Portene gør jeg af
Karfunkler, af Ædelsten hele din Ringmur. 13 Alle
dine Børn bliver oplært af HERREN, og stor bliver
Børnenes Fred; 14 i Retfærd skal du grundfæstes.
Vær tryg for Vold, du har intet at frygte, for Rædsler,
de kommer dig ikke nær! 15 Angribes du, er det uden
min Vilje, falde skal hver, som angriber dig; 16 det er
mig, der skaber Smeden, som blæser en Kulild op og
tilvirker Vaaben ved sin Kunst, men Ødelæggeren
skaber jeg ogsaa. 17 Intet Vaaben, der smedes mod
dig, skal du, hver Tunge, der trætter med dig, faar
du dømt. Dette er HERRENS Tjeneres Lod, den
Retfærd, jeg giver dem, lyder det fra HERREN.

55 Hid, alle, som tørster, her er Vand, kom, I, som
ikke har Penge! Køb Korn og spis uden Penge,
uden Vederlag Vin og Mælk. 2 Hvi giver I Sølv for,
hvad ikke er Brød, eders Dagløn for, hvad ej mætter?
Hør mig, saa faar I, hvad godt er, at spise, eders Sjæl
skal svælge i Fedt; 3 bøj eders Øre, kom til mig, hør,
og eders Sjæl skal leve! Saa slutter jeg med jer en
evig Pagt: de trofaste Naadeløfter til David. 4 Se,
jeg gjorde ham til Vidne for Folkeslag, til Folkefærds
Fyrste og Hersker. 5 Se, paa Folk, du ej kender, skal
du kalde, til dig skal Folk, som ej kender dig, ile for
HERREN din Guds Skyld, Israels Hellige, han gør dig
herlig. 6 Søg HERREN, medens han findes, kald paa
ham, den Stund han er nær! 7 Den gudløse forlade
sin Vej, Urettens Mand sine Tanker og vende sig til
HERREN, at han maa forbarme sig, til vor Gud, thi
han er rund til at forlade. 8 Thi mine Tanker er ej
eders, og eders Veje ej mine, lyder det fra HERREN;
9 nej, som Himlen er højere end Jorden, er mine Veje
højere end eders og mine Tanker højere end eders.
10 Thi som Regnen og Sneen falder fra Himlen og
ikke vender tilbage, før den har kvæget Jorden, gjort
den frugtbar og fyldt den med Spirer, givet Sæd til at
saa og Brød til at spise, 11 saa skal det gaa med
mit Ord, det, som gaar ud af min Mund: det skal ej
vende tomt tilbage, men udføre, hvad mig behager,
og fuldbyrde Hvervet, jeg gav det. 12 Ja, med Glæde
skal I drage ud; og i Fred skal I ledes frem; foran
jer raaber Bjerge og Høje med Fryd, alle Markens
Træer skal klappe i Haand; 13 i Stedet for Tjørnekrat
vokser Cypresser, i Stedet for Tidsler Myrter — et
Æresminde for HERREN, et evigt, uudsletteligt Tegn.

56 Saa siger HERREN: Tag vare paa Ret og øv
Retfærd! Thi min Frelses komme er nær, min
Ret skal snart aabenbares. 2 Salig er den, der gør
saa, det Menneske, som fastholder dette: holder
Sabbatten hellig og varer sin Haand fra at øve noget
ondt. 3 Ej sige den fremmede, som slutter sig til
HERREN: »HERREN vil skille mig ud fra sit Folk!«
Og Gildingen sige ikke: »Se, jeg er et udgaaet Træ!«
4 Thi saa siger HERREN: Gildinger, som holder mine
Sabbatter, vælger, hvad jeg har Behag i, og holder
fast ved min Pagt, 5 dem vil jeg give i mit Hus,
paa mine Mure et Minde, et Navn, der er bedre end
Sønner og Døtre; jeg giver dem et evigt Navn, et
Navn, der ikke skal slettes. 6 Og de fremmede, som
slutter sig til HERREN for at tjene ham og elske hans
Navn, for at være hans Tjenere, alle, som helligholder
Sabbatten og holder fast ved min Pagt, 7 vil jeg
bringe til mit hellige Bjerg og glæde i mit Bedehus;

deres Brændofre og deres Slagtofre bliver til Behag
paa mit Alter; thi mit Hus skal kaldes et Bedehus for
alle Folk. 8 Det lyder fra den Herre HERREN: Naar
jeg samler Israels bortstødte, samler jeg andre dertil,
til dets egen samlede Flok. 9 Alle I Markens Dyr, kom
hid og æd, alle I Dyr i Skoven! 10 Blinde er alle dets
Vogtere, intet ved de, alle er stumme Hunde, som
ikke kan gø, de ligger og drømmer, de elsker Søvn;
11 graadige er de Hunde, kender ikke til Mæthed.
Og saadanne Folk er Hyrder! De skønner intet, de
vender sig hver sin Vej, hver søger sin Fordel: 12
»Kom, saa henter jeg Vin, vi drikker af Mosten; som i
Dag skal det være i Morgen, ovenud herligt!«

57 Den retfærdige omkom, og ingen tænkte derover,
fromme Mænd reves bort, det ænsede ingen; thi
bort blev den retfærdige revet for Ondskabens Skyld
2 og gik ind til Fred; paa Gravlejet hviler nu de, som
vandrede ret. 3 Men I, kom nu her, I Troldkvindens
Børn, I, Horkarls og Skøges Yngel: 4 Hvem er det,
I spotter? Hvem vrænger I Mund, hvem rækker I
Tunge ad? Er I ej Syndens Børn og Løgnens Yngel?
5 I, som er i Brynde ved Ege, under hvert grønt Træ,
I, som slagter Børn i Dale, i Klippernes Kløfter! 6
Dalenes glatte Sten er din Del og din Lod, du udgyder
Drikofre for dem, bringer dem Gaver. Skal jeg være
tilfreds med sligt? 7 Paa høje og knejsende Bjerge
redte du Leje, ogsaa der steg du op for at slagte dit
Offer; 8 bag Døren og Dørens Stolpe satte du dit
Tegn; thi du sveg mig og blotted dig, steg op, gjorde
lejet bredt, købte Samlejets Elskov af dem, saa deres
Skam; 9 du salved dig med Olie for Molok og ødsled
med Røgelse, sendte dine Bud til det fjerne, steg ned
til Dødsriget, **(Sheol h7585)** 10 du blev træt af den lange
Vej, men opgav ej Ævred; du samlede atter din Kraft
og gav ikke op. 11 For hvem var du ræd og angst? Thi
paa Løgn var du inde, og mig kom du ikke i Hu, brød
dig ikke om mig. Jeg er jo stum og blind, mig frygted
du ikke. 12 Ja, jeg vil forkynde din Retfærd og dine
Gerninger; 13 din Gudeflok hjælper og redder dig ej
paa dit Raab; en Storm bortfejer dem alle, et Vindstød
tager dem. Men den, der lider paa mig, skal arve
Landet og eje mit hellige Bjerg. 14 Og det lyder: »Byg
Vej, byg Vej og ban den, ryd Hindringer bort for mit
Folk!« 15 Thi saa siger den højt ophøjede, som troner
evigt, hvis Navn er »Hellig«: I Højhed og Hellighed
bor jeg, hos den knuste, i Aanden bøjede for at kalde
de bøjedes Aand og de knustes Hjerte til Live. 16
Thi evigt gaar jeg ikke i Rette, evindelig vredes jeg
ej; saa vansmægted Aanden for mit Ansigt, Sjæle,
som jeg har skabt. 17 For hans Gridskheds Skyld
blev jeg vred, slog ham og skjulte mig i Harme; han
fulgte i Frafald sit Hjertes Vej. 18 Jeg saa hans Vej,
men nu vil jeg læge og lede ham og give ham Trøst
til Bod; 19 hos de sørgende skaber jeg Læbernes
Frugt, Fred, Fred for fjern og nær, siger HERREN, og
nu vil jeg læge ham. 20 Men de gudløse er som det
oprørte Hav, der ikke kan komme til Ro, hvis Bølger
opskyller Mudder og Dynd. 21 De gudløse har ingen
Fred, siger min Gud.

58 Raab højt, spar ikke din Strube, løft din Røst
som Basunen, forkynd mit Folk dets Brøde og
Jakobs Hus deres Synder! 2 Mig søger de Dag efter
Dag og ønsker at kende mine Veje, som var de et
Folk, der øver Retfærd, ej svigter, hvad dets Gud
fandt ret. De spørger mig om Lov og Ret, de ønsker,
at Gud er dem nær: 3 »Hvi faster vi, uden du ser os,
spæger os, uden du ænser det?« Se, I driver Handel,
naar I faster, og pisker paa Arbejdsflokken. 4 Se, I
faster til Strid og Kiv, til Hug med gudløse Næver; som
I faster i Dag, er det ikke, for at eders Røst skal høres
i det høje. 5 Er det Faste efter mit Sind, en Dag, da
et Menneske spæger sig? At hænge med sit Hoved
som Siv, at ligge i Sæk og Aske, kalder du det for
Faste, en Dag, der behager HERREN? 6 Nej, Faste
efter mit Sind er at løse Gudløsheds Lænker, at løsne
Aagets Baand, at slippe de kuede fri og sønderbryde
hvert Aag, 7 at bryde dit Brød til de sultne, bringe
hjemløse Stakler i Hus, at du klæder den nøgne, du
ser, ej nægter at hjælpe dine Landsmænd. 8 Som
Morgenrøden bryder dit Lys da frem, da læges hastigt
dit Saar, foran dig vandrer din Retfærd, HERRENS
Herlighed slutter Toget. 9 Da svarer HERREN, naar
du kalder; paa dit Raab er hans Svar: »Her er jeg!«
Fjerner du Aaget fra din Midte, holder op at tale ondt
og pege Fingre, 10 rækker du den sultne dit Brød og
mætter en vansmægtende Sjæl, skal dit Lys straale
frem i Mørke, dit Mulm skal blive som Middag; 11
HERREN skal altid lede dig, mætte din Sjæl, hvor der
er goldt, og give dig nye Kræfter; du bliver som en
vandrig Have, som rindende Væld, hvor Vandet aldrig
svigter. 12 Da bygges paa ældgamle Tomter, du rejser
længst faldne Mure; da kaldes du »Murbrudsbøder«,
»Genskaber af farbare Veje«. 13 Varer du din Fod
paa Sabbatten, saa du ej driver Handel paa min
Helligdag, kalder du Sabbatten en Fryd, HERRENS
Helligdag ærværdig, ærer den ved ikke at arbejde,
holder dig fra Handel og unyttig Snak, 14 da skal
du frydes over HERREN; jeg lader dig færdes over
Landets Høje og nyde din Fader Jakobs Eje. Thi
HERRENS Mund har talet.

59 Se, for kort til at frelse er ej HERRENS Arm,
Hans Øre er ikke for sløvt til at høre. **2** Eders
Brøde er det, der skiller mellem eder og eders Gud,
eders Synder skjuler hans Aasyn for jer, saa han ikke
hører. **3** Eders Hænder er jo sølet af Blod, eders
Fingre sølet af Brøde; Læberne farer med Løgn,
Tungen taler, hvad ondt er. **4** Med Ret stævner ingen
til Doms eller fører ærligt sin Sag. Man stoler paa
tomt, taler falsk, man undfanger Kval, føder Uret. **5**
Slangeæg ruger de ud, og Spindelvæv er, hvad de
væver. Man dør, hvis man spiser et Æg, en Øgle
kommer frem, hvis det knuses. **6** Deres Spind kan ej
bruges til Klæder, ingen hyller sig i, hvad de laver;
deres Værk er Ulykkesværk, og i deres Hænder er
Vold; **7** deres Fødder haster til ondt, til at udgyde
skyldfrit Blod; deres Tanker er Ulykkestanker; hvor de
færdes, er Vold og Vaade; **8** de kender ej Fredens
Veje, der er ingen Ret i deres Spor; de gør sig
krogede Stier; Fred kender ingen, som træder dem. **9**
Derfor er Ret os fjern, og Retfærd naar os ikke; vi bier
paa Lys — se, Mørke, paa Dagning, men vandrer i
Mulm; **10** vi famler langs Væggen som blinde, famler,
som savned vi Øjne, vi snubler ved Middag som
i Skumring, er som døde i vor kraftigste Alder; **11**
vi brummer alle som Bjørne, kurrer vemodigt som
Duer; vi bier forgæves paa Ret, paa Frelse, den er
os fjern. **12** Thi du ser, vore Synder er mange, vor
Brøde vidner imod os; ja, vi har vore Synder for
Øje, vi kender saavel vor Skyld: **13** Vi faldt fra og
fornægtede HERREN, veg langt bort fra vor Gud, vor
Tale var Vold og Frafald, og vi fremførte Løgne fra
Hjertet. **14** Retten trænges tilbage, Retfærd staar i
det fjerne, thi Sandhed snubler paa Gaden, Ærlighed
har ingen Gænge; **15** Sandhedens Plads staar tom,
og skyr man det onde, flaas man. Og HERREN saa
til med Harme, fordi der ikke var Ret; **16** han saa,
at der ingen var, og det undred ham, at ingen greb
ind. Da kom hans Arm ham til Hjælp, hans Retfærd,
den stod ham bi; **17** han tog Retfærds Brynje paa,
satte Frelsens Hjelm paa sit Hoved, tog Hævnens
Kjortel paa og hylled sig i Nidkærheds Kappe. **18** Han
gengælder efter Fortjeneste, Vrede mod Uvenner,
Gengæld mod Fjender, mod fjerne Strande gør han
Gengæld, **19** saa HERRENS Navn frygtes i Vest,
hans Herlighed, hvor Sol staar op. Thi han kommer
som en indestængt Flom, der drives af HERRENS
Aande. **20** En Genløser kommer fra Zion og fjerner
Frafald i Jakob, lyder det fra HERREN. **21** Dette er
min Pagt med dem, siger HERREN: Min Aand, som
er over dig, og mine Ord, som jeg har lagt i din Mund,
skal ikke vige fra din eller dit Afkoms eller dit Afkoms
Afkoms Mund, siger HERREN, fra nu og til evig Tid.

60 Gør dig rede, bliv Lys, thi dit Lys er kommet,
HERRENS Herlighed er oprundet over dig. **2**
Thi se, Mørke skjuler Jorden og Dunkelhed Folkene,
men over dig skal HERREN oprinde, over dig skal
hans Herlighed ses. **3** Til dit Lys skal Folkene vandre,
og Konger til dit straalende Skær. **4** Løft Øjnene, se
dig om, de samles, kommer alle til dig. Dine Sønner
kommer fra det fjerne, dine Døtre bæres paa Hofte;
5 da straaler dit Øje af Glæde, dit Hjerte banker og
svulmer; thi Havets Skatte bliver dine, til dig kommer
Folkenes Rigdom; **6** Kamelernes Vrimmel skjuler dig,
Midjans og Efas Foler, de kommer alle fra Saba;
Guld og Røgelse bærer de og kundgør HERRENS
Pris; **7** alt Kedars Smaakvæg samles til dig, dig tjener
Nebajots Vædre, til mit Velbehag ofres de til mig,
mit Bedehus herliggøres. **8** Hvem flyver mon der
som Skyer, som Duer til Dueslag? **9** Det er Skibe,
der kommer med Hast, i Spidsen er Tarsisskibe,
for at bringe dine Sønner fra det fjerne; deres Sølv
og Guld har de med til HERREN din Guds Navn,
Israels Hellige, han gør dig herlig. **10** Udlændinge
skal bygge dine Mure, og tjene dig skal deres Konger;
thi i Vrede slog jeg dig vel, men i Naade forbarmer
Jeg mig over dig. **11** Dine Porte holdes altid aabne,
de lukkes hverken Dag eller Nat, at Folkenes Rigdom
kan bringes dig med deres Konger som Førere. **12**
Thi det Folk og Rige, som ikke tjener dig, skal gaa
til Grunde, og Folkene skal lægges øde i Bund og
Grund. **13** Til dig skal Libanons Herlighed komme,
baade Cypresser og Elm og Gran, for at smykke
min Helligdoms Sted, saa jeg ærer mine Fødders
Skammel. **14** Dine Undertrykkeres Sønner kommer
bøjet til dig, og alle, som haaned dig, kaster sig
ned for din Fod og kalder dig HERRENS By, Israels
Helliges Zion. **15** Medens du før var forladt og hadet,
saa ingen drog gennem dig, gør jeg dig til evig
Højhed, til Glæde fra Slægt til Slægt. **16** Du skal
indsuge Folkenes Mælk og die Kongernes Bryst.
Du skal kende, at jeg, HERREN, er din Frelser, din
Genløser Jakobs Vældige. **17** Guld sætter jeg i Stedet
for Kobber og Sølv i Stedet for Jern, Kobber i Stedet
for Træ og Jern i Stedet for Sten. Til din Øvrighed
sætter jeg Fred, til Hersker over dig Retfærd. **18** Der
høres ej mer i dit Land om Uret, om Vold og Ufærd
inden dine Grænser; du kalder Frelse dine Mure og
Lovsang dine Porte. **19** Ej mer skal Solen være dit Lys
eller Maanen Skinne for dig: HERREN skal være dit
Lys for evigt, din Gud skal være din Herlighed. **20** Din

Sol skal ej mer gaa ned, din Maane skal ej tage af; thi
HERREN skal være dit Lys for evigt, dine Sørgedage
har Ende. 21 Enhver i dit Folk er retfærdig, evigt
ejer de Landet, et Skud, som HERREN har plantet,
hans Hænders Værk, til hans Ære. 22 Den mindste
bliver en Stamme, den ringeste et talrigt Folk. Jeg er
HERREN; naar Tid er inde, vil jeg fremme det i Hast.

61 Den Herre HERRENS Aand er over mig,
fordi han salvede mig; han sendte mig
med Glædesbud til ydmyge, med Lægedom for
sønderbrudte Hjerter, for at udraabe Frihed for Fanger
og Udgang for dem, som er bundet, 2 udraabe et
Naadeaar fra HERREN, en Hævnens Dag fra vor
Gud, for at trøste alle, som sørger, 3 give dem,
som sørger i Zion, Højtidspragt for Sørgedragt, for
Sørgeklædning Glædens Olie, Lovsang for modløst
Sind. Man kalder dem Retfærds Ege, HERRENS
Plantning til hans Ære. 4 De skal bygge paa ældgamle
Tomter, rejse Fortidsruiner, genopbygge nedbrudte
Byer, der fra Slægt til Slægt laa i Grus. 5 Fremmede
skal staa og vogte eders Smaakvæg, Udlændinge
slide paa Mark og i Vingaard. 6 Men I skal kaldes
HERRENS Præster, vor Guds Tjenere være eders
Navn. Af Folkenes Gods skal I leve, deres Herlighed
faar I til Eje. 7 Fordi de fik tvefold Skændsel, og Spot
og Spyt var deres Lod, faar de tvefold Arv i deres
Land, dem tilfalder evig Glæde; 8 thi jeg elsker Ret,
jeg, HERREN, jeg hader forbryderisk Rov. Jeg giver
dem Løn i Trofasthed og slutter med dem en evig
Pagt. 9 Deres Æt skal kendes blandt Folkene, deres
Afkom ude blandt Folkeslag; alle, der ser dem, skal
kende dem som Slægten, HERREN velsigner. 10
Jeg vil glæde mig højlig i HERREN, min Sjæl skal
juble i min Gud; thi han klædte mig i Frelsens Klæder,
hylled mig i Retfærds Kappe, som en Brudgom, der
binder sit Hovedbind, som Bruden, der fæster sine
Smykker. 11 Thi som Spiren gror af Jorden, som Sæd
spirer frem i en Have, saa lader den Herre HERREN
Retfærd gro og Lovsang for al Folkenes Øjne.

62 For Zions Skyld vil jeg ej tie, for Jerusalems
Skyld ej hvile, før dets Ret rinder op som Lys,
som en luende Fakkel dets Frelse. 2 Din Ret skal
Folkene skue og alle Konger din Ære. Et nyt Navn
giver man dig, som HERRENS Mund skal nævne.
3 Og du bliver en dejlig Krone i HERRENS Haand,
et kongeligt Hovedbind i Haanden paa din Gud.
4 Du kaldes ej mer »den forladte«, dit Land »den
ensomme«; nej, »Velbehag« kaldes du selv, og dit
Land kaldes »Hustru«. Thi HERREN har Velbehag i
dig, dit Land skal ægtes. 5 Som Ynglingen ægter en
Jomfru, saa din Bygmester dig, som Brudgom glædes
ved Brud, saa din Gud ved dig. 6 Jeg sætter Vægtere
paa dine Mure, Jerusalem; ingen Sinde Dag eller Nat
skal de tie. I, som minder HERREN, und jer ej Ro 7 og
lad ham ikke i Ro, før han bygger Jerusalem, før han
faar gjort Jerusalem til Pris paa Jorden. 8 HERREN
svor ved sin højre, sin vældige Arm: Jeg giver ej mer
dine Fjender dit Korn til Føde; Mosten, du sled for,
skal Udlandets Sønner ej drikke; 9 nej, de, der høster,
skal spise prisende HERREN; de, der sanker, skal
drikke i min hellige Forgaard. 10 Drag ud gennem
Portene, drag ud, ban Folket Vej, byg Vej, byg Vej,
sank alle Stenene af, rejs Banner over Folkeslagene!
11 Se, HERREN lader det høres til Jordens Ende: Sig
til Zions Datter: »Se, din Frelse kommer, se, hans
Løn er med ham, hans Vinding foran ham!« 12 De
skal kaldes: det hellige Folk, HERRENS genløste, og
du: den søgte, en By, som ej er forladt.

63 Hvem kommer der fra Edom, i Højrøde Klæder
fra Bozra, han i det bølgende Klædebon, stolt i
sin vældige Kraft? »Det er mig, som taler i Retfærd,
vældig til at frelse!« 2 Hvorfor er dit Klædebon rødt,
dine Klæder som en Persetræders? 3 »Jeg traadte
Vinpersen ene, af Folkeslagene var ingen med mig;
jeg traadte dem i min Vrede, tramped dem i min
Harme; da sprøjted deres Blod paa mine Klæder,
jeg tilsøled hele min Klædning. 4 Thi til Hævnens
Dag stod min Hu, mit Genløsningsaar var kommet. 5
Jeg spejded, men ingen hjalp til, jeg studsed, men
ingen stod mig bi. Da kom min Arm mig til Hjælp,
og min Harme, den stod mig bi; 6 jeg søndertraadte
Folkeslag i Vrede, i Harme knuste jeg dem, deres
Blod lod jeg strømme til Jorden.« 7 Jeg vil synge
om HERRENS Naade, kvæde hans Pris, efter alt,
hvad HERREN har gjort os, huld imod Israels Hus,
gjort os efter sin Miskundhed, sin Naades Fylde. 8
Han sagde: »De er jo mit Folk, de er Børn, som ej
sviger.« Og en Frelser blev han for dem 9 i al deres
Trængsel; intet Bud, ingen Engel, hans Aasyn frelste
dem. I sin Kærlighed og Skaansel genløste han dem,
han løfted og bar dem alle Fortidens Dage. 10 Men
de stred imod og bedrøved hans hellige Aand; saa
blev han deres Fjende, han kæmped imod dem. 11
Da tænkte hans Folk paa gamle Dage, paa Moses:
»Hvor er han, som drog sit Smaakvægs Hyrde op
af Vandet? Hvor er han, som lagde sin hellige Aand
i hans Hjerte, 12 lod vandre sin herlige Arm ved
Moses's højre, kløvede Vandet for dem og vandt et
evigt Navn, 13 førte dem gennem Dybet som en
Hest paa Steppen? 14 Som Kvæg, der gaar ned i

Dalen, snubled de ikke. Dem ledte HERRENS Aand.
Saaledes ledte du dit Folk for at vinde dig et herligt
Navn.« 15 Sku ned fra Himlen, se ud fra din hellige,
herlige Bolig! Hvor er din Nidkærhed og Vælde, dit
svulmende Hjerte, din Medynk? Hold dig ikke tilbage,
16 du, som dog er vor Fader. Thi Abraham ved ej af
os, Israel kendes ej ved os, men du er vor Fader,
HERRE, »vor Genløser« hed du fra Evighed. 17 Hvi
leder du os vild fra dine Veje, HERRE, forhærder vort
Hjerte mod din Frygt? Vend tilbage for dine Tjeneres,
din Arvelods Stammers Skyld! 18 Hvi har gudløse
traadt i din Helligdom, vore Fjender nedtrampet dit
Tempel? 19 Vi er som dem, du aldrig har styret, over
hvem dit Navn ej er nævnt.

64 Gid du sønderrev Himlen og steg ned, saa
Bjergene vakled for dit Aasyn! 2 Som Vokset
smelter i Ild, saa lad Ild fortære dine Fjender, at dit
Navn maa kendes iblandt dem og Folkene bæve for
dit Aasyn, 3 naar du gør Undere, vi ikke vented, — du
stiger ned, for dit Aasyn vakler Bjergene — 4 og som
ingen Sinde er hørt. Intet Øre har hørt, intet Øje har
set en Gud uden dig, som hjælper den, der haaber
paa ham. 5 Du ser til dem, der øver Retfærd og
kommer dine Veje i Hu. Men se, du blev vred, og vi
synded, og skyldige blev vi derved. 6 Som urene blev
vi til Hobe, som en tilsølet Klædning al vor Retfærd. Vi
visnede alle som Løvet, vor Brøde bortvejred os som
Vinden. 7 Ingen paakaldte dit Navn, tog sig sammen
og holdt sig til dig; thi du skjulte dit Aasyn for os og
gav os vor Brøde i Vold. 8 Men du, o HERRE, er dog
vor Fader, vi er Leret, og du har dannet os, Værk
af din Haand er vi alle. 9 Vredes ej, HERRE, saa
saare, kom ej evigt Brøde i Hu, se dog til, vi er alle dit
Folk! 10 Dine hellige Byer er Ørk, Zion er blevet en
Ørk, Jerusalem ligger i Grus; 11 vort hellige, herlige
Tempel, hvor Fædrene priste dig, er blevet Luernes
Rov, en Grushob er alt, hvad vi elsked. 12 Ser du
roligt HERRE, paa sligt, kan du tie og bøje os saa
dybt?

65 Jeg havde Svar til dem, som ej spurgte, var
at finde for dem, som ej søgte; jeg sagde:
»Se her, her er jeg!« til et Folk, der ej paakaldte
mig. 2 Jeg udbredte Dagen lang Hænderne til et
genstridigt Folk, der vandrer en Vej, som er ond, en
Vej efter egne Tanker, 3 et Folk, som uden Ophør
krænker mig op i mit Aasyn, som slagter Ofre i Haver,
lader Offerild lue paa Teglsten, 4 som tager Sæde
i Grave og om Natten er paa skjulte Steder, som
spiser Svinekød og har væmmelige Ting i deres
Skaale, 5 som siger: »Bliv mig fra Livet, rør mig
ej, jeg gør dig hellig!« De Folk er som Røg i min
Næse, en altid luende Ild; 6 se, det staar skrevet for
mit Aasyn, jeg tier ej, før jeg faar betalt det, betalt
dem i deres Brystfold 7 deres egen og Fædrenes
Brøde, begge med hinanden, siger HERREN, de,
som tændte Offerild paa Bjergene og viste mig Haan
paa Højene; deres Løn vil jeg tilmaale dem, betale
dem i deres Brystfold. 8 Saa siger HERREN: Som
man, naar der findes Saft i Druen, siger: »Læg den ej
øde, thi der er Velsignelse deri!« saa gør jeg for mine
Tjeneres Skyld for ikke at ødelægge alt. 9 Sæd lader
jeg gro af Jakob og af Juda mine Bjerges Arving;
dem skal mine udvalgte arve, der skal mine Tjenere
bo; 10 Saron bliver Smaakvægets Græsgang, i Akors
Dal skal Hornkvæget ligge for mit Folk, som opsøger
mig. 11 Men I, som svigter HERREN og glemmer mit
hellige Bjerg, dækker Bord for Lykkeguden, blander
Drikke for Skæbneguden, 12 jeg giver jer Sværdet i
Vold, I skal alle knæle til Slagtning, fordi I ej svared,
da jeg kaldte, ej hørte, endskønt jeg taled, men
gjorde, hvad der vakte mit Mishag, valgte, hvad ej var
min Vilje. 13 Derfor, saa siger den Herre HERREN:
Se, mine Tjenere skal spise, men I skal sulte, se,
mine Tjenere skal drikke, men I skal tørste, se, mine
Tjenere skal glædes, men I skal beskæmmes, 14
se, mine Tjenere skal juble af Hjertens Fryd, men I
skal skrige af Hjerteve, jamre af sønderbrudt Aand.
15 Eders Navn skal I efterlade mine udvalgte som
Forbandelsesord: »Den Herre HERREN give dig slig
en Død!« Men mine Tjenere skal kaldes med et andet
Navn. 16 Den, som velsigner sig i Landet, velsigner
sig ved den trofaste Gud, og den, der sværger i
Landet, sværger ved den trofaste Gud; thi glemt er de
fordums Trængsler, skjult for mit Blik. 17 Thi se, jeg
skaber nye Himle og en ny Jord, det gamle huskes
ej mer, rinder ingen i Hu; 18 men man frydes og
jubler evigt over det, jeg skaber, thi se, jeg skaber
Jerusalem til Jubel, dets Folk til Fryd; 19 jeg skal juble
over Jerusalem og frydes ved mit Folk; der skal ej
mer høres Graad, ej heller Skrig. 20 Der skal ikke
være Børn, der dør som spæde, eller Olding, som
ikke naar sine Dages Tal; thi den yngste, som dør,
er hundred Aar, og forbandet er den, som ej naar
de hundred. 21 Da bygger de Huse og bor der selv,
planter Vin og spiser dens Frugt; 22 de bygger ej, for
at andre kan bo, de planter ej, for at andre kan spise;
thi mit Folk skal opnaa Træets Alder, mine udvalgte
bruge, hvad de virker med Haand; 23 de skal ikke
have Møje forgæves, ej avle Børn til brat Død; thi de
er HERRENS velsignede Æt og har deres Afkom hos
sig. 24 Førend de kalder, svarer jeg; endnu mens de

taler, hører jeg. 25 Ulv og Lam skal græsse sammen
og Løven æde Straa som Oksen, men Slangen faar
Støv til Brød; der gøres ej ondt og voldes ej Men i
hele mit hellige Bjergland, siger HERREN.

66 Saa siger HERREN: Himlen er min Trone og
Jorden mine Fødders Skammel. Hvad for et
Hus vil I bygge mig, og hvad for et Sted er min Bolig?
2 Alt dette skabte min Haand, saa det fremkom,
lyder det fra HERREN. Jeg ser hen til den arme, til
den, som har en sønderknust Aand, og den, som
bæver for mit Ord. 3 Den, som slagter Okse, er en
Manddraber, den, som ofrer Lam, er en Hundemorder,
den, som ofrer Afgrøde, frembærer Svineblod, den,
som brænder Røgelse, hylder en Afgud. Som de
valgte deres egne Veje og ynder deres væmmelige
Guder, 4 saa vælger og jeg deres Smerte, bringer
over dem, hvad de frygter, fordi de ej svared, da
jeg kaldte, ej hørte, endskønt jeg taled, men gjorde,
hvad der vakte mit Mishag, valgte, hvad ej var min
Vilje. 5 Hør HERRENS Ord, I, som bæver for hans
Ord: Saaledes siger eders Brødre, der hader eder og
støder eder bort for mit Navns Skyld: »Lad HERREN
vise sig i sin Herlighed, saa vi kan se eders Glæde!«
Men de skal blive til Skamme! 6 Hør, hvor det drøner
fra Byen, drøner fra Templet, hør, hvor HERREN øver
Gengæld imod sine Fjender! 7 Før hun er i Barnsnød,
føder hun, førend Veer kommer over hende, har hun
en Dreng. 8 Hvo hørte vel Mage dertil, hvo saa vel
sligt? Kommer et Land til Verden paa en eneste Dag,
fødes et Folk paa et Øjeblik? Thi Zion kom i Barnsnød
og fødte med det samme sine Børn. 9 Aabner jeg et
Moderliv og hindrer det i Fødsel? siger HERREN.
Bringer jeg Fødsel og standser den? siger din Gud.
10 Glæd dig, Jerusalem! Der juble enhver, som har
det kær, tag Del i dets Glæde, alle, som sørger over
det, 11 for at I maa die dets husvalende Barm og
mættes, for at I maa drikke af dets fulde Bryst og
kvæges. 12 Thi saa siger HERREN: Se, jeg leder
til hende Fred som en svulmende Flod og Folkenes
Rigdom som en Strøm; hendes spæde skal bæres
paa Hofte, og Kærtegn faar de paa Skød; 13 som en
Moder trøster sin Søn, saaledes trøster jeg eder, i
Jerusalem finder I Trøst. 14 I skal se det med Hjertens
Glæde, eders Ledemod skal spire som Græs. Hos
HERRENS Tjenere kendes hans Haand, men hos
hans Fjender Vrede. 15 Thi se, som Ild kommer
HERREN, og hans Vogne er som et Stormvejr, han
vil vise sin Harme i Gløder, sin Trusel i flammende
Luer; 16 thi med Ild og med sit Sværd skal HERREN
dømme alt Kød, og mange er HERRENS slagne. 17
De, som helliger og vier sig for Lundene, følgende
en i deres Midte, de, som æder Svinekød og Kød
af Kryb og Mus, deres Gerninger og deres Tanker
skal forgaa til Hobe, lyder det fra HERREN. 18 Jeg
kommer for at samle alle Folk og Tungemaal, og de
skal komme og se min Herlighed. 19 Jeg fuldbyrder
et Under iblandt dem og sender undslupne af dem
til Folkene, Tarsis, Pul, Lud, Mesjek, Rosj, Tubal,
Javan, de fjerne Strande, som ikke har hørt mit Ry
eller set min Herlighed; og de skal forkynde min
Herlighed blandt Folkene. 20 Og de skal bringe alle
eders Brødre fra alle Folk som Gave til HERREN, til
Hest, til Vogns, i Bærestol, paa Muldyr og Kameler
til mit hellige Bjerg Jerusalem, siger HERREN, som
naar Israeliterne bringer Offergaver i rene Kar til
HERRENS Hus. 21 Ogsaa af dem vil jeg udtage
Levitpræster, siger HERREN. 22 Thi ligesom de nye
Himle og den ny Jord, som jeg skaber, skal bestaa
for mit Aasyn, lyder det fra HERREN, saaledes skal
eders Afkom og Navn bestaa. 23 Hver Maaned paa
Nymaanedagen og hver Uge paa Sabbatten skal alt
Kød komme og tilbede for mit Aasyn, siger HERREN,
24 og man gaar ud for at se paa Ligene af de Mænd,
der faldt fra mig; thi deres Orm dør ikke, og deres Ild
slukkes ikke; de er alt Kød en Gru.

Jeremias

1 Ord af Jeremias, Hilkijas Søn, en af Præsterne
i Anatot i Benjamins Land, 2 til hvem HERRENS
Ord kom i Amons Søns, Kong Josias af Judas, Dage,
i hans Herredømmes trettende Aar, 3 og fremdeles i
Josias's Søns, Kong Jojakim af Judas, Dage indtil
Slutningen af Josias's Søns, Kong Zedekias af Judas,
ellevte Regeringsaar, til Jerusalems Indbyggere førtes
i Landflygtighed i den femte Maaned. 4 HERRENS
Ord kom til mig saaledes: 5 Før jeg danned dig i
Moderskød, kendte jeg dig; før du kom ud af Moderliv,
helliged jeg dig, til Profet for Folkene satte jeg dig.
6 Men jeg svarede: »Ak, Herre, HERRE, jeg kan jo
ikke tale, thi jeg er ung.« 7 Saa sagde HERREN til
mig: »Sig ikke: Jeg er ung! men gaa, hvorhen jeg
end sender dig, og tal alt, hvad jeg byder dig; 8 frygt
ikke for dem, thi jeg er med dig for at frelse dig,
lyder det fra HERREN.« 9 Og HERREN udrakte sin
Haand, rørte ved min Mund og sagde til mig: »Nu
lægger jeg mine Ord i din Mund. 10 Se, jeg giver dig i
Dag Myndighed over Folk og Riger til at oprykke og
nedbryde, til at ødelægge og nedrive, til at opbygge
og plante.« 11 Siden kom HERRENS Ord til mig
saaledes: »Hvad ser du, Jeremias?« Jeg svarede:
»Jeg ser en Mandelgren.« 12 Da sagde HERREN til
mig: »Du ser ret, thi jeg er aarvaagen over mit Ord for
at fuldbyrde det.« 13 Og HERRENS Ord kom atter til
mig saaledes: »Hvad ser du?« Jeg svarede: »Jeg ser
en sydende Kedel med Fyrsted mod Nord.« 14 Da
sagde HERREN til mig: »Nordfra skal Ulykke syde ud
over alle Landets Indbyggere; 15 thi se, jeg hidkalder
alle Nordens Riger, lyder det fra HERREN, og man
skal komme og rejse hver sin Trone ved Indgangen til
Jerusalems Porte mod alle dets Mure trindt omkring
og mod alle Judas Byer; 16 og jeg vil afsige Dom over
dem for al deres Ondskab, at de forlod mig, tændte
Offerild for fremmede Guder og tilbad deres Hænders
Værk. 17 Saa omgjord dine Lænder og staa frem
og tal til dem, alt hvad jeg byder dig! Vær ikke ræd
for dem, at jeg ikke skal gøre dig ræd for dem! 18
Og jeg, se, jeg gør dig i Dag til en fast Stad, til en
Jernstøtte og en Kobbermur mod hele Landet, Judas
Konger og Fyrster, Præsterne og Almuen; 19 de skal
kæmpe imod dig, men ikke kunne magte dig; thi jeg
er med dig for at frelse dig, lyder det fra HERREN.«

2 HERRENS Ord kom til mig saaledes: 2 Gaa hen
og raab Jerusalem i Ørene: Saa siger HERREN:
Jeg mindes din Kærlighed som ung, din Elskov som
Brud, at du fulgte mig i Ørkenen, et Land, hvor
der ikke saas; 3 Israel var helliget HERREN, hans
Førstegrøde, alle, som aad det, maatte bøde, Ulykke
ramte dem, lyder det fra HERREN. 4 Hør HERRENS
Ord, Jakobs Hus og alle Slægter i Israels Hus: 5
Saa siger HERREN: Hvad ondt fandt eders Fædre
hos mig, siden de gik bort fra mig og holdt sig til
Tomhed, til de selv blev tomme? 6 De spurgte ikke:
»Hvor er HERREN, som førte os op fra Ægypten
og ledte os i Ørkenen, Ødemarkens og Kløfternes
Land, Tørkens og Mulmets Land, Landet, hvor ingen
færdes eller bor?« 7 Jeg bragte eder til Frugthavens
Land, at I kunde nyde dets Frugt og Goder; men da I
kom derind, gjorde I mit Land urent og min Arvelod
vederstyggelig. 8 Præsterne spurgte ikke: »Hvor er
HERREN?« De, der syslede med Loven, kendte mig
ikke, Hyrderne faldt fra mig, og Profeterne profeterede
ved Ba'al og holdt sig til Guder, som intet evner. 9
Derfor maa jeg fremdeles gaa i Rette med eder, lyder
det fra HERREN, og med eders Sønners Sønner maa
jeg gaa i Rette. 10 Drag engang over til Kittæernes
Strande og se efter, send Bud til Kedar og spørg jer
nøje for; se efter, om sligt er hændet før! 11 Har et
Hedningefolk nogen Sinde skiftet Guder? Og saa er
de endda ikke Guder. Men mit Folk har skiftet sin
Ære bort for det, der intet gavner. 12 Gys derover, I
Himle, Skræk og Rædsel gribe eder, lyder det fra
HERREN; 13 thi to onde Ting har mit Folk gjort: Mig,
en Kilde med levende Vand, har de forladt for at
hugge sig Cisterner, sprukne Cisterner, der ikke kan
holde Vand. 14 Er Israel da en Træl, en hjemmefødt
Træl? Hvorfor er han blevet til Bytte? 15 Løver brøler
imod ham med rungende Røst; hans Land har de
gjort til en Ørk, hans Byer er brændt, saa ingen bor
der. 16 Selv Nofs og Takpankes's Sønner afgnaver
din Isse. 17 Mon ikke det times dig, fordi du svigted
mig? lyder det fra HERREN din Gud. 18 Hvorfor skal
du nu til Ægypten og drikke af Sjihor? Hvorfor skal du
nu til Assur og drikke af Floden? 19 Lad din Ulykke
gøre dig klog og lær af dit Frafald, kend og se, hvor
ondt og bittert det er, at du svigted HERREN din Gud;
Frygt for mig findes ikke hos dig, saa lyder det fra
Herren, Hærskarers HERRE. 20 Thi længst har du
brudt dit Aag og sprængt dine Baand. Du siger: »Ej
vil jeg tjene!« Nej, Skøgeleje har du paa hver en Høj,
under alle de grønne Træer. 21 Som en Ædelranke
planted jeg dig, en fuldgod Stikling; hvor kunde du
da blive Vildskud, en uægte Ranke? 22 Om du end
tor dig med Lud og ødsler med Sæbe, jeg ser dog
din Brødes Snavs, saa lyder det fra HERREN. 23
Hvor kan du sige: »Ej er jeg uren, til Ba'alerne holdt
jeg mig ikke!« Se paa din Færd i Dalen, kend, hvad

du gjorde, en let Kamelhoppe, løbende hid og did,
24 et Vildæsel, kendt med Steppen! Den snapper
i Brynde efter Luft, hvo tæmmer dens Brunst? At
søge den trætter ingen, den findes i sin Maaned.
25 Spar dog din Fod for Slid, din Strube for Tørst!
Dog siger du: »Nej, lad mig være! Jeg elsker de
fremmede, dem vil jeg holde mig til.« 26 Som Tyven
faar Skam, naar han gribes, saa Israels Hus, de,
deres Konger og Fyrster, Præster og Profeter, 27
som siger til Træ: »Min Fader!« til Sten: »Du har født
mig.« Thi Ryggen og ikke Ansigtet vender de til mig,
men siger i Ulykkestid: »Staa op og frels os!« 28 Hvor
er de da, dine Guder, dem, du har gjort dig? Lad
dem staa op! Kan de frelse dig i Ulykkestiden? Thi
som dine Byers Tal er dine Guders, Juda. 29 Hvorfor
tvistes I med mig? I har alle forbrudt jer imod mig,
lyder det fra HERREN. 30 Forgæves slog jeg eders
Børn, de tog ikke ved Lære, som hærgende Løve
fortærede Sværdet Profeterne. 31 Du onde Slægt,
saa mærk jer dog HERRENS Ord! Har jeg været en
Ørk for Israel, et bælgmørkt Land? Hvorfor mon mit
Folk da siger: »Vi gaar, hvor vi vil, og kommer ej mer
til dig.« 32 Glemmer en Jomfru sit Smykke, en Brud
sit Bælte? Og mig har mit Folk dog glemt i talløse
Dage. 33 Hvor snildt du dog gaar til Værks for at
søge dig Elskov! Du vænned dig derfor ogsaa til ondt
i din Færd. 34 Endog findes Blod paa dine Hænder af
fattige, skyldfri Sjæle, Blod, jeg ej fandt hos en Tyv,
men paa alle disse. 35 Og du siger: »Jeg er frikendt,
hans Vrede har vendt sig fra mig.« Se, med dig gaar
jeg i Rette, da du siger: »Jeg har ikke syndet.« 36
Hvor let det dog falder for dig at skifte din Vej! Du
skal ogsaa faa Skam af Ægypten, som du fik det af
Assur; 37 ogsaa derfra skal du gaa med Hænder paa
Hoved, thi HERREN har forkastet dine Støtter, de
baader dig intet.

3 Naar en Mand forstøder sin Hustru, og hun gaar
fra ham og ægter en anden, kan hun saa gaa
tilbage til ham? Er slig en Kvinde ej sunket til Bunds
i Vanære? Og du, som boled med mange Elskere,
vil tilbage til mig! saa lyder det fra HERREN. 2 Se
til de nøgne Høje: Hvor mon du ej lod dig skænde?
Ved Vejene vogted du paa dem som Araber i Ørk. Du
vanæred Landet baade ved din Utugt og Ondskab,
3 en Snare blev dine mange Elskere for dig. En
Horkvindes Pande har du, trodser al Skam. 4 Raabte
du ikke nylig til mig: »Min Fader! Du er min Ungdoms
Ven. 5 Vil han evigt gemme paa Vrede, bære Nag
for stedse?« Se, saaledes taler du, men øver det
onde til Gavns. 6 HERREN sagde til mig i Kong
Josias's Dage: Saa du, hvad den troløse Kvinde Israel
gjorde? Hun gik op paa ethvert højt Bjerg og hen
under ethvert grønt Træ og bolede. 7 Jeg tænkte, at
hun efter at have gjort alt det vilde vende om til mig;
men hun vendte ikke om. Det saa hendes svigefulde
Søster Juda; 8 hun saa, at jeg forstødte den troløse
Kvinde Israel for al hendes Hors Skyld, og at jeg gav
hende Skilsmissebrev; den svigefulde Søster Juda
frygtede dog ikke, men gik ogsaa hen og bolede. 9
Ved sin letsindige Bolen vanærede hun Landet og
horede med Sten og Træ. 10 Og alligevel vendte
den svigefulde Søster Juda ikke om til mig af hele sit
Hjerte, men kun paa Skrømt, lyder det fra HERREN.
11 Og HERREN sagde til mig: Det troløse Israels Sag
staar bedre end det svigefulde Judas. 12 Gaa hen og
udraab disse Ord mod Nord: Omvend dig, troløse
Israel, lyder det fra HERREN; jeg vil ikke vredes
paa eder, thi naadig er jeg, lyder det fra HERREN;
jeg gemmer ej evigt paa Vrede; 13 men vedgaa din
Uret, at du forbrød dig mod HERREN din Gud; for
de fremmedes Skyld løb du hid og did under hvert
grønt Træ og hørte ikke min Røst, saa lyder det fra
HERREN. 14 Vend om, I frafaldne Sønner, lyder
det fra HERREN; thi jeg er eders Herre; jeg tager
eder, een fra en By og en fra en Slægt og bringer
eder til Zion, 15 og jeg giver eder Hyrder efter mit
Sind, og de skal vogte eder med Indsigt og Kløgt. 16
Og naar I bliver mangfoldige og frugtbare i Landet
i hine Dage, lyder det fra HERREN, skal de ikke
mere tale om HERRENS Pagts Ark, og Tanken om
den skal ikke mere opkomme i noget Hjerte; de skal
ikke mere komme den i Hu eller savne den, og en
ny skal ikke laves. 17 Paa hin Tid skal man kalde
Jerusalem HERRENS Trone, og der, til HERRENS
Navn i Jerusalem, skal alle Folk strømme sammen, og
de skal ikke mere følge deres onde Hjertes Stivsind.
18 I hine Dage skal Judas Hus vandre til Israels Hus,
og samlet skal de drage fra Nordens Land til det
Land, jeg gav deres Fædre i Eje. 19 Og jeg, jeg
sagde til dig: »Blandt Sønnerne sætter jeg dig, jeg
giver dig et yndigt Land, Folkenes herligste Arvelod.«
Jeg sagde: »Kald mig din Fader, vend dig ej fra mig!«
20 Men som en Kvinde sviger sin Ven, saa sveg du
mig, Israels Hus, saa lyder det fra HERREN. 21
Hør, der lyder Graad paa de nøgne Høje, Tryglen
af Israels Børn, fordi de vandrede Krogveje, glemte
HERREN deres Gud. 22 Vend om, I frafaldne Sønner,
jeg læger eders Frafald. Se, vi kommer til dig, thi du
er HERREN vor Gud. 23 Visselig, Blændværk var
Højene, Bjergenes Larm; visselig, hos HERREN vor
Gud er Israels Frelse. 24 Skændselen aad fra vor

Ungdom vore Fædres Gods, deres Smaakvæg og
Hornkvæg, Sønner og Døtre. 25 Vi lægger os ned
i vor Skændsel, vor Skam er vort Tæppe, thi mod
HERREN vor Gud har vi syndet, vi og vore Fædre fra
Ungdommen af til i Dag; vi hørte ikke paa HERREN
vor Guds Røst.

4 Omvender du dig, Israel, lyder det fra HERREN,
saa vend dig til mig; hvis du fjerner dine væmmelige
Guder, skal du ikke fly for mit Aasyn. 2 Sværger
du: »Saa sandt HERREN lever, « redeligt, ærligt og
sandt, skal Folkeslag velsigne sig ved ham og rose
sig af ham. 3 Thi saa siger HERREN til Judas Mænd
og Jerusalems Borgere: Bryd eder Nyjord og saa dog
ikke blandt Torne! 4 Omskær jer for HERREN og fjern
eders Hjertes Forhud, Judas Mænd og Jerusalems
Borgere, at min Vrede ikke slaar ud som Ild og
brænder uslukket for eders onde Gerningers Skyld. 5
Forkynd i Juda og Jerusalem, kundgør og tal, lad
Hornet gjalde i Landet, raab, hvad I kan, og sig:
Flok jer sammen! Vi gaar ind i de faste Stæder! 6
Rejs Banner hen imod Zion, fly uden Standsning! Thi
Ulykke sender jeg fra Nord, et vældigt Sammenbrud.
7 En Løve steg op fra sit Krat, en Folkehærger brød
op, gik bort fra sin Hjemstavn for at gøre dit Land til
en Ørk; dine Byer skal hærges, saa ingen bor der. 8
Derfor skal I klæde jer i Sæk og klage og jamre, thi
ej vender HERRENS glødende Vrede sig fra os. 9
Paa hin Dag, lyder det fra HERREN, skal Kongen og
Fyrsterne tabe Modet, Præsterne stivne af Skræk
og Profeterne slaas af Rædsel; 10 og de skal sige:
»Ak, Herre, HERRE! Sandelig, du førte dette Folk
og Jerusalem bag Lyset, da du sagde: I skal have
Fred! Nu har Sværdet naaet Sjælen.« 11 Paa hin
Tid skal der siges til dette Folk og Jerusalem: Et
glødende Vejr fra Ørkenens nøgne Høje trækker op
mod mit Folks Datter, ej til Kastning og Rensning
af Korn, 12 et Vejr for vældigt dertil kommer mod
mig. Derfor vil jeg ogsaa nu tale Domsord imod
dem. 13 Se, det kommer som Skyer, dets Vogne som
Stormvejr, dets Heste er hurtigere end Ørne; ve, vi
lægges øde! 14 Rens dit Hjerte for ondt, Jerusalem,
at du maa frelses! Hvor længe skal dit Indre huse de
syndige Tanker? 15 Thi hør, en Raaber fra Dan, et
Ulykkesbud fra Efraims Bjerge: 16 Kundgør Folkene:
Se! Lad det høres i Jerusalem! Belejrere kommer fra
et Land i det fjerne, de opløfter Røsten mod Byerne i
Juda. 17 Som Markens Vogtere stiller de sig rundt
omkring det, thi genstridigt var det imod mig, lyder
det fra HERREN. 18 Det kan du takke din Færd,
dine Gerninger for; det skyldes din Ondskab; hvor
bittert! Det gælder Livet. 19 Mit indre, mit Indre! Jeg
skælver! Mit Hjertes Vægge! Mit Hjerte vaander sig i
mig, ej kan jeg tie. Thi Hornets Klang maa jeg høre,
Skrig fra Kampen; 20 der meldes om Fald paa Fald,
thi alt Landet er hærget. Mine Telte hærges brat, i
et Nu mine Forhæng. 21 Hvor længe skal jeg skue
Banneret, høre Hornet? 22 Thi mit Folk er taabeligt,
kender ej mig, de er dumme Sønner og uden Indsigt;
de er vise til at gøre det onde, men Taaber til det
gode. 23 Jeg saa paa Jorden, og se, den var øde og
tom, paa Himlen, dens Lys var borte; 24 Bjergene saa
jeg, og se, de skjalv, og alle Højene bæved; 25 jeg
saa, og se, der var mennesketomt, og alle Himlens
Fugle var fløjet; 26 jeg saa, og se, Frugthaven var
Ørken, alle dens Byer lagt øde for HERREN, for
hans glødende Vrede. 27 Thi saa siger HERREN: Al
Jorden bliver Ørk, men helt ødelægger jeg ikke. 28
Derfor sørger Jorden, og Himlen deroppe er sort; thi
jeg talede og angrer det ikke, tænkte og gaar ikke fra
det. 29 For Larmen af Ryttere og Bueskytter flyr alt
Landet, de tyr ind i Krat, stiger op paa Klipper; hver
By er forladt, og ikke et Menneske bor der. 30 Og
du, hvad vil du mon gøre? Om end du klæder dig
i Skarlagen, smykker dig med Guld og gør Øjnene
store med Sminke — det er spildt, du gør dig smuk.
Elskerne agter dig ringe, dit Liv vil de have. 31 Thi
jeg hører Raab som ved Barnsnød, Skrig som ved
Førstefødsel. Hør, hvor Zions Datter stønner med
udrakte Hænder: »Ve mig, min Sjæl bukker under for
dem, som myrder.«

5 Løb om i Jerusalems Gader, mærk jer, hvad I ser,
og søg paa dets Torve, om I kan finde nogen, om
der er en, som øver Ret, lægger Vind paa Sandhed,
saa jeg kan tilgive dem. 2 Siger de: »Saa sandt
HERREN lever«, sværger de falsk. 3 HERRE, dine
Øjne ser jo efter Sandhed. Du slog dem, de ømmed
sig ikke; du lagde dem øde, de vilde ej tage ved
Lære, gjorde Ansigtet haardere end Flint, vilde ej
vende om. 4 Da tænkte jeg: »Det er kun Smaafolk,
Daarer er de, thi de kender ej HERRENS Vej, deres
Guds Ret; 5 jeg vil vende mig til de store og tale med
dem, de kender da HERRENS Vej, deres Guds Ret!«
Men alle havde sønderbrudt Aaget, sprængt deres
Baand. 6 Derfor skal en Løve fra Skoven slaa dem,
en Ulv fra Ødemarken hærge dem, en Panter lure
ved Byerne; enhver, som gaar derfra, rives sønder;
thi talrige er deres Synder, mange deres Frafald.
7 Hvor kan jeg vel tilgive dig? Dine Sønner forlod
mig og svor ved Guder, som ikke er Guder. Naar jeg
mætted dem, horede de, slog sig ned i Skøgens Hus;

8 de blev fede, gejle Hingste, de vrinsker hver efter
Næstens Hustru. 9 Skal jeg ikke hjemsøge sligt? saa
lyder det fra HERREN, skal ikke min Sjæl tage Hævn
over sligt et Folk? 10 Stig op paa dets Mure, læg øde,
men ikke helt! Ryk Rankerne op, thi HERREN tilhører
de ikke. 11 Thi svigefulde er de imod mig, Israels
Hus og Judas Hus, saa lyder det fra HERREN. 12
De fornægter HERREN og siger: »Det betyder intet!
Ulykke kommer ej over os, vi skal ikke se Sværd og
Hunger; 13 Profeterne bliver til Vind, Guds Ord er ej i
dem; gid Ordet maa ramme dem selv!« 14 Derfor, saa
siger HERREN, Hærskarers Gud: Fordi I siger dette
Ord, se, derfor gør jeg mine Ord i din Mund til Ild og
dette Folk til Brænde, som Ild skal fortære. 15 Se, jeg
bringer over eder et Folk fra det fjerne, Israels Hus,
saa lyder det fra HERREN, et Folk, som er stærkt, et
Folk fra Fortids Dage, et Folk, hvis Maal du ej kender,
hvis Tale du ikke fatter; 16 som en aaben Grav er
dets Kogger, de er alle Kæmper; 17 det skal æde dit
Korn og dit Brød, det skal æde dine Sønner og Døtre,
det skal æde dit Smaakvæg og Hornkvæg, det skal
æde din Vinstok og dit Figentræ; med Sværd skal de
lægge dine Fæstninger øde, dem, som du stoler paa.
18 Men selv i de Dage, lyder det fra HERREN, vil jeg
ikke udslette eder. 19 Og naar de siger: »Hvorfor har
HERREN vor Gud gjort os alt det?« sig saa til dem:
»Som I forlod mig og tjente fremmede Guder i eders
Land, saaledes skal I tjene fremmede i et Land, der
ikke er eders.« 20 Forkynd dette i Jakobs Hus og
kundgør det i Juda: 21 Hør dette, du taabelige Folk,
som er uden Forstand, som har Øjne, men ikke ser,
og Ører, men ikke hører: 22 Vil I ikke frygte mig, lyder
det fra HERREN, eller bæve for mit Aasyn? Jeg,
som gjorde Sandet til Havets Grænse, et evigt Skel,
som det ikke kan overskride; selv om det bruser,
evner det intet; om end dets Bølger larmer, kan de
ikke overskride det. 23 Dette Folk har et trodsigt og
genstridigt Hjerte, de faldt fra og gik bort. 24 De siger
ikke i deres Hjerte: »Lad os frygte HERREN vor Gud,
som giver os Regn, Tidligregn og Sildigregn, til rette
Tid og sikrer os Ugerne, da der skal høstes.« 25
Eders Misgerninger bragte dem i Ulave, eders Synder
unddrog eder det gode. 26 Thi der findes gudløse i
mit Folk; de ligger paa Lur, som Fuglefængere dukker
de sig; de sætter Fælder, de fanger Mennesker. 27
Som et Bur er fuldt af Fugle, saaledes er deres Huse
fulde af Svig; derfor blev de store og rige. 28 De
er tykke og fede; og saa strømmer de over med
onde Ord; de hævder ikke den faderløses Ret, at
det maatte gaa dem vel, og hjælper ikke de fattige
til deres Ret. 29 Skulde jeg ikke hjemsøge sligt?
lyder det fra HERREN; skulde min Sjæl da ikke tage
Hævn over sligt et Folk? 30 Gyselige, grufulde Ting
gaar i Svang i Landet; 31 Profeterne profeterer Løgn,
Præsterne skraber til sig, og mit Folk vil have det
saa. Men hvad vil I gøre, naar Enden kommer?

6 Fly, I Benjamins Sønner, bort fra Jerusalem og stød
i Hornet i Tekoa, hejs Mærket over Bet-Kerem!
Thi Ulykke truer fra Nord, et vældigt Sammenbrud. 2
Jeg tilintetgør Zions Datter, den yndige, forvænte —
3 til hende kommer der Hyrder med deres Hjorde;
de opslaar Telte i Ring om hende, afgræsser hver
sit Stykke. 4 Helliger Angrebet paa hende! Op! Vi
rykker frem ved Middag! Ve os, thi Dagen hælder, thi
Aftenskyggerne længes. 5 Op! Vi rykker frem ved
Nat og lægger hendes Borge øde. 6 Thi saa siger
Hærskarers HERRE: Fæld Træer og opkast en Vold
imod Jerusalem! Ve Løgnens By med lutter Voldsfærd
i sin Midte! 7 Som Brønden sit Vand holder Byen sin
Ondskab frisk; der høres om Voldsfærd og Hærværk,
Saar og Slag har jeg altid for Øje. 8 Jerusalem,
tag ved Lære, at min Sjæl ej vender sig fra dig, at
jeg ikke skal gøre dig til Ørk, til folketomt Land. 9
Saa siger Hærskarers HERRE: Hold Efterhøst paa
Israels Rest, som det sker paa en Vinstok, ræk som
en Vingaardsmand atter din Haand til dens Ranker!
10 »For hvem skal jeg tale og vidne, saa de hører
derpaa? Se, de har uomskaarne Ører, kan ej lytte til;
se, HERRENS Ord er til Spot og huer dem ikke. 11
Jeg er fuld af HERRENS Vrede og træt af at tæmme
den.« Gyd den ud over Barnet paa Gaden, over
hele de unges Flok; baade Mand og Kvinde skal
fanges, gammel og Olding tillige; 12 deres Huse,
Marker og Kvinder skal alle tilfalde andre; thi jeg
udrækker Haanden mod Landets Folk, saa lyder det
fra HERREN. 13 Thi fra smaa til store søger hver
eneste Vinding, de farer alle med Løgn fra Profet
til Præst. 14 De læger mit Folks Brøst som den
simpleste Sag, idet de siger: »Fred, Fred!« skønt
der ikke er Fred. 15 De skal faa Skam, thi de har
gjort vederstyggelige Ting, og dog blues de ikke, dog
kender de ikke til Skam. Derfor skal de falde paa
Valen; paa Hjemsøgelsens Dag skal de snuble, siger
HERREN. 16 Saa siger HERREN: Staa ved Vejene
og se efter, spørg efter de gamle Stier, hvor Vejen er
til alt godt, og gaa paa den; saa finder I Hvile for eders
Sjæle. Men de svarede: »Det vil vi ikke.« 17 Og jeg
satte Vægtere over dem: »Hør Hornets Klang!« Men
de svarede: »Det vil vi ikke.« 18 Hør derfor, I Folk,
og vidn imod dem! 19 Hør, du Jord! Se, jeg sender
Ulykke over dette Folk, Frugten af deres Frafald, thi

de lyttede ikke til mine Ord og lod haant om min Lov.
20 Hvad skal jeg med Røgelsen, der kommer fra Saba,
med den dejlige Kalmus fra det fjerne Land? Eders
Brændofre er ej til Behag, eders Slagtofre huer mig
ikke. 21 Derfor, saa siger HERREN: Se, jeg sætter
Anstød for dette Folk, og de skal støde an derimod,
baade Fædre og Sønner; baade Nabo og Genbo skal
omkomme. 22 Saa siger HERREN: Se, et Folkeslag
kommer fra Nordens Land, et vældigt Folk bryder op
fra det yderste af Jorden. 23 De fører Bue og Spyd,
er skaanselsløst grumme; deres Røst er som Havets
Brusen, de rider paa Heste, rustet som Stridsmand
mod dig, du Zions Datter. 24 Vi hørte Rygtet derom,
vore Hænder blev slappe, Rædsel greb os, Skælven
som fødende Kvinde. 25 Gaa ikke ud paa Marken og
følg ej Vejen, thi Fjenden bærer Sværd, trindt om er
Rædsel. 26 Klæd dig i Sæk, mit Folks Datter, vælt dig
i Støvet, hold Sorg som over den enbaarne, bitter
Klage! Thi Hærværksmanden skal brat komme over
os. 27 Til Metalprøver, Guldprøver, gjorde jeg dig i mit
Folk til at kende og prøve deres Færd. 28 De faldt alle
genstridige fra, de gaar og bagtaler, er kun Kobber
og Jern, alle handler de slet. 29 Bælgen blæser, af
Ilden kommer kun Bly. Al Smelten er spildt, de onde
udskilles ej. 30 Giv dem Navn af vraget Sølv, thi dem
har HERREN vraget.

7 Det Ord, som kom til Jeremias fra HERREN: 2
Staa hen i Porten til HERRENS Hus og udraab
dette Ord: Hør HERRENS Ord, hele Juda, I, som
gaar ind gennem disse Porte for at tilbede HERREN!
3 Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Bedrer
eders Veje og eders Gerninger, saa vil jeg lade eder
bo paa dette Sted. 4 Stol ikke paa den Løgnetale: Her
er HERRENS Tempel, HERRENS Tempel, HERRENS
Tempel! 5 Men bedrer eders Veje og eders Gerninger!
Dersom I virkelig øver Ret Mand og Mand imellem, 6
ikke undertrykker den fremmede, den faderløse og
Enken, ej heller udgyder uskyldigt Blod paa dette
Sted, ej heller til egen Skade holder eder til fremmede
Guder, 7 saa vil jeg til evige Tider lade eder bo paa
dette Sted i det Land, jeg gav eders Fædre. 8 Se,
I stoler paa Løgnetale, som intet baader. 9 Stjæle,
slaa ihjel, hore, sværge falsk, tænde Offerild for Ba'al,
holde eder til fremmede Guder, som I ikke kender til
— 10 og saa kommer I og staar for mit Aasyn i dette
Hus, som mit Navn nævnes over, og siger: »Vi er
frelst!« — for at gøre alle disse Vederstyggeligheder.
11 Holder I dette Hus, som mit Navn nævnes over, for
en Røverkule? Men se, ogsaa jeg har Øjne, lyder
det fra HERREN. 12 Gaa dog hen til mit hellige Sted
i Silo, hvor jeg først stedfæstede mit Navn, og se,
hvad jeg gjorde ved det for mit Folk Israels Ondskabs
Skyld. 13 Og nu, fordi I øver alle disse Gerninger,
lyder det fra HERREN, og fordi I ikke vilde høre,
naar jeg aarle og silde talede til eder, eller svare,
naar jeg kaldte paa eder, 14 derfor vil jeg gøre med
Huset, som mit Navn nævnes over, og som I stoler
paa, og med Stedet, jeg gav eder og eders Fædre,
ligesom jeg gjorde med Silo; 15 og jeg vil støde
eder bort fra mit Aasyn, som jeg stødte alle eders
Brødre bort, al Efraims Æt. 16 Men du maa ikke gaa i
Forbøn for dette Folk eller frembære klage og Bøn
eller trænge ind paa mig for dem, thi jeg hører dig
ikke. 17 Ser du ikke, hvad de har for i Judas Byer og
paa Jerusalems Gader? 18 Børnene sanker Brænde,
Fædrene tænder Ild, og Kvinderne ælter Dejg for at
bage Offerkager til Himmelens Dronning og udgyde
Drikofre for fremmede Guder og krænke mig. 19 Mon
det er mig, de krænker, lyder det fra HERREN, mon
ikke sig selv til deres Ansigters Skam? 20 Derfor,
saa siger den Herre HERREN: Se, min Vrede og
Harme udgyder sig over dette Sted, over Folk og Fæ,
over Markens Træer og Jordens Frugt, og den skal
brænde uden at slukkes. 21 Saa siger Hærskarers
HERRE, Israels Gud: Læg eders Brændofre til eders
Slagtofre og æd Kød! 22 Thi dengang jeg førte eders
Fædre ud af Ægypten, talede jeg ikke til dem eller
bød dem noget om Brændoffer og Slagtoffer; 23 men
dette bød jeg dem: »I skal høre min Røst, saa vil jeg
være eders Gud, og I skal være mit Folk; og I skal
gaa paa alle de Veje, jeg byder eder, at det maa gaa
eder vel.« 24 Men de hørte ikke og laante ikke Øre;
de fulgte deres onde Hjertes Stivsind og gik tilbage,
ikke fremad. 25 Fra den Dag eders Fædre drog ud af
Ægypten, og til i Dag har jeg Dag efter Dag, aarle
og silde sendt eder alle mine Tjenere Profeterne;
26 men de hørte ikke og laante ikke Øre; de gjorde
Nakken stiv og øvede mere ondt end deres Fædre.
27 Naar du siger dem alle disse Ord, hører de dig
ikke, og kalder du paa dem, svarer de dig ikke. 28 Sig
saa til dem: Det er det Folk, som ej hørte HERREN
deres Guds Røst, det, som ej tog ved Lære; Sandhed
er svundet, udryddet af deres Mund. 29 Afklip dit
Haar, kast det bort og klag paa de nøgne Høje! Thi
HERREN har forkastet og bortstødt den Slægt, han
var vred paa. 30 Thi Judas Sønner har gjort, hvad der
er ondt i mine Øjne, lyder det fra HERREN; de har
opstillet deres væmmelige Guder i Huset, som mit
Navn nævnes over, for at gøre det urent; 31 de har
bygget Tofets Offerhøje i Hinnoms Søns Dal for at
brænde deres Sønner og Døtre i Ilden, hvad jeg ikke

har paabudt, og hvad aldrig var i min Tanke. 32 Se,
derfor skal Dage komme, lyder det fra HERREN, da
man ikke mere skal sige Tofet og Hinnoms Søns Dal,
men Morddalen, og man skal jorde de døde i Tofet,
fordi Pladsen ikke slaar til. 33 Og dette Folks Lig skal
blive Himmelens Fugle og Jordens Dyr til Æde, og
ingen skal skræmme dem bort. 34 Og i Judas Byer og
paa Jerusalems Gader gør jeg Ende paa Fryderaab
og Glædesraab, Brudgoms Røst og Bruds Røst, thi
Landet skal lægges øde.

8 Til hin Tid, lyder det fra HERREN, skal man
tage Judas Kongers Ben, dets Fyrsters Ben,
Præsternes, Profeternes og Jerusalems Indbyggeres
Ben ud af deres Grave 2 og sprede dem for Sol og
Maane og al Himmelens Hær, som de elskede og
dyrkede, holdt sig til, raadspurgte og tilbad; de skal
ikke samles og jordes, men blive til Gødning paa
Marken. 3 Og Døden skal foretrækkes for Livet af
hele den Rest, der er tilbage af denne onde Slægt
paa alle de Steder, jeg driver dem hen, lyder det
fra Hærskarers HERRE. 4 Og du skal sige til dem:
Saa siger HERREN: Mon man falder og ej staar op,
gaar tilbage og ej vender om? 5 Hvi falder da dette
Folk i Jerusalem fra i evigt Frafald? De fastholder
Svig, vil ikke vende om igen. 6 Jeg lytter, hører nøje
efter: de taler ej Sandhed, ingen angrer sin Ondskab
og siger: »Hvad gjorde jeg!« Hver styrter frem i sit
Løb, som Hest stormer frem i Strid. 7 Selv Storken
oppe i Luften kender sin Tid, Turtelduen, Svalen og
Tranen holder den Tid, de skal komme; men mit
Folk, de kender ej HERRENS Ret. 8 Hvor kan I sige:
»Vi er vise, og hos os er HERRENS Lov!« Nej, de
skriftkloges Løgnegriffel virked i Løgnens Tjeneste. 9
De vise skal blive til Skamme, ræddes og fanges.
Se, HERRENS Ord har de vraget, hvad Visdom har
de? 10 Derfor giver jeg andre deres Kvinder, nye
Herrer deres Marker. Thi fra smaa til store søger hver
eneste Vinding, de farer alle med Løgn fra Profet til
Præst. 11 De læger mit Folks Datters Brøst som den
simpleste Sag, idet de siger: »Fred, Fred!« skønt
der ikke er Fred. 12 De skal faa Skam, thi de har
gjort vederstyggelige Ting, og dog blues de ikke, dog
kender de ikke til Skam. Derfor skal de falde paa
Valen; paa Hjemsøgelsens Dag skal de snuble, siger
HERREN. 13 Jeg vil bjærge deres Høst, saa lyder
det fra HERREN, men Vinstokken er uden Druer,
Figentræet uden Figner, og Løvet er vissent. 14
Hvorfor sidder vi stille? Flok jer dog sammen, lad
os gaa til de faste Stæder og tilintetgøres der! Thi
HERREN vor Gud tilintetgør os, Gift er vor Drik, thi
vi synded mod HERREN. 15 Man haaber paa Fred,
men det bliver ej godt, paa Lægedoms Tid, men se,
der er Rædsel. 16 Hans Hestes Fnysen høres fra
Dan, ved Lyden af hans Hingstes Vrinsken skælver alt
Landet. De kommer og opæder Landet og dets Fylde,
Byen og dens Borgere. 17 Thi se, jeg sender imod
jer Slanger, Basilisker, som ikke lader sig besværge,
bide jer skal de, lyder det fra HERREN. 18 Min Kvide
er ikke til at læge, mit Hjerte er sygt. 19 Hør mit Folks
Datters Skrig viden om fra Landet! Er HERREN da
ikke i Zion, har det ingen Konge? Hvi krænked I mig
med eders Billeder, fremmed Tomhed? 20 Kornhøst
er omme, Frugthøst endt, og vi er ej frelst! 21 Ved mit
Folks Datters Sammenbrud er jeg brudt sammen, jeg
sørger, grebet af Rædsel. 22 Er der ikke Balsam i
Gilead, ingen Læge der? Hvorfor heles da ikke mit
Folks Datters Saar?

9 Ak, var mit Hoved Vand, mine Øjne en Taarekilde!
Saa græd jeg Dag og Nat over mit Folks Datters
slagne. 2 Ak, fandt jeg i Ørkenen et Herberg for
Vandringsmænd. Saa drog jeg bort fra mit Folk og gik
fra dem. Thi Horkarle er de alle, en svigefuld Bande;
3 de spænder deres Tunges Bue. Løgn, ikke Sandhed
raader i Landet; thi de gaar fra Ondskab til Ondskab
og kender ej mig, saa lyder det fra HERREN. 4 Vogt
eder hver for sin Næste, tro ingen Broder, thi hver
Broder er fuld af List, hver sværter sin Næste. 5 De
fører hverandre bag Lyset, taler ikke Sandhed; de
øver Tungen i Løgn, skejer ud, vil ej vende om, 6
Voldsdaad Slag i Slag og Svig paa Svig; de nægter
at kendes ved mig, saa lyder det fra HERREN. 7
Derfor, saa siger Hærskarers HERRE: Se, jeg smelter
og prøver dem, ja, hvad maa jeg dog gøre for mit
Folks Datters Skyld! 8 Deres Tunge er en mordersk
Pil, deres Munds Ord Svig; med Næsten taler de
Fred, men i Hjertet bærer de Svig. 9 Skal jeg ikke
hjemsøge dem for sligt, saa lyder det fra HERREN,
skal ikke min Sjæl tage Hævn over sligt et Folk? 10
Over Bjergene bryder jeg ud i Graad og Klage, over
Ørkenens Græsgang i Klagesang. Thi de er afsvedet,
mennesketomme, der høres ej Lyd af Kvæg; Himlens
Fugle og Dyrene flygtede bort. 11 Jerusalem gør jeg
til Stenhob, Sjakalers Bolig, og Judas Byer til Ørk,
hvor ingen bor. 12 Hvem er viis nok til at fatte dette,
og til hvem har HERRENS Mund talet, saa han kan
sige det: Hvorfor er Landet lagt øde, afsvedet som
en Ørken, mennesketomt? 13 Og HERREN sagde:
Fordi de forlod min Lov, som jeg forelagde dem, og
ikke hørte min Røst eller vandrede efter den, 14
men fulgte deres Hjertes Stivsind og Ba'alerne, som

deres Fædre lærte dem at kende, 15 derfor, saa siger
Hærskarers HERRE, Israels Gud: Se, jeg giver dette
Folk Malurt at spise og Gift at drikke; 16 jeg spreder
dem blandt Folk, som hverken de eller deres Fædre
før kendte til, og sender Sværdet efter dem, til jeg
faar gjort Ende paa dem. 17 Saa siger Hærskarers
HERRE, mærk jer det vel! Kald Klagekvinder hid, lad
dem komme, hent kyndige Kvinder, lad dem komme,
18 lad dem haste og istemme Klage over os! Vore
Øjne skal rinde med Graad, vore Øjenlaag strømme
med Vand. 19 Thi Klageraab høres fra Zion: »Hvor
er vi dog hærgede, beskæmmede dybt, fordi vi maa
bort fra Landet, thi de brød vore Boliger ned.« 20
Ja, hør, I Kvinder, mit Ord, eders Øre fange Ord
fra min Mund, og lær eders døtre Klage, hverandre
Klagesang: 21 »Døden steg op i vore Vinduer, kom i
Paladserne, udrydded Barnet paa Gaden, de unge
paa Torvene.« 22 Sig: saa lyder det fra HERREN: De
døde Legemer faldt som Gødning paa Marken, som
Skaaret efter Høstmanden; ingen binder op. 23 Saa
siger HERREN: Den vise rose sig ikke af sin Visdom,
den stærke ikke af sin Styrke, den rige ikke af sin
Rigdom; 24 men den, som vil rose sig, skal rose
sig af, at han har Forstand til at kende mig, at jeg,
HERREN, øver Miskundhed, Ret og Retfærdighed
paa Jorden; thi i saadanne har jeg Behag, lyder det
fra HERREN. 25 Se, Dage skal komme, lyder det fra
HERREN, da jeg hjemsøger alle de omskaarne, som
har Forhud: 26 Ægypten, Juda, Edom, Ammoniterne,
Moab og alle Ørkenboere med rundklippet Haar; thi
Hedningerne er alle uomskaarne, men alt Israels Hus
har uomskaaret Hjerte.

10 Hør det Ord, HERREN taler til eder, Israels
Hus! 2 Saa siger HERREN: Væn eder ikke til
Hedningernes Færd og frygt ikke Himmelens Tegn,
fordi Hedningerne frygter dem. 3 Thi Folkenes Rædsel
er Tomhed; thi det er Træ, fældet i Skoven, et Værk,
som Haandværkerhænder tilhugger med Økse; 4 han
smykker det med Sølv og Guld og fæster det med
Søm og Hammer, saa det ikke vakler. 5 De er som et
Fugleskræmsel i Agurkhaven og kan ikke tale; de
maa bæres, da de ikke kan gaa. Frygt dem ikke,
thi de gør intet ondt, saa lidt som de evner at gøre
noget godt. 6 (Din Lige findes ikke, HERRE; stor er
du og stort dit Navn i Vælde. 7 Hvo skulde ikke frygte
dig, du Folkenes Konge! Thi saadant tilkommer dig;
thi blandt alle Folks Vismænd og i alle deres Riger
findes ikke din Lige. 8 Alle sammen er de dumme og
Taaber; Afgudernes Lærdom, den er Træ.) 9 Hamret
Sølv, indført fra Tarsis, og Guld fra Ofir, et Værk af
en Haandværker og Guldsmedens Hænder! De er
klædt i violet og rødt Purpur; et Værk af kunstsnilde
Folk er de alle. 10 Men HERREN er Gud i Sandhed,
han er en levende Gud og en evig Konge; for hans
Vrede skælver Jorden, og Folkene udholder ikke
hans Harme. 11 Saaledes skal I sige til dem: Guder,
der ikke har skabt Himmel og Jord, skal forsvinde fra
Jorden og under Himmelen. 12 Han skabte Jorden
i sin Vælde, grundfæstede Jorderig i sin Visdom,
og i sin Indsigt udspændte han Himmelen. 13 Naar
han løfter sin Røst, bruser Vandene i Himmelen,
og han lader Skyer stige op fra Jordens Ende, faar
Lynene til at give Regn og sender Stormen ud af
sine Forraadskamre. 14 Dumt er hvert Menneske,
uden Indsigt; hver Guldsmed faar Skam af sit Billede;
thi hvad han støber, er Løgn, og der er ikke Aand
deri; 15 Tomhed er de, et daarende Værk; naar deres
Hjemsøgelses Tid kommer, er det ude med dem. 16
Jakobs Arvelod er ikke som de; thi han har skabt
alt, og Israel er hans Arvelods Stamme; Hærskarers
HERRE er hans Navn. 17 Tag din Bylt op fra Jorden,
du, som sidder belejret! 18 Thi saa siger HERREN:
Se, denne Gang slynger jeg Landets Indbyggere bort
og bringer dem i Trængsel, for at de kan bøde. 19
»Ve mig for min Brøst, mit Saar er svart! Men jeg
siger: «Det er min Smerte, den vil jeg bære.» 20 Mit
Telt er hærget og alle mine Teltreb sprængt, mine
Børn gaar fra mig, de er borte; mit Telt spænder ingen
ud mer eller opsætter Tæpperne. 21 Thi dumme er
Hyrderne, HERREN søger de ikke, duer derfor til
intet, og hele deres Hjord er spredt.« 22 Der lyder
en Tidende, se, den kommer med vældigt Drøn fra
Nordens Land og gør Judas Byer til Ørk, til Sjakalers
Bo. 23 Jeg ved, HERRE, at et Menneskes Vej ikke
staar til ham selv, og at det ikke staar til en Mand at
vandre og styre sine Fjed. 24 Tugt os, HERRE, men
med Maade, ikke i Vrede, for ikke at gøre os færre!
25 Udøs din Vrede paa Folk, som ikke kender dig,
paa Slægter, som ikke paakalder dit Navn; thi de har
opædt Jakob, tilintetgjort det og lagt dets Bolig øde.

11 Det Ord, som kom til Jeremias fra HERREN: 2
Hør denne Pagts Ord og tal til Judas Mænd og
Jerusalems Borgere 3 og sig: Saa siger HERREN,
Israels Gud: Forbandet være den, der ikke hører
denne Pagts Ord, 4 som jeg bød eders Fædre holde,
dengang jeg førte dem ud af Ægypten, af Jernovnen,
idet jeg sagde: »Hør min Røst og gør alt, hvad jeg
paalægger eder, saa skal I være mit Folk, og jeg
vil være eders Gud 5 og holde den Ed, jeg tilsvor
eders Fædre om at give dem et Land, der flyder

med Mælk og Honning, som det nu er sket!« Og jeg
svarede: »Amen, HERRE!« 6 Og HERREN sagde
til mig: Udraab alle disse Ord i Judas Byer og paa
Jerusalems Gader: Hør denne Pagts Ord og hold
dem! 7 Thi jeg besvor eders Fædre, dengang jeg
førte dem ud af Ægypten, ja til den Dag i Dag, aarle
og silde: »Hør min Røst!« 8 Men de hørte ikke og
bøjede ikke deres Øre, men fulgte alle deres onde
Hjertes Stivsind. Derfor bragte jeg over dem alle
denne Pagts Ord, som jeg havde paalagt dem at
holde, men som de ikke holdt. 9 Og HERREN sagde
til mig: Der er fundet en Sammensværgelse blandt
Judas Mænd og Jerusalems Borgere; 10 de er vendt
tilbage til deres Forfædres Misgerninger, de, som
vægrede sig ved at høre mine Ord og holdt sig til
fremmede Guder og dyrkede dem; Israels Hus og
Judas Hus har brudt den Pagt, jeg sluttede med
deres Fædre. 11 Derfor, saa siger HERREN: Se, jeg
sender en Ulykke over dem, som de ikke kan slippe
fra; og naar de da raaber til mig, vil jeg ikke høre
dem. 12 Da skal Judas Byer og Jerusalems Borgere
gaa hen og raabe til de Guder, de tænder Offerild
for; men de kan ikke frelse dem i Nødens Stund. 13
Thi mange som dine Byer er dine Guder, Juda, og
mange som Gaderne i Jerusalem er Altrene, I har
rejst for Skændselen, Altrene til at tænde Offerild for
Ba'al. 14 Men du maa ikke gaa i Forbøn for dette
Folk eller frembære Klage og Bøn for det; thi jeg
hører ikke, naar de raaber til mig i Nødens Stund.
15 Hvad vil min elskede i mit Hus, hun, som øved
Svig? Kan Fedt og helligt Kød borttage din Ondskab,
eller kan du reddes ved sligt? 16 »Et grønt Oliventræ,
skønt at skue«, saa kaldte HERREN dit Navn. Under
voldsom Buldren og Bragen afsved Ilden dets Løv og
brændte dets Grene. 17 Hærskarers HERRE, som
plantede dig, truer dig med Ulykke til Straf for det
onde, Israels Hus og Judas Hus gjorde for at krænke
mig, idet de tændte Offerild for Ba'al. 18 HERREN
lod mig det vide, derfor ved jeg det; da lod du mig
se deres Gerninger. 19 Og jeg var som et taalsomt
Lam, der føres til Slagtning. Jeg vidste ej af, at de
tænkte paa Rænker imod mig: »Lad os ødelægge
Træet i Blomst, udrydde ham af de levendes Land,
saa hans Navn ej ihukommes mer.« 20 Hærskarers
HERRE, retfærdige Dommer, som prøver Nyrer og
Hjerte, lad mig skue din Hævn paa dem, thi paa dig
har jeg væltet min Sag. 21 Derfor, saa siger HERREN
om Mændene i Anatot, som staar mig efter Livet og
siger: »Du maa ikke profetere i HERRENS Navn;
ellers skal du dø for vor Haand« — 22 derfor, saa
siger Hærskarers HERRE: Se, jeg, vil hjemsøge dem;
deres unge Mænd skal dø for Sværd, deres Sønner
og Døtre af Hunger; 23 der skal ikke levnes dem
nogen Rest, thi jeg sender Ulykke over Mændene i
Anatot, naar Aaret, de skal hjemsøges, kommer.

12 Herre, Retten er din, naar jeg trætter med dig,
og dog maa jeg tale med dig om Ret. Hvi
følger Lykken de gudløses Vej, hvi er alle troløse
trygge? 2 Du planter dem, og de slaar rod, de trives
og bærer Frugt. De har dig i Munden, men ikke i
Hjertet. 3 Du, HERRE, du kender mig, ser mig og
prøver mit Hjertelag mod dig. Riv dem bort som Faar
til Slagtning, vi dem til Blodbadets Dag! 4 (Hvor
længe skal Landet sørge, al Markens Urter visne?
For Indbyggernes Ondskabs Skyld omkommer Dyr
og Fugle; thi man siger: »Han skuer ikke, hvorledes
det vil gaa os.«) 5 »Naar Fodgængere løber dig træt,
hvor kan du da kappes med Heste? Og er du ej tryg
i et fredeligt Land, hvad vil du saa gøre i Jordans
Stolthed? 6 Thi selv dine Brødre og din Faders Hus
er troløse imod dig, selv de skriger af fuld Hals efter
dig; tro dem ikke, naar de giver dig gode Ord!« 7
Mit Hus har jeg opgivet, bortstødt min Arvelod, givet
min elskede hen i hendes Fjenders Haand. 8 Min
Arvelod blev for mig som en Løve i Skoven, den
løftede Røsten imod mig, derfor maa jeg hade den. 9
Er min Arvelod blevet mig en spraglet Fugl, omgivet
af Fugle? Lad alle de vilde Dyr samles, hent dem
hid for at æde! 10 Hyrder i Mængde ødelægger
min Vingaard, nedtramper min Arvelod, min yndige
Arvelod gør de til øde Ørk; 11 de lægger den øde, den
sørger øde for mit Aasyn. Hele Landet er ødelagt,
thi ingen brød sig om det. 12 Over alle Ørkenens
nøgne Høje kom Hærværksmænd. Thi HERREN har
et Sværd; det fortærer alt fra den ene Ende af Landet
til den anden; intet Kød har Fred. 13 De saaede
Hvede og høstede Torne, sled til ingen Gavn og
blev til Skamme med deres Afgrøde for HERRENS
glødende Vredes Skyld. 14 Saa siger HERREN om
alle mine onde Naboer, der rører den Arvelod, jeg gav
mit Folk Israel i Eje: Se, jeg rykker dem op af deres
Land, og Judas Hus rykker jeg op midt iblandt dem.
15 Men siden, naar jeg har rykket dem op, forbarmer
jeg mig atter over dem og bringer dem hjem, hver til
sin Arvelod og hver til sit Land. 16 Hvis de da lærer
mit Folks Veje, saa de sværger ved mit Navn: »Saa
sandt HERREN lever!« ligesom de lærte mit Folk at
sværge ved Ba'al, skal de opbygges iblandt mit Folk.
17 Men hører de ikke, rykker jeg et saadant Folk helt
op og tilintetgør det, lyder det fra HERREN.

13 Saaledes sagde HERREN til mig: »Gaa hen
og køb dig et linned Bælte og bind det om
din Lænd, lad det ikke komme i Vand!« **2** Og jeg
købte Bæltet efter HERRENS Ord og bandt det om
min Lænd. **3** Saa kom HERRENS Ord atter til mig
saaledes: **4** »Tag Bæltet, du købte og har om Lænden,
og gaa til Frat og gem det der i en Klipperevne!« **5**
Og jeg gik hen og gemte det ved Frat, som HERREN
bød. **6** Men lang Tid efter sagde HERREN til mig:
»Gaa til Frat og hent Bæltet, jeg bød dig gemme
der!« **7** Og jeg gik til Frat og gravede Bæltet op, hvor
jeg havde gemt det: og se, Bæltet var ødelagt og
duede ikke til noget. **8** Og HERRENS Ord kom til mig
saaledes: **9** Saa siger HERREN: Saaledes vil jeg
ødelægge Judas og Jerusalems store Herlighed. **10**
Dette onde Folk, som vægrer sig ved at høre mine
Ord og vandrer i deres Hjertes Stivsind og holder sig
til andre Guder og dyrker og tilbeder dem, skal blive
som dette Bælte, der ikke duer til noget. **11** Thi som
Bæltet slutter sig tæt til en Mands Lænd, saaledes
har jeg sluttet hele Israels Hus og hele Judas Hus
tæt til mig, lyder det fra HERREN, for at de skulde
være mit Folk og blive mig til Navnkundighed, Pris
og Ære; men de hørte ikke. **12** Og du skal sige til
dette Folk: Saa siger HERREN, Israels Gud: Enhver
Vindunk fyldes med Vin! Og siger de til dig: »Skulde
vi ikke vide, at enhver Vindunk fyldes med Vin?«
13 saa svar dem: Saa siger HERREN: Se, jeg vil
fylde alle dette Lands Indbyggere, Kongerne, der
sidder paa Davids Trone, Præsterne, Profeterne og
alle Jerusalems Borgere, saa de bliver drukne; **14**
og jeg knuser dem mod hinanden, baade Fædre
og Sønner, lyder det fra HERREN; uden Skaansel,
Medynk og Barmhjertighed ødelægger jeg dem. **15**
Hør og lyt uden Hovmod, thi HERREN taler. **16** Lad
HERREN eders Gud faa Ære, før det mørkner, før
I støder eders Fødder paa Skumringsbjerge, saa I
maa bie paa Lys, men han gør det til Mulm, han
gør det til Mørke. **17** Men dersom I ikke hører, da
græder min Sjæl i Løn for Hovmodets Skyld, den
fælder saa bitre Taarer; mit Øje rinder med Graad,
thi HERRENS Hjord føres bort. **18** Sig til Kongen
og til Herskerinden: »Tag lavere Sæde, thi af eders
Hoved faldt den dejlige Krone.« **19** Sydlandets Byer
er lukkede, ingen lukker op, hele Juda er bortført til
sidste Mand. **20** Løft dine Øjne og se dem komme fra
Nord! Hvor er den Hjord, du fik, dine dejlige Faar? **21**
Hvad vil du sige, naar du faar dem til Herrer, hvem du
lærte at komme til dig som Venner? Vil ikke Veer da
gribe dig som Kvinde i Barnsnød? **22** Og siger du i dit
Hjerte: »Hvi hændtes mig dette?« For din svare Skyld
blev dit Slæb løftet op, dine Hæle skændet. **23** Hvis
en Neger kunde skifte sin Hud, en Panter sine Striber,
saa kunde og I gøre godt, I Mestre i ondt! **24** Jeg
spreder dem som Straa, der flyver for Ørkenens Vind;
25 det er din Lod, din tilmaalte Del fra mig, saa lyder
det fra HERREN, fordi du lod mig gaa ad Glemme og
stoled paa Løgn. **26** Ja, dit Slæb slaar jeg over dit
Ansigt, din Skam skal ses, **27** dit Ægteskabsbrud og
din Vrinsken, din skamløse Utugt; paa Højene og ude
paa Marken saa jeg dine væmmelige Guder. Ve dig,
Jerusalem, du bliver ej ren — hvor længe endnu?

14 HERRENS Ord, som kom til Jeremias om
tørken. **2** Juda sørger, dets Porte vansmægter
sørgeklædt i Støvet, Jerusalems Skrig stiger op, **3**
og dets Stormænd sender deres Drenge efter Vand,
de kommer til Brønde, men finder ej Vand, vender
hjem med tomme Spande, med Skam og Skændsel
og tilhyllet Hoved. **4** Over Jorden, som revner af
Angst, da Regn ej falder i Landet, er Bønderne
beskæmmede, tilhyller Hovedet. **5** Selv Hinden paa
Marken forlader sin nyfødte Kalv, thi Græs er der
ikke. **6** Paa nøgne Høje staar Vildæsler og snapper
efter Luft som Sjakaler, deres Øjne vansmægter, thi
Grønt er der ikke. **7** Vidner vore Synder imod os,
HERRE, grib saa for dit Navns Skyld ind! Thi mange
Gange faldt vi fra, mod dig har vi syndet. **8** Du Israels
Haab og Frelser i Nødens Stund! Hvorfor er du som
fremmed i Landet, som en Vandringsmand, der kun
søger Nattely? **9** Hvorfor er du som en raadvild Mand,
som en Helt, der ikke kan frelse? Du er dog i vor
Midte, HERRE, dit Navn er nævnet over os, saa lad
os ej fare! **10** Saa siger HERREN til dette Folk: De
elsker at flakke omkring og sparer ej Fødderne, men
ejer ikke HERRENS Behag. Han ihukommer nu deres
Brøde, hjemsøger deres Synder. **11** Og HERREN
sagde til mig: »Bed ikke om Lykke for dette Folk! **12**
Naar de faster, hører jeg ikke deres Klage, og naar
de ofrer Brændoffer og Afgrødeoffer, har jeg ikke
Behag i dem; nej, med Sværd, Hunger og Pest vil
jeg gøre Ende paa dem!« **13** Da sagde jeg: »Ak,
Herre, HERRE! Profeterne siger jo til dem: I skal ikke
se Sværd, og Hungersnød skal ikke komme over
eder, thi tryg Fred giver jeg eder paa dette Sted.« **14**
HERREN svarede: »Profeterne profeterer Løgn i mit
Navn; jeg har ikke sendt dem eller givet dem noget
Bud eller talet til dem. Løgnesyner og falsk Spaadom
og deres Hjertes Bedrag er det, de profeterer for
eder! **15** Derfor, saa siger HERREN til Profeterne, der
profeterer i mit Navn, skønt jeg ikke har sendt dem,
og som siger, at der ikke skal komme Sværd eller

Hunger i dette Land: Disse Profeter skal omkomme
ved Sværd og Hunger; 16 og Folket, de profeterer for,
skal slænges hen paa Jerusalems Gader for Hunger
og Sværd, og ingen skal jorde dem, hverken dem eller
deres Hustruer, Sønner eller Døtre. Jeg udøser deres
Ondskab over dem.« 17 Og du skal sige dette Ord til
dem: Mine Øjne skal rinde med Graad ved Nat og
ved Dag og aldrig høre op; thi mit Folks jomfruelige
Datter ligger lemlæstet haardt, Saaret er saare svart.
18 Hvis jeg gaar ud paa Marken, se — sværdslagne
Mænd, og kommer jeg ind i Byen, se — Hungerens
Kvaler! Thi baade Profet og Præst drager bort til et
Land, de ej kender. 19 Har du ganske vraget Juda,
væmmes din Sjæl ved Zion? Hvorfor har du slaaet
os, saa ingen kan læge? Man haaber paa Fred, men
det bliver ej godt, paa Lægedoms Tid, men se, der er
Rædsel. 20 Vi kender vor Gudløshed, HERRE, vore
Fædres Brøde, thi vi synded mod dig. 21 Bortstød
os ikke for dit Navns Skyld, vanær ej din Herligheds
Trone, kom i Hu og bryd ej din Pagt med os! 22 Kan
blandt Hedningeguderne nogen sende Regn, giver
Himlen Nedbør af sig selv? Er det ikke dig, o HERRE
vor Gud? Saa bier vi paa dig, thi du skabte alt dette.

15 Da sagde HERREN til mig: Om saa Moses
og Samuel stod for mit Aasyn, vilde mit Hjerte
ikke vende sig til dem. Jag dette Folk bort fra mit
Aasyn! 2 Og naar de spørger dig: »Hvor skal vi
gaa hen?« saa svar dem: Saa siger HERREN: Hvo
Dødens er, til Død, hvo Sværdets er, til Sværd, hvo
Hungerens er, til Hunger, hvo Fangenskabets er, til
Fangenskab! 3 Jeg sætter fire Magter over dem, lyder
det fra HERREN: Sværdet til at slaa ihjel, Hundene
til at slæbe bort, Himmelens Fugle og Jordens Dyr
til at æde og ødelægge. 4 Jeg gør dem til Rædsel
for alle Jordens Riger for Ezekias's Søns, Kong
Manasse af Judas, Skyld, for alt, hvad han gjorde
i Jerusalem. 5 Hvo føler, Jerusalem, for dig, hvo
ynker dig vel, hvo bøjer af fra Vejen og spørger til
dig? 6 Du vragede mig, saa lyder det fra HERREN,
du veg bort. Jeg udrækker Haanden, udsletter dig,
træt af at ynkes. 7 Med Kasteskovl kaster jeg dem i
Landets Porte, mit Folk gør jeg barnløst og til intet; de
vendte ej om. 8 Flere end Havets Sandskorn bliver
deres Enker. Jeg sender over Ynglingens Moder ved
Middag en Hærger, brat lader jeg Angst og Rædsel
falde paa hende. 9 Syvsønnemoder vansmægter,
opgiver Aanden, hendes Sol gaar alt ned ved Dag,
hun beskæmmes og blues. De overblevne giver jeg til
Sværdet for Fjendernes Øjne, lyder det fra HERREN.
10 Ve mig, min Moder, at du fødte mig, en Tvistens og
kivens Mand for Alverden! Jeg gav eller modtog ej
Laan, og de bander mig alle. 11 HERREN sagde:
Sandelig, jeg løser dig, at det maa gaa dig vel.
Sandelig, jeg lader Fjenden bønfalde dig i Ulykkens
og Trængselens Tid. 12 Sønderbryder man Jern,
Jern fra Norden, og Kobber? 13 Din Rigdom og dine
Skatte giver jeg hen til Rov, ikke for Betaling, men til
Straf for alle dine Synder i alle dine Landemærker; 14
jeg lader dig trælle for dine Fjender i et Land, du ikke
kender, thi Ild luer op i min Vrede; den brænder mod
eder. 15 Du kender det, HERRE, kom mig i Hu, tag
dig af mig; hævn mig paa dem, som forfølger mig,
vær ikke langmodig, saa jeg rives bort! Vid, at for din
Skyld bærer jeg Haan 16 fra dem, der lader haant om
dit Ord; ryd dem ud! Men mig blev dit Ord til Fryd og
til Hjertens Glæde; thi dit Navn er nævnet over mig,
HERRE, Hærskarers Gud. 17 Ikke sad jeg og jubled
i glades Lag; grebet af din Haand sad jeg ene, thi
du fyldte mig med Harme. 18 Hvorfor er min Smerte
evig, ulægeligt mit Saar? Det vil ikke læges. Du blev
mig som en skuffende Bæk, som Vand, der sviger. 19
Derfor saa siger HERREN: Omvender du dig, vil jeg
omvende dig, saa du staar for mit Aasyn; giver du det
ædle, ej det uædle, Vækst, skal du være som min
Mund. De skal vende om til dig, du ikke til dem. 20
Jeg gør dig for dette Folk til en Kobbermur, ingen
kan storme; de skal kæmpe mod dig, men ikke faa
Overhaand over dig, thi jeg er med dig for at frelse og
redde dig, lyder det fra HERREN. 21 Jeg redder dig
af ondes Vold og frier dig af Voldsmænds Haand.

16 HERRENS Ord kom til mig saaledes: 2 Du skal
ikke tage dig en Hustru og ikke have Sønner
eller Døtre paa dette Sted. 3 Thi saa siger HERREN
om de Sønner og Døtre, der fødes paa dette Sted, og
om Mødrene, som føder dem, og Fædrene, som avler
dem i dette Land: 4 En smertefuld Død skal de dø;
der skal ikke holdes Dødeklage over dem, og de skal
ikke jordes; til Gødning paa Marken skal de blive. De
skal omkomme ved Sværd og Hunger; deres Lig skal
være Himmelens Fugle og Jordens Dyr til Æde. 5 Thi
saa siger HERREN: Kom ikke i Sorgens Hus, gaa
ikke til Klage, vis dem ikke Medynk, thi jeg tager min
Fred fra dette Folk, lyder det fra HERREN, baade
Naade og Barmhjertighed; 6 og store og smaa skal
dø i dette Land og ikke jordes. De skal ikke holde
Dødeklage eller ridse Huden eller klippe sig for deres
Skyld, 7 bryde Brød til en, der har Sorg, til Trøst for
den døde, eller kvæge ham med Trøstebæger for
Fader og Moder. 8 Og kom ikke i et Gildehus for at
sidde iblandt dem og spise og drikke; 9 thi saa siger

Hærskarers HERRE, Israels Gud: Se, for eders Øjne
og i eders Dage gør jeg paa dette Sted Ende paa
Fryderaab og Glædesraab, Brudgoms Røst og Bruds
Røst. 10 Naar du forkynder dette Folk alle disse Ord,
og de siger til dig: »Hvorfor udtaler HERREN al den
store Ulykke over os, og hvad er det for en Brøde og
Synd, vi har gjort mod HERREN vor Gud?« 11 svar
dem saa: Fordi eders Fædre forlod mig, lyder det fra
HERREN, og holdt sig til andre Guder og dyrkede og
tilbad dem; mig forlod de og holdt ikke min Lov; 12
og I bærer eder værre ad end eders Fædre, thi se, I
vandrer hver efter sit onde Hjertes Stivsind uden at
høre mig; 13 derfor slænger jeg eder bort fra dette
Land til et Land, I ikke kender, saa lidt som eders
Fædre, og der skal I dyrke andre Guder baade Dag
og Nat; thi jeg vil ikke give eder Naade. 14 Se, derfor
skal Dage komme, lyder det fra HERREN, da det ikke
mere hedder: »Saa sandt HERREN lever, der førte
Israeliterne op fra Ægypten!« 15 men: »Saa sandt
HERREN lever, der førte Israeliterne op fra Nordens
Land og alle de Lande, til hvilke han havde stødt dem
bort!« Og jeg fører dem hjem til deres Land, som
jeg gav deres Fædre. 16 Se, jeg sender Bud efter
Fiskere i Mængde, lyder det fra HERREN, og de skal
fiske dem; og siden sender jeg Bud efter Jægere i
Mængde, og de skal jage dem fra hvert Bjerg, hver
Høj og Klippernes Kløfter. 17 Thi mine Øjne er rettet
paa alle deres Veje; de er ikke skjult for mig, og deres
Brøde er ikke dulgt for mine Øjne. 18 Og først giver
jeg dem tvefold Gengæld for deres Brøde og Synd,
fordi de vanhelligede mit Land med deres væmmelige
Guders Aadsler og fyldte min Arvelod med deres
Vederstyggeligheder. 19 Herre, min Styrke, mit Værn,
min Tilflugt i Nødens Stund! Til dig skal Folkeslag
komme fra den vide Jord og sige: »Vore Fædre arved
kun Løgn, Afguder, ingen af dem hjælper. 20 Kan et
Menneske lave sig Guder? De er dog ikke Guder!«
21 Se, derfor lader jeg dem mærke, denne Gang lader
jeg dem mærke min Haand og min Styrke; og de skal
kende, at mit Navn er HERREN.

17 Optegnet er Judas Synd med Griffel af Jern,
med Diamantspids ristet i deres Hjertes Tavle
og paa deres Altres Horn, 2 naar Sønnerne kommer
deres Altre og Asjerer i Hu, paa alle grønne Træer,
paa de høje Steder, 3 paa Bjergene paa Marken.
Din Rigdom, alle dine Skatte giver jeg hen til Rov til
Løn for din Synd, saa langt dine Grænser naar. 4
Din Haand maa slippe din Arvelod, den, jeg gav dig.
Jeg lader dig trælle for Fjender i et ukendt Land, thi
Ild luer op i min Vrede, den brænder evigt. 5 Saa
siger HERREN: Forbandet være den Mand, som
stoler paa Mennesker, og som holder Kød for sin
Arm, hvis Hjerte viger fra HERREN. 6 Han bliver som
Ødemarkens Ene og faar ej Lykke at se; han bor i
gløende Ørk, i Saltland, hvor ingen fæster Bo. 7
Velsignet være den Mand, som stoler paa HERREN,
og hvis Tillid HERREN er. 8 Han bliver som et Træ,
der er plantet ved Vand og strækker sine Rødder til
Bækken, ej ængstes, naar Heden kommer, hvis Løv
er frodiggrønt, som ej ængstes i Tørkens Aar eller
ophører med at bære Frugt. 9 Hjertet er svigefuldt
fremfor alt, det er sygt, hvo kender det? 10 Jeg,
HERREN, jeg ransager Hjerte og prøver Nyrer for at
gengælde hver hans Færd, hans Gerningers Frugt.
11 Som en Agerhøne paa Æg, den ikke har lagt, er
den, der vinder Rigdom med Uret; han maa slippe
den i Dagenes Hælvt og slaar ved sin Død som en
Daare. 12 En Herlighedstrone, en urgammel Høj er
vor Helligdoms Sted. 13 HERRE, du Israels Haab,
enhver, der forlader dig, faar Skam; de, der falder fra
dig, skal udryddes af Landet, thi HERREN, Kilden
med levende Vand, forlod de. 14 Læg mig, HERRE,
saa jeg læges, frels du mig, saa jeg frelses, thi du
er min Ros. 15 Se, de andre siger til mig: »Hvor er
HERRENS Ord? Lad det komme!« 16 Jeg vægred
mig ej ved at være Hyrde i dit Spor, begæred ej
heller Ulykkens Dag, du ved det; hvad der udgik fra
mine Læber, er for dit Aasyn. 17 Bliv ikke en Rædsel
for mig, du min Tilflugt paa Ulykkens Dag. 18 Lad
Forfølgerne beskæmmes, lad ej mig beskæmmes,
lad dem forfærdes, lad ej mig forfærdes; send over
dem Ulykkens Dag, knus dem og gentag Slaget! 19
Saaledes sagde HERREN til mig: Gaa hen og stil dig
i Folkets Sønners Port, ad hvilken Judas Konger gaar
ind og ud, og i alle Jerusalems Porte 20 og sig til dem:
Hør HERRENS Ord, I Judas Konger og hele Juda og
alle Jerusalems Borgere, som gaar ind ad disse Porte!
21 Saa siger HERREN: Vogt eder for eders Sjæles
Skyld, at I ikke bærer Byrder ind gennem Jerusalems
Porte paa Sabbatsdagen! 22 Bring ingen Byrde ud af
eders Huse paa Sabbatsdagen og gør intet Arbejde,
men hold Sabbatsdagen hellig, som jeg bød eders
Fædre. 23 De hørte ikke og bøjede ikke deres Øre,
men gjorde Nakken stiv for ikke at høre eller tage
ved Lære. 24 Men hvis I hører mig, lyder det fra
HERREN, saa I ikke bringer nogen Byrde ind gennem
denne Bys Porte paa Sabbatsdagen, men holder den
hellig og ikke gør noget Arbejde paa den, 25 saa skal
Konger og Fyrster, som sidder paa Davids Trone,
drage ind ad denne Bys Porte med Vogne og Heste,
de og deres Fyrster, Judas Mænd og Jerusalems

Borgere, og denne By skal staa til evig Tid. 26 Og fra
Judas Byer, fra Jerusalems Omegn, fra Benjamins
Land, fra Lavlandet, Bjergene og Sydlandet skal man
komme og bringe Brændoffer, Slagtoffer, Afgrødeoffer
og Røgelse og Takoffer til HERRENS Hus. 27 Men
hvis I ikke hører mit Ord om at holde Sabbatsdagen
hellig og om ikke at bære nogen Byrde ind gennem
Jerusalems Porte paa Sabbatsdagen, saa sætter jeg
Ild paa dets Porte, og den skal fortære Jerusalems
Paladser uden at slukkes.

18 Det Ord, som kom til Jeremias fra HERREN:
2 »Gaa ned til Pottemagerens Hus! Der skal
du faa mine Ord at høre.« 3 Saa gik jeg ned
til Pottemagerens Hus, og se, han var i Arbejde
ved Drejeskiven. 4 Og naar et Kar, han arbejdede
paa, mislykkedes, som det kan gaa med Leret i
Pottemagerens Haand, begyndte han igen og lavede
det om til et andet, som han nu vilde have det
gjort. 5 Da kom HERRENS Ord til mig: 6 Skulde jeg
ikke kunne gøre med eder, Israels Hus, som denne
Pottemager? lyder det fra HERREN. Se, som Leret i
Pottemagerens Haand er I i min Haand, Israels Hus.
7 Snart truer jeg et Folk og et Rige med at rykke det
op, nedbryde og ødelægge det; 8 men naar det Folk,
jeg har truet, omvender sig fra sin Ondskab, angrer
jeg det onde, jeg tænkte at gøre det. 9 Og snart lover
jeg et Folk og et Rige at opbygge og plante det; 10
men gør det saa, hvad der er ondt i mine Øjne, idet
det ikke hører min Røst, angrer jeg det gode, jeg
havde lovet at gøre det. 11 Og sig nu til Judas Mænd
og Jerusalems Borgere: Saa siger HERREN: Se, jeg
skaber eder en Ulykke og udtænker et Raad imod
eder; vend derfor om, hver fra sin onde Vej, og bedrer
eders Veje og eders Gerninger. 12 Men de svarer:
»Nej! Vi vil følge vore egne Tanker og gøre hver
efter sit onde Hjertes Stivsind.« 13 Derfor, saa siger
HERREN: Spørg dog rundt blandt Folkene: Hvo hørte
mon sligt? Grufulde Ting har hun øvet, Israels Jomfru.
14 Forlader Libanons Sne den Almægtiges Klippe,
eller udtørres Bjergenes kølige, rislende Vande, 15
siden mit Folk har glemt mig og ofrer til Løgn?
De snubler paa deres Veje, de ældgamle Spor, og
vandrer ad Stier, en Vej, der ikke er højnet, 16 for at
gøre deres Land til Gru, til evig Spot; hver farende
Mand skal grue og ryste paa Hovedet. 17 Som en
Østenstorm splitter jeg dem for Fjendens Ansigt, jeg
viser dem Ryg, ej Aasyn paa Vanheldets Dag. 18
De sagde: »Kom, vi spinder Rænker imod Jeremias!
Thi ej glipper Loven for Præsten, ej Raadet for den
vise, ej Ordet for Profeten. Kom, lad os slaa ham
med Tungen og lure paa alle hans Ord!« 19 Lyt,
o Herre, til mig og hør min Modparts Ord! 20 Skal
godt gengældes med ondt? De grov jo min Sjæl
en Grav. Kom i Hu, at jeg stod for dit Aasyn for at
tale til Bedste for dem og vende din Vrede fra dem!
21 Giv derfor deres Sønner til Hunger, styrt dem i
Sværdets Vold; Barnløshed og Enkestand ramme
deres Kvinder, deres Mænd vorde slagne af Døden,
deres ungdom sværdslagne i Krig; 22 lad der høres
et Skrig fra Husene, naar du lader en Mordbande
brat komme over dem. Thi de grov en Grav for at
fange mig og lagde Snarer for min Fod. 23 Ja du, o
HERRE, du kender alle deres Dødsraad imod mig.
Tilgiv ikke deres Brøde, slet ikke deres Synd for dit
Aasyn, lad dem komme til Fald for dit Aasyn, faa med
dig at gøre i din Vredes Stund!

19 Saaledes sagde HERREN: Gaa hen og køb dig
et Krus hos Pottemageren, tag nogle af Folkets
og Præsternes Ældste med 2 og gaa ud i Hinnoms
Søns Dal ved Indgangen til Potteskaarporten og
udraab der de Ord, jeg taler til dig! 3 Du skal sige:
Hør HERRENS Ord, Judas Konger og Jerusalems
Borgere: Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud:
Se, jeg sender over dette Sted en Ulykke, saa det skal
ringe for Ørene paa enhver, der hører derom, 4 fordi
de forlod mig og gjorde dette Sted fremmed og tændte
Offerild der for andre Guder, som hverken de eller
deres Fædre før kendte til, og Judas Konger fyldte
dette Sted med skyldfries Blod, 5 og de byggede
Ba'alshøjene for at brænde deres Børn i Ild som
Brændofre til Ba'al, hvad jeg ikke havde paabudt
eller talt om, og hvad aldrig var opkommet i min
Tanke. 6 Se, derfor skal Dage komme, lyder det fra
HERREN, da dette Sted ikke mere skal hedde Tofet
og Hinnoms Søns Dal, men Morddalen. 7 Jeg gør
Juda og Jerusalem raadvilde paa dette Sted og lader
dem falde for Sværdet for deres Fjenders Øjne og for
deres Haand, som staar dem efter Livet, og jeg giver
Himmelens Fugle og Jordens Dyr deres Lig til Føde.
8 Jeg gør denne By til Gru og Spot; alle, der kommer
forbi, skal grue og spotte over alle dens Saar. 9 Jeg
lader dem æde deres Sønners og Døtres Kød, den
ene skal æde den andens Kød under Belejringen
og den Trængsel, deres Fjender og de, der staar
dem efter Livet, volder dem. 10 Knus saa Kruset i de
Mænds Paasyn, der følger med dig, 11 og sig til dem:
Saa siger Hærskarers HERRE: Jeg vil knuse dette
Folk og denne By, som man knuser et Lerkar, saa det
ikke kan heles igen. De døde skal jordes i Tofet, fordi
Pladsen til at jorde paa ikke slaar til. 12 Saaledes vil

jeg gøre med dette Sted og dets Indbyggere, lyder
det fra HERREN, idet jeg gør denne By til et Tofet:
13 Jerusalems og Judas Kongers Huse skal blive
urene som Tofets Sted, alle de Huse, paa hvis Tage
de tændte Offerild for al Himmelens Hær og udgød
Drikofre for andre Guder. 14 Derpaa gik Jeremias
fra Tofet, hvorhen HERREN havde sendt ham for at
profetere, og stod frem i Forgaarden til HERRENS
Hus og sagde til alt Folket: 15 Saa siger Hærskarers
HERRE, Israels Gud: Se, over denne By og alle
Byerne, der hører til den, sender jeg al den Ulykke,
jeg har truet den med, fordi de gjorde Nakken stiv og
ikke hørte mine Ord.

20 Da Præsten Pasjhur, Immers Søn, der var
Overopsynsmand i HERRENS Hus, hørte
Jeremias profetere saaledes, 2 slog han ham og
lod ham lægge i Blokken i den øvre Benjaminsport i
HERRENS Hus. 3 Men da Pasjhur Dagen efter slap
Jeremias ud af Blokken, sagde Jeremias til ham:
HERREN kalder dig ikke Pasjhur, men: Trindt-om-er-
Rædsel. 4 Thi saa siger HERREN: Se, jeg gør dig til
Rædsel for dig selv og for alle dine Venner; de skal
falde for deres Fjenders Sværd, og dine Øjne skal se
det. Og hele Juda giver jeg i Babels Konges Haand;
han skal føre dem til Babel og hugge dem ned med
Sværdet. 5 Og jeg giver alt denne Bys Gods og al
dens Velstand og alle dens kostelige Ting og alle
Judas Kongers Skatte i deres Fjenders Haand; de
skal rane dem og tage dem og føre dem til Babel. 6
Og du Pasjhur og alle, der bor i dit Hus, skal gaa i
Fangenskab. Du skal komme til Babel; der skal du dø,
og der skal du jordes sammen med alle dine Venner,
for hvem du har profeteret Løgn. 7 Du overtalte mig,
HERRE, og jeg lod mig overtale, du tvang mig med
Magt. Dagen lang er jeg til Latter, mig haaner enhver.
8 Thi saa tit jeg taler, maa jeg skrige, raabe: »Vold og
Overfald!« Thi HERRENS Ord er mig Dagen lang
til Skændsel og Spot. 9 Men tænkte jeg: »Ej vil jeg
mindes ham, ej tale mer i hans Navn, « da blev det
som brændende Ild i mit indre, som Brand i mine Ben;
jeg er træt, jeg kan ikke mere, jeg evner det ej; 10 thi
jeg hører mange hviske, trindt om er Rædsel: »Angiv
ham!« og: »Vi vil angive ham!« Alle mine Venner lurer
paa et Fejltrin af mig: »Maaske gaar han i Fælden,
saa vi faar ham i vor Magt, og da kan vi hævne os
paa ham!« 11 Men HERREN er med mig som en
vældig Helt; derfor skal de, som forfølger mig, snuble
i Afmagt, højlig beskæmmes, thi Heldet svigter dem,
faa Skændsel, der aldrig glemmes. 12 Du Hærskarers
HERRE, som prøver den retfærdige, gennemskuer
Nyrer og Hjerte, lad mig skue din Hævn paa dem, thi
paa dig har jeg væltet min Sag. 13 Syng for HERREN,
lovpris HERREN! Thi han redder den fattiges Sjæl af
de ondes Haand. 14 Forbandet være den Dag, paa
hvilken jeg fødtes; den Dag, min Moder fødte mig,
skal ikke velsignes. 15 Forbandet den Mand, som
bragte min Fader det Bud: »Et Barn, en Dreng er født
dig!« og glæded ham saare. 16 Det gaa den Mand
som Byerne, HERREN omstyrted uden Medynk; han
høre Skrig ved Gry, Kampraab ved Middagstide. 17
At han ej lod mig dø i Moders Liv, saa min Moder var
blevet min Grav og hendes Moderliv evigt svangert!
18 Hvi kom jeg af Moders Liv, naar jeg kun skulde
opleve Møje og Harm, mine Dage svinde i Skam!

21 Det Ord, som kom til Jeremias fra HERREN, da
Kong Zedekias sendte Pasjhur, Malkijas Søn, og
Præsten Zefanja, Ma'asejas Søn, til ham og lod sige:
2 »Raadspørg HERREN for os, thi Kong Nebukadrezar
af Babel angriber os; maaske vil HERREN handle med
os efter alle sine Undergerninger, saa Nebukadrezar
drager bort fra os.« 3 Jeremias svarede dem: »Sig
til Zedekias: 4 Saa siger HERREN, Israels Gud:
Se, Vaabnene i eders Haand, med hvilke I uden for
Muren kæmper mod Babels Konge og Kaldæerne,
der belejrer eder, dem driver jeg tilbage og samler
dem midt i denne By; 5 og jeg vil selv kæmpe mod
eder med udrakt Haand og stærk Arm, i Vrede og
Harme og stor Fortørnelse; 6 og jeg slaar denne
Bys Indbyggere, ja baade Folk og Fæ, med voldsom
Pest, saa de dør. 7 Og siden, lyder det fra HERREN,
giver jeg Kong Zedekias af Juda og hans Tjenere og
Folket, der levnes i denne By af Pesten, Sværdet og
Hungeren, i Kong Nebukadrezar af Babels og i deres
Fjenders Haand, og i deres Haand, som staar dem
efter Livet; de skal hugge dem ned med Sværdet,
og jeg vil ikke ynkes over dem eller vise Skaansel
eller Barmhjertighed!« 8 Og sig til dette Folk: »Saa
siger HERREN: Se, jeg forelægger eder Livets Vej og
Dødens Vej. 9 Den, som bliver i denne By, skal dø
ved Sværd, Hunger og Pest; men den, som gaar ud
og overgiver sig til Kaldæerne, der belejrer eder, skal
leve og vinde sit Liv som Bytte, 10 Thi jeg retter mit
Aasyn mod denne By til Ulykke og ikke til Lykke, lyder
det fra HERREN; i Babels Konges Haand skal den
gives, og han skal opbrænde den med Ild.« 11 Og sig
til Judas Konges Hus: Hør HERRENS Ord, 12 Davids
Hus! Saa siger HERREN: Hold aarle retfærdig Dom,
fri den, som er plyndret, af Voldsmandens Haand,
at ikke min Vrede slaar ud som Ild og brænder, saa
ingen kan slukke, for eders onde Gerningers Skyld.

13 Se, jeg kommer over dig, du By i Dalen, du Slettens
Klippe, lyder det fra HERREN, I, som siger: »Hvo
falder over os, hvo trænger ind i vore Boliger?« 14
Efter eders Gerningers Frugt hjemsøger jeg jer, lyder
det fra HERREN; jeg sætter Ild paa dens Skov, den
fortærer alt deromkring.

22 Saa siger HERREN: Gaa ned til Judas Konges
Palads og tal dette Ord 2 og sig: Hør HERRENS
Ord, Judas Konge, som sidder paa Davids Trone, du,
dine Tjenere og dit Folk, som gaar ind ad disse Porte!
3 Saa siger HERREN: Øv Ret og Retfærd, fri den,
som er plyndret, af Voldsmandens Haand, undertryk
ikke den fremmede, den faderløse og Enken, øv ikke
Vold og udgyd ikke uskyldigt Blod paa dette Sted. 4
Thi dersom I efterkommer dette Krav, skal Konger,
der sidder paa Davids Trone, drage ind ad Portene til
dette Hus med Vogne og Heste, de, deres Tjenere og
Folk. 5 Men hører I ikke disse Ord, saa sværger jeg
ved mig selv, lyder det fra HERREN, at dette Hus
skal lægges øde. 6 Thi saa siger HERREN om Judas
Konges Palads: Et Gilead var du for mig, en Libanons
Tinde; visselig, jeg gør dig til Ørk, til folketomme Byer;
7 Hærværksmænd helliger jeg mod dig, hver med
sit Værktøj, de skal fælde dine udvalgte Cedre og
kaste dem i Ilden. 8 Mange Folkeslag skal drage forbi
denne By og spørge hverandre: »Hvorfor handlede
HERREN saaledes med denne store By?« 9 Og man
skal svare: »Fordi de forlod HERREN deres Guds
Pagt og tilbad og dyrkede andre Guder.« 10 Græd ej
over den døde, beklag ham ikke! Græd over ham, der
drog bort, thi han vender ej hjem, sit Fødeland genser
han ikke. 11 Thi saa siger HERREN om Josias's Søn,
Kong Sjallum af Juda, der blev Konge i sin Fader
Josias's Sted: Han, som gik bort fra dette Sted, skal
ikke vende hjem igen: 12 men paa det Sted, til hvilket
de førte ham i Landflygtighed, skal han dø, og han
skal ikke gense dette Land. 13 Ve ham, der bygger
Hus uden Retfærd, Sale uden Ret, lader Landsmand
trælle for intet, ej giver ham Løn, 14 som siger: »Jeg
bygger mig et rummeligt Hus med luftige Sale, « som
hugger sig Vinduer ud, klæder Væg med Cedertræ og
maler det rødt. 15 Er du Konge, fordi du brammer med
Cedertræ? Din Fader, mon ikke han spiste og drak og
øvede Ret og Retfærd? Da gik det ham vel; 16 han
hjalp arm og fattig til sin Ret; da gik det ham vel. Er
dette ikke at kende mig? lyder det fra HERREN. 17
Men dit Øje og Hjerte higer kun efter Vinding, efter at
udgyde skyldfries Blod, øve Undertrykkelse og Vold.
18 Derfor, saa siger HERREN om Josias's Søn, Kong
Jojakim af Juda: Over ham skal ej klages: »Ve min
Broder, ve min Søster!« eller grædes: »Ve min Herre,
ve hans Herlighed!« 19 Et Æsels Jordefærd faar han,
slæbes ud, slænges hen uden for Jerusalems Porte.
20 Stig op paa Libanon og skrig, løft Røsten i Basan,
skrig fra Abarim, thi knuste er alle dine kære. 21
Jeg taled dig til i din Tryghed, du nægted at høre;
at overhøre min Røst var din Skik fra din Ungdom.
22 For alle dine Hyrder skal Storm være Hyrde, i
Fangenskab gaar dine kære; da faar du Skam og
Skændsel for al din Ondskab. 23 Du, som bor paa
Libanon og bygger i Cedrene, hvor stønner du, naar
Smerter kommer over dig, Veer som en fødendes!
24 Saa sandt jeg lever, lyder det fra HERREN: Om
ogsaa Konja, Kong Jojakim af Judas Søn, var en
Seglring paa min højre Haand, jeg rev ham bort.
25 Jeg giver dig i deres Haand, som staar dig efter
Livet, i deres Haand, for hvem du ræddes, og i Kong
Nebukadrezar af Babels og Kaldæernes Haand. 26
Jeg slynger dig og din Moder, som fødte dig, bort til
et andet Land, hvor I ikke fødtes, og der skal I dø; 27
men til det Land, deres Sjæle længes tilbage til, skal
de ikke vende hjem. 28 Er denne Konja da et usselt,
sønderslaaet Kar, et Redskab, ingen bryder sig om?
Hvorfor skal han og hans Afkom slynges og kastes
til et Land, de ikke kender? 29 Land, Land, Land,
hør HERRENS Ord: 30 Saa siger HERREN: Optegn
denne Mand som barnløs, som en Mand, der ingen
Lykke har i sit Liv; thi det skal ikke lykkes nogen af
hans Afkom at sætte sig paa Davids Trone og atter
herske over Juda.

23 Ve Hyrderne, der ødelægger og adsplitter de
Faar, jeg græsser, lyder det fra HERREN. 2
Derfor, saa siger HERREN, Israels Gud, til de Hyrder,
som vogter mit Folk: Da I har adsplittet og spredt
mine Faar og ikke taget eder af dem, vil jeg nu tage
mig af eder for eders onde Gerningers Skyld, lyder
det fra HERREN. 3 Men dem, der er tilovers af mine
Faar, vil jeg sanke sammen fra alle de Lande, til
hvilke jeg har bortstødt dem, og føre dem tilbage
til deres Græsgange, og de skal blive frugtbare og
mangfoldige. 4 Da vil jeg sætte Hyrder over dem,
og de skal vogte dem; og de skal ikke mere frygte
eller ræddes og ingen skal savnes, lyder det fra
HERREN. 5 Se, Dage skal komme, lyder det fra
HERREN, da jeg opvækker David en retfærdig Spire,
og han skal herske som Konge og handle viselig og
øve Ret og Retfærd i Landet. 6 I hans Dage skal
Juda frelses og Israel bo trygt. Og det Navn, man
skal give ham er: HERREN vor Retfærdighed. 7 Se,
derfor skal Dage komme, lyder det fra HERREN, da

det ikke mere hedder: »Saa sandt HERREN lever,
der førte Israeliterne op fra Ægypten!« 8 men: »Saa
sandt HERREN lever, der førte og bragte Israels
Hus's Afkom op fra Nordens Land og fra alle de
Lande, til hvilke han havde bortstødt dem!« Og de
skal bo i deres Land. 9 Om Profeterne. Mit Hjerte
er knust i Brystet, hvert Ledemod er slapt, jeg er
som en drukken, en Mand, overvældet af Vin, for
HERRENS Skyld, for hans hellige Ords Skyld. 10 Thi
Landet er fuldt af Horkarle, og under Forbandelse
sørger Landet, Ørkenens Græsgange visner. Man
haster til det, som er ondt, og er stærk i Uret. 11 Thi
baade Profet og Præst er vanhellig, selv i mit Hus
har jeg mødt deres Ondskab, lyder det fra HERREN.
12 Derfor bliver deres Vej dem som slibrige Stier,
i Mørke stødes de ud og snubler deri. Thi Ulykke
sender jeg over dem, Hjemsøgelsens Aar, saa lyder
det fra HERREN. 13 Hos Samarias Profeter saa jeg
slemme Ting; ved Ba'al profetered de og vildledte
Israel, mit Folk. 14 Hos Jerusalems Profeter saa
jeg grufulde Ting: de horer og vandrer i Løgn, de
styrker de ondes Hænder, saa de ikke vender om
enhver fra sin Ondskab. Som Sodoma er de mig
alle, dets Folk som Gomorra. 15 Derfor, saa siger
Hærskarers HERRE om Profeterne: Se, jeg giver
dem Malurt at spise og Giftvand at drikke; thi fra
Jerusalems Profeter udgaar Vanhelligelse over hele
Landet. 16 Saa siger Hærskarers HERRE: Hør ikke
Profeternes Ord, naar de profeterer for eder; de
daarer eder kun. Deres eget Hjertes Syn fremfører
de, ikke Ord fra HERRENS Mund. 17 De siger til
dem, der ringeagter HERRENS Ord: »Det skal gaa
eder vel!« og til enhver, som vandrer i sit Hjertes
Stivsind: »Der skal ikke ske eder noget ondt!« 18
Thi hvem stod i HERRENS fortrolige Raad, saa han
saa og hørte hans Ord, hvem lyttede til hans Ord og
hørte det? 19 Se, HERRENS Stormvejr, Vreden, er
brudt frem, et hvirvlende Stormvejr; det hvirvler over
de gudløses Hoved. 20 HERRENS Vrede lægger
sig ikke, før han har udført og fuldbyrdet sit Hjertes
Tanker; i de sidste Dage skal I forstaa det. 21 Jeg har
ej sendt Profeterne, alligevel løber de, jeg talede ikke
til dem, og dog profeterer de. 22 Hvis de staar i mit
fortrolige Raad og hører mine Ord, saa lad dem vende
mit Folk fra deres onde Vej og deres Gerningers
Ondskab. 23 Er jeg kun en Gud i det nære, saa lyder
det fra HERREN, og ikke en Gud i det fjerne? 24 Kan
nogen krybe i Skjul, saa jeg ikke ser ham? lyder det
fra HERREN. Er det ikke mig, der fylder Himmel og
Jord? lyder det fra HERREN. 25 Jeg har hørt, hvad
Profeterne, der profeterer Løgn i mit Navn, siger: »Jeg
har drømt, jeg har drømt!« 26 Hvor længe skal det
vare? Har Profeterne, som profeterer Løgn og deres
Hjertes Svig, mon i Sinde 27 og higer de efter at faa
mit Folk til at glemme mit Navn ved de Drømme, de
meddeler hverandre, ligesom deres Fædre glemte mit
Navn over Ba'al? 28 Den Profet, som har en Drøm,
meddele sin Drøm, men den, hos hvem mit Ord er,
tale mit Ord i Sandhed! Hvad har Straa med Kærne
at gøre? lyder det fra HERREN. 29 Er ikke mit Ord
som Ild, lyder det fra HERREN, og som en Hammer,
der knuser Fjelde? 30 Se, derfor kommer jeg over
Profeterne, lyder det fra HERREN, de, som stjæler
mine Ord fra hverandre. 31 Se, jeg kommer over
Profeterne, lyder det fra HERREN, de, som taler af
sig selv og dog siger: »Saa lyder det fra HERREN.«
32 Se, jeg kommer over Profeterne, som profeterer og
udspreder Løgnedrømme, lyder det fra HERREN, og
vildleder mit Folk med deres Løgne og Pralen, og jeg
har ikke sendt dem eller givet dem nogen Befaling;
de bringer ikke dette Folk nogen Hjælp, lyder det fra
HERREN. 33 Naar dette Folk eller en Profet eller
Præst spørger dig: »Hvad er HERRENS Byrde?«
skal du svare: »Byrden er I, men jeg kaster eder af,
« lyder det fra HERREN. 34 Og Profeten, Præsten
og Folket, som siger »HERRENS Byrde«, den Mand
og hans Hus vil jeg hjemsøge. 35 Saaledes skal I
sige til hverandre, Mand til Mand: »Hvad svarede
HERREN?« og: »Hvad talede HERREN?« 36 Men om
HERRENS Byrde maa I ikke mere tale, thi Byrden for
enhver skal være hans eget Ord. Og I laver om paa
den levende Guds, Hærskarers HERRES, vor Guds,
Ord. 37 Saaledes skal du sige til Profeten: »Hvad
svarede HERREN?« og: »Hvad talede HERREN?« 38
Og dersom I siger: »HERRENS Byrde« — derfor, saa
siger HERREN: Fordi I siger dette Ord: »HERRENS
Byrde«, skønt jeg sendte eder det Bud: »I maa ikke
sige HERRENS Byrde!« 39 se, derfor vil jeg løfte
eder op og kaste eder og den By, jeg gav eder og
eders Fædre, bort fra mit Aasyn 40 og paalægge eder
evig Skændsel og Spot, som aldrig glemmes.

24 HERREN lod mig skue et Syn, og se, der var
to Kurve Figener, som stod foran HERRENS
Tempel; det var, efter at Kong Nebukadrezar af Babel
havde bortført Jojakims Søn, Kong Jekonja af Juda,
og Judas Fyrster, Kunsthaandværkerne og Smedene
fra Jerusalem til Babel. 2 Den ene Kurv indeholdt
saare gode Figener, saa gode som tidligmodne, den
anden saare slette Figener, saa slette, at de ikke
kunde spises. 3 Og HERREN sagde til mig: »Hvad
ser du, Jeremias?« Jeg svarede: »Figener! De gode

er saare gode og de slette saare slette, saa slette, at
de ikke kan spises.« 4 Da kom HERRENS Ord til mig
saaledes: 5 Saa siger HERREN, Israels Gud: Som
man ser paa disse gode Figener, vil jeg se paa de
bortførte Judæere, som jeg drev bort fra dette Sted til
Kaldæernes Land. 6 Jeg vil fæste mine Øjne paa
dem med Velbehag og føre dem hjem til dette Land.
Jeg vil opbygge og ikke nedbryde dem, plante og
ikke oprykke dem. 7 Jeg giver dem Hjerte til at kende
mig, at jeg er HERREN; de skal være mit Folk, og
jeg vil være deres Gud, naar de omvender sig til mig
af hele deres Hjerte. 8 Men som man gør med de
slette Figener, for slette til at spises, vil jeg, saa siger
HERREN, gøre med Kong Zedekias af Juda og hans
Fyrster og Resten af Jerusalem, dem, der er levnet i
dette Land, og dem, der bor i Ægypten; 9 jeg gør
dem til Rædsel for alle Jordens Riger, til Spot og
Mundheld, til Haan og til et Forbandelsens Tegn paa
alle de Steder, hvorhen jeg bortstøder dem; 10 jeg
sender Sværd, Hunger og Pest imod dem, indtil de er
udryddet af det Land, jeg gav dem og deres Fædre.

25 Det Ord, som kom til Jeremias om alt Judas
Folk i Josias's Søns, Kong Jojakim af Judas,
fjerde Aar, det er Kong Nebukadrezar af Babels første
Aar, 2 og som Profeten Jeremias talte til alt Judas
Folk og alle Jerusalems Borgere: 3 Fra Amons Søns,
Kong Josias af Judas, trettende Aar til den Dag i Dag,
i fulde tre og tyve Aar er HERRENS Ord kommet til
mig, og jeg talte til eder aarle og silde, men I hørte
ikke; 4 og HERREN sendte aarle og silde alle sine
Tjenere Profeterne til eder, men I hørte ikke; I bøjede
ikke eders Øre til at høre, 5 naar han sagde: »Omvend
eder, hver fra sin onde Vej og sine onde Gerninger, at
I fra Evighed til Evighed maa bo i det Land, jeg gav
eder og eders Fædre; 6 og hold eder ikke til andre
Guder, saa I dyrker og tilbeder dem, og krænk mig
ikke med eders Hænders Værker til eders Ulykke.« 7
Nej, I hørte mig ikke, lyder det fra HERREN, og saa
krænkede I mig med eders Hænders Værker til eders
Ulykke. 8 Derfor, saa siger Hærskarers HERRE: Fordi
I ikke vilde høre mine Ord, 9 vil jeg sende Bud efter
alle Nordens Stammer, lyder det fra HERREN, og til
Kong Nebukadrezar af Babel, min Tjener, og lade
dem komme over dette Land og dets Indbyggere og
over alle Folkene heromkring, og jeg vil ødelægge
dem og gøre dem til Rædsel, Latter og Spot for evigt.
10 Jeg fjerner fra dem Fryderaab og Glædesraab,
Brudgoms Røst og Bruds Røst, Kværnens Lyd og
Lampens Skin, 11 og hele dette Land skal blive til Ørk
og Øde, og disse Folkeslag skal trælle for Babels
Konge i halvfjerdsindstyve Aar. 12 Men naar der er
gaaet halvfjerdsindstyve Aar, hjemsøger jeg Babels
Konge og Folket der for deres Misgerning, lyder det
fra HERREN, ogsaa Kaldæernes Land hjemsøger
jeg og gør det til evige Ørkener, 13 og jeg opfylder
paa dette Land alle mine Ord, som jeg har talet
imod det, alt, hvad der er skrevet i denne Bog, alt,
hvad Jeremias har profeteret mod alle Folkene. 14
Thi ogsaa dem skal mange Folk og vældige Konger
gøre til Trælle, og jeg gengælder dem deres Gerning
og deres Hænders Værk. 15 Thi saaledes sagde
HERREN, Israels Gud, til mig: »Tag dette Bæger
med min Vredes Vin af min Haand og giv alle de
Folk, jeg sender dig til, at drikke deraf; 16 de skal
drikke og rave og rase for Sværdet, jeg sender iblandt
dem!« 17 Og jeg tog Bægeret af HERRENS Haand
og gav alle de Folk, han sendte mig til, at drikke
deraf: 18 Jerusalem og Judas Byer og dets Konger og
Fyrster, for at gøre dem til Ørk og Øde, til Spot og til
et Forbandelsens Tegn, som det er paa denne Dag;
19 Farao, Ægypterkongen, med alle hans Tjenere og
Fyrster og alt hans Folk, 20 alt Blandingsfolket og alle
Konger i Uz og Filisterland, Askalon, Gaza og Ekron
og Asdods Rest; 21 Edom, Moab og Ammoniterne; 22
alle Tyrus's og Zidons Konger og den fjerne strands
Konger hinsides Havet; 23 Dedan, Tema og Buz og
alle dem med rundklippet Haar; 24 alle Arabernes
Konger og alle Blandingsfolkets Konger, som bor i
Ørkenen; 25 alle Zimris Konger, alle Elams Konger og
alle Mediens Konger; 26 alle Nordens Konger, nær
og fjern, den ene efter den anden, alle Riger paa
Jordens Overflade; og Kongen af Sjesjak skal drikke
efter dem. 27 Og du skal sige til dem: Saa siger
Hærskarers HERRE, Israels Gud: Drik, bliv drukne
og spy, fald og rejs eder ikke mere for Sværdet, jeg
sender iblandt eder! 28 Og hvis de vægrer sig ved at
tage Bægeret af din Haand og drikke, skal du sige
til dem: Saa siger Hærskarers HERRE: Drikke skal
I! 29 Thi se, med den By, mit Navn er nævnet over,
begynder jeg at handle ilde, og saa skulde I gaa fri!
Nej, I gaar ikke fri; thi jeg kalder Sværdet hid mod alle
dem, som bor paa Jorden, lyder det fra Hærskarers
HERRE. 30 Og du skal profetere alle disse Ord for
dem og sige: HERREN brøler fra det høje, løfter
sin Røst fra sin hellige Bolig; han brøler over sin
Græsgang, istemmer Vinperserraabet over alle, som
bor paa Jorden. 31 Drønet naar til Jordens Ende, thi
HERREN gaar i Rette med Folkene; over alt Kød
holder han Dom, de gudløse giver han til Sværdet,
lyder det fra HERREN. 32 Thi saa siger Hærskarers
HERRE: Se, Ulykken gaar fra det ene Folk til det

andet, et vældigt Vejr bryder løs fra Jordens Rand. 33
HERRENS slagne skal paa den Dag ligge fra Jordens
ene Ende til den anden; der skal ikke holdes Klage
over dem, og de skal ikke sankes og jordes; de skal
blive til Gødning paa Marken. 34 Jamrer, I Hyrder, og
skrig, I Hjordens ypperste, vælt jer i Støvet! Thi Tiden,
I skal slagtes, er kommet, som en kostelig Skaal skal
I splintres. 35 Hyrderne finder ej Tilflugt, ej Hjordens
ypperste Redning. 36 Hør, hvor Hyrderne skriger,
hvor Hjordens ypperste jamrer! Thi HERREN hærger
deres Græsgange, 37 og Fredens Vange lægges øde
for HERRENS glødende Vrede; 38 Løven gaar bort
fra sin Tykning, thi deres Land er lagt øde for det
hærgende Sværd, for HERRENS glødende Vrede.

26 I Josias's Søns, Kong Jojakim af Judas, første
Regeringstid kom dette Ord fra HERREN: 2 Saa
siger HERREN: Staa frem i Forgaarden til HERRENS
Hus og tal til hele Juda, som kommer for at tilbede
i HERRENS Hus, alle de Ord, jeg har paalagt dig
at tale til dem; udelad ikke et Ord! 3 Maaske hører
de og omvender sig, hver fra sin onde Vej, saa jeg
kan angre det onde, jeg har i Sinde at gøre dem for
deres onde Gerningers Skyld. 4 Sig til dem: Saa
siger HERREN: Hvis I ikke hører mig og følger den
Lov, jeg har forelagt eder, 5 saa I hører mine Tjenere
Profeternes Ord, som jeg aarle og silde sendte eder,
skønt I ikke vilde høre, 6 saa gør jeg med dette Hus
som med Silo og giver alle Jordens Folk denne By at
forbande ved. 7 Præsterne, Profeterne og alt Folket
hørte nu Jeremias tale disse Ord i HERRENS Hus; 8
og da Jeremias havde sagt alt, hvad HERREN havde
paalagt ham at sige til alt Folket, greb Præsterne og
Profeterne og alt Folket ham og sagde: »Du skal
dø! 9 Hvor tør du profetere i HERRENS Navn og
sige: Det skal gaa dette Hus som Silo, og denne By
skal ødelægges, saa ingen bor der!« Og alt Folket
stimlede sammen om Jeremias i HERRENS Hus. 10
Da Judas Fyrster hørte det, gik de fra Kongens Palads
op til HERRENS Hus og tog Sæde ved Indgangen til
HERRENS nye Port. 11 Saa sagde Præsterne og
Profeterne til Fyrsterne og alt Folket: »Denne Mand
har gjort halsløs Gerning, thi han har profeteret mod
denne By, som I selv hørte.« 12 Men Jeremias sagde
til Fyrsterne og alt Folket: »HERREN sendte mig
for at profetere mod dette Hus og denne By alle de
Ord, I hørte. 13 Bedrer dog eders Veje og eders
Gerninger og hør paa HERREN eders Guds Røst, at
HERREN maa angre det onde, han har talet imod
eder. 14 Men se, jeg er i eders Haand; gør med mig,
hvad der er godt og billigt i eders Øjne! 15 Dog skal
I vide, at hvis I dræber mig, saa bringer I uskyldigt
Blod over eder og denne By og dens Indbyggere; thi
sandelig sendte HERREN mig for at tale alle disse
Ord til eder.« 16 Da sagde Fyrsterne og alt Folket
til Præsterne og Profeterne: »Denne Mand har ikke
gjort halsløs Gerning, men talt til os i HERREN vor
Guds Navn.« 17 Og nogle af Landets Ældste traadte
frem og sagde til hele Folkets Forsamling: 18 »Mika
fra Moresjet profeterede paa Kong Ezekias af Judas
Tid og sagde til alt Judas Folk: Saa siger Hærskarers
HERRE: Zion skal pløjes som en Mark, Jerusalem
blive til Grushobe, Tempelbjerget til Krathøj. 19 Mon
Kong Ezekias af Juda og hele Juda dræbte ham?
Frygtede de ikke HERREN og bad ham om Naade,
saa HERREN angrede det onde, han havde truet
dem med? Vi er ved at bringe stor Ulykke over vore
Sjæle.« 20 Der var ogsaa en anden Mand, som
profeterede i HERRENS Navn, Urija, Sjemajas Søn,
fra Kirjat-Jearim; og han profeterede mod denne By
og dette Land med de samme Ord som Jeremias.
21 Da Kong Jojakim og alle hans Krigsfolk og alle
Fyrsterne hørte hans Ord, stod han ham efter Livet;
og da Urija hørte det, blev han bange og flygtede og
kom til Ægypten. 22 Men Kong Jojakim sendte Folk
til Ægypten; han sendte Elnatan, Akbors Søn, og
nogle andre til Ægypten, 23 og de bragte Urija hjem
fra Ægypten og førte ham til Kong Jojakim, som lod
ham hugge ned med Sværdet og hans Lig kaste hen,
hvor Smaafolk havde deres Grave. 24 Men Ahikam,
Sjafans Søn, holdt Haanden over Jeremias, saa han
ikke blev overgivet i Folkets Haand og dræbt.

27 I Josias's Søns, Kong Jojakim af Judas, første
Regeringstid kom dette Ord til Jeremias fra
HERREN: 2 Saaledes sagde HERREN til mig: Gør
dig Reb og Aagstænger og læg dem paa din Hals 3
og send Edoms, Moabs, Ammoniternes, Tyrus's og
Zidons Konger Bud ved deres Sendemænd, som er
kommet til Kong Zedekias af Juda i Jerusalem; 4 byd
dem at sige til deres Herrer: Saa siger Hærskarers
HERRE, Israels Gud: Sig til eders Herrer: 5 Jeg
skabte Jorden og Menneskene og Kvæget paa Jorden
ved min vældige Styrke og min udrakte Haand, og jeg
giver den, til hvem jeg finder for godt. 6 Og nu giver
jeg alle disse Lande i min Tjener Kong Nebukadnezar
af Babels Haand, selv Markens Vildt giver jeg hen til
at trælle for ham. 7 Alle Folk skal trælle for ham, hans
Søn og Sønnesøn, indtil ogsaa hans Lands Time
slaar og mange Folkeslag og store Konger gør ham
til deres Træl. 8 Og det Folk og det Rige, som ikke vil
trælle for ham, Kong Nebukadnezar af Babel, og bøje

Hals under Babels Konges Aag, det vil jeg hjemsøge
med Sværd, Hunger og Pest, lyder det fra HERREN,
til det er tilintetgjort ved hans Haand. 9 I skal ikke høre
paa eders Profeter og Spaamænd, eders Drømmere,
Sandsigere og Troldmænd, som siger til eder: »I skal
ikke komme til at trælle for Babels Konge; « 10 thi det
er Løgn, de profeterer for eder for at faa eder bort
fra eders Jord, idet jeg da driver eder bort og I gaar
til Grunde. 11 Men det Folk, der bøjer Hals under
Babels Konges Aag og træller for ham, vil jeg lade
blive paa sin Jord, lyder det fra HERREN, saa det
kan dyrke den og bo der. 12 Og til Kong Zedekias af
Juda talte jeg i Overensstemmelse med alle disse
Ord: Bøj Hals under Babels Konges Aag og træl for
ham og hans Folk, saa skal I leve. 13 Hvorfor vil du
og dit Folk dø ved Sværd, Hunger og Pest, saaledes
som HERREN truede det Folk, der ikke vil trælle for
Babels Konge? 14 Hør ikke paa Profeternes Ord,
naar de siger til eder: »I skal ikke komme til at trælle
for Babels Konge«; thi Løgn profeterer de eder. 15
Jeg har ikke sendt dem, lyder det fra HERREN, og de
profeterer Løgn i mit Navn, for at jeg skal bortstøde
eder, saa I gaar til Grunde sammen med Profeterne,
der profeterer for eder. 16 Og til Præsterne og alt
dette Folk talte jeg saaledes: Saa siger HERREN:
Hør ikke paa eders Profeters Ord, naar de profeterer
for eder og siger: »Se, HERRENS Hus's Kar skal nu
snart føres hjem fra Babel.« Thi Løgn profeterer de
eder. 17 Hør dem ikke, men træl for Babels Konge,
saa skal I leve. Hvorfor skal denne By lægges øde?
18 Er de Profeter og har HERRENS Ord, saa lad dem
gaa i Forbøn hos Hærskarers HERRE, at de Kar, der
er tilbage i HERRENS Hus og Judas Konges Palads,
ikke ogsaa skal komme til Babel. 19 Thi saa siger
Hærskarers HERRE om Søjlerne, Havet og Stellene
og om de sidste Kar, der er tilbage i denne By, 20
dem, som Kong Nebukadnezar af Babel ikke tog med,
da han bortførte Jojakims Søn, Kong Jekonja af Juda,
fra Jerusalem til Babel med alle de ypperste i Juda
og Jerusalem, 21 ja, saa siger Hærskarers HERRE,
Israels Gud, om de Kar, der er tilbage i HERRENS
Hus og Judas Konges Palads og i Jerusalem: 22 De
skal føres til Babel, og der skal de blive, til den Dag
jeg tager mig af dem og fører dem op og bringer dem
tilbage hertil, lyder det fra HERREN.

28 Kong Zedekias af Judas fjerde Regeringsaar
i den femte Maaned sagde Profeten Hananja,
Azzurs Søn, fra Gibeon til mig i HERRENS Hus
i Præsternes og alt Folkets Nærværelse: 2 »Saa
siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Jeg har
sønderbrudt Babels Konges Aag. 3 Om to Aar fører
jeg tilbage hertil alle HERRENS Hus's Kar, som
Kong Nebukadnezar af Babel tog herfra og førte til
Babel; 4 og Jojakims Søn, Kong Jekonja af Juda,
og alle de landflygtige fra Juda, som kom til Babel,
fører jeg tilbage hertil, lyder det fra HERREN; thi
jeg sønderbryder Babels Konges Aag.« 5 Profeten
Jeremias svarede Profeten Hananja i Nærværelse
af Præsterne og alt Folket, som stod i HERRENS
Hus, 6 saaledes: »Amen! Maatte HERREN gøre
saaledes og stadfæste, hvad du har profeteret, og
føre HERRENS Hus's Kar og alle de landflygtige fra
Babel tilbage hertil! 7 Men hør dog dette Ord, som jeg
vil tale til dig og alt Folket: 8 De Profeter, som levede
før mig og dig fra Fortids Dage, profeterede mod
mange Lande og mægtige Riger om Krig, Hunger
og Pest; 9 men naar en Profet profeterer om Fred,
kendes den Profet, HERREN virkelig har sendt, paa,
at hans Ord gaar i Opfyldelse.« 10 Saa rev Profeten
Hananja Aagstængerne af Profeten Jeremias's Hals
og sønderbrød dem; 11 og Hananja sagde i alt
Folkets Nærværelse: »Saa siger HERREN: Saaledes
sønderbryder jeg om to Aar Kong Nebukadnezar af
Babels Aag og tager det fra alle Folkenes Hals.« Men
Profeten Jeremias gik sin Vej. 12 Men efter at Profeten
Hananja havde sønderbrudt Aagstængerne og revet
dem af Profeten Jeremias's Hals, kom HERRENS
Ord til Jeremias saaledes: 13 »Gaa hen og sig til
Hananja: Saa siger HERREN: Du har sønderbrudt
Aagstænger af Træ, men jeg vil lave Aagstænger af
Jern i Stedet. 14 Thi saa siger Hærskarers HERRE,
Israels Gud: Et Jernaag lægger jeg paa alle disse
Folks Hals, at de maa trælle for Kong Nebukadnezar
af Babel; de skal trælle for ham, selv Markens Vildt
har jeg givet ham.« 15 Saa sagde Profeten Jeremias
til Profeten Hananja: »Hør, Hananja! HERREN har
ikke sendt dig, og du har faaet dette Folk til at slaa
Lid til Løgn. 16 Derfor, saa siger HERREN: Se, jeg
slænger dig bort fra Jordens Flade; du skal dø i Aar,
thi du har prædiket Frafald fra HERREN.« 17 Og
Profeten Hananja døde samme Aar i den syvende
Maaned.

29 Følgende er Indholdet af det Brev, Profeten
Jeremias sendte fra Jerusalem til de Ældste,
som var tilbage blandt de bortførte, og til Præsterne
og Profeterne og alt Folket, som Nebukadnezar havde
ført fra Jerusalem til Babel, 2 efter at Kong Jekonja,
Herskerinden, Hofmændene, Judas og Jerusalems
Fyrster, Kunsthaandværkerne og Smedene havde
forladt Jerusalem, 3 ved El'asa, Sjafans Søn, og

Gemarja, Hilkijas Søn, som Kong Zedekias af Juda
sendte til Babel, til Kong Nebukadnezar af Babel. 4
Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud, til alle de
landflygtige, som jeg førte fra Jerusalem til Babel:
5 Byg Huse og bo deri, plant Haver og spis deres
Frugt, 6 tag eder Hustruer og avl Sønner og Døtre,
tag Hustruer til eders Sønner og bortgift eders Døtre,
at de kan føde Sønner og Døtre, bliv mange der
og ikke færre; 7 og lad det Lands Vel, til hvilket jeg
har ført eder, ligge eder paa Sinde, og bed for det
til HERREN; thi naar det gaar det godt, gaar det
ogsaa eder godt. 8 Thi saa siger Hærskarers HERRE,
Israels Gud: Lad ikke de Profeter, som er iblandt
eder, eller eders Spaamænd bilde eder noget ind,
og lyt ikke til de Drømme, I drømmer; 9 thi Løgn
profeterer de eder i mit Navn; jeg har ikke sendt dem,
lyder det fra HERREN. 10 Thi saa siger HERREN:
Naar halvfjerdsindstyve Aar er gaaet for Babel, vil
jeg se til eder og paa eder opfylde min Forjættelse
om at føre eder tilbage hertil. 11 Thi jeg ved, hvilke
Tanker jeg tænker om eder, lyder det fra HERREN,
Tanker om Fred og ikke om Ulykke, at jeg maa give
eder Fremtid og Haab. 12 Kalder I paa mig, vil jeg
svare eder; beder I til mig, vil jeg høre eder; 13 leder I
efter mig, skal I finde mig; saafremt I søger mig af
hele eders Hjerte, 14 vil jeg lade mig finde af eder,
lyder det fra HERREN, og vende eders Skæbne og
sanke eder sammen fra alle de Folkeslag og alle
de Steder, jeg har bortstødt eder til, lyder det fra
HERREN, og føre eder tilbage til det Sted, fra hvilket
jeg førte eder bort. 15 Men naar I siger: »HERREN
har opvakt os Profeter i Babel« — 16 Thi saa siger
HERREN om Kongen, der sidder paa Davids Trone,
og om alt Folket, der bor i denne By, eders Brødre,
som ikke drog i Landflygtighed med eder, 17 saa
siger Hærskarers HERRE: Se, jeg sender Sværd,
Hunger og Pest over dem og gør dem som de usle
Figener, der er for daarlige at spise; 18 jeg forfølger
dem med Sværd, Hunger og Pest og gør dem til
Rædsel for alle Jordens Riger, til Forbandelsesord, til
Gru, Spot og Spe blandt alle de Folk, jeg bortstøder
dem til, 19 til Straf fordi de ikke hørte mine Ord, lyder
det fra HERREN, naar jeg aarle og silde sendte mine
Tjenere Profeterne til dem, men de vilde ikke høre,
lyder det fra HERREN. 20 Men hør dog HERRENS
Ord, alle I landflygtige, som jeg sendte fra Jerusalem
til Babel! — 21 Saa siger Hærskarers HERRE, Israels
Gud, om A'ab, Kolajas Søn, og Zidkija, Ma'asejas
Søn, som profeterer eder Løgn i mit Navn: Se, jeg
giver dem i Kong Nebukadrezar af Babels Haand, og
han skal lade dem hugge ned for eders Øjne, 22 og
de skal bruges af alle de landflygtige fra Juda i Babel
til at forbande ved, idet man skal sige: »HERREN
gøre med dig som med Zidkija og A'ab, hvem Babels
Konge lod stege i Ild!« 23 Thi de øvede Daarskab i
Israel og bedrev Hor med deres Landsmænds Kvinder
og talte i mit Navn løgnagtige Ord, som jeg ikke havde
budt dem at tale; jeg ved det og kan vidne det, lyder
det fra HERREN. 24 Til Nehelamiten Sjemaja skal
du sige: 25 Saa siger Hærskarers HERRE, Israels
Gud: Fordi du i dit eget Navn har sendt alt Folket i
Jerusalem og Præsten Zefanja, Ma'asejas Søn, og
alle Præsterne et saalydende Brev: 26 »HERREN
har gjort dig til Præst i Præsten Jojadas Sted til i
HERRENS Hus at have Opsyn med alle gale og Folk
i profetisk Henrykkelse, hvilke du skal lægge i Blok
og Halsjern. 27 Hvorfor skrider du da ikke ind mod
Jeremias fra Anatot, der profeterer hos eder? 28 Nu
har han kunnet sende Bud til os i Babel og ladet
sige: Det trækker i Langdrag! Byg Huse og bo deri,
plant Haver og spis deres Frugt!« — 29 Dette Brev
læste Præsten Zefanja for Profeten Jeremias. 30
Da kom HERRENS Ord til Jeremias saaledes: 31
Send Bud til alle de landflygtige og sig: Saa siger
HERREN om Nehelamiten Sjemaja: Fordi Sjemaja
har profeteret for eder, uden at jeg har sendt ham, og
faar eder til at slaa Lid til Løgn, 32 derfor, saa siger
HERREN: Se, jeg hjemsøger Nehelamiten Sjemaja
og hans Efterkommere; han skal ingen have, der bor
iblandt eder og oplever den Lykke, jeg giver eder,
lyder det fra HERREN, fordi han har prædiket Frafald
fra HERREN.

30 Det Ord, som kom til Jeremias fra HERREN:
2 Saa siger HERREN, Israels Gud: Skriv alle de
Ord, jeg har talet til dig, op i en Bog. 3 Thi se, Dage
skal komme, lyder det fra HERREN, da jeg vender
mit Folk Israels og Judas Skæbne, siger HERREN,
og fører dem hjem til det Land, jeg gav deres Fædre,
og de skal tage det i Eje. 4 Dette er de Ord, HERREN
talede til Israel og Juda. 5 Saa siger HERREN: Vi
hørte et Udbrud af Skræk, af Rædsel og Ufred; 6
spørg og se dog til, om en Mand kan føde! Hvi ser
jeg da alle Mænd med Haand paa Hofte som Kvinde i
Barnsnød og alle Aasyn blegne? 7 Thi stor er denne
Dag, den er uden Lige, en Trængselstid for Jakob,
men fra den skal han frelses. 8 Paa hin Dag, lyder det
fra Hærskarers HERRE, vil jeg sønderbryde deres
Aag og tage det af deres Hals og sprænge deres
Baand, og de skal ikke mere trælle for fremmede. 9
De skal tjene HERREN deres Gud og David, deres
Konge, som jeg vil oprejse dem. 10 Frygt derfor ikke,

min Tjener Jakob, lyder det fra HERREN, og vær ikke
bange, Israel; thi se, jeg frelser dig fra det fjerne og
dit Afkom fra deres Fangenskabs Land; og Jakob
skal vende hjem og bo roligt og trygt, og ingen skal
forfærde ham. 11 Thi jeg er med dig, lyder det fra
HERREN, for at frelse dig; thi jeg vil tilintetgøre alle
de Folk, blandt hvilke jeg har spredt dig, men dig vil
jeg ikke tilintetgøre; jeg vil tugte dig med Maade, ikke
lade dig helt ustraffet. 12 Thi saa siger HERREN:
Ulægeligt er dit Brud, dit Saar er svart. 13 Ingen
fører din Sag. For din Byld er ingen Lægedom, for
dig ingen Helse. 14 Alle dine Venner har glemt dig,
søger dig ikke, thi med Fjendeslag slog jeg dig, med
skaanselsløs Straf, fordi din Brøde var stor, dine
Synder mange. 15 Hvi skriger du over dit Brud, er dit
Saar ulægeligt? Fordi din Brøde var stor, dine Synder
mange, gjorde jeg dette imod dig. 16 Derfor skal alle,
som fortærer dig, fortæres, alle dine Fjender, alle skal
de vandre i Fangenskab; de, der plyndrer dig, skal
plyndres, til Ran gør jeg alle dine Ransmænd. 17
Thi jeg heler dig, læger dine Saar, saa lyder det fra
HERREN; du kaldtes jo, Zion, »den bortstødte, som
ingen søger.« 18 Saa siger HERREN: Se, jeg vender
Jakobs Skæbne, forbarmer mig over hans Boliger,
Byen skal bygges paa sin Høj, Paladset staa, hvor
det stod. 19 Fra dem skal Lovsang lyde og legendes
Raab; de bliver ej færre, jeg gør dem mange; de
bliver ej ringe, jeg giver dem Hæder. 20 Hans Sønner
skal blive som fordum, hans Menighed staa fast for
mit Aasyn. Jeg hjemsøger alle, som trykker ham. 21
Hans Fyrste stammer fra ham selv, hans Hersker
gaar frem af hans Midte. Jeg lader ham komme mig
nær, han skal nærme sig mig; thi hvem ellers sætter
Livet i Vove ved at nærme sig mig? lyder det fra
HERREN. 22 I skal være mit Folk, og jeg vil være
eders Gud. 23 Se, HERRENS Stormvejr, Vreden er
brudt løs, et hvirvlende Stormvejr; det hvirvler hen
over de gudløses Hoved. 24 HERRENS glødende
Vrede lægger sig ikke, før han har udført og fuldbyrdet
sit Hjertes Tanker; i de sidste Dage skal I forstaa det.

31 Til hin Tid, lyder det fra HERREN, vil jeg være
alle Israels Slægters Gud, og de skal være
mit Folk. 2 Saa siger HERREN: Folket, der undslap
Sværdet, fandt Naade i Ørkenen, Israel vandred til sin
Hvile, 3 i det fjerne aabenbarede HERREN sig for det.
Jeg elsked dig med evig Kærlighed, drog dig derfor i
Naade. 4 Jeg bygger dig atter, du skal bygges, Israels
Jomfru, igen skal du smykkes med Haandpauke, gaa
med i de legendes Dans. 5 Vin skal du atter plante
paa Samarias Bjerge, plante skal du og høste. 6
Thi en Dag skal Vogterne raabe paa Efraims Bjerge:
»Kom, lad os drage til Zion, til HERREN vor Gud!«
7 Thi saa siger HERREN: Fryd jer over Jakob med
Glæde, jubl over det første blandt Folkene, kundgør
med Lovsang og sig: »HERREN har frelst sit Folk,
Israels Rest.« 8 Se, jeg bringer dem hid fra Nordens
Land, samler dem fra Jordens Afkroge; iblandt dem
er blinde og lamme, frugtsommelige sammen med
fødende, i en stor Forsamling vender de hjem. 9
Se, de kommer med Graad; mens de ydmygt beder,
leder jeg dem; jeg fører dem hen til Vandløb ad en
jævn Vej, hvor de ej snubler; thi jeg er Israel en
Fader, min førstefødte er Efraim. 10 Hør HERRENS
Ord, I Folk, forkynd paa fjerne Strande: Han, som
spredte Israel, samler det, vogter det som Hyrden
sin Hjord; 11 thi HERREN har udfriet Jakob, genløst
det af den stærkeres Haand. 12 De kommer til Zions
Bjerg og jubler over HERRENS Fylde, over Korn
og Most og Olie og over Lam og Kalve. Deres Sjæl
er som en vandrig Have, de skal aldrig vansmægte
mer. 13 Da fryder sig Jomfru i Dans, Yngling og
Olding tilsammen. Jeg vender deres Kummer til Fryd,
giver Trøst og Glæde efter Sorgen. 14 Jeg kvæger
Præsterne med Fedt, mit Folk skal mættes med min
Fylde, lyder det fra HERREN. 15 Saa siger HERREN:
En Klagerøst høres i Rama, bitter Graad, Rakel
begræder sine Børn, vil ikke trøstes over sine Børn,
fordi de er borte. 16 Saa siger HERREN: Din Røst
skal du holde fra Graad, dine Øjne fra Taarer, thi
der er Løn for din Møje, lyder det fra HERREN; fra
Fjendeland vender de hjem; 17 og der er Haab for din
Fremtid, lyder det fra HERREN, Børn vender hjem til
deres Land. 18 Jeg hører grant, hvor Efraim klager:
»Du tugted mig, og jeg blev tugtet som en utæmmet
Kalv; omvend mig, saa bliver jeg omvendt, thi du
er HERREN min Gud. 19 Thi nu jeg er omvendt,
angrer jeg; nu jeg har besindet mig, slaar jeg mig
paa Hofte; jeg er skamfuld og beskæmmet, thi jeg
bærer min Ungdoms Skændsel.« 20 Er Efraim min
dyrebare Søn, mit Yndlingsbarn? thi saa tit jeg taler
om ham, maa jeg mindes ham kærligt, derfor bruser
mit indre, jeg ynkes over ham, lyder det fra HERREN.
21 Rejs dig Vejvisersten, sæt Mærkesten op, ret din
Tanke paa Højvejen, Vejen, du gik, vend hjem, du
Israels Jomfru, til disse dine Byer! 22 Hvor længe
vil du dog tøve, du frafaldne Datter? Thi HERREN
skaber nyt i Landet: Kvinde værner om Mand. 23
Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: End skal
de i Judas Land og Byer sige dette Ord, naar jeg
vender deres Skæbne: »HERREN velsigne dig, du
Retfærds Bolig, du hellige Bjerg!« 24 Og deri skal

Juda bo og alle dets Byer til Hobe, Agerdyrkerne
og de omvankende Hyrder. 25 Thi jeg kvæger den
trætte Sjæl og mætter hver vansmægtende Sjæl. —
26 (Herved vaagnede jeg og saa mig om, og Søvnen
havde været mig sød.) 27 Se, Dage skal komme,
lyder det fra HERREN, da jeg tilsaar Israels Hus og
Judas Hus med Sæd af Mennesker og Kvæg. 28
Og som jeg har været aarvaagen over dem for at
oprykke, nedbryde, omstyrte, ødelægge og gøre ilde,
saaledes vil jeg være aarvaagen over dem for at
bygge og plante, lyder det fra HERREN. 29 I hine
Dage skal man ikke mere sige: Fædre aad sure Druer,
og Børnenes Tænder blev ømme. 30 Nej, enhver skal
dø for sin egen Brøde; enhver, der æder sure Druer,
faar selv ømme Tænder. 31 Se, Dage skal komme,
lyder det fra HERREN, da jeg slutter en ny Pagt med
Israels Hus og Judas Hus, 32 ikke som den Pagt jeg
sluttede med deres Fædre, dengang jeg tog dem ved
Haanden for at føre dem ud af Ægypten, hvilken Pagt
de brød, saa jeg væmmedes ved dem, lyder det fra
HERREN; 33 nej, dette er den Pagt, jeg efter hine
Dage slutter med Israels Hus, lyder det fra HERREN:
Jeg giver min Lov i deres Indre og skriver den paa
deres Hjerter, og jeg vil være deres Gud, og de skal
være mit Folk. 34 Ven skal ikke mere lære sin Ven
eller Broder sin Broder og sige: »Kend HERREN!«
Thi de skal alle kende mig fra den mindste til den
største, lyder det fra HERREN; thi jeg tilgiver deres
Brøde og kommer ikke mer deres Synd i Hu. 35 Saa
siger HERREN, han, som satte Solen til at lyse om
Dagen og Maanen og Stjernerne til at lyse om Natten,
han, som oprører Havet, saa Bølgerne bruser, han,
hvis Navn er Hærskarers HERRE: 36 Naar disse
Ordninger viger fra mit Aasyn, lyder det fra HERREN,
saa skal ogsaa Israels Æt for alle Tider ophøre at
være et Folk for mit Aasyn. 37 Saa siger HERREN:
Naar Himmelen oventil kan udmaales og Jordens
Grundvolde nedentil udgranskes, saa vil jeg ogsaa
forkaste Israels Æt for alt, hvad de har gjort, lyder det
fra HERREN. 38 Se, Dage skal komme, lyder det fra
HERREN, da Byen skal opbygges for HERREN fra
Hanan'eltaarnet til Hjørneporten; 39 og videre skal
Maalesnoren gaa lige ud til Garebs Høj og saa svinge
mod Goa; 40 og hele Dalen, Ligene og Asken, og
alle Markerne ned til Kedrons Bæk, til Hesteportens
Hjørne mod Øst skal være HERREN helliget; det skal
aldrig mere oprykkes eller nedbrydes.

32 Det Ord, som kom til Jeremias fra HERREN
i Kong Zedekias af Judas tiende Aar, det er
Nebukadrezars attende. 2 Dengang belejrede Babels
Konges Hær Jerusalem, og Profeten Jeremias sad
fængslet i Vagtforgaarden i Judas Konges Palads, 3
hvor Kong Zedekias af Juda havde ladet ham fængsle
med de Ord: »Hvor tør du profetere og sige: Saa
siger HERREN: Se, jeg giver denne By i Babels
Konges Haand, og han skal indtage den; 4 og Kong
Zedekias af Juda skal ikke undslippe Kaldæernes
Haand, men overgives i Babels Konges Haand, og
han skal tale med ham Mund til Mund og se ham Øje i
Øje; 5 og han skal føre Zedekias til Babel, og der skal
han blive, til jeg ser til ham, lyder det fra HERREN;
naar I kæmper med Kaldæerne, faar I ikke Lykke!«
6 Og Jeremias sagde: HERRENS Ord kom til mig
saaledes: 7 Se, Hanam'el, din Farbroder Sjallums
Søn, kommer til dig og siger: »Køb min Mark i Anatot,
thi du har Indløsningsret.« 8 Saa kom Hanam'el,
min Farbroders Søn, til mig i Vagtforgaarden, som
HERREN havde sagt, og sagde til mig: »Køb min
Mark i Anatot i Benjamins Land, thi du har Arveretten,
og Indløsningsretten er din; køb dig den!« Da forstod
jeg, at det var HERRENS Ord. 9 Og jeg købte
Marken i Anatot af Hanam'el, min Farbroders Søn,
og tilvejede ham Pengene, sytten Sekel Sølv; 10 og
jeg skrev Skøde og forseglede det, tilkaldte Vidner
og afvejede Pengene paa Vægtskaal. 11 Saa tog
jeg Skødet, baade det forseglede og det aabne, 12
og overgav Skødet til Baruk, Masejas Søn Nerijas
Søn, i Nærværelse af Hanam'el, min Farbroders Søn,
og Vidnerne, som havde underskrevet Skødet, og
alle de Judæere, som var til Stede i Vagtforgaarden;
13 og i deres Nærværelse bød jeg Baruk: 14 »Saa
siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Tag disse
Skøder, baade det forseglede og det aabne, og læg
dem i en Lerkrukke, for at de kan holde sig i lange
Tider. 15 Thi saa siger Hærskarers HERRE, Israels
Gud: End skal der købes Huse, Marker og Vingaarde
i dette Land!« 16 Efter at have overgivet Skødet til
Baruk, Nerijas Søn, bad jeg saaledes til HERREN:
17 Ak, Herre, HERRE, du har jo skabt Himmelen
og Jorden ved din vældige Styrke og din udstrakte
Arm, intet er dig for underfuldt, 18 du, som øver
Miskundhed mod Tusinder og gengælder Fædres
Misgerning paa deres Sønner efter dem; du store,
vældige Gud, hvis Navn er Hærskarers HERRE, 19
rig paa Raad og stor i Daad, hvis Øjne er aabne
over alle Menneskebørnenes Veje, for at du kan give
enhver efter hans Vej og hans Gerningers Frugt; 20
du, som gjorde Tegn og Undere i Ægypten og gør
det den Dag i Dag baade i Israel og blandt andre
Mennesker og skabte dig det Navn, du har i Dag, 21
du, som førte dit Folk Israel ud af Ægypten med Tegn

og Undere, med stærk Haand og udstrakt Arm og stor
Rædsel 22 og gav dem dette Land, som du havde
svoret deres Fædre at ville give dem, et Land, der
flyder med Mælk og Honning; 23 og de kom og tog
det i Eje; men de hørte ikke din Røst og adlød ikke
din Lov; de gjorde intet af, hvad du havde paalagt
dem; saa lod du al denne Ulykke ramme dem. 24
Se, Stormvoldene har naaet Byen, saa den er ved
at blive indtaget, og med Sværd, Hunger og Pest
er Byen givet i de angribende Kaldæeres Haand;
hvad du talede, er sket, og du ser det selv. 25 Og
skønt Byen er givet i Kaldæernes Haand, siger du
til mig, Herre, HERRE: »Køb dig Marken for Penge
og tag Vidner derpaa!« 26 Da kom HERRENS Ord
til Jeremias saaledes: 27 Se, jeg er HERREN, alt
Køds Gud; skulde noget være mig for underfuldt?
28 Derfor, saa siger HERREN: Se, jeg giver denne
By i Kaldæernes og Kong Nebukadrezar af Babels
Haand, og han skal indtage den; 29 og Kaldæerne,
der angriber denne By, skal komme og sætte Ild paa
den og afbrænde Husene, paa hvis Tage man tændte
Offerild for Ba'al og udgød Drikofre for andre Guder
for at krænke mig. 30 Thi fra deres Ungdom af har
Israeliterne og Judæerne kun gjort, hvad der var
ondt i mine Øjne; thi Israeliterne gør ikke andet end
krænke mig ved deres Hænders Værk, lyder det fra
HERREN. 31 Ja, en Kilde til Vrede og Harme har
denne By været mig, lige fra den Dag de byggede
den og til i Dag, saa at jeg maa fjerne den fra mit
Aasyn 32 for alt det ondes Skyld, som Israeliterne
og Judæerne gjorde for at krænke mig, de, deres
Konger, Fyrster, Præster og Profeter, Judas Mænd
og Jerusalems Borgere. 33 De vendte Ryggen og
ikke Ansigtet til mig, og skønt jeg advarede dem aarle
og silde, vilde de ikke høre eller tage ved Lære. 34
De opstillede deres væmmelige Guder i det Hus, mit
Navn nævnes over, for at gøre det urent; 35 og de
byggede Ba'als Offerhøje i Hinnoms Søns Dal for
at ofre deres Sønner og Døtre til Molok, hvad jeg
ikke havde budt dem, og hvad aldrig var i min Tanke,
at man skulde gøre saa vederstyggelig en Ting for
derved at lokke Juda til Synd. 36 Men nu, saa siger
HERREN, Israels Gud, om denne By, som I siger er
givet i Babels Konges Haand med Sværd, Hunger og
Pest: 37 Se, jeg vil samle dem fra alle de Lande, som
jeg har bortstødt dem til i min Vrede og Harme og
i stor Fortørnelse, og føre dem hjem til dette Sted
og lade dem bo trygt. 38 De skal være mit Folk, og
jeg vil være deres Gud; 39 og jeg vil give dem eet
Hjerte og een Vej, saa de frygter mig alle Dage, at det
maa gaa dem og deres Sønner efter dem vel. 40 Jeg
slutter en evig Pagt med dem, at jeg ikke vil drage
mig tilbage fra dem, men gøre vel imod dem; og min
Frygt lægger jeg i deres Hjerter, saa de ikke viger fra
mig. 41 Jeg vil glæde mig over dem og gøre vel imod
dem; og jeg planter dem i dette Land i Trofasthed af
hele mit Hjerte og hele min Sjæl. 42 Thi saa siger
HERREN: Som jeg bragte al denne store Ulykke over
dette Folk, saaledes vil jeg bringe over dem alt det
gode, jeg taler til dem om. 43 End skal der købes
Marker i det Land, som I siger er en Ørken uden
Mennesker og Kvæg og givet i Kaldæernes Haand;
44 man skal købe Marker for Penge og skrive Skøder
og forsegle dem og tilkalde Vidner i Benjamins Land,
i Jerusalems Omegn, i Judas Byer, i Bjerglandets,
Lavlandets og Sydlandets Byer; thi jeg vender deres
Skæbne, lyder det fra HERREN.

33 HERRENS Ord kom anden Gang til
Jeremias, medens han endnu sad fængslet i
Vagtforgaarden, saaledes: 2 Saa siger HERREN, som
skabte Jorden og dannede den, idet han grundfæstede
den, han, hvis Navn er HERREN: 3 Kald paa mig, saa
vil jeg svare dig og kundgøre dig store og lønlige Ting,
du ikke kender. 4 Thi saa siger HERREN, Israels
Gud, om denne Bys Huse og om Judas Kongers
Huse, som nedbrødes for at bruges til Volde og Mur,
5 da man gav sig til at stride imod Kaldæerne, og
som fyldtes med Ligene af de Mennesker, jeg slog
i min Vrede og Harme, og for hvem jeg skjulte mit
Aasyn for al deres Ondskabs Skyld: 6 Se, jeg vil
lade Byens Saar heles og læges, og jeg helbreder
dem og oplader for dem en Rigdom af Fred og
Sandhed. 7 Jeg vender Judas og Israels Skæbne
og opbygger dem som tilforn. 8 Jeg renser dem for
al deres Brøde, med hvilken de syndede imod mig,
og tilgiver alle deres Misgerninger, med hvilke de
syndede og forbrød sig imod mig. 9 Byen skal blive til
Glæde, til Pris og Ære blandt alle Jordens Folk; og
naar de hører om alt det gode, jeg gør den, skal de
frygte og bæve over alt det gode og al den Lykke,
jeg lader den times. 10 Saa siger HERREN: Paa
dette Sted, som I siger er ødelagt, uden Mennesker
og Kvæg, i Judas Byer og paa Jerusalems Gader,
der er lagt øde, uden Mennesker og Kvæg, 11 skal
atter høres Fryderaab og Glædesraab, Brudgoms
Røst og Bruds Røst, Raab af Folk, som siger: »Tak
Hærskarers HERRE; thi HERREN er god, og hans
Miskundhed varer evindelig!« og som bringer Takoffer
til HERRENS Hus; thi jeg vender Landets Skæbne,
saa det bliver som tilforn, siger HERREN. 12 Saa
siger Hærskarers HERRE: Paa dette ødelagte Sted,

som er uden Mennesker og Kvæg, og i alle dets Byer
skal der atter være Græsgange, hvor Hyrder lader
deres Hjorde ligge; 13 i Bjerglandets, Lavlandets og
Sydlandets Byer, i Benjamins Land, i Jerusalems
Omegn og i Judas Byer skal Smaakvæget atter gaa
forbi under Tællerens Haand, siger HERREN. 14
Se, Dage skal komme, lyder det fra HERREN, da
jeg opfylder den Forjættelse, jeg udtalte om Israels
og Judas Hus. 15 I hine Dage og til hin Tid lader
jeg en Retfærds Spire fremspire for David, og han
skal øve Ret og Retfærd i Landet. 16 I hine Dage
skal Juda frelses og Jerusalem bo trygt, og man skal
kalde det: HERREN vor Retfærdighed. 17 Thi saa
siger HERREN: David skal ikke fattes en Mand til at
sidde paa Israels Hus's Trone. 18 Og Levitpræsterne
skal aldrig fattes en Mand til at staa for mit Aasyn og
frembære Brændoffer, brænde Afgrødeoffer og ofre
Slagtoffer. 19 Og HERRENS Ord kom til Jeremias
saaledes: 20 Saa siger HERREN: Hvis min Pagt
med Dagen og Natten brydes, saa det ikke bliver
Dag og Nat, naar Tid er inde, 21 da skal ogsaa min
Pagt med min Tjener David brydes, saa han ikke har
nogen Søn til at sidde som Konge paa sin Trone,
og med Levitpræsterne, som tjener mig. 22 Som
Himmelens Hær ikke kan tælles og Havets Sand
ikke maales, saaledes vil jeg mangfoldiggøre min
Tjener Davids Afkom og Leviterne, som tjener mig.
23 Og HERRENS Ord kom til Jeremias saaledes:
24 Har du ikke lagt Mærke til, hvorledes dette Folk
siger: »De to Slægter, HERREN udvalgte, har han
forkastet!« Og de smæder mit Folk, fordi det i deres
Øjne ikke mer er et Folk. 25 Saa siger HERREN:
Hvis jeg ikke har fastsat min Pagt med Dag og Nat,
givet Love for Himmel og Jord, 26 saa vil jeg ogsaa
forkaste Jakobs Afkom og min Tjener David og ikke
af hans Afkom tage Herskere over Abrahams, Isaks
og Jakobs Afkom; thi jeg vender deres Skæbne og
forbarmer mig over dem.

34 Det Ord, som kom til Jeremias fra HERREN,
da Kong Nebukadnezar af Babel og hele hans
Hær og alle Riger paa Jorden, der stod under hans
Herredømme, og alle Folkeslag angreb Jerusalem
og alle dets Byer; det lød: 2 Saa siger HERREN,
Israels Gud: Gaa hen og sig til Kong Zedekias af
Juda: Saa siger HERREN: Se, jeg giver denne By i
Babels Konges Haand, og han skal afbrænde den. 3
Og du skal ikke undslippe hans Haand, men gribes
og overgives i hans Haand og se Babels Konge Øje
til Øje, og han skal tale med dig Mund til Mund, og
du skal komme til Babel. 4 Hør dog HERRENS Ord,
Kong Zedekias af Juda: Saa siger HERREN om dig:
Du skal ikke falde for Sværdet, 5 men dø i Fred,
og ligesom man brændte til Ære for dine Fædre,
Kongerne før dig, saaledes skal man brænde til Ære
for dig og klage over dig: »Ve, Herre!« saa sandt
jeg har talet, lyder det fra HERREN. 6 Og Profeten
Jeremias talte alle disse Ord til Kong Zedekias af
Juda i Jerusalem, 7 medens Babels Konges Hær
angreb Jerusalem og begge de Byer i Juda, der
var tilbage, Lakisj og Azeka; thi disse faste Stæder
var tilbage af Judas Byer. 8 Det Ord, som kom
til Jeremias fra HERREN, efter at Kong Zedekias
havde sluttet en Pagt med alt Folket i Jerusalem og
udraabt Frigivelse, 9 saaledes at enhver skulde lade
sin Træl og Trælkvinde gaa bort i Frihed, saafremt
de var Hebræere, og ikke mere lade en judæisk
Broder trælle. 10 Og alle Fyrsterne og alt Folket,
som havde indgaaet Pagten om, at enhver skulde
lade sin Træl og Trælkvinde gaa bort i Frihed og ikke
mere lade dem trælle, adlød; de adlød og lod dem
gaa. 11 Men siden skiftede de Sind og tog Trællene
og Trælkvinderne, som de havde ladet gaa bort i
Frihed, tilbage og tvang dem til at være Trælle og
Trælkvinder. 12 Da kom HERRENS Ord til Jeremias
saaledes: 13 Saa siger HERREN, Israels Gud: Jeg
sluttede en Pagt med eders Fædre, dengang jeg
førte dem ud af Ægypten, af Trællehuset, idet jeg
sagde: 14 »Naar der er gaaet syv Aar, skal enhver af
eder lade sin hebraiske Landsmand, som har solgt
sig til dig og tjent dig i seks Aar, gaa bort; du skal
lade ham gaa af din Tjeneste i Frihed!« Men eders
Fædre hørte mig ikke og laante mig ikke Øre. 15 Nys
omvendte I eder og gjorde, hvad der er ret i mine
Øjne, idet I udraabte Frigivelse, hver for sin Broder,
og I sluttede en Pagt for mit Aasyn i det Hus, mit
Navn er nævnet over, 16 men siden skiftede I Sind
og vanhelligede mit Navn, idet enhver af eder tog
sin Træl eller Trælkvinde tilbage, som I havde ladet
gaa bort i Frihed, om de ønskede det, og tvang dem
til at være eders Trælle og Trælkvinder. 17 Derfor,
saa siger HERREN: Da I ikke hørte mig og udraabte
Frigivelse, hver for sin Broder og hver for sin Næste,
vil jeg nu udraabe Frigivelse for eder, lyder det fra
HERREN, saa I hjemfalder til Sværd, Pest og Hunger,
og jeg vil gøre eder til Rædsel for alle Jordens Riger.
18 Og jeg giver de Mænd, som har overtraadt min
Pagt og ikke holdt den Pagts Ord, som de sluttede
for mit Aasyn, da de slagtede Kalven og skar den i to
Stykker, mellem hvilke de gik, 19 Judas og Jerusalems
Fyrster, Hofmændene og Præsterne og hele Landets
Befolkning, som gik mellem Stykkerne af Kalven —

20 dem giver jeg i deres Fjenders Haand og i deres
Haand, som staar dem efter Livet, og deres Lig skal
blive Himmelens Fugle og Jordens Dyr til Æde. 21
Og Kong Zedekias af Juda og hans Fyrster giver
jeg i deres Fjenders Haand og i deres Haand, som
staar dem efter Livet. Og Babels Konges Hær, som
drog bort fra eder, 22 se, den byder jeg, lyder det fra
HERREN, at vende tilbage til denne By, og de skal
angribe den og indtage og afbrænde den; og Judas
Byer lægger jeg øde, saa ingen bor der!

35 Det Ord, som kom til Jeremias fra HERREN
i Josias's Søn Kong Jojakim af Judas Dage: 2
»Gaa hen til Rekabiternes Hus og tal dem til, bring
dem til et af Kamrene i HERRENS Hus og giv dem
Vin at drikke!« 3 Saa hentede jeg Ja'azanja, en Søn
af Jirmeja, Habazzinjas Søn, og hans Brødre og
alle hans Sønner og hele Rekabiternes Hus 4 og
bragte dem til HERRENS Hus, til den Guds Mand
Hanans, Jigdaljahus Søns, Sønners Kammer ved
Siden af Fyrsternes Kammer oven over Dørvogteren
Ma'asejas, Sjallums Søns, Kammer. 5 Og jeg satte
Krukker, som var fulde af Vin, og Bægre for dem
og sagde: »Drik!« 6 Men de svarede: »Vi drikker
ikke Vin, thi vor Fader Jonadab, Rekabs Søn, gav
os det Bud: I og eders Børn maa aldrig drikke Vin,
7 ej heller bygge Huse eller saa Korn eller plante
eller eje Vingaarde, men I skal bo i Telte hele eders
Liv, for at I maa leve længe i det Land, I bor i som
fremmede. 8 Og vi har adlydt vor Fader Jonadab,
Rekabs Søn, i alt, hvad han bød os, idet baade vi,
vore Kvinder, Sønner og Døtre hele vort Liv afholder
os fra at drikke Vin, 9 bygge Huse at bo i og eje
Vingaarde, Marker eller Sæd, 10 men bor i Telte; vi
har adlydt og nøje gjort, som vor Fader Jonadab bød
os. 11 Men da Kong Nebukadrezar af Babel faldt ind
i Landet, sagde vi: Kom, lad os ty til Jerusalem for
Kaldæernes og Aramæernes Hære! Og vi slog os
ned i Jerusalem.« 12 Da kom HERRENS Ord til mig
saaledes: 13 Saa siger Hærskarers HERRE, Israels
Gud: Gaa hen og sig til Judas Mænd og Jerusalems
Borgere: Vil I ikke tage ved Lære og høre mine Ord?
lyder det fra HERREN. 14 Jonadabs, Rekabs Søns,
Bud er blevet overholdt; thi han forbød sine Sønner
at drikke Vin, og de har ikke drukket Vin til den Dag i
Dag, men adlydt deres Faders Bud; men jeg har talet
til eder aarle og silde, uden at I vilde høre mig. 15 Jeg
sendte alle mine Tjenere Profeterne til eder aarle og
silde, for at de skulde sige: »Omvend eder hver fra
sin onde Vej, gør gode Gerninger og hold eder ikke til
andre Guder, saa I dyrker dem; saa skal I bo i det
Land, jeg gav eder og eders Fædre.« Men I bøjede
ikke eders Øre og hørte mig ikke. 16 Fordi Jonadabs,
Rekabs Søns, Sønner overholdt deres Faders Bud,
medens dette Folk ikke vilde høre mig, 17 derfor, saa
siger HERREN, Hærskarers Gud, Israels Gud: Se,
jeg bringer over Juda og Jerusalems Borgere al den
Ulykke, jeg har truet dem med, fordi de ikke hørte, da
jeg talede, og ikke svarede, da jeg kaldte ad dem. 18
Men til Rekabiternes Hus sagde Jeremias: Saa siger
Hærskarers HERRE, Israels Gud: Fordi I har adlydt
eders Fader Jonadabs Bud og overholdt alle hans
Bud og gjort alt, hvad han bød eder, 19 derfor, saa
siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Ingen Sinde
skal Jonadab, Rekabs Søn, fattes en Mand til at staa
for mit Aasyn.

36 I Josias's Søns, Kong Jojakim af Judas, fjerde
Regeringsaar kom dette Ord til Jeremias fra
HERREN: 2 »Tag dig en Bogrulle og skriv deri alle de
Ord, jeg har talet til dig om Jerusalem og Juda og
om alle Folkene, fra den Dag jeg først talede til dig,
fra Josias's Dage og til den Dag i Dag. 3 Maaske vil
Judas Hus mærke sig al den Ulykke, jeg har i Sinde
at gøre dem, for at de maa omvende sig hver fra sin
onde Vej, saa jeg kan tilgive deres Brøde og Synd.«
4 Saa tilkaldte Jeremias Baruk, Nerijas Søn, og Baruk
optegnede i Bogrullen efter Jeremias's Mund alle de
Ord, HERREN havde talet til ham. 5 Derpaa sagde
Jeremias til Baruk: »Jeg er hindret i at gaa ind i
HERRENS Hus; 6 men gaa du ind og læs HERRENS
Ord op af Bogrullen, som du skrev efter min Mund,
for Folket i HERRENS Hus paa en Fastedag; ogsaa
for alle Judæere, der kommer ind fra deres Byer, skal
du læse dem. 7 Maaske naar deres klage HERRENS
Aasyn, maaske omvender de sig hver fra sin onde
Vej; thi stor er Vreden og Harmen, som HERREN
har udtalt mod dette Folk.« 8 Og Baruk, Nerijas Søn,
gjorde ganske som Profeten Jeremias paalagde ham,
og oplæste HERRENS Ord af Bogen i HERRENS
Hus. 9 I Josias's Søns, Kong Jojakim af Judas,
femte Regeringsaar i den niende Maaned udraabte
alt Folket i Jerusalem og alt Folket, der fra Judas Byer
kom ind til Jerusalem, en Faste for HERREN. 10 Da
oplæste Baruk for alt Folket Jeremias's Ord af Bogen i
HERRENS Hus, i Gemarjahus, Statsskriveren Sjafans
Søns, Kammer i den øvre Forgaard ved Indgangen til
HERRENS Hus's nye Port. 11 Da nu Mika, en Søn af
Sjafans Søn Gemarjahu, havde hørt HERRENS Ord
oplæse af Bogen, 12 gik han ned i Kongens Hus til
Statsskriverens Kammer, hvor han traf alle Fyrsterne
siddende, Statsskriveren Elisjama, Delaja Sjemajas

Søn, Elnatan Akbors Søn, Gemarjahu Sjafans Søn,
Zidkija Hananjas Søn og alle de andre Fyrster; 13 og
Mika meldte dem alt, hvad han havde hørt, da Baruk
læste Bogen op for Folket. 14 Da sendte alle Fyrsterne
Jehudi, en Søn af Netanja, en Søn af Sjelemja, en
Søn af Kusji, til Baruk og lod sige: »Tag Bogrullen, du
læste op for Folket, og kom her ned!« Saa tog Baruk,
Nerijas Søn, Bogrullen og kom til dem. 15 De sagde til
ham: »Sæt dig og læs den for os!« Og Baruk læste for
dem. 16 Men da de havde hørt alle disse Ord, saa de
rædselsslagne paa hverandre og sagde: »Alt det maa
vi sige Kongen.« 17 Og de spurgte Baruk: »Sig os,
hvorledes du kom til at optegne alle disse Ord!« 18
Baruk svarede: »Jeremias foresagde mig alle Ordene,
og jeg optegnede dem i Bogen med Blæk.« 19 Saa
sagde Fyrsterne til Baruk: »Gaa hen og gem eder, du
og Jeremias, og lad ingen vide, hvor I er!« 20 Efter
saa at have lagt Bogrullen til Side i Statsskriveren
Elisjamas Kammer kom de til Kongen i hans Stue og
sagde ham alt. 21 Saa sendte Kongen Jehudi hen at
hente Bogrullen i Statsskriveren Elisjamas Kammer;
og Jehudi læste den op for Kongen og alle Fyrsterne,
der stod om Kongen. 22 Kongen sad i Vinterhuset med
et brændende Kulbækken foran sig; 23 og hver Gang
Jehudi havde læst tre fire Spalter, skar Kongen dem af
med Statsskriverens Pennekniv og kastede dem paa
Ilden i Bækkenet, indtil hele Bogrullen var fortæret af
Ilden i Bækkenet. 24 Og hverken Kongen eller nogen
af hans Folk blev rædselsslagen eller sønderrev
deres Klæder, da de hørte alle disse Ord; 25 men
skønt Elnatan, Delaja og Gemarjahu bad Kongen ikke
brænde Bogrullen, hørte han dem ikke. 26 Derpaa
bød Kongen Kongesønnen Jerame'el, Seraja Azriels
Søn og Sjelemja Abde'els Søn at gribe Skriveren
Baruk og Profeten Jeremias; men HERREN skjulte
dem. 27 Men da Kongen havde brændt Bogrullen
med de Ord, Baruk havde optegnet efter Jeremias's
Mund, kom HERRENS Ord til Jeremias saaledes:
28 »Tag dig en anden Bogrulle og optegn i den alle
de Ord, som stod i den første Bogrulle, den, Kong
Jojakim af Juda brændte. 29 Og til Kong Jojakim af
Juda skal du sige: Saa siger HERREN: Du brændte
denne Bogrulle og sagde: Hvorfor skrev du i den:
Babels Konge skal komme og ødelægge dette Land
og udrydde baade Folk og Fæ? 30 Derfor, saa siger
HERREN om Kong Jojakim af Juda: Han skal ikke
have nogen Mand til at sidde paa Davids Trone, og
hans Lig skal slænges hen og gives Dagens Hede og
Nattens Kulde i Vold; 31 jeg vil hjemsøge ham, hans
Afkom og hans Tjenere for deres Brøde og bringe
over dem og Jerusalems Borgere og Judas Mænd
al den Ulykke, jeg har udtalt over dem, uden at de
vilde høre.« 32 Saa tog Jeremias en anden Bogrulle
og gav den til Skriveren Baruk, Nerijas Søn; og han
optegnede i den efter Jeremias's Mund alle Ordene
fra den Bog, Kong Jojakim af Juda havde brændt. Og
flere lignende Ord lagdes til.

37 Zedekias, Josias's Søn, blev Konge i Konjas,
Jojakims Søns, Sted, idet Kong Nebukadrezar af
Babel satte ham til Konge i Judas Land. 2 Men han og
hans Mænd og Landets Befolkning hørte ikke paa de
Ord, HERREN talede ved Profeten Jeremias. 3 Kong
Zedekias sendte Jukal, Sjelemjas Søn, og Præsten
Zefanja, Ma'asejas Søn, til Profeten Jeremias og lod
sige: »Gaa i Forbøn for os hos HERREN vor Gud!« 4
Dengang gik Jeremias frit ud og ind blandt Folket,
thi man havde endnu ikke kastet ham i Fængsel.
5 Faraos Hær var rykket ud fra Ægypten; og da
Kaldæerne, som belejrede Jerusalem, fik Nys herom,
var de brudt op fra Jerusalem. 6 Da kom HERRENS
Ord til Profeten Jeremias saaledes: 7 Saa siger
HERREN, Israels Gud: Saaledes skal du sige til Judas
Konge, som har sendt Bud til dig for at raadspørge
mig: Se, Faraos Hær, som er rykket ud for at hjælpe
eder, skal vende hjem til Ægypten; 8 og Kaldæerne
skal vende tilbage og angribe denne By, indtage og
afbrænde den. 9 Saa siger HERREN: Nar ikke eder
selv ved at sige: »Kaldæerne drager bort fra os for
Alvor!« Thi de drager ikke bort. 10 Ja, om I saa slog
hele Kaldæernes Hær, der angriber eder, saa der kun
blev nogle saarede tilbage, hver i sit Telt, saa skulde
de staa op og afbrænde denne By. 11 Da Kaldæernes
Hær var brudt op fra Jerusalem for Faraos Hær, 12 gik
Jeremias ud af Jerusalem for at drage til Benjamins
Land og faa en Arvelod iblandt Befolkningen. 13
Men da han kom til Benjaminsporten, var der en
Vagthavende ved Navn Jir'ija, en Søn af Hananjas
Søn Sjelemja, og han greb Profeten Jeremias og
sagde: »Du vil løbe over til Kaldæerne.« 14 Jeremias
svarede: »Det er Løgn; jeg vil ikke løbe over til
Kaldæerne.« Jir'ija vilde dog ikke høre ham, men greb
ham og bragte ham til Fyrsterne; 15 og Fyrsterne
vrededes paa Jeremias, slog ham og lod ham bringe
til Statsskriveren Jonatans Hus; thi det havde de gjort
til Fængsel. 16 Saaledes kom Jeremias i Fangehuset
i Kælderen; og der sad han en Tid lang. 17 Men Kong
Zedekias sendte Bud og lod ham hente; og Kongen
spurgte ham i al Hemmelighed i sit Palads: »Er der
et Ord fra HERREN?« Jeremias svarede: »Ja, der
er: Du skal overgives i Babels Konges Haand.« 18
Derpaa sagde Jeremias til Kong Zedekias: »Hvad

Synd har jeg gjort imod dig, dine Mænd og dette Folk,
siden I har kastet mig i Fængsel? 19 Og hvor er nu
eders Profeter, som profeterede for eder, at Babels
Konge ikke skulde komme over eder og dette Land?
20 Saa hør da, Herre Konge! Lad min Bøn naa dig og
lad mig ikke bringe tilbage til Statsskriveren Jonatans
Hus, at jeg ikke skal dø der!« 21 Da bød Kong
Zedekias, at man skulde holde Jeremias i Varetægt i
Vagtforgaarden; og der gaves ham daglig et Stykke
Brød fra Bagerens Gade, indtil Brødet slap op i Byen.
Saaledes sad nu Jeremias i Vagtforgaarden.

38 Men da Sjefatja Mattans Søn, Gedalja Pasjhurs
Søn, Jukal Sjelemjas Søn og Pasjhur Malkijas
Søn hørte Jeremias tale til alt Folket saaledes: 2
»Saa siger HERREN: Den, der bliver i denne By,
skal dø ved Sværd, Hunger og Pest, men den, som
overgiver sig til Kaldæerne, skal leve og vinde sit
Liv som Bytte; 3 thi saa siger HERREN: Denne
By skal gives i Babels Konges Hærs Haand, og
han skal indtage den« — 4 da sagde Fyrsterne til
Kongen: »Denne Mand maa dø, thi han tager Modet
fra Krigsmændene, som er tilbage i denne By, og
fra alt Folket ved at tale saaledes til dem; thi denne
Mand tænker ikke paa dette Folks Vel, men paa
dets Ulykke.« 5 Kong Zedekias svarede: »Se, han
er i eders Haand.« Thi Kongen evnede intet over
for dem. 6 Saa tog de Jeremias og kastede ham i
Kongesønnen Malkijas Cisterne i Vagtforgaarden,
idet de hejsede ham ned med Reb. Der var ikke Vand
i Cisternen, men Dynd, og Jeremias sank i Dyndet. 7
Imidlertid hørte Ætioperen Ebed-Melek, en Hofmand i
Kongens Palads, at Jeremias var kastet i Cisternen;
og da Kongen var i Benjaminsporten, 8 gik Ebed-
Melek fra Paladset og talte saaledes til Kongen: 9
»Herre Konge, ilde har de gjort ved at lade denne
Mand dø af Hunger, fordi der ikke er mere Brød i
Byen!« 10 Saa bød Kongen Ætioperen Ebed-Melek:
»Tag tredive Mænd med herfra og drag Profeten
Jeremias op af Cisternen, før han dør!« 11 Ebed-
Melek tog Mændene med og gik til Kælderen under
Skatkammeret i Kongens Palads, hvor han hentede
nogle Klude af slidte og iturevne klæder; dem hejsede
han med Reb ned til Jeremias i Cisternen, 12 idet
han sagde: »Læg Kludene om Rebet!« Det gjorde
Jeremias, 13 og de drog ham op af Cisternen med
Rebet. Saaledes kom Jeremias atter til at sidde i
Vagtforgaarden. 14 Kong Zedekias sendte Bud og lod
Profeten Jeremias hente til sig i Livvagtens Indgang
til HERRENS Hus. Og Kongen sagde til ham: »Jeg vil
spørge dig om noget, dølg intet for mig!« 15 Jeremias
svarede Zedekias: »Hvis jeg siger dig det, vil du da
ikke lade mig dræbe? Og selv om jeg raader dig, vil
du dog ikke høre mig.« 16 Da tilsvor Kong Zedekias
i al Hemmelighed Jeremias: »Saa sandt HERREN
lever, som har skabt vor Sjæl, jeg vil ikke lade dig
dræbe eller give dig i disse Mænds Haand, som staar
dig efter Livet.« 17 Saa sagde Jeremias til Zedekias:
»Saa siger HERREN, Hærskarers Gud, Israels Gud:
Hvis du overgiver dig til Babels Konges Fyrster, skal
du redde dit Liv; denne By skal ikke afbrændes, og
du og dit Hus skal blive i Live; 18 men overgiver du
dig ikke til dem, skal Byen gives i Kaldæernes Haand,
og de skal afbrænde den, og du skal ikke undslippe
deres Haand.« 19 Men Kong Zedekias sagde til
Jeremias: »Jeg er ræd for de Judæere, der er løbet
over til Kaldæerne, at Kaldæerne skal overgive mig i
deres Haand, og at de skal drive Spot med mig.« 20
Saa sagde Jeremias: »Det gør de ikke! Adlyd kun
HERRENS Ord, som jeg taler til dig, saa skal det gaa
dig vel, og du skal blive i Live. 21 Men vægrer du dig
ved at overgive dig, saa hør nu, hvad HERREN har
ladet mig skue: 22 Se, alle Kvinder, der er tilbage i
Judas Konges Palads, førtes ud til Babels Konges
Fyrster, medens de sang: Dig forledte og tvang dine
gode Venner, de ledte din Fod i en Sump og trak
sig tilbage. 23 Alle dine Hustruer og Børn skal føres
ud til Kaldæerne, og du skal ikke undslippe deres
Haand, men gribes af Babels Konges Haand, og
denne By skal afbrændes!« 24 Saa sagde Zedekias til
Jeremias: »Ingen maa vide noget om denne Samtale,
ellers er du dødsens; 25 og hvis Fyrsterne skulde
faa Nys om, at jeg har talt med dig, og komme til dig
og sige: Sig os, hvad du sagde til Kongen; dølg ikke
noget for os, ellers dræber vi dig; sig os ogsaa, hvad
Kongen sagde til dig! 26 sig saa til dem: Jeg fremførte
en ydmyg Bøn for Kongen om ikke at lade mig føre
tilbage til Jonatans Hus for at dø der.« 27 Og alle
Fyrsterne kom til Jeremias og spurgte ham; og han
svarede dem nøje, som Kongen havde paabudt. Saa
lod de ham i Fred, eftersom Sagen ikke var blevet
kendt. 28 Saaledes sad Jeremias i Vagtforgaarden,
lige til den Dag Jerusalem blev indtaget.

39 Efter at Jerusalem var indtaget — i Kong
Zedekias af Judas niende Regeringsaar i den
tiende Maaned, kom Kong Nebukadrezar af Babel
med hele sin Hær til Jerusalem og belejrede det; 2
i Zedekias's ellevte Aar paa den niende Dag i den
fjerde Maaned blev Byen stormet — 3 da kom alle
Babels Konges Fyrster og satte sig i Midterporten:
Overhofmanden Nebusjazban, Magernes Øverste

Nergal-Sar'ezer og alle Babels Konges andre Fyrster.
4 Da Kong Zedekias af Juda og alle hans Krigsmænd
saa dem, flygtede de om Natten fra Byen ad Vejen
til Kongens Have gennem Porten mellem de to
Mure og tog Vejen ad Araba til. 5 Men Kaldæernes
Hær satte efter dem og indhentede Zedekias paa
Jerikos Lavslette; og de tog ham med og bragte
ham op til Kong Nebukadnezar af Babel i Ribla i
Hamats Land; og han fældede hans Dom. 6 Babels
Konge lod i Ribla Zedekias's Sønner dræbe i hans
Paasyn; ogsaa alle de ypperste i Juda lod Babels
Konge dræbe; 7 derpaa lod han Øjnene stikke ud
paa Zedekias og lod ham lægge i Kobberlænker
for at føre ham til Babel. 8 Kaldæerne satte Ild
paa Kongens Palads og Folkets Huse og nedbrød
Jerusalems Mure. 9 Resten af Folket, der var levnet i
Byen, Overløberne, der var løbet over til ham, og
Resten af Haandværkerne førte Livvagtsøversten
Nebuzar'adan som Fanger til Babel, 10 og kun
nogle af den fattigste Befolkning, der intet ejede,
lod Livvagtsøversten Nebuzar'adan blive tilbage i
Judas Land, idet han samtidig gav dem Vingaarde og
Agre. 11 Men om Jeremias bød Kong Nebukadrezar
af Babel Livvagtsøversten Nebuzar'adan: 12 »Tag
ham og hav Øje med ham og gør ham ingen Men;
gør med ham, som han selv ønsker!« 13 Saa sendte
Livvagtsøversten Nebuzar'adan, Overhofmanden
Nebusjazban og Magernes Øverste Nergal-Sar'ezer
og alle Babels Konges andre Stormænd 14 Bud og
lod Jeremias hente i Vagtforgaarden og overgav ham
til Gedalja, en Søn af Sjafans Søn Ahikam, for at
han skulde føre ham til hans Hjem; og han boede
iblandt Folket. 15 Medens Jeremias sad fængslet i
Vagtforgaarden, kom HERRENS Ord til ham saaledes:
16 Gaa hen og sig til Ætioperen Ebed-Melek: Saa
siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Se, jeg lader
mine Ord gaa i Opfyldelse paa denne By til Ulykke og
ikke til Lykke, og du skal have dem i Tankerne paa
hin Dag. 17 Men paa hin Dag redder jeg dig, lyder
det fra HERREN, og du skal ikke gives i de Mænds
Haand, for hvem du frygter; 18 thi jeg vil frelse dig,
saa du ikke falder for Sværdet, og du skal vinde dit
Liv som Bytte, fordi du stolede paa mig, lyder det fra
HERREN.

40 Det Ord, som kom fra HERREN til Jeremias,
efter at Livvagtsøversten Nebuzar'adan havde
løsladt ham i Rama; han lod ham hente, medens
han var bundet med Lænker iblandt alle Fangerne
fra Jerusalem og Juda, der førtes til Babel. 2
Livvagtsøversten lod Jeremias hente og sagde til
ham: »HERREN din Gud har udtalt denne Ulykke
over dette Sted, 3 og HERREN lod det ske og gjorde,
hvad han havde sagt, fordi I syndede mod HERREN
og ikke adlød hans Røst; derfor timedes dette eder. 4
Se, nu tager jeg i Dag Lænkerne af dine Hænder.
Hvis det tykkes dig godt at drage med mig til Babel,
saa drag med, og jeg vil have Øje med dig; men
tykkes det dig ilde, saa lad være! Se, hele Landet
staar dig aabent; gaa, hvor det tykkes dig godt og
ret!« 5 Og da han tøvede med at vende tilbage,
tilføjede han: »Saa vend tilbage til Gedalja, Sjafans
Søn Ahikams Søn, som Babels Konge har sat over
Judas Land, og bosæt dig hos ham iblandt Folket,
eller gaa, hvor som helst det tykkes dig ret!« Og
Livvagtsøversten gav ham Rejsetæring og Gave og
lod ham gaa. 6 Jeremias gik da til Gedalja, Ahikams
Søn, i Mizpa og bosatte sig hos ham iblandt Folket,
der var levnet i Landet. 7 Da alle Hærførerne, som
var ude i aabent Land, og deres Mænd hørte, at
Babels Konge havde sat Gedalja, Ahikams Søn, over
Landet og over Mænd, Kvinder og Børn og dem af
den fattige Befolkning i Landet, som ikke var ført til
Babel, 8 kom de til Gedalja i Mizpa: Jisjmael Netanjas
Søn, Johanan Kareas Søn, Seraja Tanhumets Søn,
Netofatiten Efajs Sønner og Jezanja Ma'akatitens
Søn, med deres Mænd. 9 Og Gedalja, Sjafans Søn
Ahikams Søn, tilsvor dem og deres Mænd saaledes:
»Frygt ikke for at staa under Kaldæerne; bosæt eder i
Landet og underkast eder Babels Konge, saa skal
det gaa eder vel. 10 Se, selv bliver jeg i Mizpa for at
tage mod Kaldæerne, naar de kommer til os; men I
skal samle Vin, Frugt og Olie i eders Kar og bo i de
Byer, I tager i Eje!« 11 Og da ogsaa alle de Judæere,
der var i Moab, hos Ammoniterne, i Edom og alle de
andre Lande, hørte, at Babels Konge havde levnet
Juda en Rest og sat Gedalja, Sjafans Søn Ahikams
Søn, over dem, 12 vendte de alle tilbage fra alle de
Steder, som de var fordrevet til, og kom til Judas
Land til Gedalja i Mizpa; og de indsamlede Vin og
Frugt i store Maader. 13 Men Johanan, Kareas Søn,
og alle de andre Hærførere, som havde været ude i
aabent Land, kom til Gedalja i Mizpa 14 og sagde:
»Mon du ved, at Ba'alis, Ammoniternes Konge, har
sendt Jisjmael, Netanjas Søn, for at myrde dig?«
Men Gedalja, Ahikams Søn, troede dem ikke. 15
Da sagde Johanan, Kareas Søn, i al Hemmelighed
til Gedalja I Mizpa: »Lad mig gaa hen og myrde
Jisjmael, Netanjas Søn; ingen skal faa det at vide.
Hvorfor skal han myrde dig, saa at hele Juda, som
har samlet sig om dig, splittes, og Judas Rest gaar til
Grunde?« 16 Men Gedalja, Ahikams Søn, svarede

Johanan, Kareas Søn: »Det maa du ikke gøre, thi du
lyver om Jisjmael!«

41 Men i den syvende Maaned kom Jisjmael,
Elisjamas Søn Netanjas Søn, en Mand af
kongelig Æt, der hørte til Kongens Stormænd, fulgt
af ti Mænd til Gedalja, Ahikams Søn, i Mizpa; og
de holdt Maaltid sammen der i Mizpa. **2** Jisjmael,
Netanjas Søn, og de ti Mænd, der fulgte ham, stod da
op og huggede Gedalja, Sjafans Søn Ahikams Søn,
ned med Sværdet og dræbte saaledes den Mand,
Babels Konge havde sat over Landet; **3** ogsaa alle
de Judæere, som var hos ham i Mizpa, og alle de
Kaldæere, som fandtes der, alle Krigerne huggede
Jisjmael ned. **4** Dagen efter Gedaljas Mord, endnu
før nogen kendte dertil, **5** kom firsindstyve Mænd
fra Sikem, Silo og Samaria med afklippet Skæg,
sønderrevne Klæder og Flænger i Huden; de havde
Afgrødeoffer og Røgelse med til at ofre i HERRENS
Hus. **6** Jisjmael, Netanjas Søn, gik dem i Møde fra
Mizpa og græd hele Vejen, og da han traf dem, sagde
han: »Kom med til Gedalja, Ahikams Søn!« **7** Men
da de var kommet ind i Byen, huggede Jisjmael og
hans Mænd dem ned og kastede dem i Cisternen.
8 Men der var ti Mænd iblandt dem, som sagde til
Jisjmael: »Dræb os ikke, thi vi har skjulte Forraad
paa Marken, Hvede, Byg, Olie og Honning.« Saa lod
han dem være og dræbte dem ikke med de andre.
9 Cisternen, hvori Jisjmael kastede Ligene af alle
dem, han havde hugget ned, var den store Cisterne,
Kong Asa havde bygget i Kampen mod Kong Ba'sja
af Israel; den fyldte Jisjmael, Netanjas Søn, med
dræbte. **10** Derpaa bortførte Jisjmael som Fanger
hele Resten af Folket i Mizpa, Kongedøtrene og hele
Folket, der var ladt tilbage i Mizpa, og over hvem
Livvagtsøversten Nebuzar'adan havde sat Gedalja,
Ahikams Søn; dem bortførte Jisjmael, Netanjas Søn,
som Fanger og gav sig paa Vej til Ammoniterne. **11**
Men da Johanan, Kareas Søn, og alle de Hærførere,
som var hos ham, hørte om al den Ulykke, Jisjmael,
Netanjas Søn, havde gjort, **12** tog de alle deres
Mænd og drog imod ham, og de traf ham ved den
store Dam i Gibeon; **13** og da alt Folket, der var
hos Jisjmael, saa Johanan, Kareas Søn, og alle
Hærførerne, der var med ham, blev de glade; **14** og
alt Folket, som Jisjmael havde ført fanget fra Mizpa,
vendte om og gik over til Johanan, Kareas Søn. **15**
Men Jisjmael, Netanjas Søn, slap fra Johanan med
otte Mand og drog til Ammoniterne. **16** Johanan,
Kareas Søn, og alle Hærførerne, der var med ham,
tog derpaa hele Resten af Folket, som Jisjmael,
Netanjas Søn, efter at have myrdet Gedalja, Ahikams
Søn, havde ført bort fra Mizpa, de Mænd, Krigere,
Kvinder, Børn og Hofmænd, som han bragte tilbage
fra Gibeon, **17** og de drog hen og slog sig ned i
Gidrot-Kimham i Betlehems Nabolag for at drage til
Ægypten **18** af Frygt for Kaldæerne; thi de frygtede
dem, fordi Jisjmael, Netanjas Søn, havde dræbt
Gedalja, Ahikams Søn, som Babels Konge havde sat
over Landet.

42 Saa kom alle Hærførerne og Johanan, Kareas
Søn, og Azarja, Ma'asejas Søn, med alt Folket,
store og smaa, **2** og sagde til Profeten Jeremias:
»Maatte vor Bøn naa dit Øre, saa du beder til
HERREN din Gud for hele denne Rest, thi som du
ser os her, er vi kun faa tilbage af mange. **3** Maatte
HERREN din Gud kundgøre os, hvilken Vej vi skal
gaa, og hvad vi skal gøre!« **4** Profeten Jeremias
svarede: »Godt! Jeg vil bede til HERREN eders Gud,
som I ønsker; og alt hvad HERREN svarer, vil jeg
kundgøre eder uden at forholde eder et Ord.« **5** De
sagde da til Jeremias: »HERREN skal være et sandt
og troværdigt Vidne imod os, hvis vi ikke retter os
efter hvert Ord, HERREN din Gud sender os ved dig.
6 Det være godt eller ondt, vi vil adlyde HERREN vor
Guds Røst, til hvem vi sender dig, at det maa gaa
os vel, naar vi adlyder HERREN vor Guds Røst.«
7 Ti Dage efter kom HERRENS Ord til Jeremias. **8**
Saa sammenkaldte han Johanan, Kareas Søn, alle
Hærførerne, der var med ham, og alt Folket, store og
smaa, **9** og sagde: Saa siger HERREN, Israels Gud,
til hvem I sendte mig, for at eders Bøn maatte naa
ind for hans Aasyn: **10** Hvis I bliver her i Landet, vil
jeg bygge eder og ikke nedbryde eder, plante eder og
ikke rykke eder op, thi jeg angrer det onde, jeg har
gjort eder. **11** Frygt ikke for Babels Konge, saaledes
som I gør, frygt ikke for ham, lyder det fra HERREN,
thi jeg er med eder for at frelse og redde eder af hans
Haand. **12** Jeg vil lade eder finde Barmhjertighed, og
han skal forbarme sig over eder og lade eder bo i
eders Land. **13** Hvis I derimod ikke hører HERREN
eders Guds Røst, idet I siger, at I ikke vil bo her i
Landet, **14** men drage til Ægypten og bo der for ikke
mere at se Krig eller høre Hornets Klang eller hungre
efter Brød, **15** saa hør nu HERRENS Ord, Judas
Rest. Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud:
Hvis I virkelig har i Sinde at drage til Ægypten og
drager derned for at bo der som fremmede, **16** saa
skal Sværdet, som I frygter, naa eder der i Ægypten,
og Hungeren, som I ængstes for, skal følge efter
eder til Ægypten, og I skal omkomme der; **17** alle de

Mænd, som har i Sinde at drage til Ægypten for at bo
der som fremmede, skal dø ved Sværd, Hunger og
Pest, og ingen af dem skal blive tilovers og undslippe
fra den Ulykke, jeg sender over dem. 18 Thi saa siger
Hærskarers HERRE, Israels Gud: Som min Vrede
og Harme udgød sig over Jerusalems Indbyggere,
saaledes skal min Harme udgyde sig over eder,
naar I drager til Ægypten, og I skal blive et Edens,
Rædselens, Forbandelsens og Spottens Tegn og ikke
mere faa dette Sted at se. 19 Dette er HERRENS
Ord til eder, Judas Rest: Drag ikke til Ægypten! I skal
vide, at jeg i Dag har advaret eder. 20 Thi I nedkalder
ondt over eder selv, naar I sender mig til HERREN
eders Gud og siger: »Bed for os til HERREN vor Gud!
Hvad HERREN vor Gud siger, skal du nøje kundgøre
os, saa vil vi gøre det, « 21 og I saa alligevel ikke
adlyder HERREN eders Guds Røst og gør alt, hvad
han sendte eder Bud om. 22 Saa vid da nu, at I skal
omkomme ved Sværd, Hunger og Pest paa det Sted,
hvor I agter at gaa hen for at bo der som fremmede.

43 Men da Jeremias var til ende med at forkynde
alle de Ord, med hvilke HERREN deres Gud
havde sendt ham til dem, alle de nævnte Ord, 2
sagde Azarja, Ma'asejas Søn, og Johanan, Kareas
Søn, og alle de andre overmodige Mænd til Jeremias:
»Du lyver! HERREN vor Gud har ikke sendt dig for
at sige, at vi ikke skal drage til Ægypten for at bo
der som fremmede; 3 nej, Baruk, Nerijas Søn, har
ophidset dig imod os, for at vi skal gives i Kaldæernes
Haand, saa de dræber os eller fører os bort til Babel.«
4 Og Johanan, Kareas Søn, alle Hærførerne og alt
Folket adlød ikke HERRENS Røst om at blive i
Judas Land; 5 men Johanan, Kareas Søn, og alle
Hærførerne tog hele Judas Rest, som var vendt
tilbage for at bo i Judas Land, 6 Mænd, Kvinder og
Børn, Kongedøtrene og enhver, som Livvagtsøversten
Nebuzar'adan havde ladet blive hos Gedalja, Sjafans
Søn Ahikams Søn, ogsaa Profeten Jeremias og
Baruk, Nerijas Søn, 7 og drog til Ægypten; thi de
adlød ikke HERRENS Røst. Og de kom til Takpankes.
8 Men HERRENS Ord kom til Jeremias i Takpankes
saaledes: 9 Tag dig nogle store Sten og grav dem ned
i Teglstensgulvets Underlag ved Indgangen til Faraos
Hus i Takpankes i de judæiske Mænds Paasyn 10 og
sig til dem: Saa siger Hærskarers HERRE, Israels
Gud: Jeg lader min Tjener Kong Nebukadrezar af
Babel hente, og han skal rejse sin Trone oven over
de Sten, du gravede ned, og brede sit Trontæppe
derover. 11 Han skal komme og slaa Ægypten; dem,
der hører Døden til, skal han overgive til Død, dem,
der hører Fangenskabet til, til Fangenskab og dem,
der hører Sværdet til, til Sværd. 12 Han skal sætte
Ild paa Ægyptens Gudehuse og afbrænde dem og
bortføre Guderne som Fanger, og han skal svøbe
Ægypten om sig som en Hyrde sin Kappe; derpaa skal
han drage bort derfra i Fred. 13 Han skal nedbryde
Stenstøtterne i Bet-Sjemesj og afbrænde Ægyptens
Gudehuse.

44 Det Ord, som kom til Jeremias om alle de
Judæere, der boede i Ægypten, i Migdol,
Takpankes, Nof og Patros: 2 Saa siger Hærskarers
HERRE, Israels Gud: I saa selv al den Ulykke, jeg
bragte over Jerusalem og alle Judas Byer; se, de
ligger nu øde hen, og ingen bor i dem; 3 det er Straf
for det onde, de gjorde, idet de krænkede mig ved at
gaa hen og tænde Offerild for og dyrke andre Guder,
som hverken de eller deres Fædre før kendte til. 4
Jeg sendte aarle og silde alle mine Tjenere Profeterne
til dem, for at de skulde sige: »Gør dog ikke disse
vederstyggelige Ting, som jeg hader!« 5 Men de hørte
ikke og bøjede ikke deres Øre dertil, saa de omvendte
sig fra deres Ondskab og hørte op med at tænde
Offerild for andre Guder. 6 Derfor udgød min Vrede og
Harme sig og luede op i Judas Byer og Jerusalems
Gader, saa de blev til Ødemark og Ørk, som de er den
Dag i Dag. 7 Og nu, saa siger HERREN, Hærskarers
Gud, Israels Gud: Hvorfor nedkalder I stor Ulykke
over eder selv og udrydder Mænd og Kvinder, Børn
og diende af Juda, saa I ikke levner eder nogen Rest,
8 idet I krænker mig med eders Hænders Værker og
tænder Offerild for andre Guder i Ægypten, hvor I
kom hen for at bo som fremmede? Følgen bliver,
at I udrydder eder selv og bliver et Forbandelsens
og Spottens Tegn blandt alle Jordens Folk. 9 Har
I glemt de onde Gerninger, eders Fædre og Judas
Konger og Fyrster og eders Kvinder gjorde i Judas
Land og paa Jerusalems Gader? 10 Hidtil har de
ikke ydmyget sig; de frygter ikke og vandrer ikke
efter min Lov og mine Bud, som jeg forelagde eder
og eders Fædre. 11 Derfor, saa siger Hærskarers
HERRE, Israels Gud: Se, jeg har ondt i Sinde imod
eder; jeg vil udrydde hele Juda. 12 Og jeg tager
Judas Rest, dem, som fik i Sinde at drage til Ægypten
og bo der som fremmede; de skal alle omkomme
i Ægypten; de skal falde for Sværd og Hunger og
omkomme, store og smaa; for Sværd og Hunger skal
de dø og blive et Edens, Rædselens, Forbandelsens
og Spottens Tegn. 13 Og jeg hjemsøger dem, der
bor i Ægypten, som jeg hjemsøgte Jerusalem, med
Sværd, Hunger og Pest. 14 Og af Judas Rest, dem,

der kom til Ægypten for at bo der som fremmede,
skal ingen reddes eller undslippe, saa han kan vende
hjem til Judas Land, hvor de længes efter at bo igen;
nej, ingen skal vende hjem undtagen enkelte, som
reddes. 15 Men alle Mændene, der vel vidste, at
deres Kvinder tændte Offerild for andre Guder, og
alle Kvinderne, som stod der i en stor Klynge, og
alt Folket, som boede i Ægypten, i Patros, svarede
Jeremias: 16 »Det Ord, du har talt til os i HERRENS
Navn, vil vi ikke høre; 17 nej, vi vil opfylde hvert Løfte;
som er udgaaet af vor Mund, og tænde Offerild for
Himmelens Dronning og udgyde Drikofre for hende,
som vi og vore Fædre, vore Konger og Fyrster gjorde
det i Judas Byer og paa Jerusalems Gader. Dengang
havde vi Brød nok og var lykkelige og kendte ikke
til Ulykke; 18 men fra den Stund vi hørte op med at
tænde Offerild for Himmelens Dronning og udgyde
Drikofre for hende, led vi Mangel paa alt og omkom
ved Sværd og Hunger. 19 Og naar vi tænder Offerild
for Himmelens Dronning og udgyder Drikofre for
hende, mon det saa er uden vore Mænds Vidende,
at vi bager hende Offerkager, som afbilder hende,
og udgyder Drikofre for hende?« 20 Jeremias sagde
til alt Folket, Mændene, Kvinderne og alt Folket,
som havde svaret ham saaledes: 21 »Mon ikke den
Offerild, som I, eders Fædre, eders Konger og Fyrster
og Landets Befolkning tændte i Judas Byer og paa
Jerusalems Gader, randt HERREN i Hu og kom ham
i Tanke? 22 HERREN kunde ikke mere holde det
ud for eders onde Gerninger og de vederstyggelige
Ting, I gjorde; derfor blev eders Land til Ørk, til et
Rædselens og Forbandelsens Tegn, som det er den
Dag i Dag. 23 Fordi I tændte Offerild og syndede mod
HERREN og ikke adlød HERRENS Røst eller fulgte
hans Lov, Vedtægter og Vidnesbyrd, derfor ramtes I
af denne Ulykke, som varer ved den Dag i Dag.« 24
Og Jeremias sagde til alt Folket og alle Kvinderne:
»Hør HERRENS Ord, hele Juda i Ægypten! 25 Saa
siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: I og eders
Kvinder lover med eders Mund og opfylder det med
eders Hænder! I siger: Vi vil opfylde de Løfter, vi har
aflagt, og tænde Offerild for Himmelens Dronning og
udgyde Drikofre for hende. Saa hold da eders Løfter
og indfri dem! 26 Men hør da ogsaa HERRENS Ord,
alle I Judæere, som bor i Ægypten: Se, jeg sværger
ved mit store Navn, siger HERREN: Ikke skal mere
nogensteds i Ægypten mit Navn nævnes i nogen
judæisk Mands Mund, saa han siger: Saa sandt den
Herre HERREN lever! 27 Se, jeg er aarvaagen over
dem til Ulykke og ikke til Lykke, og hver judæisk Mand
i Ægypten skal omkomme ved Sværd og Hunger, indtil
de er udryddet. 28 Kun de, der undslipper Sværdet,
skal vende hjem fra Ægypten til Judas Land, et ringe
Tal; og hele Judas Rest, der er kommet til Ægypten
for at bo der som fremmede, skal kende, hvis Ord
der staar fast, mit eller deres. 29 Og dette, lyder det
fra HERREN, skal være eder et Tegn paa, at jeg
hjemsøger eder paa dette Sted, for at I skal kende, at
mine Ord opfyldes paa eder til eders Ulykke: 30 Saa
siger HERREN: Se, jeg giver Ægypterkongen Farao
Hofra i hans Fjenders Haand og i deres Haand, som
staar ham efter Livet, ligesom jeg gav Kong Zedekias
af Juda i hans Fjende, Kong Nebukadrezar af Babels
Haand, som stod ham efter Livet.«

45 Det Ord, som Profeten Jeremias talte til Baruk,
Nerijas Søn, da han optegnede alle disse Ord i
en Bog efter Jeremias's Mund i Josias's Søns, Kong
Jojakim af Judas, fjerde Regeringsaar: 2 Saa siger
HERREN, Israels Gud, om dig, Baruk: 3 Fordi Baruk
siger: Ve mig, thi Kummer har HERREN føjet til min
Smerte, jeg er træt af at sukke og finder ej Hvile! 4
skal du sige til ham: Saa siger HERREN: Se, hvad
jeg har bygget, nedbryder jeg; hvad jeg har plantet,
rykker jeg op; det gælder al Jorden — 5 og du søger
store Ting for dig selv! Gør det ikke! Thi se, jeg
sender Ulykke over alt Kød, lyder det fra HERREN.
Men dig giver jeg dit Liv som Bytte, alle Vegne hvor
du kommer.

46 HERRENS Ord, som kom til Profeten Jeremias
om Folkene. 2 Til Ægypten, om Ægypterkongen
Farao Nekos Hær, som stod ved Floden Eufrat i
Karkemisj, og som Kong Nebukadrezar af Babel
slog i Josias's Søns, Kong Jojakim af Judas, fjerde
Regeringsaar. 3 Gør Skjold og Værge rede, kom hid
til Strid! 4 Spænd Hestene for, sid op paa Gangerne,
stil eder op med Hjelmene paa, gør Spydene blanke,
tag Brynjerne paa! 5 Hvorfor er de rædselsslagne,
veget tilbage, deres Helte knust, paa vild Flugt uden
at vende sig? Trindt om er Rædsel, lyder det fra
HERREN: 6 De rapfodede undflyr ikke, og Helten
redder sig ikke. Mod Nord ved Eufrats Flod falder de
og styrter. 7 Hvem stiger der som Nilen, hvis Vande
svulmer som Strømme? 8 Det er Ægypten, der stiger
som Nilen, og Vandene svulmer som Strømme. Det
tænkte: »Jeg vil stige op og oversvømme Jorden,
ødelægge dem, som bor derpaa.« 9 Stejl, I Heste,
tag vanvittig Fart, I Vogne, lad Heltene rykke frem,
Kusj, Put, som bærer Skjold, og Luderne, som
spænder Bue. 10 Dette er Herrens, Hærskarers
HERRES Dag, en Hævnens Dag til Hævn over
hans Fjender. Sværdet æder sig mæt og svælger

i deres Blod; thi Herren, Hærskarers HERRE har
Offerslagtning i Nordens Land ved Eufrats Flod.
11 Drag op til Gilead og hent Balsam, du Jomfru,
Ægyptens Datter! Forgæves bruger du Lægemidler i
Mængde; der er ingen Lægedom for dig. 12 Folkene
hører dit Raab, dit Skrig opfylder Jorden; thi Helt
snubler over Helt, sammen styrter de begge, 13
Det Ord, HERREN talede til Profeten Jeremias, om
at Kong Nebukadrezar af Babel skulle komme og
slaa Ægypten. 14 Forkynd det i Ægypten, kundgør
det i Migdol, kundgør det i Nof og Takpankes! Sig:
Stil dig op og gør dig rede, thi Sværdet fortærer
trindt om dig. 15 Hvorfor flyede Apis, din Tyr? Den
holdt ikke Stand, fordi HERREN jog den bort. 16 Din
brogede Folkesværm falder og styrter; de siger til
hverandre: »Kom, lad os vende hjem til vort Folk
og vort Fædreland for det hærgende Sværd!« 17
Kald Farao, Ægyptens Konge: Bulderet, som lader
den belejlige Tid gaa forbi. 18 Saa sandt jeg lever,
siger Kongen, hvis Navn er Hærskarers HERRE:
Som Tabor mellem Bjergene, som Karmel ved Havet
kommer han. 19 Skaf dig Rejsetøj, du, som bor
der, Ægyptens Datter! Thi Nof skal ødelægges og
afbrændes, saa ingen bor der. 20 En smuk Kvie
er Ægypten, men en Bremse fra Nord falder over
det. 21 Selv dets Lejesvende, der er som Fedekalve,
vender sig alle til Flugt; de holder ikke Stand, thi
deres Ulykkes Dag er kommet over dem, deres
Hjemsøgelses Tid. 22 Dets Røst er som den hvislende
Slanges; thi med Hærmagt farer de frem, og med
Økser kommer de over det som Brændehuggere. 23
De fælder dets Skov, lyder det fra HERREN, fordi den
ikke er til at trænge igennem. Thi de er talrigere end
Græshopper, ikke til at tælle. 24 Til Skamme bliver
Ægyptens Datter; hun gives i Nordfolkets Haand. 25
Saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Se, jeg
hjemsøger Amon i No og Farao og Ægypten med
dets Guder og Konger, Farao og dem, der stoler paa
ham; 26 og jeg giver dem i deres Haand, som staar
dem efter Livet, i Kong Nebukadrezar af Babels og
hans Tjeneres Haand; men siden skal Landet bebos
som i fordums Tid, lyder det fra HERREN. 27 Frygt
derfor ikke, min Tjener Jakob, vær ikke bange, Israel;
thi se, jeg frelser dig fra det fjerne og dit Afkom fra
deres Fangenskabs Land; og Jakob skal vende hjem
og bo roligt og trygt, og ingen skal skræmme ham. 28
Frygt ikke, min Tjener Jakob, lyder det fra HERREN,
thi jeg er med dig; thi jeg vil tilintetgøre alle de Folk,
blandt hvilke jeg har adsplittet dig; kun dig vil jeg ikke
tilintetgøre; jeg vil tugte dig med Maade, ikke lade dig
helt ustraffet.

47 HERRENS Ord, som kom til Profeten Jeremias
om Filisterne, før Farao slog Gaza. 2 Saa siger
HERREN: Se, Vande stiger fra Nord, de bliver en
Strøm, der svømmer over, de oversvømmer Landet og
dets Fylde, Byerne og dem, som bor der. Menneskene
skriger og jamrer, alle, som bor i Landet. 3 For
Lyden af hans Hingstes Hovslag, hans Vognes Drøn,
hans raslende Hjul faar Fædre ej set efter Børn,
thi Hænderne er slappe, 4 nu Dagen er kommet
at ødelægge alle Filistre, at udrydde hver Hjælper,
som levnes Tyrus og Zidon; thi HERREN ødelægger
Filisterne, Resten af Kaftors Ø. 5 Skaldet er Gaza
blevet, Askalon tilintetgjort. Du Rest af Anakiter, hvor
længe vil du saare dig? 6 Ve, HERRENS Sværd,
hvornaar vil du falde til Ro? Far i din Skede, hvil og
vær stille! 7 Hvorledes faar det Ro, naar HERREN
opbød det mod Askalon og Havets Strand og stævned
det did?

48 Om Moab. Saa siger Hærskarers HERRE,
Israels Gud: Ve over Nebo, thi det er lagt øde,
blevet til Skamme; indtaget er Kirjatajim, med Skam
er Borgen brudt ned. 2 Der er ingen Lægedom mer for
Moab, intet Fryderaab i Hesjbon; de oplægger onde
Raad imod det: »Kom, lad os udrydde det af Folkenes
Tal!« Ogsaa du, Madmen, skal omkomme, Sværdet
skal forfølge dig. 3 Hør Skriget fra Horonajim, frygteligt
Brag og Sammenbrud! 4 Moab er brudt sammen; lad
Skriget lyde til Zoar. 5 Ak, grædende stiger de op ad
Luhits Skraaning; ak, paa Vejen til Horonajim hører de
Jammerskrig. 6 Fly, red eders Liv, og I skal blive som
en Enebærbusk i Ørkenen. 7 Ja, fordi du stolede paa
dine Borge og Skatte, skal ogsaa du fanges. Kemosj
skal vandre i Landflygtighed, hans Præster og Fyrster
til Hobe. 8 Hærværksmænd skal komme over hver
By, ingen By skal reddes; Dalen skal ødelægges og
Højsletten hærges, som HERREN har sagt. 9 Giv
Moab Vinger, at det kan flyve bort; dets Byer skal
blive en Ørken, saa ingen bor der. 10 Forbandet være
den, der er lad til at gøre HERRENS Værk, forbandet
den, som holder sit Sværd fra Blod. 11 Moab var
tryg fra sin Ungdom, laa roligt paa sin Bærme; det
hældtes ikke fra Fad til Fad og vandrede ikke i
Landflygtighed; derfor holdt det sin Smag, og dets
Duft tabte sig ikke. 12 Se, derfor skal Dage komme,
lyder det fra HERREN, da jeg sender Vintappere, som
skal tappe det og tømme dets Fade og knuse dets
Dunke. 13 Da skal Moab faa Skam af Kemosj, som
Israels Hus havde Skam af Betel, som de stolede
paa. 14 Hvor kan I sige: »Helte er vi og djærve Folk til
Krig?« 15 Moab skal hærges med sine Byer og dets

ypperste Ynglinge stige ned til at slagtes, lyder det fra
Kongen, hvis Navn er Hærskarers HERRE. 16 Moabs
Undergang er nær, dets Ulykke kommer saare hastigt.
17 Ynk det, alle dets Naboer og alle, som kender dets
Navn; sig: Hvor knækkedes dog den stærke Stav, det
herlige Spir! 18 Stig ned fra Æressædet, sæt dig i
Skarnet, du, som bor der, Dibons Datter! Thi han, der
hærger Moab, drager op imod dig, nedbryder dine
Fæstninger. 19 Staa hen paa Vejen og se dig om, du,
som bor i Aroer, spørg Flygtningene og de undslupne
Kvinder, sig: »Hvad er der sket?« 20 Moab er blevet til
Skamme, ja knust. Jamrer og skrig, meld ved Arnon,
at Moab er hærget, 21 at Dommen er kommet over
Højslettelandet, over Holon, Jaza, Mefa'at, 22 Dibon,
Nebo, Bet-Diblatajim, 23 Kirjatajim, Bet-Gamul, Bet-
Meon, 24 Kerijot, Bozra og alle Byer i Moabs Land
fjernt og nær. 25 Afhugget er Moabs Horn, og dets
Arm er brudt, lyder det fra HERREN. 26 Gør det
drukkent! Thi det hovmodede sig mod HERREN; og
Moab skal falde omkuld i sit eget Spy, ogsaa det skal
blive til Latter. 27 Var ikke Israel til Latter for dig? Blev
det maaske grebet blandt Tyve, siden du bliver saa
ivrig, hver Gang du taler derom? 28 Røm fra Byerne
og fæst Bo paa Klippen, Moabs Indbyggere, vær som
Duen, der bygger Rede hist ved Afgrundens Rand.
29 Vi har hørt om Moabs Hovmod, det saare store,
dets Stolthed, Overmod og Hovmod, dets opblæste
Hjerte. 30 Jeg kender, lyder det fra HERREN, dets
Frækhed, dets tomme Snak, dets tomme Gerninger.
31 Derfor maa jeg jamre over Moab, skrige over hele
Moab, over Mændene i Kir-Heres maa jeg sukke. 32
Ja'zers Graad græder jeg over dig, Sibmas Vinstok;
dine Skud overskred Havet, naaede til Ja'zer; paa din
Frugt og din Høst slog Hærværksmanden ned. 33
Glæde og Jubel er svundet fra Frugthaven og Moabs
Land. Jeg lader Vinen svinde fra Persekarrene, ingen
træder Vin. 34 Hesjbon og El'ale skriger, det høres
til Jahaz; Horonajim og Eglat-Sjelisjija skriger; ak,
Nimrims Vande bliver Ødemarker. 35 Jeg udrydder af
Moab den, der stiger op paa Offerhøjen og tænder
Offerild for dets Guder, lyder det fra HERREN. 36
Derfor klager mit Hjerte som Fløjter over Moab, og
mit Hjerte klager som Fløjter over Kir-Heres's Mænd.
Godset, de vandt, gaar derfor til Spilde. 37 Thi hvert
Hoved er skaldet, hvert Skæg revet af; i alle Hænder
er der Rifter, over alle Lænder Sæk. 38 Alt er Klage
paa alle Moabs Tage og Torve; thi jeg sønderbryder
Moab som et usselt Kar, lyder det fra HERREN. 39
Hvor er Moab forfærdet! Hvor vender det Ryg med
Skam! Ja, Moab er blevet til Latter og Rædsel for
alle sine Naboer. 40 Thi saa siger HERREN: Se,
som en Ørn med udbredte Vinger svæver han over
Moab. 41 Kerijot er taget og Borgene faldet. Moabs
Heltes Hjerte bliver paa hin Dag som en nødstedt
Kvindes Hjerte. 42 Moab er ødelagt og ikke mer et
Folk, fordi det hovmodede sig mod HERREN. 43 Gru
og Grav og Garn kommer over dig, du, som bor i
Moab, lyder det fra HERREN; 44 den, der flygter for
Gru, falder i Grav, den, der naar op af Grav, fanges i
Garn. Thi jeg bringer over Moab deres Hjemsøgelses
Aar, lyder det fra HERREN. 45 I Ly af Hesjbon staar
Flygtninge uden Kraft. Thi Ild farer ud fra Hesjbon,
Ildslue fra Sihons Stad; den fortærer Moabs Tinding
og de larmende Mænds Isse. 46 Ve dig, Moab, det
er ude med dig, Kemosj's Folk. Thi dine Sønner
slæbes i Fangenskab, dine Døtre ligesaa. 47 Men jeg
vender Moabs Skæbne i de sidste Dage, lyder det fra
HERREN. Saa vidt Moabs Dom.

49 Om Ammoniterne. Saa siger HERREN: Har
Israel ingen Sønner, eller har det ingen Arving?
Hvorfor har Milkom taget Gad i Eje og hans Folk
bosat sig i dets Byer? 2 Se, derfor skal Dage komme,
lyder det fra HERREN, da jeg lader Krigsskrig lyde
mod Rabba i Ammon, og det skal blive en Grusdynge,
og dets Døtre skal gaa op i Luer. Da arver Israel
sine Arvinger, siger HERREN. 3 Klag, Hesjbon, thi
Aj er ødelagt; skrig, I Rabbas Døtre, klæd jer i Sæk
og klag, gaa rundt i Foldene! Thi Milkom vandrer i
Landflygtighed, hans Præster og Fyrster til Hobe. 4
Hvorfor gør du dig til af dine Dale, du frafaldne Datter,
som stoler paa dine Skatte og siger: »Hvem kan
komme til mig?« 5 Se, jeg lader Rædsel komme over
dig fra alle Kanter, lyder det fra Hærskarers HERRE. I
skal drives bort i hver sin Retning, og ingen samler
de flygtende. 6 Men siden vender jeg Ammoniternes
Skæbne, lyder det fra HERREN. 7 Om Edom. Saa
siger Hærskarers HERRE: Er der ikke mer Visdom
i Teman, svigter de kloges Raad, er deres Visdom
raadden? 8 Fly, søg Ly i det dybe, I, som bor i Dedan!
Thi Esaus Ulykke sender jeg over ham, Straffens Tid.
9 Gæstes du af Vinhøstmænd, levner de ej Efterslæt,
af Tyve om Natten, ødelægger de, hvad de lyster. 10
Thi selv blotter jeg Esau, hans Skjulesteder røber jeg;
at gemme sig evner han ikke. Han er ødelagt ved
Brødres og Naboers Arm, han er borte. 11 Lad mig
om dine faderløse, jeg holder dem i Live, dine Enker
kan stole paa mig. 12 Thi saa siger HERREN: Se,
de, hvem det ikke tilkom at tømme Bægeret, maa
tømme det, og du skulde gaa fri? Du gaar ikke fri,
men kommer til at tømme det. 13 Thi jeg sværger ved
mig selv, lyder det fra HERREN: til Rædsel og Spot,

til Ørk og til et Forbandelsens Tegn skal Bozra blive,
og alle dets Byer skal blive til evige Tomter. 14 Fra
HERREN har jeg hørt en Tidende: Et Bud skal sendes
ud blandt Folkene: Samler eder! Drag ud imod det og
rejs jer til Strid! 15 Se, ringe har jeg gjort dig iblandt
Folkene, foragtet blandt Mennesker. 16 Rædsel over
dig! Dit Hjertes Overmod bedrog dig. Du, som bor i
Klippekløft og klynger dig til Fjeldtop: Bygger du Rede
højt som Ørnen, jeg styrter dig ned, saa lyder det fra
HERREN. 17 Edom skal blive til Rædsel; alle, der
kommer forbi, skal slaas af Rædsel og spotte over alle
dets Saar. 18 Som det gik, da Sodoma og Gomorra og
Nabobyerne omstyrtedes, siger HERREN, skal intet
Menneske bo der, intet Menneskebarn dvæle der. 19
Som en Løve, der fra Jordans Stolthed skrider op til
den stedsegrønne Græsgang, saaledes vil jeg i et Nu
drive dem bort derfra. Thi hvem er den udvalgte, jeg
vil sætte over dem? Thi hvem er min Lige, og hvem
kræver mig til Regnskab? Hvem er den Hyrde, der
staar sig mod mig? 20 Hør derfor det Raad, HERREN
har for mod Edom, og de Tanker, han har mod
Temans Indbyggere: Visselig skal Hjordens ringeste
slæbes bort, visselig skal deres Græsgang forfærdes
over dem. 21 Ved Braget af deres Fald skal Jorden
skælve; Skriget kan høres til det røde Hav. 22 Se,
som en Ørn med udbredte Vinger svæver han over
Bozra; og Edoms Heltes Hjerte bliver paa hin Dag
som en nødstedt Kvindes Hjerte. 23 Om Damaskus.
Til Skamme er Hamat og Arpad, thi de hører ond
Tidende; de er ude af sig selv, i Uro som Havet, der
ikke kan falde til Ro. 24 Damaskus er modfaldent,
vender sig til Flugt, Angst falder over det, Vaande og
Veer griber det som en fødende Kvinde. 25 Ve det!
Forladt er den lovpriste By, Glædens Stad. 26 Derfor
falder dets Ynglinge paa dets Torve, alle Krigsfolkene
omkommer paa hin Dag, lyder det fra Hærskarers
HERRE. 27 Jeg sætter Ild paa Damaskus's Mur, og
den skal fortære Benhadads Borge. 28 Om Kedar og
Hazors Riger, som Kong Nebukadrezar af Babel slog.
Saa siger HERREN: Kom og drag op mod Kedar,
ødelæg Østens Sønner! 29 Man skal tage deres
Telte og Hjorde, deres Telttæpper, alle deres Kar,
bortføre Kamelerne fra dem og raabe til dem: »Trindt
om er Rædsel!« 30 Fly i Hast, søg Ly i det dybe,
Hazors Borgere, lyder det fra HERREN. Thi Kong
Nebukadrezar af Babel har oplagt et Raad imod eder
og undfanget en Tanke imod eder. 31 Kom, drag op
mod et roligt Folk, der bor i Tryghed, lyder det fra
HERREN, uden Porte og Slaaer; de bor for sig selv.
32 Deres Kameler gøres til Bytte, deres mange Hjorde
til Rov. Jeg spreder dem, der har rundklippet Haar, for
alle Vinde, og fra alle Kanter bringer jeg Undergang
over dem, lyder det fra HERREN. 33 Hazor bliver
Sjakalers Bo, en Ørken til evig Tid; der skal ej bo et
Menneske, ej dvæle et Menneskebarn. 34 HERRENS
Ord, som kom til Profeten Jeremias om Elam i Kong
Zedekias af Judas første Regeringstid: 35 Saa siger
Hærskarers HERRE: Jeg knækker Elams Bue, det
ypperste af deres Kraft; 36 og jeg bringer over Elam
de fire Vinde fra de fire Verdenshjørner og spreder
dem for alle disse Vinde; der skal ikke være et Folk,
som de bortdrevne Elamiter ikke kommer hen til. 37
Jeg knuser dem foran deres Fjender og dem, der
staar dem efter Livet, og jeg sender Ulykke over dem,
min glødende Vrede, lyder det fra HERREN. Jeg
sender Sværdet efter dem, til jeg faar dem udslettet.
38 Jeg rejser min Trone i Elam og tilintetgør der baade
Konge og Fyrster, lyder det fra HERREN. 39 Men i de
sidste Dage vender jeg Elams Skæbne, lyder det fra
HERREN.

50 Det Ord, HERREN talede mod Babel, mod
Kaldæernes Land, ved Profeten Jeremias. 2
Forkynd det blandt Folkene, kundgør det, rejs et
Banner, kundgør det, dølg det ikke, sig: Babel
er indtaget, Bel gjort til Skamme, Merodak knust,
til Skamme er dets Afguder blevet, knust dets
Afgudsbilleder. 3 Thi et Folk fra Nord drager op imod
det og gør dets Land til en Ørken, saa ingen bor der;
baade Mennesker og Dyr er flygtet. 4 I hine Dage og
til hin Tid, lyder det fra HERREN, skal Israeliterne,
sammen med Judæerne, komme; de skal vandre
under Graad og søge HERREN deres Gud; 5 de
skal spørge om Vej til Zion, did er deres Ansigter
vendt; de skal komme og klynge sig til HERREN i en
evig Pagt, der aldrig glemmes. 6 En Flok bortkomne
Faar var mit Folk, deres Hyrder havde ført dem
vild, paa Afveje i Bjergene; de flakkede fra Bjerg
til Høj, glemte deres Hvilested. 7 Enhver, som traf
paa dem, fortærede dem; deres Fjender sagde: »Vi
er sagesløse!« Det skete, fordi de syndede mod
HERREN, Retfærdsgræsgangen og deres Fædres
Haab, HERREN. 8 Fly ud af Babel, drag bort fra
Kaldæernes Land, bliv som Bukke foran en Hjord!
9 Thi se, jeg vækker fra Nordens Land en Sværm
af vældige Folk og fører dem frem mod Babel, og
de skal ruste sig imod det; fra den Kant skal det
indtages; dens Pile er som den sejrsæle Helts, der
ikke vender tomhændet hjem. 10 Kaldæa gøres til
Bytte; alle, som gør det til Bytte, mættes, lyder det fra
HERREN. 11 Glæd eder kun og jubl, I, som plyndrede
min Arvelod, spring som Kalve i Engen, vrinsk som

Hingste — 12 eders Moder skal dybt beskæmmes;
hun, som bar eder, skal blive til Skamme. Se, det
ringeste af Folkene, en Ørken, tørt Land og Ødemark!
13 For HERRENS Vredes Skyld skal det ligge ubeboet
hen og overalt være en Ørken; alle, som kommer
forbi Babel, skal slaas af Rædsel og spotte over
alle dets Saar. 14 Rust eder mod Babel paa alle
Kanter, alle, som spænder Bue; skyd paa det, spar
ikke paa Pile, thi mod HERREN har det syndet.
15 Jubl over det fra alle Kanter: »Det har udrakt
sin Haand, dets Støttemure er faldet, dets Volde
nedbrudt.« Thi det er HERRENS Hævn. Hævn eder
paa det, gør med det, som det selv har gjort! 16
Udryd af Babel den, der saar, og den, der svinger
Le i Høstens Tid! For det hærgende Sværd vender
enhver hjem til sit Folk, enhver flyr til sit Land. 17
En adsplittet Hjord er Israel, Løver har spredt det.
Først fortærede Assyrerkongen det, og nu sidst har
Kong Nebukadrezar af Babel gnavet dets Knogler. 18
Derfor, saa siger Hærskarers HERRE, Israels Gud:
Se, jeg hjemsøger Babels Konge og hans Land,
som jeg hjemsøgte Assyrerkongen; 19 og jeg fører
Israel tilbage til dets Græsgang; det skal græsse
paa Karmel og Basan og mættes i Efraims Bjerge
og Gilead. 20 I hine Dage og til hin Tid, lyder det fra
HERREN, skal man søge efter Israels Brøde, og den
er der ikke, efter Judas Synder, og de findes ikke; thi
jeg tilgiver dem, jeg lader blive til Rest, 21 Drag op
mod Meratajims Land, drag op imod det og mod dem,
som bor i Pekod, læg øde, læg Band paa dem, saa
lyder det fra HERREN, gør nøje, som jeg har budt
dig! 22 Krigslarm lyder i Landet, alt bryder sammen.
23 Hvor er dog al Jordens Hammer knækket og brudt,
hvor er dog Babel blevet til Rædsel blandt Folkene!
24 Jeg lagde dig Snarer, du fangedes, Babel, og
mærked det ej; du grebes, og fast blev du holdt,
thi du kæmped mod HERREN. 25 HERREN lukked
op for sit Forraad og fremtog sin Vredes Værktøj.
Thi et Værk har Herren, Hærskarers HERRE, for
i Kaldæernes Land. 26 Træng derind fra Ende til
anden, luk op for dets Lader, dyng det op som Neg
og læg Band derpaa, lad intet levnes. 27 ødelæg
alle dets Okser, før dem ned til Slagtning! Ve dem,
deres Dag er kommet, Hjemsøgelsens Tid. 28 Hør,
hvor de flyr og redder sig fra Babels Land for at
melde i Zion om Hævnen fra HERREN vor Gud,
Hævn for hans Helligdom. 29 Kald Skytterne sammen
mod Babel, enhver, som spænder Bue, slaa Ring
omkring det, lad ingen faa Lov at slippe; gengæld det
efter dets Gerning; efter alt, hvad det gjorde, skal I
gøre imod det; thi Frækhed viste det mod HERREN,
Israels Hellige. 30 Derfor falder dets Ynglinge paa
dets Torve, alle Krigsfolkene omkommer paa hin
Dag, lyder det fra HERREN. 31 Se, jeg kommer over
dig, »Frækhed«, lyder det fra Herren, Hærskarers
HERRE, thi hin Dag er kommet, Hjemsøgelsens Tid.
32 Da falder »Frækhed« og styrter, og ingen rejser
det. Jeg sætter Ild paa dets Byer, og den fortærer alt
deromkring. 33 Saa siger Hærskarers HERRE: Baade
med Israeliterne og Judæerne er der handlet ilde; alle
de, der bortførte dem, holder fast paa dem, vægrer
sig ved at give dem fri. 34 Deres Genløser er stærk,
Hærskarers HERRE er hans Navn; han vil føre deres
Strid og give Jorden Ro og Babels Indbyggere Uro.
35 Sværd over Kaldæerne, lyder det fra HERREN,
og over Babels Indbyggere, over dets Fyrster og
Vismænd! 36 Sværd over Sandsigerne, saa de bliver
Taaber! Sværd over dets Helte, saa de taber Modet!
37 Sværd over dets Heste og Vogne og over alt det
blandede Slæng i dets Midte, saa de bliver til Kvinder!
Sværd over dets Skatte, saa de plyndres! 38 Tørke
over dets Vande, saa de tørres ud! Thi det er et
Land for Gudebilleder, og de gør sig til af dem, de
frygter. 39 Derfor skal Ørkendyr bo der sammen med
Sjakaler, ogsaa Strudse skal bo der; aldrig mer skal
det bebos, men være ubeboet fra Slægt til Slægt.
40 Som det gik, da Gud omstyrtede Sodoma og
Gomorra og Nabobyerne, lyder det fra HERREN, skal
intet Menneske bo der, intet Menneskebarn dvæle
der. 41 Se, der kommer et Folk fra Nord, et vældigt
Folk og mange Konger bryder op fra det yderste af
Jorden. 42 De fører Bue og Spyd, er grumme uden
Barmhjertighed, deres Røst er som Havets Brusen,
de rider paa Heste, rustet som en Mand til Strid mod
dig, Babels Datter! 43 Babels Konge hørte Rygtet
derom, og hans Hænder blev slappe, Rædsel greb
ham, Skælven som den fødende Kvindes. 44 Som
en Løve, der fra Jordans Stolthed skrider op til den
stedsegrønne Græsgang, saaledes vil jeg i et Nu
drive dem bort derfra. Thi hvem er den udvalgte, jeg
vil sætte over dem? Thi hvem er min Lige, og hvem
kræver mig til Regnskab? Hvem er den Hyrde, der
staar sig mod mig? 45 Hør derfor det Raad, HERREN
har for mod Babel, og de Tanker, han har tænkt mod
Kaldæernes Land: Visselig skal Hjordens ringeste
slæbes bort, visselig skal deres Græsgang forfærdes
over dem. 46 Ved Raabet: »Babel er indtaget!« skal
Jorden skælve, og deres Skrig skal høres blandt
Folkene.

51 Saa siger HERREN: Jeg opvækker en
Ødelæggelsens Aand mod Babel og dem, som

bor i »mine Modstanderes Hjerte«. 2 Og jeg sender til
Babel Kastere, de skal kaste det og tømme dets Land,
thi fra alle Kanter er de over det paa Ulykkens Dag. 3
Ingen skal spænde sin Bue eller rejse sig i Brynje.
Spar ikke dets Ynglinge, læg Band paa hele dets
Hær! 4 Dræbte Mænd skal falde i Kaldæernes Land
og gennemborede i Gaderne; 5 thi Israel og Juda er
ikke forladt af deres Gud, Hærskarers HERRE, men
deres Land var fuldt af Skyld mod Israels Hellige. 6
Fly ud af Babel, enhver redde sit Liv, at I ikke skal
omkomme for dets Brøde! Thi det er Hævnens Tid for
HERREN, han øver Gengæld imod det. 7 Et gyldent
Bæger var Babel i HERRENS Haand, det gjorde al
Jorden drukken; Folkene drak af Vinen, derfor blev
Folkene galne. 8 Babel faldt i et Nu, det knustes;
jamrer over det! Hent Balsam hid til dets Saar, om det
muligt kan læges! 9 Vi vilde læge Babel, men det
lod sig ikke læge. Gaa fra det og lad os drage hver
til sit Land, thi dets Straffedom naar til Himmelen,
løfter sig til Skyerne. 10 HERREN har bragt vor Ret
for Lyset; kom, lad os kundgøre HERREN vor Guds
Værk i Zion! 11 Hvæs Pilene, gør Skjoldene blanke!
HERREN har vakt Mederkongens Aand, thi hans Hu
staar til at ødelægge Babel; thi det er HERRENS
Hævn, Hævn for hans Tempel. 12 Løft Banner mod
Babels Mure, forstærk Vagten, sæt Vagtposter ud,
læg Baghold! Thi HERREN har et Raad for og gør,
hvad han har talet mod Babels Indbyggere. 13 Du,
som bor ved de mange Vande, rig paa Skatte, din
Ende er kommet, den Alen, hvor man skærer dig af.
14 Hærskarers HERRE har svoret ved sig selv: Jeg vil
fylde dig med Mennesker som Græshopper, og de
skal istemme Vinperserraabet over dig. 15 Han skabte
Jorden i sin Vælde, grundfæstede Jorderig i sin
Visdom, og i sin indsigt udspændte han Himmelen. 16
Naar han løfter sin Røst, bruser Vandene i Himmelen,
og han lader Skyer stige op fra Jordens Ende; han
faar Lynene til at give Regn og sender Stormen ud af
sine Forraadskamre. 17 Dumt er hvert Menneske,
uden Indsigt, hver Guldsmed faar Skam af sit Billede;
thi Løgn er hans Støbning, der er ingen Aand i dem;
18 Tomhed er de, et daarende Værk; naar deres
Hjemsøgelses Tid kommer, er det ude med dem. 19
Jakobs Arvelod er ikke som de; thi han, der har skabt
alt, er dets Arvelod; Hærskarers HERRE er hans
Navn. 20 Du var mig en Stridshammer, et Vaaben;
med dig knuste jeg Folk, med dig ødelagde jeg Riger;
21 med dig knuste jeg Hest og Rytter, med dig knuste
jeg Vogn og Vognstyrer, 22 med dig knuste jeg Mand
og Kvinde med dig knuste jeg gammel og ung, med
dig knuste jeg Yngling og Jomfru, 23 med dig knuste
jeg Hyrde og Hjord, med dig knuste jeg Agerdyrker
og Oksespand, med dig knuste jeg Statholder og
Landshøvding. 24 Men jeg vil gengælde Babel og
alle Kaldæas Indbyggere alt det onde, de gjorde mod
Zion for eders Øjne, lyder det fra HERREN. 25 Se,
jeg kommer over dig, du ødelæggende Bjerg, lyder
det fra HERREN, du, som ødelægger hele Jorden;
jeg udrækker Haanden imod dig og vælter dig ned fra
Klipperne og gør dig til et afsvedet Bjerg; 26 man skal
ikke fra dig hente Sten til Tinder eller Grundvolde, thi
du skal blive en evig Ørken, lyder det fra HERREN. 27
Løft Banner paa Jorden, stød i Horn blandt Folkene,
vi Folkene til Kamp imod det, opbyd Ararats, Minnis
og Asjkenaz's Riger imod det, indsæt en Tipsar,
lad Hestene fare frem som lodne Græshopper; 28
vi Folkene til Strid imod det, Mederkongen, hans
Statholdere og alle hans Landshøvdinger og hele det
Land, han raader over! 29 Jorden skal skælve og
vride sig, thi HERRENS Tanker mod Babel fuldbyrdes,
at gøre Babels Land til en Ørken, hvor ingen bor.
30 Babels Helte opgiver Kampen, de sidder stille i
Borgene, deres Kraft ebber ud, de er blevet til Kvinder;
dets Boliger afbrændes, dets Portstænger knækkes.
31 Løber iler Løber i Møde, og Bud iler Bud i Møde for
at melde Babels Konge, at hans By er indtaget fra
Ende til anden, 32 Overgangsstederne taget, Borgene
brændt og Krigsfolkene rædselsslagne. 33 Thi saa
siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Babels Datter
er som en Tærskeplads, naar den stampes — endnu
en liden Stund, saa kommer Høstens Tid for den.
34 Kong Nebukadrezar af Babel har fortæret mig,
oprevet mig, sat mig til Side som et tomt Kar. Som
en Drage har han slugt mig, fyldt sin Vom med mine
Lækkerbidskener og drevet mig bort. 35 Den Vold,
jeg led, og min Overlast komme over Babel, siger de,
som bor i Zion, mit Blod over Kaldæas Indbyggere,
siger Jerusalem. 36 Derfor, saa siger HERREN: Se,
jeg fører din Sag og giver dig Hævn, jeg lægger dets
Hav tørt og udtørrer dets Kilde. 37 Babel skal blive en
Grushob, Sjakalers Bolig, til Rædsel og Spot, saa
ingen bor der. 38 De brøler alle som Løver, knurrer
som Løveunger i deres Vildskab. 39 Jeg holder et
Drikkelag for dem og gør dem drukne, saa de døves
og falder i evig Søvn uden at vaagne, lyder det fra
HERREN. 40 Jeg fører dem ned til at slagtes som
Faar, som Vædre sammen med Bukke. 41 Hvor
Sjesjak blev fanget og grebet, al Jordens Stolthed,
hvor Babel dog blev til Rædsel imellem Folkene! 42
Havet steg over Babel, af dets Bølgers Brus blev
det skjult. 43 Dets Byer er blevet en Ørken, øde
Land og Ødemark; intet Menneske bor i dem, intet

Menneskebarn færdes i dem. 44 Jeg hjemsøger Bel i
Babel, river ud af hans Mund, hvad han slugte, til
ham skal ej Folkeslag strømme mer. Ogsaa Babels
Mur er faldet. 45 Drag ud deraf, mit Folk, enhver
redde sit Liv for HERRENS glødende Harme. 46
Lad ikke eders Hjerter blive modfaldne og frygt ikke
ved de Tidender, der høres paa Jorden, naar der i
det ene Aar kommer een Tidende og i det næste
en anden, naar der er Voldsfærd paa Jorden og
Hersker følger paa Hersker. 47 Se, derfor skal Dage
komme, da jeg hjemsøger Babels Gudebilleder, og
alt dets Land bliver til Skamme, og alle deri skal
falde paa Valen. 48 Jubl over Babel, Himmel og
Jord med alt, hvad i dem er, thi fra Nord kommer
Hærværksmænd over det, lyder det fra HERREN.
49 Ogsaa Babel skal falde for de dræbte af Israels
Skyld, ligesom dræbte paa hele Jorden faldt for
Babel. 50 I, som undslap Sværdet, drag bort, stands
ikke, kom HERREN i Hu i det fjerne, lad Jerusalem
komme frem i eders Tanker! 51 Vi blev til Skamme, thi
Smædeord maatte vi høre; Blusel lagde sig over vore
Ansigter, thi fremmede overfaldt HERRENS Hus's
Helligdomme. 52 Se, derfor skal Dage komme, lyder
det fra HERREN, da jeg hjemsøger dets Gudebilleder,
og saarede skal stønne i hele dets Land. 53 Selv om
Babel stiger op til Himmelen, og selv om det gør sin
Borg utilgængelig i det høje, fra mig skal der komme
Hærværksmænd over det, lyder det fra HERREN. 54
Der lyder Skrig fra Babel, et vældigt Sammenbrud fra
Kaldæernes Land. 55 Thi HERREN hærger Babel og
gør Ende paa den vældige Larm der; deres Bølger
bruser som mange Vande, deres Brag lyder højt.
56 Thi en Hærværksmand kommer over Babel, og
dets Helte skal fanges, deres Buer knækkes; thi en
Gengældelsens Gud er HERREN, han giver fuld
Løn. 57 Jeg gør dets Fyrster og Vismænd, dets
Statholdere, Landshøvdinger og Helte drukne, og de
skal falde i evig Søvn uden at vaagne, lyder det fra
Kongen, hvis Navn er Hærskarers HERRE. 58 Saa
siger Hærskarers HERRE: Babels brede Mur skal
nedbrydes til Grunden og dets høje Porte opbrændes.
Folkeslagenes Møje er spildt, og Folkefærdene slider
sig trætte for Ilden. 59 Det Ord, som Profeten Jeremias
sendte med Seraja, en Søn af Masejas Søn Nerija,
da han rejste til Babel med Kong Zedekias af Juda i
hans fjerde Regeringsaar; Seraja sørgede for Nattely
til Kongen, naar han var paa Rejse. 60 Jeremias
optegnede al den Ulykke, som skulde komme over
Babel, i en og samme Bog, alle disse Ord, der er
skrevet mod Babel; 61 og Jeremias sagde til Seraja:
»Naar du kommer til Babel og ser Lejlighed dertil,
skal du oplæse alle disse Ord 62 og sige: HERRE, du
truede selv dette Sted med Udryddelse, saa der ikke
bliver nogen, som bor der, hverken Folk eller Fæ,
men det skal blive en evig Ørken. 63 Og naar du er til
Ende med at oplæse denne Bog, skal du binde en
Sten til den, kaste den i Eufrat 64 og sige: Saaledes
skal Babel gaa til Bunds og ikke mere komme op
for al den Ulykke, jeg sender over det!« Til Ordene
»slider sig trætte for Ilden« gaar Jeremias's Ord.

52 Zedekias var een og tyve Aar gammel, da
han blev Konge, og han herskede elleve Aar
i Jerusalem. Hans Moder hed Hamital og var en
Datter af Jirmeja fra Libna. 2 Han gjorde, hvad der
var ondt i HERRENS Øjne, ganske som Jojakim.
3 Thi for HERRENS Vredes Skyld kom dette over
Jerusalem og Juda, og til sidst stødte han dem bort
fra sit Aasyn. Og Zedekias faldt fra Babels Konge.
4 I hans niende Regeringsaar paa den tiende Dag
i den tiende Maaned drog Kong Nebukadrezar af
Babel da med hele sin Hær mod Jerusalem, og
de belejrede det og byggede Belejringstaarne imod
det rundt omkring; 5 og Belejringen varede til Kong
Zedekias's ellevte Regeringsaar. 6 Paa den niende
Dag i den fjerde Maaned blev Hungersnøden haard i
Byen, og Folket fra Landet havde ikke Brød. Da blev
Byens Mur gennembrudt. 7 Alle Krigsfolkene flygtede
om Natten ud af Byen gennem Porten mellem de to
Mure ved Kongens Have, medens Kaldæerne holdt
Byen omringet, og de tog Vejen ad Arabalavningen
til. 8 Men Kaldæernes Hær satte efter Kongen og
indhentede ham paa Jerikosletten, efter at hele hans
Hær var blevet splittet til alle Sider. 9 Saa greb de
Kongen og bragte ham op til Ribla i Hamats Land
til Babels Konge, der fældede Dommen over ham.
10 Hans Sønner lod han henrette i hans Paasyn,
ligeledes lod han alle Judas Øverster henrette i Ribla;
11 og paa Zedekias selv lod Babels Konge Øjnene
stikke ud; derpaa lod han ham lægge i Kobberlænker,
og saaledes førte han ham til Babel; og han lod ham
kaste i Fængsel, hvor han blev til sin Dødedag. 12 Paa
den tiende Dag i den femte Maaned, det var Babels
Konge Nebukadrezars nittende Regeringsaar, kom
Nebuzar'adan, Øversten for Livvagten, Babels Konges
Tjener, til Jerusalem. 13 Han satte Ild paa HERRENS
Hus og Kongens Palads og alle Husene i Jerusalem;
paa alle Stormændenes Huse satte han Ild; 14 og
Murene om Jerusalem nedbrød hele Kaldæernes Hær,
som Øversten for Livvagten havde med sig. 15 De
sidste Folk, som var tilbage i Byen, og Overløberne,
der var gaaet over til Babels Konge, og de sidste

Haandværkere førte Nebuzar'adan, Øversten for
Livvagten, bort. 16 Men nogle af de fattigste af
Folket fra Landet lod Nebuzar'adan, Øversten for
Livvagten, blive tilbage som Vingaardsmænd og
Agerdyrkere, 17 Kobbersøjlerne i HERRENS Hus,
Stellene og Kobberhavet i HERRENS Hus slog
Kaldæerne i Stykker og førte Kobberet til Babel. 18
Karrene, Skovlene, Knivene og Kanderne og alle
Kobbersagerne, som brugtes ved Tjenesten, røvede
de; 19 ogsaa Fadene, Panderne, Skaalene, Karrene,
Lysestagerne, Kanderne og Offerskaalene, der helt
var af Guld eller Sølv, røvede Øversten for Livvagten.
20 De to Søjler, Havet med de tolv Kobberokser
under og Stellene, som Salomo havde ladet lave til
HERRENS Hus — Kobberet i alle disse Ting var ikke
til at veje. 21 Atten Alen høj var hver Søjle, og en
Snor paa tolv Alen kunde naa om den, og den var
hul, og Kobberet var fire Fingre tykt. 22 Og der var
et Søjlehoved af Kobber oven paa den, fem Alen
højt, og rundt om Søjlehovedet var der Fletværk og
Granatæbler, alt af Kobber; og paa samme Maade
var det med den anden Søjle. 23 Og der var seks og
halvfemsindstyve Granatæbler, som hang frit; der var
i alt hundrede Granatæbler rundt om Fletværket. 24
Øversten for Livvagten tog Ypperstepræsten Seraja,
Andenpræsten Zefanja og de tre Dørvogtere; 25 og
fra Byen tog han en Hofmand, der havde Opsyn
med Krigsfolket, og syv Mænd, der hørte til Kongens
nærmeste Omgivelser, og som endnu fandtes i Byen,
desuden Hærførerens Skriver, der udskrev Folket fra
Landet til Krigstjeneste, og dertil tresindstyve Mænd
af Folket fra Landet, der fandtes i Byen — 26 dem
tog Øversten for Livvagten Nebuzar'adan og førte
til Babels Konge i Ribla; 27 og Babels Konge lod
dem dræbe i Ribla i Hamats Land. Saa førtes Juda
i Landflygtighed fra sit Land. 28 Følgende er Tallet
paa de Folk, Nebukadrezar bortførte i Fangenskab: I
hans syvende Aar 3023 Judæere, 29 i Nebukadrezars
attende Aar 832 fra Jerusalem; 30 i Nebukadrezars
tre og tyvende Aar bortførte Nebuzar'adan, Øversten
for Livvagten, 745 af Judæerne; tilsammen 4600. 31 I
det syv og tredivte Aar efter Kong Jojakin af Judas
Bortførelse paa den fem og tyvende Dag i den tolvte
Maaned tog Babels Konge Evil-Merodak, der i det Aar
kom paa Tronen, Kong Jojakin af Juda til Naade og
førte ham ud af Fængselet. 32 Han talte ham venligt
til og gav ham Sæde oven for de Konger, som var
hos ham i Babel. 33 Jojakin aflagde sin Fangedragt
og spiste daglig hos ham, saa længe han levede.
34 Han fik sit daglige Underhold af Babels Konge,
hver Dag hvad han behøvede for den Dag, indtil sin
Dødedag, saa længe han levede.

Klagesangene

1 Hvor sidder hun ene, den By, saa folkerig før —
mægtig blandt Folkene før, men nu som en Enke!
Fyrstinden blandt Lande er nu sat til at trælle. **2** Hun
græder og græder om Natten med Taarer paa Kind;
ingen af alle hendes Elskere bringer hende Trøst,
alle Vennerne sveg og blev hendes Fjender. **3** Af
Trang og tyngende Trældom udvandred Juda; blandt
Folkene sidder hun nu og finder ej Ro, alle Forfølgerne
naaede hende midt i Trængslerne. **4** Vejene til Zion
sørger, uden Højtidsgæster, alle hendes Porte er
øde, Præsterne sukker, hendes Jomfruer knuges af
Kvide, hun selv er i Vaande. **5** Hendes Avindsmænd
er Herrer, hendes Fjender trygge, thi Kvide fik hun af
HERREN for Mængden af Synder, hendes Børn drog
bort som Fanger for Fjendens Aasyn. **6** Og bort fra
Zions Datter drog al hendes Pragt; som Hjorte, der ej
finder Græsning, blev hendes Fyrster, de vandrede
kraftløse bort for Forfølgernes Aasyn. **7** Jerusalem
mindes den Tid, hun blev arm og husvild, (alle sine
kostelige Ting fra fordums Dage), i Fjendehaand faldt
hendes Folk, og ingen hjalp, Fjender saa til og lo,
fordi hun gik under. **8** Jerusalem syndede svart, blev
derfor til Afsky; hun foragtes af alle sine Beundrere,
de saa hendes Blusel, derfor sukker hun dybt og
vender sig bort. **9** Hendes Urenhed pletter hendes
Slæb, hun betænkte ej Enden; hun sank forfærdende
dybt, og ingen trøster. Se min Elendighed, HERRE,
thi Fjenden hoverer. **10** Avindsmænd bredte deres
Haand over alle hendes Skatte, ja, ind i sin Helligdom
saa hun Hedninger komme, hvem du havde nægtet
Adgang til din Forsamling. **11** Alt hendes Folk maatte
sukke, søgende Brød; de gav deres Skatte for Mad
for at friste Livet. HERRE, se til og giv Agt paa,
hvorledes jeg haanes! **12** Alle, som vandrer forbi, giv
Agt og se, om det gives en Smerte som den, der
er tilføjet mig, hvem HERREN voldte Harm paa sin
glødende Vredes Dag. **13** Fra det høje sendte han
Ild, der for ned i mine Ben; han spændte et Net for
min Fod, han drev mig tilbage, han gjorde mig øde,
syg baade Dag og Nat. **14** Der vogtedes paa mine
Synder, i hans Haand blev de flettet, de kom som et
Aag om min Hals, han brød min Kraft; Herren gav
mig dem i Vold, som er mig for stærke. **15** Herren
forkasted de vældige udi min Midte, han indbød til
Fest paa mig for at knuse mine unge, traadte Persen
til Dom over Jomfruen, Judas Datter. **16** Derover
græder mit Øje, det strømmer med Taarer, thi langt
har jeg til en Trøster, som kvæger min Sjæl; mine
Børn er fortabt, thi Fjenden er blevet for stærk. **17**
Zion udrækker Hænderne, ingen trøster; mod Jakob
opbød HERREN hans Fjender omkring ham; imellem
dem er Jerusalem blevet til Afsky. **18** HERREN, han
er retfærdig, jeg modstod hans Mund. Hør dog, alle I
Folkeslag, se min Smerte! Mine Jomfruer og unge
Mænd drog bort som Fanger. **19** Mine Elskere kaldte
jeg ad — de svigtede mig; mine Præster og Ældste
opgav Aanden i Byen, thi Føde søgte de efter, men
intet fandt de. **20** Se, HERRE, hvor jeg er i Vaande,
mit Indre i Glød, mit Hjerte er knust i mit Bryst, thi jeg
var genstridig; ude mejede Sværdet og inde Døden.
21 Hør, hvor jeg sukker, ingen bringer mig Trøst. De
hørte min Ulykke, glæded sig, da du greb ind. Lad
komme den Dag, du loved, dem gaa det som mig!
22 Læg al deres Ondskab for dig og gør med dem,
som du gjorde med mig til Straf for al min Synd! Thi
mange er mine Suk, mit Hjerte er sygt.

2 Hvor har dog Herren i Vrede lagt Mulm over Zion,
slængt Israels Herlighed ned fra Himmel til Jord
og glemt sine Fødders Skammel paa sin Vredes Dag.
2 Herren har skaanselsløst opslugt hver Bolig i Jakob,
han nedbrød i Vrede Judas Datters Borge, slog dem
til Jorden, skændede Rige og Fyrster, **3** afhugged i
glødende Vrede hvert Horn i Israel; sin højre drog han
tilbage for Fjendens Aasyn og brændte i Jakob som
en Lue, der aad overalt. **4** Paa Fjendevis spændte
han Buen, stod som en Uven; han dræbte al Øjnenes
Lyst i Zions Datters Telt, udgød sin Vrede som Ild. **5**
Herren har vist sig som Fjende, opslugt Israel, opslugt
alle Paladser, lagt Borgene øde, ophobet Jammer
paa Jammer i Judas Datter. **6** Han nedrev sin Hytte,
lagde sit Feststed øde, HERREN lod Fest og Sabbat
gaa ad Glemme i Zion, bortstødte i heftig Vrede
Konge og Præst. **7** Herren forkasted sit Alter, brød
med sin Helligdom, hengav i Fjendens Haand dets
Paladsers Mure; man skreg i HERRENS Hus som
paa Festens Dag. **8** HERREN fik i Sinde at ødelægge
Zions Datters Mur, han udspændte Snoren, holdt ikke
sin Haand fra Fordærv, lod Vold og Mur faa Sorg, de
vansmægted sammen. **9** I Jorden sank hendes Porte,
Slaaerne brød han. Blandt Folkene bor uden Lov
hendes Konge og Fyrster, og ikke fanger Profeterne
Syn fra HERREN. **10** Zions Datters Ældste sidder
paa Jorden i Tavshed; paa Hovedet kaster de Støv,
de er klædt i Sæk; Jerusalems Jomfruer sænker mod
Jord deres Hoved. **11** Mine Øjne hensvinder i Graad,
mit Indre gløder, mit Hjerte er knust, fordi mit Folk er
brudt sammen; thi Børn og spæde forsmægter paa
Byens Torve; **12** hver spørger sin Moder: »Hvor er der

Korn og Vin?« forsmægter paa Byens Torve som en,
der er saaret, idet de udaander Sjælen ved Moderens
Bryst. 13 Med hvad skal jeg stille dig lige, Jerusalems
Datter, hvormed skal jeg ligne og trøste dig, Zions
Jomfru? Thi dit Sammenbrud er stort som Havet,
hvo læger dig vel? 14 Profeternes Syner om dig var
Tomhed og Løgn, de afsløred ikke din Skyld for at
vende din Skæbne, Synerne gav dig kun tomme,
vildende Udsagn. 15 Over dig slog de Hænderne
sammen, de, hvis Vej faldt forbi, de haanfløjted,
rysted paa Hoved ad Jerusalems Datter: »Er det da
Byen, man kaldte den fuldendt skønne, al Jordens
Glæde?« 16 De opspærred Munden imod dig, alle
dine Fjender, haanfløjted, skar Tænder og sagde: »Vi
opslugte hende; ja, det er Dagen, vi vented, vi fik
den at se.« 17 HERREN har gjort, som han tænkte,
fuldbyrdet det Ord, han sendte i fordums Dage, brudt
ned uden Skaansel, ladet Fjender glæde sig over
dig, rejst Uvenners Horn. 18 Raab højt til HERREN,
du Jomfru, Zions Datter, lad Taarerne strømme som
Bække ved Dag og ved Nat, und dig ej Ro, lad ikke
dit Øje faa Hvile! 19 Staa op og klag dig om Natten,
naar Vagterne skifter, udøs dit Hjerte som Vand for
Herrens Aasyn, løft dine Hænder til ham for Børnenes
Liv, som forsmægter af Hunger ved alle Gadernes
Hjørner. 20 HERRE, se til og agt paa, mod hvem du
har gjort det. Skal Kvinder da æde den Livsfrugt,
de kælede for, myrdes i Herrens Helligdom Præst
og Profet? 21 I Gaderne ligger paa Jorden unge
og gamle, mine Jomfruer og mine Ynglinge faldt for
Sværdet; paa din Vredesdag slog du ihjel, hugged
ned uden Skaansel. 22 Du bød mine Rædsler til Fest
fra alle Sider. Paa HERRENS Vredes Dag undslap
og frelstes ingen; min Fjende tilintetgjorde dem, jeg
plejed og fostred.

3 Jeg er den, der saa nød ved hans vredes ris, 2
mig har han ført og ledt i det tykkeste Mulm, 3 ja,
Haanden vender han mod mig Dagen lang. 4 Mit Kød
og min Hud har han opslidt, brudt mine Ben, 5 han
mured mig inde, omgav mig med Galde og Møje, 6
lod mig bo i Mørke som de, der for længst er døde. 7
Han har spærret mig inde og lagt mig i tunge Lænker.
8 Om jeg end raaber og skriger, min Bøn er stængt
ude. 9 Han spærred mine Veje med Kvader, gjorde
Stierne krøge. 10 Han blev mig en lurende Bjørn, en
Løve i Baghold; 11 han ledte mig vild, rev mig sønder
og lagde mig øde; 12 han spændte sin Bue; lod mig
være Skive for Pilen. 13 Han sendte sit Koggers
Sønner i Nyrerne paa mig; 14 hvert Folk lo mig ud
og smæded mig Dagen lang, 15 med bittert mætted
han mig, gav mig Malurt at drikke. 16 Mine Tænder
lod han bide i Flint, han traadte mig i Støvet; 17 han
skilte min Sjæl fra Freden, jeg glemte Lykken 18 og
sagde: »Min Livskraft, mit Haab til HERREN er ude.«
19 At mindes min Vaande og Flakken er Malurt og
Galde; 20 min Sjæl, den mindes det grant, den grubler
betynget. 21 Det lægger jeg mig paa Sinde, derfor vil
jeg haabe: 22 HERRENS Miskundhed er ikke til Ende,
ikke brugt op, 23 hans Naade er ny hver Morgen,
hans Trofasthed stor. 24 Min Del er HERREN, (siger
min Sjæl,) derfor haaber jeg paa ham. 25 Dem,
der bier paa HERREN, er han god, den Sjæl, der
ham søger; 26 det er godt at haabe i Stilhed paa
HERRENS Frelse, 27 godt for en Mand, at han bærer
Aag i sin Ungdom. 28 Han sidde ensom og tavs, naar
han lægger det paa ham; 29 han trykke sin Mund
mod Støvet, maaske er der Haab, 30 række Kind til
den, der slaar ham, mættes med Haan. 31 Thi Herren
bortstøder ikke for evigt, 32 har han voldt Kvide, saa
ynkes han, stor er hans Naade; 33 ej af Hjertet plager
og piner han Menneskens Børn. 34 Naar Landets
Fanger til Hobe trædes under Fod, 35 naar Mandens
Ret for den Højestes Aasyn bøjes, 36 naar en Mand
lider Uret i sin Sag — mon Herren ej ser det? 37
Hvo taler vel, saa det sker, om ej Herren byder? 38
Kommer ikke baade ondt og godt fra den Højestes
Mund? 39 Over hvad skal den levende sukke? Hver
over sin Synd! 40 Lad os ransage, granske vore Veje
og vende os til HERREN, 41 løfte Hænder og Hjerte
til Gud i Himlen; 42 vi syndede og stod imod, du tilgav
ikke, 43 men hylled dig i Vrede, forfulgte os, dræbte
uden Skaansel, 44 hylled dig i Skyer, saa Bønnen ej
naaede frem; 45 til Skarn og til Udskud har du gjort os
midt iblandt Folkene. 46 De opspærred Munden imod
os, alle vore Fjender. 47 Vor Lod blev Gru og Grav
og Sammenbruds Øde; 48 Vandstrømme græder mit
Øje, mit Folk brød sammen. 49 Hvileløst strømmer
mit Øje, det kender ej Ro, 50 før HERREN skuer ned
fra Himlen, før han ser til. 51 Synet af Byens Døtre
piner min Sjæl. 52 Jeg joges som en Fugl af Fjender,
hvis Had var grundløst, 53 de spærred mig inde i en
Grube, de stenede mig; 54 Vand strømmed over mit
Hoved, jeg tænkte: »Fortabt!« 55 Dit Navn paakaldte
jeg, HERRE, fra Grubens Dyb; 56 du hørte min Røst:
»O, gør dig ej døv for mit Skrig!« 57 Nær var du, den
Dag jeg kaldte, du sagde: »Frygt ikke!« 58 Du førte
min Sag, o HERRE, genløste mit Liv; 59 HERRE,
du ser, jeg lider Uret, skaf mig min Ret! 60 Al deres
Hævnlyst ser du, alle deres Rænker, 61 du hører
deres Smædeord, HERRE, deres Rænker imod mig,
62 mine Fjenders Tale og Tanker imod mig bestandig.

63 Se dem, naar de sidder eller staar, deres Nidvise
er jeg. 64 Dem vil du gengælde, HERRE, deres
Hænders Gerning, 65 gør deres Hjerte forhærdet —
din Forbandelse over dem! — 66 forfølg dem i Vrede,
udryd dem under din Himmel.

4 Hvor Guldet blev sort, og skæmmet det ædle
metal, de hellige Stene slængt hen paa Gadernes
Hjørner! 2 Zions de dyre Sønner, der opvejed Guld,
kun regnet for Lerkar, Pottemagerhænders Værk! 3
Selv Sjakaler byder Brystet til, giver Ungerne Die,
men mit Folks Datter blev grum som Ørkenens
Strudse. 4 Den spædes Tunge hang fast ved Ganen
af Tørst, Børnene tigged om Brød, og ingen gav
dem. 5 Folk, som levede lækkert, omkom paa Gaden;
Folk, som var baaret paa Purpur, favnede Skarnet.
6 Mit Folks Datters Brøde var større end Synden i
Sodom, som brat blev styrtet, saa Hænder ej rørtes
derinde. 7 Hendes Fyrster var renere end Sne, mer
hvide end Mælk, deres Legeme rødere end Koral,
som Safir deres Aarer; 8 mer sorte end Sod ser
de ud, kan ej kendes paa Gaden, Huden hænger
ved Knoglerne, tør som Træ. 9 Sværdets Ofre var
bedre farne end Sultens, som svandt hen, dødsramte,
af Mangel paa Markens Grøde. 10 Blide Kvinders
Hænder kogte deres Børn; da mit Folks Datter brød
sammen, blev de dem til Føde. 11 HERREN køled sin
Vrede, udøste sin Harmglød, han tændte i Zion en
Ild, dets Grundvolde aad den. 12 Ej troede Jordens
Konger, ja ingen i Verden, at Uven og Fjende skulde
staa i Jerusalems Porte. 13 Det var for Profeternes
Synd, for Præsternes Brøde, som i dets Midte udgød
retfærdiges Blod. 14 De vanked som blinde paa
Gaderne, tilsølet af Blod, rørte med Klæderne Ting,
som ikke maa røres. 15 »Var jer! En uren!« raabte
man; »Var jer dog for dem!« Naar de flyr og vanker,
raaber man: »Bliv ikke her!« 16 HERREN spredte
dem selv, han saa dem ej mer, Præster regned man
ej eller ynked Profeter. 17 End smægted vort Blik efter
Hjælp, men kun for at skuffes, paa Varden spejded vi
efter det Folk, der ej hjælper. 18 De lured paa vort
Fjed, fra Torvene holdt vi os borte; Enden var nær,
vore Dage var omme, ja, Enden var kommet. 19 Mer
snare end Himlens Ørne var de, som jog os, paa
Bjergene satte de efter os, lured i Ørkenen, 20 vor
Livsaande, HERRENS Salvede, blev fanget i deres
Grave, han, i hvis Skygge vi tænkte at leve blandt
Folkene. 21 Glæd dig og fryd dig, Edom, som bor i
Uz! Ogsaa dig skal Bægeret naa, du skal blotte dig
drukken. 22 Din Skyld er til Ende, Zion, du forvises ej
mer; han hjemsøger, Edom, din Skyld, afslører dine
Synder.

5 HERRE, kom vor Skæbne i Hu, sku ned og se
vor Skændsel! 2 Vor Arvelod tilfaldt fremmede,
Udlændinge fik vore Huse. 3 Forældreløse, faderløse
er vi, som Enker er vore Mødre. 4 Vort Drikkevand
maa vi købe, betale maa vi vort Brænde. 5 Aaget
trykker vor Nakke, vi trættes og finder ej Hvile. 6
Ægypten rakte vi Haand, Assur, for at mættes med
Brød. 7 Vore Fædre, som synded, er borte, og vi maa
bære deres Skyld. 8 Over os raader Trælle, ingen
frier os fra dem. 9 Med Livsfare henter vi vort Brød,
udsatte for Ørkenens Sværd. 10 Vor Hud er sværtet
som en Ovn af Hungerens svidende Lue. 11 De
skændede Kvinder i Zion, Jomfruer i Judas Byer. 12
Fyrster greb de og hængte, tog intet Hensyn til gamle.
13 Ynglinge sattes til Kværnen, under Brændeknippet
segnede Drenge. 14 De gamle forsvandt fra Porten,
de unge fra Strengenes Leg. 15 Vort Hjertes Glæde
er borte, vor Dans er vendt til Sorg. 16 Kronen faldt af
vort Hoved, ve os, at vi har syndet! 17 Vort Hjerte blev
derfor sygt, derfor vort Øje mørkt: 18 For Zions Bjerg,
som er øde, Ræve tumler sig der. 19 Du, HERRE,
troner for evigt, fra Slægt til Slægt staar din Trone.
20 Hvi glemmer du os bestandig og svigter os alle
Dage? 21 Omvend os, HERRE, til dig, saa vender vi
om, giv os nye Dage, som fordum! 22 Eller har du
helt stødt os bort, er din Vrede mod os uden Ende?

Ezekiel

1 I det tredivte Aar paa den femte Dag i den fjerde
Maaned da jeg var blandt de Landflygtige ved
Floden Kebar, skete det, at Himmelen aabnede sig,
og jeg skuede Syner fra Gud. **2** Den femte Dag i
Maaneden — det var det femte Aar efter at Kong
Jojakin var bortført — **3** kom HERRENS Ord til
Præsten Ezekiel, Buzis Søn, i Kaldæernes Land
ved Floden Kebar, og HERRENS Haand kom over
ham der. **4** Jeg skuede og se, et Stormvejr kom
fra Nord, og en vældig Sky fulgte med, omgivet
af Straaleglans og hvirvlende Ild, i hvis Midte det
glimtede som funklende Malm. **5** Midt i Ilden var
der noget ligesom fire levende Væsener, og de saa
saaledes ud: De havde et Menneskes Skikkelse;
6 men de havde hver fire Ansigter og fire Vinger;
7 deres Ben var lige og deres Fodsaaler som en
Kalvs; de skinnede som funklende Kobber, og deres
Vingeslag var hurtigt; **8** der var Menneskehænder
under Vingerne paa alle fire Sider. **9** De fire levende
Væseners Ansigter vendte sig ikke, naar de gik, men
de gik alle lige ud. **10** Ansigterne saa saaledes ud: De
havde alle fire et Menneskeansigt fortil, et Løveansigt
til højre, et Okseansigt til venstre og et Ørneansigt
bagtil; **11** Vingerne var paa dem alle fire udbredt opad,
saaledes at to og to rørte hinanden, og to skjulte
deres Legemer. **12** De gik alle lige ud; hvor Aanden
vilde have dem hen gik de; de vendte sig ikke, naar
de gik. **13** Midt imellem de levende Væsener var der
noget som glødende Kul at se til, som Blus, der for hid
og did imellem dem, og Ilden udsendte Straaleglans,
og Lyn for ud derfra. **14** Og Væsenerne løb frem og
tilbage, som Lynglimt at se til. **15** Videre skuede jeg,
og se, der var et Hjul paa Jorden ved Siden af hvert
af de fire levende Væsener; **16** og Hjulene var at se
til som funklende Krysolit; de saa alle fire ens ud,
og de var lavet saaledes, at der i hvert Hjul var et
andet Hjul; **17** de kunde derfor gaa til alle fire Sider;
de vendte sig ikke, naar de gik. **18** Videre skuede
jeg, og se, der var Fælge paa dem, og Fælgene
var paa dem alle fire rundt om fulde af Øjne. **19** Og
naar de levende Væsener gik, gik ogsaa Hjulene ved
Siden af, og naar Væsenerne løftede sig fra Jorden,
løftede ogsaa Hjulene sig; **20** hvor Aanden vilde have
dem hen, gik Hjulene, og de løftede sig samtidig, thi
det levende Væsens Aand var i Hjulene; **21** naar
Væsenerne gik, gik ogsaa de; naar de standsede,
standsede ogsaa de, og naar de løftede sig fra
Jorden, løftede ogsaa Hjulene sig samtidig, thi det
levende Væsens Aand var i Hjulene. **22** Oven over
Væsenernes Hoveder var der noget ligesom en
Himmelhvælving, funklende som Krystal, udspændt
oven over deres Hoveder; **23** og under Hvælvingen
var deres Vinger udspændt, den ene mod den anden;
hvert af dem havde desuden to, som skjulte deres
Legemer. **24** Og naar de gik, lød Vingesuset for mig
som mange Vandes Brus, som den Almægtiges Røst;
det buldrede som en Hær. **25** Det drønede oven
over Hvælvingen over deres Hoveder; men naar
de stod, sænkede de Vingerne. **26** Men oven over
Hvælvingen over deres Hoveder var der noget som
Safir at se til, noget ligesom en Trone, og paa den,
ovenover, var der noget ligesom et Menneske at se
til. **27** Og jeg skuede noget som funklende Malm fra
det, der saa ud som hans Hofter, og opefter; og fra
det, der saa ud som hans Hofter, og nedefter skuede
jeg noget som Ild at se til; og Straaleglans omgav
ham. **28** Som Regnbuen, der viser sig i Skyen paa en
Regnvejrsdag, var Straaleglansen om ham at se til.
Saaledes saa HERRENS Herlighedsaabenbarelse
ud. Da jeg skuede det, faldt jeg paa mit Ansigt. Og
jeg hørte en Røst, som talede.

2 Han sagde til mig: »Menneskesøn staa op paa
dine Fødder saa jeg kan tale med dig!« **2** Og som
han talede til mig, kom Aanden i mig og rejste mig
paa mine Fødder, og jeg hørte ham tale til mig. **3** Han
sagde: »Menneskesøn! Jeg sender dig til Israeliterne,
de genstridige, der har sat sig op imod mig; de og
deres Fædre har forbrudt sig imod mig til den Dag i
Dag. **4** Og Sønnerne har stive Ansigter og haarde
Hjerter; jeg sender dig til dem, og du skal sige: Saa
siger den Herre HERREN! **5** Hvad enten de hører
eller ej — thi de er en genstridig Slægt — skal de
kende, at en Profet er kommet iblandt dem. **6** Men
du, Menneskesøn frygt ikke for dem og vær ikke ræd
for deres Ord, naar du færdes mellem Nælder og
Tidsler og bor blandt Skorpioner; frygt ikke for deres
Ord og vær ikke ræd for deres Ansigter, thi de er en
genstridig Slægt. **7** Du skal tale mine Ord til dem,
hvad enten de hører eller ej, thi de er en genstridig
Slægt. **8** Og du, Menneskesøn, hør, hvad jeg taler til
dig! Vær ikke genstridig som den genstridige Slægt,
men luk din Mund op og slug, hvad jeg her giver dig!«
9 Og jeg skuede, og se, en Haand var udrakt imod
mig, og i den laa en Bogrulle; **10** og han rullede den
op for mig, og der var skrevet paa den baade for og
bag; og hvad der stod skrevet, var Klage, Suk og Ve.

3 Saa sagde han til mig: »Menneskesøn, slug hvad
du her har for dig, slug denne Bogrulle og gaa
saa hen og tal til Israels Hus!« **2** Saa aabnede jeg
Munden, og han lod mig sluge Bogrullen **3** og sagde
til mig: »Menneskesøn! Lad din Bug fortære den
Bogrulle, jeg her giver dig, og fyld dine Indvolde
dermed!« Og jeg slugte den, og den var sød som
Honning i min Mund. **4** Saa sagde han til mig:
»Menneskesøn, gaa til Israels Hus og tal mine Ord
til dem! **5** Thi du sendes til Israels Folk, ikke til et
Folk med dybt Maal og tungt Mæle, **6** ikke til mange
Haande Folkeslag med dybt Maal og tungt Mæle,
hvis Tale du ikke fatter, hvis jeg sendte dig til dem,
vilde de høre dig. **7** Men Israels Hus vil ikke høre
dig, thi de vil ikke høre mig; thi hele Israels Hus har
haarde Pander og stive Hjerter. **8** Se, jeg gør dit
Ansigt haardt som deres Ansigter og din Pande haard
som deres Pander; **9** som Diamant, haardere end
Flint gør jeg din Pande. Frygt ikke for dem og vær
ikke ræd for deres Ansigter, thi de er en genstridig
Slægt!« **10** Videre sagde han til mig: »Menneskesøn,
alle mine Ord, som jeg taler til dig, skal du optage
i dit Hjerte og høre med dine Ører; **11** og gaa saa
hen til dine landflygtige Landsmænd og tal til dem og
sig: Saa siger den Herre HERREN! — hvad enten de
saa hører eller ej!« **12** Saa løftede Aanden mig, og
jeg hørte bag mig Larmen af et vældigt Jordskælv,
da HERRENS Herlighed hævede sig fra sit Sted, **13**
og Suset af de levende Væseners Vinger, der rørte
hverandre, og samtidig Lyden af Hjulene og Larmen
af Jordskælvet. **14** Og Aanden løftede mig og førte
mig bort, og jeg vandrede bitter og gram i Hu, idet
HERRENS Haand var over mig med Vælde. **15** Saa
kom jeg til de landflygtige i Tel-Abib, de, som boede
ved Floden Kebar, og der sad jeg syv Dage iblandt
dem og stirrede hen for mig. **16** Syv Dage senere kom
HERRENS Ord til mig saaledes: **17** Menneskesøn!
Jeg sætter dig til Vægter for Israels Hus; hører du et
Ord af min Mund, skal du advare dem fra mig. **18**
Naar jeg siger til den gudløse: »Du skal visselig dø!«
og du ikke advarer ham eller for at bevare hans Liv
taler til ham om at omvende sig fra sin gudløse Vej,
saa skal samme gudløse dø for sin Misgerning, men
hans Blod vil jeg kræve af din Haand. **19** Advarer du
derimod den gudløse, og han ikke omvender sig fra
sin Gudløshed og sin Vej, saa skal samme gudløse
dø for sin Misgerning, men du har reddet din Sjæl. **20**
Og naar en retfærdig vender sig fra sin Retfærdighed
og gør Uret, og jeg lægger Anstød for ham, saa han
dør, og du ikke har advaret ham, saa dør han for sin
Synd, og den Retfærdighed, han har øvet, skal ikke
tilregnes ham, men hans Blod vil jeg kræve af din
Haand. **21** Har du derimod advaret den retfærdige
mod at synde, og han ikke synder, saa skal samme
retfærdige leve, fordi han lod sig advare, og du har
reddet din Sjæl. **22** Siden kom HERRENS Haand
over mig der, og han sagde til mig: »Staa op og gaa
ud i Dalen, der vil jeg tale med dig!« **23** Saa stod
jeg op og gik ud i Dalen, og se, der stod HERRENS
Herlighed, som jeg havde set den ved Floden Kebar.
Da faldt jeg paa mit Ansigt. **24** Men Aanden kom i
mig og rejste mig paa mine Fødder. Saa talede han til
mig og sagde: Gaa hjem og luk dig inde i dit Hus! **25**
Og du, Menneskesøn, se, man skal lægge Baand
paa dig og binde dig, saa du ikke kan gaa ud iblandt
dem; **26** og din Tunge lader jeg hænge ved Ganen,
saa du bliver stum og ikke kan være dem en Revser;
thi de er en genstridig Slægt. **27** Men naar jeg taler til
dig, vil jeg aabne din Mund, og du skal sige til dem:
Saa siger den Herre HERREN! Saa faar den, der vil
høre, høre, og den, der ikke vil, faar lade være; thi de
er en genstridig Slægt.

4 Du Menneskesøn tag dig en Teglsten, læg den for
dig og indrids i den et Billede af en By, Jerusalem; **2**
og kast en Vold op omkring den, byg Belejringstaarne,
opkast Stormvold, lad Hære lejre sig imod den og rejs
Stormbukke mod den fra alle Sider; **3** tag dig saa en
Jernpande og sæt den som en Jernvæg op mellem
dig og Byen og ret dit Ansigt imod den. Saaledes
skal den være omringet, og du skal trænge den. Det
skal være Israels Hus et Tegn. **4** Og læg du dig paa
din venstre Side og tag, Israels Hus's Misgerning
paa dig; alle de Dage du ligger saaledes, skal du
bære deres Misgerning. **5** Deres Misgernings Aar
gør jeg til lige saa mange Dage for dig, 190 Dage;
saa længe skal du bære Israels Hus's Misgerning. **6**
Og naar de er til Ende, læg dig saa paa din højre
Side og bær Judas Hus's Misgerning 40 Dage; for
hvert Aar giver jeg dig en Dag. **7** Og du skal rette
dit Ansigt og din blottede Arm mod det omringede
Jerusalem og profetere imod det. **8** Og se, jeg lægger
Baand paa dig, saa du ikke kan vende dig fra den
ene Side til den anden, før din Belejrings Dage er til
Ende. **9** Og tag du dig Hvede, Byg, Bønner, Linser,
Hirse og Spelt, kom det i et og samme Kar og lav
dig Brød deraf; alle de Dage du ligger paa Siden,
190 Dage, skal det være din Mad; **10** og Maden,
du faar, skal være efter Vægt, tyve Sekel daglig;
du skal spise den een Gang daglig. **11** Og Vand
skal du drikke efter Maal, en Sjettedel Hin; du skal
drikke een Gang daglig. **12** Og som Bygkager skal du

spise det og bage det ved Menneskeskarn i deres
Paasyn. 13 Og du skal sige: »Saa sige HERREN:
Saaledes skal Israeliterne have urent Brød til Føde
blandt de Folk, jeg bortstøder dem til!« 14 Men jeg
sagde: »Ak, Herre, HERRE, jeg har endnu aldrig
været uren; noget selvdødt eller sønderrevet har jeg
fra Barnsben aldrig spist, og urent Kød kom aldrig i
min Mund!« 15 Da svarede han: »Vel, jeg tillader dig
at tage Oksegødning i Stedet for Menneskeskarn og
bage dit Brød derved.« 16 Videre sagde han til mig:
Menneskesøn! Se, jeg bryder Brødets Støttestav i
Jerusalem; Brød skal de spise efter Vægt og i Angst,
og Vand skal de drikke efter Maal og i Rædsel, 17
for at de maa mangle Brød og Vand og alle som
een være slagne af Rædsel og hensmægte i deres
Misgerning.

5 Og du, Menneskesøn, tag dig et skarpt Sværd,
brug det som Ragekniv og lad det gaa over dit
Hoved og dit Skæg; tag dig saa en Vægtskaal og del
Haaret. 2 En Tredjedel skal du brænde i et Baal midt i
Byen, naar Belejringens Dage er omme; en Tredjedel
skal du tage og slaa den med Sværdet rundt om
Byen; og en Tredjedel skal du sprede for Vinden;
saa drager jeg Sværdet bag dem. 3 Derefter skal du
tage lidt deraf og svøbe det ind i din Kappeflig; 4
og deraf skal du atter tage noget og kaste det midt
ind i Ilden og brænde det. Og du skal sige til hele
Israels Hus: 5 Saa siger den Herre HERREN: Dette
er Jerusalem; jeg satte det midt iblandt Folkene,
omgivet af lande. 6 Men det var gudløst og genstridigt
mod mine Lovbud mere end Folkene og mod mine
Vedtægter mere end Landene rundt om; thi de lod
haant om mine Lovbud og vandrede ikke efter mine
Vedtægter. 7 Derfor, saa siger den Herre HERREN:
Fordi I var mere genstridige end Folkene rundt om
og ikke vandrede efter mine Vedtægter eller holdt
mine Lovbud, men gjorde efter de omboende Folks
Lovbud, 8 derfor, saa siger den Herre HERREN: Se,
jeg kommer over dig og holder Dom i din Midte for
Folkenes Øjne. 9 For alle dine Vederstyggeligheders
Skyld vil jeg gøre med dig, hvad jeg aldrig har gjort
og aldrig vil gøre Mage til. 10 Derfor skal Fædre æde
deres Børn i din Midte og Børn deres Fædre; jeg
holder Dom over dig, og alle, som er til Rest i dig,
spreder jeg for alle Vinde. 11 Derfor, saa sandt jeg
lever, lyder det fra den Herre HERREN: Sandelig,
fordi du gjorde min Helligdom uren med alle dine
væmmelige Guder og Vederstyggeligheder, vil jeg
ogsaa støde dig fra mig uden Medynk eller Skaansel.
12 En Tredjedel af dig skal dø af Pest og omkomme
af Hunger i din Midte, en Tredjedel skal falde for
Sværdet rundt om dig, og en Tredjedel spreder jeg for
alle Vinde og drager Sværdet bag dem. 13 Min Vrede
skal udtømme sig, og jeg vil køle min Harme paa dem
og tage Hævn, saa de skal kende at jeg, HERREN,
har talet i min Nidkærhed, naar jeg udtømmer min
Vrede over dem. 14 Jeg gør dig til en Grushob og til
Spot blandt Folkene rundt om, for Øjnene af enhver,
som drager forbi. 15 Du skal blive til Spot og Haan,
til Advarsel og Rædsel for Folkene rundt om, naar
jeg holder Dom over dig i Vrede og Harme og harm
fuld Revselse. Jeg, HERREN, har talet! 16 Naar jeg
sender Hungerens onde Pile mod eder, og de, som
jeg sender for at ødelægge eder, volder Ødelæggelse,
og jeg lader Hungeren tage til, da sønderbryder jeg
Brødets Støttestav for eder 17 og sender Hunger
over eder og Rovdyr, som skal affolke dig; Pest og
Blodsudgydelse skal hjemsøge dig, og jeg bringer
Sværd over dig. Jeg, HERREN, har talet.

6 Og HERRENS Ord kom til mig saaledes: 2
Menneskesøn, vend dit Ansigt mod Israels Bjerge,
profeter imod dem 3 og sig: Israels Bjerge, hør
den Herre HERRENS Ord! Saa siger den Herre
HERREN til Bjergene og Højene, til Kløfterne og
Dalene: Se, jeg sender Sværd over eder og tilintetgør
eders Offerhøje. 4 Eders Altre skal ødelægges,
eders Solstøtter sønderbrydes, og eders dræbte lader
jeg segne foran eders Afgudsbilleder; 5 jeg kaster
Israeliternes Lig hen for deres Afgudsbilleder og strør
eders Ben rundt om eders Altre. 6 Overalt hvor I
bor, skal Byerne lægges øde og Offerhøjene gaa
til Grunde, for at eders Altre kan lægges øde og
gaa til Grunde, eders Afgudsbilleder sønderbrydes
og udryddes, eders Solstøtter hugges om og eders
Værker tilintetgøres. 7 Mandefald skal ske iblandt
eder, og I skal kende, at jeg er HERREN. 8 Men
en Rest lader jeg blive tilbage, idet nogle af eder
undslipper fra Sværdet blandt Folkene, naar I spredes
i Landene, 9 og de undslupne skal komme mig i Hu
blandt Folkene, hvor de er Fanger; jeg sønderbryder
deres bolerske Hjerter, som faldt fra mig, og deres
bolerske Øjne, som hang ved deres Afgudsbilleder;
og de skal væmmes ved sig selv over alt det onde,
de har gjort, over alle deres Vederstyggeligheder. 10
Og de skal kende, at jeg er HERREN; det var ikke
tomme Ord, naar jeg talede om at gøre den Ulykke
paa dem. 11 Saa siger den Herre HERREN: Slaa
Hænderne sammen, stamp med Foden og raab Ve
over alle Israels Hus's grimme Vederstyggeligheder!
De skal falde for Sværd, Hunger og Pest. 12 Den,

som er langt borte, skal dø af Pest; den, som er nær,
skal falde for Sværd; og den, som levnes og reddes,
skal dø af Hunger; saaledes udtømmer jeg min Vrede
over dem. 13 De skal kende, at jeg er HERREN, naar
deres dræbte ligger midt iblandt deres Afgudsbilleder
rundt om deres Altre paa hver høj Bakke, paa alle
Bjergenes Tinder, under hvert grønt Træ og hver
løvrig Eg, der, hvor de opsendte liflig Duft til deres
Afgudsbilleder. 14 Jeg udrækker Haanden imod dem
og gør Landet øde og tomt lige fra Ørkenen til Ribla,
overalt hvor de bor; og de skal kende, at jeg er
HERREN.

7 Og HERRENS Ord kom til mig saaledes: 2 Du,
Menneskesøn, sig: Saa siger den Herre HERREN
til Israels Land: Enden kommer, Enden kommer
over Landet vidt og bredt! 3 Nu kommer Enden
over dig, og jeg sender min Vrede imod dig og
dømmer dig efter dine Veje og gengælder dig alle dine
Vederstyggeligheder. 4 Jeg viser dig ingen Medynk
eller Skaansel, men gengælder dig dine Veje, og
dine Vederstyggeligheder skal blive i din Midte; og
du skal kende, at jeg er HERREN. 5 Saa siger den
Herre HERREN: Ulykke følger paa Ulykke; se, det
kommer! 6 Enden kommer, Enden kommer; den er
vaagnet og tager Sigte paa dig; se, det kommer! 7
Turen kommer til dig, som bor i Landet; Tiden er
inde, Dagen er nær, en Dag med Rædsel og ikke
med Frydeskrig paa Bjergene. 8 Nu udøser jeg snart
min Harme over dig og udtømmer min Vrede paa
dig, dømmer dig efter dine Veje og gengælder dig
alle dine Vederstyggeligheder. 9 Jeg viser dig ingen
Medynk eller Skaansel, men gengælder dig dine Veje,
og dine Vederstyggeligheder skal blive i din Midte; og
I skal kende, at jeg, HERREN, er den, som slaar. 10
Se, Dagen! Se, det kommer; Turen kommer til dig!
Riset blomstrer, Overmodet grønnes. 11 Vold rejser
sig til et Ris over Gudløshed; der bliver intet tilbage
af dem, intet af deres larmende Hob, intet af deres
Gods, og der er ingen Herlighed iblandt dem. 12 Tiden
er inde, Dagen er nær; Køberen skal ikke glæde sig
og Sælgeren ikke sørge, thi Vrede kommer over al
den larmende Hob derinde. 13 Thi Sælgeren skal
ikke vende tilbage til det solgte, om han end bliver
i Live; thi Synet om al den larmende Hob derinde
tages ikke tilbage, og ingen skal styrke sit Liv ved sin
Misgerning. 14 Man støder i Hornet og gør alt rede,
men ingen drager i krig; thi min Vrede kommer over
al den larmende Hob derinde. 15 Sværd ude og Pest
og Hunger inde! De, der er i Marken, omkommer for
Sværd, og dem, der er i Byen, fortærer Hunger og
Pest. 16 Og selv om nogle af dem undslipper og naar
op i Bjergene som Kløfternes Duer, skal de alle dø,
hver for sin Misgerning. 17 Alle Hænder er slappe,
alle Knæ flyder som Vand. 18 De klæder sig i Sæk,
og Rædsel omhyller dem; alle Ansigter er skamfulde,
alle Hoveder skaldede. 19 Deres Sølv kaster de ud
paa Gaden, deres Guld regnes for Snavs; deres Sølv
og Guld kan ikke redde dem paa HERRENS Vredes
Dag; de kan ikke stille deres Hunger eller fylde deres
Bug dermed, thi det var dem Aarsag til Skyld. 20 I
dets straalende Pragt satte de deres Stolthed, og
deres vederstyggelige Billeder, deres væmmelige
Guder, lavede de deraf: derfor gør jeg det til Snavs
for dem. 21 Jeg giver det som Bytte i de fremmedes
Haand og som Rov til de mest gudløse paa Jorden,
og de skal vanhellige det. 22 Jeg vender mit Aasyn fra
dem og man skal vanhellige mit Klenodie, Ransmænd
skal trænge ind og vanhellige det. 23 Gør Lænkerne
rede! Thi Landet er fuldt af Blodskyld og Byen af
Vold. 24 Jeg henter de værste af Folkene, og de skal
tage Husene i Eje; jeg gør Ende paa de mægtiges
Stolthed, og deres Helligdomme skal vanhelliges. 25
Der opstaar Angst; man søger Redning, men finder
den ikke. 26 Uheld følger paa Uheld, Rygte paa
Rygte; man skal tigge Profeten om et Syn, Præsten
kommer til kort med Vejledning og de Ældste med
Raad. 27 Kongen sørger, Fyrsten hyller sig i Rædsel,
og Landboernes Hænder lammes af Forfærdelse. Jeg
gør med dem efter deres Færd og dømmer dem, som
de fortjener; og de skal kende, at jeg er HERREN.

8 I det sjette Aar paa den femte Dag i den sjette
Maaned da jeg sad i mit Hus og Judas Ældste
sad hos mig, faldt den Herre HERRENS Haand
paa mig. 2 Og jeg skuede, og se, der var noget
ligesom en Mand; fra hans Hofter og nedefter var
der Ild, og fra Hofterne og opefter saa det ud som
straalende Lys, som funklende Malm. 3 Han rakte
noget som en Haand ud og greb mig ved en Lok af mit
Hovedhaar, og Aanden løftede mig op mellem Himmel
og Jord og førte mig i Guds Syner til Jerusalem, til
Indgangen til den indre Forgaards Nordport, hvor
Nidkærhedsbilledet, som vakte Nidkærhed, stod. 4
Og se, der var Israels Guds Herlighed; at se til var
den, som jeg saa den i Dalen. 5 Og han sagde til mig:
»Menneskesøn, løft dit Blik mod Nord!« Jeg løftede
mit Blik mod Nord, og se, norden for Alterporten stod
Nidkærhedsbilledet, ved Indgangen. 6 Og han sagde
til mig: »Menneskesøn, ser du, hvad de gør? Store er
de Vederstyggeligheder, Israels Hus øver her, saa
jeg maa vige langt bort fra min Helligdom. Men du

skal faa endnu større Vederstyggeligheder at se!« 7
Saa førte han mig hen til Indgangen til Forgaarden. 8
Og han sagde til mig: »Menneskesøn, bryd igennem
Væggen!« Og da jeg brød igennem Væggen, saa
jeg en Indgang. 9 Og han sagde til mig: »Gaa ind
og se, hvilke grimme Vederstyggeligheder de øver
der!« 10 Og da jeg kom derind og skuede, se, da var
alskens væmmelige Billeder af Kryb og Kvæg og alle
Israels Hus's Afgudsbilleder indridset rundt om paa
Væggen. 11 Og halvfjerdsindstyve af Israels Hus's
Ældste med Ja'azanja, Sjafans Søn, i deres Midte
stod foran dem, hver med sit Røgelsekar i Haanden,
medens Røgelseskyens Duft steg op. 12 Da sagde
han til mig: »Ser du, Menneskesøn, hvad Israels
Hus's Ældste øver i Mørke hver i sine Billedkamre?
Thi de siger: HERREN ser intet, HERREN har forladt
Landet!« 13 Og han sagde til mig: »Du skal faa endnu
større Vederstyggeligheder at se, som de øver!« 14
Saa førte han mig hen til Indgangen til HERRENS
Hus's Nordport, og se, der sad Kvinder og græd
over Tammuz. 15 Og han sagde til mig: »Ser du
det, Menneskesøn? Men du skal faa endnu større
Vederstyggeligheder at se!« 16 Saa førte han mig
hen til HERRENS Hus's indre Forgaard, og se, ved
Indgangen til HERRENS Helligdom mellem Forhallen
og Alteret var der omtrent fem og tyve Mænd; med
Ryggen mod HERRENS Helligdom og Ansigtet mod
Øst tilbad de Solen. 17 Og han sagde til mig: »Ser du
det, Menneskesøn? Har Judas Hus ikke nok i at øve
de Vederstyggeligheder her, siden de fylder Landet
med Vold og krænker mig endnu mere? Se, hvor de
sender Stank op i Næsen paa mig! 18 Men derfor vil
ogsaa jeg handle med dem i Vrede; jeg viser dem
ingen Medynk eller Skaansel, og selv om de højlydt
raaber mig ind i Øret, vil jeg ikke høre dem.«

9 Saa hørte jeg ham raabe med vældig Røst:
»Byens Hjemsøgelse nærmer sig, og hver har sit
Mordvaaben i Haanden!« 2 Og se, seks Mænd kom
fra den øvre Nordport, hver med sin Stridshammer i
Haanden, og een iblandt dem bar linned Klædebon og
havde et Skrivetøj ved sin Lænd; og de kom og stillede
sig ved Siden af Kobberalteret. 3 Men Israels Guds
Herlighed havde hævet sig fra Keruberne, som den
hvilede paa, og flyttet sig hen til Templets Tærskel;
og han raabte til Manden i det linnede Klædebon og
med Skrivetøjet ved Lænden, 4 og HERREN sagde til
ham: »Gaa midt igennem Byen, igennem Jerusalem,
og sæt et Mærke paa de Mænds Pander, der sukker
og jamrer over alle de Vederstyggeligheder, som øves
i dets Midte!« 5 Og til de andre hørte jeg ham sige:
»Gaa efter ham ud gennem Byen og hug ned! Vis
ingen Medynk eller Skaansel! 6 Oldinge og Ynglinge,
Jomfruer, Børn og Kvinder skal I hugge ned og
udrydde; men ingen af dem, der bærer Mærket, maa
I røre! Begynd ved min Helligdom!« Saa begyndte de
med de Ældste, som stod foran Templet, 7 Og han
sagde til dem: »Gør Templet urent, fyld Forgaardene
med dræbte og drag saa ud!« Og de drog ud og
huggede ned i Byen. 8 Men medens de huggede
ned og jeg var ene tilbage, faldt jeg paa mit Ansigt
og raabte: »Ak, Herre, HERRE vil du da tilintetgøre
alt, hvad der er levnet af Israel, ved at udøse din
Vrede over Jerusalem?« 9 Han svarede: »Israels og
Judas Hus's Brøde er saare, saare stor, thi Landet
er fuldt af Blodskyld og Byen af Retsbrud; thi de
siger, at HERREN har forladt Byen, og at HERREN
intet ser. 10 Derfor viser jeg heller ingen Medynk
eller Skaansel, men gengælder dem deres Færd.«
11 Og se, Manden i det linnede Klædebon og med
Skrivetøjet ved Lænden kom tilbage og meldte: »Jeg
har gjort, som du bød.«

10 Og jeg skuede og se, over Hvælvingen over
Kerubernes Hoveder var der noget som Safir;
noget ligesom en Trone viste sig over dem. 2
Saa sagde han til Manden i det linnede Klædebon:
»Gaa ind mellem Hjulene under Keruberne og tag
Hænderne fulde af glødende Kul fra Rummet mellem
Keruberne og strø det ud over Byen!« Og jeg saa
ham gaa derhen. 3 Keruberne stod sønden for
Templet, da Manden gik derhen, og Skyen fyldte den
indre Forgaard. 4 Og HERRENS Herlighed hævede
sig fra Keruberne og flyttede sig hen til Templets
Tærskel; da fyldtes Templet af Skyen, og Forgaarden
fyldtes af HERRENS Herligheds Glans. 5 Og Suset af
Kerubernes Vinger hørtes helt ud i den ydre Forgaard
som Gud den Almægtiges Røst, naar han taler. 6 Saa
bød han Manden i det linnede Klædebon: »Tag Ild fra
Rummet mellem Hjulene, inde mellem Keruberne!«
Og Manden stillede sig hen ved Siden af det ene
Hjul 7 og rakte Haanden ind i Ilden, som brændte
mellem Keruberne, og kom ud med noget deraf. 8
Under Kerubernes Vinger saas noget, der lignede
en Menneskehaand; 9 og jeg skuede, og se, der
var fire Hjul ved Siden af Keruberne, eet ved hver
Kerub, og Hjulene var som funklende Krysolit at
se til. 10 De saa alle fire ens ud, og det var, som
om der i hvert Hjul var et andet Hjul, 11 De kunde
gaa til alle fire Sider de vendte sig ikke, naar de
gik. Thi de gik i den Retning, den forreste vendte,
og de vendte sig ikke, naar de gik. 12 Hele deres

Legeme, Ryg, Hænder og Vinger og ligeledes Hjulene
var fulde af Øjne rundt om; saaledes var det med
alle fire Hjul. 13 Og jeg hørte, at Hjulene kaldtes
Galgal. 14 Hver af dem havde fire Ansigter; det ene
var et Kerubansigt, det andet et Menneskeansigt,
det tredje et Løveansigt og det fjerde et Ørneansigt.
15 Og Keruberne hævede sig i Vejret. Det var det
samme levende Væsen, jeg saa ved Floden Kebar.
16 Naar Keruberne gik, gik ogsaa Hjulene ved Siden
af, og naar Keruberne løftede Vingerne for at hæve
sig fra Jorden, vendte Hjulene sig ikke fra dem; 17
naar de standsede, standsede ogsaa de; og naar
de hævede sig, hævede de sig med, thi Væsenets
Aand var i dem. 18 Saa forlod HERRENS Herlighed
Templets Tærskel og stillede sig over Keruberne. 19
Og jeg saa, hvorledes Keruberne løftede Vingerne og
hævede sig fra Jorden, da de gik, og Hjulene med
dem; og de standsede ved Indgangen til HERRENS
Hus's Østport, og Israels Guds Herlighed var oven
over dem. 20 Det var det samme levende Væsen,
jeg saa under Israels Gud ved Floden Kebar; og
jeg skønnede, at det var Keruber. 21 Hver af dem
havde fire Ansigter og fire Vinger og noget ligesom
Menneskehænder under Vingerne. 22 Og deres
Ansigter var ligesom de Ansigter, jeg saa ved Floden
Kebar. De gik alle lige ud.

11 Saa løftede Aanden mig og bragte mig til
HERRENS Hus's Østport, den der vender mod
Øst. Og se, ved Indgangen til Porten var der fem
og tyve Mænd, og jeg saa iblandt dem Ja'azanja,
Azzurs Søn, og Pelatja, Benajas Søn, Folkets Fyrster.
2 Og han sagde til mig: »Menneskesøn! Det er de
Mænd, som pønser paa Uret og lægger onde Raad
op i denne By, 3 idet de siger: «Er Husene ikke
nys bygget? Byen er Gryden, vi Kødet!» 4 Profetér
derfor imod dem, profetér, Menneskesøn!« 5 Saa
faldt HERRENS Aand paa mig, og han sagde til mig:
Sig: Saa siger HERREN: Saaledes taler I, Israels
Hus; jeg kender godt, hvad der stiger op i eders
Aand. 6 Mange har I dræbt i denne By; I har fyldt
dens Gader med dræbte. 7 Derfor, saa siger den
Herre HERREN: De, som I dræbte og henslængte i
dens Midte, de er Kødet, og Byen er Gryden; men
eder vil jeg føre ud af den. 8 I frygter for Sværd,
og Sværd vil jeg bringe over eder, lyder det fra den
Herre HERREN. 9 Jeg vil føre eder ud af den og
give eder i fremmedes Haand, og jeg vil holde Dom
over eder. 10 For Sværd skal I falde; ved Israels
Grænse vil jeg dømme eder. Og I skal kende, at
jeg er HERREN. 11 Byen skal ikke være eder en
Gryde, og I skal ikke være Kødet deri; ved Israels
Grænse vil jeg dømme eder. 12 Og I skal kende,
at jeg er HERREN, hvis Vedtægter I ikke fulgte, og
hvis Lovbud I ikke levede efter, hvorimod I levede
efter eders Nabofolks Lovbud. — 13 Men medens jeg
profeterede saaledes, døde Pelatja, Benajas Søn.
Da faldt jeg paa mit Ansigt og raabte med høj Røst:
»Ak, Herre, HERRE, vil du da helt udrydde Israels
Rest?« 14 Saa kom HERRENS Ord til mig saaledes:
15 Menneskesøn! Dine Brødre, dine Medfanger og alt
Israels Hus, alle de, om hvem Jerusalems Indbyggere
siger: »De er langt borte fra HERREN, os er Landet
givet i Eje!« — 16 derfor skal du sige: Saa siger den
Herre HERREN: Ja, jeg har ført dem langt bort blandt
Folkene og spredt dem i Landene, og kun i ringe
Maade var jeg dem en Helligdom i de Lande, hvor
de kom hen. 17 Men derfor skal du sige: Saa siger
den Herre HERREN: Jeg vil samle eder sammen fra
Folkeslagene og sanke eder op i Landene, hvor I
er spredt, og give eder Israels Jord. 18 Derhen skal
de komme og fjerne alle dets væmmelige Guder og
alle dets Vederstyggeligheder; 19 jeg giver dem et
nyt Hjerte og indgiver dem en ny Aand; jeg tager
Stenhjertet ud af deres Legeme og giver dem et
Kødhjerte, 20 for at de maa følge mine Vedtægter og
holde mine Lovbud og gøre efter dem. Saa skal de
være mit Folk, og jeg vil være deres Gud. 21 Men
hines Hjerter holder sig til deres væmmelige Guder
og deres Vederstyggeligheder; dem gengælder jeg
deres Færd, lyder det fra den Herre HERREN. 22
Saa løftede Keruberne Vingerne og samtidig Hjulene;
og Israels Guds Herlighed var oven over dem. 23 Og
HERRENS Herlighed steg op fra Byen og stillede
sig paa Bjerget østen for. 24 Derpaa løftede Aanden
mig og bragte mig ved Guds Aand i Synet til de
landflygtige i Kaldæa; og Synet, som jeg havde skuet,
steg op og svandt bort. 25 Saa kundgjorde jeg de
landflygtige alle de Ord, HERREN havde aabenbaret
mig.

12 HERRENS Ord kom til mig saaledes: 2
Menneskesøn! Du bor midt i den genstridige
Slægt, som har Øjne at se med, men ikke ser, og
Ører at høre med, men ikke hører, thi de er en
genstridig Slægt. 3 Men du, Menneskesøn, udrust dig
ved højlys Dag i deres Paasyn som en, der drager
i Landflygtighed, og drag saa i deres Paasyn fra
Stedet, hvor du bor, til et andet Sted! Maaske de saa
faar Øjnene op; thi de er en genstridig Slægt. 4 Bær
ved højlys Dag i deres Paasyn dine Sager udenfor,
som om du skal i Landflygtighed, men selv skal du

drage bort om Aftenen i deres Paasyn som en, der
drager i Landflygtighed. 5 Slaa i deres Paasyn Hul
i Væggen og drag ud derigennem; 6 tag Sagerne
paa Skulderen og drag ud i Bælgmørke med tilhyllet
Ansigt uden at se Landet; thi jeg gør dig til et Tegn for
Israels Hus! 7 Og jeg gjorde, som der bødes mig:
Jeg bar ved højlys Dag mine Sager udenfor, som om
jeg skulde i Landflygtighed, og om Aftenen slog jeg
med Haanden Hul i Væggen, og i Bælgmørke drog
jeg ud; jeg tog det paa Skulderen i deres Paasyn. 8
Næste Morgen kom HERRENS Ord til mig saaledes:
9 Menneskesøn! Har Israels Hus, den genstridige
Slægt, ikke spurgt dig: »Hvad gør du der?« 10 Sig til
dem: Saa siger den Herre HERREN: Saaledes skal
det være med Fyrsten, denne Byrde i Jerusalem,
og hele Israels Hus derinde. 11 Sig: Jeg er eder et
Tegn; som jeg har gjort, skal der gøres med dem:
I Landflygtighed og Fangenskab skal de drage. 12
Og Fyrsten i deres Midte skal tage sine Sager paa
Skulderen, og i Bælgmørke skal han drage ud, han
skal slaa Hul i Væggen for at drage ud derigennem,
og han skal tilhylle sit Ansigt for ikke at se Landet. 13
Men jeg breder mit Net over ham, og han skal fanges
i mit Garn; og jeg bringer ham til Babel i Kaldæernes
Land, som han dog ikke skal se; og der skal han
dø. 14 Og alle hans Omgivelser, hans Hjælpere og
alle hans Hærskarer vil jeg udstrø for alle Vinde
og drage Sværdet bag dem. 15 Da skal de kende,
at jeg er HERREN, naar jeg spreder dem: blandt
Folkene og udstrør dem i Landene. 16 Kun nogle faa
af dem levner jeg fra Sværd, Hunger og Pest, for at
de kan fortælle om alle deres Vederstyggeligheder
blandt de Folk, de kommer til; og de skal kende,
at jeg er HERREN. 17 HERRENS Ord kom til mig
saaledes: 18 Menneskesøn, spis Brød i Angst og
drik Vand i Frygt og Bæven; 19 og sig til Landets
Folk: Saa siger den Herre HERREN om Jerusalems
Indbyggere i Israels Land: Brød skal de spise med
Bæven, og Vand skal de drikke med Rædsel, for at
deres Land og alt deri maa ligge øde til Straf for alle
dets Indbyggeres Voldsfærd; 20 og Byerne, der nu er
beboet, skal ligge øde, og Landet skal blive til Ørk;
og I skal kende, at jeg er HERREN. 21 HERRENS
Ord kom til mig saaledes: 22 Menneskesøn! Hvad
er det for et Mundheld, I har om Israels Land: »Det
trækker i Langdrag, og alle Syner slaar fejl!« 23 Sig
derfor til dem: Saa siger den Herre HERREN: Jeg
vil bringe dette Mundheld til at forstumme, saa de
ikke mere bruger det i Israel. Sig tværtimod til dem:
»Tiden er nær, og alle Syner træffer ind!« 24 Thi der
skal ikke mere være noget Løgnesyn eller nogen
falsk Spaadom i Israels Hus, 25 men jeg, HERREN
taler, hvad jeg vil, og det skal ske. Det skal ikke
længer trække i Langdrag; men i eders Dage, du
genstridige Slægt, vil jeg tale et Ord og fuldbyrde det,
lyder det fra den Herre HERREN. 26 HERRENS Ord
kom til mig saaledes: 27 Menneskesøn! Se, Israels
Hus siger: »Synet, han skuer, gælder sene Dage, og
han profeterer om fjerne Tider!« 28 Sig derfor til dem:
Saa siger den Herre HERREN: Intet af mine Ord skal
lade vente paa sig mere; hvad jeg taler, skal ske,
lyder det fra den Herre HERREN.

13 HERRENS Ord kom til mig saaledes: 2
Menneskesøn, profetér mod Israels Profeter,
profetér og sig til dem, som profeterer efter deres eget
Hjertes Tilskyndelse: Hør HERRENS Ord! 3 Saa siger
den Herre HERREN: Ve Profeterne, de Daarer, som
følger deres egen Aand uden at have skuet noget! 4
Dine Profeter, Israel, er som Sjakaler i Ruiner. 5 De
stillede sig ikke i Murbruddet og byggede ikke en Mur
om Israels Hus, saa det kunde staa sig i Striden paa
HERRENS Dag. 6 De skuede Tomhed og spaaede
Løgn, idet de sagde: »Saa lyder det fra HERREN!«
uden at HERREN havde sendt dem, og dog ventede
de Ordet stadfæstet, 7 Var det ikke tomme Syner,
I skuede, og Løgnespaadomme, I fremsatte? Og I
siger: »Saa lyder det fra HERREN!« uden at jeg har
talet. 8 Derfor, saa siger den Herre HERREN: Fordi I
forkynder Tomhed og skuer Løgn, se, derfor kommer
jeg over eder, lyder det fra den Herre HERREN. 9
Jeg udrækker min Haand mod Profeterne, der skuer
Tomhed og spaar Løgn; i mit Folks Samfund skal
de ikke være, de skal ikke optages i Israels Hus's
Mandtalsbog og ikke komme til Israels Land; og I skal
kende, at jeg er den Herre HERREN. 10 Fordi, ja
fordi de vildleder mit Folk ved af forkynde Fred, hvor
ingen Fred er, og naar det bygger en Væg, stryger
den over med Kalk, 11 saa sig til dem, der stryger
over med kalk: Skylregn skal komme, Isstykker skal
falde og Stormvejr bryde løs, 12 og naar saa Væggen
styrter sammen, vil man da ikke spørge eder: »Hvor
er Kalken, I strøg paa?« 13 Derfor, saa siger den
Herre HERREN: Og jeg lader et Stormvejr bryde løs i
min Harme, og Skylregn skal komme i min Vrede og
Isstykker i min Harme til Undergang; 14 og Væggen,
som I strøg over med Kalk, river jeg ned og lader
den styrte til Jorden, saa dens Grundvold blottes, og
ved dens Fald skal I gaa til Grunde derinde; og I skal
kende, at jeg er HERREN. 15 Jeg vil udtømme min
Vrede over Væggen og dem, der strøg den over med
Kalk, saa man skal sige til eder: »Hvor er Væggen,

og hvor er de, som strøg den over, 16 Israels Profeter,
som profeterede om Jerusalem og skuede Fredssyner
for det, hvor ingen Fred var« — lyder det fra den
Herre HERREN. 17 Og du, Menneskesøn, vend dit
Ansigt mod dit Folks Døtre, som profeterer efter deres
eget Hjertes Tilskyndelse; profeter imod dem 18 og
sig: Saa siger den Herre HERREN: Ve dem, der syr
Bind til alle Haandled og laver Slør til alle Hoveder
efter hver Legemshøjde for at fange Sjæle! Dræber I
Sjæle, der hører til mit Folk, og holder Sjæle i Live
af Egennytte? 19 I, som vanhelliger mig for mit Folk
for nogle Haandfulde Bygkorn og nogle Bidder Brød
og saaledes dræber Sjæle, der ikke skulde dø, og
holder Sjæle i Live, som ikke skulde leve, idet I lyver
for mit Folk, som gerne hører paa Løgn! 20 Derfor,
saa siger den Herre HERREN: Se, jeg kommer over
eders Bind, med hvilke I fanger Sjæle, og river dem af
eders Arme, og de Sjæle, I fanger, lader jeg slippe fri
som Fugle; 21 og jeg sønderriver eders Slør og frier
mit Folk af eders Haand, saa de ikke mere er Bytte i
eders Haand; og I skal kende, at jeg er HERREN. 22
Fordi I ved Svig volder den retfærdiges Hjerte Smerte,
skønt jeg ikke vilde volde ham Smerte, og styrker
den gudløses Hænder, saa han ikke omvender sig
fra sin onde Vej, at jeg kan holde ham i Live, 23
derfor skal I ikke mere skue Tomhed eller drive eders
Spaadomskunst; jeg frier mit Folk af eders Haand; og
I skal kende, at jeg er HERREN.

14 Nogle af Israels ældste kom til mig og satte
sig lige over for mig. 2 Saa kom HERRENS
Ord til mig saaledes; 3 Menneskesøn! Disse Mænd
har lukket deres Afgudsbilleder ind i deres Hjerte og
stillet det, der blev dem Aarsag til Skyld, for deres
Ansigt — skulde jeg lade mig raadspørge af dem?
4 Tal derfor med dem og sig: Saa siger den Herre
HERREN: Hver den af Israels Hus, som lukker sine
Afgudsbilleder ind i sit Hjerte og sættet det, der blev
dem Aarsag til Skyld, for sit Ansigt og saa kommer
til Profeten, ham vil jeg, HERREN, selv svare trods
hans mange Afgudsbilleder 5 for at gribe Israels
Hus i Hjertet, fordi de faldt fra mig med alle deres
Afgudsbilleder. 6 Sig derfor til Israels Hus: Saa siger
den Herre HERREN: Vend om, vend eder bort fra
eders Afgudsbilleder og vend eders Ansigt bort fra
alle eders Vederstyggeligheder! 7 Thi hver den af
Israels Hus og af de fremmede, der bor i Israel, som
skiller sig fra mig og lukker sine Afgudsbilleder ind
i sit Hjerte og sætter det, der blev ham Aarsag til
Skyld, for sit Ansigt og saa kommer til Profeten, for
at denne skal raadspørge mig for ham, ham vil jeg,
HERREN, selv svare; 8 jeg retter mit Aasyn mod den
Mand og gør ham til Tegn og Mundheld og udrydder
ham af mit Folk; og I skal kende, at jeg er HERREN.
9 Men lader Profeten sig lokke til at sige et Ord, saa
er det mig, HERREN, der har lokket ham, og jeg
udrækker min Haand imod ham og udrydder ham af
mit Folk Israel. 10 De skal begge bære deres Skyld,
Spørgeren og Profeten skal være lige skyldige, 11
for at Israels Hus ikke mere skal fare vild fra mig og
blive urent ved alle sine Overtrædelser; da skal de
være mit Folk, og jeg vil være deres Gud, lyder det
fra den Herre HERREN. 12 HERRENS Ord kom til
mig saaledes: 13 Menneskesøn! Naar et Land troløst
synder imod mig, og jeg udrækker min Haand imod
det og bryder Brødets Støttestav for det og sender
Hungersnød over det og udrydder Folk og Fæ, 14
og disse tre Mænd var i dets Midte: Noa, Daniel og
Job, saa skulde kun de tre redde deres Liv ved deres
Retfærdighed, lyder det fra den Herre HERREN. 15
Eller lader jeg Rovdyr fare igennem Landet og gøre
det folketomt, saa det bliver øde og ingen tør gaa
derigennem for de vilde Dyr, 16 og disse tre Mænd
var i dets Midte — saa sandt jeg lever, lyder det fra
den Herre HERREN: De skulde ikke redde deres
Sønner eller Døtre; de selv alene skulde reddes, men
Landet maatte blive øde. 17 Eller lader jeg Sværdet
komme over dette Land og siger: »Sværdet skal fare
igennem Landet!« og udrydder Folk og Fæ deraf, 18
og disse tre Mænd var i dets Midte — saa sandt jeg
lever, lyder det fra den Herre HERREN: De skulde
ikke redde deres Sønner eller Døtre; de selv alene
skulde reddes. 19 Eller sender jeg Pest over dette
Land og udgyder min Harme over det med Blod og
udrydder Folk og Fæ deraf, 20 og Noa, Daniel og
Job var i dets Midte — saa sandt jeg lever, lyder det
fra den Herre HERREN: De skulde ikke redde Søn
eller Datter; de selv alene skulde redde deres Liv
ved deres Retfærdighed. 21 Men saa siger den Herre
HERREN: Og dog, naar jeg sender mine fire grumme
Straffedomme, Sværd, Hunger, Rovdyr og Pest, over
Jerusalem for at udrydde Folk og Fæ deraf, 22 se, da
skal der levnes en Flok undslupne, som fører Sønner
og Døtre ud derfra; se, de skal drage hid til eder, og I
skal se deres Færd og Gerninger; da skal I trøste
eder over den Ulykke, jeg har bragt over Jerusalem,
alt det, jeg har bragt over det. 23 De skal være eder
en Trøst, naar I ser deres Færd og Gerninger, og I
skal skønne, at jeg ikke uden Grund gjorde alt, hvad
jeg lod det times, lyder det fra den Herre HERREN.

15 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Menneskesøn! Hvad har Vinstokken forud for
alle andre Træer, Ranken, som staar iblandt Skovens
Træer? **3** Tager man Gavntræ deraf? Eller tager man
deraf en Knag til at hænge alskens Redskaber paa?
4 Naar den saa oven i købet har været givet Ilden til
Føde, saa at Ilden har fortæret begge dens Ender,
og Midten er svedet, duer den saa til noget? **5** Se,
da den endnu var uskadt, brugtes den ikke til noget,
endsige at den skulde kunne bruges til noget nu, da
Ilden har fortæret den og den er svedet. **6** Derfor, saa
siger den Herre HERREN: Som det gaar Vinstokken
blandt Skovens Træer, hvilke jeg giver Ilden til Føde,
saaledes giver jeg Jerusalems Indbyggere hen; **7** jeg
vender mit Aasyn imod dem; af Ilden slap de ud, men
Ild skal dog fortære dem; og I skal kende, at jeg er
HERREN, naar jeg vender mit Aasyn imod dem. **8**
Og jeg gør Landet øde, fordi de var troløse, lyder det
fra den Herre HERREN.

16 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Menneskesøn, forehold Jerusalem dets
Vederstyggeligheder **3** og sig: Saa siger den Herre
HERREN til Jerusalem: Dit Udspring og din Oprindelse
var i Kana'anæernes Land; din Fader var Amorit,
din Moder Hetiterinde. **4** Og ved din Fødsel gik det
saaledes til: Da du fødtes, blev din Navlestreng ikke
skaaret over, ej heller blev du tvættet ren med Vand
eller gnedet med Salt eller lagt i Svøb. **5** Ingen
saa paa dig med saa megen Medynk, at han af
Medlidenhed gjorde nogen af disse Ting for dig, men
du henslængtes paa Marken, den Dag du fødtes;
saaledes væmmedes man ved din Sjæl. **6** Men jeg
kom forbi, og da jeg saa dig spræle i Blod, sagde jeg
til dig, som du laa der i Blodet: »Du skal leve **7** og
vokse som en Urt paa Marken!« Og du voksede, blev
stor og traadte ind i din Skønheds Fylde; dine Bryster
blev faste, og dit Haar voksede; men du var nøgen og
bar. **8** Saa kom jeg forbi og saa dig, og se, din Tid var
inde, din Elskovstid; og jeg bredte min Kappeflig over
dig og tilhyllede din Blusel; saa tilsvor jeg dig Troskab
og indgik Pagt med dig, lyder det fra den Herre
HERREN, og du blev min. **9** Saa tvættede jeg dig
med Vand, skyllede Blodet af dig og salvede dig med
Olie; **10** jeg klædte dig i broget vævede Klæder, gav
dig Sko af Tahasjskind paa, bandt Byssusklæde om
dit Hoved og hyllede dig i Silke; **11** jeg smykkede dig,
lagde Spange om dine Arme og Kæde om din Hals,
12 fæstede en Ring i din Næse, kugler i dine Ører
og en herlig Krone paa dit Hoved; **13** du smykkedes
med Guld og Sølv, din Klædning var Byssus, Silke og
broget vævede Klæder; fint Hvedemel, Honning og
Olie var din Mad, og du blev saare dejlig og drev det
til at blive Dronning. **14** Dit Ry kom ud blandt Folkene
for din Dejligheds Skyld; thi den var fuldendt ved de
Smykker, jeg udstyrede dig med, lyder det fra den
Herre HERREN. **15** Men du stolede paa din Dejlighed
og bolede i Kraft af dit Ry; du udøste din bolerske
Attraa over enhver, som kom forbi; du blev hans.
16 Af dine Klæder tog du og gjorde dig spraglede
Offerhøje og bolede paa dem ... . **17** Du tog dine
Smykker af mit Guld og Sølv, som jeg havde givet
dig, og gjorde dig Mandsbilleder og bolede med dem.
18 Du tog dine broget vævede Klæder og hyllede dem
deri, og min Olie og Røgelse satte du for dem. **19**
Brødet, som jeg havde givet dig — fint Hvedemel,
Olie og Honning gav jeg dig at spise — satte du for
dem til en liflig Duft, lyder det fra den Herre HERREN.
20 Og du tog dine Sønner og Døtre, som du havde
født mig, og slagtede dem til Føde for dem. Var det
ikke nok med din Bolen, **21** siden du slagtede mine
Sønner og gav dem hen, idet du indviede dem til
dem? **22** Og under alle dine Vederstyggeligheder og
din Bolen kom du ikke din Ungdoms Dage i Hu, da
du var nøgen og bar og laa og sprællede i Blod. **23**
Og efter al denne din Ondskab — ve dig, ve! lyder
det fra den Herre HERREN — **24** byggede du dig en
Alterfod og gjorde dig en Offerhøj paa alle Torve. **25**
Ved hvert Gadehjørne byggede du dig en Offerhøj
og vanærede din Dejlighed; du spredte Benene for
enhver, som kom forbi, og drev din Bolen vidt. **26** Du
bolede med Ægypterne, dine sværlemmede Naboer,
og drev din Bolen vidt og krænkede mig. **27** Men
se, jeg udrakte min Haand imod dig og unddrog dig,
hvad der tilkom dig, og jeg gav dig dine Fjender
Filisterindernes Gridskhed i Vold, de, som skammede
sig over din utugtige Færd. **28** Siden bolede du med
Assyrerne, umættelig som du var; du bolede med
dem, men blev endda ikke mæt. **29** Saa udstrakte du
din Bolen til Kræmmerlandet, Kaldæernes Land, men
blev endda ikke mæt. **30** Hvor vansmægtede dog
dit Hjerte, lyder det fra den Herre HERREN, da du
gjorde alt dette, som kun en arg Skøge kan gøre, **31**
da du byggede dig en Alterfod ved hvert Gadehjørne
og gjorde dig en Offerhøj paa hvert Torv. Men du
lignede ikke Skøgen i at samle Skøgeløn; **32** hvilken
Horkvinde, der tager fremmede i sin Mands Sted! —
33 ellers giver man Skøgen en Gave, men du gav
alle dine Elskere Gaver og købte dem til at komme
til dig rundt om fra og bole med dig. **34** Hos dig var
det modsat af, hvad Tilfældet ellers er med Kvinder;
ingen løb efter dig for at bole, men du gav Skøgeløn

og fik selv ingen; det var det modsatte. 35 Derfor, du
Skøge, hør HERRENS Ord! 36 Saa siger den Herre
HERREN: Fordi din Skam ødtes bort og din Blusel
blottedes for dine Elskere ved din Boler, derfor og for
alle dine vederstyggelige Afgudsbilleders Skyld og for
dine Sønners Blods Skyld, som du gav dem, 37 se,
derfor vil jeg samle alle dine Elskere, hvem du var til
Glæde, baade alle dem, du elskede, og alle dem, du
hadede; jeg vil samle dem imod dig trindt om fra og
blotte din Blusel for dem, saa de ser den helt. 38 Jeg
vil dømme dig efter Horkvinders og Morderskers Ret
og lade Vrede og Nidkærhed ramme dig. 39 Jeg giver
dig i deres Haand, og de skal nedbryde din Alterfod,
ødelægge dine Offerhøje, rive Klæderne af dig, tage
dine Smykker og lade dig staa nøgen og bar. 40 De
skal sammenkalde en Forsamling imod dig, stene dig
og med deres Sværd hugge dig sønder og sammen;
41 de skal sætte Ild paa dine Huse og fuldbyrde
Dommen over dig i mange Kvinders Paasyn. Jeg gør
Ende paa din Bolen, og du skal ikke mere komme til
at give Skøgeløn. 42 Jeg stiller min Vrede paa dig,
til min Nidkærhed viger fra dig, saa jeg faar Ro og
ikke mere er krænket. 43 Fordi du ikke kom dine
Ungdoms Dage i Hu, men vakte min Vrede ved alt
dette, se, derfor vil jeg gøre Gengæld og lade din
Færd komme over dit Hoved, lyder det fra den Herre
HERREN. Du skal ikke vedblive at føje Skændsel til
alle dine Vederstyggeligheder. 44 Se, enhver, som
ynder Ordsprog, skal bruge det Ordsprog om dig:
»Som Moder saa Datter!« 45 Du er din Moders Datter,
hun lededes ved sin Mand og sine Børn; og du er
dine Søstres Søster, de lededes ved deres Mænd
og Børn. Eders Moder var Hetiterinde, eders Fader
Amorit. 46 Din store Søster var Samaria og hendes
Døtre norden for dig, og din lille Søster sønden for
dig var Sodoma og hendes Døtre. 47 Paa deres Veje
vandrede du ikke, og Vederstyggeligheder som deres
øvede du ikke; kun en liden Stund, saa handlede
du endnu værre end de paa alle dine Veje. 48 Saa
sandt jeg lever, lyder det fra den Herre HERRE, din
Søster Sodoma og hendes Døtre handlede ikke som
du og dine Døtre! 49 Se, din Søster Sodomas Brøde
var Overmod; Brød i Overflod og sorgløs Tryghed
blev hende og hendes Døtre til Del, men de rakte
ikke den arme og fattige en hjælpende Haand; 50
de blev hovmodige og øvede Vederstyggelighed for
mine Øjne; derfor stødte jeg dem bort, saa snart jeg
saa det. 51 Heller ikke Samaria syndede halvt saa
meget som du! Du har øvet flere Vederstyggeligheder
end de og retfærdiggjort dine Søstre ved alle de
Vederstyggeligheder, du øvede. 52 Saa bær da ogsaa
du din Skændsel, du, som har skaffet dine Søstre
Oprejsning; da dine Synder er vederstyggeligere end
deres, staar de retfærdigere end du; saa skam da
ogsaa du dig og bær din Skændsel, fordi du har
retfærdiggjort dine Søstre. 53 Og jeg vil vende deres
Skæbne, Sodomas og hendes Døtres og Samarias
og hendes Døtres, og jeg vil vende din Skæbne midt
iblandt dem, 54 for at du kan bære din Skændsel
og blues ved alt, hvad du har gjort, idet du derved
skaffede dem en Trøst. 55 Dine Søstre Sodoma og
hendes Døtre og Samaria og hendes Døtre skal blive,
hvad de fordum var, og du og dine Døtre, hvad I
fordum var. 56 Din Søster Sodomas Navn tog du ikke
i din Mund i dit Overmods Dage, 57 da din Blusel
endnu ikke var blottet som nu, du Spot for Edoms
Kvinder, og alle Kvinder deromkring og for Filisternes
Kvinder, som haanede dig fra alle Sider! 58 Du maa
bære din Skændsel og dine Vederstyggeligheder,
lyder det fra HERREN. 59 Ja, saa siger den Herre
HERREN: Jeg gør med dig, som du har gjort, du,
som lod haant om Eden og brød Pagten. 60 Men
jeg vil ihukomme min Pagt med dig i din Ungdoms
Dage og oprette en evig Pagt med dig. 61 Og du skal
komme dine Veje i Hu og blues, naar jeg tager dine
Søstre, baade dem, der er større, og dem, der er
mindre end du, og giver dig dem til Døtre, men ikke
fordi du var tro i Pagten. 62 Jeg opretter min Pagt
med dig, og du skal kende, at jeg er HERREN, 63
for at du skal komme det i Hu med Skam og ikke
mere kunne aabne din Mund, fordi du blues, naar jeg
tilgiver dig alt, hvad du har gjort, lyder det fra den
Herre HERREN.

17 HERRENS Ord kom til mig saaledes: 2
Menneskesøn, fremsæt en Gaade og tal i
Lignelse til Israels Slægt; 3 sig: Saa siger den Herre
HERREN: Den store Ørn med vældigt Vingefang,
lange Vinger, tæt Fjederham og brogede Farver kom
til Libanon og tog Cederens Top; 4 Spidsen af dens
Skud brød den af, bragte den til et Kræmmerland og
satte den i en Handelsby. 5 Saa tog den en Plante
der i Landet og plantede den i en Sædemark ved
rigeligt Vand ..., 6 for at den skulde vokse og blive
en yppig, lavstammet Vinstok, hvis Ranker skulde
vende sig til den, og hvis Rødder skulde blive under
den. Og den blev en Vinstok, som skød Grene og
bredte sine Kviste. 7 Men der var en anden stor
Ørn med vældigt Vingefang og rig Fjederham; og
se, Vinstokken bøjede sine Rødder imod den og
strakte sine Ranker hen til den, for at den skulde
give den mere Vand end Bedet, den stod i. 8 Paa

en frugtbar Mark ved rigeligt Vand var den plantet
for at skyde Grene, bære Frugt og blive en herlig
Vinstok. 9 Sig derfor: Saa siger den Herre HERREN:
Mon det lykkes den? Mon den første Ørn ikke rykker
dens Rødder op og afriver dens Frugt, saa alle de
friske Skud tørres hen? Der skal jo ingen kraftig Arm
eller mange Folk til at rive den løs fra Roden. 10 Se,
den er plantet, men mon det lykkes den? Mon den
ikke, saa snart Østenvinden naar den, hentørres i
Bedet, den voksede i? 11 Og HERRENS Ord kom til
mig saaledes: 12 Sig til den genstridige Slægt: Ved I
ikke, hvad dette betyder? Sig: Babels Konge kom til
Jerusalem, tog Kongen og Fyrsterne og førte dem
med hjem til Babel. 13 Derpaa tog han en Ætling af
Kongehuset og sluttede Pagt med ham og lod ham
aflægge Ed. Landets Stormænd tog han dog med, 14
for at Riget skulde holdes nede og ikke hovmode sig,
men holde hans Pagt, at den maatte staa fast. 15
Men han faldt fra og sendte sine Bud til Ægypten, for
at de skulde give ham Heste og Folk i Mængde. Mon
det lykkes ham? Mon den, der bærer sig saaledes
ad, slipper godt derfra? Skal den, der bryder en Pagt,
slippe fra det? 16 Saa sandt jeg lever, lyder det fra
den Herre HERREN: Hvor den Konge bor, som gjorde
ham til Konge, hvis Ed han lod haant om, og hvis Pagt
han brød, der hos ham i Babel skal han dø. 17 Og
Farao skal ikke hjælpe ham i Krigen med en stor Hær
eller en talrig Skare, naar der opkastes Stormvold
og bygges Belejringstaarne til Undergang for mange
Mennesker. 18 Thi han lod haant om Eden og brød
Pagten trods givet Haandslag; alt dette gjorde han;
han skal ikke undslippe! 19 Sig derfor: Saa siger den
Herre HERREN: Saa sandt jeg lever: Min Ed, som
han lod haant om, og min Pagt, som han brød, vil
jeg visselig lade komme over hans Hoved! 20 Jeg
breder mit Net over ham, saa han fanges i mit Garn,
og jeg bringer ham til Babel for der at gaa i Rette
med ham for den Troløshed, han viste mig. 21 Alle
hans udvalgte Folk i alle hans Hære skal falde for
Sværd, og de, der er til Rest, spredes for alle Vinde;
og I skal kende, at jeg, HERREN, har talet. 22 Saa
siger den Herre HERREN: Saa tager jeg selv en Gren
af Cederens Top, af dens Skuds Spidser bryder jeg
en tynd Kvist og planter den paa et højt, knejsende
Bjerg. 23 Paa Israels høje Bjerg vil jeg plante den, og
den skal skyde Grene og bære Løv og blive en herlig
Ceder. Under den skal alle vingede Fugle bygge, i
dens Grenes Skygge skal de bo. 24 Og alle Markens
Træer skal kende, at jeg, HERREN, nedbøjer det
høje Træ og ophøjer det lave, udtørrer det friske Træ
og lader det tørre blomstre. Jeg, HERREN, har talt og
grebet ind.

18 HERRENS Ord kom til mig saaledes: 2 Hvor tør
I bruge det Mundheld i Israels Land: Fædre aad
sure Druer, og Børnenes Tænder blev ømme. 3 Saa
sandt jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN:
Ingen skal mere bruge dette Mundheld i Israel. 4
Se, alle Sjæle er mine; baade Faderens Sjæl og
Sønnens Sjæl er mine; den Sjæl der synder skal dø.
5 Naar en Mand er retfærdig og gør Ret og Skel, 6
ikke spiser paa Bjergene eller løfter sit Blik til Israels
Hus's Afgudsbilleder eller skænder sin Næstes Hustru
eller nærmer sig en Kvinde, saa længe hun er uren,
7 eller volder noget Menneske Men, men giver sit
Haandpant tilbage, ikke raner, men giver den sultne
sit Brød og klæder den nøgne, 8 ikke laaner ud mod
Aager eller tager Opgæld, men holder sin Haand fra
Uret, fælder redelig Dom Mand og Mand imellem, 9
vandrer efter mine Anordninger og tager Vare paa
at udføre mine Lovbud, han er retfærdig, han skal
visselig leve, lyder det fra den Herre HERREN. 10
Men avler han en Voldsmand til Søn, som udøser
Blod og gør en eneste af disse Ting — 11 medens
han selv ikke gjorde nogen af disse Ting — spiser
paa Bjergene, skænder sin Næstes Hustru, 12 volder
de arme og fattige Men, raner, ikke giver Haandpant
tilbage, men løfter sit Blik til Afgudsbillederne, gør,
hvad vederstyggeligt er, 13 laaner ud mod Aager og
tager Opgæld, saa skal han ingenlunde leve; han har
øvet alle disse Vederstyggeligheder, han skal visselig
lide Døden, hans Blod skal komme over ham. 14
Men sæt, at Sønnen avler en Søn, som ser alle de
Synder, Faderen gjorde, og at han bliver angst og ikke
bærer sig saaledes ad, 15 ikke spiser paa Bjergene
eller løfter sit Blik til Israels Hus's Afgudsbilleder
eller skænder sin Næstes Hustru 16 eller volder
noget Menneske Men eller tager Haandpant eller
raner, men giver den sultne sit Brød og klæder den
nøgne, 17 holder sin Haand fra Uret, ikke tager
Aager eller Opgæld, men holder mine Lovbud og
vandrer efter mine Anordninger, saa skal han ikke
dø for sin Faders Misgerning, men visselig leve.
18 Hans Fader derimod døde for sin Misgerning,
fordi han øvede Vold, ranede og gjorde i sit Folk
hvad ikke var godt. 19 Og I siger: »Hvorfor skulde
Sønnen ikke bære Faderens Misgerning?« Nej, thi
Sønnen gjorde Ret og Skel, holdt alle mine Lovbud
og levede efter dem. Visselig skal han leve. 20 Den
Sjæl, der synder, den skal dø; Søn skal ikke bære
Faders Misgerning, ej heller Fader Søns. Over den

retfærdige skal hans Retfærdighed komme, over den
gudløse hans Gudløshed. 21 Men naar den gudløse
omvender sig fra alle de Synder, han har gjort, og
holder alle mine Anordninger og gør Ret og Skel, da
skal han visselig leve og ikke dø. 22 Ingen af alle de
Overtrædelser, han har øvet, skal tilregnes ham; i
Kraft af den Retfærdighed, han øver, skal han leve.
23 Mon jeg har Lyst til den gudløses Død, lyder det fra
den Herre HERREN, mon ikke til, at han omvender
sig fra sin Vej, saa han maa leve? 24 Men naar den
retfærdige vender sig fra sin Retfærdighed og gør
Uret, lignende Vederstyggeligheder, som den gudløse
øver, saa skal ingen af de retfærdige Gerninger, han
har gjort tilregnes ham; for den Troløshed, han øvede,
og den Synd, han gjorde, skal han dø. 25 Og I siger:
»HERRENS Vej er ikke ret!« Hør dog, Israels Hus!
Er det min Vej, der ikke er ret? Er det ikke snarere
eders Vej, der ikke er ret? 26 Naar den retfærdige
vender sig fra sin Retfærdighed og gør Uret, skal han
dø; for den Uret, han gør, skal han dø. 27 Men naar
en gudløs vender sig fra den Gudløshed, han har
øvet, og gør Ret og Skel, skal han holde sin Sjæl i
Live. 28 Han vendte sig fra alle de Overtrædelser,
han havde øvet; han skal visselig leve og ikke dø. 29
Og Israels Hus siger: »HERRENS Vej er ikke ret!« Er
det min Vej, Israels Hus, der ikke er ret? Er det ikke
snarere eders Vej, der ikke er ret? 30 Derfor dømmer
jeg enhver af eder efter hans Veje, Israels Hus, lyder
det fra den Herre HERREN. Vend om og omvend
eder fra alle eders Overtrædelser, at de ikke skal
blive eder Aarsag til Skyld. 31 Gør eder fri for alle de
Overtrædelser, I har øvet imod mig, og skab eder et
nyt Hjerte og en ny Aand; thi hvorfor vil I dø, Israels
Hus? 32 Thi jeg har ikke Lyst til nogens Død, lyder
det fra den Herre HERREN. Omvend eder derfor, saa
skal I leve!

19 Du, Menneskesøn, istem en Klagesang over
Israels Fyrster og sig: 2 Hvor var dog din Moder
en Løvinde midt iblandt Løver! Hun hviled blandt
unge Løver opfostred Unger. 3 En Unge voksede
til, en Ungløve blev den; den lærte at røve Rov,
Mennesker aad den. 4 Da opbød man Folkene mod
den, i Grav blev den fanget, de slæbte den bort
med Kroge til Ægyptens Land. 5 Da hun saa, at
den var ført bort, at Haabet var bristet, tog hun en
anden Unge og gjorde til Løve. 6 Den gik imellem
Løvinder, en Ungløve blev den, den lærte at røve
Rov, Mennesker aad den. 7 Den overfaldt Vædre paa
Græs, var Hjordenes Rædsel Landet og dets Fylde
stivned af Angst for dens Brøl. 8 Og Folkene lagde
Snarer rundt omkring den, over den bredte de Nettet,
i Grav blev den fanget. 9 De trak den med Kroge i Bur
og førte den til Babels Konge, hen til Borgen, at dens
Røst ej mer skulde høres paa Israels Bjerge. 10 Din
Moder var en Vinstok i Vingaarden, plantet ved Vand,
frugtbar og rig paa Grene ved rigelig Væde. 11 En af
dens Grene blev til et Herskerspir dens knejsende
Vækst skød op imellem Løvet, let at se i sin Højde,
med mange Ranker. 12 Men, i Vrede blev Vinstokken
oprykt, slænget til Jorden, Østenstorm tørred dens
Frugt, den reves af, dens stolte Gren blev vissen, Ild
aad den op. 13 Nu er den plantet i Ørkenen, et tørt
og tørstigt Land. 14 Ild for ud af dens Gren, fortæred
dens Ranker og Frugt: en stolt Gren findes ej paa
den til Herskerspir. Dette er en Klagesang, og en
Klagesang blev det.

20 I det syvende Aar paa den tiende Dag i den
femte Maaned kom nogle af Israels Ældste
for at raadspørge HERREN, og de satte sig lige
over for mig. 2 Saa kom HERRENS Ord til mig
saaledes: 3 Menneskesøn, tal til Israels Ældste og
sig: Saa siger den Herre HERREN: Kommer I for
at raadspørge mig? Saa sandt jeg lever: Jeg lader
mig ikke raadspørge af eder, lyder det fra den Herre
HERREN. 4 Vil du dømme dem, vil du dømme,
Menneskesøn? Saa forehold dem deres Fædres
Vederstyggeligheder 5 og sig til dem: Saa siger den
Herre HERREN: Dengang jeg udvalgte Israel, løftede
jeg min Haand til Ed for Jakobs Hus's Afkom og
gav mig til Kende for dem i Ægypten; jeg løftede
min Haand for dem og svor: Jeg er HERREN eders
Gud. 6 Dengang løftede jeg min Haand og tilsvor
dem, at jeg vilde føre dem ud af Ægypten til Landet,
jeg havde givet dem, et Land, der flyder med Mælk
og Honning, det dejligste af alle Lande. 7 Og jeg
sagde til dem: Enhver skal bortkaste sine væmmelige
Guder, som hans Øjne hænger ved; og I maa ikke
gøre eder urene ved Ægyptens Afgudsbilleder. Jeg,
HERREN, er eders Gud! 8 Men de var genstridige
imod mig og vilde ikke høre mig; de bortkastede ikke
deres væmmelige Guder, som deres Øjne hang ved,
og lod ikke Ægyptens Afgudsbilleder fare. Saa tænkte
jeg paa at udøse min Vrede over dem og køle min
Harme paa dem midt i Ægypten. 9 For mit Navns
Skyld greb jeg dog ind, at det ikke skulde vanæres
for de Folks Øjne, blandt hvilke de levede, og i hvis
Paasyn jeg havde aabenbaret mig for dem, idet jeg
førte dem ud af Ægypten. 10 Saa førte jeg dem ud
af Ægypten og bragte dem ud i Ørkenen; 11 og jeg
gav dem mine Anordninger og kundgjorde dem mine

Lovbud; det Menneske, som gør efter dem, skal leve
ved dem. 12 Ogsaa mine Sabbater gav jeg dem, for
at de skulde være et Tegn mellem mig og dem, at det
skal kendes, at jeg, HERREN, er den, som helliger
dem. 13 Men Israels Hus var genstridigt imod mig i
Ørkenen; de vandrede ikke efter mine Anordninger,
men lod haant om mine Lovbud — det Menneske,
som gør efter dem, skal leve ved dem — og mine
Sabbater vanhelligede de grovelig. Saa tænkte jeg
paa at udøse min Vrede over dem i Ørkenen og
tilintetgøre dem. 14 For mit Navns Skyld greb jeg
dog ind, at det ikke skulde vanæres for de Folks
Øjne, i hvis Paasyn jeg havde ført dem ud. 15 Og jeg
løftede min Haand for dem i Ørkenen og svor, at jeg
ikke vilde føre dem ind i det Land, jeg havde givet
dem, et Land, der flyder med Mælk og Honning, det
dejligste af alle Lande, 16 fordi de lod haant om mine
Lovbud og ikke vandrede efter mine Anordninger, men
vanhelligede mine Sabbater; thi deres Hjerte holdt sig
til deres Afgudsbilleder. 17 Jeg havde Medlidenhed
med dem, saa jeg ikke tilintetgjorde dem; jeg gjorde
ikke Ende paa dem i Ørkenen. 18 Saa sagde jeg til
deres Sønner i Ørkenen: Følg ikke eders Fædres
Anordninger, hold ikke deres Lovbud og gør eder ikke
urene med deres Afgudsbilleder. 19 Jeg, HERREN, er
eders Gud! Følg mine Anordninger og tag Vare paa
at holde mine Lovbud; 20 hold mine Sabbater hellige,
saa de bliver et Tegn mellem mig og eder, at det
maa kendes, at jeg, HERREN, er eders Gud. 21 Men
ogsaa Sønnerne var genstridige imod mig; de fulgte
ikke mine Anordninger og tog ikke Vare paa at holde
mine Lovbud — det Menneske, som gør efter dem,
skal leve ved dem — og vanhelligede mine Sabbater.
Saa tænkte jeg paa at udøse min Harme over dem
og køle min Vrede paa dem i Ørkenen. 22 Dog holdt
jeg min Haand tilbage, og jeg greb ind for mit Navns
Skyld, at det ikke skulde vanæres for de Folks Øjne, i
hvis Paasyn jeg havde ført dem ud. 23 Jeg løftede
min Haand for dem i Ørkenen og svor, at jeg vilde
sprede dem blandt Folkene og udstrø dem i Landene,
24 fordi de ikke holdt mine Lovbud, men lod haant om
mine Anordninger og vanhelligede mine Sabbater, og
deres Øjne hang ved deres Fædres Afgudsbilleder.
25 Derfor gav jeg dem Anordninger, som ikke er gode,
og Lovbud ved hvilke de ikke vandt Liv; 26 jeg gjorde
dem urene ved deres Gaver, idet de lod alt hvad
der aabner Moders Liv, gaa igennem Ilden; thi jeg
vilde have dem til at stivne af Rædsel, at de maatte
kende, at jeg er HERREN. 27 Derfor, Menneskesøn,
tal til Israels Hus og sig til dem: Saa siger den Herre
HERREN: Eders Fædre haanede mig ydermere ved
at være troløse imod mig. 28 Jeg bragte dem til det
Land jeg med løftet Haand havde svoret at give dem;
men hver Gang de saa en høj Bakke eller et løvrigt
Træ ofrede de der deres Slagtofre og bragte deres
krænkende Offergave; der beredte de deres liflige
Duft og udgød deres Drikofre. 29 Da sagde jeg til
dem: »Hvad er det for en Offerhøj, I gaar hen til?«
Og derfor bærer den endnu den Dag i Dag Navnet
Offerhøj. 30 Sig derfor til Israels Hus: Saa siger den
Herre HERREN: Gør I eder ikke urene paa eders
Fædres Vis og boler med deres væmmelige Guder?
31 Ja, naar I bringer eders Gaver, naar I lader eders
Sønner gaa igennem Ilden, gør I eder den Dag i Dag
urene til Ære for alle eders Afgudsbilleder — og saa
skulde jeg lade mig raadspørge af eder, Israels Hus?
Saa sandt jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN:
Jeg lader mig ikke raadspørge af eder! 32 Hvad der
er kommet op i eders Sind, skal visselig ikke ske; I
siger: »Vi vil være som Folkene, som Slægterne i
andre Lande og dyrke Træ og Sten!« 33 Saa sandt
jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN: Med
stærk Haand og udstrakt Arm og udøst Vrede vil jeg
vise, at jeg er eders Konge. 34 Med stærk Haand
og udstrakt Arm og udøst Vrede vil jeg føre eder
bort fra Folkeslagene og samle eder fra de Lande,
hvor I er spredt, 35 og bringe eder til Folkeslagenes
Ørken, og der vil jeg gaa i Rette med eder Ansigt til
Ansigt. 36 Som jeg gik i Rette med eders Fædre i
Ægyptens Ørken, vil jeg gaa i Rette med eder, lyder
det fra den Herre HERREN. 37 Jeg vil lade eder
gaa under Staven og føre eder fuldtalligt frem. 38
Jeg vil fraskille dem, der var genstridige og faldt fra
mig; jeg fører dem ud af deres Udlændigheds Land,
men til Israels Land skal de ikke komme; og I skal
kende, at jeg er HERREN. 39 Men I, Israels Hus!
Saa siger den Herre HERREN: Gaa hen og dyrk
hver sit Afgudsbillede, men siden skal I visselig høre
min Røst og ikke mere vanhellige mit hellige Navn
med eders Offergaver og Afgudsbilleder. 40 Thi paa
mit hellige Bjerg, paa Israels høje Bjerg, lyder det
fra den Herre HERREN, der skal hele Israels Hus i
Landet tjene mig; der vil jeg vise dem mit Velbehag,
og der vil jeg spørge efter eders Offerydelser og
Førstegrødegaver, alt, hvad I vil hellige. 41 Ved den
liflige Duft vil jeg vise eder mit Velbehag, naar jeg
fører eder ud fra Folkeslagene og samler eder fra
alle de Lande, hvor I er spredt, og jeg vil paa eder
vise mig som den Hellige for Folkenes Øjne. 42 Og I
skal kende, at jeg er HERREN, naar jeg fører eder
til Israels Jord, det Land, jeg med løftet Haand svor
at give eders Fædre. 43 Der skal I ihukomme eders

Veje og alle de Gerninger, I gjorde eder urene med,
saa I ledes ved eder selv for alt det onde, I øvede. 44
Og I skal kende, at jeg er HERREN, naar jeg gør
saaledes med eder for mit Navns Skyld, ikke efter
eders onde Veje og skændige Gerninger, Israels Hus,
lyder det fra den Herre HERREN. 45 HERRENS
Ord kom til mig saaledes: 46 Menneskesøn, vend
dit Ansigt mod Sønden og lad din Tale strømme
sønderpaa og profeter mod Sydlandets Skov! 47 Sig
til Sydlandets Skov: Hør HERRENS Ord! Saa siger
den Herre HERREN: Jeg sætter Ild paa dig, og den
skal fortære alle Træer i dig, baade friske og tørre;
den luende Ild skal ikke slukkes, og alle Ansigter skal
svides fra Syd til Nord. 48 Og alt Kød skal se, at jeg,
HERREN, har tændt den; den skal ikke slukkes! 49
Da sagde jeg: »Ak, Herre, HERRE, de siger om mig,
at jeg altid taler i Lignelser!«

21 Da kom HERRENS Ord til mig saaledes: 2
Menneskesøn, vend dit Ansigt mod Jerusalem,
lad din Tale strømme mod Helligdommen og profeter
mod Israels Land! 3 Sig til Israels Land: Saa siger
HERREN: Se, jeg kommer over dig og drager mit
Sværd af Skeden for at udrydde baade retfærdige
og gudløse af dig. 4 Fordi jeg vil udrydde baade
retfærdige og gudløse af dig, derfor skal mit Sværd
fare af Skeden mod alt Kød fra Syd til Nord. 5 Og
alt Kød skal kende, at jeg, HERREN, har draget mit
Sværd at Skeden; det skal ikke vende tilbage! 6 Men
du, Menneskesøn, støn, støn for deres Øjne, som
om dine Lænder skulde briste, i bitter Smerte! 7 Og
naar de spørger: »Hvorfor stønner du?« saa svar:
»Over en Tidende; thi naar den kommer, skal hvert
Hjerte smelte, alle Hænder synke, hver Aand sløves
og alle Knæ flyde som Vand. Se, den kommer, den
fuldbyrdes, lyder det fra den Herre HERREN.« 8
HERRENS Ord kom til mig saaledes: 9 Menneskesøn,
profeter og sig: Saa siger HERREN: 10 Et Sværd, et
Sværd er hvæsset og slebet blankt, hvæsset med
Slagtning for Øje, blankt til at udsende Lyn.... 11
Jeg gav en Slagter det, at han skal tage det fat; det
er hvæsset og slebet for at gives en Drabsmand i
Hænde, 12 Raab og vaand dig, Menneskesøn! Thi
det kommet over mit Folk, over alle Israels Fyrster;
sammen med mit Folk er de givet til Sværdet. Derfor
slaa dig paa Hoften! 13 ..... lyder det fra den Herre
HERREN. 14 Og du, Menneskesøn, profetér og slaa
Hænderne sammen, gør Sværdet som to, ja, gør
det som tre! Det er et dræbende Sværd, den store
Hednings Sværd; indjag dem Rædsel dermed, 15 at
deres Hjerter maa ængstes og mange maa falde ved
alle Porte. Jeg sætter dig til at slagte, du Sværd, som
er gjort til at lyne, hvæsset til Slagtning. 16 Indjag
Rædsel baade til højre og venstre, hvor din Od rettes
hen! 17 Ogsaa jeg vil slaa Hænderne sammen og køle
min Vrede. Jeg, HERREN, har talet! 18 HERRENS
Ord kom til mig saaledes: 19 Du, Menneskesøn, afsæt
dig to Veje, ad hvilke Babels Konges Sværd skal
komme, saaledes at begge udgaar fra et og samme
Land; og opstil en Vejviser der, hvor de to Byveje
skilles, 20 saa at Sværdet baade kan komme til Rabba
i Ammoniternes Land og til Juda og Jerusalem midt i
Juda. 21 Thi Babels Konge staar paa Vejskellet, hvor
de to Veje skilles, for at tage Varsler; han ryster Pilene,
raadspørger Husguderne, ransager Leveren. 22 I sin
højre holder han Loddet »Jerusalem«, at han skal
aabne Munden til Skrig og løfte Røsten til Krigsraab,
rejse Stormbukke mod Portene, opkaste Stormvold og
bygge Belejringstaarne. 23 Ederne, svorne ved Gud,
regnede de lige med falsk Spaadom, men han bringer
deres Brøde i Minde, for at de skal fanges. 24 Derfor,
saa siger den Herre HERREN: Fordi I bringer eders
Brøde i Minde, idet eders Overtrædelser aabenbares,
saa eders Synder bliver synlige i alt, hvad I gør, fordi
I bringer eder i Minde ved dem, skal I fanges. 25 Og
du, gudløse Hedning, Israels Fyrste, hvis Time slaar,
naar din Misgerning er fuldmoden, 26 saa siger den
Herre HERREN: Bort med Hovedbindet, ned med
kronen! Som det var, er det ikke mere! Op med det
lave, ned med det høje! 27 Grushobe, Grushobe,
Grushobe gør jeg det til. Ve det! Saaledes skal det
være, til han kommer, som har Retten til det; ham vil
jeg give det. 28 Du, Menneskesøn, profeter saaledes:
Saa siger den Herre HERREN om Ammoniterne og
deres Haan! Og sig: Et Sværd, et Sværd er draget til
at slagte hvæsset til at udsende Lyn, 29 medens man
skuer dig Tomhed og spaar dig Løgn, for at det skal
lægges paa de gudløse Hedningers Hals, hvis Time
slaar, naar deres Misgerning er fuldmoden. 30 Vend
tilbage til din Borg! Paa det Sted, hvor du skabtes,
i det Land, du stammer fra, vil jeg dømme dig. 31
Jeg vil udøse min Vrede over dig, blæse min Harmes
Ild op imod dig og give dig i grumme Menneskers
Haand, som er Mestre i at tilintetgøre. 32 Du skal
blive Ildens Føde, dit Blod skal flyde i dit Land; du
skal ikke kommes i Hu, thi jeg, HERREN, har talet.

22 HERRENS Ord kom til mig saaledes: 2 Du
Menneskesøn! Vil du dømme Blodbyen? Saa
forehold den alle dens Vederstyggeligheder 3 og sig:
Saa siger den Herre HERREN: Ve Byen, der udøser
Blod i sin Midte, for at dens Time skal komme, og

laver sig Afgudsbilleder for at gøre sig uren. 4 Ved
dine egne Folks Blod, som du har udgydt, har du
paadraget dig Skyld, og ved de Afgudsbilleder du
har lavet, er du blevet uren; du har bragt din Time
nær og hidført dine Aars Frist. Derfor gør jeg dig til
Haan for Folkene og til Spot for alle Lande; 5 fra
nær og fjern skal man spotte dig, du, hvis Navn er
skændet, og som er fuld af Larm. 6 Se, Israels Fyrster
optræder hver og een egenmægtigt i dig og udøser
Blod. 7 Fader og Moder ringeagtes, den fremmede
undertrykkes i dig, den faderløse og Enken lider Uret.
8 Mine hellige Ting agter du ringe og vanhelliger mine
Sabbater. 9 Du har Æreskændere i din Midte, som
bagtaler, saa der udøses Blod, og Folk, som spiser
paa Bjergene. Utugt gaar i Svang i din Midte; 10 i dig
blottes Faderens Skam, og Kvinder krænkes i deres
Urenheds Tid. 11 Man øver Vederstyggelighed mod
sin Næstes Hustru, man gør sin Sønnekone uren ved
Utugt, man skænder i dig sin kødelige Søster. 12 I dig
tager man Gave for at udøse Blod; du tager Aager og
Opgæld, voldelig øver du Svig mod din Næste; og
mig glemmer du, lyder det fra den Herre HERREN.
13 Men se, jeg slaar Hænderne sammen over den
uredelige Vinding, du har skaffet dig, og over det Blod,
der er udøst i dig. 14 Kan dit Hjerte holde Stand, kan
dine Hænder være faste i de Dage, da jeg tager fat
paa dig? Jeg, HERREN, har talet, og jeg fuldbyrder
det. 15 Jeg vil sprede dig blandt Folkene og udstrø
dig i Landene og tage din Urenhed fra dig; 16 jeg vil
lade mig vanære ved dig for Folkenes Øjne; og du
skal kende, at jeg er HERREN. 17 Og HERRENS Ord
kom til mig saaledes: 18 Menneskesøn! Israels Hus
er blevet mig til Slagger; de er alle blevet Kobber,
Tin, Jern og Bly i Smelteovnen; Sølvslagger er de
blevet. 19 Derfor, saa siger den Herre HERREN:
Fordi I alle er blevet til Slagger, derfor vil jeg samle
eder i Jerusalem; 20 som man samler Sølv, Kobber,
Jern, Bly og Tin i en Smelteovn og blæser til Ilden
for at smelte det, saaledes vil jeg i min Vrede og
Harme samle eder og kaste eder ind og smelte
eder; 21 jeg vil samle eder og blæse min Vredes
Ild op imod eder, saa I smeltes deri. 22 Som Sølv
smeltes i Smelteovnen, skal I smeltes deri; og I skal
kende, at jeg, HERREN, har udøst min Vrede over
eder. 23 Og HERRENS Ord kom til mig saaledes: 24
Menneskesøn, sig til Landet: Du er et Land, der ikke
faar Regn og Byger paa Vredens Dag, 25 hvis Fyrster
er som brølende Løver paa Rov; de tilintetgør Sjæle,
tilriver sig Gods og Guld, gør mange til Enker deri.
26 Præsterne øver Vold mod min Lov, vanhelliger
mine hellige Ting og gør ikke Skel mellem det, der er
helligt, og det, der ikke er helligt, lærer ikke Forskel
mellem rent og urent og lukker Øjnene for mine
Sabbater, saa jeg er blevet vanhelliget iblandt dem.
27 Fyrsterne er som Ulve paa Rov: de er ivrige efter at
udøse Blod og tilintetgøre Menneskeliv for at skaffe
sig Vinding. 28 Profeterne stryger over med Kalk, idet
de skuer Tomhed og varsler Løgn og siger: »Saa
siger den Herre HERREN!« uden at HERREN har
talet. 29 Det menige Folk øver Vold og gaar paa Rov,
den arme og fattige gør de Uret, og den fremmede
undertrykker de imod Lov og Ret. 30 Jeg søgte iblandt
dem efter en, der vilde bygge en Mur og stille sig i
Gabet for mit Aasyn til Værn for Landet, at jeg ikke
skulde ødelægge det; men jeg fandt ingen. 31 Derfor
udøser jeg min Vrede over dem, med min Harmes Ild
tilintetgør jeg dem; deres Færd lader jeg komme over
deres Hoved, lyder det fra den Herre HERREN.

23 HERRENS Ord kom til mig saaledes: 2
Menneskesøn! Der var to Kvinder, Døtre af en
og samme Moder. 3 De bolede i deres Ungdom
i Ægypten: der krammedes deres Bryster, der
krænkede man deres Jomfrubarm. 4 Den ældste
hed Ohola, hendes Søster Oholiba. Og de blev
mine og fødte Sønner og Døtre. Ohola er Samaria,
Oholiba Jerusalem. 5 Men i Stedet for at holde
sig til mig bolede Ohola og var i Brynde for sine
Elskere, Assurs Sønner, der nærmede sig hende 6
klædt i Purpur, Statholdere og Landshøvdinger, alle
sammen smukke unge Mænd, Ryttere højt til Hest;
7 og hun gav dem sin bolerske Elskov, alle Assurs
ypperste Sønner, og alle Vegne, hvor hun kom i
Brynde, gjorde hun sig uren ved deres Afgudsbilleder.
8 Men sin Bolen med Ægypterne opgav hun ikke,
thi de hade ligget hos hende i hendes Ungdom;
de havde skændet hendes Jomfrubarm og udøst
deres bolerske Attraa over hende. 9 Derfor gav jeg
hende i hendes Elskeres, Assurs Sønners, Haand,
for hvem hun var i Brynde; 10 og de blottede hendes
Blusel, tog hendes Sønner og Døtre og dræbte hende
selv med Sværd, saa hun fik Vanry blandt Kvinder;
saaledes fuldbyrdede de Dommen over hende. 11
Det saa hendes Søster Oholiba, og dog kom hun
i endnu værre Brynde og bolede endnu værre end
Søsteren. 12 Hun kom i Brynde for Assurs Sønner,
Statholdere og Landshøvdinger, der nærmede sig
hende herligt klædt, Ryttere højt til Hest, alle sammen
smukke unge Mænd. 13 Og jeg saa, at hun blev
uren; begge fulgte samme Vej. 14 Men hun drev sin
Bolen videre endnu; thi da hun saa Mænd afbildede
paa Muren, Billeder af Kaldæere, malet med rødt, 15

med Bælte om Lænd og nedhængende Hovedbind,
alle at se til som Høvedsmænd, en Afbildning af
Babels Sønner, hvis Hjemstavn Kaldæa er, 16 saa
kom hun i Brynde for dem, saa snart hun fik Øje
paa dem, og hun sendte Bud til dem i Kaldæa: 17
Og Babels Sønner gik ind til hende, laa hos hende i
Elskov og gjorde hende uren ved deres Bolen; og
hun blev uren ved dem, til hun følte Lede ved dem.
18 Da hun havde aabenbaret sin bolerske Attraa og
blottet sin Blusel, følte jeg Lede ved hende, som jeg
var blevet led ved hendes Søster. 19 Men hun drev
sin Bolen videre endnu, idet hun kom sin Ungdoms
Dage i Hu, da hun havde bolet i Ægypten, 20 og
hun kom i Brynde ved dets Bolere, der havde Kød
som Æsler og var gejle som Hingste; 21 og hun
optog sin Ungdoms Skændsel, dengang Ægypterne
krænkede hendes Jomfrubarm og krammede hendes
unge Bryster, 22 Derfor, Oholiba, saa siger den Herre
HERREN: Jeg hidser dine Elskere paa dig, dem, du
følte Lede ved, og fører dem mod dig fra alle Kanter,
23 Babels Sønner og alle Kaldæerne, Pekod, Sjoa og
Koa og med dem alle Assurs Sønner, alle sammen
smukke unge Mænd, Statholdere og Landshøvdinger,
Høvedsmænd og navnkundige Mænd, alle højt til
Hest; 24 og de skal komme imod dig med en Vrimmel
af Vogne og Hjul og en Hærskare af Folkeslag; store
og smaa Skjolde og Hjelme skal de rette imod dig
fra alle Kanter. Jeg overlader dem Dommen, og de
skal dømme dig efter deres Ret. 25 Jeg retter min
Nidkærhed imod dig, og de skal handle med dig i
Vrede; din Næse og dine Ører skal de skære af,
dit Afkom skal falde for Sværdet; de skal tage dine
Sønner og Døtre, og dit Afkom skal fortæres af Ild;
26 de skal rive Klæderne af dig og tage alle dine
Smykker; 27 jeg gør Ende paa din Skændsel og din
Bolen, som du hengav dig til i Ægypten, og du skal
ikke mere løfte dit Blik til dem eller komme Ægypten i
Hu. 28 Thi saa siger den Herre HERREN: Se, jeg
giver dig i deres Haand, som du hader og ledes
ved; 29 de skal handle med dig i Had og tage alt dit
Gods og efterlade dig nøgen og bar, saa din bolerske
Blusel blottes. 30 Det kan du takke din Skændsel
og din Bolen for, thi du bolede med Folkene og
gjorde dig uren med deres Afgudsbilleder. 31 Du
vandrede i din Søsters Spor; derfor giver jeg dig
hendes Bæger i Haanden. 32 Saa siger den Herre
HERREN: Du skal drikke af din Søsters Bæger, som
er baade dybt og bredt; du skal blive til Latter og Spot;
Bægeret rummer meget; 33 det er fuldt af Beruselse
og Stønnen, et Bæger med Gru og Rædsel er din
Søster Samarias Bæger. 34 Du skal drikke det ud til
sidste Draabe, gnave dets Skaar og sønderrive dine
Bryster, saa sandt jeg har talet, lyder det fra den Herre
HERREN. 35 Derfor, saa siger den Herre HERREN:
Fordi du glemte mig og kastede mig bag din Ryg,
skal du bære Følgen af din Skændsel og Bolen. 36
Og HERREN sagde til mig: Menneskesøn! Vil du
dømme Ohola og Oholiba, saa forehold dem deres
Vederstyggeligheder, 37 at de horede og har Blod
paa Hænderne; de horede med deres Afgudsbilleder,
og til Føde for dem lod de Børnene, de fødte mig,
gaa igennem Ilden. 38 Fremdeles har de gjort mig
dette: De har gjort min Helligdom uren og vanhelliget
mine Sabbater; 39 endog samme Dag de havde
slagtet deres Børn til Afgudsbillederne, kom de til min
Helligdom og vanhelligede den. Sandelig, saaledes
gjorde de i mit Hus. 40 Ja, for Mænd, som kom
langvejs fra, straks der var sendt dem Bud, badede
du dig, sminkede du dine Øjne og tog dine Smykker
paa; 41 og du satte dig paa et prægtigt Leje, og
foran det dækkedes et Bord, paa hvilket du satte min
Røgelse og min Olie. 42 Og det ligefrem larmede hos
Søstrene; saa mange Mænd kom der fra Ørkenen; og
de lagde Spange om deres Arme og satte en herlig
Krone paa deres Hoved. 43 Saa sagde jeg: Saaledes
har de horet, paa Skøgevis har de bolet. 44 Man gik
ind til dem som til en Skøge; saaledes gik man ind til
Ohola og Oholiba og øvede Skændsel. 45 Uvildige
Mænd skal dømme dem efter Ægteskabsbryderskers
og Morderskers Ret; thi de horede og har Blod paa
Hænderne. 46 Thi saa siger den Herre HERREN:
En Forsamling skal sammenkaldes imod dem, og de
skal gives hen til at mishandles og udplyndres; 47
Forsamlingen skal stene dem og hugge dem sønder
og sammen med Sværd; deres Sønner og Døtre skal
man dræbe, og deres Huse skal man brænde. 48 Jeg
gør Ende paa Skændselen i Landet, og alle Kvinder
skal lade sig advare derved og ikke efterligne eders
Skændsel. 49 Man skal lade eders Skændsel komme
over eder, og I skal bære Følgen af de Synder, I
gjorde med eders Afgudsbilleder; og I skal kende, at
jeg er den Herre HERREN.

24 HERRENS Ord kom i det niende Aar paa
den tiende Dag i den tiende Maaned til mig
saaledes: 2 Menneskesøn, opskriv dig Navnet paa
denne Dag, Dagen i Dag, thi netop i Dag har Babels
Konge kastet sig over Jerusalem. 3 Og tal i Lignelse
til den genstridige Slægt og sig: Saa siger den Herre
HERREN: Sæt Kedelen over, sæt den over; kom
ogsaa Vand deri; 4 læg Kødstykker i, alle Haande
gode Stykker, Kølle og Bov, fyld den med udsøgte

Knogler; 5 tag af Hjordens bedste Dyr og læg en
Stabel Brænde under den; kog Stykkerne, saa ogsaa
Knoglerne koges ud! 6 Derfor, saa siger den Herre
HERREN: Ve Blodbyen, den rustne Kedel, hvis Rust
ikke er gaaet af. Stykke efter Stykke giver den fra sig;
der kastes ikke Lod om dem; 7 thi Blodet er endnu
midt i Byen; den hældte det paa den nøgne Klippe
og udgød det ikke paa Jorden for at dække det med
Muld. 8 For at fremkalde Vrede, for at tage Hævn
hældte jeg Blodet paa den nøgne Klippe uden at
dække det. 9 Derfor, saa siger den Herre HERREN:
Ve Blodbyen! Nu vil ogsaa jeg gøre brændestabelen
stor; 10 hent brænde i Mængde, lad Ilden lue og
Kødet blive mørt, hæld Suppen ud og lad Benene
brændes 11 og sæt Kedelen tom paa de glødende
Kul, for at den kan blive saa hed, at Kobberet gløder
og Urenheden smelter; Rusten skal svinde! 12 Møje
har den kostet, men den megen Rust gik ikke af.
I Ilden med Rusten! 13 Fordi du er uren af Utugt,
fordi du ikke kom af med din Urenhed, skønt jeg
rensede dig, skal du ikke blive ren igen, før jeg har
kølet min Harme paa dig. 14 Jeg, HERREN, har
talet, og det kommer! Jeg griber ind og opgiver det
ikke, jeg skaaner ikke og angre ej heller; efter dine
Veje og dine Gerninger vil jeg dømme dig, lyder det
fra den Herre HERREN. 15 HERRENS Ord kom til
mig saaledes: 16 Menneskesøn! Se, jeg tager dine
Øjnes Lyst fra dig ved en brat Død; men du skal ikke
klage eller græde; du skal ikke fælde Taarer; 17 suk i
Stilhed og hold ikke Døde klage, bind Huen paa og
tag Sko paa Fødderne, tilhyl ikke dit Skæg og spis
ikke Sørgebrød! 18 Tal saa om Morgenen til Folket! —
Saa døde min Hustru om Aftenen, og næste Morgen
gjorde jeg, som mig var paalagt. 19 Og da Folket
sagde til mig: »Vil du ikke lade os vide, hvad det, du
der gør, skal sige os?« 20 svarede jeg: »HERRENS
Ord kom til mig saaledes: 21 Sig til Israels Hus: Saa
siger den Herre HERREN: Se, jeg vil vanhellige min
Helligdom, eders Hovmods Stolthed, eders Øjnes
Lyst, eders Sjæles Længsel; og de Sønner og Døtre,
I lod tilbage, skal falde for Sværdet! 22 Og I skal
gøre, som jeg nu gør: I skal ikke tilhylle eders Skæg
eller spise Sørgebrød; 23 eders Huer skal blive paa
Hovederne og eders Sko paa Fødderne; I skal ikke
klage eller græde, men svinde hen i eders Synder og
sukke for hverandre. 24 Ezekiel skal være eder et
Tegn; naar det sker, skal I gøre, som han gør; og
I skal kende, at jeg er den Herre HERREN, « 25
Og du, Menneskesøn! Paa den Dag jeg tager deres
Værn, deres herlige Fryd, deres Øjnes Lyst og deres
Sjæles Længsel, deres Sønner og Døtre fra dem,
26 paa den Dag skal en Flygtning komme til dig og
melde det for dine Ører; 27 paa den Dag skal din
Mund aabnes, naar Flygtningen kommer, og du skal
tale og ikke mere være stum; du skal være dem et
Tegn; og de skal kende, at jeg er HERREN.

25 HERRENS Ord kom til mig saaledes:
2 Menneskesøn, vend dit Ansigt imod
Ammoniterne, profeter imod dem 3 og sig til dem:
Hør den Herre HERRENS Ord: Saa siger den Herre
HERREN: Fordi du raabte »Ha, ha!« over min
Helligdom, da den vanhelligedes, og over Israels
Land, da det lagdes øde, og over Judas Hus, da de
vandrede i Landflygtighed, 4 se, derfor giver jeg dig i
Eje til Østens Sønner; de skal opslaa deres Teltlejre
og indrette deres Boliger i dig; de skal spise din Frugt
og drikke din Mælk. 5 Jeg gør Rabba til Græsgang for
Kameler og Ammons Byer til Lejrsted for Smaakvæg;
og I skal kende, at jeg er HERREN. 6 Thi saa siger
den Herre HERREN: Fordi du klappede i Hænderne
og stampede med Fødderne og med dyb Ringeagt
godtede dig af Hjertet over Israels Land, 7 se, derfor
udrækker jeg Haanden imod dig og gør dig til Rov for
Folkene; jeg udrydder dig af Folkeslagene, udsletter
dig af Landene og tilintetgør dig; og du skal kende, at
jeg er HERREN. 8 Saa siger den Herre HERREN:
Fordi Moab siger: »Se, det er med Judas Hus som
med alle de andre Folk!« 9 se, derfor lægger jeg
Moabs Skrænter aabne, saa Byerne gaar tabt fra dets
ene Ende til den anden, Landets Pryd, Bet-Jesjimot,
Ba'al-Meon og Kirjatajim. 10 Østens Sønner giver
jeg det i Eje, for at det ikke mere skal ihukommes
blandt Folkene. 11 Jeg holder Dom over Moab; og
de skal kende, at jeg er HERREN. 12 Saa siger den
Herre HERREN: Fordi Edom optraadte hævngerrigt
mod Judas Hus og paadrog sig svar Skyld ved at
hævne sig paa dem, 13 derfor, saa siger den Herre
HERREN: Jeg udrækker Haanden mod Edom og
udrydder Folk og Fæ deraf og gør det øde; fra Teman
til Dedan skal de falde for Sværdet. 14 Jeg fuldbyrder
min Hævn paa Edom ved mit Folk Israels Haand,
og de skal handle med Edom efter min Vrede og
Harme, og Edom skal kende min Hævn, lyder det
fra den Herre HERREN. 15 Saa siger den Herre
HERREN: Fordi Filisterne optraadte hævngerrigt og
med Foragt i Hjertet tog Hævn og hærgede i endeløst
Had, 16 derfor, saa siger den Herre HERREN: Se,
jeg udrækker Haanden mod Filisterne og udrydder
Kreterne, og jeg tilintetgør, hvad der er levnet ved
Havets Strand. 17 Jeg tager vældig Hævn over dem

og revser dem i Vrede; og de skal kende, at jeg er
HERREN, naar jeg fuldbyrder min Hævn paa dem.

26 I det ellevte Aar paa den første Dag i ...
Maaned kom HERRENS Ord til mig saaledes:
2 Menneskesøn! Fordi Tyrus siger om Jerusalem:
»Ha, ha! Folkeslagenes Port er knust; den staar mig
aaben; den var rig, men er nu øde!« **3** derfor, saa
siger den Herre HERREN: Se, jeg kommer over dig,
Tyrus, og fører mange Folk imod dig, som naar Havet
rejser sine Bølger. **4** De skal ødelægge Tyrus's Mure
og nedbryde Taarnene. Jeg fejer Muldet bort og gør
Tyrus til nøgen Klippe; **5** en Tørreplads for Net skal
det være ude i Havet, saa sandt jeg har talet, lyder det
fra den Herre HERREN; og det skal blive et Bytte for
Folkene. **6** Dets Døtre paa Land skal hugges ned med
Sværd; og de skal kende, at jeg er HERREN. **7** Thi
saa siger den Herre HERREN: Se, nordenfra fører jeg
mod Tyrus Kong Nebukadrezar af Babel, Kongernes
Konge, med Heste, Vogne og Ryttere og en vældig
Hærskare. **8** Dine Døtre paa Land skal han hugge
ned med Sværd; han skal bygge Belejringstaarne,
opkaste Stormvold og rejse Skjoldtag imod dig; **9**
sin Murbrækkers Stød skal han rette imod dine Mure
og nedbryde dine Taarne med sine Sværd. **10** Hans
Heste skal myldre, saa Støvet, de rejser, skjuler dig;
Ryttere, Hjul og Vogne skal larme, saa dine Mure
ryster, naar han drager igennem dine Porte, som naar
man trænger ind i en stormet By. **11** Med sine Hestes
Hove skal han nedtrampe alle dine Gader; dit Folk
skal han hugge ned med Sværdet og styrte dine stolte
Støtter til Jorden. **12** De skal rane din Rigdom og gøre
dine Handelsvarer til Bytte; de skal nedbryde dine
Mure og nedrive dine herlige Huse: Sten, Tømmer og
Ler skal de kaste i Vandet. **13** Jeg gør Ende paa dine
brusende Sange, og dine Citres Klang skal ikke mere
høres. **14** Jeg gør dig til nøgen Klippe, en Tørreplads
for Net skal du være. Aldrig mere skal du bygges, saa
sandt jeg, HERREN, har talet, lyder det fra den Herre
HERREN. **15** Saa siger den Herre HERREN til Tyrus:
For sandt, ved dit drønende Fald, ved de saaredes
Stønnen, naar Sværd hugger løs i din Midte, skal
Strandene skælve. **16** Ned fra sin Trone stiger hver
Fyrste ved Havet, Kapperne lægger de bort, aflægger
de brogede Klæder og klæder sig i Sorg; de sidder
paa Jorden og skælver uafbrudt, slagne af Rædsel
over dig. **17** De synger en Klagesang om dig og
siger til dig: Ak, du gik under, forsvandt fra Havet,
du fejrede By, du, som var vældig paa Havet, du og
dine Borgere, du, der jog Rædsel i alle, som boede
der! **18** Nu gribes Strandene af Skælven, den Dag du
falder, og Havets Øer forfærdes over din Udgang! **19**
Thi saa siger den Herre HERREN: Naar jeg gør dig til
en øde By og lige med affolkede Byer, naar jeg fører
Verdensdybet over dig, og de vældige Vande skjuler
dig, **20** saa støder jeg dig ned iblandt dem, der steg
ned i Dybet, blandt Fortidens Folk, og lader dig ligge i
Underverdenen som ældgamle Ruiner blandt dem,
der steg ned i Dybet, for at du aldrig mere skal bebos
eller rejse dig i de levendes Land; **21** jeg giver dig hen
til brat Undergang, og det skal være ude med dig;
selv om der søges efter dig, skal du aldrig i Evighed
findes, lyder det fra den Herre HERREN.

27 HERRENS Ord kom til mig saaledes: **2** Du,
Menneskesøn, istem en Klagesang over Tyrus **3**
og sig til Tyrus, som ligger ved Adgangen til Havet og
driver Handel med Folkeslagene paa de mange fjerne
Strande: Saa siger den Herre HERREN: Tyrus, du
siger: »Fuldendt i Skønhed er jeg!« **4** De bygged dig
midt i Havet, fuldendte din Skønhed. **5** De tømred af
Senircypresser hver Planke i dig, fra Libanon hented
de Cedre at lave din Mast, **6** af Basans højeste
Ege skar de dig Aarer, de lagde dit Dæk af Fyr fra
Kittæernes Strande; **7** dit Sejl var ægyptisk Byssus
i broget Væv, dit Tag var Purpur i blaat og rødt fra
Elisjas Strande. **8** Zidons og Arvads Folk var Rorkarle
for dig, om Bord var de kyndigste i Zarepta, de var
dine Styrmænd, **9** de ældste og kyndigste i Gebal,
de bøded din Læk. Alle Havets Skibe med Søfolk
var hos dig for at omsætte dine Varer. **10** Folk fra
Persien, Lydien og Put var i din Hær som Krigsfolk, de
ophængte Skjolde og Hjelme i dig; de gav dig Glans.
11 Arvaditerne og deres Hær stod rundt paa dine
Mure, Gammaditerne paa dine Taarne; de ophængte
deres Skjolde rundt paa dine Mure, de fuldendte
din Skønhed. **12** Tarsis var din Handelsven, fordi du
havde alskens Gods i Mængde; Sølv, Jern, Tin og Bly
gav de dig for dine Varer. **13** Javan, Tubal og Mesjek
drev Handel med dig; Trælle og Kobberkar gav de
dig i Bytte. **14** Togarmas Hus gav dig Køreheste,
Rideheste og Muldyr for dine Varer. **15** Rodosboerne
drev Handel med dig, mange fjerne Strande var dine
Handelsvenner; Elfenben og Ibenholt bragte de dig
som Vederlag. **16** Edom var din Handelsven, fordi du
havde Varer i Mængde; Karfunkler, Purpur, brogede
Tøjer, fint Linned, Koraller og Rubiner gav de dig
for dine Varer. **17** Juda og Israels Land drev Handel
med dig; Hvede fra Minnit, Bagværk, Honning, Olie
og Mastiksbalsam gav de dig i Bytte. **18** Damaskus
var din Handelsven fordi du havde alskens Gods i
Mængde; de kom med Vin fra Helbon og Uld fra

Zahar. 19 Vedan og Javan gav Sager fra Uzal for dine
Varer; smeddet Jern, Kassia og Kalmus fik du i Bytte.
20 Dedan drev Handel med dig med Sadeldækkener til
Ridning. 21 Araberne og alle Kedars Fyrster var dine
Handelsvenner; med Lam, Vædre og Bukke handlede
de med dig. 22 Sabas og Ramas Handelsfolk drev
Handel med dig; den allerfineste Balsam, alle Slags
Ædelsten og Guld gav de dig for dine Varer. 23
Karan, Kanne og Eden, Assyrerne og hele Medien
drev Handel med dig; 24 de handlede med dig med
smukke Klæder, Purpurkapper, brogede Tøjer, farvede
Tæpper, tvundet og fastsnoet Reb paa dine Markeder;
25 Tarsisskibene tjente dig ved din Omsætning. Du
fyldtes, blev saare tung midt ude i Havet. 26 I rum
Sø fik de dig ud, dine roende Mænd; da knuste en
Østenstorm dig midt ude paa Havet; 27 dit Gods, dine
Varer, din Vinding, dine Søfolk og Styrmænd, de, der
bøded din Læk, dine Handelsfolk, alt dit Krigsfolk,
som var om Bord, alt Mandskab i din Midte styrter i
Havets dyb, den Dag du falder. 28 Markerne skælver
ved dine Styrmænds Skrig. 29 Alle, der sidder ved
Aarer, gaar da fra Borde, Søfolk og alle Styrmænd
gaar da i Land; 30 de løfter Røsten over dig, klager
bittert; paa Hovedet kaster de Jord og vælter sig i
Støvet, 31 klipper sig skaldet for dig, klæder sig i
Sæk, begræder dig, bitre i Hu, med Sjælekvide, 32
istemmer jamrende Klage over dig, klager: Ak, hvor
Tyrus er øde midt i Havet! 33 Naar din Vinding kom
ind fra Havet, mætted du mange Folkeslag; med dit
meget Gods og dine Varer gjorde du Jordens Konger
rige. 34 Nu led du Skibbrud paa Havet, paa Vandets
Dyb, dine Varer og alt dit Mandskab gik under med
dig. 35 Over dig gyser alle, som bor paa de fjerne
Strande, deres Konger er slagne af Angst, deres
Ansigt blegner. 36 Deres Kræmmere haanfløjter ad
dig, til Rædsel blev du, er borte for evigt.

28 HERRENS Ord kom til mig saaledes: 2
Menneskesøn, sig til Tyrus's Fyrste: Saa siger
den Herre HERREN: Fordi dit Hjerte hovmoder sig og
du siger: »Jeg er en Gud, paa et Gudesæde sidder
jeg midt ude i Havet!« skønt du er et Menneske og
ingen Gud, og fordi du føler dig i Hjertet som en
Gud; 3 se, du er visere end Daniel, ingen Vismand
maaler sig med dig; 4 ved din Visdom og indsigt vandt
du dig Rigdom og samlede dig Guld og Sølv i dine
Skatkamre; 5 ved dit store Handelssnilde øgede du
din Rigdom, saa dit Hjerte hovmodede sig over den
— 6 derfor, saa siger den Herre HERREN: Fordi du i
dit Hjerte føler dig som en Gud, 7 se, derfor bringer
jeg fremmede over dig, de grummeste Folk, og de
skal drage deres Sværd mod din skønne Visdom og
vanhellige din Glans. 8 De skal styrte dig i Graven,
og du skal dø de ihjelslagnes Død i Havets Dyb. 9
Mon du da Ansigt til Ansigt med dem, der dræber dig,
vil sige: »Jeg er en Gud!« du, som i deres Haand,
der slaar dig ihjel, er et Menneske og ikke en Gud.
10 De uomskaarnes Død skal du dø for fremmedes
Haand, saa sandt jeg har talet, lyder det fra den
Herre HERREN. 11 Og HERRENS Ord kom til mig
saaledes: 12 Menneskesøn, istem en Klagesang over
Kongen af Tyrus og sig til ham: Saa siger den Herre
HERREN: Du var Indsigtens Segl, fuld af Visdom og
fuldkommen i Skønhed. 13 I Eden, Guds Have, var
du; alle Slags Ædelsten var din Klædning, Karneol,
Topas, Jaspis, Krysolit, Sjoham, Onyks, Safir, Rubin,
Smaragd og Guld var paa dig i indfattet og indlagt
Arbejde; det var til Rede, den Dag du skabtes. 14
Du var en salvet, skærmende Kerub; jeg gjorde dig
dertil; paa det hellige Gudebjerg var du; du vandrede
imellem Guds Sønner. 15 Fuldkommen var du i din
Færd, fra den Dag du skabtes, indtil der fandtes
Brøde hos dig. 16 Ved din megen Handel fyldte du dit
Indre med Uret og forbrød dig; da vanhelligede jeg
dig og viste dig bort fra Gudebjerget og tilintetgjorde
dig, skærmende Kerub, saa du ikke blev mellem
Guds Sønner. 17 Dit Hjerte hovmodede sig over din
Skønhed, du satte din Visdom til paa Grund af din
Glans. Jeg, slængte dig til Jorden og overgav dig
til Konger, at de skulde nyde Skuet af dig. 18 Med
dine mange Misgerninger, ved din uredelige Handel
vanhelligede du dine Helligdomme. Da lod jeg Ild
bryde løs i din Midte, og den fortærede dig; jeg gjorde
dig til Støv paa Jorden for alle, som saa dig. 19
Alle blandt Folkeslagene, der kendte dig, stivnede af
Skræk over dig; du blev en Rædsel, og borte er du
for evigt. 20 HERRENS Ord kom til mig saaledes: 21
Menneskesøn, vend dit Ansigt mod Zidon og profeter
imod det 22 og sig: Saa siger den Herre HERREN:
Se, jeg kommer over dig, Zidon, og herliggør mig paa
dig; og du skal kende, at jeg er HERREN, naar jeg
holder Dom over dig og viser min Hellighed paa dig.
23 Jeg sender Pest over dig og Blod i dine Gader;
ihjelslagne Mænd skal segne i din Midte for Sværd,
der er rettet imod dig fra alle Sider; og du skal kende,
at jeg er HERREN. 24 Fremtidig skal der ikke være
nogen Tidsel til at saare eller Torn til at stikke Israels
Hus blandt alle dets Naboer, som nu haaner dem; og
de skal kende, at jeg er den Herre HERREN. 25 Saa
siger den Herre HERREN: Naar jeg samler Israels
Slægt fra de Folkeslag, de er spredt iblandt, vil jeg
hellige mig paa dem for Folkenes Øjne, og de skal bo

i deres Land, som jeg gav min Tjener Jakob; 26 de
skal bo trygt deri, bygge Huse og plante Vingaarde,
ja bo trygt, medens jeg holder Dom over alle dem,
der haaner dem fra alle Sider; og de skal kende, at
jeg er HERREN deres Gud.

29 I det tiende Aar, paa den tolvte Dag i den tiende
Maaned kom HERRENS Ord til mig saaledes: 2
Menneskesøn, vend dit Ansigt mod Farao, Ægyptens
Konge, og profeter mod ham og hele Ægypten. 3
Tal og sig: Saa siger den Herre HERREN: Se, jeg
kommer over dig, Farao, Ægyptens Konge, du store
drage, som ligger midt i dine Strømme, som siger:
»Nilen er min, jeg skabte den selv!« 4 Jeg sætter
Kroge i Kæberne paa dig og lader dine Strømmes
Fisk hænge ved dine Skæl og drager dig op af dine
Strømme med alle deres Fisk, som hænger ved dine
Skæl. 5 Jeg slænger dig hen i Ørkenen med alle dine
Strømmes Fisk; paa aaben Mark skal du falde, ej
samles op eller jordes; til Jordens Dyr og Himlens
Fugle giver jeg dig som Føde. 6 Og kende skal hver
en Ægypter, at jeg er HERREN. Fordi du har været
en Rørkæp for Israels Hus — 7 du splintredes, naar
de greb om dig, og flænged dem hele Haanden; du
brast, naar de støtted sig til dig, fik hver en Lænd til
at vakle — 8 derfor, saa siger den Herre HERREN:
Se, jeg bringer Sværd over dig og udrydder Folk og
Fæ af dig; 9 Ægypten skal blive til Ørk og Øde; og de
skal kende, at jeg er HERREN, fordi du sagde: »Nilen
er min, jeg skabte den selv!« 10 Se, derfor kommer
jeg over dig og dine Strømme og gør Ægypten til Øde
og Ørk fra Migdol til Syene og Ætiopiens Grænse.
11 Hverken Mennesker eller Dyr skal sætte deres
Fod der, ingen skal færdes der, og det skal ligge
hen uden Indbyggere i fyrretyve Aar. 12 Jeg gør
Ægypten til en Ørk blandt øde Lande, og Byerne
skal ligge øde hen blandt tilintetgjorte Byer i fyrretyve
Aar; og jeg spreder Ægypterne blandt Folkene og
udstrør dem i Landene. 13 Thi saa siger den Herre
HERREN: Efter fyrretyve Aars Forløb vil jeg sanke
Ægypterne sammen fra de Folkeslag, de er spredt
iblandt, 14 og vende Ægyptens Skæbne og føre dem
tilbage til Patros, det Land, de stammer fra, og der
skal de blive et lille Rige. 15 Det skal blive mindre
end de andre Riger og ikke mere svinge sig op over
Folkene; jeg gør dem faa i Tal, for at de ikke mere
skal raade over Folkene. 16 Og fremtidig skal de ikke
være Israels Hus's Tillid og saaledes minde mig om
dets Misgerning, naar det slutter sig til dem; og de
skal kende, at jeg er den Herre HERREN. 17 I det
syv og tyvende Aar paa den første Dag i den første
Maaned kom HERRENS Ord til mig saaledes: 18
Menneskesøn! Kong Nebukadrezar af Babel har ladet
sin Hær udføre et stort Arbejde mod Tyrus; hvert
Hoved er skaldet, hver Skulder flaaet, og hverken
han eller Hæren fik Løn af Tyrus for det Arbejde,
han udførte imod det. 19 Derfor, saa siger den Herre
HERREN: Se, jeg giver Kong Nebukadrezar af Babel
Ægypten; han skal bortføre dets Rigdom, tage Bytte
og røve Rov der; og det skal være hans Hærs Løn;
20 som Vederlag for hans Arbejde giver jeg ham
Ægypten, fordi de sled for mig, lyder det fra den
Herre HERREN. 21 Paa den Dag lader jeg et Horn
vokse frem for Israels Hus, og dig giver jeg at aabne
din Mund iblandt dem; og de skal kende, at jeg er
HERREN.

30 HERRENS Ord kom til mig saaledes: 2
Menneskesøn, profeter og sig: Saa siger den
Herre HERREN: Jamrer: Ak, hvilken Dag! 3 Thi nær
er Dagen, ja nær er HERRENS Dag; det bliver en
Mulmets Dag, Hedningernes Tid. 4 Et Sværd kommer
over Ægypten, og Ætiopien gribes af Skælven, naar de
slagne segner i Ægypten, naar dets Rigdom bortføres
og dets Grundvolde nedbrydes. 5 Ætioperne, Put
og Lud og alt Blandingsfolket, Kub og min Pagts
Sønner skal falde for Sværdet med dem. 6 Saa siger
HERREN: Alle, som støtter Ægypten, skal falde og
dets stolte Herlighed synke sammen; fra Migdol til
Syene skal de falde for Sværdet, lyder det fra den
Herre HERREN. 7 Det skal lægges øde blandt øde
Lande, og Byerne skal ligge hen blandt tilintetgjorte
Byer; 8 og de skal kende, at jeg er HERREN, naar jeg
sætter Ild paa Ægypten og alle dets Hjælpere knuses.
9 Paa hin Dag skal der udgaa Sendebud fra mig paa
Skibe for at indjage det sorgløse Ætiopien Rædsel,
og de skal gribes af Skælven over Ægyptens Dag; thi
se, den kommer. 10 Saa siger den Herre HERREN:
Jeg gør Ende paa Ægyptens Herlighed ved Kong
Nebukadrezar af Babel. 11 Han og hans Folk med
ham, de grummeste blandt Folkene, skal hentes for
at ødelægge Landet; de skal drage deres Sværd
mod Ægypten og fylde Landet med slagne. 12 Jeg
tørlægger Strømmene, sælger Landet til onde Folk,
og ved fremmede ødelægger jeg det med alt, hvad
der er deri. Jeg, HERREN, har talet. 13 Saa siger
den Herre HERREN: Jeg tilintetgør Afgudsbillederne
og udrydder Høvdingerne af Nof og Fyrsterne af
Ægypten; de skal ikke findes mere; og jeg indjager
Ægypten Rædsel. 14 Jeg lægger Patros øde, sætter
Ild paa Zoan og holder Dom over No. 15 Jeg udøser
min Vrede over Sin, Ægyptens Bolværk, og udrydder

Nos larmende Hob. 16 Jeg sætter Ild paa Ægypten,
Syene skal skælve af Angst, der skal brydes Hul paa
No, og dets Mure skal nedrives. 17 De unge Mænd i
On og Pibeset skal falde for Sværdet og Kvinderne
vandre i Fangenskab. 18 I Takpankes sortner Dagen,
naar jeg der sønderbryder Ægyptens Herskerstav,
og dets stolte Herlighed faar Ende der. Selv skal
det skjules af Skyer og dets Smaabyer vandre i
Fangenskab. 19 Jeg holder Dom over Ægypten; og
de skal kende, at jeg er HERREN. 20 I det ellevte
Aar paa den syvende Dag i den første Maaned kom
HERRENS Ord til mig saaledes: 21 Menneskesøn!
Ægypterkongen Faraos Arm har jeg brudt; og se den
skal ikke forbindes, ikke læges ved at der lægges
Bind om den, saa den kunde faa Kræfter til atter
at gribe Sværdet. 22 Derfor, saa siger den Herre
HERREN: Se, jeg kommer over Farao, Ægyptens
Konge, og bryder hans Arme, baade den hele og den
brudte, og lader Sværdet falde af hans Haand. 23 Jeg
spreder Ægypterne blandt Folkene og udstrør dem i
Landene. 24 Men jeg styrker Babels Konges Arme og
lægger mit Sværd i hans Haand; og jeg bryder Faraos
Arme, og han skal stønne for ham paa saaredes Vis.
25 Jeg styrker Babels Konges Arme, men Faraos skal
synke; og de skal kende, at jeg er HERREN, naar
jeg lægger mit Sværd i Babels Konges Haand og
han svinger det imod Ægypten. 26 Og jeg spreder
Ægypterne blandt Folkene og udstrør dem i Landene;
og de skal kende, at jeg er HERREN.

31 I det ellevte Aar paa den første Dag i den tredje
Maaned kom HERRENS Ord til mig saaledes:
2 Menneskesøn, sig til Farao, Ægyptens Konge, og
til hans larmende Hob: Ved hvem kan du lignes i
Storhed? 3 Se, du er en Libanonceder med smukke
Grene og skyggefuld Krone, høj af Vækst, hvis
Top rager op i Skyerne; 4 Vand gav den Vækst,
Verdensdybet Højde; sine Strømme lod det flyde
rundt om dens Sted og sendte sine Vandløb til hele
dens Mark. 5 Derfor blev den større af Vækst end
hvert Træ paa Marken; mange blev dens Kviste og
Grenene lange af megen Væde. 6 Alle Himlens Fugle
bygged i dens Grene, under dens Kviste fødte hvert
Markens Dyr, i dens Skygge boede al Verdens Folk.
7 Den blev stor og dejlig med lange Grene, den stod
jo med Roden ved rigeligt Vand. 8 Guds Haves Cedre
var ikke dens Lige, ingen Cypres havde Mage til
Grene, ingen Platan havde Kviste som den; intet Træ
i Guds Have maalte sig med den i Skønhed. 9 Jeg
gjorde den skøn med dens mange Kviste, saa alle
Edens Træer i Guds Have misundte den. 10 Derfor,
saa siger den Herre HERREN: Fordi den blev høj af
Vækst og løftede sin Krone op i Skyerne og Hjertet
hovmodede sig over dens Højde, 11 derfor overgiver
jeg den til en, som er vældig blandt Folkene; han skal
gøre med den efter dens Gudløshed og tilintetgøre
den. 12 Fremmede, de grummeste blandt Folkene
hugger den om og kaster den hen; paa Bjerge og i alle
Dale falder dens Kviste; dens Grene ligger knækket i
alle Landets Kløfter, og alle Jordens Folkeslag gaar
bort fra dens Skygge og lader den ligge. 13 Paa
den faldne Stamme slaar alle Himmelens Fugle sig
ned, og paa Grenene lejrer alle Markens Dyr sig,
14 for at ingen Træer ved Vande skal hovmode sig
over deres Vækst og løfte deres Krone op i Skyerne
og gøre sig til af deres Højde, ingen Træer, som
smager Vand; thi alle er hjemfaldne til Døden og
maa til Underverdenen, midt iblandt Menneskens
Børn, blandt dem, der steg ned i Graven. 15 Saa
siger den Herre HERREN: Den Dag den farer ned
i Dødsriget, lukker jeg Verdensdybet for den og
holder dets Strømme tilbage, saa de mange Vande
standses; jeg lader Libanon sørge over den, og alle
Markens Træer vansmægter over den. **(Sheol h7585)**
16 Ved Drønet af dens Fald bringer jeg Folkene til at
bæve, naar jeg styrter den ned i Dødsriget til dem,
der steg ned i Graven; og nede i Underverdenen
trøster alle Edens Træer sig, de ypperste og bedste
paa Libanon, alle, som smager Vand. **(Sheol h7585)**
17 Ogsaa de farer med den ned i Dødsriget til de
sværdslagne, da de som dens Hjælpere har siddet i
dens Skygge blandt Folkene. **(Sheol h7585)** 18 Hvem
var din Lige i Herlighed og Størrelse blandt Edens
Træer? Og dog styrtes du med Edens Træer ned i
Underverdenen; midt iblandt uomskaarne skal du
ligge hos de sværdslagne. Dette er Farao og al hans
larmende Hob, lyder det fra den Herre HERREN.

32 I det tolvte Aar paa den første Dag i den tolvte
Maaned kom HERRENS Ord til mig saaledes:
2 Menneskesøn, istem en Klagesang over Farao,
Ægyptens Konge, og sig til ham: Du Folkenes Løve,
det er ude med dig! Du var som en Drage i Havet
med prustende Næse, med Fødderne plumred du
Vandet, oproded dets Strømme. 3 Saa siger den
Herre HERREN: Jeg breder mit Garn over dig ved
en Sværm af mange Folk, de skal drage dig op i mit
Net. 4 Jeg kaster dig paa Land og slænger dig hen
paa Marken, lader alle Himlens Fugle slaa sig ned
paa dig og al Jordens Dyr blive mætte ved dig. 5
Jeg lægger dit Kød paa Bjergene, fylder Dalene op
med dit Aadsel, 6 vander med dit Udflaad Jorden lige

til Bjergene, Kløfterne skal fyldes af dit Blod. 7 Jeg
skjuler Himlen, naar du slukkes, klæder dens Stjerner
i Sorg, jeg skjuler Solen i Skyer, og Maanen skinner ej
mer. 8 Alle Himmellys klæder jeg i Sorg for dig, hyller
dit Land i Mørke, lyder det fra den Herre HERREN.
9 Jeg volder mange Folkeslags Hjerter Kvide, naar
jeg bringer dine Fanger til Folkene, til Lande du
ikke kender; 10 jeg lader mange Folkeslag stivne af
Rædsel over dig, og deres Konger skal gyse over dig,
naar jeg svinger mit Sværd for deres Ansigter; de skal
ængstes uafbrudt, hver for sit Liv, den Dag du falder.
11 Thi saa siger den Herre HERREN: Babels Konges
Sværd skal komme over dig. 12 Jeg styrter din Hob
ved Heltes Sværd, de grummeste af alle Folkene; de
hærger Ægyptens Pragt, og al dets Hob lægges øde.
13 Jeg udrydder alt dets Kvæg ved de mange Vande,
Menneskefod skal ej plumre dem mer, ej Dyreklov
rode dem op; 14 saa lader jeg Vandene klares og
Strømmene flyde som Olie — lyder det fra den Herre
HERREN — 15 naar jeg gør Ægypten til Ørk, saa
Landet og dets Fylde er øde, naar jeg nedhugger alle,
som bor der, saa de kender, at jeg er HERREN. 16
Dette er en Klagesang, som du skal kvæde; Folkenes
Kvinder skal kvæde den; over Ægypten og al dets
larmende Hob skal de kvæde den, lyder det fra den
Herre HERREN. 17 I det tolvte Aar paa den femtende
Dag i ... Maaned kom HERRENS Ord til mig saaledes:
18 Menneskesøn, klag over Ægyptens larmende Hob;
syng Klagesang over den, du og Folkenes Kvinder!
Far ned i Underverdenen blandt dem, der steg ned
i Dybet! 19 Er du lifligere end nogen anden? Stig
ned og lig blandt de uomskaarne! 20 Midt iblandt
sværdslagne skal han segne, og al hans larmende
Hob skal ligge hos ham. 21 Heltenes Førere skal tale
til ham midt i Dødsriget: »Er du mægtigere end nogen
anden? Stig ned og lig blandt de uomskaarne!« **(Sheol h7585)** 22 Der er Assur og hele hans Flok rundt om
hans Grav; alle er de dræbt, faldet for Sværd; 23
han fik sin Grav i en Krog af Dybet, og hans Flok
ligger rundt om hans Grav; alle er de dræbt, faldet for
Sværd, de, som spredte Rædsel i de levendes Land.
24 Der er Elam med al sin larmende Hob rundt om sin
Grav; alle er de dræbt, faldet før Sværd, og de for
uomskaarne ned i Underverdenen, de, som spredte
Rædsel i de levendes Land; nu bærer de deres
Skændsel blandt dem, der steg ned i Dybet. 25 Iblandt
dræbte fik han et Leje med al sin larmende Hob rundt
om sin Grav; alle er de uomskaarne, sværdslagne; thi
Rædsel for dem bredte sig i de levendes Land; nu
bærer de deres Skændsel blandt dem, der steg ned i
Dybet; de lagdes blandt dræbte. 26 Der er Mesjek og
Tubal med al deres larmende Hob rundt om deres
Grave; alle er de uomskaarne, sværdslagne; thi de
spredte Rædsel i de levendes Land; 27 de kom ikke
til at ligge hos Heltene, Fortidens Kæmper, som for til
Dødsriget i deres Rustninger, hvis Sværd blev lagt
under deres Hoveder, og hvis Skjolde dækkede deres
Knogler; thi Rædsel for Heltene raadede i de levendes
Land. **(Sheol h7585)** 28 Ogsaa du skal ligge knust
imellem de uomskaarne, blandt de sværdslagne. 29
Der er Edom med sine Konger og alle sine Fyrster,
som fik deres Grave hos de sværdslagne; hos de
uomskaarne ligger de, hos dem, der steg ned i Dybet.
30 Der er Nordens Herskere alle sammen og alle
Zidoniere, som for ned til de dræbte, beskæmmede
trods den Rædsel, de spredte ved deres Heltekraft;
de ligger uomskaarne blandt de sværdslagne, de
bærer deres Skændsel blandt dem, der steg ned i
Dybet. 31 Dem ser Farao og trøster sig over al sin
larmende Hob, lyder det fra HERREN. 32 Thi han
spredte Rædsel i de levendes Land, men nu ligger
han imellem uomskaarne, blandt de sværdslagne,
Farao med al sin larmende Hob, lyder det fra den
Herre HERREN.

33 HERRENS Ord kom til mig saaledes: 2
Menneskesøn, tal til dine Landsmænd og sig:
Naar jeg fører Sværdet over et Land, og Folket i
Landet tager en af sin Midte og gør ham til deres
Vægter, 3 og han ser Sværdet komme over Landet
og støder i Hornet og advarer Folket, 4 men den,
der hører Hornets Klang, ikke lader sig advare, og
Sværdet kommer og river ham bort, da kommer
hans Blod over hans Hoved. 5 Han hørte Hornets
Klang uden at lade sig advare, hans Blod kommer
over hans Hoved; men den, som har advaret, har
reddet sin Sjæl. 6 Men naar Vægteren ser Sværdet
komme og ikke støder i Hornet, saa at Folket ikke
advares, og Sværdet kommer og over en af dem
bort, saa rives han vel bort for sin Misgerning, men
hans Blod vil jeg kræve af Vægterens Haand. 7
Men dig, Menneskesøn, har jeg sat til Vægter for
Israels Hus; hører du et Ord af min Mund, skal du
advare dem fra mig. 8 Naar jeg siger til den gudløse:
»Du skal visselig dø!« og du ikke taler for at advare
ham mod hans Vej, saa skal den gudløse vel dø for
sin Misgerning, men hans Blod vil jeg kræve af din
Haand. 9 Advarer du derimod den gudløse mod hans
Vej, for at han skal omvende sig fra den, og han ikke
omvender sig, saa skal han dø for sin Misgerning,
men du har reddet din Sjæl. 10 Og du, Menneskesøn,
sig til Israels Hus: I siger: »Vore Overtrædelser og

Synder tynger os, og vi svinder hen i dem, hvor kan
vi da leve?« 11 Sig til dem: Saa sandt jeg lever,
lyder det fra den Herre HERREN: Jeg har ikke Lyst
til den gudløses Død, men til at han omvender sig
fra sin Vej, at han maa leve! Vend om, vend om fra
eders onde Veje Hvorfor vil I dø, Israels Hus? 12
Men du, Menneskesøn, sig til dine Landsmænd: Den
retfærdiges Retfærdighed skal ikke redde ham, den
Dag han synder, og den gudløses Gudløshed skal
ikke fælde ham, den Dag han omvender sig fra sin
Gudløshed, og en retfærdig skal ikke blive i Live ved
sin Retfærdighed, den Dag han gør Synd. 13 Naar
jeg siger til den retfærdige: »Du skal visselig leve!«
og han stoler paa sin Retfærdighed og øver Uret, saa
skal intet af hans Retfærdighed tilregnes ham, men
han skal dø for den Uret, han øver. 14 Og naar jeg
siger til den gudløse: »Du skal visselig dø!« og han
omvender sig fra sin Synd og gør Ret og Skel, 15
idet han giver Pant tilbage, godtgør, hvad han har
ranet, og følger Livets Bud uden at øve Uret, saa
skal han leve og ikke dø; 16 ingen af de Synder, han
har gjort, skal tilregnes ham; han har gjort Ret og
Skel, visselig skal han leve. 17 Og saa siger dine
Landsmænd: »Herrens Vej er ikke ret!« Men det er
deres Vej, som ikke er ret. 18 Naar den retfærdige
vender sig fra sin Retfærdighed og øver Uret, skal
han dø; 19 og naar den gudløse omvender sig fra sin
Gudløshed og gør Ret og Skel, skal han leve! 20 Og
dog siger I: »Herrens Vej er ikke ret!« Jeg vil dømme
eder hver især efter eders Veje, Israels Hus. 21 I
vor Landflygtigheds ellevte Aar paa den femte Dag i
den tiende Maaned kom en Flygtning fra Jerusalem
til mig med det Bud: »Byen er indtaget!« 22 Men
HERRENS Haand var kommet over mig, om Aftenen
før Flygtningen kom, og han aabnede min Mund, før
han kom til mig om Morgenen; saa aabnedes min
Mund, og jeg var ikke mere stum. 23 HERRENS Ord
kom til mig saaledes: 24 Menneskesøn! De, der bor i
Ruinerne i Israels Land, siger: »Abraham var kun een
og fik dog Landet i eje; vi er mange, og os er Landet
givet i Eje!« 25 Sig derfor til dem: Saa siger den Herre
HERREN: I spiser Kød med Blod i, løfter eders Blik til
eders Afgudsbilleder og udgyder Blod, og saa vil I
have Landet i Eje! 26 I støtter eder til eders Sværd, I
øver Vederstyggelighed, I gør hverandres Hustruer
urene, og saa vil I have Landet i Eje! 27 Saaledes skal
du sige til dem: Saa siger den Herre HERREN: Saa
sandt jeg lever: De i Ruinerne skal falde for Sværdet;
dem i aabent Land giver jeg de vilde Dyr til Æde,
og de i Klippeborgene og Hulerne skal dø af Pest.
28 Jeg, gør Landet til Ørk og Ødemark, dets stolte
Herlighed faar Ende, og Israels Bjerge skal ligge øde,
saa ingen færdes der; 29 og de, skal kende, at Jeg er
HERREN, naar jeg gør Landet til Ørk og Ødemark
for alle de Vederstyggeligheder, de har øvet. 30 Og
du, Menneskesøn, se, dine Landsmænd taler om dig
langs Murene og i Husdørene, den ene til den anden,
hver til sin Broder, og siger: »Kom og hør, hvad det
er for et Ord, der udgaar fra HERREN!« 31 Og de
kommer til dig, som var der Opløb, og sætter sig lige
over for dig for at høre dine Ord. Men de gør ikke
derefter; thi der er Løgn i deres Mund, og deres Hjerte
higer efter Vinding. 32 Og se, du er dem som en, der
synger en Elskovssang med liflig Røst og er dygtig til
at spille; de hører dine Ord, men gør ikke derefter. 33
Men naar det kommer — og se, det kommer — skal
de kende, at en Profet har været iblandt dem.

34 HERRENS Ord kom til mig saaledes: 2
Menneskesøn, profeter mod Israels Hyrder,
profeter og sig til dem: Saa siger den Herre HERREN:
Ve Israels Hyrder, som røgtede sig selv! Skal Hyrderne
ikke røgte Hjorden? 3 I fortærede Mælken, med
Ulden klædte I eder, de fede Dyr slagtede I, men
Hjorden røgtede I ikke; 4 de svage Dyr styrkede I
ikke, de syge lægte I ikke, de saarede forbandt I ikke,
de adsplittede bragte I ikke tilbage, de vildfarende
opsøgte I ikke, men I styrede dem med Haardhed og
Grumhed. 5 Derfor spredtes de, eftersom der ingen
Hyrde var, og blev til Æde for alle Markens vilde Dyr;
ja, de spredtes. 6 Min Hjord flakkede om paa alle
Bjerge og paa hver en høj Banke, og over hele Jorden
spredtes min Hjord, og ingen spurgte eller ledte efter
dem. 7 Derfor, I Hyrder, hør HERRENS Ord! 8 Saa
sandt jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN:
Fordi min Hjord blev til Rov, fordi min Hjord blev til
Æde for alle Markens vilde Dyr, eftersom der ingen
Hyrde var, og Hyrderne ikke spurgte efter min Hjord,
og fordi Hyrderne røgtede sig selv og ikke min Hjord,
9 derfor, I Hyrder, hør HERRENS Ord! 10 Saa siger
den Herre HERREN: Se, jeg, kommer over Hyrderne
og kræver min Hjord af deres Haand, og jeg sætter
dem fra at vogte min Hjord; Hyrderne skal ikke mere
kunne røgte sig selv; jeg redder min Hjord af deres
Gab, saa den ikke skal tjene dem til Æde. 11 Thi saa
siger den Herre HERREN: Se, jeg vil selv spørge efter
min Hjord og tage mig af den. 12 Som en Hyrde tager
sig af sin Hjord paa Stormvejrets Dag, saaledes tager
jeg mig af min Hjord og redder den fra de Steder,
hvorhen de spredtes paa Skyernes og Mulmets Dag;
13 jeg fører dem bort fra Folkeslagene, samler dem
fra Landene og bringer dem til deres Land, og jeg,

røgter dem paa Israels Bjerge, i Kløfterne og paa alle
Landets beboede Steder. 14 Paa gode Græsgange
vil jeg vogte dem, og paa Israels Bjerghøjder skal
deres Græsmarker være; der skal de lejre sig paa
gode Græsmarker, og i fede Græsgange skal de
græsse paa Israels Bjerge. 15 Jeg vil selv røgte min
Hjord og selv lade dem lejre sig, lyder det fra den
Herre HERREN. 16 De vildfarende Dyr vil jeg opsøge,
de adsplittede vil jeg bringe tilbage, de saarede vil
jeg forbinde de svage vil jeg styrke, og de fede og
kraftige vil jeg vogte; jeg vil røgte dem, som det er ret.
17 Og I, min Hjord! Saa siger den Herre HERREN:
Se, jeg vil skifte. Ret mellem Faar og Faar, mellem
Vædre og Bukke. 18 Er det eder ikke nok at græsse
paa den bedste Græsgang, siden I nedtramper, hvad
der er levnet af eders Græsgange? Er det eder ikke
nok at drikke det klare Vand, siden I med eders
Fødder plumrer, hvad der er levnet? 19 Min Hjord
maa græsse, hvad I har nedtrampet, og drikke, hvad
I har plumret med eders Fødder! 20 Derfor, saa siger
den Herre HERREN: Se, jeg kommer for at skifte Ret
mellem de fede og de magre Faar. 21 Fordi I med
Side og Skulder skubbede alle de svage Dyr bort og
stangede dem med eders Horn, til I fik dem drevet ud,
22 derfor vil jeg hjælpe min Hjord, saa den ikke mere
skal blive til Rov, og skifte Ret mellem Faar og Faar.
23 Jeg sætter een Hyrde over dem, min Tjener David,
og han skal vogte dem; han skal vogte dem, og han
skal være deres Hyrde. 24 Og jeg, HERREN, vil være
deres Gud, og min Tjener David skal være Fyrste
iblandt dem, saa sandt jeg, HERREN, har talet. 25
Jeg vil slutte en Fredspagt med dem og udrydde de
vilde Dyr at Landet, saa de trygt kan bo i Ørkenen og
sove i Skovene. 26 Og jeg gør dem og Landet rundt
om min Høj til Velsignelse, og jeg sender Regn i rette
Tid, mine Byger skal blive til Velsignelse. 27 Markens
Træer skal give deres Frugt og Landet sin Afgrøde;
trygt skal de bo paa deres Jord, og de skal kende,
at jeg er HERREN, naar jeg bryder Stængerne paa
deres Aag og frelser dem af deres Haand, som gjorde
dem til Trælle. 28 Ikke mere skal de blive til Rov for
Folkene, og Landets vilde Dyr skal ikke æde dem;
trygt skal de bo, uden at nogen skræmmer dem. 29
Jeg lader en Fredens Plantning vokse op for dem, og
ingen skal rives bort af Hunger i Landet, og de skal
ikke mere bære Folkenes Haan. 30 De skal kende, at
jeg, HERREN deres Gud, er med dem, og at de er mit
Folk, Israels Hus, lyder det fra den Herre HERREN.
31 I er min Hjord, I er den Hjord, jeg røgter, og jeg er
eders Gud, lyder det fra den Herre HERREN.

35 HERRENS Ord kom til mig saaledes: 2
Menneskesøn, vend dit Ansigt mod Se'irs
Bjergland og profeter imod det 3 og sig til det: Saa
siger den Herre HERREN: Se, jeg kommer over dig,
Se'irs Bjergland, og løfter min Haand imod dig; jeg
gør dig til Ørk og Ødemark, 4 dine Byer lægger
jeg i Grus. Du selv skal blive til Ørk og kende, at
jeg er HERREN. 5 Fordi du nærede evigt Had og i
Nødens Stund overgav Israeliterne til Sværdet, da
deres Misgerning var fuldmoden, 6 derfor, saa sandt
jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN: Jeg gør
dig til Blod, og Blod skal forfølge dig; sandelig, du
forbrød dig ved Blod, og Blod skal forfølge dig. 7 Jeg
gør Se'irs Bjergland til Ørk og Ødemark og udrydder
deraf enhver, som kommer og gaar; 8 jeg fylder dets
Bjerge med dræbte; paa dine Høje og i dine Dale og
Kløfter skal de sværdslagne falde. 9 Jeg gør dig til
Ørk for evigt, dine Byer skal ikke bebos; og du skal
kende, at jeg er HERREN. 10 Fordi du sagde: »De
tvende Folk og de tvende Lande skal tilhøre mig, jeg
vil tage dem i Eje!« skønt HERREN var der, 11 derfor,
saa sandt jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN:
Jeg vil gøre med dig efter den Vrede og det Nid, du
hadefuldt udviste imod dem, og jeg vil give mig til
Hende for dig, naar jeg dømmer dig; 12 og du skal
kende, at jeg er HERREN. Jeg har hørt al den Spot,
du udslyngede mod Israels Bjerge: »De er ødelagt,
os er de givet til Føde!« 13 Du gjorde dig stor imod
mig med din Mund og overfusede mig med Ord; jeg
hørte det. 14 Saa siger den Herre HERREN: Som det
var din Glæde, at mit Land blev Ørk, saaledes vil jeg
gøre med dig; 15 som det var din Glæde, at Israels
Hus's Arvelod blev Ørk, saaledes vil jeg gøre med
dig. Ørk skal du blive, Se'irs Bjergland og hele Edom
med; og de skal kende, at jeg er HERREN.

36 Men du, Menneskesøn, profetér om Israels
Bjerge og sig: Israels Bjerge, hør HERRENS
Ord. 2 Saa siger den Herre HERREN: Fordi Fjenden
sagde om eder: »Ha! Ørkener for stedse! De er blevet
vor Ejendom!« 3 derfor skal du profetere og sige:
Saa siger den Herre HERREN: Fordi man har higet
og snappet efter eder fra alle Sider, for at I skulde
tilfalde Resten af Folkene som Ejendom, og fordi I er
kommet i Folkemunde, 4 derfor, Israels Bjerge, hør
HERRENS Ord: Saa siger den Herre HERREN til
Bjergene, Højene, Kløfterne og Dalene, til de øde
Tomter og de forladte Byer, som er blevet til Rov og
til Spot for Resten af Folkene rundt om, 5 derfor, saa
siger den Herre HERREN: Sandelig, i brændende
Nidkærhed vil jeg tale mod Resten af Folkene og mod

hele Edom, som med al Hjertets Glæde og Sjælens
Ringeagt udsaa sig mit Land til Ejendom for at drive
Indbyggerne bort og gøre det til Rov. 6 Profeter derfor
om Israels Land og sig til Bjergene, Højene, Kløfterne
og Dalene: Saa siger den Herre HERREN: Se, jeg
taler i Nidkærhed og Harme, fordi I bærer Folkenes
Haan. 7 Derfor, saa siger den Herre HERREN: Jeg
løfter min Haand og sværger: Sandelig, Folkene
rundt om eder skal selv bære deres Haan. 8 Og
I, Israels Bjerge, skal skyde Grene og bære Frugt
for mit Folk Israel, thi de skal snart komme hjem. 9
Thi se, jeg kommer og vender mig til eder, og I skal
dyrkes og tilsaas; 10 jeg gør Mennesker, alt Israels
Hus, mangfoldige paa eder, Byerne skal bebos og
Ruinerne genopbygges; 11 jeg gør Mennesker og Dyr
mangfoldige paa eder, ja de skal blive mangfoldige og
frugtbare; jeg lader eder bebos som i fordums Tider
og gør det bedre for eder end i Fortiden; og I skal
kende, at jeg er HERREN. 12 Jeg lader Mennesker,
mit Folk Israel, færdes paa eder; de skal tage dig i
Eje, og du skal være deres Arvelod og ikke mere gøre
dem barnløse. 13 Saa siger den Herre HERREN:
Fordi de siger til dig: »Du er en Menneskeæder, som
gør dit Folk barnløst!« 14 derfor skal du ikke mere
æde Mennesker eller gøre dit Folk barnløst, lyder
det fra den Herre HERREN. 15 Og jeg lader dig ikke
mere høre Folkenes Haan, og du skal ikke mere
bære Folkeslagenes Spot eller gøre dit Folk barnløst,
lyder det fra den Herre HERREN. 16 HERRENS Ord
kom til mig saaledes: 17 Menneskesøn! Da Israels
Slægt boede i deres Land, gjorde de det urent ved
deres Færd og Gerninger; som en Kvindes renhed
var deres Færd for mit Aasyn. 18 Saa udøste jeg
min Vrede over dem for det Blods Skyld, de udgød
i Landet, og fordi de gjorde det urent med deres
Afgudsbilleder. 19 Jeg spredte dem blandt Folkene,
og de strøedes ud i Landene; efter deres Færd og
Gerninger dømte jeg dem. 20 Saaledes kom de til
Folkene: hvor de kom hen, vanærede de mit hellige
Navn, idet man sagde om dem: »De der er HERRENS
Folk, og dog maatte de ud af hans Land!« 21 Da
ynkedes jeg over mit hellige Navn, som Israels Hus
vanærede blandt de Folk, de kom til. 22 Sig derfor til
Israels Hus: Saa siger den Herre HERREN: Det er
ikke for eders Skyld, jeg griber ind, Israels Hus, men
for mit hellige Navns Skyld, som I har vanæret blandt
de Folk, I kom til. 23 Jeg vil hellige mit store Navn,
som vanæres blandt Folkene, idet I har vanæret
det iblandt dem; og Folkene skal kende, at jeg er
HERREN, lyder det fra den Herre HERREN, naar
jeg helliger mig paa eder for deres Øjne. 24 Jeg vil
hente eder fra Folkene, samle eder fra alle Lande og
bringe eder til eders Land. 25 Da stænker jeg rent
Vand paa eder, saa I bliver rene; jeg renser eder for
al eders Urenhed og alle eders Afgudsbilleder. 26 Jeg
giver eder et nyt Hjerte, og en ny Aand giver jeg i
eders Indre; Stenhjertet tager jeg ud af eders Kød
og giver eder et Kødhjerte. 27 Jeg giver min Aand
i eders Indre og virker, at I følger mine Vedtægter
og tager Vare paa at holde mine Lovbud, 28 I skal
bo i det Land, jeg gav eders Fædre, og I skal være
mit Folk, og jeg vil være eders Gud. 29 Jeg frelser
eder fra al eders Urenhed; jeg kalder Kornet frem og
mangfoldiggør det og sender ikke mere Hungersnød
over eder. 30 Jeg mangfoldiggør Træernes Frugter
og Markens Afgrøde, for at I ikke mere skal tage en
Hungersnøds Skændsel paa eder blandt Folkene.
31 Da skal I ihukomme eders onde Veje og eders
Gerninger, som ikke var gode, og ledes ved eder
selv over eders Misgerninger og Vederstyggeligheder.
32 Ikke for eders Skyld griber jeg ind, lyder det fra
den Herre HERREN, det være eder kundgjort! Skam
jer og blues over eders Veje, Israels Hus! 33 Saa
siger den Herre HERREN: Den Dag jeg renser eder
for alle eders Misgerninger, lader jeg Byerne bebos,
og Ruinerne skal genopbygges; 34 det ødelagte
Land skal dyrkes, i Stedet for at det har været en
Ødemark for alles Øjne, som kom forbi. 35 Da skal
man sige: »Dette Land, som var ødelagt, er blevet
som Edens Have, og Byerne, som var omstyrtet,
ødelagt og nedrevet, er befæstet og beboet.« 36 Og
Folkene, der er tilbage rundt om eder, skal kende,
at jeg, HERREN, har opbygget de nedrevne Byer
og tilplantet det ødelagte Land; jeg, HERREN, har
talet, og jeg fuldbyrder det. 37 Saa siger den Herre
HERREN: Ogsaa dette vil jeg gøre for Israels Hus
paa deres Bøn: Jeg vil gøre dem mangfoldige som
en Hjord af Mennesker; 38 som en Hjord af Offerdyr,
som Jerusalems Faarehjorde paa dets Højtider skal
de omstyrtede Byer blive fulde af Menneskehjorde;
og de skal kende, at jeg er HERREN.

37 HERRENS Haand kom over mig, og han førte
mig i Aanden ud og satte mig midt i Dalen. Den
var fuld af Ben; 2 og han førte mig rundt omkring
dem, og se, de laa i store Mængder ud over Dalen,
og se, de var aldeles tørre. 3 Derpaa sagde han til
mig: »Menneskesøn! kan disse Ben blive levende?«
Jeg svarede: »Herre, HERRE, du ved det!« 4 Saa
sagde han til mig: Profetér over disse Ben og sig til
dem: I tørre Ben, hør HERRENS Ord! 5 Saa siger
den Herre HERREN til disse Ben: Se, jeg bringer

Aand i eder, saa I bliver levende. 6 Jeg lægger Sener
om eder, lader Kød vokse frem paa eder, overtrækker
eder med Hud og indgiver eder Aand, saa I bliver
levende; og I skal kende, at jeg er HERREN. 7 Saa
profeterede jeg, som mig var paalagt, og der hørtes
en Lyd, da jeg profeterede, og se, der hørtes Raslen,
og Benene nærmede sig hverandre. 8 Og jeg skuede,
og se, der kom Sener paa dem, Kød voksede frem,
og de blev overtrukket med Hud, men der var ingen
Aand i dem. 9 Saa sagde han til mig: Profetér og tal
til Aanden, profetér, du Menneskesøn, og sig til dem:
Saa siger den Herre HERREN: Aand, kom fra de fire
Verdenshjørner og blæs paa disse dræbte, at de maa
blive levende! 10 Da profeterede jeg, som han bød
mig, og Aanden kom i dem, og de blev levende og
rejste sig paa deres Fødder, en saare, saare stor
Hær. 11 Derpaa sagde han til mig: Menneskesøn!
Disse Ben er alt Israels Hus. Se, de siger: »Vore Ben
er tørre, vort Haab er svundet, det er ude med os!«
12 Profetér derfor og sig til dem: Saa siger den Herre
HERREN: Se, jeg aabner eders Grave og fører eder
ud af dem, mit Folk, og bringer eder til Israels Land;
13 og I skal kende, at jeg er HERREN, naar jeg aabner
eders Grave og fører eder ud af dem, mit Folk. 14
Jeg indgiver eder min Aand, saa I bliver levende,
og jeg bosætter eder i eders Land; og I skal kende,
at jeg er HERREN; jeg har talet, og jeg fuldbyrder
det, lyder det fra HERREN. 15 HERRENS Ord kom
til mig saaledes: 16 Du, Menneskesøn, tag dig et
Stykke Træ og skriv derpaa: Juda og hans Medbrødre
blandt Israeliterne! Tag saa et andet Stykke Træ
og skriv derpaa: Josef — Efraims Træ — og hans
Medbrødre, alt Israels Hus! 17 Føj dem saa sammen
til eet Stykke, saa de bliver eet i din Haand. 18 Og
naar saa dine Landsmænd siger til dig: »Vil du ikke
sige os, hvad du mener dermed?« 19 sig saa til dem:
Saa siger den Herre HERREN: Se, jeg tager Josefs
Træ, som var i Efraims Haand, og Israels Stammer,
hans Medbrødre, og føjer dem til Judas Træ og gør
dem til eet Stykke og de skal blive eet i Judas Haand.
20 Og Træstykkerne, du skrev paa, skal være i din
Haand, saa de kan se dem. 21 Tal saa til dem: Saa
siger den Herre HERREN: Se, jeg henter Israeliterne
fra Folkene, til hvilke de vandrede hen, og samler
dem alle Vegne fra og bringer dem til deres Land. 22
Jeg gør dem til eet Folk i Landet paa Israels Bjerge;
og de skal alle have en og samme Konge og ikke
mere være to Folk eller delt i to Riger. 23 De skal
ikke mere gøre sig urene ved deres Afgudsbilleder
og væmmelige Guder eller alle deres Overtrædelser,
og jeg vil frelse dem fra alt deres Frafald, hvormed
de forsyndede sig, og rense dem, og de skal være
mit Folk, og jeg vil være deres Gud. 24 Min Tjener
David skal være Konge over dem, og alle skal de
have en og samme Hyrde. De skal følge mine Lovbud
og holde mine Vedtægter og gøre efter dem. 25 De
skal bo i det Land, jeg gav min Tjener Jakob, der
hvor deres Fædre boede; de skal bo der til evig Tid,
de, deres Børn og Børnebørn; og min Tjener David
skal være deres Fyrste evindelig. 26 Jeg slutter en
Fredspagt med dem, en evig Pagt skal det være; og
jeg gør dem mangfoldige og sætter min Helligdom i
deres Midte evindelig; 27 min Bolig skal være over
dem; jeg vil være deres Gud, og de skal være mit
Folk. 28 Og Folkene skal kende, at jeg er HERREN,
som helliger Israel, naar min Helligdom bliver i deres
Midte evindelig.

38 HERRENS Ord kom til mig saaledes: 2
Menneskesøn, vend dit Ansigt mod Gog i
Magogs Land, Fyrsten over Rosj, Mesjek og Tubal,
og profeter imod ham 3 og sig: Saa siger den Herre
HERREN: Se, jeg kommer over dig, Gog, Fyrste over
Rosj, Mesjek og Tubal. 4 Jeg vender dig og sætter
Kroge i dine Kæber og trækker dig frem med hele
din Hær, Heste og Ryttere, alle i smukke Klæder, en
vældig Skare med store og smaa Skjolde, alle med
Sværd i Haand. 5 Persere, Ætiopere og Putæere er
med dem, alle med Skjold og Hjelm, 6 Gomer med
alle dets Hobe, Togarmas Hus fra det yderste Nord
med alle dets Hobe, mange Folkeslag er med. 7
Rust dig og hold dig rede med hele din Skare, som
er samlet om dig, og vær mig rede til Tjeneste. 8
Lang Tid herefter skal der komme Bud efter dig;
ved Aarenes Fjende skal du overfalde et Land, som
atter er unddraget Sværdet, et Folk, som fra mange
Folkeslag er sanket sammen paa Israels Bjerge,
der stadig laa øde hen, et Folk, som er ført bort fra
Folkeslagene og nu bor trygt til Hobe. 9 Du skal
trække op som et Uvejr og komme som en Sky og
oversvømme Landet, du og alle dine Hobe og de
mange Folkeslag, som følger dig. 10 Saa siger den
Herre HERREN: Paa hin Dag skal en Tanke stige
op i dit Hjerte, og du skal oplægge onde Raad 11
og sige: »Jeg vil drage op imod et aabent Land og
overfalde fredelige Folk, som bor trygt, som alle bor
uden Mure og hverken har Portstænger eller Porte,
12 for at gøre Bytte og røve Rov, lægge Haand paa
genopbyggede Ruiner og paa et Folk, der er indsamlet
fra Folkene og vinder sig Fæ og Gods, og som bor
paa Jordens Navle.« 13 Sabæerne og Dedaniterne,
Tarsis's Købmænd og alle dets Handelsfolk skal sige

til dig: »Kommer du for at gøre Bytte, har du samlet
din Skare for at røve Rov, for at bortføre Sølv og
Guld, rane Fæ og Gods og gøre et vældigt Bytte?«
14 Profetér derfor, Menneskesøn, og sig til Gog: Saa
siger den Herre HERREN: Ja, paa hin Dag skal du
bryde op, medens mit Folk Israel bor trygt, 15 og
komme fra din Hjemstavn yderst i Nord, du og de
mange Folkeslag, der følger dig, alle til Hest, en stor
Skare, en vældig Hær; 16 som en Sky skal du drage
op mod mit Folk Israel og oversvømme Landet. I de
sidste Dage skal det ske; jeg fører dig imod mit Land;
og Folkene skal kende mig, naar jeg for deres Øjne
helliger mig paa dig, Gog. 17 Saa siger den Herre
HERREN: Er det dig, jeg talede om i gamle Dage
ved mine Tjenere, Israels Profeter, som profeterede i
hine Tider, at jeg vilde bringe dig over dem? 18 Men
paa hin Dag, naar Gog overfalder Israels Land, lyder
det fra den Herre HERREN, vil jeg give min Vrede
Luft. 19 I Nidkærhed, i glødende Vrede udtaler jeg
det: Sandelig, paa hin Dag skal et vældigt Jordskælv
komme over Israels Land; 20 for mit Aasyn skal
Havets Fisk, Himmelens Fugle, Markens vilde Dyr og
alt Kryb paa Jorden og alle Mennesker paa Jordens
Flade skælve, Bjergene skal styrte, Klippevæggene
falde og hver Mur synke til Jord. 21 Jeg nedkalder alle
Rædsler over ham, lyder det fra den Herre HERREN;
den enes Sværd skal rettes mod den anden; 22
jeg gaar i Rette med ham med Pest og Blod, med
Regnskyl og Haglsten; Ild og Svovl lader jeg regne
over ham, hans Hobe og de mange Folkeslag, som
følger ham. 23 Jeg viser mig stor og hellig og giver
mig til Kende for de mange Folks Øjne; og de skal
kende, at jeg er HERREN.

39 Du, Menneskesøn, Profetér mod Gog og sig:
Saa siger den Herre HERREN. Se, Jeg kommer
over dig, Gog, Fyrste over Rosj, Mesjek og Tubal!
2 Jeg vender dig, leder dig og fører dig op fra det
yderste Nord og bringer dig til Israels Bjerge. 3 Saa
slaar jeg Buen ud af din venstre Haand og lader
Pilene falde ud af din højre. 4 Paa Israels Bjerge
skal du falde, du og alle dine Hobe og Folkeslagene,
der følger dig; jeg giver dig til Føde for alle Haande
Rovfugle og Markens vilde Dyr. 5 I aaben Mark skal
du falde, saa sandt jeg har talet, lyder det fra den
Herre HERREN. 6 Og jeg sætter Ild paa Magog og
paa de fjerne Strandes trygge Indbyggere; og de
skal kende, at jeg er HERREN. 7 Mit hellige Navn
kundgør jeg midt i mit Folk Israel, og jeg vil ikke
mere vanhellige mit hellige Navn; og Folkene skal
kende, at jeg er HERREN, den Hellige i Israel. 8 Se,
det kommer, det skal ske, lyder det fra den Herre
HERREN; det er Dagen, jeg har talet om. 9 Saa skal
Indbyggerne i Israels Byer gaa ud og gøre Ild paa og
tænde op med Rustninger, smaa og store Skjolde,
Buer, Pile, Haandstave og Spyd; og de skal bruge det
til at gøre Ild med i syv Aar. 10 De skal ikke hente Træ
i Marken eller hugge Brænde i Skovene, men gøre
Ild paa med Rustningerne. De skal plyndre dem, de
plyndredes af, og hærge dem, de hærgedes af, lyder
det fra den Herre HERREN. 11 Og paa hin Dag giver
jeg Gog et Gravsted i Israel, Vandringsmændenes
Dal østen for Havet, og den skal spærre Vejen for
Vandringsmænd; der skal de jorde Gog og hele hans
larmende Hob og kalde Stedet: Gogs larmende Hobs
Dal. 12 Israels Hus skal have hele syv Maaneder
til at jorde dem og saaledes rense Landet. 13 Alt
Folket i Landet skal jorde dem, og det skal tjene til
deres Ros, paa den Dag jeg herliggør mig, lyder det
fra den Herre HERREN. 14 Man skal udvælge fast
Mandskab til at drage Landet rundt og søge efter
dem, der er blevet tilbage ud over Landet, for at rense
det; naar syv Maaneder er gaaet, skal de skride til
at søge; 15 og naar de vandrer Landet rundt og en
faar Øje paa Menneskeknogler, skal han sætte et
Mærke derved, for at Graverne kan jorde dem i Gogs
larmende Hobs Dal; 16 ogsaa skal en By have Navnet
Hamona. Saaledes skal de rense Landet. 17 Og du,
Menneskesøn! Saa siger den Herre HERREN: Sig til
alle Fugle og alle Markens vilde Dyr: Saml eder og
kom hid, kom sammen alle Vegne fra til mit Slagtoffer,
som jeg slagter for eder, et vældigt Slagtoffer paa
Israels Bjerge; I skal æde Kød og drikke Blod! 18
Kød af Helte skal I æde, Blod af Jordens Fyrster skal
I drikke, Vædre, Faar, Bukke og Tyre, alle fedet i
Basan. 19 I skal æde eder mætte i Fedt og drikke
eder drukne i Blod af mit Slagtoffer, som jeg slagter
for eder. 20 I skal mætte eder ved mit Bord med
Køreheste og Rytterheste, Helte og alle Haande
Krigsfolk, lyder det fra den Herre HERREN. 21 Jeg
aabenbarer min Herlighed blandt Folkene, og alle
Folkene skal skue den Dom, jeg fuldbyrder, og min
Haand, som jeg lægger paa dem. 22 Israels Hus skal
kende, at jeg, HERREN, er deres Gud fra hin Dag og
fremdeles; 23 og Folkene skal kende, at Israels Hus
vandrede i Landflygtighed for deres Misgerningers
Skyld, fordi de var troløse imod mig, saa jeg skjulte
mit Aasyn for dem og gav dem i deres Fjenders
Haand, hvorfor de alle faldt for Sværdet. 24 Efter
deres Urenhed og deres Overtrædelser handlede jeg
med dem og skjulte mit Aasyn for dem. 25 Derfor,
saa siger den Herre HERREN; Nu vil jeg vende

Jakobs Skæbne, forbarme mig over alt Israels Hus
og være nidkær for mit hellige Navn; 26 og de skal
glemme deres Skændsel og al den Troløshed, de
viste mig, naar de bor trygt i deres Land, uden at
nogen skræmmer, 27 naar jeg fører dem tilbage fra
Folkeslagene, samler dem fra deres Fjenders Lande
og helliger mig paa dem for mange Folks Øjne. 28
Og de skal kende, at jeg er HERREN deres Gud,
naar jeg efter at have ført dem i Landflygtighed blandt
Folkene samler dem i deres Land uden at lade nogen
af dem blive tilbage derude 29 og ikke mere skjuler
mit Aasyn for dem, da jeg har udgydt min Aand over
Israels Hus, lyder det fra den Herre HERREN.

40 I det fem og tyvende Aar efter at vi var ført i
Landflygtighed, ved Nytaarstide, paa den tiende
Dag i Maaneden i det fjortende Aar efter Byens
indtagelse, netop paa den Dag kom HERRENS
Haand over mig, og han førte mig 2 i Guds Syner til
Israels Land og satte mig paa et saare højt Bjerg, og
paa det var der bygget noget som en By mod Syd; 3
og da han havde ført mig derhen, se, da var der en
Mand som Kobber at se til med en Hørgarnssnor og
en Maalestang i Haanden, og han stod ved Porten. 4
Manden sagde til mig: »Menneskesøn, se med dine
Øjne, hør med dine Ører og læg vel Mærke til alt,
hvad jeg viser dig; thi du er ført hid, for at jeg skal
vise dig det. Kundgør Israels Hus alt, hvad du ser!« 5
Og se, der var en Mur uden om Templet til alle Sider.
Manden holdt i Haanden en Maalestang, som var
seks Alen lang, en Alen en Haandsbred længere
end sædvanlig, og han maalte Muren; den var eet
Maal bred og eet Maal høj. 6 Saa gik han op ad
syv Trappetrin ind i den Port, hvis Forside vendte
mod Øst; og han maalte Portens Tærskel til eet Maal
i Bredden, 7 hvert af Portens Siderum ligeledes til
eet Maal i Længden og eet i Bredden, Murpillerne
mellem Siderummene til fem Alen og Tærskelen ved
Portens Forhal paa den Side, 8 der vendte indad i
Porten, til eet Maal. 9 Og han maalte Portens Forhal
til otte Alen og dens Murpiller til to; Portens Forhal laa
paa indersiden. 10 Portens Siderum, tre paa hver
Side, laa over for hverandre; de var lige store alle tre;
ogsaa Murpillerne paa begge Sider var lige store. 11
Saa maalte han Portindgangens Bredde til ti Alen og
Portgangens til tretten. 12 Foran Siderummene var
der paa begge Sider afspærrede Pladser paa een
Alen, og selve Siderummene paa begge Sider var
seks Alen. 13 Saa maalte han Porten fra Indervæggen
i et Siderum til Indervæggen i Siderummet lige overfor
til en Bredde af fem og tyve Alen, Dør over for Dør. 14
Saa maalte han Forhallen til tyve Alen; og Forgaarden
omgav Portens Forhal. 15 Fra Portens Forside udad til
Portforhallens Forside indad var der halvtredsindstyve
Alen. 16 Porten havde paa begge Sider Gittervinduer,
som udvidede sig indad i Siderummene og deres
Murpiller; ligeledes havde Forhallen paa alle Sider
Vinduer, som udvidede sig indad. Paa Murpillerne til
begge Sider var der Palmer. 17 Derpaa førte han mig
ind i den ydre Forgaard. Og se, der var Kamre, og
Forgaarden rundt var der et stenlagt Stykke; der var
tredive Kamre paa Stenlægningen. 18 Det stenlagte
Stykke stødte op til Portenes Sidemure, lige saa
bredt som Portene var lange; det var den nedre
Stenlægning. 19 Han maalte Forgaardens Bredde
fra den nedre Ports indre Forside til den indre Ports
ydre Forside til hundrede Alen. Og han førte mig
mod Nord, 20 og se, der var en Port, som vendte
mod Nord, i den ydre Forgaard, og han maalte dens
Længde og Bredde. 21 Den havde tre Siderum til
hver Side, og Murpillerne og Forhallen havde samme
Maal som i den første Port; den var halvtredsindstyve
Alen lang og fem og tyve Alen bred. 22 Vinduer,
Forhal og Palmer havde samme Maal som i den Port,
hvis Forside vendte mod Øst; ad syv Trin steg man
op dertil, og Forhallen laa inderst inde. 23 En Port til
den indre Forgaard laa over for Nordporten, ligesom
Forholdet var ved Østporten; og han maalte fra Port
til Port hundrede Alen. 24 Saa førte han mig mod
Syd og se, der var ogsaa en Port mod Syd, og han
maalte dens Murpiller og Forhal; de havde samme
Maal som de andre. 25 Porten og dens Forhal havde
Vinduer af samme Slags som de andre. Den var
halvtredsindstyve Alen lang og fem og tyve Alen bred;
26 syv Trin førte op til den; Forhallen laa inderst inde,
og der var Palmer paa Murpillerne til begge Sider. 27
Endelig var der en Port til den indre Forgaard over
for Sydporten: han maalte hundrede Alen fra Port til
Port. 28 Derpaa førte han mig til den indre Forgaard
gennem Sydporten, og den maalte han; den havde
samme Størrelse som de andre, 29 og dens Siderum,
Murpiller og Forhal havde samme Størrelse som de
andre; Porten og dens Forhal havde Vinduer rundt
om. Den var halvtredsindstyve Alen lang og fem og
tyve Alen bred. 30 (Der var Forhaller rundt om, fem
og tyve Alen lange og fem Alen brede). 31 Forhallen
vendte ud mod den ydre Forgaard med Palmer paa
Murpillerne, og otte Trin dannede dens Opgang. 32
Saa førte han mig til Østporten og maalte denne
Port; den havde samme Størrelse som de andre, 33
og Siderum, Murpiller og Forgaard havde samme
Størrelse som de andre; Porten og dens Forhal

havde Vinduer rundt om. Den var halvtredsindstyve
Alen lang og fem og tyve Alen bred. 34 Forhallen
vendte ud mod den ydre Forgaard med Palmer paa
Murpillerne til begge Sider, og otte Trin dannede
dens Opgang. 35 Saa førte han mig til Nordporten
og maalte den; den havde samme Størrelse som
de andre, 36 ligeledes Siderum, Murpiller og Forhal;
Porten og dens Forhal havde Vinduer rundt om. Den
var halvtredsindstyve Alen lang og fem og tyve Alen
bred. 37 Forhallen vendte ud mod den ydre Forgaard
med Palmer paa Murpillerne til begge Sider, og otte
Trin dannede dens Opgang. 38 Derpaa vendte han
sig til det Indre, idet han førte mig til Østporten; der
skyllede man Brændofferet. 39 Og i Portens Forhal
stod to Borde paa den ene Side og to paa den anden
til at slagte Brændofferet, Syndofferet og Skyldofferet
paa. 40 Ogsaa ved det ydre Hjørne, mod Nord naar
man steg op i Portindgangen, stod to Borde og ved
Portforhallens andet Hjørne andre to, 41 fire Borde
paa hver Side ved Portens Hjørner, i alt otte. Paa
dem slagtede man Slagtofferet. 42 Og til Brændofferet
stod der tre Kvaderstensborde, halvanden Alen lange,
halvanden Alen brede og en Alen høje; paa dem
lagde man de Redskaber, med hvilke man slagtede
Brændofferet og Slagtofferet. 43 De havde hele Vejen
rundt en Rand paa en Haandsbred, der vendte indad;
og oven over Bordene var der Tage til Værn mod
Regn og Sol. Derpaa førte han mig atter 44 til den
indre Forgaard, og se, der var to Kamre, et ved
Nordportens Hjørne med Forsiden mod Syd og et
andet ved Sydportens Hjørne med Forsiden mod
Nord. 45 Og han sagde til mig: »Kammeret her, hvis
Forside vender mod Syd, er for Præsterne, der tager
Vare paa, hvad der er at varetage i Templet, 46 og
Kammeret der, hvis Forside vender mod Nord, er
for Præsterne, der tager Vare paa, hvad der er at
varetage ved Alteret. Det er Zadoks Sønner, som
alene af Levis Sønner maa nærme sig HERREN
for at tjene ham.« 47 Saa maalte han Forgaarden;
den var hundrede Alen lang og hundrede Alen bred i
Firkant; og Alteret stod foran Templet. 48 Derpaa førte
han mig til Templets Forhal og maalte Forhallens
Piller; de var fem Alen brede paa begge Sider; Porten
var fjorten Alen bred og dens Sidevægge tre Alen
paa begge Sider, 49 og Forhallen var tyve Alen lang
og tolv Alen bred. Ad ti Trin steg man op til den; og
der stod Søjler op ad Pillerne, een paa hver Side.

41 Derpaa førte han mig til det Hellige og maalte
Pillerne, de var seks Alen brede paa begge
Sider; 2 Indgangen var ti Alen bred, dens Sidevægge
fem Alen til begge Sider; og han maalte dets Længde
til fyrretyve Alen og Bredden til tyve. 3 Derpaa
gik han ind i Inderhallen og maalte Indgangens
Piller; de var to Alen, og Indgangen var seks Alen
bred og Sidevæggene syv Alen brede til begge
Sider. 4 Og han maalte dets Længde til tyve Alen
og Bredden til tyve ud for Tempelrummet. Og han
sagde til mig: »Dette er det Allerhelligste.« 5 Derpaa
maalte han Templets Mur; den var seks Alen bred;
og Tilbygningen var fire Alen bred Templet rundt. 6
Tilbygningen laa Rum ved Rum, tre Rum oven paa
hverandre tredive Gange, og der var Fremspring, saa
Bjælkerne ikke greb ind i Templets Mur. 7 Saaledes
var Tilbygningens Rum bredere og bredere opad, efter
som Tempelmuren var trukket tilbage opad, Templet
rundt. Fra det nederste Stokværk steg man op til
det mellemste, og derfra op til det øverste. 8 Og jeg
saa ved Templet en ophøjet brolagt Plads hele Vejen
rundt. Tilbygningens Grundmure var et fuldt Maal
høje, seks Alen til Kanten. 9 Tilbygningens Ydermur
var fem Alen bred. Der var en aaben Plads langs
Templets Tilbygning. 10 En afspærret Plads, tyve Alen
bred, omgav Templet paa alle Sider. 11 Tilbygningens
Døre førte ud til den aabne Plads, en Dør mod
Nord og en anden mod Syd; og den aabne Plads
var fem Alen bred paa alle Sider. 12 Den Bygning,
som laa ved den afspærrede Plads imod Vest, var
halvfjerdsindstyve Alen bred, dens Mur var fem Alen
tyk til alle Sider, og den var halvfemsindstyve Alen
lang. 13 Han maalte Templet; det var hundrede Alen
langt; den afspærrede Plads tillige med Bagbygningen
og dens Mure var hundrede Alen lang, 14 og Templets
Forside tillige med den afspærrede Plads mod Øst
var hundrede Alen bred. 15 Og han maalte Længden
af Bagbygningen langs den afspærrede Plads, som
laa bag den; den var hundrede Alen. Det Hellige,
Inderhallen og den ydre Forhal 16 var træklædt.
Vinduer, som udvidede sig indad, gav Lys rundt om i
alle tre Rum, og Væggene derinde var klædt med Træ
rundt om fra Gulv til Vinduer, 17 og fra Indgangens
Sidevægge til det indre Rum var der Væggen rundt
18 udskaaret Arbejde, Keruber og Palmer, en Palme
mellem to Keruber; Keruberne havde to Ansigter; 19
Menneskeansigtet vendte mod Palmen paa den ene
Side og Løveansigtet mod Palmen paa den anden
Side; saaledes var der gjort hele Templet rundt. 20
Fra Gulv til Vinduer var der fremstillet Keruber og
Palmer paa det Helliges Væg. 21 Ved Indgangen
til det Hellige var der firkantede Dørstolper. Foran
Helligdommen var der noget, der saa ud som 22 et
Træalter, tre Alen højt, to Alen langt og to Alen bredt;

det havde Hjørner, og dets Fodstykke og Vægge
var af Træ. Og han sagde til mig: »Dette er Bordet,
som staar for HERRENS Aasyn.« 23 Det Hellige
havde to Dørfløje; 24 ligeledes havde Helligdommen
to Dørfløje; hver Fløj var to bevægelige Dørflader,
to paa hver Fløj. 25 Og paa dem var der fremstillet
Keruber og Palmer ligesom paa Væggene. Der var et
Trætag uden for Forhallen. 26 Der var gitrede Vinduer
og Palmer paa Forhallens Sidevægge til begge Sider
.....

42 Derpaa førte han mig ud i den indre Forgaard
i nordlig Retning, og han førte mig til Kamrene,
som laa ud imod den afspærrede Plads og
Bagbygningen, nogle paa den ene Side, andre paa
den anden. 2 Længden var hundrede Alen og Bredden
halvtredsindstyve. 3 Over for Portene, som hørte
til den indre Forgaard, og over for Stenbroen, som
hørte til den ydre Forgaard, var der Gang over for
Gang i tre Stokværk. 4 Foran Kamrene var der en
Forgang, ti Alen bred og hundrede Alen lang, og
deres Døre vendte mod Nord. 5 De øvre Kamre
var de snævreste, thi Gangen tog noget af deres
Plads, saa at de var mindre end de nederste og
mellemste. 6 Thi de havde tre Stokværk og ingen
Søjler svarende til den ydre Forgaards; derfor var de
øverste snævrere end de nederste og mellemste. 7
Der løb en Mur udenfor langs Kamrene i Retning af
den ydre Forgaard; foran Kamrene var dens Længde
halvtredsindstyve Alen; 8 thi Kamrene, som laa ved
den ydre Forgaard, havde en samlet Længde af
halvtredsindstyve Alen, og de laa over for hine, i
alt hundrede Alen. 9 Neden for disse Kamre var
Indgangen paa Østsiden, naar man gik ind i dem
fra den ydre Forgaard, 10 ved Begyndelsen af den
ydre Mur. Derpaa førte han mig mod Syd; og der
var ogsaa Kamre ud imod den afspærrede Plads og
Bagbygningen 11 med en Gang foran; de saa ud
som Kamrene mod Nord; havde samme Længde og
Bredde, og alle Udgange var her som hist, ligesom
de var indrettet paa samme Maade. 12 Men deres
Døre vendte mod Syd ..... 13 Og han sagde til mig:
»Kamrene mod Nord og Syd, som ligger ud mod
den afspærrede Plads, er de hellige Kamre, hvor
Præsterne, der nærmer sig HERREN, skal spise
det højhellige; der skal de gemme det højhellige,
Afgrødeofrene, Syndofrene og Skyldofrene, thi Stedet
er helligt; 14 og naar Præsterne træder ind — de maa
ikke fra Helligdommen træde ud i den ydre Forgaard
— skal de der nedlægge deres Klæder, som de gør
Tjeneste i, da de er hellige, og iføre sig andre Klæder;
da først maa de nærme sig det, der hører Folket til.«
15 Da han var til Ende med at udmaale Templets
Indre, førte han mig hen til den Port, hvis Forside
vendte mod Øst, og maalte til alle Sider; 16 han
maalte med Maalestangen Østsiden; den var efter
Maalestangen 500 Alen; saa vendte han sig og 17
maalte med Maalestangen Nordsiden til 500 Alen; 18
saa vendte han sig og maalte med Maalestangen
Sydsiden til 500 Alen; 19 og han vendte sig og maalte
med Maalestangen Vestsiden til 500 Alen. 20 Til alle
fire Sider maalte han Pladsen; og der var en Mur
rundt om, 500 Alen lang og 500 Alen bred, til at sætte
Skel mellem det, som er helligt, og det, som ikke er
helligt.

43 Derpaa førte han mig hen til Østporten. 2 Og se
Israels Guds Herlighed kom østerfra, og det lød
som mange Vandes Brus, og Jorden lyste af hans
Herlighed. 3 Synet var som det, jeg havde set, da
han kom for at ødelægge Byen, og Vognen saa ud
som den, jeg havde set ved Floden Kebar. Da faldt
jeg paa mit Ansigt. 4 Og HERRENS Herlighed drog
ind i Templet gennem den Port, hvis Forside vendte
mod Øst. 5 Men Aanden løftede mig op og bragte
mig ind i den indre Forgaard, og se, HERRENS
Herlighed fyldte Templet. 6 Og jeg hørte en tale
til mig ud fra Templet, medens Manden stod ved
Siden af mig, 7 og han sagde: Menneskesøn! Her er
min Trones og mine Fodsaalers Sted, hvor jeg vil
bo midt iblandt Israeliterne til evig Tid. Israels Hus
skal ikke mere vanhellige mit hellige Navn, hverken
de eller deres Konger, med deres Bolen eller deres
Kongers Lig, 8 de, som satte deres Tærskel lige ved
min og deres Dørstolper lige ved mine, kun med
en Mur imellem mig og dem, og vanhelligede mit
hellige Navn ved de Vederstyggeligheder, de øvede,
saa jeg maatte tilintetgøre dem i min Vrede. 9 Nu
skal de fri mig for deres Bolen og deres Kongers
Lig, saa jeg kan bo iblandt dem til evig Tid. 10 Men
du, Menneskesøn, giv Israels Hus en Beskrivelse
af Templet, dets Udseende og Form, at de maa
skamme sig over deres Misgerninger. 11 Og dersom
de skammer sig over alt, hvad de har gjort, saa
kundgør dem Templets Omrids og Indretning, dets
Udgange og Indgange, et helt Billede deraf; ligeledes
alle Vedtægter og Love derom; og skriv det op
for deres Øjne, at de maa mærke sig Billedet i
sin Helhed og alle Vedtægterne og holde dem. 12
Dette er Loven om Templet: Paa Bjergets Tinde skal
alt dets Omraade til alle Sider være højhelligt; se,
det er Loven om Templet. 13 Følgende er Alterets

Maal i Alen, en Alen en Haandsbred længere end
sædvanlig: Foden var en Alen høj og en Alen bred,
Kantlisten Randen rundt et Spand høj. Om Alterets
Højde gælder følgende: 14 Fra Foden underneden op
til det nederste Fremspring to Alen med en Alens
Bredde; og fra det lille Fremspring til det store fire
Alen med en Alens Bredde. 15 Ildstedet var fire Alen
højt, og fra Ildstedet ragede fire Horn i Vejret. 16
Ildstedet var tolv Alen langt og tolv Alen bredt, saa det
dannede en ligesidet Firkant. 17 Det store Fremspring
var fjorten Alen langt og fjorten Alen bredt paa alle
fire Sider; det lille Fremspring seksten Alen langt
og seksten Alen bredt paa alle fire Sider; Kantlisten
rundt om en halv Alen bred og Foden en Alen bred
rundt om. Trappen var paa Østsiden. 18 Og han
sagde til mig: Menneskesøn! Saa siger den Herre
HERREN: Følgende er Vedtægterne om Alteret, paa
den Dag det bygges til at ofre Brændofre og sprænge
Blod paa: 19 Saa lyder det fra den Herre HERREN:
Levitpræsterne, som nedstammer fra Zadok og maa
nærme sig mig for at gøre Tjeneste for mig, skal du
give en ung Tyr til Syndoffer; 20 og du skal tage noget
af dens Blod og stryge det paa Alterets fire Horn, paa
Fremspringets fire Hjørner og paa Kantlisten rundt om
og saaledes rense det for Synd og fuldbyrde Soningen
for det. 21 Og du skal tage Syndoffertyren og brænde
den ved Tempelvagten uden for Helligdommen. 22
Næste Dag skal du bringe en lydefri Gedebuk som
Syndoffer, og de skal rense Alteret for Synd, ligesom
de rensede det med Tyren. 23 Og naar du er til Ende
med at rense det for Synd, skal du bringe en lydefri
ung Tyr og en lydefri Væder af Smaakvæget; 24 du
skal bringe dem for HERRENS Aasyn, og Præsterne
skal strø Salt paa dem og ofre dem som Brændoffer
for HERREN. 25 Syv Dage skal du daglig ofre en
Syndofferbuk, og man skal ofre en ung Tyr og en
Væder af Smaakvæget, lydefri Dyr; 26 i syv Dage
skal man fuldbyrde Soningen for Alteret og rense det
og indvie det. 27 Saaledes skal man bære sig ad i
disse Dage. Og paa den ottende Dag og siden hen
skal Præsterne ofre eders Brændofre og Takofre paa
Alteret; og jeg vil have Behag i eder, lyder det fra den
Herre HERREN.

44 Derpaa førte han mig tilbage ad Helligdommens
ydre Østport til, og den var lukket. 2 Og
HERREN sagde til mig: Denne Port skal være lukket
og maa ikke aabnes! Ingen maa gaa ind derigennem,
thi igennem den drog HERREN, Israels Gud, ind;
derfor skal den være lukket. 3 Kun Fyrsten maa
sidde i den og holde Maaltid for HERRENS Aasyn;
men han skal gaa ind igennem Portforhallens Dør og
samme Vej ud. 4 Derpaa førte han mig i Retning af
Nordporten til Pladsen foran Templet, og jeg skuede,
og se, HERRENS Herlighed fyldte HERRENS Hus, og
jeg faldt paa mit Ansigt. 5 Da sagde HERREN til mig:
Menneskesøn, mærk dig og se med dine Øjne og hør
med dine Ører alt, hvad jeg taler til dig med Hensyn til
alle Vedtægter og Love om HERRENS Hus, og læg
vel Mærke til, hvad der gælder om Adgang til Templet
gennem en hvilken som helst af Helligdommens
Udgange. 6 Og sig til Israels Hus, den genstridige
Slægt: Saa siger den Herre HERREN: Lad det nu
være nok med alle eders Vederstyggeligheder, Israels
Hus, 7 at I lod fremmede med uomskaarne Hjerter
og uomskaaret Kød komme ind i min Helligdom, for
at de skulde være der og vanhellige mit Hus, naar I
frembar min Mad, Fedt og Blod og saaledes brød
min Pagt ved alle eders Vederstyggeligheder. 8 I tog
ikke Vare paa, hvad der var at varetage ved mine
hellige Ting, men overlod de fremmede at tage Vare
paa, hvad der var at varetage i min Helligdom. 9
Derfor, saa siger den Herre HERREN: Ingen fremmed
med uomskaaret Hjerte og uomskaaret Kød maa
komme i min Helligdom, ikke een af de fremmede,
som lever blandt Israels Børn. 10 Men de Leviter, som
fjernede sig fra mig, da Israel for vild, idet de for vild
fra mig og holdt sig til deres Afgudsbilleder, de skal
bære deres Misgerning. 11 De skal i min Helligdom
gøre Vagttjeneste ved Tempelportene og udføre
Arbejdet i Templet, idet de skal slagte Brændofrene
og Slagtofrene for Folket og staa dem til Tjeneste og
gaa dem til Haande. 12 Fordi de gik dem til Haande
over for deres Afgudsbilleder og saaledes blev Aarsag
til Skyld for Israels Hus, derfor løfter jeg min Haand
imod dem, lyder det fra den Herre HERREN, paa
at de skal bære deres Misgerning. 13 De maa ikke
nærme sig mig for at gøre Præstetjeneste for mig, ej
heller maa de nærme sig nogen af mine hellige Ting,
det højhellige, men de skal bære deres Skændsel
og de Vederstyggeligheder, de øvede. 14 Jeg sætter
dem til at tage Vare paa, hvad der er at varetage
i Templet ved alt Arbejde der, ved alt, hvad der er
at gøre derinde. 15 Men Levitpræsterne, Zadoks
Efterkommere, som tog Vare paa, hvad der var at
varetage i min Helligdom, dengang Israeliterne for
vild fra mig, skal nærme sig mig for at gaa mig til
Haande og være mig til Tjeneste og ofre mig Fedt og
Blod, lyder det fra den Herre HERREN. 16 De skal
gaa ind i min Helligdom og nærme sig mit Bord for at
gaa mig til Haande og tage Vare paa, hvad jeg vil
have varetaget. 17 Og naar de gaar ind ad den indre

Forgaards Port, skal de være iført Linnedklæder;
de maa ikke have Uld paa Kroppen, naar de gør
Tjeneste i den indre Forgaards Porte eller længere
inde. 18 De skal bære Linnedhuer paa Hovedet
og Linnedbenklæder om Lænderne; de maa ikke
omgjorde sig med noget, som fremkalder Sved. 19
Og naar de gaar ud i den ydre Forgaard til Folket,
skal de afføre sig de Klæder, i hvilke de gør Tjeneste,
gemme dem i Helligdommens Kamre og iføre sig
andre Klæder, at de ikke skal gøre Folket helligt med
deres Klæder. 20 Hovedet maa de ikke rage, dog
heller ikke lade Haaret vokse frit, men de skal klippe
deres Haar. 21 Vin maa ingen Præst drikke, naar han
gaar ind i den indre Forgaard. 22 Enke eller fraskilt
maa de ikke tage til Ægte, men kun Jomfruer af
Israels Hus; dog maa de ægte Enken efter en Præst.
23 De skal lære mit Folk at skelne mellem det, som er
helligt, og det, som ikke er helligt, og undervise dem i
Forskellen mellem rent og urent. 24 Ved Retstrætter
skal de optræde som Dommere; efter mine Lovbud
skal de dømme. De skal overholde mine Love og
Vedtægter paa alle mine Højtidsdage og helligholde
mine Sabbater. 25 Et Lig maa de ikke komme nær,
at de ikke skal blive urene derved; kun ved Fader,
Moder, Søn, Datter, Broder eller ugift Søster maa de
gøre sig urene; 26 og efter at være blevet uren skal
han tælle syv Dage frem, saa er han atter ren; 27 den
Dag han atter gaar ind i Helligdommen, i den indre
Forgaard, for at gøre Tjeneste i Helligdommen, skal
han frembære et Syndoffer, lyder det fra den Herre
HERREN. 28 De skal ingen Arvelod have; jeg er deres
Arvelod. Og Ejendom i Israel maa I ikke give dem;
jeg er deres Ejendom. 29 Afgrødeofferet, Syndofferet
og Skyldofferet skal de spise, og alt, hvad der er lagt
Band paa i Israel, skal tilfalde dem. 30 Det bedste af al
Førstegrøde af enhver Art, alle Offerydelser af enhver
Art, alt, hvad I maatte yde, skal tilfalde Præsterne, og
Førstegrøden af eders Grovmel skal I give Præsten
for at nedkalde Velsignelse over eders Huse. 31 Intet
Aadsel og intet, som er sønderrevet, være sig Fugl
eller firføddet Dyr, maa Præsterne spise.

45 Naar I udskifter Landet ved Lodkastning, skal
I yde HERREN en Offerydelse, en hellig Del af
Landet, 25 000 Alen lang og 20 000 Alen bred; hellig
skal den være i hele sin Udstrækning. 2 Deraf skal til
Helligdommen fratages et firkantet Stykke paa 500
Alen til alle Sider, omgivet af en aaben Plads paa
50 Alen. 3 Af denne Strækning skal du afmaale et
Stykke paa 25 000 Alens Længde og 10 000 Alens
Bredde; der skal Helligdommen, den højhellige, ligge.
4 Det er en hellig Gave af Landet og skal tilfalde
Præsterne, som gør Tjeneste i Helligdommen, dem,
som træder frem for at gøre Tjeneste for HERREN;
og det skal give dem Plads til Boliger og Græsgang. 5
Et Stykke paa 25 000 Alens Længde og 10 000 Alens
Bredde skal som Grundejendom tilfalde Leviterne,
som gør Tjeneste i Templet, til Byer at bo i. 6 Byens
Grundejendom skal I give en Bredde af 5000 Alen og
en Længde af 25 000 Alen, samme Længde som
den hellige Offerydelse; den skal tilhøre hele Israels
Hus. 7 Og Fyrsten skal paa begge Sider af den
hellige Offerydelse og Byens Grundejendom have
et Omraade langs den hellige Offerydelse og Byens
Grundejendom baade paa Vestsiden og Østsiden
af samme Længde som en af Stammelodderne fra
Landets Vestgrænse til Østgrænsen; 8 det skal tilhøre
ham som Grundejendom i Israel, for at mine Fyrster
ikke fremtidig skal undertrykke mit Folk; men det
øvrige Land skal gives Israels Hus, Stamme for
Stamme. 9 Saa siger den Herre HERREN: Lad
det nu være nok, I Israels Fyrster! Afskaf Vold og
Undertrykkelse, gør Ret og Skel og hør op med
eders Overgreb mod mit Folk, lyder det fra den Herre
HERREN. 10 Vægt, som vejer rigtigt, Efa og Bat, som
holder Maal, skal I have. 11 Efa og Bat skal have
ens Maal, saa at en Bat holder en Tiendedel Homer,
og en Efa ligeledes en Tiendedel Homer; efter en
Homer skal Maalet fastslaas. 12 En Sekel skal holde
tyve Gera; fem Sekel skal være fem, ti Sekel ti, og til
halvtredsindstyve Sekel skal I regne en Mine. 13 Dette
er den Offerydelse, I skal yde: En Sjettedel Efa af
hver Homer Hvede og en Sjettedel Efa af hver Homer
Byg. 14 Den fastsatte Ydelse af Olien: En Tiendedel
Bat af hver Kor, ti Bat udgør jo en Kor; 15 et Lam fra
Smaakvæget af hver 200 som Offerydelse fra alle
Israels Slægter til Afgrødeofre, Brændofre og Takofre
for at skaffe eder Soning, lyder det fra den Herre
HERREN. 16 Alt Folket i Landet skal give Fyrsten
i Israel denne Offerydelse. 17 Men Fyrsten skal
det paahvile at udrede Brændofrene, Afgrødeofrene
og Drikofrene paa Højtiderne, Nymaanefesterne
og Sabbaterne, alle Israels Hus's Fester; han skal
sørge for Syndofrene, Afgrødeofrene, Brændofrene
og Takofrene for at skaffe Israels Hus Soning. 18
Saa siger den Herre HERREN: Paa den første Dag
i den første Maaned skal I tage en lydefri ung Tyr
og rense Helligdommen for Synd. 19 Præsten skal
tage noget af Syndofferets Blod og stryge det paa
Templets Dørstolper, Alterfremspringets fire Hjørner
og Dørstolperne til den indre Forgaards Port. 20
Det samme skal han gøre paa den første Dag i den

syvende Maaned for deres Skyld, som har fejlet af
Vanvare eller Uvidenhed, og saaledes skaffe Templet
Soning. 21 Paa den fjortende Dag i den første Maaned
skal I fejre Paaskefesten: syv Dage skal I spise usyret
Brød; 22 og Fyrsten skal paa den Dag for sig selv
og for alt Folket i Landet ofre en Tyr som Syndoffer;
23 paa de syv Festdage skal han som Brændoffer
for HERREN ofre syv Tyre og syv Vædre, lydefri
Dyr, paa hver af de syv Dage, og ligeledes daglig
som Syndoffer en Gedebuk; 24 og som Afgrødeoffer
skal han ofre en Efa med Tyren og ligeledes een
med Væderen, desuden en Hin Olie med Efaen. 25
Paa den femtende Dag i den syvende Maaned skal
han paa Festen ofre lige saa meget som Syndoffer,
Brændoffer, Afgrødeoffer og lige saa megen Olie; det
skal han gøre syv Dage.

46 Saa siger den Herre HERREN: Den indre
Forgaards Østport skal være lukket de seks
Hverdage, men paa Sabbatsdagen skal den aabnes,
ligeledes paa Nymaanedagen: 2 og Fyrsten skal
udefra gaa ind gennem Portens Forhal og stille sig
ved Portens Dørstolpe. Præsterne skal ofre hans
Brændoffer og Takofre, og han skal tilbede paa
Portens Tærskel og saa gaa ud igen; og Porten
skal staa aaben til Aften. 3 Men Folket i Landet
skal paa Sabbaterne og Nymaanedagene tilbede
for HERRENS Aasyn ved denne Ports Indgang.
4 Det Brændoffer, Fyrsten bringer HERREN paa
Sabbatsdagen, skal udgøre seks lydefri Lam og en
lydefri Væder, 5 dertil et Afgrødeoffer paa en Efa
med Væderen og et Afgrødeoffer efter Behag med
Lammene, desuden en Hin Olie med hver Efa. 6 Paa
Nymaanedagen skal det udgøre en ung, lydefri Tyr,
seks Lam og en Væder, lydefri Dyr; 7 med Tyren skal
han ofre et Afgrødeoffer paa en Efa, med Væderen
ligeledes en Efa og med Lammene efter Behag
desuden en Hin Olie med hver Efa. 8 Naar Fyrsten
gaar ind, skal han komme gennem Portens Forhal,
og samme Vej skal han gaa ud; 9 men naar Folket i
Landet kommer for HERRENS Aasyn paa Festerne,
skal den, der kommer ind gennem Nordporten for
at tilbede, gaa ud gennem Sydporten, og den, der
kommer ind gennem Sydporten, gaa ud gennem
Nordporten; han maa ikke vende tilbage gennem
den Port, han kom ind ad, men skal gaa ud paa den
modsatte Side. 10 Fyrsten skal være iblandt dem;
naar de gaar ind, skal han ogsaa gaa ind, og naar de
gaar ud, skal han ogsaa gaa ud. 11 Paa Festerne
og Højtiderne skal Afgrødeofferet være en Efa med
hver Tyr og ligeledes en Efa med hvem Væder,
men med Lammene efter Behag; desuden en Hin
Olie med hver Efa. 12 Naar Fyrsten ofrer et frivilligt
Offer, et Brændoffer eller Takofre som frivilligt Offer til
HERREN, skal man aabne Østporten for ham, og
han skal ofre sit Brændoffer eller sine Takofre, som
han gør paa Sabbatsdagen; og naar han er gaaet ud,
skal man lukke Porten efter ham. 13 Et aargammelt,
lydefrit Lam skal han daglig ofre som Brændoffer
for HERREN; hver Morgen skal han ofre det; 14
og dertil skal han hver Morgen som Afgrødeoffer
ofre en Sjettedel Efa og til at fugte Melet desuden
en Tredjedel Hin Olie; det er et Afgrødeoffer for
HERREN, en evigt gældende Ordning. 15 Saaledes
skal de hver Morgen ofre Lammet, Afgrødeofferet og
Olien som dagligt Brændoffer. 16 Saa siger den Herre
HERREN: Naar Fyrsten giver en af sine Sønner en
Gave af sin Arvelod, skal den tilhøre hans Sønner;
den skal være deres arvelige Grundejendom; 17 men
giver han en af sine Tjenere en Gave af sin Arvelod,
skal den kun tilhøre ham til Frigivningsaaret; saa skal
den vende tilbage til Fyrsten. Kun hans Sønner skal
varigt eje en saadan Arvelod. 18 Og Fyrsten maa
ikke tage noget af Folkets Arvelod, idet han med Vold
trænger dem ud af deres Grundejendom; af sin egen
Grundejendom skal han give sine Sønner Arvelod, at
ingen i mit Folk skal jages bort fra sin Grundejendom.
19 Derpaa førte han mig ind gennem Indgangen ved
Siden af Porten til de hellige Kamre, som var indrettet
til Præsterne og vendte mod Nord, og se, der var et
Rum i den inderste Krog mod Vest. 20 Han sagde
til mig: »Her er det Rum, hvor Præsterne skal koge
Syndofferet og Skyldofferet og bage Afgrødeofferet
for ikke at tvinges til at bringe det ud i den ydre
Forgaard og saaledes hellige Folket.« 21 Saa bragte
han mig ud i den ydre Forgaard og førte mig rundt til
Forgaardens fire Hjørner, og se, i hvert Hjørne var
der et Gaardsrum; 22 i Forgaardens fire Hjørner var
der smaa Gaardsrum, fyrretyve Alen lange og tredive
Alen brede, alle fire lige store; 23 der var Mure rundt
om dem alle fire, og der var indrettet Køkkener rundt
om langs Murene. 24 Og han sagde til mig: »Her er
Køkkenerne, hvor de, der gør Tjeneste i Templet, skal
koge Folkets Slagtofre.«

47 Derpaa førte han mig tilbage til Tempelets
Indgang, og se, Vand sprang ud under Tempelets
Tærskel i østlig Retning, thi Templets Forside vendte
mod Øst; og Vandet løb ned under Templets Sydside
sønden for Alteret. 2 Saa førte han mig ud gennem
Nordporten og rundt udenom til den ydre Østport,
og se, Vand rislede frem fra Sydsiden. 3 Derpaa gik

Manden ud mod Øst med en Maalesnor i Haanden,
og da han havde maalt 1000 Alen, lod han mig gaa
gennem Vandet, Vand til Anklerne. 4 Da han atter
havde maalt 1000 Alen, lod han mig paa ny gaa
gennem Vandet, Vand til Knæene; og da han atter
havde maalt 1000 Alen, lod han mig paa ny gaa
gennem Vandet, som der naaede til Hoften. 5 Da han
atter havde maalt 1000 Alen, var det en Strøm, som
jeg ikke kunde vade over, thi Vandet gik saa højt, at
man maatte svømme over; det var en Strøm, man
ikke kunde vade over, 6 Da sagde han til mig: »Har
du set det, Menneskesøn?« Og han førte mig tilbage
langs Strømmens Bred. 7 Da jeg kom tilbage, se, da
var der ved Strømmens Bred en stor Mængde Træer
paa begge Sider; 8 og han sagde til mig: »Dette
Vand løber ud i Østerkredsen og ned i Araba, og
naar det falder ud i Havet, Salthavet, bliver Vandet
der sundt; 9 alle de levende Væsener, hvoraf det
vrimler, skal leve, overalt hvor Strømmen kommer
hen, og der skal være en stor Mængde Fisk; thi naar
dette Vand kommer derhen, bliver Havvandet sundt,
og alt skal leve, hvor Strømmen kommer hen. 10
Fiskere skal staa ved det fra En-Gedi til En-Eglajim;
et Sted til at udspænde Fiskegarn skal det være;
dets Fisk skal være som det store Havs Fisk, saare
mange. 11 Men dets Sumpe og Vandhuller skal ikke
blive sunde; af dem skal udvindes Salt. 12 Paa
begge Flodens Bredder skal der vokse alle Haande
Frugttræer, hvis Blade ikke falder af, og hvis Frugter
aldrig faar Ende; hver Maaned bærer de nye Frugter;
thi dens Vand udspringer i Helligdommen. Frugterne
skal tjene til Føde og Bladene til Lægedom.« 13 Saa
siger den Herre HERREN: Dette er den Grænse,
inden for hvilken I skal udskifte Landet imellem
eder efter Israels tolv Stammer; Josef skal have
to Lodder. 14 I skal alle uden Undtagelse tage det
Land i Eje, som jeg med løftet Haand svor at give
eders Fædre; det skal nu tilfalde eder som Arvelod.
15 Saaledes skal Landets Nordgrænse være: Fra
det store Hav i Retning af Hetlon til det Sted, hvor
Vejen gaar til Zedad, 16 Hamat, Berota, Sibrajim,
mellem Damaskus's og Hamats Omraader, Hazar-
Enon ved Haurans Grænse. 17 Grænsen gaar fra det
store Hav til Hazar-Enon, saaledes at Damaskus's
Omraade ligger norden for ved Siden af Hamat. Det
er Nordgrænsen. 18 Østgrænsen: Fra Hazar-Enon
mellem Hauran og Damaskus danner Jordan Grænse
mellem Gilead og Israels Land til Havet i Øst, hen
til Tamar. Det er Østgrænsen. 19 Sydgrænsen: Fra
Tamar over Meribas Vand ved Kadesj til Bækken, ud
til det store Hav. Det er Sydgrænsen. 20 Vestgrænsen:
Det store Hav danner Grænse til tværs over for det
Sted, hvor Vejen gaar til Hamat. Det er Vestgrænsen.
21 Dette Land skal I udskifte iblandt eder efter Israels
Stammer; 22 I skal ved Lodkastning udskifte det
som Arvelod mellem eder og de fremmede, som bor
iblandt eder og der har avlet Sønner og Døtre; de
skal være eder som ind fødte Israeliter og kaste Lod
med eder om Arvelod blandt Israels Stammer. 23
I den Stamme, hvor den fremmede bor, skal I give
ham hans Arvelod, lyder det fra den Herre HERREN.

48 Følgende er Navnene paa Stammerne: Yderst
i Nord fra Havet i Retning af Hetlon til det
Sted, hvor Vejen gaar til Hamat, og videre til Hazar-
Enon, med Damaskus's Omraade mod Nord ved
Siden af Hamat, fra Østsiden til Vestsiden: Dan, een
Stammelod; 2 langs Dans Omraade fra Østsiden
til Vestsiden: Aser, een Stammelod; 3 langs Asers
Omraade fra Østsiden til Vestsiden: Naftali, een
Stammelod; 4 langs Naftalis Omraade fra Østsiden
til Vestsiden: Manasse, een Stammelod; 5 langs
Manasses Omraade fra Østsiden til Vestsiden: Efraim,
een Stammelod; 6 langs Efraims Omraade fra
Østsiden til Vestsiden: Ruben, een Stammelod; 7
langs Rubens Omraade fra Østsiden til Vestsiden:
Juda, een Stammelod. 8 Langs Judas Omraade
fra Østsiden til Vestsiden skal Offerydelsen, som
I yder, være 25 000 Alen bred og lige saa lang
som hver Stammelod fra Østsiden til Vestsiden; og
Helligdommen skal ligge i Midten. 9 Offerydelsen,
som I skal yde HERREN, skal være 25 000 Alen lang
og 20 800 Alen bred; 10 og den hellige Offerydelse
skal tilhøre følgende: Præsterne skal have et Stykke,
som mod Nord er 25 000 Alen langt, mod Vest 10
000 Alen bredt, mod Øst 10 000 Alen bredt og mod
Syd 25 000 Alen langt; og HERRENS Helligdom
skal ligge i Midten. 11 De helligede Præster, Zadoks
Efterkommere, som tog Vare paa, hvad jeg vilde
have varetaget, og ikke som Leviterne for vild, da
Israeliterne gjorde det, 12 skal det tilhøre som en
Offerydelse af Landets Offerydelse, et højhelligt
Omraade langs Leviternes. 13 Og Leviterne skal
have et lige saa stort Omraade som Præsterne, 25
000 Alen langt og 10 000 Alen bredt; den samlede
Længde bliver saaledes 25 000 Alen, Bredden 20
000. 14 De maa ikke sælge eller bortbytte noget
deraf eller overdrage denne Førstegrøde af Landet til
andre, thi den er helliget HERREN. 15 Det Stykke paa
5000 Alens Bredde, som er tilovers af Offerydelsens
Bredde langs de 25 000 Alen, skal være uindviet Land
og tilfalde Byen til Boliger og Græsgang, og Byen

skal ligge i Midten; **16** dens Maal skal være følgende:
Nordsiden 4500 Alen, Sydsiden 4500, Østsiden 4500
og Vestsiden 4500. **17** Byens Græsgang skal være
250 Alen mod Nord, 250 mod Syd, 250 mod Øst
og 250 mod Vest. **18** Af det Stykke, som endnu er
tilovers langs med den hellige Offerydelse, 10 000
Alen mod Øst og 10 000 mod Vest, skal Afgrøden
tjene Byens Indbyggere til Mad. **19** Byens Befolkning
skal sammensættes saaledes, at Folk fra alle Israels
Stammer bor der: **20** I alt skal I som Offerydelse yde
en Firkant paa 25 000 Alen, den hellige Offerydelse
foruden Byens Grundejendom. **21** Men Resten skal
tilfalde Fyrsten; hvad der ligger paa begge Sider af
den hellige Offerydelse og Byens Grundejendom,
østen for de 25 000 Alen hen til Østgrænsen og
vesten for de 25 000 Alen hen til Vestgrænsen,
langs Stammelodderne, skal tilhøre Fyrsten; den
hellige Offerydelse, Templets Helligdom i Midten **22**
og Leviternes og Byens Grundejendom skal ligge
midt imellem de Stykker, som tilfalder Fyrsten mellem
Judas og Benjamins Omraade. **23** Saa følger de
sidste Stammer: Fra Østsiden til Vestsiden Benjamin,
een Stammelod; **24** langs Benjamins Omraade fra
Østsiden til Vestsiden: Simeon, een Stammelod; **25**
langs Simeons Omraade fra Østsiden til Vestsiden:
Issakar, een Stammelod; **26** langs Issakars Omraade
fra Østsiden til Vestsiden: Zebulon, een Stammelod;
27 langs Zebulons Omraade fra Østsiden til Vestsiden:
Gad, een Stammelod; **28** og langs Gads Omraade paa
Sydsiden skal Grænsen gaa fra Tamar over Meribas
Vand ved Kadesj til Bækken ud til det store Hav.
29 Det er det Land, I ved Lodkastning skal udskifte
som Arvelod til Israels Stammer, og det er deres
Stammelodder, lyder det fra den Herre HERREN.
30 Følgende er Byens Udgange; Byens Porte skal
opkaldes efter Israels Stammer: **31** Paa Nordsiden,
der maaler 4500 Alen, er der tre Porte, den første
Rubens, den anden Judas og den tredje Levis; **32** paa
Østsiden, der maaler 4500 Alen, er der tre Porte, den
første Josefs, den anden Benjamins og den tredje
Dans; **33** paa Sydsiden, der maaler 4500 Alen, er der
tre Porte, den første Simeons, den anden Issakars og
den tredje Zebulons; **34** paa Vestsiden, der maaler
4500 Alen, er der tre Porte, den første Gads, den
anden Asers og den tredje Naftalis. **35** Omkredsen
er 18 000 Alen. Og Byens Navn skal herefter være:
HERREN er der.

Daniel

1 I Kong Jojakim af Judas tredje Regeringsaar drog
Kong Nebukadnezar af Babel til Jerusalem og
belejrede det. **2** Og Herren gav Kong Jojakim af
Juda og en Del af Guds Hus's Kar i hans Haand,
og han førte dem til Sinears Land; men Karrene
bragte han til sin Guds Skatkammer. **3** Kongen bød
derpaa sin Overhofmester Asjpenaz at tage nogle
Israeliter, dels af kongelig Slægt, dels af adelig Byrd,
4 unge Mænd uden mindste Lyde og med et smukt
Ydre, vel bevandrede i al Visdom, kundskabsrige og
lærenemme, egnede til at gøre Tjeneste i Kongens
Palads, og lære dem Kaldæernes Skrift og Tungemaal
5 og opdrage dem i tre Aar, for at de saa kunde træde
i Kongens Tjeneste; og Kongen tildelte dem deres
daglige Kost af sin egen Mad og af den Vin, han selv
drak. **6** Iblandt dem var Judæerne Daniel, Hananja,
Misjael og Azarja; **7** og Overhofmesteren gav dem
andre Navne, idet han kaldte Daniel Beltsazzar,
Hananja Sjadrak, Misjael Mesjak og Azarja Abed-
Nego. **8** Men Daniel satte sig for, at han ikke vilde gøre
sig uren med Kongens Mad eller den Vin, Kongen
drak; derfor bad han Overhofmesteren om at blive fri
for at gøre sig uren dermed. **9** Og Gud lod Daniel
finde Yndest og Velvilje hos Overhofmesteren; **10** men
Overhofmesteren sagde til ham: »Jeg frygter for, at
min Herre Kongen, som har tildelt eder Mad og Drikke,
skal finde, at I ser ringere ud end de andre unge
Mænd paa eders Alder, og at I saaledes skal bringe
Skyld over mit Hoved hos Kongen.« **11** Saa sagde
Daniel til den Opsynsmand, som Overhofmesteren
havde sat over Daniel, Hananja, Misjael og Azarja:
12 »Prøv engang dine Trælle i ti Dage og lad os faa
Grøntsager at spise og Vand at drikke! **13** Sammenlign
saa vort Udseende med de unge Mænds, som spiser
Kongens Mad; saa kan du gøre med dine Trælle,
efter hvad du ser.« **14** Han føjede dem da heri og
prøvede det med dem i ti Dage. **15** Og da de ti
Dage var omme, saa de bedre ud og var ved bedre
Huld end alle de unge Mænd, som spiste Kongens
Mad. **16** Saa lod Opsynsmanden deres Mad og
Vinen, de skulde drikke, bringe bort og gav dem
Grøntsager i Stedet. **17** Disse fire unge Mænd gav
Gud Kundskab og Indsigt i al Skrift og Visdom; Daniel
forstod sig ogsaa paa alle Haande Syner og Drømme.
18 Og da den Tid, Kongen havde fastsat for deres
Fremstilling, kom, førte Overhofmesteren dem frem
for Nebukadnezar. **19** Da saa Kongen talte med dem,
fandtes der iblandt dem alle ingen, som kunde maale
sig med Daniel, Hananja, Misjael og Azarja, og de
traadte derfor i Kongens Tjeneste. **20** Og naar som
helst Kongen spurgte dem om noget, der krævede
Visdom og Indsigt, fandt han dem ti Gange dygtigere
end alle Drømmetydere og Manere i hele sit Rige. **21**
Og Daniel blev ... til Kong Kyros's første Aar.

2 I sit andet Regeringsaar drømte Nebukadnezar,
og hans Sind blev uroligt, saa han ikke kunde
sove. **2** Saa lod Kongen Drømmetyderne, Manerne,
Sandsigerne og Kaldæerne kalde, for at de skulde
sige ham, hvad han havde drømt. Og de kom og
traadte frem for Kongen. **3** Da sagde Kongen til
dem: »Jeg har haft en Drøm, og mit Sind falder ikke
til Ro, før jeg faar at vide, hvad den betyder.« **4**
Kaldæerne svarede Kongen (paa Aramaisk): »Kongen
leve evindelig! Sig dine Trælle Drømmen, saa skal
vi tyde den.« **5** Men Kongen svarede Kaldæerne:
»Mit Ord staar fast! Hvis I ikke baade kundgør mig
Drømmen og tyder den, skal I hugges sønder og
sammen og eders Huse gøres til Skarndynger; **6**
men gengiver I mig Drømmen og tyder den, faar I
Skænk og Gave og stor Ære af mig. Gengiv mig,
derfor Drømmen og tyd den!« **7** De svarede atter:
»Kongen sige sine Trælle Drømmen, saa skal vi tyde
den.« **8** Kongen svarede: »Nu ved jeg for vist, at I kun
søger at vinde Tid, fordi I ser, mit Ord staar fast, **9**
saa eders Dom kun kan blive een, hvis I ikke kundgør
mig Drømmen, og at I derfor er blevet enige om at
lyve for mig og føre mig bag Lyset, til der kommer
andre Tider. Sig mig derfor Drømmen, saa jeg kan
vide, at I ogsaa kan tyde mig den.« **10** Kaldæerne
svarede Kongen: »Der findes ikke et Menneske paa
Jorden, som kan sige, hvad Kongen ønsker at vide;
aldrig har jo heller nogen Konge, hvor stor og mægtig
han end var, krævet sligt af nogen Drømmetyder,
Maner eller Kaldæer; **11** hvad Kongen kræver, er
umuligt, og der er ingen, som kan sige Kongen det,
undtagen Guderne, og de bor ikke hos de dødelige.«
12 Herover blev Kongen vred og saare harmfuld, og
han bød, at alle Babels Vismænd skulde henrettes.
13 Da nu Befalingen var udgaaet, og man skulde til at
slaa Vismændene ihjel, ledte man ogsaa efter Daniel
og hans Venner for at slaa dem ihjel. **14** Da henvendte
Daniel sig med kloge og vel overvejede Ord til Arjok,
Øversten for Kongens Livvagt, som var draget ud for
at slaa Babels Vismænd ihjel. **15** Han tog til Orde
og spurgte Arjok, Kongens Høvedsmand: »Hvorfor
er saa skarp en Befaling udgaaet fra Kongen?«
Og da Arjok havde sat ham ind i Sagen, **16** gik
Daniel ind til Kongen og bad ham give sig en Frist,

saa skulde han tyde Kongen Drømmen. 17 Saa gik
Daniel hjem og satte sine Venner Hananja, Misjael
og Azarja ind i Sagen, 18 og han paalagde dem at
bede Himmelens Gud om Barmhjertighed, saa han
aabenbarede Hemmeligheden, for at ikke Daniel og
hans Venner skulde blive henrettet med Babels andre
Vismænd. 19 Da blev Hemmeligheden aabenbaret
Daniel i et Nattesyn; og Daniel priste Himmelens Gud,
20 tog til Orde og sagde: »Lovet være Guds Navn fra
Evighed og til Evighed, thi ham tilhører Visdom og
Styrke! 21 Han lader Tider og Stunder skifte, afsætter
og indsætter Konger, giver de vise deres Visdom og
de indsigtsfulde deres Viden; 22 han aabenbarer det
dybe og lønlige; han ved, hvad Mørket gemmer, og
Lyset bor hos ham. 23 Dig, mine Fædres Gud, takker
og priser jeg, fordi du gav mig Visdom og Styrke,
og nu har du kundgjort mig, hvad vi bad dig om; thi
hvad Kongen vil vide, har du kundgjort os!« 24 Derfor
gik Daniel til Arjok, hvem Kongen havde paalagt at
henrette Babels Vismænd, og sagde til ham: »Henret
ikke Babels Vismænd, men før mig frem for Kongen,
saa vil jeg tyde ham Drømmen!« 25 Saa førte Arjok i
Hast Daniel frem for Kongen og sagde til ham: »Jeg
har blandt de bortførte Judæere fundet en Mand, som
vil tyde Kongen Drømmen!« 26 Kongen tog til Orde og
spurgte Daniel, som havde faaet Navnet Beltsazzar:
»Er du i Stand til at kundgøre mig den Drøm, jeg har
haft, og tyde den?« 27 Daniel svarede Kongen: »Den
Hemmelighed, Kongen ønsker at vide, kan Vismænd,
Manere, Drømmetydere og Stjernetydere ikke sige
Kongen; 28 men der er en Gud i Himmelen, som
aabenbarer Hemmeligheder, og han har kundgjort
Kong Nebukadnezar, hvad der skal ske i de sidste
Dage: 29 Du tænkte, o Konge, paa dit Leje over, hvad
der skal ske i Fremtiden, og han, som aabenbarer
Hemmeligheder, kundgjorde dig, hvad der skal ske.
30 Og mig er denne Hemmelighed aabenbaret, ikke
ved nogen Visdom, som jeg har forud for alle andre
levende Væsener, men for at Drømmen kan blive
tydet Kongen, saa du kan kende dit Hjertes Tanker.
31 Du saa, o Konge, for dig en vældig Billedstøtte;
denne Billedstøtte var stor og dens Glans overmaade
stærk; den stod foran dig, og dens Udseende var
forfærdeligt. 32 Billedstøttens Hoved var af fint Guld,
Bryst og Arme af Sølv, Bug og Lænder af Kobber,
33 Benene af Jern og Fødderne halvt af Jern og
halvt af Ler. 34 Saaledes skuede du, indtil en Sten
reves løs, dog ikke ved Menneskehænder, og ramte
Billedstøttens Jern— og Lerfødder og knuste dem; 35
og paa een Gang knustes Jern, Ler, Kobber, Sølv og
Guld og blev som Avner fra Somrens Tærskepladser,
og Vinden bar det sporløst bort; men Stenen, som
ramte Billedstøtten, blev til et stort Bjerg, der fyldte
hele Jorden. 36 Saaledes var Drømmen, og nu vil vi
tyde Kongen den: 37 Du, o Konge, Kongernes Konge,
hvem Himmelens Gud gav Kongedømme, Magt,
Styrke og Ære, 38 i hvis Haand han gav Menneskene,
saa vide de bor, Markens Dyr og Himmelens Fugle,
saa han gjorde dig til Hersker over dem alle, —
du er Hovedet, som var af Guld. 39 Men efter dig
skal der komme et andet Rige, ringere end dit, og
derpaa atter et tredje Rige, som er af Kobber, og hvis
Herredømme skal strække sig over hele Jorden. 40
Siden skal der komme et fjerde Rige, stærkt som
Jern; thi Jern knuser og søndrer alt; og som Jern
sønderslaar, skal det knuse og sønderslaa alle hine
Riger. 41 Men naar du saa Fødderne og Tæerne
halvt af Pottemagerler og halvt af Jern, betyder det,
at det skal være et Rige uden Sammenhold; dog
skal det have noget af Jernets Fasthed, thi du saa
jo, at Jern var blandet med Ler. 42 Og at Tæerne
var halvt af Jern og halvt af Ler, betyder, at Riget
delvis skal være stærkt, delvis svagt. 43 Og naar du
saa, at Jernet var blandet med Ler, betyder det, at de
skal indgaa Ægteskaber med hverandre, men dog
ikke indbyrdes holde sammen, saa lidt som Jern kan
blandes med Ler. 44 Men i hine Kongers Dage vil
Himmelens Gud oprette et Rige, som aldrig i Evighed
skal forgaa, og Herredømmet skal ikke gaa over til
noget andet Folk; det skal knuse og tilintetgøre alle
hine Riger, men selv staa i al Evighed; 45 thi du saa
jo, at en Sten reves løs fra Klippen, dog ikke ved
Menneskehænder, og knuste Jern, Ler, Kobber, Sølv
og Guld. En stor Gud har kundgjort Kongen, hvad der
skal ske herefter; og Drømmen er sand og Tydningen
troværdig.« 46 Saa faldt Kong Nebukadnezar paa
sit Ansigt og bøjede sig for Daniel, og han bød, at
man skulde bringe ham Ofre og Røgelse. 47 Og
Kongen tog til Orde og sagde til Daniel: »I Sandhed,
eders Gud er Gudernes Gud og Kongernes Herre,
og han kan aabenbare Hemmeligheder, siden du
har kunnet aabenbare denne Hemmelighed.« 48
Derpaa ophøjede Kongen Daniel og gav ham mange
store Gaver, og han satte ham til Herre over hele
Landsdelen Babel og til Overherre over alle Babels
Vismænd. 49 Men paa Daniels Bøn overdrog Kongen
Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego at styre Landsdelen
Babel, medens Daniel selv blev i Kongens Gaard.

3 Kong Nebukadnezar lod lave en Billedstøtte af
Guld, tresindstyve Alen høj og seks Alen bred, og
han opstillede den paa Dalsletten Dura i Landsdelen

Babel. 2 Saa sendte Kong Nebukadnezar Bud for at
sammenkalde Satraper, Landshøvdinger, Statholdere,
Overdommere, Skatmestre, lovkyndige, Dommere
og alle andre Embedsmænd i Landsdelen, at de
skulde komme til Stede, naar Billedstøtten, som
Kong Nebukadnezar havde ladet opstille, blev indviet.
3 Da samledes Satraperne, Landshøvdingerne,
Statholderne, Overdommerne, Skatmestrene, de
lovkyndige, Dommerne og alle andre Embedsmænd i
Landsdelen til Indvielsen af Billedstøtten, som Kong
Nebukadnezar havde ladet opstille, og de stillede
sig foran den. 4 Saa raabte en Herold med høj
Røst: »Det tilkendegives eder, I Folk, Stammer og
Tungemaal: 5 Naar I hører Horn, Fløjter, Citre,
Harper, Hakkebrætter, Sækkepiber og alle Haande
andre Instrumenter klinge, skal I falde ned og tilbede
Guldbilledstøtten, som Kong Nebukadnezar har ladet
opstille. 6 Og den, som ikke falder ned og tilbeder,
skal øjeblikkelig kastes i den gloende Ovn.« 7 Saa
snart alt Folket nu hørte Horn, Fløjter, Citre, Harper,
Hakkebrætter og alle Haande andre Instrumenter
klinge, faldt de derfor ned — alle Folk, Stammer og
Tungemaal — og tilbad Guldbilledstøtten, som Kong
Nebukadnezar havde ladet opstille. 8 Men ved samme
Lejlighed traadte nogle kaldæiske Mænd frem og førte
Klage mod Jøderne. 9 De tog til Orde og sagde til
Kong Nebukadnezar: »Kongen leve evindelig! 10 Du,
o Konge, har paabudt, at enhver, naar han hører Horn,
Fløjter, Citre, Harper, Hakkebrætter, Sækkepiber og
alle Haande andre Instrumenter klinge, skal falde ned
og tilbede Guldbilledstøtten, 11 og at den, som ikke gør
det, skal kastes i den gloende Ovn. 12 Men nu er her
nogle jødiske Mænd, som du har overdraget at styre
Landsdelen Babel, Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego;
disse Mænd ænser ikke dit Paabud, o Konge; de
dyrker ikke din Gud og tilbeder ikke Guldbilledstøtten,
som du har ladet opstille.« 13 Da lod Nebukadnezar
i Vrede og Harme Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego
hente; og da Mændene var ført frem for Kongen, 14
sagde Nebukadnezar til dem: »Er det oplagt Raad,
Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego, at I ikke dyrker min
Gud eller tilbeder Guldbilledstøtten, som jeg har ladet
opstille? 15 Nu vel, hvis I er rede til, naar I hører Horn,
Fløjter, Citre, Harper, Hakkebrætter, Sækkepiber og
alle Haande andre Instrumenter klinge, at falde ned
og tilbede Billedstøtten, som jeg har ladet lave, saa er
alt godt; men gør I det ikke, skal I paa Stedet kastes i
den gloende Ovn. Og hvilken Gud er der, som da kan
fri eder af mine Hænder?« 16 Sjadrak, Mesjak og
Abed-Nego svarede Kong Nebukadnezar: »Det har vi
ikke nødig at svare dig paa! 17 Sker det, saa kan vor
Gud, som vi dyrker, fri os af den gloende Ovn, og han
vil fri os af din Haand, o Konge; 18 men hvis ikke,
saa maa du vide, o Konge, at din Gud dyrker vi dog
ikke, og Guldbilledstøtten, som du har ladet opstille,
tilbeder vi ikke!« 19 Da opfyldtes Nebukadnezar af
Harme, og hans Ansigtsudtryk ændredes over for
Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego; han tog til Orde og
sagde, at Ovnen skulde gøres syv Gange hedere
end ellers, 20 og bød nogle haandfaste Mænd i sin
Hær binde Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego og kaste
dem i den gloende Ovn. 21 Saa blev Mændene
bundet i deres Kapper, Underklæder, Huer og andre
Klædningsstykker og kastet i den gloende Ovn. 22
Og eftersom Kongens Bud var skarpt og Ovnen
ophedet til Overmaal, brændte Luen de Mænd ihjel,
som bragte Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego op paa
Ovnen, 23 medens de tre Mænd, Sjadrak, Mesjak
og Abed-Nego, bundne faldt ned i den gloende Ovn.
24 Da sloges Kong Nebukadnezar af Rædsel og
stod hastigt op; og han tog til Orde og spurgte sine
Raadsherrer: »Var det ikke tre Mænd, vi kastede
bundne i Ilden?« De svarede Kongen: »Jo, det var,
Konge!« 25 Han sagde da videre: »Men jeg ser fire
Mænd gaa frit om i Ilden, og de har ingen Skade
taget; og den fjerde ser ud som en Gudesøn.« 26
Derpaa traadte Nebukadnezar hen til den gloende
Ovns Dør og raabte: »Sjadrak, Mesjak og Abed-
Nego, I, den højeste Guds Tjenere, kom ud!« Da
gik Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego ud af Ilden. 27
Og Satraperne, Landshøvdingerne, Statholderne
og Kongens Raadsherrer samlede sig og saa, at
Ilden ikke havde haft nogen Magt over hine Mænds
Legemer, at deres Hovedhaar ikke var svedet, at
deres Kapper var uskadte, og at der ikke var Brandlugt
ved dem. 28 Saa sagde Nebukadnezar: »Lovet være
Sjadraks, Mesjaks og Abed-Negos Gud, der sendte
sin Engel og friede sine Tjenere, som i Tillid til ham
overtraadte Kongens Bud og hengav deres Legemer
for at undgaa at dyrke eller tilbede nogen anden Gud
end deres egen! 29 Hermed paabyder jeg, at den,
der i noget Folk, nogen Stamme og noget Tungemaal
siger noget ondt om Sjadraks, Mesjaks og Abed-
Negos Gud, skal hugges sønder og sammen, og
hans Hus skal gøres til en Skarndynge; thi der gives
ingen anden Gud, som saaledes kan frelse.« 30 Og
Kongen gengav Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego deres
Stillinger i Landsdelen Babel.

4 Kong Nebukadnezar til alle Folk, Stammer og
Tungemaal, som bor paa hele Jorden: Fred være
med eder i rigt Maal! 2 De Tegn og Undere, den

højeste Gud har øvet imod mig, finder jeg for godt
at kundgøre. 3 Hvor store er dog hans Tegn, hvor
vældige dog hans Undere! Hans Rige er et evigt
Rige, hans Herredømme fra Slægt til Slægt. 4 Jeg,
Nebukadnezar, levede tryg i mit Slot og livsglad i mit
Palads. 5 Men da skuede jeg et Drømmesyn, og
det slog mig med Rædsel, og Tankebilleder paa mit
Leje og mit Hoveds Syner forfærdede mig. 6 Derfor
paabød jeg, at alle Babels Vismænd skulde føres
frem for mig, for at de skulde tyde mig Drømmen. 7
Saa kom Drømmetyderne, Manerne, Kaldæerne og
Stjernetyderne ind, og jeg sagde dem Drømmen, men
de kunde ikke tyde mig den. 8 Men til sidst traadte
Daniel, som har faaet Navnet Beltsazzar efter min
Guds Navn, og i hvem hellige Guders Aand er, frem
for mig, og jeg sagde ham Drømmen: 9 Beltsazzar,
du Øverste for Drømmetyderne, i hvem jeg ved, at
hellige Guders Aand er, og hvem ingen Hemmelighed
er for svar! Hør, hvad jeg saa i Drømme, og tyd mig
det! 10 Dette var mit Hoveds Syner paa mit Leje: Jeg
skuede, og se, et Træ stod midt paa Jorden, og det
var saare højt. 11 Træet voksede og blev vældigt,
dets Top naaede Himmelen, og det saas til Jordens
Ende; 12 dets Løv var fagert, dets Frugter mange,
saa der var Føde til alle derpaa; under det fandt
Markens Dyr Skygge, i dets Grene boede Himmelens
Fugle, og alt Kød fik Næring deraf. 13 Og videre
skuede jeg i mit Hoveds Syner paa mit Leje, og se,
en Vægter, en Hellig, kom ned fra Himmelen. 14 Han
raabte med høj Røst: »Fæld Træet, hug Grenene
af, afriv Løvet og spred Frugterne; Dyrene skal fly
fra deres Bo derunder og Fuglene fra dets Grene!
15 Dog skal I lade Stubben med Rødderne blive i
Jorden, men bundet med en Kæde af Jern og Kobber
i Markens Græs; af Himmelens Dug skal han vædes,
og som Dyrene skal han æde Markens Urter; 16 hans
Menneskehjerte skal fratages ham og et Dyrehjerte
gives ham, og syv Tider skal gaa hen over ham.
17 Saaledes er det fastsat ved Vægternes Raad,
og ved de Helliges Bud er Sagen afgjort, for at de
levende maa sande, at den Højeste er Herre over
Menneskenes Rige og kan give det, til hvem han
vil, og ophøje den ringeste blandt Menneskene til
Hersker over det!« 18 Det var dette Drømmesyn, som
jeg, Kong Nebukadnezar, skuede, og du, Beltsazzar,
tyd mig det! Thi ingen af mit Riges Vismænd kan tyde
mig det; du derimod evner det, thi i dig bor hellige
Guders Aand. 19 Saa stod Daniel, som havde faaet
Navnet Beltsazzar, en Stund rædselslagen, og hans
Tanker forfærdede ham. Men Kongen tog til Orde
og sagde: »Beltsazzar, lad ikke Drømmen og dens
Udtydning forfærde dig!« Men Beltsazzar svarede:
»Herre, maatte Drømmen gælde dine Fjender og
dens Udtydning dine Avindsmænd! 20 Det Træ, du
saa, og som voksede og blev vældigt, saa Toppen
naaede Himmelen og det saas over hele Jorden, 21
hvis Løv var fagert, og hvis Frugter var mange, det,
som alle fik Næring af, under hvilket Markens Dyr
fandt Bo, og i hvis Grene Himmelens Fugle byggede
Rede, 22 det er dig selv, o Konge, som er blevet stor
og mægtig, hvis Storhed er vokset, saa den naar
Himmelen, og hvis Herredømme rækker til Jordens
Ende. 23 Og naar Kongen saa, at en Vægter, en
Hellig, steg ned fra Himmelen og bød: Fæld Træet og
ødelæg det! Dog skal I lade Stubben med Rødderne
blive i Jorden, men bundet med en Kæde af Jern
og Kobber i Markens Græs; af Himmelens Dug skal
han vædes, og med Markens Dyr skal han dele
Lod, indtil syv Tider er gaaet hen over ham — 24
saa betyder det, o Konge, og det er den Højestes
Raad, som er udgaaet over min Herre Kongen: 25
Du skal udstødes af Menneskenes Samfund og bo
blandt Markens Dyr; Urter skal du have til Føde
som Kvæget, og af Himmelens Dug skal du vædes;
og syv Tider skal gaa hen over dig, til du skønner,
at den Højeste er Herre over Menneskenes Rige
og kan give det, til hvem han vil. 26 Men naar der
blev givet Paabud om at levne Træets Stub med
Rødderne, saa betyder det, at dit Rige atter skal blive
dit, saa snart du skønner, at Himmelen har Magten.
27 Derfor, o Konge, lad mit Raad være dig til Behag.
Gør Ende paa dine Synder med Retfærd og paa dine
Misgerninger med Barmhjertighed mod de fattige, om
din Lykke maaske kunde vare!« 28 Alt dette ramte nu
Kong Nebukadnezar. 29 Tolv Maaneder senere, da
Kongen vandrede paa Taget af det kongelige Palads i
Babel, 30 udbrød han: »Er dette ikke det store Babel,
som jeg byggede til Kongesæde ved min vældige
Magt, min Herlighed til Ære?« 31 Men før Kongen
endnu havde talt ud, lød en Røst fra Himmelen:
»Det gives dig til Kende, Kong Nebukadnezar, at dit
Kongedømme er taget fra dig! 32 Af Menneskenes
Samfund skal du udstødes og bo blandt Markens
Dyr; Urter skal du have til Føde som Kvæget; og
syv Tider skal gaa hen over dig, til du skønner, at
den Højeste er Herre over Menneskenes Rige og
kan give det, til hvem han vil!« 33 I samme Stund
fuldbyrdedes Ordet paa Nebukadnezar; han blev
udstødt af Menneskenes Samfund og aad Græs som
Kvæget, og hans Legeme vædedes af Himmelens
Dug, til hans Haar blev langt som Ørnefjer og hans
Negle som Fugleklø er. 34 Men da Tiden var omme,

løftede jeg, Nebukadnezar, mine Øjne til Himmelen
og fik min Forstand igen, og jeg priste den Højeste
og lovede og ærede ham, som lever evindelig, hvis
Herredømme er evigt, og hvis Rige staar fra Slægt til
Slægt. 35 Alle, som bor paa Jorden, er for intet at
regne; han handler efter sit Tykke med Himmelens
Hær og med dem, som bor paa Jorden, og ingen
kan holde hans Haand tilbage og sige til ham: »Hvad
gør du?« 36 I samme Stund fik jeg min Forstand
igen; jeg fik ogsaa min Herlighed og Glans igen, mit
Rige til Ære; mine Raadsherrer og Stormænd søgte
mig, jeg blev genindsat i mit Rige, og endnu større
Magt blev mig givet. 37 Nu lover, ophøjer og ærer
jeg, Nebukadnezar, Himmelens Konge: Alle hans
Gerninger er Sandhed, hans Veje Retfærd, og han
kan ydmyge dem, som vandrer i Hovmod.

5 Kong Belsazzar gjorde et stort Gæstebud for sine
tusinde Stormænd og drak Vin med dem. 2 Og
paavirket af Vinen lod han de Guldkar og Sølvkar
hente, som hans Fader Nebukadnezar havde ført
bort fra Helligdommen i Jerusalem, for at Kongen
og hans Stormænd, hans Hustruer og Medhustruer
kunde drikke af dem. 3 Man hentede da Guld— og
Sølvkarrene, som var ført bort fra Helligdommen,
Guds Hus i Jerusalem, og Kongen og hans Stormænd,
hans Hustruer og Medhustruer drak af dem; 4 og
medens de drak Vin, priste de deres Guder af Guld,
Sølv, Kobber, Jern, Træ og Sten. 5 Men i samme
Stund viste der sig Fingre af en Menneskehaand,
som skrev paa Væggens Kalk i Kongens Palads
over for Lysestagen, og Kongen saa Haanden, som
skrev. 6 Da skiftede Kongen Farve, hans Tanker
forfærdede ham, hans Hofters Ledemod slappedes,
og hans Knæ slog imod hinanden. 7 Og Kongen
raabte med høj Røst, at man skulde føre Manerne,
Kaldæerne og Stjernetyderne ind; og Kongen tog til
Orde og sagde til Babels Vismænd: »Enhver, som
kan læse denne Skrift og tyde mig den, skal klædes
i Purpur, Guldkæden skal hænges om hans Hals,
og han skal være den tredje mægtigste i Riget.« 8
Saa kom alle Babels Vismænd til Stede, men de
evnede hverken at læse Skriften eller tyde den for
Kongen. 9 Da blev Kong Belsazzar højlig forfærdet,
og han skiftede Farve; ogsaa hans Stormænd stod
rædselslagne. 10 Ved Kongens og hans Stormænds
Raab kom Dronningen ind i Gildesalen, og hun tog til
Orde og sagde: »Kongen leve evindelig! Lad ikke
dine Tanker forfærde dig og skift ikke Farve! 11
I dit Rige findes en Mand, i hvem hellige Guders
Aand er, og som i din Faders Dage fandtes at sidde
inde med Viden, Indsigt og en Visdom som selve
Guderne, saa din Fader Nebukadnezar satte ham til
Øverste for Drømmetyderne, Manerne, Kaldæerne
og Stjernetyderne, 12 eftersom en ypperlig Aand,
Kundskab og Indsigt til at udtyde Drømme, raade
Gaader og løse Knuder fandtes hos denne Daniel,
hvem Kongen gav Navnet Beltsazzar. Lad derfor
Daniel kalde, at han kan tyde det!« 13 Saa førtes
Daniel ind for Kongen. Og Kongen tog til Orde
og sagde til ham: »Er du Daniel, en af de fangne
Judæere, som min Fader Kongen bortførte fra Juda?
14 Jeg har hørt om dig, at Guders Aand er i dig, og
at du er fundet at sidde inde med Viden, Kløgt og
ypperlig Visdom. 15 Nu har Vismændene og Manerne
været ført ind for mig for at læse denne Skrift og tyde
mig den; men de evner ikke at tyde mig dette. 16
Men jeg har hørt om dig, at du kan tyde Drømme og
løse Knuder. Nu vel! Hvis du kan læse Skriften og
tyde mig den, skal du klædes i Purpur, Guldkæden
skal hænges om din Hals, og du skal være den
tredje mægtigste i Riget.« 17 Saa svarede Daniel
Kongen: »Spar dine Gaver og giv en anden dine
Foræringer! Men Skriften vil jeg læse og tyde for
Kongen. 18 Den højeste Gud, o Konge, gav din Fader
Nebukadnezar Kongedømme, Magt, Herlighed og
Ære; 19 og for den Storheds Skyld, som han havde
givet ham, frygtede og bævede alle Folk, Stammer
og Tungemaal for ham; han dræbte, hvem han vilde,
og lod leve, hvem han vilde; han ophøjede, hvem
han vilde, og nedbøjede, hvem han vilde. 20 Men da
hans Hjerte blev hovmodigt og hans Aand stolt og
overmodig, stødtes han fra Kongetronen, og hans
Herlighed fratoges ham. 21 Af Menneskenes Samfund
blev han udstødt, og hans Hjerte blev som et Dyrs;
han boede hos Vildæslerne, han maatte æde Græs
som Kvæget, og af Himmelens Dug vædedes hans
Legeme, til han skønnede, at den højeste Gud er
Herre over Menneskenes Rige og kan ophøje, hvem
han vil, til Hersker derover. 22 Men du, Belsazzar,
hans Søn, har ikke ydmyget dit Hjerte, skønt du vidste
alt dette; 23 du har hovmodet dig mod Himmelens
Herre! Hans Hus's Kar har man hentet til dig, og du
og dine Stormænd, dine Hustruer og Medhustruer
drak Vin af dem; og du priste dine Guder af Sølv,
Guld, Kobber, Jern, Træ og Sten, som hverken kan
se eller høre eller fatte; men den Gud, som holder
din Livsaande i sin Haand og raader over alle dine
Veje, ham ærede du ikke. 24 Derfor er denne Haand
udsendt fra ham og Skriften der optegnet. 25 Og
saaledes lyder Skriften: Mené, mené, tekél ufarsín! 26
Og Ordene skal tydes saaledes: Mené betyder: Gud

har talt dit Riges Dage og gjort Ende derpaa. 27 Tekél
betyder: Du er vejet paa Vægten og fundet for let. 28
Perés betyder: Dit Rige er delt og givet til Medien og
Persien.« 29 Saa blev Daniel paa Belsazzars Bud
klædt i Purpur, Guldkæden hængtes om hans Hals,
og man udraabte, at han skulde være den tredje
mægtigste i Riget. 30 Men samme Nat blev Belsazzar,
Kaldæernes Konge, dræbt, 31 og Mederen Darius
overtog Riget i en Alder af to og tresindstyve Aar.

6 Darius fandt for godt at lægge Riget under 120
Satraper, fordelt over hele Riget; 2 og over dem
satte han tre Rigsraader, af hvilke Daniel var den
ene, for at Satraperne skulde aflægge Regnskab
for dem, saa Kongen intet Tab led. 3 Da nu Daniel
udmærkede sig fremfor de andre Rigsraader og
Satraperne, eftersom der var en ypperlig Aand i ham,
og Kongen derfor tænkte paa at sætte ham over
hele Riget, 4 søgte Rigsraaderne og Satraperne at
finde en eller anden Brøde i hans Embedsførelse;
men de kunde ikke finde nogen Brøde eller Brist, da
han var tro og der ingen Efterladenhed eller Brist
var at finde hos ham. 5 Saa sagde disse Mænd:
»Vi finder ingen Sag mod denne Daniel, medmindre
vi kan finde noget i hans Gudsdyrkelse.« 6 Derfor
stormede disse Rigsraader og Satraper til Kongen og
talte saaledes til ham: »Kong Darius leve evindelig! 7
Alle Rigsraaderne, Landshøvdingerne, Satraperne,
Raadsherrerne og Statholderne er enedes om, at et
Kongebud bør udstedes og et Forbud udgaa om, at
enhver, som i tredive Dage beder en Bøn til nogen
anden end dig, o Konge, det være sig til en Gud eller
et Menneske, skal kastes i Løvekulen. 8 Derfor skal
du, o Konge, udstede Forbudet og lade en Skrivelse
udgaa, som efter Medernes og Persernes uryggelige
Lov ikke kan tages tilbage.« 9 Derfor lod Kong Darius
en Skrivelse udgaa med dette Forbud. 10 Men saa
snart Daniel fik at vide, at Skrivelsen var udgaaet,
gik han ind i sit Hus; i dets Stue paa Taget havde
han aabne Vinduer i Retning mod Jerusalem, og han
faldt paa Knæ tre Gange om Dagen og bad og priste
sin Gud, ganske som han tilforn havde gjort. 11 Da
stormede hine Mænd ind og fandt Daniel i Færd med
at bede og bønfalde sin Gud. 12 Saa gik de til Kongen
og bragte det kongelige Forbud paa Tale, idet de
spurgte: »Har du ikke udstedt et Forbud om, at enhver,
som i tredive Dage beder til nogen anden end dig, o
Konge, det være sig til en Gud eller et Menneske,
skal kastes i Løvekulen?« Kongen svarede: »Sagen
staar fast efter Medernes og Persernes uryggelige
Lov.« 13 Saa svarede de Kongen: »Daniel, en af
de bortførte Judæere, ænser hverken dig, o Konge,
eller Forbudet, du udstedte, men beder sin Bøn tre
Gange om Dagen!« 14 Da Kongen hørte dette, blev
han saare nedslaaet og overvejede, hvorledes han
kunde redde Daniel, og lige til Solens Nedgang søgte
han at finde en Udvej til at hjælpe ham. 15 Men saa
stormede hine Mænd til Kongen og sagde: »Vid,
o Konge, at det er medisk og persisk Ret, at intet
Forbud og ingen Lov, som Kongen udsteder, kan
tages tilbage!« 16 Da blev Daniel paa Kongens Bud
hentet og kastet i Løvekulen; men Kongen sagde til
Daniel: »Din Gud, som du vedblivende dyrker, redde
dig!« 17 Saa blev der hentet en Sten og lagt over
Kulens Aabning; og Kongen forseglede den med
sin egen og sine Stormænds Seglring, at der ingen
Ændring skulde ske i Daniels Sag. 18 Derpaa gik
Kongen til sit Palads, hvor han fastede hele Natten.
Han lod ingen Kvinder komme ind til sig, og Søvnen
veg fra ham. 19 Ved Daggry, da det lysnede, stod han
op og skyndte sig hen til Løvekulen. 20 Og da han
nærmede sig den, raabte han klagende til Daniel.
Kongen tog til Orde og sagde til Daniel: »Daniel, du
den levende Guds Tjener! Mon din Gud, som du
vedblivende dyrker, kunde redde dig fra Løverne?« 21
Da svarede Daniel Kongen: »Kongen leve evindelig!
22 Min Gud sendte sin Engel og lukkede Løvernes
Gab, saa de ikke har gjort mig nogen Men, fordi jeg
er fundet skyldfri for hans Aasyn og heller ikke har
forbrudt mig imod dig, o Konge!« 23 Og Kongen blev
saare glad og lod Daniel drage op af Kulen; og da det
var sket, viste det sig, at han ikke havde lidt nogen
som helst Men, eftersom han havde troet paa sin
Gud. 24 Men hine Mænd, som havde bagtalt Daniel,
blev paa Kongens Bud hentet og kastet i Løvekulen
tillige med deres Børn og Hustruer, og næppe havde
de naaet Kulens Bund, før Løverne kastede sig over
dem og knuste alle Ben i dem. 25 Derpaa skrev Kong
Darius til alle Folk, Stammer og Tungemaal paa hele
Jorden: »Fred være med eder i rigt Maal! 26 Hermed
byder jeg, at man, saa vidt mit Rige strækker sig,
skal frygte og bæve for Daniels Gud. Thi han er den
levende Gud og bliver i Evighed; hans Rige kan ikke
forgaa, og hans Herredømme er uden Ende. 27 Det
er ham, der redder og udfrier, og han gør Tegn og
Undere i Himmelen og paa Jorden, han, som reddede
Daniel af Løvernes Vold!« 28 Og Daniel vedblev at
have Lykken med sig under Darius's og Perseren
Kyros's Regering.

7 I Kong Belsazzar af Babels første Regeringsaar
havde Daniel et Drømmesyn, og Syner gik igennem

hans Hoved paa hans Leje; og siden nedskrev han
Drømmen og gengav Hovedindholdet. 2 Daniel tog til
Orde og sagde: Jeg skuede i mit Syn om Natten, og
se, Himmelens fire Vinde oprørte det store Hav, 3 og
fire store Dyr steg op af Havet, det ene forskelligt fra
det andet. 4 Det første saa ud som en Løve og havde
Ørnevinger; og jeg skuede, indtil Vingerne reves af,
og det rejstes op fra Jorden og stilledes paa to Ben
som et Menneske og fik et Menneskehjerte. 5 Og
se, et andet Dyr, det næste i Rækken, saa ud som
en Bjørn; det rejstes op paa den ene Side og havde
tre Ribben i Gabet mellem Tænderne, og der blev
sagt til det: »Kom, æd meget Kød!« 6 Saa skuede
jeg videre, og se, endnu et Dyr; det saa ud som en
Panter og havde fire Fuglevinger paa Ryggen og
fire Hoveder, og Magt blev det givet. 7 Og videre
skuede jeg i Nattesynerne, og se, der var et fjerde
Dyr, frygteligt, skrækkeligt og umaadelig stærkt; det
havde store Jerntænder, aad og knuste, og hvad
der levnedes, trampede det ned med Fødderne.
Det var forskelligt fra alle de tidligere Dyr og havde
ti Horn. 8 Jeg lagde nøje Mærke til Hornene, og
se, et andet Horn, som var lille, skød frem imellem
dem, og tre af de tidligere Horn oprykkedes for at
skaffe det Plads; og se, dette Horn havde Øjne som
et Menneske og en Mund, der talte store Ord. 9
Jeg skuede videre: Med eet blev Troner sat frem,
en gammel af Dage tog Sæde; hans Klædning var
hvid som Sne, hans Hovedhaar rent som Uld; hans
Trone var luende Ild, dens Hjul var flammende Ild. 10
En Strøm af Ild flød ud og strømmede frem derfra.
Tusinde Tusinder tjente ham, og titusind Titusinder
stod ham til Rede. Derpaa sattes Retten, og Bøgerne
lukkedes op. 11 Jeg skuede, og ved Lyden af de store
Ord, som Hornet talte ..... Jeg skuede, indtil Dyret
blev dræbt og dets Krop tilintetgjort, og det blev kastet
i Ilden og brændt. 12 Ogsaa de andre Dyr fratog
man deres Magt, og deres Levetid fastsattes til Tid
og Stund. 13 Jeg skuede videre i Nattesynerne: Og
se, med Himlens Skyer kom en, der saa ud som en
Menneskesøn. Han kom hen til den gamle af Dage og
førtes frem for ham; 14 og Magt og Ære og Herredom
gaves ham, og alle Folk, Stammer og Tungemaal
skal tjene ham; hans Magt er en evig Magt, aldrig
gaar den til Grunde, hans Rige kan ikke forgaa. 15
Jeg, Daniel, blev saare urolig til Sinds ved alt dette,
og mit Hoveds Syner forfærdede mig. 16 Saa traadte
jeg hen til en af de omstaaende og bad ham om
sikker Oplysning om alt dette, og han svarede og
tydede mig det: 17 »Disse fire store Dyr betyder, at
fire Konger skal fremstaa af Jorden; 18 men siden
skal den Højestes hellige modtage Riget og have det i
Eje i Evigheders Evighed.« 19 Saa bad jeg om sikker
Oplysning om det fjerde Dyr, som var forskelligt fra
alle de andre, overmaade frygteligt, med Jerntænder
og Kobberkløer, og som aad og knuste og med sine
Fødder nedtrampede, hvad der levnedes, 20 og om
de ti Horn paa dets Hoved og det andet, som skød
frem, for hvilket de tre faldt af, det Horn, som havde
Øjne og en Mund, der talte store Ord, og som var
større at se til end de andre. 21 Jeg havde skuet,
hvorledes dette Horn førte Krig mod de hellige og
overvandt dem, 22 indtil den gamle af Dage kom og
Retten blev givet den Højestes hellige og Tiden kom,
da de hellige tog Riget i Eje. 23 Hans Svar lød: »Det
fjerde Dyr betyder, at et fjerde Rige skal fremstaa paa
Jorden, som skal være forskelligt fra alle de andre
Riger; det skal opsluge hele Jorden og søndertræde
og knuse den. 24 Og de ti Horn betyder, at der af
dette Rige skal fremstaa ti Konger, og efter dem skal
der komme en anden, som skal være forskellig fra de
tidligere; og han skal fælde tre Konger 25 og tale mod
den Højeste og mishandle den Højestes hellige; han
skal sætte sig for at ændre Tider og Lov, og de skal
gives i hans Haand en Tid og to Tider og en halv Tid.
26 Men saa sættes Retten, og hans Herredømme
fratages ham og tilintetgøres og ødelægges for evigt.
27 Men Riget og Herredømmet og Storheden, som
tilhørte alle Rigerne under Himmelen, skal gives den
Højestes helliges Folk; dets Rige er et evigt Rige,
og alle Magter skal tjene og lyde det.« 28 Her ender
Fremstillingen. Jeg, Daniel, blev saare forfærdet over
mine Tanker, og mit Ansigt skiftede Farve; men jeg
gemte Sagen i mit Hjerte.

8 I Kong Belsazzars tredje Regeringsaar viste der
sig et Syn for mig, Daniel; det kom efter det, som
tidligere havde vist sig for mig. 2 Jeg skuede i Synet,
og det var mig, som om jeg var i Borgen Susan i
Landskabet Elam; og jeg saa mig i Synet staaende
ved Floden Ulaj. 3 Da løftede jeg mine Øjne og
skuede, og se, en Væder stod ved Floden; den havde
to store Horn, det ene større end det andet, og det
største skød op sidst. 4 Jeg saa Væderen stange
mod Vest, Nord og Syd; intet Dyr kunde modstaa
den, ingen kunde redde af dens Vold, og den gjorde,
hvad den vilde, og blev mægtig. 5 Videre saa jeg
nøje til, og se, en Gedebuk kom fra Vest farende
hen over hele Jorden, men uden at røre den; og
Bukken havde et anseligt Horn i Panden. 6 Den kom
hen til den tvehornede Væder, som jeg havde set
staa ved Floden, og løb imod den med ubændig

Kraft; 7 og jeg saa, hvorledes den, da den naaede
Væderen, rasende stormede imod den, stødte til
den og sønderbrød begge dens Horn; og Væderen
havde ikke Kraft til at modstaa den, men Bukken
kastede den til Jorden og trampede paa den, og
ingen reddede Væderen af dens Vold. 8 Derpaa
blev Gedebukken saare mægtig; men som den var
allermægtigst, brødes det store Horn af, og i Stedet
voksede fire andre frem mod alle fire Verdenshjørner.
9 Men fra det ene af dem skød et andet og lille Horn
op, og det voksede umaadeligt mod Syd og Øst
og mod det herlige Land; 10 og det voksede helt
op til Himmelens Hær, styrtede nogle af Hæren og
af Stjernerne til Jorden og trampede paa dem. 11
Og det hovmodede sig mod Hærens Øverste; hans
daglige Offer blev ophævet, og hans Helligdoms Sted
kastedes til Jorden. 12 Og paa Alteret for det daglige
Offer lagdes en Misgerning; Sandheden kastedes til
Jorden, og Hornet havde Lykke med, hvad det gjorde.
13 Da hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig
spurgte den talende: »Hvor lang Tid gælder Synet
om, at det daglige Offer ophæves, Ødelæggelsens
Misgerning opstilles, og Helligdommen og Hæren
nedtrampes?« 14 Han svarede: »2300 Aftener og
Morgener; saa skal Helligdommen komme til sin Ret
igen!« 15 Medens jeg, Daniel, nu saa Synet og søgte
at forstaa det, se, da stod der for mig en som en Mand
at se til, 16 og jeg hørte en menneskelig Røst raabe
over Ulaj: »Gabriel, udlæg ham Synet!« 17 Saa kom
han hen, hvor jeg stod, og ved hans Komme blev jeg
overvældet af Rædsel og faldt paa mit Ansigt. Og han
sagde til mig: »Se nøje til, Menneskesøn, thi Synet
gælder Endens Tid!« 18 Medens han talede med mig,
laa jeg bedøvet med Ansigtet mod Jorden; men han
rørte ved mig og fik mig paa Benene 19 og sagde:
»Se, jeg vil kundgøre dig, hvad der skal ske i Vredens
sidste Tid; thi Synet gælder Endens bestemte Tid.
20 Den tvehornede Væder, du saa, er Kongerne af
Medien og Persien, 21 den laadne Buk er Kongen af
Grækenland, og det store Horn i dens Pande er den
første Konge. 22 At det brødes af, og at fire andre
voksede frem i Stedet, betyder, at fire Riger skal
fremstaa af hans Folk, dog uden hans Kraft. 23 Men i
deres Herredømmes sidste Tid, naar Overtrædelserne
har gjort Maalet fuldt, skal en fræk og rænkefuld
Konge fremstaa. 24 Hans Magt skal blive stor, dog
ikke som hins; han skal tale utrolige Ting og have
Lykke med, hvad han gør, og gennemføre sine Raad
og ødelægge mægtige Mænd. 25 Mod de hellige skal
hans Tanke rettes; hans svigefulde Raad skal lykkes
ham, og han skal sætte sig store Ting for og styrte
mange i Ulykke i deres Tryghed. Mod Fyrsternes
Fyrste skal han rejse sig, men saa skal han knuses,
dog ikke ved Menneskehaand. 26 Synet om Aftenerne
og Morgenerne, hvorom der var Tale, er Sandhed.
Men du skal lukke for Synet; thi det gælder en fjern
Fremtid.« 27 Men jeg, Daniel, laa syg en Tid lang;
saa stod jeg op og udførte min Gerning i Kongens
Tjeneste. Jeg var rædselslagen over Synet og forstod
det ikke.

9 I Darius's, Ahasverus's Søns, første Regeringsaar,
han, som var af medisk Byrd og var blevet Konge
over Kaldæernes Rige, 2 i hans første Regeringsaar
lagde jeg, Daniel, i Skrifterne Mærke til det Aaremaal,
i hvilket Jerusalem efter HERRENS Ord til Profeten
Jeremias skulde ligge i Grus, halvfjerdsindstyve Aar.
3 Jeg vendte mit Ansigt til Gud Herren for at fremføre
Bøn og Begæring under Faste i Sæk og Aske. 4 Og
jeg bad til HERREN min Gud, bekendte og sagde:
»Ak, Herre, du store, forfærdelige Gud, som holder
fast ved Pagten og Miskundheden mod dem, der
elsker dig og holder dine Bud! 5 Vi har syndet og
handlet ilde, været gudløse og genstridige; vi veg
fra dine Bud og Vedtægter 6 og hørte ikke paa
dine Tjenere Profeterne, som talte i dit Navn til
vore Konger, Fyrster og Fædre og til alt Folket i
Landet. 7 Du staar med Retten, Herre, vi med vort
Ansigts Blusel, som det nu viser sig, vi Judas Mænd,
Jerusalems Borgere, ja alt Israel fjernt og nær i alle
Lande, hvor du drev dem hen for deres Troløshed
imod dig. 8 Herre, vi staar med vort Ansigts Blusel,
vore Konger, Fyrster og Fædre, fordi vi syndede imod
dig. 9 Men hos Herren vor Gud er Barmhjertighed
og Tilgivelse, thi vi stod ham imod 10 og adlød ikke
HERREN vor Guds Røst, saa vi fulgte hans Love, som
han forelagde os ved sine Tjenere Profeterne. 11 Nej,
hele Israel overtraadte din Lov og faldt fra, ulydige
mod din Røst; saa udøste den svorne Forbandelse,
som staar skrevet i Guds Tjener Moses's Lov, sig over
os, thi vi syndede imod ham; 12 og han fuldbyrdede
de Ord, han havde talet imod os og de Herskere,
som herskede over os, saa han bragte en Ulykke
over os saa stor, at der ingensteds under Himmelen
er sket Mage til den Ulykke, som ramte Jerusalem.
13 Som skrevet staar i Mose Lov, kom hele denne
Ulykke over os; og vi stemte ikke HERREN vor Gud
til Mildhed ved at vende om fra vore Misgerninger og
vinde Indsigt i din Sandhed. 14 Derfor var HERREN
aarvaagen over Ulykken og bragte den over os; thi
HERREN vor Gud er retfærdig mod alle Skabninger,
som han har skabt, og vi adlød ikke hans Røst. 15

Og nu, Herre vor Gud, du, som med stærk Haand
førte dit Folk ud af Ægypten og vandt dig et Navn,
som er det samme den Dag i Dag: Vi syndede
og var gudløse! 16 Herre, lad dog efter alle dine
Retfærdshandlinger din Vrede og Harme vende sig
fra din By Jerusalem, dit hellige Bjerg; thi ved vore
Synder og vore Fædres Misgerninger er Jerusalem
og dit Folk blevet til Spot for alle vore Naboer. 17 Saa
lyt da nu, vor Gud, til din Tjeners Bøn og Begæring
og lad dit Ansigt lyse over din ødelagte Helligdom for
din egen Skyld, o Herre! 18 Bøj dit Øre, min Gud,
og hør, oplad dine Øjne og se Ødelæggelsen, som
er overgaaet os, og Byen, dit Navn er nævnet over;
thi ikke i Tillid til vore Retfærdshandlinger fremfører
vi vor Begæring for dit Aasyn, men i Tillid til din
store Barmhjertighed. 19 Herre, hør! Herre, tilgiv!
Herre, laan Øre og grib uden Tøven ind for din egen
Skyld, min Gud; thi dit Navn er nævnet over din By
og dit Folk!« 20 Medens jeg endnu talte saaledes,
bad og bekendte min og mit Folk Israels Synd og
for HERREN min Guds Aasyn fremførte min Forbøn
for min Guds hellige Bjerg, 21 medens jeg endnu
bad, kom Manden Gabriel, som jeg tidligere havde
set i Synet, hastigt flyvende nær hen til mig ved
Aftenofferets Tid; 22 og da han var kommet, talede
han saaledes til mig: »Daniel, jeg er nu kommet for at
give dig Indsigt. 23 Straks du begyndte at bede, udgik
et Ord, og jeg er kommet for at kundgøre dig det;
thi du er højt elsket; saa mærk dig Ordet og agt paa
Aabenbaringen! 24 Halvfjerdsindstyve Uger er fastsat
over dit Folk og din hellige By, indtil Overtrædelsen er
fuldendt, Syndens Maal fuldt, Misgerningen sonet,
evig Retfærdighed hidført, Syn og Profet beseglet
og en højhellig Helligdom salvet. 25 Og du skal
vide og forstaa: Fra den Tid Ordet om Jerusalems
Genrejsning og Opbyggelse udgik, indtil en Salvet,
en Fyrste, kommer, er der syv Uger; og i to og
tresindstyve Uger skal det genrejses og opbygges
med Torve og Gader under Tidernes Trængsel. 26
Men efter de to og tresindstyve Uger skal en Salvet
bortryddes uden Dom, og Byen og Helligdommen skal
ødelægges tillige med en Fyrste. Og Enden kommer
med Oversvømmelse, og indtil Enden skal der være
Krig, den fastsatte Ødelæggelse. 27 Og pagten skal
ophæves for de mange i een Uge, og i Ugens sidste
Halvdel skal Slagtoffer og Afgrødeoffer ophøre, og
Ødelæggelsens Vederstyggelighed skal sættes paa
det hellige Sted, indtil den fastsatte Undergang udøser
sig over Ødelæggeren.«

10 I Perserkongen Kyros tredje Regeringsaar
modtog Daniel, som havde faaet Navnet
Beltsazzar, en Aabenbaring; og Ordet er Sandhed
og varsler om stor Trængsel. Og han mærkede sig
Ordet og agtede paa Synet. 2 Paa den Tid holdt jeg,
Daniel, Sorg i hele tre Uger. 3 Lækre Spiser nød
jeg ikke, Kød og Vin kom ikke i min Mund, og jeg
salvede mig ikke, før hele tre Uger var gaaet. 4 Men
paa den fire og tyvende Dag i den første Maaned var
jeg ved Bredden af den store Flod, det er Hiddekel.
5 Og jeg løftede Øjnene og skuede, og se, der var
en Mand, som var iført linnede Klæder og havde et
Bælte af fint Ofirguld om Hofterne. 6 Hans Legeme
var som Krysolit, hans Ansigt straalede som Lynet,
hans Øjne var som Ildsluer, hans Arme og Ben som
blankt Kobber og hans Røst som en larmende Hob. 7
Jeg, Daniel, var den eneste, der saa Synet; de Mænd,
som var hos mig, saa det ikke; men stor Rædsel faldt
over dem, og de flygtede og gemte sig, 8 saa jeg blev
ene tilbage. Da jeg saa dette vældige Syn, blev der
ikke Kraft tilbage i mig, og mit Ansigt skiftede Farve
og blev ligblegt, og jeg havde ingen Kræfter mere. 9
Da hørte jeg ham tale, og som jeg hørte det, faldt
jeg bedøvet om med Ansigtet imod Jorden. 10 Og
se, en Haand rørte ved mig og fik mig skælvende op
paa mine Knæ og Hænder. 11 Og han sagde til mig:
»Daniel, du højt elskede Mand, mærk dig de Ord,
jeg taler til dig, og rejs dig op, thi nu er jeg sendt til
dig!« Og da han talede saaledes til mig, rejste jeg mig
skælvende. 12 Saa sagde han til mig: »Frygt ikke,
Daniel, thi straks den første Dag du gav dit Hjerte
hen til at søge indsigt og ydmyge dig for din Guds
Aasyn, blev dine Ord hørt, og jeg er kommet for dine
Ords Skyld. 13 Perserrigets Fyrste stod mig imod i
een og tyve Dage, men se, da kom Mikael, en af
de ypperste Fyrster, mig til Hjælp; ham lod jeg blive
der hos Perserkongernes Fyrste; 14 og nu er jeg
kommet for at lade dig vide, hvad der skal times dit
Folk i de sidste Dage; thi atter er der en Aabenbaring
om de Dage.« 15 Medens han talede saaledes til
mig, bøjede jeg maalløs Ansigtet mod Jorden. 16
Og se, noget, der saa ud som en Menneskehaand,
rørte ved mine Læber, og jeg aabnede min Mund og
talte saaledes til ham, som stod for mig: »Herre, ved
Synet overvældedes jeg af Smerter og har ikke flere
Kræfter. 17 Og hvor kan jeg, min Herres ringe Træl,
tale til dig, høje Herre? Af Rædsel har jeg mistet
min Kraft, og der er ikke Vejr tilbage i mig!« 18 Saa
rørte atter en som et Menneske at se til ved mig og
styrkede mig; 19 og han sagde: »Frygt ikke, du højt
elskede Mand! Fred være med dig, vær trøstig og ved

godt Mod!« Og som han talede med mig, følte jeg
mig styrket og sagde: »Tal, Herre, thi du har styrket
mig!« 20 Da sagde han: »Ved du, hvorfor jeg kom til
dig? Jeg maa nu straks vende tilbage for at kæmpe
med Persiens Fyrste, og saa snart jeg er færdig
dermed, se, da kommer Grækenlands Fyrste. 21 Og
ikke een hjælper mig imod dem undtagen Mikael,
eders Fyrste,

11 der staar som Hjælp og Støtte for mig. Dog vil
jeg nu kundgøre dig, hvad der staar skrevet i
Sandhedens Bog; 2 ja, nu vil jeg kundgøre dig, hvad
sandt er. Se, endnu skal der fremstaa tre Konger i
Persien, og den fjerde skal komme til større Rigdom
end nogen af de andre; og naar han er blevet mægtig
ved sin Rigdom, skal han opbyde alt imod det græske
Rige. 3 Men da fremstaar en Heltekonge, og han
skal raade med Vælde og gøre, hvad han vil. 4 Men
bedst som han staar, skal hans Rige sprænges og
deles efter de fire Verdenshjørner, og det skal ikke
tilfalde hans Efterkommere eller blive saa mægtigt,
som da han raadede, men hans Rige skal ødelægges
og gaa over til andre end Efterkommerne. 5 Siden
bliver Sydens Konge mægtig, men en af hans Fyrster
bliver stærkere end han og faar Magten; og hans
Magt skal blive stor. 6 Men nogle Aar senere slutter
de Forbund, og Sydens Konges Datter drager ind til
Nordens Konge for at tilvejebringe Fred; men Armens
Kraft holder ikke Stand, hans Arm holder ikke ud,
men hun gives i Døden tillige med sit Følge, sin
Søn og sin Ægtemand. 7 I de Tider skyder der i
hans Sted et Skud frem af hendes Rødder; og han
drager mod Nordens Konges Hær og trænger ind i
hans Fæstning, fuldbyrder sin Vilje paa dem og bliver
mægtig, 8 endog deres Guder med deres støbte
Billeder og deres kostbare Kar, Sølv og Guld, fører
han med som Bytte til Ægypten; siden skal han en Tid
lang lade Nordens Konge i Ro. 9 Men denne falder
ind i Sydens Konges Rige; dog maa han vende hjem
til sit Land. 10 Men hans Søn ruster sig og samler
store Hære i Mængde, drager frem imod ham og
oversvømmer og overskyller Landet. Og han kommer
igen og trænger frem til hans Fæstning. 11 Men
Sydens Konge bliver rasende og rykker ud til Kamp
imod Nordens Konge; han stiller en stor Hær paa
Benene, men den gives i Sydens Konges Haand. 12
Naar Hæren er oprevet, bliver hans Hjerte stolt; han
strækker Titusinder til Jorden, men hævder ikke sin
Magt. 13 Nordens Konge stiller paa ny en Hær paa
Benene, større end den forrige, og nogle Aar senere
drager han imod ham med en stor Hær og et vældigt
Tros. 14 Og i de Tider er der mange, som gør Oprør
imod Sydens Konge, og Voldsmændene i dit Folk
rejser sig, for at Aabenbaringen kan gaa i Opfyldelse,
men selv falder de. 15 Nordens Konge rykker frem,
opkaster Volde og indtager en Fæstning; og Sydens
Arme skal ikke holde ud; hans Hær flygter og har ikke
Modstandskraft. 16 Den, som rykker imod ham, gør,
hvad han vil, og ingen staar sig imod ham; han sætter
sig fast i det herlige Land og bringer Ødelæggelse
med sig. 17 Han oplægger Raad om at komme med
hele sit Riges Styrke, men slutter Fred med ham og
giver ham sin Datter til Ægte til Landets Ulykke; men
det bliver ikke til noget og lykkes ikke for ham. 18 Saa
vender han sig mod Kystlandene og indtager mange,
men en Hærfører gør Ende paa hans Haan; syv Fold
gengælder han ham hans Haan. 19 Derpaa vender
han sig mod sit eget Lands Fæstninger, men han
snubler, falder og forsvinder. 20 I hans Sted træder
en, som sender en Skatteopkræver gennem Rigets
Herlighed, men paa nogle Dage knuses han, dog
uden Harm, ej heller i Strid. 21 I hans Sted træder
en Usling. Kongedømmets Herlighed overdrages
ham ikke, men han kommer, før nogen aner Uraad,
og tilriver sig Kongedømmet ved Rænker. 22 Hære
bortskylles helt foran ham, ogsaa en Pagtsfyrste
knuses. 23 Saa snart man har sluttet Forbund med
ham, øver han Svig; han drager frem og bliver stærk
ved en Haandfuld Folk. 24 Uventet falder han ind i
de frugtbareste Egne og gør, hvad hans Fædre eller
Fædres Fædre ikke gjorde; Ran, Bytte og Gods strør
han ud til sine Folk, og mod Fæstninger oplægger
han Raad, dog kun til en Tid. 25 Han opbyder sin
Kraft og sit Mod mod Sydens Konge og drager ud
med en stor Hær; og Sydens Konge rykker ud til Strid
med en overmaade stor og stærk Hær, men kan ikke
staa sig, da der smedes Rænker imod ham; 26 hans
Bordfæller bryder hans Magt, hans Hær skylles bort,
og mange dræbes og falder. 27 Begge Konger har
ondt i Sinde og sidder til Bords sammen og lyver;
men det lykkes ikke, thi Enden tøver endnu til den
fastsatte Tid. 28 Da han er paa Hjemvejen til sit Land
med store Forraad, oplægger hans Hjerte Raad mod
den hellige Pagt, og han fuldfører det og vender hjem
til sit Land. 29 Til den fastsatte Tid drager han atter
mod Syd, men det gaar ikke anden Gang som første;
30 kittæiske Skibe drager imod ham, og han lader
sig skræmme og vender om; hans Vrede blusser op
mod den hellige Pagt, og han giver den frit Løb. Saa
vender han hjem og mærker sig dem, som falder
fra den hellige Pagt. 31 Og hans Hære skal staa
der og vanhellige Helligdommen, den faste Borg,

afskaffe det daglige Offer og rejse Ødelæggelsens
Vederstyggelighed. 32 Dem, der overtræder Pagten,
lokker han ved Smiger til Frafald; men de Folk, som
kender deres Gud, staar fast og viser det i Gerning.
33 De kloge i Folket skal bringe mange til Indsigt,
men en Tid lang bukker de under for Ild og Sværd,
Fangenskab og Plyndring. 34 Medens de bukker
under, faar de en ringe Hjælp, og mange slutter sig til
dem paa Skrømt. 35 Af de kloge maa nogle bukke
under, for at der kan renses ud iblandt dem, saa de
sigtes og renses til Endens Tid; thi endnu tøver den
til den bestemte Tid. 36 Og Kongen gør, hvad han
vil, ophøjer og hovmoder sig mod enhver Gud; mod
Gudernes Gud taler han utrolige Ting, og han har
Lykken med sig, indtil Vreden er omme; thi hvad der
er besluttet, det sker. 37 Sine Fædres Guder ænser
han ikke; ej heller ænser han Kvindernes Yndlingsgud
eller nogen anden Gud, men hovmoder sig mod dem
alle. 38 I Stedet ærer han Fæstningernes Gud; en
Gud, hans Fædre ikke kendte, ærer han med Guld,
Sølv, Ædelsten og Klenodier. 39 I de faste Borge
lægger han den fremmede Guds Folk; dem, der
vedkender sig ham, overøser han med Ære og giver
dem Magt over mange, og han uddeler Land til Løn.
40 Men ved Endens Tid skal Sydens Konge prøve
Kræfter med ham, og Nordens Konge stormer imod
ham med Vogne, Ryttere og Skibe i Mængde og falder
ind i Landene, oversvømmer og overskyller dem. 41
Han falder ind i det herlige Land, og Titusinder falder;
men følgende skal reddes af hans Haand: Edom,
Moab og en Levning Ammoniter. 42 Han udrækker sin
Haand mod Landene, og Ægypten undslipper ikke.
43 Han bliver Herre over Guld— og Sølvskattene og
alle Ægyptens Klenodier; der er Libyere og Ætiopere i
hans Følge. 44 Men Rygter fra Øst og Nord forfærder
ham, og han drager bort i stor Harme for at tilintetgøre
mange og lægge Band paa dem. 45 Han opslaar
sine Paladstelte mellem Havet og det hellige, herlige
Bjerg. Men han gaar sin Bane i Møde, og ingen
kommer ham til Hjælp.

12 Til den Tid skal Mikael staa frem, den store
Fyrste, som værner dit Folks Sønner, og en
Trængselstid kommer, som hidtil ikke har haft sin
Mage, saa længe der var Folkeslag til. Men paa
den Tid skal dit Folk frelses, alle, der er optegnet
i Bogen. 2 Og mange af dem, der sover under
Mulde, skal vaagne, nogle til evigt Liv, andre til Skam,
til evig Afsky. 3 De forstandige skal straale som
Himmelhvælvingens Glans, og de, der førte de mange
til Retfærdighed, skal lyse som Stjerner evigt og altid.
4 Men du, Daniel, sæt Lukke for Ordene og Segl for
Bogen til Endens Tid! Mange skal granske i den,
og Kundskaben skal blive stor.« 5 Og jeg, Daniel,
skuede, og se, der stod to andre hver paa sin Side af
Floden. 6 Og den ene spurgte Manden, som bar de
linnede Klæder og svævede over Flodens Vande:
»Hvor længe varer det, før disse sælsomme Ting er til
Ende?« 7 Saa hørte jeg Manden i de linnede Klæder,
ham, som svævede over Flodens Vande, sværge ved
ham, som lever evindelig, idet han løftede begge
Hænder mod Himmelen: »Een Tid, to Tider og en
halv Tid! Naar hans Magt, som knuser det hellige
Folk, er til Ende, skal alle disse Ting fuldbyrdes.« 8
Og jeg hørte det, men fattede det ikke; saa spurgte
jeg: »Herre, hvad er det sidste af disse Ting?« 9 Og
han svarede: »Gaa bort, Daniel, thi for Ordene er
der sat Lukke og Segl til Endens Tid. 10 Mange skal
sigtes, renses og lutres, men de gudløse handler
gudløst, og ingen af de gudløse skal forstaa, men
det skal de forstandige. 11 Fra den Tid det daglige
Offer ophæves og Ødelæggelsens Vederstyggelighed
rejses, skal der gaa 1290 Dage. 12 Salig er den, der
holder ud og oplever 1335 Dage. 13 Men gaa du
Enden i Møde, læg dig til Hvile og staa op til din Lod
ved Dagenes Ende!«

Hoseas

1 HERRENS Ord kom til Hoseas, Be'eris Søn,
i de Dage da Uzzija, Jotam, Akaz og Ezekias
var Konger i Juda, og Jeroboam, Joas's Søn, var
Konge i Israel. **2** Dengang HERREN først talede ved
Hoseas, sagde han til ham: »Gaa hen og tag dig
en Horkvinde og Horebørn; thi utro mod HERREN
bedriver Landet Hor.« **3** Saa gik han hen og ægtede
Gomer, Diblajims Datter, og hun blev frugtsommelig
og fødte ham en Søn. **4** Og HERREN sagde til
ham: »Kald ham Jizre'el; thi om en liden Stund
hjemsøger jeg Jizre'els Blodskyld paa Jehus Hus
og gør Ende paa Israels Hus's Rige. **5** Paa hin
Dag sønderbryder jeg Israels Bue i Jizre'els Dal.«
6 Atter blev hun frugtsommelig og fødte en Datter.
Og HERREN sagde til ham: »Kald hende Naadeløs;
thi jeg vil ikke længer være Israels Hus naadig og
tilgive dem. **7** Men Judas Hus vil jeg være naadig
og frelse ved HERREN deres Gud; dog frelser jeg
dem ikke ved Bue, Sværd eller Stridsvaaben, ved
Heste eller Ryttere.« **8** Saa vænnede hun Naadeløs
fra og blev atter frugtsommelig og fødte en Søn. **9**
Og HERREN sagde: »Kald ham Ikke-mit-Folk; thi I
er ikke mit Folk, og jeg er ikke eders Gud.« **10** Men
Israeliternes Tal skal blive som Sandet ved Havet, der
ikke kan maales eller tælles. Og i Stedet for »I er ikke
mit Folk« skal de kaldes »den levende Guds Børn«.
11 Judæerne og Israeliterne skal slaa sig sammen og
sætte en og samme Høvding over sig og drage op af
Landet; thi stor er Jizre'els Dag.

2 Kald eders Broder Mit-Folk og eders Søster
Naaderig. **2** Gaa i rette med eders Moder, gaa
i rette, thi hun er ikke min Hustru, og jeg er ej
hendes Mand. For Hormærket fri hun sit Ansigt, for
Bolemærket sit Bryst. **3** Jeg klæder hende ellers
nøgen, stiller hende frem, som hun fødtes; jeg reder
hende til som en Ørk, som et Tørkeland gør jeg
hende, lader hende tørste ihjel. **4** Jeg ynkes ej over
hendes Børn, fordi de er Horebørn; **5** thi Horkvinde
var deres Moder, skamløs var hun, som bar dem.
Thi hun sagde: »Mine Elskere holder jeg mig til, som
giver mig mit Brød og mit Vand, min Uld og min Hør,
min Olie og Vin.« **6** Se, derfor spærrer jeg med Tjørn
hendes Vej, foran hende murer jeg en Mur, saa hun
ikke kan finde sine Stier. **7** Efter Elskerne kan hun
saa løbe, hun naar dem alligevel ikke; hun søger
dem uden at finde, og da skal hun sige: »Jeg gaar
paa ny til min første Mand; da havde jeg det bedre
end nu.« **8** Ja hun, hun skønner ikke, at det var mig,
som gav hende Korn og Most og Olie, gav hende
rigeligt Sølv og Guld, som de gjorde til Ba'aler. **9**
Derfor tager jeg atter mit Korn, naar Tiden er til det,
min Most, naar Timen er inde, borttager min Uld
og min Hør, som hun skjuler sin Nøgenhed med.
10 Jeg blotter nu hendes Skam lige for Elskernes
Øjne, af min Haand frier ingen hende ud. **11** Jeg
gør Ende paa al hendes Glæde, Fester, Nymaaner,
Sabbater, hver en Højtid, hun har. **12** Jeg ødelægger
hendes Vinstok og Figentræ, om hvilke hun sagde:
»Her er min Skøgeløn, den, mine Elskere gav mig.«
Jeg skaber dem om til Krat, af Markens Dyr skal
de ædes. **13** Jeg hjemsøger hende for Ba'alernes
Fester, paa hvilke hun bragte dem Ofre, smykket med
Ring og Kæde. Sine Elskere holdt hun sig til, mig
glemte hun, lyder det fra HERREN. **14** Se, derfor vil
jeg lokke og føre hende ud i Ørkenen og tale hende
kærligt til. **15** Saa giver jeg hende hendes Vingaarde
der og Akors Dal til en Haabets Dør. Der skal hun
synge som i Ungdommens Dage, som da hun drog
op fra Ægyptens Land. **16** Paa hin Dag, lyder det
fra HERREN, skal hun paakalde sin Ægtemand, og
ikke mere Ba'alerne. **17** Ba'alsnavnene fjerner jeg fra
hendes Mund, ej mer skal Navnene huskes. **18** Paa
hin Dag slutter jeg en Pagt for dem med Markens Dyr
og Himmelens Fugle og Jordens Kryb; Bue, Sværd
og Stridsvaaben sønderbryder jeg i Landet, og jeg
lader dem bo trygt. **19** Jeg trolover mig med dig for
evigt, jeg trolover mig med dig med Retfærd og Ret,
med Miskundhed og Barmhjertighed; **20** jeg trolover
mig med dig i Troskab, og du skal kende HERREN.
21 Da skal det ske paa hin Dag, at jeg bønhører, lyder
det fra HERREN, ja, at jeg bønhører Himlen, at den
saa bønhører Jorden, **22** og Jorden bønhører Kornet,
Mosten og Olien, og de bønhører Jizre'el. **23** Jeg saar
hende ud i Landet, mod Naadeløs er jeg naadig og
siger til Ikke-mit-Folk: »Mit Folk er du!« og han skal
sige: »Min Gud!«

3 Og HERREN sagde til mig: »Gaa atter hen og
elsk en Kvinde, som har Elskere og boler, ligesom
HERREN elsker Israeliterne, endskønt de vender sig
til fremmede Guder og elsker Rosinkager.« **2** Saa
købte jeg mig hende for femten Sekel Sølv og en
Homer og en Letek Byg. **3** Og jeg sagde til hende: »I
lang Tid skal du vente paa mig; du maa ikke bedrive
Hor eller tilhøre nogen Mand; heller ikke jeg vil komme
til dig.« **4** Thi i lang Tid skal Israeliterne vente uden
Konge og Fyrste, uden Slagtoffer og Stenstøtte, uden
Efod og Husgud. **5** Siden skal Israeliterne omvende
sig og søge HERREN deres Gud og David, deres

Konge, og bævende komme til HERREN og hans
Velsignelse i de sidste Dage.

4 Hør, Israeliter, HERRENS Ord, thi HERREN gaar
i rette med Landets Folk. Thi ej er der Troskab, ej
Godhed, ej kender man Gud i Landet. **2** Man sværger
og lyver, myrder og stjæler, horer, gør Indbrud, og
Blodskyld følger paa Blodskyld. **3** Derfor sørger
Landet, og alt, hvad der bor der, sygner, Markens
Dyr og Himlens Fugle; selv Havets Fisk svinder bort.
4 Dog skænde man ej, dog revse man ej, naar mit
Folk kun er som dets Præster. **5** Du skal styrte ved
Dag, og med dig Profeten ved Nat.... **6** Mit Folk skal
gaa til Grunde, fordi det er uden Kundskab. Da du
har vraget Kundskab, vrager jeg dig som Præst; du
glemte din Guds Aabenbaring, saa glemmer og jeg
dine Sønner. **7** Jo fler, des mere de synded, ombytted
deres Ære med Skændsel; **8** mit Folks Synd lever
de af, dets Brøde hungrer de efter. **9** Men Præst
skal det gaa som Folk; jeg hjemsøger ham for hans
Færd, hans Id gengælder jeg ham. **10** De skal spise,
men ikke mættes, hore, men ej blive fler; thi de har
sveget HERREN og holder fast ved Hor. **11** Vin og
Most tager Forstanden. **12** Mit Folk raadspørger sit
Træ, og Svaret giver dets Stok; thi Horeaand ledte
dem vild, de boler sig bort fra deres Gud. **13** De ofrer
paa Bjergenes Tinder, paa Højene brænder de Ofre
under en Eg, en Poppel, en Terebinte, thi Skyggen
er god. Saa horer jo og eders Døtre, saa boler jo
og eders Kvinder; **14** jeg straffer ej Døtrenes Hor, ej
Kvinderne for deres Bolen; thi selv gaar de bort med
Horer, ofrer sammen med Skøger; og det uvise Folk
drages ned. **15** Men selv om du, Israel, horer, maa
Juda ej gøre sig skyldigt. Gaa ikke over til Gilgal,
drag ikke op til Bet-Aven, sværg ikke: »Saa sandt
HERREN lever!« **16** Thi som en uvan Ko er Israel
uvan, skal HERREN saa lade dem græsse i Frihed
som Lam? **17** Efraim er bundet til Afgudsbilleder; lad
ham fare! **18** Deres Drikken er skejet ud. Hor har de
bedrevet; højt har deres Skjolde elsket Skændsel. **19**
Et Vejr har omspændt dem med sine Vinger, og de
skal blive til Skamme for deres Ofre.

5 Hører dette, I Præster, lyt til du Israels Hus, laan
Øre, du Kongehus, thi eder gælder Dommen. Thi I
blev en Snare for Mizpa, et Garn bredt ud over Tabor,
2 en dyb Faldgrube i Sjittim; men jeg er en Lænke for
alle. **3** Efraim kender jeg, ej skjult er Israel for mig; thi
du har bolet, Efraim, uren er Israel blevet. **4** Deres
Gerninger tillader ikke, at de vender sig til deres Gud;
thi Horeaand har de i sig, HERREN kender de ej. **5**
Mod Israel vidner dets Hovmod; Efraim styrter for
sin Brøde, med dem skal og Juda styrte. **6** Da gaar
de med Smaakvæg og Hornkvæg hen for at søge
HERREN; men ham skal de ikke finde, thi bort fra
dem vil han vige. **7** Troløse var de mod HERREN,
thi uægte Børn har de født; nu vil han opsluge dem,
Plovmand sammen med Mark. **8** Lad Hornet gjalde i
Gibea, Trompeten i Rama, opløft Raab i Bet-Aven,
Benjamin, var dig! **9** Til Ørk skal Efraim blive paa
Straffens Dag. Jeg kundgør om Israels Stammer,
hvad sikkert skal ske. **10** Som Folk, der flytter Skel,
blev Judas Fyrster, over dem vil jeg øse min Harme
som Vand. **11** Efraim er undertrykt, Retten knust;
frivilligt løb han efter Fjenden. **12** Jeg er som Møl for
Efraim, Edder for Judas Hus. **13** Da Efraim mærked
sin Sygdom og Juda mærked sin Byld, gik Efraim hen
til Assur, Storkongen sendte han Bud. Men han kan
ej give jer Helse, han læger ej eders Byld. **14** Thi jeg
er som en Løve for Efraim, en Løveunge for Judas
Hus; jeg, jeg river sønder og gaar, slæber bort, og
ingen redder. **15** Jeg gaar til mit sted igen, indtil de
bøder for Skylden og søger frem for mit Aasyn, søger
mig i deres Trængsel.

6 »Kom, vi vil tilbage til HERREN! Han sønderrev,
han vil og læge, han slog os, vil ogsaa forbinde.
2 Om to Dage gør han os levende, rejser os op
den tredje; da lever vi for hans Aasyn. **3** Saa lad
os da kende, jage efter at kende HERREN! Som
Morgenrøden er hans Opgang vis. Da kommer han til
os som Regn, som Vaarregn, der væder Jorden.« **4**
Hvor kan jeg hjælpe dig, Efraim, hvor kan jeg hjælpe
dig, Juda? Eders Kærlighed er Morgentaage, Dug,
som aarle svinder! **5** Thi hugged jeg løs ved Profeter,
dræbte med Ord af min Mund, min Ret straaler frem
som Lys: **6** Ej Slagtoffer — Kærlighed vil jeg, ej
Brændofre — Kendskab til Gud! **7** De bryder Pagten i
Adam, er mig utro der; **8** Gilead er Udaadsmænds
By, den er sølet i Blod. **9** Som en Stimandsflok er
Præsternes Flok, de myrder paa Vejen til Sikem, gør
Niddingsværk. **10** Grufulde Ting har jeg set i Israels
Hus, der har Efraim bolet, Israel blev uren. **11** Juda,
ogsaa for dig er der fastsat en Høst, naar jeg vender
mit Folks Skæbne, naar jeg læger Israel.

7 Afsløret er Efraims Brøde, Samarias ondskab, thi
Svig er, hvad de har for, og Tyve gør Indbrud,
Ransmænd røver paa Gaden. **2** De tænker ej paa,
at jeg husker al deres Ondskab. Nu staar deres
Gerninger om dem, de er for mit Aasyn. **3** Med ondt i
Sinde glæder de Kongen, under sleske Lader Fyrster.
4 Horkarle er de alle. De ligner en gloende Ovn, som
en Bager standser med at ilde, fra Æltning til Dejgen

er syret. 5 De gør paa Kongens Dag Fyrsterne syge
af Rus. Spottere giver han Haanden, 6 thi lumskelig
nærmed de sig. Hjertet er som en Ovn; deres Vrede
sover om Natten, men brænder i Lue ved Gry. 7 Som
Ovnen gløder de alle, deres Herskere æder de op;
alle deres Konger falder, ej en af dem paakalder mig.
8 Efraim er iblandt Folkene, aflægs er han; Efraim er
som en Kage, der ikke er vendt. 9 Fremmede tæred
hans Kraft, han mærker det ej; hans Haar er ogsaa
graanet, han mærker det ej. 10 Mod Israel vidner
dets Hovmod; de vendte ej om til HERREN deres
Gud og søgte ham ikke trods alt. 11 Efraim er som
en Due, tankeløs, dum; de kalder Ægypten til Hjælp
og vandrer til Assur. 12 Men medens de vandrer,
kaster jeg Nettet over dem, bringer dem ned som
Himlens Fugle og revser dem for deres Ondskab. 13
Ve dem, fordi de veg fra mig, Død over dem for deres
Frafald! Og jeg skulde genløse dem, endskønt de
lyver imod mig! 14 De raaber ej til mig af Hjertet, naar
de jamrer paa Lejet, saarer sig for Korn og Most og er
genstridige mod mig. 15 Jeg gav deres Arme Styrke,
men ondt har de for imod mig. 16 De vender sig, dog
ej opad, de er som en slappet Bue. Deres Fyrster
skal falde for Sværd ved deres Tunges Frækhed. Det
spottes de for i Ægypten.

8 Sæt Hornet for din Mund, som en Ørn over
HERRENS Hus! — fordi de brød min Pagt og
overtraadte min Lov. 2 De raaber til mig: »Min Gud!
Vi, Israel, kender dig.« 3 Israel vragede Lykken, lad
saa Fjenden forfølge dem. 4 De kaarer sig Drot uden
mig, uden mit Vidende Fyrster. Af deres Sølv og Guld
lavede de sig Gudebilleder til egen Undergang. 5
Modbydelig er din Kalv, Samaria; min Vrede luer imod
dem — hvor længe? De kan ikke slippe for Straf. 6
Thi den er et Værk af Israel, en Haandværker lavede
den; den er ikke Gud. Nej, til Splinter skal Samarias
Kalv blive. 7 Thi Vind har de saaet, og Storm skal de
høste, Sæd uden Spire, der ej giver Mel; og gav den,
slugte fremmede Melet. 8 Israel er opslugt, blandt
Folkene regnes det nu for et Kar uden Værd. 9 Thi de
er draget til Assur som et enligt strejfende Vildæsel.
Efraim tinged med Elskovsgaver. 10 Selv om de tinger
blandt Folkene, samler jeg dem nu; snart salver de
ikke mere Konge og Fyrster. 11 Thi saa mange Altre
Efraim har bygget, de er blevet ham Altre til Synd; 12
jeg skriver ham mange Love, han regner dem ikke.
13 Slagtofre elsker de — slagter, elsker Kød — og
æder; HERREN behager de ej. Han mindes nu deres
Skyld og straffer deres Synder. De skal tilbage til
Ægypten. 14 Israel glemte sin Skaber og byggede
Helligdomme, og Juda byggede mange faste Stæder;
derfor sender jeg Ild imod hans Byer, og den skal
fortære hans Borge.

9 Israel, glæd dig ikke med Folkenes Jubel, ved Hor
veg du bort fra din Gud, paa hver en Tærskeplads
elsker du Skøgens Løn. 2 Tærskeplads og Perse
skal ej kendes ved dem, og Mosten slaar fejl for dem.
3 Ej skal de blive i HERRENS Land; til Ægypten skal
Efraim tilbage, spise uren Føde i Assur. 4 Ej skal de
udgyde Vin for HERREN, ej heller gøre Slagtoffer
rede. Som Sørgebrød er deres Brød, det gør hver,
som spiser det, uren; thi Hungeren kræver alt Brødet,
i HERRENS Hus kommer intet. 5 Hvad gør I paa
Højtidsdagen, paa HERRENS Festdag? 6 Slipper
de bort fra Vold, skal Ægypten sanke dem op og
Memfis jorde dem; deres kostbare Sølvtøj skal Tidsler
arve, Nælder skal bo i deres Telte. 7 Hjemsøgelsens
Dage kommer, Gengældelsens Dage, det skal Israel
mærke. »Afsindig er Profeten, forrykt den af Aanden
grebne« — fordi din Brøde er stor og Fjendskabet
stort! 8 I sin Guds Hus lurer Efraim paa Profeten; der
er Snarer paa alle hans Veje, man gør Faldgruben
dyb. 9 Det er som i Gibeas Dage, han mindes deres
Skyld og straffer deres Synder. 10 Som Druer i
Ørkenen fandt jeg Israel, som tidligmodne Figner paa
Træet saa jeg eders Fædre. De kom til Ba'al-Peor, til
Skændselen viede de sig, som Efraims Elskere blev
de en væmmelig Hob. 11 Deres Herlighed flyver som
Fugle, Fødsel, Svangerskab, Undfangelse — forbi! 12
Ja, selv om de opfostrer Sønner, jeg lader dem dø ud
uden Børn. Ja, ve ogsaa dem, naar jeg viger fra dem!
13 Efraim saa jeg som en Mand, der gør Jagt paa sine
Børn; thi Efraim selv fører Sønnerne ud til Bøddelen.
14 Giv dem, HERRE — ja hvad skal du give? Du give
dem barnløst Skød og golde Bryster! 15 I Gilgal er
al deres Ondskab, der fik jeg Had til dem; for deres
onde Gerninger driver jeg dem ud af mit Hus; jeg
elsker dem ikke mer, genstridige er alle deres Fyrster.
16 Efraim er ramt, dets Rod er vissen, de bærer slet
ingen Frugt; og faar de end Børn, jeg dræber den
dyre Livsfrugt. 17 Deres Gud vil forkaste dem, fordi
de ej adlød ham; hjemløse bliver de blandt Folkene.

10 En frodig Vinstok var Israel, som bar sin Frugt,
jo flere Frugter, des flere Altre; som Landet gik
frem, des skønnere Støtter. 2 Deres Hjerte var glat,
saa lad dem da bøde! Han skal slaa Altrene ned,
lægge Støtterne øde. 3 De siger jo nu: »Vi har ingen
Konge; thi HERREN frygter vi ej; en Konge, hvad
gavner han os?« 4 Med Ord slaar de om sig, gør
Mened og indgaar Forbund, saa Ret bliver Gifturt,

der gror langs Markens Furer. 5 For Bet-Avens Kalv
skal Samarias Borgere ængstes, ja, over den skal
dens Folk og dens Præster sørge, jamre over deres
Skat, thi den bortføres fra dem; 6 som Gave til
Storkongen føres og den til Assur. Efraim høster kun
Skændsel, Israel Skam af sin Afgud. 7 Samarias
Konge slettes som Skum paa Vandets Flade. 8 Øde
er Afgudshøjene, Israels Synd, og paa deres Altre
skal Torn og Tidsel gro. De siger til Bjergene: »Skjul
os!« til Højene: »Fald ned over os!« 9 Du syndede,
Israel, helt fra Gibeas Dage. Der i Gibea sagde man:
»Krig skal ej naa os!« Men jeg kom over de Niddinger,
revsede dem; 10 Stammerne samled sig mod dem
til Tugt for tvefold Brøde. 11 En tilvænnet Kvie var
Efraim, tærskede villigt, Aaget lagde jeg selv paa
dens skønne Hals; for Ploven spændte jeg Efraim,
Juda for Harven. 12 Saa eders Sæd i Retfærd, høst i
Fromhed; bryd eder Kundskabs Nyjord og søg saa
HERREN, til Retfærds Frugt bliver eder til Del. 13 I
pløjede Gudløshed, høstede Uret, fortærede Løgnens
Frugt. Fordi du slaar Lid til dine Vogne og mange
Helte, 14 skal Kampgny staa i dine Byer og alle
dine Borge. De skal ødelægges, som da Sjalman
ødelagde Bet-Arbel paa Stridens Dag. Moder skal
knuses hos Børn. 15 Det voldte Betel eder. For din
Ondskabs Skyld skal Israels Konge ved Morgengry
gøres til intet.

11 Jeg fik Israel kær i hans Ungdom, fra Ægypten
kaldte jeg min Søn. 2 Jo mer jeg kaldte dem,
des mere fjerned de sig fra mig; de ofrer til Ba'alerne,
tænder for Billederne Offerild. 3 Jeg lærte dog Efraim
at gaa og tog ham paa Armen; de vidste ej, det
var mig, der lægte dem. 4 Jeg drog dem med
Menneskesnore, med Kærligheds Reb; jeg var dem
som den, der løfter et Aag over Kæben, jeg bøjed
mig ned til ham og rakte ham Føde. 5 Han skal til
Ægypten igen, have Assur til Konge, thi omvende sig
vil de ikke. 6 Sværdet skal rase i hans Byer, fortære
hans Slaaer og hærge i hans Fæstninger. 7 Mit Folk,
det hælder til Frafald fra mig, og raaber man til det:
»Op, op!« — staar ingen op. 8 Hvor kan jeg ofre
dig, Efraim, lade dig, Israel, fare, ofre dig ligesom
Adma, gøre dig som Zebojim? Mit Hjerte vender sig i
mig, al min Medynk er vakt. 9 Jeg fuldbyrder ikke
min Harmglød, gør ej Efraim til intet igen. Thi Gud
er jeg, ikke et Menneske, hellig udi din Midte, med
Vredesglød kommer jeg ikke. 10 HERREN skal de
holde sig til, han brøler som Løven, ja brøler, og
bævende kommer Sønner fra Havet, 11 bævende
som Fugle fra Ægypten, som Duer fra Assurs Land;
jeg fører dem hjem til deres Huse, lyder det fra
HERREN. 12 Efraim omgiver mig med Løgn, Israels
Hus med svig, Juda kender ej Gud, med Skøger slaar
han sig sammen.

12 Efraims Hu staar til Vind, efter Østenstorm jager
han stadig, af Løgn og Svig er han fuld; med
Assur slutter de Pagt, til Ægypten bringer de Olie.
2 HERREN gaar i Rette med Juda og hjemsøger
Jakob, gengælder ham efter hans Veje og efter hans
Id. 3 I Moders Liv overlisted han sin Broder, han stred
med Gud i sin Manddom, 4 ja stred med en Engel
og sejred, han bad ham med Graad om Naade; i
Betel traf han ham og talte med ham der, 5 HERREN,
Hærskarers Gud, HERREN er hans Navn: 6 »Drag du
nu hjem med din Gud, tag Vare paa Kærlighed og Ret
og bi bestandig paa din Gud!« 7 I Kana'ans Haand er
falske Lodder, han elsker Svig. 8 Efraim siger: »Jeg
vandt dog Rigdom og Gods!« Al hans Vinding soner
ej Brøden, han øved. 9 Men jeg, som er HERREN
din Gud, fra du var i Ægypten, lader dig bo i Telt igen
som i svundne Dage. 10 Jeg har talet til Profeterne og
givet mange Syner, ved Profeterne talet i Lignelser.
11 Gilead er Løgn og Tomhed, i Gilgal ofrer de Tyre;
som Stendynger langs med Markfurer er deres Altre.
12 Jakob flyede til Arams Slette, og Israel trællede for
en Kvindes Skyld, og for en Kvindes Skyld vogtede
han Kvæg. 13 Ved en Profet førte HERREN Israel
op fra Ægypten, og det vogtedes ved en Profet. 14
Efraim vakte bitter Vrede, han bærer Blodskyld; med
Skændsel dænges han til, hans Herre gør Gengæld.

13 Naar Efraim talte, skjalv man, i Israel var han
Fyrste, han forbrød sig med Ba'al og døde. 2
Nu bliver de ved at synde og laver sig støbte Guder,
dannet som Billeder af Sølv, Arbejderes Værk til Hobe;
de siger: »Til dem skal I ofre!« Mennesker kysser
Kalve! 3 Derfor: som Morgentaage, som Duggen, der
aarle svinder, som Avner, der blæses fra Lo, som
Røg fra Røghul skal de blive. 4 Og jeg er HERREN
din Gud, fra du var i Ægyptens Land; du kender ej
Gud uden mig, uden mig er der ingen Frelser; 5 jeg
var din Vogter i Ørken, den svidende Tørkes Land.
6 Som de græssede, aad de sig mætte, ja mætte,
men Hjertet blev stolt; derfor glemte de mig. 7 Saa
blev jeg for dem som en Løve, en lurende Panter
ved Vejen, 8 jeg falder over dem som Bjørnen, hvis
Unger man tog. Jeg sønderriver dem Brystet, Hunde
skal æde deraf, Markens Dyr flaa dem sønder. 9
Naar Ulykken kommer, Israel, hvor mon du da finder
Hjælp? 10 Hvor er da din Konge til Frelse for dig i
alle dine Byer, Herskerne, om hvem du siger: »Giv

mig dog Konge og Fyrster!« **11** Jeg giver dig Konge
i Vrede og fjerner ham atter i Harme. **12** Tilbundet
er Efraims Brøde, hans Synd gemt hen. **13** Hans
Fødselsstunds Veer er der, men sært er Barnet, som
ej kommer frem i Tide, saa Fødselen faar Ende. **14**
Dem skal jeg fri fra Dødsriget, løse fra Døden! Nej,
Død, hvor er din Pest, Dødsrige, hvor er din Sot? Til
Mildhed kender jeg ej, thi et sært Barn er han. **(Sheol h7585)** **15** En Østenstorm, Herrens Aande, bruser
frem fra Ørken, løfter sig, tørrer hans Væld, gør hans
Kilde tør, den tager hans Skatkammer med alle dets
Skatte. **16** Samaria skal bøde, thi det stod sin Gud
imod. For Sværd skal de falde, Børnene knuses,
frugtsommelige Kvinders Liv rives op.

14 Israel, vend om til HERREN din Gud, thi du faldt
ved din Brøde. **2** Tag Angersord med og vend
jer atter til HERREN; sig til ham: »Tilgiv al vor Brøde,
vær naadig! Vi betaler med Læbernes Frugt. **3** Vi vil
ej søge Hjælp hos Assur, ej ride paa Stridshest, vi
kalder ej mer vore Hænders Værk vor Gud; hos dig
finder faderløs Medynk.« **4** Jeg læger deres Frafald,
elsker dem frivilligt, min Vrede har vendt sig fra dem.
5 Jeg vil være Israel som Dug, han skal blomstre som
Liljen, Rod skal han slaa som en Poppel **6** og bugne
af Skud, som et Olietræ staa i Pragt, som Libanon
dufte. **7** Atter skal de bo i min Skygge, Korn skal de
avle, skyde som en Vinstok med Ry som Libanons
Vin. **8** Hvad skal Efraim mere med Afguder? Jeg
hører ham, ser ned til ham. Jeg er som en grøn
Cypres, du faar din Frugt fra mig. **9** Hvem er saa viis,
at han fatter det, saa klog, at han ved det? Thi rette
er HERRENS Veje; retfærdige vandrer paa dem, men
Syndere snubler paa dem.

Joel

1 HERRENS Ord, som kom til Joel, Petuels Søn.
2 Hør dette, I Ældste, laan Øre, alle, som bor i
Landet! Er sligt mon sket i eders eller eders Fædres
Dage? **3** I skal fortælle det til eders Børn, og de igen
til deres, og deres til næste Slægt. **4** Græshoppen
aad, hvad Gnaveren levned, Springeren aad, hvad
Græshoppen levned, Æderen aad, hvad Springeren
levned. **5** Vaagn op, I drukne, og græd; enhver, som
drikker Vin, skal jamre over Most, der gik tabt for
eders Mund. **6** Thi et Folk drog op mod mit Land,
vældigt og uden Tal; dets Tænder er Løvetænder,
det har Kindtænder som en Løvinde. **7** Det lagde
min Vinstok øde, knækked mit Figentræ, afbarked og
hærgede det; dets Grene stritter hvide. **8** Klag som
sørgeklædt Jomfru over sin Ungdoms Brudgom! **9**
Afgrødeoffer og Drikoffer gik tabt for HERRENS Hus;
Præsterne, HERRENS Tjenere sørger. **10** Marken
er ødelagt, Jorden sørger; thi Kornet er ødelagt,
Mosten slog fejl og Olien hentørres. **11** Bønder skuffes
og Vingaardsmænd jamrer baade over Hveden og
Byggen; thi Markens Høst gik tabt; **12** fejl slog
Vinstokken, Figentræet tørres; Granatæble-, Palme—
og Æbletræ, hvert Markens Træ tørres hen. Ja, med
Skam veg Glæde fra Menneskens Børn. **13** Sørg,
I Præster, i Sæk, I Alterets Tjenere, jamrer! Gaa
ind og bær Sæk i Nat, I, som tjener min Gud! Thi
Afgrødeoffer og Drikoffer unddrages eders Guds Hus.
14 Helliger en Faste, udraab festlig Samling, I Ældste,
kald alle, som bor i Landet, sammen til HERREN
eders Guds Hus og raab saa til HERREN! **15** Ak,
hvilken Dag! Thi nær er HERRENS Dag, den kommer
som Vold fra den Vældige. **16** Saa vi ej Føden gaa
tabt, vor Guds Hus tømt for Glæde og Jubel? **17**
Sæden skrumper ind i den klumpede Jord; Lader er
nedbrudt, Forraadshuse jævnet, thi Kornet er vissent.
18 Hvor Kvæget dog stønner! Oksernes Hjorde er
skræmte, fordi de ikke har Græs; selv Smaakvægets
Hjorde lider. **19** Jeg raaber til dig, o HERRE; thi Ild
har fortæret Ørkenens Græsning, og Luen afsved
hvert Markens Træ; **20** til dig skriger selv Markens
Dyr, thi Bækkenes Lejer er tørre, og Ild har fortæret
Ørkenens Græsning.

2 Stød i Horn paa Zion, blæs Alarm paa mit hellige
Bjerg! Alle i Landet skal bæve, thi HERRENS Dag,
den kommer; **2** ja, nær er Mulms og Mørkes Dag,
Skyers og Taages Dag. Et stort, et vældigt Folk er
bredt som Gry over Bjerge. Dets Lige har aldrig været,
skal aldrig komme herefter til fjerneste Slægters Aar.
3 Foran det æder Ild, og bag det flammer Lue; foran
det er Landet som Eden og bag det en øde Ørk; fra
det slipper ingen bort. **4** At se til er de som Heste,
som Hingste farer de frem; **5** det lyder som raslende
Vogne, naar de hopper paa Bjergenes Tinder, som
knitrende Lue, der æder Straa, som en vældig Hær,
der er rustet til Strid. **6** Folkeslag skælver for dem, alle
Ansigter blusser. **7** Som Helte haster de frem, som
Stridsmænd stormer de Mure; enhver gaar lige ud,
de bøjer ej af fra Vejen. **8** De trænger ikke hverandre,
hver følger sin egen Sti. Trods Vaabenmagt styrter
de frem uden at lade sig standse, de kaster sig over
Byen, **9** stormer Muren i Løb; i Husene trænger de
ind, gennem Vinduer kommer de som Tyve. **10** Foran
dem skælver Jorden, Himlen bæver; Sol og Maane
sortner, Stjernerne mister deres Glans. **11** Foran sin
Stridsmagt løfter HERREN sin Røst, thi saare stor er
hans Hær, ja, hans Ords Fuldbyrder er vældig; thi stor
er HERRENS Dag og saare frygtelig; hvem holder
den ud? **12** Selv nu, saa lyder det fra HERREN, vend
om til mig af ganske Hjerte, med Faste og Graad og
Klage! **13** Sønderriv Hjerterne, ej eders Klæder, vend
om til HERREN eders Gud! Thi naadig og barmhjertig
er han, langmodig og rig paa Miskundhed, han angrer
det onde. **14** Maaske slaar han om og angrer og
levner Velsignelse efter sig, Afgrødeoffer og Drikoffer
til HERREN eders Gud. **15** Stød i Horn paa Zion,
helliger Faste, udraab festlig Samling, **16** kald Folket
sammen, helliger et Stævne, lad de gamle samles,
kald Børnene sammen, ogsaa dem, som dier Bryst;
lad Brudgom gaa ud af sit Kammer, Brud af sit Telt!
17 Imellem Forhal og Alter skal Præsterne, HERRENS
Tjenere, græde og sige: »HERRE, spar dog dit Folk!
Overgiv ej din Arv til Skændsel, til Hedningers Spot!
Hvi skal man sige blandt Folkene: Hvor er deres
Gud?« **18** Og HERREN blev nidkær for sit Land og
fik Medynk med sit Folk. **19** Og HERREN svarede sit
Folk: Se, jeg sender eder Korn, Most og Olie, saa I
kan mættes deraf; og jeg vil ikke længer gøre eder til
Skændsel iblandt Hedningerne. **20** Fjenden fra Nord
driver jeg langt bort fra eder og støder ham ud i et
tørt og øde Land, hans Fortrop ud i Havet i Øst og
hans Bagtrop i Havet i Vest, og han skal udsprede
Stank og ilde Lugt; thi han udførte store Ting. **21**
Frygt ikke, Jord, fryd dig, vær glad! Thi HERREN
har udført store Ting. **22** Frygt ikke, I Markens Dyr!
Thi Ørkenens Græsmarker grønnes, og Træerne
bærer Frugt; Figentræ og Vinstok giver alt, hvad de
kan. **23** Og I, Zions Sønner, fryd eder, vær glade
i HERREN eders Gud! Thi han giver eder Føde til
Frelse, idet han sender eder Regn, Tidligregn og

Sildigregn, som før. 24 Tærskepladserne skal fyldes
med Korn, Persekummerne løbe over med Most og
Olie. 25 Og jeg godtgør eder de Aar, da Græshoppen,
Springeren, Æderen og Gnaveren hærgede, min
store Hær, som jeg sendte imod eder. 26 I skal spise
og mættes og love HERREN eders Guds Navn, fordi
han handler underfuldt med eder; og mit Folk skal i
Evighed ikke blive til Skamme. 27 Og I skal kende, at
jeg er i Israels Midte, og at jeg, og ingen anden, er
HERREN eders Gud; og mit Folk skal i Evighed ikke
blive til Skamme. 28 Og det skal ske derefter, at jeg
vil udgyde min Aand over alt Kød, eders Sønner og
eders Døtre skal profetere, eders gamle skal drømme
Drømme og eders unge skue Syner; 29 ogsaa over
Trælle og Trælkvinder vil jeg udgyde min Aand i de
Dage. 30 Og jeg lader ske Tegn paa Himmelen og
paa Jorden, Blod, Ild og Røgstøtter. 31 Solen skal
vendes til Mørke og Maanen til Blod, før HERRENS
store og frygtelige Dag kommer. 32 Men enhver,
som paakalder HERRENS Navn, skal frelses; thi paa
Zions Bjerg og i Jerusalem skal der være Frelse, som
HERREN har sagt; og til de undslupne skal hver den
høre, som HERREN kalder.

3 Thi se, i de Dage og paa den Tid, naar jeg vender
Judas og Jerusalems Skæbne, 2 samler jeg alle
Hedningefolk og fører dem ned i Josafats Dal. Der vil
jeg holde Rettergang med dem om mit Folk og min
Arvelod Israel, som de spredte blandt Folkene; og de
delte mit Land, 3 kastede Lod om mit Folk, gav en
Dreng for en Skøge og solgte en Pige for Vin, som de
drak. 4 Og desuden, hvad vil I mig, Tyrus og Zidon og
alle Filisterlands Kredse? Er der noget, I vil gengælde
mig, eller vil I gøre mig noget? Hastigt og brat lader
jeg Gengældelse komme over eders Hoved, 5 I, som
tog mit Sølv og Guld, bortførte mine kostbareste Ting
til eders Borge 6 og solgte Judæerne og Jerusalems
Borgere til Grækerne, for at de skulde føres langt bort
fra deres Hjem. 7 Se, jeg vækker dem op fra det Sted,
I solgte dem til, og lader Gengældelse komme over
eders Hoved. 8 Jeg sælger eders Sønner og Døtre
til Judæerne, og de skal sælge dem til Sabæerne,
Folket i det fjerne Land, saa sandt HERREN har
talet. 9 Raab det ud blandt Folkene, helliger en
Krig, væk Heltene op! Lad alle vaabenføre Mænd
komme og drage op! 10 Smed eders Plovjern om til
Sværd, eders Vingaardsknive til Spyd! Svæklingen
skal sige: »Jeg er en Helt!« 11 Skynd eder og
kom, alle Hedningefolk viden om, og saml eder! Før
dine Helte derned, HERRE! 12 Hedningefolkene
skal vækkes op og drage til Josafats Dal; thi der
vil jeg sidde til Doms over alle Hedningefolk viden
om. 13 Sving Seglen, thi Høsten er moden; kom
og stamp, thi Persekummen er fuld! Persekarrene
løber over, thi stor er Folkenes Ondskab. 14 Skarer
paa Skarer i Opgørets Dal! Thi nær er HERRENS
Dag i Opgørets Dal. 15 Sol og Maane sortner, og
Stjernerne mister deres Glans. 16 HERREN brøler fra
Zion, fra Jerusalem løfter han sin Røst; Himmelen
og Jorden skælver. Men HERREN er Ly for sit Folk
og Værn for Israels Børn. 17 Og I skal kende, at
jeg er HERREN eders Gud, som bor paa Zion, mit
hellige Bjerg. Jerusalem skal blive en Helligdom, og
fremmede skal ikke mere drage derigennem. 18 Paa
hin Dag skal Bjergene dryppe af Most og Højene flyde
med Mælk; alle Judas Bække skal strømme med
Vand, og en Kilde skal vælde frem fra HERRENS Hus
og vande Akaciedalen. 19 Ægypten skal blive øde,
Edom en øde Ørk for deres Vold mod Judæerne, i
hvis Land de udgød uskyldigt Blod. 20 Og Juda skal
være beboet evindelig, Jerusalem fra Slægt til Slægt.
21 Jeg hævner deres Blod, som jeg endnu ikke har
hævnet; og HERREN bor paa Zion.

Amos

1 De Ord, som Amos, der hørte til faarehyrderne fra
Tekoa, skuede om Israel, i de Dage da Uzzija var
Konge i Juda, og Jeroboam, Joas's Søn, i Israel, to
Aar før Jordskælvet. **2** Han sagde: HERREN brøler
fra Zion, fra Jerusalem løfter han sin Røst; Hyrdernes
Græsmarker sørger, vissen er Karmels Top. **3** Saa
siger HERREN: For tre Overtrædelser af Damaskus,
ja fire, jeg gaar ikke fra det: de tærskede Gilead med
Tærskeslæder af Jern — **4** saa sender jeg Ild mod
Hazaels Hus, den skal æde Benhadads Borge; **5**
jeg knuser Damaskus's Portslaa, udrydder Bik'at-
Avens Borgere og den, som bærer Scepter i Bet-
Eden; Aramæerne skal føres til Kir, siger HERREN. **6**
Saa siger HERREN: For tre Overtrædelser af Gaza,
ja fire, jeg gaar ikke fra det: de bortførte hele Byer
og solgte dem til Edom — **7** saa sender jeg Ild
mod Gazas Mur, den skal æde dets Borge; **8** jeg
udrydder Asdods Borgere og den, som bærer Scepter
i Askalon; jeg vender min Haand imod Ekron, og den
sidste Filister forgaar, siger den Herre HERREN. **9**
Saa siger HERREN: For tre Overtrædelser af Tyrus, ja
fire, jeg gaar ikke fra det: de solgte hele bortførte Byer
til Edom uden at ænse Broderpagt — **10** saa sender
jeg Ild mod Tyrus's Mur, den skal æde dets Borge. **11**
Saa siger HERREN: For tre Overtrædelser af Edom,
ja fire, jeg gaar ikke fra det: med Sværd forfulgte
han sin Broder og kvalte sin Medynk, holdt altid fast
ved sin Vrede og gemte stadig paa Harme — **12** saa
sender jeg Ild mod Teman, den skal æde Bozras
Borge. **13** Saa siger HERREN: For Ammoniternes
tre Overtrædelser, ja fire, jeg gaar ikke fra det: de
oprev Livet paa Gileads svangre Kvinder for at vinde
sig mere Land — **14** saa sætter jeg Ild paa Rabbas
Mur, den skal æde dets Borge under Krigsskrig paa
Stridens Dag, under Uvejr paa Stormens Dag. **15**
Landflygtig skal Kongen blive, han og alle hans
Fyrster, siger HERREN.

2 Saa siger HERREN: for tre Overtrædelser af
Moab, ja fire, jeg gaar ikke fra det: de brændte
Edoms Konges Ben til Kalk — **2** saa sender jeg Ild
mod Moab, den skal æde Kerijots Borge; og Moab
skal dø under Kampgny, Krigsskrig og Hornets Klang.
3 Af hans Midte udrydder jeg Hersker og dræber alle
hans Fyrster, siger HERREN. **4** Saa siger HERREN:
For tre Overtrædelser af Juda, ja fire, jeg gaar ikke fra
det: de ringeagted HERRENS Lov og holdt ej hans
Bud, ledet vild af deres Løgneguder, til hvilke deres
Fædre holdt sig — **5** saa sender jeg Ild mod Juda, den
skal æde Jerusalems Borge. **6** Saa siger HERREN:
For tre Overtrædelser af Israel, ja fire, jeg gaar ikke
fra det: de sælger retfærdig for Sølv og Fattigmand
for et Par Sko, **7** træder ringes Hoved i Støvet og
trænger sagtmodige fra Vejen. Søn og Fader gaar
sammen til Skøgen og søler saaledes mit hellige
Navn. **8** Paa pantede Kapper strækker de sig ved
hvert et Alter, og i deres Guds Hus drikker de Vin, der
er givet i Bøde. **9** Og dog var det mig, som udrydded
Amoriterne foran eder, høje som Cedertræer, stærke
som Egetræer, udrydded deres Frugt foroven som og
deres Rødder forneden. **10** Det var mig, som førte jer
op fra Ægypten og lod eder vandre i Ørken i fyrretyve
Aar, saa I tog Amoriternes Land. **11** Jeg tog blandt
eders Sønner Profeter, Nasiræere blandt eders unge.
Er det ej sandt, Israeliter? lyder det fra HERREN.
12 Men I gav Nasiræerne Vin, og Profeterne bød
I ej at profetere. **13** Se, jeg lader Grunden vakle
under jer, ligesom Vognen vakler, naar den er fuld af
Neg. **14** Den hurtige kan ikke undfly, den stærke ej
bruge sin Kraft; ej redder Helten sit Liv, **15** ej holder
Bueskytten Stand; ej undslipper rapfodet Mand, ej
bjærger nogen Rytter sit Liv; **16** den kækkeste Mand
iblandt Helte skal den Dag vaabenløs fly, saa lyder
det fra HERREN.

3 Hør dette Ord, som HERREN taler imod eder,
Israeliter, imod hele den Slægt, jeg førte op fra
Ægypten: **2** Kun eder kendes jeg ved blandt alle
Jordens Slægter; derfor vil jeg paa eder hjemsøge
al eders Brøde. **3** Vandrer vel to i Følge, naar det
ikke er aftalt? **4** Brøler en Løve i Krattet, hvis den
ikke har Bytte? Løfter en Ungløve Røsten, uden
den har Fangst? **5** Falder en Fugl til Jorden, hvis
den ikke er ramt? Klapper en Fælde vel sammen,
uden noget er fanget? **6** Mon der stødes i Horn i
en By, uden Folk farer sammen? Mon Ulykke sker
i en By, uden HERREN staar bag? **7** Nej! Den
Herre HERREN gør intet uden at have aabenbaret
sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne. **8**
Løven brøler, hvo frygter da ej? Den Herre HERREN
taler, hvo profeterer da ej? **9** Lad det høres over
Asdods Borge og dem i Ægyptens Land! Sig: »Kom
sammen paa Samarias Bjerg og se den vilde Tummel
derinde, det haarde Tryk i dets Midte!« **10** De ved
ej at gøre det rette, lyder det fra HERREN, de, som
opdynger Uret og Vold i deres Borge. **11** Derfor, saa
siger den Herre HERREN: Fjender skal fare gennem
Landet, dit Værn skal tages fra dig, og udplyndres
skal dine Borge. **12** Saa siger HERREN: Som en
Hyrde redder af Løvens Gab to Skinneben eller

en Ørelap, saaledes skal Israels Børn, som bor i
Samaria, reddes med Lejets Bolster og Bænkens
Hynde. 13 Hør og vidn imod Jakobs Hus, lyder det fra
den Herre HERREN, Hærskarers Gud: 14 Den Dag
jeg hjemsøger Israels Overtrædelser, hjemsøger jeg
Betels Altre; Alterets Horn skal afhugges, styrte til
Jorden. 15 Baade Vinter— og Sommerhus knuser
jeg da; Elfenbenshusene ødes, de mange Huse gaar
tabt, saa lyder det fra HERREN.

4 Hør dette Ord, I basankøer, I, som bor paa
Samarias Bjerg og kuer de ringe, knuser de fattige
og byder eders Herrer: »Giv hid, at vi kan drikke!« 2
Den Herre HERREN svor ved sin Hellighed: Se, over
eder skal Dage komme, da I drages op med Hager,
de sidste af jer med Kroge, 3 og slæbes gennem
Murbrud een for een og slænges paa Mødding, lyder
det fra HERREN. 4 Kom til Betel og synd, til Gilgal og
synd end mer, bring Slagtofre næste Morgen, Tiender
Tredjedagen, 5 brænd syret Brød til Takoffer, byd
højlydt til Frivilligofre! I elsker jo sligt, Israeliter, lyder
det fra den Herre HERREN. 6 Og dog gav jeg eder
tomme Munde i alle eders Byer og Brødmangel i
alle eders Hjemsteder; men I omvendte eder ikke til
mig, lyder det fra HERREN. 7 Dog forholdt jeg eder
Regnen, da der endnu var tre Maaneder til Høst; paa
een By lod jeg det regne og ikke paa en anden; een
Mark fik Regn, og en anden fik ikke og tørrede hen;
8 to tre Byer kom vankende hen til en anden for at
faa Vand at drikke og fik ikke Tørsten slukket; men I
omvendte eder ikke til mig, lyder det fra HERREN. 9
Jeg slog eder med Kornbrand og Rust og udtørrede
eders Haver og Vingaarde, og Græshopper aad
eders Figentræer og Oliventræer; men I omvendte
eder ikke til mig, lyder det fra HERREN. 10 Jeg
sendte Pest iblandt eder som i Ægypten; jeg vog
eders unge Mænd med Sværdet, og samtidig gjordes
eders Heste til Bytte; jeg lod Stank fra eders Lejr
stige op i eders Næse; men I omvendte eder ikke
til mig, lyder det fra HERREN. 11 Jeg omstyrtede
Byer iblandt eder, som da Gud omstyrtede Sodoma
og Gomorra, og I blev som en Brand, der er reddet
fra Baalet; men I omvendte eder ikke til mig, lyder
det fra HERREN. 12 Derfor vil jeg handle saaledes
med dig, Israel. Fordi jeg vil handle saaledes med
dig, saa gør dig rede til at møde din Gud, Israel!
13 Thi se: Bjergenes Skaber og Stormens Ophav,
han, som kundgør et Menneske dets Tanker, som
frembringer Gry og Mørke og vandrer paa Jordens
Høje, HERREN, Hærskarers Gud er hans Navn.

5 Hør dette Ord, en Klagesang, som jeg istemmer
over eder, Israels Hus: 2 Hun er faldet og rejser sig
ikke, Israels Jomfru, henstrakt paa sin Jord, og ingen
rejser hende op. 3 Thi saa siger den Herre HERREN:
Den By, som gaar i Leding med tusind, faar hundred
tilbage, og den som gaar i Leding med hundred, faar
ti tilbage i Israels Hus. 4 Thi saa siger HERREN til
Israels Hus: Søg mig, saa skal I leve! 5 Søg ikke
til Betel, gaa ikke til Gilgal, drag ikke til Be'ersjeba!
Thi Gilgal skal blive landflygtig, og Betel skal blive til
intet. 6 Søg HERREN, saa skal I leve, at ikke en Lue
slaar ud, en ædende Ild mod Josefs Hus, og Betel
har ingen, som slukker. 7 Ve dem, som gør Ret til
Malurt og kaster Retfærd i Støvet! 8 Syvstjernens
og Orions Skaber, han, som vender Mulm til Morgen
og gør Dag til Nattemørke, som kalder ad Havets
Vande og gyder dem ud over Jorden, HERREN er
hans Navn! 9 Han lader Ødelæggelse bryde ind
over Borge, Ødelæggelse komme over Fæstninger.
10 De hader Rettens Talsmand i Porten og afskyr
den, som taler sandt. 11 Derfor, da I træder paa den
ringe og tager Afgift af hans Korn, skal I vel bygge
Kvaderstenshuse, men ikke bo deri; I skal vel plante
yndige Vingaarde, men Vinen skal I ikke drikke. 12
Jeg ved, eders Overtrædelser er mange og uden Tal
eders Synder, I Rettens Fjender, som tager mod Bøde
og bortviser fattige i Porten. 13 Derfor tier den kloge i
denne Tid, thi det er onde Tider. 14 Søg det gode, ej
det onde, for at I maa leve, og HERREN, Hærskarers
Gud, maa være med eder, som I siger, han er. 15
Had det onde og elsk det gode, hold Retten i Hævd i
Porten! Maaske vil da HERREN, Hærskarers Gud,
være naadig mod Josefs Rest. 16 Derfor, saa siger
HERREN, Herren, Hærskarers Gud: Paa alle Torve
skal klages, i alle Gader raabes: »Ve! Ve!« Bonden
kalder til Sorg, til Ligklage Klagemænd; 17 i hver en
Vingaard skal klages, naar jeg drager igennem din
Midte, siger HERREN. 18 Ve eder, som længes efter
HERRENS Dag! Hvad vil I med HERRENS Dag?
Mørke er den, ej Lys. 19 Da gaar det, som naar en
Mand flyr for en Løve og møder en Bjørn og, naar han
tyr ind i Huset og støtter sin Haand til Væggen, bides
af en Slange. 20 Ja, HERRENS Dag er Mørke, ej Lys,
Bælgmørke uden Solskin. 21 Jeg hader, forsmaar
eders Fester, er led ved eders festlige Samlinger, 22
om ogsaa I bringer mig Brændofre. Eders Afgrødeofre
behager mig ej, eders Fedekvægs-Takofre ser jeg ej
til. 23 Spar mig dog for eders larmende Sang, eders
Harpeklang hører jeg ikke. 24 Nej, Ret skal vælde
frem som Vand og Retfærd som svulmende Bæk. 25
Bragte I mig Slagtoffer og Afgrødeoffer de fyrretyve

Ørkenaar, Israels Hus? 26 Saa skal I da bære Sakkut,
eders Konge, og Kevan, eders Gudestjerne, Billeder,
som I har lavet eder. 27 I Landflygtighed jager jeg
eder hinsides Damaskus, siger HERREN; Hærskarers
Gud er hans Navn.

6 Ve Zions sorgløse Mænd og de trygge paa
Samarias Bjerg, I ædle blandt Førstegrødefolket,
hvem Israels Hus søger til; 2 (drag over til Kalne og
se, derfra over til det store Hamat og ned til Filisternes
Gat: Er de bedre end disse Riger, deres Omraade
større end eders?) 3 I, som afviser Ulykkesdagen
og bringer Urettens Sæde nær. 4 De ligger paa
Elfenbenslejer, henslængt paa deres Bænke; af
Hjorden æder de Lam og Kalve fra Fedesti; 5 de
kvidrer til Harpeklang og opfinder Strengeleg som
David; 6 de drikker Vinen af Kander og salver sig
med ypperste Olie, men sørger ej over Josefs Skade.
7 Derfor skal de nu føres bort forrest i landflygtiges
Flok. Dagdrivernes Skraal faar Ende, lyder det fra
HERREN, Hærskarers Gud. 8 Den Herre HERREN
svor ved sig selv: Afsky har jeg for Jakobs Hovmod,
hans Borge vækker mit Had; jeg prisgiver Byen og
dens fylde. 9 Og er der end hele ti Mænd i eet Hus —
de skal dog dø. 10 Og levnes der een, saa trækkes
han frem af sin Slægtning og den, som røger, naar
Ligene hentes af Huse. Og han siger til ham inderst i
Huset: »Er der flere hos dig?« Hin svarer: »Ingen!«
Da siger han: »Tys!« Thi HERRENS Navn tør de
ikke nævne. 11 Thi HERREN, se, han byder og slaar
det store Hus i Stykker, det lille Hus i Splinter. 12
Løber mon Heste paa Klipper, pløjes mon Havet med
Okser? Men I vender Retten til Gift og Retfærds Frugt
til Malurt; 13 I glæder jer over Lodebar og siger: »Mon
ikke det var ved vor Styrke, vi tog Karnajim? 14 Thi
se, jeg rejser et Folk imod eder, Israels Hus, lyder det
fra HERREN, Hærskarers Gud; Trængsel bringer det
eder fra Egnen ved Hamat til Arababækken.

7 Saaledes lod den Herre HERREN mig skue: Se,
Græshopper kom til Syne, da Efterslætten var ved
at gro frem — Efterslætten efter Kongens Høst. 2 Og
da de var ved helt at afæde Jordens Urter, sagde
jeg: »Herre, HERRE, tilgiv dog! Hvorledes skal Jakob
staa det igennem, saa lille han er?« 3 Og HERREN
angrede. »Det skal ej ske!« sagde HERREN. 4
Saaledes lod den Herre HERREN mig skue: Se,
den Herre HERREN kaldte Ild frem til Straf, og den
fortærede det store Verdensdyb; men da den vilde til
at fortære Agerlandet, 5 sagde jeg: »Herre, HERRE,
hold inde! Hvorledes skal Jakob staa det igennem,
saa lille han er?« 6 Og HERREN angrede. »Ej heller
det skal ske!« sagde den Herre HERREN. 7 Saaledes
lod han mig skue: Se, Herren stod paa en Mur med
et Blylod i Haanden. 8 Og HERREN sagde til mig:
»Hvad ser du, Amos?« Jeg svarede: »Et Blylod!«
Da sagde Herren: »Se, jeg sænker Loddet i mit Folk
Israel; jeg vil ikke spare det længer. 9 Isaks Høje
bliver øde, Israels Helligdomme styrtes, med Sværd
staar jeg op mod Jeroboams Hus.« 10 Men Amazja,
Betels Præst, sendte Bud til Kong Jeroboam af Israel
og lod sige: »Amos stifter en Sammensværgelse
imod dig midt i Israels Hus; Landet kan ikke bære alle
hans Ord. 11 Thi saaledes siger Amos: For Sværdet
skal Jeroboam dø, og Israel skal bortføres fra sin
Jord.« 12 Og Amazja sagde til Amos: »Seer, gaa din
Vej og se at komme til Judas Land! Der kan du tjene
dit Brød og profetere. 13 Men i Betel maa du ikke
profetere længer, thi det er Kongens Helligdom og
Rigets Tempel.« 14 Amos svarede Amazja: »Jeg er
hverken Profet eller Profetlærling: jeg er Faarehyrde
og avler Morbærfigen; 15 men HERREN tog mig fra
Hjorden og sagde til mig: Gaa hen og profetér for
mit Folk Israel! 16 Saa hør nu HERRENS Ord! Du
siger: Du maa ikke profetere mod Israel, ej prædike
mod Israels Hus! 17 Derfor, saa siger HERREN: Din
Hustru bliver Skøge i Byen, dine Sønner og Døtre
skal falde for Sværd; din Jord skal udskiftes med
Snor, og selv skal du dø paa uren Jord. Og bort fra
sin Jord skal Israel føres.«

8 Saaledes lod HERREN mig skue: Se, der var en
Kurv Sommerfrugt. 2 Og han sagde: »Hvad ser
du, Amos?« Jeg svarede: »En Kurv Sommerfrugt!«
Da sagde HERREN til mig: »Enden er kommet for
mit Folk Israel; jeg vil ikke længer bære over med
det.« 3 Paladsets Sangerinder skal jamre paa denne
Dag, saa lyder det fra den Herre HERREN, Dynger af
Lig er henkastet alle Vegne. 4 Hør, I, som knuser
de fattige, gør det af med de arme i Landet 5 og
siger: »Hvornaar er Nymaanen omme, saa vi kan faa
solgt noget Korn, Sabbaten, saa vi kan aabne vort
Kornsalg, gøre Efaen lille og Sekelen stor og med
Svig gøre Vægten falsk 6 for at købe den ringe for
Sølv, den fattige for et Par Sko og faa Affaldskornet
solgt?« 7 HERREN svor ved Jakobs Stolthed: Aldrig
glemmer jeg een af deres Gerninger! 8 Maa Jorden
ej skælve derover og enhver, som bor paa den,
sørge? Den stiger overalt som Nilen og synker som
Ægyptens Flod. 9 Paa hin Dag lader jeg det ske, saa
lyder det fra den Herre HERREN, at Solen gaar ned
ved Middag, og Jorden bliver mørk ved højlys Dag.
10 Jeg vender eders Fester til Sorg og alle eders

Sange til klage, lægger Sæk om alle Lænder, gør
hvert et Hoved skaldet, bringer Sorg som over en
enbaaren, en bitter Dag til sidst. 11 Se, Dage skal
komme, lyder det fra den Herre HERREN, da jeg
sender Hunger i Landet, ikke Hunger efter Brød, ikke
Tørst efter Vand, men efter at høre HERRENS Ord.
12 Da vanker de fra Hav til Hav, flakker fra Nord til Øst
for at søge HERRENS Ord, men finder det ej. 13 Den
Dag vansmægter af Tørst de fagre Jomfruer og unge
Mænd, 14 som sværger ved Samarias Synd, som
siger: »Ved din Gud, o Dan!« »Ved din Skytsgud, o
Be'ersjeba!« de skal falde, ej mere staa op.

9 Herren saa jeg; han stod ved alteret og sagde: Til
Søjlehovedet slaar jeg, saa Dørens Tærskel ryster.
Jeg rammer dem alle i Hovedet, de sidste dræber
jeg med Sværd; ingen af dem skal undfly, ingen af
dem skal reddes. 2 Bryder de ind i Dødsriget, min
Haand skal hente dem der; stiger de op til Himlen,
jeg styrter dem ned derfra; (Sheol h7585) 3 skjuler de
sig paa Karmels Top, jeg finder og henter dem der;
gemmer de sig for mig paa Havsens Bund, jeg byder
Slangen bide dem der; 4 vandrer de som Fanger
for deres Fjender, jeg byder Sværdet dræbe dem
der. Jeg fæster mit Øje paa dem til Ulykke, ikke til
Lykke. 5 Herren, Hærskarers HERRE, som rører ved
Jorden, saa den skælver, saa alle, som bor paa den,
sørger, saa den stiger overalt som Nilen og synker
som Ægyptens Flod, 6 han, som bygged sin Højsal i
Himlen, som fæstned sit Hvælv paa Jorden, kalder
ad Havets Vande og gyder dem ud over Jorden,
HERREN er hans Navn. 7 Er I mig ej som Ætiopiens
Børn, Israeliter, lyder det fra HERREN; har jeg ikke
ført Israel op fra Ægyptens Land, Filisterne fra Kaftor,
Aram fra Kir? 8 Se, den Herre HERRENS Øjne er
vendt mod det syndige Rige, og jeg udsletter det af
Jorden. Dog vil jeg ikke helt udslette Jakobs Hus,
lyder det fra HERREN; 9 thi se, jeg byder, at Israels
Hus skal sigtes blandt alle Folkene, som man sigter
med Sold, uden at et Korn falder til Jorden. 10 For
Sværdet skal alle Syndere i mit Folk dø, de, som
siger: »Os naar Ulykken ikke; den kommer ikke over
os.« 11 Paa hin Dag rejser jeg Davids faldne Hytte;
jeg tætter dens Revner, opfører, hvad der sank i
Grus, og bygger den som i gamle Dage, 12 saa
de tager Edoms Rest i Eje og alle de Folk, over
hvilke mit Navn er nævnt, lyder det fra HERREN,
som fuldbyrder dette. 13 Se, Dage skal komme, lyder
det fra HERREN, da Plovmand følger Høstmand
i Hælene og Drueperser Sædemand, da Bjergene
drypper med Most og alle Høje flyder. 14 Da vender
jeg mit Folk Israels Skæbne, og de skal bygge de
ødelagte Byer og bo deri, de skal plante Vingaarde
og drikke Vinen, anlægge Haver og spise Frugten.
15 Jeg planter dem i deres Jord, og de skal aldrig
mere rykkes op af deres Jord, som jeg gav dem,
siger HERREN din Gud.

Obadias

1 Obadias's Syn. Saa siger den Herre HERREN til
Edom: Fra HERREN har jeg hørt en Tidende: Et
Bud er sendt ud blandt Folkene: Rejs jer til Kamp
imod det! **2** Se, ringe har jeg gjort dig blandt Folkene,
saare foragtet er du. **3** Dit Hjertes Hovmod bedrog
dig, du, som bor i Klippekløft, som troner i det høje
og siger i Hjertet: »Hvo kan styrte mig til Jorden?«
4 Bygger du end højt som Ørnen, er end din Rede
blandt Stjerner, jeg styrter dig ned derfra, saa lyder
det fra HERREN. **5** Du skulde vel ikke have Tyve til
Gæster, natlige Voldsmænd? Hvor er du lagt øde;
de stjæler jo alt, hvad de lyster! Du skulde vel ikke
have Høstmænd i Vingaarden? Efterslæt levner de
ikke! **6** Hvor blev dog Esau ransaget, hans Skatte
opsporet! **7** Alle dine Forbundsfæller jog dig lige til
Grænsen, dine gode Venner sveg dig, tog Magten
fra dig; for at skræmme dig lagde de Fælder under
din Fod. **8** Visselig vil jeg paa hin Dag, lyder det fra
HERREN, udrydde de vise af Edom og Klogskab
af Esaus Bjerge. **9** Da skal dine Helte lammes af
Rædsel, o Teman, og hver en Mand ryddes ud af
Esaus Bjerge. **10** For Drab og Vold mod din Broder
Jakob skal du skjules af Skam; udryddes skal du for
evigt, **11** fordi du saa til, da fremmede raned hans
Gods og Udlændinge kom i hans Porte; da de lodded
Jerusalem bort, var og du som en af dem. **12** At nyde
din Broders Dag, hans Vanhelds Dag, og glæde dig
over Judæerne paa Undergangens Dag! At opspærre
Munden paa Trængselens Dag, **13** komme i mit Folks
Port paa Ulykkens Dag, være med til at nyde dets
Kval paa Ulykkens Dag, gribe efter dets Gods paa
Ulykkens Dag! **14** At staa ved Dalenes Munding og
dræbe de undslupne, prisgive dem, som slap bort,
paa Trængselens Dag! **15** Thi nær er HERRENS Dag
over alle Folkene; som du har gjort, skal der gøres
med dig, Gengæld kommer over dit Hoved. **16** Thi
som I drak paa mit hellige Bjerg, skal alle Folkene
drikke uden Ophør; de skal drikke og rave og blive,
som om de aldrig havde været til. **17** Men paa Zions
Bjerg skal der være Frelse, og det skal være en
Helligdom, og Jakobs Hus skal tage sine Ejendomme
i Eje. **18** Jakobs Hus skal blive en Ild og Josefs Hus
en Lue, men Esaus Hus skal blive Straa, og de skal
sætte Ild derpaa og fortære det, og ingen af Esaus
Hus skal undslippe, saa sandt HERREN har talet. **19**
De skal tage Sydlandet i Eje sammen med Esaus
Bjerge og Lavlandet sammen med Filisterne; de skal
tage Efraims Mark i Eje sammen med Samarias Mark
og Ammoniterne sammen med Gilead. **20** Og de
landflygtige i Hala og Habor skal tage Kana'anæernes
Land i Eje indtil Zarepta, og de landflygtige fra
Jerusalem, som er i Sefarad, skal tage Sydlandets
Byer i Eje. **21** Da drager Redningsmænd fra Zions
Bjerg op for at holde Dom over Esaus Bjerge. Og saa
skal Riget være HERRENS.

Jonas

1 HERRENS Ord kom til Jonas, Amittajs Søn, saaledes: **2** »Staa op og gaa til Nineve, den store
Stad, udraab over den, at deres Ondskab er kommet
op for mit Aasyn.« **3** Men Jonas stod op for at fly fra
HERRENS Aasyn til Tarsis. Han drog ned til Jafo, og
da han fandt et Skib, som skulde til Tarsis, betalte
han, hvad Rejsen kostede, og gik om Bord for at
sejle med til Tarsis bort fra HERRENS Aasyn. **4** Men
HERREN lod et stærkt Vejr fare hen over Havet, og en
stærk Storm rejste sig paa Havet, saa Skibet var ved
at gaa under. **5** Sømændene blev rædde og raabte
hver til sin Gud, og de kastede alle Sager i Skibet
over Bord for at lette det. Men Jonas var gaaet ned i
det underste Skibsrum og laa i dyb Søvn dernede.
6 Skibsføreren gik da ned til ham og sagde: »Hvor
kan du sove? Staa op og raab til din Gud! Maaske vil
Gud komme os i Hu, saa vi ikke omkommer.« **7** Saa
sagde de til hverandre: »Kom, lad os kaste Lod for at
faa at vide, hvem der er Skyld i, at denne Ulykke er
tilstødt os!« Og de kastede Lod, og Loddet ramte
Jonas. **8** Da sagde de til ham: »Sig os, hvem der
er Skyld i, at denne Ulykke er tilstødt os! Hvad er
du, og hvor kommer du fra? Hvilket Land er du fra,
og hvilket Folk hører du til?« **9** Han svarede: »Jeg
er Hebræer, og jeg frygter HERREN, Himmelens
Gud, som har skabt Havet og det tørre Land.« **10**
Saa grebes Mændene af stor Rædsel og sagde til
ham: »Hvad har du gjort!« Thi de fik at vide, at han
flyede fra HERRENS Aasyn; det sagde han dem. **11**
Og de spurgte ham: »Hvad skal vi gøre med dig,
saa vi faar Havet til at lægge sig? Thi det rejser sig
mere og mere.« **12** Han svarede: »Tag og kast mig i
Havet! Saa faar I det til at lægge sig; thi jeg ved, at
jeg er Skyld i, at dette stærke Vejr er over eder.« **13**
Mændene søgte nu at ro tilbage til Land, men kunde
ikke, da Havet rejste sig mere og mere imod dem. **14**
Saa raabte de til HERREN: »Ak, HERRE! Lad os
ikke omkomme for denne Mands Sjæls Skyld og lad
ikke uskyldigt Blod komme over os; thi det er jo dig,
HERRE, der har gjort, som du vilde.« **15** Derpaa tog
de Jonas og kastede ham i Havet, og straks lagde
det sig. **16** Og Mændene grebes af stor Rædsel for
HERREN, bragte ham et Slagtoffer og aflagde Løfter.
17 Men HERREN bød en stor Fisk sluge Jonas; og
Jonas var i Fiskens Bug tre Dage og tre Nætter.

2 Da bad Jonas i Fiskens Bug til HERREN sin Gud
2 og sagde: Jeg raabte i Nøden til HERREN, og
han svarede mig; jeg skreg fra Dødsrigets Skød,
og du hørte min Røst. **(Sheol h7585)** **3** Du kasted mig
i Dybet midt i Havet, Strømmen omgav mig; alle
dine Brændinger og Bølger skyllede over mig. **4**
Jeg tænkte: »Bort er jeg stødt fra dine Øjne, aldrig
mer skal jeg skue dit hellige Tempel.« **5** Vandene
trued min Sjæl, Dybet omgav mig, Tang var viklet om
mit Hoved; til Bjergenes Rødder **6** steg jeg ned, til
Jordens Slaaer, de evige Grundvolde; da drog du
mit Liv op af Graven, HERRE min Gud. **7** Da min
Sjæl vansmægtede i mig, kom jeg HERREN i Hu, og
min Bøn steg op til dig i dit hellige Tempel. **8** De, der
dyrker det tomme Gøgl, lader Gudsfrygt fare; **9** men
jeg vil bringe dig Ofre med Lovsangs Toner og indfri
de Løfter, jeg gav. Hos HERREN er Frelse. **10** Saa
talede HERREN til Fisken, og den spyede Jonas ud
paa det tørre Land.

3 Men HERRENS Ord kom for anden Gang til Jonas
saaledes: **2** »Staa op og gaa til Nineve, den
store Stad, og udraab over den, hvad jeg tilsiger
dig!« **3** Saa stod Jonas op og gik til Nineve efter
HERRENS Ord. Men Nineve var selv for Gud en stor
By, tre Dagsrejser stor. **4** Da nu Jonas var gaaet
den første Dagsrejse ind i Byen, raabte han: »Om
fyrretyve Dage skal Nineve styrtes i Grus!« **5** Da
troede Folkene i Nineve paa Gud, og de udraabte en
Faste og klædte sig i Sæk, baade store og smaa; **6**
og da Sagen kom Nineves Konge for Øre, stod han
op fra sin Trone, tog Kappen af, klædte sig i Sæk og
satte sig i Støvet, **7** og han lod udraabe i Nineve:
»Kongen og hans Stormænd gør vitterligt: Hverken
Folk eller Fæ, Hornkvæg eller Smaakvæg, maa nyde
noget, græsse eller drikke Vand; **8** men Folk og Fæ
skal klædes i Sæk og opløfte et vældigt Skrig til
Gud og omvende sig, hver fra sin onde Vej og den
Uret, som hænger ved deres Hænder. **9** Maaske vil
Gud da angre og holde sin glødende Vrede tilbage,
saa vi ikke omkommer.« **10** Da Gud saa, hvad de
gjorde, hvorledes de omvendte sig fra deres onde
Vej, angrede han den Ulykke, han havde truet med at
føre over dem, og gjorde ikke Alvor deraf.

4 Men det tog Jonas saare fortrydeligt op, og han
blev vred. **2** Saa bad han til HERREN og sagde:
»Ak, HERRE! Var det ikke det, jeg tænkte, da jeg
endnu var hjemme i mit Land? Derfor vilde jeg ogsaa
før fly til Tarsis; jeg vidste jo, at du er en naadig og
barmhjertig Gud, langmodig og rig paa Miskundhed,
og at du angrer det onde. **3** Saa tag nu, HERRE, mit
Liv; thi jeg vil hellere dø end leve.« **4** Men HERREN
sagde: »Er det med Rette, du er vred?« **5** Saa gik
Jonas ud og slog sig ned østen for Byen; der byggede

han sig en Løvhytte og satte sig i Skygge under
den for at se, hvorledes det gik Byen. 6 Da bød
Gud HERREN en Olieplante skyde op over Jonas og
skygge over hans Hoved for at tage hans Mismod,
og Jonas glædede sig højligen over den. 7 Men
ved Morgengry næste Dag bød Gud en Orm stikke
Olieplanten, saa den visnede; 8 og da Solen stod op,
rejste Gud en glødende Østenstorm, og Solen stak
Jonas i Hovedet, saa han vansmægtede og ønskede
sig Døden, idet han tænkte: »Jeg vil hellere dø end
leve.« 9 Men Gud sagde til Jonas: »Er det med Rette,
du er vred for Olieplantens Skyld?« Han svarede:
»Ja, med Rette er jeg saa vred, at jeg kunde tage min
Død derover.« 10 Da sagde HERREN: »Du ynkes
over Olieplanten, som du ingen Møje har haft med
eller opelsket, som blev til paa een Nat og gik ud paa
een Nat. 11 Og jeg skulde ikke ynkes over Nineve,
den store Stad med mer end tolv Gange 10 000
Mennesker, som ikke kan skelne højre fra venstre, og
meget Kvæg.«

Mikas

1 HERRENS Ord, som, i de Dage da Jotam, Akaz
og Ezekias var Konger i Juda, kom til Mika
fra Moresjet, og som han skuede om Samaria og
Jerusalem. **2** Alle I Folkeslag, hør, lyt til, du Jord, med
din Fylde, at den Herre HERREN kan staa som Vidne
blandt eder, Herren fra sit hellige Tempel. **3** Thi se,
fra sit Sted gaar HERREN ud, stiger ned, skrider frem
over Jordens Høje; **4** under ham smelter Bjerge, og
Dale slaar dybe Revner, som Voks, der smelter i Ilden,
som Vand, gydt ned ad en Skrænt — **5** alt dette for
Jakobs Brøde, for Israels Huses Synder. Hvem voldte
Jakobs Brøde? Mon ikke Samaria? Hvem voldte
Judas Synd? Mon ikke Jerusalem? **6** Samaria gør jeg
til Grushob, dets Mark til Vingaardsjord; jeg styrter
dets Sten i Dalen, dets Grundvolde bringer jeg for
Lyset. **7** Dets Billeder sønderslaas alle, dets Skøgeløn
brændes i Ild; jeg tilintetgør alle dets Afguder; thi af
Skøgeløn er de samlet, til Skøgeløn bliver de atter. **8**
Derfor vil jeg klage og jamre, gaa nøgen med bare
Fødder, istemme Klage som Sjakaler, jamrende Skrig
som Strudse: **9** Ulægeligt er HERRENS Slag, thi det
naar til Juda, til mit Folks Port rækker det hen, til
Jerusalem. **10** Forkynd det ikke i Gat, græd ikke i
Bokim! Vælt jer i Støvet i Bet-Leafra! **11** Der stødes
i Horn for eder, Sjafirs Borgere; ej gaar Za'anans
Borgere ud af deres By. Bet-Ezels Lod bliver Klage,
Hug og Ve; **12** og hvor kan Marots Indbyggere haabe
paa Lykke? Thi Ulykke kom ned fra HERREN til
Jerusalems Porte. **13** Spænd Hestene for Vognen,
I, som bor i Lakisj! Syndens Begyndelse var du for
Zions Datter; ja, Israels Overtrædelser fandtes i dig.
14 Giv derfor Moresjet-Gat en Skilsmissegave! En
svigtende Bæk er Akzibs Huse for Israels Konger.
15 End sender jeg eder en Ransmand, Maresjas
Borgere! Til Adullam skal Israels Herlighed komme. **16**
Klip dig skaldet over dine elskede Børn, bredskaldet
som en Grib; thi de bortføres fra dig.

2 Ve dem, der paa Lejet udtænker Uret og Udaad,
og sætter det i Værk, naar det dages, da det
staar i deres Magt. **2** De attraar Marker og raner
dem, Huse og tager dem, undertrykker Mand og Hus,
Ejendom og Ejer. **3** Derfor, saa siger HERREN: Se,
jeg optænker Ulykke mod denne Slægt, fra hvilken I
ikke skal kunne fri eders Hals eller gaa med oprejst
Hoved; thi en ond Tid er det. **4** Paa denne Dag skal
der bruges et Mundheld om jer og klages: »Sket
som talt! Vi er helt lagt øde; mit Folk faar sin Lod
skiftet ud, ingen giver den tilbage; vor Mark skiftes ud
til dem, som fører os bort.« **5** Derfor har du ingen
til at udspænde Snoren over en Lod i HERRENS
Forsamling. **6** »Præk ikke!« saa præker de, »man
præker ikke om sligt; faar hans Smæden ej Ende?«
Hvad siger du, Jakobs Hus? **7** »Er HERREN da hastig
til Vrede, handler han saa? Er hans Ord ej milde mod
den, som vandrer ret?« **8** Men I er fjendske imod,
paa Nakken af mit Folk; Kappen over Kjortelen river I
af dem, som vandrer trygt og afskyr Strid. **9** Mit Folks
Kvinder driver I ud af det Hjem, de holdt af, I tager
for evigt min Ære fra deres Børn: **10** »Op, ryk ud!
Thi her kan I ikke bo for den Urenheds Skyld, som
volder svar Fordærv.« **11** I Fald der kom en Mand
med Tomhed og Svig og Løgn: »Jeg vil præke for dig
om Vin og Drik!« det var en Præker for dette Folk. **12**
Jeg vil samle dig, hele Jakob, opsanke Israels Rest,
faa dem sammen som Faar i Fold, som en Hjord
i Græsgangens Midte; af Mennesker bliver der en
Summen. **13** En Vejbryder gaar foran dem; de bryder
gennem Porten og gaar ud. Foran dem skrider deres
Konge og HERREN i Spidsen for dem.

3 Da sagde jeg: Hør dog, I Jakobs Høvdinger, I
Dommere af Israels Hus! Kan Kendskab til Ret ej
ventes af eder, **2** I, som hader det gode og elsker det
onde, I, som flaar Huden af Folk og Kødet af deres
Ben, **3** æder mit Folks Kød og flænger dem Huden af
Kroppen, sønderbryder deres Ben og breder dem
som Kød i en Gryde, som Suppekød i en Kedel? **4**
Engang skal de raabe til HERREN, han lader dem
uden Svar; da skjuler han sit Aasyn for dem, fordi
deres Gerninger er onde. **5** Saa siger HERREN om
Profeterne, de, som vildleder mit Folk, de, som raaber
om Fred, naar kun de faar noget at tygge, men ypper
Krig med den, der intet giver dem i Munden: **6** Derfor
skal I opleve Nat uden Syner, Mørke, som ej bringer
Spaadom; Solen skal gaa ned for Profeterne, Dagen
skal sortne for dem. **7** Til Skamme skal Seeren blive,
blues skal de, som spaar; alle skal tilhylle Skægget,
thi Svar er der ikke fra Gud. **8** Jeg derimod er ved
HERRENS Aand fuld af Styrke, af Ret og af Kraft
til at forkynde Jakob dets Brøde, Israel, hvad det
har syndet. **9** Hør det, I Jakobs Huses Høvdinger, I
Dommere af Israels Hus, I, som afskyr Ret og gør alt,
som er lige, kroget, **10** som bygger Zion med Blod og
Jerusalem med Uret. **11** Dets Høvdinger dømmer for
Gave, dets Præster kender Ret for Løn; dets Profeter
spaar for Sølv og støtter sig dog til HERREN: »Er
HERREN ej i vor Midte? Over os kommer intet ondt.«
12 For eders Skyld skal derfor Zion pløjes som en

Mark, Jerusalem blive til Grushobe, Tempelbjerget til
Krathøj.

4 Og det skal ske i de sidste Dage, at HERRENS
Huses Bjerg, grundfæstet paa Bjergenes Top, skal
løfte sig op over Højene. Did skal Folkeslag strømme
2 og talrige Folk komme vandrende: »Kom, lad os
drage til HERRENS Bjerg, til Jakobs Guds Hus; os
skal han lære sine Veje, saa vi kan gaa paa hans
Stier; thi fra Zion udgaar Aabenbaring, fra Jerusalem
HERRENS Ord.« **3** Da dømmer han mange Folkeslag
imellem, skifter Ret mellem talrige, fjerne Folk; deres
Sværd skal de smede til Plovjern, deres Spyd til
Vingaardsknive; Folk skal ej løfte Sværd mod Folk, ej
øve sig i Vaabenfærd mer. **4** Da sidder hver under sin
Vinstok og sit Figentræ, og ingen skræmmer dem,
saa sandt Hærskarers HERRES Mund har talet. **5** Thi
alle Folkeslag vandrer hvert i sin Guds Navn, men vi
vil vandre i HERREN vor Guds Navn for evigt og altid.
6 Paa hin Dag, lyder det fra HERREN, samler jeg det,
der halter, sanker det spredte sammen og det, jeg
har hjemsøgt med ondt. **7** Det haltende gør jeg til en
Rest, det svage til et kraftigt Folk; og HERREN er
Konge over dem paa Zions Bjerg fra nu og til evig
Tid. **8** Men du, o Hyrdetaarn, Zions Datters Høj, til
dig skal det komme, det forrige Herredømme tilfalde
dig, Jerusalems Datters Rige. **9** Hvi skriger du dog
saa højt? Er Kongen ikke i dig? Er da din Raadgiver
borte, nu du grebes af Fødselsveer? **10** Vrid dig og
vaand dig som i Barnsnød, Zions Datter! Thi nu skal
du ud af Byen og bo paa Marken, og du skal komme
til Babel; der skal du frelses, der vil HERREN genløse
dig af dine Fjenders Haand. **11** Nu er de samlet imod
dig, de mange Folk, som siger: »Vanæres skal det;
vort Øje skal se med Skadefryd paa Zion.« **12** Men
de, de kender ikke det mindste til HERRENS Tanker,
de fatter ikke hans Raad, at han samled dem som
Neg paa Lo. **13** Op og tærsk, du Zions Datter! Thi jeg
giver dig Horn af Jern, jeg giver dig Klove af Kobber.
Du skal knuse de mange Folk, lægge Band paa Byttet
for HERREN, paa Godset for al Jordens Herre.

5 Riv nu Saar i din Hud! De har opkastet en Vold
imod os; med Stokken slaar de Israels Hersker paa
Kinden. **2** Og du, du Betlehem-Efrata, liden til at være
blandt Judas Tusinder! Af dig skal udgaa mig een til
at være Hersker i Israel. Hans Udspring er fra fordum,
fra Evigheds Dage. **3** Derfor giver han dem hen, saa
længe til hun, som skal føde, føder, og Resten af hans
Brødre vender hjem til Israeliterne. **4** Han skal staa
og vogte i HERRENS Kraft, i HERREN sin Guds høje
Navn. De skal bo trygt, thi nu skal hans Storhed naa
Jordens Grænser. **5** Og han skal være Fred. Naar
Assur trænger ind i vort Land, og naar han træder ind
i vore Borge, stiller vi syv Hyrder imod ham og otte
fyrstelige Mænd, **6** som skal vogte Assurs Land med
Sværd og Nimrods Land med Klinge. Og han skal fri
os fra Assur, naar han trænger ind i vort Land, træder
ind paa vore Enemærker. **7** Da bliver Jakobs Rest i
de mange Folkeslags Midte som Dug, der kommer fra
HERREN, som Regnens Draaber paa Græs, der ikke
venter paa nogen eller bier paa Menneskens Børn. **8**
Da bliver Jakobs Rest blandt Folkene i de mange
Folkeslags Midte som en Løve blandt Skovens Dyr,
en Ungløve blandt Faarehjorde, der nedtramper, naar
den gaar frem, og sønderriver redningsløst. **9** Din
Haand skal være over dine Uvenner, alle dine Fjender
ryddes bort. **10** Paa hin Dag, lyder det fra HERREN,
udrydder jeg Hestene af dig, dine Stridsvogne gør jeg
til intet, **11** rydder Byerne bort i dit Land, river alle
dine Fæstninger ned, **12** rydder Trolddommen bort af
din Haand, Tegntydere faar du ej mer; **13** jeg rydder
dine Billeder bort, Stenstøtterne bort af din Midte og
du skal ikke mer tilbede dine Hænders Værk. **14** Jeg
udrydder dine Asjerer og lægger dine Afguder øde;
15 i Vrede og Harme tager jeg Hævn over Folk, som
ikke vil høre.

6 Hør, hvad HERREN taler: Kom, fremfør din Trætte
for Bjergene, lad Højene høre din Røst! **2** I Bjerge,
hør HERRENS Trætte, lyt til, I Jordens Grundvolde!
Thi HERREN har Trætte med sit Folk, med Israel gaar
han i Rette: **3** Hvad har jeg gjort dig, mit Folk, med
hvad har jeg plaget dig? Svar! **4** Jeg førte dig jo op fra
Ægypten og udløste dig af Trællehuset, og jeg sendte
for dit Ansigt Moses, Aron og Mirjam. **5** Mit Folk, kom i
Hu, hvad Kong Balak af Moab havde i Sinde, og hvad
Bileam, Beors Søn, svarede ham, fra Sjittim til Gilgal,
for at du kan kende HERRENS Retfærdsgerninger. **6**
»Med hvad skal jeg møde HERREN, bøje mig for
Højhedens Gud? Skal jeg møde ham med Brændofre,
møde med aargamle Kalve? **7** Har HERREN Behag
i Tusinder af Vædre, Titusinder af Oliestrømme?
Skal jeg give min førstefødte for min Synd, mit Livs
Frugt som Bod for min Sjæl?« **8** Det er sagt dig,
o Menneske, hvad der er godt, og hvad HERREN
kræver af dig: hvad andet end at øve Ret, gerne
vise Kærlighed og vandre ydmygt med din Gud. **9**
Hør, HERREN raaber til Byen (at frygte dit Navn
er Visdom): Hør, Stamme og Byens Menighed! **10**
Skal jeg taale Skattene i den gudløses Hus og den
magre, forbandede Efa, **11** tilgive Gudløsheds Vægt
og Pungen med falske Lodder? **12** Dens Rigmænd

er fulde af Vold, dens Borgeres Tale er Løgn, og
Tungen er falsk i deres Mund. 13 Derfor tog jeg til
at slaa dig, ødelægge dig for dine Synder. 14 Du
skal spise, men ikke mættes, lige tomt skal dit Indre
være; hvad du hengemmer, skal du ej bjærge, og
hvad du bjærger, giver jeg Sværdet; 15 du skal saa,
men ikke høste, perse Oliven, men ikke salve dig,
perse Most, men ej drikke Vin. 16 Du fulgte Omris
Skikke, al Akabs Huses Færd; I vandrede efter deres
Raad, saa jeg maa gøre dig til Ørk og Byens Borgere
til Spot; Folkenes Haan skal I bære.

7 Ve mig! Det gaar mig som ved Frugthøst, ved
Vinhøstens Efterslæt: Ikke en Drue at spise, ej en
Figen, min Sjæl har Lyst til! 2 De fromme er svundet
af Landet, ikke et Menneske er sanddru. De lurer
alle paa Blod og jager hverandre med Net. 3 Deres
Hænder er flinke til ondt, Fyrsten kræver, Dommeren
er villig for Betaling; Stormanden nævner, hvad han
begærer; og derefter snor de det sammen. 4 Den
bedste er som en Tornebusk, den ærlige værre end
en Tjørnehæk. Dine Vægteres Dag, din Hjemsøgelse
kommer, af Rædsel rammes de nu. 5 Tro ikke eders
Næste, stol ikke paa en Ven, vogt Mundens Døre
for hende, du favner! 6 Thi Søn agter Fader ringe,
Datter staar Moder imod, Svigerdatter Svigermoder,
en Mand har sine Husfolk til Fjender. 7 Men jeg
vil spejde efter HERREN, jeg bier paa min Frelses
Gud; min Gud vil høre mig. 8 Glæd dig ej over mig,
min Fjende! Thi jeg faldt, men staar op; om end
jeg sidder i Mørke, er HERREN mit Lys. 9 Jeg vil
bære HERRENS Vrede — jeg synded jo mod ham
— indtil han strider for mig og skaffer mig Ret; han
fører mig ud i Lys, jeg skal skue hans Retfærd. 10
Min Fjende skal se derpaa og fyldes med Skam,
han, som spørger mig: »Hvor er HERREN din Gud?«
Mine Øjne skal med Skadefryd se ham, naar han
trampes ned som Skarn paa Gaden. 11 En Dag skal
dine Mure bygges, en Dag skal Grænsen vides ud,
12 en Dag skal man komme til dig lige fra Assur
til Ægypten, lige fra Ægypten til Floden, fra Hav til
Hav, fra Bjerg til Bjerg. 13 Men Jorden og de, som
bor derpaa, lægges øde til Løn for deres Værk. 14
Vogt med din Stav dit Folk, din Ejendoms Hjord, som
bor for sig selv i Skoven, i Frugthavens Midte; lad
dem græsse i Basan og Gilead som i gamle Dage!
15 Giv os Undere at skue, som da du drog ud af
Ægypten; 16 lad Folkene se det og blues ved al deres
Vælde, lægge Haand paa Mund, lad Ørene døves
paa dem! 17 Lad dem slikke Støv som Slangen, som
Jordens Kryb, rædde komme frem af deres Borge til
HERREN vor Gud og ængstes og frygte for dig! 18
Hvo er en Gud som du, der tilgiver Brøde, bærer over
med Synd hos din Ejendoms Rest, ej evigt gemmer
paa Vrede, men gerne er naadig? 19 Han vil atter
forbarme sig over os, træde vor Brøde under Fod, du
vil kaste alle vore Synder i Havets Dyb! 20 Du vil vise
Jakob Trofasthed, Abraham Naade, som du svor vore
Fædre til i fordums Dage.

Nahum

1 Et Udsagn om Nineve. En Bog om Elkosjiten
Nahums Syn. **2** En nidkær Gud, en Hævner er
HERREN, en Hævner er HERREN og fuld af Vrede,
en Hævner er HERREN mod Uvenner, han gemmer
paa Vrede mod Fjender. **3** HERREN er langmodig,
hans Kraft er stor, HERREN lader intet ustraffet. I
Uvejr og Storm er hans Vej, Skyer er hans Fødders
Støv. **4** Han truer og udtørrer Havet, gør alle Strømme
tørre; Basan og Karmel vansmægter, Libanons Skud
visner hen. **5** Bjergene skælver for ham, Højene staar
og svajer; Jorden krummer sig for ham, Jorderig og
alle, som bor der. **6** Hvem kan staa for hans Vrede,
hvo holder Stand mod hans Harmglød? Hans Harme
strømmer som Ild, og Fjeldene styrter for ham. **7**
HERREN er god, et Værn paa Trængselens Dag;
han kender dem, som lider paa ham, **8** og fører dem
gennem Skybrud. Sine Avindsmænd gør han til intet,
støder Fjenderne ud i Mørke. **9** Hvad pønser I paa
mod HERREN? Han tilintetgør i Bund og Grund;
ej kommer der to Gange Nød. **10** Er de end som
sammenflettet Tjørn og gennemdrukne af Vin, skal
de dog fortæres som fuldført Straa. **11** Fra dig er
der en draget ud med ondt i Sinde mod Herren,
med Niddingeraad. **12** Saa siger HERREN: Er de
end fuldtallige og aldrig saa mange, skal de dog
omhugges og forsvinde. Har jeg end ydmyget dig,
gør jeg det ikke mere. **13** Nu sønderbryder jeg det
Aag, han lagde paa dig, og sprænger dine Baand.
14 Om dig lyder HERRENS Bud: Dit Navn skal ikke
ihukommes mere. Af din Guds Hus udrydder jeg det
skaarne og støbte Billede, og jeg skænder din Grav.
15 Se, Glædesbudet, som kundgør Fred, skrider frem
over Bjergene. Fejr dine Fester, Juda, indfri dine
Løfter! Thi aldrig skal Niddingen mer drage gennem
dig; han er udryddet helt og holdent.

2 Hærgeren drager imod dig, hold Vagt med Omhu,
hold Udkig, omgjord din Lænd, saml al din Kraft! **2**
Thi HERREN genrejser Jakobs og Israels Højhed; dem
har jo Hærværksmænd hærget og ødt deres Ranker.
3 Hans Heltes Skjolde er røde, hans Stridsmænd
skarlagenklædt, hans Vogne funkler af Staal, den Dag
han ruster og Spydene svinges. **4** Igennem Gaderne
raser Vognene frem, hen over Torvene farer de i
susende Fart; de ser ud som Fakler, farer frem og
tilbage som Lyn. **5** Hans Helte kaldes frem, de snubler
i Farten, de styrter frem imod Muren, Skjoldtaget er
rejst. **6** Flodportene bliver aabnet, Kongsgaarden
vakler. **7** Herskerinden føres bort i Landflygtighed
med sine Terner; de sukker som kurrende Duer, slaar
sig for Brystet. **8** Nineve er som en Dam, hvis Vand
flyder bort. »Stands dog, stands dog!« raabes der,
men ingen vender om. **9** Ran Sølv, ran Guld! Der
er Liggendefæ uden Ende, alskens kostbare Ting i
store Maader. **10** Tomt og tømt og udtømt, ængstede
Hjerter, rystende Knæ og Skælven i alle Lænder!
Og alle Ansigter blegner. **11** Hvor er nu Løvernes
Bo, Ungløvernes Hule, hvor Løven trak sig tilbage,
hvor Ungløven ej kunde skræmmes? **12** Den røved
til Ungernes Tarv og myrded til Løvinderne, fyldte
sine Hier med Bytte, sit Bo med Rov. **13** Se, jeg
kommer over dig, lyder det fra Hærskarers HERRE,
dit Lejrsted lader jeg gaa op i Røg. Dine Ungløver
skal Sværdet fortære; jeg rydder din Røverfærd bort
fra Jorden. Dine Sendebuds Røst skal aldrig høres
mer.

3 Ve Byen, der drypper af Blod, hvor der kun tales
Løgn, saa fuld af Ran, med Rov uden Ende!
2 Hør Smæld og raslende Vogne, jagende Heste,
3 Stridsvognenes vilde Dans og stejlende Heste!
Sværdblink og lynende Spyd, faldne i Mængde,
Masser af døde, endeløse Dynger af Lig, man snubler
over Lig! **4** For Skøgens vidt drevne Utugt, den fagre,
udlært i Trolddom, som besnærede Folk ved Utugt,
Stammer ved Trolddom, **5** kommer jeg over dig, lyder
det fra Hærskarers HERRE; dit Slæb slaar jeg op i
Ansigtet paa dig, lader Folkeslag se din Blusel, Riger
din Skam, **6** dænger dig til med Skarn og vanærer
dig, ja sætter dig i Gabestok. **7** Enhver, som faar dig
at se, skal fly fra dig og sige: »Nineve er ødelagt,
hvem vil ynke det, hvor skal jeg hente en til at give det
Trøst?« **8** Mon du er bedre end No-Amon, der laa ved
Strømme, omgivet af Vand som Bolværk, med Vand
til Mur? **9** Dets Styrke var Ætiopere og Ægyptere
uden Tal; Put og Libyer kom det til Hjælp. **10** Dog
førtes det bort, i Fangenskab maatte det vandre,
paa alle Gadehjørner knustes ogsaa dets spæde;
og om dets ædle kastedes Lod, alle dets Stormænd
lagdes i Lænker. **11** Ogsaa du skal drikke og synke
i Afmagt, ogsaa du skal søge i Ly for Fjenden. **12**
Alle dine Fæstninger er Figener og tidligmoden Frugt;
naar de rystes, falder de den spisende i Munden.
13 Se, Folket i dig er som Kvinder, vidaabne for
Fjenden er Portene ind til dit Land, Ild fortæred dine
Slaaer. **14** Øs Vand til Brug, naar du omringes, styrk
dine Fæstninger, træd Dynd, stamp Ler, tag fat paa
Teglstensformen. **15** Ild skal fortære dig paa Stedet.
Sværd udrydde dig, fortære dig som Springere. Er du
end talrig som Springere, talrig som Græshopper, **16**

er end dine Købmænd flere end Himlens Stjerner
— Græshoppen kaster sin Vingeskal og flyver! **17**
Dine Fogeder er som Græshopper, dine Tipsarer som
Græshoppesværme; de lejrer sig i Hegn, naar Dagen
er sval; men naar Solen staar op, er de borte, man
ved ej hvor. **18** Hvor sov dine Hyrder fast, du Assurs
Konge! Dine Helte blunded; dit Folk er spredt paa
Bjergene, ingen samler dem. **19** Ulægeligt er dit Brud,
dit Saar er til Døden. Alle, som hører om dig, klapper i
Haand; thi hvem fik ikke din Ondskab stadig at føle?

Habakkuk

1 Det Udsagn, Profeten Habakkuk skuede. **2** Hvor
længe skal jeg klage, HERRE, uden du hører,
skrige til dig over Vold, uden du frelser? **3** Hvi lader
du mig skue Uret, være Vidne til Kvide? Ødelæggelse
og Vold har jeg for Øje, der opstod Kiv, og Strid kom
op. **4** Derfor ligger Loven lammet, og Ret kommer
aldrig frem. Thi naar gudløse trænger retfærdige,
fremkommer krøget Ret. **5** Se eder om blandt Folkene
til Skræk og Rædsel for eder! Thi en Gerning gør
han i eders Dage, som I ej vilde tro, om det fortaltes.
6 Thi se, han vækker Kaldæerne, det grumme og
raske Folk, som drager viden om Lande for at
indtage andres Bo. **7** Forfærdeligt, frygteligt er det,
Ødelæggelse udgaar derfra. **8** Dets Heste er rappere
end Pantere, mer viltre end Ulve ved Kvæld; dets
Rytterheste kommer i Spring, flyvende langvejs fra.
Som Ørnen i Fart efter Føde **9** er de alle paa Vej
efter Vold. De higede stadig mod Øst og samlede
Fanger som Sand. **10** Med Kongerne drev det Spot,
Fyrsterne lo det kun ad. Det lo ad hver en Fæstning,
opdynged en Vold og tog den. **11** Saa suste det videre
som Stormen og gjorde sin Kraft til sin Gud. **12** Er
du ikke fra fordum HERREN, min hellige Gud? — Vi
skal ej dø — HERRE, har du sat ham til Dommer,
givet ham Fuldmagt til Straf? **13** Dit rene Blik afskyr
ondt, du taaler ej Synet af Kvide; hvi ser du da tavs
paa Ransmænd, at gudløs sluger sin Overmand i
Retfærd? **14** Med Mennesker gør du som med Havets
Fisk, som med Kryb, der er uden Hersker: **15** Han
fisker dem alle med Krog, slæber dem bort i sit Vod
og samler dem i sit Garn; derfor er han jublende glad;
16 han ofrer derfor til sit Vod, tænder Offerild for sit
Garn. Ved dem blev hans Del jo fed og kraftig blev
hans Føde. **17** Skal han altid tømme sit Vod og slaa
Folk ihjel uden Skaansel?

2 Op paa min Varde vil jeg stige, staa hen paa mit
Vagtsted og spejde, og se, hvad han taler i mig,
hvad Svar han har paa min Klage. **2** Og HERREN
gav mig til Svar de Ord: »Skriv Synet op og rist
det ind i Tavler, at det kan læses let; **3** thi Synet
staar ved Magt, træffer ind til Tide, usvigeligt iler
det mod Maalet; tøver det, bi saa paa det, thi det
kommer; det udebliver ikke.« **4** Se, opblæst, uredelig
er Sjælen i ham, men den retfærdige skal leve ved
sin Tro. **5** Han er derhos den frækkeste Røver, en
hoven, frastødende Mand, der som Dødsriget opspiler
Gabet, som Døden uden at mættes, skraber alle
Folkene til sig, sanker alle Folkeslag til sig. **(Sheol**
h7585) **6** Visselig skal de alle istemme en Haansang,
en Smædevise fuld af Hentydninger til ham og sige:
Ve ham, der dynger andres Gods op — hvor længe?
— og læsser Pantegods paa sig! **7** Thi brat staar dine
Skyldherrer op; de, som vil rykke dig, vaagner; da
bliver du dem til Bytte. **8** Fordi du har plyndret mange
Folk, skal du plyndres af al Folkeslagenes Rest for
Menneskeblods Skyld, for Vold mod Landet, mod
Byen og alle, som bor der. **9** Ve ham, som søger ublu
Vinding til sit Hus for at bygge sin Rede højt og redde
sig fra Ulykkens Haand. **10** Dit Hus faar Skam af dit
Raad. Du nedtraadte mange Folkeslag, men satte din
Sjæl i Vove. **11** Thi Stenen raaber fra Væggen, fra
Træværket svarer Bjælken. **12** Ve ham, som bygger
By med Blod og rejser en Stad med Uret, **13** (er dette
ikke fra Hærskarers HERRE?) saa Folkeslag slider
for Ilden, og Folkefærds Møje er spildt. **14** Thi Jorden
skal fyldes af Kundskab om HERRENS Herlighed,
som Vandene dækker Havets Bund. **15** Ve ham, som
lader Venner drikke en Rus af Fade og Skaale for at
faa deres Blusel at se. **16** Du mætted dig med Skam
for Ære. Drik selv, vis din Forhud frem! Nu kommer
Bægeret fra HERRENS højre til dig og Skændsel
til din Ære. **17** Thi du tynges af Vold mod Libanon,
knuses for Misbrug af Dyr, for Menneskeblods Skyld,
for Vold mod Landet, mod Byen og alle, som bor der.
18 Hvad gavner det skaarne Billed, at en Billedskærer
skærer det ud, det støbte Billed, hvis Spaadom er
falsk, at en Billedskærer stoler derpaa, saa han laver
stumme Guder? **19** Ve den, som siger til Træ: »Vaagn
op!« til Sten uden Mæle: »Staa op!« Den skulde
kunne spaa! Se, den er klædt i Guld og Sølv, men af
Aand har den intet i sig. **20** Men HERREN er i sin
Helligdom; stille for ham, al Jorden!

3 En Bøn af Profeten Habakkuk. Al-sjigjonot. **2**
HERRE, jeg har hørt dit Ry, jeg har skuet din
Gerning, HERRE. Fuldbyrd det i Aarenes Løb,
aabenbar dig i Aarenes Løb, kom Barmhjertighed
i Hu under Vreden! **3** Gud drager frem fra Teman,
den Hellige fra Parans Bjerge. (Sela) Hans Højhed
skjuler Himlen, hans Herlighed fylder Jorden. **4** Under
ham er Glans som Ild, fra hans Side udgaar Straaler;
der er hans Vælde i Skjul. **5** Foran ham vandrer
Pest, og efter ham følger Sot. **6** Hans Fjed faar
Jorden til at skælve, hans Blik faar Folk til at bæve.
De ældgamle Bjerge brister, de evige Høje synker,
ad evige Stier gaar han. **7** Kusjans Telte bæver,
Telttæpperne i Midjans Land. **8** Er HERREN da
vred paa Strømmene, gælder din Vrede Strømmene,
gælder din Harme Havet, siden du farer frem paa

dine Heste og dine Vogne drøner. **9** Din Bue kom
blottet til Syne, din Buestreng mætter du med Pile.
(Sela) Du kløver Jorden i Strømme, **10** Bjergene
ser dig og skælver. Skyerne nedsender Regnskyl,
og Afgrunden løfter sin Røst. **11** Solen glemmer at
staa op, Maanen bliver i sit Bo; de flygter for Skinnet
af dine Pile, for Glansen af dit lynende Spyd. **12** I
Harme skrider du hen over Jorden, du nedtramper
Folk i Vrede. **13** Du drager ud til Frelse for dit Folk, ud
for at frelse din Salvede. Du knuser den gudløses
Hustag, blotter Grunden til Klippen. (Sela) **14** Med dit
Spyd gennemborer du hans Hoved, hans Høvdinger
splittes. **15** Du tramper hans Heste i Havet, i de
mange Vandes Dynd. **16** Jeg hørte det; da bæved
min Krop, ved Braget skjalv mine Læber; Edder for i
mine Ben, og under mig vakled mine Skridt. Jeg bier
paa Trængselens Dag over Folket, som volder os
Krig. **17** Thi Figentræet blomstrer ikke, Vinstokken
giver intet, Olietræets Afgrøde svigter, Markerne giver
ej Føde. Faarene svandt af Folden, i Staldene findes
ej Okser. **18** Men jeg vil frydes i HERREN, juble i min
Frelses Gud. **19** Den Herre HERREN er min Styrke,
han gør mine Fødder som Hindens og lader mig gaa
paa mine Høje. Til Sangmesteren. Med Strengespil.

Zefanias

1 HERRENS Ord, som kom til Zefanias, en Søn
af Kusji, en Søn af Gedalja, en Søn af Amarja,
en Søn af Ezekias, i de Dage da Josias, Amons
Søn, var Konge i Juda. **2** Jeg bortriver, bortriver alt
fra Jorden, lyder det fra HERREN; **3** jeg bortriver
Folk og Fæ, jeg bortriver Himlens Fugle og Havets
Fisk. Gudløse bringer jeg til Fald, og Syndere rydder
jeg bort fra Jorden, lyder det fra HERREN. **4** Jeg
udrækker Haanden mod Juda og alle Jerusalems
Borgere. Jeg fjerner den sidste Ba'al fra dette Sted og
Afgudspræsternes Navn med Præsterne **5** og dem,
som paa Tagene tilbeder Himlens Hær, og dem, som
tilbeder HERREN og sværger til ham, men ogsaa
sværger ved Milkom, **6** og dem, som veg bort fra
HERREN, ej søger, ej raadspørger HERREN. **7** Stille
for den Herre HERREN! Thi hans Dag er nær; thi
HERREN har et Offer rede, han har helliget de budne.
8 Og paa HERRENS Offerdag skal det ske: Da vil
jeg hjemsøge Fyrsterne og Kongens Sønner og alle
dem, som er klædt i udenlandsk Dragt. **9** Den Dag
hjemsøger jeg alle, som hopper over Tærsklen, som
fylder deres Herres Hus med Vold og Svig. **10** Den
Dag skal det ske, saa lyder det fra HERREN: Hør
Skrig fra Fiskeporten og Jamren fra den nye Bydel,
fra Højene et vældigt Brag! **11** Beboerne i Morteren
jamrer, thi slettet er alt Kræmmerfolket, udryddet
enhver, som vejer Sølv. **12** Til den Tid skal det ske:
Jeg ransager Jerusalem med Lygter og hjemsøger
Mændene der, som ligger i Ro paa deres Bærme,
som siger i deres Hjerte: »HERREN gør hverken godt
eller ondt.« **13** Deres Gods skal gøres til Bytte, deres
Huse skal ødelægges. De skal vel bygge Huse, men
ej bo deri, vel plante Vingaarde, men Vinen skal de
ikke drikke. **14** Nær er HERRENS Dag, den store,
den er nær og kommer hastigt. Hør, HERRENS Dag,
den bitre! Da udstøder Helten Skrig. **15** Den Dag er
en Vredens Dag, en Trængselens og Nødens Dag,
en Ødelæggelsens og Ødets Dag, en Mørkets og
Mulmets Dag, en Skyernes og Taagens Dag, **16** en
Hornets og Krigsskrigets Dag imod de faste Stæder
og imod de knejsende Tinder. **17** Over Menneskene
bringer jeg Trængsel; som blinde vanker de om, fordi
de synded mod HERREN. Deres Blod øses ud som
Støv, deres Livssaft ligesom Skarn. **18** Hverken deres
Sølv eller Guld evner at frelse dem paa HERRENS
Vredes Dag, naar hele Jorden fortæres af hans
Nidkærheds Ild; thi Undergang, ja brat Tilintetgørelse
bringer jeg over alle, som bor paa Jorden.

2 Saml jer, saml jer, I Folk, som ej kender Skam,
2 før I endnu er blevet som flyvende Avner, før
HERRENS glødende Harme kommer over eder, før
HERRENS Vredes Dag kommer over eder. **3** Søg
HERREN, alle I ydmyge i Landet, som holder hans
Bud, søg Retfærd, søg Ydmyghed! Maaske kan I
skjule jer paa HERRENS Vredes Dag. **4** Thi Gaza
skal ligge forladt og Askalon øde, Asdod drives bort
ved Middag, Ekron udryddes. **5** Ve dem, som bor ved
Stranden, Kreternes Folk; HERRENS Ord over dig,
Kana'an, Filisternes Land! Jeg gør dig til intet, saa
ingen bor der. **6** Du skal blive til Græsmark for Hyrder,
til Folde for Smaakvæg. **7** Og Stranden skal tilfalde
Resten af Judas Hus; de skal græsse derpaa. Lejr
skal de slaa ved Kvæld i Askalons Huse. Thi HERREN
deres Gud ser til dem og vender deres Skæbne.
8 Jeg hørte Moabs Spot, Ammoniternes haanende
Ord, med hvilke de spotted mit Folk, hovmoded sig
over deres Land. **9** Derfor, saa sandt jeg lever, lyder
det fra Hærskarers HERRE, Israels Gud: Moab skal
blive som Sodoma, Ammoniterne som Gomorra, Jord
for Nælder, et Salthul, Ørken til evig Tid. Resten af
mit Folk skal plyndre dem; hvad der levnes af mit
Folk skal eje dem. **10** Dette skal times dem for deres
Hovmod, fordi de haanede Hærskarers HERRES
Folk og gjorde sig store over for det. **11** Frygtelig
er HERREN for dem; thi han udrydder alle Jordens
Guder, og alle Hedningernes fjerne Strande skal
tilbede ham, hver paa sit Sted. **12** Ogsaa I Ætiopere
skal falde for HERRENS Sværd, **13** og han udrækker
Haanden mod Nord og tilintetgør Assur, Nineve gør
han til Ødemark, tørt som en Ørk; **14** Hjorde skal lejre
sig deri, hvert Slettens Dyr; paa dets Søjlehoveder
sover Pelikan og Rørdrum, i Vinduet skriger Uglen,
Ravnen paa Tærsklen. **15** Det er den jublende By,
som laa saa trygt, som sagde i sit Hjerte: »Jeg og
ellers ingen.« Hvor er den dog blevet øde, et Raststed
for Dyr! Enhver, som kommer forbi den, haaner med
Fløjt og Haand.

3 Ve den genstridige, urene, grumme By! **2** Den
hører ej HERRENS Røst, tager ikke mod Tugt.
Paa HERREN stoler den ej, holder sig ej til Gud.
3 Fyrsterne i dens Midte er brølende Løver, dens
Dommere som Ulve ved Kvæld, der ej levner til
Morgen; **4** Skrydere er dens Profeter, troløse Mænd,
dens Præster vanærer det hellige, øver Vold mod
Loven. **5** HERREN er retfærdig i dens Midte, gør
ikke Uret; hver Morgen gør han Ret, ej svigte Lyset,
til Uret kender han ikke. **6** I Stridslarm udrydded
jeg Folk, deres Tinder er øde, deres Gader lagde

jeg øde, saa ingen gaar der, deres Byer er hærget,
mennesketomme, ingen bor der. 7 Jeg tænkte: »Den
maa dog frygte mig, tage mod Tugt; intet af alt,
hvad jeg bød, vil gaa den ad Glemme.« Men des
tidligere var de i Gang med al deres Ondskab. 8
Bi derfor paa mig, saa lyder det fra HERREN, paa
Dagen, jeg fremstaar som Vidne! Thi min Ret er at
sanke Folkene, samle Rigerne og udøse over dem
min Vrede, al min Harmglød; thi af min Nidkærheds
Ild skal al Jorden fortæres. 9 Thi da vil jeg give
Folkene rene Læber, saa de alle paakalder HERREN
og tjener ham endrægtigt. 10 Fra Landet hinsides
Floden bringer de mig Bukke, fra Patros kommer de
med Afgrødeoffer til mig. 11 Hin Dag skal du ikke
beskæmmes i al din Tid, med hvilken du synded mod
mig; thi da vil jeg fjerne fra dig de jublende stolte,
du skal ikke hovmode dig mer paa mit hellige Bjerg.
12 Jeg levner i din Midte et Folk, som er ydmygt og
ringe, og Israels Rest skal lide paa HERRENS Navn.
13 Uret øver de ikke og taler ej Løgn, der findes ej i
deres Mund en svigefuld Tunge; thi de skal græsse
og raste uden at skræmmes. 14 Jubl, du Zions Datter,
Israel, raab højt, glæd dig og fryd dig af hele dit
Hjerte, Jerusalems Datter! 15 HERREN har slettet din
Dom, bortdrevet dine Fjender. I din Midte er Israels
Konge, HERREN, ej mere skuer du ondt. 16 Paa hin
Dag skal der siges til Jerusalem: Frygt ikke, Zion,
lad ikke Hænderne synke! 17 I dig er HERREN din
Gud, en Helt, som frelser. Han glæder sig over dig
med Fryd, han tier i sin Kærlighed, han fryder sig
over dig med Jubel som paa Festens Dag; 18 den Tid
er omme, da du bærer paa Skam over ham. 19 Se,
paa hin Tid gør jeg Ende paa alle, som kuede dig, og
jeg frelser, hvad der halter, og sanker det spredte og
giver dem Ære og Ry paa hele Jorden. 20 Paa hin
Tid bringer jeg eder hjem, og paa hin Tid samler jeg
eder; thi jeg giver eder Ry og Ære blandt alle Jordens
Folkeslag, naar jeg vender eders Skæbne for eders
Øjne, siger HERREN.

Haggaj

1 I Kong Darius's andet Regeringsaar paa den første
Dag i den sjette Maaned kom HERRENS Ord ved
Profeten Haggaj saaledes: Sig til Judas Statholder
Zerubbabel, Sjealtiels Søn, og til Ypperstepræsten
Josua, Jozadaks Søn: **2** Saa siger Hærskarers
HERRE: Dette Folk siger: »Endnu er det ikke Tid
at bygge HERRENS Hus.« **3** Og HERRENS Ord
kom ved Profeten Haggaj saaledes: **4** Er det da Tid
for eder at bo i Huse med træklædte Vægge, naar
dette Hus ligger øde? **5** Derfor, saa siger Hærskarers
HERRE: Læg Mærke til, hvorledes det gaar eder!
6 I saar meget, men bringer lidet i Hus; I spiser,
men mættes ikke; I drikker, men faar ikke Tørsten
slukket; I klæder eder paa, men bliver ikke varme;
og Daglejerens Løn gaar i en hullet Pung. **7** Saa
siger Hærskarers HERRE: Læg Mærke til, hvorledes
det gaar eder! **8** Gaa op i Bjergene, hent Tømmer
og byg Templet, saa jeg kan have Glæde deraf og
blive æret, siger HERREN. **9** I venter rig Høst, men
det bliver kun til lidt; og naar I bringer det i Hus,
blæser jeg derpaa. Hvorfor? lyder det fra Hærskarers
HERRE. Fordi mit Hus ligger øde, medens enhver af
eder har travlt med sit eget Hus. **10** Derfor holder
Himmelen sin Dug og Jorden sin Afgrøde tilbage; **11**
og jeg har kaldt Tørke hid over Land og Bjerge, over
Korn, Most og Olie, over alt, hvad Jorden frembringer,
over Folk og Fæ, over alt, hvad Hænder virker. **12**
Og Zerubbabel, Sjaltiels Søn, og Ypperstepræsten
Josua, Jozadaks Søn, og hele Resten af Folket adlød
HERREN deres Guds Røst og Profeten Haggajs Ord,
eftersom HERREN havde sendt ham til dem, og Folket
frygtede HERREN. **13** Da sagde Haggaj, HERRENS
Sendebud, i HERRENS Ærinde til Folket: Jeg er med
eder, lyder det fra HERREN. **14** Og HERREN vakte
Aanden i Judas Statholder Zerubbabel, Sjaltiels Søn,
og i Ypperstepræsten Josua, Jozadaks Søn, og i hele
Resten af Folket, saa de kom og tog fat paa Arbejdet
med deres Guds, Hærskarers HERRES, Hus **15** paa
den fire og tyvende Dag i den sjette Maaned i Kong
Darius's andet Regeringsaar.

2 Paa den een og tyvende Dag i den syvende
Maaned kom HERRENS Ord ved Profeten Haggaj
saaledes: **2** Sig til Judas Statholder Zerubbabel,
Sjaltiels Søn, til Ypperstepræsten Josua, Jozadaks
Søn, og til Resten af Folket saaledes: **3** Er der nogen
tilbage iblandt eder af dem, der har set dette Hus i
dets fordums Herlighed? Hvorledes tykkes det eder
da nu? Er det ikke som intet i eders Øjne? **4** Dog
vær kun trøstig, Zerubbabel, lyder det fra HERREN,
vær kun trøstig, du Ypperstepræst Josua, Jozadaks
Søn, vær kun trøstigt, alt Folket i Landet, lyder det
fra HERREN. Arbejd kun, thi jeg er med eder, lyder
det fra Hærskarers HERRE, **5** og min Aand bliver
iblandt eder med den Pagt, jeg sluttede med eder,
da I drog bort fra Ægypten; frygt ikke! **6** Thi saa
siger Hærskarers HERRE: Endnu en Gang om en
liden Stund vil jeg ryste Himmel og Jord, Hav og tørt
Land, **7** og jeg vil ryste alle Folkene, og da skal alle
Folkenes Skatte komme hid, og jeg fylder dette Hus
med Herlighed, siger Hærskarers HERRE. **8** Mit er
Sølvet, og mit er Guldet, lyder det fra Hærskarers
HERRE. **9** Dette Hus's kommende Herlighed bliver
større end den tidligere, siger Hærskarers HERRE,
og paa dette Sted vil jeg give Fred, lyder det fra
Hærskarers HERRE. **10** Paa den fire og tyvende Dag
i den niende Maaned i Darius's andet Regeringsaar
kom HERRENS Ord ved Profeten Haggaj saaledes:
11 Saa siger Hærskarers HERRE: Bed Præsterne
om Svar paa følgende Spørgsmaal: **12** »Dersom en
Mand bærer helligt Kød i sin Kappeflig og med Fligen
rører ved Brød eller noget, som er kogt, eller ved
Vin eller Olie eller nogen Slags Mad, bliver disse
Ting saa hellige?« Præsterne svarede nej. **13** Haggaj
spurgte da: »Hvis en, som er blevet uren ved Lig,
rører ved nogen af disse Ting, bliver den saa uren?«
Præsterne svarede ja. **14** Saa tog Haggaj til Orde
og sagde: Saaledes er det i mine Øjne med disse
Mennesker, saaledes med dette Folk, lyder det fra
HERREN, og saaledes med alt deres Hænders Værk
og med, hvad de ofrer der: det er urent. **15** Men læg
nu Mærke til, hvorledes det gaar fra i Dag! Før Sten
lagdes paa Sten i HERRENS Hus, **16** hvorledes gik
det eder da? Naar man kom til en Dynge Korn paa
tyve Maal, var der ti; og kom man til en Vinperse
for at øse halvtredsindstyve Maal af Kummen, var
der tyve. **17** Jeg slog eder med Kornbrand, Rust
og Hagl ved alt eders Arbejde, men I omvendte
eder ikke til mig, lyder det fra HERREN. **18** Læg
Mærke til, hvorledes det gaar fra i Dag, fra den fire
og tyvende Dag i den niende Maaned, fra den Dag
Grunden lagdes til HERRENS Hus, læg Mærke dertil!
19 Er Sæden endnu i Laderne, staar Vinstokken,
Figentræet, Granatæbletræet og Oliventræet endnu
uden Frugt? Fra i Dag velsigner jeg. **20** Og HERRENS
Ord kom for anden Gang til Haggaj paa den fire
og tyvende Dag i Maaneden saaledes: **21** Sig til
Judas Statholder Zerubbabel: Jeg ryster Himmelen og
Jorden **22** og omstyrter Kongernes Troner, tilintetgør
Hedningerigernes Styrke og vælter Stridsvognene

med deres Førere, og Heste og Ryttere skal styrte,
og den ene skal falde for den andens Sværd. **23** Paa
hin Dag, lyder det fra Hærskarers HERRE, tager jeg
dig, min Tjener Zerubbabel, Sjealtiels Søn, lyder det
fra HERREN, og gør dig til en Seglring; thi dig har jeg
udvalgt, lyder det fra Hærskarers HERRE.

Zakarias

1 I den ottende Maaned i Darius's andet
Regeringsaar kom HERRENS Ord til Profeten
Zakarias, en Søn af Berekja, en Søn af Iddo, saaledes:
2 HERREN var fuld af Harme imod eders Fædre. **3**
Men sig til dem: Saa siger Hærskarers HERRE: Vend
om til mig, lyder det fra Hærskarers HERRE, saa vil jeg
vende om til eder, siger Hærskarers HERRE. **4** Vær
ikke som eders Fædre, til hvem de tidligere Profeter
talte saaledes: Saa siger Hærskarers HERRE: Vend
om fra eders onde Veje og onde Gerninger! Men de
hørte ikke og ænsede mig ikke, lyder det fra HERREN.
5 Eders Fædre, hvor er de? Og Profeterne, lever de
evigt? **6** Men mine Ord og Bud, som jeg overgav mine
Tjenere Profeterne, naaede de ikke eders Fædre,
saa de maatte vende om og sige: »Som Hærskarers
HERRE havde sat sig for at gøre imod os for vore
Vejes og Gerningers Skyld, saaledes gjorde han.« **7**
Paa den fire og tyvende Dag i den ellevte Maaned,
det er Sjebat Maaned, i Darius's andet Regeringsaar
kom HERRENS Ord til Profeten Zakarias, en Søn af
Berekja, en Søn af Iddo, saaledes: **8** Jeg skuede i
Nat, og se, en Mand paa en rød Hest holdt mellem
Bjergene ved den dybe Kløft, og bag ham var der
røde, mørke, hvide og brogede Heste. **9** Jeg spurgte:
»Hvad betyder de, Herre?« Og Engelen, som talte
med mig, sagde: »Jeg vil vise dig, hvad de betyder.«
10 Saa tog Manden, som holdt mellem Bjergene, til
Orde og sagde: »Det er dem, HERREN udsender,
for at de skal drage Jorden rundt.« **11** Og de tog
til Orde og sagde til HERRENS Engel, som stod
mellem Bjergene: »Vi drog Jorden rundt, og se, hele
Jorden er rolig og stille.« **12** HERRENS Engel tog
da til Orde og sagde: »Hærskarers HERRE! Hvor
længe varer det, før du forbarmer dig over Jerusalem
og Judas Byer, som du nu har været vred paa i
halvfjerdsindstyve Aar?« **13** Og til Svar gav HERREN
Engelen, som talte med mig, gode og trøstende Ord.
14 Engelen, som talte med mig, sagde saa til mig: Tal
og sig: Saa siger Hærskarers HERRE: Jeg er fuld af
Nidkærhed for Jerusalem og Zion **15** og af Harme
mod de trygge Hedninger, fordi de hjalp til at gøre
Ulykken stor, da min Vrede kun var lille. **16** Derfor,
saa siger HERREN: Jeg vender mig til Jerusalem
og forbarmer mig over det; mit Hus skal opbygges
der, lyder det fra Hærskarers HERRE, og der skal
udspændes Maalesnor over Jerusalem. **17** Tal videre:
Saa siger Hærskarers HERRE: Mine Byer skal atter
strømme med Velsignelse, og HERREN vil atter trøste
Zion og udvælge Jerusalem. **18** Derpaa løftede jeg
mine Øjne og skuede, og se, der var fire Horn. **19** Jeg
spurgte Engelen, som talte med mig: »Hvad betyder
de?« Han svarede: »Det er de Horn, som har spredt
Juda, Israel og Jerusalem.« **20** Saa lod HERREN
mig se fire Smede. **21** Jeg spurgte: »Hvad kommer
de for?« Og han svarede: »Hine er de Horn, som
spredte Juda, saa det ikke kunde løfte sit Hoved;
og nu kommer disse for at hvæsse Økser til at slaa
Hornene til Jorden paa de Hedninger, som løftede
deres Horn mod Judas Land for at sprede det.«

2 Derpaa løftede jeg mine Øjne og skuede, og se,
der var en Mand med en Maalesnor i Haanden.
2 Jeg spurgte: »Hvor skal du hen?« Han svarede:
»Hen at maale Jerusalem og se, hvor bredt og langt
det er.« **3** Og se, Engelen, som talte med mig, traadte
frem, og en anden Engel traadte frem over for ham, **4**
og han sagde til ham: »Løb hen og sig til den unge
Mand der: Som aabent Land skal Jerusalem ligge,
saa mange Mennesker og Dyr skal der være i det. **5**
Jeg vil selv, lyder det fra HERREN, være en Ildmur
omkring det og herliggøre mig i det. **6** Op, op, fly
bort fra Nordlandet, lyder det fra HERREN, thi fra
Himmelens fire Vinde samler jeg eder, lyder det fra
HERREN. **7** Op, red jer til Zion, I, som bor hos Babels
Datter! **8** Thi saa siger Hærskarers HERRE, hvis
Herlighed sendte mig til Folkene, der hærger eder:
Den, som rører eder, rører min Øjesten. **9** Thi se,
jeg svinger min Haand imod dem, og de skal blive
til Bytte for dem, som nu er deres Trælle; og I skal
kende, at Hærskarers HERRE har sendt mig. **10** Jubl
og glæd dig, Zions Datter! Thi se, jeg kommer og
fæster Bo i din Midte, lyder det fra HERREN.« **11** Og
mange Folk skal paa hin Dag slutte sig til HERREN
og være hans Folk og bo i din Midte, og du skal
kende, at Hærskarers HERRE har sendt mig til dig.
12 Og HERREN tager Juda til Arvelod paa den hellige
Jord og udvælger atter Jerusalem. **13** Stille, alt Kød,
for HERREN, thi han har rejst sig fra sin hellige Bolig.

3 Derpaa lod han mig se Ypperstepræsten Josua, og
han stod foran HERRENS Engel, medens Satan
stod ved hans højre Side for at føre Klage imod
ham. **2** Men HERREN sagde til Satan: »HERREN
true dig, Satan, HERREN true dig, han, som udvalgte
Jerusalem. Er denne ikke en Brand, som er reddet
ud af Ilden?« **3** Josua havde snavsede Klæder paa
og stod foran Engelen; **4** men denne tog til Orde
og sagde til dem, som stod ham til Tjeneste: »Tag
de snavsede Klæder af ham!« Og til ham sagde
han: »Se, jeg har taget din Skyld fra dig, og du skal

have Højtidsklæder paa.« 5 Og han sagde: »Sæt et
rent Hovedbind paa hans Hoved!« Og de satte et
rent Hovedbind paa hans Hoved og gav ham rene
Klæder paa. Saa traadte HERRENS Engel frem, 6 og
HERRENS Engel vidnede for Josua og sagde: 7 Saa
siger Hærskarers HERRE: Hvis du vandrer paa mine
Veje og holder mine Forskrifter, skal du baade Raade
i mit Hus og vogte mine Forgaarde, og jeg giver dig
Gang og Sæde blandt dem, som staar her. 8 Hør,
du Ypperstepræst Josua, du og dine Embedsbrødre,
som sidder for dit Ansigt: de er Varselmænd! Thi
se, jeg lader min Tjener Zemak komme. 9 Thi se,
den Sten, jeg lægger hen for Josua — paa den ene
Sten er syv Øjne — se, jeg rister selv dens Indskrift,
lyder det fra Hærskarers HERRE, og paa een Dag
udsletter jeg dette Lands Skyld. 10 Paa hin Dag, lyder
det fra Hærskarers HERRE, skal I byde hverandre til
Gæst under Vinstok og Figentræ.

4 Engelen, som talte med mig, vakte mig saa atter,
som man vækker et Menneske af hans Søvn, 2
og spurgte mig: »Hvad skuer du?« Jeg svarede: »Jeg
skuer, og se, der er en Lysestage, helt og holdent
af Guld, og et Oliekar ovenpaa og syv Lamper og
syv Rør til Lamperne, 3 desuden to Olietræer ved
Siden af den, et til højre, et andet til venstre for
Oliekarret.« 4 Og jeg spurgte Engelen, som talte
med mig: »Hvad betyder disse Ting, Herre?« 5 Han
svarede: »Ved du ikke, hvad de betyder?« Jeg sagde:
»Nej, Herre!« 6 Da svarede han og sagde til mig:
Dette er HERRENS Ord til Zerubbabel: Ikke ved
Magt og ikke ved Styrke, men ved min Aand, siger
Hærskarers HERRE. 7 Hvem er du, du store Bjerg?
For Zerubbabel skal du blive Slette! Han skal hente
Topstenen, medens der raabes: »Naade, Naade
være med den!« 8 Og HERRENS Ord kom til mig
saaledes: 9 Zerubbabels Hænder har lagt Grunden
til dette Hus, hans Hænder skal ogsaa fuldende
det; og du skal kende, at Hærskarers HERRE har
sendt mig til eder. 10 Thi den, der lod haant om
de ringe Begyndelsers Dag, skal glæde sig, naar
han ser Blystenen i Zerubbabels Haand. Hine syv er
HERRENS Øjne, som søger ud over hele Jorden.
11 Derpaa spurgte jeg ham: »Hvad betyder de to
Olietræer der til højre og venstre for Lysestagen?« 12
Og videre spurgte jeg: »Hvad betyder de to Oliegrene
ved Siden af de to Guldrør, som leder den gyldne
Olie ned derfra?« 13 Han svarede: »Ved du ikke,
hvad de betyder?« Jeg sagde: »Nej, Herre!« 14 Saa
sagde han: »Det er de to med Olie salvede, som
staar for al Jordens Herre.«

5 Derpaa løftede jeg mine Øjne og skuede, og se,
der var en flyvende Bogrulle. 2 Og han spurgte
mig: »Hvad ser du?« Jeg svarede: »Jeg ser en
flyvende Bogrulle, som er tyve Alen lang og ti Alen
bred.« 3 Da sagde han til mig: »Det er Forbandelsen,
som udgaar over hele Landet; thi alle, som stjæler,
er nu længe nok gaaet fri, og alle, som sværger,
er nu længe nok gaaet fri. 4 Jeg lader den udgaa,
lyder det fra Hærskarers HERRE, for at den skal
komme i Tyvens Hus og dens Hus, som sværger
falsk ved mit Navn, og sætte sig fast i deres Huse og
tilintetgøre dem med Tømmer og Sten.« 5 Derpaa
traadte Engelen, som talte med mig, frem og sagde til
mig: »Løft dine Øjne og se, hvad det er, som kommer
der!« 6 Jeg spurgte: »Hvad er det?« Og han svarede:
»Det er Efaen, som kommer.« Og han vedblev: »Det
er deres Brøde i hele Landet.« 7 Og se, et Blylaag
løftedes, og se, i Efaen sad en Kvinde. 8 Og han
sagde: »Det er Gudløsheden!« Saa stødte han hende
ned i Efaen og slog Blylaaget i over Aabningen. 9 Og
jeg løftede mine Øjne og skuede, og se, to Kvinder
kom baaret af Vinden, og deres Vinger var som
Storkevinger; og de løftede Efaen op mellem Himmel
og Jord. 10 Saa spurgte jeg Engelen, som talte med
mig: »Hvor bærer de Efaen hen?« 11 Han svarede:
»Hen at bygge hende et Hus i Sinears Land, og naar
det er rejst, sætter de hende der, hvor hendes Sted
er.«

6 Atter løftede jeg mine Øjne og skuede, og se, fire
Vogne kom frem mellem de to Bjerge, og Bjergene
var af Kobber. 2 For den første Vogn var der røde
Heste, for den anden sorte, 3 for den tredje hvide og
for den fjerde brogede. 4 Jeg spurgte Engelen, som
talte med mig: »Hvad betyder disse, Herre?« 5 Og
Engelen svarede: »Det er Himmelens fire Vinde, som
drager ud efter at have fremstillet sig for al Jordens
Herre. 6 Vognen med de sorte Heste for drager ud
til Nordlandet, de hvide til Østlandet og de brogede
til Sydlandet; 7 de røde drager mod Vest.« Og de
var ivrige efter at komme af Sted for at drage ud
over Jorden. Da sagde han: »Af Sted; drag ud over
Jorden!« Og de drog ud over Jorden. 8 Saa kaldte
han paa mig og talte saaledes til mig: »Se, de, som
drager ud til Nordlandet, lader min Aand dale ned
over Nordens Land.« 9 HERRENS Ord kom til mig
saaledes: 10 Tag imod Gaver fra de landflygtige, fra
Heldaj, Tobija og Jedaja; endnu i Dag skal du gaa
indtil Josjija, Zefanjas Søn, som er kommet fra Babel,
11 og modtage Sølv og Guld. Lad saa lave en Krone
og sæt den paa Josuas Hoved 12 med de Ord: »Saa

siger Hærskarers HERRE: Se, der kommer en Mand,
hvis Navn er Zemak; under ham skal det spire, og han
skal bygge HERRENS Helligdom. 13 Han skal bygge
HERRENS Helligdom, og han skal vinde Højhed og
sidde som Hersker paa sin Trone; og han skal være
Præst ved hans højre Side, og der skal være fuld
Enighed mellem de to. 14 Men Kronen skal blive i
HERRENS Helligdom til Minde om Heldaj, Tobija,
Jedaja og Hen, Zefanjas Søn. 15 Langvejsfra skal
man komme og bygge paa HERRENS Helligdom; og
I skal kende, at Hærskarers HERRE har sendt mig til
eder. Og dersom I adlyder HERREN eders Gud — —
—

7 I Kong Darius's fjerde Regeringsaar kom
HERRENS Ord til Zakarias paa den fjerde Dag
i den niende Maaned, Kislev. 2 Da sendte Betel-
Sar'ezer og Regem-Melek og hans Mænd Bud for at
bede HERREN om Naade 3 og spørge Præsterne ved
Hærskarers HERRES Hus og Profeterne: »Skal jeg
græde og spæge mig i den femte Maaned, som jeg
nu har gjort i saa mange Aar?« 4 Da kom Hærskarers
HERRES Ord til mig saaledes: 5 Sig til alt Folket i
Landet og til Præsterne: Naar I har fastet og klaget i
den femte og syvende Maaned i halvfjerdsindstyve
Aar, var det da mig, I fastede for? 6 Og naar I spiser
og drikker, er det da ikke eder, som spiser og drikker?
7 Kender I ikke de Ord, HERREN forkyndte ved de
tidligere Profeter, dengang Jerusalem og dets Byer
trindt om var beboet og havde Fred, og Sydlandet og
Lavlandet var beboet? 8 Og HERRENS Ord kom til
Zakarias saaledes: 9 Saa siger Hærskarers HERRE:
Fæld redelig Dom, vis Miskundhed og Barmhjertighed
mod hverandre, 10 undertryk ikke Enker og faderløse,
fremmede og nødlidende og tænk ikke i eders Hjerter
ondt mod hverandre! 11 Men de vilde ikke høre;
de var stivnakkede og gjorde deres Ører døve 12
og deres Hjerter haarde som Diamant for ikke at
høre Loven og de Ord, Hærskarers HERRE sendte
gennem sin Aand ved de tidligere Profeter. Derfor
kom der stor Vrede fra Hærskarers HERRE. 13
Ligesom de ikke hørte, naar han kaldte, saaledes vil
jeg, sagde Hærskarers HERRE, ikke høre, naar de
kalder; 14 og jeg blæste dem bort blandt alle de Folk,
de ikke kendte, og Landet blev øde efter dem, saa
ingen drog ud eller hjem; og de gjorde det yndige
Land til en Ørk.

8 Hærskarers HERRES Ord kom saaledes: 2
Saa siger Hærskarers HERRE: Jeg er fuld af
Nidkærhed for Zion, ja i stor Vrede er jeg nidkær for
det. 3 Saa siger HERREN: Jeg vender tilbage til Zion
og fæster Bo i Jerusalem; Jerusalem skal kaldes den
trofaste By, og Hærskarers HERRES Bjerg det hellige
Bjerg. 4 Saa siger Hærskarers HERRE: Atter skal
gamle Mænd og Kvinder sidde paa Jerusalems Torve,
alle med Stav i Haand for deres Ældes Skyld, 5 og
Byens Torve skal vrimle af legende Drenge og Piger.
6 Saa siger Hærskarers HERRE: Fordi det i disse
Dage synes det tiloversblevne af dette Folk umuligt,
skulde det saa ogsaa synes mig umuligt, lyder det
fra Hærskarers HERRE. 7 Saa siger Hærskarers
HERRE: Se, jeg frelser mit Folk fra Østerleden og
Vesterleden 8 og fører dem hjem, og de skal bo i
Jerusalem og være mit Folk, og jeg vil være deres
Gud i Trofasthed og Retfærd. 9 Saa siger Hærskarers
HERRE: Fat Mod, I, som i denne Tid hører disse Ord
af Profeternes Mund, fra den Dag Grunden lagdes
til Hærskarers HERRES Hus, Helligdommen, som
skulde bygges. 10 Thi før disse Dage gav hverken
Menneskers eller Kvægs Arbejde Udbytte; de, som
drog ud og ind, havde ikke Fred for Fjenden, og jeg
slap alle Mennesker løs paa hverandre. 11 Men nu
er jeg ikke mod det tiloversblevne af dette Folk som
i fordums Dage, lyder det fra Hærskarers HERRE;
12 jeg udsaar Fred, Vinstokken skal give sin Frugt,
Jorden sin Afgrøde og Himmelen sin Dug, og jeg
giver det tiloversblevne af dette Folk det alt sammen
i Eje. 13 Og som I, baade Judas og Israels Hus,
har været et Forbandelsens Tegn blandt Folkene,
saaledes skal I, naar jeg har frelst eder, blive et
Velsignelsens. Frygt ikke, fat Mod! 14 Thi saa siger
Hærskarers HERRE: Som jeg, da eders Fædre vakte
min Vrede, satte mig for at handle ilde med eder
og ikke angrede det, siger Hærskarers HERRE, 15
saaledes har jeg nu i disse Dage omvendt sat mig
for at gøre vel mod Jerusalem og Judas Hus. Frygt
ikke! 16 Men hvad I skal gøre, er dette: Tal Sandhed
hver med sin Næste, fæld i eders Porte Domme,
der hviler paa Sandhed og fører til Fred, 17 tænk
ikke i eders Hjerter ondt mod hverandre og elsk
ikke falske Eder! Thi alt sligt hader jeg, lyder det fra
HERREN. 18 Og Hærskarers HERRES Ord kom til
mig saaledes: 19 Saa siger Hærskarers HERRE:
Fasten i den fjerde, femte, syvende og tiende Maaned
skal blive Judas Hus til Fryd og Glæde og gode
Højtidsdage. Elsk Sandhed og Fred! 20 Saa siger
Hærskarers HERRE: Endnu skal det ske, at Folkeslag
og mange Byers Indbyggere skal komme, 21 og den
ene Bys Indbyggere skal gaa til den andens og sige:
»Lad os vandre hen og bede HERREN om Naade og
søge Hærskarers HERRE; ogsaa jeg vil med.« 22 Og
mange Folkeslag og talrige Folk skal komme og søge

Hærskarers HERRE i Jerusalem for at bede HERREN
om Naade. 23 Saa siger Hærskarers HERRE: I hine
Dage skal ti Mænd af alle Folks Tungemaal gribe fat i
en Jødes Kappeflig og sige: »Vi vil gaa med eder; thi
vi har hørt, at Gud er med eder.«

9 Et Udsagn: HERRENS Ord er over Hadraks Land,
i Damaskus slaar det sig ned — thi Aram forbrød
sig mod HERREN — det er over alle, som hader
Israel, 2 ogsaa over Hamat, som grænser dertil, Tyrus
og Zidon, thi det er saare viist. 3 Tyrus bygged sig
en Fæstning og ophobed Sølv som Støv og Guld
som Gadeskarn. 4 Se, HERREN vil tage det i Eje og
styrte dets Bolværk i Havet, det selv skal fortæres
af Ild. 5 Askalon ser det og frygter, Gaza og Ekron
skælver voldsomt, thi Haabet brast. Gaza mister
sin Konge, i Askalon skal ingen bo, 6 i Asdod skal
Udskud bo. Jeg gør Ende paa Filisterens Hovmod, 7
tager Blodet ud af hans Mund og Væmmelsen bort
fra hans Tænder. Ogsaa han bliver reddet for vor
Gud, han bliver som en Slægt i Juda, Ekron som en
Jebusit. 8 Som en Vagt lejrer jeg mig for mit Hus
mod dem, som kommer og gaar; aldrig mer skal
en Voldsmand gaa igennem deres Land, thi nu har
jeg set det med mine egne Øjne. 9 Fryd dig saare,
Zions Datter, raab med Glæde, Jerusalems Datter!
Se, din Konge kommer til dig. Retfærdig og sejrrig er
han, ydmyg, ridende paa et Æsel, paa en Asenindes
Føl. 10 Han udrydder Vognene af Efraim, Hestene af
Jerusalem, Stridsbuerne ryddes til Side. Hans Ord
stifter Fred mellem Folkene, han hersker fra Hav til
Hav, fra Floden til Jordens Ende. 11 For Pagtblodets
Skyld vil jeg ogsaa slippe dine Fanger ud, ja ud af
den vandløse Brønd. 12 Hjem til Borgen, I Fanger
med Haab! Ogsaa i Dag forkyndes: Jeg giver dig
tvefold Bod! 13 Thi jeg spænder mig Juda som Bue,
lægger Efraim paa som Pil og vækker dine Sønner,
Zion, imod dine Sønner, Javan. Jeg gør dig som
Heltens Sværd. 14 Over dem viser sig HERREN,
hans Pil farer ud som et Lyn. Den Herre HERREN
støder i Horn, skrider frem i Søndenstorm; 15 dem
værner Hærskarers HERRE. De opæder, nedtramper
Slyngekasterne, drikker deres Blod som Vin og fyldes
som Offerskaalen, som Alterets Hjørner. 16 HERREN
deres Gud skal paa denne Dag frelse dem som sit
Folks Hjord; thi de er Kronesten, der funkler over
hans Land. 17 Hvor det er dejligt, hvor skønt! Thi
Korn giver blomstrende Ungersvende, Most giver
blomstrende Møer.

10 HERREN skal I bede om Regn ved Tidlig—
og Sildigregnstide; HERREN skaber Uvejr;
Regnskyl giver han dem, hver Mand Urter paa Marken.
2 Men Husgudens Tale er Svig, Sandsigeres Syner er
Blændværk; de kommer med tomme Drømme, hul er
Trøsten, de giver; derfor vandrer de om som en Hjord,
lider Nød, thi de har ingen Hyrde. 3 Mod Hyrderne
blusser min Vrede, Bukkene vil jeg hjemsøge; thi
Hærskarers HERRE ser til sin Hjord. Han ser til Judas
Hus; han gør dem til en Ganger, sin stolte Ganger
i Strid. 4 Fra ham kommer Hjørne og Teltpæl, fra
ham kommer Krigens Bue, fra ham kommer hver en
Hersker. 5 De bliver til Hobe som Helte, der i Striden
tramper i Gadens Dynd; de kæmper, thi HERREN er
med dem. Rytterne bliver til Skamme; 6 jeg styrker
Judas Hus og frelser Josefs Hus. Jeg ynkes og fører
dem hjem, som havde jeg aldrig forstødt dem; thi
jeg er HERREN deres Gud og bønhører dem. 7
Efraim bliver som en Helt, deres Hjerte glædes som
af Vin, deres Sønner glædes ved Synet. Deres Hjerte
frydes i HERREN; 8 jeg fløjter ad dem og samler
dem; thi jeg udløser dem, og de bliver mange som
fordum. 9 Blandt Folkeslag strøede jeg dem ud, men
de kommer mig i Hu i det fjerne og opfostrer Børn
til Hjemfærd. 10 Jeg fører dem hjem fra Ægypten,
fra Assur samler jeg dem og bringer dem til Gilead
og Libanon, som ikke skal være dem nok. 11 De
gaar gennem Trængselshavet, han slaar dets Bølger
ned. Alle Nilstrømme tørkner, Assurs Stolthed styrtes,
Ægyptens Herskerspir viger. 12 Jeg gør dem stærke i
HERREN, de vandrer i hans Navn, saa lyder det fra
HERREN.

11 Libanon, luk Dørene op, saa Ild kan fortære
dine Cedre! 2 Klag, Cypres, thi Cedren er faldet,
de ædle Træer lagt øde! Klag, I Basans Ege, thi
Fredskoven ligger fældet! 3 Hør, hvor Hyrderne klager,
thi deres Græsgang er hærget; hør, hvor Løverne
brøler, thi Jordans Tykning er hærget. 4 Saaledes
sagde HERREN min Gud: Røgt Slagtefaarene, 5 hvis
Køber slagter dem uden at føle Skyld, og hvis Sælger
siger: »HERREN være lovet, jeg blev rig.« Og deres
Hyrder sparer dem ikke. 6 (Thi jeg vil ikke længer
spare Landets Indbyggere, lyder det fra HERREN;
men se, jeg lader hvert Menneske falde i sin Hyrdes
og sin Konges Haand; og de skal ødelægge Landet,
og jeg vil ingen redde af deres Haand). 7 Saa røgtede
jeg Slagtefaarene for Faareprangerne og tog mig to
Stave; den ene kaldte jeg »Liflighed«, den anden
»Baand«; og jeg røgtede Faarene. 8 (Og jeg ryddede
de tre Hyrder af Vejen i een Maaned). Saa tabte
jeg Taalmodigheden med dem, og de blev ogsaa
kede af mig. 9 Og jeg sagde: »Jeg vil ikke røgte

eder; lad dø, hvad dø skal, lad bortkomme, hvad
bortkomme skal, og lad de andre æde hverandres
Kød!« 10 Saa tog jeg Staven, som hed »Liflighed«,
og sønderbrød den for at bryde den Overenskomst,
jeg havde sluttet (med alle Folkeslag; 11 og den blev
brudt samme Dag, og Faareprangerne, som holdt
Øje med mig, kendte, at det var HERRENS Ord). 12
Og jeg sagde til dem: »Om I synes, saa giv mig min
Løn; hvis ikke, saa lad være!« Saa afvejede de min
Løn, tredive Sekel Sølv. 13 Men HERREN sagde til
mig: »Kast den til Pottemageren, den dejlige Pris,
de har vurderet mig til!« Og jeg tog de tredive Sekel
Sølv og kastede dem til Pottemageren i HERRENS
Hus. 14 Saa sønderbrød jeg den anden Hyrdestav
»Baand« for at bryde Broderskabet imellem Juda og
Jerusalem. 15 Siden sagde HERREN til mig: Udstyr
dig atter som en Hyrde, en Daare af en Hyrde! 16
(Thi se, jeg lader en Hyrde fremstaa i Landet). Han
tager sig ikke af det bortkomne, leder ikke efter det
vildfarne, læger ikke det brudte og har ikke Omhu for
det sunde, men spiser Kødet af de fede Dyr og river
Klovene af dem. 17 Ve, min Daare af en Hyrde, som
svigter Faarene! Et Sværd imod hans Arm og hans
højre Øje! Hans Arm skal vorde vissen, hans højre
Øje blindes.

12 Et Udsagn; HERRENS Ord om Israel. Det
lyder fra HERREN, som udspændte Himmelen,
grundfæstede Jorden og dannede Menneskets Aand
i dets Indre: 2 Se, jeg gør Jerusalem til et berusende
Bæger for alle Folkeslag trindt om; ogsaa Juda skal
være med til at belejre Jerusalem. 3 Paa hin Dag
gør jeg Jerusalem til Løftesten for alle Folkeslag —
enhver, som løfter den, skal rive sig paa den! Og
alle Jordens Folk skal samle sig imod det. 4 Paa hin
Dag, lyder det fra HERREN, slaar jeg alle Heste med
Angst og Rytterne med Vanvid; Judas Hus aabner
jeg Øjnene paa, men alle Folkeslagene slaar jeg
med Blindhed. 5 Og Judas Stammer skal tænke:
»Jerusalems Indbyggere er stærke i Hærskarers
HERRE, deres Gud.« 6 Paa hin Dag gør jeg Judas
Stammer til en Ildgryde mellem Brændestykker, et
brændende Blus mellem Neg, og de skal æde til højre
og venstre alle Folkeslag trindt om, og Jerusalem
bliver roligt paa sit Sted, i Jerusalem. 7 Saa giver
HERREN først Judas Telte Sejr, for at Davids Hus
og Jerusalems Indbyggere ikke skal vinde større
Ry end Juda. 8 Paa hin Dag værner HERREN om
Jerusalems Indbyggere, og den skrøbeligste iblandt
dem skal paa hin Dag blive som David, men Davids
Hus som Gud, som HERRENS Engel foran dem. 9
Paa hin Dag vil jeg søge at tilintetgøre alle de Folk,
som kommer imod Jerusalem. 10 Og saa udgyder jeg
over Davids Hus og Jerusalems Indbyggere Naadens
og Bønnens Aand, saa de ser hen til ham, de har
gennemstunget, og sørger over ham, som man sørger
over en enbaaren Søn, og holder Klage over ham,
som man holder Klage over den førstefødte. 11 Paa
hin Dag skal Sorgen blive stor i Jerusalem som
Sorgen over Hadadrimmon i Megiddos Dal. 12 Landet
skal sørge, hver Slægt for sig, Davids Hus's Slægt for
sig og deres Kvinder for sig, Natans Hus's Slægt for
sig og deres Kvinder for sig, 13 Levis Hus's Slægt for
sig og deres Kvinder for sig, Sjim'iternes Slægt for sig
og deres Kvinder for sig, 14 alle de tiloversblevne
Slægter hver for sig og deres Kvinder for sig.

13 Paa hin Dag skal en Kilde vælde frem for Davids
Hus og Jerusalems Indbyggere mod Synd og
Urenhed. 2 Og paa hin Dag, lyder det fra Hærskarers
HERRE, udrydder jeg Afgudernes Navne af Landet,
saa de ikke mer skal ihukommes; ogsaa Profeterne
og Urenhedens Aand driver jeg ud af Landet. 3 Naar
nogen da atter profeterer, skal hans egne Forældre,
hans Fader og Moder, sige til ham: »Du har forbrudt
dit Liv, thi du har talt Løgn i HERRENS Navn.« Og
hans egne Forældre, hans Fader og Moder, skal
gennembore ham, naar han profeterer. 4 Paa hin Dag
skal hver en Profet skamme sig over sine Syner, naar
han profeterer, og han skal ikke klæde sig i laadden
Kappe for at føre Folk bag Lyset, 5 men sige: »Jeg
er ingen Profet; jeg er Bonde og har dyrket Jord fra
min Ungdom.« 6 Og spørger man ham: »Hvad er
det for Saar paa dit Bryst?« skal han sige: »Dem
fik jeg i mine Boleres Hus.« 7 Frem, Sværd, imod
min Hyrde, mod Manden, som staar mig nær, saa
lyder det fra Hærskarers HERRE. Hyrden vil jeg slaa,
saa Faarehjorden spredes; mod Drengene løfter jeg
Haanden. 8 Og i hele Landet lyder det fra HERREN,
skal to Tredjedele udryddes og udaande, men een
Tredjedel skal levnes. 9 Og denne Tredjedel fører jeg
i Ild og renser den, som man renser Sølv, prøver den,
som man prøver Guld. Den skal paakalde mit Navn,
og jeg svarer; jeg siger: »Den er mit Folk.« Og den
skal sige: »HERREN er min Gud.«

14 Se, en Dag kommer, HERRENS Dag, da dit
Bytte skal deles i dig. 2 Da samler jeg alle
Folkene til Angreb paa Jerusalem; Byen indtages,
Husene plyndres, Kvinderne skændes, og Halvdelen
af Byens Indbyggere vandrer i Landflygtighed; men
Resten af Folket skal ikke udryddes af Byen. 3 Og
HERREN drager ud og strider mod disse Folk, som

han fordum stred paa Kampens Dag. 4 Paa hin
Dag staar hans Fødder paa Oliebjerget østen for
Jerusalem, og Oliebjerget skal revne midt over fra
Øst til Vest og danne en vældig Dal, idet Bjergets ene
Halvdel viger mod Nord, den anden mod Syd. 5 I
skal flygte til mine Bjerges Dal, thi Bjergdalen naar til
Azal. I skal fly, som I flyede for Jordskælvet i Kong
Uzzija af Judas Dage. Og HERREN min Gud kommer
og alle de Hellige med ham. 6 Paa hin Dag skal
der ikke være Hede eller Kulde og Frost. 7 Det skal
være een eneste Dag — HERREN kender den —
ikke Dag og Nat; det skal være lyst ved Aftentide.
8 Paa hin Dag skal rindende Vand vælde frem fra
Jerusalem; det halve løber ud i Havet mod Øst, det
halve i Havet mod Vest, og det baade Sommer og
Vinter. 9 Og HERREN skal være Konge over hele
Jorden. Paa hin Dag skal HERREN være een og
hans Navn eet. 10 Og hele Landet bliver en Slette fra
Geba til Rimmon i Sydlandet; men Jerusalem skal
ligge højt paa sit gamle Sted. Fra Benjaminsporten
til den gamle Ports Sted, til Hjørneporten, og fra
Hanan'eltaarnet til de kongelige Vinperser skal det
være beboet. 11 Der skal ikke mere lægges Band
derpaa, og Jerusalem skal ligge trygt. 12 Men dette
skal være den Plage, HERREN lader ramme alle
de Folkeslag, som drager i Leding mod Jerusalem:
han lader Kødet raadne paa dem i levende Live,
Øjnene raadner i deres Øjenhuler og Tungen i deres
Mund. 13 Paa hin Dag skal en vældig HERRENS
Rædsel opstaa iblandt dem, saa de griber fat i og
løfter Haand mod hverandre. 14 Ogsaa Juda skal
stride i Jerusalem. Og alle Folkenes Rigdom skal
samles trindt om fra, Guld, Sølv og Klæder i saare
store Maader. 15 Og samme Plage skal ramme Heste,
Muldyr, Kameler, Æsler og alt Kvæg i Lejrene der. 16
Men alle de, der bliver tilbage af alle Folkene, som
kommer imod Jerusalem, skal Aar efter Aar drage
derop for at tilbede Kongen, Hærskarers HERRE, og
fejre Løvhyttefest. 17 Og dersom nogen af Jordens
Slægter ikke drager op til Jerusalem for at tilbede
Kongen, Hærskarers HERRE, skal der ikke falde
Regn hos dem. 18 Og dersom Ægyptens Slægt ikke
drager derop og kommer derhen, saa skal de rammes
af den Plage, HERREN lader ramme Folkene. 19
Det er Straffen over Ægypterne og alle de Folk, som
ikke drager op for at fejre Løvhyttefest. 20 Paa hin
Dag skal der staa paa Hestenes Bjælder »Helliget
HERREN«. Og Gryderne i HERRENS Hus skal
være som Offerskaalene for Alteret; 21 hver Gryde i
Jerusalem og Juda skal være helliget Hærskarers
HERRE, saa alle de ofrende kan komme og tage af
dem og koge deri. Og paa hin Dag skal der ikke mere
være nogen Kana'anæer i Hærskarers HERRES
Hus.

Malakias

1 Et Udsagn; HERRENS Ord til Israel ved Malakias.
2 Jeg elsker eder, siger HERREN; men I spørger:
»Hvori har du vist, at du elsker os?« Er Esau ikke
Jakobs Broder, lyder det fra HERREN, og dog elsker
jeg Jakob **3** og hader Esau. Jeg har gjort hans Bjerge
til Ørk og hans Arvelod til Øde. **4** Naar Edom siger:
»Vi er ødelagt, men vi bygger atter paa Tomterne«,
saa siger Hærskarers HERRE: De bygger, men jeg
river ned! De skal kaldes Gudløsheds Land og det
Folk, HERREN i al Evighed vredes paa. **5** I skal se
det med egne Øjne og sige: »HERRENS Vælde naar
ud over Israels Grænser.« **6** En Søn ærer sin Fader,
en Træl frygter sin Herre. Men er jeg Fader, hvor er
da min Ære, og er jeg Herre, hvor er da Frygten for
mig? siger Hærskarers HERRE til eder, I Præster,
som ringeagter mit Navn. I spørger: »Hvorved har vi
ringeagtet dit Navn?« **7** Ved at bringe urent Brød paa
mit Alter! I spørger: »Hvorved har vi gjort det urent?«
Ved at sige: »HERRENS Bord er lidet værd.« **8** Naar
I bringer blinde Dyr som Offer, er der saa ikke noget
ondt deri? Naar I bringer halte og syge Dyr, er der
saa ikke noget ondt deri? Bring dem engang til din
Statholder! Mon han vil synes derom og tage vel imod
dig? siger Hærskarers HERRE. **9** Og saa vil I stemme
Gud til Mildhed dermed, at han maa være os naadig!
Fra eders Haand kommer slige Ting! Mon han vil tage
vel imod eder, siger Hærskarers HERRE. **10** Vilde
dog en af eder lukke Dørene, saa I ikke til ingen Gavn
skulde gøre Ild paa mit Alter! Jeg bryder mig ikke
om eder, siger Hærskarers HERRE, og ønsker ikke
Offergaver af eders Haand. **11** Thi fra Stedet, hvor
Solen staar op, til Stedet, hvor den gaar ned, er mit
Navn stort iblandt Folkene, og alle Vegne bringes der
mit Navn Røgoffer og rene Offergaver; thi mit Navn er
stort iblandt Folkene, siger Hærskarers HERRE. **12**
Men I vanhelliger det ved at sige: »Herrens Bord er
urent, og ussel Frugt er hans Mad.« **13** Og I siger:
»Hvilket Slid!« og blæser derad, siger Hærskarers
HERRE; I bringer noget røvet, ja halte og syge Dyr;
det er Offergaven, I bringer! Skulde jeg ønske at
modtage den af eders Haand? siger HERREN. **14**
Forbandet være den Bedrager, som i sin Hjord har
et Handyr og lover mig det, men ofrer Herren et
Dyr, som ikke dur! Thi en stor Konge er jeg, siger
Hærskarers HERRE, og mit Navn er frygtet blandt
Folkene.

2 Og nu udgaar følgende Paabud til eder, I Præster:
2 Hvis I ikke adlyder og lægger eder paa Sinde
at holde mit Navn i Ære, siger Hærskarers HERRE,
saa sender jeg Forbandelse over eder og vender
eders Velsignelse til Forbandelse, ja til Forbandelse,
fordi I ikke lægger eder det paa Sinde. **3** Se, jeg
afhugger Armen paa eder og kaster Skarn i Ansigtet
paa eder, Skarnet fra eders Højtider, og eders Ofre
oven i Købet; **4** og I skal kende, at jeg har sendt eder
dette Paabud, fordi jeg har en Pagt med Levi, siger
Hærskarers HERRE. **5** Min Pagt med ham var, at jeg
skulde give ham Liv og Fred, og han skulde frygte
mig og bæve for mit Navn; **6** Sandheds Lære var i
hans Mund, Svig fandtes ikke paa hans Læber; i Fred
og Sanddruhed vandrede han med mig, og mange
holdt han fra Brøde. **7** Thi Præstens Læber vogter
paa Kundskab, og Vejledning søger man af hans
Mund; thi han er Hærskarers HERRES Sendebud.
8 Men I veg bort fra Vejen; mange har I bragt til
Fald ved eders Vejledning, Levis Pagt har I ødelagt,
siger Hærskarers HERRE. **9** Derfor har jeg ogsaa
gjort eder ringeagtede og oversete af alt Folket,
fordi I ikke tager Vare paa mine Veje eller bryder
eder om Loven. **10** Har vi ikke alle en og samme
Fader, er det ikke en og samme Gud, som har skabt
os? Hvorfor er vi da troløse mod hverandre, saa vi
vanhelliger vore Fædres Pagt? **11** Juda er troløst,
og Vederstyggelighed øves i Israel og Jerusalem; thi
Juda vanhelliger den Helligdom, HERREN elsker, og
tager en fremmed Guds Datter til Ægte. **12** HERREN
unddrage den Mand, som gør sligt, en til at vaage og
svare i Jakobs Telte og en til at frembære Offergave
for Hærskarers HERRE! **13** Og for det andet gør I
dette: I hyller HERRENS Alter i Taarer, Graad og
Klage, saa han ikke mere vender sig til Offergaven
eller med Glæde modtager Gaver af eders Haand. **14**
Og I spørger: »Hvorfor?« Fordi HERREN var Vidne
mellem dig og din Ungdomshustru, mod hvem du har
været troløs, skønt hun hører til dit Folk og deler din
Tro. **15** Saaledes gør ingen, saa længe der er Aand i
ham. Hvorledes har det sig med ham? Han ønsker
Afkom for Gud. Saa tag Vare paa eders Aand, og
ingen være troløs imod sin Ungdomshustru! **16** Thi
jeg hader Skilsmisse, siger HERREN, Israels Gud, og
at man hyller sin Klædning i Uret, siger Hærskarers
HERRE. Saa tag eder i Vare for eders Aands Skyld
og vær ikke troløse! **17** I trætter HERREN med eders
Ord. Og I spørger: »Hvorved trætter vi?« Ved at sige:
»Enhver som gør ondt, er god i HERRENS Øjne; i
dem har han Behag; hvor er ellers Dommens Gud?«

3 Se, jeg sender min Engel, og han skal bane Vej
for mit Aasyn; og til sit Tempel kommer i et Nu

den Herre, I søger, og Pagtens Engel, som I længes
efter; se, han kommer, siger Hærskarers HERRE.
2 Men hvo kan udholde den Dag, han kommer, og
hvo kan staa, naar han kommer til Syne? Han er jo
som Metalsmelterens Ild og Tvætternes Lud. 3 Han
sidder og smelter og renser Sølv; han renser Levis
Sønner, lutrer dem som Guld og Sølv, saa de kan
frembære Offergave for HERREN i Retfærdighed,
4 at Judas og Jerusalems Offergave maa være
HERREN liflig som i fordums Dage, i henrundne
Aar. 5 Jeg nærmer mig eder til Dom og vidner
i Hast mod Troldmændene, Ægteskabsbryderne,
Menederne og dem, som undertrykker Daglejere,
Enker og faderløse, gør fremmede Uret og ikke frygter
mig, siger Hærskarers HERRE. 6 Thi jeg, HERREN,
er ikke blevet en anden, men I har ikke ophørt at
være Jakobsønner. 7 Siden eders Fædres Dage er I
afveget fra mine Bud og har ikke holdt dem. Vend om
til mig, saa vil jeg vende om til eder, siger Hærskarers
HERRE. Og I spørger: »Hvorledes skal vi vende
os?« 8 Skal et Menneske bedrage Gud? I bedrager
mig jo! Og I spørger: »Hvorved har vi bedraget
dig?« Med Tienden og Offerydelsen! 9 I trues med
Forbandelse og bedrager dog mig, ja alt Folket gør
det! 10 Bring hele Tienden til Forraadshuset, saa
der kan være Mad i mit Hus; sæt mig paa Prøve
dermed, siger Hærskarers HERRE, om jeg da ikke
aabner eder Himmelens Sluser og udøser Velsignelse
over eder i Overmaal. 11 Jeg vil for eders Skyld
skræmme Æderne, saa at de ikke ødelægger eder
Landets Afgrøde, og Vinstokken paa Marken skal
ikke slaa eder fejl, siger Hærskarers HERRE. 12
Og alle Folkene skal love eder, fordi I har et yndigt
Land, siger Hærskarers HERRE. 13 I taler stærke
Ord imod mig, siger HERREN. Og I spørger: »Hvad
taler vi imod dig?« 14 I siger: »Det er ørkesløst at
tjene Gud; hvad vinder vi ved at opfylde hans Krav og
gaa sørgeklædte for Hærskarers HERRES Aasyn?
15 Nej, vi maa love de frække! De øver Gudløshed
og kommer til Vejrs; de frister Gud og slipper godt
derfra.« 16 Da talte de, som frygter HERREN, med
hverandre. Og HERREN lyttede og hørte efter, og
en Bog blev skrevet for hans Aasyn, for at de kunde
ihukommes, som frygter HERREN og slaar Lid til
hans Navn. 17 Den Dag jeg griber ind, skal de tilhøre
mig som mit Eje, siger Hærskarers HERRE, og jeg vil
handle nænsomt med dem, som en Fader handler
nænsomt med sin Søn, der tjener ham. 18 Da skal
I atter kende Forskel paa retfærdig og gudløs, paa
den, som tjener Gud, og den, som ikke tjener ham.

4 Thi se, Dagen kommer, luende som en Ovn; og
alle de frække og alle, som øver Gudløshed, skal
blive som Straa, og Dagen, som kommer, skal lade
dem gaa op i Luer, siger Hærskarers HERRE, saa
der ikke levnes Rod eller Gren af dem. 2 Men for
eder, som frygter mit Navn, skal Retfærds Sol opgaa
med Lægedom under sine Vinger, og I skal gaa ud
og boltre eder som Kalve, der kommer fra Stalden, 3
og trampe de gudløse ned; thi de skal blive til Støv
under eders Fodsaaler, den Dag jeg griber ind, siger
Hærskarers HERRE. 4 Kom min Tjener Moses's Lov
i Hu, hvem jeg paalagde Vedtægter og Lovbud om
alt Israel paa Horeb. 5 Se, jeg sender eder Profeten
Elias, før HERRENS store og frygtelige Dag kommer.
6 Han skal vende Fædrenes Hjerte til Sønnerne og
Sønnernes til Fædrene, at jeg ikke skal komme og
slaa Landet med Band.

NYE TESTAMENTE

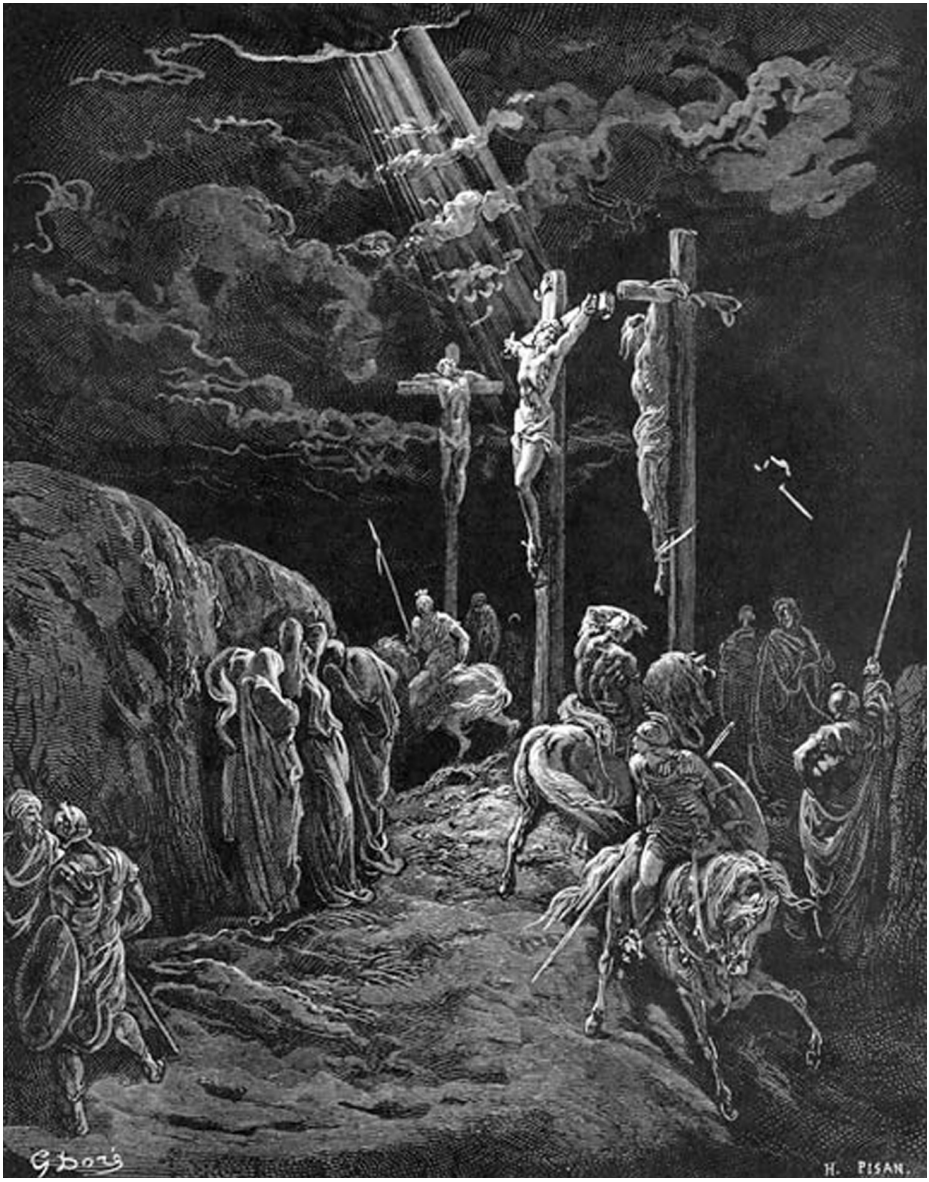

Men Jesus sagde: „Fader! forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gøre.“
Men de delte hans Klæder imellem sig ved Lodkastning.
Lukas 23:34

Matthæus

1 Jesu Kristi, Davids Søns, Abrahams Søns,
Slægtebog. **2** Abraham avlede Isak; og Isak avlede
Jakob; og Jakob avlede Juda og hans Brødre; **3** og
Juda avlede Fares og Zara med Thamar; og Fares
avlede Esrom; og Esrom avlede Aram; **4** og Aram
avlede Aminadab; og Aminadab avlede Nasson; og
Nasson avlede Salmon; **5** og Salmon avlede Boas
med Rakab; og Boas avlede Obed med Ruth; og
Obed avlede Isaj; **6** og Isaj avlede Kong David; og
David avlede Salomon med Urias's Hustru; **7** og
Salomon avlede Roboam; og Roboam avlede Abia; og
Abia avlede Asa; **8** og Asa avlede Josafat; og Josafat
avlede Joram; og Joram avlede Ozias; **9** og Ozias
avlede Joatham; og Joatham avlede Akas; og Akas
avlede Ezekias; **10** og Ezekias avlede Manasse; og
Manasse avlede Amon; og Amon avlede Josias; **11** og
Josias avlede Jekonias og hans Brødre paa den Tid,
da Bortførelsen til Babylon fandt Sted. **12** Men efter
Bortførelsen til Babylon avlede Jekonias Salathiel; og
Salathiel avlede Zorobabel; **13** og Zorobabel avlede
Abiud; og Abiud avlede Eliakim; og Eliakim avlede
Azor; **14** og Azor avlede Sadok; og Sadok avlede
Akim; og Akim avlede Eliud; **15** og Eliud avlede
Eleazar; og Eleazar avlede Matthan; og Matthan
avlede Jakob; **16** og Jakob avlede Josef, Marias
Mand; af hende blev Jesus født, som kaldes Kristus.
17 Altsaa ere alle Slægtledene fra Abraham indtil
David fjorten Slægtled, og fra David indtil Bortførelsen
til Babylon fjorten Slægtled, og fra Bortførelsen til
Babylon indtil Kristus fjorten Slægtled. **18** Men med
Jesu Kristi Fødsel gik det saaledes til. Da Maria,
hans Moder, var trolovet med Josef, fandtes hun,
førend de kom sammen, at være frugtsommelig af
den Helligaand. **19** Men da Josef, hendes Mand, var
retfærdig og ikke vilde beskæmme hende offentligt,
besluttede han hemmeligt at skille sig fra hende. **20**
Men idet han tænkte derpaa, se, da viste en Herrens
Engel sig for ham i en Drøm og sagde: „Josef, Davids
Søn! frygt ikke for at tage din Hustru Maria til dig;
thi det, som er avlet i hende, er af den Helligaand.
21 Og hun skal føde en Søn, og du skal kalde hans
Navn Jesus; thi han skal frelse sit Folk fra deres
Synder." **22** Men dette er alt sammen sket, for at det
skulde opfyldes, som er talt af Herren ved Profeten,
som siger: **23** „Se, Jomfruen skal blive frugtsommelig
og føde en Søn, og man skal kalde hans Navn
Immanuel", hvilket er udlagt: Gud med os. **24** Men
da Josef vaagnede op af Søvnen, gjorde han, som
Herrens Engel havde befalet ham, og han tog sin
Hustru til sig. **25** Og han kendte hende ikke, førend
hun havde født sin Søn, den førstefødte, og han
kaldte hans Navn Jesus.

2 Men da Jesus var født i Bethlehem i Judæa, i Kong
Herodes's Dage, se, da kom der vise fra Østerland
til Jerusalem og sagde: **2** „Hvor er den Jødernes
Konge, som er født? thi vi have set hans Stjerne i
Østen og ere komne for at tilbede ham." **3** Men da
Kong Herodes hørte det, blev han forfærdet, og hele
Jerusalem med ham; **4** og han forsamlede alle Folkets
Ypperstepræster og skriftkloge og adspurgte dem,
hvor Kristus skulde fødes. **5** Og de sagde til ham:
„I Bethlehem i Judæa; thi saaledes er der skrevet
ved Profeten: **6** Og du, Bethlehem i Judas Land, er
ingenlunde den mindste iblandt Judas Fyrster; thi af
dig skal der udgaa en Fyrste, som skal vogte mit
Folk Israel." **7** Da kaldte Herodes hemmeligt de vise
og fik af dem nøje Besked om Tiden, da Stjernen
havde ladet sig til Syne. **8** Og han sendte dem til
Bethlehem og sagde: „Gaar hen og forhører eder
nøje om Barnet; men naar I have fundet det, da
forkynder mig det, for at ogsaa jeg kan komme og
tilbede det." **9** Men da de havde hørt Kongen, droge
de bort; og se, Stjernen, som de havde set i Østen,
gik foran dem, indtil den kom og stod oven over,
hvor Barnet var. **10** Men da de saa Stjernen, bleve
de saare meget glade. **11** Og de gik ind i Huset og
saa Barnet med dets Moder Maria og faldt ned og
tilbade det og oplode deres Gemmer og ofrede det
Gaver, Guld og Røgelse og Myrra. **12** Og da de vare
blevne advarede af Gud i en Drøm, at de ikke skulde
vende tilbage til Herodes, droge de ad en anden Vej
tilbage til deres Land. **13** Men da de vare dragne
bort, se, da viser en Herrens Engel sig i en Drøm
for Josef og siger: „Staa op, og tag Barnet og dets
Moder med dig og fly til Ægypten og bliv der, indtil jeg
siger dig til; thi Herodes vil søge efter Barnet for at
dræbe det." **14** Og han stod op og tog Barnet og dets
Moder med sig om Natten og drog bort til Ægypten.
15 Og han var der indtil Herodes's Død, for at det
skulde opfyldes, som er talt af Herren ved Profeten,
der siger: „Fra Ægypten kaldte jeg min Søn." **16** Da
Herodes nu saa, at han var bleven skuffet af de vise,
blev han saare vred og sendte Folk hen og lod alle
Drengebørn ihjelslaa, som vare i Bethlehem og i hele
dens Omegn, fra to Aar og derunder, efter den Tid,
som han havde faaet Besked om af de vise. **17** Da
blev det opfyldt, som er talt ved Profeten Jeremias,
som siger: **18** „En Røst blev hørt i Rama, Graad og

megen Jamren; Rakel græd over sine Børn og vilde
ikke lade sig trøste, thi de ere ikke mere." 19 Men
da Herodes var død, se, da viser en Herrens Engel
sig i en Drøm for Josef i Ægypten og siger: 20 „Staa
op, og tag Barnet og dets Moder med dig, og drag
til Israels Land; thi de ere døde, som efterstræbte
Barnets Liv." 21 Og han stod op og tog Barnet og
dets Moder med sig og kom til Israels Land. 22 Men
da han hørte, at Arkelaus var Konge over Judæa i sin
Fader Herodes's Sted, frygtede han for at komme
derhen; og han blev advaret af Gud i en Drøm og
drog bort til Galilæas Egne. 23 Og han kom og tog
Bolig i en By, som kaldes Nazareth, for at det skulde
opfyldes, som er talt ved Profeterne, at han skulde
kaldes Nazaræer.

3 Men i de Dage fremstaar Johannes Døberen og
prædiker i Judæas Ørken og siger: 2 „Omvender
eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær." 3 Thi han
er den, om hvem der er talt ved Profeten Esajas, som
siger: „Der er en Røst af en, som raaber i Ørkenen:
Bereder Herrens Vej, gører hans Stier jævne!" 4 Men
han, Johannes, havde sit Klædebon af Kamelhaar
og et Læderbælte om sin Lænd; og hans Føde var
Græshopper og vild Honning. 5 Da drog Jerusalem ud
til ham og hele Judæa og hele Omegnen om Jordan.
6 Og de bleve døbte af ham i Floden Jordan, idet de
bekendte deres Synder. 7 Men da han saa mange af
Farisæerne og Saddukæerne komme til hans Daab,
sagde han til dem: „I Øgleunger! hvem har lært eder
at fly fra den kommende Vrede? 8 Bærer da Frugt,
som er Omvendelsen værdig, 9 og mener ikke at
kunne sige ved eder selv: Vi have Abraham til Fader;
thi jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham
Børn af disse Stene. 10 Men Øksen ligger allerede
ved Roden af Træerne; saa bliver da hvert Træ, som
ikke bærer god Frugt, omhugget og kastet i Ilden. 11
Jeg døber eder med Vand til Omvendelse, men den,
som kommer efter mig, er stærkere end jeg, han,
hvis Sko jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe
eder med den Helligaand og Ild. 12 Hans Kasteskovl
er i hans Haand, og han skal gennemrense sin Lo
og samle sin Hvede i Laden; men Avnerne skal han
opbrænde med uslukkelig Ild." 13 Da kommer Jesus
fra Galilæa til Jordan til Johannes for at døbes af
ham. 14 Men Johannes vilde formene ham det og
sagde: „Jeg trænger til at døbes af dig, og du kommer
til mig!" 15 Men Jesus svarede og sagde til ham:
„Tilsted det nu; thi saaledes sømmer det sig for os at
fuldkomme al Retfærdighed." Da tilsteder han ham
det. 16 Men da Jesus var bleven døbt, steg han
straks op af Vandet, og se, Himlene aabnedes for
ham, og han saa Guds Aand dale ned som en Due
og komme over ham. 17 Og se, der kom en Røst
fra Himlene, som sagde: „Denne er min Søn, den
elskede, i hvem jeg har Velbehag."

4 Da blev Jesus af Aanden ført op i Ørkenen for
at fristes af Djævelen. 2 Og da han havde fastet
fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, blev han omsider
hungrig. 3 Og Fristeren gik til ham og sagde: „Er
du Guds Søn, da sig, at disse Stene skulle blive
Brød." 4 Men han svarede og sagde: „Der er skrevet:
Mennesket skal ikke leve af Brød alene, men af hvert
Ord, som udgaar igennem Guds Mund." 5 Da tager
Djævelen ham med sig til den hellige Stad og stiller
ham paa Helligdommens Tinde og siger til ham: 6 „Er
du Guds Søn, da kast dig herned; thi der er skrevet:
Han skal give sine Engle Befaling om dig, og de
skulle bære dig paa Hænder, for at du ikke skal støde
din Fod paa nogen Sten." 7 Jesus sagde til ham: „Der
er atter skrevet: Du maa ikke friste Herren din Gud."
8 Atter tager Djævelen ham med sig op paa et saare
højt Bjerg og viser ham alle Verdens Riger og deres
Herlighed; og han sagde til ham: 9 „Alt dette vil jeg
give dig, dersom du vil falde ned og tilbede mig." 10
Da siger Jesus til ham: „Vig bort, Satan! thi der er
skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham
alene." 11 Da forlader Djævelen ham, og se, Engle
kom til ham og tjente ham. 12 Men da Jesus hørte,
at Johannes var kastet i Fængsel, drog han bort til
Galilæa. 13 Og han forlod Nazareth og kom og tog
Bolig i Kapernaum, som ligger ved Søen, i Sebulons
og Nafthalis Egne, 14 for at det skulde opfyldes, som
er talt ved Profeten Esajas, som siger: 15 „Sebulons
Land og Nafthalis Land langs Søen, Landet hinsides
Jordan, Hedningernes Galilæa, 16 det Folk, som sad
i Mørke, har set et stort Lys, og for dem, som sad i
Dødens Land og Skygge, for dem er der opgaaet et
Lys." 17 Fra den Tid begyndte Jesus at prædike og
sige: „Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet
nær." 18 Men da han vandrede ved Galilæas Sø, saa
han to Brødre, Simon, som kaldes Peter, og Andreas,
hans Broder, i Færd med at kaste Garn i Søen; thi de
vare Fiskere. 19 Og han siger til dem: „Følger efter
mig, saa vil jeg gøre eder til Menneskefiskere." 20
Og de forlode straks Garnene og fulgte ham. 21 Og
da han derfra gik videre, saa han to andre Brødre,
Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, hans Broder,
i Skibet med deres Fader Zebedæus, i Færd med
at bøde deres Garn, og han kaldte paa dem. 22 Og
de forlode straks Skibet og deres Fader og fulgte

ham. 23 Og Jesus gik omkring i hele Galilæa, idet
han lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets
Evangelium og helbredte enhver Sygdom og enhver
Skrøbelighed iblandt Folket. 24 Og hans Ry kom
ud over hele Syrien; og de bragte til ham alle dem,
som lede af mange Haande Sygdomme og vare
plagede af Lidelser, baade besatte og maanesyge
og værkbrudne; og han helbredte dem. 25 Og store
Skarer fulgte ham fra Galilæa og Dekapolis og
Jerusalem og Judæa og fra Landet hinsides Jordan.

5 Men da han saa Skarerne, steg han op paa Bjerget;
og da han havde sat sig, gik hans Disciple hen til
ham, 2 og han oplod sin Mund, lærte dem og sagde:
3 „Salige ere de fattige i Aanden, thi Himmeriges
Rige er deres. 4 Salige ere de, som sørge, thi de
skulle husvales. 5 Salige ere de sagtmodige, thi de
skulle arve Jorden. 6 Salige ere de, som hungre og
tørste efter Retfærdigheden, thi de skulle mættes.
7 Salige ere de barmhjertige, thi dem skal vises
Barmhjertighed. 8 Salige ere de rene af Hjertet, thi de
skulle se Gud. 9 Salige ere de, som stifte Fred, thi
de skulle kaldes Guds Børn. 10 Salige ere de, som
ere forfulgte for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges
Rige er deres. 11 Salige ere I, naar man haaner og
forfølger eder og lyver eder alle Haande ondt paa for
min Skyld. 12 Glæder og fryder eder, thi eders Løn
skal være stor i Himlene; thi saaledes have de forfulgt
Profeterne, som vare før eder. 13 I ere Jordens Salt;
men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det
da saltes? Det duer ikke til andet end at kastes ud og
nedtrædes af Menneskene. 14 I ere Verdens Lys; en
Stad, som ligger paa et Bjerg, kan ikke skjules. 15
Man tænder heller ikke et Lys og sætter det under
Skæppen, men paa Lysestagen; saa skinner det for
alle dem, som ere i Huset. 16 Lader saaledes eders
Lys skinne for Menneskene, at de maa se eders gode
Gerninger og ære eders Fader, som er i Himlene. 17
Mener ikke, at jeg er kommen for at nedbryde Loven
eller Profeterne; jeg er ikke kommen for at nedbryde,
men for at fuldkomme. 18 Thi sandelig, siger jeg
eder, indtil Himmelen og Jorden forgaar, skal end
ikke det mindste Bogstav eller en Tøddel forgaa af
Loven, indtil det er sket alt sammen. 19 Derfor, den,
som bryder et af de mindste af disse Bud og lærer
Menneskene saaledes, han skal kaldes den mindste i
Himmeriges Rige; men den, som gør dem og lærer
dem, han skal kaldes stor i Himmeriges Rige. 20 Thi
jeg siger eder: Uden eders Retfærdighed overgaar
de skriftkloges og Farisæernes, komme I ingenlunde
ind i Himmeriges Rige. 21 I have hørt, at der er sagt
til de gamle: Du maa ikke slaa ihjel, men den, som
slaar ihjel, skal være skyldig for Dommen. 22 Men
jeg siger eder, at hver den, som bliver vred paa sin
Broder uden Aarsag, skal være skyldig for Dommen;
og den, som siger til sin Broder: Raka! skal være
skyldig for Raadet; og den, som siger: Du Daare!
skal være skyldig til Helvedes Ild. **(Geenna g1067)** 23
Derfor, naar du ofrer din Gave paa Alteret og der
kommer i Hu, at din Broder har noget imod dig, 24
saa lad din Gave blive der foran Alteret, og gaa hen,
forlig dig først med din Broder, og kom da og offer din
Gave! 25 Vær velvillig mod din Modpart uden Tøven,
medens du er med ham paa Vejen, for at Modparten
ikke skal overgive dig til Dommeren, og Dommeren til
Tjeneren, og du skal kastes i Fængsel. 26 Sandelig,
siger jeg dig, du skal ingenlunde komme ud derfra,
førend du faar betalt den sidste Hvid. 27 I have hørt,
at der er sagt: Du maa ikke bedrive Hor. 28 Men jeg
siger eder, at hver den, som ser paa en Kvinde for at
begære hende, har allerede bedrevet Hor med hende
i sit Hjerte. 29 Men dersom dit højre Øje forarger dig,
saa riv det ud, og kast det fra dig; thi det er bedre for
dig, at eet af dine Lemmer fordærves, end at hele
dit Legeme bliver kastet i Helvede. **(Geenna g1067)** 30
Og om din højre Haand forarger dig, saa hug den af
og kast den fra dig; thi det er bedre for dig, at eet
af dine Lemmer fordærves, end at hele dit Legeme
kommer i Helvede. **(Geenna g1067)** 31 Og der er sagt:
Den, som skiller sig fra sin Hustru, skal give hende
et Skilsmissebrev. 32 Men jeg siger eder, at enhver,
som skiller sig fra sin Hustru, uden for Hors Skyld,
gør, at hun bedriver Hor, og den, som tager en fraskilt
Kvinde til Ægte, bedriver Hor. 33 I have fremdeles
hørt, at der er sagt til de gamle: Du maa ikke gøre
nogen falsk Ed, men du skal holde Herren dine Eder.
34 Men jeg siger eder, at I maa aldeles ikke sværge,
hverken ved Himmelen, thi den er Guds Trone, 35 ej
heller ved Jorden, thi den er hans Fodskammel, ej
heller ved Jerusalem, thi det er den store Konges
Stad. 36 Du maa heller ikke sværge ved dit Hoved,
thi du kan ikke gøre et eneste Haar hvidt eller sort. 37
Men eders Tale skal være ja, ja, nej, nej; hvad der
er ud over dette, er af det onde. 38 I have hørt, at
der er sagt: Øje for Øje, og Tand for Tand. 39 Men
jeg siger eder, at I maa ikke sætte eder imod det
onde; men dersom nogen giver dig et Slag paa din
højre Kind, da vend ham ogsaa den anden til! 40 Og
dersom nogen vil gaa i Rette med dig og tage din
Kjortel, lad ham da ogsaa faa Kappen! 41 Og dersom
nogen tvinger dig til at gaa een Mil, da gaa to med
ham! 42 Giv den, som beder dig, og vend dig ikke fra

den, som vil laane af dig. 43 I have hørt, at der er
sagt: Du skal elske din Næste og hade din Fjende. 44
Men jeg siger eder: Elsker eders Fjender, velsigner
dem, som forbande eder, gører dem godt, som hade
eder, og beder for dem, som krænke eder og forfølge
eder, 45 for at I maa vorde eders Faders Børn, han,
som er i Himlene; thi han lader sin Sol opgaa over
onde og gode og lader det regne over retfærdige
og uretfærdige. 46 Thi dersom I elske dem, som
elske eder, hvad Løn have I da? Gøre ikke ogsaa
Tolderne det samme? 47 Og dersom I hilse eders
Brødre alene, hvad stort gøre I da? Gøre ikke ogsaa
Hedningerne det samme? 48 Værer da I fuldkomne,
ligesom eders himmelske Fader er fuldkommen.

6 Vogter eder, at I ikke øve eders Retfærdighed for
Menneskene for at beskues af dem: ellers have I
ikke Løn hos eders Fader, som er i Himlene. 2 Derfor,
naar du giver Almisse, maa du ikke lade blæse i Basun
foran dig, som Hyklerne gøre i Synagogerne og paa
Gaderne, for at de kunne blive ærede af Menneskene;
sandelig, siger jeg eder, de have allerede faaet deres
Løn. 3 Men naar du giver Almisse, da lad din venstre
Haand ikke vide, hvad din højre gør, 4 for at din
Almisse kan være i Løndom, og din Fader, som
ser i Løndom, skal betale dig. 5 Og naar I bede,
skulle I ikke være som Hyklerne; thi de staa gerne i
Synagogerne og paa Gadehjørnerne og bede, for at
de kunne vise sig for Menneskene; sandelig, siger
jeg eder, de have allerede faaet deres Løn. 6 Men
du, naar du beder, da gaa ind i dit Kammer, og luk
din Dør, og bed til din Fader, som er i Løndom, og
din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig. 7 Men
naar I bede, maa I ikke bruge overflødige Ord som
Hedningerne; thi de mene, at de skulle blive bønhørte
for deres mange Ord. 8 Ligner derfor ikke dem; thi
eders Fader ved, hvad I trænge til, førend I bede ham.
9 Derfor skulle I bede saaledes: Vor Fader, du, som er
i Himlene! Helliget vorde dit Navn; 10 komme dit Rige;
ske din Villie, som i Himmelen saaledes ogsaa paa
Jorden; 11 giv os i Dag vort daglige Brød; 12 og forlad
os vor Skyld, som ogsaa vi forlade vore Skyldnere;
13 og led os ikke i Fristelse; men fri os fra det onde;
[thi dit er Riget og Magten og Æren i Evighed! Amen.]
14 Thi forlade I Menneskene deres Overtrædelser, vil
eders himmelske Fader ogsaa forlade eder; 15 men
forlade I ikke Menneskene deres Overtrædelser, vil
eders Fader ikke heller forlade eders Overtrædelser.
16 Og naar I faste, da ser ikke bedrøvede ud som
Hyklerne; thi de gøre deres Ansigter ukendelige, for
at de kunne vise sig for Menneskene som fastende;
sandelig, siger jeg eder, de have allerede faaet deres
Løn. 17 Men du, naar du faster, da salv dit Hoved,
og to dit Ansigt, 18 for at du ikke skal vise dig for
Menneskene som fastende, men for din Fader, som
er i Løndom; og din Fader, som ser i Løndom, skal
betale dig. 19 Samler eder ikke Skatte paa Jorden,
hvor Møl og Rust fortære, og hvor Tyve bryde ind
og stjæle; 20 men samler eder Skatte i Himmelen,
hvor hverken Møl eller Rust fortærer, og hvor Tyve
ikke bryde ind og stjæle. 21 Thi hvor din Skat er,
der vil ogsaa dit Hjerte være. 22 Øjet er Legemets
Lys; derfor, dersom dit Øje er sundt, bliver hele dit
Legeme lyst; 23 men dersom dit Øje er daarligt, bliver
hele dit Legeme mørkt. Dersom nu det Lys, der er i
dig, er Mørke, hvor stort bliver da ikke Mørket! 24
Ingen kan tjene to Herrer; thi han maa enten hade
den ene og elske den anden eller holde sig til den
ene og ringeagte den anden. I kunne ikke tjene Gud
og Mammon. 25 Derfor siger jeg eder: Bekymrer eder
ikke for eders Liv, hvad I skulle spise, eller hvad I
skulle drikke; ikke heller for eders Legeme, hvad I
skulle iføre eder. Er ikke Livet mere end Maden, og
Legemet mere end Klæderne? 26 Ser paa Himmelens
Fugle; de saa ikke og høste ikke og sanke ikke i
Lader, og eders himmelske Fader føder dem; ere I
ikke meget mere værd end de? 27 Og hvem af eder
kan ved at bekymre sig lægge een Alen til sin Vækst?
28 Og hvorfor bekymre I eder for Klæder? Betragter
Lillierne paa Marken, hvorledes de vokse; de arbejde
ikke og spinde ikke; 29 men jeg siger eder, at end ikke
Salomon i al sin Herlighed var klædt som en af dem.
30 Klæder da Gud saaledes det Græs paa Marken,
som staar i Dag og i Morgen kastes i Ovnen, skulde
han da ikke meget mere klæde eder, I lidettroende?
31 Derfor maa I ikke bekymre eder og sige: Hvad
skulle vi spise? eller: Hvad skulle vi drikke? eller:
Hvormed skulle vi klæde os? 32 — efter alt dette søge
jo Hedningerne —. Thi eders himmelske Fader ved,
at I have alle disse Ting nødig. 33 Men søger først
Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle alle
disse Ting gives eder i Tilgift. 34 Bekymrer eder derfor
ikke for den Dag i Morgen; thi den Dag i Morgen
skal bekymre sig for sig selv. Hver Dag har nok i sin
Plage.

7 Dømmer ikke, for at I ikke skulle dømmes; thi med
hvad Dom I dømme, skulle I dømmes, 2 og med
hvad Maal I maale, skal der tilmaales eder. 3 Men
hvorfor ser du Skæven, som er i din Broders Øje,
men Bjælken i dit eget Øje bliver du ikke var? 4 Eller
hvorledes kan du sige til din Broder: Lad mig drage

Skæven ud af dit Øje; og se, Bjælken er i dit eget
Øje. 5 Du Hykler! drag først Bjælken ud af dit Øje,
og da kan du se klart til at tage Skæven ud af din
Broders Øje. 6 Giver ikke Hunde det hellige, kaster
ikke heller eders Perler for Svin, for at de ikke skulle
nedtræde dem med deres Fødder og vende sig og
sønderrive eder. 7 Beder, saa skal eder gives; søger,
saa skulle I finde; banker paa, saa skal der lukkes op
for eder. 8 Thi hver den, som beder, han faar, og den,
som søger, han finder, og den, som banker paa, for
ham skal der lukkes op. 9 Eller hvilket Menneske er
der iblandt eder, som, naar hans Søn beder ham om
Brød, vil give ham en Sten? 10 Eller naar han beder
ham om en Fisk, mon han da vil give ham en Slange?
11 Dersom da I, som ere onde, vide at give eders
Børn gode Gaver, hvor meget mere skal eders Fader,
som er i Himlene, give dem gode Gaver, som bede
ham! 12 Altsaa, alt hvad I ville, at Menneskene skulle
gøre imod eder, det skulle ogsaa I gøre imod dem; thi
dette er Loven og Profeterne. 13 Gaar ind ad den
snævre Port; thi den Port er vid, og den Vej er bred,
som fører til Fortabelsen, og de ere mange, som gaa
ind ad den; 14 thi den Port er snæver, og den Vej er
trang, som fører til Livet, og de ere faa, som finde
den. 15 Men vogter eder for de falske Profeter, som
komme til eder i Faareklæder, men indvortes ere
glubende Ulve. 16 Af deres Frugter skulle I kende
dem. Sanker man vel Vindruer af Torne eller Figener
af Tidsler? 17 Saaledes bærer hvert godt Træ gode
Frugter, men det raadne Træ bærer slette Frugter.
18 Et godt Træ kan ikke bære slette Frugter, og et
raaddent Træ kan ikke bære gode Frugter. 19 Hvert
Træ, som ikke bærer god Frugt, omhugges og kastes
i Ilden. 20 Altsaa skulle I kende dem af deres Frugter.
21 Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal
komme ind i Himmeriges Rige, men den, der gør
min Faders Villie, som er i Himlene. 22 Mange skulle
sige til mig paa hin Dag: Herre, Herre! have vi ikke
profeteret ved dit Navn, og have vi ikke uddrevet onde
Aander ved dit Navn, og have vi ikke gjort mange
kraftige Gerninger ved dit Navn? 23 Og da vil jeg
bekende for dem: Jeg kendte eder aldrig; viger bort
fra mig, I, som øve Uret! 24 Derfor, hver den, som
hører disse mine Ord og gør efter dem, ham vil jeg
ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus
paa Klippen, 25 og Skylregnen faldt, og Floderne
kom, og Vindene blæste og sloge imod dette Hus, og
det faldt ikke; thi det var grundfæstet paa Klippen. 26
Og hver den, som hører disse mine Ord og ikke gør
efter dem, skal lignes ved en Daare, som byggede sit
Hus paa Sandet, 27 og Skylregnen faldt, og Floderne
kom, og Vindene blæste og stødte imod dette Hus,
og det faldt, og dets Fald var stort." 28 Og det skete,
da Jesus havde fuldendt disse Ord, vare Skarerne
slagne af Forundring over hans Lære; 29 thi han
lærte dem som en, der havde Myndighed, og ikke
som deres skriftkloge.

8 Men da han var gaaet ned af Bjerget, fulgte store
Skarer ham. 2 Og se, en spedalsk kom, faldt ned
for ham og sagde: „Herre! om du vil, saa kan du
rense mig." 3 Og han udrakte Haanden, rørte ved
ham og sagde: „Jeg vil; bliv ren!" Og straks blev han
renset for sin Spedalskhed. 4 Og Jesus siger til ham:
„Se til, at du ikke siger det til nogen; men gaa hen,
fremstil dig selv for Præsten, og offer den Gave, som
Moses har befalet, til Vidnesbyrd for dem." 5 Men da
han gik ind i Kapernaum, traadte en Høvedsmand
hen til ham, bad ham og sagde: 6 „Herre! min Dreng
ligger hjemme værkbruden og pines svarlig." 7 Jesus
siger til ham: „Jeg vil komme og helbrede ham." 8 Og
Høvedsmanden svarede og sagde: „Herre! jeg er ikke
værdig til, at du skal gaa ind under mit Tag; men sig
det blot med et Ord, saa bliver min Dreng helbredet. 9
Jeg er jo selv et Menneske, som staar under Øvrighed
og har Stridsmænd under mig; og siger jeg til den
ene: Gaa! saa gaar han; og til den anden: Kom! saa
kommer han; og til min Tjener: Gør dette! saa gør
han det." 10 Men da Jesus hørte det, forundrede
han sig og sagde til dem, som fulgte ham: „Sandelig,
siger jeg eder, end ikke i Israel har jeg fundet saa
stor en Tro. 11 Men jeg siger eder, at mange skulle
komme fra Øster og Vester og sidde til Bords med
Abraham og Isak og Jakob i Himmeriges Rige. 12
Men Rigets Børn skulle kastes ud i Mørket udenfor;
der skal der være Graad og Tænders Gnidsel." 13 Og
Jesus sagde til Høvedsmanden: „Gaa bort, dig ske,
som du troede!" Og Drengen blev helbredet i den
samme Time. 14 Og Jesus kom ind i Peters Hus og
saa, at hans Svigermoder laa og havde Feber. 15
Og han rørte ved hendes Haand, og Feberen forlod
hende, og hun stod op og vartede ham op. 16 Men da
det var blevet Aften, førte de mange besatte til ham,
og han uddrev Aanderne med et Ord og helbredte
alle de syge; 17 for at det skulde opfyldes, som er
talt ved Profeten Esajas, der siger: „Han tog vore
Skrøbeligheder og bar vore Sygdomme." 18 Men
da Jesus saa store Skarer omkring sig, befalede
han at fare over til hin Side. 19 Og der kom een, en
skriftklog, og sagde til ham: „Mester! jeg vil følge dig,
hvor du end gaar hen." 20 Og Jesus siger til ham:
„Ræve have Huler, og Himmelens Fugle Reder; men

Menneskesønnen har ikke det, hvortil han kan hælde
sit Hoved." 21 Men en anden af Disciplene sagde til
ham: „Herre! tilsted mig først at gaa hen og begrave
min Fader." 22 Men Jesus siger til ham: „Følg mig,
og lad de døde begrave deres døde!" 23 Og da han
gik om Bord i Skibet, fulgte hans Disciple ham. 24
Og se, det blev en stærk Storm paa Søen, saa at
Skibet skjultes af Bølgerne; men han sov. 25 Og de
gik hen til ham, vækkede ham og sagde: „Herre, frels
os! vi forgaa." 26 Og han siger til dem: „Hvorfor ere
I bange, I lidettroende?" Da stod han op og truede
Vindene og Søen, og det blev ganske blikstille. 27
Men Menneskene forundrede sig og sagde: „Hvem
er dog denne, siden baade Vindene og Søen ere
ham lydige?" 28 Og da han kom over til hin Side
til Gadarenernes Land, mødte ham to besatte, som
kom ud fra Gravene, og de vare saare vilde, saa at
ingen kunde komme forbi ad den Vej. 29 Og se, de
raabte og sagde: „Hvad have vi med dig at gøre,
du Guds Søn? Er du kommen hid før Tiden for at
pine os?" 30 Men der var langt fra dem en stor Hjord
Svin, som græssede. 31 Og de onde Aander bade
ham og sagde: „Dersom du uddriver os, da send os i
Svinehjorden!" 32 Og han sagde til dem: „Gaar!" Men
de fore ud og fore i Svinene; og se, hele Hjorden
styrtede sig ned over Brinken ud i Søen og døde i
Vandet. 33 Men Hyrderne flyede og gik hen i Byen og
fortalte det alt sammen, og hvorledes det var gaaet til
med de besatte. 34 Og se, hele Byen gik ud for at
møde Jesus; og da de saa ham, bade de ham om, at
han vilde gaa bort fra deres Egn.

9 Og han gik om Bord i et Skib og for over og
kom til sin egen By. 2 Og se, de bare til ham en
værkbruden, som laa paa en Seng; og da Jesus saa
deres Tro, sagde han til den værkbrudne: „Søn! vær
frimodig, dine Synder forlades dig." 3 Og se, nogle
af de skriftkloge sagde ved sig selv: „Denne taler
bespotteligt." 4 Og da Jesus saa deres Tanker, sagde
han: „Hvorfor tænke I ondt i eders Hjerter? 5 Thi
hvilket er lettest at sige: Dine Synder forlades dig,
eller at sige: Staa op og gaa? 6 Men for at I skulle
vide, at Menneskesønnen har Magt paa Jorden til
at forlade Synder," da siger han til den værkbrudne:
„Staa op, og tag din Seng, og gaa til dit Hus!" 7
Og han stod op og gik bort til sit Hus. 8 Men da
Skarerne saa det, frygtede de og priste Gud, som
havde givet Menneskene en saadan Magt. 9 Og da
Jesus gik videre derfra, saa han en Mand, som hed
Matthæus, sidde ved Toldboden; og han siger til ham:
„Følg mig!" Og han stod op og fulgte ham. 10 Og det
skete, da han sad til Bords i Huset, se, da kom der
mange Toldere og Syndere og sade til Bords med
Jesus og hans Disciple. 11 Og da Farisæerne saa
det, sagde de til hans Disciple: „Hvorfor spiser eders
Mester med Toldere og Syndere?" 12 Men da Jesus
hørte det, sagde han: „De raske trænge ikke til Læge,
men de syge. 13 Men gaar hen og lærer, hvad det
vil sige: Jeg har Lyst til Barmhjertighed og ikke til
Offer; thi jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige,
men Syndere." 14 Da komme Johannes's Disciple til
ham og sige: „Hvorfor faste vi og Farisæerne meget,
men dine Disciple faste ikke?" 15 Og Jesus sagde
til dem: „Kunne Brudesvendene sørge, saa længe
Brudgommen er hos dem? Men der skal komme
Dage, da Brudgommen bliver tagen fra dem, og da
skulle de faste. 16 Men ingen sætter en Lap af uvalket
Klæde paa et gammelt Klædebon; thi Lappen river
Klædebonnet itu, og der bliver et værre Hul. 17 Man
kommer heller ikke ung Vin paa gamle Læderflasker,
ellers sprænges Læderflaskerne, og Vinen spildes,
og Læderflaskerne ødelægges; men man kommer
ung Vin paa nye Læderflasker, saa blive begge Dele
bevarede." 18 Medens han talte dette til dem, se,
da kom der en Forstander og faldt ned for ham og
sagde: „Min Datter er lige nu død; men kom og læg
din Haand paa hende, saa bliver hun levende." 19
Og Jesus stod op og fulgte ham med sine Disciple.
20 Og se, en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv
Aar, traadte hen bagfra og rørte ved Fligen af hans
Klædebon; 21 thi hun sagde ved sig selv: „Dersom
jeg blot rører ved hans Klædebon, bliver jeg frelst."
22 Men Jesus vendte sig om, og da han saa hende,
sagde han: „Datter! vær frimodig, din Tro har frelst
dig." Og Kvinden blev frelst fra den samme Time.
23 Og da Jesus kom til Forstanderens Hus og saa
Fløjtespillerne og Hoben, som larmede, sagde han:
24 „Gaar bort, thi Pigen er ikke død, men hun sover."
Og de lo ad ham. 25 Men da Hoben var dreven ud,
gik han ind og tog hende ved Haanden; og Pigen
stod op. 26 Og Rygtet herom kom ud i hele den Egn.
27 Og da Jesus gik bort derfra, fulgte der ham to
blinde, som raabte og sagde: „Forbarm dig over os,
du Davids Søn!" 28 Men da han kom ind i Huset, gik
de blinde til ham; og Jesus siger til dem: „Tro I, at jeg
kan gøre dette?" De sige til ham: „Ja, Herre!" 29 Da
rørte han ved deres Øjne og sagde: „Det ske eder
efter eders Tro!" 30 Og deres Øjne bleve aabnede. Og
Jesus bød dem strengt og sagde: „Ser til, lad ingen
faa det at vide." 31 Men de gik ud og udbredte Rygtet
om ham i hele den Egn. 32 Men da disse gik ud,
se, da førte de til ham et stumt Menneske, som var

besat. 33 Og da den onde Aand var uddreven, talte
den stumme. Og Skarerne forundrede sig og sagde:
„Aldrig er saadant set i Israel." 34 Men Farisæerne
sagde: „Ved de onde Aanders Fyrste uddriver han
de onde Aander." 35 Og Jesus gik omkring i alle
Byerne og Landsbyerne, lærte i deres Synagoger og
prædikede Rigets Evangelium og helbredte enhver
Sygdom og enhver Skrøbelighed. 36 Men da han saa
Skarerne, ynkedes han inderligt over dem; thi de vare
vanrøgtede og forkomne som Faar, der ikke have
Hyrde. 37 Da siger han til sine Disciple: „Høsten er
stor, men Arbejderne ere faa; 38 beder derfor Høstens
Herre om, at han vil sende Arbejdere ud til sin Høst."

10 Og han kaldte sine tolv Disciple til sig og gav dem
Magt over urene Aander, til at uddrive dem og
at helbrede enhver Sygdom og enhver Skrøbelighed.
2 Og disse ere de tolv Apostles Navne: Først Simon,
som kaldes Peter, og Andreas, hans Broder, og Jakob,
Zebedæus's Søn, og Johannes, hans Broder, 3 Filip
og Bartholomæus, Thomas og Tolderen Matthæus,
Jakob, Alfæus's Søn, og Lebbæus med Tilnavn
Thaddæus, 4 Simon Kananæeren og Judas Iskariot,
han, som forraadte ham. 5 Disse tolv udsendte Jesus,
bød dem og sagde: „Gaar ikke hen paa Hedningers
Vej, og gaar ikke ind i Samaritaners By! 6 Men gaar
hellere hen til de fortabte Faar af Israels Hus! 7
Men paa eders Vandring skulle I prædike og sige:
Himmeriges Rige er kommet nær. 8 Helbreder syge,
opvækker døde, renser spedalske, uddriver onde
Aander! I have modtaget det for intet, giver det for
intet! 9 Skaffer eder ikke Guld, ej heller Sølv, ej
heller Kobber i eders Bælter; 10 ej Taske til at rejse
med, ej heller to Kjortler, ej heller Sko, ej heller Stav;
thi Arbejderen er sin Føde værd. 11 Men hvor I
komme ind i en By eller Landsby, der skulle I spørge,
hvem i den der er det værd, og der skulle I blive,
indtil I drage bort. 12 Men naar I gaa ind i Huset,
da hilser det; 13 og dersom Huset er det værd, da
komme eders Fred over det; men dersom det ikke er
det værd, da vende eders Fred tilbage til eder! 14
Og dersom nogen ikke modtager eder og ej hører
eders Ord, da gaar ud af det Hus eller den By og
ryster Støvet af eders Fødder! 15 Sandelig, siger
jeg eder, det skal gaa Sodomas og Gomorras Land
taaleligere paa Dommens Dag end den By. 16 Se,
jeg sender eder som Faar midt iblandt Ulve; vorder
derfor snilde som Slanger og enfoldige som Duer! 17
Vogter eder for Menneskene; thi de skulle overgive
eder til Raadsforsamlinger og hudstryge eder i deres
Synagoger. 18 Og I skulle føres for Landshøvdinger
og Konger for min Skyld, dem og Hedningerne til
et Vidnesbyrd. 19 Men naar de overgive eder, da
bekymrer eder ikke for, hvorledes eller hvad I skulle
tale; thi det skal gives eder i den samme Time, hvad
I skulle tale. 20 Thi I ere ikke de, som tale; men
det er eders Faders Aand, som taler i eder. 21 Men
Broder skal overgive Broder til Døden, og Fader sit
Barn, og Børn skulle sætte sig op imod Forældre og
slaa dem ihjel. 22 Og I skulle hades af alle for mit
Navns Skyld; men den, som holder ud indtil Enden,
han skal blive frelst. 23 Men naar de forfølge eder i
een By, da flyr til en anden; thi sandelig, siger jeg
eder, I skulle ikke komme til Ende med Israels Byer,
førend Menneskesønnen kommer. 24 En Discipel
er ikke over sin Mester, ej heller en Tjener over sin
Herre. 25 Det er Discipelen nok, at han bliver som sin
Mester, og Tjeneren som sin Herre. Have de kaldet
Husbonden Beelzebul, hvor meget mere da hans
Husfolk? 26 Frygter altsaa ikke for dem; thi intet er
skjult, som jo skal aabenbares, og intet er lønligt,
som jo skal blive kendt. 27 Taler i Lyset, hvad jeg
siger eder i Mørket; og prædiker paa Tagene, hvad
der siges eder i Øret! 28 Og frygter ikke for dem,
som slaa Legemet ihjel, men ikke kunne slaa Sjælen
ihjel; men frygter hellere for ham, som kan fordærve
baade Sjæl og Legeme i Helvede. **(Geenna g1067)** 29
Sælges ikke to Spurve for en Penning? Og ikke een
af dem falder til Jorden uden eders Faders Villie.
30 Men paa eder ere endog alle Hovedhaar talte.
31 Frygter derfor ikke; I ere mere værd end mange
Spurve. 32 Altsaa, enhver som vedkender sig mig for
Menneskene, ham vil ogsaa jeg vedkende mig for min
Fader, som er i Himlene. 33 Men den, som fornægter
mig for Menneskene, ham vil ogsaa jeg fornægte for
min Fader, som er i Himlene. 34 Mener ikke, at jeg er
kommen for at bringe Fred paa Jorden; jeg er ikke
kommen for at bringe Fred, men Sværd. 35 Thi jeg
er kommen for at volde Splid imellem en Mand og
hans Fader og imellem en Datter og hendes Moder
og imellem en Svigerdatter og hendes Svigermoder,
36 og en Mands Husfolk skulle være hans Fjender. 37
Den, som elsker Fader eller Moder mere end mig, er
mig ikke værd; og den, som elsker Søn eller Datter
mere end mig, er mig ikke værd; 38 og den, som ikke
tager sit Kors og følger efter mig, er mig ikke værd.
39 Den, som bjærger sit Liv, skal miste det; og den,
som mister sit Liv for min Skyld, skal bjærge det. 40
Den, som modtager eder, modtager mig; og den,
som modtager mig, modtager ham, som udsendte
mig. 41 Den, som modtager en Profet, fordi han er
en Profet, skal faa en Profets Løn; og den, som

modtager en retfærdig, fordi han er en retfærdig, skal
faa en retfærdigs Løn. 42 Og den, som giver en af
disse smaa ikkun et Bæger koldt Vand at drikke, fordi
han er en Discipel, sandelig, siger jeg eder, han skal
ingenlunde miste sin Løn."

11 Og det skete, da Jesus var færdig med at
give sine tolv Disciple Befaling, gik han videre
derfra for at lære og prædike i deres Byer. 2 Men
da Johannes hørte i Fængselet om Kristi Gerninger,
sendte han Bud med sine Disciple og lod ham sige:
3 „Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en
anden?" 4 Og Jesus svarede og sagde til dem: „Gaar
hen, og forkynder Johannes de Ting, som I høre og
se: 5 blinde se, og lamme gaa, spedalske renses, og
døve høre, og døde staa op, og Evangeliet forkyndes
for fattige; 6 og salig er den, som ikke forarges
paa mig." 7 Men da disse gik bort, begyndte Jesus
at sige til Skarerne om Johannes: „Hvad gik I ud i
Ørkenen at skue? Et Rør, som bevæges hid og did af
Vinden? 8 Eller hvad gik I ud at se? Et Menneske,
iført bløde Klæder? Se, de, som bære bløde Klæder,
ere i Kongernes Huse. 9 Eller hvad gik I ud at se?
En Profet? Ja, siger jeg eder, endog mere end en
Profet. 10 Thi han er den, om hvem der er skrevet:
Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt, han skal
berede din Vej foran dig. 11 Sandelig, siger jeg eder,
iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er ingen større
fremstaaet end Johannes Døberen; men den mindste
i Himmeriges Rige er større end han. 12 Men fra
Johannes Døberens Dage indtil nu tages Himmeriges
Rige med Vold, og Voldsmænd rive det til sig. 13
Thi alle Profeterne og Loven have profeteret indtil
Johannes. 14 Og dersom I ville tage imod det: Han er
Elias, som skal komme. 15 Den, som har Øren at høre
med, han høre! 16 Men hvem skal jeg ligne denne
Slægt ved? Den ligner Børn, som sidde paa Torvene
og raabe til de andre og sige: 17 Vi blæste paa Fløjte
for eder, og I dansede ikke; vi sang Klagesange, og I
jamrede ikke. 18 Thi Johannes kom, som hverken
spiste eller drak, og de sige: Han er besat. 19
Menneskesønnen kom, som spiser og drikker, og de
sige: Se, en Fraadser og en Vindranker, Tolderes og
Synderes Ven! Dog, Visdommen er retfærdiggjort
ved sine Børn." 20 Da begyndte han at skamme de
Byer ud, i hvilke hans fleste kraftige Gerninger vare
gjorte, fordi de ikke havde omvendt sig: 21 „Ve dig,
Korazin! ve dig, Bethsajda! thi dersom de kraftige
Gerninger, som ere skete i eder, vare skete i Tyrus
og Sidon, da havde de for længe siden omvendt
sig i Sæk og Aske. 22 Men jeg siger eder: Det skal
gaa Tyrus og Sidon taaleligere paa Dommens Dag
end eder. 23 Og du, Kapernaum! som er bleven
ophøjet indtil Himmelen, du skal nedstødes indtil
Dødsriget; thi dersom de kraftige Gerninger, som ere
skete i dig, vare skete i Sodoma, da var den bleven
staaende indtil denne Dag. **(Hadēs g86)** 24 Men jeg
siger eder: Det skal gaa Sodomas Land taaleligere
paa Dommens Dag end dig." 25 Paa den Tid udbrød
Jesus og sagde: „Jeg priser dig, Fader, Himmelens
og Jordens Herre! fordi du har skjult dette for vise og
forstandige og aabenbaret det for umyndige. 26 Ja,
Fader! thi saaledes skete det, som var velbehageligt
for dig. 27 Alle Ting ere mig overgivne af min Fader;
og ingen kender Sønnen uden Faderen, og ingen
kender Faderen uden Sønnen, og den, for hvem
Sønnen vil aabenbare ham. 28 Kommer hid til mig
alle, som lide Møje og ere besværede, og jeg vil give
eder Hvile. 29 Tager mit Aag paa eder, og lærer af
mig; thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet; saa
skulle I finde Hvile for eders Sjæle. 30 Thi mit Aag er
gavnligt, og min Byrde er let."

12 Paa den Tid vandrede Jesus paa Sabbaten
igennem en Sædemark; men hans Disciple
bleve hungrige og begyndte at plukke Aks og at spise.
2 Men da Farisæerne saa det, sagde de til ham: „Se,
dine Disciple gøre, hvad det ikke er tilladt at gøre
paa en Sabbat." 3 Men han sagde til dem: „Have I
ikke læst, hvad David gjorde, da han blev hungrig
og de, som vare med ham? 4 hvorledes han gik ind
i Guds Hus og spiste Skuebrødene, som det ikke
var ham tilladt at spise, ej heller dem, som vare med
ham, men alene Præsterne? 5 Eller have I ikke læst
i Loven, at paa Sabbaterne vanhellige Præsterne
Sabbaten i Helligdommen og ere dog uden Skyld? 6
Men jeg siger eder, at her er det, som er større end
Helligdommen. 7 Men dersom I havde vidst, hvad
det Ord betyder: Jeg har Lyst til Barmhjertighed og
ikke til Offer, da havde I ikke fordømt dem, som ere
uden Skyld. 8 Thi Menneskesønnen er Herre over
Sabbaten." 9 Og han gik videre derfra og kom ind i
deres Synagoge. 10 Og se, der var en Mand, som
havde en vissen Haand; og de spurgte ham ad og
sagde: „Er det tilladt at helbrede paa Sabbaten?" for
at de kunde anklage ham. 11 Men han sagde til dem:
„Hvilket Menneske er der iblandt eder, som har kun
eet Faar, og ikke tager fat paa det og drager det op,
dersom det paa Sabbaten falder i en Grav? 12 Hvor
meget er nu ikke et Menneske mere end et Faar?
Altsaa er det tilladt at gøre vel paa Sabbaten." 13
Da siger han til Manden: „Ræk din Haand ud!" og

han rakte den ud, og den blev igen sund som den
anden. 14 Men Farisæerne gik ud og lagde Raad op
imod ham, hvorledes de kunde slaa ham ihjel. 15
Men da Jesus mærkede det, drog han bort derfra;
og mange fulgte ham, og han helbredte dem alle.
16 Og han bød dem strengt, at de ikke maatte gøre
ham kendt; 17 for at det skulde opfyldes, som er talt
ved Profeten Esajas, som siger: 18 „Se, min Tjener,
som jeg har udvalgt, min elskede, i hvem min Sjæl
har Velbehag; jeg vil give min Aand over ham, og
han skal forkynde Hedningerne Ret. 19 Han skal
ikke kives og ikke raabe, og ingen skal høre hans
Røst paa Gaderne. 20 Han skal ikke sønderbryde det
knækkede Rør og ikke udslukke den rygende Tande,
indtil han faar ført Retten frem til Sejr. 21 Og paa hans
Navn skulle Hedninger haabe." 22 Da blev en besat,
som var blind og stum, ført til ham; og han helbredte
ham, saa at den stumme talte og saa. 23 Og alle
Skarerne forfærdedes og sagde: „Mon denne skulde
være Davids Søn?" 24 Men da Farisæerne hørte
det, sagde de: „Denne uddriver ikke de onde Aander
uden ved Beelzebul, de onde Aanders Fyrste." 25
Men saasom han kendte deres Tanker, sagde han
til dem: „Hvert Rige, som er kommet i Splid med
sig selv, lægges øde; og hver By eller Hus, som er
kommet i Splid med sig selv, kan ikke bestaa. 26
Og hvis Satan uddriver Satan, saa er han kommen
i Splid med sig selv; hvorledes skal da hans Rige
bestaa? 27 Og dersom jeg uddriver de onde Aander
ved Beelzebul, ved hvem uddrive da eders Sønner
dem? Derfor skulle de være eders Dommere. 28
Men dersom jeg uddriver de onde Aander ved Guds
Aand, da er jo Guds Rige kommet til eder. 29 Eller
hvorledes kan nogen gaa ind i den stærkes Hus
og røve hans Ejendele, uden han først binder den
stærke? Da kan han plyndre hans Hus. 30 Den, som
ikke er med mig, er imod mig; og den, som ikke
samler med mig, adspreder. 31 Derfor siger jeg eder:
Al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene,
men Bespottelsen imod Aanden skal ikke forlades. 32
Og den, som taler et Ord imod Menneskesønnen,
ham skal det forlades; men den, som taler imod den
Helligaand, ham skal det ikke forlades, hverken i
denne Verden eller i den kommende. **(aiōn g165)** 33
Lader enten Træet være godt og dets Frugt god; eller
lader Træet være raaddent, og dets Frugt raadden; thi
Træet kendes paa Frugten. 34 I Øgleunger! hvorledes
kunne I tale godt, naar I ere onde? Thi af Hjertets
Overflødighed taler Munden. 35 Et godt Menneske
fremtager gode Ting af sit gode Forraad; og et ondt
Menneske fremtager onde Ting af sit onde Forraad.
36 Men jeg siger eder, at Menneskene skulle gøre
Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord,
som de tale. 37 Thi af dine Ord skal du retfærdiggøres,
og af dine Ord skal du fordømmes." 38 Da svarede
nogle af de skriftkloge og Farisæerne ham og sagde:
„Mester! vi ønske at se et Tegn af dig." 39 Men han
svarede og sagde til dem: „En ond og utro Slægt
forlanger Tegn, men der skal intet Tegn gives den
uden Profeten Jonas's Tegn. 40 Thi ligesom Jonas
var tre Dage og tre Nætter i Havdyrets Bug, saaledes
skal Menneskesønnen være tre Dage og tre Nætter i
Jordens Skød. 41 Mænd fra Ninive skulle opstaa ved
Dommen sammen med denne Slægt og fordømme
den; thi de omvendte sig ved Jonas's Prædiken; og
se, her er mere end Jonas. 42 Sydens Dronning skal
oprejses ved Dommen sammen med denne Slægt og
fordømme den; thi hun kom fra Jordens Grænser for
at høre Salomons Visdom; og se, her er mere end
Salomon. 43 Men naar den urene Aand er faren ud af
Mennesket, vandrer den igennem vandløse Steder,
søger Hvile og finder den ikke. 44 Da siger den: Jeg
vil vende om til mit Hus, som jeg gik ud af; og naar
den kommer, finder den det ledigt, fejet og prydet. 45
Saa gaar den hen og tager syv andre Aander med
sig, som ere værre end den selv, og naar de ere
komne derind, bo de der; og det sidste bliver værre
med dette Menneske end det første. Saaledes skal
det ogsaa gaa denne onde Slægt." 46 Medens han
endnu talte til Skarerne, se, da stode hans Moder
og hans Brødre udenfor og begærede at tale med
ham. 47 Da sagde en til ham: „Se, din Moder og dine
Brødre staa udenfor og begære at tale med dig."
48 Men han svarede og sagde til den, som sagde
ham det: „Hvem er min Moder? og hvem ere mine
Brødre?" 49 Og han rakte sin Haand ud over sine
Disciple og sagde: „Se, her er min Moder og mine
Brødre! 50 Thi enhver, der gør min Faders Villie, som
er i Himlene, han er min Broder og Søster og Moder."

13 Paa hin Dag gik Jesus ud af Huset og satte
sig ved Søen. 2 Og store Skarer samlede sig
om ham, saa han gik om Bord i et Skib og satte
sig; og hele Skaren stod paa Strandbredden. 3 Og
han talte meget til dem i Lignelser og sagde: „Se, en
Sædemand gik ud at saa. 4 Og idet han saaede, faldt
noget ved Vejen; og Fuglene kom og aade det op. 5
Og noget faldt paa Stengrund, hvor det ikke havde
megen Jord; og det voksede straks op, fordi det ikke
havde dyb Jord. 6 Men da Solen kom op, blev det
svedet af, og fordi det ikke havde Rod, visnede det. 7
Og noget faldt iblandt Torne; og Tornene voksede

op og kvalte det. 8 Og noget faldt i god Jord og bar
Frugt, noget hundrede, noget tresindstyve, noget
tredive Fold. 9 Den, som har Øren, han høre!" 10 Og
Disciplene gik hen og sagde til ham: „Hvorfor taler du
til dem i Lignelser?" 11 Men han svarede og sagde til
dem: „Fordi det er eder givet at kende Himmeriges
Riges Hemmeligheder; men dem er det ikke givet. 12
Thi den, som har, ham skal der gives, og han skal
faa Overflod; men den, som ikke har, fra ham skal
endog det tages, som han har. 13 Derfor taler jeg
til dem i Lignelser, fordi de skønt seende dog ikke
se, og hørende dog ikke høre og forstaa ikke heller.
14 Og paa dem opfyldes Esajas Profeti, som siger:
Med eders Øren skulle I høre og dog ikke forstaa
og se med eders Øjne og dog ikke se. 15 Thi dette
Folks Hjerte er blevet sløvet, og med Ørene høre de
tungt, og deres Øjne have de tillukket, for at de ikke
skulle se med Øjnene og høre med Ørene og forstaa
med Hjertet og omvende sig, saa jeg kunde helbrede
dem. 16 Men salige ere eders Øjne, fordi de se, og
eders Øren, fordi de høre. 17 Thi sandelig, siger jeg
eder, mange Profeter og retfærdige attraaede at se,
hvad I se, og saa det ikke; og at høre, hvad I høre,
og hørte det ikke. 18 Saa hører nu I Lignelsen om
Sædemanden! 19 Naar nogen hører Rigets Ord og
ikke forstaar det, da kommer den Onde og river det
bort, som er saaet i hans Hjerte; denne er det, som
blev saaet ved Vejen. 20 Men det, som blev saaet
paa Stengrund, er den, som hører Ordet og straks
modtager det med Glæde. 21 Men han har ikke Rod i
sig og holder kun ud til en Tid; men naar der kommer
Trængsel eller Forfølgelse for Ordets Skyld, forarges
han straks. 22 Men det, som blev saaet iblandt Torne,
er den, som hører Ordet, og Verdens Bekymring og
Rigdommens Forførelse kvæler Ordet, og det bliver
uden Frugt. (aiōn g165) 23 Men det, som blev saaet i
god Jord, er den, som hører Ordet og forstaar det, og
som saa bærer Frugt, en hundrede, en tresindstyve,
en tredive Fold." 24 En anden Lignelse fremsatte han
for dem og sagde: „Himmeriges Rige lignes ved et
Menneske, som saaede god Sæd i sin Mark. 25 Men
medens Folkene sov, kom hans Fjende og saaede
Ugræs iblandt Hveden og gik bort. 26 Men da Sæden
spirede frem og bar Frugt, da kom ogsaa Ugræsset til
Syne. 27 Og Husbondens Tjenere kom til ham og
sagde: Herre, saaede du ikke god Sæd i din Mark?
Hvor har den da faaet Ugræsset fra? 28 Men han
sagde til dem: Det har et fjendsk Menneske gjort. Da
sige Tjenerne til ham: Vil du da, at vi skulle gaa hen
og sanke det sammen? 29 Men han siger: Nej, for at
I ikke, naar I sanke Ugræsset sammen, skulle rykke
Hveden op tillige med det. 30 Lader dem begge vokse
tilsammen indtil Høsten; og i Høstens Tid vil jeg sige
til Høstfolkene: Sanker først Ugræsset sammen og
binder det i Knipper for at brænde det, men samler
Hveden i min Lade!" 31 En anden Lignelse fremsatte
han for dem og sagde: „Himmeriges Rige ligner et
Sennepskorn, som en Mand tog og saaede i sin Mark.
32 Dette er vel mindre end alt andet Frø; men naar
det er vokset op, er det større end Urterne og bliver
et Træ, saa at Himmelens Fugle komme og bygge
Rede i dets Grene." 33 En anden Lignelse talede han
til dem: „Himmeriges Rige ligner en Surdejg, som en
Kvinde tog og lagde ned i tre Maal Mel, indtil det blev
syret alt sammen." 34 Alt dette talte Jesus til Skarerne
i Lignelser, og uden Lignelse talte han intet til dem,
35 for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten,
der siger: „Jeg vil oplade min Mund i Lignelser; jeg
vil udsige det, som har været skjult fra Verdens
Grundlæggelse." 36 Da forlod han Skarerne og gik
ind i Huset; og hans Disciple kom til ham og sagde:
„Forklar os Lignelsen om Ugræsset paa Marken!" 37
Men han svarede og sagde: „Den, som saar den gode
Sæd, er Menneskesønnen, 38 og Marken er Verden,
og den gode Sæd er Rigets Børn, men Ugræsset
er den Ondes Børn, 39 og Fjenden, som saaede
det, er Djævelen; og Høsten er Verdens Ende; og
Høstfolkene ere Engle. (aiōn g165) 40 Ligesom nu
Ugræsset sankes sammen og opbrændes med Ild,
saaledes skal det ske ved Verdens Ende. (aiōn g165)
41 Menneskesønnen skal udsende sine Engle, og de
skulle sanke ud af hans Rige alle Forargelserne og
dem, som gøre Uret; 42 og de skulle kaste dem i
Ildovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel.
43 Da skulle de retfærdige skinne som Solen i deres
Faders Rige. Den, som har Øren, han høre! 44
Himmeriges Rige ligner en Skat, som er skjult i en
Mark, og en Mand fandt og skjulte den, og af Glæde
over den gaar han hen og sælger alt, hvad han har,
og køber den Mark. 45 Atter ligner Himmeriges Rige
en Købmand, som søgte efter skønne Perler; 46 og
da han fandt een meget kostbar Perle, gik han hen
og solgte alt, hvad han havde, og købte den. 47 Atter
ligner Himmeriges Rige et Vod, som blev kastet i
Havet og samlede Fisk af alle Slags. 48 Og da det
var blevet fuldt, drog man det op paa Strandbredden
og satte sig og sankede de gode sammen i Kar,
men kastede de raadne ud. 49 Saaledes skal det
gaa til ved Verdens Ende. Englene skulle gaa ud og
skille de onde fra de retfærdige (aiōn g165) 50 og kaste
dem i Ildovnen; der skal være Graad og Tænders
Gnidsel. 51 Have I forstaaet alt dette?" De sige til

ham: „Ja." 52 Men han sagde til dem: „Derfor er
hver skriftklog, som er oplært for Himmeriges Rige,
ligesom en Husbond, der tager nyt og gammelt frem
af sit Forraad." 53 Og det skete, da Jesus havde
fuldendt disse Lignelser, drog han bort derfra. 54
Og han kom til sin Fædreneby og lærte dem i deres
Synagoge, saa at de bleve slagne af Forundring og
sagde: „Hvorfra har han denne Visdom og de kraftige
Gerninger? 55 Er denne ikke Tømmermandens Søn?
Hedder ikke hans Moder Maria og hans Brødre Jakob
og Josef og Simon og Judas? 56 Og hans Søstre, ere
de ikke alle hos os? Hvorfra har han da alt dette?" 57
Og de forargedes paa ham. Men Jesus sagde til dem:
„En Profet er ikke foragtet uden i sit eget Fædreland
og i sit Hus." 58 Og han gjorde ikke mange kraftige
Gerninger der for deres Vantros Skyld.

14 Paa den Tid hørte Fjerdingsfyrsten Herodes
Rygtet om Jesus. 2 Og han sagde til sine
Tjenere: „Det er Johannes Døberen; han er oprejst fra
de døde, derfor virke Kræfterne i ham." 3 Thi Herodes
havde grebet Johannes og bundet ham og sat ham
i Fængsel for sin Broder Filips Hustru, Herodias's
Skyld. 4 Johannes sagde nemlig til ham: „Det er dig
ikke tilladt at have hende." 5 Og han vilde gerne slaa
ham ihjel, men frygtede for Mængden, thi de holdt
ham for en Profet. 6 Men da Herodes's Fødselsdag
kom, dansede Herodias's Datter for dem; og hun
behagede Herodes. 7 Derfor lovede han med en Ed
at give hende, hvad som helst hun begærede. 8 Og
tilskyndet af sin Moder siger hun: „Giv mig Johannes
Døberens Hoved hid paa et Fad!" 9 Og Kongen blev
bedrøvet; men for sine Eders og for Gæsternes Skyld
befalede han, at det skulde gives hende. 10 Og han
sendte Bud og lod Johannes halshugge i Fængselet.
11 Og hans Hoved blev bragt paa et Fad og givet
Pigen, og hun bragte det til sin Moder. 12 Da kom
hans Disciple og toge Liget og begravede ham, og de
kom og forkyndte Jesus det. 13 Og da Jesus hørte
det, drog han bort derfra i et Skib til et øde Sted
afsides; og da Skarerne hørte det, fulgte de ham
til Fods fra Byerne. 14 Og da han kom i Land, saa
han en stor Skare, og han ynkedes inderligt over
dem og helbredte deres syge. 15 Men da det blev
Aften, kom Disciplene til ham og sagde: „Stedet er
øde, og Tiden er allerede forløben; lad Skarerne gaa
bort, for at de kunne gaa hen i Landsbyerne og købe
sig Mad." 16 Men Jesus sagde til dem: „De have
ikke nødig at gaa bort; giver I dem at spise!" 17 Men
de sige til ham: „Vi have ikke her uden fem Brød
og to Fisk." 18 Men han sagde: „Henter mig dem
hid!" 19 Og han bød Skarerne at sætte sig ned i
Græsset og tog de fem Brød og de to Fisk, saa op
til Himmelen og velsignede; og han brød Brødene
og gav Disciplene dem, og Disciplene gave dem til
Skarerne. 20 Og de spiste alle og bleve mætte; og de
opsamlede det, som blev tilovers af Stykkerne, tolv
Kurve fulde. 21 Men de, som spiste, vare omtrent
fem Tusinde Mænd, foruden Kvinder og Børn. 22 Og
straks nødte han sine Disciple til at gaa om Bord i
Skibet og i Forvejen sætte over til hin Side, medens
han lod Skarerne gaa bort. 23 Og da han havde ladet
Skarerne gaa bort, gik han op paa Bjerget afsides for
at bede. Og da det blev silde, var han der alene. 24
Men Skibet var allerede midt paa Søen og led Nød af
Bølgerne; thi Vinden var imod. 25 Men i den fjerde
Nattevagt kom han til dem, vandrende paa Søen. 26
Og da Disciplene saa ham vandre paa Søen, bleve
de forfærdede og sagde: „Det er et Spøgelse;" og de
skrege af Frygt. 27 Men straks talte Jesus til dem og
sagde: „Værer frimodige; det er mig, frygter ikke!" 28
Men Peter svarede ham og sagde: „Herre! dersom
det er dig, da byd mig at komme til dig paa Vandet!"
29 Men han sagde: „Kom!" Og Peter traadte ned
fra Skibet og vandrede paa Vandet for at komme til
Jesus. 30 Men da han saa det stærke Vejr, blev han
bange; og da han begyndte at synke, raabte han og
sagde: „Herre, frels mig!" 31 Og straks udrakte Jesus
Haanden og greb ham, og han siger til ham: „Du
lidettroende, hvorfor tvivlede du?" 32 Og da de stege
op i Skibet, lagde Vinden sig. 33 Men de, som vare i
Skibet, faldt ned for ham og sagde: „Du er sandelig
Guds Søn." 34 Og da de vare farne over, landede de
i Genezareth. 35 Og da Folkene paa det Sted kendte
ham, sendte de Bud til hele Egnen der omkring og
bragte alle de syge til ham. 36 Og de bade ham, at
de blot maatte røre ved Fligen af hans Klædebon; og
alle de, som rørte derved, bleve helbredede.

15 Da kommer der fra Jerusalem Farisæere og
skriftkloge til Jesus og sige: 2 „Hvorfor overtræde
dine Disciple de gamles Overlevering? thi de to ikke
deres Hænder, naar de holde Maaltid." 3 Men han
svarede og sagde til dem: „Hvorfor overtræde ogsaa I
Guds Bud for eders Overleverings Skyld? 4 Thi Gud
har paabudt og sagt: „Ær din Fader og din Moder;"
og: „Den, som bander Fader eller Moder, skal visselig
dø." 5 Men I sige: „Den, som siger til sin Fader eller
sin Moder: „Det, hvormed du skulde være hjulpet af
mig, skal være en Tempelgave," han skal ingenlunde
ære sin Fader eller sin Moder." 6 Og I have ophævet
Guds Lov for eders Overleverings Skyld. 7 I Hyklere!

Rettelig profeterede Esajas om eder, da han sagde: 8
„Dette Folk ærer mig med Læberne; men deres Hjerte
er langt borte fra mig. 9 Men de dyrke mig forgæves,
idet de lære Lærdomme, som ere Menneskers Bud."
10 Og han kaldte Folkeskaren til sig og sagde til
dem: „Hører og forstaar! 11 Ikke det, som gaar ind i
Munden, gør Mennesket urent, men det, som gaar
ud af Munden, dette gør Mennesket urent." 12 Da
kom hans Disciple hen og sagde til ham: „Ved du, at
Farisæerne bleve forargede, da de hørte den Tale?"
13 Men han svarede og sagde: „Enhver Plantning,
som min himmelske Fader ikke har plantet, skal
oprykkes med Rode. 14 Lader dem fare, det er blinde
Vejledere for blinde; men naar en blind leder en blind,
falde de begge i Graven." 15 Men Peter svarede og
sagde til ham: „Forklar os Lignelsen!" 16 Og han
sagde: „Ere ogsaa I endnu saa uforstandige? 17
Forstaa I endnu ikke, at alt, hvad der gaar ind i
Munden, gaar i Bugen og føres ud ad den naturlige
Vej? 18 Men det, som gaar ud af Munden, kommer
ud fra Hjertet, og det gør Mennesket urent. 19 Thi
ud fra Hjertet kommer der onde Tanker, Mord, Hor,
Utugt, Tyverier, falske Vidnesbyrd, Forhaanelser. 20
Det er disse Ting, som gøre Mennesket urent; men
at spise med utoede Hænder gør ikke Mennesket
urent." 21 Og Jesus gik bort derfra og drog til Tyrus's
og Sidons Egne. 22 Og se, en kananæisk Kvinde
kom fra disse Egne, raabte og sagde: „Herre, Davids
Søn! forbarm dig over mig! min Datter plages ilde af
en ond Aand." 23 Men han svarede hende ikke et
Ord. Da traadte hans Disciple til, bade ham og sagde:
„Skil dig af med hende, thi hun raaber efter os." 24
Men han svarede og sagde: „Jeg er ikke udsendt
uden til de fortabte Faar af Israels Hus." 25 Men hun
kom og kastede sig ned for ham og sagde: „Herre,
hjælp mig!" 26 Men han svarede og sagde: „Det er
ikke smukt at tage Børnenes Brød og kaste det for
de smaa Hunde." 27 Men hun sagde: „Jo, Herre! de
smaa Hunde æde jo dog ogsaa af de Smuler, som
falde fra deres Herrers Bord." 28 Da svarede Jesus
og sagde til hende: „O Kvinde, din Tro er stor, dig
ske, som du vil!" Og hendes Datter blev helbredet fra
samme Time. 29 Og Jesus gik bort derfra og kom hen
til Galilæas Sø, og han gik op paa Bjerget og satte
sig der. 30 Og store Skarer kom til ham og havde
lamme, blinde, stumme, Krøblinger og mange andre
med sig; og de lagde dem for hans Fødder, og han
helbredte dem, 31 saa at Skaren undrede sig, da de
saa, at stumme talte, Krøblinger bleve raske, lamme
gik, og blinde saa; og de priste Israels Gud. 32 Men
Jesus kaldte sine Disciple til sig og sagde: „Jeg ynkes
inderligt over Skaren; thi de have allerede tøvet hos
mig tre Dage og have intet at spise; og lade dem
gaa fastende bort vil jeg ikke, for at de ikke skulle
vansmægte paa Vejen." 33 Og hans Disciple sige
til ham: „Hvorfra skulle vi faa saa mange Brød i en
Ørken, at vi kunne mætte saa mange Mennesker?"
34 Og Jesus siger til dem: „Hvor mange Brød have
I?" Men de sagde: „Syv og nogle faa Smaafisk." 35
Og han bød Skaren at sætte sig ned paa Jorden 36
og tog de syv Brød og Fiskene, takkede, brød dem
og gav Disciplene dem, og Disciplene gave dem til
Skarerne. 37 Og de spiste alle og bleve mætte; og de
opsamlede det, som blev tilovers af Stykkerne, syv
Kurve fulde. 38 Men de, som spiste, vare fire Tusinde
Mænd, foruden Kvinder og Børn. 39 Og da han havde
ladet Skarerne gaa bort, gik han om Bord i Skibet og
kom til Magadans Egne.

16 Og Farisæerne og Saddukæerne kom hen og
fristede ham og begærede, at han vilde vise
dem et Tegn fra Himmelen. 2 Men han svarede og
sagde til dem: „Om Aftenen sige I: Det bliver en skøn
Dag, thi Himmelen er rød; 3 og om Morgenen: Det
bliver Storm i Dag, thi Himmelen er rød og mørk.
Om Himmelens Udseende vide I at dømme, men om
Tidernes Tegn kunne I det ikke. 4 En ond og utro
Slægt forlanger Tegn; men der skal intet Tegn gives
den uden Jonas's Tegn." Og han forlod dem og gik
bort. 5 Og da hans Disciple kom over til hin Side,
havde de glemt at tage Brød med. 6 Og Jesus sagde
til dem: „Ser til, og tager eder i Vare for Farisæernes
og Saddukæernes Surdejg!" 7 Men de tænkte ved
sig selv og sagde: „Det er, fordi vi ikke toge Brød
med." 8 Men da Jesus mærkede dette, sagde han: „I
lidettroende! hvorfor tænke I ved eder selv paa, at I
ikke have taget Brød med? 9 Forstaa I ikke endnu?
Komme I heller ikke i Hu de fem Brød til de fem
Tusinde, og hvor mange Kurve I da toge op? 10 Ikke
heller de syv Brød til de fire Tusinde, og hvor mange
Kurve I da toge op? 11 Hvorledes forstaa I da ikke,
at det ej var om Brød, jeg sagde det til eder? Men
tager eder i Vare for Farisæernes og Saddukæernes
Surdejg." 12 Da forstode de, at han havde ikke sagt,
at de skulde tage sig i Vare for Surdejgen i Brød,
men for Farisæernes og Saddukæernes Lære. 13
Men da Jesus var kommen til Egnen ved Kæsarea
Filippi, spurgte han sine Disciple og sagde: „Hvem
sige Folk, at Menneskesønnen er?" 14 Men de sagde:
„Nogle sige Johannes Døberen; andre Elias; andre
Jeremias eller en af Profeterne." 15 Han siger til
dem: „Men I, hvem sige I, at jeg er?" 16 Da svarede

Simon Peter og sagde: „Du er Kristus, den levende
Guds Søn." 17 Og Jesus svarede og sagde til ham:
„Salig er du, Simon Jonas's Søn! thi Kød og Blod har
ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i
Himlene. 18 Saa siger jeg ogsaa dig, at du er Petrus,
og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed,
og Dødsrigets Porte skulle ikke faa Overhaand over
den. (Hadēs g86) 19 Og jeg vil give dig Himmeriges
Riges Nøgler, og hvad du binder paa Jorden, det skal
være bundet i Himlene, og hvad du løser paa Jorden,
det skal være løst i Himlene." 20 Da bød han sine
Disciple, at de maatte ikke sige til nogen, at han var
Kristus. 21 Fra den Tid begyndte Jesus at give sine
Disciple til Kende, at han skulde gaa til Jerusalem
og lide meget af de Ældste og Ypperstepræsterne
og de skriftkloge og ihjelslaas og oprejses paa den
tredje Dag. 22 Og Peter tog ham til Side, begyndte at
sætte ham i Rette og sagde: „Gud bevare dig, Herre;
dette skal ingenlunde ske dig!" 23 Men han vendte
sig og sagde til Peter: „Vig bag mig, Satan! du er
mig en Forargelse; thi du sanser ikke, hvad Guds
er, men hvad Menneskers er." 24 Da sagde Jesus
til sine Disciple: „Vil nogen komme efter mig, han
fornægte sig selv og tage sit Kors op og følge mig! 25
Thi den, som vil frelse sit Liv, skal miste det; men
den, som mister sit Liv for min Skyld, skal bjærge
det. 26 Thi hvad gavner det et Menneske, om han
vinder den hele Verden, men maa bøde med sin
Sjæl? Eller hvad kan et Menneske give til Vederlag
for sin Sjæl? 27 Thi Menneskesønnen skal komme
i sin Faders Herlighed med sine Engle; og da skal
han betale enhver efter hans Gerning. 28 Sandelig,
siger jeg eder, der er nogle af dem, som staa her,
der ingenlunde skulle smage Døden, førend de se
Menneskesønnen komme i sit Rige."

17 Og seks Dage derefter tager Jesus Peter og
Jakob og hans Broder Johannes med sig og
fører dem afsides op paa et højt Bjerg. 2 Og han blev
forvandlet for deres Øjne, og hans Aasyn skinnede
som Solen, men hans Klæder bleve hvide som
Lyset. 3 Og se, Moses og Elias viste sig for dem
og samtalede med ham. 4 Da tog Peter til Orde og
sagde til Jesus: „Herre! det er godt, at vi ere her; vil
du, da lader os gøre tre Hytter her, dig en og Moses
en og Elias en." 5 Medens han endnu talte, se, da
overskyggede en lysende Sky dem; og se, der kom
fra Skyen en Røst, som sagde: „Denne er min Søn,
den elskede, i hvem jeg har Velbehag; hører ham!" 6
Og da Disciplene hørte det, faldt de paa deres Ansigt
og frygtede saare. 7 Og Jesus traadte hen og rørte
ved dem og sagde: „Staar op, og frygter ikke!" 8 Men
da de opløftede deres Øjne, saa de ingen uden Jesus
alene. 9 Og da de gik ned fra Bjerget, bød Jesus
dem og sagde: „Taler ikke til nogen om dette Syn,
førend Menneskesønnen er oprejst fra de døde." 10
Og hans Disciple spurgte ham og sagde: „Hvad er
det da, de skriftkloge sige, at Elias bør først komme?"
11 Og han svarede og sagde: „Vel kommer Elias og
skal genoprette alting. 12 Men jeg siger eder, at Elias
er allerede kommen, og de erkendte ham ikke, men
gjorde med ham alt, hvad de vilde; saaledes skal
ogsaa Menneskesønnen lide ondt af dem." 13 Da
forstode Disciplene, at han havde talt til dem om
Johannes Døberen. 14 Og da de kom til Folkeskaren,
kom en Mand til ham og faldt paa Knæ for ham og
sagde: 15 „Herre! forbarm dig over min Søn, thi han
er maanesyg og lidende; thi han falder ofte i Ild og
ofte i Vand; 16 og jeg bragte ham til dine Disciple, og
de kunde ikke helbrede ham." 17 Og Jesus svarede
og sagde: „O du vantro og forvendte Slægt! hvor
længe skal jeg være hos eder, hvor længe skal jeg
taale eder? Bringer mig ham hid!" 18 Og Jesus talte
ham haardt til, og den onde Aand for ud af ham,
og Drengen blev helbredet fra samme Time. 19 Da
gik Disciplene til Jesus afsides og sagde: „Hvorfor
kunde vi ikke uddrive den?" 20 Og han siger til dem:
„For eders Vantros Skyld; thi sandelig, siger jeg eder,
dersom I have Tro som et Sennepskorn, da kunne I
sige til dette Bjerg: Flyt dig herfra derhen, saa skal
det flytte sig; og intet skal være eder umuligt. 21 Men
denne Slags farer ikke ud uden ved Bøn og Faste."
22 Og medens de vandrede sammen i Galilæa, sagde
Jesus til dem: „Menneskesønnen skal overgives i
Menneskers Hænder; 23 og de skulle slaa ham ihjel,
og paa den tredje Dag skal han oprejses." Og de bleve
saare bedrøvede. 24 Men da de kom til Kapernaum,
kom de, som opkrævede Tempelskatten, til Peter
og sagde: „Betaler eders Mester ikke Skatten?" 25
Han sagde: „Jo." Og da han kom ind i Huset, kom
Jesus ham i Forkøbet og sagde: „Hvad tykkes dig,
Simon? Af hvem tage Jordens Konger Told eller Skat,
af deres egne Sønner eller af de fremmede?" 26 Og
da han sagde: „Af de fremmede," sagde Jesus til
ham: „Saa ere jo Sønnerne frie. 27 Men for at vi ikke
skulle forarge dem, saa gaa hen til Søen, kast en
Krog ud, og tag den første Fisk, som kommer op; og
naar du aabner dens Mund, skal du finde en Stater;
tag denne, og giv dem den for mig og dig!"

18 I den samme Stund kom Disciplene hen til
Jesus og sagde: „Hvem er da den største i

Himmeriges Rige?" 2 Og han kaldte et lille Barn
til sig og stillede det midt iblandt dem 3 og sagde:
„Sandelig, siger jeg eder, uden I omvende eder og
blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges
Rige. 4 Derfor, den, som fornedrer sig selv som
dette Barn, han er den største i Himmeriges Rige. 5
Og den, som modtager et eneste saadant Barn for
mit Navns Skyld, modtager mig. 6 Men den, som
forarger een af disse smaa, som tro paa mig, ham
var det bedre, at der var hængt en Møllesten om
hans Hals, og han var sænket i Havets Dyb. 7 Ve
Verden for Forargelserne! Thi vel er det nødvendigt,
at Forargelserne komme; dog, ve det Menneske, ved
hvem Forargelsen kommer! 8 Men dersom din Haand
eller din Fod forarger dig, da hug den af, og kast den
fra dig! Det er bedre for dig at gaa lam eller som en
Krøbling ind til Livet end at have to Hænder og to
Fødder og blive kastet i den evige Ild. **(aiōnios g166)**
9 Og dersom dit Øje forarger dig, da riv det ud, og
kast det fra dig! Det er bedre for dig at gaa enøjet
ind til Livet end at have to Øjne og blive kastet i
Helvedes Ild. **(Geenna g1067)** 10 Ser til, at I ikke foragte
en eneste af disse smaa; thi jeg siger eder: Deres
Engle i Himlene se altid min Faders Ansigt, som er i
Himlene. 11 [Thi Menneskesønnen er kommen for
at frelse det fortabte.] 12 Hvad tykkes eder? Om et
Menneske har hundrede Faar, og eet af dem farer
vild, forlader han da ikke de ni og halvfemsindstyve
og gaar ud i Bjergene og leder efter det vildfarende?
13 Og hænder det sig, at han finder det, sandelig,
siger jeg eder, han glæder sig mere over det end over
de ni og halvfemsindstyve, som ikke ere farne vild. 14
Saaledes er det ikke eders himmelske Faders Villie,
at en eneste af disse smaa skal fortabes. 15 Men om
din Broder synder imod dig, da gaa hen og revs ham
mellem dig og ham alene; hører han dig, da har du
vundet din Broder. 16 Men hører han dig ikke, da
tag endnu en eller to med dig, for at „hver Sag maa
staa fast efter to eller tre Vidners Mund." 17 Men er
han dem overhørig, da sig det til Menigheden; men
er han ogsaa Menigheden overhørig, da skal han
være for dig ligesom en Hedning og en Tolder. 18
Sandelig, siger jeg eder, hvad som helst I binde paa
Jorden, skal være bundet i Himmelen; og hvad som
helst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen.
19 Atter siger jeg eder, at dersom to af eder blive
enige paa Jorden om hvilken som helst Sag, hvorom
de ville bede, da skal det blive dem til Del fra min
Fader, som er i Himlene. 20 Thi hvor to eller tre
ere forsamlede om mit Navn, der er jeg midt iblandt
dem." 21 Da traadte Peter frem og sagde til ham:
„Herre! hvor ofte skal jeg tilgive min Broder, naar han
synder imod mig? mon indtil syv Gange?" 22 Jesus
siger til ham: „Jeg siger dig: ikke indtil syv Gange,
men indtil halvfjerdsindstyve Gange syv Gange. 23
Derfor lignes Himmeriges Rige ved en Konge, som
vilde holde Regnskab med sine Tjenere. 24 Men
da han begyndte at holde Regnskab, blev en, som
var ti Tusinde Talenter skyldig, ført frem for ham.
25 Og da han intet havde at betale med, bød hans
Herre, at han og hans Hustru og Børn og alt det, han
havde, skulde sælges, og Gælden betales. 26 Da
faldt Tjeneren ned for ham, bønfaldt ham og sagde:
Herre, vær langmodig med mig, saa vil jeg betale dig
det alt sammen. 27 Da ynkedes samme Tjeners Herre
inderligt over ham og lod ham løs og eftergav ham
Gælden. 28 Men den samme Tjener gik ud og traf en
af sine Medtjenere, som var ham hundrede Denarer
skyldig; og han greb fat paa ham og var ved at kvæle
ham og sagde: Betal, hvad du er skyldig! 29 Da faldt
hans Medtjener ned for ham og bad ham og sagde:
Vær langmodig med mig, saa vil jeg betale dig. 30
Men han vilde ikke, men gik hen og kastede ham i
Fængsel, indtil han betalte, hvad han var skyldig. 31
Da nu hans Medtjenere saa det, som skete, bleve
de saare bedrøvede og kom og forklarede for deres
Herre alt, hvad der var sket. 32 Da kalder hans Herre
ham for sig og siger til ham: Du onde Tjener! al den
Gæld eftergav jeg dig, fordi du bad mig. 33 Burde ikke
ogsaa du forbarme dig over din Medtjener, ligesom
jeg har forbarmet mig over dig. 34 Og hans Herre blev
vred og overgav ham til Bødlerne, indtil han kunde
faa betalt alt det, han var ham skyldig. 35 Saaledes
skal ogsaa min himmelske Fader gøre mod eder, om
I ikke af Hjertet tilgive, enhver sin Broder."

19 Og det skete, da Jesus havde fuldendt disse
Ord, drog han bort fra Galilæa og kom til Judæas
Egne, hinsides Jordan. 2 Og store Skarer fulgte ham,
og han helbredte dem der. 3 Og Farisæerne kom til
ham, fristede ham og sagde: „Er det tilladt at skille
sig fra sin Hustru af hvilken som helst Grund?" 4
Men han svarede og sagde: „Have I ikke læst, at
Skaberen fra Begyndelsen skabte dem som Mand
og Kvinde 5 og sagde: „Derfor skal en Mand forlade
sin Fader og sin Moder og holde sig til sin Hustru,
og de to skulle blive til eet Kød?" 6 Saaledes ere
de ikke længer to, men eet Kød. Derfor, hvad Gud
har sammenføjet, maa et Menneske ikke adskille." 7
De sige til ham: „Hvorfor bød da Moses at give et
Skilsmissebrev og skille sig fra hende?" 8 Han siger
til dem: „Moses tilstedte eder at skille eder fra eders

Hustruer for eders Hjerters Haardheds Skyld; men fra
Begyndelsen har det ikke været saaledes. 9 Men
jeg siger eder, at den, som skiller sig fra sin Hustru,
naar det ikke er for Hors Skyld, og tager en anden til
Ægte, han bedriver Hor; og den, som tager en fraskilt
Hustru til Ægte, han bedriver Hor." 10 Hans Disciple
sige til ham: „Staar Mandens Sag med Hustruen
saaledes, da er det ikke godt at gifte sig." 11 Men han
sagde til dem: „Ikke alle rumme dette Ord, men de,
hvem det er givet: 12 Thi der er Gildinger, som ere
fødte saaledes fra Moders Liv; og der er Gildinger,
som ere gildede af Mennesker; og der er Gildinger,
som have gildet sig selv for Himmeriges Riges Skyld.
Den, som kan rumme det, han rumme det!" 13 Da
blev der baaret smaa Børn til ham, for at han skulde
lægge Hænderne paa dem og bede; men Disciplene
truede dem. 14 Da sagde Jesus: „Lader de smaa
Børn komme, og formener dem ikke at komme til mig;
thi Himmeriges Rige hører saadanne til." 15 Og han
lagde Hænderne paa dem, og han drog derfra. 16
Og se, en kom til ham og sagde: „Mester! hvad godt
skal jeg gøre, for at jeg kan faa et evigt Liv?" (aiōnios
g166) 17 Men han sagde til ham: „Hvorfor spørger
du mig om det gode? Een er den gode. Men vil du
indgaa til Livet, da hold Budene!" 18 Han siger til
ham: „Hvilke?" Men Jesus sagde: „Dette: Du maa
ikke slaa ihjel; du maa ikke bedrive Hor; du maa ikke
stjæle; du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd; 19 ær din
Fader og din Moder, og: Du skal elske din Næste
som dig selv." 20 Den unge Mand siger til ham: „Det
har jeg holdt alt sammen; hvad fattes mig endnu?" 21
Jesus sagde til ham: „Vil du være fuldkommen, da
gaa bort, sælg, hvad du ejer, og giv det til fattige, saa
skal du have en Skat i Himmelen; og kom saa og følg
mig!" 22 Men da den unge Mand hørte det Ord, gik
han bedrøvet bort; thi han havde meget Gods. 23
Men Jesus sagde til sine Disciple: „Sandelig siger
jeg eder: En rig kommer vanskeligt ind i Himmeriges
Rige. 24 Atter siger jeg eder: Det er lettere for en
Kamel at gaa igennem et Naaleøje end for en rig at
gaa ind i Guds Rige." 25 Men da Disciplene hørte
dette, forfærdedes de saare og sagde: „Hvem kan da
blive frelst?" 26 Men Jesus saa paa dem og sagde:
„For Mennesker er dette umuligt, men for Gud ere
alle Ting mulige." 27 Da svarede Peter og sagde
til ham: „Se, vi have forladt alle Ting og fulgt dig;
hvad skulle da vi have?" 28 Men Jesus sagde til
dem: „Sandelig siger jeg eder, at i Igenfødelsen, naar
Menneskesønnen sidder paa sin Herligheds Trone,
skulle ogsaa I, som have fulgt mig, sidde paa tolv
Troner og dømme Israels tolv Stammer. 29 Og hver,
som har forladt Hus eller Brødre eller Søstre eller
Fader eller Moder eller Hustru eller Børn eller Marker
for mit Navns Skyld, skal faa det mange Fold igen og
arve et evigt Liv. (aiōnios g166) 30 Men mange af de
første skulle blive de sidste, og af de sidste de første.

20 Thi Himmeriges Rige ligner en Husbonde, som
gik ud tidligt om Morgenen for at leje Arbejdere
til sin Vingaard. 2 Og da han var bleven enig med
Arbejderne om en Denar om Dagen, sendte han dem
til sin Vingaard. 3 Og han gik ud ved den tredje Time
og saa andre staa ledige paa Torvet, 4 og han sagde
til dem: Gaar ogsaa I hen i Vingaarden, og jeg vil
give eder, hvad som ret er. Og de gik derhen. 5
Han gik atter ud ved den sjette og niende Time og
gjorde ligesaa. 6 Og ved den ellevte Time gik han ud
og fandt andre staaende der, og han siger til dem:
Hvorfor staa I her ledige hele Dagen? 7 De sige til
ham: Fordi ingen lejede os. Han siger til dem: Gaar
ogsaa I hen i Vingaarden! 8 Men da det var blevet
Aften, siger Vingaardens Herre til sin Foged: Kald paa
Arbejderne, og betal dem deres Løn, idet du begynder
med de sidste og ender med de første! 9 Og de, som
vare lejede ved den ellevte Time, kom og fik hver en
Denar. 10 Men da de første kom, mente de, at de
skulde faa mere; og ogsaa de fik hver en Denar. 11
Men da de fik den, knurrede de imod Husbonden
og sagde: 12 Disse sidste have kun arbejdet een
Time, og du har gjort dem lige med os, som have
baaret Dagens Byrde og Hede. 13 Men han svarede
og sagde til en af dem: Ven! jeg gør dig ikke Uret; er
du ikke bleven enig med mig om en Denar? 14 Tag dit
og gaa! Men jeg vil give denne sidste ligesom dig. 15
Eller har jeg ikke Lov at gøre med mit, hvad jeg vil?
Eller er dit Øje ondt, fordi jeg er god? 16 Saaledes
skulle de sidste blive de første, og de første de sidste;
thi mange ere kaldede, men faa ere udvalgte." 17
Og da Jesus drog op til Jerusalem, tog han de tolv
Disciple til Side og sagde til dem paa Vejen: 18 „Se,
vi drage op til Jerusalem, og Menneskesønnen skal
overgives til Ypperstepræsterne og de skriftkloge;
og de skulle dømme ham til Døden 19 og overgive
ham til Hedningerne til at spottes og hudstryges og
korsfæstes; og paa den tredje Dag skal han opstaa."
20 Da gik Zebedæus's Sønners Moder til ham med
sine Sønner og faldt ned for ham og vilde bede ham
om noget. 21 Men han sagde til hende: „Hvad vil du?"
Hun siger til ham: „Sig, at disse mine to Sønner skulle
i dit Rige sidde den ene ved din højre, den anden ved
din venstre Side." 22 Men Jesus svarede og sagde: „I
vide ikke, hvad I bede om. Kunne I drikke den Kalk,

som jeg skal drikke?" De sige til ham: „Det kunne
vi." 23 Han siger til dem: „Min Kalk skulle I vel drikke;
men det at sidde ved min højre og ved min venstre
Side tilkommer det ikke mig at give; men det gives til
dem, hvem det er beredt af min Fader." 24 Og da de
ti hørte dette, bleve de vrede paa de to Brødre. 25
Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: „I vide, at
Folkenes Fyrster herske over dem, og de store bruge
Myndighed over dem. 26 Saaledes skal det ikke være
iblandt eder; men den, som vil blive stor iblandt eder,
han skal være eders Tjener; 27 og den, som vil være
den ypperste iblandt eder, han skal være eders Træl.
28 Ligesom Menneskesønnen ikke er kommen for at
lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en
Genløsning for mange." 29 Og da de gik ud af Jeriko,
fulgte en stor Folkeskare ham. 30 Og se, to blinde
sade ved Vejen, og da de hørte, at Jesus gik forbi,
raabte de og sagde: „Herre, forbarm dig over os,
du Davids Søn!" 31 Men Skaren truede dem, at de
skulde tie; men de raabte endnu stærkere og sagde:
„Herre, forbarm dig over os, du Davids Søn!" 32 Og
Jesus stod stille og kaldte paa dem og sagde: „Hvad
ville I, at jeg skal gøre for eder?" 33 De sige til ham:
„Herre! at vore Øjne maatte oplades." 34 Og Jesus
ynkedes inderligt og rørte ved deres Øjne. Og straks
bleve de seende, og de fulgte ham.

21 Og da de nærmede sig Jerusalem og kom til
Bethfage ved Oliebjerget, da udsendte Jesus to
Disciple og sagde til dem: 2 „Gaar hen i den Landsby,
som ligger lige for eder; og straks skulle I finde en
Aseninde bunden og et Føl hos hende; løser dem og
fører dem til mig! 3 Og dersom nogen siger noget til
eder, da siger, at Herren har Brug for dem, saa skal
han straks sende dem." 4 Men dette er sket, for at
det skulde opfyldes, der er talt ved Profeten, som
siger: 5 „Siger til Zions Datter: Se, din Konge kommer
til dig, sagtmodig og ridende paa et Asen og paa et
Trældyrs Føl." 6 Men Disciplene gik hen og gjorde,
som Jesus befalede dem; 7 og de hentede Aseninden
og Føllet og lagde deres Klæder paa dem, og han
satte sig derpaa. 8 Men de fleste af Folkeskaren
bredte deres Klæder paa Vejen, andre huggede
Grene af Træerne og strøede dem paa Vejen. 9
Men Skarerne, som gik foran ham og fulgte efter,
raabte og sagde: „Hosanna Davids Søn! velsignet
være den, som kommer, i Herrens Navn! Hosanna
i det højeste!" 10 Og da han drog ind i Jerusalem,
kom hele Staden i Bevægelse og sagde: „Hvem er
denne?" 11 Men Skarerne sagde: „Det er Profeten
Jesus fra Nazareth i Galilæa." 12 Og Jesus gik ind i
Guds Helligdom og uddrev alle dem, som solgte og
købte i Helligdommen, og han væltede Vekselerernes
Borde og Duekræmmernes Stole. 13 Og han siger til
dem: „Der er skrevet: Mit Hus skal kaldes et Bedehus;
men I gøre det til en Røverkule." 14 Og der kom
blinde og lamme til ham i Helligdommen, og han
helbredte dem. 15 Men da Ypperstepræsterne og de
skriftkloge saa de Undergerninger, som han gjorde,
og Børnene, som raabte i Helligdommen og sagde:
„Hosanna Davids Søn!" bleve de vrede og sagde til
ham: 16 „Hører du, hvad disse sige?" Men Jesus
siger til dem: „Ja! have I aldrig læst: Af umyndiges og
diendes Mund har du beredt dig Lovsang?" 17 Og
han forlod dem og gik uden for Staden til Bethania
og overnattede der. 18 Men da han om Morgenen
igen gik ind til Staden, blev han hungrig. 19 Og han
saa et Figentræ ved Vejen og gik hen til det, og han
fandt intet derpaa uden Blade alene. Og han siger til
det: „Aldrig i Evighed skal der vokse Frugt mere paa
dig!" Og Figentræet visnede straks. (aiōn g165) 20 Og
da Disciplene saa det, forundrede de sig og sagde:
„Hvorledes kunde Figentræet straks visne?" 21 Men
Jesus svarede og sagde til dem: „Sandelig, siger jeg
eder, dersom I have Tro og ikke tvivle, da skulle I ikke
alene kunne gøre det med Figentræet, men dersom
I endog sige til dette Bjerg: Løft dig op og kast dig
i Havet, da skal det ske. 22 Og alt, hvad I begære
i Bønnen troende, det skulle I faa." 23 Og da han
kom ind i Helligdommen, kom Ypperstepræsterne
og Folkets Ældste hen til ham, medens han lærte,
og de sagde: „Af hvad Magt gør du disse Ting, og
hvem har givet dig denne Magt?" 24 Men Jesus
svarede og sagde til dem: „Ogsaa jeg vil spørge eder
om een Ting, og dersom I sige mig det, vil ogsaa
jeg sige eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting. 25
Johannes's Daab, hvorfra var den? Fra Himmelen
eller fra Mennesker?" Men de tænkte ved sig selv og
sagde: „Sige vi: Fra Himmelen, da vil han sige til os:
Hvorfor troede I ham da ikke? 26 Men sige vi: Fra
Mennesker, frygte vi for Mængden; thi de holde alle
Johannes for en Profet." 27 Og de svarede Jesus
og sagde: „Det vide vi ikke." Da sagde ogsaa han til
dem: „Saa siger ikke heller jeg eder, af hvad Magt jeg
gør disse Ting. 28 Men hvad tykkes eder? En Mand
havde to Børn; og han gik til den første og sagde:
Barn! gaa hen, arbejd i Dag i min Vingaard! 29 Men
han svarede og sagde: Nej, jeg vil ikke; men bagefter
fortrød han det og gik derhen. 30 Og han gik til den
anden og sagde ligesaa. Men han svarede og sagde:
Ja, Herre! og gik ikke derhen. 31 Hvem af de to
gjorde Faderens Villie?" De sige: „Den første." Jesus

siger til dem: „Sandelig siger jeg eder, at Toldere og
Skøger gaa forud for eder ind i Guds Rige. 32 Thi
Johannes kom til eder paa Retfærdigheds Vej, og
I troede ham ikke, men Toldere og Skøger troede
ham; men endskønt I saa det, fortrøde I det alligevel
ikke bagefter, saa I troede ham. 33 Hører en anden
Lignelse: Der var en Husbonde, som plantede en
Vingaard og satte et Gærde omkring den og gravede
en Perse i den og byggede et Taarn; og han lejede
den ud til Vingaardsmænd og drog udenlands. 34 Men
da Frugttiden nærmede sig, sendte han sine Tjenere
til Vingaardsmændene for at faa dens Frugter. 35 Og
Vingaardsmændene grebe hans Tjenere, og en sloge
de, en dræbte de, og en stenede de. 36 Atter sendte
han andre Tjenere hen, flere end de første; og de
gjorde ligesaa med dem. 37 Men til sidst sendte han
sin Søn til dem og sagde: De ville undse sig for min
Søn. 38 Men da Vingaardsmændene saa Sønnen,
sagde de til hverandre: Det er Arvingen; kommer,
lader os slaa ham ihjel og faa hans Arv! 39 Og de
grebe ham og kastede ham ud af Vingaarden og sloge
ham ihjel. 40 Naar da Vingaardens Herre kommer,
hvad vil han saa gøre med disse Vingaardsmænd?"
41 De sige til ham: „Ilde vil han ødelægge de onde og
leje sin Vingaard ud til andre Vingaardsmænd, som
ville give ham Frugterne i deres Tid." 42 Jesus siger til
dem: „Have I aldrig læst i Skrifterne: Den Sten, som
Bygningsmændene forkastede, den er bleven til en
Hovedhjørnesten; fra Herren er dette kommet, og det
er underligt for vore Øjne. 43 Derfor siger jeg eder, at
Guds Rige skal tages fra eder og gives til et Folk, som
bærer dets Frugter. 44 Og den, som falder paa denne
Sten, skal slaa sig sønder; men hvem den falder paa,
ham skal den knuse." 45 Og da Yppersteprøsterne
og Farisæerne hørte hans Lignelser, forstode de, at
han talte om dem. 46 Og de søgte at gribe ham, men
frygtede for Skarerne; thi de holdt ham for en Profet.

22 Og Jesus tog til Orde og talte atter i Lignelser
til dem og sagde: 2 „Himmeriges Rige lignes
ved en Konge, som gjorde Bryllup for sin Søn. 3 Og
han udsendte sine Tjenere for at kalde de budne til
Brylluppet; og de vilde ikke komme. 4 Han udsendte
atter andre Tjenere og sagde: Siger til de budne: Se,
jeg har beredt mit Maaltid, mine Okser og Fedekvæget
er slagtet, og alting er rede; kommer til Brylluppet! 5
Men de brøde sig ikke derom og gik hen, den ene paa
sin Mark, den anden til sit Købmandsskab; 6 og de
øvrige grebe hans Tjenere, forhaanede og ihjelsloge
dem. 7 Men Kongen blev vred og sendte sine Hære
ud og slog disse Manddrabere ihjel og satte Ild paa
deres Stad. 8 Da siger han til sine Tjenere: Brylluppet
er beredt, men de budne vare det ikke værd. 9 Gaar
derfor ud paa Skillevejene og byder til Brylluppet saa
mange, som I finde! 10 Og de Tjenere gik ud paa
Vejene og samlede alle dem, de fandt, baade onde
og gode; og Bryllupshuset blev fuldt af Gæster. 11 Da
nu Kongen gik ind for at se Gæsterne, saa han der et
Menneske, som ikke var iført Bryllupsklædning. 12
Og han siger til ham: Ven! hvorledes er du kommen
herind og har ingen Bryllupsklædning paa? Men
han tav. 13 Da sagde Kongen til Tjenerne: Binder
Fødder og Hænder paa ham, og kaster ham ud i
Mørket udenfor; der skal der være Graad og Tænders
Gnidsel. 14 Thi mange ere kaldede, men faa ere
udvalgte." 15 Da gik Farisæerne hen og holdt Raad
om, hvorledes de kunde fange ham i Ord. 16 Og de
sende deres Disciple til ham tillige med Herodianerne
og sige: „Mester! vi vide, at du er sanddru og lærer
Guds Vej i Sandhed og ikke bryder dig om nogen; thi
du ser ikke paa Menneskers Person. 17 Sig os derfor:
Hvad tykkes dig? Er det tilladt at give Kejseren Skat,
eller ej?" 18 Men da Jesus mærkede deres Ondskab,
sagde han: „I Hyklere, hvorfor friste I mig? 19 Viser
mig Skattens Mønt!" Og de bragte ham en Denar.
20 Og han siger til dem: „Hvis Billede og Overskrift
er dette?" 21 De sige til ham: „Kejserens." Da siger
han til dem: „Saa giver Kejseren, hvad Kejserens
er, og Gud, hvad Guds er!" 22 Og da de hørte det,
undrede de sig, og de forlode ham og gik bort. 23
Samme Dag kom der Saddukæere til ham, hvilke
sige, at der ingen Opstandelse er, og de spurgte
ham og sagde: 24 „Mester! Moses har sagt: Naar
nogen dør og ikke har Børn, skal hans Broder for
Svogerskabets Skyld tage hans Hustru til Ægte og
oprejse sin Broder Afkom. 25 Men nu var der hos
os syv Brødre; og den første giftede sig og døde;
og efterdi han ikke havde Afkom, efterlod han sin
Hustru til sin Broder. 26 Ligesaa ogsaa den anden
og den tredje, indtil den syvende; 27 men sidst af
alle døde Hustruen. 28 Hvem af disse syv skal nu
have hende til Hustru i Opstandelsen? thi de have
alle haft hende." 29 Men Jesus svarede og sagde til
dem: „I fare vild, idet I ikke kende Skrifterne, ej heller
Guds Kraft. 30 Thi i Opstandelsen tage de hverken til
Ægte eller bortgiftes, men de ere ligesom Guds Engle
i Himmelen. 31 Men hvad de dødes Opstandelse
angaar, have I da ikke læst, hvad der er talt til eder af
Gud, naar han siger: 32 „Jeg er Abrahams Gud og
Isaks Gud og Jakobs Gud." Han er ikke dødes, men
levendes Gud." 33 Og da Skarerne hørte dette, bleve
de slagne af Forundring over hans Lære. 34 Men da

Farisæerne hørte, at han havde stoppet Munden paa
Saddukæerne, forsamlede de sig. 35 Og en af dem,
en lovkyndig, spurgte og fristede ham og sagde: 36
„Mester, hvilket er det store Bud i Loven?" 37 Men
han sagde til ham: „Du skal elske Herren din Gud
med hele dit Hjerte og med hele din Sjæl og med
hele dit Sind. 38 Dette er det store og første Bud. 39
Men et andet er dette ligt: Du skal elske din Næste
som dig selv. 40 Af disse to Bud afhænger hele
Loven og Profeterne." 41 Men da Farisæerne vare
forsamlede, spurgte Jesus dem og sagde: 42 „Hvad
tykkes eder om Kristus? Hvis Søn er han?" De sige
til ham: „Davids." 43 Han siger til dem: „Hvorledes
kan da David i Aanden kalde ham Herre, idet han
siger: 44 Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min
højre Haand, indtil jeg faar lagt dine Fjender under
dine Fødder. 45 Naar nu David kalder ham Herre,
hvorledes er han da hans Søn?" 46 Og ingen kunde
svare ham et Ord, og ingen vovede mere at rette
Spørgsmaal til ham efter den Dag.

23 Da talte Jesus til Skarerne og til sine Disciple
og sagde: 2 „Paa Mose Stol sidde de skriftkloge
og Farisæerne. 3 Gører og holder derfor alt, hvad
de sige eder; men gører ikke efter deres Gerninger;
thi de sige det vel, men gøre det ikke. 4 Men de
binde svare Byrder, vanskelige at bære, og lægge
dem paa Menneskenes Skuldre; men selv ville de
ikke bevæge dem med en Finger. 5 Men de gøre alle
deres Gerninger for at beskues af Menneskene; thi
de gøre deres Bederemme brede og Kvasterne paa
deres Klæder store. 6 Og de ville gerne sidde øverst
til Bords ved Maaltiderne og paa de fornemste Pladser
i Synagogerne 7 og lade sig hilse paa Torvene og
kaldes Rabbi af Menneskene. 8 Men I skulle ikke
lade eder kalde Rabbi; thi een er eders Mester, men I
ere alle Brødre. 9 Og I skulle ikke kalde nogen paa
Jorden eders Fader; thi een er eders Fader, han, som
er i Himlene. 10 Ej heller skulle I lade eder kalde
Vejledere; thi een er eders Vejleder, Kristus. 11 Men
den største iblandt eder skal være eders Tjener. 12
Men den, som ophøjer sig selv, skal fornedres, og
den, som fornedrer sig selv, skal ophøjes. 13 Men
ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I
tillukke Himmeriges Rige for Menneskene; thi I gaa
ikke derind, og dem, som ville gaa ind, tillade I det
ikke. 14 [Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere!
thi I opæde Enkers Huse og bede paa Skrømt længe;
derfor skulle I faa des haardere Dom.] 15 Ve eder, I
skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I drage om til
Vands og til Lands for at vinde en eneste Tilhænger;
og naar han er bleven det, gøre I ham til et Helvedes
Barn, dobbelt saa slemt, som I selv ere. **(Geenna g1067)**
16 Ve eder, I blinde Vejledere! I, som sige: Den, som
sværger ved Templet, det er intet; men den, som
sværger ved Guldet i Templet, han er forpligtet. 17 I
Daarer og blinde! hvilket er da størst? Guldet eller
Templet, som helliger Guldet? 18 Fremdeles: Den,
som sværger ved Alteret, det er intet; men den, som
sværger ved Gaven derpaa, han er forpligtet. 19 I
Daarer og blinde! hvilket er da størst? Gaven eller
Alteret, som helliger Gaven? 20 Derfor, den, som
sværger ved Alteret, sværger ved det og ved alt
det, som er derpaa. 21 Og den, som sværger ved
Templet, sværger ved det og ved ham, som bor deri.
22 Og den, som sværger ved Himmelen, sværger
ved Guds Trone og ved ham, som sidder paa den.
23 Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere!
thi I give Tiende af Mynte og Dild og Kommen og
have forsømt de Ting i Loven, der have større Vægt,
Retten og Barmhjertigheden og Troskaben. Disse
Ting burde man gøre og ikke forsømme hine. 24 I
blinde Vejledere, I, som si Myggen af, men nedsluge
Kamelen! 25 Ve eder, I skriftkloge og Farisæere,
I Hyklere! thi I rense det udvendige af Bægeret
og Fadet, men indvendigt ere de fulde af Rov og
Umættelighed. 26 Du blinde Farisæer! rens først
det indvendige af Bægeret og Fadet, for at ogsaa
det udvendige af dem kan blive rent. 27 Ve eder, I
skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I ere ligesom
kalkede Grave, der jo synes dejlige udvendigt, men
indvendigt ere fulde af døde Ben og al Urenhed. 28
Saaledes synes ogsaa I vel udvortes retfærdige for
Menneskene; men indvortes ere I fulde af Hykleri og
Lovløshed. 29 Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I
Hyklere! thi I bygge Profeternes Grave og pryde de
retfærdiges Gravsteder og sige: 30 Havde vi været til
i vore Fædres Dage, da havde vi ikke været delagtige
med dem i Profeternes Blod. 31 Altsaa give I eder
selv det Vidnesbyrd, at I ere Sønner af dem, som
have ihjelslaaet Profeterne. 32 Saa gører da ogsaa I
eders Fædres Maal fuldt! 33 I Slanger! I Øgleunger!
hvorledes kunne I undfly Helvedes Dom? **(Geenna g1067)** 34 Derfor se, jeg sender til eder Profeter og
vise og skriftkloge; nogle af dem skulle I slaa ihjel og
korsfæste, og nogle af dem skulle I hudstryge i eders
Synagoger og forfølge fra Stad til Stad, 35 for at alt
det retfærdige Blod skal komme over eder, som er
udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod
indtil Sakarias's, Barakias's Søns, Blod, hvem I sloge
ihjel imellem Templet og Alteret. 36 Sandelig, siger
jeg eder, alt dette skal komme over denne Slægt. 37

Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslaar Profeterne og
stener dem, som ere sendte til dig, hvor ofte vilde
jeg samle dine Børn, ligesom en Høne samler sine
Kyllinger under Vingerne! Og I vilde ikke. 38 Se, eders
Hus lades eder øde! 39 Thi jeg siger eder: I skulle
ingenlunde se mig fra nu af, indtil I sige: Velsignet
være den, som kommer, i Herrens Navn!"

24 Og Jesus gik ud, bort fra Helligdommen, og
hans Disciple kom til ham for at vise ham
Helligdommens Bygninger. 2 Men han svarede og
sagde til dem: „Se I ikke alt dette? Sandelig, siger
jeg eder, her skal ikke lades Sten paa Sten, som jo
skal nedbrydes." 3 Men da han sad paa Oliebjerget,
kom hans Disciple til ham afsides og sagde: „Sig
os, naar skal dette ske? Og hvad er Tegnet paa din
Tilkommelse og Verdens Ende?" **(aiōn g165)** 4 Og
Jesus svarede og sagde til dem: „Ser til, at ingen
forfører eder! 5 Thi mange skulle paa mit Navn
komme og sige: Jeg er Kristus; og de skulle forføre
mange. 6 Men I skulle faa at høre om Krige og
Krigsrygter. Ser til, lader eder ikke forskrække; thi det
maa ske; men Enden er ikke endda. 7 Thi Folk skal
rejse sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal
være Hungersnød og Jordskælv her og der. 8 Men alt
dette er Veernes Begyndelse. 9 Da skulle de overgive
eder til Trængsel og slaa eder ihjel, og I skulle hades
af alle Folkeslagene for mit Navns Skyld. 10 Og da
skulle mange forarges og forraade hverandre og
hade hverandre. 11 Og mange falske Profeter skulle
fremstaa og forføre mange. 12 Og fordi Lovløsheden
bliver mangfoldig, vil Kærligheden blive kold hos
de fleste. 13 Men den, som holder ud indtil Enden,
han skal frelses. 14 Og dette Rigets Evangelium
skal prædikes i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle
Folkeslagene; og da skal Enden komme. 15 Naar I
da se Ødelæggelsens Vederstyggelighed, hvorom
der er talt ved Profeten Daniel, staa paa hellig Grund,
(den, som læser det, han give Agt!) 16 da skulle
de, som ere i Judæa, fly ud paa Bjergene; 17 den,
som er paa Taget, stige ikke ned for at hente, hvad
der er i hans Hus; 18 og den, som er paa Marken,
vende ikke tilbage for at hente sine Klæder! 19 Men
ve de frugtsommelige og dem, som give Die, i de
Dage! 20 Og beder om, at eders Flugt ikke skal
ske om Vinteren, ej heller paa en Sabbat; 21 thi der
skal da være en Trængsel saa stor, som der ikke
har været fra Verdens Begyndelse indtil nu og heller
ikke skal komme. 22 Og dersom disse Dage ikke
bleve afkortede, da blev intet Kød frelst; men for
de udvalgtes Skyld skulle disse Dage afkortes. 23
Dersom nogen da siger til eder: Se, her er Kristus,
eller der! da skulle I ikke tro det. 24 Thi falske Krister
og falske Profeter skulle fremstaa og gøre store Tegn
og Undergerninger, saa at ogsaa de udvalgte skulde
blive forførte, om det var muligt. 25 Se, jeg har sagt
eder det forud. 26 Derfor, om de sige til eder: Se,
han er i Ørkenen, da gaar ikke derud; se, han er
i Kamrene, da tror det ikke! 27 Thi ligesom Lynet
udgaar fra Østen og lyser indtil Vesten, saaledes
skal Menneskesønnens Tilkommelse være. 28 Hvor
Aadselet er, der ville Ørnene samle sig. 29 Men straks
efter de Dages Trængsel skal Solen formørkes og
Maanen ikke give sit Skin og Stjernerne falde ned
fra Himmelen, og Himmelens Kræfter skulle rystes.
30 Og da skal Menneskesønnens Tegn vise sig paa
Himmelen; og da skulle alle Jordens Stammer jamre
sig, og de skulle se Menneskesønnen komme paa
Himmelens Skyer med Kraft og megen Herlighed. 31
Og han skal udsende sine Engle med stærktlydende
Basun, og de skulle samle hans udvalgte fra de fire
Vinde, fra den ene Ende af Himmelen til den anden.
32 Men lærer Lignelsen af Figentræet: Naar dets Gren
allerede er bleven blød, og Bladene skyde frem, da
skønne I, at Sommeren er nær. 33 Saaledes skulle
ogsaa I, naar I se alt dette, skønne, at han er nær for
Døren. 34 Sandelig, siger jeg eder, denne Slægt skal
ingenlunde forgaa, førend alle disse Ting ere skete.
35 Himmelen og Jorden skulle forgaa, men mine Ord
skulle ingenlunde forgaa. 36 Men om den Dag og
Time ved ingen, end ikke Himmelens Engle, heller
ikke Sønnen, men kun Faderen alene. 37 Og ligesom
Noas Dage vare, saaledes skal Menneskesønnens
Tilkommelse være. 38 Thi ligesom de i Dagene før
Syndfloden aade og drak, toge til Ægte og bortgiftede,
indtil den Dag, da Noa gik ind i Arken, 39 og ikke
agtede det, førend Syndfloden kom og tog dem
alle bort, saaledes skal ogsaa Menneskesønnens
Tilkommelse være. 40 Da skulle to Mænd være paa
Marken; den ene tages med, og den anden lades
tilbage. 41 To Kvinder skulle male paa Kværnen;
den ene tages med, og den anden lades tilbage. 42
Vaager derfor, thi I vide ikke, paa hvilken Dag eders
Herre kommer. 43 Men dette skulle I vide, at dersom
Husbonden vidste, i hvilken Nattevagt Tyven vilde
komme, da vaagede han og tillod ikke, at der skete
Indbrud i hans Hus. 44 Derfor vorder ogsaa I rede; thi
Menneskesønnen kommer i den Time, som I ikke
mene. 45 Hvem er saa den tro og forstandige Tjener,
som hans Herre har sat over sit Tyende til at give
dem deres Mad i rette Tid? 46 Salig er den Tjener,
hvem hans Herre, naar han kommer, finder handlende

saaledes. 47 Sandelig siger jeg eder, han skal sætte
ham over alt, hvad han ejer. 48 Men dersom den
onde Tjener siger i sit Hjerte: Min Herre tøver, 49 og
saa begynder at slaa sine Medtjenere og spiser og
drikker med Drankerne, 50 da skal den Tjeners Herre
komme paa den Dag, han ikke venter, og i den Time,
han ikke ved, 51 og hugge ham sønder og give ham
hans Lod sammen med Hyklerne; der skal der være
Graad og Tænders Gnidsel.

25 Da skal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer,
som toge deres Lamper og gik Brudgommen i
Møde. 2 Men fem af dem vare Daarer, og fem kloge.
3 Daarerne toge nemlig deres Lamper, men toge ikke
Olie med sig. 4 Men de kloge toge Olie i deres Kar
tillige med deres Lamper. 5 Og da Brudgommen
tøvede, slumrede de alle ind og sov. 6 Men ved
Midnat lød der et Raab: Se, Brudgommen kommer,
gaar ham i Møde! 7 Da vaagnede alle Jomfruerne og
gjorde deres Lamper i Stand. 8 Men Daarerne sagde
til de kloge: Giver os af eders Olie; thi vore Lamper
slukkes. 9 Men de kloge svarede og sagde: Der vilde
vist ikke blive nok til os og til eder; gaar hellere hen til
Købmændene og køber til eder selv! 10 Men medens
de gik bort for at købe, kom Brudgommen, og de,
som vare rede, gik ind med ham til Brylluppet; og
Døren blev lukket. 11 Men senere komme ogsaa
de andre Jomfruer og sige: Herre, Herre, luk op for
os! 12 Men han svarede og sagde: Sandelig, siger
jeg eder, jeg kender eder ikke. 13 Vaager derfor,
thi I vide ikke Dagen, ej heller Timen. 14 Thi det er
ligesom en Mand, der drog udenlands og kaldte paa
sine Tjenere og overgav dem sin Ejendom; 15 og
en gav han fem Talenter, en anden to, og en tredje
en, hver efter hans Evne; og straks derefter drog
han udenlands. 16 Men den, som havde faaet de
fem Talenter, gik hen og købslog med dem og vandt
andre fem Talenter. 17 Ligesaa vandt ogsaa den,
som havde faaet de to Talenter, andre to. 18 Men
den, som havde faaet den ene, gik bort og gravede
i Jorden og skjulte sin Herres Penge. 19 Men lang
Tid derefter kommer disse Tjeneres Herre og holder
Regnskab med dem. 20 Og den, som havde faaet de
fem Talenter, kom frem og bragte andre fem Talenter
og sagde: Herre! du overgav mig fem Talenter; se,
jeg har vundet fem andre Talenter. 21 Hans Herre
sagde til ham: Vel, du gode og tro Tjener! du var
tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget; gaa ind
til din Herres Glæde! 22 Da kom ogsaa han frem,
som havde faaet de to Talenter, og sagde: Herre! du
overgav mig to Talenter; se, jeg har vundet to andre
Talenter. 23 Hans Herre sagde til ham: Vel, du gode
og tro Tjener! du var tro over lidet, jeg vil sætte dig
over meget; gaa ind til din Herres Glæde! 24 Men
ogsaa han, som havde faaet den ene Talent, kom
frem og sagde: Herre! jeg kendte dig, at du er en
haard Mand, som høster, hvor du ikke saaede, og
samler, hvor du ikke spredte; 25 og jeg frygtede og gik
hen og skjulte din Talent i Jorden; se, her har du, hvad
dit er. 26 Men hans Herre svarede og sagde til ham:
Du onde og lade Tjener! du vidste, at jeg høster, hvor
jeg ikke saaede, og samler, hvor jeg ikke spredte; 27
derfor burde du have overgivet Vekselererne mine
Penge; og naar jeg kom, da havde jeg faaet mit
igen med Rente. 28 Tager derfor den Talent fra ham,
og giver den til ham, som har de ti Talenter. 29 Thi
enhver, som har, ham skal der gives, og han skal faa
Overflod; men den, som ikke har, fra ham skal endog
det tages, som han har. 30 Og kaster den unyttige
Tjener ud i Mørket udenfor; der skal der være Graad
og Tænders Gnidsel. 31 Men naar Menneskesønnen
kommer i sin Herlighed og alle Englene med ham,
da skal han sidde paa sin Herligheds Trone. 32 Og
alle Folkeslagene skulle samles foran ham, og han
skal skille dem fra hverandre, ligesom Hyrden skiller
Faarene fra Bukkene. 33 Og han skal stille Faarene
ved sin højre Side og Bukkene ved den venstre. 34 Da
skal Kongen sige til dem ved sin højre Side: Kommer
hid, I min Faders velsignede! arver det Rige, som
har været eder beredt fra Verdens Grundlæggelse.
35 Thi jeg var hungrig, og I gave mig at spise; jeg
var tørstig, og I gave mig at drikke; jeg var fremmed,
og I toge mig hjem til eder; 36 jeg var nøgen, og I
klædte mig; jeg var syg, og I besøgte mig; jeg var i
Fængsel, og I kom til mig. 37 Da skulle de retfærdige
svare ham og sige: Herre! naar saa vi dig hungrig
og gave dig Mad, eller tørstig og gave dig at drikke?
38 Naar saa vi dig fremmed og toge dig hjem til os,
eller nøgen og klædte dig? 39 Naar saa vi dig syg
eller i Fængsel og kom til dig? 40 Og Kongen skal
svare og sige til dem: Sandelig, siger jeg eder: Hvad I
have gjort imod een af disse mine mindste Brødre,
have I gjort imod mig. 41 Da skal han ogsaa sige
til dem ved den venstre Side: Gaar bort fra mig, I
forbandede! til den evige Ild, som er beredt Djævelen
og hans Engle. (aiōnios g166) 42 Thi jeg var hungrig, og
I gave mig ikke at spise; jeg var tørstig, og I gave mig
ikke at drikke; 43 jeg var fremmed, og I toge mig ikke
hjem til eder; jeg var nøgen, og I klædte mig ikke; jeg
var syg og i Fængsel, og I besøgte mig ikke. 44 Da
skulle ogsaa de svare og sige: Herre! naar saa vi dig
hungrig eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller

syg eller i Fængsel og tjente dig ikke? 45 Da skal han
svare dem og sige: Sandelig, siger jeg eder: Hvad I
ikke have gjort imod een af disse mindste, have I
heller ikke gjort imod mig. 46 Og disse skulle gaa bort
til evig Straf, men de retfærdige til evigt Liv." **(aiōnios g166)**

26 Og det skete, da Jesus havde fuldendt alle
disse Ord, sagde han til sine Disciple: 2
„I vide, at om to Dage er det Paaske; saa
forraades Menneskesønnen til at korsfæstes." 3 Da
forsamledes Ypperstepræsterne og Folkets Ældste i
Ypperstepræstens Gaard; han hed Kajfas. 4 Og de
raadsloge om at gribe Jesus med List og ihjelslaa
ham. 5 Men de sagde: „Ikke paa Højtiden, for at
der ikke skal blive Oprør iblandt Folket." 6 Men
da Jesus var kommen til Bethania, i Simon den
spedalskes Hus, 7 kom der en Kvinde til ham, som
havde en Alabastkrukke med saare kostbar Salve,
og hun udgød den paa hans Hoved, medens han
sad til Bords. 8 Men da Disciplene saa det, bleve
de vrede og sagde: „Hvortil denne Spilde? 9 Dette
kunde jo være solgt til en høj Pris og være givet til
fattige." 10 Men da Jesus mærkede det, sagde han
til dem: „Hvorfor volde I Kvinden Fortrædeligheder?
Hun har jo gjort en god Gerning imod mig. 11 Thi
de fattige have I altid hos eder; men mig have I
ikke altid. 12 Thi da hun udgød denne Salve over
mit Legeme, gjorde hun det for at berede mig til at
begraves. 13 Sandelig, siger jeg eder, hvor som helst
i hele Verden dette Evangelium bliver prædiket, skal
ogsaa det, som hun har gjort, omtales til hendes
Ihukommelse." 14 Da gik en af de tolv, han, som
hed Judas Iskariot, hen til Ypperstepræsterne 15 og
sagde: „Hvad ville I give mig, saa skal jeg forraade
ham til eder?" Men de betalte ham tredive Sølvpenge.
16 Og fra den Stund søgte han Lejlighed til at forraade
ham. 17 Men paa den første Dag af de usyrede
Brøds Højtid kom Disciplene til Jesus og sagde: „Hvor
vil du, at vi skulle træffe Forberedelse for dig til at
spise Paaskelammet?" 18 Men han sagde: „Gaar
ind i Staden til den og den Mand, og siger til ham:
Mesteren siger: Min Time er nær; hos dig holder jeg
Paaske med mine Disciple." 19 Og Disciplene gjorde,
som Jesus befalede dem, og beredte Paaskelammet.
20 Men da det var blevet Aften, sad han til Bords
med de tolv. 21 Og medens de spiste, sagde han:
„Sandelig, siger jeg eder, en af eder vil forraade mig."
22 Og de bleve saare bedrøvede og begyndte hver
især at sige til ham: „Det er dog vel ikke mig, Herre?"
23 Men han svarede og sagde: „Den, som dyppede
Haanden tillige med mig i Fadet, han vil forraade
mig. 24 Menneskesønnen gaar vel bort, som der er
skrevet om ham; men ve det Menneske, ved hvem
Menneskesønnen bliver forraadt! Det var godt for det
Menneske, om han ikke var født." 25 Men Judas,
som forraadte ham, svarede og sagde: „Det er dog
vel ikke mig, Rabbi?" Han siger til ham: „Du har sagt
det." 26 Men medens de spiste, tog Jesus Brød, og
han velsignede og brød det og gav Disciplene det
og sagde: „Tager, æder; dette er mit Legeme." 27
Og han tog en Kalk og takkede, gav dem den og
sagde: „Drikker alle deraf; 28 thi dette er mit Blod,
Pagtens, hvilket udgydes for mange til Syndernes
Forladelse. 29 Men jeg siger eder, fra nu af skal jeg
ingenlunde drikke af denne Vintræets Frugt indtil den
Dag, da jeg skal drikke den ny med eder i min Faders
Rige." 30 Og da de havde sunget Lovsangen, gik
de ud til Oliebjerget. 31 Da siger Jesus til dem: „I
skulle alle forarges paa mig i denne Nat; thi der er
skrevet: Jeg vil slaa Hyrden, og Hjordens Faar skulle
adspredes. 32 Men efter at jeg er bleven oprejst,
vil jeg gaa forud for eder til Galilæa." 33 Men Peter
svarede og sagde til ham: „Om end alle ville forarges
paa dig, saa vil jeg dog aldrig forarges." 34 Jesus
sagde til ham: „Sandelig, siger jeg dig, i denne Nat,
førend Hanen galer, skal du fornægte mig tre Gange."
35 Peter siger til ham: „Om jeg end skulde dø med
dig, vil jeg ingenlunde fornægte dig." Ligesaa sagde
ogsaa alle Disciplene. 36 Da kommer Jesus med
dem til en Gaard, som kaldes Gethsemane, og han
siger til Disciplene: „Sætter eder her, medens jeg
gaar derhen og beder." 37 Og han tog Peter og
Zebedæus's to Sønner med sig, og han begyndte at
bedrøves og svarlig at ængstes. 38 Da siger han til
dem: „Min Sjæl er dybt bedrøvet indtil Døden; bliver
her og vaager med mig!" 39 Og han gik lidt frem,
faldt paa sit Ansigt, bad og sagde: „Min Fader! er
det muligt, da gaa denne Kalk mig forbi; dog ikke
som jeg vil, men som du vil." 40 Og han kommer til
Disciplene og finder dem sovende, og han siger til
Peter: „Saa kunde I da ikke vaage een Time med
mig! 41 Vaager og beder, for at I ikke skulle falde
i Fristelse! Aanden er vel redebon, men Kødet er
skrøbeligt." 42 Han gik atter anden Gang hen, bad og
sagde: „Min Fader! hvis denne Kalk ikke kan gaa mig
forbi, uden jeg drikker den, da ske din Villie!" 43 Og
han kom og fandt dem atter sovende, thi deres Øjne
vare betyngede. 44 Og han forlod dem og gik atter
hen og bad tredje Gang og sagde atter det samme
Ord. 45 Da kommer han til Disciplene og siger til dem:
„Sove I fremdeles og hvile eder? Se, Timen er nær,

og Menneskesønnen forraades i Synderes Hænder.
46 Staar op, lader os gaa; se, han, som forraader
mig, er nær." 47 Og medens han endnu talte, se,
da kom Judas, en af de tolv, og med ham en stor
Skare, med Sværd og Knipler, fra Ypperstepræsterne
og Folkets Ældste. 48 Men han, som forraadte ham,
havde givet dem et Tegn og sagt: „Den, som jeg
kysser, ham er det; griber ham!" 49 Og han traadte
straks hen til Jesus og sagde: „Hil være dig, Rabbi!"
og kyssede ham. 50 Men Jesus sagde til ham: „Ven,
hvorfor kommer du her?" Da traadte de til og lagde
Haand paa Jesus og grebe ham. 51 Og se, en af
dem, som vare med Jesus, rakte Haanden ud og
drog sit Sværd og slog Ypperstepræstens Tjener og
huggede hans Øre af. 52 Da siger Jesus til ham:
„Stik dit Sværd igen paa dets Sted; thi alle de, som
tage Sværd, skulle omkomme ved Sværd. 53 Eller
mener du, at jeg ikke kan bede min Fader, saa han
nu tilskikker mig mere end tolv Legioner Engle? 54
Hvorledes skulde da Skrifterne opfyldes, at det bør
gaa saaledes til?" 55 I den samme Time sagde Jesus
til Skarerne: „I ere gaaede ud ligesom imod en Røver
med Sværd og Knipler for at fange mig. Daglig sad jeg
i Helligdommen og lærte, og I grebe mig ikke. 56 Men
det er alt sammen sket, for at Profeternes Skrifter
skulde opfyldes." Da forlode alle Disciplene ham og
flyede. 57 Men de, som havde grebet Jesus, førte ham
hen til Ypperstepræsten Kajfas, hvor de skriftkloge og
de Ældste vare forsamlede. 58 Men Peter fulgte ham
i Frastand indtil Ypperstepræstens Gaard, og han gik
indenfor og satte sig hos Svendene for at se, hvad
Udgang det vilde faa. 59 Men Ypperstepræsterne
og hele Raadet søgte falsk Vidnesbyrd imod Jesus,
for at de kunde aflive ham. 60 Og de fandt intet,
endskønt der traadte mange falske Vidner frem. Men
til sidst traadte to frem og sagde: 61 „Denne har
sagt: Jeg kan nedbryde Guds Tempel og bygge det
op i tre Dage." 62 Og Ypperstepræsten stod op og
sagde til ham: „Svarer du intet paa, hvad disse vidne
imod dig?" 63 Men Jesus tav. Og Ypperstepræsten
tog til Orde og sagde til ham: „Jeg besværger dig
ved den levende Gud, at du siger os, om du er
Kristus, Guds Søn." 64 Jesus siger til ham: „Du har
sagt det; dog jeg siger eder: Fra nu af skulle I se
Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre Haand
og komme paa Himmelens Skyer." 65 Da sønderrev
Ypperstepræsten sine Klæder og sagde: „Han har
talt bespotteligt; hvad have vi længere Vidner nødig?
se, nu have I hørt Bespottelsen. 66 Hvad tykkes
eder?" Og de svarede og sagde: „Han er skyldig til
Døden." 67 Da spyttede de ham i Ansigtet og gave
ham Næveslag; andre sloge ham paa Kinden 68 og
sagde: „Profetér os, Kristus, hvem var det, der slog
dig?" 69 Men Peter sad udenfor i Gaarden; og en
Pige kom hen til ham og sagde: „Ogsaa du var med
Jesus Galilæeren." 70 Men han nægtede det i alles
Paahør og sagde: „Jeg forstaar ikke, hvad du siger."
71 Men da han gik ud i Portrummet, saa en anden
Pige ham; og hun siger til dem, som vare der: „Denne
var med Jesus af Nazareth." 72 Og han nægtede det
atter med en Ed: „Jeg kender ikke det Menneske." 73
Men lidt efter kom de, som stode der, hen og sagde
til Peter: „Sandelig, ogsaa du er en af dem, dit Maal
røber dig jo ogsaa." 74 Da begyndte han at forbande
sig og sværge: „Jeg kender ikke det Menneske." Og
straks galede Hanen. 75 Og Peter kom Jesu Ord i
Hu, at han havde sagt: „Førend Hanen galer, skal
du fornægte mig tre Gange." Og han gik udenfor og
græd bitterligt.

27 Men da det var blevet Morgen, holdt alle
Ypperstepræsterne og Folkets Ældste Raad
imod Jesus for at aflive ham. 2 Og de bandt ham og
førte ham bort og overgave ham til Landshøvdingen
Pontius Pilatus. 3 Da nu Judas, som forraadte
ham, saa, at han var bleven domfældt, fortrød
han det og bragte de tredive Sølvpenge tilbage til
Ypperstepræsterne og de Ældste og sagde: 4 „Jeg
har syndet, idet jeg forraadte uskyldigt Blod." Men de
sagde: „Hvad kommer det os ved? se du dertil." 5 Og
han kastede Sølvpengene ind i Templet, veg bort og
gik hen og hængte sig. 6 Men Ypperstepræsterne toge
Sølvpengene og sagde: „Det er ikke tilladt at lægge
dem til Tempelskatten; thi det er Blodpenge." 7 Men
efter at have holdt Raad købte de Pottemagermarken
derfor til Gravsted for de fremmede. 8 Derfor blev
den Mark kaldt Blodmarken indtil den Dag i Dag. 9
Da opfyldtes det, som er talt ved Profeten Jeremias,
som siger: „Og de toge de tredive Sølvpenge, Prisen
for den vurderede, hvem de vurderede for Israels
Børn, 10 og de gave dem for Pottemagermarken, som
Herren befalede mig." 11 Men Jesus blev stillet for
Landshøvdingen, og Landshøvdingen spurgte ham og
sagde: „Er du Jødernes Konge?" Men Jesus sagde
til ham: „Du siger det." 12 Og da han blev anklaget
af Ypperstepræsterne og de Ældste, svarede han
intet. 13 Da siger Pilatus til ham: „Hører du ikke, hvor
meget de vidne imod dig?" 14 Og han svarede ham
end ikke paa et eneste Ord, saa at Landshøvdingen
undrede sig saare. 15 Men paa Højtiden plejede
Landshøvdingen at løslade Mængden een Fange,
hvilken de vilde. 16 Og de havde dengang en berygtet

Fange, som hed Barabbas. 17 Da de vare forsamlede,
sagde Pilatus derfor til dem: „Hvem ville I, at jeg
skal løslade eder: Barabbas eller Jesus, som kaldes
Kristus?" 18 Thi han vidste, at det var af Avind, de
havde overgivet ham. 19 Men medens han sad paa
Dommersædet, sendte hans Hustru Bud til ham og
sagde: „Befat dig ikke med denne retfærdige; thi jeg
har lidt meget i Dag i en Drøm for hans Skyld." 20 Men
Ypperstepræsterne og de Ældste overtalte Skarerne
til, at de skulde begære Barabbas, men ihjelslaa
Jesus. 21 Og Landshøvdingen svarede og sagde
til dem: „Hvilken af de to ville I, at jeg skal løslade
eder?" Men de sagde: „Barabbas." 22 Pilatus siger til
dem: „Hvad skal jeg da gøre med Jesus, som kaldes
Kristus?" De sige alle: „Lad ham blive korsfæstet!"
23 Men Landshøvdingen sagde: „Hvad ondt har han
da gjort?" Men de raabte end mere og sagde: „Lad
ham blive korsfæstet!" 24 Men da Pilatus saa, at han
intet udrettede, men at der blev større Larm, tog han
Vand og toede sine Hænder i Mængdens Paasyn
og sagde: „Jeg er uskyldig i denne retfærdiges Blod;
ser I dertil!" 25 Og hele Folket svarede og sagde:
„Hans Blod komme over os og over vore Børn!" 26
Da løslod han dem Barabbas; men Jesus lod han
hudstryge og gav ham hen til at korsfæstes. 27
Da toge Landshøvdingens Stridsmænd Jesus med
sig ind i Borgen og samlede hele Vagtafdelingen
omkring ham. 28 Og de afklædte ham og kastede
en Skarlagens Kappe om ham. 29 Og de flettede en
Krone af Torne og satte den paa hans Hoved og gave
ham et Rør i hans højre Haand; og de faldt paa Knæ
for ham og spottede ham og sagde: „Hil være dig, du
Jødernes Konge!" 30 Og de spyttede paa ham og toge
Røret og sloge ham paa Hovedet. 31 Og da de havde
spottet ham, toge de Kappen af ham og iførte ham
hans egne Klæder og førte ham hen for at korsfæste
ham. 32 Men medens de gik derud, traf de en Mand
fra Kyrene, ved Navn Simon; ham tvang de til at bære
hans Kors. 33 Og da de kom til et Sted, som kaldes
Golgatha, det er udlagt: „Hovedskalsted", 34 gave de
ham Eddike at drikke blandet med Galde; og da han
smagte det, vilde han ikke drikke. 35 Men da de havde
korsfæstet ham, delte de hans Klæder imellem sig
ved Lodkastning, [for at det skulde opfyldes, som er
sagt af Profeten: „De delte mine Klæder imellem sig
og kastede Lod om mit Klædebon."] 36 Og de sade
der og holdt Vagt over ham. 37 Og oven over hans
Hoved satte de Beskyldningen imod ham skreven
saaledes: „Dette er Jesus, Jødernes Konge." 38 Da
bliver der korsfæstet to Røvere sammen med ham,
en ved den højre og en ved den venstre Side. 39
Og de, som gik forbi, spottede ham, idet de rystede
paa deres Hoveder og sagde: 40 „Du, som nedbryder
Templet og bygger det op i tre Dage, frels dig selv;
er du Guds Søn, da stig ned af Korset!" 41 Ligesaa
spottede Ypperstepræsterne tillige med de skriftkloge
og de Ældste og sagde: 42 „Andre har han frelst, sig
selv kan han ikke frelse; er han Israels Konge, saa lad
ham nu stige ned af Korset, saa ville vi tro paa ham.
43 Han har sat sin Lid til Gud; han fri ham nu, om han
har Behag i ham; thi han har sagt: Jeg er Guds Søn."
44 Og paa samme Maade haanede ogsaa Røverne
ham, som vare korsfæstede med ham. 45 Men fra
den sjette Time blev der Mørke over hele Landet
indtil den niende Time. 46 Og ved den niende Time
raabte Jesus med høj Røst og sagde: „Eli! Eli! Lama
Sabaktani?" det er: „Min Gud! min Gud! hvorfor har
du forladt mig?" 47 Men nogle af dem, som stode
der og hørte det, sagde: „Han kalder paa Elias." 48
Og straks løb en af dem hen og tog en Svamp og
fyldte den med Eddike og stak den paa et Rør og gav
ham at drikke. 49 Men de andre sagde: „Holdt! lader
os se, om Elias kommer for at frelse ham." 50 Men
Jesus raabte atter med høj Røst og opgav Aanden.
51 Og se, Forhænget i Templet splittedes i to Stykker,
fra øverst til nederst; og Jorden skjalv, og Klipperne
revnede, 52 og Gravene aabnedes; og mange af de
hensovede helliges Legemer bleve oprejste, 53 og de
gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom ind
i den hellige Stad og viste sig for mange. 54 Men
da Høvedsmanden og de, som tillige med ham holdt
Vagt over Jesus, saa Jordskælvet, og hvad der skete,
frygtede de saare og sagde: „Sandelig, denne var
Guds Søn." 55 Men der var mange Kvinder der, som
saa til i Frastand, hvilke havde fulgt Jesus fra Galilæa
og tjent ham. 56 Iblandt dem vare Maria Magdalene
og Maria, Jakobs og Josefs Moder, og Zebedæus's
Sønners Moder. 57 Men da det var blevet Aften, kom
en rig Mand fra Arimathæa, ved Navn Josef, som
ogsaa selv var bleven Jesu Discipel. 58 Han gik til
Pilatus og bad om Jesu Legeme. Da befalede Pilatus,
at det skulde udleveres. 59 Og Josef tog Legemet og
svøbte det i et rent fint Linklæde 60 og lagde det i sin
nye Grav, som han havde ladet hugge i Klippen, og
væltede en stor Sten for Indgangen til Graven og gik
bort. 61 Men Maria Magdalene og den anden Maria
vare der, og de sade lige over for Graven. 62 Men den
næste Dag, som var Dagen efter Beredelsesdagen,
forsamlede Ypperstepræsterne og Farisæerne sig
hos Pilatus 63 og sagde: „Herre! vi ere komne i Hu, at
denne Forfører sagde, medens han endnu levede:
Tre Dage efter bliver jeg oprejst. 64 Befal derfor, at

Graven skal sikkert bevogtes indtil den tredje Dag, for
at ikke hans Disciple skulle komme og stjæle ham og
sige til Folket: Han er oprejst fra de døde; og da vil
den sidste Forførelse blive værre end den første." **65**
Pilatus sagde til dem: „Der have I en Vagt; gaar hen
og bevogter den sikkert, som I bedst vide!" **66** Og de
gik hen og bevogtede Graven sikkert med Vagten
efter at have sat Segl for Stenen.

28 Men efter Sabbaten, da det gryede ad den
første Dag i Ugen, kom Maria Magdalene og
den anden Maria for at se til Graven. **2** Og se, der
skete et stort Jordskælv; thi en Herrens Engel for ned
fra Himmelen og traadte til og væltede Stenen bort og
satte sig paa den. **3** Men hans Udseende var ligesom
et Lyn og hans Klædebon hvidt som Sne. **4** Men de,
som holdt Vagt, skælvede af Frygt for ham og bleve
som døde. **5** Men Engelen tog til Orde og sagde til
Kvinderne: „I skulle ikke frygte! thi jeg ved, at I lede
efter Jesus den korsfæstede. **6** Han er ikke her; thi
han er opstanden, som han har sagt. Kommer hid,
ser Stedet, hvor Herren laa! **7** Og gaar hastigt hen
og siger hans Disciple, at han er opstanden fra de
døde; og se, han gaar forud for eder til Galilæa; der
skulle I se ham. Se, jeg har sagt eder det." **8** Og de
gik hastigt bort fra Graven med Frygt og stor Glæde
og løb hen for at forkynde hans Disciple det. **9** Men
medens de gik for at forkynde hans Disciple det, se,
da mødte Jesus dem og sagde: „Hil være eder!" Men
de traadte til og omfavnede hans Fødder og tilbade
ham. **10** Da siger Jesus til dem: „Frygter ikke! gaar
hen og forkynder mine Brødre, at de skulle gaa bort
til Galilæa, og der skulle de se mig." **11** Men medens
de gik derhen, se, da kom nogle af Vagten ind i
Staden og meldte Ypperstepræsterne alt det, som var
sket. **12** Og de samledes med de Ældste og holdt
Raad og gave Stridsmændene rigelige Penge **13** og
sagde: „Siger: Hans Disciple kom om Natten og stjal
ham, medens vi sov. **14** Og dersom Landshøvdingen
faar det at høre, ville vi stille ham tilfreds og holde
eder angerløse." **15** Men de toge Pengene og gjorde,
som det var lært dem. Og dette Ord blev udspredt
iblandt Jøderne indtil den Dag i Dag. **16** Men de
elleve Disciple gik til Galilæa, til det Bjerg, hvor Jesus
havde sat dem Stævne. **17** Og da de saa ham, tilbade
de ham; men nogle tvivlede. **18** Og Jesus traadte
frem, talte til dem og sagde: „Mig er given al Magt
i Himmelen og paa Jorden. **19** Gaar derfor hen og
gører alle Folkeslagene til mine Disciple, idet I døbe
dem til Faderens og Sønnens og den Helligaands
Navn, **20** og idet I lære dem at holde alt det, som jeg
har befalet eder. Og se, jeg er med eder alle Dage
indtil Verdens Ende." **(aiōn g165)**

Markus

1 Jesu Kristi, Guds Søns, Evangeliums Begyndelse
er saaledes, **2** som der er skrevet hos Profeten
Esajas: „Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt,
han skal berede din Vej. **3** Der er en Røst af en,
som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gører
hans Stier jævne!" **4** Johannes kom, han, som
døbte i Ørkenen og prædikede Omvendelses-Daab
til Syndernes Forladelse. **5** Og hele Judæas Land
og alle i Jerusalem gik ud og bleve døbte af ham i
Floden Jordan, idet de bekendte deres Synder. **6**
Og Johannes var klædt i Kamelhaar og havde et
Læderbælte om sin Lænd og spiste Græshopper
og vild Honning. **7** Og han prædikede og sagde:
„Efter mig kommer den, som er stærkere end jeg,
hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at bøje mig ned og
løse. **8** Jeg har døbt eder med Vand, men han skal
døbe eder med den Helligaand." **9** Og det skete i
de Dage, at Jesus kom fra Nazareth i Galilæa og
blev døbt af Johannes i Jordan. **10** Og straks da han
steg op af Vandet, saa han Himlene skilles ad og
Aanden ligesom en Due dale ned over ham; **11** og
der kom en Røst fra Himlene: „Du er min Søn, den
elskede, i dig har jeg Velbehag." **12** Og straks driver
Aanden ham ud i Ørkenen. **13** Og han var i Ørkenen
fyrretyve Dage, medens han fristedes af Satan, og
han var blandt Dyrene; og Englene tjente ham. **14**
Men efter at Johannes var kastet i Fængsel, kom
Jesus til Galilæa og prædikede Guds Evangelium **15**
og sagde: „Tiden er fuldkommet, og Guds Rige er
kommet nær; omvender eder og tror paa Evangeliet!"
16 Og medens han gik langs Galilæas Sø, saa han
Simon og Simons Broder Andreas i Færd med at
kaste Garn i Søen; thi de vare Fiskere. **17** Og Jesus
sagde til dem: „Følger efter mig, saa vil jeg gøre
eder til Menneskefiskere." **18** Og de forlode straks
Garnene og fulgte ham. **19** Og da han gik lidt videre
frem, saa han Jakob, Zebedæus's Søn, og hans
Broder Johannes, som ogsaa vare i Færd med at
bøde deres Garn i Skibet; **20** og han kaldte straks
paa dem, og de forlode deres Fader Zebedæus i
Skibet med Lejesvendene og gik efter ham. **21** Og
de gaa ind i Kapernaum. Og straks paa Sabbaten
gik han ind i Synagogen og lærte, **22** og de bleve
slagne af Forundring over hans Lære; thi han lærte
dem som en, der havde Myndighed, og ikke som
de skriftkloge. **23** Og der var i deres Synagoge et
Menneske med en uren Aand, og han raabte højt
24 og sagde: „Hvad have vi med dig at gøre, Jesus
af Nazareth? Er du kommen for at ødelægge os;
jeg kender dig, hvem du er, du Guds hellige." **25**
Og Jesus truede ham og sagde: „Ti, og far ud af
ham!" **26** Og den urene Aand sled i ham og raabte
med høj Røst og for ud af ham. **27** Og de bleve alle
forfærdede, saa at de spurgte hverandre og sagde:
„Hvad er dette? en ny Lære med Myndighed; ogsaa
over de urene Aander byder han, og de lyde ham."
28 Og Rygtet om ham kom straks ud alle Vegne i
hele det omliggende Land i Galilæa. **29** Og straks,
da de vare gaaede ud af Synagogen, kom de ind i
Simons og Andreas's Hus med Jakob og Johannes.
30 Men Simons Svigermoder laa og havde Feber, og
straks tale de til ham om hende; **31** og han gik hen til
hende, tog hende ved Haanden og rejste hende op,
og Feberen forlod hende, og hun vartede dem op. **32**
Men da det var blevet Aften, og Solen var gaaet ned,
førte de til ham alle de syge og de besatte, **33** og hele
Byen var forsamlet foran Døren. **34** Og han helbredte
mange, som lede af mange Haande Sygdomme, og
han uddrev mange onde Aander; og han tillod ikke
de onde Aander at tale, fordi de kendte ham. **35** Og
om Morgenen længe før Dag stod han op og gik ud
og gik hen til et øde Sted, og der bad han. **36** Og
Simon og de, som vare med ham, skyndte sig efter
ham. **37** Og de fandt ham, og de sige til ham: „Alle
lede efter dig." **38** Og han siger til dem: „Lader os
gaa andetsteds hen til de nærmeste Smaabyer, for at
jeg kan prædike ogsaa der; thi dertil er jeg udgaaet."
39 Og han kom og prædikede i deres Synagoger i
hele Galilæa og uddrev de onde Aander. **40** Og en
spedalsk kommer til ham, beder ham og falder paa
Knæ for ham og siger til ham: „Om du vil, saa kan du
rense mig." **41** Og han ynkedes inderligt og udrakte
Haanden og rørte ved ham og siger til ham: „Jeg vil;
bliv ren!" **42** Og straks forlod Spedalskheden ham, og
han blev renset. **43** Og han drev ham straks bort,
idet han bød ham strengt, **44** og sagde til ham: „Se
til, at du ikke siger noget til nogen herom; men gaa
hen, fremstil dig selv for Præsten, og offer for din
Renselse det, som Moses har befalet, til Vidnesbyrd
for dem!" **45** Men da han kom ud, begyndte han at
fortælle meget og udsprede Rygtet derom, saa at han
ikke mere kunde gaa aabenlyst ind i en By; men han
var udenfor paa øde Steder, og de kom til ham alle
Vegne fra.

2 Og da han nogle Dage derefter atter gik ind i
Kapernaum, spurgtes det, at han var hjemme. **2** Og
der samledes mange, saa at der ikke mere var Plads,
end ikke foran Døren; og han talte Ordet til dem. **3** Og

de komme og bringe til ham en værkbruden, der blev
baaren af fire. 4 Og da de ikke kunde komme nær til
ham for Folkeskaren, toge de Taget af, hvor han var;
og da de havde brudt Hul, firede de Sengen ned,
hvorpaa den værkbrudne laa. 5 Og da Jesus saa
deres Tro, siger han til den værkbrudne: „Søn! dine
Synder ere forladte." 6 Men nogle af de skriftkloge
sade der og tænkte i deres Hjerter: 7 „Hvorfor taler
denne saaledes? Han taler bespotteligt. Hvem kan
forlade Synder uden een, nemlig Gud?" 8 Og Jesus
kendte straks i sin Aand, at de tænkte saaledes ved
sig selv, og sagde til dem: „Hvorfor tænke I dette
i eders Hjerter? 9 Hvilket er lettest, at sige til den
værkbrudne: Dine Synder ere forladte, eller at sige:
Staa op, og tag din Seng, og gaa? 10 Men for at I
skulle vide, at Menneskesønnen har Magt paa Jorden
til at forlade Synder," siger han til den værkbrudne: 11
„Jeg siger dig: Staa op, tag din Seng, og gaa til dit
Hus!" 12 Og han stod op og tog straks Sengen og
gik ud for alles Øjne, saa de alle bleve forfærdede
og priste Gud og sagde: „Aldrig have vi set noget
saadant." 13 Og han gik atter ud langs Søen, og
hele Skaren kom til ham, og han lærte dem. 14 Og
da han gik forbi, saa han Levi, Alfæus's Søn sidde
ved Toldboden, og han siger til ham: „Følg mig!"
Og han stod op og fulgte ham. 15 Og det skete, at
han sad til Bords i hans Hus, og mange Toldere og
Syndere sade til Bords med Jesus og hans Disciple;
thi de vare mange. Og der fulgte ogsaa 16 nogle
skriftkloge af Farisæerne med ham, og da de saa,
at han spiste med Toldere og Syndere, sagde de til
hans Disciple: „Han spiser og drikker med Toldere
og Syndere!" 17 Og da Jesus hørte det, siger han til
dem: „De raske trænge ikke til Læge, men de syge.
Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men
Syndere." 18 Og Johannes's Disciple og Farisæerne
fastede, og de komme og sige til ham: „Hvorfor faste
Johannes's Disciple og Farisæernes Disciple, men
dine Disciple faste ikke?" 19 Og Jesus sagde til dem:
„Kunne Brudesvendene faste, medens Brudgommen
er hos dem? Saa længe de have Brudgommen hos
sig, kunne de ikke faste. 20 Men der skal komme
Dage, da Brudgommen bliver tagen fra dem, da skulle
de faste paa den Dag. 21 Ingen syr en Lap af uvalket
Klæde paa et gammelt Klædebon; ellers river den nye
Lap paa det gamle Klædebon dette itu, og der bliver
et værre Hul. 22 Og ingen kommer ung Vin paa gamle
Læderflasker; ellers sprænger Vinen Læderflaskerne,
og Vinen ødelægges saavel som Læderflaskerne;
men kom ung Vin paa nye Læderflasker!" 23 Og det
skete, at han vandrede paa Sabbaten igennem en
Sædemark, og hans Disciple begyndte, imedens de
gik, at plukke Aks. 24 Og Farisæerne sagde til ham:
„Se, hvorfor gøre de paa Sabbaten, hvad der ikke
er tilladt?" 25 Og han siger til dem: „Have I aldrig
læst, hvad David gjorde, da han kom i Nød og blev
hungrig, han selv og de, som vare med ham? 26
Hvorledes han gik ind i Guds Hus, da Abiathar var
Ypperstepræst, og spiste Skuebrødene, som det ikke
er nogen tilladt at spise uden Præsterne, og gav
ogsaa dem, som vare med ham?" 27 Og han sagde
til dem: „Sabbaten blev til for Menneskets Skyld, og
ikke Mennesket for Sabbatens Skyld. 28 Derfor er
Menneskesønnen Herre ogsaa over Sabbaten."

3 Og han gik atter ind i en Synagoge, og der var der
en Mand, som havde en vissen Haand. 2 Og de
toge Vare paa ham, om han vilde helbrede ham paa
Sabbaten, for at de kunde anklage ham. 3 Og han
siger til Manden, som havde den visne Haand: „Træd
frem her i Midten!" 4 Og han siger til dem: „Er det
tilladt at gøre godt paa Sabbaten eller at gøre ondt,
at frelse Liv eller at slaa ihjel?" Men de tav. 5 Og
han saa omkring paa dem med Vrede, bedrøvet over
deres Hjertes Forhærdelse, og siger til Manden: „Ræk
din Haand ud!" og han rakte den ud, og hans Haand
blev sund igen. 6 Og Farisæerne gik straks ud og
holdt Raad med Herodianerne imod ham, hvorledes
de kunde slaa ham ihjel. 7 Og Jesus drog med sine
Disciple bort til Søen, og en stor Mængde fulgte med
fra Galilæa; og fra Judæa 8 og fra Jerusalem og fra
Idumæa og Landet hinsides Jordan og fra Egnen om
Tyrus og Sidon kom de til ham i stor Mængde, da de
hørte, hvor store Gerninger han gjorde. 9 Og han
sagde til sine Disciple, at en Baad skulde være til
Rede til ham for Skarens Skyld, for at de ikke skulde
trænge ham. 10 Thi han helbredte mange, saa at alle,
som havde Plager, styrtede ind paa ham for at røre
ved ham. 11 Og naar de urene Aander saa ham, faldt
de ned for ham og raabte og sagde: „Du er Guds
Søn." 12 Og han truede dem meget, at de ikke maatte
gøre ham kendt. 13 Og han stiger op paa Bjerget og
hidkalder, hvem han selv vilde; og de gik hen til ham.
14 Og han beskikkede tolv, til at de skulde være hos
ham, og til at han kunde udsende dem til at prædike
15 og at have Magt til at uddrive de onde Aander. 16
Og han beskikkede de tolv, og han tillagde Simon
Navnet Peter; 17 fremdeles Jakob, Zebedæus's
Søn, og Johannes, Jakobs Broder, og han tillagde
dem Navnet Boanerges, det er Tordensønner; 18
og Andreas og Filip og Bartholomæus og Matthæus
og Thomas og Jakob, Alfæus's Søn, og Thaddæus

og Simon Kananæeren 19 og Judas Iskariot, han,
som forraadte ham. 20 Og han kommer hjem, og der
samles atter en Skare, saa at de end ikke kunne faa
Mad. 21 Og da hans nærmeste hørte det, gik de ud
for at drage ham til sig; thi de sagde: „Han er ude
af sig selv." 22 Og de skriftkloge, som vare komne
ned fra Jerusalem, sagde: „Han har Beelzebul, og
ved de onde Aanders Fyrste uddriver han de onde
Aander." 23 Og han kaldte dem til sig og sagde til dem
i Lignelser: „Hvorledes kan Satan uddrive Satan? 24
Og dersom et Rige er kommet i Splid med sig selv,
kan samme Rige ikke bestaa. 25 Og dersom et Hus
er kommet i Splid med sig selv, vil samme Hus ikke
kunne bestaa. 26 Og dersom Satan har sat sig op
imod sig selv og er kommen i Splid med sig selv, kan
han ikke bestaa, men det er ude med ham. 27 Men
ingen kan gaa ind i den stærkes Hus og røve hans
Ejendele, uden han først binder den stærke, og da
kan han plyndre hans Hus. 28 Sandelig, siger jeg
eder, alle Ting skulle forlades Menneskenes Børn,
Synder og Bespottelser, hvor store Bespottelser de
end tale; 29 men den, som taler bespotteligt imod
den Helligaand, har evindeligt ingen Forladelse, men
skal være skyldig i en evig Synd." **(aiōn g165, aiōnios
g166)** 30 De sagde nemlig: „Han har en uren Aand."
31 Og hans Moder og hans Brødre komme, og de
stode udenfor og sendte Bud ind til ham og lode ham
kalde. 32 Og en Skare sad omkring ham, og de sige
til ham: „Se, din Moder og dine Brødre og dine Søstre
ere udenfor og spørge efter dig." 33 Og han svarer
dem og siger: „Hvem er min Moder og mine Brødre?"
34 Og han saa omkring paa dem, som sade rundt
om ham, og sagde: „Se, her er min Moder og mine
Brødre! 35 Thi den, som gør Guds Villie, det er min
Broder og Søster og Moder."

4 Og han begyndte atter at lære ved Søen. Og en
meget stor Skare samles om ham, saa at han
maatte gaa om Bord og sætte sig i et Skib paa Søen;
og hele Skaren var paa Land ved Søen. 2 Og han
lærte dem meget i Lignelser og sagde til dem i sin
Undervisning: 3 „Hører til: Se, en Sædemand gik ud
at saa. 4 Og det skete, idet han saaede, at noget faldt
ved Vejen, og Fuglene kom og aade det op. 5 Og
noget faldt paa Stengrund, hvor det ikke havde megen
Jord; og det voksede straks op, fordi det ikke havde
dyb Jord. 6 Og da Solen kom op, blev det svedet af,
og fordi det ikke havde Rod, visnede det. 7 Og noget
faldt iblandt Torne, og Tornene voksede op og kvalte
det, og det bar ikke Frugt. 8 Og noget faldt i god Jord
og bar Frugt, som skød frem og voksede, og det bar
tredive og tresindstyve og hundrede Fold." 9 Og han
sagde: „Den, som har Øren at høre med, han høre!"
10 Og da han blev ene, spurgte de, som vare om ham,
tillige med de tolv ham om Lignelserne. 11 Og han
sagde til dem: „Eder er Guds Riges Hemmelighed
givet; men dem, som ere udenfor, meddeles alt ved
Lignelser, 12 for at de, skønt seende, skulle se og ikke
indse og, skønt hørende, skulle høre og ikke forstaa,
for at de ikke skulle omvende sig og faa Forladelse."
13 Og han siger til dem: „Fatte I ikke denne Lignelse?
Hvorledes ville I da forstaa alle de andre Lignelser?
14 Sædemanden saar Ordet. 15 Men de ved Vejen,
det er dem, hvor Ordet bliver saaet, og naar de høre
det, kommer straks Satan og borttager Ordet, som er
saaet i dem. 16 Og ligeledes de, som blive saaede
paa Stengrunden, det er dem, som, naar de høre
Ordet, straks modtage det med Glæde; 17 og de
have ikke Rod i sig, men holde kun ud til en Tid;
derefter, naar der kommer Trængsel eller Forfølgelse
for Ordets Skyld, forarges de straks. 18 Og andre ere
de, som blive saaede blandt Torne; det er dem, som
have hørt Ordet, 19 og denne Verdens Bekymringer
og Rigdommens Forførelse og Begæringerne efter
de andre Ting komme ind og kvæle Ordet, saa det
bliver uden Frugt. **(aiōn g165)** 20 Og de, der bleve
saaede i god Jord, det er dem, som høre Ordet og
modtage det og bære Frugt, tredive og tresindstyve
og hundrede Fold." 21 Og han sagde til dem: „Mon
Lyset kommer ind for at sættes under Skæppen
eller under Bænken? Mon ikke for at sættes paa
Lysestagen? 22 Thi ikke er noget skjult uden for at
aabenbares; ej heller er det blevet lønligt uden for at
komme for Lyset. 23 Dersom nogen har Øren at høre
med, han høre!" 24 Og han sagde til dem: „Agter
paa, hvad I høre! Med hvad Maal I maale, skal der
tilmaales eder, og der skal gives eder end mere. 25
Thi den, som har, ham skal der gives; og den, som
ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har."
26 Og han sagde: „Med Guds Rige er det saaledes,
som naar en Mand har lagt Sæden i Jorden 27 og
sover og staar op Nat og Dag, og Sæden spirer
og bliver høj, han ved ej selv hvorledes. 28 Af sig
selv bærer Jorden Frugt, først Straa, derefter Aks,
derefter fuld Kerne i Akset; 29 men naar Frugten er
tjenlig, sender han straks Seglen ud; thi Høsten er
for Haanden." 30 Og han sagde: „Hvormed skulle vi
ligne Guds Rige, eller under hvilken Lignelse skulle vi
fremstille det? 31 Det er som et Sennepskorn, som,
naar det saas i Jorden, er mindre end alt andet Frø
paa Jorden, 32 og naar det er saaet, vokser det op og
bliver større end alle Urterne og skyder store Grene,

saa at Himmelens Fugle kunne bygge Rede i dets
Skygge." 33 Og i mange saadanne Lignelser talte han
Ordet til dem, efter som de kunde fatte det. 34 Men
uden Lignelse talte han ikke til dem; men i Enrum
udlagde han det alt sammen for sine Disciple. 35
Og paa den Dag, da det var blevet Aften, siger han
til dem: „Lader os fare over til hin Side!" 36 Og de
forlade Folkeskaren og tage ham med, som han sad i
Skibet; men der var ogsaa andre Skibe med ham. 37
Og der kommer en stærk Stormvind, og Bølgerne
sloge ind i Skibet, saa at Skibet allerede var ved
at fyldes. 38 Og han var i Bagstavnen og sov paa
en Hovedpude, og de vække ham og sige til ham:
„Mester! bryder du dig ikke om, at vi forgaa?" 39 Og
han stod op og truede Vinden og sagde til Søen: „Ti,
vær stille!" og Vinden lagde sig, og det blev ganske
blikstille. 40 Og han sagde til dem: „Hvorfor ere I saa
bange? Hvorfor have I ikke Tro?" 41 Og de frygtede
saare og sagde til hverandre: „Hvem er dog denne,
siden baade Vinden og Søen ere ham lydige?"

5 Og de kom over til hin Side af Søen til
Gerasenernes Land. 2 Og da han traadte ud af
Skibet, kom der ham straks i Møde ud fra Gravene
en Mand med en uren Aand. 3 Han havde sin Bolig i
Gravene, og ingen kunde længer binde ham, end
ikke med Lænker. 4 Thi han havde ofte været bunden
med Bøjer og Lænker, og Lænkerne vare sprængte af
ham og Bøjerne sønderslidte, og ingen kunde tæmme
ham. 5 Og han var altid Nat og Dag i Gravene og
paa Bjergene, skreg og slog sig selv med Stene. 6
Men da han saa Jesus langt borte, løb han hen og
kastede sig ned for ham 7 og raabte med høj Røst og
sagde: „Hvad har jeg med dig at gøre, Jesus, den
højeste Guds Søn? Jeg besværger dig ved Gud, at
du ikke piner mig." 8 Thi han sagde til ham: „Far ud
af Manden, du urene Aand!" 9 Og han spurgte ham:
„Hvad er dit Navn?" Og han siger til ham: „Legion
er mit Navn; thi vi ere mange." 10 Og han bad ham
meget om ikke at drive dem ud af Landet. 11 Men
der var der ved Bjerget en stor Hjord Svin, som
græssede; 12 og de bade ham og sagde: „Send
os i Svinene, saa vi maa fare i dem." 13 Og han
tilstedte dem det. Og de urene Aander fore ud og fore
i Svinene; og Hjorden styrtede sig ned over Brinken
ud i Søen, omtrent to Tusinde, og de druknede i
Søen. 14 Og deres Hyrder flyede og forkyndte det i
Byen og paa Landet; og de kom for at se, hvad det
var, som var sket. 15 Og de komme til Jesus og se
den besatte, ham, som havde haft Legionen, sidde
paaklædt og ved Samling, og de frygtede. 16 Men
de, som havde set det, fortalte dem, hvorledes det
var gaaet den besatte, og om Svinene. 17 Og de
begyndte at bede ham om, at han vilde gaa bort fra
deres Egn. 18 Og da han gik om Bord i Skibet, bad
den, som havde været besat, ham om, at han maatte
være hos ham. 19 Og han tilstedte ham det ikke,
men siger til ham: „Gaa til dit Hus, til dine egne, og
forkynd dem, hvor store Ting Herren har gjort imod
dig, og at han har forbarmet sig over dig." 20 Og
han gik bort og begyndte at kundgøre i Dekapolis,
hvor store Ting Jesus havde gjort imod ham; og alle
undrede sig. 21 Og da Jesus igen i Skibet var faren
over til hin Side, samledes der en stor Skare om
ham, og han var ved Søen. 22 Og der kommer en af
Synagogeforstanderne ved Navn Jairus, og da han
ser ham, falder han ned for hans Fødder. 23 Og han
beder ham meget og siger: „Min lille Datter er paa sit
yderste; o! at du vilde komme og lægge Hænderne
paa hende, for at hun maa frelses og leve!" 24 Og han
gik bort med ham, og en stor Skare fulgte ham, og de
trængte ham. 25 Og der var en Kvinde, som havde
haft Blodflod i tolv Aar, 26 og hun havde døjet meget
af mange Læger og havde tilsat alt, hvad hun ejede,
og hun var ikke bleven hjulpen, men tværtimod, det
var blevet værre med hende. 27 Da hun havde hørt
om Jesus, kom hun bagfra i Skaren og rørte ved
hans Klædebon. 28 Thi hun sagde: „Dersom jeg rører
blot ved hans Klæder, bliver jeg frelst." 29 Og straks
tørredes hendes Blods Kilde, og hun mærkede i sit
Legeme, at hun var bleven helbredet fra sin Plage.
30 Og straks da Jesus mærkede paa sig selv, at
den Kraft var udgaaet fra ham, vendte han sig om i
Skaren og sagde: „Hvem rørte ved mine Klæder?" 31
Og hans Disciple sagde til ham: „Du ser, at Skaren
trænger dig, og du siger: Hvem rørte ved mig?" 32
Og han saa sig om for at se hende, som havde
gjort dette. 33 Men da Kvinden vidste, hvad der var
sket hende, kom hun frygtende og bævende og faldt
ned for ham og sagde ham hele Sandheden. 34
Men han sagde til hende: „Datter! din Tro har frelst
dig; gaa bort med Fred, og vær helbredet fra din
Plage!" 35 Endnu medens han talte, komme nogle fra
Synagogeforstanderens Hus og sige: „Din Datter er
død, hvorfor umager du Mesteren længere?" 36 Men
Jesus hørte det Ord, som blev sagt, og han siger til
Synagogeforstanderen: „Frygt ikke, tro blot!" 37 Og
han tilstedte ingen at følge med sig uden Peter og
Jakob og Johannes, Jakobs Broder. 38 Og de komme
ind i Synagogeforstanderens Hus, og han ser en
larmende Hob, der græd og hylede meget. 39 Og han
gaar ind og siger til dem: „Hvorfor larme og græde

I? Barnet er ikke død, men det sover." 40 Og de lo
ad ham; men han drev dem alle ud, og han tager
Barnets Fader og Moder og sine Ledsagere med sig
og gaar ind, hvor Barnet var. 41 Og han tager Barnet
ved Haanden og siger til hende: „Talitha kumi!" hvilket
er udlagt: „Pige, jeg siger dig, staa op!" 42 Og straks
stod Pigen op og gik omkring; thi hun var tolv Aar
gammel. Og de bleve straks overmaade forfærdede.
43 Og han bød dem meget, at ingen maatte faa dette
at vide; og han sagde, at de skulde give hende noget
at spise.

6 Og han gik bort derfra. Og han kommer til sin
Fædreneby, og hans Disciple følge ham. 2 Og da
det blev Sabbat, begyndte han at lære i Synagogen,
og de mange, som hørte ham, bleve slagne af
Forundring og sagde: „Hvorfra har han dog dette,
og hvad er det for en Visdom, som er given ham,
og hvilke kraftige Gerninger der dog sker ved hans
Hænder! 3 Er denne ikke Tømmermanden, Marias
Søn og Jakobs og Joses's og Judas's og Simons
Broder? Og ere ikke hans Søstre her hos os?" Og de
forargedes paa ham. 4 Og Jesus sagde til dem: „En
Profet er ikke foragtet uden i sit eget Fædreland og
iblandt sine Slægtninge og i sit Hus." 5 Og han kunde
ikke gøre nogen kraftig Gerning der; kun lagde han
Hænderne paa nogle faa syge og helbredte dem. 6
Og han forundrede sig over deres Vantro. Og han gik
om i Landsbyerne der omkring og lærte. 7 Og han
hidkalder de tolv, og han begyndte at udsende dem,
to og to, og gav dem Magt over de urene Aander. 8
Og han bød dem, at de skulde intet tage med paa
Vejen uden en Stav alene, ikke Brød, ikke Taske, ikke
Kobber i Bæltet, 9 men have Sko paa og: „Iføre eder
ikke to Kjortler!" 10 Og han sagde til dem: „Hvor I
komme ind i et Hus, der skulle I blive, indtil I drage
bort fra Stedet. 11 Og hvor man ikke vil modtage
eder og ikke vil høre eder, der skulle I gaa bort fra
og afryste Støvet under eders Fødder til Vidnesbyrd
imod dem." 12 Og de gik ud og prædikede, at man
skulde omvende sig. 13 Og de dreve onde Aander ud
og salvede mange syge med Olie og helbredte dem.
14 Og Kong Herodes hørte det (thi hans Navn var
blevet bekendt), og han sagde: „Johannes Døberen
er oprejst fra de døde, og derfor virke Kræfterne i
ham." 15 Andre sagde: „Det er Elias;" men andre
sagde: „Det er en Profet ligesom en af Profeterne."
16 Men da Herodes hørte det, sagde han: „Johannes,
som jeg har ladet halshugge, han er oprejst." 17 Thi
Herodes havde selv sendt Bud og ladet Johannes
gribe og kaste i Fængsel for sin Broder Filips Hustru,
Herodias's Skyld; thi han havde taget hende til Ægte.
18 Johannes sagde nemlig til Herodes: „Det er dig ikke
tilladt at have din Broders Hustru." 19 Men Herodias
bar Nag til ham og vilde gerne slaa ham ihjel, og
hun kunde det ikke. 20 Thi Herodes frygtede for
Johannes, fordi han vidste, at han var en retfærdig og
hellig Mand, og han holdt sin Haand over ham; og
naar han hørte ham, var han tvivlraadig om mange
Ting, og han hørte ham gerne. 21 Og da der kom en
belejlig Dag, da Herodes paa sin Fødselsdag gjorde
et Gæstebud for sine Stormænd og Krigsøversterne
og de ypperste i Galilæa, 22 og da selve Herodias's
Datter kom ind og dansede, behagede hun Herodes
og Gæsterne. Og Kongen sagde til Pigen: „Bed mig,
om hvad som helst du vil, saa vil jeg give dig det." 23
Og han svor hende til og sagde: „Hvad som helst
du beder om, vil jeg give dig, indtil Halvdelen af mit
Rige." 24 Og hun gik ud og sagde til sin Moder: „Hvad
skal jeg bede om?" Men hun sagde: „Om Johannes
Døberens Hoved." 25 Og hun gik straks skyndsomt
ind til Kongen, bad og sagde: „Jeg vil, at du straks
giver mig Johannes Døberens Hoved paa et Fad."
26 Og om end Kongen blev meget bedrøvet, vilde
han dog for Edernes og Gæsternes Skyld ikke afvise
hende. 27 Og Kongen sendte straks en af Vagten
og befalede at bringe hans Hoved. 28 Og denne gik
hen og halshuggede ham i Fængselet; og han bragte
hans Hoved paa et Fad og gav det til Pigen, og
Pigen gav det til sin Moder. 29 Og da hans Disciple
hørte det, kom de og toge hans Lig og lagde det i en
Grav. 30 Og Apostlene samle sig om Jesus, og de
forkyndte ham alt, hvad de havde gjort, og hvad de
havde lært. 31 Og han siger til dem: „Kommer nu I
med afsides til et øde Sted og hviler eder lidt;" thi
der var mange, som gik til og fra, og de havde ikke
engang Ro til at spise. 32 Og de droge bort i Skibet
til et øde Sted afsides. 33 Og man saa dem drage
bort, og mange kendte dem, og til Fods strømmede
de sammen derhen fra alle Byerne og kom før end
de. 34 Og da han gik i Land, saa han en stor Skare,
og han ynkedes inderligt over dem; thi de vare som
Faar, der ikke have Hyrde; og han begyndte at lære
dem meget. 35 Og da Tiden allerede var fremrykket,
kom hans Disciple til ham og sagde: „Stedet er øde,
og Tiden er allerede fremrykket. 36 Lad dem gaa bort,
for at de kunne gaa hen i de omliggende Gaarde og
Landsbyer og købe sig noget at spise." 37 Men han
svarede og sagde til dem: „Giver I dem at spise!" Og
de sige til ham: „Skulle vi gaa hen og købe Brød for
to Hundrede Denarer og give dem at spise?" 38 Men
han siger til dem: „Hvor mange Brød have I? Gaar

hen og ser efter!" Og da de havde faaet det at vide,
sige de: „Fem, og to Fisk." 39 Og han bød dem at lade
dem alle sætte sig ned i smaa Flokke i det grønne
Græs. 40 Og de satte sig ned, Hob ved Hob, somme
paa hundrede og somme paa halvtredsindstyve. 41
Og han tog de fem Brød og de to Fisk, saa op til
Himmelen og velsignede; og han brød Brødene og
gav sine Disciple dem at lægge for dem, og han delte
de to Fisk til dem alle. 42 Og de spiste alle og bleve
mætte. 43 Og de optoge tolv Kurve fulde af Stykker,
ogsaa af Fiskene. 44 Og de, som spiste Brødene,
vare fem Tusinde Mænd. 45 Og straks nødte han
sine Disciple til at gaa om Bord i Skibet og i Forvejen
sætte over til hin Side, til Bethsajda, medens han
selv lod Skaren gaa bort. 46 Og da han havde taget
Afsked med dem, gik han op paa Bjerget for at bede.
47 Og da det var blevet silde, var Skibet midt paa
Søen og han alene paa Landjorden. 48 Og da han
saa, at de havde deres Nød med at ro (thi Vinden var
dem imod), kommer han ved den fjerde Nattevagt til
dem vandrende paa Søen. Og han vilde gaa dem
forbi. 49 Men da de saa ham vandre paa Søen, mente
de, at det var et Spøgelse, og de skrege. 50 Thi de
saa ham alle og bleve forfærdede. Men han talte
straks med dem og sagde til dem: „Værer frimodige,
det er mig, frygter ikke!" 51 Og han steg op i Skibet til
dem, og Vinden lagde sig, og de forfærdedes over
al Maade ved sig selv. 52 Thi de havde ikke faaet
Forstand af det, som var sket med Brødene; men
deres Hjerte var forhærdet. 53 Og da de vare farne
over til Landet, kom de til Genezareth og lagde til der.
54 Og da de traadte ud af Skibet, kendte man ham
straks. 55 Og de løb om i hele den Egn og begyndte
at bringe de syge paa deres Senge omkring, hvor de
hørte, at han var. 56 Og hvor som helst han gik ind i
Landsbyer eller Byer eller Gaarde, lagde de de syge
paa Torvene og bade ham om, at de maatte røre blot
ved Fligen af hans Klædebon; og alle de, som rørte
ved ham, bleve helbredede.

7 Og Farisæerne og nogle af de skriftkloge, som
vare komne fra Jerusalem, samle sig om ham.
2 Og da de saa nogle af hans Disciple holde
Maaltid med vanhellige, det er utoede, Hænder 3
(thi Farisæerne og alle Jøderne spise ikke uden
at to Hænderne omhyggeligt, idet de fastholde de
gamles Overlevering; 4 og naar de komme fra Torvet,
spise de ikke uden først at tvætte sig; og der er
mange andre Ting, som de have vedtaget at holde,
Tvætninger af Bægere og Krus og Kobberkar og
Bænke), 5 saa spurgte Farisæerne og de skriftkloge
ham ad: „Hvorfor vandre dine Disciple ikke efter
de gamles Overlevering, men holde Maaltid med
vanhellige Hænder?" 6 Men han sagde til dem:
„Rettelig profeterede Esajas om eder, I Hyklere! som
der er skrevet: „Dette Folk ærer mig med Læberne,
men deres Hjerte er langt borte fra mig. 7 Men de
dyrke mig forgæves, idet de lære Lærdomme, som
ere Menneskers Bud." 8 I forlade Guds Bud og holde
Menneskers Overlevering." 9 Og han sagde til dem:
„Smukt ophæve I Guds Bud, for at I kunne holde
eders Overlevering. 10 Thi Moses har sagt: „Ær din
Fader og din Moder"; og: „Den, som bander Fader
eller Moder, skal visselig dø." 11 Men I sige: Naar
en Mand siger til sin Fader eller sin Moder: „Det,
hvormed du skulde være hjulpen af mig, skal være
Korban (det er: Tempelgave)," 12 da tilstede I ham
ikke mere at gøre noget for sin Fader eller Moder, 13
idet I ophæve Guds Ord ved eders Overlevering, som
I have overleveret; og mange lignende Ting gøre I."
14 Og han kaldte atter Folkeskaren til sig og sagde til
dem: „Hører mig alle, og forstaar! 15 Der er intet uden
for Mennesket, som, naar det gaar ind i ham, kan
gøre ham uren; men hvad der gaar ud af Mennesket,
det er det, som gør Mennesket urent. 16 [Dersom
nogen har Øren at høre med, han høre!"] 17 Og da
han var gaaet ind i Huset og var borte fra Skaren,
spurgte hans Disciple ham om Lignelsen. 18 Og han
siger til dem: „Ere ogsaa I saa uforstandige? Forstaa
I ikke, at intet, som udenfra gaar ind i Mennesket, kan
gøre ham uren? 19 Thi det gaar ikke ind i hans Hjerte,
men i hans Bug og gaar ud ad den naturlige Vej, og
saaledes renses al Maden." 20 Men han sagde: „Det,
som gaar ud af Mennesket, dette gør Mennesket
urent. 21 Thi indvortes fra, fra Menneskenes Hjerte,
udgaa de onde Tanker, Utugt, Tyveri, Mord, 22 Hor,
Havesyge, Ondskab, Svig, Uterlighed, et ondt Øje,
Forhaanelse, Hovmod, Fremfusenhed; 23 alle disse
onde Ting udgaa indvortesfra og gøre Mennesket
urent." 24 Og han stod op og gik bort derfra til Tyrus's
og Sidons Egne. Og han gik ind i et Hus og vilde
ikke, at nogen skulde vide det. Og han kunde dog
ikke være skjult; 25 men en Kvinde, hvis lille Datter
havde en uren Aand, havde hørt om ham og kom
straks ind og faldt ned for hans Fødder; 26 (men
Kvinden var græsk, af Herkomst en Syrofønikerinde,
) og hun bad ham om, at han vilde uddrive den onde
Aand af hendes Datter. 27 Og han sagde til hende:
„Lad først Børnene mættes; thi det er ikke smukt
at tage Børnenes Brød og kaste det for de smaa
Hunde." 28 Men hun svarede og siger til ham: „Jo,
Herre! ogsaa de smaa Hunde æde under Bordet

af Børnenes Smuler." 29 Og han sagde til hende:
„For dette Ords Skyld gaa bort; den onde Aand er
udfaren af din Datter." 30 Og hun gik bort til sit Hus og
fandt Barnet liggende paa Sengen og den onde Aand
udfaren. 31 Og da han gik bort igen fra Tyrus's Egne,
kom han over Sidon midt igennem Dekapolis's Egne
til Galilæas Sø. 32 Og de bringe ham en døv, som
ogsaa vanskeligt kunde tale, og bede ham om, at han
vilde lægge Haanden paa ham. 33 Og han tog ham
afsides fra Skaren og lagde sine Fingre i hans Øren
og spyttede og rørte ved hans Tunge 34 og saa op til
Himmelen, sukkede og sagde til ham: „Effata!" det er:
lad dig op! 35 Og hans Øren aabnedes, og straks
løstes hans Tunges Baand, og han talte ret. 36 Og
han bød dem, at de ikke maatte sige det til nogen;
men jo mere han bød dem, desto mere kundgjorde
de det. 37 Og de bleve over al Maade slagne af
Forundring og sagde: „Han har gjort alle Ting vel;
baade gør han, at de døve høre, og at maalløse
tale."

8 I de Dage, da der atter var en stor Skare, og de
intet havde at spise, kaldte han sine Disciple til sig
og siger til dem: 2 „Jeg ynkes inderligt over Skaren;
thi de have allerede tøvet hos mig i tre Dage og
have intet at spise. 3 Og dersom jeg lader dem gaa
fastende hjem, ville de vansmægte paa Vejen, og
nogle af dem ere komne langvejsfra." 4 Og hans
Disciple svarede ham: „Hvorfra skal nogen kunne
mætte disse med Brød her i en Ørken?" 5 Og han
spurgte dem: „Hvor mange Brød have I?" Og de
sagde: „Syv." 6 Og han byder Skaren at sætte sig
ned paa Jorden; og han tog de syv Brød, takkede,
brød dem og gav sine Disciple dem, at de skulde
lægge dem for; og de lagde dem for Skaren. 7 Og
de havde nogle faa Smaafisk; og han velsignede
dem og sagde, at ogsaa disse skulde lægges for.
8 Og de spiste og bleve mætte; og de opsamlede
af tiloversblevne Stykker syv Kurve. 9 Men de vare
omtrent fire Tusinde; og han lod dem gaa bort. 10 Og
straks gik han om Bord i Skibet med sine Disciple
og kom til Dalmanuthas Egne. 11 Og Farisæerne
gik ud og begyndte at strides med ham og forlangte
af ham et Tegn fra Himmelen for at friste ham. 12
Og han sukkede dybt i sin Aand og siger: „Hvorfor
forlanger denne Slægt et Tegn? Sandelig, siger jeg
eder, der skal ikke gives denne Slægt noget Tegn!"
13 Og han forlod dem og gik atter om Bord og for
over til hin Side. 14 Og de havde glemt at tage Brød
med og havde kun eet Brød med sig i Skibet. 15 Og
han bød dem og sagde: „Ser til, tager eder i Vare
for Farisæernes Surdejg og Herodes's Surdejg!" 16
Og de tænkte med hverandre: „Det er, fordi vi ikke
have Brød." 17 Og da han mærkede dette, siger han
til dem: „Hvorfor tænke I paa, at I ikke have Brød?
Skønne I ikke endnu, og forstaa I ikke? Er eders
Hjerte forhærdet? 18 Have I Øjne og se ikke? Og
have I Øren og høre ikke? Og komme I ikke i Hu? 19
Da jeg brød de fem Brød til de fem Tusinde, hvor
mange Kurve fulde af Stykker toge I da op?" De
sige til ham: „Tolv." 20 „Og da jeg brød de syv til
de fire Tusinde, hvor mange Kurve fulde af Stykker
toge I da op?" Og de sige til ham: „Syv." 21 Og han
sagde til dem: „Hvorledes forstaa I da ikke?" 22 Og
de komme til Bethsajda. Og man fører en blind til
ham og beder ham om, at han vil røre ved ham. 23
Og han tog den blinde ved Haanden og førte ham
uden for Landsbyen og spyttede paa hans Øjne og
lagde Hænderne paa ham og spurgte ham, om han
saa noget. 24 Og han saa op og sagde: „Jeg ser
Menneskene; thi jeg ser noget ligesom Træer gaa
omkring." 25 Derefter lagde han atter Hænderne paa
hans Øjne, og han blev klarsynet og var helbredet og
kunde se alle Ting tydeligt. 26 Og han sendte ham
hjem og sagde: „Du maa ikke gaa ind i Landsbyen, [ej
heller sige det til nogen i Landsbyen."] 27 Og Jesus
og hans Disciple gik ud til Landsbyerne ved Kæsarea
Filippi; og paa Vejen spurgte han sine Disciple og
sagde til dem: „Hvem sige Menneskene, at jeg er?"
28 Og de sagde til ham: „Johannes Døberen; og
andre: Elias; men andre: En af Profeterne." 29 Og
han spurgte dem: „Men I, hvem sige I, at jeg er?"
Peter svarede og siger til ham: „Du er Kristus." 30 Og
han bød dem strengt, at de ikke maatte sige nogen
dette om ham. 31 Og han begyndte at lære dem, at
Menneskesønnen skulde lide meget og forkastes af
de Ældste og Ypperstepræsterne og de skriftkloge og
ihjelslaas og opstaa efter tre Dage. 32 Og han talte
dette frit ud. Og Peter tog ham til Side og begyndte at
sætte ham i Rette. 33 Men han vendte sig og saa
paa sine Disciple og irettesatte Peter og siger: „Vig
bag mig, Satan! thi du sanser ikke, hvad Guds er,
men hvad Menneskers er." 34 Og han kaldte Skaren
tillige med sine Disciple til sig og sagde til dem: „Den,
som vil følge efter mig, han fornægte sig selv og tage
sit Kors op og følge mig! 35 Thi den, som vil frelse
sit Liv, skal miste det; men den, som mister sit Liv
for min og Evangeliets Skyld, han skal frelse det.
36 Thi hvad gavner det et Menneske at vinde den
hele Verden og at bøde med sin Sjæl? 37 Thi hvad
kunde et Menneske give til Vederlag for sin Sjæl? 38
Thi den, som skammer sig ved mig og mine Ord i

denne utro og syndige Slægt, ved ham skal ogsaa
Menneskesønnen skamme sig, naar han kommer i
sin Faders Herlighed med de hellige Engle."

9 Og han sagde til dem: „Sandelig, siger jeg eder,
der er nogle af dem, som staa her, der ingenlunde
skulle smage Døden, førend de se Guds Rige være
kommet med Kraft." **2** Og seks Dage derefter tager
Jesus Peter og Jakob og Johannes med sig og fører
dem alene afsides op paa et højt Bjerg, og han blev
forvandlet for deres Øjne. **3** Og hans Klæder bleve
skinnende, meget hvide, saa at ingen Blegemand
paa Jorden kan gøre Klæder saa hvide. **4** Og Elias
tillige med Moses viste sig for dem, og de samtalede
med Jesus. **5** Og Peter tog til Orde og siger til
Jesus: „Rabbi! det er godt, at vi ere her, og lader os
gøre tre Hytter, dig en og Moses en og Elias en."
6 Thi han vidste ikke, hvad han skulde sige; thi de
vare blevne helt forfærdede. **7** Og der kom en Sky,
som overskyggede dem; og en Røst kom fra Skyen:
„Denne er min Søn, den elskede, hører ham!" **8** Og
pludseligt, da de saa sig om, saa de ingen mere uden
Jesus alene hos dem. **9** Og da de gik ned fra Bjerget,
bød han dem, at de ikke maatte fortælle nogen, hvad
de havde set, førend Menneskesønnen var opstanden
fra de døde. **10** Og de fastholdt dette Ord hos sig selv
og spurgte hverandre, hvad det er at opstaa fra de
døde. **11** Og de spurgte ham og sagde: „De skriftkloge
sige jo, at Elias bør først komme?" **12** Men han sagde
til dem: „Elias kommer først og genopretter alting; og
hvorledes er der skrevet om Menneskesønnen? At
han skal lide meget og foragtes. **13** Men jeg siger
eder, at baade er Elias kommen, og de gjorde ved
ham alt, hvad de vilde, efter som der er skrevet om
ham." **14** Og da de kom til Disciplene, saa de en
stor Skare omkring dem og skriftkloge, som tvistedes
med dem. **15** Og straks studsede hele Skaren, da de
saa ham, og de løb hen og hilsede ham. **16** Og han
spurgte dem: „Hvorom tvistes I med dem?" **17** Og en
af Skaren svarede ham: „Mester! jeg har bragt min
Søn til dig; han har en maalløs Aand. **18** Og hvor som
helst den griber ham, slider den i ham, og han fraader
og skærer Tænder, og han visner hen; og jeg har
sagt til dine Disciple, at de skulde uddrive den, og de
kunde ikke." **19** Men han svarede dem og sagde: „O
du vantro Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder,
hvor længe skal jeg taale eder? Bringer ham til mig!"
20 Og de ledte ham frem til ham; og da han saa ham,
sled Aanden straks i ham, og han faldt om paa Jorden
og væltede sig og fraadede. **21** Og han spurgte hans
Fader: „Hvor længe er det siden, at dette er kommet
over ham?" Men han sagde: „Fra Barndommen af;
22 og den har ofte kastet ham baade i Ild og i Vand
for at ødelægge ham; men om du formaar noget, da
forbarm dig over os, og hjælp os!" **23** Men Jesus
sagde til ham: „Om du formaar! Alle Ting ere mulige
for den, som tror." **24** Straks raabte Barnets Fader
og sagde med Taarer: „Jeg tror, hjælp min Vantro!"
25 Men da Jesus saa, at Skaren stimlede sammen,
truede han den urene Aand og sagde til den: „Du
maalløse og døve Aand! jeg byder dig, far ud af ham,
og far ikke mere ind i ham!" **26** Da skreg og sled
den meget i ham og for ud, og han blev ligesom
død, saa at de fleste sagde: „Han er død." **27** Men
Jesus tog ham ved Haanden og rejste ham op; og
han stod op. **28** Og da han var kommen ind i et Hus,
spurgte hans Disciple ham i Enrum: „Hvorfor kunde vi
ikke uddrive den?" **29** Og han sagde til dem: „Denne
Slags kan ikke fare ud ved noget, uden ved Bøn
og Faste." **30** Og da de gik ud derfra, vandrede de
igennem Galilæa; og han vilde ikke, at nogen skulde
vide det. **31** Thi han lærte sine Disciple og sagde
til dem: „Menneskesønnen overgives i Menneskers
Hænder, og de skulle slaa ham ihjel; og naar han er
ihjelslaaet, skal han opstaa tre Dage efter." **32** Men
de forstode ikke det Ord og frygtede for at spørge
ham. **33** Og de kom til Kapernaum, og da han var
kommen ind i Huset, spurgte han dem: „Hvad var
det, I overvejede med hverandre paa Vejen?" **34**
Men de tav; thi de havde talt med hverandre paa
Vejen om, hvem der var den største. **35** Og han satte
sig og kaldte paa de tolv og siger til dem: „Dersom
nogen vil være den første, han skal være den sidste
af alle og alles Tjener." **36** Og han tog et lille Barn
og stillede det midt iblandt dem og tog det i Favn og
sagde til dem: **37** „Den, som modtager eet af disse
smaa Børn for mit Navns Skyld, modtager mig; og
den, som modtager mig, modtager ikke mig, men
den, som udsendte mig." **38** Johannes sagde til ham:
„Mester! vi saa en, som ikke følger os, uddrive onde
Aander i dit Navn; og vi forbøde ham det, fordi han
ikke følger os." **39** Men Jesus sagde: „Forbyder ham
det ikke; thi der er ingen, som gør en kraftig Gerning i
mit Navn og snart efter kan tale ilde om mig. **40** Thi
den, som ikke er imod os, er for os. **41** Thi den, som
giver eder et Bæger Vand at drikke i mit Navn, fordi
I høre Kristus til, sandelig, siger jeg eder, han skal
ingenlunde miste sin Løn. **42** Og den, som forarger en
af disse smaa, som tro, for ham var det bedre, at der
laa en Møllesten om hans Hals, og han var kastet i
Havet. **43** Og dersom din Haand forarger dig, saa hug
den af; det er bedre for dig at gaa som en Krøbling

ind til Livet end at have to Hænder og fare til Helvede
til den uudslukkelige Ild, **(Geenna g1067)** **44** [hvor deres
Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.] **45** Og dersom
din Fod forarger dig, saa hug den af; det er bedre for
dig at gaa lam ind til Livet end at have to Fødder og
blive kastet i Helvede, **(Geenna g1067)** **46** [hvor deres
Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.] **47** Og dersom
dit Øje forarger dig, saa riv det ud; det er bedre for
dig at gaa enøjet ind i Guds Rige end at have to Øjne
og blive kastet i Helvede, **(Geenna g1067)** **48** hvor deres
Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes. **49** Thi enhver
skal saltes med Ild, og alt Offer skal saltes med Salt.
50 Saltet er godt; men dersom Saltet bliver saltløst,
hvormed ville I da give det sin Kraft igen? Haver Salt
i eder selv, og holder Fred med hverandre!"

10 Og han bryder op derfra og kommer til Judæas
Egne og Landet hinsides Jordan, og atter samler
der sig Skarer om ham; og han lærte dem atter, som
han plejede. **2** Og Farisæerne kom hen og spurgte
ham for at friste ham: „Er det en Mand tilladt at skille
sig fra sin Hustru?" **3** Men han svarede og sagde til
dem: „Hvad har Moses budt eder?" **4** Men de sagde:
„Moses tilstedte at skrive et Skilsmissebrev og skille
sig fra hende." **5** Og Jesus sagde til dem: „For eders
Hjerters Haardheds Skyld skrev han eder dette Bud.
6 Men fra Skabningens Begyndelse skabte Gud dem
som Mand og Kvinde. **7** Derfor skal en Mand forlade
sin Fader og Moder, [og holde fast ved sin Hustru;]
8 og de to skulle blive til eet Kød. Saaledes ere de
ikke længer to, men eet Kød. **9** Derfor, hvad Gud har
sammenføjet, maa et Menneske ikke adskille." **10**
Og i Huset spurgte Disciplene ham atter om dette.
11 Og han siger til dem: „Den, som skiller sig fra
sin Hustru og tager en anden til Ægte, han bedriver
Hor imod hende. **12** Og dersom hun efter at have
skilt sig fra sin Mand ægter en anden, bedriver hun
Hor." **13** Og de bare smaa Børn til ham, for at han
skulde røre ved dem; men Disciplene truede dem,
som bare dem frem. **14** Men da Jesus saa det, blev
han vred og sagde til dem: „Lader de smaa Børn
komme til mig; formener dem det ikke, thi Guds Rige
hører saadanne til. **15** Sandelig, siger jeg eder, den,
som ikke modtager Guds Rige ligesom et lille Barn,
han skal ingenlunde komme ind i det." **16** Og han
tog dem i Favn og lagde Hænderne paa dem og
velsignede dem. **17** Og da han gik ud paa Vejen,
løb en hen og faldt paa Knæ for ham og spurgte
ham: „Gode Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan
arve et evigt Liv?" **(aiōnios g166)** **18** Men Jesus sagde
til ham: „Hvorfor kalder du mig god? Ingen er god,
uden een, nemlig Gud. **19** Du kender Budene: Du
maa ikke bedrive Hor; du maa ikke slaa ihjel; du maa
ikke stjæle; du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd; du
maa ikke besvige; ær din Fader og din Moder." **20**
Men han sagde til ham: „Mester! det har jeg holdt
alt sammen fra min Ungdom af." **21** Men Jesus saa
paa ham og fattede Kærlighed til ham og sagde til
ham: „Een Ting fattes dig; gaa bort, sælg alt, hvad
du har, og giv det til de fattige, saa skal du have en
Skat i Himmelen; og kom saa og følg mig!" **22** Men
han blev ilde til Mode over den Tale og gik bedrøvet
bort; thi han havde meget Gods. **23** Og Jesus saa sig
omkring og siger til sine Disciple: „Hvor vanskeligt
komme de, som have Rigdom, ind i Guds Rige!" **24**
Men Disciplene bleve forfærdede over hans Ord. Men
Jesus tog atter til Orde og siger til dem: „Børn, hvor
vanskeligt er det, at [de, som forlade sig paa Rigdom,
kunne] komme ind i Guds Rige! **25** Det er lettere for
en Kamel at gaa igennem et Naaleøje end for en
rig at gaa ind i Guds Rige." **26** Men de forfærdedes
overmaade og sagde til hverandre: „Hvem kan da
blive frelst?" **27** Jesus saa paa dem og siger: „For
Mennesker er det umuligt, men ikke for Gud; thi alle
Ting ere mulige for Gud." **28** Peter tog til Orde og
sagde til ham: „Se, vi have forladt alle Ting og fulgt
dig." **29** Jesus sagde: „Sandelig, siger jeg eder, der er
ingen, som har forladt Hus eller Brødre eller Søstre
eller Moder eller Fader eller Børn eller Marker for min
og for Evangeliets Skyld, **30** uden at han jo skal faa
hundrede Fold igen, nu i denne Tid Huse og Brødre
og Søstre og Mødre og Børn og Marker tillige med
Forfølgelser, og i den kommende Verden et evigt Liv.
(aiōn g165, aiōnios g166) **31** Men mange af de første
skulle blive de sidste, og af de sidste de første." **32**
Men de vare paa Vejen op til Jerusalem, og Jesus gik
foran dem, og de vare forfærdede, og de, som fulgte
med, vare bange. Og han tog atter de tolv til sig og
begyndte at sige dem, hvad der skulde times ham: **33**
„Se, vi drage op til Jerusalem, og Menneskesønnen
skal overgives til Ypperstepræsterne og de skriftkloge,
og de skulle dømme ham til Døden og overgive ham
til Hedningerne; **34** og de skulle spotte ham og spytte
paa ham og hudstryge ham og ihjelslaa ham, og
tre Dage efter skal han opstaa." **35** Og Jakob og
Johannes, Zebedæus's Sønner, gaa hen til ham og
sige: „Mester! vi ønske, at du vil gøre for os det, vi
ville bede dig om." **36** Og han sagde til dem: „Hvad
ønske I, at jeg skal gøre for eder?" **37** Men de sagde
til ham: „Giv os, at vi maa sidde, den ene ved din
højre Side og den anden ved din venstre Side i din
Herlighed." **38** Men Jesus sagde til dem: „I vide ikke,

hvad I bede om. Kunne I drikke den Kalk, som jeg
drikker, eller døbes med den Daab, som jeg døbes
med?" 39 Men de sagde til ham: „Det kunne vi." Men
Jesus sagde til dem: „Den Kalk, som jeg drikker,
skulle I drikke, og den Daab, som jeg døbes med,
skulle I døbes med; 40 men det at sidde ved min højre
eller ved min venstre Side tilkommer det ikke mig at
give; men det gives til dem, hvem det er beredt." 41
Og da de ti hørte det, begyndte de at blive vrede paa
Jakob og Johannes. 42 Og Jesus kaldte dem til sig
og siger til dem: „I vide, at de, der gælde for Folkenes
Fyrster, herske over dem, og de store iblandt dem
bruge Myndighed over dem. 43 Men saaledes er det
ikke iblandt eder; men den, som vil blive stor iblandt
eder, skal være eders Tjener; 44 og den, som vil
blive den første af eder, skal være alles Tjener; 45
thi ogsaa Menneskesønnen er ikke kommen for at
lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en
Genløsning for mange." 46 Og de komme til Jeriko;
og da han gik ud af Jeriko tillige med sine Disciple
og en stor Skare, sad Timæus's Søn, Bartimæus,
en blind Tigger, ved Vejen. 47 Og da han hørte, at
det var Jesus af Nazareth, begyndte han at raabe
og sige: „Du Davids Søn, Jesus, forbarm dig over
mig!" 48 Og mange truede ham, for at han skulde tie;
men han raabte meget stærkere: „Du Davids Søn,
forbarm dig over mig!" 49 Og Jesus stod stille og
sagde: „Kalder paa ham!" Og de kalde paa den blinde
og sige til ham: „Vær frimodig, staa op! han kalder
paa dig." 50 Men han kastede sin Overkjortel af sig,
sprang op og kom til Jesus. 51 Og Jesus tog til Orde
og sagde til ham: „Hvad vil du, at jeg skal gøre for
dig?" Men den blinde sagde til ham: „Rabbuni, at
jeg kan blive seende!" 52 Og Jesus sagde til ham:
„Gaa bort, din Tro har frelst dig." Og straks blev han
seende, og han fulgte ham paa Vejen.

11 Og da de nærme sig til Jerusalem, til Bethfage
og Bethania ved Oliebjerget, udsender han to af
sine Disciple og siger til dem: 2 „Gaar hen til den
Landsby, som ligger lige for eder, og straks, naar I
komme ind i den, skulle I finde et Føl bundet, paa
hvilket der endnu aldrig har siddet noget Menneske;
løser det og fører det hid! 3 Og dersom nogen siger
til eder: Hvorfor gøre I dette? da siger: Herren har
Brug for det, og han sender det straks herhen igen."
4 Og de gik hen og fandt Føllet bundet ved Døren
udenfor ved Gyden, og de løse det. 5 Og nogle af
dem, som stode der, sagde til dem: „Hvad gøre I,
at I løse Føllet?" 6 Men de sagde til dem, ligesom
Jesus havde sagt, og de tilstedte dem det. 7 Og de
føre Føllet til Jesus og lægge deres Klæder paa det,
og han satte sig paa det. 8 Og mange bredte deres
Klæder paa Vejen, andre Kviste, som de afskare paa
Markerne. 9 Og de, som gik foran, og de, som fulgte
efter, raabte: „Hosanna! velsignet være den, som
kommer, i Herrens Navn! 10 Velsignet være vor Fader
Davids Rige, som kommer, Hosanna i det højeste!"
11 Og han gik ind i Jerusalem, i Helligdommen, og
da han havde beset alt, gik han, da det allerede var
Aftenstid, ud til Bethania med de tolv. 12 Og den
følgende Dag, da de gik ud fra Bethania, blev han
hungrig. 13 Og da han saa et Figentræ langt borte,
som havde Blade, gik han derhen, om han maaske
kunde finde noget derpaa, og da han kom til det, fandt
han intet uden Blade; thi det var ikke Figentid. 14 Og
han tog til Orde og sagde til det: „Aldrig i Evighed skal
nogen mere spise Frugt af dig!" Og hans Disciple
hørte det. (aiōn g165) 15 Og de komme til Jerusalem;
og han gik ind i Helligdommen og begyndte at uddrive
dem, som solgte og købte i Helligdommen, og han
væltede Vekselerernes Borde og Duekræmmernes
Stole. 16 Og han tilstedte ikke, at nogen bar nogen
Ting igennem Helligdommen. 17 Og han lærte og
sagde til dem: „Er der ikke skrevet, at mit Hus skal
kaldes et Bedehus for alle Folkeslagene? Men I have
gjort det til en Røverkule." 18 Og Ypperstepræsterne
og de skriftkloge hørte det, og de søgte, hvorledes
de kunde slaa ham ihjel; thi de frygtede for ham,
eftersom hele Skaren blev slagen af Forundring over
hans Lære. 19 Og da det blev Aften, gik han uden for
Staden. 20 Og da de om Morgenen gik forbi, saa de,
at Figentræet var visnet fra Roden af. 21 Og Peter
kom det i Hu og siger til ham: „Rabbi! se Figentræet,
som du forbandede, er visnet." 22 Og Jesus svarede
og siger til dem: „Haver Tro til Gud! 23 Sandelig, siger
jeg eder, den, som siger til dette Bjerg: Løft dig op
og kast dig i Havet, og ikke tvivler i sit Hjerte, men
tror, at det sker, som han siger, ham skal det ske. 24
Derfor siger jeg eder: Alt, hvad I bede om og begære,
tror, at I have faaet det, saa skal det ske eder. 25
Og naar I staa og bede, da forlader, dersom I have
noget imod nogen, for at ogsaa eders Fader, som er i
Himlene, maa forlade eder eders Overtrædelser. 26
[Men dersom I ikke forlade, skal eders Fader, som er
i Himlene, ej heller forlade eders Overtrædelser]. 27
Og de komme atter til Jerusalem; og medens han gik
omkring i Helligdommen, komme Ypperstepræsterne
og de skriftkloge og de Ældste hen til ham. 28 Og de
sagde til ham: „Af hvad Magt gør du disse Ting? eller
hvem har givet dig denne Magt til at gøre disse Ting?"
29 Men Jesus sagde til dem: „Jeg vil spørge eder om

een Ting, og svarer mig derpaa, saa vil jeg sige eder,
af hvad Magt jeg gør disse Ting. 30 Johannes's Daab,
var den fra Himmelen eller fra Mennesker? Svarer
mig!" 31 Og de tænkte ved sig selv og sagde: „Sige
vi: Fra Himmelen, da vil han sige, hvorfor troede I
ham da ikke? 32 Men sige vi: Fra Mennesker" — saa
frygtede de for Folket; thi alle holdt for, at Johannes
virkelig var en Profet. 33 Og de svare og sige til
Jesus: „Vi vide det ikke." Og Jesus siger til dem: „Saa
siger jeg eder ikke heller, af hvad Magt jeg gør disse
Ting."

12 Og han begyndte at tale til dem i Lignelser:
„En Mand plantede en Vingaard og satte et
Gærde derom og gravede en Perse og byggede
et Taarn, og han lejede den ud til Vingaardsmænd
og drog udenlands. 2 Og da Tiden kom, sendte
han en Tjener til Vingaardsmændene, for at han
af Vingaardsmændene kunde faa af Vingaardens
Frugter. 3 Og de grebe ham og sloge ham og sendte
ham tomhændet bort. 4 Og han sendte atter en
anden Tjener til dem; og ham sloge de i Hovedet
og vanærede. 5 Og han sendte en anden; og ham
sloge de ihjel; og mange andre; nogle sloge de,
og andre dræbte de. 6 Endnu een havde han, en
elsket Søn; ham sendte han til sidst til dem, idet
han sagde: „De ville undse sig for min Søn." 7
Men hine Vingaardsmænd sagde til hverandre: „Det
er Arvingen; kommer, lader os slaa ham ihjel, saa
bliver Arven vor." 8 Og de grebe ham og sloge ham
ihjel og kastede ham ud af Vingaarden. 9 Hvad
vil da Vingaardens Herre gøre? Han vil komme og
ødelægge Vingaardsmændene og give Vingaarden
til andre. 10 Have I ikke ogsaa læst dette Skriftord:
Den Sten, som Bygningsmændene forkastede, den er
bleven til en Hovedhjørnesten? 11 Fra Herren er dette
kommet, og det er underligt for vore Øjne." 12 Og de
søgte at gribe ham, men de frygtede for Mængden;
thi de forstode, at han sagde denne Lignelse imod
dem; og de forlode ham og gik bort. 13 Og de sende
nogle til ham af Farisæerne og af Herodianerne, for at
de skulde fange ham i Ord. 14 Og de kom og sagde
til ham: „Mester! vi vide, at du er sanddru og ikke
bryder dig om nogen; thi du ser ikke paa Menneskers
Person, men lærer Guds Vej i Sandhed. Er det tilladt
at give Kejseren Skat eller ej? Skulle vi give eller
ikke give?" 15 Men da han saa deres Hykleri, sagde
han til dem: „Hvorfor friste I mig? Bringer mig en
Denar, for at jeg kan se den." 16 Men de bragte den.
Og han siger til dem: „Hvis Billede og Overskrift er
dette?" Men de sagde til ham: „Kejserens." 17 Og
Jesus sagde til dem: „Giver Kejseren, hvad Kejserens
er, og Gud, hvad Guds er." Og de undrede sig over
ham. 18 Og der kommer Saddukæere til ham, hvilke
jo sige, at der ingen Opstandelse er, og de spurgte
ham og sagde: 19 „Mester! Moses har foreskrevet os,
at naar nogens Broder dør og efterlader en Hustru
og ikke efterlader noget Barn, da skal hans Broder
tage hans Hustru og oprejse sin Broder Afkom. 20
Der var syv Brødre; og den første tog en Hustru, og
da han døde, efterlod han ikke Afkom. 21 Og den
anden tog hende og døde uden at efterlade Afkom,
og den tredje ligesaa. 22 Og alle syv, de efterlode
ikke Afkom. Sidst af dem alle døde ogsaa Hustruen.
23 I Opstandelsen, naar de opstaa, hvem af dem skal
saa have hende til Hustru? Thi de have alle syv haft
hende til Hustru." 24 Jesus sagde til dem: „Er det
ikke derfor, I fare vild, fordi I ikke kende Skrifterne,
ej heller Guds Kraft? 25 Thi naar de opstaa fra de
døde, da tage de hverken til Ægte eller bortgiftes,
men de ere som Engle i Himlene. 26 Men hvad de
døde angaar, at de oprejses, have I da ikke læst i
Mose Bog i Stedet om Tornebusken, hvorledes Gud
talede til ham og sagde: Jeg er Abrahams Gud og
Isaks Gud og Jakobs Gud? 27 Han er ikke dødes,
men levendes Gud; I fare meget vild." 28 Og en
af de skriftkloge, som havde hørt deres Ordskifte
og set, at han svarede dem godt, kom til ham og
spurgte ham: „Hvilket Bud er det første af alle?" 29
Jesus svarede: „Det første er: Hør Israel! Herren,
vor Gud, Herren er een; 30 og du skal elske Herren
din Gud af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl og af
hele dit Sind og af hele din Styrke. 31 Et andet er
dette: Du skal elske din Næste som dig selv. Større
end disse er intet andet Bud." 32 Og den skriftkloge
sagde til ham: „Rigtigt, Mester, og med Sandhed
har du sagt, at han er een, og der er ingen anden
foruden ham. 33 Og at elske ham af hele sit Hjerte
og af hele sin Forstand og af hele sin Styrke og at
elske sin Næste som sig selv, det er mere end alle
Brændofrene og Slagtofrene." 34 Og da Jesus saa, at
han svarede forstandigt, sagde han til ham: „Du er
ikke langt fra Guds Rige." Og ingen vovede mere
at rette Spørgsmaal til ham. 35 Og da Jesus lærte i
Helligdommen, tog han til Orde og sagde: „Hvorledes
sige de skriftkloge, at Kristus er Davids Søn? 36
David selv sagde ved den Helligaand: Herren sagde
til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand, indtil
jeg faar lagt dine Fjender som en Skammel for dine
Fødder. 37 David selv kalder ham Herre; hvorledes er
han da hans Søn?" Og den store Skare hørte ham
gerne. 38 Og han sagde i sin Undervisning: „Tager

eder i Vare for de skriftkloge, som gerne ville gaa i
lange Klæder og lade sig hilse paa Torvene 39 og
gerne ville have de fornemste Pladser i Synagogerne
og sidde øverst til Bords ved Maaltiderne; 40 de, som
opæde Enkers Huse og paa Skrømt bede længe,
disse skulle faa des haardere Dom." 41 Og han satte
sig lige over for Tempelblokken og saa, hvorledes
Mængden lagde Penge i Blokken, og mange rige
lagde meget deri. 42 Og der kom en fattig Enke og
lagde to Skærve i, hvilket er en Hvid. 43 Og han
kaldte sine Disciple til sig og sagde til dem: „Sandelig,
siger jeg eder, denne fattige Enke har lagt mere deri
end alle de, som lagde i Tempelblokken. 44 Thi de
lagde alle af deres Overflod; men hun lagde af sin
Fattigdom alt det, hun havde, sin hele Ejendom."

13 Og da han gik ud af Helligdommen, siger en af
hans Disciple til ham: „Mester, se, hvilke Stene
og hvilke Bygninger!" 2 Og Jesus sagde til ham:
„Ser du disse store Bygninger? der skal ikke lades
Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes." 3 Og da
han sad paa Oliebjerget, lige over for Helligdommen,
spurgte Peter og Jakob og Johannes og Andreas
ham afsides: 4 „Sig os, naar skal dette ske, og
hvilket er Tegnet, naar alt dette skal til at fuldbyrdes?"
5 Men Jesus begyndte at sige til dem: „Ser til, at
ingen forfører eder! 6 Mange skulle paa mit Navn
komme og sige: Det er mig; og de skulle forføre
mange. 7 Men naar I høre om Krige og Krigsrygter,
da lader eder ikke forskrække, thi det maa ske;
men Enden er ikke endda. 8 Thi Folk skal rejse
sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal være
Jordskælv her og der, og der skal være Hungersnød
og Oprør. Dette er Veernes Begyndelse. 9 Men I,
tager Vare paa eder selv; de skulle overgive eder til
Raadsforsamlinger og til Synagoger; I skulle piskes
og stilles for Landshøvdinger og Konger for min Skyld,
dem til et Vidnesbyrd. 10 Og Evangeliet bør først
prædikes for alle Folkeslagene. 11 Og naar de føre
eder hen og overgive eder, da bekymrer eder ikke
forud for, hvad I skulle tale; men hvad der bliver givet
eder i den samme Time, det skulle I tale; thi I ere ikke
de, som tale, men den Helligaand. 12 Og Broder skal
overgive Broder til Døden, og Fader sit Barn; og Børn
skulle staa op mod Forældre og slaa dem ihjel. 13 Og
I skulle hades af alle for mit Navns Skyld; men den,
som holder ud indtil Enden, han skal blive frelst. 14
Men naar I se Ødelæggelsens Vederstyggelighed
staa, hvor den ikke bør, (den, som læser det, han give
Agt!) da skulle de, som ere i Judæa, fly til Bjergene;
15 men den, som er paa Taget, stige ikke ned eller
gaa ind for at hente noget fra sit Hus; 16 og den,
som er paa Marken, vende ikke tilbage for at hente
sine Klæder! 17 Men ve de frugtsommelige og dem,
som give Die, i de Dage! 18 Men beder om, at det
ikke skal ske om Vinteren; 19 thi i de Dage skal der
være en saadan Trængsel, som der ikke har været
fra Skabningens Begyndelse, da Gud skabte den,
indtil nu, og som der heller ikke skal komme. 20
Og dersom Herren ikke afkortede de Dage, da blev
intet Kød frelst; men for de udvalgtes Skyld, som
han har udvalgt, har han afkortet de Dage. 21 Og
dersom nogen da siger til eder: Se, her er Kristus,
eller se der! da tror det ikke. 22 Thi falske Krister
og falske Profeter skulle fremstaa og gøre Tegn og
Undergerninger for at forføre, om det var muligt, de
udvalgte. 23 Men I, vogter eder; jeg har sagt eder
alt forud." 24 Men i de Dage, efter den Trængsel,
skal Solen formørkes, og Maanen ikke give sit Skin,
25 og Stjernerne skulle falde ned fra Himmelen, og
de Kræfter, som ere i Himlene, skulle rystes. 26 Og
da skulle de se Menneskesønnen komme i Skyerne
med megen Kraft og Herlighed. 27 Og da skal han
udsende sine Engle og samle sine udvalgte fra de fire
Vinde, fra Jordens Ende indtil Himmelens Ende. 28
Men lærer Lignelsen af Figentræet: Naar dets Gren
allerede er bleven blød, og Bladene skyde frem, da
skønne I, at Sommeren er nær. 29 Saaledes skulle
ogsaa I, naar I se disse Ting, skønne, at han er
nær for Døren. 30 Sandelig, siger jeg eder, denne
Slægt skal ingenlunde forgaa, førend alle disse Ting
ere skete. 31 Himmelen og Jorden skulle forgaa,
men mine Ord skulle ingenlunde forgaa. 32 Men
om den Dag og Time ved ingen, end ikke Englene i
Himmelen, heller ikke Sønnen, men alene Faderen.
33 Ser til, vaager og beder; thi I vide ikke, naar Tiden
er der. 34 Ligesom en Mand, der drog udenlands,
forlod sit Hus og gav sine Tjenere Fuldmagt, hver sin
Gerning, og bød Dørvogteren, at han skulde vaage,
— 35 vaager derfor; thi I vide ikke, naar Husets Herre
kommer, enten om Aftenen eller ved Midnat eller ved
Hanegal eller om Morgenen; 36 for at han ikke, naar
han kommer pludseligt, skal finde eder sovende! 37
Men hvad jeg siger eder, det siger jeg alle: Vaager!"

14 Men to Dage derefter var det Paaske og de
usyrede Brøds Højtid. Og Yppersteprøsterne
og de skriftkloge søgte, hvorledes de med List kunde
gribe og ihjelslaa ham. 2 Thi de sagde: „Ikke paa
Højtiden, for at der ikke skal blive Oprør iblandt
Folket." 3 Og da han var i Bethania, i Simon den
spedalskes Hus, kom der, medens han sad til Bords,

en Kvinde, som havde en Alabastkrukke med ægte,
saare kostbar Nardussalve; og hun sønderbrød
Alabastkrukken og udgød den paa hans Hoved. 4
Men der var nogle, som bleve vrede hos sig selv og
sagde: „Hvortil er denne Spilde af Salven sket? 5
Denne Salve kunde jo være solgt for mere end tre
Hundrede Denarer og være given til de fattige." Og de
overfusede hende. 6 Men Jesus sagde: „Lader hende
være, hvorfor volde I hende Fortrædeligheder? Hun
har gjort en god Gerning imod mig. 7 De fattige have
I jo altid hos eder, og naar I ville, kunne I gøre vel
imod dem; men mig have I ikke altid. 8 Hun gjorde,
hvad hun kunde; hun salvede forud mit Legeme til
Begravelsen. 9 Sandelig, siger jeg eder, hvor som
helst i hele Verden Evangeliet bliver prædiket, skal
ogsaa det, som hun har gjort, omtales til hendes
Ihukommelse." 10 Og Judas Iskariot, en af de tolv,
gik hen til Ypperstepræsterne for at forraade ham til
dem. 11 Men da de hørte det, bleve de glade og de
lovede at give ham Penge; og han søgte, hvorledes
han kunde faa Lejlighed til at forraade ham. 12 Og
paa de usyrede Brøds første Dag, da man slagtede
Paaskelammet, sige hans Disciple til ham: „Hvor vil
du, at vi skulle gaa hen og træffe Forberedelse til, at
du kan spise Paaskelammet?" 13 Og han sender to
af sine Disciple og siger til dem: „Gaar ind i Staden,
saa skal der møde eder en Mand, som bærer en
Vandkrukke; følger ham; 14 og hvor han gaar ind,
der skulle I sige til Husbonden: Mesteren siger: Hvor
er mit Herberge, hvor jeg kan spise Paaskelammet
med mine Disciple? 15 Og han skal vise eder en stor
Sal, opdækket og rede; og der skulle I berede det
for os." 16 Og hans Disciple gik bort og kom ind i
Staden og fandt det, saaledes som han havde sagt
dem; og de beredte Paaskelammet. 17 Og da det
var blevet Aften, kommer han med de tolv. 18 Og
medens de sade til Bords og spiste, sagde Jesus:
„Sandelig siger jeg eder, en af eder, som spiser med
mig, vil forraade mig." 19 De begyndte at bedrøves og
at sige til ham, en efter en: „Det er dog vel ikke mig?"
20 Men han sagde til dem: „En af de tolv, den, som
dypper med mig i Fadet. 21 Thi Menneskesønnen
gaar vel bort, som der er skrevet om ham; men ve
det Menneske, ved hvem Menneskesønnen bliver
forraadt! Det var godt for det Menneske, om han ikke
var født." 22 Og medens de spiste, tog han Brød,
velsignede og brød det og gav dem det og sagde:
„Tager det; dette er mit Legeme." 23 Og han tog en
Kalk, takkede og gav dem den; og de drak alle deraf.
24 Og han sagde til dem: „Dette er mit Blod, Pagtens,
hvilket udgydes for mange. 25 Sandelig, siger jeg
eder, at jeg skal ingen Sinde mere drikke af Vintræets
Frugt indtil den Dag, da jeg skal drikke den ny i Guds
Rige." 26 Og da de havde sunget Lovsangen, gik
de ud til Oliebjerget. 27 Og Jesus siger til dem: „I
skulle alle forarges; thi der er skrevet: Jeg vil slaa
Hyrden, og Faarene skulle adspredes. 28 Men efter
at jeg er bleven oprejst, vil jeg gaa forud for eder
til Galilæa." 29 Men Peter sagde til ham: „Dersom
de endog alle forarges, vil jeg dog ikke forarges."
30 Og Jesus siger til ham: „Sandelig siger jeg dig,
i Dag, i denne Nat, førend Hanen galer to Gange,
skal du fornægte mig tre Gange." 31 Men han sagde
end yderligere: „Om jeg end skulde dø med dig, vil
jeg ingenlunde fornægte dig." Men ligesaa sagde
de ogsaa alle. 32 Og de komme til en Gaard, hvis
Navn var Gethsemane; og han siger til sine Disciple:
„Sætter eder her, imedens jeg beder." 33 Og han
tager Peter og Jakob og Johannes med sig, og han
begyndte at forfærdes og svarlig at ængstes. 34 Og
han siger til dem: „Min Sjæl er dybt bedrøvet indtil
Døden; bliver her og vaager!" 35 Og han gik lidt frem,
kastede sig ned paa Jorden og bad om, at den Time
maatte gaa ham forbi, om det var muligt. 36 Og han
sagde: „Abba Fader! alting er dig muligt; tag denne
Kalk fra mig; dog ikke hvad jeg vil, men hvad du vil."
37 Og han kommer og finder dem sovende og siger
til Peter: „Simon, sover du? Kunde du ikke vaage
een Time? 38 Vaager og beder, for at I ikke skulle
falde i Fristelse; Aanden er vel redebon, men Kødet
er skrøbeligt." 39 Og han gik atter hen og bad og
sagde det samme Ord. 40 Og han vendte tilbage
og fandt dem atter sovende; thi deres Øjne vare
betyngede, og de vidste ikke, hvad de skulde svare
ham. 41 Og han kommer tredje Gang og siger til
dem: „Sove I fremdeles og hvile eder? Det er nok;
Timen er kommen; se, Menneskesønnen forraades i
Synderes Hænder. 42 Staar op, lader os gaa; se, han,
som forraader mig, er nær." 43 Og straks, medens
han endnu talte, kommer Judas, en af de tolv, og
med ham en stor Skare med Sværd og Knipler fra
Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de Ældste.
44 Men han, som forraadte ham, havde givet dem et
aftalt Tegn og sagt: „Den, som jeg kysser, ham er det;
griber ham, og fører ham sikkert bort!" 45 Og da han
kom, traadte han straks hen til ham og siger: „Rabbi!
Rabbi!" og han kyssede ham. 46 Men de lagde Haand
paa ham og grebe ham. 47 Men en af dem, som stode
hos, drog Sværdet, slog Yppersteprøstens Tjener og
afhuggede hans Øre. 48 Og Jesus svarede og sagde
til dem: „I ere gaaede ud som imod en Røver, med
Sværd og med Knipler for at fange mig. 49 Daglig var

jeg hos eder i Helligdommen og lærte, og I grebe mig
ikke; men dette sker, for at Skrifterne skulle opfyldes."
50 Og de forlode ham alle og flyede. 51 Og en enkelt,
et ungt Menneske, som havde et Linklæde over det
blotte Legeme, fulgte med ham; og de gribe ham;
52 men han slap Linklædet og flygtede nøgen. 53
Og de førte Jesus hen til Ypperstepræsten; og alle
Ypperstepræsterne og de Ældste og de skriftkloge
komme sammen hos ham. 54 Og Peter fulgte ham i
Frastand til ind i Ypperstepræstens Gaard, og han
sad hos Svendene og varmede sig ved Ilden. 55 Men
Ypperstepræsterne og hele Raadet søgte Vidnesbyrd
imod Jesus, for at de kunde aflive ham; og de fandt
intet. 56 Thi mange sagde falsk Vidnesbyrd imod
ham, men Vidnesbyrdene stemmede ikke overens.
57 Og nogle stode op og vidnede falsk imod ham og
sagde: 58 „Vi have hørt ham sige: Jeg vil nedbryde
dette Tempel, som er gjort med Hænder, og i tre Dage
bygge et andet, som ikke er gjort med Hænder." 59
Og end ikke saaledes stemmede deres Vidnesbyrd
overens. 60 Og Ypperstepræsten stod op midt iblandt
dem og spurgte Jesus og sagde: „Svarer du slet
intet paa, hvad disse vidne imod dig?" 61 Men han
tav og svarede intet. Atter spurgte Ypperstepræsten
ham og siger til ham: „Er du Kristus, den Højlovedes
Søn?" 62 Men Jesus sagde: „Jeg er det; og I
skulle se Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre
Haand og komme med Himmelens Skyer." 63 Men
Ypperstepræsten sønderrev sine Klæder og sagde:
„Hvad have vi længere Vidner nødig? 64 I have
hørt Gudsbespottelsen; hvad tykkes eder?" Men de
fældede alle den Dom over ham, at han var skyldig til
Døden. 65 Og nogle begyndte at spytte paa ham og
tilhylle hans Ansigt og give ham Næveslag og sige
til ham: „Profetér!" og Svendene modtoge ham med
Slag paa Kinden. 66 Og medens Peter var nedenfor i
Gaarden, kommer en af Ypperstepræstens Piger, 67
og da hun ser Peter varme sig, ser hun paa ham og
siger: „Ogsaa du var med Nazaræeren, med Jesus."
68 Men han nægtede og sagde: „Jeg hverken ved eller
forstaar, hvad du siger;" og han gik ud i Forgaarden,
og Hanen galede. 69 Og Pigen saa ham og begyndte
atter at sige til dem, som stode hos: „Denne er en af
dem." 70 Men han nægtede det atter. Og lidt derefter
sagde atter de, som stode hos, til Peter: „Sandelig du
er en af dem; du er jo ogsaa en Galilæer." 71 Men
han begyndte at forbande sig og sværge: „Jeg kender
ikke dette Menneske, om hvem I tale." 72 Og straks
galede Hanen anden Gang. Og Peter kom det Ord i
Hu, som Jesus sagde til ham: „Førend Hanen galer
to Gange, skal du fornægte mig tre Gange." Og han
brast i Graad.

15 Og straks om Morgenen, da Ypperstepræsterne
havde holdt Raad med de Ældste og de
skriftkloge, hele Raadet, bandt de Jesus og førte ham
bort og overgave ham til Pilatus. 2 Og Pilatus spurgte
ham: „Er du Jødernes Konge?" Og han svarede og
sagde til ham: „Du siger det." 3 Og Ypperstepræsterne
anklagede ham meget. 4 Men Pilatus spurgte ham
atter og sagde: „Svarer du slet intet? Se, hvor meget
de anklage dig for!" 5 Men Jesus svarede ikke mere
noget, saa at Pilatus undrede sig. 6 Men paa Højtiden
plejede han at løslade dem een Fange, hvilken de
forlangte. 7 Men der var en, som hed Barabbas,
der var fangen tillige med de Oprørere, som under
Oprøret havde begaaet Mord. 8 Og Mængden gik
op og begyndte at bede om, at han vilde gøre for
dem, som han plejede. 9 Men Pilatus svarede dem
og sagde: „Ville I, at jeg skal løslade eder Jødernes
Konge?" 10 Thi han skønnede, at det var af Avind,
at Ypperstepræsterne havde overgivet ham. 11 Men
Ypperstepræsterne ophidsede Mængden til at bede
om, at han hellere skulde løslade dem Barabbas. 12
Men Pilatus svarede atter og sagde til dem: „Hvad ville
I da, jeg skal gøre med ham, som I kalde Jødernes
Konge?" 13 Men de raabte atter: „Korsfæst ham!" 14
Men Pilatus sagde til dem: „Hvad ondt har han da
gjort?" Men de raabte højlydt: „Korsfæst ham!" 15
Og da Pilatus vilde gøre Mængden tilpas, løslod han
dem Barabbas; og Jesus lod han hudstryge og gav
ham hen til at korsfæstes. 16 Men Stridsmændene
førte ham ind i Gaarden, det vil sige Borgen, og de
sammenkalde hele Vagtafdelingen. 17 Og de iføre
ham en Purpurkappe og flette en Tornekrone og
sætte den paa ham. 18 Og de begyndte at hilse
ham: „Hil være dig, du Jødernes Konge!" 19 Og de
sloge ham paa Hovedet med et Rør og spyttede
paa ham og faldt paa Knæ og tilbade ham. 20 Og
da de havde spottet ham, toge de Purpurkappen
af ham og iførte ham hans egne Klæder. Og de
føre ham ud for at korsfæste ham. 21 Og de tvinge
en, som gik forbi, Simon fra Kyrene, som kom fra
Marken, Aleksanders og Rufus's Fader, til at bære
hans Kors. 22 Og de føre ham til det Sted Golgatha,
det er udlagt: „Hovedskalsted". 23 Og de gave ham
Vin at drikke med Myrra i; men han tog det ikke.
24 Og de korsfæste ham, og de dele hans Klæder
ved at kaste Lod om dem, hvad enhver skulde tage.
25 Men det var den tredje Time, da de korsfæstede
ham. 26 Og Overskriften med Beskyldningen imod

ham var paaskreven saaledes: „Jødernes Konge.”
27 Og de korsfæste to Røvere sammen med ham,
en ved hans højre og en ved hans venstre Side. 28
[Og Skriften blev opfyldt, som siger: „Og han blev
regnet iblandt Overtrædere.”] 29 Og de, som gik forbi,
spottede ham, idet de rystede paa deres Hoveder
og sagde: „Tvi dig! du som nedbryder Templet og
bygger det op i tre Dage; 30 frels dig selv ved at
stige ned af Korset!” 31 Ligesaa spottede ogsaa
Ypperstepræsterne indbyrdes tillige med de skriftkloge
og sagde: „Andre har han frelst, sig selv kan han
ikke frelse. 32 Kristus, Israels Konge — lad ham nu
stige ned af Korset, for at vi kunne se det og tro!”
Ogsaa de, som vare korsfæstede med ham, haanede
ham. 33 Og da den sjette Time var kommen, blev der
Mørke over hele Landet indtil den niende Time. 34 Og
ved den niende Time raabte Jesus med høj Røst og
sagde: „Eloï! Eloï! Lama Sabaktani?” det er udlagt:
„Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig?” 35
Og nogle af dem, som stode hos, sagde, da de hørte
det: „Se, han kalder paa Elias.” 36 Men en løb hen
og fyldte en Svamp med Eddike og stak den paa et
Rør og gav ham at drikke og sagde: „Holdt! lader
os se, om Elias kommer for at tage ham ned.” 37
Men Jesus raabte med høj Røst og udaandede. 38
Og Forhænget i Templet splittedes i to fra øverst til
nederst. 39 Men da Høvedsmanden, som stod hos,
lige over for ham, saa, at han udaandede paa denne
Vis, sagde han: „Sandelig, dette Menneske var Guds
Søn.” 40 Men der var ogsaa Kvinder, som saa til i
Frastand, iblandt hvilke ogsaa vare Maria Magdalene
og Maria, Jakob den Lilles og Joses's Moder, og
Salome, 41 hvilke ogsaa fulgte ham og tjente ham,
da han var i Galilæa, og mange andre Kvinder, som
vare gaaede op til Jerusalem med ham. 42 Og da det
allerede var blevet Aften, (thi det var Beredelsesdag,
det er Forsabbat,) 43 kom Josef fra Arimathæa, en
anset Raadsherre, som ogsaa selv forventede Guds
Rige; han tog Mod til sig og gik ind til Pilatus og bad
om Jesu Legeme. 44 Men Pilatus forundrede sig over,
at han allerede skulde være død, 45 og han hidkaldte
Høvedsmanden og spurgte ham, om han allerede
nogen Tid havde været død; og da han fik det at vide
af Høvedsmanden, skænkede han Josef Liget. 46 Og
denne købte et fint Linklæde, tog ham ned, svøbte
ham i Linklædet og lagde ham i en Grav, som var
udhugget i en Klippe, og han væltede en Sten for
Indgangen til Graven. 47 Men Maria Magdalene og
Maria, Joses's Moder, saa, hvor han blev lagt.

16 Og da Sabbaten var forbi, købte Maria
Magdalene og Maria, Jakobs Moder, og Salome
vellugtende Salver for at komme og salve ham. 2 Og
meget aarle paa den første Dag i Ugen komme de til
Graven, da Solen var staaet op. 3 Og de sagde til
hverandre: „Hvem skal vælte os Stenen fra Indgangen
til Graven?” 4 Og da de saa op, bleve de var, at
Stenen var væltet fra; (thi den var meget stor). 5 Og
da de kom ind i Graven, saa de en Yngling sidde
ved den højre Side, iført et hvidt Klædebon, og de
forfærdedes. 6 Men han siger til dem: „Forfærdes
ikke! I lede efter Jesus af Nazareth, den korsfæstede;
han er opstanden, han er ikke her, se, der er Stedet,
hvor de lagde ham. 7 Men gaar bort, siger til hans
Disciple og til Peter, at han gaar forud for eder til
Galilæa; der skulle I se ham, som han har sagt eder.”
8 Og de gik ud og flyede fra Graven; thi Skælven og
Forfærdelse betog dem; og de sagde ikke noget til
nogen; thi de frygtede. 9 **(note: The most reliable and
earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.)** [Men da
han var opstanden aarle den første Dag i Ugen,
aabenbaredes han først for Maria Magdalene, af
hvem han havde uddrevet syv onde Aander. 10 Hun
gik hen og forkyndte det for dem, der havde været
med ham, og som sørgede og græd. 11 Og da disse
hørte, at han levede og var set af hende, troede de
det ikke. 12 Men derefter aabenbaredes han for to
af dem paa Vejen i en anden Skikkelse, medens de
gik ud paa Landet. 13 Og disse gik hen og forkyndte
de andre det. Ikke heller dem troede de. 14 Siden
aabenbaredes han for de elleve selv, medens de
sade til Bords, og han bebrejdede dem deres Vantro
og Hjerters Haardhed, fordi de ikke havde troet dem,
som havde set ham opstanden. 15 Og han sagde til
dem: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet
for al Skabningen! 16 Den, som tror og bliver døbt,
skal blive frelst; men den, som ikke tror, skal blive
fordømt. 17 Men disse Tegn skulle følge dem, som
tro: I mit Navn skulle de uddrive onde Aander; de
skulle tale med nye Tunger; 18 de skulle tage paa
Slanger, og dersom de drikke nogen Gift, skal det
ikke skade dem; paa syge skulle de lægge Hænder,
og de skulle helbredes.” 19 Saa blev Herren, efter at
han havde talt med dem, optagen til Himmelen og
satte sig ved Guds højre Haand. 20 Men de gik ud og
prædikede alle Vegne, idet Herren arbejdede med og
stadfæstede Ordet ved de medfølgende Tegn.]

Lukas

1 Efterdi mange have taget sig for at forfatte en
Beretning om de Ting, som ere fuldbyrdede iblandt
os, 2 saaledes som de, der fra Begyndelsen bleve
Øjenvidner og Ordets Tjenere, have overleveret os:
3 saa har ogsaa jeg besluttet, efter nøje at have
gennemgaaet alt forfra, at nedskrive det for dig i
Orden, mægtigste Theofilus! 4 for at du kan erkende
Paalideligheden af de Ting, hvorom du er bleven
mundtligt undervist. 5 I de Dage, da Herodes var
Konge i Judæa, var der en Præst af Abias Skifte, ved
Navn Sakarias; og han havde en Hustru af Arons
Døtre, og hendes Navn var Elisabeth. 6 Men de vare
begge retfærdige for Gud og vandrede udadlelige
i alle Herrens Bud og Forskrifter. 7 Og de havde
intet Barn, efterdi Elisabeth var ufrugtbar, og de vare
begge fremrykkede i Alder. 8 Men det skete, medens
han efter sit Skiftes Orden gjorde Præstetjeneste
for Gud, 9 tilfaldt det ham efter Præstetjenestens
Sædvane at gaa ind i Herrens Tempel og bringe
Røgelseofferet. 10 Og hele Folkets Mængde holdt
Bøn udenfor i Røgelseofferets Time. 11 Men en
Herrens Engel viste sig for ham, staaende ved den
højre Side af Røgelsealteret. 12 Og da Sakarias saa
ham, forfærdedes han, og Frygt faldt over ham. 13
Men Engelen sagde til ham: „Frygt ikke, Sakarias! thi
din Bøn er hørt, og din Hustru Elisabeth skal føde dig
en Søn, og du skal kalde hans Navn Johannes. 14
Og han skal blive dig til Glæde og Fryd, og mange
skulle glædes over hans Fødsel; 15 thi han skal være
stor for Herren. Og Vin og stærk Drik skal han ej
drikke, og han skal fyldes med den Helligaand alt fra
Moders Liv, 16 og mange af Israels Børn skal han
omvende til Herren deres Gud. 17 Og han skal gaa
foran for ham i Elias's Aand og Kraft for at vende
Fædres Hjerter til Børn og genstridige til retfærdiges
Sind for at berede Herren et velskikket Folk." 18 Og
Sakarias sagde til Engelen: „Hvorpaa skal jeg kende
dette? thi jeg er gammel, og min Hustru er fremrykket
i Alder." 19 Og Engelen svarede og sagde til ham:
„Jeg er Gabriel, som staar for Guds Aasyn, og jeg er
udsendt for at tale til dig og for at forkynde dig dette
Glædesbudskab. 20 Og se, du skal blive stum og
ikke kunne tale indtil den Dag, da dette sker, fordi
du ikke troede mine Ord, som dog skulle fuldbyrdes
i deres Tid." 21 Og Folket biede efter Sakarias, og
de undrede sig over, at han tøvede i Templet. 22
Og da han kom ud, kunde han ikke tale til dem, og
de forstode, at han havde set et Syn i Templet; og
han gjorde Tegn til dem og forblev stum. 23 Og det
skete, da hans Tjenestes Dage vare fuldendte, gik
han hjem til sit Hus. 24 Men efter disse Dage blev
hans Hustru Elisabeth frugtsommelig, og hun skjulte
sig fem Maaneder og sagde: 25 „Saaledes har Herren
gjort imod mig i de Dage, da han saa til mig for at
borttage min Skam iblandt Mennesker." 26 Men i den
sjette Maaned blev Engelen Gabriel sendt fra Gud
til en By i Galilæa, som hedder Nazareth, 27 til en
Jomfru, som var trolovet med en Mand ved Navn
Josef, af Davids Hus; og Jomfruens Navn var Maria.
28 Og Engelen kom ind til hende og sagde: „Hil være
dig, du benaadede, Herren er med dig, du velsignede
iblandt Kvinder!" 29 Men hun blev forfærdet over den
Tale, og hun tænkte, hvad dette skulde være for en
Hilsen. 30 Og Engelen sagde til hende: „Frygt ikke,
Maria! thi du har fundet Naade hos Gud. 31 Og se,
du skal undfange og føde en Søn, og du skal kalde
hans Navn Jesus. 32 Han skal være stor og kaldes
den Højestes Søn; og Gud Herren skal give ham
Davids, hans Faders Trone. 33 Og han skal være
Konge over Jakobs Hus evindelig, og der skal ikke
være Ende paa hans Kongedømme." (aiōn g165) 34
Men Maria sagde til Engelen: „Hvorledes skal dette
gaa til, efterdi jeg ikke ved af nogen Mand?" 35 Og
Engelen svarede og sagde til hende: „Den Helligaand
skal komme over dig, og den Højestes Kraft skal
overskygge dig; derfor skal ogsaa det hellige, som
fødes, kaldes Guds Søn. 36 Og se, Elisabeth din
Frænke, ogsaa hun har undfanget en Søn i sin
Alderdom, og denne Maaned er den sjette for hende,
som kaldes ufrugtbar. 37 Thi intet vil være umuligt
for Gud." 38 Men Maria sagde: „Se, jeg er Herrens
Tjenerinde; mig ske efter dit Ord!" Og Engelen skiltes
fra hende. 39 Men Maria stod op i de samme Dage
og drog skyndsomt til Bjergegnen til en By i Juda. 40
Og hun kom ind i Sakarias's Hus og hilste Elisabeth.
41 Og det skete, da Elisabeth hørte Marias Hilsen,
sprang Fosteret i hendes Liv. Og Elisabeth blev fyldt
med den Helligaand 42 og raabte med høj Røst og
sagde: „Velsignet er du iblandt Kvinder! og velsignet
er dit Livs Frugt! 43 Og hvorledes times dette mig, at
min Herres Moder kommer til mig? 44 Thi se, da din
Hilsens Røst naaede mine Øren, sprang Fosteret i mit
Liv med Fryd. 45 Og salig er hun, som troede; thi det
skal fuldkommes, hvad der er sagt hende af Herren."
46 Og Maria sagde: „Min Sjæl ophøjer Herren; 47 og
min Aand fryder sig over Gud, min Frelser; 48 thi
han har set til sin Tjenerindes Ringhed. Thi se, nu
herefter skulle alle Slægter prise mig salig, 49 fordi
den mægtige har gjort store Ting imod mig. Og hans

Navn er helligt; 50 og hans Barmhjertighed varer fra
Slægt til Slægt over dem, som frygte ham. 51 Han
har øvet Vælde med sin Arm; han har adspredt dem,
som ere hovmodige i deres Hjertes Tanke. 52 Han
har nedstødt mægtige fra Troner og ophøjet ringe. 53
Hungrige har han mættet med gode Gaver, og rige
har han sendt tomhændede bort. 54 Han har taget sig
af sin Tjener Israel for at ihukomme Barmhjertighed
55 imod Abraham og hans Sæd til evig Tid, saaledes
som han talte til vore Fædre." (aiōn g165) 56 Og Maria
blev hos hende omtrent tre Maaneder, og hun drog til
sit Hjem igen. 57 Men for Elisabeth fuldkommedes
Tiden til, at hun skulde føde, og hun fødte en Søn. 58
Og hendes Naboer og Slægtninge hørte, at Herren
havde gjort sin Barmhjertighed stor imod hende, og
de glædede sig med hende. 59 Og det skete paa den
ottende Dag, da kom de for at omskære Barnet; og
de vilde kalde det Sakarias efter Faderens Navn. 60
Og hans Moder svarede og sagde: „Nej, han skal
kaldes Johannes." 61 Og de sagde til hende: „Der
er ingen i din Slægt, som kaldes med dette Navn."
62 Men de gjorde Tegn til hans Fader om, hvad han
vilde, det skulde kaldes. 63 Og han forlangte en Tavle
og skrev disse Ord: „Johannes er hans Navn." Og de
undrede sig alle. 64 Men straks oplodes hans Mund
og hans Tunge, og han talte og priste Gud. 65 Og der
kom en Frygt over alle, som boede omkring dem,
og alt dette rygtedes over hele Judæas Bjergegn.
66 Og alle, som hørte det, lagde sig det paa Hjerte
og sagde: „Hvad mon der skal blive af dette Barn?"
Thi Herrens Haand var med ham. 67 Og Sakarias,
hans Fader, blev fyldt med den Helligaand, og han
profeterede og sagde: 68 „Lovet være Herren, Israels
Gud! thi han har besøgt og forløst sit Folk 69 og har
oprejst os et Frelsens Horn i sin Tjener Davids Hus,
70 saaledes som han talte ved sine hellige Profeters
Mund fra fordums Tid, (aiōn g165) 71 en Frelse fra
vore Fjender og fra alle deres Haand, som hade
os, 72 for at gøre Barmhjertighed imod vore Fædre
og ihukomme sin hellige Pagt, 73 den Ed, som han
svor vor Fader Abraham, at han vilde give os, 74
at vi, friede fra vore Fjenders Haand, skulde tjene
ham uden Frygt, 75 i Hellighed og Retfærdighed
for hans Aasyn, alle vore Dage. 76 Men ogsaa du,
Barnlille! skal kaldes den Højestes Profet; thi du skal
gaa foran for Herrens Aasyn for at berede hans Veje,
77 for at give hans Folk Erkendelse af Frelse ved
deres Synders Forladelse, 78 for vor Guds inderlige
Barmhjertigheds Skyld, ved hvilken Lyset fra det høje
har besøgt os 79 for at skinne for dem, som sidde i
Mørke og i Dødens Skygge, for at lede vore Fødder
ind paa Fredens Vej." 80 Men Barnet voksede og
blev styrket i Aanden; og han var i Ørknerne indtil
den Dag, da han traadte frem for Israel.

2 Men det skete i de Dage, at en Befaling udgik
fra Kejser Augustus, at al Verden skulde skrives
i Mandtal. 2 (Denne første Indskrivning skete, da
Kvirinius var Landshøvding i Syrien.) 3 Og alle gik for
at lade sig indskrive, hver til sin By. 4 Og ogsaa Josef
gik op fra Galilæa, fra Byen Nazareth til Judæa til
Davids By, som kaldes Bethlehem, fordi han var af
Davids Hus og Slægt, 5 for at lade sig indskrive tillige
med Maria, sin trolovede, som var frugtsommelig.
6 Men det skete, medens de vare der, blev Tiden
fuldkommet til, at hun skulde føde. 7 Og hun fødte sin
Søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i
en Krybbe; thi der var ikke Rum for dem i Herberget.
8 Og der var Hyrder i den samme Egn, som laa ude
paa Marken og holdt Nattevagt over deres Hjord. 9
Og se, en Herrens Engel stod for dem, og Herrens
Herlighed skinnede om dem, og de frygtede saare.
10 Og Engelen sagde til dem: „Frygter ikke; thi se, jeg
forkynder eder en stor Glæde, som skal være for hele
Folket. 11 Thi eder er i Dag en Frelser født, som er
den Herre Kristus i Davids By. 12 Og dette skulle I
have til Tegn: I skulle finde et Barn svøbt, liggende i
en Krybbe." 13 Og straks var der med Engelen en
himmelsk Hærskares Mangfoldighed, som lovede
Gud og sagde: 14 „Ære være Gud i det højeste! og
Fred paa Jorden! i Mennesker Velbehag!" 15 Og det
skete, da Englene vare farne fra dem til Himmelen,
sagde Hyrderne til hverandre: „Lader os dog gaa til
Bethlehem og se dette, som er sket, hvilket Herren
har kundgjort os." 16 Og de skyndte sig og kom og
fandt baade Maria og Josef, og Barnet liggende i
Krybben. 17 Men da de saa det, kundgjorde de, hvad
der var talt til dem om dette Barn. 18 Og alle de, som
hørte det, undrede sig over det, der blev talt til dem
af Hyrderne. 19 Men Maria gemte alle disse Ord og
overvejede dem i sit Hjerte. 20 Og Hyrderne vendte
tilbage, idet de priste og lovede Gud for alt, hvad
de havde hørt og set, saaledes som der var talt til
dem. 21 Og da otte Dage vare fuldkommede, saa han
skulde omskæres, da blev hans Navn kaldt Jesus,
som det var kaldt af Engelen, før han blev undfangen
i Moders Liv. 22 Og da deres Renselsesdage efter
Mose Lov vare fuldkommede, bragte de ham op til
Jerusalem for at fremstille ham for Herren, 23 som der
er skrevet i Herrens Lov, at alt Mandkøn, som aabner
Moders Liv, skal kaldes helligt for Herren, 24 og for at
bringe Offer efter det, som er sagt i Herrens Lov, et

Par Turtelduer eller to unge Duer. 25 Og se, der var en
Mand i Jerusalem ved Navn Simeon, og denne Mand
var retfærdig og gudfrygtig og forventede Israels
Trøst, og den Helligaand var over ham. 26 Og det var
varslet ham af den Helligaand, at han ikke skulde
se Døden, førend han havde set Herrens Salvede.
27 Og han kom af Aandens Drift til Helligdommen;
og idet Forældrene bragte Barnet Jesus ind for at
gøre med ham efter Lovens Skik, 28 da tog han det
paa sine Arme og priste Gud og sagde: 29 „Herre! nu
lader du din Tjener fare i Fred, efter dit Ord. 30 Thi
mine Øjne have set din Frelse, 31 som du beredte
for alle Folkeslagenes Aasyn, 32 et Lys til at oplyse
Hedningerne og en Herlighed for dit Folk Israel." 33
Og hans Fader og hans Moder undrede sig over
de Ting, som bleve sagte om ham. 34 Og Simeon
velsignede dem og sagde til hans Moder Maria: „Se,
denne er sat mange i Israel til Fald og Oprejsning og
til et Tegn, som imodsiges, 35 (ja, ogsaa din egen
Sjæl skal et Sværd gennemtrænge!) for at mange
Hjerters Tanker skulle aabenbares." 36 Og der var en
Profetinde Anna, Fanuels Datter, af Asers Stamme;
hun var meget fremrykket i Alder, havde levet syv Aar
med sin Mand efter sin Jomfrustand 37 og var nu en
Enke ved fire og firsindstyve Aar, og hun veg ikke fra
Helligdommen, tjenende Gud med Faste og Bønner
Nat og Dag. 38 Og hun traadte til i den samme Stund
og priste Gud og talte om ham til alle, som forventede
Jerusalems Forløsning. 39 Og da de havde fuldbyrdet
alle Ting efter Herrens Lov, vendte de tilbage til
Galilæa til deres egen By Nazareth. 40 Men Barnet
voksede og blev stærkt og blev fuldt af Visdom; og
Guds Naade var over det. 41 Og hans Forældre
droge hvert Aar op til Jerusalem paa Paaskehøjtiden.
42 Og da han var bleven tolv Aar gammel, og de gik
op efter Højtidens Sædvane 43 og havde tilendebragt
de Dage, blev Barnet Jesus i Jerusalem, medens de
droge hjem, og hans Forældre mærkede det ikke. 44
Men da de mente, at han var i Rejsefølget, kom de
en Dags Rejse frem, og de ledte efter ham iblandt
deres Slægtninge og Kyndinge. 45 Og da de ikke
fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem og ledte
efter ham. 46 Og det skete efter tre Dage, da fandt
de ham i Helligdommen, hvor han sad midt iblandt
Lærerne og baade hørte paa dem og adspurgte dem.
47 Men alle, som hørte ham, undrede sig saare over
hans Forstand og Svar. 48 Og da de saa ham, bleve
de forfærdede; og hans Moder sagde til ham: „Barn!
hvorfor gjorde du saaledes imod os? Se, din Fader
og jeg have ledt efter dig med Smerte." 49 Og han
sagde til dem: „Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke,
at jeg bør være i min Faders Gerning?" 50 Og de
forstode ikke det Ord, som han talte til dem. 51 Og
han drog ned med dem og kom til Nazareth og var
dem lydig. Og hans Moder gemte alle de Ord i sit
Hjerte. 52 Og Jesus forfremmedes i Visdom og Alder
og Yndest hos Gud og Mennesker.

3 Men i Kejser Tiberius's femtende Regeringsaar,
da Pontius Pilatus var Landshøvding i Judæa,
og Herodes var Fjerdingsfyrste i Galilæa, og hans
Broder Filip var Fjerdingsfyrste i Ituræa og Trakonitis's
Land og Lysanias Fjerdingsfyrste i Abilene, 2 medens
Annas og Kajfas vare Yppersteepræster, kom Guds
Ord til Johannes, Sakarias's Søn, i Ørkenen. 3 Og
han gik ud i hele Omegnen om Jordan og prædikede
Omvendelses-Daab til Syndernes Forladelse, 4 som
der er skrevet i Profeten Esajas's Talers Bog: „Der
er en Røst af en, som raaber i Ørkenen: Bereder
Herrens Vej, gører hans Stier jævne; 5 hver Dal skal
opfyldes, og hvert Bjerg og Høj skal nedtrykkes, og
det krumme skal gøres lige, og de ujævne Veje skulle
gøres jævne; 6 og alt Kød skal se Guds Frelse." 7
Han sagde altsaa til de Skarer, som gik ud for at
døbes af ham: „I Øgleunger! hvem har lært eder at
fly fra den kommende Vrede? 8 Bærer da Frugter,
som ere Omvendelsen værdige, og begynder ikke at
sige ved eder selv: Vi have Abraham til Fader; thi
jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham Børn
af disse Stene. 9 Men Øksen ligger ogsaa allerede
ved Roden af Træerne; saa bliver da hvert Træ, som
ikke bærer god Frugt, omhugget og kastet i Ilden." 10
Og Skarerne spurgte ham og sagde: „Hvad skulle
vi da gøre?" 11 Men han svarede og sagde til dem:
„Den, som har to Kjortler, dele med den, som ingen
har; og den, som har Mad, gøre ligesaa!" 12 Men
ogsaa Toldere kom for at døbes, og de sagde til ham:
„Mester! hvad skulle vi gøre?" 13 Men han sagde til
dem: „Kræver intet ud over, hvad eder er forordnet."
14 Men ogsaa Krigsfolk spurgte ham og sagde: „Hvad
skulle vi da gøre?" Og han sagde til dem: „Øver
ikke Vold imod nogen, bruger ikke Underfundighed
imod nogen, og lader eder nøje med eders Sold!"
15 Men da Folket var i Forventning, og alle tænkte i
deres Hjerter om Johannes, om ikke han skulde være
Kristus, 16 da svarede Johannes og sagde til alle:
„Jeg døber eder med Vand; men den kommer, som er
stærkere end jeg, og hvis Skotvinge jeg ikke er værdig
at løse; han skal døbe eder med den Helligaand og
Ild. 17 Hans Kasteskovl er i hans Haand, for at han
skal gennemrense sin Lo og sanke Hveden i sin Lade,
men Avnerne skal han opbrænde med uslukkelig Ild."

18 Ligesaa formanede han ogsaa Folket om mange
andre Ting og forkyndte dem Evangeliet. 19 Men
da Fjerdingsfyrsten Herodes blev revset af ham for
hans Broders Hustru, Herodias's Skyld og for alt det
onde, som Herodes gjorde, 20 saa føjede han til alt
det øvrige ogsaa dette, at han kastede Johannes
i Fængsel. 21 Men medens hele Folket blev døbt,
skete det, da ogsaa Jesus var bleven døbt og bad, at
Himmelen aabnedes, 22 og at den Helligaand dalede
ned over ham i legemlig Skikkelse som en Due, og
at en Røst lød fra Himmelen: „Du er min Søn, den
elskede, i dig har jeg Velbehag." 23 Og Jesus selv
var omtrent tredive Aar, da han begyndte, og han
var, som man holdt for, en Søn af Josef, Elis Søn,
24 Matthats Søn, Levis Søn, Melkis Søn, Jannajs
Søn, Josefs Søn, 25 Mattathias's Søn, Amos's Søn,
Naums Søn, Eslis Søn, Naggajs Søn, 26 Maaths Søn,
Mattathias's Søn, Semeis Søn, Josefs Søn, Judas
Søn, 27 Joanans Søn, Resas Søn, Zorobabels Søn,
Salathiels Søn, Neris Søn, 28 Melkis Søn, Addis Søn,
Kosams Søn, Elmadams Søn, Ers Søn, 29 Jesu Søn,
Eliezers Søn, Jorims Søn, Matthats Søn, Levis Søn,
30 Simeons Søn, Judas Søn, Josefs Søn, Jonams
Søn, Eliakims Søn, 31 Meleas Søn, Mennas Søn,
Mattathas Søn, Nathans Søn, Davids Søn, 32 Isajs
Søn, Obeds Søn, Boos's Søn, Salmons Søn, Nassons
Søn, 33 Aminadabs Søn, Arams Søn, Esroms Søn,
Fares's Søn, Judas Søn, 34 Jakobs Søn, Isaks Søn,
Abrahams Søn, Tharas Søn, Nakors Søn, 35 Seruks
Søn, Ragaus Søn, Faleks Søn, Ebers Søn, Salas
Søn, 36 Kajnans Søn, Arfaksads Søn, Sems Søn,
Noas Søn, Lameks Søn, 37 Methusalas Søn, Enoks
Søn, Jareds Søn, Maleleels Søn, Kajnans Søn, 38
Enos's Søn, Seths Søn, Adams Søn, Guds Søn.

4 Men Jesus vendte tilbage fra Jordan fuld af den
Helligaand og blev ført af Aanden i Ørkenen 2 i
fyrretyve Dage, medens han blev fristet af Djævelen.
Og han spiste intet i de Dage; og da de havde Ende,
blev han hungrig. 3 Og Djævelen sagde til ham:
„Dersom du er Guds Søn, da sig til denne Sten, at
den skal blive Brød." 4 Og Jesus svarede ham: „Der
er skrevet: Mennesket skal ikke leve af Brød alene." 5
Og han førte ham op og viste ham alle Verdens Riger
i et Øjeblik. 6 Og Djævelen sagde til ham: „Dig vil jeg
give hele denne Magt og deres Herlighed; thi den er
mig overgiven, og jeg giver den, til hvem jeg vil. 7
Dersom du altsaa vil tilbede mig, skal den helt tilhøre
dig." 8 Og Jesus svarede ham og sagde: „Der er
skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham
alene." 9 Og han førte ham til Jerusalem og stillede
ham paa Helligdommens Tinde og sagde til ham:
„Dersom du er Guds Søn, da kast dig ned herfra; 10
thi der er skrevet: Han skal give sine Engle Befaling
om dig, at de skulle bevare dig, 11 og at de skulle
bære dig paa Hænderne, for at du ikke skal støde din
Fod paa nogen Sten." 12 Og Jesus svarede og sagde
til ham: „Der er sagt: Du maa ikke friste Herren din
Gud." 13 Og da Djævelen havde endt al Fristelse, veg
han fra ham til en Tid. 14 Og Jesus vendte i Aandens
Kraft tilbage til Galilæa, og Rygtet om ham kom ud
i hele det omliggende Land. 15 Og selv lærte han
i deres Synagoger og blev prist af alle. 16 Og han
kom til Nazareth, hvor han var opfødt, og gik efter
sin Sædvane paa Sabbatsdagen ind i Synagogen og
stod op for at forelæse. 17 Og man gav ham Profeten
Esajas's Bog, og da han slog Bogen op, fandt han det
Sted, hvor der stod skrevet: 18 „Herrens Aand er over
mig, fordi han salvede mig til at forkynde Evangelium
for fattige; han har sendt mig for at forkynde fangne,
at de skulle lades løs, og blinde, at de skulle faa
deres Syn, for at sætte plagede i Frihed, 19 for at
forkynde et Herrens Naadeaar." 20 Og han lukkede
Bogen sammen og gav Tjeneren den igen og satte
sig; og alles Øjne i Synagogen stirrede paa ham. 21
Men han begyndte at sige til dem: „I Dag er dette
Skriftord gaaet i Opfyldelse for eders Øren." 22 Og de
berømmede ham alle og undrede sig over de livsalige
Ord, som udgik af hans Mund, og de sagde: „Er dette
ikke Josefs Søn?" 23 Og han sagde til dem: „I ville
sikkerlig sige mig dette Ordsprog: Læge! læg dig selv;
gør ogsaa her i din Fædreneby saa store Ting, som
vi have hørt ere skete i Kapernaum." 24 Men han
sagde: „Sandelig, siger jeg eder, at ingen Profet er
anerkendt i sit Fædreland. 25 Men jeg siger eder i
Sandhed: Der var mange Enker i Israel i Elias's Dage,
da Himmelen var lukket i tre Aar og seks Maaneder,
den Gang der var en stor Hunger i hele Landet; 26 og
til ingen af dem blev Elias sendt uden til Sarepta ved
Sidon til en Enke. 27 Og der var mange spedalske i
Israel paa Profeten Elisas Tid, og ingen af dem blev
renset, uden Syreren Naman." 28 Og alle, som vare i
Synagogen, bleve fulde af Harme, da de hørte dette.
29 Og de stode op og stødte ham ud af Byen og førte
ham hen til Skrænten af det Bjerg, paa hvilket deres
By var bygget, for at styrte ham ned. 30 Men han
gik igennem, midt imellem dem, og drog bort. 31 Og
han kom ned til Kapernaum, en By i Galilæa, og
lærte dem paa Sabbaterne. 32 Og de bleve slagne af
Forundring over hans Lære, thi hans Tale var med
Myndighed. 33 Og i Synagogen var der et Menneske,
som havde en uren ond Aand, og han raabte med høj

Røst: 34 „Ak! hvad have vi med dig at gøre, Jesus
af Nazareth? Er du kommen for at ødelægge os?
Jeg kender dig, hvem du er, du Guds hellige." 35 Og
Jesus truede ham og sagde: „Ti, og far ud af ham!"
Og den onde Aand kastede ham ind imellem dem og
for ud af ham uden at have gjort ham nogen Skade.
36 Og der kom en Rædsel over alle; og de talte med
hverandre og sagde: „Hvad er dog dette for et Ord;
thi han byder over de urene Aander med Myndighed
og Kraft, og de fare ud?" 37 Og Rygtet om ham
udbredtes alle Vegne i det omliggende Land. 38 Men
han stod op og gik fra Synagogen ind i Simons Hus;
og Simons Svigermoder plagedes af en stærk Feber;
og de bade ham for hende. 39 Og han stillede sig hen
over hende og truede Feberen, og den forlod hende.
Men hun stod straks op og vartede dem op. 40 Men
da Solen gik ned, førte alle de, som havde syge med
alle Haande Svagheder, dem til ham; og han lagde
Hænderne paa hver enkelt af dem og helbredte dem.
41 Ogsaa onde Aander fore ud af mange, raabte og
sagde: „Du er Guds Søn;" og han truede dem og tillod
dem ikke at tale, fordi de vidste, at han var Kristus.
42 Men da det var blevet Dag, gik han ud og drog
til et øde Sted; og Skarerne ledte efter ham; og de
kom hen til ham, og de holdt paa ham, for at han
ikke skulde gaa fra dem. 43 Men han sagde til dem:
„Ogsaa for de andre Byer bør jeg forkynde Evangeliet
om Guds Rige; thi dertil blev jeg udsendt." 44 Og han
prædikede i Galilæas Synagoger.

5 Men det skete, da Folkeskaren trængte sig
sammen om ham og hørte Guds Ord, og han stod
ved Genezareths Sø, 2 da saa han to Skibe staa ved
Søen; men Fiskerne vare gaaede fra dem og toede
Garnene. 3 Og han gik om Bord i et af Skibene, som
var Simons, og bad ham at lægge lidt fra Land; og
han satte sig og lærte Skarerne fra Skibet. 4 Men da
han holdt op med at tale, sagde han til Simon: „Far
ud paa Dybet, og kaster eders Garn ud til en Dræt!"
5 Og Simon svarede og sagde til ham: „Mester! vi
have arbejdet hele Natten og fik intet; men paa dit
Ord vil jeg kaste Garnene ud." 6 Og da de gjorde
det, fangede de en stor Mængde Fisk, og deres Garn
sønderreves. 7 Og de vinkede ad deres Stalbrødre i
det andet Skib, at de skulde komme og hjælpe dem;
og de kom, og de fyldte begge Skibene, saa at de
vare nær ved at synke. 8 Men da Simon Peter saa
det, faldt han ned for Jesu Knæ og sagde: „Gaa
bort fra mig, thi jeg er en syndig Mand, Herre!" 9
Thi en Rædsel var paakommen ham og alle dem,
som vare med ham, over den Fiskedræt, som de
havde faaet; 10 ligeledes ogsaa Jakob og Johannes,
Zebedæus's Sønner, som vare Simons Stalbrødre.
Og Jesus sagde til Simon: „Frygt ikke, fra nu af skal
du fange Mennesker." 11 Og de lagde Skibene til
Land og forlode alle Ting og fulgte ham. 12 Og det
skete, medens han var i en af Byerne, se, da var der
en Mand fuld af Spedalskhed; og da han saa Jesus,
faldt han paa sit Ansigt, bad ham og sagde: „Herre!
om du vil, kan du rense mig." 13 Og han udrakte
Haanden og rørte ved ham og sagde: „Jeg vil; bliv
ren!" Og straks forlod Spedalskheden ham. 14 Og
han bød ham, at han skulde ikke sige det til nogen,
men „gaa bort, og fremstil dig for Præsten, og offer
for din Renselse, saaledes som Moses har befalet,
til Vidnesbyrd for dem!" 15 Men Rygtet om ham
udbredte sig end mere, og store Skarer kom sammen
for at høre og for at helbredes for deres Sygdomme.
16 Men han gik bort til Ørkenerne og bad. 17 Og
det skete en af de Dage, at han lærte, og der sad
Farisæere og Lovlærere, som vare komne fra enhver
Landsby i Galilæa og Judæa og fra Jerusalem; og
Herrens Kraft var hos ham til at helbrede. 18 Og se,
nogle Mænd bare paa en Seng en Mand, som var
værkbruden, og de søgte at bære ham ind og lægge
ham foran ham. 19 Og da de ikke fandt nogen Vej
til at bære ham ind for Skarens Skyld, stege de op
oven paa Taget og firede ham tillige med Sengen ned
imellem Tagstenene midt iblandt dem foran Jesus. 20
Og da han saa deres Tro, sagde han: „Menneske!
dine Synder ere dig forladte." 21 Og de skriftkloge og
Farisæerne begyndte at tænke saaledes ved sig selv:
„Hvem er denne, som taler Gudsbespottelser? Hvem
kan forlade Synder, uden Gud alene?" 22 Men da
Jesus kendte deres Tanker, svarede han og sagde til
dem: „Hvad tænke I paa i eders Hjerter? 23 Hvilket er
lettest at sige: Dine Synder ere dig forladte? eller at
sige: Staa op og gaa? 24 Men for at I skulle vide, at
Menneskesønnen har Magt paa Jorden til at forlade
Synder," saa sagde han til den værkbrudne: „Jeg
siger dig, staa op, og tag din Seng, og gaa til dit
Hus!" 25 Og han stod straks op for deres Øjne og
tog det, som han laa paa, og gik hen til sit Hus og
priste Gud. 26 Og Forfærdelse betog alle, og de
priste Gud; og de bleve fulde af Frygt og sagde:
„Vi have i Dag set utrolige Ting." 27 Og derefter gik
han ud og saa en Tolder ved Navn Levi sidde ved
Toldboden, og han sagde til ham: „Følg mig!" 28 Og
han forlod alle Ting og stod op og fulgte ham. 29
Og Levi gjorde et stort Gæstebud for ham i sit Hus;
og der var en stor Skare af Toldere og andre, som
sade til Bords med dem. 30 Og Farisæerne og deres

skriftkloge knurrede imod hans Disciple og sagde:
„Hvorfor spise og drikke I med Toldere og Syndere?”
31 Og Jesus svarede og sagde til dem: „De raske
trænge ikke til Læge, men de syge. 32 Jeg er ikke
kommen for at kalde retfærdige, men Syndere til
Omvendelse.” 33 Men de sagde til ham: „Johannes's
Disciple faste ofte og holde Bønner og Farisæernes
ligesaa; men dine spise og drikke?” 34 Men Jesus
sagde til dem: „Kunne I vel faa Brudesvendene til at
faste, saa længe Brudgommen er hos dem? 35 Men
der skal komme Dage, da Brudgommen bliver tagen
fra dem; da skulle de faste i de Dage.” 36 Men han
sagde ogsaa en Lignelse til dem: „Ingen river en Lap
af et nyt Klædebon og sætter den paa et gammelt
Klædebon; ellers river han baade det nye sønder, og
Lappen fra det nye vil ikke passe til det gamle. 37
Og ingen kommer ung Vin paa gamle Læderflasker;
ellers sprænger den unge Vin Læderflaskerne, og
den spildes, og Læderflaskerne ødelægges. 38 Men
man skal komme ung Vin paa nye Læderflasker,
saa blive de begge bevarede. 39 Og ingen, som har
drukket den gamle, vil have den unge; thi han siger:
Den gamle er god.”

6 Men det skete paa den næstførste Sabbat, at
han vandrede igennem en Sædemark, og hans
Disciple plukkede Aks og gned dem med Hænderne
og spiste. 2 Men nogle af Farisæerne sagde: „Hvorfor
gøre I, hvad det ikke er tilladt at gøre paa Sabbaten?”
3 Og Jesus svarede og sagde til dem: „Have I da
ikke læst, hvad David gjorde, da han blev hungrig,
han og de, som vare med ham? 4 hvorledes han
gik ind i Guds Hus og tog Skuebrødene og spiste
og gav ogsaa dem, som vare med ham, skønt det
ikke er nogen tilladt at spise dem uden Præsterne
alene.” 5 Og han sagde til dem: „Menneskesønnen er
Herre ogsaa over Sabbaten.” 6 Men det skete paa
en anden Sabbat, at han kom ind i Synagogen og
lærte. Og der var der en Mand, hvis højre Haand var
vissen. 7 Men de skriftkloge og Farisæerne toge Vare
paa ham, om han vilde helbrede paa Sabbaten, for
at de kunde finde noget at anklage ham for. 8 Men
han vidste deres Tanker; og han sagde til Manden,
som havde den visne Haand: „Rejs dig og staa frem
her i Midten!” Og han rejste sig og stod frem. 9
Men Jesus sagde til dem: „Jeg spørger eder, om
det er tilladt at gøre godt paa Sabbaten eller at gøre
ondt, at frelse Liv eller at ødelægge det?” 10 Og han
saa omkring paa dem alle og sagde til ham: „Ræk
din Haand ud!” Og han gjorde det; da blev hans
Haand sund igen som den anden. 11 Men de bleve
fulde af Raseri og talte med hverandre om, hvad de
skulde gøre ved Jesus. 12 Men det skete i disse
Dage, at han gik ud paa et Bjerg for at bede; og han
tilbragte Natten i Bøn til Gud. 13 Og da det blev Dag,
hidkaldte han sine Disciple og udvalgte tolv af dem,
hvilke han ogsaa kaldte Apostle: 14 Simon, hvem
han ogsaa kaldte Peter, og Andreas, hans Broder, og
Jakob og Johannes og Filip og Bartholomæus 15
og Matthæus og Thomas, Jakob, Alfæus's Søn, og
Simon, som kaldes Zelotes, 16 Judas, Jakobs Søn,
og Judas Iskariot, som blev Forræder. 17 Og han
gik ned med dem og stod paa et jævnt Sted, og der
var en Skare af hans Disciple og en stor Mængde af
Folket fra hele Judæa og Jerusalem og Kysten ved
Tyrus og Sidon, 18 som vare komne for at høre ham
og helbredes for deres Sygdomme. Og de plagede
bleve helbredte fra urene Aander; 19 og hele Skaren
søgte at røre ved ham; thi en Kraft gik ud fra ham
og helbredte alle. 20 Og han opløftede sine Øjne
paa sine Disciple og sagde: „Salige ere I fattige, thi
eders er Guds Rige. 21 Salige ere I, som nu hungre,
thi I skulle mættes. Salige ere I, som nu græde, thi
I skulle le. 22 Salige ere I, naar Menneskene hade
eder, og naar de udstøde eder og haane eder og
forkaste eders Navn som ondt for Menneskesønnens
Skyld. 23 Glæder eder paa den Dag, og jubler; thi se,
eders Løn er stor i Himmelen. Thi paa samme Maade
gjorde deres Fædre ved Profeterne. 24 Men ve eder,
I rige, thi I have allerede faaet eders Trøst. 25 Ve
eder, I, som nu ere mætte, thi I skulle hungre. Ve
eder, I, som nu le, thi I skulle sørge og græde. 26 Ve
eder, naar alle Mennesker tale godt om eder; thi paa
samme Maade gjorde deres Fædre ved de falske
Profeter. 27 Men jeg siger eder, I, som høre: Elsker
eders Fjender, gører dem godt, som hade eder; 28
velsigner dem, som forbande eder, og beder for dem,
som krænke eder. 29 Den, som slaar dig paa den
ene Kind, byd ham ogsaa den anden til; og den,
som tager Kappen fra dig, formen ham heller ikke
Kjortelen! 30 Giv enhver, som beder dig; og af den,
som tager, hvad dit er, kræve du det ikke igen! 31 Og
som I ville, at Menneskene skulle gøre imod eder,
ligesaa skulle ogsaa I gøre imod dem! 32 Og dersom
I elske dem, som elske eder, hvad Tak have I derfor?
Thi ogsaa Syndere elske dem, som dem elske. 33 Og
dersom I gøre vel imod dem, der gøre vel imod eder,
hvad Tak have I derfor? Thi ogsaa Syndere gøre
det samme. 34 Og dersom I laane dem, af hvem I
haabe at faa igen, hvad Tak have I derfor? Thi ogsaa
Syndere laane Syndere for at faa lige igen. 35 Men
elsker eders Fjender, og gører vel, og laaner uden at

vente noget derfor, saa skal eders Løn være stor, og
I skulle være den Højestes Børn; thi han er god imod
de utaknemmelige og onde. 36 Vorder barmhjertige,
ligesom eders Fader er barmhjertig. 37 Og dømmer
ikke, saa skulle I ikke dømmes; fordømmer ikke,
saa skulle I ikke fordømmes; forlader, saa skal der
forlades eder; 38 giver, saa skal der gives eder. Et
godt, knuget, rystet, topfuldt Maal skulle de give i
eders Skød; thi med hvad Maal I maale, skal der
tilmaales eder igen." 39 Men han sagde dem ogsaa
en Lignelse: „Mon en blind kan lede en blind? Ville de
ikke begge falde i Graven? 40 En Discipel er ikke
over sin Mester; men enhver, som er fuldt færdig, skal
være som sin Mester. 41 Men hvorfor ser du Skæven,
som er i din Broders Øje; men Bjælken, som er i dit
eget Øje, bliver du ikke var? 42 Eller hvorledes kan
du sige til din Broder: Broder! lad mig drage Skæven
ud, som er i dit Øje, du, som ikke ser Bjælken i dit
eget Øje? Du Hykler! drag først Bjælken ud af dit Øje,
og da kan du se klart til at drage Skæven ud, som er i
din Broders Øje. 43 Thi der er intet godt Træ, som
bærer raadden Frugt, og intet raaddent Træ, som
bærer god Frugt. 44 Thi hvert Træ kendes paa sin
egen Frugt; thi man sanker ikke Figener af Torne,
ikke heller plukker man Vindruer af en Tornebusk. 45
Et godt Menneske fremfører det gode af sit Hjertes
gode Forraad, og et ondt Menneske fremfører det
onde af sit onde Forraad; thi af Hjertets Overflødighed
taler hans Mund. 46 Men hvorfor kalde I mig Herre,
Herre! og gøre ikke, hvad jeg siger? 47 Hver den,
som kommer til mig og hører mine Ord og gør efter
dem, hvem han er lig, skal jeg vise eder. 48 Han er
lig et Menneske, der byggede et Hus og gravede i
Dybden og lagde Grundvolden paa Klippen; men da
en Oversvømmelse kom, styrtede Floden imod det
Hus, og den kunde ikke ryste det; thi det var bygget
godt. 49 Men den, som hører og ikke gør derefter, han
er lig et Menneske, der byggede et Hus paa Jorden,
uden Grundvold; og Floden styrtede imod det, og det
faldt straks sammen, og dette Huses Fald blev stort."

7 Men da han havde fuldendt alle sine Ord i Folkets
Paahør, gik han ind i Kapernaum. 2 Men en
Høvedsmands Tjener, som denne holdt meget af,
var syg og nær ved at dø. 3 Men da han hørte om
Jesus, sendte han nogle af Jødernes Ældste til ham
og bad ham om, at han vilde komme og helbrede
hans Tjener. 4 Men da de kom til Jesus, bade de
ham indtrængende og sagde: „Han er vel værd, at du
gør dette for ham; 5 thi han elsker vort Folk, og han
har bygget Synagogen for os." 6 Og Jesus gik med
dem. Men da han allerede ikke var langt fra Huset,
sendte Høvedsmanden nogle Venner og lod ham
sige: „Herre! umag dig ikke; thi jeg er ikke værdig til,
at du skal gaa ind under mit Tag. 7 Derfor agtede jeg
heller ikke mig selv værdig til at komme til dig; men
sig det med et Ord, saa bliver min Dreng helbredet. 8
Jeg er jo selv et Menneske, som staar under Øvrighed
og har Stridsmænd under mig; og siger jeg til den
ene: Gaa! saa gaar han; og til den anden: Kom! saa
kommer han; og til min Tjener: Gør dette! saa gør
han det." 9 Men da Jesus hørte dette, forundrede
han sig over ham; og han vendte sig om og sagde til
Skaren, som fulgte ham: „Jeg siger eder, end ikke
i Israel har jeg fundet saa stor en Tro." 10 Og da
de, som vare udsendte, kom tilbage til Huset, fandt
de den syge Tjener sund. 11 Og det skete Dagen
derefter, at han gik til en By, som hed Nain, og der gik
mange af hans Disciple og en stor Skare med ham.
12 Men da han nærmede sig Byens Port, se, da blev
en død baaren ud, som var sin Moders enbaarne
Søn, og hun var Enke; og en stor Skare fra Byen gik
med hende. 13 Og da Herren saa hende, ynkedes
han inderligt over hende og sagde til hende: „Græd
ikke!" 14 Og han traadte til og rørte ved Baaren; men
de, som bare, stode stille, og han sagde: „Du unge
Mand, jeg siger dig, staa op!" 15 Og den døde rejste
sig op og begyndte at tale; og han gav ham til hans
Moder. 16 Men Frygt betog alle, og de priste Gud
og sagde: „Der er en stor Profet oprejst iblandt os,
og Gud har besøgt sit Folk." 17 Og denne Tale om
ham kom ud i hele Judæa og i hele det omliggende
Land. 18 Og Johannes's Disciple fortalte ham om
alt dette. Og Johannes kaldte to af sine Disciple til
sig 19 og sendte dem til Herren og lod sige: „Er du
den, som kommer, eller skulle vi vente en anden?" 20
Og da Mændene kom til ham, sagde de: „Johannes
Døberen har sendt os til dig og lader sige: Er du den,
som kommer, eller skulle vi vente en anden?" 21 I den
samme Time helbredte han mange for Sygdomme og
Plager og onde Aander og skænkede mange blinde
Synet. 22 Og han svarede og sagde til dem: „Gaar
hen, og forkynder Johannes de Ting, som I have set
og hørt: Blinde se, lamme gaa, spedalske renses,
døve høre, døde staa op, Evangeliet forkyndes for
fattige; 23 og salig er den, som ikke forarges paa
mig." 24 Men da Johannes's Sendebud vare gaaede
bort, begyndte han at sige til Skarerne om Johannes:
„Hvad gik I ud i Ørkenen at skue? Et Rør, som
bevæges hid og did af Vinden? 25 Eller hvad gik
I ud at se? Et Menneske, iført bløde Klæder? Se,
de, som leve i prægtige Klæder og i Vellevned, ere

i Kongsgaardene. 26 Eller hvad gik I ud at se? En
Profet? Ja, siger jeg eder, endog mere end en Profet!
27 Han er den, om hvem der er skrevet: Se, jeg
sender min Engel for dit Ansigt, han skal berede din
Vej foran dig. 28 Jeg siger eder: Iblandt dem, som ere
fødte af Kvinder, er ingen større Profet end Johannes;
men den mindste i Guds Rige er større end han.
29 Og hele Folket, som hørte ham, endog Tolderne,
gav Gud Ret, idet de bleve døbte med Johannes's
Daab. 30 Men Farisæerne og de lovkyndige have
foragtet Guds Raad med dem selv, idet de ikke bleve
døbte af ham. 31 Ved hvem skal jeg da ligne denne
Slægts Mennesker? og hvem ligne de? 32 De ligne
Børn, som sidde paa Torvet og raabe til hverandre
og sige: Vi blæste paa Fløjte for eder, og I dansede
ikke, vi sang Klagesange for eder, og I græd ikke.
33 Thi Johannes Døberen kom, som hverken spiste
Brød eller drak Vin, og I sige: Han er besat. 34
Menneskesønnen kom, som spiser og drikker, og I
sige: Se, en Fraadser og en Vindranker, Tolderes og
Synderes Ven! 35 Dog Visdommen er retfærdiggjort
ved alle sine Børn." 36 Men en af Farisæerne bad
ham om, at han vilde spise med ham; og han gik ind i
Farisæerens Hus og satte sig til Bords. 37 Og se, der
var en Kvinde, som var en Synderinde i Byen; da
hun fik at vide, at han sad til Bords i Farisæerens
Hus, kom hun med en Alabastkrukke med Salve; 38
og hun stillede sig bag ved ham, ved hans Fødder
og græd og begyndte at væde hans Fødder med
sine Taarer og aftørrede dem med sit Hovedhaar og
kyssede hans Fødder og salvede dem med Salven.
39 Men da Farisæeren, som havde indbudt ham, saa
det, sagde han ved sig selv: „Dersom denne var en
Profet, vidste han, hvem og hvordan en Kvinde denne
er, som rører ved ham, at hun er en Synderinde."
40 Og Jesus tog til Orde og sagde til ham: „Simon!
jeg har noget at sige dig." Men han siger: „Mester,
sig frem!" 41 „En Mand, som udlaante Penge, havde
to Skyldnere; den ene var fem Hundrede Denarer
skyldig, men den anden halvtredsindstyve. 42 Da de
ikke havde noget at betale med, eftergav han dem
det begge. Hvem af dem vil nu elske ham mest?" 43
Simon svarede og sagde: „Jeg holder for, den, hvem
han eftergav mest?" Men han sagde til ham: „Du
dømte ret." 44 Og han vendte sig imod Kvinden og
sagde til Simon: „Ser du denne Kvinde? Jeg kom
ind i dit Hus; du gav mig ikke Vand til mine Fødder;
men hun vædede mine Fødder med sine Taarer og
aftørrede dem med sit Haar. 45 Du gav mig intet Kys;
men hun ophørte ikke med at kysse mine Fødder,
fra jeg kom herind. 46 Du salvede ikke mit Hoved
med Olie; men hun salvede mine Fødder med Salve.
47 Derfor siger jeg dig: Hendes mange Synder ere
hende forladte, eftersom hun elskede meget; men
den, hvem lidet forlades, elsker lidet." 48 Men han
sagde til hende: „Dine Synder ere forladte!" 49 Og
de, som sade til Bords med ham, begyndte at sige
ved sig selv: „Hvem er denne, som endog forlader
Synder?" 50 Men han sagde til Kvinden: „Din Tro har
frelst dig, gaa bort med Fred!"

8 Og det skete i Tiden derefter, at han rejste igennem
Byer og Landsbyer og prædikede og forkyndte
Evangeliet om Guds Rige, og med ham de tolv 2
og nogle Kvinder, som vare helbredede fra onde
Aander og Sygdomme, nemlig: Maria, der kaldes
Magdalene, af hvem syv onde Aander vare udfarne;
3 og Johanna, Herodes's Husfoged Kuzas Hustru,
og Susanna og mange andre, som tjente dem med,
hvad de ejede. 4 Men da en stor Skare kom sammen,
og de droge til ham fra de forskellige Byer, sagde
han ved en Lignelse: 5 „En Sædemand gik ud at saa
sin Sæd; og idet han saaede, faldt noget ved Vejen
og blev nedtraadt, og Himmelens Fugle aade det
op. 6 Og noget faldt paa Klippen; og da det voksede
op, visnede det, fordi det ikke havde Væde. 7 Og
noget faldt midt iblandt Torne, og Tornene voksede
op med og kvalte det. 8 Og noget faldt i den gode
Jord, og det voksede op og bar hundrede Fold Frugt."
Da han sagde dette, raabte han: „Den, som har Øren
at høre med, han høre!" 9 Men hans Disciple spurgte
ham, hvad denne Lignelse skulde betyde? 10 Og
han sagde: „Eder er det givet at kende Guds Riges
Hemmeligheder, men de andre i Lignelser, for at de,
skønt seende, ikke skulle se, og, skønt hørende, ikke
skulle forstaa. 11 Men dette er Lignelsen: Sæden er
Guds Ord. 12 Men de ved Vejen ere de, som høre
det; derefter kommer Djævelen og tager Ordet bort af
deres Hjerte, for at de ikke skulle tro og blive frelste.
13 Men de paa Klippen ere de, som modtage Ordet
med Glæde, naar de høre det, og disse have ikke
Rod; de tro til en Tid og falde fra i Fristelsens Tid. 14
Men det, som faldt iblandt Torne, det er dem, som
have hørt og saa gaa hen og kvæles under Livets
Bekymringer og Rigdom og Nydelser og ikke bære
moden Frugt. 15 Men det i den gode Jord, det er
dem, som, naar de have hørt Ordet, beholde det i et
smukt og godt Hjerte og bære Frugt i Udholdenhed.
16 Men ingen, som tænder et Lys, skjuler det med et
Kar eller sætter det under en Bænk; men han sætter
det paa en Lysestage, for at de, som komme ind,
kunne se Lyset. 17 Thi der er ikke noget skjult, som

jo skal blive aabenbart; og ikke noget lønligt, som jo
skal blive kendt og komme for Lyset. 18 Ser derfor
til, hvorledes I høre; thi den, som har, ham skal der
gives; og den, som ikke har, fra ham skal endog det
tages, han synes at have." 19 Men hans Moder og
Brødre kom til ham og kunde ikke naa frem til ham
for Skaren. 20 Og det blev ham meddelt: „Din Moder
og dine Brødre staa udenfor og begære at se dig."
21 Men han svarede og sagde til dem: „Min Moder
og mine Brødre ere disse, som høre Guds Ord og
gøre efter det." 22 Og det skete en af de Dage, at
han gik om Bord i et Skib tillige med sine Disciple,
og han sagde til dem: „Lader os fare over til hin
Side af Søen;" og de sejlede ud. 23 Men medens de
sejlede, faldt han i Søvn; og en Stormvind for ned
over Søen, og Skibet blev fuldt af Vand, og de vare
i Fare. 24 Da traadte de hen og vækkede ham og
sagde: „Mester, Mester! vi forgaa." Men han stod op
og truede Vinden og Vandets Bølger; og de lagde
sig, og det blev blikstille. 25 Og han sagde til dem:
„Hvor er eders Tro?" Men de frygtede og undrede sig
og sagde til hverandre: „Hvem er dog denne, siden
han byder baade over Vindene og Vandet, og de ere
ham lydige?" 26 Og de sejlede ind til Gadarenernes
Land, som ligger lige over for Galilæa. 27 Men da
han traadte ud paa Landjorden, mødte der ham en
Mand fra Byen, som i lang Tid havde været besat
af onde Aander og ikke havde haft Klæder paa og
ikke opholdt sig i Hus, men i Gravene. 28 Men da
han saa Jesus, raabte han og faldt ned for ham og
sagde med høj Røst: „Hvad har jeg med dig at gøre,
Jesus, den højeste Guds Søn? jeg beder dig om, at
du ikke vil pine mig." 29 Thi han bød den urene Aand
at fare ud af Manden; thi i lange Tider havde den
revet ham med sig, og han blev bunden med Lænker
og Bøjer og bevogtet, og han sønderrev, hvad man
bandt ham med, og dreves af den onde Aand ud i
Ørkenerne. 30 Men Jesus spurgte ham og sagde:
„Hvad er dit Navn?" Men han sagde: „Legion"; thi
mange onde Aander vare farne i ham. 31 Og de bade
ham om, at han ikke vilde byde dem at fare ned i
Afgrunden; **(Abyssos g12)** 32 men der var sammesteds
en stor Hjord Svin, som græssede paa Bjerget; og de
bade ham om, at han vilde tilstede dem at fare i dem;
og han tilstedte dem det. 33 Men de onde Aander
fore ud af Manden og fore i Svinene, og Hjorden
styrtede sig ned over Brinken ud i Søen og druknede.
34 Men da Hyrderne saa det, som var sket, flyede de
og forkyndte det i Byen og paa Landet. 35 Da gik de
ud for at se det, som var sket, og de kom til Jesus og
fandt Manden, af hvem de onde Aander vare udfarne,
siddende ved Jesu Fødder, paaklædt og ved Samling;
og de frygtede. 36 Og de, som havde set det, fortalte
dem, hvorledes den besatte var bleven frelst. 37
Og hele Mængden fra Gadarenernes Omegn bad
ham om, at han vilde gaa bort fra dem; thi de vare
betagne af stor Frygt. Men han gik om Bord i et Skib
og vendte tilbage igen. 38 Men Manden, af hvem
de onde Aander vare udfarne, bad ham om, at han
maatte være hos ham; men han lod ham fare og
sagde: 39 „Vend tilbage til dit Hus, og fortæl, hvor
store Ting Gud har gjort imod dig." Og han gik bort og
kundgjorde over hele Byen, hvor store Ting Jesus
havde gjort imod ham. 40 Men det skete, da Jesus
kom tilbage, tog Skaren imod ham; thi de ventede
alle paa ham. 41 Og se, der kom en Mand, som hed
Jairus, og han var Forstander for Synagogen; og han
faldt ned for Jesu Fødder og bad ham komme ind
i hans Hus; 42 thi han havde en enbaaren Datter,
omtrent tolv Aar gammel, og hun droges med Døden.
Men idet han gik, trængte Skarerne sig sammen om
ham. 43 Og en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv
Aar og havde kostet al sin Formue paa Læger og ikke
kunde blive helbredet af nogen, 44 hun gik til bagfra
og rørte ved Fligen af hans Klædebon, og straks
standsedes hendes Blodflod. 45 Og Jesus sagde:
„Hvem var det, som rørte ved mig?" Men da alle
nægtede det, sagde Peter og de, som vare med ham:
„Mester! Skarerne trykke og trænge dig, og du siger:
Hvem var det, som rørte ved mig?" 46 Men Jesus
sagde: „Der rørte nogen ved mig; thi jeg mærkede,
at der udgik en Kraft fra mig." 47 Men da Kvinden
saa, at det ikke var skjult, kom hun bævende og faldt
ned for ham og fortalte i alt Folkets Paahør, af hvad
Aarsag hun havde rørt ved ham, og hvorledes hun
straks var bleven helbredet. 48 Men han sagde til
hende: „Datter! din Tro har frelst dig; gaa bort med
Fred!" 49 Medens han endnu talte, kommer der en
fra Synagogeforstanderens Hus og siger til ham:
„Din Datter er død; umag ikke Mesteren!" 50 Men da
Jesus hørte det, svarede han ham: „Frygt ikke; tro
blot; saa skal hun blive frelst." 51 Men da han kom til
Huset, tillod han ingen at gaa ind med sig uden Peter
og Johannes og Jakob og Pigens Fader og Moder.
52 Og de græd alle og holdt Veklage over hende;
men han sagde: „Græder ikke; hun er ikke død, men
sover." 53 Og de lo ad ham; thi de vidste, at hun var
død. 54 Men han greb hendes Haand og raabte og
sagde: „Pige, staa op!" 55 Og hendes Aand vendte
tilbage, og hun stod straks op; og han befalede, at
de skulde give hende noget at spise. 56 Og hendes

Forældre bleve forfærdede; men han bød dem, at de
ikke maatte sige nogen det, som var sket.

9 Men han sammenkaldte de tolv og gav dem Magt
og Myndighed over alle de onde Aander og til at
helbrede Sygdomme. **2** Og han sendte dem ud for at
prædike Guds Rige og helbrede de syge. **3** Og han
sagde til dem: „Tager intet med paa Vejen, hverken
Stav eller Taske eller Brød eller Penge, ej heller skal
nogen have to Kjortler. **4** Og hvor I komme ind i et
Hus, der skulle I blive og derfra drage bort. **5** Og hvor
som helst de ikke modtage eder, fra den By skulle
I gaa ud og endog ryste Støvet af eders Fødder til
Vidnesbyrd imod dem." **6** Men de gik ud og droge fra
Landsby til Landsby, idet de forkyndte Evangeliet og
helbredte alle Vegne. **7** Men Fjerdingsfyrsten Herodes
hørte alt det, som skete; og han var tvivlraadig, fordi
nogle sagde, at Johannes var oprejst fra de døde; **8**
men nogle, at Elias havde vist sig; men andre, at en
af de gamle Profeter var opstanden. **9** Men Herodes
sagde: „Johannes har jeg ladet halshugge; men hvem
er denne, om hvem jeg hører saadanne Ting?" Og
han søgte at faa ham at se. **10** Og Apostlene kom
tilbage og fortalte ham, hvor store Ting de havde
gjort. Og han tog dem med sig og drog bort afsides til
en By, som kaldes Bethsajda. **11** Men da Skarerne fik
det at vide, fulgte de efter ham; og han tog imod dem
og talte til dem om Guds Rige og helbredte dem, som
trængte til Lægedom. **12** Men Dagen begyndte at
hælde. Og de tolv kom hen og sagde til ham: „Lad
Skaren gaa bort, for at de kunne gaa herfra til de
omliggende Landsbyer og Gaarde og faa Herberge
og finde Føde; thi her ere vi paa et øde Sted." **13**
Men han sagde til dem: „Giver I dem at spise!" Men
de sagde: „Vi have ikke mere end fem Brød og to
Fisk, med mindre vi skulle gaa bort og købe Mad til
hele denne Mængde." **14** De vare nemlig omtrent
fem Tusinde Mænd. Men han sagde til sine Disciple:
„Lader dem sætte sig ned i Hobe, halvtredsindstyve i
hver." **15** Og de gjorde saa og lode dem alle sætte sig
ned. **16** Men han tog de fem Brød og de to Fisk, saa
op til Himmelen og velsignede dem, og han brød dem
og gav sine Disciple dem at lægge dem for Skaren.
17 Og de spiste og bleve alle mætte; og det, som de
fik tilovers af Stykker, blev opsamlet, tolv Kurve. **18**
Og det skete, medens han bad, vare hans Disciple
alene hos ham; og han spurgte dem og sagde: „Hvem
sige Skarerne, at jeg er?" **19** Men de svarede og
sagde: „Johannes Døberen; men andre: Elias; men
andre: En af de gamle Profeter er opstanden." **20** Og
han sagde til dem: „Men I, hvem sige I, at jeg er?" Og
Peter svarede og sagde: „Guds Kristus." **21** Men han
bød dem strengt ikke at sige dette til nogen, **22** idet
han sagde: „Menneskesønnen skal lide meget og
forkastes af de Ældste og Ypperstepræsterne og de
skriftkloge og ihjelslaas og oprejses paa den tredje
Dag." **23** Men han sagde til alle: „Vil nogen komme
efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op
daglig og følge mig; **24** thi den, som vil frelse sit Liv,
skal miste det; men den, som mister sit Liv for min
Skyld, han skal frelse det. **25** Thi hvad gavner det
et Menneske, om han har vundet den hele Verden,
men mistet sig selv eller bødet med sig selv? **26**
Thi den, som skammer sig ved mig og mine Ord,
ved ham skal Menneskesønnen skamme sig, naar
han kommer i sin og Faderens og de hellige Engles
Herlighed. **27** Men sandelig, siger jeg eder: Der er
nogle af dem, som staa her, der ingenlunde skulle
smage Døden, førend de se Guds Rige." **28** Men det
skete omtrent otte Dage efter denne Tale, at han tog
Peter og Johannes og Jakob med sig og gik op paa
Bjerget for at bede. **29** Og det skete, medens han
bad, da blev hans Ansigts Udseende anderledes, og
hans Klædebon blev hvidt og straalende. **30** Og se, to
Mænd talte med ham, og det var Moses og Elias, **31**
som bleve sete i Herlighed og talte om hans Udgang,
som han skulde fuldbyrde i Jerusalem. **32** Men Peter
og de, som vare med ham, vare betyngede af Søvn;
men da de vaagnede op, saa de hans Herlighed og
de to Mænd, som stode hos ham. **33** Og det skete, da
disse skiltes fra ham, sagde Peter til Jesus: „Mester!
det er godt, at vi ere her; og lader os gøre tre Hytter,
en til dig og en til Moses og en til Elias;" men han
vidste ikke, hvad han sagde. **34** Men idet han sagde
dette, kom en Sky og overskyggede dem; men de
frygtede, da de kom ind i Skyen. **35** Og der kom fra
Skyen en Røst, som sagde: „Denne er min Søn, den
udvalgte, hører ham!" **36** Og da Røsten kom, blev
Jesus funden alene. Og de tav og forkyndte i de
Dage ingen noget af det, de havde set. **37** Men det
skete Dagen derefter, da de kom ned fra Bjerget, at
der mødte ham en stor Skare. **38** Og se, en Mand af
Skaren raabte og sagde: „Mester! jeg beder dig, se til
min Søn; thi han er min enbaarne. **39** Og se, en Aand
griber ham, og pludseligt skriger han, og den slider i
ham, saa at han fraader, og med Nød viger den fra
ham, idet den mishandler ham; **40** og jeg bad dine
Disciple om at uddrive den; og de kunde ikke." **41** Men
Jesus svarede og sagde: „O du vantro og forvendte
Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder og taale
eder? Bring din Søn hid!" **42** Men endnu medens han
gik derhen, rev og sled den onde Aand i ham. Men

Jesus truede den urene Aand og helbredte Drengen
og gav hans Fader ham tilbage. 43 Men de bleve
alle slagne af Forundring over Guds Majestæt. Men
da alle undrede sig over alt det, han gjorde, sagde
han til sine Disciple: 44 „Gemmer i eders Øren disse
Ord: Menneskesønnen skal overgives i Menneskers
Hænder." 45 Men de forstode ikke dette Ord, og det
var skjult for dem, saa de ikke begrebe det, og de
frygtede for at spørge ham om dette Ord. 46 Men der
opstod den Tanke hos dem, hvem der vel var den
største af dem. 47 Men da Jesus saa deres Hjertes
Tanke, tog han et Barn og stillede det hos sig. 48
Og han sagde til dem: „Den, som modtager dette
Barn for mit Navns Skyld, modtager mig; og den, som
modtager mig, modtager den, som udsendte mig;
thi den, som er den mindste iblandt eder alle, han
er stor." 49 Men Johannes tog til Orde og sagde:
„Mester! vi saa en uddrive onde Aander i dit Navn; og
vi forbøde ham det, fordi han ikke følger med os." 50
Men Jesus sagde til ham: „Forbyder ham det ikke;
thi den, som ikke er imod eder, er for eder." 51 Men
det skete, da hans Optagelses Dage vare ved at
fuldkommes, da fæstede han sit Ansigt paa at drage
til Jerusalem. 52 Og han sendte Sendebud forud for
sig; og de gik og kom ind i en Samaritanerlandsby
for at berede ham Herberge. 53 Og de modtoge
ham ikke, fordi han var paa Vejen til Jerusalem. 54
Men da hans Disciple, Jakob og Johannes, saa det,
sagde de: „Herre! vil du, at vi skulle byde Ild fare ned
fra Himmelen og fortære dem, ligesom ogsaa Elias
gjorde?" 55 Men han vendte sig og irettesatte dem.
56 Og de gik til en anden Landsby. 57 Og medens de
vandrede paa Vejen, sagde en til ham: „Jeg vil følge
dig, hvor du end gaar hen." 58 Og Jesus sagde til
ham: „Ræve have Huler, og Himmelens Fugle Reder;
men Menneskesønnen har ikke det, hvortil han kan
hælde sit Hoved." 59 Men han sagde til en anden:
„Følg mig!" Men denne sagde: „Herre! tilsted mig først
at gaa hen at begrave min Fader." 60 Men han sagde
til ham: „Lad de døde begrave deres døde; men gaa
du hen og forkynd Guds Rige!" 61 Men ogsaa en
anden sagde: „Herre! jeg vil følge dig; men tilsted mig
først at tage Afsked med dem, som ere i mit Hus." 62
Men Jesus sagde til ham: „Ingen, som lægger sin
Haand paa Ploven og ser tilbage, er vel skikket for
Guds Rige."

10 Men derefter udvalgte Herren ogsaa
halvfjerdsindstyve andre og sendte dem ud to
og to forud for sig, til hver By og hvert Sted, hvorhen
han selv vilde komme. 2 Og han sagde til dem:
„Høsten er stor, men Arbejderne ere faa; beder derfor
Høstens Herre om, at han vil sende Arbejdere ud til
sin Høst. 3 Gaar ud! Se, jeg sender eder som Lam
midt iblandt Ulve. 4 Bærer ikke Pung, ikke Taske, ej
heller Sko; og hilser ingen paa Vejen! 5 Men hvor I
komme ind i et Hus, siger der først: Fred være med
dette Hus! 6 Og er der sammesteds et Fredens Barn,
skal eders Fred hvile paa ham; men hvis ikke, da
skal den vende tilbage til eder igen. 7 Men bliver i
det samme Hus, spiser og drikker, hvad de have;
thi Arbejderen er sin Løn værd. I maa ikke flytte fra
Hus til Hus. 8 Og hvor I komme ind i en By, og de
modtage eder, spiser der, hvad der sættes for eder; 9
og helbreder de syge, som ere der, og siger dem:
Guds Rige er kommet nær til eder. 10 Men hvor I
komme ind i en By, og de ikke modtage eder, der
skulle I gaa ud paa dens Gader og sige: 11 Endog
det Støv, som hænger ved vore Fødder fra eders By,
tørre vi af til eder; dog dette skulle I vide, at Guds
Rige er kommet nær. 12 Men jeg siger eder, det skal
gaa Sodoma taaleligere paa hin Dag end den By.
13 Ve dig, Korazin! ve dig, Bethsajda! thi dersom
de kraftige Gerninger, som ere skete i eder, vare
skete i Tyrus og Sidon, da havde de for længe siden
omvendt sig, siddende i Sæk og Aske. 14 Men det
skal gaa Tyrus og Sidon taaleligere ved Dommen end
eder. 15 Og du, Kapernaum, som er bleven ophøjet
indtil Himmelen, du skal nedstødes indtil Dødsriget.
(Hadēs g86) 16 Den, som hører eder, hører mig, og
den, som foragter eder, foragter mig; men den, som
foragter mig, foragter den, som udsendte mig." 17
Men de halvfjerdsindstyve vendte tilbage med Glæde
og sagde: „Herre! ogsaa de onde Aander ere os
lydige i dit Navn." 18 Men han sagde til dem: „Jeg saa
Satan falde ned fra Himmelen som et Lyn. 19 Se, jeg
har givet eder Myndighed til at træde paa Slanger og
Skorpioner og over hele Fjendens Magt, og slet intet
skal skade eder. 20 Dog, glæder eder ikke derover, at
Aanderne ere eder lydige; men glæder eder over,
at eders Navne ere indskrevne i Himlene." 21 I den
samme Stund frydede Jesus sig i den Helligaand
og sagde: „Jeg priser dig, Fader, Himmelens og
Jordens Herre! fordi du har skjult dette for vise og
forstandige og aabenbaret det for umyndige. Ja,
Fader! thi saaledes skete det, som var velbehageligt
for dig. 22 Alle Ting ere mig overgivne af min Fader;
og ingen kender, hvem Sønnen er, uden Faderen, og
hvem Faderen er, uden Sønnen og den, for hvem
Sønnen vil aabenbare ham." 23 Og han vendte sig
til Disciplene og sagde særligt til dem: „Salige ere
de Øjne, som se det, I se. 24 Thi jeg siger eder, at

mange Profeter og Konger have villet se det, I se, og
have ikke set det, og høre det, I høre, og have ikke
hørt det." 25 Og se, en lovkyndig stod op og fristede
ham og sagde: „Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg
kan arve et evigt Liv?" (aiōnios g166) 26 Men han sagde
til ham: „Hvad er der skrevet i Loven, hvorledes læser
du?" 27 Men han svarede og sagde til ham: „Du
skal elske Herren din Gud af hele dit Hjerte og med
hele din Sjæl og med hele din Styrke og med hele
dit Sind, og din Næste som dig selv." 28 Men han
sagde til ham: „Du svarede ret; gør dette, saa skal du
leve." 29 Men han vilde gøre sig selv retfærdig og
sagde til Jesus: „Hvem er da min Næste?" 30 Men
Jesus svarede og sagde: „Et Menneske gik ned fra
Jerusalem til Jeriko, og han faldt iblandt Røvere, som
baade klædte ham af og sloge ham og gik bort og
lode ham ligge halvdød. 31 Men ved en Hændelse gik
en Præst den samme Vej ned, og da han saa ham,
gik han forbi. 32 Ligesaa ogsaa en Levit; da han kom
til Stedet, gik han hen og saa ham og gik forbi. 33
Men en Samaritan, som var paa Rejse, kom til ham,
og da han saa ham, ynkedes han inderligt. 34 Og han
gik hen til ham, forbandt hans Saar og gød Olie og
Vin deri, løftede ham op paa sit eget Dyr og førte ham
til et Herberge og plejede ham. 35 Og den næste
Dag tog han to Denarer frem og gav Værten dem og
sagde: Plej ham! og hvad mere du lægger ud, vil jeg
betale dig, naar jeg kommer igen. 36 Hvilken af disse
tre tykkes dig nu at have været hans Næste, der var
falden iblandt Røverne?" 37 Men han sagde: „Han,
som øvede Barmhjertighed imod ham." Og Jesus
sagde til ham: „Gaa bort, og gør du ligesaa!" 38 Men
det skete, medens de vare paa Vandring, gik han
ind i en Landsby; og en Kvinde ved Navn Martha
modtog ham i sit Hus. 39 Og hun havde en Søster,
som hed Maria, og hun satte sig ved Herrens Fødder
og hørte paa hans Tale. 40 Men Martha havde travlt
med megen Opvartning; og hun kom hen og sagde:
„Herre! bryder du dig ikke om, at min Søster har ladet
mig opvarte ene? Sig hende dog, at hun skal hjælpe
mig." 41 Men Herren svarede og sagde til hende:
„Martha! Martha! du gør dig Bekymring og Uro med
mange Ting; 42 men eet er fornødent. Maria har valgt
den gode Del, som ikke skal tages fra hende."

11 Og det skete, da han var paa et Sted og bad, at
en af hans Disciple sagde til ham, da han holdt
op: „Herre! lær os at bede, som ogsaa Johannes
lærte sine Disciple." 2 Da sagde han til dem: „Naar I
bede, da siger: Fader, helliget vorde dit Navn; komme
dit Rige; 3 giv os hver Dag vort daglige Brød; 4 og
forlad os vore Synder, thi ogsaa vi forlade hver, som
er os skyldig; og led os ikke i Fristelse!" 5 Og han
sagde til dem: „Om nogen af eder har en Ven og gaar
til ham ved Midnat og siger til ham: Kære! laan mig
tre Brød, 6 efterdi en Ven af mig er kommen til mig
fra Rejsen, og jeg har intet at sætte for ham; 7 og
hin saa svarer derinde fra og siger: Vold mig ikke
Besvær; Døren er allerede lukket, og mine Børn ere
med mig i Seng; jeg kan ikke staa op og give dig det:
8 da, siger jeg eder, om han end ikke staar op og
giver ham det, fordi han er hans Ven, saa staar han
dog op for hans Paatrængenheds Skyld og giver ham
alt, hvad han trænger til. 9 Og jeg siger eder: Beder,
saa skal eder gives; søger, saa skulle I finde; banker
paa, saa skal der lukkes op for eder. 10 Thi hver den,
som beder, han faar, og den, som søger, han finder,
og den, som banker paa, for ham skal der lukkes op.
11 Men hvilken Fader iblandt eder vil give sin Søn en
Sten, naar han beder om Brød, eller naar han beder
om en Fisk, mon han da i Stedet for en Fisk vil give
ham en Slange? 12 Eller naar han beder om et Æg,
mon han da vil give ham en Skorpion? 13 Dersom da
I, som ere onde, vide at give eders Børn gode Gaver,
hvor meget mere skal da Faderen fra Himmelen give
den Helligaand til dem, som bede ham!" 14 Og han
uddrev en ond Aand, og den var stum; men det skete,
da den onde Aand var udfaren, talte den stumme, og
Skarerne forundrede sig. 15 Men nogle af dem sagde:
„Ved Beelzebul, de onde Aanders Fyrste, uddriver
han de onde Aander." 16 Men andre fristede ham og
forlangte af ham et Tegn fra Himmelen. 17 Men da
han kendte deres Tanker, sagde han til dem: „Hvert
Rige, som er kommet i Splid med sig selv, lægges
øde, og Hus falder over Hus. 18 Men hvis ogsaa
Satan er kommen i Splid med sig selv, hvorledes
skal hans Rige da bestaa? Thi I sige, at jeg uddriver
de onde Aander ved Beelzebul. 19 Men dersom jeg
uddriver de onde Aander ved Beelzebul, ved hvem
uddrive da eders Sønner dem? Derfor skulle de være
eders Dommere. 20 Men dersom jeg uddriver de
onde Aander ved Guds Finger, da er jo Guds Rige
kommet til eder. 21 Naar den stærke bevæbnet vogter
sin Gaard, bliver det, han ejer, i Fred. 22 Men naar
en stærkere end han er kommen over ham og har
overvundet ham, da tager han hans fulde Rustning,
som han forlod sig paa, og uddeler hans Bytte. 23
Den, som ikke er med mig, er imod mig; og den, som
ikke samler med mig, adspreder. 24 Naar den urene
Aand er faren ud af Mennesket, vandrer den igennem
vandløse Steder og søger Hvile; og naar den ikke
finder den, siger den: Jeg vil vende tilbage til mit Hus,

som jeg gik ud af. 25 Og naar den kommer, finder
den det fejet og prydet. 26 Da gaar den bort og tager
syv andre Aander med sig, som ere værre end den
selv, og naar de ere komne derind, bo de der; og
det sidste bliver værre med dette Menneske end det
første." 27 Men det skete, medens han sagde disse
Ting, da opløftede en Kvinde af Skaren sin Røst og
sagde til ham: „Saligt er det Liv, som bar dig, og de
Bryster, som du diede." 28 Men han sagde: „Ja, salige
ere de, som høre Guds Ord og bevare det." 29 Men
da Skarerne strømmede til, begyndte han at sige:
„Denne Slægt er en ond Slægt; et Tegn forlanger den,
og der skal intet Tegn gives den uden Jonas's Tegn.
30 Thi ligesom Jonas blev et Tegn for Niniviterne,
saaledes skal ogsaa Menneskesønnen være det for
denne Slægt. 31 Sydens Dronning skal oprejses ved
Dommen sammen med Mændene af denne Slægt og
fordømme dem; thi hun kom fra Jordens Grænser
for at høre Salomons Visdom; og se, her er mere
end Salomon. 32 Mænd fra Ninive skulle opstaa ved
Dommen sammen med denne Slægt og fordømme
den; thi de omvendte sig ved Jonas's Prædiken; og
se, her er mere end Jonas. 33 Ingen tænder et Lys og
sætter det i Skjul, ikke heller under Skæppen, men
paa Lysestagen, for at de, som komme ind, kunne
se dets Skin. 34 Dit Øje er Legemets Lys; naar dit
Øje er sundt, er ogsaa hele dit Legeme lyst, men
dersom det er daarligt, er ogsaa dit Legeme mørkt.
35 Se derfor til, at det Lys, der er i dig, ikke er Mørke.
36 Dersom da hele dit Legeme er lyst, saa at ingen
Del deraf er mørk, vil det være helt lyst, som naar
Lyset bestraaler dig med sin Glans." 37 Men idet han
talte, beder en Farisæer ham om, at han vilde spise
Middagsmaaltid hos ham, og han gik ind og satte
sig til Bords. 38 Men Farisæeren forundrede sig, da
han saa, at han ikke toede sig først før Maaltidet. 39
Men Herren sagde til ham: „I Farisæere rense nu det
udvendige af Bægeret og Fadet; men eders Indre
er fuldt af Rov og Ondskab. 40 I Daarer! han, som
gjorde det ydre, gjorde han ikke ogsaa det indre? 41
Men giver det, som er indeni, til Almisse; se, saa ere
alle Ting eder rene. 42 Men ve eder, I Farisæere!
thi I give Tiende af Mynte og Rude og alle Haande
Urter og forbigaa Retten og Kærligheden til Gud;
disse Ting burde man gøre og ikke forsømme hine.
43 Ve eder, I Farisæere! thi I elske den fornemste
Plads i Synagogerne og Hilsenerne paa Torvene.
44 Ve eder, thi I ere som de ukendelige Grave, og
Menneskene, som gaa over dem, vide det ikke." 45
Men en af de lovkyndige svarede og siger til ham:
„Mester! idet du siger dette, forhaaner du ogsaa os."
46 Men han sagde: „Ve ogsaa eder, I lovkyndige!
thi I lægge Menneskene Byrder paa, vanskelige at
bære, og selv røre I ikke Byrderne med een af eders
Fingre. 47 Ve eder! thi I bygge Profeternes Grave,
og eders Fædre sloge dem ihjel. 48 Altsaa ere I
Vidner og samtykke i eders Fædres Gerninger; thi
de sloge dem ihjel, og I bygge. 49 Derfor har ogsaa
Guds Visdom sagt: Jeg vil sende Profeter og Apostle
til dem, og nogle af dem skulle de slaa ihjel og
forfølge, 50 for at alle Profeternes Blod, som er udøst
fra Verdens Grundlæggelse, skal kræves af denne
Slægt, 51 fra Abels Blod indtil Sakarias's Blod, som
blev dræbt imellem Alteret og Templet; ja, jeg siger
eder: Det skal kræves af denne Slægt. 52 Ve eder, I
lovkyndige! thi I have taget Kundskabens Nøgle; selv
ere I ikke gaaede ind, og dem, som vilde gaa ind,
have I forhindret." 53 Og da han var gaaet ud derfra,
begyndte de skriftkloge og Farisæerne at trænge
stærkt ind paa ham og at lokke Ord af hans Mund om
flere Ting; 54 thi de lurede paa ham for at opfange
noget af hans Mund, for at de kunde anklage ham.

12 Da imidlertid mange Tusinde Mennesker havde
samlet sig, saa at de traadte paa hverandre,
begyndte han at sige til sine Disciple: „Tager eder først
og fremmest i Vare for Farisæernes Surdejg, som er
Hykleri. 2 Men intet er skjult, som jo skal aabenbares,
og intet er lønligt, som jo skal blive kendt. 3 Derfor, alt
hvad I have sagt i Mørket, skal høres i Lyset; og hvad
I have talt i Øret i Kamrene, skal blive prædiket paa
Tagene. 4 Men jeg siger til eder, mine Venner! frygter
ikke for dem, som slaa Legemet ihjel og derefter
ikke formaa at gøre mere. 5 Men jeg vil vise eder,
for hvem I skulle frygte: Frygter for ham, som har
Magt til, efter at have slaaet ihjel, at kaste i Helvede;
ja, jeg siger eder: Frygter for ham! **(Geenna g1067)** 6
Sælges ikke fem Spurve for to Penninge? og ikke
een af dem er glemt hos Gud. 7 Ja, endog Haarene
paa eders Hoved ere alle talte; frygter ikke, I ere
mere værd end mange Spurve. 8 Men jeg siger eder:
Enhver, som vedkender sig mig for Menneskene,
ham vil ogsaa Menneskesønnen vedkende sig for
Guds Engle. 9 Og den, som har fornægtet mig for
Menneskene, skal fornægtes for Guds Engle. 10 Og
enhver, som taler et Ord imod Menneskesønnen, ham
skal det forlades; men den, som har talt bespotteligt
imod den Helligaand, ham skal det ikke forlades.
11 Men naar de føre eder frem for Synagogerne og
Øvrighederne og Myndighederne, da bekymrer eder
ikke for, hvorledes eller hvormed I skulle forsvare
eder, eller hvad I skulle sige. 12 Thi den Helligaand

skal lære eder i den samme Time, hvad I bør sige.”
13 Men en af Skaren sagde til ham: „Mester! sig til
min Broder, at han skal dele Arven med mig.” 14 Men
han sagde til ham: „Menneske! hvem har sat mig til
Dommer eller Deler over eder?” 15 Og han sagde
til dem: „Ser til og vogter eder for al Havesyge; thi
ingens Liv beror paa, hvad han ejer, selv om han har
Overflod.” 16 Og han sagde en Lignelse til dem: „Der
var en rig Mand, hvis Mark havde baaret godt. 17
Og han tænkte ved sig selv og sagde: Hvad skal jeg
gøre? thi jeg har ikke Rum, hvori jeg kan samle min
Afgrøde. 18 Og han sagde: Dette vil jeg gøre, jeg vil
nedbryde mine Lader og bygge dem større, og jeg vil
samle deri al min Afgrøde og mit Gods; 19 og jeg
vil sige til min Sjæl: Sjæl! du har mange gode Ting
liggende for mange Aar; slaa dig til Ro, spis, drik, vær
lystig! 20 Men Gud sagde til ham: Du Daare! i denne
Nat kræves din Sjæl af dig; men hvem skal det høre
til, som du har beredt? 21 Saaledes er det med den,
som samler sig Skatte og ikke er rig i Gud.” 22 Men
han sagde til sine Disciple: „Derfor siger jeg eder:
Bekymrer eder ikke for Livet, hvad I skulle spise; ikke
heller for Legemet, hvad I skulle iføre eder. 23 Livet er
mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne.
24 Giver Agt paa Ravnene, at de hverken saa eller
høste, og de have ikke Forraadskammer eller Lade,
og Gud føder dem; hvor langt mere værd end Fuglene
ere dog I? 25 Og hvem af eder kan ved at bekymre
sig lægge en Alen til sin Vækst? 26 Formaa I altsaa
ikke engang det mindste, hvorfor bekymre I eder da
for det øvrige? 27 Giver Agt paa Lillierne, hvorledes
de vokse; de arbejde ikke og spinde ikke; men jeg
siger eder: End ikke Salomon i al sin Herlighed var
klædt som en af dem. 28 Klæder da Gud saaledes
det Græs paa Marken, som i Dag staar og i Morgen
kastes i Ovnen, hvor meget mere eder, I lidettroende!
29 Og I, spørger ikke efter, hvad I skulle spise, og
hvad I skulle drikke; og værer ikke ængstelige! 30 Thi
efter alt dette søge Hedningerne i Verden; men eders
Fader ved, at I have disse Ting nødig. 31 Men søger
hans Rige, saa skulle disse Ting gives eder i Tilgift.
32 Frygt ikke, du lille Hjord! thi det var eders Fader
velbehageligt at give eder Riget. 33 Sælger, hvad I
eje, og giver Almisse! Gører eder Punge, som ikke
ældes, en Skat i Himlene, som ikke slipper op, der
hvor ingen Tyv kommer nær, og intet Møl ødelægger.
34 Thi hvor eders Skat er, der vil ogsaa eders Hjerte
være. 35 Eders Lænder være omgjordede, og eders
Lys brændende! 36 Og værer I ligesom Mennesker,
der vente paa deres Herre, naar han vil bryde op
fra Brylluppet, for at de straks, naar han kommer
og banker paa, kunne lukke op for ham. 37 Salige
ere de Tjenere, som Herren finder vaagne, naar han
kommer. Sandelig, siger jeg eder, at han skal binde
op om sig og sætte dem til Bords og gaa om og varte
dem op. 38 Og dersom han kommer i den anden
Nattevagt og kommer i den tredje Nattevagt og finder
det saaledes, da ere disse Tjenere salige. 39 Men
dette skulle I vide, at dersom Husbonden vidste, i
hvilken Time Tyven vilde komme, da vaagede han og
tillod ikke, at der skete Indbrud i hans Hus. 40 Vorder
ogsaa I rede; thi Menneskesønnen kommer i den
Time, som I ikke mene.” 41 Men Peter sagde til ham:
„Herre! siger du denne Lignelse til os eller ogsaa til
alle?” 42 Og Herren sagde: „Hvem er vel den tro og
forstandige Husholder, som Herren vil sætte over sit
Tyende til at give dem den bestemte Kost i rette Tid?
43 Salig er den Tjener, hvem hans Herre, naar han
kommer, finder handlende saaledes. 44 Sandelig,
siger jeg eder, han skal sætte ham over alt, hvad han
ejer. 45 Men dersom hin Tjener siger i sit Hjerte: „Min
Herre tøver med at komme” og saa begynder at slaa
Karlene og Pigerne og at spise og drikke og beruse
sig, 46 da skal den Tjeners Herre komme paa den
Dag, han ikke venter, og i den Time, han ikke ved, og
hugge ham sønder og give ham hans Lod sammen
med de utro. 47 Men den Tjener, som har kendt sin
Herres Villie og ikke har truffet Forberedelser eller
handlet efter hans Villie, skal have mange Hug; 48
men den, som ikke har kendt den og har gjort, hvad
der er Hug værd, skal have faa Hug. Enhver, hvem
meget er givet, af ham skal man kræve meget; og
hvem meget er betroet, af ham skal man forlange
mere. 49 Ild er jeg kommen at kaste paa Jorden, og
hvor vilde jeg, at den var optændt allerede! 50 Men
en Daab har jeg at døbes med, og hvor ængstes
jeg, indtil den er fuldbyrdet! 51 Mene I, at jeg er
kommen for at give Fred paa Jorden? Nej, siger jeg
eder, men Splid. 52 Thi fra nu af skulle fem i eet Hus
være i Splid indbyrdes, tre imod to, og to imod tre.
53 De skulle være i Splid, Fader med Søn og Søn
med Fader, Moder med Datter og Datter med Moder,
Svigermoder med sin Svigerdatter og Svigerdatter
med sin Svigermoder.” 54 Men han sagde ogsaa til
Skarerne: „Naar I se en Sky komme op i Vester, sige
I straks: Der kommer Regn, og det sker saaledes.
55 Og naar I se en Søndenvind blæse, sige I: Der
kommer Hede; og det sker. 56 I Hyklere! Jordens
og Himmelens Udseende vide I at skønne om; men
hvorfor have I da intet Skøn om den nærværende
Tid? 57 Og hvorfor dømme I ikke ogsaa fra eder
selv, hvad der er det rette? 58 Thi medens du gaar

hen med din Modpart til Øvrigheden, da gør dig Flid
paa Vejen for at blive forligt med ham, for at han
ikke skal trække dig for Dommeren, og Dommeren
skal overgive dig til Slutteren, og Slutteren skal kaste
dig i Fængsel. 59 Jeg siger dig: Du skal ingenlunde
komme ud derfra, førend du faar betalt endog den
sidste Skærv."

13 Men paa den samme Tid var der nogle til
Stede, som fortalte ham om de Galilæere,
hvis Blod Pilatus havde blandet med deres Ofre.
2 Og han svarede og sagde til dem: „Mene I, at
disse Galilæere vare Syndere fremfor alle Galilæere,
fordi de have lidt dette? 3 Nej, siger jeg eder; men
dersom I ikke omvende eder, skulle I alle omkomme
ligesaa. 4 Eller hine atten, som Taarnet i Siloam faldt
ned over og ihjelslog, mene I, at de vare skyldige
fremfor alle Mennesker, som bo i Jerusalem? 5 Nej,
siger jeg eder; men dersom I ikke omvende eder,
skulle I alle omkomme ligesaa." 6 Men han sagde
denne Lignelse: „En havde et Figentræ, som var
plantet i hans Vingaard; og han kom og ledte efter
Frugt derpaa og fandt ingen. 7 Men han sagde til
Vingaardsmanden: Se, i tre Aar er jeg nu kommen
og har ledt efter Frugt paa dette Figentræ og ingen
fundet; hug det om; hvorfor skal det tilmed gøre
Jorden unyttig? 8 Men han svarede og sagde til ham:
Herre! lad det staa endnu dette Aar, indtil jeg faar
gravet om det og gødet det; 9 maaske vil det bære
Frugt i Fremtiden; men hvis ikke, da hug det om!" 10
Men han lærte i en af Synagogerne paa Sabbaten.
11 Og se, der var en Kvinde, som havde haft en
Svagheds Aand i atten Aar, og hun var sammenbøjet
og kunde aldeles ikke rette sig op. 12 Men da Jesus
saa hende, kaldte han paa hende og sagde til hende:
„Kvinde! du er løst fra din Svaghed." 13 Og han lagde
Hænderne paa hende; og straks rettede hun sig op
og priste Gud. 14 Men Synagogeforstanderen, som
var vred, fordi Jesus helbredte paa Sabbaten, tog til
Orde og sagde til Folkeskaren: „Der er seks Dage,
paa hvilke man bør arbejde; kommer derfor paa dem
og lader eder helbrede, og ikke paa Sabbatsdagen!"
15 Men Herren svarede ham og sagde: „I Hyklere!
løser ikke enhver iblandt eder sin Okse eller sit Asen
fra Krybben paa Sabbaten og fører dem til Vands?
16 Men denne, som er en Abrahams Datter, hvem
Satan har bundet, se, i atten Aar, burde hun ikke
løses fra dette Baand paa Sabbatsdagen?" 17 Og
da han sagde dette, bleve alle hans Modstandere
beskæmmede; og hele Skaren glædede sig over alle
de herlige Gerninger, som gjordes af ham. 18 Han
sagde da: „Hvad ligner Guds Rige, og hvormed skal
jeg ligne det? 19 Det ligner et Sennepskorn, som et
Menneske tog og lagde i sin Have; og det voksede og
blev til et Træ, og Himmelens Fugle byggede Rede i
dets Grene." 20 Og atter sagde han: „Hvormed skal
jeg ligne Guds Rige? 21 Det ligner en Surdejg, som
en Kvinde tog og lagde ned i tre Maal Mel, indtil det
blev syret alt sammen." 22 Og han gik igennem Byer
og Landsbyer og lærte og tog Vejen til Jerusalem. 23
Men en sagde til ham: „Herre! mon de ere faa, som
blive frelste?" Da sagde han til dem: 24 „Kæmper for
at komme ind igennem den snævre Port; thi mange,
siger jeg eder, skulle søge at komme ind og ikke
formaa det. 25 Fra den Stund Husbonden er staaet
op og har lukket Døren, og I begynde at staa udenfor
og banke paa Døren og sige: Herre, luk op for os!
da vil han svare og sige til eder: Jeg kender eder
ikke, hvorfra I ere; 26 da skulle I begynde at sige: Vi
spiste og drak for dine Øjne, og du lærte paa vore
Gader, 27 og han skal sige: Jeg siger eder, jeg kender
eder ikke, hvorfra I ere; viger bort fra mig, alle I, som
øve Uret! 28 Der skal der være Graad og Tænders
Gnidsel, naar I maa se Abraham og Isak og Jakob
og alle Profeterne i Guds Rige, men eder selv blive
kastede udenfor. 29 Og de skulle komme fra Øster og
Vester og fra Norden og Sønden og sidde til Bords
i Guds Rige. 30 Og se, der er sidste, som skulle
være iblandt de første, og der er første, som skulle
være iblandt de sidste." 31 I den samme Stund kom
nogle Farisæere og sagde til ham: „Gaa bort, og drag
herfra; thi Herodes vil slaa dig ihjel." 32 Og han sagde
til dem: „Gaar hen og siger til denne Ræv: Se, jeg
uddriver onde Aander og fuldfører Helbredelser i Dag
og i Morgen, og paa den tredje Dag fuldendes jeg. 33
Dog bør jeg vandre i Dag og i Morgen og den Dag
derefter; thi det sømmer sig ikke, at en Profet dræbes
uden for Jerusalem. 34 Jerusalem! Jerusalem! som
ihjelslaar Profeterne og stener dem, som ere sendte
til dig! hvor ofte vilde jeg samle dine Børn, ligesom
en Høne samler sine Kyllinger under Vingerne! Og I
vilde ikke. 35 Se, eders Hus overlades til eder selv.
Men jeg siger eder: I skulle ingenlunde se mig, førend
den Tid kommer, da I sige: Velsignet være den, som
kommer, i Herrens Navn!"

14 Og det skete, da han kom ind i en af de øverste
Farisæeres Hus paa en Sabbat for at holde
Maaltid, at de toge Vare paa ham. 2 Og se, der stod
en vattersottig Mand foran ham. 3 Og Jesus tog til
Orde og sagde til de lovkyndige og Farisæerne: „Er
det tilladt at helbrede paa Sabbaten eller ej?" 4 Men

de tav. Og han tog paa ham og helbredte ham og lod
ham fare. 5 Og han tog til Orde og sagde til dem:
„Hvem er der iblandt eder, som ikke straks, naar
hans Søn eller Okse falder i en Brønd, drager dem
op paa Sabbatsdagen?" 6 Og de kunde ikke give
Svar derpaa. 7 Men han sagde en Lignelse til de
budne, da han gav Agt paa, hvorledes de udvalgte
sig de øverste Pladser ved Bordet, og sagde til dem:
8 „Naar du bliver buden af nogen til Bryllup, da sæt
dig ikke øverst til Bords, for at ikke en fornemmere
end du maatte være buden af ham, 9 og han, som
indbød dig og ham, maatte komme og sige til dig: Giv
denne Plads, og du da med Skam komme til at sidde
nederst. 10 Men naar du bliver buden, da gaa hen og
sæt dig nederst, for at, naar han kommer, som har
indbudt dig, han da maa sige til dig: Ven! sæt dig
højere op; da skal du have Ære for alle dem, som
sidde til Bords med dig. 11 Thi enhver, som ophøjer
sig selv, skal fornedres; og den, som fornedrer sig
selv, skal ophøjes." 12 Men han sagde ogsaa til ham,
som havde indbudt ham: „Naar du gør Middags- eller
Aftensmaaltid, da byd ikke dine Venner, ej heller dine
Brødre, ej heller dine Frænder, ej heller rige Naboer,
for at ikke ogsaa de skulle indbyde dig igen, og du
faa Vederlag. 13 Men naar du gør et Gæstebud,
da indbyd fattige, vanføre, lamme, blinde! 14 Saa
skal du være salig; thi de have intet at gengælde dig
med; men det skal gengældes dig i de retfærdiges
Opstandelse." 15 Men da en af dem, som sade med
til Bords, hørte dette, sagde han til ham: „Salig er
den, som holder Maaltid i Guds Rige." 16 Men han
sagde til ham: „Der var en Mand, som gjorde en stor
Nadvere og indbød mange. 17 Og han udsendte sin
Tjener paa Nadverens Time for at sige til de budne:
Kommer! thi nu er det beredt. 18 Og de begyndte
alle som een at undskylde sig. Den første sagde
til ham: Jeg har købt en Mark og har nødig at gaa
ud og se den; jeg beder dig, hav mig undskyldt! 19
Og en anden sagde: Jeg har købt fem Par Okser
og gaar hen at prøve dem; jeg beder dig, hav mig
undskyldt! 20 Og en anden sagde: Jeg har taget mig
en Hustru til Ægte, og derfor kan jeg ikke komme. 21
Og Tjeneren kom og meldte sin Herre dette; da blev
Husbonden vred og sagde til sin Tjener: Gaa hurtig
ud paa Byens Stræder og Gader, og før de fattige og
vanføre og lamme og blinde herind! 22 Og Tjeneren
sagde: Herre! det er sket, som du befalede, og der er
endnu Rum. 23 Og Herren sagde til Tjeneren: Gaa
ud paa Vejene og ved Gærderne og nød dem til at
gaa ind, for at mit Hus kan blive fuldt. 24 Thi jeg
siger eder, at ingen af hine Mænd, som vare budne,
skal smage min Nadvere." 25 Men store Skarer gik
med ham, og han vendte sig og sagde til dem: 26
„Dersom nogen kommer til mig og ikke hader sin
Fader og Moder og Hustru og Børn og Brødre og
Søstre, ja endog sit eget Liv, kan han ikke være min
Discipel. 27 Den, som ikke bærer sit Kors og følger
efter mig, kan ikke være min Discipel. 28 Thi hvem
iblandt eder, som vil bygge et Taarn, sætter sig ikke
først hen og beregner Omkostningen, om han har
nok til at fuldføre det, 29 for at ikke, naar han faar
lagt Grunden og ej kan fuldende det, alle, som se
det, skulle begynde at spotte ham og sige: 30 Dette
Menneske begyndte at bygge og kunde ikke fuldende
det. 31 Eller hvilken Konge, som drager ud for at
gaa i Kamp imod en anden Konge, sætter sig ikke
først hen og raadslaar, om han er mægtig til med ti
Tusinde at møde den, som kommer imod ham med
tyve Tusinde? 32 Men hvis ikke, sender han, medens
den anden endnu er langt borte, Sendebud hen og
underhandler om Fred. 33 Saaledes kan da ingen af
eder, som ikke forsager alt det, han ejer, være min
Discipel. 34 Saltet er altsaa godt; men dersom ogsaa
Saltet mister sin Kraft, hvorved skal det da faa den
igen? 35 Det er ikke tjenligt hverken til Jord eller til
Gødning; man kaster det ud. Den, som har Øren at
høre med, han høre!"

15 Men alle Toldere og Syndere holdt sig nær til
ham for at høre ham. 2 Og baade Farisæerne
og de skriftkloge knurrede og sagde: „Denne tager
imod Syndere og spiser med dem." 3 Men han talte
denne Lignelse til dem og sagde: 4 „Hvilket Menneske
af eder, som har hundrede Faar og har mistet eet
af dem, forlader ikke de ni og halvfemsindstyve i
Ørkenen og gaar ud efter det, han har mistet, indtil
han finder det? 5 Og naar han har fundet det, lægger
han det paa sine Skuldre med Glæde. 6 Og naar
han kommer hjem, sammenkalder han sine Venner
og Naboer og siger til dem: Glæder eder med mig;
thi jeg har fundet mit Faar, som jeg havde mistet.
7 Jeg siger eder: Saaledes skal der være Glæde i
Himmelen over een Synder, som omvender sig, mere
end over ni og halvfemsindstyve retfærdige, som ikke
trænge til Omvendelse. 8 Eller hvilken Kvinde, som
har ti Drakmer og taber een Drakme, tænder ikke Lys
og fejer Huset og søger med Flid, indtil hun finder
den? 9 Og naar hun har fundet den, sammenkalder
hun sine Veninder og Naboersker og siger: Glæder
eder med mig; thi jeg har fundet den Drakme, som
jeg havde tabt. 10 Saaledes, siger jeg eder, bliver
der Glæde hos Guds Engle over een Synder, som

omvender sig." 11 Men han sagde: „En Mand havde to
Sønner. 12 Og den yngste af dem sagde til Faderen:
Fader! giv mig den Del af Formuen, som tilfalder mig.
Og han skiftede Godset imellem dem. 13 Og ikke
mange Dage derefter samlede den yngste Søn alt
sit og drog udenlands til et fjernt Land og ødte der
sin Formue i et ryggesløst Levned. 14 Men da han
havde sat alt til, blev der en svær Hungersnød i det
samme Land; og han begyndte at lide Mangel. 15
Og han gik hen og holdt sig til en af Borgerne der i
Landet, og denne sendte ham ud paa sine Marker for
at vogte Svin. 16 Og han attraaede at fylde sin Bug
med de Bønner, som Svinene aade; og ingen gav
ham noget. 17 Men han gik i sig selv og sagde: Hvor
mange Daglejere hos min Fader have ikke Brød i
Overflødighed? men jeg omkommer her af Hunger.
18 Jeg vil staa op og gaa til min Fader og sige til ham:
Fader! jeg har syndet imod Himmelen og over for dig,
19 jeg er ikke længer værd at kaldes din Søn, gør mig
som en af dine Daglejere! 20 Og han stod op og kom
til sin Fader. Men da han endnu var langt borte, saa
hans Fader ham og ynkedes inderligt, og han løb til
og faldt ham om Halsen og kyssede ham. 21 Men
Sønnen sagde til ham: Fader! jeg har syndet imod
Himmelen og over for dig, jeg er ikke længer værd
at kaldes din Søn. 22 Men Faderen sagde til sine
Tjenere: Henter det bedste Klædebon frem, og ifører
ham det, og giver ham en Ring paa hans Haand
og Sko paa Fødderne; 23 og henter Fedekalven og
slagter den, og lader os spise og være lystige! 24 Thi
denne min Søn var død og er bleven levende igen,
han var fortabt og er funden. Og de begyndte at være
lystige! 25 Men hans ældste Søn var paa Marken,
og da han kom og nærmede sig Huset, hørte han
Musik og Dans. 26 Og han kaldte en af Karlene til sig
og spurgte, hvad dette var? 27 Men han sagde til
ham: Din Broder er kommen, og din Fader har slagtet
Fedekalven, fordi han har faaet ham sund igen. 28
Men han blev vred og vilde ikke gaa ind. Men hans
Fader gik ud og bad ham. 29 Men han svarede og
sagde til Faderen: Se, saa mange Aar har jeg tjent
dig, og aldrig har jeg overtraadt noget af dine Bud,
og du har aldrig givet mig et Kid, for at jeg kunde
være lystig med mine Venner. 30 Men da denne din
Søn kom, som har fortæret dit Gods med Skøger,
slagtede du Fedekalven til ham. 31 Men han sagde
til ham: Barn! du er altid hos mig, og alt mit er dit.
32 Men man burde være lystig og glæde sig, fordi
denne din Broder var død og er bleven levende og
var fortabt og er funden."

16 Men han sagde ogsaa til Disciplene: „Der var en
rig Mand, som havde en Husholder, og denne
blev angiven for ham som en, der ødte hans Ejendom.
2 Og han lod ham kalde og sagde til ham: Hvad er
dette, jeg hører om dig? Aflæg Regnskabet for din
Husholdning; thi du kan ikke længer være Husholder.
3 Men Husholderen sagde ved sig selv: Hvad skal
jeg gøre, efterdi min Herre tager Husholdningen fra
mig? Jeg formaar ikke at grave, jeg skammer mig
ved at tigge. 4 Nu ved jeg, hvad jeg vil gøre, for
at de skulle modtage mig i deres Huse, naar jeg
bliver sat fra Husholdningen. 5 Og han kaldte hver
enkelt af sin Herres Skyldnere til sig og sagde til
den første: Hvor meget er du min Herre skyldig? 6
Men han sagde: Hundrede Fade Olie. Og han sagde
til ham: Tag dit Skyldbrev, og sæt dig hurtig ned
og skriv halvtredsindstyve! 7 Derefter sagde han
til en anden: Men du, hvor meget er du skyldig?
Men han sagde: Hundrede Maal Hvede. Han siger til
ham: Tag dit Skyldbrev og skriv firsindstyve! 8 Og
Herren roste den uretfærdige Husholder, fordi han
havde handlet klogelig; thi denne Verdens Børn ere
klogere end Lysets Børn imod deres egen Slægt. (aiōn
g165) 9 Og jeg siger eder: Gører eder Venner ved
Uretfærdighedens Mammon, for at de, naar det er
forbi med den, maa modtage eder i de evige Boliger.
(aiōnios g166) 10 Den, som er tro i det mindste, er
ogsaa tro i meget, og den, som er uretfærdig i det
mindste, er ogsaa uretfærdig i meget. 11 Dersom I da
ikke have været tro i den uretfærdige Mammon, hvem
vil da betro eder den sande? 12 Og dersom I ikke
have været tro i det, som andre eje, hvem vil da give
eder noget selv at eje? 13 Ingen Tjener kan tjene to
Herrer; thi han vil enten hade den ene og elske den
anden, eller holde sig til den ene og ringeagte den
anden; I kunne ikke tjene Gud og Mammon." 14 Men
alt dette hørte Farisæerne, som vare pengegerrige,
og de spottede ham. 15 Og han sagde til dem: „I ere
de, som gøre eder selv retfærdige for Menneskene;
men Gud kender eders Hjerter; thi det, som er højt
iblandt Mennesker, er en Vederstyggelighed for Gud.
16 Loven og Profeterne vare indtil Johannes; fra den
Tid forkyndes Evangeliet om Guds Rige, og enhver
trænger derind med Vold. 17 Men det er lettere,
at Himmelen og Jorden forgaa, end at en Tøddel
af Loven bortfalder. 18 Hver, som skiller sig fra sin
Hustru og tager en anden til Ægte, bedriver Hor; og
hver, som tager til Ægte en Kvinde, der er skilt fra sin
Mand, bedriver Hor. 19 Men der var en rig Mand, og
han klædte sig i Purpur og kostbart Linned og levede
hver Dag i Fryd og Herlighed. 20 Men en fattig, ved

Navn Lazarus, var lagt ved hans Port, fuld af Saar. 21
Og han attraaede at mættes af det, som faldt fra den
riges Bord; men ogsaa Hundene kom og slikkede
hans Saar. 22 Men det skete, at den fattige døde, og
at han blev henbaaren af Englene i Abrahams Skød;
men den rige døde ogsaa og blev begraven. 23 Og
da han slog sine Øjne op i Dødsriget, hvor han var i
Pine, ser han Abraham langt borte og Lazarus i hans
Skød. (Hadēs g86) 24 Og han raabte og sagde: Fader
Abraham! forbarm dig over mig, og send Lazarus, for
at han kan dyppe det yderste af sin Finger i Vand og
læske min Tunge; thi jeg pines svarlig i denne Lue.
25 Men Abraham sagde: Barn! kom i Hu, at du har
faaet dit gode i din Livstid, og Lazarus ligesaa det
onde; men nu trøstes han her, og du pines. 26 Og
foruden alt dette er der fæstet et stort Svælg imellem
os og eder, for at de, som ville fare herfra over til
eder, ikke skulle kunne det, og de ikke heller skulle
fare derfra over til os. 27 Men han sagde: Saa beder
jeg dig, Fader! at du vil sende ham til min Faders Hus
— 28 thi jeg har fem Brødre — for at han kan vidne
for dem, for at ikke ogsaa de skulle komme i dette
Pinested. 29 Men Abraham siger til ham: De have
Moses og Profeterne, lad dem høre dem! 30 Men
han sagde: Nej, Fader Abraham! men dersom nogen
fra de døde kommer til dem, ville de omvende sig.
31 Men han sagde til ham: Høre de ikke Moses og
Profeterne, da lade de sig heller ikke overbevise, om
nogen opstaar fra de døde."

17 Men han sagde til sine Disciple: „Det er umuligt,
at Forargelser ikke skulde komme; men ve den,
ved hvem de komme! 2 Det er bedre for ham, om en
Møllesten er lagt om hans Hals, og han er kastet i
Havet, end at han skulde forarge een af disse smaa.
3 Vogter paa eder selv! Dersom din Broder synder, da
irettesæt ham; og dersom han angrer, da tilgiv ham!
4 Og dersom han syv Gange om Dagen synder imod
dig og syv Gange vender tilbage til dig og siger: Jeg
angrer det, da skal du tilgive ham." 5 Og Apostlene
sagde til Herren: „Giv os mere Tro!" 6 Men Herren
sagde: „Dersom I havde Tro som et Sennepskorn, da
kunde I sige til dette Morbærfigentræ: Ryk dig op med
Rode, og plant dig i Havet, og det skulde adlyde eder.
7 Men hvem af eder, som har en Tjener, der pløjer
eller vogter, siger til ham, naar han kommer hjem fra
Marken: Gaa straks hen og sæt dig til Bords? 8 Vil
han ikke tværtimod sige til ham: Tilbered, hvad jeg
skal have til Nadvere, og bind op om dig, og vart mig
op, medens jeg spiser og drikker; og derefter maa du
spise og drikke? 9 Mon han takker Tjeneren, fordi han
gjorde det, som var befalet? Jeg mener det ikke. 10
Saaledes skulle ogsaa I, naar I have gjort alle de Ting,
som ere eder befalede, sige: Vi ere unyttige Tjenere;
kun hvad vi vare skyldige at gøre, have vi gjort." 11 Og
det skete, medens han var paa Vej til Jerusalem, at
han drog midt imellem Samaria og Galilæa. 12 Og da
han gik ind i en Landsby, mødte der ham ti spedalske
Mænd, som stode langt borte, 13 og de opløftede
Røsten og sagde: „Jesus, Mester, forbarm dig over
os!" 14 Og da han saa dem, sagde han til dem: „Gaar
hen og fremstiller eder for Præsterne!" Og det skete,
medens de gik bort, bleve de rensede. 15 Men en af
dem vendte tilbage, da han saa, at han var helbredet,
og priste Gud med høj Røst. 16 Og han faldt paa sit
Ansigt for hans Fødder og takkede ham; og denne
var en Samaritan. 17 Men Jesus svarede og sagde:
„Bleve ikke de ti rensede? hvor ere de ni? 18 Fandtes
der ingen, som vendte tilbage for at give Gud Ære,
uden denne fremmede?" 19 Og han sagde til ham:
„Staa op, gaa bort; din Tro har frelst dig!" 20 Men da
han blev spurgt af Farisæerne om, naar Guds Rige
kommer, svarede han dem og sagde: „Guds Rige
kommer ikke saaledes, at man kan vise derpaa. 21
Ikke heller vil man sige: Se her, eller: Se der er det; thi
se, Guds Rige er inden i eder." 22 Men han sagde til
Disciplene: „Der skal komme Dage, da I skulle attraa
at se en af Menneskesønnens Dage, og I skulle ikke
se den. 23 Og siger man til eder: Se der, eller: Se her
er han, saa gaar ikke derhen, og løber ikke derefter!
24 Thi ligesom Lynet, naar det lyner fra den ene Side
af Himmelen, skinner til den anden Side af Himmelen,
saaledes skal Menneskesønnen være paa sin Dag.
25 Men først bør han lide meget og forkastes af denne
Slægt. 26 Og som det skete i Noas Dage, saaledes
skal det ogsaa være i Menneskesønnens Dage: 27
De spiste, drak, toge til Ægte, bleve bortgiftede indtil
den Dag, da Noa gik ind i Arken, og Syndfloden
kom og ødelagde alle. 28 Ligeledes, som det skete i
Loths Dage: De spiste, drak, købte, solgte, plantede,
byggede; 29 men paa den Dag, da Loth gik ud af
Sodoma, regnede Ild og Svovl ned fra Himmelen og
ødelagde dem alle: 30 paa samme Maade skal det
være paa den Dag, da Menneskesønnen aabenbares.
31 Paa den Dag skal den, som er paa Taget og har
sine Ejendele i Huset, ikke stige ned for at hente dem;
og ligesaa skal den, som er paa Marken, ikke vende
tilbage igen! 32 Kommer Loths Hustru i Hu! 33 Den,
som søger at bjærge sit Liv, skal miste det; og den,
som mister det, skal beholde Livet. 34 Jeg siger eder:
I den Nat skulle to Mænd være paa eet Leje; den
ene skal tages med, og den anden skal lades tilbage.

35 To Kvinder skulle male paa samme Kværn; den
ene skal tages med, og den anden skal lades tilbage.
36 [To Mænd skulle være paa Marken; den ene skal
tages med, og den anden skal lades tilbage.”] 37
Og de svare og sige til ham: „Hvor, Herre?” Men
han sagde til dem: „Hvor Aadselet er, der ville ogsaa
Ørnene samle sig.”

18 Men han talte til dem en Lignelse om, at de
burde altid bede og ikke blive trætte, 2 og
sagde: „Der var i en By en Dommer, som ikke frygtede
Gud og ikke undsaa sig for noget Menneske. 3 Og der
var en Enke i den By, og hun kom til ham og sagde:
Skaf mig Ret over min Modpart! 4 Og længe vilde han
ikke. Men derefter sagde han ved sig selv: Om jeg
end ikke frygter Gud, ej heller undser mig for noget
Menneske, 5 saa vil jeg dog, efterdi denne Enke
volder mig Besvær, skaffe hende Ret, for at hun ikke
uophørligt skal komme og plage mig.” 6 Men Herren
sagde: „Hører, hvad den uretfærdige Dommer siger! 7
Skulde da Gud ikke skaffe sine udvalgte Ret, de, som
raabe til ham Dag og Nat? og er han ikke langmodig,
naar det gælder dem? 8 Jeg siger eder, han skal
skaffe dem Ret i Hast. Men mon Menneskesønnen,
naar han kommer, vil finde Troen paa Jorden?” 9 Men
han sagde ogsaa til nogle, som stolede paa sig selv,
at de vare retfærdige, og foragtede de andre, denne
Lignelse: 10 „Der gik to Mænd op til Helligdommen
for at bede; den ene var en Farisæer, og den anden
en Tolder. 11 Farisæeren stod og bad ved sig selv
saaledes: Gud! Jeg takker dig, fordi jeg ikke er som
de andre Mennesker, Røvere, uretfærdige, Horkarle,
eller ogsaa som denne Tolder. 12 Jeg faster to Gange
om Ugen, jeg giver Tiende af al min Indtægt. 13 Men
Tolderen stod langt borte og vilde end ikke opløfte
Øjnene til Himmelen, men slog sig for sit Bryst og
sagde: Gud, vær mig Synder naadig! 14 Jeg siger
eder: Denne gik retfærdiggjort hjem til sit Hus fremfor
den anden; thi enhver, som ophøjer sig selv, skal
fornedres; men den, som fornedrer sig selv, skal
ophøjes.” 15 Men de bare ogsaa de smaa Børn
til ham, for at han skulde røre ved dem; men da
Disciplene saa det, truede de dem. 16 Men Jesus
kaldte dem til sig og sagde: „Lader de smaa Børn
komme til mig, og formener dem det ikke; thi Guds
Rige hører saadanne til. 17 Sandelig, siger jeg eder,
den, som ikke modtager Guds Rige ligesom et lille
Barn, han skal ingenlunde komme ind i det.” 18 Og en
af de Øverste spurgte ham og sagde: „Gode Mester!
hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?”
(aiōnios g166) 19 Men Jesus sagde til ham: „Hvorfor
kalder du mig god? Ingen er god uden een, nemlig
Gud. 20 Du kender Budene: Du maa ikke bedrive
Hor; du maa ikke slaa ihjel; du maa ikke stjæle; du
maa ikke sige falsk Vidnesbyrd; ær din Fader og din
Moder.” 21 Men han sagde: „Det har jeg holdt alt
sammen fra min Ungdom af.” 22 Men da Jesus hørte
det, sagde han til ham: „Endnu een Ting fattes dig:
Sælg alt, hvad du har, og uddel det til fattige, saa
skal du have en Skat i Himmelen; og kom saa og
følg mig!” 23 Men da han hørte dette, blev han dybt
bedrøvet; thi han var saare rig. 24 Men da Jesus
saa, at han blev dybt bedrøvet, sagde han: „Hvor
vanskeligt komme de, som have Rigdom, ind i Guds
Rige! 25 thi det er lettere for en Kamel at gaa igennem
et Naaleøje end for en rig at gaa ind i Guds Rige.” 26
Men de, som hørte det, sagde: „Hvem kan da blive
frelst?” 27 Men han sagde: „Hvad der er umuligt for
Mennesker, det er muligt for Gud.” 28 Men Peter
sagde: „Se, vi have forladt vort eget og fulgt dig.” 29
Men han sagde til dem: „Sandelig, siger jeg eder,
der er ingen, som har forladt Hus eller Forældre eller
Brødre eller Hustru eller Børn for Guds Riges Skyld,
30 uden at han skal faa det mange Fold igen i denne
Tid og i den kommende Verden et evigt Liv.” (aiōn g165,
aiōnios g166) 31 Men han tog de tolv til sig og sagde til
dem: „Se, vi drage op til Jerusalem, og alle de Ting,
som ere skrevne ved Profeterne, skulle fuldbyrdes
paa Menneskesønnen. 32 Thi han skal overgives til
Hedningerne og spottes, forhaanes og bespyttes, 33
og de skulle hudstryge og ihjelslaa ham; og paa den
tredje Dag skal han opstaa.” 34 Og de fattede intet
deraf, og dette Ord var skjult for dem, og de forstode
ikke det, som blev sagt. 35 Men det skete, da han
nærmede sig til Jeriko, sad der en blind ved Vejen
og tiggede. 36 Og da han hørte en Skare gaa forbi,
spurgte han, hvad dette var. 37 Men de fortalte ham,
at Jesus af Nazareth kom forbi. 38 Og han raabte og
sagde: „Jesus, du Davids Søn, forbarm dig over mig!”
39 Og de, som gik foran, truede ham, for at han skulde
tie; men han raabte meget stærkere: „Du Davids Søn,
forbarm dig over mig!” 40 Og Jesus stod stille og bød,
at han skulde føres til ham; men da han kom nær til
ham, spurgte han ham og sagde: 41 „Hvad vil du, at
jeg skal gøre for dig?” Men han sagde: „Herre! at jeg
maa blive seende.” 42 Og Jesus sagde til ham: „Bliv
seende! din Tro har frelst dig.” 43 Og straks blev han
seende, og han fulgte ham og priste Gud; og hele
Folket lovpriste Gud, da de saa det.

19 Og han kom ind i Jeriko og drog derigennem. 2
Og se, der var en Mand, som hed Zakæus; han

var Overtolder, og han var rig. 3 Og han søgte at faa
at se, hvem der var Jesus, og kunde ikke for Skaren,
fordi han var lille af Vækst. 4 Og han løb forud og steg
op i et Morbærfigentræ, for at han kunde se ham; thi
han skulde komme frem ad den Vej. 5 Og da Jesus
kom til Stedet, saa han op og blev ham var og sagde
til ham: „Zakæus! skynd dig og stig ned; thi jeg skal i
Dag blive i dit Hus." 6 Og han skyndte sig og steg ned
og tog imod ham med Glæde. 7 Og da de saa det,
knurrede de alle og sagde: „Han er gaaet ind for at
tage Herberge hos en syndig Mand." 8 Men Zakæus
stod frem og sagde til Herren: „Se, Herre! Halvdelen
af min Ejendom giver jeg de fattige; og dersom jeg
har besveget nogen for noget, da giver jeg det fire
Fold igen." 9 Men Jesus sagde til ham: „I Dag er
der blevet dette Hus Frelse til Del, efterdi ogsaa han
er en Abrahams Søn; 10 thi Menneskesønnen er
kommen for at søge og frelse det fortabte." 11 Men
medens de hørte paa dette, fortsatte han og sagde
en Lignelse, fordi han var nær ved Jerusalem, og de
mente, at Guds Rige skulde straks komme til Syne.
12 Han sagde da: „En højbaaren Mand drog til et fjernt
Land for at faa Kongemagt og vende tilbage igen.
13 Men han kaldte ti af sine Tjenere og gav dem ti
Pund og sagde til dem: Købslaar dermed, indtil jeg
kommer. 14 Men hans Medborgere hadede ham og
skikkede Sendebud efter ham og lod sige: Vi ville
ikke, at denne skal være Konge over os. 15 Og det
skete, da han kom igen, efter at han havde faaet
Kongemagten, sagde han, at disse Tjenere, hvem
han havde givet Pengene, skulde kaldes for ham, for
at han kunde faa at vide, hvad hver havde vundet. 16
Og den første traadte frem og sagde: Herre! dit Pund
har erhvervet ti Pund til. 17 Og han sagde til ham:
Vel, du gode Tjener! efterdi du har været tro i det
mindste, skal du have Magt over ti Byer. 18 Og den
anden kom og sagde: Herre! dit Pund har indbragt
fem Pund. 19 Men han sagde ogsaa til denne: Og
du skal være over fem Byer. 20 Og en anden kom
og sagde: Herre! se, her er dit Pund, som jeg har
haft liggende i et Tørklæde. 21 Thi jeg frygtede for
dig, efterdi du er en streng Mand; du tager, hvad du
ikke lagde, og høster, hvad du ikke saaede. 22 Han
siger til ham: Efter din egen Mund dømmer jeg dig,
du onde Tjener! Du vidste, at jeg er en streng Mand,
som tager, hvad jeg ikke lagde, og høster, hvad jeg
ikke saaede; 23 hvorfor gav du da ikke mine Penge
til Vekselbordet, saa jeg ved min Hjemkomst kunde
have krævet dem med Rente? 24 Og han sagde til
dem, som stode hos: Tager Pundet fra ham, og giver
det til ham, som har de ti Pund. 25 Og de sagde til
ham: Herre! han har ti Pund. 26 Jeg siger eder, at
enhver, som har, ham skal der gives; men den, som
ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har.
27 Men fører disse mine Fjender hid, som ikke vilde, at
jeg skulde være Konge over dem, og hugger dem ned
for mine Øjne!" 28 Og da han havde sagt dette, gik
han foran og drog op til Jerusalem. 29 Og det skete,
da han nærmede sig til Bethfage og Bethania ved det
Bjerg, som kaldes Oliebjerget, udsendte han to af
sine Disciple og sagde: 30 „Gaar hen til den Landsby,
som ligger lige for eder. Naar I komme derind, skulle I
finde et Føl bundet, paa hvilket der endnu aldrig har
siddet noget Menneske; og løser det, og fører det hid!
31 Og dersom nogen spørger eder: Hvorfor løse I det?
da skulle I sige saaledes: Herren har Brug for det."
32 Men de udsendte gik hen og fandt det, ligesom
han havde sagt dem. 33 Men da de løste Føllet,
sagde dets Herrer til dem: „Hvorfor løse I Føllet?" 34
Og de sagde: „Herren har Brug for det." 35 Og de
førte det til Jesus, og de lagde deres Klæder paa
Føllet og lod Jesus sætte sig derpaa. 36 Og da han
drog frem, bredte de deres Klæder under ham paa
Vejen. 37 Men da han nu nærmede sig til Nedgangen
fra Oliebjerget, begyndte hele Disciplenes Mængde
med Glæde at prise Gud med høj Røst for alle de
kraftige Gerninger, som de havde set, og de sagde:
38 „Velsignet være Kongen, som kommer, i Herrens
Navn! Fred i Himmelen, og Ære i det højeste!" 39
Og nogle af Farisæerne i Skaren sagde til ham:
„Mester! irettesæt dine Disciple!" 40 Og han svarede
og sagde til dem: „Jeg siger eder, at hvis disse tie,
skulle Stenene raabe." 41 Og da han kom nær til og
saa Staden, græd han over den og sagde: 42 „Vidste
dog ogsaa du, ja, selv paa denne din Dag, hvad der
tjener til din Fred! Men nu er det skjult for dine Øjne.
43 Thi der skal komme Dage over dig, da dine Fjender
skulle kaste en Vold op omkring dig og omringe dig
og trænge dig alle Vegne fra; 44 og de skulle lægge
dig helt øde og dine Børn i dig og ikke lade Sten paa
Sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din Besøgelses
Tid." 45 Og han gik ind i Helligdommen og begyndte
at uddrive dem, som solgte, 46 og sagde til dem:
„Der er skrevet: Og mit Hus er et Bedehus; men I
have gjort det til en Røverkule." 47 Og han lærte
daglig i Helligdommen; men Ypperstepræsterne og
de skriftkloge og de første i Folket søgte at slaa ham
ihjel. 48 Og de fandt ikke, hvad de skulde gøre; thi
hele Folket hang ved ham og hørte ham.

20 Og det skete paa en af de Dage, medens
han lærte Folket i Helligdommen og forkyndte

Evangeliet, da traadte Ypperstepræsterne og de
skriftkloge tillige med de Ældste hen til ham. 2 Og
de talte til ham og sagde: „Sig os, af hvad Magt
gør du disse Ting, eller hvem er det, som har givet
dig denne Magt?" 3 Men han svarede og sagde til
dem: „Ogsaa jeg vil spørge eder om en Ting, siger
mig det: 4 Johannes's Daab, var den fra Himmelen
eller fra Mennesker?" 5 Men de overvejede med
hverandre og sagde: „Sige vi: Fra Himmelen, da vil
han sige: Hvorfor troede I ham ikke? 6 Men sige vi:
Fra Mennesker, da vil hele Folket stene os; thi det er
overbevist om, at Johannes var en Profet." 7 Og de
svarede, at de vidste ikke, hvorfra. 8 Og Jesus sagde
til dem: „Saa siger ikke heller jeg eder, af hvad Magt
jeg gør disse Ting." 9 Men han begyndte at sige denne
Lignelse til Folket: „En Mand plantede en Vingaard og
lejede den ud til Vingaardsmænd og drog udenlands
for lange Tider. 10 Og da Tiden kom, sendte han en
Tjener til Vingaardsmændene, for at de skulde give
ham af Vingaardens Frugt; men Vingaardsmændene
sloge ham og sendte ham tomhændet bort. 11 Og
han sendte fremdeles en anden Tjener; men de
sloge ogsaa ham og forhaanede ham og sendte ham
tomhændet bort. 12 Og han sendte fremdeles en
tredje; men ogsaa ham saarede de og kastede ham
ud. 13 Men Vingaardens Herre sagde: Hvad skal jeg
gøre? Jeg vil sende min Søn, den elskede; de ville dog
vel undse sig for ham. 14 Men da Vingaardsmændene
saa ham, raadsloge de indbyrdes og sagde: Det er
Arvingen; lader os slaa ham ihjel, for at Arven kan
blive vor. 15 Og de kastede ham ud af Vingaarden
og sloge ham ihjel. Hvad vil nu Vingaardens Herre
gøre ved dem? 16 Han vil komme og ødelægge
disse Vingaardsmænd og give Vingaarden til andre."
Men da de hørte det, sagde de: „Det ske aldrig!" 17
Men han saa paa dem og sagde: „Hvad er da dette,
som er skrevet: Den Sten, som Bygningsmændene
forkastede, den er bleven til en Hovedhjørnesten?
18 Hver, som falder paa denne Sten, skal slaa sig
sønder; men hvem den falder paa, ham skal den
knuse." 19 Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge
søgte at lægge Haand paa ham i den samme Time,
men de frygtede for Folket; thi de forstode, at han
sagde denne Lignelse imod dem. 20 Og de toge
Vare paa ham og udsendte Lurere, der anstillede
sig, som om de vare retfærdige, for at fange ham i
Ord, saa de kunde overgive ham til Øvrigheden og
Landshøvdingens Magt. 21 Og de spurgte ham og
sagde: „Mester! vi vide, at du taler og lærer rettelig
og ikke ser paa Personer, men lærer Guds Vej i
Sandhed. 22 Er det os tilladt at give Kejseren Skat
eller ej?" 23 Men da han mærkede deres Træskhed,
sagde han til dem: „Hvorfor friste I mig? 24 Viser mig
en Denar; hvis Billede og Overskrift bærer den?" Men
de svarede og sagde: „Kejserens." 25 Men han sagde
til dem: „Saa giver da Kejseren, hvad Kejserens er, og
Gud, hvad Guds er." 26 Og de kunde ikke fange ham i
Ord i Folkets Paahør, og de forundrede sig over hans
Svar og tav. 27 Men nogle af Saddukæerne, som
nægte, at der er Opstandelse, kom til ham og spurgte
ham og sagde: 28 „Mester! Moses har foreskrevet
os: Dersom en har en Broder, som er gift, og denne
dør barnløs, da skal hans Broder tage Hustruen og
oprejse sin Broder Afkom. 29 Nu var der syv Brødre;
og den første tog en Hustru og døde barnløs. 30
Ligesaa den anden. 31 Og den tredje tog hende, og
saaledes ogsaa alle syv; de døde uden at efterlade
Børn. 32 Men til sidst døde ogsaa Hustruen. 33 Hvem
af dem faar hende saa til Hustru i Opstandelsen? thi
de have alle syv haft hende til Hustru." 34 Og Jesus
sagde til dem: „Denne Verdens Børn tage til Ægte og
bortgiftes; (aiōn g165) 35 men de, som agtes værdige til
at faa Del i hin Verden og i Opstandelsen fra de døde,
tage hverken til Ægte eller bortgiftes. (aiōn g165) 36 Thi
de kunne ikke mere dø; thi de ere Engle lige og ere
Guds Børn, idet de ere Opstandelsens Børn. 37 Men
at de døde oprejses, har ogsaa Moses givet til Kende
i Stedet om Tornebusken, naar han kalder Herren:
Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud. 38 Men
han er ikke dødes, men levendes Gud; thi for ham
leve de alle." 39 Men nogle af de skriftkloge svarede
og sagde: „Mester! du talte vel." 40 Og de turde ikke
mere spørge ham om noget. 41 Men han sagde
til dem: „Hvorledes siger man, at Kristus er Davids
Søn? 42 David selv siger jo i Psalmernes Bog: Herren
sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand, 43
indtil jeg faar lagt dine Fjender som en Skammel for
dine Fødder. 44 Altsaa kalder David ham en Herre,
hvorledes er han da hans Søn?" 45 Men i hele Folkets
Paahør sagde han til Disciplene: 46 „Vogter eder for
de skriftkloge, som gerne ville gaa i lange Klæder og
holde af at lade sig hilse paa Torvene og at have de
fornemste Pladser i Synagogerne og at sidde øverst
til Bords ved Maaltiderne, 47 de, som opæde Enkers
Huse og paa Skrømt bede længe; disse skulle faa
des haardere Dom."

21 Men idet han saa op, fik han Øje paa de rige,
som lagde deres Gaver i Tempelblokken. 2 Men
han saa en fattig Enke, som lagde to Skærve deri. 3
Og han sagde: „Sandelig, siger jeg eder, at denne
fattige Enke lagde mere i end de alle. 4 Thi alle

disse lagde af deres Overflod hen til Gaverne; men
hun lagde af sin Fattigdom al sin Ejendom, som hun
havde." 5 Og da nogle sagde om Helligdommen, at
den var prydet med smukke Stene og Tempelgaver,
sagde han: 6 „Disse Ting, som I se — der skal
komme Dage, da der ikke lades Sten paa Sten, som
jo skal nedbrydes." 7 Men de spurgte ham og sagde:
„Mester! naar skal dette da ske? og hvad er Tegnet
paa, naar dette skal ske?" 8 Men han sagde: „Ser til,
at I ikke blive forførte; thi mange skulle paa mit Navn
komme og sige: Det er mig, og: Tiden er kommen
nær. Gaar ikke efter dem! 9 Men naar I høre om
Krige og Oprør, da forskrækkes ikke; thi dette maa
først ske, men Enden er der ikke straks." 10 Da
sagde han til dem: „Folk skal rejse sig imod Folk,
og Rige imod Rige. 11 Og store Jordskælv skal der
være her og der og Hungersnød og Pest, og der skal
ske frygtelige Ting og store Tegn fra Himmelen. 12
Men forud for alt dette skulle de lægge Haand paa
eder og forfølge eder og overgive eder til Synagoger
og Fængsler, og I skulle føres frem for Konger og
Landshøvdinger for mit Navns Skyld. 13 Det skal
falde ud for eder til Vidnesbyrd. 14 Lægger det da paa
Hjerte, at I ikke forud skulle overtænke, hvorledes I
skulle forsvare eder. 15 Thi jeg vil give eder Mund
og Visdom, som alle eders Modstandere ikke skulle
kunne modstaa eller modsige. 16 Men I skulle endog
forraades af Forældre og Brødre og Frænder og
Venner, og de skulle slaa nogle af eder ihjel. 17 Og I
skulle hades af alle for mit Navns Skyld. 18 Og ikke
et Haar paa eders Hoved skal gaa tabt. 19 Ved eders
Udholdenhed skulle I vinde eders Sjæle. 20 Men naar
I se Jerusalem omringet af Krigshære, da forstaar, at
dens Ødelæggelse er kommen nær. 21 Da skulle de,
som ere i Judæa, fly til Bjergene; og de, som ere midt
i Staden, skulle vige bort derfra; og de, som ere paa
Landet, skulle ikke gaa ind i den. 22 Thi disse ere
Hævnens Dage, da alt, hvad skrevet er, skal opfyldes.
23 Men ve de frugtsommelige og dem, som give Die,
i de Dage; thi der skal være stor Nød paa Jorden
og Vrede over dette Folk. 24 Og de skulle falde for
Sværdets Od og føres fangne til alle Hedningerne;
og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningerne, indtil
Hedningernes Tider fuldkommes. 25 Og der skal ske
Tegn i Sol og Maane og Stjerner, og paa Jorden
skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse over Havets og
Bølgernes Brusen, 26 medens Mennesker forsmægte
af Frygt og Forventning om de Ting, som komme over
Jorderige; thi Himmelens Kræfter skulle rystes. 27 Og
da skulle de se Menneskesønnen komme i Sky med
Kraft og megen Herlighed. 28 Men naar disse Ting
begynde at ske, da ser op og opløfter eders Hoveder,
efterdi eders Forløsning stunder til." 29 Og han sagde
dem en Lignelse: „Ser Figentræet og alle Træerne;
30 naar de alt springe ud, da se I og skønne af eder
selv, at Sommeren nu er nær. 31 Saaledes skulle
ogsaa I, naar I se disse Ting ske, skønne, at Guds
Rige er nær. 32 Sandelig, siger jeg eder, at denne
Slægt skal ingenlunde forgaa, førend det er sket alt
sammen. 33 Himmelen og Jorden skulle forgaa; men
mine Ord skulle ingenlunde forgaa. 34 Men vogter
eder, at eders Hjerter ikke nogen Tid besværes af
Svir og Drukkenskab og timelige Bekymringer, saa
hin Dag kommer pludseligt over eder som en Snare.
35 Thi komme skal den over alle dem, der bo paa hele
Jordens Flade. 36 Og vaager og beder til enhver Tid,
for at I maa blive i Stand til at undfly alle disse Ting,
som skulle ske, og bestaa for Menneskesønnen." 37
Men han lærte om Dagene i Helligdommen, men om
Nætterne gik han ud og overnattede paa det Bjerg,
som kaldes Oliebjerget. 38 Og hele Folket kom aarle
til ham i Helligdommen for at høre ham.

22 Men de usyrede Brøds Højtid, som kaldes
Paaske, nærmede sig. 2 Og Ypperstepræsterne
og de skriftkloge søgte, hvorledes de kunde slaa ham
ihjel; thi de frygtede for Folket. 3 Men Satan gik ind i
Judas, som kaldes Iskariot og var en af de tolv. 4
Og han gik hen og talte med Ypperstepræsterne og
Høvedsmændene om, hvorledes han vilde forraade
ham til dem. 5 Og de bleve glade og lovede at give
ham Penge. 6 Og han tilsagde det; og han søgte
Lejlighed til at forraade ham til dem uden Opløb. 7
Men de usyrede Brøds Dag kom, paa hvilken man
skulde slagte Paaskelammet. 8 Og han udsendte
Peter og Johannes og sagde: „Gaar hen og bereder
os Paaskelammet, at vi kunne spise det." 9 Men
de sagde til ham: „Hvor vil du, at vi skulle berede
det?" 10 Men han sagde til dem: „Se, naar I ere
komne ind i Staden, skal der møde eder en Mand,
som bærer en Vandkrukke; følger ham til Huset, hvor
han gaar ind, 11 og I skulle sige til Husbonden i
Huset: Mesteren siger: Hvor er det Herberge, hvor
jeg kan spise Paaskelammet med mine Disciple? 12
Og han skal vise eder en stor Sal opdækket; der
skulle I berede det." 13 Og de gik hen og fandt det
saaledes, som han havde sagt dem; og de beredte
Paaskelammet. 14 Og da Timen kom, satte han sig til
Bords, og Apostlene med ham. 15 Og han sagde til
dem: „Jeg har hjerteligt længtes efter at spise dette
Paaskelam med eder, førend jeg lider. 16 Thi jeg
siger eder, at jeg skal ingen Sinde mere spise det,

førend det bliver fuldkommet i Guds Rige." 17 Og
han tog en Kalk, takkede og sagde: „Tager dette, og
deler det imellem eder! 18 Thi jeg siger eder, at fra
nu af skal jeg ikke drikke af Vintræets Frugt, førend
Guds Rige kommer." 19 Og han tog Brød, takkede
og brød det og gav dem det og sagde: „Dette er mit
Legeme, det, som gives for eder; gører dette til min
Ihukommelse!" 20 Ligesaa tog han ogsaa Kalken
efter Aftensmaaltidet og sagde: „Denne Kalk er den
nye Pagt i mit Blod, det, som udgydes for eder. 21
Men se, hans Haand, som forraader mig, er her paa
Bordet hos mig. 22 Thi Menneskesønnen gaar bort,
som det er beskikket; dog ve det Menneske, ved
hvem han bliver forraadt!" 23 Og de begyndte at
spørge hverandre indbyrdes om, hvem af dem det
dog kunde være, som skulde gøre dette. 24 Men der
opstod ogsaa en Trætte iblandt dem om, hvem af
dem der maatte synes at være den største. 25 Men
han sagde til dem: „Folkenes Konger herske over
dem, og de, som bruge Myndighed over dem, kaldes
deres Velgørere. 26 I derimod ikke saaledes; men
den ældste iblandt eder blive som den yngste, og
Føreren som den, der tjener. 27 Thi hvem er størst:
den, som sidder til Bords? eller den, som tjener? Mon
ikke den, som sidder til Bords? Men jeg er iblandt
eder som den, der tjener. 28 Men I ere de, som have
holdt ud med mig i mine Fristelser. 29 Og ligesom
min Fader har tildelt mig Kongedømme, tildeler jeg
eder 30 at skulle spise og drikke ved mit Bord i mit
Rige og sidde paa Troner og dømme Israels tolv
Stammer." 31 Men Herren sagde: „Simon, Simon! se,
Satan begærede eder for at sigte eder som Hvede.
32 Men jeg bad for dig, at din Tro ikke skal svigte; og
naar du engang omvender dig, da styrk dine Brødre!"
33 Men han sagde til ham: „Herre! jeg er rede til at
gaa med dig baade i Fængsel og i Døden." 34 Men
han sagde: „Peter! jeg siger dig: Hanen skal ikke gale
i Dag, førend du tre Gange har nægtet, at du kender
mig." 35 Og han sagde til dem: „Da jeg udsendte
eder uden Pung og Taske og Sko, manglede I da
noget?" Og de sagde: „Intet." 36 Men han sagde
til dem: „Men nu, den, som har en Pung, tage den
med, ligesaa ogsaa en Taske; og den, som ikke har
noget Sværd, sælge sin Kappe og købe et! 37 Thi jeg
siger eder: Det, som er skrevet, bør opfyldes paa
mig, dette: „Og han blev regnet iblandt Overtrædere;"
thi ogsaa med mig har det en Ende." 38 Men de
sagde: „Herre! se, her ere to Sværd." Men han sagde
til dem: „Det er nok." 39 Og han gik ud og gik efter
sin Sædvane til Oliebjerget; men ogsaa Disciplene
fulgte ham. 40 Men da han kom til Stedet, sagde han
til dem: „Beder om ikke at falde i Fristelse." 41 Og
han rev sig løs fra dem, saa meget som et Stenkast,
og faldt paa Knæ, bad og sagde: 42 „Fader, vilde
du dog tage denne Kalk fra mig! dog ske ikke min
Villie, men din!" 43 Men en Engel fra Himmelen viste
sig for ham og styrkede ham. 44 Og da han var i
Dødsangest, bad han heftigere; men hans Sved blev
som Blodsdraaber, der faldt ned paa Jorden. 45 Og da
han stod op fra Bønnen og kom til Disciplene, fandt
han dem sovende af Bedrøvelse. 46 Og han sagde til
dem: „Hvorfor sove I? Staar op og beder, for at I ikke
skulle falde i Fristelse." 47 Medens han endnu talte,
se, da kom der en Skare; og han, som hed Judas, en
af de tolv, gik foran dem og nærmede sig til Jesus for
at kysse ham. 48 Men Jesus sagde til ham: „Judas!
forraader du Menneskesønnen med et Kys?" 49 Men
da de, som vare omkring ham, saa, hvad der vilde
ske, sagde de: „Herre! skulle vi slaa til med Sværd?"
50 Og en af dem slog Ypperstepræstens Tjener og
afhuggede hans højre Øre. 51 Men Jesus tog til
Orde og sagde: „Lad dem gøre ogsaa dette!" Og han
rørte ved hans Øre og lægte ham. 52 Men Jesus
sagde til Ypperstepræsterne og Høvedsmændene
for Helligdommen og de Ældste, som vare komne
til ham: „I ere gaaede ud som imod en Røver med
Sværd og Knipler. 53 Da jeg var daglig hos eder i
Helligdommen, udrakte I ikke Hænderne imod mig;
men dette er eders Time og Mørkets Magt." 54 Og
de grebe ham og førte ham bort og bragte ham ind
i Ypperstepræstens Hus; men Peter fulgte efter i
Frastand. 55 Og de tændte en Ild midt i Gaarden og
satte sig sammen, og Peter sad midt iblandt dem. 56
Men en Pige saa ham sidde i Lysskæret og stirrede
paa ham og sagde: „Ogsaa denne var med ham."
57 Men han fornægtede ham og sagde: „Jeg kender
ham ikke, Kvinde!" 58 Og lidt derefter saa en anden
ham og sagde: „Ogsaa du er en af dem." Men Peter
sagde: „Menneske! det er jeg ikke." 59 Og omtrent
en Time derefter forsikrede en anden det og sagde:
„I Sandhed, ogsaa denne var med ham; han er jo
ogsaa en Galilæer." 60 Men Peter sagde: „Menneske!
jeg forstaar ikke, hvad du siger." Og straks, medens
han endnu talte, galede Hanen. 61 Og Herren vendte
sig og saa paa Peter; og Peter kom Herrens Ord i Hu,
hvorledes han havde sagt til ham: „Førend Hanen
galer i Dag, skal du fornægte mig tre Gange." 62 Og
han gik udenfor og græd bitterligt. 63 Og de Mænd,
som holdt Jesus, spottede ham og sloge ham; 64 og
de kastede et Klæde over ham og spurgte ham og
sagde: „Profetér! hvem var det, som slog dig?" 65
Og mange andre Ting sagde de spottende til ham.

66 Og da det blev Dag, samlede Folkets Ældste sig
og Ypperstepræsterne og de skriftkloge, og de førte
ham hen for deres Raad 67 og sagde: „Er du Kristus,
da sig os det!" Men han sagde til dem: „Siger jeg
eder det, tro I det ikke. 68 Og om jeg spørger, svare I
mig ikke, ej heller løslade I mig. 69 Men fra nu af
skal Menneskesønnen sidde ved Guds Krafts højre
Haand." 70 Men de sagde alle: „Er du da Guds Søn?"
Og han sagde til dem: „I sige det; jeg er det." 71 Men
de sagde: „Hvad have vi længere Vidnesbyrd nødig?
vi have jo selv hørt det af hans Mund!"

23 Og hele Mængden stod op og førte ham for
Pilatus. 2 Og de begyndte at anklage ham og
sagde: „Vi have fundet, at denne vildleder vort Folk
og forbyder at give Kejseren Skat og siger om sig
selv, at han er Kristus, en Konge." 3 Men Pilatus
spurgte ham og sagde: „Er du Jødernes Konge?" Og
han svarede og sagde til ham: „Du siger det." 4 Men
Pilatus sagde til Ypperstepræsterne og til Skarerne:
„Jeg finder ingen Skyld hos dette Menneske." 5 Men
de bleve ivrigere og sagde: „Han oprører Folket, idet
han lærer over hele Judæa fra Galilæa af, hvor han
begyndte, og lige hertil." 6 Men da Pilatus hørte om
Galilæa, spurgte han, om Manden var en Galilæer.
7 Og da han fik at vide, at han var fra Herodes's
Omraade, sendte han ham til Herodes, som ogsaa
selv var i Jerusalem i disse Dage. 8 Men da Herodes
saa Jesus, blev han meget glad; thi han havde i lang
Tid gerne villet se ham, fordi han hørte om ham,
og han haabede at se et Tegn blive gjort af ham. 9
Og han gjorde ham mange Spørgsmaal; men han
svarede ham intet. 10 Men Ypperstepræsterne og
de skriftkloge stode og anklagede ham heftigt. 11
Men da Herodes med sine Krigsfolk havde haanet og
spottet ham, kastede han et prægtigt Klædebon om
ham og sendte ham til Pilatus igen. 12 Paa den Dag
bleve Herodes og Pilatus Venner med hinanden; thi
de vare før i Fjendskab med hinanden. 13 Men Pilatus
sammenkaldte Ypperstepræsterne og Raadsherrerne
og Folket 14 og sagde til dem: „I have ført dette
Menneske til mig som en, der forfører Folket til
Frafald; og se, jeg har forhørt ham i eders Paahør og
har ingen Skyld fundet hos dette Menneske i det,
som I anklage ham for, 15 og Herodes ikke heller,
thi han sendte ham tilbage til os; og se, han har
intet gjort, som han er skyldig at dø for. 16 Derfor
vil jeg revse ham og lade ham løs." 17 [Men han
var nødt til at løslade dem een paa Højtiden.] 18
Men de raabte alle sammen og sagde: „Bort med
ham, men løslad os Barabbas!" 19 Denne var kastet i
Fængsel for et Oprør, som var sket i Staden, og for
Mord. 20 Og atter talte Pilatus til dem, da han gerne
vilde løslade Jesus. 21 Men de raabte til ham og
sagde: „Korsfæst, korsfæst ham!" 22 Men han sagde
tredje Gang til dem: „Hvad ondt har da denne gjort?
Jeg har ingen Dødsskyld fundet hos ham; derfor vil
jeg revse ham og lade ham løs." 23 Men de trængte
paa med stærke Raab og forlangte, at han skulde
korsfæstes; og deres Raab fik Overhaand. 24 Og
Pilatus dømte, at deres Forlangende skulde opfyldes;
25 og han løslod den, de forlangte, som var kastet i
Fængsel for Oprør og Mord; men Jesus overgav han
til deres Villie. 26 Og da de førte ham bort, toge de fat
paa en vis Simon fra Kyrene, som kom fra Marken,
og lagde Korset paa ham, for at han skulde bære
det bag efter Jesus. 27 Men der fulgte ham en stor
Hob af Folket, og af Kvinder, som jamrede og græd
over ham. 28 Men Jesus vendte sig om til dem og
sagde: „I Jerusalems Døtre! græder ikke over mig,
men græder over eder selv og over eders Børn! 29
Thi se, der kommer Dage, da man skal sige: Salige
ere de ufrugtbare og de Liv, som ikke fødte, og de
Bryster, som ikke gave Die. 30 Da skulle de begynde
at sige til Bjergene: Falder over os! og til Højene:
Skjuler os! 31 Thi gør man dette ved det grønne Træ,
hvad vil da ske med det tørre?" 32 Men der blev
ogsaa to andre Misdædere førte ud for at henrettes
med ham. 33 Og da de vare komne til det Sted, som
kaldes „Hovedskal", korsfæstede de ham der, og
Misdæderne, den ene ved hans højre, og den anden
ved hans venstre Side. 34 Men Jesus sagde: „Fader!
forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gøre." Men de
delte hans Klæder imellem sig ved Lodkastning. 35
Og Folket stod og saa til; men ogsaa Raadsherrerne
spottede ham og sagde: „Andre har han frelst, lad
ham frelse sig selv, dersom han er Guds Kristus, den
udvalgte." 36 Men ogsaa Stridsmændene spottede
ham, idet de traadte til, rakte ham Eddike og sagde:
37 „Dersom du er Jødernes Konge, da frels dig selv!"
38 Men der var ogsaa sat en Overskrift over ham
[skreven paa Græsk og Latin og Hebraisk]: „Denne
er Jødernes Konge." 39 Men en af de ophængte
Misdædere spottede ham og sagde: „Er du ikke
Kristus? Frels dig selv og os!" 40 Men den anden
svarede og irettesatte ham og sagde: „Frygter heller
ikke du Gud, da du er under den samme Dom? 41
Og vi ere det med Rette; thi vi faa igen, hvad vore
Gerninger have forskyldt; men denne gjorde intet
uskikkeligt." 42 Og han sagde: „Jesus! kom mig i Hu,
naar du kommer i dit Rige!" 43 Og han sagde til ham:
„Sandelig, siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i

Paradiset." 44 Og det var nu ved den sjette Time, og
der blev Mørke over hele Landet indtil den niende
Time, 45 idet Solen formørkedes; og Forhænget i
Templet splittedes midt over. 46 Og Jesus raabte med
høj Røst og sagde: „Fader! i dine Hænder befaler jeg
min Aand;" og da han havde sagt det, udaandede
han. 47 Men da Høvedsmanden saa det, som skete,
gav han Gud Æren og sagde: „I Sandhed, dette
Menneske var retfærdigt." 48 Og alle Skarerne, som
vare komne sammen til dette Skue, sloge sig for
Brystet, da de saa, hvad der skete, og vendte tilbage.
49 Men alle hans Kyndinge stode langt borte, ligesaa
de Kvinder, som fulgte med ham fra Galilæa, og saa
dette. 50 Og se, en Mand ved Navn Josef, som var
Raadsherre, en god og retfærdig Mand, 51 han havde
ikke samtykket i deres Raad og Gerning, han var fra
Arimathæa, en jødisk By, og han forventede Guds
Rige; 52 han gik til Pilatus og bad om Jesu Legeme.
53 Og han tog det ned og svøbte det i et fint Linklæde,
og han lagde ham i en Grav, som var hugget i en
Klippe, hvor endnu ingen nogen Sinde var lagt. 54
Og det var Beredelsesdag, og Sabbaten stundede
til. 55 Men Kvinderne, som vare komne med ham fra
Galilæa, fulgte efter og saa Graven, og hvorledes
hans Legeme blev lagt. 56 Og de vendte tilbage og
beredte vellugtende Urter og Salver; og Sabbaten
over holdt de sig stille efter Budet.

24 Men paa den første Dag i Ugen meget aarle
kom de til Graven og bragte de vellugtende
Urter, som de havde beredt. 2 Og de fandt Stenen
bortvæltet fra Graven. 3 Men da de gik derind, fandt
de ikke den Herres Jesu Legeme. 4 Og det skete,
da de vare tvivlraadige om dette, se, da stode to
Mænd for dem i straalende Klædebon. 5 Men da
de bleve forfærdede og bøjede deres Ansigter imod
Jorden, sagde de til dem: „Hvorfor lede I efter den
levende iblandt de døde? 6 Han er ikke her, men han
er opstanden; kommer i Hu, hvorledes han talte til
eder, medens han endnu var i Galilæa, og sagde,
7 at Menneskesønnen burde overgives i syndige
Menneskers Hænder og korsfæstes og opstaa paa
den tredje Dag." 8 Og de kom hans Ord i Hu. 9 Og
de vendte tilbage fra Graven og kundgjorde alle disse
Ting for de elleve og for alle de andre. 10 Men det
var Maria Magdalene og Johanna og Maria, Jakobs
Moder, og de øvrige Kvinder med dem; de sagde
Apostlene disse Ting. 11 Og disse Ord kom dem for
som løs Tale; og de troede dem ikke. 12 Men Peter
stod op og løb til Graven; og da han kiggede derind,
ser han Linklæderne alene liggende der, og han gik
hjem i Undren over det, som var sket. 13 Og se, to af
dem vandrede paa den samme Dag til en Landsby,
som laa tresindstyve Stadier fra Jerusalem, dens
Navn var Emmaus. 14 Og de talte med hinanden
om alle disse Ting, som vare skete. 15 Og det
skete, medens de samtalede og spurgte hinanden
indbyrdes, da kom Jesus selv nær og vandrede med
dem. 16 Men deres Øjne holdtes til, saa de ikke
kendte ham. 17 Men han sagde til dem: „Hvad er
dette for Ord, som I skifte med hinanden paa Vejen?"
Og de standsede bedrøvede. 18 Men en af dem, som
hed Kleofas, svarede og sagde til ham: „Er du alene
fremmed i Jerusalem og ved ikke, hvad der er sket
der i disse Dage?" 19 Og han sagde til dem: „Hvilket?"
Men de sagde til ham: „Det med Jesus af Nazareth,
som var en Profet, mægtig i Gerning og Ord for Gud
og alt Folket; 20 og hvorledes Ypperstepræsterne og
vore Raadsherrer have overgivet ham til Dødsdom og
korsfæstet ham. 21 Men vi haabede, at han var den,
som skulde forløse Israel. Men med alt dette er det i
Dag den tredje Dag, siden dette skete. 22 Men ogsaa
nogle af vore Kvinder have forfærdet os, idet de kom
aarle til Graven, 23 og da de ikke fandt hans Legeme,
kom de og sagde, at de havde ogsaa set et Syn af
Engle, der sagde, at han lever. 24 Og nogle af vore
gik hen til Graven, og de fandt det saaledes, som
Kvinderne havde sagt; men ham saa de ikke." 25 Og
han sagde til dem: „O I uforstandige og senhjertede til
at tro paa alt det, som Profeterne have talt! 26 Burde
ikke Kristus lide dette og indgaa til sin Herlighed?" 27
Og han begyndte fra Moses og fra alle Profeterne og
udlagde dem i alle Skrifterne det, som handlede om
ham. 28 Og de nærmede sig til Landsbyen, som de
gik til; og han lod, som han vilde gaa videre. 29 Og
de nødte ham meget og sagde: „Bliv hos os; thi det
er mod Aften, og Dagen hælder." Og han gik ind for
at blive hos dem. 30 Og det skete, da han havde sat
sig med dem til Bords, tog han Brødet, velsignede og
brød det og gav dem det. 31 Da bleve deres Øjne
aabnede, og de kendte ham; og han blev usynlig for
dem. 32 Og de sagde til hinanden: „Brændte ikke
vort Hjerte i os, medens han talte til os paa Vejen
og oplod os Skrifterne?" 33 Og de stode op i den
samme Time og vendte tilbage til Jerusalem og fandt
forsamlede de elleve og dem, som vare med dem,
hvilke sagde: 34 „Herren er virkelig opstanden og
set af Simon." 35 Og de fortalte, hvad der var sket
paa Vejen, og hvorledes han blev kendt af dem, idet
han brød Brødet. 36 Men medens de talte dette,
stod han selv midt iblandt dem; og han siger til dem:
„Fred være med eder!" 37 Da forskrækkedes de og

betoges af Frygt og mente, at de saa en Aand. **38**
Og han sagde til dem: „Hvorfor ere I forfærdede? og
hvorfor opstiger der Tvivl i eders Hjerter? **39** Ser mine
Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa
mig og ser; thi en Aand har ikke Kød og Ben, som I
se, at jeg har." **40** Og da han havde sagt dette, viste
han dem sine Hænder og sine Fødder. **41** Men da de
af Glæde herover endnu ikke kunde tro og undrede
sig, sagde han til dem: „Have I her noget at spise?"
42 Og de gave ham et Stykke af en stegt Fisk. **43** Og
han tog det og spiste det for deres Øjne. **44** Men han
sagde til dem: „Dette er mine Ord, som jeg talte til
eder, medens jeg endnu var hos eder, at de Ting bør
alle sammen opfyldes, som ere skrevne om mig i
Mose Lov og Profeterne og Psalmerne." **45** Da oplod
han deres Forstand til at forstaa Skrifterne. **46** Og han
sagde til dem: „Saaledes er der skrevet, at Kristus
skulde lide og opstaa fra de døde paa den tredje Dag,
47 og at der i hans Navn skal prædikes Omvendelse
og Syndernes Forladelse for alle Folkeslagene og
begyndes fra Jerusalem. **48** I ere Vidner om disse
Ting. **49** Og se, jeg sender min Faders Forjættelse
over eder; men I skulle blive i Staden, indtil I blive
iførte Kraft fra det høje." **50** Men han førte dem ud til
hen imod Bethania, og han opløftede sine Hænder og
velsignede dem. **51** Og det skete, idet han velsignede
dem, skiltes han fra dem og opløftedes til Himmelen.
52 Og efter at have tilbedet ham vendte de tilbage til
Jerusalem med stor Glæde. **53** Og de vare stedse i
Helligdommen og priste Gud.

Johannes

1 I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud,
og Ordet var Gud. 2 Dette var i Begyndelsen hos
Gud. 3 Alle Ting ere blevne til ved det, og uden
det blev end ikke een Ting til af det, som er. 4 I
det var Liv, og Livet var Menneskenes Lys. 5 Og
Lyset skinner i Mørket, og Mørket begreb det ikke. 6
Der kom et Menneske, udsendt fra Gud, hans Navn
var Johannes. 7 Denne kom til et Vidnesbyrd, for
at han skulde vidne om Lyset, for at alle skulde tro
ved ham. 8 Han var ikke Lyset, men han skulde
vidne om Lyset. 9 Det sande Lys, der oplyser hvert
Menneske, var ved at komme til Verden. 10 Han var i
Verden, og Verden er bleven til ved ham, og Verden
kendte ham ikke. 11 Han kom til sit eget, og hans
egne toge ikke imod ham. 12 Men saa mange, som
toge imod ham, dem gav han Magt til at vorde Guds
Børn, dem, som tro paa hans Navn; 13 hvilke ikke
bleve fødte af Blod, ej heller af Køds Villie, ej heller
af Mands Villie, men af Gud. 14 Og Ordet blev Kød
og tog Bolig iblandt os, og vi saa hans Herlighed,
en Herlighed, som en enbaaren Søn har den fra
sin Fader, fuld af Naade og Sandhed. 15 Johannes
vidner om ham og raaber og siger: „Ham var det,
om hvem jeg sagde: Den, som kommer efter mig, er
kommen foran mig; thi han var før mig." 16 Thi af
hans Fylde have vi alle modtaget, og det Naade over
Naade. 17 Thi Loven blev given ved Moses; Naaden
og Sandheden er kommen ved Jesus Kristus. 18
Ingen har nogen Sinde set Gud; den enbaarne Søn,
som er i Faderens Skød, han har kundgjort ham.
19 Og dette er Johannes's Vidnesbyrd, da Jøderne
sendte Præster og Leviter ud fra Jerusalem, for at
de skulde spørge ham: „Hvem er du?" 20 Og han
bekendte og nægtede ikke, og han bekendte: „Jeg er
ikke Kristus." 21 Og de spurgte ham: „Hvad da? Er du
Elias?" Han siger: „Det er jeg ikke." „Er du Profeten?"
Og han svarede: „Nej." 22 Da sagde de til ham:
„Hvem er du? For at vi kunne give dem Svar, som
have udsendt os; hvad siger du om dig selv?" 23 Han
sagde: „Jeg er en Røst af en, som raaber i Ørkenen:
Jævner Herrens Vej, som Profeten Esajas har sagt."
24 Og de vare udsendte fra Farisæerne, 25 og de
spurgte ham og sagde til ham: „Hvorfor døber du da,
dersom du ikke er Kristus, ej heller Elias, ej heller
Profeten?" 26 Johannes svarede dem og sagde: „Jeg
døber med Vand; midt iblandt eder staar den, I ikke
kende, 27 han, som kommer efter mig, hvis Skotvinge
jeg ikke er værdig at løse." 28 Dette skete i Bethania
hinsides Jordan, hvor Johannes døbte. 29 Den næste
Dag ser han Jesus komme til sig, og han siger: „Se
det Guds Lam, som bærer Verdens Synd! 30 Han
er den, om hvem jeg sagde: Efter mig kommer en
Mand, som er kommen foran mig; thi han var før
mig. 31 Og jeg kendte ham ikke; men for at han
skulde aabenbares for Israel, derfor er jeg kommen
og døber med Vand." 32 Og Johannes vidnede og
sagde: „Jeg har set Aanden dale ned som en Due fra
Himmelen, og den blev over ham. 33 Og jeg kendte
ham ikke; men den, som sendte mig for at døbe med
Vand, han sagde til mig: Den, som du ser Aanden
dale ned over og blive over, han er den, som døber
med den Helligaand. 34 Og jeg har set det og har
vidnet, at denne er Guds Søn." 35 Den næste Dag
stod Johannes der atter og to af hans Disciple. 36 Og
idet han saa paa Jesus, som gik der, siger han: „Se
det Guds Lam!" 37 Og de to Disciple hørte ham tale,
og de fulgte Jesus. 38 Men Jesus vendte sig om, og
da han saa dem følge sig, siger han til dem: 39 „Hvad
søge I efter?" Men de sagde til ham: „Rabbi! (hvilket
udlagt betyder Mester) hvor opholder du dig?" 40 Han
siger til dem: „Kommer og ser!" De kom da og saa,
hvor han opholdt sig, og de bleve hos ham den Dag;
det var ved den tiende Time. 41 Den ene af de to,
som havde hørt Johannes's Ord og havde fulgt ham,
var Andreas, Simon Peters Broder. 42 Denne finder
først sin egen Broder Simon og siger til ham: „Vi have
fundet Messias" (hvilket er udlagt: Kristus). 43 Og han
førte ham til Jesus. Jesus saa paa ham og sagde: „Du
er Simon, Johannes's Søn; du skal hedde Kefas" (det
er udlagt: Petrus). 44 Den næste Dag vilde han drage
derfra til Galilæa; og han finder Filip. Og Jesus siger
til ham: „Følg mig!" 45 Men Filip var fra Bethsajda, fra
Andreas's og Peters By. 46 Filip finder Nathanael og
siger til ham: „Vi have fundet ham, hvem Moses i
Loven og ligesaa Profeterne have skrevet om, Jesus,
Josefs Søn, fra Nazareth." 47 Og Nathanael sagde til
ham: „Kan noget godt være fra Nazareth?" Filip siger
til ham: „Kom og se!" 48 Jesus saa Nathanael komme
til sig, og han siger om ham: „Se, det er sandelig
en Israelit, i hvem der ikke er Svig." 49 Nathanael
siger til ham: „Hvorfra kender du mig?" Jesus svarede
og sagde til ham: „Førend Filip kaldte dig, saa jeg
dig, medens du var under Figentræet." 50 Nathanael
svarede ham: „Rabbi! du er Guds Søn, du er Israels
Konge." 51 Jesus svarede og sagde til ham: „Tror du,
fordi jeg sagde dig, at jeg saa dig under Figentræet?
Du skal se større Ting end disse." Og han siger til
ham: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, I skulle fra

nu af se Himmelen aabnet og Guds Engle stige op
og stige ned over Menneskesønnen."

2 Og paa den tredje Dag var der et Bryllup i Kana
i Galilæa; og Jesu Moder var der. **2** Men ogsaa
Jesus og hans Disciple bleve budne til Brylluppet. **3**
Og da Vinen slap op, siger Jesu Moder til ham: „De
have ikke Vin." **4** Jesus siger til hende: „Kvinde! hvad
vil du mig? min Time er endnu ikke kommen." **5** Hans
Moder siger til Tjenerne: „Hvad som han siger eder,
det skulle I gøre." **6** Men der var der efter Jødernes
Renselsesskik fremsat seks Vandkar af Sten, som
rummede hvert to eller tre Spande. **7** Jesus siger til
dem: „Fylder Vandkarrene med Vand;" og de fyldte
dem indtil det øverste. **8** Og han siger til dem: „Øser
nu og bærer til Køgemesteren;" og de bare det til
ham. **9** Men da Køgemesteren smagte Vandet, som
var blevet Vin, og ikke vidste, hvorfra det kom (men
Tjenerne, som havde øst Vandet, vidste det), kalder
Køgemesteren paa Brudgommen og siger til ham: **10**
„Hvert Menneske sætter først den gode Vin frem, og
naar de ere blevne drukne, da den ringere; du har
gemt den gode Vin indtil nu." **11** Denne Begyndelse
paa sine Tegn gjorde Jesus i Kana i Galilæa, og han
aabenbarede sin Herlighed; og hans Disciple troede
paa ham. **12** Derefter drog han ned til Kapernaum,
han og hans Moder og hans Brødre og hans Disciple,
og de bleve der ikke mange Dage. **13** Og Jødernes
Paaske var nær, og Jesus drog op til Jerusalem. **14**
Og han fandt siddende i Helligdommen dem, som
solgte Okser og Faar og Duer, og Vekselererne. **15**
Og han gjorde en Svøbe af Reb og drev dem alle ud
af Helligdommen, baade Faarene og Okserne, og
han spredte Vekselerernes Smaapenge og væltede
Bordene. **16** Og han sagde til dem, som solgte Duer:
„Tager dette bort herfra; gører ikke min Faders Hus til
en Købmandsbod!" **17** Hans Disciple kom i Hu, at
der er skrevet: „Nidkærheden for dit Hus vil fortære
mig." **18** Da svarede Jøderne og sagde til ham: „Hvad
viser du os for et Tegn, efterdi du gør dette?" **19**
Jesus svarede og sagde til dem: „Nedbryder dette
Tempel, og i tre Dage vil jeg oprejse det." **20** Da
sagde Jøderne: „I seks og fyrretyve Aar er der bygget
paa dette Tempel, og du vil oprejse det i tre Dage?"
21 Men han talte om sit Legemes Tempel. **22** Da han
saa var oprejst fra de døde, kom hans Disciple i Hu,
at han havde sagt dette; og de troede Skriften og
det Ord, som Jesus havde sagt. **23** Men da han var i
Jerusalem i Paasken paa Højtiden, troede mange paa
hans Navn, da de saa hans Tegn, som han gjorde.
24 Men Jesus selv betroede sig ikke til dem, fordi
han kendte alle, **25** og fordi han ikke havde nødig, at
nogen skulde vidne om Mennesket; thi han vidste
selv, hvad der var i Mennesket.

3 Men der var en Mand af Farisæerne, han hed
Nikodemus, en Raadsherre iblandt Jøderne. **2**
Denne kom til ham om Natten og sagde til ham:
„Rabbi! vi vide, at du er en Lærer kommen fra Gud;
thi ingen kan gøre disse Tegn, som du gør, uden Gud
er med ham." **3** Jesus svarede og sagde til ham:
„Sandelig, sandelig, siger jeg dig, uden nogen bliver
født paany, kan han ikke se Guds Rige." **4** Nikodemus
siger til ham: „Hvorledes kan et Menneske fødes, naar
han er gammel? Mon han kan anden Gang komme
ind i sin Moders Liv og fødes?" **5** Jesus svarede:
„Sandelig, sandelig, siger jeg dig, uden nogen bliver
født af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds
Rige. **6** Hvad der er født af Kødet, er Kød; og hvad
der er født af Aanden, er Aand. **7** Forundre dig ikke
over, at jeg sagde til dig: I maa fødes paany. **8** Vinden
blæser, hvorhen den vil, og du hører dens Susen,
men du ved ikke, hvorfra den kommer, og hvor den
farer hen; saaledes er det med hver den, som er
født af Aanden." **9** Nikodemus svarede og sagde til
ham: „Hvorledes kan dette ske?" **10** Jesus svarede og
sagde til ham: „Er du Israels Lærer og forstaar ikke
dette? **11** Sandelig, sandelig, siger jeg dig, vi tale det,
vi vide, og vidne det, vi have set; og I modtage ikke
vort Vidnesbyrd. **12** Naar jeg siger eder de jordiske
Ting, og I ikke tro, hvorledes skulle I da tro, naar jeg
siger eder de himmelske? **13** Og ingen er faren op
til Himmelen, uden han, som for ned fra Himmelen,
Menneskesønnen, som er i Himmelen. **14** Og ligesom
Moses ophøjede Slangen i Ørkenen, saaledes bør
Menneskesønnen ophøjes, **15** for at hver den, som
tror, skal have et evigt Liv i ham. **(aiōnios g166)** **16** Thi
saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn
den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham,
ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. **(aiōnios g166)**
17 Thi Gud sendte ikke sin Søn til Verden, for at han
skal dømme Verden, men for at Verden skal frelses
ved ham. **18** Den, som tror paa ham, dømmes ikke;
men den, som ikke tror, er allerede dømt, fordi han
ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn. **19**
Og dette er Dommen, at Lyset er kommet til Verden,
og Menneskene elskede Mørket mere end Lyset; thi
deres Gerninger vare onde. **20** Thi hver den, som
øver ondt, hader Lyset og kommer ikke til Lyset, for
at hans Gerninger ikke skulle revses. **21** Men den,
som gør Sandheden, kommer til Lyset, for at hans
Gerninger maa blive aabenbare; thi de ere gjorte i

Gud." 22 Derefter kom Jesus og hans Disciple ud i
Judæas Land, og han opholdt sig der med dem og
døbte. 23 Men ogsaa Johannes døbte i Ænon, nær
ved Salem, fordi der var meget Vand der; og man
kom derhen og lod sig døbe. 24 Thi Johannes var
endnu ikke kastet i Fængsel. 25 Da opkom der en
Strid imellem Johannes's Disciple og en Jøde om
Renselse. 26 Og de kom til Johannes og sagde til
ham: „Rabbi! han, som var hos dig hinsides Jordan,
han, hvem du gav Vidnesbyrd, se, han døber, og alle
komme til ham." 27 Johannes svarede og sagde:
„Et Menneske kan slet intet tage, uden det er ham
givet fra Himmelen. 28 I ere selv mine Vidner paa, at
jeg sagde: Jeg er ikke Kristus, men jeg er udsendt
foran ham. 29 Den, som har Bruden, er Brudgom;
men Brudgommens Ven, som staar og hører paa
ham, glæder sig meget over Brudgommens Røst.
Saa er da denne min Glæde bleven fuldkommen.
30 Han bør vokse, men jeg forringes. 31 Den, som
kommer ovenfra, er over alle; den, som er af Jorden,
er af Jorden og taler af Jorden; den, som kommer fra
Himmelen, er over alle. 32 Og det, som han har set og
hørt, vidner han; og ingen modtager hans Vidnesbyrd.
33 Den, som har modtaget hans Vidnesbyrd, har
beseglet, at Gud er sanddru. 34 Thi han, hvem Gud
udsendte, taler Guds Ord; Gud giver nemlig ikke
Aanden efter Maal. 35 Faderen elsker Sønnen og har
givet alle Ting i hans Haand. 36 Den, som tror paa
Sønnen, har et evigt Liv; men den, som ikke vil tro
Sønnen, skal ikke se Livet, men Guds Vrede bliver
over ham." (aiōnios g166)

4 Da Herren nu erfarede, at Farisæerne havde hørt,
at Jesus vandt flere Disciple og døbte flere end
Johannes 2 (skønt Jesus ikke døbte selv, men hans
Disciple): 3 da forlod han Judæa og drog atter bort til
Galilæa. 4 Men han maatte rejse igennem Samaria.
5 Han kommer da til en By i Samaria, som kaldes
Sykar, nær ved det Stykke Land, som Jakob gav
sin Søn Josef. 6 Og der var Jakobs Brønd. Jesus
satte sig da, træt af Rejsen, ned ved Brønden; det
var ved den sjette Time. 7 En samaritansk Kvinde
kommer for at drage Vand op. Jesus siger til hende:
„Giv mig noget at drikke!" 8 Hans Disciple vare nemlig
gaaede bort til Byen for at købe Mad. 9 Da siger den
samaritanske Kvinde til ham: „Hvorledes kan dog du,
som er en Jøde, bede mig, som er en samaritansk
Kvinde, om noget at drikke?" Thi Jøder holde ikke
Samkvem med Samaritaner. 10 Jesus svarede og
sagde til hende: „Dersom du kendte Guds Gave, og
hvem det er, som siger til dig: Giv mig noget at drikke,
da bad du ham, og han gav dig levende Vand." 11
Kvinden siger til ham: „Herre! du har jo intet at drage
op med, og Brønden er dyb; hvorfra har du da det
levende Vand? 12 Mon du er større end vor Fader
Jakob, som har givet os Brønden, og han har selv
drukket deraf og hans Børn og hans Kvæg?" 13 Jesus
svarede og sagde til hende: „Hver den, som drikker af
dette Vand, skal tørste igen. 14 Men den, som drikker
af det Vand, som jeg giver ham, skal til evig Tid ikke
tørste; men det Vand, som jeg giver ham, skal blive i
ham en Kilde af Vand, som fremvælder til et evigt
Liv." (aiōn g165, aiōnios g166) 15 Kvinden siger til ham:
„Herre! giv mig dette Vand, for at jeg ikke skal tørste
og ikke komme hid for at drage op." 16 Jesus siger til
hende: „Gaa bort, kald paa din Mand, og kom hid!" 17
Kvinden svarede og sagde: „Jeg har ingen Mand."
Jesus siger til hende: „Med Rette sagde du: Jeg har
ingen Mand. 18 Thi du har haft fem Mænd; og han,
som du nu har, er ikke din Mand. Det har du sagt
sandt." 19 Kvinden siger til ham: „Herre! jeg ser, at
du er en Profet. 20 Vore Fædre have tilbedet paa
dette Bjerg, og I sige, at i Jerusalem er Stedet, hvor
man bør tilbede." 21 Jesus siger til hende: „Tro mig,
Kvinde, at den Time kommer, da det hverken skal
være paa dette Bjerg eller i Jerusalem, at I tilbede
Faderen. 22 I tilbede det, I ikke kende; vi tilbede
det, vi kende; thi Frelsen kommer fra Jøderne. 23
Men den Time kommer, ja, den er nu, da de sande
Tilbedere skulle tilbede Faderen i Aand og Sandhed;
thi det er saadanne Tilbedere, Faderen vil have. 24
Gud er Aand, og de, som tilbede ham, bør tilbede i
Aand og Sandhed." 25 Kvinden siger til ham: „Jeg
ved, at Messias kommer (hvilket betyder Kristus);
naar han kommer, skal han kundgøre os alle Ting."
26 Jesus siger til hende: „Det er mig, jeg, som taler
med dig." 27 Og i det samme kom hans Disciple, og
de undrede sig over, at han talte med en Kvinde; dog
sagde ingen: „Hvad søger du?" eller: „Hvorfor taler du
med hende?" 28 Da lod Kvinden sin Vandkrukke staa
og gik bort til Byen og siger til Menneskene der: 29
„Kommer og ser en Mand, som har sagt mig alt det,
jeg har gjort; mon han skulde være Kristus?" 30 De
gik ud af Byen og kom gaaende til ham. 31 Imidlertid
bade Disciplene ham og sagde: „Rabbi, spis!" 32
Men han sagde til dem: „Jeg har Mad at spise, som I
ikke kende." 33 Da sagde Disciplene til hverandre:
„Mon nogen har bragt ham noget at spise?" 34 Jesus
siger til dem: „Min Mad er, at jeg gør hans Villie,
som udsendte mig, og fuldbyrder hans Gerning. 35
Sige I ikke: Der er endnu fire Maaneder, saa kommer
Høsten? Se, jeg siger eder, opløfter eders Øjne og

ser Markerne; de ere allerede hvide til Høsten. **36** Den, som høster, faar Løn og samler Frugt til et evigt Liv, saa at de kunne glæde sig tilsammen, baade den, som saar, og den, som høster. **(aiōnios g166)** **37** Thi her er det Ord sandt: En saar, og en anden høster. **38** Jeg har udsendt eder at høste det, som I ikke have arbejdet paa; andre have arbejdet, og I ere gaaede ind i deres Arbejde." **39** Men mange af Samaritanerne fra den By troede paa ham paa Grund af Kvindens Ord, da hun vidnede: „Han har sagt mig alt det, jeg har gjort." **40** Da nu Samaritanerne kom til ham, bade de ham om at blive hos dem; og han blev der to Dage. **41** Og mange flere troede for hans Ords Skyld. **42** Og til Kvinden sagde de: „Vi tro nu ikke længer for din Tales Skyld; thi vi have selv hørt, og vi vide, at denne er sandelig Verdens Frelser." **43** Men efter de to Dage gik han derfra til Galilæa. **44** Thi Jesus vidnede selv, at en Profet ikke bliver æret i sit eget Fædreland. **45** Da han nu kom til Galilæa, toge Galilæerne imod ham, fordi de havde set alt det, som han gjorde i Jerusalem paa Højtiden; thi ogsaa de vare komne til Højtiden. **46** Han kom da atter til Kana i Galilæa, hvor han havde gjort Vandet til Vin. Og der var en kongelig Embedsmand, hvis Søn laa syg i Kapernaum. **47** Da denne hørte, at Jesus var kommen fra Judæa til Galilæa, gik han til ham og bad om, at han vilde komme ned og helbrede hans Søn; thi han var Døden nær. **48** Da sagde Jesus til ham: „Dersom I ikke se Tegn og Undergerninger, ville I ikke tro." **49** Embedsmanden siger til ham: „Herre! kom, før mit Barn dør." **50** Jesus siger til ham: „Gaa bort, din Søn lever." Og Manden troede det Ord, som Jesus sagde til ham, og gik bort. **51** Men allerede medens han var paa Hjemvejen, mødte hans Tjenere ham og meldte, at hans Barn levede. **52** Da udspurgte han dem om den Time, i hvilken det var blevet bedre med ham; og de sagde til ham: „I Gaar ved den syvende Time forlod Feberen ham." **53** Da skønnede Faderen, at det var sket i den Time, da Jesus sagde til ham: „Din Søn lever;" og han troede selv og hele hans Hus. **54** Dette var det andet Tegn, som Jesus gjorde, da han var kommen fra Judæa til Galilæa.

5 Derefter var det Jødernes Højtid, og Jesus gik op til Jerusalem. **2** Men der er i Jerusalem ved Faareporten en Dam, som paa Hebraisk kaldes Bethesda, og den har fem Søjlegange. **3** I dem laa der en Mængde syge, blinde, lamme, visne, [som ventede paa, at Vandet skulde røres. **4** Thi paa visse Tider for en Engel ned i Dammen og oprørte Vandet. Den, som da, efter at Vandet var blevet oprørt, steg først ned, blev rask, hvilken Sygdom han end led af.] **5** Men der var en Mand, som havde været syg i otte og tredive Aar. **6** Da Jesus saa ham ligge der og vidste, at han allerede havde ligget i lang Tid, sagde han til ham: „Vil du blive rask?" **7** Den syge svarede ham: „Herre! jeg har ingen, som kan bringe mig ned i Dammen, naar Vandet bliver oprørt; men naar jeg kommer, stiger en anden ned før mig." **8** Jesus siger til ham: „Staa op, tag din Seng og gaa!" **9** Og straks blev Manden rask, og han tog sin Seng og gik. Men det var Sabbat paa den Dag; **10** derfor sagde Jøderne til ham, som var bleven helbredet: „Det er Sabbat; og det er dig ikke tilladt at bære Sengen." **11** Han svarede dem: „Den, som gjorde mig rask, han sagde til mig: Tag din Seng og gaa!" **12** Da spurgte de ham: „Hvem er det Menneske, som sagde til dig: Tag din Seng og gaa?" **13** Men han, som var bleven helbredet, vidste ikke, hvem det var; thi Jesus havde unddraget sig, da der var mange Mennesker paa Stedet. **14** Derefter finder Jesus ham i Helligdommen, og han sagde til ham: „Se, du er bleven rask; synd ikke mere, for at ikke noget værre skal times dig!" **15** Manden gik bort og sagde til Jøderne, at det var Jesus, som havde gjort ham rask. **16** Og derfor forfulgte Jøderne Jesus, fordi han havde gjort dette paa en Sabbat. **17** Men Jesus svarede dem: „Min Fader arbejder indtil nu; ogsaa jeg arbejder." **18** Derfor tragtede da Jøderne end mere efter at slaa ham ihjel, fordi han ikke alene brød Sabbaten, men ogsaa kaldte Gud sin egen Fader og gjorde sig selv Gud lig. **19** Saa svarede Jesus og sagde til dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, uden hvad han ser Faderen gøre; thi hvad han gør, det gør ogsaa Sønnen ligesaa. **20** Thi Faderen elsker Sønnen og viser ham alt det, han selv gør, og han skal vise ham større Gerninger end disse, for at I skulle undre eder. **21** Thi ligesom Faderen oprejser de døde og gør levende, saaledes gør ogsaa Sønnen levende, hvem han vil. **22** Thi heller ikke dømmer Faderen nogen, men har givet Sønnen hele Dommen, **23** for at alle skulle ære Sønnen, ligesom de ære Faderen. Den, som ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som udsendte ham. **24** Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som hører mit Ord og tror den, som sendte mig, har et evigt Liv og kommer ikke til Dom, men er gaaet over fra Døden til Livet. **(aiōnios g166)** **25** Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den Time kommer, ja den er nu, da de døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som høre den, skulle leve. **26** Thi ligesom Faderen har Liv i sig selv, saaledes har han ogsaa givet Sønnen at have Liv i sig selv. **27** Og han har givet ham Magt til at

holde Dom, efterdi han er Menneskesøn. 28 Undrer
eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken
alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst, 29
og de skulle gaa frem, de, som have gjort det gode,
til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det
onde, til Dommens Opstandelse. 30 Jeg kan slet intet
gøre af mig selv; saaledes som jeg hører, dømmer
jeg, og min Dom er retfærdig; thi jeg søger ikke min
Villie, men hans Villie, som sendte mig. 31 Dersom
jeg vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd ikke sandt.
32 Det er en anden, som vidner om mig, og jeg ved,
at det Vidnesbyrd er sandt, som han vidner om mig.
33 I have sendt Bud til Johannes, og han har vidnet
for Sandheden. 34 Dog, jeg henter ikke Vidnesbyrdet
fra et Menneske; men dette siger jeg, for at I skulle
frelses. 35 Han var det brændende og skinnende
Lys, og I have til en Tid villet fryde eder ved hans
Lys. 36 Men det Vidnesbyrd, som jeg har, er større
end Johannes's; thi de Gerninger, som Faderen har
givet mig at fuldbyrde, selve de Gerninger, som jeg
gør, vidne om mig, at Faderen har udsendt mig. 37
Og Faderen, som sendte mig, han har vidnet om
mig. I have aldrig hverken hørt hans Røst eller set
hans Skikkelse, 38 og hans Ord have I ikke blivende
i eder; thi den, som han udsendte, ham tro I ikke.
39 I ransage Skrifterne, fordi I mene i dem at have
evigt Liv; og det er dem, som vidne om mig. **(aiōnios g166)** 40 Og I ville ikke komme til mig, for at I kunne
have Liv. 41 Jeg tager ikke Ære af Mennesker; 42
men jeg kender eder, at I have ikke Guds Kærlighed
i eder. 43 Jeg er kommen i min Faders Navn, og I
modtage mig ikke; dersom en anden kommer i sit
eget Navn, ham ville I modtage. 44 Hvorledes kunne
I tro, I, som tage Ære af hverandre, og den Ære,
som er fra den eneste Gud, søge I ikke? 45 Tænker
ikke, at jeg vil anklage eder for Faderen; der er en,
som anklager eder, Moses, til hvem I have sat eders
Haab. 46 Thi dersom I troede Moses, troede I mig;
thi han har skrevet om mig. 47 Men tro I ikke hans
Skrifter, hvorledes skulle I da tro mine Ord?"

6 Derefter drog Jesus over til hin Side af Galilæas
Sø, Tiberias-Søen. 2 Og en stor Skare fulgte
ham, fordi de saa de Tegn, som han gjorde paa de
syge. 3 Men Jesus gik op paa Bjerget og satte sig
der med sine Disciple. 4 Men Paasken, Jødernes
Højtid, var nær. 5 Da Jesus nu opløftede sine Øjne
og saa, at en stor Skare kom til ham, sagde han til
Filip: „Hvor skulle vi købe Brød, for at disse kunne
faa noget at spise?" 6 Men dette sagde han for at
prøve ham; thi han vidste selv, hvad han vilde gøre.
7 Filip svarede ham: „Brød for to Hundrede Denarer
er ikke nok for dem, til at hver kan faa noget lidet." 8
En af hans Disciple, Andreas, Simon Peters Broder,
siger til ham: 9 „Her er en lille Dreng, som har fem
Bygbrød og to Smaafisk; men hvad er dette til saa
mange?" 10 Jesus sagde: „Lader Folkene sætte sig
ned;" og der var meget Græs paa Stedet. Da satte
Mændene sig ned, omtrent fem Tusinde i Tallet. 11
Saa tog Jesus Brødene og takkede og uddelte dem
til dem, som havde sat sig ned; ligeledes ogsaa af
Smaafiskene saa meget, de vilde. 12 Men da de vare
blevne mætte, siger han til sine Disciple: „Samler de
tiloversblevne Stykker sammen, for at intet skal gaa
til Spilde." 13 Da samlede de og fyldte tolv Kurve med
Stykker, som bleve tilovers af de fem Bygbrød fra
dem, som havde faaet Mad. 14 Da nu Folkene saa
det Tegn, som han havde gjort, sagde de: „Denne er i
Sandhed Profeten, som kommer til Verden." 15 Da
Jesus nu skønnede, at de vilde komme og tage ham
med Magt for at gøre ham til Konge, gik han atter op
paa Bjerget, ganske alene. 16 Men da det var blevet
Aften, gik hans Disciple ned til Søen. 17 Og de gik
om Bord i et Skib og vilde sætte over til hin Side
af Søen til Kapernaum. Og det var allerede blevet
mørkt, og Jesus var endnu ikke kommen til dem. 18
Og Søen rejste sig, da der blæste en stærk Vind. 19
Da de nu havde roet omtrent fem og tyve eller tredive
Stadier, se de Jesus vandre paa Søen og komme
nær til Skibet, og de forfærdedes. 20 Men han siger
til dem: „Det er mig; frygter ikke!" 21 Da vilde de tage
ham op i Skibet; og straks kom Skibet til Landet, som
de sejlede til. 22 Den næste Dag saa Skaren, som
stod paa hin Side af Søen, at der ikke havde været
mere end eet Skib der, og at Jesus ikke var gaaet om
Bord med sine Disciple, men at hans Disciple vare
dragne bort alene, 23 (men der var kommet Skibe fra
Tiberias nær til det Sted, hvor de spiste Brødet, efter
at Herren havde gjort Taksigelse): 24 da Skaren nu
saa, at Jesus ikke var der, ej heller hans Disciple,
gik de om Bord i Skibene og kom til Kapernaum for
at søge efter Jesus. 25 Og da de fandt ham paa
hin Side af Søen, sagde de til ham: „Rabbi! naar er
du kommen hid?" 26 Jesus svarede dem og sagde:
„Sandelig, sandelig, siger jeg eder, I søge mig, ikke
fordi I saa Tegn, men fordi I spiste af Brødene og
bleve mætte. 27 Arbejder ikke for den Mad, som er
forgængelig, men for den Mad, som varer til et evigt
Liv, hvilken Menneskesønnen vil give eder; thi ham
har Faderen, Gud selv, beseglet." **(aiōnios g166)** 28 Da
sagde de til ham: „Hvad skulle vi gøre, for at vi kunne
arbejde paa Guds Gerninger?" 29 Jesus svarede og

sagde til dem: „Dette er Guds Gerning, at I tro paa
den, som han udsendte." 30 Da sagde de til ham:
„Hvad gør du da for et Tegn, for at vi kunne se det og
tro dig? Hvad Arbejde gør du? 31 Vore Fædre aade
Manna i Ørkenen, som der er skrevet: Han gav dem
Brød fra Himmelen at æde." 32 Da sagde Jesus til
dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, ikke Moses
har givet eder Brødet fra Himmelen, men min Fader
giver eder det sande Brød fra Himmelen. 33 Thi Guds
Brød er det, som kommer ned fra Himmelen og giver
Verden Liv." 34 Da sagde de til ham: „Herre! giv
os altid dette Brød!" 35 Jesus sagde til dem: „Jeg
er Livets Brød. Den, som kommer til mig, skal ikke
hungre; og den, som tror paa mig, skal aldrig tørste.
36 Men jeg har sagt eder, at I have set mig og dog
ikke tro. 37 Alt, hvad Faderen giver mig, skal komme
til mig; og den, som kommer til mig, vil jeg ingenlunde
kaste ud. 38 Thi jeg er kommen ned fra Himmelen,
ikke for at gøre min Villie, men hans Villie, som sendte
mig. 39 Men dette er hans Villie, som sendte mig, at
jeg skal intet miste af alt det, som han har givet mig,
men jeg skal oprejse det paa den yderste Dag. 40
Thi dette er min Faders Villie, at hver den, som ser
Sønnen og tror paa ham, skal have et evigt Liv, og jeg
skal oprejse ham paa den yderste Dag." (aiōnios g166)
41 Da knurrede Jøderne over ham, fordi han sagde:
„Jeg er det Brød, som kom ned fra Himmelen," 42
og de sagde: „Er dette ikke Jesus, Josefs Søn, hvis
Fader og Moder vi kende? Hvorledes kan han da
sige: Jeg er kommen ned fra Himmelen?" 43 Jesus
svarede og sagde til dem: „Knurrer ikke indbyrdes! 44
Ingen kan komme til mig, uden Faderen, som sendte
mig, drager ham; og jeg skal oprejse ham paa den
yderste Dag. 45 Der er skrevet hos Profeterne: „Og
de skulle alle være oplærte af Gud." Hver den, som
har hørt af Faderen og lært, kommer til mig. 46 Ikke
at nogen har set Faderen, kun den, som er fra Gud,
han har set Faderen. 47 Sandelig, sandelig, siger jeg
eder, den, som tror paa mig, har et evigt Liv. (aiōnios
g166) 48 Jeg er Livets Brød. 49 Eders Fædre aade
Manna i Ørkenen og døde. 50 Dette er det Brød, som
kommer ned fra Himmelen, at man skal æde af det
og ikke dø. 51 Jeg er det levende Brød, som kom ned
fra Himmelen; om nogen æder af dette Brød, han skal
leve til evig Tid; og det Brød, som jeg vil give, er mit
Kød, hvilket jeg vil give for Verdens Liv." (aiōn g165) 52
Da kivedes Jøderne indbyrdes og sagde: „Hvorledes
kan han give os sit Kød at æde?" 53 Jesus sagde da
til dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, dersom
I ikke æde Menneskesønnens Kød og drikke hans
Blod, have I ikke Liv i eder. 54 Den, som æder mit
Kød og drikker mit Blod, har et evigt Liv, og jeg skal
oprejse ham paa den yderste Dag. (aiōnios g166) 55
Thi mit Kød er sand Mad, og mit Blod er sand Drikke.
56 Den, som æder mit Kød og drikker mit Blod, han
bliver i mig, og jeg i ham. 57 Ligesom den levende
Fader udsendte mig, og jeg lever i Kraft af Faderen,
ligesaa skal ogsaa den, som æder mig, leve i Kraft
af mig. 58 Dette er det Brød, som er kommet ned
fra Himmelen; ikke som eders Fædre aade og døde.
Den, som æder dette Brød, skal leve evindelig." (aiōn
g165) 59 Dette sagde han, da han lærte i en Synagoge
i Kapernaum. 60 Da sagde mange af hans Disciple,
som havde hørt ham: „Dette er en haard Tale; hvem
kan høre den?" 61 Men da Jesus vidste hos sig selv,
at hans Disciple knurrede derover, sagde han til dem:
„Forarger dette eder? 62 Hvad om I da faa at se, at
Menneskesønnen farer op, hvor han var før? 63 Det
er Aanden, som levendegør, Kødet gavner intet; de
Ord, som jeg har talt til eder, ere Aand og ere Liv. 64
Men der er nogle af eder, som ikke tro." Thi Jesus
vidste fra Begyndelsen, hvem det var, der ikke troede,
og hvem den var, der skulde forraade ham. 65 Og
han sagde: „Derfor har jeg sagt eder, at ingen kan
komme til mig, uden det er givet ham af Faderen." 66
Fra den Tid traadte mange af hans Disciple tilbage
og vandrede ikke mere med ham. 67 Jesus sagde da
til de tolv: „Mon ogsaa I ville gaa bort?" 68 Simon
Peter svarede ham: „Herre! til hvem skulle vi gaa
hen? Du har det evige Livs Ord; (aiōnios g166) 69 og
vi have troet og erkendt, at du er Guds Hellige." 70
Jesus svarede dem: „Har jeg ikke udvalgt mig eder
tolv, og en af eder er en Djævel?" 71 Men han talte
om Judas, Simon Iskariots Søn; thi det var ham, som
siden skulde forraade ham, skønt han var en af de
tolv.

7 Derefter vandrede Jesus omkring i Galilæa; thi han
vilde ikke vandre i Judæa, fordi Jøderne søgte at
slaa ham ihjel. 2 Men Jødernes Højtid, Løvsalsfesten,
var nær. 3 Da sagde hans Brødre til ham: „Drag bort
herfra og gaa til Judæa, for at ogsaa dine Disciple
kunne se dine Gerninger, som du gør. 4 Thi ingen
gør noget i Løndom, naar han selv ønsker at være
aabenbar; dersom du gør dette, da vis dig for Verden!"
5 Thi heller ikke hans Brødre troede paa ham. 6 Da
siger Jesus til dem: „Min Tid er endnu ikke kommen;
men eders Tid er stedse for Haanden. 7 Verden kan
ikke hade eder; men mig hader den, fordi jeg vidner
om den, at dens Gerninger ere onde. 8 Drager I op til
Højtiden; jeg drager endnu ikke op til denne Højtid,
thi min Tid er endnu ikke fuldkommet." 9 Da han

havde sagt dette til dem, blev han i Galilæa. **10** Men
da hans Brødre vare dragne op til Højtiden, da drog
han ogsaa selv op, ikke aabenlyst, men lønligt. **11**
Da ledte Jøderne efter ham paa Højtiden og sagde:
„Hvor er han?" **12** Og der blev mumlet meget om ham
iblandt Skarerne; nogle sagde: „Han er en god Mand;"
men andre sagde: „Nej, han forfører Mængden." **13**
Dog talte ingen frit om ham af Frygt for Jøderne. **14**
Men da det allerede var midt i Højtiden, gik Jesus op
i Helligdommen og lærte. **15** Jøderne undrede sig nu
og sagde: „Hvorledes kan denne have Lærdom, da
han ikke er oplært?" **16** Da svarede Jesus dem og
sagde: „Min Lære er ikke min, men hans, som sendte
mig. **17** Dersom nogen vil gøre hans Villie, skal han
erkende, om Læren er fra Gud, eller jeg taler af mig
selv. **18** Den, som taler af sig selv, søger sin egen
Ære; men den, som søger hans Ære, der sendte ham,
han er sanddru, og der er ikke Uret i ham. **19** Har ikke
Moses givet eder Loven? Og ingen af eder holder
Loven. Hvorfor søge I at slaa mig ihjel?" **20** Mængden
svarede: „Du er besat; hvem søger at slaa dig ihjel?"
21 Jesus svarede og sagde til dem: „Een Gerning
gjorde jeg, og I undre eder alle derover. **22** Moses har
givet eder Omskærelsen, (ikke at den er fra Moses,
men fra Fædrene) og I omskære et Menneske paa en
Sabbat. **23** Dersom et Menneske faar Omskærelse
paa en Sabbat, for at Mose Lov ikke skal brydes,
ere I da vrede paa mig, fordi jeg har gjort et helt
Menneske rask paa en Sabbat? **24** Dømmer ikke
efter Skinnet, men dømmer en retfærdig Dom!" **25** Da
sagde nogle af dem fra Jerusalem: „Er det ikke ham,
som de søge at slaa ihjel? **26** Og se, han taler frit,
og de sige intet til ham; mon Raadsherrerne virkelig
skulde have erkendt, at han er Kristus? **27** Dog — vi
vide, hvorfra denne er; men naar Kristus kommer,
kender ingen, hvorfra han er." **28** Derfor raabte Jesus,
idet han lærte i Helligdommen, og sagde: „Baade
kende I mig og vide, hvorfra jeg er! Og af mig selv
er jeg ikke kommen, men han, som sendte mig, er
sand, han, hvem I ikke kende. **29** Jeg kender ham;
thi jeg er fra ham, og han har udsendt mig." **30** De
søgte da at gribe ham; og ingen lagde Haand paa
ham, thi hans Time var endnu ikke kommen. **31** Men
mange af Folket troede paa ham, og de sagde: „Naar
Kristus kommer, mon han da skal gøre flere Tegn, end
denne har gjort?" **32** Farisæerne hørte, at Mængden
mumlede dette om ham; og Yppersteprælsterne og
Farisæerne sendte Tjenere ud for at gribe ham. **33** Da
sagde Jesus: „Endnu en liden Tid er jeg hos eder, saa
gaar jeg bort til den, som sendte mig. **34** I skulle lede
efter mig og ikke finde mig, og der, hvor jeg er, kunne
I ikke komme." **35** Da sagde Jøderne til hverandre:
„Hvor vil han gaa hen, siden vi ikke skulle finde ham?
Mon han vil gaa til dem, som ere adspredte iblandt
Grækerne, og lære Grækerne? **36** Hvad er det for
et Ord, han siger: I skulle lede efter mig og ikke
finde mig, og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme?"
37 Men paa den sidste, den store Højtidsdag stod
Jesus og raabte og sagde: „Om nogen tørster, han
komme til mig og drikke! **38** Den, som tror paa mig,
af hans Liv skal der, som Skriften har sagt, flyde
levende Vandstrømme." **39** Men dette sagde han om
den Aand, som de, der troede paa ham, skulde faa;
thi den Helligaand var der ikke endnu, fordi Jesus
endnu ikke var herliggjort. **40** Nogle af Mængden,
som hørte disse Ord, sagde nu: „Dette er sandelig
Profeten." **41** Andre sagde: „Dette er Kristus;" men
andre sagde: „Mon da Kristus kommer fra Galilæa?
42 Har ikke Skriften sagt, at Kristus kommer af Davids
Sæd og fra Bethlehem, den Landsby, hvor David
var?" **43** Saaledes blev der Splid iblandt Mængden
om ham. **44** Men nogle af dem vilde gribe ham;
dog lagde ingen Haand paa ham. **45** Tjenerne kom
nu til Yppersteprælsterne og Farisæerne, og disse
sagde til dem: „Hvorfor have I ikke ført ham herhen?"
46 Tjenerne svarede: „Aldrig har noget Menneske
talt saaledes som dette Menneske." **47** Da svarede
Farisæerne dem: „Ere ogsaa I forførte? **48** Mon nogen
af Raadsherrerne har troet paa ham, eller nogen af
Farisæerne? **49** Men denne Hob, som ikke kender
Loven, er forbandet." **50** Nikodemus, han, som var
kommen til ham om Natten og var en af dem, sagde
til dem: **51** „Mon vor Lov dømmer et Menneske, uden
at man først forhører ham og faar at vide, hvad han
gør?" **52** De svarede og sagde til ham: „Er ogsaa
du fra Galilæa? Ransag og se, at der ikke fremstaar
nogen Profet fra Galilæa." **53** [Og de gik hver til sit
Hus.]

8 [Men Jesus gik til Oliebjerget. **2** Og aarle om
Morgenen kom han igen i Helligdommen, og hele
Folket kom til ham; og han satte sig og lærte dem. **3**
Men de skriftkloge og Farisæerne føre en Kvinde til
ham, greben i Hor, og stille hende frem i Midten. **4**
Og de sige til ham: „Mester! denne Kvinde er greben i
Hor paa fersk Gerning. **5** Men Moses bød os i Loven,
at saadanne skulle stenes; hvad siger nu du?" **6** Men
dette sagde de for at friste ham, for at de kunde have
noget at anklage ham for. Men Jesus bøjede sig ned
og skrev med Fingeren paa Jorden. **7** Men da de
bleve ved at spørge ham, rettede han sig op og sagde
til dem: „Den iblandt eder, som er uden Synd, kaste

først Stenen paa hende!" 8 Og han bøjede sig atter
ned og skrev paa Jorden. 9 Men da de hørte det, gik
de bort, den ene efter den anden, fra de ældste til de
yngste, og Jesus blev alene tilbage med Kvinden,
som stod der i Midten. 10 Men da Jesus rettede sig
op og ingen saa uden Kvinden, sagde han til hende:
„Kvinde! hvor ere de henne? Var der ingen, som
fordømte dig?" 11 Men hun sagde: „Herre! ingen." Da
sagde Jesus: „Heller ikke jeg fordømmer dig; gaa
bort, og synd ikke mere!"] 12 Jesus talte da atter til
dem og sagde: „Jeg er Verdens Lys; den, som følger
mig, skal ikke vandre i Mørket, men have Livets Lys."
13 Da sagde Farisæerne til ham: „Du vidner om dig
selv; dit Vidnesbyrd er ikke sandt." 14 Jesus svarede
og sagde til dem: „Om jeg end vidner om mig selv, er
mit Vidnesbyrd sandt; thi jeg ved, hvorfra jeg kom,
og hvor jeg gaar hen; men I vide ikke, hvorfra jeg
kommer, og hvor jeg gaar hen. 15 I dømme efter
Kødet; jeg dømmer ingen. 16 Men om jeg ogsaa
dømmer, er min Dom sand; thi det er ikke mig alene,
men mig og Faderen, han, som sendte mig. 17 Men
ogsaa i eders Lov er der skrevet, at to Menneskers
Vidnesbyrd er sandt. 18 Jeg er den, der vidner om
mig selv, og Faderen, som sendte mig, vidner om
mig." 19 Derfor sagde de til ham: „Hvor er din Fader?"
Jesus svarede: „I kende hverken mig eller min Fader;
dersom I kendte mig, kendte I ogsaa min Fader." 20
Disse Ord talte Jesus ved Tempelblokken, da han
lærte i Helligdommen; og ingen greb ham, fordi hans
Time endnu ikke var kommen. 21 Da sagde han atter
til dem: „Jeg gaar bort, og I skulle lede efter mig, og I
skulle dø i eders Synd; hvor jeg gaar hen, kunne I
ikke komme." 22 Da sagde Jøderne: „Mon han vil
slaa sig selv ihjel, siden han siger: Hvor jeg gaar hen,
kunne I ikke komme?" 23 Og han sagde til dem: „I
ere nedenfra, jeg er ovenfra; I ere af denne Verden,
jeg er ikke af denne Verden. 24 Derfor har jeg sagt
eder, at I skulle dø i eders Synder; thi dersom I ikke
tro, at det er mig, skulle I dø i eders Synder." 25 De
sagde da til ham: „Hvem er du?" Og Jesus sagde
til dem: „Just det, som jeg siger eder. 26 Jeg har
meget at tale og dømme om eder; men den, som
sendte mig, er sanddru, og hvad jeg har hørt af ham,
det taler jeg til Verden." 27 De forstode ikke, at han
talte til dem om Faderen. 28 Da sagde Jesus til dem:
„Naar I faa ophøjet Menneskesønnen, da skulle I
kende, at det er mig, og at jeg gør intet af mig selv;
men som min Fader har lært mig, saaledes taler jeg.
29 Og han, som sendte mig, er med mig; han har
ikke ladet mig alene, fordi jeg gør altid det, som er
ham til Behag." 30 Da han talte dette, troede mange
paa ham. 31 Jesus sagde da til de Jøder, som vare
komne til Tro paa ham: „Dersom I blive i mit Ord,
ere I sandelig mine Disciple, 32 og I skulle erkende
Sandheden, og Sandheden skal frigøre eder." 33
De svarede ham: „Vi ere Abrahams Sæd og have
aldrig været nogens Trælle; hvorledes siger du da: I
skulle vorde frie?" 34 Jesus svarede dem: „Sandelig,
sandelig, siger jeg eder, hver den, som gør Synden,
er Syndens Træl. 35 Men Trællen bliver ikke i Huset
til evig Tid, Sønnen bliver der til evig Tid. (aiōn g165) 36
Dersom da Sønnen faar frigjort eder, skulle I være
virkelig frie. 37 Jeg ved, at I ere Abrahams Sæd; men
I søge at slaa mig ihjel, fordi min Tale ikke finder Rum
hos eder. 38 Jeg taler det, som jeg har set hos min
Fader; saa gøre ogsaa I det, som I have hørt af eders
Fader." 39 De svarede og sagde til ham: „Vor Fader
er Abraham." Jesus sagde til dem: „Dersom I vare
Abrahams Børn, gjorde I Abrahams Gerninger. 40
Men nu søge I at slaa mig ihjel, et Menneske, der
har sagt eder Sandheden, som jeg har hørt af Gud;
dette gjorde Abraham ikke. 41 I gøre eders Faders
Gerninger." De sagde da til ham: „Vi ere ikke avlede
i Hor; vi have een Fader, Gud." 42 Jesus sagde til
dem: „Dersom Gud var eders Fader, da elskede I
mig; thi jeg er udgaaet og kommen fra Gud; thi jeg er
heller ikke kommen af mig selv, men han har udsendt
mig. 43 Hvorfor forstaa I ikke min Tale? fordi I ikke
kunne høre mit Ord. 44 I ere af den Fader Djævelen,
og eders Faders Begæringer ville I gøre. Han var en
Manddraber fra Begyndelsen af, og han staar ikke
i Sandheden; thi Sandhed er ikke i ham. Naar han
taler Løgn, taler han af sit eget; thi han er en Løgner
og Løgnens Fader. 45 Men mig tro I ikke, fordi jeg
siger Sandheden. 46 Hvem af eder kan overbevise
mig om nogen Synd? Siger jeg Sandhed, hvorfor tro I
mig da ikke? 47 Den, som er af Gud, hører Guds
Ord; derfor høre I ikke, fordi I ere ikke af Gud." 48
Jøderne svarede og sagde til ham: „Sige vi ikke med
Rette, at du er en Samaritan og er besat?" 49 Jesus
svarede: „Jeg er ikke besat, men jeg ærer min Fader,
og I vanære mig. 50 Men jeg søger ikke min Ære;
der er den, som søger den og dømmer. 51 Sandelig,
sandelig, siger jeg eder, dersom nogen holder mit
Ord, skal han i al Evighed ikke se Døden." (aiōn g165)
52 Jøderne sagde til ham: „Nu vide vi, at du er besat;
Abraham døde og Profeterne, og du siger: Dersom
nogen holder mit Ord, han skal i al Evighed ikke
smage Døden. (aiōn g165) 53 Mon du er større end
vor Fader Abraham, som jo døde? ogsaa Profeterne
døde; hvem gør du dig selv til?" 54 Jesus svarede:
„Dersom jeg ærer mig selv, er min Ære intet; det er

min Fader, som ærer mig, han, om hvem I sige, at
han er eders Gud. 55 Og I have ikke kendt ham, men
jeg kender ham. Og dersom jeg siger: „Jeg kender
ham ikke," da bliver jeg en Løgner ligesom I; men
jeg kender ham og holder hans Ord. 56 Abraham,
eders Fader, frydede sig til at se min Dag, og han saa
den og glædede sig." 57 Da sagde Jøderne til ham:
„Du er endnu ikke halvtredsindstyve Aar gammel,
og du har set Abraham?" 58 Jesus sagde til dem:
„Sandelig, sandelig, siger jeg eder, førend Abraham
blev til, har jeg været." 59 Saa toge de Stene for at
kaste paa ham; men Jesus skjulte sig og gik ud af
Helligdommen.

9 Og da han gik forbi, saa han et Menneske, som
var blindt fra Fødselen. 2 Og hans Disciple spurgte
ham og sagde: „Rabbi, hvem har syndet, denne
eller hans Forældre, saa han skulde fødes blind?" 3
Jesus svarede: „Hverken han eller hans Forældre
have syndet; men det er sket, for at Guds Gerninger
skulle aabenbares paa ham. 4 Jeg maa gøre hans
Gerninger, som sendte mig, saa længe det er Dag;
der kommer en Nat, da ingen kan arbejde. 5 Medens
jeg er i Verden, er jeg Verdens Lys." 6 Da han
havde sagt dette, spyttede han paa Jorden og gjorde
Dynd af Spyttet og smurte Dyndet paa hans Øjne. 7
Og han sagde til ham: „Gaa hen, to dig i Dammen
Siloam" (hvilket er udlagt: udsendt). Da gik han bort
og toede sig, og han kom seende tilbage. 8 Da sagde
Naboerne og de, som før vare vante til at se ham
som Tigger: „Er det ikke ham, som sad og tiggede?"
9 Nogle sagde: „Det er ham;" men andre sagde: „Nej,
han ligner ham." Han selv sagde: „Det er mig." 10
Da sagde de til ham: „Hvorledes bleve dine Øjne
aabnede?" 11 Han svarede: „En Mand, som kaldes
Jesus, gjorde Dynd og smurte det paa mine Øjne
og sagde til mig: Gaa hen til Siloam og to dig! Da
jeg saa gik hen og toede mig, blev jeg seende." 12
Da sagde de til ham: „Hvor er han?" Han siger: „Det
ved jeg ikke." 13 De føre ham, som før var blind, til
Farisæerne. 14 Men det var Sabbat den Dag, da
Jesus gjorde Dyndet og aabnede hans Øjne. 15 Atter
spurgte nu ogsaa Farisæerne ham, hvorledes han var
bleven seende. Men han sagde til dem: „Han lagde
Dynd paa mine Øjne, og jeg toede mig, og nu ser jeg."
16 Nogle af Farisæerne sagde da: „Dette Menneske
er ikke fra Gud, efterdi han ikke holder Sabbaten."
Andre sagde: „Hvorledes kan et syndigt Menneske
gøre saadanne Tegn?" Og der var Splid imellem dem.
17 De sige da atter til den blinde: „Hvad siger du
om ham, efterdi han aabnede dine Øjne?" Men han
sagde: „Han er en Profet." 18 Saa troede Jøderne
ikke om ham, at han havde været blind og var bleven
seende, førend de fik kaldt paa Forældrene til ham,
som havde faaet sit Syn. 19 Og de spurgte dem og
sagde: „Er denne eders Søn, om hvem I sige, at han
var født blind? Hvorledes er han da nu seende?" 20
Hans Forældre svarede dem og sagde: „Vi vide, at
denne er vor Søn, og at han var født blind. 21 Men
hvorledes han nu er bleven seende, vide vi ikke, og
hvem der har aabnet hans Øjne, vide vi ikke heller;
spørger ham; han er gammel nok; han maa selv
tale for sig." 22 Dette sagde hans Forældre, fordi
de frygtede for Jøderne; thi Jøderne vare allerede
komne overens om, at dersom nogen bekendte ham
som Kristus, skulde han udelukkes af Synagogen. 23
Derfor sagde hans Forældre: „Han er gammel nok,
spørger ham selv!" 24 Da hidkaldte de anden Gang
Manden, som havde været blind, og sagde til ham:
„Giv Gud Æren; vi vide, at dette Menneske er en
Synder." 25 Da svarede han: „Om han er en Synder,
ved jeg ikke; een Ting ved jeg, at jeg, som var blind,
nu ser." 26 De sagde da til ham igen: „Hvad gjorde
han ved dig? Hvorledes aabnede han dine Øjne?" 27
Han svarede dem: „Jeg har allerede sagt eder det, og
I hørte ikke efter. Hvorfor ville I høre det igen? Ville
ogsaa I blive hans Disciple?" 28 Da udskældte de
ham og sagde: „Du er hans Discipel; men vi ere Mose
Disciple. 29 Vi vide, at Gud har talt til Moses; men
om denne vide vi ikke, hvorfra han er." 30 Manden
svarede og sagde til dem: „Det er dog underligt, at I
ikke vide, hvorfra han er, og han har aabnet mine
Øjne. 31 Vi vide, at Syndere bønhører Gud ikke; men
dersom nogen er gudfrygtig og gør hans Villie, ham
hører han. 32 Aldrig er det hørt, at nogen har aabnet
Øjnene paa en blindfødt. (aiōn g165) 33 Var denne ikke
fra Gud, da kunde han intet gøre." 34 De svarede og
sagde til ham: „Du er hel og holden født i Synder, og
du vil lære os?" Og de stødte ham ud. 35 Jesus hørte,
at de havde udstødt ham; og da han traf ham, sagde
han til ham: „Tror du paa Guds Søn?" 36 Han svarede
og sagde: „Hvem er han, Herre? for at jeg kan tro
paa ham." 37 Jesus sagde til ham: „Baade har du set
ham, og den, som taler med dig, ham er det." 38 Men
han sagde: „Jeg tror, Herre!" og han kastede sig ned
for ham. 39 Og Jesus sagde: „Til Dom er jeg kommen
til denne Verden, for at de, som ikke se, skulle blive
seende, og de, som se, skulle blive blinde." 40 Nogle
af Farisæerne, som vare hos ham, hørte dette, og de
sagde til ham: „Mon ogsaa vi ere blinde?" 41 Jesus
sagde til dem: „Vare I blinde, da havde I ikke Synd;
men nu sige I: Vi se; eders Synd forbliver."

10 „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som
ikke gaar ind i Faarefolden gennem Døren, men
stiger andensteds over, han er en Tyv og en Røver. **2**
Men den, som gaar ind igennem Døren, er Faarenes
Hyrde. **3** For ham lukker Dørvogteren op, og Faarene
høre hans Røst; og han kalder sine egne Faar ved
Navn og fører dem ud. **4** Og naar han har ført alle
sine egne Faar ud, gaar han foran dem; og Faarene
følge ham, fordi de kende hans Røst. **5** Men en
fremmed ville de ikke følge, men de ville fly fra ham,
fordi de ikke kende de fremmedes Røst." **6** Denne
Lignelse sagde Jesus til dem; men de forstode ikke,
hvad det var, som han talte til dem. **7** Jesus sagde da
atter til dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, jeg er
Faarenes Dør. **8** Alle de, som ere komne før mig, ere
Tyve og Røvere; men Faarene hørte dem ikke. **9** Jeg
er Døren; dersom nogen gaar ind igennem mig, han
skal frelses; og han skal gaa ind og gaa ud og finde
Føde. **10** Tyven kommer ikke uden for at stjæle og
slagte og ødelægge; jeg er kommen, for at de skulle
have Liv og have Overflod. **11** Jeg er den gode Hyrde;
den gode Hyrde sætter sit Liv til for Faarene. **12** Men
Lejesvenden, som ikke er Hyrde, hvem Faarene ikke
høre til, ser Ulven komme og forlader Faarene og flyr,
og Ulven røver dem og adspreder dem, **13** fordi han
er en Lejesvend og ikke bryder sig om Faarene. **14**
Jeg er den gode Hyrde, og jeg kender mine, og mine
kende mig, **15** ligesom Faderen kender mig, og jeg
kender Faderen; og jeg sætter mit Liv til for Faarene.
16 Og jeg har andre Faar, som ikke høre til denne
Fold; ogsaa dem bør jeg føre, og de skulle høre min
Røst; og der skal blive een Hjord, een Hyrde. **17**
Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til
for at tage det igen. **18** Ingen tager det fra mig, men
jeg sætter det til af mig selv. Jeg har Magt til at sætte
det til, og jeg har Magt til at tage det igen. Dette Bud
modtog jeg af min Fader." **19** Der blev atter Splid
iblandt Jøderne for disse Ords Skyld. **20** Og mange
af dem sagde: „Han er besat og raser, hvorfor høre
I ham?" **21** Andre sagde: „Dette er ikke Ord af en
besat; mon en ond Aand kan aabne blindes Øjne?"
22 Men Tempelvielsens Fest indtraf i Jerusalem. Det
var Vinter; **23** og Jesus gik omkring i Helligdommen, i
Salomons Søjlegang. **24** Da omringede Jøderne ham
og sagde til ham: „Hvor længe holder du vor Sjæl i
Uvished? Dersom du er Kristus, da sig os det rent
ud!" **25** Jesus svarede dem: „Jeg har sagt eder det,
og I tro ikke. De Gerninger, som jeg gør i min Faders
Navn, de vidne om mig; **26** men I tro ikke, fordi I ikke
ere af mine Faar. **27** Mine Faar høre min Røst, og jeg
kender dem, og de følge mig, **28** og jeg giver dem
et evigt Liv, og de skulle i al Evighed ikke fortabes,
og ingen skal rive dem ud af min Haand. **(aiōn g165,
aiōnios g166)** **29** Min Fader, som har givet mig dem, er
større end alle; og ingen kan rive noget af min Faders
Haand. **30** Jeg og Faderen, vi ere eet." **31** Da toge
Jøderne atter Stene op for at stene ham. **32** Jesus
svarede dem: „Mange gode Gerninger har jeg vist
eder fra min Fader; for hvilken af disse Gerninger
stene I mig?" **33** Jøderne svarede ham: „For en god
Gerning stene vi dig ikke, men for Gudsbespottelse,
og fordi du, som er et Menneske, gør dig selv til Gud."
34 Jesus svarede dem: „Er der ikke skrevet i eders
Lov: Jeg har sagt: I ere Guder? **35** Naar den nu har
kaldt dem Guder, til hvem Guds Ord kom (og Skriften
kan ikke rokkes), **36** sige I da til den, hvem Faderen
har helliget og sendt til Verden: Du taler bespotteligt,
fordi jeg sagde: Jeg er Guds Søn? **37** Dersom jeg
ikke gør min Faders Gerninger, saa tror mig ikke! **38**
Men dersom jeg gør dem, saa tror Gerningerne, om I
end ikke ville tro mig, for at I kunne indse og erkende,
at Faderen er i mig, og jeg i Faderen." **39** De søgte da
atter at gribe ham; og han undslap af deres Haand.
40 Og han drog atter bort hinsides Jordan til det Sted,
hvor Johannes først døbte, og han blev der. **41** Og
mange kom til ham, og de sagde: „Johannes gjorde
vel intet Tegn; men alt, hvad Johannes sagde om
denne, var sandt." **42** Og mange troede paa ham der.

11 Men der laa en Mand syg, Lazarus fra Bethania,
den Landsby, hvor Maria og hendes Søster
Martha boede. **2** Men Maria var den, som salvede
Herren med Salve og tørrede hans Fødder med sit
Haar; hendes Broder Lazarus var syg. **3** Da sendte
Søstrene Bud til ham og lod sige: „Herre! se, den, du
elsker, er syg." **4** Men da Jesus hørte dette, sagde
han: „Denne Sygdom er ikke til Døden, men for Guds
Herligheds Skyld, for at Guds Søn skal herliggøres
ved den." **5** Men Jesus elskede Martha og hendes
Søster og Lazarus. **6** Da han nu hørte, at han var
syg, blev han dog to Dage paa det Sted, hvor han
var. **7** Derefter siger han saa til Disciplene: „Lader
os gaa til Judæa igen!" **8** Disciplene sige til ham:
„Rabbi! nylig søgte Jøderne at stene dig, og du drager
atter derhen?" **9** Jesus svarede: „Har Dagen ikke tolv
Timer? Vandrer nogen om Dagen, da støder han ikke
an; thi han ser denne Verdens Lys. **10** Men vandrer
nogen om Natten, da støder han an; thi Lyset er ikke
i ham." **11** Dette sagde han, og derefter siger han
til dem: „Lazarus, vor Ven, er sovet ind; men jeg
gaar hen for at vække ham af Søvne." **12** Da sagde
Disciplene til ham: „Herre! sover han, da bliver han

helbredet." 13 Men Jesus havde talt om hans Død;
de derimod mente, at han talte om Søvnens Hvile. 14
Derfor sagde da Jesus dem rent ud: „Lazarus er død!
15 Og for eders Skyld er jeg glad over, at jeg ikke var
der, for at I skulle tro; men lader os gaa til ham!" 16
Da sagde Thomas (hvilket betyder Tvilling), til sine
Meddisciple: „Lader os ogsaa gaa, for at vi kunne
dø med ham!" 17 Da Jesus nu kom, fandt han, at
han havde ligget i Graven allerede fire Dage. 18 Men
Bethania var nær ved Jerusalem, omtrent femten
Stadier derfra. 19 Og mange af Jøderne vare komne
til Martha og Maria for at trøste dem over deres
Broder. 20 Da Martha nu hørte, at Jesus kom, gik hun
ham i Møde; men Maria blev siddende i Huset. 21 Da
sagde Martha til Jesus: „Herre! havde du været her,
da var min Broder ikke død. 22 Men ogsaa nu ved jeg,
at hvad som helst du beder Gud om, vil Gud give dig."
23 Jesus siger til hende: „Din Broder skal opstaa." 24
Martha siger til ham: „Jeg ved, at han skal opstaa i
Opstandelsen paa den yderste Dag." 25 Jesus sagde
til hende: „Jeg er Opstandelsen og Livet; den, som
tror paa mig, skal leve, om han end dør. 26 Og hver
den, som lever og tror paa mig, skal i al Evighed ikke
dø. Tror du dette?" (aiōn g165) 27 Hun siger til ham: „Ja,
Herre! jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn, den, som
kommer til Verden." 28 Og da hun havde sagt dette,
gik hun bort og kaldte hemmeligt sin Søster Maria og
sagde: „Mesteren er her og kalder ad dig." 29 Da hun
hørte det, rejste hun sig hastigt og gik til ham. 30
Men Jesus var endnu ikke kommen til Landsbyen,
men var paa det Sted, hvor Martha havde mødt ham.
31 Da nu Jøderne, som vare hos hende i Huset og
trøstede hende, saa, at Maria stod hastigt op og gik
ud, fulgte de hende, idet de mente, at hun gik ud til
Graven for at græde der. 32 Da Maria nu kom derhen,
hvor Jesus var, og saa ham, faldt hun ned for hans
Fødder og sagde til ham: „Herre! havde du været
her, da var min Broder ikke død." 33 Da nu Jesus
saa hende græde og saa Jøderne, som vare komne
med hende, græde, harmedes han i Aanden og blev
heftigt bevæget i sit Indre; og han sagde: 34 „Hvor
have I lagt ham?" De sige til ham: „Herre! kom og se!"
35 Jesus græd. 36 Da sagde Jøderne: „Se, hvor han
elskede ham!" 37 Men nogle af dem sagde: „Kunde
ikke han, som aabnede den blindes Øjne, have gjort,
at ogsaa denne ikke var død?" 38 Da harmes Jesus
atter i sit Indre og gaar hen til Graven. Men det var
en Hule, og en Sten laa for den. 39 Jesus siger:
„Tager Stenen bort!" Martha, den dødes Søster, siger
til ham: „Herre! han stinker allerede; thi han har ligget
der fire Dage." 40 Jesus siger til hende: „Sagde jeg
ikke, at dersom du tror, skal du se Guds Herlighed?"
41 Da toge de Stenen bort. Men Jesus opløftede sine
Øjne og sagde: „Fader! jeg takker dig, fordi du har
hørt mig. 42 Jeg vidste vel, at du altid hører mig;
men for Skarens Skyld, som staar omkring, sagde
jeg det, for at de skulle tro, at du har udsendt mig."
43 Og da han havde sagt dette, raabte han med høj
Røst: „Lazarus, kom herud!" 44 Og den døde kom ud,
bunden med Jordeklæder om Fødder og Hænder, og
et Tørklæde var bundet om hans Ansigt. Jesus siger
til dem: „Løser ham, og lader ham gaa!" 45 Mange af
de Jøder, som vare komne til Maria og havde set,
hvad han havde gjort, troede nu paa ham; 46 men
nogle af dem gik hen til Farisæerne og sagde dem,
hvad Jesus havde gjort. 47 Ypperstepræsterne og
Farisæerne sammenkaldte da et Møde af Raadet
og sagde: „Hvad gøre vi? thi dette Menneske gør
mange Tegn. 48 Dersom vi lade ham saaledes blive
ved, ville alle tro paa ham, og Romerne ville komme
og tage baade vort Land og Folk." 49 Men en af
dem, Kajfas, som var Ypperstepræst i det Aar, sagde
til dem: 50 „I vide intet; ej heller betænke I, at det
er os gavnligt, at eet Menneske dør for Folket, og
at ikke det hele Folk skal gaa til Grunde." 51 Men
dette sagde han ikke af sig selv; men da han var
Ypperstepræst i det Aar, profeterede han, at Jesus
skulde dø for Folket; 52 og ikke for Folket alene,
men for at han ogsaa kunde samle Guds adspredte
Børn sammen til eet. 53 Fra den Dag af raadsloge de
derfor om at ihjelslaa ham. 54 Derfor vandrede Jesus
ikke mere frit om iblandt Jøderne, men gik bort derfra
ud paa Landet, nær ved Ørkenen, til en By, som
kaldes Efraim; og han blev der med sine Disciple. 55
Men Jødernes Paaske var nær; og mange fra Landet
gik op til Jerusalem før Paasken for at rense sig. 56
Da ledte de efter Jesus og sagde mellem hverandre,
da de stode i Helligdommen: „Hvad mene I? Mon han
ikke kommer til Højtiden?" 57 Men Ypperstepræsterne
og Farisæerne havde givet Befaling om, at dersom
nogen vidste, hvor han var, skulde han give det til
Kende, for at de kunde gribe ham.

12 Seks Dage før Paaske kom Jesus nu til
Bethania, hvor Lazarus boede, han, som Jesus
havde oprejst fra de døde. 2 Der gjorde de da et
Aftensmaaltid for ham, og Martha vartede op; men
Lazarus var en af dem, som sade til Bords med
ham. 3 Da tog Maria et Pund af ægte, saare kostbar
Nardussalve og salvede Jesu Fødder og tørrede hans
Fødder med sit Haar; og Huset blev fuldt af Salvens
Duft. 4 Da siger en af hans Disciple, Judas, Simons

Søn, Iskariot, han, som siden forraadte ham: 5
„Hvorfor blev denne Salve ikke solgt for tre Hundrede
Denarer og given til fattige?" 6 Men dette sagde han,
ikke fordi han brød sig om de fattige, men fordi han
var en Tyv og havde Pungen og bar, hvad der blev
lagt deri. 7 Da sagde Jesus: „Lad hende med Fred,
hun har jo bevaret den til min Begravelsesdag! 8
De fattige have I jo altid hos eder; men mig have
I ikke altid." 9 En stor Skare af Jøderne fik nu at
vide, at han var der; og de kom ikke for Jesu Skyld
alene, men ogsaa for at se Lazarus, hvem han havde
oprejst fra de døde. 10 Men Ypperstepræsterne
raadsloge om ogsaa at slaa Lazarus ihjel; 11 thi for
hans Skyld gik mange af Jøderne hen og troede paa
Jesus. 12 Den følgende Dag, da den store Skare,
som var kommen til Højtiden, hørte, at Jesus kom til
Jerusalem, 13 toge de Palmegrene og gik ud imod
ham og raabte: „Hosanna! velsignet være den, som
kommer, i Herrens Navn, Israels Konge!" 14 Men
Jesus fandt et ungt Æsel og satte sig derpaa, som der
er skrevet: 15 „Frygt ikke, Zions Datter! se, din Konge
kommer, siddende paa en Asenindes Føl." 16 Dette
forstode hans Disciple ikke først; men da Jesus var
herliggjort, da kom de i Hu, at dette var skrevet om
ham, og at de havde gjort dette for ham. 17 Skaren,
som var med ham, vidnede nu, at han havde kaldt
Lazarus frem fra Graven og oprejst ham fra de døde.
18 Det var ogsaa derfor, at Skaren gik ham i Møde,
fordi de havde hørt, at han havde gjort dette Tegn. 19
Da sagde Farisæerne til hverandre: „I se, at I udrette
ikke noget; se, Alverden gaar efter ham." 20 Men der
var nogle Grækere af dem, som plejede at gaa op
for at tilbede paa Højtiden. 21 Disse gik nu til Filip,
som var fra Bethsajda i Galilæa, og bade ham og
sagde: „Herre! vi ønske at se Jesus." 22 Filip kommer
og siger det til Andreas, Andreas og Filip komme og
sige det til Jesus. 23 Men Jesus svarede dem og
sagde: „Timen er kommen, til at Menneskesønnen
skal herliggøres. 24 Sandelig, sandelig, siger jeg
eder, hvis ikke Hvedekornet falder i Jorden og dør,
bliver det ene; men dersom det dør, bærer det megen
Frugt. 25 Den, som elsker sit Liv, skal miste det; og
den, som hader sit Liv i denne Verden, skal bevare
det til et evigt Liv. (aiōnios g166) 26 Om nogen tjener
mig, han følge mig, og hvor jeg er, der skal ogsaa min
Tjener være; om nogen tjener mig, ham skal Faderen
ære. 27 Nu er min Sjæl forfærdet; og hvad skal jeg
sige? Fader, frels mig fra denne Time? Dog, derfor er
jeg kommen til denne Time. 28 Fader, herliggør dit
Navn!" Da kom der en Røst fra Himmelen: „Baade
har jeg herliggjort det, og vil jeg atter herliggøre det."
29 Da sagde Skaren, som stod og hørte det, at det
havde tordnet; andre sagde: „En Engel har talt til
ham." 30 Jesus svarede og sagde: „Ikke for min Skyld
er denne Røst kommen, men for eders Skyld. 31 Nu
gaar der Dom over denne Verden, nu skal denne
Verdens Fyrste kastes ud, 32 og jeg skal, naar jeg
bliver ophøjet fra Jorden, drage alle til mig." 33 Men
dette sagde han for at betegne, hvilken Død han
skulde dø. 34 Skaren svarede ham: „Vi have hørt
af Loven, at Kristus bliver evindelig, og hvorledes
siger da du, at Menneskesønnen bør ophøjes? Hvem
er denne Menneskesøn?" (aiōn g165) 35 Da sagde
Jesus til dem: „Endnu en liden Tid er Lyset hos eder.
Vandrer, medens I have Lyset, for at Mørke ikke skal
overfalde eder! Og den, som vandrer i Mørket, ved
ikke, hvor han gaar hen. 36 Medens I have Lyset, tror
paa Lyset, for at I kunne blive Lysets Børn!" Dette
talte Jesus, og han gik bort og blev skjult for dem.
37 Men endskønt han havde gjort saa mange Tegn
for deres Øjne, troede de dog ikke paa ham, 38
for at Profeten Esajas's Ord skulde opfyldes, som
han har sagt: „Herre! hvem troede det, han hørte
af os, og for hvem blev Herrens Arm aabenbaret?"
39 Derfor kunde de ikke tro, fordi Esajas har atter
sagt: 40 „Han har blindet deres Øjne og forhærdet
deres Hjerte, for at de ikke skulle se med Øjnene og
forstaa med Hjertet og omvende sig, saa jeg kunde
helbrede dem." 41 Dette sagde Esajas, fordi han saa
hans Herlighed og talte om ham. 42 Alligevel var der
dog mange, endogsaa af Raadsherrerne, som troede
paa ham; men for Farisæernes Skyld bekendte de
det ikke, for at de ikke skulde blive udelukkede af
Synagogen; 43 thi de elskede Menneskenes Ære
mere end Guds Ære. 44 Men Jesus raabte og sagde:
„Den, som tror paa mig, tror ikke paa mig, men paa
ham, som sendte mig, 45 og den, som ser mig, ser
den, som sendte mig. 46 Jeg er kommen som et Lys
til Verden, for at hver den, som tror paa mig, ikke
skal blive i Mørket. 47 Og om nogen hører mine Ord
og ikke vogter paa dem, ham dømmer ikke jeg; thi
jeg er ikke kommen for at dømme Verden, men for
at frelse Verden. 48 Den, som foragter mig og ikke
modtager mine Ord, har den, som dømmer ham; det
Ord, som jeg har talt, det skal dømme ham paa den
yderste Dag. 49 Thi jeg har ikke talt af mig selv; men
Faderen, som sendte mig, han har givet mig Befaling
om, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale. 50 Og
jeg ved, at hans Befaling er evigt Liv. Altsaa, hvad jeg
taler, taler jeg saaledes, som Faderen har sagt mig."
(aiōnios g166)

13 Men før Paaskehøjtiden, da Jesus vidste, at
hans Time var kommen, til at han skulde gaa
bort fra denne Verden til Faderen, da, ligesom han
havde elsket sine egne, som vare i Verden, saa
elskede han dem indtil Enden. **2** Og medens der
holdtes Aftensmaaltid, da Djævelen allerede havde
indskudt i Judas's, Simons Søns, Iskariots Hjerte,
at han skulde forraade ham; **3** da Jesus vidste, at
Faderen havde givet ham alle Ting i Hænde, og at
han var udgaaet fra Gud og gik hen til Gud: **4** saa
rejser han sig fra Maaltidet og lægger sine Klæder
fra sig, og han tog et Linklæde og bandt det om
sig. **5** Derefter hælder han Vand i Vadskefadet og
begyndte at to Disciplenes Fødder og at tørre dem
med Linklædet, som han var ombunden med. **6** Han
kommer da til Simon Peter; og denne siger til ham:
„Herre! tor du mine Fødder?" **7** Jesus svarede og
sagde til ham: „Hvad jeg gør, ved du ikke nu, men du
skal forstaa det siden efter." **8** Peter siger til ham:
„Du skal i al Evighed ikke to mine Fødder." Jesus
svarede ham: „Dersom jeg ikke tor dig, har du ikke
Lod sammen med mig." **(aiōn g165)** **9** Simon Peter
siger til ham: „Herre! ikke mine Fødder alene, men
ogsaa Hænderne og Hovedet." **10** Jesus siger til ham:
„Den, som er tvættet, har ikke nødig at to andet end
Fødderne, men er ren over det hele; og I ere rene,
men ikke alle." **11** Thi han kendte den, som forraadte
ham; derfor sagde han: „I ere ikke alle rene." **12** Da
han nu havde toet deres Fødder og havde taget sine
Klæder og atter sat sig til Bords, sagde han til dem:
„Vide I, hvad jeg har gjort ved eder? **13** I kalde mig
Mester og Herre, og I tale ret, thi jeg er det. **14** Naar
da jeg, Herren og Mesteren, har toet eders Fødder,
saa ere ogsaa I skyldige at to hverandres Fødder. **15**
Thi jeg har givet eder et Eksempel, for at, ligesom jeg
gjorde ved eder, skulle ogsaa I gøre. **16** Sandelig,
sandelig, siger jeg eder, en Tjener er ikke større end
sin Herre, ikke heller et Sendebud større end den,
som har sendt ham. **17** Naar I vide dette, ere I salige,
om I gøre det. **18** Jeg taler ikke om eder alle; jeg ved,
hvilke jeg har udvalgt; men Skriften maatte opfyldes:
Den, som æder Brødet med mig, har opløftet sin Hæl
imod mig. **19** Fra nu af siger jeg eder det, førend det
sker, for at I, naar det er sket, skulle tro, at det er
mig. **20** Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som
modtager, hvem jeg sender, modtager mig; men den,
som modtager mig, modtager ham, som har sendt
mig." **21** Da Jesus havde sagt dette, blev han heftigt
bevæget i Aanden og vidnede og sagde: „Sandelig,
sandelig, siger jeg eder, en af eder vil forraade mig."
22 Da saa Disciplene paa hverandre, tvivlraadige om,
hvem han talte om. **23** Men der var en iblandt hans
Disciple, som sad til Bords ved Jesu Side, han, hvem
Jesus elskede. **24** Til denne nikker da Simon Peter
og siger til ham: „Sig, hvem det er, han taler om?" **25**
Men denne bøjer sig op til Jesu Bryst og siger til ham:
„Herre! hvem er det?" **26** Jesus svarer: „Det er den,
hvem jeg giver det Stykke Brød, som jeg dypper." Saa
dypper han Stykket og tager og giver det til Judas,
Simons Søn, Iskariot. **27** Og efter at han havde faaet
Stykket, da gik Satan ind i ham. Saa siger Jesus til
ham: „Hvad du gør, gør det snart!" **28** Men ingen af
dem, som sade til Bords, forstod, hvorfor han sagde
ham dette. **29** Thi nogle mente, efterdi Judas havde
Pungen, at Jesus sagde til ham: „Køb, hvad vi have
nødig til Højtiden;" eller at han skulde give noget til
de fattige. **30** Da han nu havde faaet Stykket, gik han
straks ud. Men det var Nat. **31** Da han nu var gaaet
ud, siger Jesus: „Nu er Menneskesønnen herliggjort,
og Gud er herliggjort i ham. **32** Dersom Gud er
herliggjort i ham, skal Gud ogsaa herliggøre ham i
sig, og han skal snart herliggøre ham. **33** Børnlille!
endnu en liden Stund er jeg hos eder. I skulle lede
efter mig, og ligesom jeg sagde til Jøderne: „Hvor
jeg gaar hen, kunne I ikke komme," siger jeg nu
ogsaa til eder. **34** Jeg giver eder en ny Befaling, at I
skulle elske hverandre, at ligesom jeg elskede eder,
skulle ogsaa I elske hverandre. **35** Derpaa skulle alle
kende, at I ere mine Disciple, om I have indbyrdes
Kærlighed." **36** Simon Peter siger til ham: „Herre!
hvor gaar du hen?" Jesus svarede ham: „Hvor jeg
gaar hen, kan du ikke nu følge mig, men siden skal
du følge mig." **37** Peter siger til ham: „Herre! hvorfor
kan jeg ikke følge dig nu? Jeg vil sætte mit Liv til for
dig." **38** Jesus svarer: „Vil du sætte dit Liv til for mig?
Sandelig, sandelig, siger jeg dig, Hanen skal ikke
gale, førend du har fornægtet mig tre Gange."

14 „Eders Hjerte forfærdes ikke! Tror paa Gud, og
tror paa mig! **2** I min Faders Hus er der mange
Boliger. Dersom det ikke var saa, havde jeg sagt
eder det; thi jeg gaar bort for at berede eder Sted. **3**
Og naar jeg er gaaet bort og har beredt eder Sted,
kommer jeg igen og tager eder til mig, for at, hvor
jeg er, der skulle ogsaa I være. **4** Og hvor jeg gaar
hen, derhen vide I Vejen." **5** Thomas siger til ham:
„Herre! vi vide ikke, hvor du gaar hen; og hvorledes
kunne vi vide Vejen?" **6** Jesus siger til ham: „Jeg er
Vejen og Sandheden og Livet; der kommer ingen
til Faderen uden ved mig. **7** Havde I kendt mig, da
havde I ogsaa kendt min Fader; og fra nu af kende I
ham og have set ham." **8** Filip siger til ham: „Herre!

vis os Faderen, og det er os nok." 9 Jesus siger til
ham: „Saa lang en Tid har jeg været hos eder, og du
kender mig ikke, Filip? Den, som har set mig, har set
Faderen; hvorledes kan du da sige: Vis os Faderen?
10 Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i
mig? De Ord, som jeg siger til eder, taler jeg ikke af
mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han gør
sine Gerninger. 11 Tror mig, at jeg er i Faderen, og
Faderen er i mig; men ville I ikke, saa tror mig dog
for selve Gerningernes Skyld! 12 Sandelig, sandelig,
siger jeg eder, den, som tror paa mig, de Gerninger,
som jeg gør, skal ogsaa han gøre, og han skal gøre
større Gerninger end disse; thi jeg gaar til Faderen,
13 og hvad som helst I bede om i mit Navn, det vil jeg
gøre, for at Faderen maa herliggøres ved Sønnen. 14
Dersom I bede om noget i mit Navn, vil jeg gøre det.
15 Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger! 16
Og jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en
anden Talsmand til at være hos eder evindelig, (aiōn
g165) 17 den Sandhedens Aand, som Verden ikke kan
modtage, thi den ser den ikke og kender den ikke;
men I kende den, thi den bliver hos eder og skal være
i eder. 18 Jeg vil ikke efterlade eder faderløse; jeg
kommer til eder. 19 Endnu en liden Stund, og Verden
ser mig ikke mere, men I se mig; thi jeg lever, og I
skulle leve. 20 Paa den Dag skulle I erkende, at jeg
er i min Fader, og I i mig, og jeg i eder. 21 Den, som
har mine Befalinger og holder dem, han er den, som
elsker mig; men den, som elsker mig, skal elskes
af min Fader; og jeg skal elske ham og aabenbare
mig for ham." 22 Judas (ikke Iskariot) siger til ham:
„Herre! hvor kommer det, at du vil aabenbare dig for
os og ikke for Verden?" 23 Jesus svarede og sagde til
ham: „Om nogen elsker mig, vil han holde mit Ord; og
min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham
og tage Bolig hos ham. 24 Den, som ikke elsker mig,
holder ikke mine Ord; og det Ord, som I høre, er ikke
mit, men Faderens, som sendte mig. 25 Dette har
jeg talt til eder, medens jeg blev hos eder. 26 Men
Talsmanden, den Helligaand, som Faderen vil sende
i mit Navn, han skal lære eder alle Ting og minde
eder om alle Ting, som jeg har sagt eder. 27 Fred
efterlader jeg eder, min Fred giver jeg eder; jeg giver
eder ikke, som Verden giver. Eders Hjerte forfærdes
ikke og forsage ikke! 28 I have hørt, at jeg sagde til
eder: Jeg gaar bort og kommer til eder igen. Dersom
I elskede mig, da glædede I eder over, at jeg gaar til
Faderen; thi Faderen er større end jeg. 29 Og nu har
jeg sagt eder det, før det sker, for at I skulle tro, naar
det er sket. 30 Jeg skal herefter ikke tale meget med
eder; thi denne Verdens Fyrste kommer, og han har
slet intet i mig; 31 men for at Verden skal kende, at
jeg elsker Faderen og gør saaledes, som Faderen har
befalet mig: saa staar nu op, lader os gaa herfra!"

15 „Jeg er det sande Vintræ, og min Fader er
Vingaardsmanden. 2 Hver Gren paa mig, som
ikke bærer Frugt, den borttager han, og hver den, som
bærer Frugt, renser han, for at den skal bære mere
Frugt. 3 I ere allerede rene paa Grund af det Ord,
som jeg har talt til eder. 4 Bliver i mig, da bliver ogsaa
jeg i eder. Ligesom Grenen ikke kan bære Frugt af sig
selv, uden den bliver paa Vintræet, saaledes kunne I
ikke heller, uden I blive i mig. 5 Jeg er Vintræet, I
ere Grenene. Den, som bliver i mig, og jeg i ham,
han bærer megen Frugt; thi uden mig kunne I slet
intet gøre. 6 Om nogen ikke bliver i mig, han bliver
udkastet som en Gren og visner; man sanker dem og
kaster dem i Ilden, og de brændes. 7 Dersom I blive i
mig, og mine Ord blive i eder, da beder, om hvad som
helst I ville, og det skal blive eder til Del. 8 Derved er
min Fader herliggjort, at I bære megen Frugt, og I
skulle blive mine Disciple. 9 Ligesom Faderen har
elsket mig, saa har ogsaa jeg elsket eder; bliver i
min Kærlighed! 10 Dersom I holde mine Befalinger,
skulle I blive i min Kærlighed, ligesom jeg har holdt
min Faders Befalinger og bliver i hans Kærlighed. 11
Dette har jeg talt til eder, for at min Glæde kan være
i eder, og eders Glæde kan blive fuldkommen. 12
Dette er min Befaling, at I skulle elske hverandre,
ligesom jeg har elsket eder. 13 Større Kærlighed har
ingen end denne, at han sætter sit Liv til for sine
Venner. 14 I ere mine Venner, dersom I gøre, hvad
jeg befaler eder. 15 Jeg kalder eder ikke længere
Tjenere; thi Tjeneren ved ikke, hvad hans Herre gør;
men eder har jeg kaldt Venner; thi alt det, som jeg har
hørt af min Fader, har jeg kundgjort eder. 16 I have
ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt eder og sat
eder til, at I skulle gaa hen og bære Frugt, og eders
Frugt skal blive ved, for at Faderen skal give eder,
hvad som helst I bede ham om i mit Navn. 17 Dette
befaler jeg eder, at I skulle elske hverandre. 18 Naar
Verden hader eder, da vider, at den har hadet mig
før end eder. 19 Vare I af Verden, da vilde Verden
elske sit eget; men fordi I ikke ere af Verden, men
jeg har valgt eder ud af Verden, derfor hader Verden
eder. 20 Kommer det Ord i Hu, som jeg har sagt
eder: En Tjener er ikke større end sin Herre. Have de
forfulgt mig, ville de ogsaa forfølge eder; have de
holdt mit Ord, ville de ogsaa holde eders. 21 Men alt
dette ville de gøre imod eder for mit Navns Skyld,
fordi de ikke kende den, som sendte mig. 22 Dersom

jeg ikke var kommen og havde talt til dem, havde de
ikke Synd; men nu have de ingen Undskyldning for
deres Synd. 23 Den, som hader mig, hader ogsaa min
Fader. 24 Havde jeg ikke gjort de Gerninger iblandt
dem, som ingen anden har gjort, havde de ikke Synd;
men nu have de set dem og dog hadet baade mig og
min Fader. 25 Dog, det Ord, som er skrevet i deres
Lov, maa opfyldes: De hadede mig uforskyldt. 26
Men naar Talsmanden kommer, som jeg skal sende
eder fra Faderen, Sandhedens Aand, som udgaar fra
Faderen, da skal han vidne om mig. 27 Men ogsaa I
skulle vidne; thi I vare med mig fra Begyndelsen."

16 „Dette har jeg talt til eder, for at I ikke
skulle forarges. 2 De skulle udelukke eder af
Synagogerne, ja, den Tid skal komme, at hver den,
som slaar eder ihjel, skal mene, at han viser Gud en
Dyrkelse. 3 Og dette skulle de gøre, fordi de hverken
kende Faderen eller mig. 4 Men dette har jeg talt til
eder, for at I, naar Timen kommer, skulle komme i
Hu, at jeg har sagt eder det; men dette sagde jeg
eder ikke fra Begyndelsen, fordi jeg var hos eder. 5
Men nu gaar jeg hen til ham, som sendte mig, og
ingen af eder spørger mig: Hvor gaar du hen? 6 Men
fordi jeg har talt dette til eder, har Bedrøvelsen opfyldt
eders Hjerte. 7 Men jeg siger eder Sandheden: Det
er eder gavnligt, at jeg gaar bort, thi gaar jeg ikke
bort, kommer Talsmanden ikke til eder; men gaar jeg
bort, saa vil jeg sende ham til eder. 8 Og naar han
kommer, skal han overbevise Verden om Synd og
om Retfærdighed og om Dom. 9 Om Synd, fordi de
ikke tro paa mig; 10 men om Retfærdighed, fordi jeg
gaar til min Fader, og I se mig ikke længere; 11 men
om Dom, fordi denne Verdens Fyrste er dømt. 12
Jeg har endnu meget at sige eder; men I kunne ikke
bære det nu. 13 Men naar han, Sandhedens Aand,
kommer, skal han vejlede eder til hele Sandheden; thi
han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst
han hører, skal han tale, og de kommende Ting skal
han forkynde eder. 14 Han skal herliggøre mig; thi
han skal tage af mit og forkynde eder. 15 Alt, hvad
Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal
tage af mit og forkynde eder. 16 Om en liden Stund
skulle I ikke se mig længer, og atter om en liden
Stund skulle I se mig." 17 Da sagde nogle af hans
Disciple til hverandre: „Hvad er dette, som han siger
os: Om en liden Stund skulle I ikke se mig, og atter
om en liden Stund skulle I se mig, og: Jeg gaar hen
til Faderen?" 18 De sagde altsaa: „Hvad er dette, han
siger: Om en liden Stund? Vi forstaa ikke, hvad han
taler." 19 Jesus vidste, at de vilde spørge ham, og
han sagde til dem: „I spørge hverandre om dette, at
jeg sagde: Om en liden Stund skulle I ikke se mig, og
atter om en liden Stund skulle I se mig. 20 Sandelig,
sandelig, siger jeg eder, I skulle græde og jamre,
men Verden skal glæde sig; I skulle være bedrøvede,
men eders Bedrøvelse skal blive til Glæde. 21 Naar
Kvinden føder, har hun Bedrøvelse, fordi hendes Time
er kommen; men naar hun har født Barnet, kommer
hun ikke mere sin Trængsel i Hu af Glæde over, at et
Menneske er født til Verden. 22 Ogsaa I have da vel
nu Bedrøvelse, men jeg skal se eder igen, og eders
Hjerte skal glædes, og ingen tager eders Glæde fra
eder. 23 Og paa den Dag skulle I ikke spørge mig
om noget. Sandelig, sandelig, siger jeg eder, hvad
som helst I bede Faderen om, skal han give eder i
mit Navn. 24 Hidindtil have I ikke bedet om noget i
mit Navn; beder, og I skulle faa, for at eders Glæde
maa blive fuldkommen. 25 Dette har jeg talt til eder i
Lignelser; der kommer en Time, da jeg ikke mere skal
tale til eder i Lignelser, men frit ud forkynde eder om
Faderen. 26 Paa den Dag skulle I bede i mit Navn, og
jeg siger ikke til eder, at jeg vil bede Faderen for eder;
27 thi Faderen selv elsker eder, fordi I have elsket
mig og troet, at jeg er udgaaet fra Gud. 28 Jeg udgik
fra Faderen og er kommen til Verden; jeg forlader
Verden igen og gaar til Faderen." 29 Hans Disciple
sige til ham: „Se, nu taler du frit ud og siger ingen
Lignelse. 30 Nu vide vi, at du ved alle Ting og ikke
har nødig, at nogen spørger dig; desaarsag tro vi, at
du er udgaaet fra Gud." 31 Jesus svarede dem: „Nu
tro I! 32 Se, den Time kommer, og den er kommen,
da I skulle adspredes hver til sit og lade mig alene;
dog, jeg er ikke alene, thi Faderen er med mig. 33
Dette har jeg talt til eder, for at I skulle have Fred i
mig. I Verden have I Trængsel; men værer frimodige,
jeg har overvundet Verden."

17 Dette talte Jesus; og han opløftede sine Øjne til
Himmelen og sagde: „Fader! Timen er kommen;
herliggør din Søn, for at Sønnen maa herliggøre dig, 2
ligesom du har givet ham Magt over alt Kød, for at han
skal give alle dem, som du har givet ham, evigt Liv.
(aiōnios g166) 3 Men dette er det evige Liv, at de kende
dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte,
Jesus Kristus. (aiōnios g166) 4 Jeg har herliggjort dig
paa Jorden ved at fuldbyrde den Gerning, som du har
givet mig at gøre. 5 Og Fader! herliggør du mig nu
hos dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos
dig, før Verden var. 6 Jeg har aabenbaret dit Navn for
de Mennesker, som du har givet mig ud af Verden; de
vare dine, og du gav mig dem, og de have holdt dit

Ord. 7 Nu vide de, at alt det, som du har givet mig, er
fra dig. 8 Thi de Ord, som du har givet mig, har jeg
givet dem; og de have modtaget dem og erkendt i
Sandhed, at jeg udgik fra dig, og de have troet, at
du har udsendt mig. 9 Jeg beder for dem; jeg beder
ikke for Verden, men for dem, som du har givet mig;
thi de ere dine. 10 Og alt mit er dit, og dit er mit;
og jeg er herliggjort i dem. 11 Og jeg er ikke mere
i Verden, men disse ere i Verden, og jeg kommer
til dig. Hellige Fader! bevar dem i dit Navn, hvilket
du har givet mig, for at de maa være eet ligesom
vi. 12 Da jeg var hos dem, bevarede jeg dem i dit
Navn, hvilket du har givet mig, og jeg vogtede dem,
og ingen af dem blev fortabt, uden Fortabelsens Søn,
for at Skriften skulde opfyldes. 13 Men nu kommer
jeg til dig, og dette taler jeg i Verden, for at de maa
have min Glæde fuldkommet i sig. 14 Jeg har givet
dem dit Ord; og Verden har hadet dem, fordi de ikke
ere af Verden, ligesom jeg ikke er af Verden. 15 Jeg
beder ikke om, at du vil tage dem ud af Verden, men
at du vil bevare dem fra det onde. 16 De ere ikke af
Verden, ligesom jeg ikke er af Verden. 17 Hellige dem
i Sandheden; dit Ord er Sandhed. 18 Ligesom du har
udsendt mig til Verden, saa har ogsaa jeg udsendt
dem til Verden. 19 Og jeg helliger mig selv for dem,
for at ogsaa de skulle være helligede i Sandheden.
20 Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa
for dem, som ved deres Ord tro paa mig, 21 at de
maa alle være eet; ligesom du, Fader! i mig, og jeg i
dig, at ogsaa de skulle være eet i os, for at Verden
maa tro, at du har udsendt mig. 22 Og den Herlighed,
som du har givet mig, har jeg givet dem, for at de
skulle være eet, ligesom vi ere eet, 23 jeg i dem og
du i mig, for at de maa være fuldkommede til eet, for
at Verden maa erkende, at du har udsendt mig og
har elsket dem, ligesom du har elsket mig. 24 Fader!
jeg vil, at, hvor jeg er, skulle ogsaa de, som du har
givet mig, være hos mig, for at de maa skue min
Herlighed, som du har givet mig; thi du har elsket mig
før Verdens Grundlæggelse. 25 Retfærdige Fader! —
og Verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig,
og disse have kendt, at du har udsendt mig. 26 Og
jeg har kundgjort dem dit Navn og vil kundgøre dem
det, for at den Kærlighed, hvormed du har elsket mig,
skal være i dem, og jeg i dem."

18 Da Jesus havde sagt dette, gik han ud med
sine Disciple over Kedrons Bæk, hvor der var
en Have, i hvilken han gik ind med sine Disciple.
2 Men ogsaa Judas, som forraadte ham, kendte
Stedet; thi Jesus samledes ofte der med sine Disciple.
3 Saa tager Judas Vagtafdelingen og Svende fra
Ypperstepræsterne og Farisæerne og kommer derhen
med Fakler og Lamper og Vaaben. 4 Da nu Jesus
vidste alt, hvad der skulde komme over ham, gik han
frem og sagde til dem: „Hvem lede I efter?" 5 De
svarede ham: „Jesus af Nazareth." Jesus siger til
dem: „Det er mig." Men ogsaa Judas, som forraadte
ham, stod hos dem. 6 Som han da sagde til dem:
„Det er mig," vege de tilbage og faldt til Jorden. 7
Han spurgte dem nu atter: „Hvem lede I efter?" Men
de sagde: „Jesus af Nazareth." 8 Jesus svarede:
„Jeg har sagt eder, at det er mig; dersom I da lede
efter mig, saa lader disse gaa!" 9 for at det Ord
skulde opfyldes, som han havde sagt: „Jeg mistede
ingen af dem, som du har givet mig." 10 Simon
Peter, som havde et Sværd, drog det nu og slog
Ypperstepræstens Tjener og afhuggede hans højre
Øre. Men Tjeneren hed Malkus. 11 Da sagde Jesus
til Peter: „Stik dit Sværd i Skeden! Skal jeg ikke
drikke den Kalk, som min Fader har givet mig?" 12
Vagtafdelingen og Krigsøversten og Jødernes Svende
grebe da Jesus og bandt ham. 13 Og de førte ham
først til Annas; thi han var Svigerfader til Kajfas,
som var Ypperstepræst i det Aar. 14 Men det var
Kajfas, som havde givet Jøderne det Raad, at det
var gavnligt, at eet Menneske døde for Folket. 15
Men Simon Peter og en anden Discipel fulgte Jesus,
og den Discipel var kendt med Ypperstepræsten, og
han gik ind med Jesus i Ypperstepræstens Gaard.
16 Men Peter stod udenfor ved Døren. Da gik den
anden Discipel, som var kendt med Ypperstepræsten,
ud og sagde det til Dørvogtersken og førte Peter
ind. 17 Pigen, som var Dørvogterske, siger da til
Peter: „Er ogsaa du af dette Menneskes Disciple?"
Han siger: „Nej, jeg er ikke." 18 Men Tjenerne og
Svendene stode og havde gjort en Kulild (thi det var
koldt) og varmede sig; men ogsaa Peter stod hos
dem og varmede sig. 19 Ypperstepræsten spurgte nu
Jesus om hans Disciple og om hans Lære. 20 Jesus
svarede ham: „Jeg har talt frit ud til Verden; jeg har
altid lært i Synagoger og i Helligdommen, der, hvor
alle Jøderne komme sammen, og i Løndom har jeg
intet talt. 21 Hvorfor spørger du mig? Spørg dem, som
have hørt, hvad jeg talte til dem; se, de vide, hvad jeg
har sagt." 22 Men som han sagde dette, gav en af
Svendene, som stod hos, Jesus et Slag i Ansigtet og
sagde: „Svarer du Ypperstepræsten saaledes?" 23
Jesus svarede ham: „Har jeg talt ilde, da bevis, at det
er ondt; men har jeg talt ret, hvorfor slaar du mig da?"
24 Annas sendte ham nu bunden til Ypperstepræsten
Kajfas. 25 Men Simon Peter stod og varmede sig. Da

sagde de til ham: „Er ogsaa du af hans Disciple?”
Han nægtede det og sagde: „Nej, jeg er ikke.” 26 En
af Yppersteprælstens Tjenere, som var en Frænde af
ham, hvis Øre Peter havde afhugget, siger: „Saa jeg
dig ikke i Haven med ham?” 27 Da nægtede Peter det
atter, og straks galede Hanen. 28 De føre nu Jesus fra
Kajfas til Landshøvdingens Borg; men det var aarle.
Og de gik ikke ind i Borgen, for at de ikke skulde
besmittes, men kunde spise Paaske. 29 Pilatus gik
da ud til dem, og han siger: „Hvad Klagemaal føre
I mod dette Menneske?” 30 De svarede og sagde
til ham: „Var han ikke en Ugerningsmand, da havde
vi ikke overgivet ham til dig.” 31 Da sagde Pilatus
til dem: „Tager I ham og dømmer ham efter eders
Lov!” Da sagde Jøderne til ham: „Det er os ikke
tilladt at aflive nogen;” 32 for at Jesu Ord skulde
opfyldes, det, som han sagde, da han gav til Kende,
hvilken Død han skulde dø. 33 Da gik Pilatus igen
ind i Borgen og kaldte paa Jesus og sagde til ham:
„Er du Jødernes Konge?” 34 Jesus svarede: „Siger
du dette af dig selv, eller have andre sagt dig det
om mig?” 35 Pilatus svarede: „Mon jeg er en Jøde?
dit Folk og Yppersteprælsterne have overgivet dig
til mig; hvad har du gjort?” 36 Jesus svarede: „Mit
Rige er ikke af denne Verden. Var mit Rige af denne
Verden, havde mine Tjenere stridt for, at jeg ikke var
bleven overgiven til Jøderne; men nu er mit Rige ikke
deraf.” 37 Da sagde Pilatus til ham: „Du er altsaa dog
en Konge?” Jesus svarede: „Du siger det, jeg er en
Konge. Jeg er dertil født og dertil kommen til Verden,
at jeg skal vidne om Sandheden. Hver den, som er af
Sandheden, hører min Røst.” 38 Pilatus siger til ham:
„Hvad er Sandhed?” Og da han havde sagt dette, gik
han igen ud til Jøderne, og han siger til dem: „Jeg
finder ingen Skyld hos ham. 39 Men I have den Skik,
at jeg løslader eder en om Paasken; ville I da, at jeg
skal løslade eder Jødernes Konge?” 40 Da raabte de
alle igen og sagde: „Ikke ham, men Barabbas;” og
Barabbas var en Røver.

19 Nu tog da Pilatus Jesus og lod ham hudstryge.
2 Og Stridsmændene flettede en Krone af
Torne og satte den paa hans Hoved og kastede
en Purpurkappe om ham, og de gik hen til ham og
sagde: 3 „Hil være dig, du Jødernes Konge!” og de
sloge ham i Ansigtet. 4 Og Pilatus gik atter ud, og
han siger til dem: „Se, jeg fører ham ud til eder, for at
I skulle vide, at jeg finder ingen Skyld hos ham.” 5 Da
gik Jesus ud med Tornekronen og Purpurkappen paa.
Og han siger til dem: „Se, hvilket Menneske!” 6 Da nu
Yppersteprælsterne og Svendene saa ham, raabte de
og sagde: „Korsfæst! korsfæst!” Pilatus siger til dem:
„Tager I ham og korsfæster ham; thi jeg finder ikke
Skyld hos ham.” 7 Jøderne svarede ham: „Vi have en
Lov, og efter denne Lov er han skyldig at dø, fordi
han har gjort sig selv til Guds Søn.” 8 Da Pilatus nu
hørte dette Ord, blev han endnu mere bange. 9 Og
han gik ind igen i Borgen og siger til Jesus: „Hvorfra
er du?” Men Jesus gav ham intet Svar. 10 Pilatus
siger da til ham: „Taler du ikke til mig? Ved du ikke, at
jeg har Magt til at løslade dig, og at jeg har Magt til at
korsfæste dig?” 11 Jesus svarede: „Du havde aldeles
ingen Magt over mig, dersom den ikke var given dig
ovenfra; derfor har den, som overgav mig til dig, større
Synd.” 12 Derefter forsøgte Pilatus at løslade ham.
Men Jøderne raabte og sagde: „Dersom du løslader
denne, er du ikke Kejserens Ven. Hver den, som
gør sig selv til Konge, sætter sig op imod Kejseren.”
13 Da Pilatus hørte disse Ord, førte han Jesus ud
og satte sig paa Dommersædet, paa det Sted, som
kaldes Stenlagt, men paa Hebraisk Gabbatha; 14 men
det var Beredelsens Dag i Paasken, ved den sjette
Time. Og han siger til Jøderne: „Se, eders Konge!”
15 De raabte nu: „Bort, bort med ham! korsfæst
ham!” Pilatus siger til dem: „Skal jeg korsfæste eders
Konge?” Yppersteprælsterne svarede: „Vi have ingen
Konge uden Kejseren.” 16 Saa overgav han ham
da til dem til at korsfæstes. De toge nu Jesus; 17
og han bar selv sit Kors og gik ud til det saakaldte
„Hovedskalsted”, som hedder paa Hebraisk Golgatha,
18 hvor de korsfæstede ham og to andre med ham,
en paa hver Side, men Jesus midt imellem. 19 Men
Pilatus havde ogsaa skrevet en Overskrift og sat den
paa Korset. Men der var skrevet: „Jesus af Nazareth,
Jødernes Konge.” 20 Denne Overskrift læste da
mange af Jøderne; thi det Sted, hvor Jesus blev
korsfæstet, var nær ved Staden; og den var skreven
paa Hebraisk, Latin og Græsk. 21 Da sagde Jødernes
Yppersteprælster til Pilatus: „Skriv ikke: Jødernes
Konge, men: Han sagde: Jeg er Jødernes Konge.” 22
Pilatus svarede: „Hvad jeg skrev, det skrev jeg.” 23
Da nu Stridsmændene havde korsfæstet Jesus, toge
de hans Klæder og gjorde fire Dele, een Del for hver
Stridsmand, og ligeledes Kjortelen; men Kjortelen var
usyet, vævet fra øverst helt igennem. 24 Da sagde de
til hverandre: „Lader os ikke sønderskære den, men
kaste Lod om den, hvis den skal være;” for at Skriften
skulde opfyldes, som siger: „De delte mine Klæder
imellem sig og kastede Lod om mit Klædebon.” Dette
gjorde da Stridsmændene. 25 Men ved Jesu Kors stod
hans Moder og hans Moders Søster, Maria, Klopas's
Hustru, og Maria Magdalene. 26 Da Jesus nu saa

sin Moder og den Discipel, han elskede, staa hos,
siger han til sin Moder: „Kvinde! se, det er din Søn."
27 Derefter siger han til Discipelen: „Se, det er din
Moder." Og fra den Time tog Discipelen hende hjem
til sit. 28 Derefter, da Jesus vidste, at alting nu var
fuldbragt, for at Skriften skulde opfyldes, siger han:
„Jeg tørster." 29 Der stod et Kar fuldt af Eddike; de
satte da en Svamp fuld af Eddike paa en Isopstængel
og holdt den til hans Mund. 30 Da nu Jesus havde
taget Eddiken, sagde han: „Det er fuldbragt;" og han
bøjede Hovedet og opgav Aanden. 31 Da det nu var
Beredelsesdag, bade Jøderne Pilatus om, at Benene
maatte blive knuste og Legemerne nedtagne, for at de
ikke skulde blive paa Korset Sabbaten over; thi denne
Sabbatsdag var stor. 32 Da kom Stridsmændene og
knuste Benene paa den første og paa den anden,
som vare korsfæstede med ham. 33 Men da de kom
til Jesus og saa, at han allerede var død, knuste
de ikke hans Ben. 34 Men en af Stridsmændene
stak ham i Siden med et Spyd, og straks flød der
Blod og Vand ud. 35 Og den, der har set det, har
vidnet det, og hans Vidnesbyrd er sandt, og han ved,
at han siger sandt, for at ogsaa I skulle tro. 36 Thi
disse Ting skete, for at Skriften skulde opfyldes: „Intet
Ben skal sønderbrydes derpaa." 37 Og atter et andet
Skriftord siger: „De skulle se hen til ham, hvem de
have gennemstunget." 38 Men Josef fra Arimathæa,
som var en Jesu Discipel, dog lønligt, af Frygt for
Jøderne, bad derefter Pilatus om, at han maatte tage
Jesu Legeme, og Pilatus tillod det. Da kom han og
tog Jesu Legeme. 39 Men ogsaa Nikodemus, som
første Gang var kommen til Jesus om Natten, kom
og bragte en Blanding af Myrra og Aloe, omtrent
hundrede Pund. 40 De toge da Jesu Legeme og
bandt det i Linklæder med de vellugtende Urter, som
Jødernes Skik er at fly Lig til Jorde. 41 Men der var
paa det Sted, hvor han blev korsfæstet, en Have,
og i Haven en ny Grav, hvori endnu aldrig nogen
var lagt. 42 Der lagde de da Jesus, for Jødernes
Beredelsesdags Skyld, efterdi Graven var nær.

20 Men paa den første Dag i Ugen kommer Maria
Magdalene aarle, medens det endnu er mørkt,
til Graven og ser Stenen borttagen fra Graven. 2
Da løber hun og kommer til Simon Peter og til den
anden Discipel, ham, hvem Jesus elskede, og siger
til dem: „De have borttaget Herren af Graven, og vi
vide ikke, hvor de have lagt ham." 3 Da gik Peter
og den anden Discipel ud, og de kom til Graven. 4
Men de to løb sammen, og den anden Discipel løb
foran, hurtigere end Peter, og kom først til Graven. 5
Og da han kiggede ind, ser han Linklæderne ligge
der, men gik dog ikke ind. 6 Da kommer Simon
Peter, som fulgte ham, og han gik ind i Graven og
saa Linklæderne ligge der 7 og Tørklædet, som
han havde haft paa sit Hoved, ikke liggende ved
Linklæderne, men sammenrullet paa et Sted for sig
selv. 8 Nu gik da ogsaa den anden Discipel, som
var kommen først til Graven, ind, og han saa og
troede. 9 Thi de forstode endnu ikke Skriften, at han
skulde opstaa fra de døde. 10 Da gik Disciplene atter
bort til deres Hjem. 11 Men Maria stod udenfor ved
Graven og græd. Som hun nu græd, kiggede hun
ind i Graven, 12 og hun ser to Engle sidde i hvide
Klæder, en ved Hovedet og en ved Fødderne, hvor
Jesu Legeme havde ligget. 13 Og de sige til hende:
„Kvinde! hvorfor græder du?" Hun siger til dem: „Fordi
de have taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor
de have lagt ham." 14 Da hun havde sagt dette,
vendte hun sig om, og hun ser Jesus staa der, og hun
vidste ikke, at det var Jesus. 15 Jesus siger til hende:
„Kvinde! hvorfor græder du? hvem leder du efter?"
Hun mente, det var Havemanden, og siger til ham:
„Herre! dersom du har baaret ham bort, da sig mig,
hvor du har lagt ham, saa vil jeg tage ham." 16 Jesus
siger til hende: „Maria!" Hun vender sig om og siger til
ham paa Hebraisk: „Rabbuni!" hvilket betyder Mester.
17 Jesus siger til hende: „Rør ikke ved mig, thi jeg er
endnu ikke opfaren til min Fader; men gaa til mine
Brødre og sig dem: Jeg farer op til min Fader og
eders Fader og til min Gud og eders Gud." 18 Maria
Magdalene kommer og forkynder Disciplene: „Jeg har
set Herren," og at han havde sagt hende dette. 19 Da
det nu var Aften paa den samme Dag, den første Dag
i Ugen, og Dørene der, hvor Disciplene opholdt sig,
vare lukkede af Frygt for Jøderne, kom Jesus og stod
midt iblandt dem, og han siger til dem: „Fred være
med eder!" 20 Og som han sagde dette, viste han
dem sine Hænder og sin Side. Saa bleve Disciplene
glade, da de saa Herren. 21 Jesus sagde da atter til
dem: „Fred være med eder! Ligesom Faderen har
udsendt mig, saaledes sender ogsaa jeg eder." 22 Og
da han havde sagt dette, aandede han paa dem, og
han siger til dem: „Modtager den Helligaand! 23 Hvem
I forlade Synderne, dem ere de forladte, og hvem
I nægte Forladelse, dem er den nægtet." 24 Men
Thomas, hvilket betyder Tvilling, en af de tolv, var ikke
hos dem, da Jesus kom. 25 De andre Disciple sagde
da til ham: „Vi have set Herren." Men han sagde til
dem: „Uden jeg faar set Naglegabet i hans Hænder
og stikker min Finger i Naglegabet og stikker min
Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde tro." 26 Og otte

Dage efter vare hans Disciple atter inde, og Thomas
med dem. Jesus kommer, da Dørene vare lukkede,
og han stod midt iblandt dem og sagde: „Fred være
med eder!" 27 Derefter siger han til Thomas: „Ræk
din Finger hid, og se mine Hænder, og ræk din Haand
hid, og stik den i min Side, og vær ikke vantro, men
troende!" 28 Thomas svarede og sagde til ham: „Min
Herre og min Gud!" 29 Jesus siger til ham: „Fordi
du har set mig, har du troet; salige ere de, som ikke
have set og dog troet." — 30 Desuden gjorde Jesus
mange andre Tegn for sine Disciples Aasyn, som ikke
ere skrevne i denne Bog. 31 Men dette er skrevet, for
at I skulle tro, at Jesus er Kristus, Guds Søn, og for
at I, naar I tro, skulle have Livet i hans Navn.

21 Siden aabenbarede Jesus sig atter for Disciplene
ved Tiberias-Søen; men han aabenbarede
sig saaledes. 2 Simon Peter og Thomas, hvilket
betyder Tvilling, og Nathanael fra Kana i Galilæa og
Zebedæus's Sønner og to andre af hans Disciple vare
sammen. 3 Simon Peter siger til dem: „Jeg gaar ud at
fiske." De sige til ham: „Ogsaa vi gaa med dig." De
gik ud og gik om Bord i Skibet, og den Nat fangede
de intet. 4 Men da det nu blev Morgen, stod Jesus
ved Søbredden; dog vidste Disciplene ikke, at det
var Jesus. 5 Jesus siger da til dem: „Børnlille! have I
noget at spise?" De svarede ham: „Nej." 6 Men han
sagde til dem: „Kaster Garnet ud paa højre Side af
Skibet, saa skulle I finde." Da kastede de det ud, og
de formaaede ikke mere at drage det for Fiskenes
Mængde. 7 Den Discipel, som Jesus elskede, siger
da til Peter: „Det er Herren." Da Simon Peter nu
hørte, at det var Herren, bandt han sin Fiskerkjortel
om sig (thi han var nøgen), og kastede sig i Søen. 8
Men de andre Disciple kom med Skibet, thi de vare
ikke langt fra Land, kun omtrent to Hundrede Alen,
og de slæbte efter sig Garnet med Fiskene. 9 Da
de nu kom i Land, se de der en Kulild og Fisk ligge
derpaa og Brød. 10 Jesus siger til dem: „Bringer hid
af de Fisk, som I nu fangede." 11 Simon Peter steg
op og trak Garnet paa Land, fuldt af store Fisk, et
Hundrede og tre og halvtredsindstyve, og skønt de
vare saa mange, sønderreves Garnet ikke. 12 Jesus
siger til dem: „Kommer og holder Maaltid!" Men ingen
af Disciplene vovede at spørge ham: „Hvem er du?"
thi de vidste, at det var Herren. 13 Jesus kommer
og tager Brødet og giver dem det, ligeledes ogsaa
Fiskene. 14 Dette var allerede den tredje Gang, at
Jesus aabenbarede sig for sine Disciple, efter at
han var oprejst fra de døde. 15 Da de nu havde
holdt Maaltid, siger Jesus til Simon Peter: „Simon,
Johannes's Søn, elsker du mig mere end disse?" Han
siger til ham: „Ja, Herre! du ved, at jeg har dig kær."
Han siger til ham: „Vogt mine Lam!" 16 Han siger
atter anden Gang til ham: „Simon, Johannes's Søn,
elsker du mig?" Han siger til ham: „Ja, Herre! du ved,
at jeg har dig kær." Han siger til ham: „Vær Hyrde
for mine Faar!" 17 Han siger tredje Gang til ham:
„Simon, Johannes's Søn, har du mig kær?" Peter
blev bedrøvet, fordi han tredje Gang sagde til ham:
„Har du mig kær?" Og han sagde til ham: „Herre!
du kender alle Ting, du ved, at jeg har dig kær."
Jesus siger til ham: „Vogt mine Faar! 18 Sandelig,
sandelig, siger jeg dig, da du var yngre, bandt du
selv op om dig og gik, hvorhen du vilde; men naar du
bliver gammel, skal du udrække dine Hænder, og en
anden skal binde op om dig og føre dig derhen, hvor
du ikke vil." 19 Men dette sagde han for at betegne,
med hvilken Død han skulde herliggøre Gud. Og da
han havde sagt dette, siger han til ham: „Følg mig!"
20 Peter vendte sig og saa den Discipel følge, som
Jesus elskede, og som ogsaa laa op til hans Bryst
ved Nadveren og sagde: „Herre! hvem er den, som
forraader dig?" 21 Da nu Peter saa ham, siger han til
Jesus: „Herre! men hvorledes skal det gaa denne?"
22 Jesus siger til ham: „Dersom jeg vil, at han skal
blive, indtil jeg kommer, hvad vedkommer det dig?
Følg du mig!" 23 Saa kom da dette Ord ud iblandt
Brødrene: „Denne Discipel dør ikke;" og Jesus havde
dog ikke sagt til ham, at han ikke skulde dø, men:
„Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer,
hvad vedkommer det dig?" 24 Dette er den Discipel,
som vidner om disse Ting og har skrevet dette; og
vi vide, at hans Vidnesbyrd er sandt. 25 Men der er
ogsaa mange andre Ting, som Jesus har gjort, og
dersom de skulde skrives enkeltvis, mener jeg, at
ikke hele Verden kunde rumme de Bøger, som da
bleve skrevne.

Apostelenes gerninger

1 Den første Bog skrev jeg, o Theofilus! om alt det,
som Jesus begyndte baade at gøre og lære, **2** indtil
den Dag, da han blev optagen, efter at han havde
givet Apostlene, som han havde udvalgt, Befaling
ved den Helligaand; **3** for hvem han ogsaa, efter at
han havde lidt, fremstillede sig levende ved mange
Beviser, idet han viste sig for dem i fyrretyve Dage
og talte om de Ting, der høre til Guds Rige. **4** Og
medens han var sammen med dem, bød han dem,
at de ikke maatte vige fra Jerusalem, men skulde
oppebie Faderens Forjættelse, „hvorom," sagde han,
„I have hørt af mig. **5** Thi Johannes døbte med
Vand; men I skulle døbes med den Helligaand om
ikke mange Dage." **6** Som de nu vare forsamlede,
spurgte de ham og sagde: „Herre! opretter du paa
denne Tid Riget igen for Israel?" **7** Men han sagde
til dem: „Det tilkommer ikke eder at kende Tider
eller Timer, hvilke Faderen har fastsat i sin egen
Magt. **8** Men I skulle faa Kraft, naar den Helligaand
kommer over eder; og I skulle være mine Vidner
baade i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og
indtil Jordens Ende." **9** Og da han havde sagt dette,
blev han optagen, medens de saa derpaa, og en
Sky tog ham bort fra deres Øjne. **10** Og som de
stirrede op imod Himmelen, medens han for bort, se,
da stode to Mænd hos dem i hvide Klæder, **11** og
de sagde: „I galilæiske Mænd, hvorfor staa I og se
op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optagen
fra eder til Himmelen, skal komme igen paa samme
Maade, som I have set ham fare til Himmelen." **12**
Da vendte de tilbage til Jerusalem fra det Bjerg,
som kaldes Oliebjerget og er nær ved Jerusalem, en
Sabbatsvej derfra. **13** Og da de kom derind, gik de op
paa den Sal, hvor de plejede at opholde sig, Peter og
Johannes og Jakob og Andreas, Filip og Thomas,
Bartholomæus og Matthæus, Jakob Alfæus's Søn
og Simon Zelotes, og Judas, Jakobs Søn. **14** Alle
disse vare endrægtigt vedholdende i Bønnen tillige
med nogle Kvinder og Maria, Jesu Moder, og med
hans Brødre. **15** Og i disse Dage stod Peter op midt
iblandt Brødrene og sagde, (og der var en Skare
samlet paa omtrent hundrede og tyve Personer): **16** „I
Mænd, Brødre! det Skriftens Ord burde opfyldes, som
den Helligaand forud havde talt ved Davids Mund
om Judas, der blev Vejleder for dem, som grebe
Jesus; **17** thi han var regnet iblandt os og havde faaet
denne Tjenestes Lod. **18** Han erhvervede sig nu en
Ager for sin Uretfærdigheds Løn, og han styrtede ned
og brast itu, og alle hans Indvolde væltede ud, **19**
hvilket ogsaa er blevet vitterligt for alle dem, som
bo i Jerusalem, saa at den Ager kaldes paa deres
eget Maal Hakeldama, det er Blodager. **20** Thi der er
skrevet i Psalmernes Bog: „Hans Bolig blive øde, og
der være ingen, som bor i den," og: „Lad en anden
faa hans Tilsynsgerning." **21** Derfor bør en af de
Mænd, som vare sammen med os i hele den Tid,
da den Herre Jesus gik ind og gik ud hos os, **22**
lige fra Johannes's Daab indtil den Dag, da han blev
optagen fra os, blive Vidne sammen med os om hans
Opstandelse." **23** Og de fremstillede to, Josef, som
kaldtes Barsabbas med Tilnavn Justus, og Matthias.
24 Og de bade og sagde: „Du Herre! som kender alles
Hjerter, vis os den ene, som du har udvalgt af disse
to **25** til at faa denne Tjenestes og Apostelgernings
Plads, som Judas forlod for at gaa hen til sit eget
Sted." **26** Og de kastede Lod imellem dem, og Loddet
faldt paa Matthias, og han blev regnet sammen med
de elleve Apostle.

2 Og da Pinsefestens Dag kom, vare de alle
endrægtigt forsamlede. **2** Og der kom pludseligt
fra Himmelen en Lyd som af et fremfarende vældigt
Vejr og fyldte hele Huset, hvor de sade. **3** Og der
viste sig for dem Tunger som af Ild, der fordelte sig og
satte sig paa hver enkelt af dem. **4** Og de bleve alle
fyldte med den Helligaand, og de begyndte at tale i
andre Tungemaal, efter hvad Aanden gav dem at
udsige. **5** Men der var Jøder, bosiddende i Jerusalem,
gudfrygtige Mænd af alle Folkeslag under Himmelen.
6 Da denne Lyd kom, strømmede Mængden sammen
og blev forvirret; thi hver enkelt hørte dem tale paa
hans eget Maal. **7** Og de forbavsedes alle og undrede
sig og sagde: „Se, ere ikke alle disse, som tale,
Galilæere? **8** Hvor kunne vi da høre dem tale, hver
paa vort eget Maal, hvori vi ere fødte, **9** Parthere
og Medere og Elamiter, og vi, som høre hjemme i
Mesopotamien, Judæa og Kappadokien, Pontus og
Asien, **10** i Frygien og Pamfylien, Ægypten og Libyens
Egne ved Kyrene, og vi her boende Romere, **11** Jøder
og Proselyter, Kretere og Arabere, vi høre dem tale
om Guds store Gerninger i vore Tungemaal?" **12** Og
de forbavsedes alle og vare tvivlraadige og sagde den
ene til den anden: „Hvad kan dette være?" **13** Men
andre sagde spottende: „De ere fulde af sød Vin."
14 Da stod Peter frem med de elleve og opløftede
sin Røst og talte til dem: „I jødiske Mænd og alle I,
som bo i Jerusalem! dette være eder vitterligt, og

laaner Øre til mine Ord! 15 Thi disse ere ikke drukne,
som I mene; det er jo den tredje Time paa Dagen; 16
men dette er, hvad der er sagt ved Profeten Joel:
17 „Og det skal ske i de sidste Dage, siger Gud, da
vil jeg udgyde af min Aand over alt Kød; og eders
Sønner og eders Døtre skulle profetere, og de unge
iblandt eder skulle se Syner, og de gamle iblandt eder
skulle have Drømme. 18 Ja, endog over mine Trælle
og over mine Trælkvinder vil jeg i de Dage udgyde
af min Aand, og de skulle profetere. 19 Og jeg vil
lade ske Undere paa Himmelen oventil og Tegn paa
Jorden nedentil, Blod og Ild og rygende Damp. 20
Solen skal forvandles til Mørke og Maanen til Blod,
førend Herrens store og herlige Dag kommer. 21 Og
det skal ske, enhver, som paakalder Herrens Navn,
skal frelses." — 22 I israelitiske Mænd! hører disse
Ord: Jesus af Nazareth, en Mand, som fra Gud var
godtgjort for eder ved kraftige Gerninger og Undere
og Tegn, hvilke Gud gjorde ved ham midt iblandt
eder, som I jo selv vide, 23 ham, som efter Guds
bestemte Raadslutning og Forudviden var bleven
forraadt, ham have I ved lovløses Haand korsfæstet
og ihjelslaaet. 24 Men Gud oprejste ham, idet han
gjorde Ende paa Dødens Veer, eftersom det ikke
var muligt, at han kunde fastholdes af den. 25 Thi
David siger med Henblik paa ham: „Jeg havde altid
Herren for mine Øjne; thi han er ved min højre Haand,
for at jeg ikke skal rokkes. 26 Derfor glædede mit
Hjerte sig, og min Tunge jublede, ja, ogsaa mit Kød
skal bo i Haab; 27 thi du skal ikke lade min Sjæl
tilbage i Dødsriget, ikke heller tilstede din hellige
at se Forraadnelse. (Hadēs g86) 28 Du har kundgjort
mig Livets Veje; du skal fylde mig med Glæde for
dit Aasyn." 29 I Mænd, Brødre! Jeg kan sige med
Frimodighed til eder om Patriarken David, at han er
baade død og begraven, og hans Grav er hos os indtil
denne Dag. 30 Da han nu var en Profet og vidste, at
Gud med Ed havde tilsvoret ham, at af hans Lænds
Frugt skulde en sidde paa hans Trone, 31 talte han,
forudseende, om Kristi Opstandelse, at hverken blev
han ladt tilbage i Dødsriget, ej heller saa hans Kød
Forraadnelse. (Hadēs g86) 32 Denne Jesus oprejste
Gud, hvorom vi alle ere Vidner. 33 Efter at nu han ved
Guds højre Haand er ophøjet og af Faderen har faaet
den Helligaands Forjættelse, har han udgydt denne,
hvilket I baade se og høre. 34 Thi David for ikke op til
Himmelen; men han siger selv: „Herren sagde til min
Herre: Sæt dig ved min højre Haand, 35 indtil jeg faar
lagt dine Fjender som en Skammel for dine Fødder."
36 Derfor skal hele Israels Hus vide for vist, at denne
Jesus, hvem I korsfæstede, har Gud gjort baade til
Herre og til Kristus." 37 Men da de hørte dette, stak
det dem i Hjertet, og de sagde til Peter og de øvrige
Apostle: „I Mænd, Brødre! hvad skulle vi gøre?" 38
Men Peter sagde til dem: „Omvender eder, og hver
af eder lade sig døbe paa Jesu Kristi Navn til eders
Synders Forladelse; og I skulle faa den Helligaands
Gave. 39 Thi for eder er Forjættelsen og for eders
Børn og for alle dem, som ere langt borte, saa mange
som Herren vor Gud vil tilkalde." 40 Ogsaa med
mange andre Ord vidnede han for dem og formanede
dem, idet han sagde: „Lader eder frelse fra denne
vanartede Slægt!" 41 De, som nu toge imod hans Ord,
bleve døbte; og der føjedes samme Dag omtrent tre
Tusinde Sjæle til. 42 Og de holdt fast ved Apostlenes
Lære og Samfundet, Brødets Brydelse og Bønnerne.
43 Men der kom Frygt over enhver Sjæl, og der skete
mange Undere og Tegn ved Apostlene. 44 Og alle de
troende holdt sig sammen og havde alle Ting fælles.
45 Og de solgte deres Ejendom og Gods og delte det
ud iblandt alle, efter hvad enhver havde Trang til. 46
Og idet de hver Dag vedholdende og endrægtigt kom
i Helligdommen og brød Brødet hjemme, fik de deres
Føde med Fryd og i Hjertets Enfold, 47 idet de lovede
Gud og havde Yndest hos hele Folket. Men Herren
føjede daglig til dem nogle, som lode sig frelse.

3 Men Peter og Johannes gik op i Helligdommen
ved Bedetimen, den niende Time. 2 Og en Mand,
som var lam fra Moders Liv af, blev baaren frem;
ham satte de daglig ved den Dør til Helligdommen,
som kaldtes den skønne, for at han kunde bede
dem, som gik ind i Helligdommen, om Almisse. 3
Da han saa Peter og Johannes, idet de vilde gaa
ind i Helligdommen, bad han om at faa en Almisse.
4 Da saa Peter tillige med Johannes fast paa ham
og sagde: „Se paa os!" 5 Og han gav Agt paa dem,
efterdi han ventede at faa noget af dem. 6 Men Peter
sagde: „Sølv og Guld ejer jeg ikke, men hvad jeg har,
det giver jeg dig: I Jesu Kristi Nazaræerens Navn
staa op og gaa!" 7 Og han greb ham ved den højre
Haand og rejste ham op. 8 Men straks bleve hans
Ben og Ankler stærke, og han sprang op og stod og
gik omkring og gik med dem ind i Helligdommen,
hvor han gik omkring og sprang og lovede Gud. 9
Og hele Folket saa ham gaa omkring og love Gud.
10 Og de kendte ham som den, der havde siddet
ved den skønne Port til Helligdommen for at faa
Almisse; og de bleve fulde af Rædsel og Forfærdelse
over det, som var timedes ham. 11 Medens han
nu holdt fast ved Peter og Johannes, løb alt Folket
rædselsslaget sammen om dem i den Søjlegang, som

kaldes Salomons. 12 Men da Peter saa det, talte han
til Folket: „I israelitiske Mænd! Hvorfor undre I eder
over dette? eller hvorfor stirre I paa os, som om vi af
egen Magt eller Gudfrygtighed havde gjort, at han
kan gaa? 13 Abrahams og Isaks og Jakobs Gud, vore
Fædres Gud, har herliggjort sin Tjener Jesus, hvem I
prisgave og fornægtede for Pilatus, da han dømte, at
han skulde løslades. 14 Men I fornægtede den hellige
og retfærdige og bade om, at en Morder maatte
skænkes eder. 15 Men Livets Fyrste sloge I ihjel,
hvem Gud oprejste fra de døde, hvorom vi ere Vidner.
16 Og i Troen paa hans Navn har hans Navn styrket
denne, hvem I se og kende, og Troen, som virkedes
ved ham, har givet denne hans Førlighed i Paasyn af
eder alle. 17 Og nu, Brødre! jeg ved, at I handlede i
Uvidenhed, ligesom ogsaa eders Raadsherrer. 18
Men Gud har saaledes fuldbyrdet, hvad han forud
forkyndte ved alle Profeternes Mund, at hans Salvede
skulde lide. 19 Derfor fatter et andet Sind og vender
om, for at eders Synder maa blive udslettede, for
at Vederkvægelsens Tider maa komme fra Herrens
Aasyn, 20 og han maa sende den for eder bestemte
Kristus, Jesus, 21 hvem Himmelen skal modtage indtil
alle Tings Genoprettelses Tider, hvorom Gud har talt
ved sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage.
(aiōn g165) 22 Moses sagde: „En Profet skal Herren
eders Gud oprejse eder af eders Brødre ligesom mig;
ham skulle I høre i alt, hvad han end vil tale til eder.
23 Men det skal ske, hver Sjæl, som ikke hører den
Profet, skal udryddes af Folket." 24 Men ogsaa alle
Profeterne, fra Samuel af og derefter, saa mange
som talte, have ogsaa forkyndt disse Dage. 25 I ere
Profeternes Sønner og Sønner af den Pagt, som Gud
sluttede med vore Fædre, da han sagde til Abraham:
„Og i din Sæd skulle alle Jordens Slægter velsignes."
26 For eder først har Gud oprejst sin Tjener og sendt
ham for at velsigne eder, naar enhver af eder vender
om fra sin Ondskab."

4 Men medens de talte til Folket, kom Præsterne
og Høvedsmanden for Helligdommen og
Saddukæerne over dem, 2 da de harmedes over, at
de lærte Folket og i Jesus forkyndte Opstandelsen fra
de døde. 3 Og de lagde Haand paa dem og satte dem
i Forvaring til den følgende Dag; thi det var allerede
Aften. 4 Men mange af dem, som havde hørt Ordet,
troede, og Tallet paa Mændene blev omtrent fem
Tusinde. 5 Men det skete Dagen derefter, at deres
Raadsherrer og Ældste og skriftkloge forsamlede sig
i Jerusalem, 6 ligesaa Yppersteepræsten Annas og
Kajfas og Johannes og Alexander og alle, som vare
af yppersteepræstelig Slægt. 7 Og de stillede dem midt
iblandt sig og spurgte: „Af hvad Magt eller i hvilket
Navn have I gjort dette?" 8 Da sagde Peter, fyldt
med den Helligaand, til dem: „I Folkets Raadsherrer
og Ældste! 9 Naar vi i Dag forhøres angaaende en
Velgerning imod en vanfør Mand, om hvorved han er
bleven helbredet, 10 da skal det være eder alle og hele
Israels Folk vitterligt, at ved Jesu Kristi Nazaræerens
Navn, hvem I have korsfæstet, hvem Gud har oprejst
fra de døde, ved dette Navn er det, at denne staar
rask her for eders Øjne. 11 Han er den Sten, som
blev agtet for intet af eder, I Bygningsmænd, men
som er bleven til en Hovedhjørnesten. 12 Og der er
ikke Frelse i nogen anden; thi der er ikke noget andet
Navn under Himmelen, givet iblandt Mennesker, ved
hvilket vi skulle blive frelste." 13 Men da de saa Peters
og Johannes's Frimodighed og kunde mærke, at de
vare ulærde Mænd og Lægfolk, forundrede de sig,
og de kendte dem, at de havde været med Jesus.
14 Og da de saa Manden, som var helbredet, staa
hos dem, havde de intet at sige derimod. 15 Men de
bøde dem at træde ud fra Raadet og raadførte sig
med hverandre og sagde: 16 „Hvad skulle vi gøre
med disse Mennesker? thi at et vitterligt Tegn er sket
ved dem, det er aabenbart for alle dem, som bo i
Jerusalem, og vi kunne ikke nægte det. 17 Men for at
det ikke skal komme videre ud iblandt Folket, da lader
os true dem til ikke mere at tale til noget Menneske i
dette Navn." 18 Og de kaldte dem ind og forbøde dem
aldeles at tale eller lære i Jesu Navn. 19 Men Peter
og Johannes svarede og sagde til dem: „Dømmer
selv, om det er ret for Gud at lyde eder mere end
Gud. 20 Thi vi kunne ikke lade være at tale om det,
som vi have set og hørt." 21 Men de truede dem
end mere og løslode dem, da de ikke kunde udfinde,
hvorledes de skulde straffe dem, for Folkets Skyld;
thi alle priste Gud for det, som var sket. 22 Thi den
Mand, paa hvem dette Helbredelsestegn var sket,
var mere end fyrretyve Aar gammel. 23 Da de nu
vare løsladte, kom de til deres egne og fortalte dem
alt, hvad Yppersteepræsterne og de Ældste havde
sagt til dem. 24 Men da de hørte dette, opløftede
de endrægtigt Røsten til Gud og sagde: „Herre, du,
som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og alle
Ting, som ere i dem, 25 du, som har sagt ved din
Tjener Davids Mund: „Hvorfor fnyste Hedninger, og
Folkeslag oplagde forfængelige Raad? 26 Jordens
Konger rejste sig, og Fyrsterne samlede sig til Hobe
imod Herren og imod hans Salvede." 27 Ja, de
have i Sandhed forsamlet sig i denne Stad imod
din hellige Tjener Jesus, hvem du har salvet, baade

Herodes og Pontius Pilatus tillige med Hedningerne
og Israels Folkestammer 28 for at gøre det, som
din Haand og dit Raad forud havde bestemt skulde
ske. 29 Og nu, Herre! se til deres Trusler, og giv dine
Tjenere at tale dit Ord med al Frimodighed, 30 idet
du udrækker din Haand til Helbredelse, og der sker
Tegn og Undere ved din hellige Tjeners Jesu Navn."
31 Og da de havde bedet, rystedes Stedet, hvor de
vare forsamlede; og de bleve alle fyldte med den
Helligaand, og de talte Guds Ord med Frimodighed.
32 Men de troendes Mængde havde eet Hjerte og
een Sjæl; og end ikke een kaldte noget af det, han
ejede, sit eget; men de havde alle Ting fælles. 33
Og med stor Kraft aflagde Apostlene Vidnesbyrdet
om den Herres Jesu Opstandelse, og der var stor
Naade over dem alle. 34 Thi der var end ikke nogen
trængende iblandt dem; thi alle de, som vare Ejere
af Jordstykker eller Huse, solgte dem og bragte
Salgssummerne 35 og lagde dem for Apostlenes
Fødder; men der blev uddelt til enhver, efter hvad
han havde Trang til. 36 Og Josef, som af Apostlene
fik Tilnavnet Barnabas, (det er udlagt: Trøstens Søn),
en Levit, født paa Kypern, 37 som ejede en Jordlod,
solgte den og bragte Pengene og lagde dem for
Apostlenes Fødder.

5 Men en Mand, ved Navn Ananias, tillige med
Safira, hans Hustru, solgte en Ejendom 2 og
stak med sin Hustrus Vidende noget af Værdien
til Side og bragte en Del deraf og lagde den for
Apostlenes Fødder. 3 Men Peter sagde: „Ananias!
hvorfor har Satan fyldt dit Hjerte, saa du har løjet
imod den Helligaand og stukket noget til Side af
Summen for Jordstykket? 4 Var det ikke dit, saa
længe du ejede det, og stod ikke det, som det blev
solgt for, til din Raadighed? Hvorfor har du dog sat
dig denne Gerning for i dit Hjerte? Du har ikke løjet
for Mennesker, men for Gud." 5 Men da Ananias
hørte disse Ord, faldt han om og udaandede. Og
der kom stor Frygt over alle, som hørte det. 6 Men
de unge Mænd stode op og lagde ham til Rette og
bare ham ud og begravede ham. 7 Men det skete
omtrent tre Timer derefter, da kom hans Hustru ind
uden at vide, hvad der var sket. 8 Da sagde Peter
til hende: „Sig mig, om I solgte Jordstykket til den
Pris?" Og hun sagde: „Ja, til den Pris." 9 Men Peter
sagde til hende: „Hvorfor ere I dog blevne enige
om at friste Herrens Aand? Se, deres Fødder, som
have begravet din Mand, ere for Døren, og de skulle
bære dig ud." 10 Men hun faldt straks om for hans
Fødder og udaandede. Men da de unge Mænd kom
ind, fandt de hende død, og de bare hende ud og
begravede hende hos hendes Mand. 11 Og stor Frygt
kom over hele Menigheden og over alle, som hørte
dette. 12 Men ved Apostlenes Hænder skete der
mange Tegn og Undere iblandt Folket; og de vare
alle endrægtigt sammen i Salomons Søjlegang. 13
Men af de andre turde ingen holde sig til dem; dog
priste Folket dem højt, 14 og der føjedes stedse
flere troende til Herren, Skarer baade af Mænd og
Kvinder, 15 saa at de endogsaa bare de syge ud paa
Gaderne og lagde dem paa Senge og Løjbænke, for
at naar Peter kom, endog blot hans Skygge kunde
overskygge nogen af dem. 16 Ja, selv fra Byerne i
Jerusalems Omegn strømmede Mængden sammen
og bragte syge og saadanne, som vare plagede
af urene Aander, og de bleve alle helbredede. 17
Men Ypperstepræsten stod op samt alle de, som
holdt med ham, nemlig Saddukæernes Parti, og de
bleve fulde af Nidkærhed. 18 Og de lagde Haand
paa Apostlene og satte dem i offentlig Forvaring. 19
Men en Herrens Engel aabnede Fængselets Døre om
Natten og førte dem ud og sagde: 20 „Gaar hen og
træder frem og taler i Helligdommen alle disse Livets
Ord for Folket!" 21 Men da de havde hørt dette, gik
de ved Daggry ind i Helligdommen og lærte. Men
Ypperstepræsten og de, som holdt med ham, kom og
sammenkaldte Raadet og alle Israels Børns Ældste
og sendte Bud til Fængselet, at de skulde føres frem.
22 Men da Tjenerne kom derhen, fandt de dem ikke
i Fængselet; og de kom tilbage og meldte det og
sagde: 23 „Fængselet fandt vi tillukket helt forsvarligt,
og Vogterne staaende ved Dørene; men da vi lukkede
op, fandt vi ingen derinde." 24 Men da Høvedsmanden
for Helligdommen og Ypperstepræsterne hørte disse
Ord, bleve de tvivlraadige om dem, hvad dette skulde
blive til. 25 Men der kom en og meldte dem: „Se, de
Mænd, som I satte i Fængselet, staa i Helligdommen
og lære Folket." 26 Da gik Høvedsmanden hen med
Tjenerne og hentede dem, dog ikke med Magt; thi de
frygtede for Folket, at de skulde blive stenede. 27
Men da de havde hentet dem, stillede de dem for
Raadet; og Ypperstepræsten spurgte dem og sagde:
28 „Vi bøde eder alvorligt, at I ikke maatte lære i
dette Navn, og se, I have fyldt Jerusalem med eders
Lære, og I ville bringe dette Menneskes Blod over
os!" 29 Men Peter og Apostlene svarede og sagde:
„Man bør adlyde Gud mere end Mennesker. 30 Vore
Fædres Gud oprejste Jesus, hvem I hængte paa et
Træ og sloge ihjel. 31 Ham har Gud ved sin højre
Haand ophøjet til en Fyrste og Frelser for at give
Israel Omvendelse og Syndernes Forladelse. 32 Og

vi ere hans Vidner om disse Ting, ligesom ogsaa den
Helligaand, som Gud har givet dem, der adlyde ham."
33 Men da de hørte dette, skar det dem i Hjertet, og
de raadsloge om at slaa dem ihjel. 34 Men der rejste
sig i Raadet en Farisæer ved Navn Gamaliel, en
Lovlærer, højt agtet af hele Folket, og han bød, at de
skulde lade Mændene træde lidt udenfor. 35 Og han
sagde til dem: „I israelitiske Mænd! ser eder vel for,
hvad I gøre med disse Mennesker. 36 Thi for nogen
Tid siden fremstod Theudas, som udgav sig selv for
at være noget, og et Antal af omtrent fire Hundrede
Mænd sluttede sig til ham; han blev slaaet ihjel,
og alle de, som adløde ham, adsplittedes og bleve
til intet. 37 Efter ham fremstod Judas Galilæeren i
Skatteindskrivningens Dage og fik en Flok Mennesker
til at følge sig. Ogsaa han omkom, og alle de, som
adløde ham, bleve adspredte. 38 Og nu siger jeg
eder: Holder eder fra disse Mennesker, og lader dem
fare; thi dersom dette Raad eller dette Værk er af
Mennesker, bliver det til intet; 39 men er det af Gud,
kunne I ikke gøre dem til intet. Lader eder dog ikke
findes som de, der endog ville stride imod Gud!" 40
Og de adløde ham; og de kaldte Apostlene frem og
lode dem piske og forbøde dem at tale i Jesu Navn
og løslode dem. 41 Saa gik de da glade bort fra
Raadets Aasyn, fordi de vare blevne agtede værdige
til at vanæres for hans Navns Skyld. 42 Og de holdt
ikke op med hver Dag at lære i Helligdommen og i
Husene og at forkynde Evangeliet om Kristus Jesus.

6 Men da i de Dage Disciplenes Antal forøgedes,
begyndte Hellenisterne at knurre imod Hebræerne,
fordi deres Enker bleve tilsidesatte ved den daglige
Uddeling. 2 Da sammenkaldte de tolv Disciplenes
Skare og sagde: „Det huer os ikke at forlade Guds
Ord for at tjene ved Bordene. 3 Udser derfor, Brødre!
iblandt eder syv Mænd, som have godt Vidnesbyrd
og ere fulde af Aand og Visdom; dem ville vi saa
indsætte til denne Gerning. 4 Men vi ville holde trolig
ved i Bønnen og Ordets Tjeneste." 5 Og denne Tale
behagede hele Mængden; og de udvalgte Stefanus,
en Mand fuld af Tro og den Helligaand, og Filip og
Prokorus og Nikanor og Timon og Parmenas og
Nikolaus, en Proselyt fra Antiokia; 6 dem stillede de
frem for Apostlene; og disse bade og lagde Hænderne
paa dem. 7 Og Guds Ord havde Fremgang, og
Disciplenes Tal forøgedes meget i Jerusalem; og en
stor Mængde af Præsterne adløde Troen. 8 Men
Stefanus, fuld af Naade og Kraft, gjorde Undere
og store Tegn iblandt Folket. 9 Da stod der nogle
frem af den Synagoge, som kaldes de frigivnes og
Kyrenæernes og Aleksandrinernes, og nogle af dem
fra Kilikien og Asien, og de tvistedes med Stefanus.
10 Og de kunde ikke modstaa den Visdom og den
Aand, som han talte af. 11 Da fik de hemmeligt nogle
Mænd til at sige: „Vi have hørt ham tale bespottelige
Ord imod Moses og imod Gud." 12 Og de ophidsede
Folket og de Ældste og de skriftkloge, og de overfaldt
ham og slæbte ham med sig og førte ham for Raadet;
13 og de fremstillede falske Vidner, som sagde: „Dette
Menneske holder ikke op med at tale Ord imod dette
hellige Sted og imod Loven. 14 Thi vi have hørt ham
sige, at denne Jesus af Nazareth skal nedbryde dette
Sted og forandre de Skikke, som Moses har overgivet
os." 15 Og alle de, som sade i Raadet, stirrede paa
ham, og de saa hans Ansigt som en Engels Ansigt.

7 Men Ypperstepræsten sagde: „Forholder dette sig
saaledes?" 2 Men han sagde: „I Mænd, Brødre og
Fædre, hører til! Herlighedens Gud viste sig for vor
Fader Abraham, da han var i Mesopotamien, førend
han tog Bolig i Karan. 3 Og han sagde til ham: „Gaa
ud af dit Land og fra din Slægt, og kom til det Land,
som jeg vil vise dig." 4 Da gik han ud fra Kaldæernes
Land og tog Bolig i Karan; og efter hans Faders Død
lod Gud ham flytte derfra hen i dette Land, hvor I nu
bo. 5 Og han gav ham ikke Ejendom deri, end ikke
en Fodsbred; dog forjættede han ham at give ham
det til Eje og hans Sæd efter ham, endskønt han intet
Barn havde. 6 Men Gud talte saaledes: „Hans Sæd
skal være Udlændinge i et fremmed Land, og man
skal gøre dem til Trælle og handle ilde med dem i fire
Hundrede Aar. 7 Og det Folk, for hvilket de skulle
trælle, vil jeg dømme, sagde Gud; og derefter skulle
de drage ud og tjene mig paa dette Sted." 8 Og han
gav ham Omskærelsens Pagt. Og saa avlede han
Isak og omskar ham den ottende Dag, og Isak avlede
Jakob, og Jakob de tolv Patriarker. 9 Og Patriarkerne
bare Avind imod Josef og solgte ham til Ægypten; og
Gud var med ham, 10 og han udfriede ham af alle
hans Trængsler og gav ham Naade og Visdom for
Farao, Kongen i Ægypten, som satte ham til Øverste
over Ægypten og over hele sit Hus. 11 Men der kom
Hungersnød over hele Ægypten og Kanaan og en
stor Trængsel, og vore Fædre fandt ikke Føde. 12
Men da Jakob hørte, at der var Korn i Ægypten,
sendte han vore Fædre ud første Gang. 13 Og anden
Gang blev Josef genkendt af sine Brødre, og Josefs
Herkomst blev aabenbar for Farao. 14 Men Josef
sendte Bud og lod sin Fader Jakob og al sin Slægt
kalde til sig, fem og halvfjerdsindstyve Sjæle. 15 Og
Jakob drog ned til Ægypten. Og han og vore Fædre

døde, 16 og de bleve flyttede til Sikem og lagte i den
Grav, som Abraham havde købt for en Sum Penge af
Hemors Sønner i Sikem. 17 Som nu Tiden nærmede
sig for den Forjættelse, Gud havde tilsagt Abraham,
voksede Folket og formeredes i Ægypten, 18 indtil der
fremstod en anden Konge, som ikke kendte Josef. 19
Han viste Træskhed imod vor Slægt og handlede ilde
med vore Fædre, saa de maatte sætte deres smaa
Børn ud, for at de ikke skulde holdes i Live. 20 Paa
den Tid blev Moses født, og han var dejlig for Gud;
han blev opfostret i tre Maaneder i sin Faders Hus. 21
Men da han var sat ud, tog Faraos Datter ham op og
opfostrede ham til sin Søn. 22 Og Moses blev oplært
i al Ægypternes Visdom; og han var mægtig i sine
Ord og Gerninger. 23 Men da han blev fyrretyve Aar
gammel, fik han i Sinde at besøge sine Brødre, Israels
Børn. 24 Og da han saa en lide Uret, forsvarede
han ham og hævnede den mishandlede, idet han
slog Ægypteren ihjel. 25 Men han mente, at hans
Brødre forstode, at Gud gav dem Frelse ved hans
Haand; men de forstode det ikke. 26 Og den næste
Dag viste han sig iblandt dem under en Strid og vilde
forlige dem til at holde Fred, sigende: „I Mænd! I ere
Brødre, hvorfor gøre I hinanden Uret?" 27 Men den,
som gjorde sin Næste Uret, stødte ham fra sig og
sagde: „Hvem har sat dig til Hersker og Dommer over
os? 28 Vil du slaa mig ihjel, ligesom du i Gaar slog
Ægypteren ihjel?" 29 Da flygtede Moses for denne
Tales Skyld og boede som fremmed i Midians Land,
hvor han avlede to Sønner. 30 Og efter fyrretyve Aars
Forløb viste en Engel sig for ham i Sinai Bjergs Ørken
i en Tornebusk, der stod i lys Lue. 31 Men da Moses
saa det, undrede han sig over Synet, og da han gik
hen for at betragte det, lød Herrens Røst til ham: 32
„Jeg er dine Fædres Gud, Abrahams og Isaks og
Jakobs Gud." Da bævede Moses og turde ikke se
derhen. 33 Men Herren sagde til ham: „Løs Skoene af
dine Fødder; thi det Sted, som du staar paa, er hellig
Jord. 34 Jeg har grant set mit Folks Mishandling i
Ægypten og hørt deres Suk, og jeg er stegen ned
for at udfri dem; og nu kom, lad mig sende dig til
Ægypten!" 35 Denne Moses, hvem de fornægtede,
idet de sagde: „Hvem har sat dig til Hersker og
Dommer," ham har Gud sendt til at være baade
Hersker og Befrier ved den Engels Haand, som viste
sig for ham i Tornebusken. 36 Ham var det, som førte
dem ud, idet han gjorde Undere og Tegn i Ægyptens
Land og i det røde Hav og i Ørkenen i fyrretyve Aar.
37 Han er den Moses, som sagde til Israels Børn:
„En Profet skal Gud oprejse eder af eders Brødre
ligesom mig." 38 Han er den, som i Menigheden i
Ørkenen færdedes med Engelen, der talte til ham paa
Sinai Bjerg, og med vore Fædre; den, som modtog
levende Ord at give os; 39 hvem vore Fædre ikke
vilde adlyde, men de stødte ham fra sig og vendte
sig med deres Hjerter til Ægypten, idet de sagde til
Aron: 40 „Gør os Guder, som kunne gaa foran os; thi
vi vide ikke, hvad der er sket med denne Moses, som
førte os ud af Ægyptens Land." 41 Og de gjorde en
Kalv i de Dage og bragte Offer til Gudebilledet og
frydede sig ved deres Hænders Gerninger. 42 Men
Gud vendte sig fra dem og gav dem hen til at tjene
Himmelens Hær, som der er skrevet i Profeternes
Bog: „Have I vel, Israels Hus! bragt mig Slagtofre
og andre Ofre i fyrretyve Aar i Ørkenen? 43 Og I
bare Moloks Telt og Guden Remfans Stjerne, de
Billeder, som I havde gjort for at tilbede dem; og
jeg vil flytte eder bort hinsides Babylon." 44 Vore
Fædre i Ørkenen havde Vidnesbyrdets Tabernakel,
saaledes som han, der talte til Moses, havde befalet
at gøre det efter det Forbillede, som han havde set.
45 Dette toge ogsaa vore Fædre i Arv og bragte det
under Josva ind i Landet, som Hedningerne besade,
hvilke Gud fordrev fra vore Fædres Aasyn — indtil
Davids Dage, 46 som fandt Naade for Gud og bad
om at maatte finde en Bolig for Jakobs Gud. 47
Men Salomon byggede ham et Hus. 48 Dog, den
Højeste bor ikke i Huse gjorte med Hænder, som
Profeten siger: 49 „Himmelen er min Trone, og Jorden
mine Fødders Skammel, hvad Hus ville I bygge mig?
siger Herren, eller hvilket er min Hviles Sted? 50 Har
ikke min Haand gjort alt dette?" 51 I haarde Halse
og uomskaarne paa Hjerter og Øren! I staa altid
den Helligaand imod; som eders Fædre, saaledes
ogsaa I. 52 Hvem af Profeterne er der, som eders
Fædre ikke have forfulgt? og de ihjelsloge dem,
som forud forkyndte om den retfærdiges Komme,
hvis Forrædere og Mordere I nu ere blevne, 53 I,
som modtoge Loven under Engles Besørgelse og
have ikke holdt den!" 54 Men da de hørte dette,
skar det dem i deres Hjerter, og de bede Tænderne
sammen imod ham. 55 Men som han var fuld af
den Helligaand, stirrede han op imod Himmelen og
saa Guds Herlighed og Jesus staaende ved Guds
højre Haand. 56 Og han sagde: „Se, jeg ser Himlene
aabnede og Menneskesønnen staaende ved Guds
højre Haand." 57 Men de raabte med høj Røst og
holdt for deres Øren og stormede endrægtigt ind paa
ham. 58 Og de stødte ham ud uden for Staden og
stenede ham. Og Vidnerne lagde deres Klæder af ved
en ung Mands Fødder, som hed Saulus. 59 Og de
stenede Stefanus, som bad og sagde: „Herre Jesus,

tag imod min Aand!" 60 Men han faldt paa Knæ og
raabte med høj Røst: „Herre, tilregn dem ikke denne
Synd!" Og som han sagde dette, sov han hen.

8 Men Saulus fandt Behag i hans Mord. Og paa
den Dag udbrød der en stor Forfølgelse imod
Menigheden i Jerusalem, og de adspredtes alle over
Judæas og Samarias Egne, undtagen Apostlene. 2
Men gudfrygtige Mænd begravede Stefanus og holdt
en stor Veklage over ham. 3 Men Saulus plagede
Menigheden og gik ind i Husene og trak baade
Mænd og Kvinder frem og lod dem sætte i Fængsel.
4 Imidlertid gik de, som bleve adspredte, omkring
og forkyndte Evangeliets Ord. 5 Da kom Filip til
Byen Samaria og prædikede Kristus for dem. 6 Og
Skarerne gave endrægtigt Agt paa det, som blev sagt
af Filip, idet de hørte og saa de Tegn, som han gjorde.
7 Thi der var mange, som havde urene Aander, og
af hvem disse fore ud, raabende med høj Røst; og
mange værkbrudne og lamme bleve helbredede. 8
Og der blev en stor Glæde i denne By. 9 Men en
Mand, ved Navn Simon, var i Forvejen i Byen og drev
Trolddom og satte Samarias Folk i Forbavselse, idet
han udgav sig selv for at være noget stort. 10 Paa
ham gave alle Agt, smaa og store, og sagde: „Det
er ham, som man kalder Guds store Kraft." 11 Men
de gave Agt paa ham, fordi han i lang Tid havde sat
dem i Forbavselse ved sine Trolddomskunster. 12
Men da de troede Filip, som forkyndte Evangeliet om
Guds Rige og Jesu Kristi Navn, lode de sig døbe,
baade Mænd og Kvinder. 13 Men Simon troede ogsaa
selv, og efter at være døbt holdt han sig nær til Filip;
og da han saa Tegn og store kraftige Gerninger
ske, forbavsedes han højligt. 14 Men da Apostlene i
Jerusalem hørte, at Samaria havde taget imod Guds
Ord, sendte de Peter og Johannes til dem, 15 og da
disse vare komne derned, bade de for dem om, at de
maatte faa den Helligaand; 16 thi den var endnu ikke
falden paa nogen af dem, men de vare blot døbte til
den Herres Jesu Navn. 17 Da lagde de Hænderne
paa dem, og de fik den Helligaand. 18 Men da Simon
saa, at den Helligaand blev given ved Apostlenes
Haandspaalæggelse, bragte han dem Penge og
sagde: 19 „Giver ogsaa mig denne Magt, at, hvem jeg
lægger Hænderne paa, han maa faa den Helligaand."
20 Men Peter sagde til ham: „Gid dit Sølv maa gaa
til Grunde tillige med dig, fordi du mente at kunne
erhverve Guds Gave for Penge. 21 Du har ikke Del
eller Lod i dette Ord; thi dit Hjerte er ikke ret for Gud.
22 Omvend dig derfor fra denne din Ondskab og bed
Herren, om dog dit Hjertes Paafund maatte forlades
dig. 23 Thi jeg ser, at du er stedt i Bitterheds Galde og
Uretfærdigheds Lænke." 24 Men Simon svarede og
sagde: „Beder I for mig til Herren, for at intet af det,
som I have sagt, skal komme over mig." 25 Men da de
havde vidnet og talt Herrens Ord, vendte de tilbage til
Jerusalem, og de forkyndte Evangeliet i mange af
Samaritanernes Landsbyer. 26 Men en Herrens Engel
talte til Filip og sagde: „Staa op og gaa mod Syd
paa den Vej, som gaar ned fra Jerusalem til Gaza;
den er øde." 27 Og han stod op og gik. Og se, der
var en Æthioper, en Hofmand, en mægtig Mand hos
Kandake, Æthiopernes Dronning, som var sat over
alle hendes Skatte; han var kommen til Jerusalem for
at tilbede. 28 Og han var paa Hjemvejen og sad paa
sin Vogn og læste Profeten Esajas. 29 Men Aanden
sagde til Filip: „Gaa hen og hold dig til denne Vogn!"
30 Og Filip løb derhen og hørte ham læse Profeten
Esajas; og han sagde: „Forstaar du ogsaa det, som
du læser?" 31 Men han sagde: „Hvorledes skulde
jeg kunne det, uden nogen vejleder mig?" Og han
bad Filip stige op og sætte sig hos ham. 32 Men det
Stykke af Skriften, som han læste, var dette: „Som et
Faar blev han ført til Slagtning, og som et Lam er
stumt imod den, der klipper det, saaledes oplader
han ej sin Mund. 33 I Fornedrelsen blev hans Dom
taget bort; hvem kan fortælle om hans Slægt, efterdi
hans Liv borttages fra Jorden?" 34 Men Hofmanden
talte til Filip og sagde: „Jeg beder dig, om hvem siger
Profeten dette? om sig selv eller om en anden?" 35
Da oplod Filip sin Mund, og idet han begyndte fra
dette Skriftsted, forkyndte han ham Evangeliet om
Jesus. 36 Men som de droge frem ad Vejen, kom de
til noget Vand; og Hofmanden siger: „Se, her er Vand,
hvad hindrer mig fra at blive døbt?" 37 [Men Filip
sagde: „Dersom du tror af hele dit Hjerte, kan det
ske." Men han svarede og sagde: „Jeg tror, at Jesus
Kristus er Guds Søn."] 38 Og han bød, at Vognen
skulde holde, og de stege begge ned i Vandet, baade
Filip og Hofmanden; og han døbte ham. 39 Men da
de stege op af Vandet, bortrykkede Herrens Aand
Filip, og Hofmanden saa ham ikke mere; thi han drog
sin Vej med Glæde. 40 Men Filip blev funden i Asdod,
og han drog omkring og forkyndte Evangeliet i alle
Byerne, indtil han kom til Kæsarea.

9 Men Saulus, som endnu fnøs med Trusel og Mord
imod Herrens Disciple, gik til Ypperstepræsten 2
og bad ham om Breve til Damaskus til Synagogerne,
for at han, om han fandt nogle, Mænd eller Kvinder,
som holdt sig til Vejen, kunde føre dem bundne til
Jerusalem. 3 Men da han var undervejs og nærmede

sig til Damaskus, omstraalede et Lys fra Himmelen
ham pludseligt. 4 Og han faldt til Jorden og hørte
en Røst, som sagde til ham: „Saul! Saul! hvorfor
forfølger du mig?" 5 Og han sagde: „Hvem er du,
Herre?" Men han svarede: „Jeg er Jesus, som du
forfølger. 6 Men staa op og gaa ind i Byen, og det
skal siges dig, hvad du bør gøre." 7 Men de Mænd,
som rejste med ham, stode maalløse, da de vel hørte
Røsten, men ikke saa nogen. 8 Og Saulus rejste
sig op fra Jorden; men da han oplod sine Øjne, saa
han intet. Men de ledte ham ved Haanden og førte
ham ind i Damaskus. 9 Og han kunde i tre Dage
ikke se, og han hverken spiste eller drak. 10 Men
der var en Discipel i Damaskus, ved Navn Ananias,
og Herren sagde til ham i et Syn: „Ananias!" Og han
sagde: „Se, her er jeg, Herre!" 11 Og Herren sagde
til ham: „Staa op, gaa hen i den Gade, som kaldes
den lige, og spørg i Judas's Hus efter en ved Navn
Saulus fra Tarsus; thi se, han beder. 12 Og han har i
et Syn set en Mand, ved Navn Ananias, komme ind
og lægge Hænderne paa ham, for at han skulde blive
seende." 13 Men Ananias svarede: „Herre! jeg har
hørt af mange om denne Mand, hvor meget ondt han
har gjort dine hellige i Jerusalem. 14 Og her har han
Fuldmagt fra Ypperstepræsterne til at binde alle dem,
som paakalde dit Navn." 15 Men Herren sagde til
ham: „Gaa; thi denne er mig et udvalgt Redskab til at
bære mit Navn frem baade for Hedninger og Konger
og Israels Børn; 16 thi jeg vil vise ham, hvor meget
han bør lide for mit Navns Skyld." 17 Men Ananias
gik hen og kom ind i Huset og lagde Hænderne
paa ham og sagde: „Saul, Broder! Herren har sendt
mig, den Jesus, der viste sig for dig paa Vejen, ad
hvilken du kom, for at du skal blive seende igen og
fyldes med den Helligaand." 18 Og straks faldt der
ligesom Skæl fra hans Øjne, og han blev seende,
og han stod op og blev døbt. 19 Og han fik Mad
og kom til Kræfter. Men han blev nogle Dage hos
Disciplene i Damaskus. 20 Og straks prædikede han
i Synagogerne om Jesus, at han er Guds Søn. 21
Men alle, som hørte det, forbavsedes og sagde: „Er
det ikke ham, som i Jerusalem forfulgte dem, der
paakaldte dette Navn, og var kommen hertil for at
føre dem bundne til Ypperstepræsterne?" 22 Men
Saulus voksede i Kraft og gendrev Jøderne, som
boede i Damaskus, idet han beviste, at denne er
Kristus. 23 Men da nogle Dage vare forløbne, holdt
Jøderne Raad om at slaa ham ihjel. 24 Men Saulus
fik deres Efterstræbelser at vide. Og de bevogtede
endog Portene baade Dag og Nat, for at de kunde
slaa ham ihjel. 25 Men hans Disciple toge ham ved
Nattetid og bragte ham ud igennem Muren, idet de
firede ham ned i en Kurv. 26 Men da han kom til
Jerusalem, forsøgte han at holde sig til Disciplene;
men de frygtede alle for ham, da de ikke troede, at
han var en Discipel. 27 Men Barnabas tog sig af
ham og førte ham til Apostlene; og han fortalte dem,
hvorledes han havde set Herren paa Vejen, og at
han havde talt til ham, og hvorledes han i Damaskus
havde vidnet frimodigt i Jesu Navn. 28 Og han gik
ind og gik ud med dem i Jerusalem 29 og vidnede
frimodigt i Herrens Navn. Og han talte og tvistedes
med Hellenisterne; men de toge sig for at slaa ham
ihjel. 30 Men da Brødrene fik dette at vide, førte
de ham ned til Kæsarea og sendte ham videre til
Tarsus. 31 Saa havde da Menigheden Fred over hele
Judæa og Galilæa og Samaria, og den opbyggedes
og vandrede i Herrens Frygt, og ved den Helligaands
Formaning voksede den. 32 Men det skete, medens
Peter drog omkring alle Vegne, at han ogsaa kom
ned til de hellige, som boede i Lydda. 33 Der fandt
han en Mand ved Navn Æneas, som havde ligget
otte Aar til Sengs og var værkbruden. 34 Og Peter
sagde til ham: „Æneas! Jesus Kristus helbreder dig;
staa op, og red selv din Seng!" Og han stod straks
op. 35 Og alle Beboere af Lydda og Saron saa ham,
og de omvendte sig til Herren. 36 Men i Joppe var
der en Discipelinde ved Navn Tabitha, hvilket udlagt
betyder Hind; hun var rig paa gode Gerninger og
gav mange Almisser. 37 Men det skete i de Dage, at
hun blev syg og døde. Da toede de hende og lagde
hende i Salen ovenpaa. 38 Men efterdi Lydda var
nær ved Joppe, udsendte Disciplene, da de hørte, at
Peter var der, to Mænd til ham og bade ham: „Kom
uden Tøven over til os!" 39 Men Peter stod op og gik
med dem. Og da han kom derhen, førte de ham op
i Salen ovenpaa, og alle Enkerne stode hos ham,
græd og viste ham alle de Kjortler og Kapper, som
„Hinden" havde forarbejdet, medens hun var hos
dem. 40 Men Peter bød dem alle at gaa ud, og han
faldt paa Knæ og bad; og han vendte sig til det døde
Legeme og sagde: „Tabitha, staa op!" Men hun oplod
sine Øjne, og da hun saa Peter, satte hun sig op. 41
Men han gav hende Haanden og rejste hende op, og
han kaldte paa de hellige og Enkerne og fremstillede
hende levende for dem. 42 Men det blev vitterligt over
hele Joppe, og mange troede paa Herren. 43 Og det
skete, at han blev mange Dage i Joppe hos en vis
Simon, en Garver.

10 Men en Mand i Kæsarea ved Navn Kornelius,
en Høvedsmand ved den Afdeling, som kaldes

den italienske, 2 en from Mand, der frygtede Gud
tillige med hele sit Hus og gav Folket mange Almisser
og altid bad til Gud, 3 han saa klarlig i et Syn omtrent
ved den niende Time paa Dagen en Guds Engel,
som kom ind til ham og sagde til ham: „Kornelius!"
4 Men han stirrede paa ham og blev forfærdet og
sagde: „Hvad er det, Herre?" Han sagde til ham:
„Dine Bønner og dine Almisser ere opstegne til
Ihukommelse for Gud. 5 Og send nu nogle Mænd til
Joppe, og lad hente en vis Simon med Tilnavn Peter.
6 Han har Herberge hos en vis Simon, en Garver,
hvis Hus er ved Havet." 7 Men da Engelen, som talte
til ham, var gaaet bort, kaldte han to af sine Husfolk
og en gudfrygtig Stridsmand af dem, som stadigt vare
om ham. 8 Og han fortalte dem det alt sammen og
sendte dem til Joppe. 9 Men den næste Dag, da
disse vare undervejs og nærmede sig til Byen, steg
Peter op paa Taget for at bede ved den sjette Time.
10 Og han blev meget hungrig og vilde have noget
at spise; men medens de lavede det til, kom der en
Henrykkelse over ham, 11 og han saa Himmelen
aabnet og noget, der dalede ned, ligesom en stor
Dug, der ved de fire Hjørner sænkedes ned paa
Jorden; 12 og i denne var der alle Jordens firføddede
Dyr og krybende Dyr og Himmelens Fugle. 13 Og
en Røst lød til ham: „Staa op, Peter, slagt og spis!"
14 Men Peter sagde: „Ingenlunde, Herre! thi aldrig
har jeg spist noget vanhelligt og urent." 15 Og atter
for anden Gang lød der en Røst til ham: „Hvad Gud
har renset, holde du ikke for vanhelligt!" 16 Og dette
skete tre Gange, og straks blev Dugen igen optagen
til Himmelen. 17 Men medens Peter var tvivlraadig
med sig selv om, hvad det Syn, som han havde
set, maatte betyde, se, da havde de Mænd, som
vare udsendte af Kornelius, opspurgt Simons Hus og
stode for Porten. 18 Og de raabte og spurgte, om
Simon med Tilnavn Peter havde Herberge der. 19
Men idet Peter grublede over Synet, sagde Aanden til
ham: „Se, der er tre Mænd, som søge efter dig; 20
men staa op, stig ned, og drag med dem uden at
tvivle; thi det er mig, som har sendt dem." 21 Saa
steg Peter ned til Mændene og sagde: „Se, jeg er
den, som I søge efter; hvad er Aarsagen, hvorfor
I ere komne?" 22 Men de sagde: „Høvedsmanden
Kornelius, en retfærdig og gudfrygtig Mand, som har
godt Vidnesbyrd af hele Jødernes Folk, har af en
hellig Engel faaet Befaling fra Gud til at lade dig
hente til sit Hus og høre, hvad du har at sige." 23
Da kaldte han dem ind og gav dem Herberge. Men
den næste Dag stod han op og drog bort med dem,
og nogle af Brødrene fra Joppe droge med ham.
24 Og den følgende Dag kom de til Kæsarea. Men
Kornelius ventede paa dem og havde sammenkaldt
sine Frænder og nærmeste Venner. 25 Men da det
nu skete, at Peter kom ind, gik Kornelius ham i Møde
og faldt ned for hans Fødder og tilbad ham. 26 Men
Peter rejste ham op og sagde: „Staa op! ogsaa jeg
er selv et Menneske." 27 Og under Samtale med
ham gik han ind og fandt mange samlede. 28 Og han
sagde til dem: „I vide, hvor utilbørligt det er for en
jødisk Mand at omgaas med eller komme til nogen,
som er af et fremmed Folk; men mig har Gud vist, at
jeg ikke skulde kalde noget Menneske vanhelligt eller
urent. 29 Derfor kom jeg ogsaa uden Indvending,
da jeg blev hentet; og jeg spørger eder da, af hvad
Aarsag I hentede mig?" 30 Og Kornelius sagde: „For
fire Dage siden fastede jeg indtil denne Time, og ved
den niende Time bad jeg i mit Hus; og se, en Mand
stod for mig i et straalende Klædebon, 31 og han
sagde: Kornelius! din Bøn er hørt, og dine Almisser
ere ihukommede for Gud. 32 Send derfor Bud til
Joppe og lad Simon med Tilnavn Peter kalde til dig;
han har Herberge i Garveren Simons Hus ved Havet;
han skal tale til dig, naar han kommer. 33 Derfor
sendte jeg straks Bud til dig, og du gjorde vel i at
komme. Nu ere vi derfor alle til Stede for Guds Aasyn
for at høre alt, hvad der er dig befalet af Herren." 34
Men Peter oplod Munden og sagde: „Jeg forstaar i
Sandhed, at Gud ikke anser Personer; 35 men i hvert
Folk er den, som frygter ham og gør Retfærdighed,
velkommen for ham; 36 — det Ord, som han sendte
til Israels Børn, da han forkyndte Fred ved Jesus
Kristus: han er alles Herre. 37 I kende det, som
er udgaaet over hele Judæa, idet det begyndte fra
Galilæa, efter den Daab, som Johannes prædikede,
38 det om Jesus fra Nazareth, hvorledes Gud salvede
ham med den Helligaand og Kraft, han, som drog
omkring og gjorde vel og helbredte alle, som vare
overvældede af Djævelen; thi Gud var med ham;
39 og vi ere Vidner om alt det, som han har gjort
baade i Jødernes Land og i Jerusalem, han, som de
ogsaa sloge ihjel, idet de hængte ham paa et Træ. 40
Ham oprejste Gud paa den tredje Dag og gav ham
at aabenbares, 41 ikke for hele Folket, men for de
Vidner, som vare forud udvalgte af Gud, for os, som
spiste og drak med ham, efter at han var opstanden
fra de døde. 42 Og han har paabudt os at prædike for
Folket og at vidne, at han er den af Gud bestemte
Dommer over levende og døde. 43 Ham give alle
Profeterne det Vidnesbyrd, at enhver, som tror paa
ham, skal faa Syndernes Forladelse ved hans Navn."
44 Medens Peter endnu talte disse Ord, faldt den

Helligaand paa alle dem, som hørte Ordet. 45 Og
de troende af Omskærelsen, saa mange, som vare
komne med Peter, bleve meget forbavsede over, at
den Helligaands Gave var bleven udgydt ogsaa over
Hedningerne; 46 thi de hørte dem tale i Tunger og
ophøje Gud. 47 Da svarede Peter: „Mon nogen kan
formene disse Vandet, saa de ikke skulde døbes, de,
som dog have faaet den Helligaand lige saa vel som
vi?" 48 Og han befalede, at de skulde døbes i Jesu
Kristi Navn. Da bade de ham om at blive der nogle
Dage.

11 Men Apostlene og de Brødre, som vare rundt
om i Judæa, hørte, at ogsaa Hedningerne havde
modtaget Guds Ord. 2 Og da Peter kom op til
Jerusalem, tvistedes de af Omskærelsen med ham
og sagde: 3 „Du er gaaet ind til uomskaarne Mænd
og har spist med dem." 4 Men Peter begyndte og
forklarede dem det i Sammenhæng og sagde: 5 „Jeg
var i Byen Joppe og bad; og jeg saa i en Henrykkelse
et Syn, noget, der dalede ned, ligesom en stor Dug,
der ved de fire Hjørner sænkedes ned fra Himmelen,
og den kom lige hen til mig. 6 Jeg stirrede paa den og
betragtede den og saa da Jordens firføddede Dyr og
vilde Dyr og krybende Dyr og Himmelens Fugle. 7 Og
jeg hørte ogsaa en Røst, som sagde til mig: Staa op,
Peter, slagt og spis! 8 Men jeg sagde: Ingenlunde,
Herre! thi aldrig kom noget vanhelligt eller urent i
min Mund. 9 Men en Røst svarede anden Gang fra
Himmelen: Hvad Gud har renset, holde du ikke for
vanhelligt! 10 Og dette skete tre Gange; saa blev det
igen alt sammen draget op til Himmelen. 11 Og se, i
det samme stode tre Mænd ved det Hus, i hvilket jeg
var, som vare udsendte til mig fra Kæsarea. 12 Men
Aanden sagde til mig, at jeg skulde gaa med dem
uden at gøre Forskel. Men ogsaa disse seks Brødre
droge med mig, og vi gik ind i Mandens Hus. 13 Og
han fortalte os, hvorledes han havde set Engelen
staa i hans Hus og sige: Send Bud til Joppe og lad
Simon med Tilnavn Peter hente! 14 Han skal tale Ord
til dig, ved hvilke du og hele dit Hus skal frelses. 15
Men idet jeg begyndte at tale, faldt den Helligaand
paa dem ligesom ogsaa paa os i Begyndelsen. 16
Og jeg kom Herrens Ord i Hu, hvorledes han sagde:
Johannes døbte med Vand, men I skulle døbes med
den Helligaand. 17 Naar altsaa Gud gav dem lige
Gave med os, da de troede paa den Herre Jesus
Kristus, hvem var da jeg, at jeg skulde kunne hindre
Gud?" 18 Men da de hørte dette, bleve de rolige, og
de priste Gud og sagde: „Saa har Gud ogsaa givet
Hedningerne Omvendelsen til Liv." 19 De, som nu
vare blevne adspredte paa Grund af den Trængsel,
som opstod i Anledning af Stefanus, vandrede om lige
til Fønikien og Kypern og Antiokia, og de talte ikke
Ordet til nogen uden til Jøder alene. 20 Men iblandt
dem var der nogle Mænd fra Kypern og Kyrene,
som kom til Antiokia og talte ogsaa til Grækerne og
forkyndte Evangeliet om den Herre Jesus. 21 Og
Herrens Haand var med dem, og et stort Antal blev
troende og omvendte sig til Herren. 22 Men Rygtet
om dem kom Menigheden i Jerusalem for Øre, og
de sendte Barnabas ud til Antiokia. 23 Da han nu
kom derhen og saa Guds Naade, glædede han sig
og formanede alle til med Hjertets Forsæt at blive
ved Herren. 24 Thi han var en god Mand og fuld
af den Helligaand og Tro. Og en stor Skare blev
ført til Herren. 25 Men han drog ud til Tarsus for at
opsøge Saulus; og da han fandt ham, førte han ham
til Antiokia. 26 Og det skete, at de endog et helt Aar
igennem færdedes sammen i Menigheden og lærte
en stor Skare, og at Disciplene først i Antiokia bleve
kaldte Kristne. 27 Men i disse Dage kom der Profeter
ned fra Jerusalem til Antiokia. 28 Og en af dem, ved
Navn Agabus, stod op og tilkendegav ved Aanden,
at der skulde komme en stor Hungersnød over hele
Verden, hvilken ogsaa kom under Klaudius. 29 Men
Disciplene besluttede at sende, hver efter sin Evne,
noget til Hjælp for Brødrene, som boede i Judæa;
30 hvilket de ogsaa gjorde, og de sendte det til de
Ældste ved Barnabas's og Saulus's Haand.

12 Paa den Tid lagde Kong Herodes Haand paa
nogle af Menigheden for at mishandle dem, 2
og Jakob, Johannes's Broder, lod han henrette med
Sværd. 3 Og da han saa, at det behagede Jøderne,
gik han videre og lod ogsaa Peter gribe. Det var de
usyrede Brøds Dage. 4 Og da han havde grebet
ham, satte han ham i Fængsel og overgav ham til at
bevogtes af fire Vagtskifter, hvert paa fire Stridsmænd,
da han efter Paasken vilde føre ham frem for Folket.
5 Saa blev da Peter bevogtet i Fængselet; men der
blev af Menigheden holdt inderlig Bøn til Gud for
ham. 6 Men da Herodes vilde til at føre ham frem,
sov Peter den Nat imellem to Stridsmænd, bunden
med to Lænker, og Vagter foran Døren bevogtede
Fængselet. 7 Og se, en Herrens Engel stod der, og
et Lys straalede i Fangerummet, og han slog Peter i
Siden og vækkede ham og sagde: „Staa op i Hast!"
og Lænkerne faldt ham af Hænderne. 8 Og Engelen
sagde til ham: „Bind op om dig, og bind dine Sandaler
paa!" Og han gjorde saa. Og han siger til ham: „Kast
din Kappe om dig, og følg mig!" 9 Og han gik ud og

fulgte ham, og han vidste ikke, at det, som skete
ved Engelen, var virkeligt, men mente, at han saa et
Syn. 10 Men de gik igennem den første og den anden
Vagt og kom til den Jernport, som førte ud til Staden;
denne aabnede sig for dem af sig selv, og de kom ud
og gik en Gade frem, og straks skiltes Engelen fra
ham. 11 Og da Peter kom til sig selv, sagde han: „Nu
ved jeg i Sandhed, at Herren udsendte sin Engel og
udfriede mig af Herodes's Haand og al det jødiske
Folks Forventning." 12 Og da han havde besindet
sig, gik han til Marias Hus, hun, som var Moder til
Johannes, med Tilnavn Markus, hvor mange vare
forsamlede og bade. 13 Men da han bankede paa
Døren til Portrummet, kom der en Pige ved Navn
Rode for at høre efter. 14 Og da hun kendte Peters
Røst, lod hun af Glæde være at aabne Porten, men
løb ind og forkyndte dem, at Peter stod uden for
Porten. 15 Da sagde de til hende: „Du raser." Men
hun stod fast paa, at det var saaledes. Men de sagde:
„Det er hans Engel." 16 Men Peter blev ved at banke
paa, og da de lukkede op, saa de ham og bleve
forbavsede. 17 Da vinkede han til dem med Haanden,
at de skulde tie, og fortalte dem, hvorledes Herren
havde ført ham ud af Fængselet, og han sagde:
„Forkynder Jakob og Brødrene dette!" Og han gik ud
og drog til et andet Sted. 18 Men da det blev Dag,
var der ikke liden Uro iblandt Stridsmændene over,
hvad der var blevet af Peter. 19 Men da Herodes
søgte ham og ikke fandt ham, forhørte han Vagten
og befalede, at de skulde henrettes. Og han drog
ned fra Judæa til Kæsarea og opholdt sig der. 20
Men han laa i Strid med Tyrierne og Sidonierne. Men
de kom endrægtigt til ham og fik Blastus, Kongens
Kammerherre, paa deres Side og bade om Fred, fordi
deres Land fik Næringsmidler tilførte fra Kongens
Land. 21 Men paa en fastsat Dag iførte Herodes sig
en Kongedragt og satte sig paa Tronen og holdt en
Tale til dem. 22 Og Folket raabte til ham: „Det er
Guds Røst og ikke et Menneskes." 23 Men straks
slog en Herrens Engel ham, fordi han ikke gav Gud
Æren; og han blev fortæret af Orme og udaandede.
24 Men Guds Ord havde Fremgang og udbredtes. 25
Og Barnabas og Saulus vendte tilbage fra Jerusalem
efter at have fuldført deres Ærinde, og de havde
Johannes, med Tilnavn Markus, med sig.

13 Men i Antiokia, i den derværende Menighed,
var der Profeter og Lærere, nemlig Barnabas og
Simeon, med Tilnavn Niger, og Kyrenæeren Lukius og
Manaen, en Fosterbroder af Fjerdingsfyrsten Herodes,
og Saulus. 2 Medens de nu holdt Gudstjeneste
og fastede, sagde den Helligaand: „Udtager mig
Barnabas og Saulus til den Gerning, hvortil jeg har
kaldet dem." 3 Da fastede de og bade og lagde
Hænderne paa dem og lode dem fare. 4 Da de nu
saaledes vare udsendte af den Helligaand, droge de
ned til Seleukia og sejlede derfra til Kypern. 5 Og da
de vare komne til Salamis, forkyndte de Guds Ord i
Jødernes Synagoger; men de havde ogsaa Johannes
til Medhjælper. 6 Og da de vare dragne igennem hele
Øen indtil Pafus, fandt de en Troldkarl, en falsk Profet,
en Jøde, hvis Navn var Barjesus. 7 Han var hos
Statholderen Sergius Paulus, en forstandig Mand.
Denne kaldte Barnabas og Saulus til sig og attraaede
at høre Guds Ord. 8 Men Elimas, Troldkarlen, (thi
dette betyder hans Navn), stod dem imod og søgte at
vende Statholderen bort fra Troen. 9 Men Saulus, som
ogsaa kaldes Paulus, blev fyldt med den Helligaand,
saa fast paa ham og sagde: 10 „O, du Djævelens
Barn, fuld af al Svig og al Underfundighed, du Fjende
af al Retfærdighed! vil du ikke holde op med at
forvende Herrens de lige Veje? 11 Og nu se, Herrens
Haand er over dig, og du skal blive blind og til en
Tid ikke se Solen." Men straks faldt der Mulm og
Mørke over ham, og han gik omkring og søgte efter
nogen, som kunde lede ham. 12 Da Statholderen saa
det, som var sket, troede han, slagen af Forundring
over Herrens Lære. 13 Paulus og de, som vare med
ham, sejlede da ud fra Pafus og kom til Perge i
Pamfylien. Men Johannes skiltes fra dem og vendte
tilbage til Jerusalem. 14 Men de droge videre fra
Perge og kom til Antiokia i Pisidien og gik ind i
Synagogen paa Sabbatsdagen og satte sig. 15 Men
efter Forelæsningen af Loven og Profeterne sendte
Synagogeforstanderne Bud hen til dem og lode sige:
„I Mænd, Brødre! have I noget Formaningsord til
Folket, da siger frem!" 16 Men Paulus stod op og
slog til Lyd med Haanden og sagde: „I israelitiske
Mænd og I, som frygte Gud, hører til! 17 Dette Folks,
Israels Gud udvalgte vore Fædre og ophøjede Folket i
Udlændigheden i Ægyptens Land og førte dem derfra
med løftet Arm. 18 Og omtrent fyrretyve Aar taalte
han deres Færd i Ørkenen. 19 Og han udryddede
syv Folk i Kanaans Land og fordelte disses Land
iblandt dem, 20 og derefter i omtrent fire Hundrede
og halvtredsindstyve Aar gav han dem Dommere
indtil Profeten Samuel. 21 Og derefter bade de om en
Konge; og Gud gav dem Saul, Kis's Søn, en Mand af
Benjamins Stamme, i fyrretyve Aar. 22 Og da han
havde taget ham bort, oprejste han dem David til
Konge, om hvem han ogsaa vidnede, og sagde: „Jeg
har fundet David, Isajs Søn, en Mand efter mit Hjerte,

som skal gøre al min Villie." 23 Af dennes Sæd bragte
Gud efter Forjættelsen Israel en Frelser, Jesus, 24
efter at Johannes forud for hans Fremtræden havde
prædiket Omvendelses-Daab for hele Israels Folk.
25 Men da Johannes var ved at fuldende sit Løb,
sagde han: „Hvad anse I mig for at være? Mig er det
ikke; men se, der kommer en efter mig, hvis Sko jeg
ikke er værdig at løse." 26 I Mænd, Brødre, Sønner
af Abrahams Slægt, og de iblandt eder, som frygte
Gud! Til os er Ordet om denne Frelse sendt. 27
Thi de, som bo i Jerusalem, og deres Raadsherrer
kendte ham ikke; de dømte ham og opfyldte derved
Profeternes Ord, som forelæses hver Sabbat. 28 Og
om end de ingen Dødsskyld fandt hos ham, bade de
dog Pilatus, at han maatte blive slaaet ihjel. 29 Men
da de havde fuldbragt alle Ting, som ere skrevne
om ham, toge de ham ned af Træet og lagde ham
i en Grav. 30 Men Gud oprejste ham fra de døde,
31 og han blev set i flere Dage af dem, som vare
gaaede med ham op fra Galilæa til Jerusalem, dem,
som nu ere hans Vidner for Folket. 32 Og vi forkynde
eder den Forjættelse, som blev given til Fædrene,
at Gud har opfyldt denne for os, deres Børn, idet
han oprejste Jesus; 33 som der ogsaa er skrevet
i den anden Psalme: „Du er min Søn, jeg har født
dig i Dag." 34 Men at han har oprejst ham fra de
døde, saa at han ikke mere skal vende tilbage til
Forraadnelse, derom har han sagt saaledes: „Jeg vil
give eder Davids hellige Forjættelser, de trofaste."
35 Thi han siger ogsaa i en anden Psalme: „Du skal
ikke tilstede din hellige at se Forraadnelse." 36 David
sov jo hen, da han i sin Livstid havde tjent Guds
Raadslutning, og han blev henlagt hos sine Fædre og
saa Forraadnelse; 37 men den, som Gud oprejste,
saa ikke Forraadnelse. 38 Saa være det eder vitterligt,
I Mænd, Brødre! at ved ham forkyndes der eder
Syndernes Forladelse; 39 og fra alt, hvorfra I ikke
kunde retfærdiggøres ved Mose Lov, retfærdiggøres
ved ham enhver, som tror. 40 Ser nu til, at ikke det,
som er sagt ved Profeterne, kommer over eder: 41
„Ser, I Foragtere, og forundrer eder og bliver til intet;
thi en Gerning gør jeg i eders Dage, en Gerning, som
I ikke vilde tro, dersom nogen fortalte eder den." 42
Men da de gik ud, bad man dem om, at disse Ord
maatte blive talte til dem paa den følgende Sabbat.
43 Men da Forsamlingen var opløst, fulgte mange af
Jøderne og af de gudfrygtige Proselyter Paulus og
Barnabas, som talte til dem og formanede dem til at
blive fast ved Guds Naade. 44 Men paa den følgende
Sabbat forsamledes næsten hele Byen for at høre
Guds Ord. 45 Men da Jøderne saa Skarerne, bleve
de fulde af Nidkærhed og modsagde det, som blev
talt af Paulus, ja, baade sagde imod og spottede.
46 Men Paulus og Barnabas talte frit ud og sagde:
„Det var nødvendigt, at Guds Ord først skulde tales til
eder; men efterdi I støde det fra eder og ikke agte
eder selv værdige til det evige Liv, se, saa vende vi
os til Hedningerne. (aiōnios g166) 47 Thi saaledes har
Herren befalet os: „Jeg har sat dig til Hedningers Lys,
for at du skal være til Frelse lige ud til Jordens Ende."
48 Men da Hedningerne hørte dette, bleve de glade
og priste Herrens Ord, og de troede, saa mange,
som vare bestemte til evigt Liv, (aiōnios g166) 49 og
Herrens Ord udbredtes over hele Landet. 50 Men
Jøderne ophidsede de fornemme gudfrygtige Kvinder
og de første Mænd i Byen; og de vakte en Forfølgelse
imod Paulus og Barnabas og joge dem ud fra deres
Grænser. 51 Men de rystede Støvet af deres Fødder
imod dem og droge til Ikonium. 52 Men Disciplene
bleve fyldte med Glæde og den Helligaand.

14 Men det skete i Ikonium, at de sammen gik
ind i Jødernes Synagoge og talte saaledes,
at en stor Mængde, baade af Jøder og Grækere,
troede. 2 Men de Jøder, som vare genstridige,
ophidsede Hedningernes Sind og satte ondt i dem
imod Brødrene. 3 De opholdt sig nu en Tid lang
der og talte med Frimodighed i Herren, som gav
sin Naades Ord Vidnesbyrd, idet han lod Tegn og
Undere ske ved deres Hænder. 4 Men Mængden
i Byen blev uenig, og nogle holdt med Jøderne,
andre med Apostlene. 5 Men da der blev et Opløb,
baade af Hedningerne og Jøderne med samt deres
Raadsherrer, for at mishandle og stene dem, 6 og
de fik dette at vide, flygtede de bort til Byerne i
Lykaonien, Lystra og Derbe, og til det omliggende
Land, 7 og der forkyndte de Evangeliet. 8 Og i Lystra
sad der en Mand, som var kraftesløs i Fødderne,
lam fra Moders Liv, og han havde aldrig gaaet. 9
Han hørte Paulus tale; og da denne fæstede Øjet
paa ham og saa, at han havde Tro til at frelses,
sagde han med høj Røst: 10 „Staa ret op paa dine
Fødder!" Og han sprang op og gik omkring. 11 Men
da Skarerne saa, hvad Paulus havde gjort, opløftede
de deres Røst og sagde paa Lykaonisk: „Guderne
ere i menneskelig Skikkelse stegne ned til os." 12
Og de kaldte Barnabas Zeus, men Paulus Hermes,
fordi han var den, som førte Ordet. 13 Men Præsten
ved Zeustemplet, som var uden for Byen, bragte
Tyre og Kranse hen til Portene og vilde ofre tillige
med Skarerne. 14 Men da Apostlene, Barnabas og
Paulus, hørte dette, sønderreve de deres Klæder og

sprang ind i Skaren, 15 raabte og sagde: „I Mænd!
hvorfor gøre I dette? Vi ere ogsaa Mennesker, lige
Kaar undergivne med eder, og vi forkynde eder
Evangeliet om at vende om fra disse tomme Ting til
den levende Gud, som har gjort Himmelen og Jorden
og Havet og alt, hvad der er i dem; 16 han, som i de
forbigangne Tider lod alle Hedningerne vandre deres
egne Veje, 17 ihvorvel han ikke lod sig selv være
uden Vidnesbyrd, idet han gjorde godt og gav eder
Regn og frugtbare Tider fra Himmelen og mættede
eders Hjerter med Føde og Glæde." 18 Og det var
med Nød og næppe, at de ved at sige dette afholdt
Skarerne fra at ofre til dem. 19 Men der kom Jøder
til fra Antiokia og Ikonium, og de overtalte Skarerne
og stenede Paulus og slæbte ham uden for Byen
i den Tro, at han var død. 20 Men da Disciplene
omringede ham, stod han op og gik ind i Byen. Og
den næste Dag gik han med Barnabas bort til Derbe.
21 Og da de havde forkyndt Evangeliet i denne By og
vundet mange Disciple, vendte de tilbage til Lystra og
Ikonium og Antiokia 22 og styrkede Disciplenes Sjæle
og paamindede dem om at blive i Troen og om, at vi
maa igennem mange Trængsler indgaa i Guds Rige.
23 Men efter at de i hver Menighed havde udvalgt
Ældste for dem, overgave de dem under Bøn og
Faste til Herren, hvem de havde givet deres Tro. 24
Og de droge igennem Pisidien og kom til Pamfylien.
25 Og da de havde talt Ordet i Perge, droge de ned til
Attalia. 26 Og derfra sejlede de til Antiokia, hvorfra de
vare blevne overgivne til Guds Naade til den Gerning,
som de havde fuldbragt. 27 Men da de kom derhen
og havde forsamlet Menigheden, forkyndte de, hvor
store Ting Gud havde gjort med dem, og at han
havde aabnet en Troens Dør for Hedningerne. 28
Men de opholdt sig en ikke liden Tid sammen med
Disciplene.

15 Og der kom nogle ned fra Judæa, som lærte
Brødrene: „Dersom I ikke lade eder omskære
efter Mose Skik, kunne I ikke blive frelste." 2 Da nu
Paulus og Barnabas kom i en ikke ringe Splid og
Strid med dem, saa besluttede man, at Paulus og
Barnabas og nogle andre af dem skulde drage op
til Jerusalem til Apostlene og de Ældste i Anledning
af dette Spørgsmaal. 3 Disse bleve da sendte af
Sted af Menigheden og droge igennem Fønikien og
Samaria og fortalte om Hedningernes Omvendelse,
og de gjorde alle Brødrene stor Glæde. 4 Men da de
kom til Jerusalem, bleve de modtagne af Menigheden
og Apostlene og de Ældste, og de kundgjorde, hvor
store Ting Gud havde gjort med dem. 5 Men nogle af
Farisæernes Parti, som vare blevne troende, stode
op og sagde: „Man bør omskære dem og befale dem
at holde Mose Lov." 6 Men Apostlene og de Ældste
forsamlede sig for at overlægge denne Sag. 7 Men
da man havde tvistet meget herom, stod Peter op
og sagde til dem: „I Mænd, Brødre! I vide, at for
lang Tid siden gjorde Gud det Valg iblandt eder, at
Hedningerne ved min Mund skulde høre Evangeliets
Ord og tro. 8 Og Gud, som kender Hjerterne, gav dem
Vidnesbyrd ved at give dem den Helligaand lige saa
vel som os. 9 Og han gjorde ingen Forskel imellem
os og dem, idet han ved Troen rensede deres Hjerter.
10 Hvorfor friste I da nu Gud, saa I lægge et Aag
paa Disciplenes Nakke, som hverken vore Fædre
eller vi have formaaet at bære? 11 Men vi tro, at vi
blive frelste ved den Herres Jesu Naade paa samme
Maade som ogsaa de." 12 Men hele Mængden tav,
og de hørte Barnabas og Paulus fortælle, hvor store
Tegn og Undere Gud havde gjort iblandt Hedningerne
ved dem. 13 Men da de havde hørt op at tale, tog
Jakob til Orde og sagde: „I Mænd, Brødre, hører mig!
14 Simon har fortalt, hvorledes Gud først drog Omsorg
for at tage ud af Hedninger et Folk for sit Navn. 15 Og
dermed stemme Profeternes Tale overens, som der
er skrevet: 16 „Derefter vil jeg vende tilbage og atter
opbygge Davids faldne Hytte, og det nedrevne af den
vil jeg atter opbygge og oprejse den igen, 17 for at de
øvrige af Menneskene skulle søge Herren, og alle
Hedningerne, over hvilke mit Navn er nævnet, siger
Herren, som gør dette." 18 Gud kender fra Evighed af
alle sine Gerninger. (aiōn g165) 19 Derfor mener jeg, at
man ikke skal besvære dem af Hedningerne, som
omvende sig til Gud, 20 men skrive til dem, at de
skulle afholde sig fra Besmittelse med Afguderne og
fra Utugt og fra det kvalte og fra Blodet. 21 Thi Moses
har fra gammel Tid i hver By Mennesker, som prædike
ham, idet han oplæses hver Sabbat i Synagogerne."
22 Da besluttede Apostlene og de Ældste tillige med
hele Menigheden at udvælge nogle Mænd af deres
Midte og sende dem til Antiokia tillige med Paulus
og Barnabas, nemlig Judas, kaldet Barsabbas, og
Silas, hvilke Mænd vare ansete iblandt Brødrene. 23
Og de skreve saaledes med dem: „Apostlene og de
Ældste og Brødrene hilse Brødrene af Hedningerne
i Antiokia og Syrien og Kilikien. 24 Efterdi vi have
hørt, at nogle, som ere komne fra os, have forvirret
eder med Ord og voldt eders Sjæle Uro uden at have
nogen Befaling fra os, 25 saa have vi, endrægtigt
forsamlede, besluttet at udvælge nogle Mænd og
sende dem til eder med vore elskelige Barnabas og
Paulus, 26 Mænd, som have vovet deres Liv for vor

Herres Jesu Kristi Navn. 27 Vi have derfor sendt
Judas og Silas, der ogsaa mundtligt skulle forkynde
det samme. 28 Thi det er den Helligaands Beslutning
og vor, ingen videre Byrde at paalægge eder uden
disse nødvendige Ting: 29 At I skulle afholde eder fra
Afgudsofferkød og fra Blod og fra det kvalte og fra
Utugt. Naar I holde eder derfra, vil det gaa eder godt.
Lever vel!" 30 Saa lod man dem da fare, og de kom
ned til Antiokia og forsamlede Mængden og overgave
Brevet. 31 Men da de læste det, bleve de glade over
Trøsten. 32 Og Judas og Silas, som ogsaa selv vare
Profeter, opmuntrede Brødrene med megen Tale og
styrkede dem. 33 Men da de havde opholdt sig der
nogen Tid, lode Brødrene dem fare med Fred til dem,
som havde udsendt dem. 34 [Men Silas besluttede
at blive der.] 35 Men Paulus og Barnabas opholdt
sig i Antiokia, hvor de tillige med mange andre lærte
og forkyndte Herrens Ord. 36 Men efter nogen Tids
Forløb sagde Paulus til Barnabas: „Lader os dog
drage tilbage og besøge vore Brødre i hver By, hvor
vi have forkyndt Herrens Ord, for at se, hvorledes
det gaar dem." 37 Men Barnabas vilde ogsaa tage
Johannes, kaldet Markus, med. 38 Men Paulus holdt
for, at de ikke skulde tage den med, som havde
forladt dem i Pamfylien og ikke havde fulgt med dem
til Arbejdet. 39 Der blev da en heftig Strid, saa at de
skiltes fra hverandre, og Barnabas tog Markus med
sig og sejlede til Kypern. 40 Men Paulus udvalgte
Silas og drog ud, anbefalet af Brødrene til Herrens
Naade. 41 Men han rejste omkring i Syrien og Kilikien
og styrkede Menighederne.

16 Og han kom til Derbe og Lystra, og se, der var
der en Discipel ved Navn Timotheus, Søn af en
troende Jødinde og en græsk Fader. 2 Han havde
godt Vidnesbyrd af Brødrene i Lystra og Ikonium. 3
Ham vilde Paulus have til at drage med sig, og han
tog og omskar ham for Jødernes Skyld, som vare
paa disse Steder; thi de vidste alle, at hans Fader var
en Græker. 4 Men alt som de droge igennem Byerne,
overgave de dem de Bestemmelser at holde, som
vare vedtagne af Apostlene og de Ældste i Jerusalem.
5 Saa styrkedes Menighederne i Troen og voksede i
Antal hver Dag. 6 Men de droge igennem Frygien
og det galatiske Land, da de af den Helligaand vare
blevne forhindrede i at tale Ordet i Asien. 7 Da de
nu kom hen imod Mysien, forsøgte de at drage til
Bithynien; og Jesu Aand tilstedte dem det ikke. 8 De
droge da Mysien forbi og kom ned til Troas. 9 Og et
Syn viste sig om Natten for Paulus: En makedonisk
Mand stod der og bad ham og sagde: „Kom over
til Makedonien og hjælp os!" 10 Men da han havde
set dette Syn, ønskede vi straks at drage over til
Makedonien; thi vi sluttede, at Gud havde kaldt os
derhen til at forkynde Evangeliet for dem. 11 Vi sejlede
da ud fra Troas og styrede lige til Samothrake og den
næste Dag til Neapolis 12 og derfra til Filippi, hvilken
er den første By i den Del af Makedonien, en Koloni.
I denne By opholdt vi os nogle Dage. 13 Og paa
Sabbatsdagen gik vi uden for Porten ved en Flod,
hvor vi mente, at der var et Bedested, og vi satte os
og talte til de Kvinder, som kom sammen. 14 Og en
Kvinde ved Navn Lydia, en Purpurkræmmerske fra
Byen Thyatira, en Kvinde, som frygtede Gud, hørte til,
og hendes Hjerte oplod Herren til at give Agt paa det,
som blev talt af Paulus. 15 Men da hun og hendes Hus
var blevet døbt, bad hun og sagde: „Dersom I agte
mig for at være Herren tro, da kommer ind i mit Hus
og bliver der!" Og hun nødte os. 16 Men det skete, da
vi gik til Bedestedet, at en Pige mødte os, som havde
en Spaadomsaand og skaffede sine Herrer megen
Vinding ved at spaa. 17 Hun fulgte efter Paulus og os,
raabte og sagde: „Disse Mennesker ere den højeste
Guds Tjenere, som forkynde eder Frelsens Vej." 18
Og dette gjorde hun i mange Dage. Men Paulus blev
fortrydelig derover, og han vendte sig og sagde til
Aanden: „Jeg byder dig i Jesu Kristi Navn at fare ud
af hende." Og den for ud i den samme Stund. 19 Men
da hendes Herrer saa, at deres Haab om Vinding var
forsvundet, grebe de Paulus og Silas og slæbte dem
hen paa Torvet for Øvrigheden. 20 Og de førte dem
til Høvedsmændene og sagde: „Disse Mennesker,
som ere Jøder, forvirre aldeles vor By, 21 og de
forkynde Skikke, som det ikke er tilladt os, der ere
Romere, at antage eller øve." 22 Og Mængden rejste
sig imod dem, og Høvedsmændene lode Klæderne
rive af dem og befalede at piske dem. 23 Og da
de havde givet dem mange Slag, kastede de dem i
Fængsel og befalede Fangevogteren at holde dem
sikkert bevogtede. 24 Da han havde faaet saadan
Befaling, kastede han dem i det inderste Fængsel og
sluttede deres Fødder i Blokken. 25 Men ved Midnat
bade Paulus og Silas og sang Lovsange til Gud; og
Fangerne lyttede paa dem. 26 Men pludseligt kom
der et stort Jordskælv, saa at Fængselets Grundvolde
rystede, og straks aabnedes alle Dørene, og alles
Lænker løstes. 27 Men Fangevogteren for op af
Søvne, og da han saa Fængselets Døre aabne, drog
han et Sværd og vilde dræbe sig selv, da han mente,
at Fangerne vare flygtede. 28 Men Paulus raabte med
høj Røst og sagde: „Gør ikke dig selv noget ondt; thi
vi ere her alle." 29 Men han forlangte Lys og sprang

ind og faldt skælvende ned for Paulus og Silas. 30
Og han førte dem udenfor og sagde: „Herrer! hvad
skal jeg gøre, for at jeg kan blive frelst?" 31 Men
de sagde: „Tro paa den Herre Jesus Kristus, saa
skal du blive frelst, du og dit Hus." 32 Og de talte
Herrens Ord til ham og til alle dem, som vare i hans
Hus. 33 Og han tog dem til sig i den samme Stund
om Natten og aftoede deres Saar; og han selv og
alle hans bleve straks døbte. 34 Og han førte dem
op i sit Hus og satte et Bord for dem og frydede sig
over, at han med hele sit Hus var kommen til Troen
paa Gud. 35 Men da det var blevet Dag, sendte
Høvedsmændene Bysvendene hen og sagde: „Løslad
de Mænd!" 36 Men Fangevogteren meldte Paulus
disse Ord: „Høvedsmændene have sendt Bud, at I
skulle løslades; saa drager nu ud og gaar bort med
Fred!" 37 Men Paulus sagde til dem: „De have ladet
os piske offentligt og uden Dom, os, som dog ere
romerske Mænd, og kastet os i Fængsel, og nu jage
de os hemmeligt bort! Nej, lad dem selv komme og
føre os ud!" 38 Men Bysvendene meldte disse Ord til
Høvedsmændene; og de bleve bange, da de hørte,
at de vare Romere. 39 Og de kom og gave dem gode
Ord, og de førte dem ud og bade dem at drage bort
fra Byen. 40 Og de gik ud af Fængselet og gik ind til
Lydia; og da de havde set Brødrene, formanede de
dem og droge bort.

17 Men de rejste igennem Amfipolis og Apollonia
og kom til Thessalonika, hvor Jøderne havde
en Synagoge. 2 Og efter sin Sædvane gik Paulus ind
til dem, og paa tre Sabbater samtalte han med dem
ud fra Skrifterne, 3 idet han udlagde og forklarede, at
Kristus maatte lide og opstaa fra de døde, og han
sagde: „Denne Jesus, som jeg forkynder eder, han
er Kristus." 4 Og nogle af dem bleve overbeviste
og sluttede sig til Paulus og Silas, og tillige en
stor Mængde af de gudfrygtige Grækere og ikke
faa af de fornemste Kvinder. 5 Men Jøderne bleve
nidkære og toge med sig nogle slette Mennesker
af Lediggængerne paa Torvet, rejste et Opløb og
oprørte Byen; og de stormede Jasons Hus og søgte
efter dem for at føre dem ud til Folket. 6 Men da de
ikke fandt dem, trak de Jason og nogle Brødre for
Byens Øvrighed og raabte: „Disse, som have bragt
hele Verden i Oprør, ere ogsaa komne hid; 7 dem
har Jason taget ind til sig; og alle disse handle imod
Kejserens Befalinger og sige, at en anden er Konge,
nemlig Jesus." 8 Og de satte Skræk i Mængden
og Byens Øvrighed, som hørte det. 9 Og denne
lod Jason og de andre stille Borgen og løslod dem.
10 Men Brødrene sendte straks om Natten baade
Paulus og Silas bort til Berøa; og da de vare komne
dertil, gik de ind i Jødernes Synagoge. 11 Men disse
vare mere velsindede end de i Thessalonika, de
modtoge Ordet med al Redebonhed og ransagede
daglig Skrifterne, om disse Ting forholdt sig saaledes.
12 Saa troede da mange af dem og ikke faa af de
fornemme græske Kvinder og Mænd. 13 Men da
Jøderne i Thessalonika fik at vide, at Guds Ord blev
forkyndt af Paulus ogsaa i Berøa, kom de og vakte
ogsaa der Røre og Bevægelse iblandt Skarerne.
14 Men da sendte Brødrene straks Paulus bort, for
at han skulde drage til Havet; men baade Silas
og Timotheus bleve der tilbage. 15 Og de, som
ledsagede Paulus, førte ham lige til Athen; og efter at
have faaet det Bud med til Silas og Timotheus, at
de snarest muligt skulde komme til ham, droge de
bort. 16 Medens nu Paulus ventede paa dem i Athen,
harmedes hans Aand i ham, da han saa, at Byen var
fuld af Afgudsbilleder. 17 Derfor talte han i Synagogen
med Jøderne og de gudfrygtige og paa Torvet hver
Dag til dem, som han traf paa. 18 Men ogsaa nogle
af de epikuræiske og stoiske Filosoffer indlode sig i
Ordstrid med ham; og nogle sagde: „Hvad vil denne
Ordgyder sige?" men andre: „Han synes at være
en Forkynder af fremmede Guddomme;" fordi han
forkyndte Evangeliet om Jesus og Opstandelsen. 19
Og de toge ham og førte ham op paa Areopagus
og sagde: „Kunne vi faa at vide, hvad dette er for
en ny Lære, som du taler om? 20 Thi du bringer os
nogle fremmede Ting for Øren; derfor ville vi vide,
hvad dette skal betyde." 21 Men alle Atheniensere
og de fremmede, som opholdt sig der, gave sig ikke
Stunder til andet end at fortælle eller høre nyt. 22
Men Paulus stod frem midt paa Areopagus og sagde:
„I atheniensiske Mænd! jeg ser, at I i alle Maader ere
omhyggelige for eders Gudsdyrkelse. 23 Thi da jeg
gik omkring og betragtede eders Helligdomme, fandt
jeg ogsaa et Alter, paa hvilket der var skrevet: „For
en ukendt Gud." Det, som I saaledes dyrke uden at
kende det, det forkynder jeg eder. 24 Gud, som har
gjort Verden og alle Ting, som ere i den, han, som
er Himmelens og Jordens Herre, bor ikke i Templer,
gjorte med Hænder, 25 han tjenes ikke heller af
Menneskers Hænder som en, der trænger til noget,
efterdi han selv giver alle Liv og Aande og alle Ting.
26 Og han har gjort, at hvert Folk iblandt Mennesker
bor ud af eet Blod paa hele Jordens Flade, idet han
fastsatte bestemte Tider og Grænserne for deres
Bolig, 27 for at de skulde søge Gud, om de dog kunde
føle sig frem og finde ham, skønt han er ikke langt fra

hver enkelt af os; 28 thi i ham leve og røres og ere
vi, som ogsaa nogle af eders Digtere have sagt: Vi
ere jo ogsaa hans Slægt. 29 Efterdi vi da ere Guds
Slægt, bør vi ikke mene, at Guddommen er lig Guld
eller Sølv eller Sten, formet ved Menneskers Kunst
og Opfindsomhed. 30 Efter at Gud altsaa har baaret
over med disse Vankundighedens Tider, byder han nu
Menneskene, at de alle og alle Vegne skulle omvende
sig. 31 Thi han har fastsat en Dag, paa hvilken han vil
dømme Jorderige med Retfærdighed ved en Mand,
som han har beskikket dertil, og dette har han bevist
for alle ved at oprejse ham fra de døde." 32 Men
da de hørte om de dødes Opstandelse, spottede
nogle; men andre sagde: „Vi ville atter høre dig om
dette." 33 Saaledes gik Paulus ud fra dem. 34 Men
nogle Mænd holdt sig til ham og troede; iblandt hvilke
ogsaa var Areopagiten Dionysius og en Kvinde ved
Navn Damaris og andre med dem.

18 Derefter forlod Paulus Athen og kom til Korinth.
2 Der traf han en Jøde ved Navn Akvila, født i
Pontus, som nylig var kommen fra Italien med sin
Hustru Priskilla, fordi Klaudius havde befalet, at alle
Jøderne skulde forlade Rom. Til disse gik han. 3 Og
efterdi han øvede det samme Haandværk, blev han
hos dem og arbejdede; thi de vare Teltmagere af
Haandværk. 4 Men han holdt Samtaler i Synagogen
paa hver Sabbat og overbeviste Jøder og Grækere. 5
Men da Silas og Timotheus kom ned fra Makedonien,
var Paulus helt optagen af at tale og vidnede for
Jøderne, at Jesus er Kristus. 6 Men da de stode imod
og spottede, rystede han Støvet af sine Klæder og
sagde til dem: „Eders Blod komme over eders Hoved!
Jeg er ren; herefter vil jeg gaa til Hedningerne." 7
Og han gik bort derfra og gik ind til en Mand ved
Navn Justus, som frygtede Gud, og hvis Hus laa ved
Siden af Synagogen. 8 Men Synagogeforstanderen
Krispus troede paa Herren tillige med hele sit Hus, og
mange af Korinthierne, som hørte til, troede og bleve
døbte. 9 Men Herren sagde til Paulus i et Syn om
Natten: „Frygt ikke, men tal og ti ikke, 10 eftersom
jeg er med dig, og ingen skal lægge Haand paa dig
for at gøre dig noget ondt; thi jeg har et talrigt Folk
i denne By." 11 Og han slog sig ned der et Aar og
seks Maaneder og lærte Guds Ord iblandt dem. 12
Men medens Gallio var Statholder i Akaja, stode
Jøderne endrægtigt op imod Paulus og førte ham for
Domstolen og sagde: 13 „Denne overtaler Folk til en
Gudsdyrkelse imod Loven." 14 Og da Paulus vilde
oplade Munden, sagde Gallio til Jøderne: „Dersom
det var nogen Uret eller Misgerning, I Jøder! vilde
jeg, som billigt var, taalmodigt høre paa eder. 15
Men er det Stridsspørgsmaal om Lære og Navne
og om den Lov, som I have, da ser selv dertil; thi
jeg vil ikke være Dommer over disse Ting." 16 Og
han drev dem bort fra Domstolen. 17 Men alle grebe
Synagogeforstanderen Sosthenes og sloge ham lige
for Domstolen; og Gallio brød sig ikke om noget af
dette. 18 Men Paulus blev der endnu i mange Dage;
derefter tog han Afsked med Brødrene og sejlede
bort til Syrien og med ham Priskilla og Akvila, efter at
han havde ladet sit Haar klippe af i Kenkreæ; thi han
havde et Løfte paa sig. 19 Men de kom til Efesus; og
der lod han hine blive tilbage; men han selv gik ind i
Synagogen og samtalede med Jøderne. 20 Men da
de bade ham om at blive i længere Tid, samtykkede
han ikke; 21 men han tog Afsked og sagde: „[Jeg maa
endelig holde denne forestaaende Højtid i Jerusalem;
men] jeg vil atter vende tilbage til eder, om Gud
vil." Og han sejlede ud fra Efesus 22 og landede i
Kæsarea, drog op og hilste paa Menigheden og drog
saa ned til Antiokia. 23 Og da han havde opholdt
sig der nogen Tid, drog han bort og rejste fra Sted
til Sted igennem det galatiske Land og Frygien og
styrkede alle Disciplene. 24 Men en Jøde ved Navn
Apollos, født i Aleksandria, en veltalende Mand, som
var stærk i Skrifterne, kom til Efesus. 25 Denne var
undervist om Herrens Vej, og brændende i Aanden
talte og lærte han grundigt om Jesus, skønt han kun
kendte Johannes's Daab. 26 Og han begyndte at tale
frimodigt i Synagogen. Men da Priskilla og Akvila
hørte ham, toge de ham til sig og udlagde ham Guds
Vej nøjere. 27 Men da han vilde rejse videre til Akaja,
skrev Brødrene til Disciplene og opmuntrede dem til
at tage imod ham. Da han var kommen derhen, var
han ved Guds Naade de troende til megen Nytte; 28
thi han gendrev Jøderne offentligt med stor Kraft og
beviste ved Skrifterne, at Jesus er Kristus.

19 Men det skete, medens Apollos var i Korinth,
at Paulus efter at være dragen igennem de
højereliggende Landsdele kom ned til Efesus 2 og
fandt nogle Disciple, og han sagde til dem: „Fik I
den Helligaand, da I bleve troende?" Men de sagde
til ham: „Vi have ikke engang hørt, at der er en
Helligaand." 3 Og han sagde: „Hvortil bleve I da
døbte?" Men de sagde: „Til Johannes's Daab." 4 Da
sagde Paulus: „Johannes døbte med Omvendelses-
Daab, idet han sagde til Folket, at de skulde tro paa
den, som kom efter ham, det er paa Jesus." 5 Men da
de hørte dette, lode de sig døbe til den Herres Jesu
Navn. 6 Og da Paulus lagde Hænderne paa dem,

kom den Helligaand over dem, og de talte i Tunger
og profeterede. 7 Men de vare i det hele omtrent tolv
Mænd. 8 Og han gik ind i Synagogen og vidnede
frimodigt i tre Maaneder, idet han holdt Samtaler og
overbeviste om det, som hører til Guds Rige. 9 Men
da nogle forhærdede sig og strede imod og over for
Mængden talte ilde om Vejen, forlod han dem og
skilte Disciplene fra dem og holdt daglig Samtaler i
Tyrannus's Skole. 10 Men dette varede i to Aar, saa
at alle, som boede i Asien, baade Jøder og Grækere,
hørte Herrens Ord. 11 Og Gud gjorde usædvanlige
kraftige Gerninger ved Paulus's Hænder, 12 saa at
man endog bragte Tørklæder og Bælter fra hans
Legeme til de syge, og Sygdommene vege fra dem,
og de onde Aander fore ud. 13 Men ogsaa nogle
af de omløbende jødiske Besværgere forsøgte at
nævne den Herres Jesu Navn over dem, som havde
de onde Aander, idet de sagde: „Jeg besværger
eder ved den Jesus, som Paulus prædiker." 14 Men
de, som gjorde dette, vare syv Sønner af Skeuas,
en jødisk Ypperstepræst. 15 Men den onde Aand
svarede og sagde til dem: „Jesus kender jeg, og
om Paulus ved jeg; men I, hvem ere I?" 16 Og det
Menneske, i hvem den onde Aand var, sprang ind
paa dem og overmandede dem begge og fik saadan
Magt over dem, at de flygtede nøgne og saarede ud
af Huset. 17 Men dette blev vitterligt for alle dem,
som boede i Efesus, baade Jøder og Grækere; og
der faldt en Frygt over dem alle, og den Herres
Jesu Navn blev ophøjet, 18 og mange af dem, som
vare blevne troende, kom og bekendte og fortalte
om deres Gerninger. 19 Men mange af dem, som
havde drevet Trolddom, bare deres Bøger sammen
og opbrændte dem for alles Øjne; og man beregnede
deres Værdi og fandt dem halvtredsindstyve Tusinde
Sølvpenge værd. 20 Saa kraftigt voksede Herrens
Ord og fik Magt. 21 Men da dette var fuldbragt, satte
Paulus sig for i Aanden, at han vilde rejse igennem
Makedonien og Akaja og saa drage til Jerusalem, og
han sagde: „Efter at jeg har været der, bør jeg ogsaa
se Rom." 22 Og han sendte to af dem, som gik ham
til Haande, Timotheus og Erastus, til Makedonien;
men selv blev han nogen Tid i Asien. 23 Men paa
den Tid opstod der et ikke lidet Oprør i Anledning
af Vejen. 24 Thi en Sølvsmed ved Navn Demetrius
gjorde Artemistempler af Sølv og skaffede Kunstnerne
ikke ringe Fortjeneste. 25 Disse samlede han tillige
med de med saadanne Ting sysselsatte Arbejdere og
sagde: „I Mænd! I vide, at vi have vort Udkomme af
dette Arbejde. 26 Og I se og høre, at ikke alene i
Efesus, men næsten i hele Asien har denne Paulus
ved sin Overtalelse vildledt en stor Mængde, idet
han siger, at de ikke ere Guder, de, som gøres med
Hænder. 27 Men der er ikke alene Fare for, at denne
vor Haandtering skal komme i Foragt, men ogsaa
for, at den store Gudinde Artemis's Helligdom skal
blive agtet for intet, og at den Gudindes Majestæt,
hvem hele Asien og Jorderige dyrker, skal blive
krænket." 28 Men da de hørte dette, bleve de fulde
af Vrede og raabte og sagde: „Stor er Efesiernes
Artemis!" 29 Og Byen kom i fuldt Oprør, og de
stormede endrægtigt til Teatret og reve Makedonierne
Kajus og Aristarkus, Paulus's Rejsefæller, med sig. 30
Men da Paulus vilde gaa ind iblandt Folkemængden,
tilstedte Disciplene ham det ikke. 31 Men ogsaa nogle
af Asiarkerne, som vare hans Venner, sendte Bud til
ham og formanede ham til ikke at vove sig hen til
Teatret. 32 Da skrege nogle eet, andre et andet; thi
Forsamlingen var i Forvirring, og de fleste vidste ikke,
af hvad Aarsag de vare komne sammen. 33 Men de
trak Aleksander, hvem Jøderne skøde frem, ud af
Skaren; men Aleksander slog til Lyd med Haanden og
vilde holde en Forsvarstale til Folket. 34 Men da de fik
at vide, at han var en Jøde, raabte de alle med een
Røst i omtrent to Timer: „Stor er Efesiernes Artemis!"
35 Men Byskriveren fik Skaren beroliget og sagde: „I
Mænd i Efesus! hvilket Menneske er der vel, som
ikke ved, at Efesiernes By er Tempelværge for den
store Artemis og det himmelfaldne Billede? 36 Naar
altsaa dette er uimodsigeligt, bør I være rolige og ikke
foretage eder noget fremfusende. 37 Thi I have ført
disse Mænd hid, som hverken ere Tempelranere eller
bespotte eders Gudinde. 38 Dersom nu Demetrius
og hans Kunstnere have Klage imod nogen, da
holdes der Tingdage, og der er Statholdere; lad dem
kalde hinanden for Retten! 39 Men have I noget
Forlangende om andre Sager, saa vil det blive afgjort
i den lovlige Forsamling. 40 Vi staa jo endog i Fare
for at anklages for Oprør for, hvad der i Dag er sket,
da der ingen Aarsag er dertil; herfor, for dette Opløb,
ville vi ikke kunne gøre Regnskab." 41 Og da han
havde sagt dette, lod han Forsamlingen fare.

20 Men efter at dette Røre var stillet, lod Paulus
Disciplene hente og formanede dem, tog Afsked
og begav sig derfra for at rejse til Makedonien.
2 Og da han var dragen igennem disse Egne og
havde formanet dem med megen Tale, kom han til
Grækenland. 3 Der tilbragte han tre Maaneder, og da
Jøderne havde Anslag for imod ham, just som han
skulde til at sejle til Syrien, blev han til Sinds at vende
tilbage igennem Makedonien. 4 Men Pyrrus's Søn

Sopater fra Berøa og af Thessalonikerne Aristarkus
og Sekundus og Kajus fra Derbe og Timotheus og
af Asiaterne Tykikus og Trofimus fulgte med ham til
Asien. 5 Disse droge forud og biede paa os i Troas;
6 men vi sejlede efter de usyrede Brøds Dage ud fra
Filippi og kom fem Dage efter til dem i Troas, hvor vi
tilbragte syv Dage. 7 Men paa den første Dag i Ugen,
da vi vare forsamlede for at bryde Brødet, samtalede
Paulus med dem, da han den næste Dag vilde rejse
derfra, og han blev ved med at tale indtil Midnat. 8
Men der var mange Lamper i Salen ovenpaa, hvor
vi vare samlede. 9 Og der sad i Vinduet en ung
Mand ved Navn Eutykus; han faldt i en dyb Søvn, da
Paulus fortsatte Samtalen saa længe, og overvældet
af Søvnen styrtede han ned fra det tredje Stokværk
og blev tagen død op. 10 Men Paulus gik ned og
kastede sig over ham og omfavnede ham og sagde:
„Larmer ikke; thi hans Sjæl er i ham." 11 Men han
gik op igen og brød Brødet og nød deraf og talte
endnu længe med dem indtil Dagningen, og dermed
drog han bort. 12 Men de bragte det unge Menneske
levende op og vare ikke lidet trøstede. 13 Men vi gik
forud til Skibet og sejlede til Assus og skulde derfra
tage Paulus med; thi saaledes havde han bestemt
det, da han selv vilde gaa til Fods. 14 Da han nu
stødte til os i Assus, toge vi ham om Bord og kom til
Mitylene. 15 Og vi sejlede derfra og kom den næste
Dag lige ud for Kios; Dagen derpaa lagde vi til ved
Samos og kom næste Dag til Milet. 16 Thi Paulus
havde besluttet at sejle Efesus forbi, for at det ikke
skulde hændes, at han blev opholdt i Asien; thi han
hastede for at komme til Jerusalem paa Pinsedagen,
om det var ham muligt. 17 Men fra Milet sendte han
Bud til Efesus og lod Menighedens Ældste kalde til
sig. 18 Og da de kom til ham, sagde han til dem: „I
vide, hvorledes jeg færdedes iblandt eder den hele
Tid igennem fra den første Dag, jeg kom til Asien,
19 idet jeg tjente Herren i al Ydmyghed og under
Taarer og Prøvelser, som timedes mig ved Jødernes
Efterstræbelser; 20 hvorledes jeg ikke har unddraget
mig fra at forkynde eder noget som helst af det, som
kunde være til Gavn, og at lære eder offentligt og
i Husene, 21 idet jeg vidnede baade for Jøder og
Grækere om Omvendelsen til Gud og Troen paa vor
Herre Jesus Kristus. 22 Og nu se, bunden af Aanden
drager jeg til Jerusalem uden at vide, hvad der skal
møde mig, 23 kun, at den Helligaand i hver By vidner
for mig og siger, at Lænker og Trængsler vente mig.
24 Men jeg agter ikke mit Liv noget værd for mig selv,
for at jeg kan fuldende mit Løb og den Tjeneste, som
jeg har faaet af den Herre Jesus, at vidne om Guds
Naades Evangelium. 25 Og nu se, jeg ved, at I ikke
mere skulle se mit Ansigt, alle I, iblandt hvem jeg
gik om og prædikede Riget. 26 Derfor vidner jeg for
eder paa denne Dag, at jeg er ren for alles Blod; 27
thi jeg unddrog mig ikke fra at forkynde eder hele
Guds Raad. 28 Saa giver Agt paa eder selv og den
hele Hjord, i hvilken den Helligaand satte eder som
Tilsynsmænd, til at vogte Guds Menighed, som han
erhvervede sig med sit eget Blod. 29 Jeg ved, at der
efter min Bortgang skal komme svare Ulve ind iblandt
eder, som ikke ville spare Hjorden. 30 Og af eders
egen Midte skal der opstaa Mænd, som skulle tale
forvendte Ting for at drage Disciplene efter sig. 31
Derfor vaager og kommer i Hu, at jeg har ikke ophørt
i tre Aar, Nat og Dag, at paaminde hver enkelt med
Taarer. 32 Og nu overgiver jeg eder til Gud og hans
Naades Ord, som formaar at opbygge eder og at
give eder Arven iblandt alle de helligede. 33 Jeg har
ikke begæret nogens Sølv eller Guld eller Klædebon.
34 I vide selv, at disse Hænder have tjent for mine
Fornødenheder og for dem, som vare med mig. 35
Jeg viste eder i alle Ting, at saaledes bør vi arbejde
og tage os af de skrøbelige og ihukomme den Herres
Jesu Ord, at han selv har sagt: „Det er saligere at
give end at tage." 36 Og da han havde sagt dette,
faldt han paa sine Knæ og bad med dem alle. 37 Og
de brast alle i heftig Graad, og de faldt Paulus om
Halsen og kyssede ham. 38 Og mest smertede dem
det Ord, han havde sagt, at de ikke mere skulde se
hans Ansigt. Saa ledsagede de ham til Skibet.

21 Men da vi havde revet os løs fra dem og vare
afsejlede, droge vi lige til Kos, og den næste
Dag til Rodus og derfra til Patara. 2 Og da vi fandt et
Skib, som skulde gaa lige til Fønikien, gik vi om Bord
og afsejlede. 3 Men da vi havde faaet Kypern i Sigte
og vare komne den forbi til venstre for os, sejlede vi til
Syrien og landede i Tyrus; thi der skulde Skibet losse
sin Ladning. 4 Og vi opsøgte Disciplene og bleve
der syv Dage; disse sagde ved Aanden til Paulus, at
han ikke skulde drage op til Jerusalem. 5 Men da vi
havde tilendebragt disse Dage, droge vi derfra og
rejste videre, idet de alle, med Hustruer og Børn,
ledsagede os uden for Byen; og efter at have knælet
paa Strandbredden og holdt Bøn 6 toge vi Afsked
med hverandre; og vi gik om Bord i Skibet, men de
vendte tilbage til deres Hjem. 7 Men vi fuldendte
Sejladsen og kom fra Tyrus til Ptolemais, og vi hilste
paa Brødrene og bleve een Dag hos dem. 8 Og den
følgende Dag droge vi derfra og kom til Kæsarea,
og vi gik ind i Evangelisten Filips Hus, han, som

var en af de syv, og bleve hos ham. 9 Men denne
havde fire ugifte Døtre, som profeterede. 10 Men
da vi bleve der flere Dage, kom der en Profet ned
fra Judæa ved Navn Agabus. 11 Og han kom til os
og tog Paulus's Bælte og bandt sine egne Fødder
og Hænder og sagde: „Dette siger den Helligaand:
Den Mand, hvem dette Bælte tilhører, skulle Jøderne
binde saaledes i Jerusalem og overgive i Hedningers
Hænder." 12 Men da vi hørte dette, bade saavel vi
som de der paa Stedet ham om ikke at drage op
til Jerusalem. 13 Da svarede Paulus: „Hvad gøre
I, at I græde og gøre mit Hjerte modløst? thi jeg
er rede til ikke alene at bindes, men ogsaa at dø i
Jerusalem for den Herres Jesu Navns Skyld." 14 Da
han nu ikke vilde lade sig overtale, bleve vi stille og
sagde: „Herrens Villie ske!" 15 Men efter disse Dage
gjorde vi os rede og droge op til Jerusalem. 16 Og
ogsaa nogle af Disciplene fra Kæsarea rejste med
os og bragte os til Mnason, en Mand fra Kypern, en
gammel Discipel, hos hvem vi skulde have Herberge.
17 Da vi nu kom til Jerusalem, modtoge Brødrene os
med Glæde. 18 Og Dagen efter gik Paulus ind med
os til Jakob, og alle de Ældste kom derhen. 19 Og
da han havde hilst paa dem, fortalte han Stykke for
Stykke, hvad Gud havde gjort iblandt Hedningerne
ved hans Tjeneste. 20 Men da de hørte dette, priste
de Gud, og de sagde til ham: „Broder! du ser, hvor
mange Tusinder der er af Jøderne, som have antaget
Troen, og de ere alle nidkære for Loven. 21 Men
de have hørt om dig, at du lærer alle Jøderne ude
iblandt Hedningerne at falde fra Moses og siger, at de
ikke skulle omskære Børnene, ej heller vandre efter
Skikkene. 22 Hvad er der da at gøre? Der maa sikkert
komme mange Mennesker sammen; thi de ville faa at
høre, at du er kommen. 23 Gør derfor dette, som vi
sige dig: Vi have her fire Mænd, som have et Løfte
paa sig. 24 Tag dem med dig, og rens dig sammen
med dem, og gør Omkostningen for dem, for at de
kunne lade deres Hoved rage; saa ville alle erkende,
at det, som de have hørt om dig, ikke har noget paa
sig, men at du ogsaa selv vandrer saaledes, at du
holder Loven. 25 Men om de Hedninger, som ere
blevne troende, have vi udsendt en Skrivelse med
den Afgørelse, at de intet saadant skulle holde, men
kun vogte sig for Afgudsofferkød og Blod og det
kvalte og Utugt." 26 Da tog Paulus Mændene med
sig næste Dag, og efter at have renset sig sammen
med dem gik han ind i Helligdommen og anmeldte
Renselsesdagenes Udløb, da Offeret blev bragt for
hver enkelt af dem. 27 Men da de syv Dage næsten
vare til Ende, satte Jøderne fra Asien, som havde
set ham i Helligdommen, hele Mængden i Oprør og
lagde Haand paa ham 28 og raabte: „I israelitiske
Mænd, kommer til Hjælp! Denne er det Menneske,
som alle Vegne lærer alle imod Folket og Loven og
dette Sted; og tilmed har han ogsaa ført Grækere ind
i Helligdommen og gjort dette hellige Sted urent;" 29
de havde nemlig i Forvejen set Efesieren Trofimus
i Staden sammen med ham, og ham mente de,
at Paulus havde ført ind i Helligdommen. 30 Og
hele Staden kom i Bevægelse, og Folket stimlede
sammen; og de grebe Paulus og slæbte ham uden for
Helligdommen, og straks bleve Dørene lukkede. 31
Og da de søgte at slaa ham ihjel, gik der Melding op
til Krigsøversten for Vagtafdelingen, at hele Jerusalem
var i Oprør. 32 Han tog straks Stridsmænd og
Høvedsmænd med sig og ilede ned imod dem. Men
da de saa Krigsøversten og Stridsmændene, holdt de
op at slaa Paulus. 33 Da traadte Krigsøversten til,
greb ham og befalede, at han skulde bindes med to
Lænker, og han spurgte, hvem han var, og hvad han
havde gjort. 34 Da raabte nogle i Skaren eet, andre
et andet til ham; men da han ikke kunde faa noget
paalideligt at vide paa Grund af Larmen, befalede han
at føre ham ind i Borgen. 35 Men da han kom paa
Trappen, gik det saaledes, at han maatte bæres af
Stridsmændene paa Grund af Skarens Voldsomhed;
36 thi Folkemængden fulgte efter og raabte: „Bort
med ham!" 37 Og da Paulus var ved at blive ført
ind i Borgen, siger han til Krigsøversten: „Er det mig
tilladt at sige noget til dig?" Men han sagde: „Forstaar
du Græsk? 38 Er du da ikke den Ægypter, som
for nogen Tid siden gjorde Oprør og førte de fire
Tusinde Stimænd ud i Ørkenen?" 39 Men Paulus
sagde: „Jeg er en jødisk Mand fra Tarsus, Borger i
en ikke ubekendt By i Kilikien. Men jeg beder dig,
tilsted mig at tale til Folket!" 40 Og da han tilstedte
det, stod Paulus frem paa Trappen og slog til Lyd
med Haanden for Folket. Men da der var blevet dyb
Tavshed, tiltalte han dem i det hebraiske Sprog og
sagde:

22 „I Mænd, Brødre og Fædre! hører nu mit Forsvar
over for eder!" 2 Men da de hørte, at han
talte til dem i det hebraiske Sprog, holdt de sig end
mere stille. Og han siger: 3 „Jeg er en jødisk Mand,
født i Tarsus i Kilikien, men opfostret i denne Stad,
oplært ved Gamaliels Fødder efter vor Fædrenelovs
Strenghed og nidkær for Gud, ligesom I alle ere i Dag.
4 Og jeg forfulgte denne Vej indtil Døden, idet jeg
lagde baade Mænd og Kvinder i Lænker og overgav
dem til Fængsler, 5 som ogsaa Yppersteepræsten

vidner med mig og hele Ældsteraadet, fra hvem jeg
endog fik Breve med til Brødrene i Damaskus og
rejste derhen for ogsaa at føre dem, som vare der,
bundne til Jerusalem, for at de maatte blive straffede.
6 Men det skete, da jeg var undervejs og nærmede
mig til Damaskus, at ved Middag et stærkt Lys fra
Himmelen pludseligt omstraalede mig. 7 Og jeg faldt
til Jorden og hørte en Røst, som sagde til mig: Saul!
Saul! hvorfor forfølger du mig? 8 Men jeg svarede:
Hvem er du, Herre? Og han sagde til mig: Jeg er
Jesus af Nazareth, som du forfølger. 9 Men de, som
vare med mig, saa vel Lyset, men hørte ikke hans
Røst, som talte til mig. 10 Men jeg sagde: Hvad skal
jeg gøre, Herre? Men Herren sagde til mig: Staa op
og gaa til Damaskus; og der skal der blive talt til dig
om alt, hvad der er bestemt, at du skal gøre. 11 Men
da jeg havde mistet Synet ved Glansen af hint Lys,
blev jeg ledet ved Haanden af dem, som vare med
mig, og kom saaledes ind i Damaskus. 12 Men en vis
Ananias, en Mand, gudfrygtig efter Loven, som havde
godt Vidnesbyrd af alle Jøderne, som boede der, 13
kom til mig og stod for mig og sagde: Saul, Broder,
se op! Og jeg saa op paa ham i samme Stund. 14
Men han sagde: Vore Fædres Gud har udvalgt dig til
at kende hans Villie og se den retfærdige og høre
en Røst af hans Mund. 15 Thi du skal være ham et
Vidne for alle Mennesker om de Ting, som du har set
og hørt. 16 Og nu, hvorfor tøver du? Staa op, lad
dig døbe og dine Synder aftvætte, idet du paakalder
hans Navn! 17 Og det skete, da jeg var kommen
tilbage til Jerusalem og bad i Helligdommen, at jeg
faldt i Henrykkelse 18 og saa ham, idet han sagde til
mig: Skynd dig, og gaa hastigt ud af Jerusalem, thi de
skulle ikke af dig modtage Vidnesbyrd om mig. 19 Og
jeg sagde: Herre! de vide selv, at jeg fængslede og
piskede trindt om i Synagogerne dem, som troede paa
dig, 20 og da dit Vidne Stefanus's Blod blev udgydt,
stod ogsaa jeg hos og havde Behag deri og vogtede
paa deres Klæder, som sloge ham ihjel. 21 Og han
sagde til mig: Drag ud; thi jeg vil sende dig langt bort
til Hedninger." 22 Men de hørte paa ham indtil dette
Ord, da opløftede de deres Røst og sagde: „Bort fra
Jorden med en saadan! thi han bør ikke leve." 23 Men
da de skrege og reve Klæderne af sig og kastede
Støv op i Luften, 24 befalede Krigsøversten, at han
skulde føres ind i Borgen, og sagde, at man med
Hudstrygning skulde forhøre ham, for at han kunde
faa at vide, af hvad Aarsag de saaledes raabte imod
ham. 25 Men da de havde udstrakt ham for Svøberne,
sagde Paulus til den hosstaaende Høvedsmand: „Er
det eder tilladt at hudstryge en romersk Mand, og
det uden Dom?" 26 Men da Høvedsmanden hørte
dette, gik han til Krigsøversten og meldte ham det
og sagde: „Hvad er det, du er ved at gøre? denne
Mand er jo en Romer." 27 Men Krigsøversten gik
hen og sagde til ham: „Sig mig, er du en Romer?"
Han sagde: „Ja." 28 Og Krigsøversten svarede: „Jeg
har købt mig denne Borgerret for en stor Sum."
Men Paulus sagde: „Jeg er endog født dertil." 29
Da trak de, som skulde til at forhøre ham, sig straks
tilbage fra ham. Og da Krigsøversten fik at vide,
at han var en Romer, blev ogsaa han bange, fordi
han havde bundet ham. 30 Men den næste Dag,
da han vilde have noget paalideligt at vide om,
hvad han anklagedes for af Jøderne, løste han ham
og befalede, at Ypperstepræsterne og hele Raadet
skulde komme sammen, og han førte Paulus ned og
stillede ham for dem.

23 Da saa Paulus fast paa Raadet og sagde:
„I Mænd, Brødre! jeg har med al god
Samvittighed vandret for Gud indtil denne Dag." 2
Men Ypperstepræsten Ananias befalede dem, som
stode hos ham, at slaa ham paa Munden. 3 Da
sagde Paulus til ham: „Gud skal slaa dig, du kalkede
Væg! Og du sidder for at dømme mig efter Loven,
og tvært imod Loven befaler du, at jeg skal slaas."
4 Men de, som stode hos, sagde: „Udskælder du
Guds Ypperstepræst?" 5 Og Paulus sagde: „Brødre!
jeg vidste ikke, at han er Ypperstepræst; thi der er
skrevet: En Fyrste i dit Folk maa du ikke tale ondt
imod." 6 Men da Paulus vidste, at den ene Del
bestod af Saddukæere, men den anden af Farisæere,
raabte han i Raadet: „I Mænd, Brødre! jeg er en
Farisæer, Søn af Farisæere, for Haab og for dødes
Opstandelse er det, jeg dømmes." 7 Men da han
udtalte dette, opkom der Splid imellem Farisæerne
og Saddukæerne, og Mængden blev uenig. 8 Thi
Saddukæerne sige, at der ingen Opstandelse er,
ej heller nogen Engel eller Aand; men Farisæerne
hævde begge Dele. 9 Men der opstod en stærk
Raaben; og nogle af de skriftkloge af Farisæernes
Parti stode op, strede heftigt og sagde: „Vi finde intet
ondt hos dette Menneske; men hvad om en Aand
eller en Engel har talt til ham!" 10 Men da der blev
stærk Splid, frygtede Krigsøversten, at Paulus skulde
blive sønderslidt af dem, og befalede Krigsfolket at
gaa ned og rive ham ud fra dem og føre ham ind i
Borgen. 11 Men Natten derefter stod Herren for ham
og sagde: „Vær frimodig, thi ligesom du har vidnet
om mig i Jerusalem, saaledes skal du ogsaa vidne i
Rom." 12 Men da det var blevet Dag, sloge Jøderne

sig sammen og forpligtede sig under Forbandelser til
hverken at spise eller drikke, førend de havde slaaet
Paulus ihjel. 13 Og de, som havde indgaaet denne
Sammensværgelse, vare flere end fyrretyve i Tal.
14 Disse gik da til Ypperstepræsterne og de Ældste
og sagde: „Vi have under Forbandelser forpligtet
os til ikke at smage noget, førend vi have slaaet
Paulus ihjel. 15 Saa giver nu I tillige med Raadet
Krigsøversten Meddelelse, for at han maa føre ham
ned til eder, som om I ville undersøge hans Sag
nøjere; men vi ere rede til at slaa ham ihjel, førend
han kommer derhen." 16 Men Paulus's Søstersøn,
som havde hørt om dette Anslag, kom og gik ind i
Borgen og fortalte Paulus det. 17 Men Paulus kaldte
en af Høvedsmændene til sig og sagde: „Før denne
unge Mand hen til Krigsøversten; thi han har noget
at melde ham." 18 Da tog han ham og førte ham til
Krigsøversten og siger: „Den fangne Paulus kaldte
mig og bad mig føre denne unge Mand til dig, da han
har noget at tale med dig om." 19 Men Krigsøversten
tog ham ved Haanden, gik hen til en Side og spurgte:
„Hvad er det, som du har at melde mig?" 20 Men
han sagde: „Jøderne have aftalt at bede dig om at
lade Paulus føre ned for Raadet i Morgen under
Foregivende af at ville have nøjere Underretning om
ham. 21 Lad du dig nu ikke overtale af dem; thi mere
end fyrretyve Mænd af dem lure paa ham, og de
have under Forbandelser forpligtet sig til hverken at
spise eller at drikke, førend de have slaaet ham ihjel;
og nu ere de rede og vente paa dit Tilsagn." 22 Da
lod Krigsøversten det unge Menneske fare og bød
ham: „Du skal ingen sige, at du har givet mig dette til
Kende." 23 Og han kaldte et Par af Høvedsmændene
til sig og sagde: „Gører to Hundrede Stridsmænd
rede til at drage til Kæsarea og halvfjerdsindstyve
Ryttere og to Hundrede Spydkastere fra den tredje
Time i Nat;" 24 og at de skulde bringe Lastdyr for
at kunne lade Paulus ride og føre ham sikkert til
Landshøvdingen Feliks. 25 Og han skrev et Brev
af følgende Indhold: 26 „Klaudius Lysias hilser den
mægtigste Landshøvding Feliks. 27 Denne Mand
havde Jøderne grebet og vilde have slaaet ham ihjel;
men jeg kom til med Krigsfolket og udfriede ham, da
jeg erfarede, at han var en Romer. 28 Og da jeg vilde
vide Aarsagen, hvorfor de anklagede ham, førte jeg
ham ned for deres Raad 29 og fandt ham anklaget
i Anledning af nogle Stridsspørgsmaal i deres Lov,
men uden nogen Beskyldning, som fortjente Død eller
Fængsel. 30 Men da jeg har faaet Underretning om,
at der skulde være et hemmeligt Anslag af Jøderne
imod Manden, har jeg straks sendt ham til dig efter
ogsaa at have befalet Anklagerne at fremføre for dig,
hvad de have imod ham." 31 Da toge Stridsmændene
Paulus, som det var dem befalet, og førte ham om
Natten til Antipatris. 32 Men næste Dag lode de
Rytterne drage videre med ham og vendte selv tilbage
til Borgen. 33 Da hine nu kom til Kæsarea og havde
overgivet Landshøvdingen Brevet, fremstillede de
ogsaa Paulus for ham. 34 Men da han havde læst
Brevet og spurgt, fra hvilken Provins han var, og
havde erfaret, at han var fra Kilikien, sagde han:
35 „Jeg vil forhøre dig, naar ogsaa dine Anklagere
komme til Stede." Og han bød, at han skulde holdes
bevogtet i Herodes's Borg.

24 Men fem Dage derefter drog Ypperstepræsten
Ananias ned med nogle Ældste og en Taler,
Tertullus, og disse førte Klage for Landshøvdingen
imod Paulus. 2 Da han nu var kaldt ind, begyndte
Tertullus at anklage ham og sagde: 3 „At vi ved
dig nyde megen Fred, og at Forbedringer i alle
Retninger og alle Vegne skaffes dette Folk ved din
Omsorg, mægtigste Feliks! det erkende vi med al
Taknemmelighed. 4 Men for at jeg ikke skal opholde
dig for længe, beder jeg, at du efter din Mildhed vil høre
os kortelig. 5 Vi have nemlig fundet, at denne Mand er
en Pest og en Oprørsstifter iblandt alle Jøderne hele
Verden over, samt er Fører for Nazaræernes Parti, 6
ja, han har endog forsøgt at vanhellige Helligdommen.
Vi grebe ham da ogsaa [og vilde have dømt ham
efter vor Lov. 7 Men Krigsøversten Lysias kom til og
borttog ham med megen Vold af vore Hænder 8 og
bød hans Anklagere komme til dig]. Af ham kan du
selv, naar du undersøger det, erfare alt det, hvorfor vi
anklage ham." 9 Men ogsaa Jøderne stemmede i
med og paastode, at dette forholdt sig saaledes. 10
Og Paulus svarede, da Landshøvdingen gav ham
et Vink, at han skulde tale: „Efterdi jeg ved, at du i
mange Aar har været Dommer for dette Folk, vil jeg
frimodigt forsvare min Sag, 11 da du kan forvisse dig
om, at det er ikke mere end tolv Dage, siden jeg kom
op for at tilbede i Jerusalem. 12 Og de have ikke
fundet mig i Ordveksel med nogen eller i Færd med
at vække Folkeopløb, hverken i Helligdommen eller i
Synagogerne eller omkring i Staden. 13 Og de kunne
ej heller bevise dig det, som de nu anklage mig for.
14 Men dette bekender jeg for dig, at jeg efter den
Vej, som de kalde et Parti, tjener vor fædrene Gud
saaledes, at jeg tror paa alt det, som staar i Loven,
og det, som er skrevet hos Profeterne, 15 og har
det Haab til Gud, som ogsaa disse selv forvente, at
der skal komme en Opstandelse baade af retfærdige

og af uretfærdige. 16 Derfor øver ogsaa jeg mig
i altid at have en uskadt Samvittighed for Gud og
Menneskene. 17 Men efter flere Aars Forløb er jeg
kommen for at bringe Almisser til mit Folk og Ofre,
18 hvad de fandt mig i Færd med, da jeg var bleven
renset i Helligdommen, og ikke med Opløb og Larm;
men det var nogle Jøder fra Asien, 19 og de burde nu
være til Stede hos dig og klage, om de have noget
paa mig at sige. 20 Eller lad disse her selv sige, hvad
Uret de have fundet hos mig, da jeg stod for Raadet,
21 uden det skulde være dette ene Ord, som jeg
raabte, da jeg stod iblandt dem: Jeg dømmes i Dag
af eder for dødes Opstandelse." 22 Nu udsatte Feliks
Sagen, da han vidste ret god Besked om Vejen, og
sagde: „Naar Krigsøversten Lysias kommer herned,
vil jeg paakende eders Sag." 23 Og han befalede
Høvedsmanden, at han skulde holdes bevogtet, men
med Lempelse, og at han ikke maatte forbyde nogen
af hans egne at gaa ham til Haande. 24 Men nogle
Dage efter kom Feliks med sin Hustru Drusilla, som
var en Jødinde, og lod Paulus hente og hørte ham
om Troen paa Kristus Jesus. 25 Men da han talte
med ham om Retfærdighed og Afholdenhed og den
kommende Dom, blev Feliks forfærdet og svarede:
„Gaa for denne Gang; men naar jeg faar Tid, vil jeg
lade dig kalde til mig." 26 Tillige haabede han ogsaa,
at Paulus skulde give ham Penge; derfor lod han ham
ogsaa oftere hente og samtalede med ham. 27 Men
da to Aar vare forløbne, fik Feliks Porkius Festus
til Efterfølger; og da Feliks vilde fortjene sig Tak af
Jøderne, lod han Paulus blive tilbage i Lænker.

25 Da Festus nu havde tiltraadt sit
Landshøvdingembede, drog han efter tre Dages
Forløb fra Kæsarea op til Jerusalem. 2 Da førte
Ypperstepræsterne og de fornemste af Jøderne
Klage hos ham imod Paulus og henvendte sig til
ham, 3 idet de med ondt i Sinde imod Paulus bade
ham om at bevise dem den Gunst, at han vilde lade
ham hente til Jerusalem; thi de lurede paa at slaa
ham ihjel paa Vejen. 4 Da svarede Festus, at Paulus
blev holdt bevogtet i Kæsarea, men at han selv snart
vilde drage derned. 5 „Lad altsaa," sagde han, „dem
iblandt eder, der have Myndighed dertil, drage med
ned og anklage ham, dersom der er noget uskikkeligt
ved Manden." 6 Og da han havde opholdt sig hos
dem ikke mere end otte eller ti Dage, drog han ned
til Kæsarea, og den næste Dag satte han sig paa
Dommersædet og befalede, at Paulus skulde føres
frem. 7 Men da han kom til Stede, stillede de Jøder,
som vare komne ned fra Jerusalem, sig omkring ham
og fremførte mange og svare Klagemaal, som de
ikke kunde bevise, 8 efterdi Paulus forsvarede sig
og sagde: „Hverken imod Jødernes Lov eller imod
Helligdommen eller imod Kejseren har jeg syndet
i noget Stykke." 9 Men Festus, som vilde fortjene
sig Tak af Jøderne, svarede Paulus og sagde: „Er
du villig til at drage op til Jerusalem og der staa for
min Domstol i denne Sag?" 10 Men Paulus sagde:
„Jeg staar for Kejserens Domstol, og der bør jeg
dømmes. Jøderne har jeg ingen Uret gjort, som
ogsaa du ved helt vel. 11 Dersom jeg saa har Uret
og har gjort noget, som fortjener Døden, vægrer
jeg mig ikke ved at dø; men hvis det, hvorfor disse
anklage mig, intet har paa sig, da kan ingen prisgive
mig til dem. Jeg skyder mig ind under Kejseren."
12 Da talte Festus med sit Raad og svarede: „Du
har skudt dig ind under Kejseren; du skal rejse til
Kejseren." 13 Men da nogle Dage vare forløbne, kom
Kong Agrippa og Berenike til Kæsarea og hilste paa
Festus. 14 Og da de opholdt sig der i flere Dage,
forelagde Festus Kongen Paulus's Sag og sagde:
„Der er en Mand efterladt af Feliks som Fange; 15
imod ham førte Jødernes Ypperstepræster og Ældste
Klage, da jeg var i Jerusalem, og bade om Dom over
ham. 16 Dem svarede jeg, at Romere ikke have
for Skik at prisgive noget Menneske, førend den
anklagede har Anklagerne personligt til Stede og
faar Lejlighed til at forsvare sig imod Beskyldningen.
17 Da de altsaa kom sammen her, tøvede jeg ikke,
men satte mig den næste Dag paa Dommersædet
og bød, at Manden skulde føres frem. 18 Men da
Anklagerne stode omkring ham, fremførte de ingen
saadan Beskyldning, som jeg havde formodet; 19
men de havde nogle Stridsspørgsmaal med ham
om deres egen Gudsdyrkelse og om en Jesus, som
er død, men som Paulus paastod er i Live. 20 Men
da jeg var tvivlraadig angaaende Undersøgelsen
heraf, sagde jeg, om han vilde rejse til Jerusalem og
der lade denne Sag paadømme. 21 Men da Paulus
gjorde Paastand paa at holdes bevogtet til Kejserens
Kendelse, befalede jeg, at han skulde holdes
bevogtet, indtil jeg kan sende ham til Kejseren." 22
Da sagde Agrippa til Festus: „Jeg kunde ogsaa selv
ønske at høre den Mand." Men han sagde: „I Morgen
skal du faa ham at høre." 23 Næste Dag altsaa, da
Agrippa og Berenike kom med stor Pragt og gik ind i
Forhørssalen tillige med Krigsøversterne og Byens
ypperste Mænd, blev paa Festus's Befaling Paulus
ført frem. 24 Og Festus siger: „Kong Agrippa, og alle I
Mænd, som ere med os til Stede! her se I ham, om
hvem hele Jødernes Mængde har henvendt sig til

mig, baade i Jerusalem og her, raabende paa, at han
ikke længer bør leve. 25 Men jeg indsaa, at han intet
havde gjort, som fortjente Døden, og da han selv
skød sig ind under Kejseren, besluttede jeg at sende
ham derhen. 26 Dog har jeg intet sikkert at skrive om
ham til min Herre. Derfor lod jeg ham føre frem for
eder og især for dig, Kong Agrippa! for at jeg kan
have noget at skrive, naar Undersøgelsen er sket. 27
Thi det synes mig urimeligt at sende en Fange uden
ogsaa at angive Beskyldningerne imod ham."

26 Men Agrippa sagde til Paulus: „Det tilstedes
dig at tale om dig selv." Da udrakte Paulus
Haanden og forsvarede sig saaledes: 2 „Jeg agter
mig selv lykkelig, fordi jeg i Dag skal forsvare mig for
dig angaaende alle de Ting, for hvilke jeg anklages af
Jøderne, Kong Agrippa! 3 navnlig fordi du er kendt
med alle Jødernes Skikke og Stridsspørgsmaal; derfor
beder jeg dig om, at du taalmodigt vil høre mig. 4 Mit
Levned fra Ungdommen af, som fra Begyndelsen har
været ført iblandt mit Folk og i Jerusalem, vide alle
Jøderne Besked om; 5 thi de kende mig i Forvejen
lige fra først af (om de ellers ville vidne), at jeg har
levet som Farisæer efter det strengeste Parti i vor
Gudsdyrkelse. 6 Og nu staar jeg her og dømmes for
Haabet paa den Forjættelse, som er given af Gud til
vore Fædre, 7 og som vort Tolvstammefolk haaber at
naa frem til, idet de tjene Gud uafladeligt Nat og Dag;
for dette Haabs Skyld anklages jeg af Jøder, o Konge!
8 Hvor kan det holdes for utroligt hos eder, at Gud
oprejser døde? 9 Jeg selv mente nu ogsaa at burde
gøre meget imod Jesu, Nazaræerens Navn, 10 og det
gjorde jeg ogsaa i Jerusalem; og jeg indespærrede
mange af de hellige i Fængsler, da jeg havde faaet
Fuldmagt dertil af Ypperstepræsterne, og naar de
bleve slaaede ihjel, gav jeg min Stemme dertil. 11 Og
i alle Synagogerne lod jeg dem ofte straffe og tvang
dem til at tale bespotteligt, og rasende end mere
imod dem forfulgte jeg dem endog til de udenlandske
Byer. 12 Da jeg i dette Øjemed drog til Damaskus
med Fuldmagt og Myndighed fra Ypperstepræsterne,
13 saa jeg undervejs midt paa Dagen, o Konge! et Lys
fra Himmelen, som overgik Solens Glans, omstraale
mig og dem, som rejste med mig. 14 Men da vi alle
faldt til Jorden, hørte jeg en Røst, som sagde til mig i
det hebraiske Sprog: Saul! Saul! hvorfor forfølger du
mig? det bliver dig haardt at stampe imod Brodden.
15 Og jeg sagde: Hvem er du, Herre? Men Herren
sagde: Jeg er Jesus, som du forfølger. 16 Men rejs dig
og staa paa dine Fødder; thi derfor har jeg vist mig
for dig, for at udkaare dig til Tjener og Vidne, baade
om det, som du har set, og om mine kommende
Aabenbaringer for dig, 17 idet jeg udfrier dig fra Folket
og fra Hedningerne, til hvilke jeg udsender dig 18 for
at oplade deres Øjne, saa de maa omvende sig fra
Mørke til Lys og fra Satans Magt til Gud, for at de
kunne faa Syndernes Forladelse og Lod iblandt dem,
som ere helligede ved Troen paa mig. 19 Derfor, Kong
Agrippa! blev jeg ikke ulydig imod det himmelske
Syn; 20 men jeg forkyndte baade først for dem i
Damaskus og saa i Jerusalem og over hele Judæas
Land og for Hedningerne, at de skulde fatte et andet
Sind og omvende sig til Gud og gøre Gerninger,
Omvendelsen værdige. 21 For denne Sags Skyld
grebe nogle Jøder mig i Helligdommen og forsøgte at
slaa mig ihjel. 22 Det er altsaa ved den Hjælp, jeg har
faaet fra Gud, at jeg har staaet indtil denne Dag og
vidnet baade for smaa og store, idet jeg intet siger
ud over det, som baade Profeterne og Moses have
sagt skulde ske, 23 at Kristus skulde lide, at han som
den første af de dødes Opstandelse skulde forkynde
Lys baade for Folket og for Hedningerne." 24 Men
da han forsvarede sig saaledes, sagde Festus med
høj Røst: „Du raser, Paulus! den megen Lærdom
gør dig rasende." 25 Men Paulus sagde: „Jeg raser
ikke, mægtigste Festus! men jeg taler sande og
betænksomme Ord. 26 Thi Kongen ved Besked om
dette, og til ham taler jeg frimodigt, efterdi jeg er vis
paa, at slet intet af dette er skjult for ham; thi dette
er ikke sket i en Vraa. 27 Tror du, Kong Agrippa,
Profeterne? Jeg ved, at du tror dem." 28 Men Agrippa
sagde til Paulus: „Der fattes lidet i, at du overtaler
mig til at blive en Kristen." 29 Men Paulus sagde:
„Jeg vilde ønske til Gud, enten der fattes lidet eller
meget, at ikke alene du, men ogsaa alle, som høre
mig i Dag, maatte blive saadanne, som jeg selv er,
paa disse Lænker nær." 30 Da stod Kongen op og
Landshøvdingen og Berenike og de, som sade hos
dem. 31 Og da de gik bort, talte de med hverandre og
sagde: „Denne Mand gør intet, som fortjener Død eller
Lænker." 32 Men Agrippa sagde til Festus: „Denne
Mand kunde være løsladt, dersom han ikke havde
skudt sig ind under Kejseren."

27 Men da det var besluttet, at vi skulde afsejle
til Italien, overgave de baade Paulus og nogle
andre Fanger til en Høvedsmand ved Navn Julius
af den kejserlige Afdeling. 2 Vi gik da om Bord paa
et adramyttisk Skib, som skulde gaa til Stederne
langs med Asiens Kyster, og vi sejlede af Sted; og
Aristarkus, en Makedonier fra Thessalonika, var med
os. 3 Og den næste Dag anløb vi Sidon. Og Julius,

som behandlede Paulus venligt, tilstedte ham at gaa
hen til sine Venner og nyde Pleje. 4 Og vi fore bort
derfra og sejlede ind under Kypern, fordi Vinden var
imod. 5 Og vi sejlede igennem Farvandet ved Kilikien
og Pamfylien og kom til Myra i Lykien. 6 Og der fandt
Høvedsmanden et aleksandrinsk Skib, som sejlede til
Italien, og bragte os over i det. 7 Men da Sejladsen i
mange Dage gik langsomt, og vi med Nød og næppe
naaede henimod Knidus (thi Vinden føjede os ikke),
holdt vi ned under Kreta ved Salmone. 8 Med Nød og
næppe sejlede vi der forbi og kom til et Sted, som
kaldes „Gode Havne", nær ved Byen Lasæa. 9 Men
da en rum Tid var forløben, og Sejladsen allerede
var farlig, saasom endog Fasten allerede var forbi,
formanede Paulus dem og sagde: 10 „I Mænd! jeg
ser, at Sejladsen vil medføre Ulykke og megen Skade,
ikke alene paa Ladning og Skib, men ogsaa paa
vort Liv." 11 Men Høvedsmanden stolede mere paa
Styrmanden og Skipperen end paa det, som Paulus
sagde. 12 Og da Havnen ikke egnede sig til Vinterleje,
besluttede de fleste, at man skulde sejle derfra, om
man muligt kunde naa hen og overvintre i Føniks,
en Havn paa Kreta, som vender imod Sydvest og
Nordvest. 13 Da der nu blæste en Søndenvind op,
mente de at have naaet deres Hensigt, lettede Anker
og sejlede langs med og nærmere ind under Kreta. 14
Men ikke længe derefter for der en heftig Storm ned
over den, den saakaldte „Eurakvilo". 15 Og da Skibet
reves med og ikke kunde holde op imod Vinden,
opgave vi det og lode os drive. 16 Men da vi løb ind
under en lille Ø, som kaldes Klavde, formaaede vi
med Nød og næppe at bjærge Baaden. 17 Men efter
at have trukket den op, anvendte de Nødmidler og
omsurrede Skibet; og da de frygtede for, at de skulde
blive kastede ned i Syrten, firede de Sejlene ned og
lode sig saaledes drive. 18 Og da vi maatte kæmpe
haardt med Stormen, begyndte de næste Dag at
kaste over Bord. 19 Og paa den tredje Dag udkastede
de med egne Hænder Skibets Redskaber. 20 Men da
hverken Sol eller Stjerner lode sig se i flere Dage, og
vi havde et Uvejr over os, som ikke var ringe, blev fra
nu af alt Haab om Redning os betaget. 21 Og da man
længe ikke havde taget Føde til sig, saa stod Paulus
frem midt iblandt dem og sagde: „I Mænd! man burde
have adlydt mig og ikke være sejlet bort fra Kreta
og have sparet os denne Ulykke og Skade. 22 Og
nu formaner jeg eder til at være ved godt Mod; thi
ingen Sjæl af eder skal forgaa, men alene Skibet. 23
Thi i denne Nat stod der en Engel hos mig fra den
Gud, hvem jeg tilhører, hvem jeg ogsaa tjener, og
sagde: 24 „Frygt ikke, Paulus! du skal blive stillet for
Kejseren; og se, Gud har skænket dig alle dem, som
sejle med dig." 25 Derfor, I Mænd! værer ved godt
Mod; thi jeg har den Tillid til Gud, at det skal ske
saaledes, som der er blevet talt til mig. 26 Men vi maa
strande paa en Ø." 27 Men da den fjortende Nat kom,
og vi dreve i det adriatiske Hav, kom det Skibsfolkene
for ved Midnatstid, at der var Land i Nærheden. 28
Og da de loddede, fik de tyve Favne, og da de lidt
længere fremme atter loddede, fik de femten Favne.
29 Og da de frygtede, at vi skulde støde paa Skær,
kastede de fire Ankere ud fra Bagstavnen og bade
til, at det maatte blive Dag. 30 Men da Skibsfolkene
gjorde Forsøg paa at flygte fra Skibet og firede
Baaden ned i Søen under Paaskud af, at de vilde
lægge Ankere ud fra Forstavnen, 31 da sagde Paulus
til Høvedsmanden og til Stridsmændene: „Dersom
disse ikke blive i Skibet, kunne I ikke reddes." 32 Da
kappede Stridsmændene Baadens Tove og lode den
falde ned. 33 Men indtil det vilde dages, formanede
Paulus alle til at tage Næring til sig og sagde: „Det er i
Dag den fjortende Dag, I have ventet og tilbragt uden
at spise og intet taget til eder. 34 Derfor formaner
jeg eder til at tage Næring til eder, thi dette hører
med til eders Redning; ikke et Haar paa Hovedet skal
gaa tabt for nogen af eder." 35 Men da han havde
sagt dette, tog han Brød og takkede Gud for alles
Øjne og brød det og begyndte at spise. 36 Da bleve
de alle frimodige og toge ogsaa Næring til sig. 37
Men vi vare i Skibet i alt to Hundrede og seks og
halvfjerdsindstyve Sjæle. 38 Og da de vare blevne
mættede med Føde, lettede de Skibet ved at kaste
Levnedsmidlerne i Søen. 39 Men da det blev Dag,
kendte de ikke Landet; men de bemærkede en Vig
med en Forstrand, som de besluttede, om muligt, at
sætte Skibet ind paa. 40 Og de kappede Ankrene,
som de lode blive i Søen, og løste tillige Rortovene, og
idet de satte Raasejlet til for Vinden, holdt de ind paa
Strandbredden. 41 Men de stødte paa en Grund med
dybt Vand paa begge Sider, og der satte de Skibet,
og Forstavnen borede sig fast og stod urokkelig, men
Bagstavnen sloges sønder af Bølgernes Magt. 42
Det var nu Stridsmændenes Raad, at man skulde
ihjelslaa Fangerne, for at ingen skulde svømme bort
og undkomme. 43 Men Høvedsmanden, som vilde
frelse Paulus, forhindrede dem i dette Forehavende
og bød, at de, som kunde svømme, skulde først kaste
sig ud og slippe i Land, 44 og de andre bjærge sig,
nogle paa Brædder, andre paa Stykker af Skibet. Og
saaledes skete det, at alle bleve reddede i Land.

28 Og da vi nu vare reddede, saa fik vi at vide,
at Øen hed Malta. **2** Og Barbarerne viste os
en usædvanlig Menneskekærlighed; thi de tændte
et Baal og toge sig af os alle for den frembrydende
Regns og Kuldens Skyld. **3** Men da Paulus samlede
en Bunke Ris og lagde paa Baalet, krøb der en Øgle
ud paa Grund af Varmen og hængte sig fast ved
hans Haand. **4** Da nu Barbarerne saa Dyret hænge
ved hans Haand, sagde de til hverandre: „Sikkert er
denne Mand en Morder, hvem Gengældelsen ikke
har tilstedt at leve, skønt han er reddet fra Havet." **5**
Men han rystede Dyret af i Ilden, og der skete ham
intet ondt. **6** Men de ventede, at han skulde hovne
op eller pludseligt falde død om. Men da de havde
ventet længe og saa, at der ikke skete ham noget
usædvanligt, kom de paa andre Tanker og sagde,
at han var en Gud. **7** Men i Omegnen af dette Sted
havde Øens fornemste Mand, ved Navn Publius,
nogle Landejendomme. Han tog imod os og laante os
venligt Herberge i tre Dage. **8** Men det traf sig, at
Publius's Fader laa syg af Feber og Blodgang. Til
ham gik Paulus ind og bad og lagde Hænderne paa
ham og helbredte ham. **9** Da dette var sket, kom
ogsaa de andre paa Øen, som havde Sygdomme,
til ham og bleve helbredede. **10** De viste os ogsaa
megen Ære, og da vi sejlede bort, bragte de om Bord i
Skibet, hvad vi trængte til. **11** Men efter tre Maaneders
Forløb sejlede vi da bort i et aleksandrinsk Skib, som
havde haft Vinterleje ved Øen og førte Tvillingernes
Mærke. **12** Og vi løb ind til Syrakus, hvor vi bleve tre
Dage. **13** Derfra sejlede vi videre og kom til Regium,
og efter en Dags Forløb fik vi Søndenvind og kom
den næste Dag til Puteoli. **14** Der fandt vi Brødre og
bleve opfordrede til at blive hos dem i syv Dage. Og
saa droge vi til Rom. **15** Og Brødrene derfra, som
havde hørt om os, kom os i Møde til Appius's Forum
og Tres-Tabernæ. Og da Paulus saa dem, takkede
han Gud og fattede Mod. **16** Men da vi kom til Rom,
[overgav Høvedsmanden Fangerne til Høvdingen for
Livvagten. Dog] blev det tilstedt Paulus at bo for sig
selv sammen med den Stridsmand, der bevogtede
ham. **17** Men efter tre Dages Forløb skete det, at
han sammenkaldte de fornemste iblandt Jøderne.
Men da de vare forsamlede, sagde han til dem: „I
Mænd, Brødre! uagtet jeg intet har gjort imod vort
Folk eller de fædrene Skikke, er jeg fra Jerusalem
overgiven som Fange i Romernes Hænder, **18** og
disse vilde efter at have forhørt mig løslade mig,
efterdi der ikke var nogen Dødsskyld hos mig. **19** Men
da Jøderne gjorde Indsigelse, nødtes jeg til at skyde
mig ind under Kejseren, dog ikke, som om jeg havde
noget at anklage mit Folk for. **20** Af denne Aarsag
har jeg altsaa ladet eder kalde hid for at se og tale
med eder; thi for Israels Haabs Skyld er jeg sluttet i
denne Lænke." **21** Men de sagde til ham: „Hverken
have vi faaet Brev fra Judæa om dig, ikke heller er
nogen af Brødrene kommen og har meddelt eller sagt
noget ondt om dig. **22** Men vi ønske at høre af dig,
hvad du tænker; thi om dette Parti er det os bekendt,
at det alle Vegne finder Modsigelse." **23** Efter saa
at have aftalt en Dag med ham, kom de til ham i
Herberget i større Tal, og for dem forklarede han og
vidnede om Guds Rige og søgte at overbevise dem
om Jesus, baade ud af Mose Lov og af Profeterne, fra
aarle om Morgenen indtil Aften. **24** Og nogle lode sig
overbevise af det, som blev sagt, men andre troede
ikke. **25** Og under indbyrdes Uenighed gik de bort, da
Paulus havde sagt dette ene Ord: „Rettelig har den
Helligaand talt ved Profeten Esajas til eders Fædre
og sagt: **26** „Gaa hen til dette Folk og sig: I skulle
høre med eders Øren og ikke forstaa og se med
eders Øjne og ikke se; **27** thi dette Folks Hjerte er
blevet sløvet, og med Ørene høre de tungt, og deres
Øjne have de tillukket, for at de ikke skulle se med
Øjnene og høre med Ørene og forstaa med Hjertet
og omvende sig, saa jeg kunde helbrede dem." **28**
Derfor være det eder vitterligt, at denne Guds Frelse
er sendt til Hedningerne; de skulle ogsaa høre." **29**
[Og da han havde sagt dette, gik Jøderne bort, og der
var stor Trætte imellem dem indbyrdes.] **30** Men han
blev hele to Aar i sit lejede Herberge og modtog alle,
som kom til ham, **31** idet han prædikede Guds Rige
og lærte om den Herre Jesus med al Frimodighed,
uhindret.

Romerne

1 Paulus, Jesu Kristi Tjener, Apostel ifølge Kald,
udtagen til at forkynde Guds Evangelium, 2 hvilket
han forud forjættede ved sine Profeter i hellige Skrifter,
3 om hans Søn, født af Davids Sæd efter Kødet,
4 kraftelig bevist som Guds Søn efter Helligheds
Aand ved Opstandelse fra de døde, Jesus Kristus,
vor Herre, 5 ved hvem vi have faaet Naade og
Apostelgerning til at virke Tros-Lydighed iblandt alle
Hedningerne for hans Navns Skyld, 6 iblandt hvilke
ogsaa I ere Jesu Kristi kaldede: 7 Til alle Guds
elskede, som ere i Rom, kaldede hellige. Naade være
med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre
Jesus Kristus! 8 Først takker jeg min Gud ved Jesus
Kristus for eder alle, fordi eders Tro omtales i den
hele Verden. 9 Thi Gud er mit Vidne, hvem jeg i min
Aand tjener i hans Søns Evangelium, hvor uafladeligt
jeg kommer eder i Hu, 10 idet jeg bestandig i mine
Bønner beder om, at jeg dog endelig engang maatte
faa Lykke til ved Guds Villie at komme til eder. 11 Thi
jeg længes efter at se eder, for at jeg kunde meddele
eder nogen aandelig Naadegave, for at I maatte
styrkes, 12 det vil sige, for sammen at opmuntres
hos eder ved hinandens Tro, baade eders og min.
13 Og jeg vil ikke, Brødre! at I skulle være uvidende
om, at jeg ofte har sat mig for at komme til eder
(men hidindtil er jeg bleven forhindret), for at jeg
maatte faa nogen Frugt ogsaa iblandt eder, ligesom
iblandt de øvrige Hedninger. 14 Baade til Grækere og
Barbarer, baade til vise og uforstandige staar jeg i
Gæld. 15 Saaledes er jeg, hvad mig angaar, redebon
til at forkynde Evangeliet ogsaa for eder, som ere i
Rom. 16 Thi jeg skammer mig ikke ved Evangeliet;
thi det er en Guds Kraft til Frelse for hver den, som
tror, baade for Jøde først og for Græker. 17 Thi deri
aabenbares Guds Retfærdighed af Tro for Tro, som
der er skrevet: „Men den retfærdige skal leve af Tro."
18 Thi Guds Vrede aabenbares fra Himmelen over
al Ugudelighed og Uretfærdighed hos Mennesker,
som holde Sandheden nede ved Uretfærdighed; 19
thi det, som man kan vide om Gud, er aabenbart
iblandt dem; Gud har jo aabenbaret dem det. 20
Thi hans usynlige Væsen, baade hans evige Kraft
og Guddommelighed, skues fra Verdens Skabelse
af, idet det forstaas af hans Gerninger, saa at de
have ingen Undskyldning. (aïdios g126) 21 Thi skønt de
kendte Gud, saa ærede eller takkede de ham dog
ikke som Gud, men bleve taabelige i deres Tanker,
og deres uforstandige Hjerte blev formørket. 22 Idet
de paastode at være vise, bleve de Daarer 23 og
omskiftede den uforkrænkelige Guds Herlighed med
et Billede i Lighed med et forkrænkeligt Menneske og
Fugle og firføddede og krybende Dyr. 24 Derfor gav
Gud dem hen i deres Hjerters Begæringer til Urenhed,
til at vanære deres Legemer indbyrdes, 25 de, som
ombyttede Guds Sandhed med Løgnen og dyrkede og
tjente Skabningen fremfor Skaberen, som er højlovet i
Evighed! Amen. (aiōn g165) 26 Derfor gav Gud dem hen
i vanærende Lidenskaber; thi baade deres Kvinder
ombyttede den naturlige Omgang med den unaturlige,
27 og ligesaa forlode ogsaa Mændene den naturlige
Omgang med Kvinden og optændtes i deres Brynde
efter hverandre, saa at Mænd øvede Uterlighed med
Mænd og fik deres Vildfarelses Løn, som det burde
sig, paa sig selv. 28 Og ligesom de forkastede at have
Gud i Erkendelse, saaledes gav Gud dem hen i et
forkasteligt Sind til at gøre det usømmelige, 29 opfyldte
med al Uretfærdighed, Ondskab, Havesyge, Slethed;
fulde af Avind, Mord, Kiv, Svig, Ondsindethed; 30
Øretudere, Bagvadskere, Gudshadere, Voldsmænd,
hovmodige, Pralere, opfindsomme paa ondt, ulydige
mod Forældre, 31 uforstandige, troløse, ukærlige,
ubarmhjertige; 32 — hvilke jo, skønt de erkende
Guds retfærdige Dom, at de, der øve saadanne Ting,
fortjene Døden, dog ikke alene gøre det, men ogsaa
give dem, som øve det, deres Bifald.

2 Derfor er du uden Undskyldning, o Menneske!
hvem du end er, som dømmer; thi idet du dømmer
den anden, fordømmer du dig selv; thi du, som
dømmer, øver det samme. 2 Vi vide jo, at Guds
Dom er, stemmende med Sandhed, over dem, som
øve saadanne Ting. 3 Men du, o Menneske! som
dømmer dem, der øve saadanne Ting, og selv gør
dem, mener du dette, at du skal undfly Guds Dom? 4
Eller foragter du hans Godheds og Taalmodigheds
og Langmodigheds Rigdom og ved ikke, at Guds
Godhed leder dig til Omvendelse? 5 Men efter din
Haardhed og dit ubodfærdige Hjerte samler du dig
selv Vrede paa Vredens og Guds retfærdige Doms
Aabenbarelses Dag, 6 han, som vil betale enhver efter
hans Gerninger: 7 dem, som med Udholdenhed i god
Gerning søge Ære og Hæder og Uforkrænkelighed,
et evigt Liv; (aiōnios g166) 8 men over dem, som søge
deres eget og ikke lyde Sandheden, men adlyde
Uretfærdigheden, skal der komme Vrede og Harme.
9 Trængsel og Angest over hvert Menneskes Sjæl,
som øver det onde, baade en Jødes først og en
Grækers; 10 men Ære og Hæder og Fred over hver
den, som gør det gode, baade en Jøde først og en

Græker! 11 Thi der er ikke Persons Anseelse hos
Gud. 12 Thi alle de, som have syndet uden Loven, de
skulle ogsaa fortabes uden Loven; og alle de, som
have syndet under Loven, de skulle dømmes ved
Loven; 13 thi ikke Lovens Hørere ere retfærdige for
Gud, men Lovens Gørere skulle retfærdiggøres — 14
thi naar Hedninger, som ikke have Loven, af Naturen
gøre, hvad Loven kræver, da ere disse, uden at have
Loven, sig selv en Lov; 15 de vise jo Lovens Gerning
skreven i deres Hjerter, idet deres Samvittighed
vidner med, og Tankerne indbyrdes anklage eller
ogsaa forsvare hverandre — 16 paa den Dag, da
Gud vil dømme Menneskenes skjulte Færd ifølge mit
Evangelium ved Jesus Kristus. 17 Men naar du kalder
dig Jøde og forlader dig trygt paa Loven og roser
dig af Gud 18 og kender hans Villie og værdsætter
de forskellige Ting, idet du undervises af Loven, 19
og trøster dig til at være blindes Vejleder, et Lys for
dem, som ere i Mørke, 20 uforstandiges Opdrager,
umyndiges Lærer, idet du i Loven har Udtrykket for
Erkendelsen og Sandheden, — 21 du altsaa, som
lærer andre, du lærer ikke dig selv! Du, som prædiker,
at man ikke maa stjæle, du stjæler! 22 Du, som siger,
at man ikke maa bedrive Hor, du bedriver Hor! Du,
som føler Afsky for Afguderne, du øver Tempelran!
23 Du, som roser dig af Loven, du vanærer Gud
ved Overtrædelse af Loven! 24 Thi „for eders Skyld
bespottes Guds Navn iblandt Hedningerne", som der
er skrevet. 25 Thi vel gavner Omskærelse, om du
holder Loven; men er du Lovens Overtræder, da er
din Omskærelse bleven til Forhud. 26 Dersom nu
Forhuden holder Lovens Forskrifter, vil da ikke hans
Forhud blive regnet som Omskærelse? 27 Og naar
den af Natur uomskaarne opfylder Loven, skal han
dømme dig, som med Bogstav og Omskærelse er
Lovens Overtræder. 28 Thi ikke den er Jøde, som
er det i det udvortes, ej heller er det Omskærelse,
som sker i det udvortes, i Kød; 29 men den, som
indvortes er Jøde, og Hjertets Omskærelse i Aand,
ikke i Bogstav — hans Ros er ikke af Mennesker,
men af Gud.

3 Hvad er da Jødens Fortrin? eller hvad gavner
Omskærelsen? 2 Meget i alle Maader; først nemlig
dette, at Guds Ord ere blevne dem betroede. 3 Thi
hvad? om nogle vare utro, skal da deres Utroskab
gøre Guds Trofasthed til intet? 4 Det være langt fra!
Gud maa være sanddru, om end hvert Menneske
er en Løgner, som der er skrevet: „For at du maa
kendes retfærdig i dine Ord og vinde, naar du gaar
i Rette." 5 Men dersom vor Uretfærdighed beviser
Guds Retfærdighed, hvad skulle vi da sige? er Gud
da uretfærdig, han, som lader sin Vrede komme? (Jeg
taler efter menneskelig Vis.) 6 Det være langt fra! Thi
hvorledes skal Gud ellers kunne dømme Verden?
7 Men dersom Guds Sanddruhed ved min Løgn
er bleven ham end mere til Forherligelse, hvorfor
dømmes da jeg endnu som en Synder? 8 Og hvorfor
skulde vi da ikke, som man bagvadsker os for, og
som nogle sige, at vi lære, gøre det onde, for at
det gode kan komme deraf? Saadannes Dom er
velforskyldt. 9 Hvad da? have vi noget forud? Aldeles
ikke; vi have jo ovenfor anklaget baade Jøder og
Grækere for alle at være under Synd, 10 som der
er skrevet: „Der er ingen retfærdig, end ikke een;
11 der er ingen forstandig, der er ingen, som søger
efter Gud; 12 alle ere afvegne, til Hobe ere de blevne
uduelige, der er ingen, som øver Godhed, der er end
ikke een." 13 „En aabnet Grav er deres Strube; med
deres Tunger øvede de Svig;" „der er Slangegift under
deres Læber;" 14 „deres Mund er fuld af Forbandelse
og Beskhed;" 15 „rappe ere deres Fødder til at udøse
Blod; 16 der er Ødelæggelse og Elendighed paa
deres Veje, 17 og Freds Vej have de ikke kendt." 18
„Der er ikke Gudsfrygt for deres Øjne." 19 Men vi vide,
at alt, hvad Loven siger, taler den til dem, som ere
under Loven, for at hver Mund skal stoppes og hele
Verden blive strafskyldig for Gud, 20 efterdi intet Kød
vil blive retfærdiggjort for ham af Lovens Gerninger;
thi ved Loven kommer Erkendelse af Synd. 21 Men
nu er uden Lov Guds Retfærdighed aabenbaret, om
hvilken der vidnes af Loven og Profeterne, 22 nemlig
Guds Retfærdighed ved Tro paa Jesus Kristus, for
alle og over alle dem, som tro; thi der er ikke Forskel.
23 Alle have jo syndet, og dem fattes Æren fra Gud, 24
og de blive retfærdiggjorte uforskyldt af hans Naade
ved den Forløsning, som er i Kristus Jesus, 25 hvem
Gud fremstillede som Sonemiddel ved Troen paa
hans Blod for at vise sin Retfærdighed, fordi Gud i
sin Langmodighed havde baaret over med de forhen
begaaede Synder, 26 for at vise sin Retfærdighed i
den nærværende Tid, for at han kunde være retfærdig
og retfærdiggøre den, som er af Tro paa Jesus. 27
Hvor er saa vor Ros? Den er udelukket. Ved hvilken
Lov? Gerningernes? Nej, men ved Troens Lov. 28 Vi
holde nemlig for, at Mennesket bliver retfærdiggjort
ved Tro, uden Lovens Gerninger. 29 Eller er Gud
alene Jøders Gud? mon ikke ogsaa Hedningers? Jo,
ogsaa Hedningers; 30 saa sandt som Gud er een og
vil retfærdiggøre omskaarne af Tro og uomskaarne
ved Troen. 31 Gøre vi da Loven til intet ved Troen?
Det være langt fra! Nej, vi hævde Loven.

4 Hvad skulle vi da sige, at vor Stamfader Abraham
har vundet efter Kødet? **2** Thi dersom Abraham
blev retfærdiggjort af Gerninger, har han Ros, men
ikke for Gud. **3** Thi hvad siger Skriften? „Og Abraham
troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed."
4 Men den, som gør Gerninger, tilregnes Lønnen ikke
som Naade, men som Skyldighed; **5** den derimod,
som ikke gør Gerninger, men tror paa ham, som
retfærdiggør den ugudelige, regnes hans Tro til
Retfærdighed; **6** ligesom ogsaa David priser det
Menneske saligt, hvem Gud tilregner Retfærdighed
uden Gerninger: **7** „Salige de, hvis Overtrædelser
ere forladte, og hvis Synder ere skjulte; **8** salig den
Mand, hvem Herren ikke vil tilregne Synd." **9** Gælder
da denne Saligprisning de omskaarne eller tillige de
uomskaarne? Vi sige jo: Troen blev regnet Abraham
til Retfærdighed. **10** Hvorledes blev den ham da
tilregnet? da han var omskaaren, eller da han havde
Forhud? Ikke da han var omskaaren, men da han
havde Forhud. **11** Og han fik Omskærelsens Tegn
som et Segl paa den Troens Retfærdighed, som
han havde som uomskaaren, for at han skulde være
Fader til alle dem, som tro uden at være omskaarne,
for at Retfærdighed kan blive dem tilregnet, **12** og
Fader til omskaarne, til dem, som ikke alene have
Omskærelse, men ogsaa vandre i den Tros Spor,
hvilken vor Fader Abraham havde som uomskaaren.
13 Thi ikke ved Lov fik Abraham eller hans Sæd den
Forjættelse, at han skulde være Arving til Verden,
men ved Tros-Retfærdighed. **14** Thi dersom de, der
ere af Loven, ere Arvinger, da er Troen bleven tom,
og Forjættelsen gjort til intet. **15** Thi Loven virker
Vrede; men hvor der ikke er Lov, er der heller ikke
Overtrædelse. **16** Derfor er det af Tro, for at det skal
være som Naade, for at Forjættelsen maa staa fast
for den hele Sæd, ikke alene for den af Loven, men
ogsaa for den af Abrahams Tro, han, som er Fader til
os alle **17** (som der er skrevet: „Jeg har sat dig til
mange Folkeslags Fader"), over for Gud, hvem han
troede, ham, som levendegør de døde og kalder det,
der ikke er, som om det var. **18** Og han troede imod
Haab med Haab paa, at han skulde blive mange
Folkeslags Fader, efter det, som var sagt: „Saaledes
skal din Sæd være;" **19** og uden at blive svag i Troen
saa han paa sit eget allerede udlevede Legeme (han
var nær hundrede Aar) og paa, at Saras Moderliv var
udlevet; **20** men om Guds Forjættelse tvivlede han
ikke i Vantro, derimod blev han styrket i Troen, idet
han gav Gud Ære **21** og var overbevist om, at hvad
han har forjættet, er han mægtig til ogsaa at gøre. **22**
Derfor blev det ogsaa regnet ham til Retfærdighed. **23**
Men det blev ikke skrevet for hans Skyld alene, at det
blev ham tilregnet, **24** men ogsaa for vor Skyld, hvem
det skal tilregnes, os, som tro paa ham, der oprejste
Jesus, vor Herre, fra de døde, **25** ham, som blev
hengiven for vore Overtrædelsers Skyld og oprejst for
vor Retfærdiggørelses Skyld.

5 Altsaa retfærdiggjorte af Tro have vi Fred med
Gud ved vor Herre Jesus Kristus, **2** ved hvem
vi ogsaa have faaet Adgang ved Troen til denne
Naade, hvori vi staa, og vi rose os af Haab om Guds
Herlighed; **3** ja, ikke det alene, men vi rose os ogsaa
af Trængslerne, idet vi vide, at Trængselen virker
Udholdenhed, **4** men Udholdenheden Prøvethed,
men Prøvetheden Haab, **5** men Haabet beskæmmer
ikke; thi Guds Kærlighed er udøst i vore Hjerter ved
den Helligaand, som blev given os. **6** Thi medens vi
endnu vare kraftesløse, døde Kristus til den bestemte
Tid for ugudelige. **7** Næppe vil nemlig nogen dø for en
retfærdig — for den gode var der jo maaske nogen,
som tog sig paa at dø —, **8** men Gud beviser sin
Kærlighed over for os, ved at Kristus døde for os,
medens vi endnu vare Syndere. **9** Saa meget mere
skulle vi altsaa, da vi nu ere blevne retfærdiggjorte
ved hans Blod, frelses ved ham fra Vreden. **10** Thi
naar vi, da vi vare Fjender, bleve forligte med Gud
ved hans Søns Død, da skulle vi meget mere, efter
at vi ere blevne forligte, frelses ved hans Liv, **11** ja,
ikke det alene, men ogsaa saaledes, at vi rose os af
Gud ved vor Herre Jesus Kristus, ved hvem vi nu
have faaet Forligelsen. **12** Derfor, ligesom Synden
kom ind i Verden ved eet Menneske, og Døden ved
Synden, og Døden saaledes trængte igennem til alle
Mennesker, efterdi de syndede alle; (**13** thi inden
Loven var der Synd i Verden; men Synd tilregnes
ikke, hvor der ikke er Lov; **14** dog herskede Døden fra
Adam til Moses ogsaa over dem, som ikke syndede
i Lighed med Adams Overtrædelse, han, som er
et Forbillede paa den, der skulde komme. **15** Men
det er ikke saaledes med Naadegaven som med
Faldet; thi døde de mange ved den enes Fald, da
har meget mere Guds Naade og Gaven i det ene
Menneskes Jesu Kristi Naade udbredt sig overflødig,
til de mange. **16** Og Gaven er ikke som igennem en
enkelt, der syndede; thi Dommen blev ud fra en enkelt
til Fordømmelse, men Naadegaven blev ud fra mange
Fald til Retfærdiggørelse. **17** Thi naar paa Grund af
den enes Fald Døden herskede ved den ene, da
skulle meget mere de, som modtage den overvættes
Naade og Retfærdigheds Gave, herske i Liv ved
den ene, Jesus Kristus.) **18** Altsaa, ligesom det ved

eens Fald blev for alle Mennesker til Fordømmelse,
saaledes ogsaa ved eens Retfærdighed for alle
Mennesker til Retfærdiggørelse til Liv. 19 Thi ligesom
ved det ene Menneskes Ulydighed de mange bleve til
Syndere, saa skulle ogsaa ved den enes Lydighed de
mange blive til retfærdige. 20 Men Loven kom til, for
at Faldet kunde blive større; men hvor Synden blev
større, der blev Naaden end mere overvættes, 21 for
at, ligesom Synden herskede ved Døden, saaledes
ogsaa Naaden skulde herske ved Retfærdighed til et
evigt Liv ved Jesus Kristus, vor Herre. (aiōnios g166)

6 Hvad skulle vi da sige? skulde vi blive ved i
Synden, for at Naaden kunde blive desto større?
2 Det være langt fra! Vi, som jo ere døde fra Synden,
hvorledes skulle vi endnu leve i den? 3 Eller vide I
ikke, at vi, saa mange som bleve døbte til Kristus
Jesus, bleve døbte til hans Død? 4 Vi bleve altsaa
begravne med ham ved Daaben til Døden, for at,
ligesom Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens
Herlighed, saaledes ogsaa vi skulle vandre i et nyt
Levned. 5 Thi ere vi blevne sammenvoksede med
ham ved hans Døds Afbillede, skulle vi dog ogsaa
være det ved hans Opstandelses, 6 idet vi erkende
dette, at vort gamle Menneske blev korsfæstet med
ham, for at Syndens Legeme skulde blive til intet,
for at vi ikke mere skulde tjene Synden. 7 Thi den,
som er død, er retfærdiggjort fra Synden. 8 Men
dersom vi ere døde med Kristus, da tro vi, at vi ogsaa
skulle leve med ham, 9 efterdi vi vide, at Kristus, efter
at være oprejst fra de døde, ikke mere dør; Døden
hersker ikke mere over ham. 10 Thi det, han døde,
døde han een Gang fra Synden; men det, han lever,
lever han for Gud. 11 Saaledes skulle ogsaa I anse
eder selv for døde fra Synden, men levende for Gud i
Kristus Jesus. 12 Saa lad da ikke Synden herske i
eders dødelige Legeme, saa I lyde dets Begæringer;
13 fremstiller ej heller eders Lemmer for Synden som
Uretfærdigheds Vaaben; men fremstiller eder selv for
Gud som saadanne, der fra døde ere blevne levende,
og eders Lemmer som Retfærdigheds Vaaben for
Gud. 14 Thi Synd skal ikke herske over eder; I ere
jo ikke under Lov, men under Naade. 15 Hvad da?
skulde vi synde, fordi vi ikke ere under Lov, men
under Naade? Det være langt fra! 16 Vide I ikke, at
naar I fremstille eder for en som Tjenere til Lydighed,
saa ere I hans Tjenere, hvem I lyde, enten Syndens
til Død, eller Lydighedens til Retfærdighed? 17 Men
Gud ske Tak, fordi I have været Syndens Tjenere,
men bleve af Hjertet lydige imod den Læreform,
til hvilken I bleve overgivne. 18 Og frigjorte fra
Synden bleve I Retfærdighedens Tjenere. 19 Jeg
taler paa menneskelig Vis paa Grund af eders Køds
Skrøbelighed. Ligesom I nemlig fremstillede eders
Lemmer som Tjenere for Urenheden og Lovløsheden
til Lovløshed, saaledes fremstiller nu eders Lemmer
som Tjenere for Retfærdigheden til Helliggørelse!
20 Thi da I vare Syndens Tjenere, vare I frie over
for Retfærdigheden. 21 Hvad for Frugt havde I da
dengang? Ting, ved hvilke I nu skamme eder; Enden
derpaa er jo Død. 22 Men nu, da I ere blevne frigjorte
fra Synden og ere blevne Guds Tjenere, have I eders
Frugt til Helliggørelse og som Enden derpaa et evigt
Liv; (aiōnios g166) 23 thi Syndens Sold er Død, men
Guds Naadegave er et evigt Liv i Kristus Jesus, vor
Herre. (aiōnios g166)

7 Eller vide I ikke, Brødre! (thi jeg taler til saadanne,
som kende Loven) at Loven hersker over
Mennesket, saa lang Tid han lever? 2 Den gifte
Kvinde er jo ved Loven bunden til sin Mand, medens
han lever; men naar Manden dør, er hun løst fra
Mandens Lov. 3 Derfor skal hun kaldes en Horkvinde,
om hun bliver en anden Mands, medens Manden
lever; men naar Manden dør, er hun fri fra den Lov,
saa at hun ikke er en Horkvinde, om hun bliver en
anden Mands. 4 Altsaa ere ogsaa I, mine Brødre!
gjorte døde for Loven ved Kristi Legeme, for at I
skulle blive en andens, hans, som blev oprejst fra de
døde, for at vi skulle bære Frugt for Gud. 5 Thi da
vi vare i Kødet, vare de syndige Lidenskaber, som
vaktes ved Loven, virksomme i vore Lemmer til at
bære Frugt for Døden. 6 Men nu ere vi løste fra
Loven, idet vi ere bortdøde fra det, hvori vi holdtes
nede, saa at vi tjene i Aandens nye Væsen og ikke i
Bogstavens gamle Væsen. 7 Hvad skulle vi da sige?
er Loven Synd? Det være langt fra! Men jeg kendte
ikke Synden uden ved Loven; thi jeg kendte jo ikke
Begæringen, hvis ikke Loven sagde: „Du maa ikke
begære." 8 Men da Synden fik Anledning, virkede
den ved Budet al Begæring i mig; thi uden Lov er
Synden død. 9 Og jeg levede engang uden Lov, men
da Budet kom, levede Synden op; 10 men jeg døde,
og Budet, som var til Liv, det fandtes at blive mig til
Død; 11 thi idet Synden fik Anledning, forførte den
mig ved Budet og dræbte mig ved det. 12 Altsaa er
Loven vel hellig, og Budet helligt og retfærdigt og
godt. 13 Blev da det gode mig til Død? Det være langt
fra! Men Synden blev det, for at den skulde vise sig
som Synd, idet den ved det gode virkede Død for
mig, for at Synden ved Budet skulde blive overvættes
syndig. 14 Thi vi vide, at Loven er aandelig; men jeg

er kødelig, solgt under Synden. 15 Thi jeg forstaar
ikke, hvad jeg udfører; thi ikke det, som jeg vil, øver
jeg, men hvad jeg hader, det gør jeg. 16 Men naar jeg
gør det, jeg ikke vil, saa samstemmer jeg med Loven
i, at den er god. 17 Men nu er det ikke mere mig,
som udfører det, men Synden, som bor i mig. 18 Thi
jeg ved, at i mig, det vil sige i mit Kød, bor der ikke
godt; thi Villien har jeg vel, men at udføre det gode
formaar jeg ikke; 19 thi det gode, som jeg vil, det gør
jeg ikke; men det onde, som jeg ikke vil, det øver
jeg. 20 Dersom jeg da gør det, som jeg ikke vil, saa
er det ikke mere mig, der udfører det, men Synden,
som bor i mig. 21 Saa finder jeg da den Lov for mig,
som vil gøre det gode, at det onde ligger mig for
Haanden. 22 Thi jeg glæder mig ved Guds Lov efter
det indvortes Menneske; 23 men jeg ser en anden
Lov i mine Lemmer, som strider imod mit Sinds Lov
og tager mig fangen under Syndens Lov, som er i
mine Lemmer. 24 Jeg elendige Menneske! hvem skal
fri mig fra dette Dødens Legeme? 25 Gud ske Tak
ved Jesus Kristus, vor Herre! Altsaa: jeg selv tjener
med Sindet Guds Lov, men med Kødet Syndens Lov.

8 Saa er der da nu ingen Fordømmelse for dem,
som ere i Kristus Jesus. 2 Thi Livets Aands Lov
frigjorde mig i Kristus Jesus fra Syndens og Dødens
Lov. 3 Thi det, som var Loven umuligt, det, hvori
den var afmægtig ved Kødet, det gjorde Gud, idet
han sendte sin egen Søn i syndigt Køds Lighed og
for Syndens Skyld og saaledes domfældte Synden
i Kødet, 4 for at Lovens Krav skulde opfyldes i os,
som ikke vandre efter Kødet, men efter Aanden. 5
Thi de, som lade sig lede af Kødet, hige efter det
kødelige; men de, som lade sig lede af Aanden, hige
efter det aandelige. 6 Thi Kødets Higen er Død, men
Aandens Higen er Liv og Fred, 7 efterdi Kødets Higen
er Fjendskab imod Gud, thi det er ikke Guds Lov
lydigt, det kan jo ikke heller være det. 8 Og de, som
ere i Kødet, kunne ikke tækkes Gud. 9 I derimod ere
ikke i Kødet, men i Aanden, om ellers Guds Aand bor
i eder. Men om nogen ikke har Kristi Aand, saa hører
han ham ikke til. 10 Men om Kristus er i eder, da er vel
Legemet dødt paa Grund af Synd, men Aanden er Liv
paa Grund af Retfærdighed. 11 Men om hans Aand,
der oprejste Jesus fra de døde, bor i eder, da skal
han, som oprejste Kristus fra de døde, levendegøre
ogsaa eders dødelige Legemer ved sin Aand, som
bor i eder. 12 Altsaa, Brødre! ere vi ikke Kødets
Skyldnere, saa at vi skulde leve efter Kødet; 13 thi
dersom I leve efter Kødet, skulle I dø, men dersom I
ved Aanden døde Legemets Gerninger, skulle I leve.
14 Thi saa mange som drives af Guds Aand, disse ere
Guds Børn. 15 I modtoge jo ikke en Trældoms Aand
atter til Frygt, men I modtoge en Sønneudkaarelses
Aand, i hvilken vi raabe: Abba, Fader! 16 Aanden
selv vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn. 17
Men naar vi ere Børn, ere vi ogsaa Arvinger, Guds
Arvinger og Kristi Medarvinger, om ellers vi lide med
ham for ogsaa at herliggøres med ham. 18 Thi jeg
holder for, at den nærværende Tids Lidelser ikke ere
at regne imod den Herlighed, som skal aabenbares
paa os. 19 Thi Skabningens Forlængsel venter paa
Guds Børns Aabenbarelse. 20 Thi Skabningen blev
underlagt Forgængeligheden, ikke med sin Villie,
men for hans Skyld, som lagde den derunder, 21
med Haab om, at ogsaa Skabningen selv skal blive
frigjort fra Forkrænkelighedens Trældom til Guds
Børns Herligheds Frihed. 22 Thi vi vide, at hele
Skabningen tilsammen sukker og er tilsammen i Veer
indtil nu. 23 Dog ikke det alene, men ogsaa vi selv,
som have Aandens Førstegrøde, ogsaa vi sukke
ved os selv, idet vi forvente en Sønneudkaarelse,
vort Legemes Forløsning. 24 Thi i Haabet bleve vi
frelste. Men et Haab, som ses, er ikke et Haab; thi
hvad en ser, hvor kan han tillige haabe det? 25 Men
dersom vi haabe det, som vi ikke se, da forvente
vi det med Udholdenhed. 26 Og ligeledes kommer
ogsaa Aanden vor Skrøbelighed til Hjælp; thi vi vide
ikke, hvad vi skulle bede om, som det sig bør, men
Aanden selv gaar i Forbøn for os med uudsigelige
Sukke. 27 Og han, som ransager Hjerterne, ved,
hvad Aandens Higen er, at den efter Guds Villie gaar
i Forbøn for hellige. 28 Men vi vide, at alle Ting
samvirke til gode for dem, som elske Gud, dem,
som efter hans Beslutning ere kaldede. 29 Thi dem,
han forud kendte, forudbestemte han ogsaa til at
blive ligedannede med hans Søns Billede, for at han
kunde være førstefødt iblandt mange Brødre. 30 Men
dem, han forudbestemte, dem kaldte han ogsaa; og
dem, han kaldte, dem retfærdiggjorde han ogsaa;
men dem, han retfærdiggjorde, dem herliggjorde han
ogsaa. 31 Hvad skulle vi da sige til dette? Er Gud for
os, hvem kan da være imod os? 32 Han, som jo ikke
sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle,
hvorledes skulde han ikke ogsaa med ham skænke
os alle Ting? 33 Hvem vil anklage Guds udvalgte?
Gud er den, som retfærdiggør. 34 Hvem er den, som
fordømmer? Kristus er den, som er død, ja, meget
mere, som er oprejst, som er ved Guds højre Haand,
som ogsaa gaar i Forbøn for os. 35 Hvem skal kunne
skille os fra Kristi Kærlighed? Trængsel eller Angest
eller Forfølgelse eller Hunger eller Nøgenhed eller

Fare eller Sværd? 36 som der er skrevet: „For din
Skyld dræbes vi den hele Dag, vi bleve regnede
som Slagtefaar." 37 Men i alt dette mere end sejre
vi ved ham, som elskede os. 38 Thi jeg er vis paa,
at hverken Død eller Liv eller Engle eller Magter
eller noget nærværende eller noget tilkommende
eller Kræfter 39 eller det høje eller det dybe eller
nogen anden Skabning skal kunne skille os fra Guds
Kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.

9 Sandhed siger jeg i Kristus, jeg lyver ikke, min
Samvittighed vidner med mig i den Helligaand,
2 at jeg har en stor Sorg og en uafladelig Kummer
i mit Hjerte. 3 Thi jeg kunde ønske selv at være
bandlyst fra Kristus til Bedste for mine Brødre, mine
Frænder efter Kødet, 4 de, som jo ere Israeliter, hvem
Sønneudkaarelsen og Herligheden og Pagterne og
Lovgivningen og Gudstjenesten og Forjættelserne
tilhøre, 5 hvem Fædrene tilhøre, og af hvem Kristus
er efter Kødet, han, som er Gud over alle Ting,
højlovet i Evighed! Amen. **(aiōn g165)** 6 Ikke dog som
om Guds Ord har glippet; thi ikke alle, som stamme
fra Israel, ere Israel; 7 ej heller ere alle Børn, fordi
de ere Abrahams Sæd, men: „I Isak skal en Sæd
faa Navn efter dig." 8 Det vil sige: Ikke Kødets Børn
ere Guds Børn, men Forjættelsens Børn regnes for
Sæd. 9 Thi et Forjættelsesord er dette: „Ved denne
Tid vil jeg komme, saa skal Sara have en Søn." 10
Men saaledes skete det ikke alene dengang, men
ogsaa med Rebekka, da hun var frugtsommelig ved
een, Isak, vor Fader. 11 Thi da de endnu ikke vare
fødte og ikke havde gjort noget godt eller ondt, blev
der, for at Guds Udvælgelses Beslutning skulde staa
fast, ikke i Kraft af Gerninger, men i Kraft af ham,
der kalder, 12 sagt til hende: „Den ældste skal tjene
den yngste," 13 som der er skrevet: „Jakob elskede
jeg, men Esau hadede jeg." 14 Hvad skulle vi da
sige? mon der er Uretfærdighed hos Gud? Det være
langt fra! 15 Thi han siger til Moses: „Jeg vil være
barmhjertig imod den, hvem jeg er barmhjertig imod,
og forbarme mig over den, hvem jeg forbarmer mig
over." 16 Altsaa staar det ikke til den, som vil, ej heller
til den, som løber, men til Gud, som er barmhjertig.
17 Thi Skriften siger til Farao: „Netop derfor lod jeg
dig fremstaa, for at jeg kunde vise min Magt paa
dig, og for at mit Navn skulde forkyndes paa hele
Jorden." 18 Saa forbarmer han sig da over den, som
han vil, men forhærder den, som han vil. 19 Du vil
nu sige til mig: Hvad klager han da over endnu? thi
hvem staar hans Villie imod? 20 Ja, men, hvem er
dog du, o Menneske! som gaar i Rette med Gud?
mon noget, som blev dannet, kan sige til den, som
dannede det: Hvorfor gjorde du mig saaledes? 21
Eller har Pottemageren ikke Raadighed over Leret
til af den samme Masse at gøre et Kar til Ære, et
andet til Vanære? 22 Men hvad om nu Gud, skønt
han vilde vise sin Vrede og kundgøre sin Magt, dog
med stor Langmodighed taalte Vredes-Kar, som vare
beredte til Fortabelse, 23 ogsaa for at kundgøre sin
Herligheds Rigdom over Barmhjertigheds-Kar, som
han forud havde beredt til Herlighed? 24 Og hertil
kaldte han ogsaa os, ikke alene af Jøder, men ogsaa
af Hedninger, 25 som han ogsaa siger hos Hoseas:
„Det, som ikke var mit Folk, vil jeg kalde mit Folk, og
hende, som ikke var den elskede, den elskede; 26 og
det skal ske, at paa det Sted, hvor der blev sagt til
dem: I ere ikke mit Folk, der skulle de kaldes den
levende Guds Børn." 27 Men Esajas udraaber over
Israel: „Om end Israels Børns Tal var som Havets
Sand, saa skal kun Levningen frelses. 28 Thi idet
Herren opgør Regnskab og afslutter det i Hast, vil han
fuldbyrde det paa Jorden." 29 Og som Esajas forud
har sagt: „Dersom den Herre Zebaoth ikke havde
levnet os en Sæd, da vare vi blevne som Sodoma og
gjorte lige med Gomorra." 30 Hvad skulle vi da sige?
At Hedninger, som ikke jagede efter Retfærdighed,
fik Retfærdighed, nemlig Retfærdigheden af Tro; 31
men Israel, som jagede efter en Retfærdigheds Lov,
naaede ikke til en saadan Lov. 32 Hvorfor? fordi
de ikke søgte den af Tro, men som af Gerninger.
De stødte an paa Anstødsstenen, 33 som der er
skrevet: „Se, jeg sætter i Zion en Anstødssten og en
Forargelses Klippe; og den, som tror paa ham, skal
ikke blive til Skamme."

10 Brødre! mit Hjertes Ønske og Bøn til Gud for
dem er om deres Frelse. 2 Thi jeg giver dem
det Vidnesbyrd, at de have Nidkærhed for Gud,
men ikke med Forstand; 3 thi da de ikke kendte
Guds Retfærdighed og tragtede efter at opstille deres
egen Retfærdighed, saa bøjede de sig ikke under
Guds Retfærdighed. 4 Thi Kristus er Lovens Ende til
Retfærdighed for hver den, som tror. 5 Moses skriver
jo, at det Menneske, som gør den Retfærdighed, der
er af Loven, skal leve ved den. 6 Men Retfærdigheden
af Tro siger saaledes: Sig ikke i dit Hjerte: Hvem vil
fare op til Himmelen? nemlig for at hente Kristus ned;
7 eller: Hvem vil fare ned i Afgrunden? nemlig for at
hente Kristus op fra de døde. **(Abyssos g12)** 8 Men
hvad siger den? Ordet er dig nær, i din Mund og i
dit Hjerte, det er det Troens Ord, som vi prædike. 9
Thi dersom du med din Mund bekender Jesus som

Herre og tror i dit Hjerte, at Gud oprejste ham fra de
døde, da skal du blive frelst. 10 Thi med Hjertet tror
man til Retfærdighed, og med Munden bekender man
til Frelse. 11 Skriften siger jo: „Hver den, som tror
paa ham, skal ikke blive til Skamme." 12 Thi der er
ikke Forskel paa Jøde og Græker; thi den samme er
alles Herre, rig nok for alle dem, som paakalde ham.
13 Thi hver den, som paakalder Herrens Navn, skal
blive frelst. 14 Hvorledes skulde de nu paakalde den,
paa hvem de ikke have troet? og hvorledes skulde
de tro den, som de ikke have hørt? og hvorledes
skulde de høre, uden der er nogen, som prædiker?
15 og hvorledes skulde de prædike, dersom de ikke
bleve udsendte? Som der er skrevet: „Hvor dejlige
ere deres Fødder, som forkynde godt Budskab."
16 Dog ikke alle løde Evangeliet; thi Esajas siger:
„Herre! hvem troede det, han hørte af os?" 17 Altsaa
kommer Troen af det, som høres, men det, som
høres, kommer igennem Kristi Ord. 18 Men jeg siger:
Have de ikke hørt? Jo vist, „over hele Jorden er deres
Røst udgaaet og til Jorderiges Grænser deres Ord."
19 Men jeg siger: Har Israel ikke forstaaet det? Først
siger Moses: „Jeg vil gøre eder nidkære paa et Folk,
som ikke er et Folk, imod et uforstandigt Folk vil jeg
opirre eder." 20 Men Esajas drister sig til at sige: „Jeg
blev funden af dem, som ikke søgte mig; jeg blev
aabenbar for dem, som ikke spurgte efter mig." 21
Men om Israel siger han: „Den hele Dag udstrakte jeg
mine Hænder imod et ulydigt og genstridigt Folk."

11 Jeg siger da: Mon Gud har forskudt sit Folk? Det
være langt fra! Thi ogsaa jeg er en Israelit, af
Abrahams Sæd, Benjamins Stamme. 2 Gud har ikke
forskudt sit Folk, som han forud kendte. Eller vide I
ikke, hvad Skriften siger i Stykket om Elias? hvorledes
han træder frem for Gud imod Israel, sigende: 3
„Herre! dine Profeter have de ihjelslaaet, dine Altre
have de nedbrudt, og jeg er den eneste, der er levnet,
og de efterstræbe mit Liv." 4 Men hvad siger det
guddommelige Gensvar til ham? „Jeg har levnet mig
selv syv Tusinde Mænd, som ikke have bøjet Knæ for
Baal." 5 Saaledes er der da ogsaa i den nærværende
Tid blevet en Levning som et Naades-Udvalg. 6 Men
er det af Naade, da er det ikke mere af Gerninger,
ellers bliver Naaden ikke mere Naade. 7 Hvad altsaa?
Det, Israel søger efter, har det ikke opnaaet, men
Udvalget har opnaaet det; de øvrige derimod bleve
forhærdede, 8 som der er skrevet: „Gud gav dem
en Sløvheds Aand, Øjne til ikke at se med, Øren til
ikke at høre med indtil den Dag i Dag." 9 Og David
siger: „Deres Bord vorde til Snare og til Fælde og til
Anstød og til Gengældelse for dem; 10 deres Øjne
vorde formørkede, saa de ikke se, og bøj altid deres
Ryg!" 11 Jeg siger da: Mon de have stødt an, for
at de skulde falde? Det være langt fra! Men ved
deres Fald er Frelsen kommen til Hedningerne, for
at dette kunde vække dem til Nidkærhed. 12 Men
dersom deres Fald er Verdens Rigdom, og deres
Tab er Hedningers Rigdom, hvor meget mere skal
deres Fylde være det! 13 Og til eder, I Hedninger,
siger jeg: For saa vidt jeg nu er Hedningeapostel,
ærer jeg min Tjeneste, 14 om jeg dog kunde vække
min Slægt til Nidkærhed og frelse nogle af dem. 15
Thi dersom deres Forkastelse er Verdens Forligelse,
hvad bliver da deres Antagelse andet end Liv ud af
døde? 16 Men dersom Førstegrøden er hellig, da er
Dejgen det ogsaa; og dersom Roden er hellig, da ere
Grenene det ogsaa. 17 Men om nogle af Grenene
bleve afbrudte, og du, en vild Oliekvist, blev indpodet
iblandt dem og blev meddelagtig i Olietræets Rod
og Fedme, 18 da ros dig ikke imod Grenene; men
dersom du roser dig, da bærer jo ikke du Roden, men
Roden dig. 19 Du vil vel sige: Grene bleve afbrudte,
for at jeg skulde blive indpodet. 20 Vel! ved deres
Vantro bleve de afbrudte, men du staar ved din Tro;
vær ikke overmodig, men frygt! 21 Thi naar Gud
ikke sparede de naturlige Grene, vil han heller ikke
spare dig. 22 Saa se da Guds Godhed og Strenghed:
Over dem, som faldt, er der Strenghed, men over
dig Guds Godhed, hvis du bliver i hans Godhed;
ellers skal ogsaa du afhugges. 23 Men ogsaa hine
skulle indpodes, dersom de ikke blive i Vantroen;
thi Gud er mægtig til atter at indpode dem. 24 Thi
naar du blev afhugget af det Olietræ, som er vildt af
Naturen, og imod Naturen blev indpodet i et ædelt
Olietræ, hvor meget mere skulle da disse indpodes
i deres eget Olietræ, som de af Natur tilhøre! 25
Thi jeg vil ikke, Brødre! at I skulle være uvidende
om denne Hemmelighed, for at I ikke skulle være
kloge i eders egne Tanker, at Forhærdelse delvis er
kommen over Israel, indtil Hedningernes Fylde er
gaaet ind; 26 og saa skal hele Israel frelses, som
der er skrevet: „Fra Zion skal Befrieren komme, han
skal afvende Ugudeligheder fra Jakob; 27 og dette
er min Pagt med dem, naar jeg borttager deres
Synder." 28 Efter Evangeliet ere de vel Fjender for
eders Skyld, men efter Udvælgelsen ere de elskede
for Fædrenes Skyld; 29 thi Naadegaverne og sit
Kald fortryder Gud ikke. 30 Thi ligesom I tilforn bleve
ulydige imod Gud, men nu fik Barmhjertighed ved
disses Ulydighed, 31 saaledes bleve ogsaa disse nu
ulydige, for at ogsaa de maatte faa Barmhjertighed

ved den Barmhjertighed, som er bleven eder til Del.
32 Thi Gud har indesluttet alle under Ulydighed, for at
han kunde forbarme sig over alle. (eleēsē g1653) 33
O Dyb af Guds Rigdom og Visdom og Kundskab!
hvor uransagelige ere hans Domme, og hans Veje
usporlige! 34 Thi hvem har kendt Herrens Sind? eller
hvem blev hans Raadgiver? 35 eller hvem gav ham
først, saa at der skulde gives ham Gengæld derfor?
36 Thi af ham og ved ham og til ham ere alle Ting;
ham være Ære i Evighed! Amen. (aiōn g165)

12 Jeg formaner eder altsaa, Brødre! ved Guds
Barmhjertighed, til at fremstille eders Legemer
som et levende, helligt, Gud velbehageligt Offer; dette
er eders fornuftige Gudsdyrkelse. 2 Og skikker eder
ikke lige med denne Verden, men vorder forvandlede
ved Sindets Fornyelse, saa I maa skønne, hvad
der er Guds Villie, det gode og velbehagelige og
fuldkomne. (aiōn g165) 3 Thi ved den Naade, som er
given mig, siger jeg til enhver iblandt eder, at han ikke
skal tænke højere om sig selv, end han bør tænke,
men tænke med Betænksomhed, efter som Gud
tildelte enhver Troens Maal. 4 Thi ligesom vi have
mange Lemmer paa eet Legeme, men Lemmerne
ikke alle have den samme Gerning, 5 saaledes ere
vi mange eet Legeme i Kristus, men hver for sig
hverandres Lemmer. 6 Men efterdi vi have forskellige
Naadegaver efter den Naade, som er given os, det
være sig Profeti, da lader os bruge den i Forhold til
vor Tro; 7 eller en Tjeneste, da lader os tage Vare paa
Tjenesten; eller om nogen lærer, paa Lærergerningen;
8 eller om nogen formaner, paa Formaningen; den,
som uddeler, gøre det med Redelighed; den, som
er Forstander, være det med Iver; den, som øver
Barmhjertighed, gøre det med Glæde! 9 Kærligheden
være uskrømtet; afskyer det onde, holder eder til det
gode; 10 værer i eders Broderkærlighed hverandre
inderligt hengivne; forekommer hverandre i at vise
Ærbødighed! 11 Værer ikke lunkne i eders Iver; værer
brændende i Aanden; tjener Herren; 12 værer glade
i Haabet, udholdende i Trængselen, vedholdende i
Bønnen! 13 Tager Del i de helliges Fornødenheder;
lægger Vind paa Gæstfrihed! 14 Velsigner dem, som
forfølge eder, velsigner, og forbander ikke! 15 Glæder
eder med de glade, og græder med de grædende!
16 Værer enige indbyrdes; tragter ikke efter de høje
Ting, men holder eder til det lave; vorder ikke kloge
i eders egne Tanker! 17 Betaler ikke nogen ondt
for ondt; lægger Vind paa, hvad der er godt for alle
Menneskers Aasyn! 18 Dersom det er muligt — saa
vidt det staar til eder —, da holder Fred med alle
Mennesker! 19 Hævner eder ikke selv, I elskede!
men giver Vreden Rum; thi der er skrevet: „Mig hører
Hævnen til, jeg vil betale, siger Herren." 20 Nej,
dersom din Fjende hungrer, giv ham Mad; dersom
han tørster, giv ham Drikke; thi naar du gør dette, vil
du samle gloende Kul paa hans Hoved. 21 Lad dig
ikke overvinde af det onde, men overvind det onde
med det gode!

13 Hver Sjæl underordne sig de foresatte
Øvrigheder; thi der er ikke Øvrighed uden af
Gud, men de, som ere, ere indsatte af Gud, 2 saa
at den, som sætter sig imod Øvrigheden, modstaar
Guds Ordning; men de, som modstaa, skulle faa
deres Dom. 3 Thi de styrende ere ikke en Skræk for
den gode Gerning, men for den onde. Men vil du
være uden Frygt for Øvrigheden, saa gør det gode, og
du skal faa Ros af den. 4 Thi den er en Guds Tjener,
dig til gode. Men dersom du gør det onde, da frygt;
thi den bærer ikke Sværdet forgæves; den er nemlig
Guds Tjener, en Hævner til Straf for den, som øver
det onde. 5 Derfor er det nødvendigt at underordne
sig, ikke alene for Straffens Skyld, men ogsaa for
Samvittighedens. 6 Derfor betale I jo ogsaa Skatter;
thi de ere Guds Tjenere, som just tage Vare paa
dette. 7 Betaler alle, hvad I ere dem skyldige: den,
som I ere Skat skyldige, Skat; den, som Told, Told;
den, som Frygt, Frygt; den, som Ære, Ære. 8 Bliver
ingen noget skyldige, uden det, at elske hverandre;
thi den, som elsker den anden, har opfyldt Loven. 9
Thi det: „Du maa ikke bedrive Hor; du maa ikke slaa
ihjel; du maa ikke stjæle; du maa ikke begære," og
hvilket andet Bud der er, det sammenfattes i dette
Ord: „Du skal elske din Næste som dig selv." 10
Kærligheden gør ikke ondt imod Næsten; derfor er
Kærligheden Lovens Fylde. 11 Og dette just, fordi I
kende Tiden, at det alt er paa Tide, at I skulle staa op
af Søvne; thi nu er vor Frelse nærmere, end da vi
bleve troende. 12 Natten er fremrykket, og Dagen
er kommen nær. Lader os derfor aflægge Mørkets
Gerninger og iføre os Lysets Vaaben; 13 lader os
vandre sømmeligt som om Dagen, ikke i Svir og Drik,
ikke i Løsagtighed og Uterlighed, ikke i Kiv og Avind;
14 men ifører eder den Herre Jesus Kristus, og drager
ikke Omsorg for Kødet, saa Begæringer vækkes!

14 Men tager eder af den, som er skrøbelig i Troen,
og dømmer ikke hans Meninger! 2 En har Tro til
at spise alt; men den skrøbelige spiser kun Urter. 3
Den, som spiser, maa ikke ringeagte den, som ikke
spiser; og den, som ikke spiser, maa ikke dømme

den, som spiser; thi Gud har taget sig af ham. 4
Hvem er du, som dømmer en andens Tjener? For sin
egen Herre staar eller falder han; men han skal blive
staaende, thi Herren er mægtig til at lade ham staa. 5
En agter den ene Dag fremfor den anden, en anden
agter alle Dage lige; enhver have fuld Vished i sit
eget Sind! 6 Den, som lægger Vægt paa Dagen, han
gør det for Herren. Og den, som spiser, gør det for
Herren, thi han takker Gud; og den, som ikke spiser,
gør det for Herren og takker Gud. 7 Thi ingen af
os lever for sig selv, og ingen dør for sig selv; 8 thi
naar vi leve, leve vi for Herren, og naar vi dø, dø vi
for Herren; derfor, enten vi leve, eller vi dø, ere vi
Herrens. 9 Dertil er jo Kristus død og bleven levende,
at han skal herske baade over døde og levende. 10
Men du, hvorfor dømmer du din Broder? eller du,
hvorfor ringeagter du din Broder? Vi skulle jo alle
fremstilles for Guds Domstol. 11 Thi der er skrevet:
„Saa sandt jeg lever, siger Herren, for mig skal hvert
Knæ bøje sig, og hver Tunge skal bekende Gud." 12
Altsaa skal hver af os gøre Gud Regnskab for sig
selv. 13 Derfor, lader os ikke mere dømme hverandre,
men dømmer hellere dette, at man ikke maa give sin
Broder Anstød eller Forargelse. 14 Jeg ved og er vis
paa i den Herre Jesus, at intet er urent i sig selv; dog,
for den, som agter noget for urent, for ham er det
urent. 15 Thi dersom din Broder bedrøves for Mads
Skyld, da vandrer du ikke mere i Kærlighed. Led
ikke ved din Mad den i Fordærvelse, for hvis Skyld
Kristus er død. 16 Lader derfor ikke eders Gode blive
bespottet! 17 Thi Guds Rige bestaar ikke i at spise og
drikke, men i Retfærdighed og Fred og Glæde i den
Helligaand. 18 Thi den, som deri tjener Kristus, er
velbehagelig for Gud og tækkelig for Menneskene. 19
Derfor, lader os tragte efter det, som tjener til Fred
og indbyrdes Opbyggelse! 20 Nedbryd ikke Guds
Værk for Mads Skyld! Vel er alt rent, men det er ondt
for det Menneske, som spiser med Anstød. 21 Det
er rigtigt ikke at spise Kød eller at drikke Vin eller
at gøre noget, hvoraf din Broder tager Anstød. 22
Den Tro, du har, hav den hos dig selv for Gud! Salig
er den, som ikke dømmer sig selv i det, som han
vælger. 23 Men den, som tvivler, naar han spiser, han
er domfældt, fordi det ikke er af Tro; men alt det, som
ikke er af Tro, er Synd.

15 Men vi, som ere stærke, bør bære de svages
Skrøbeligheder og ikke være os selv til Behag.
2 Enhver af os være sin Næste til Behag til det gode,
til Opbyggelse. 3 Thi ogsaa Kristus var ikke sig selv til
Behag; men, som der er skrevet: „Deres Forhaanelser,
som haane dig, ere faldne paa mig." 4 Thi alt, hvad
der er skrevet tilforn, det er skrevet til vor Belæring,
for at vi skulle have Haabet ved Udholdenheden og
Skrifternes Trøst. 5 Men Udholdenhedens og Trøstens
Gud give eder at være enige indbyrdes, som Kristus
Jesus vil det, 6 for at I endrægtigt med een Mund
kunne prise Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader. 7
Derfor tager eder af hverandre, ligesom ogsaa Kristus
har taget sig af os, til Guds Ære. 8 Jeg siger nemlig,
at Kristus er bleven Tjener for omskaarne for Guds
Sanddruheds Skyld for at stadfæste Forjættelserne til
Fædrene; 9 men at Hedningerne skulle prise Gud
for hans Barmhjertigheds Skyld, som der er skrevet:
„Derfor vil jeg bekende dig iblandt Hedninger og
lovsynge dit Navn." 10 Og atter siges der: „Fryder
eder, I Hedninger, med hans Folk!" 11 Og atter: „Lover
Herren, alle Hedninger, og alle Folkene skulle prise
ham." 12 Og atter siger Esajas: „Komme skal Isajs
Rodskud og han, der rejser sig for at herske over
Hedninger; paa ham skulle Hedninger haabe." 13
Men Haabets Gud fylde eder med al Glæde og Fred,
idet I tro, for at I maa blive rige i Haabet ved den
Helligaands Kraft! — 14 Men ogsaa jeg, mine Brødre!
har selv den Forvisning om eder, at I ogsaa selv ere
fulde af Godhed, fyldte med al Kundskab, i Stand til
ogsaa at paaminde hverandre. 15 Dog har jeg for en
Del tilskrevet eder noget dristigere for at paaminde
eder paa Grund af den Naade, som er given mig fra
Gud 16 til iblandt Hedningerne at være en Kristi Jesu
Offertjener, der som Præst betjener Guds Evangelium,
for at Hedningerne maa blive et velbehageligt Offer,
helliget ved den Helligaand. 17 Saaledes har jeg
min Ros i Kristus Jesus af min Tjeneste for Gud.
18 Thi jeg vil ikke driste mig til at tale om noget af
det, som Kristus ikke har udført ved mig til at virke
Hedningers Lydighed, ved Ord og Handling, 19 ved
Tegns og Undergerningers Kraft, ved Guds Aands
Kraft, saa at jeg fra Jerusalem og trindt omkring indtil
Illyrien har til fulde forkyndt Kristi Evangelium; 20
dog saaledes, at jeg sætter min Ære i at forkynde
Evangeliet ikke der, hvor Kristus er nævnet, for at
jeg ikke skal bygge paa en andens Grundvold, 21
men, som der er skrevet: „De, for hvem der ikke
blev kundgjort om ham, skulle se, og de, som ikke
have hørt, skulle forstaa." 22 Derfor er jeg ogsaa de
mange Gange bleven forhindret i at komme til eder.
23 Men nu, da jeg ikke mere har Rum i disse Egne og
i mange Aar har haft Længsel efter at komme til eder,
24 vil jeg, naar jeg rejser til Spanien, komme til eder;
thi jeg haaber at se eder paa Gennemrejsen og af
eder at blive befordret derhen, naar jeg først i nogen

Maade er bleven tilfredsstillet hos eder. 25 Men nu
rejser jeg til Jerusalem i Tjeneste for de hellige. 26
Thi Makedonien og Akaja have fundet Glæde i at
gøre et Sammenskud til de fattige iblandt de hellige i
Jerusalem. 27 De have nemlig fundet Glæde deri, og
de ere deres Skyldnere. Thi ere Hedningerne blevne
delagtige i hines aandelige Goder, da ere de ogsaa
skyldige at tjene dem med de timelige. 28 Naar jeg da
har fuldbragt dette og beseglet denne Frugt for dem,
vil jeg derfra drage om ad eder til Spanien. 29 Men jeg
ved, at naar jeg kommer til eder, skal jeg komme med
Kristi Velsignelses Fylde. 30 Men jeg formaner eder,
Brødre! ved vor Herre Jesus Kristus og ved Aandens
Kærlighed til med mig at stride i eders Bønner for mig
til Gud, 31 for at jeg maa udfries fra de genstridige i
Judæa, og mit Ærinde til Jerusalem maa blive de
hellige kærkomment, 32 for at jeg kan komme til
eder med Glæde, ved Guds Villie, og vederkvæges
med eder. 33 Men Fredens Gud være med eder alle!
Amen.

16 Men jeg anbefaler eder Føbe, vor Søster, som
er Tjenerinde ved Menigheden i Kenkreæ, 2 for
at I maa modtage hende i Herren, som det sømmer
sig de hellige, og yde hende Bistand, i hvad som
helst hun maatte trænge til eder; thi ogsaa hun har
været en Hjælperske for mange og for mig selv med.
3 Hilser Priska og Akvila, mine Medarbejdere i Kristus
Jesus, 4 som jo for mit Liv have sat deres egen Hals
i Vove, hvem ikke alene jeg takker, men ogsaa alle
Hedningernes Menigheder; 5 og hilser Menigheden i
deres Hus! Hilser Epænetus, min elskede, som er
Asiens Førstegrøde for Kristus. 6 Hilser Maria, som
har arbejdet meget for eder. 7 Hilser Andronikus og
Junias, mine Frænder og mine medfangne, som jo
ere navnkundige iblandt Apostlene og tilmed have
været i Kristus før mig. 8 Hilser Ampliatus, min
elskede i Herren! 9 Hilser Urbanus, vor Medarbejder i
Kristus, og Stakys, min elskede! 10 Hilser Apelles, den
prøvede i Kristus. Hilser dem, som ere af Aristobulus's
Hus. 11 Hilser Herodion, min Frænde! Hilser dem af
Narkissus's Hus, som ere i Herren. 12 Hilser Tryfæna
og Tryfosa, som arbejde i Herren. Hilser Persis, den
elskede, som jo har arbejdet meget i Herren. 13
Hilser Rufus, den udvalgte i Herren, og hans og
min Moder! 14 Hilser Asynkritus, Flegon, Hermes,
Patrobas, Hermas og Brødrene hos dem! 15 Hilser
Filologus og Julia, Nereus og hans Søster og Olympas
og alle de hellige hos dem! 16 Hilser hverandre med
et helligt Kys! Alle Kristi Menigheder hilse eder! 17
Men jeg formaner eder, Brødre! til at give Agt paa
dem, som volde Splittelserne og Forargelserne tvært
imod den Lære, som I have lært, og viger bort fra
dem! 18 Thi saadanne tjene ikke vor Herre Kristus,
men deres egen Bug, og ved søde Ord og skøn Tale
forføre de de troskyldiges Hjerter. 19 Eders Lydighed
er jo kommen alle for Øre; derfor glæder jeg mig over
eder. Men jeg vil, at I skulle være vise med Hensyn til
det gode og enfoldige med Hensyn til det onde. 20
Men Fredens Gud skal hastelig knuse Satan under
eders Fødder. Vor Herres Jesu Kristi Naade være
med eder! 21 Timotheus, min Medarbejder, og Lukius
og Jason og Sosipater, mine Frænder, hilse eder. 22
Jeg, Tertius, som har nedskrevet dette Brev, hilser
eder i Herren. 23 Kajus, min og den hele Menigheds
Vært, hilser eder. Erastus, Stadens Rentemester,
hilser eder, og Broderen Kvartus. [24 Vor Herres
Jesu Kristi Naade være med eder alle! Amen.] 25
Men ham, som kan styrke eder i mit Evangelium og
Forkyndelsen af Jesus Kristus, i Overensstemmelse
med Aabenbarelse af en Hemmelighed, som var
fortiet fra evige Tider, **(aiōnios g166)** 26 men nu er bragt
for Dagen og ved profetiske Skrifter efter den evige
Guds Befaling kundgjort for alle Hedningerne til Tros-
Lydighed: **(aiōnios g166)** 27 den ene vise Gud ved
Jesus Kristus, ham være Ære i Evigheders Evighed!
Amen. **(aiōn g165)**

1 Korinterne

1 Paulus, Jesu Kristi kaldede Apostel ved Guds
Villie, og Broderen Sosthenes **2** til Guds Menighed,
som er i Korinth, helligede i Kristus Jesus, hellige
ifølge Kald tillige med alle dem, der paa ethvert Sted
paakalde vor Herres Jesu Kristi, deres og vor Herres
Navn: **3** Naade være med eder og Fred fra Gud
vor Fader og den Herre Jesus Kristus! **4** Jeg takker
min Gud altid for eder, for den Guds Naade, som
blev given eder i Kristus Jesus, **5** at I ved ham ere
blevne rige i alt, i al Tale og al Kundskab, **6** ligesom
Vidnesbyrdet om Kristus er blevet stadfæstet hos
eder, **7** saa at I ikke staa tilbage i nogen Naadegave,
idet I forvente vor Herres Jesu Kristi Aabenbarelse,
8 han, som ogsaa skal stadfæste eder indtil Enden
som ustraffelige paa vor Herres Jesu Kristi Dag. **9**
Trofast er Gud, ved hvem I bleve kaldede til Samfund
med hans Søn, Jesus Kristus, vor Herre. **10** Men
jeg formaner eder, Brødre! ved vor Herres Jesu
Kristi Navn, at I alle skulle føre samme Tale, og at
der ikke maa findes Splittelser iblandt eder, men
at I skulle være forenede i det samme Sind og i
den samme Mening. **11** Thi det er blevet mig fortalt
om eder, mine Brødre! af Kloes Husfolk, at der er
Splidagtighed iblandt eder. **12** Jeg mener dette, at
enhver af eder siger: Jeg hører Paulus til, og jeg
Apollos, og jeg Kefas, og jeg Kristus. **13** Er Kristus
delt? mon Paulus blev korsfæstet for eder? eller bleve
I døbte til Paulus's Navn? **14** Jeg takker Gud for,
at jeg ikke døbte nogen af eder, uden Krispus og
Kajus, **15** for at ikke nogen skal sige, at I bleve døbte
til mit Navn. **16** Dog, jeg døbte ogsaa Stefanas's Hus;
ellers ved jeg ikke, om jeg døbte nogen anden. **17**
Thi Kristus sendte mig ikke for at døbe, men for at
forkynde Evangeliet, ikke med vise Ord, for at Kristi
Kors ikke skulde tabe sin Kraft. **18** Thi Korsets Ord
er vel for dem, som fortabes, en Daarskab, men for
dem, som frelses, for os er det en Guds Kraft. **19** Thi
der er skrevet: „Jeg vil lægge de vises Visdom øde,
og de forstandiges Forstand vil jeg gøre til intet." **20**
Hvor er der en viis? hvor er der en skriftklog? hvor er
der en Ordkæmper af denne Verden? har Gud ikke
gjort Verdens Visdom til Daarskab? **(aiōn g165)** **21** Thi
efterdi Verden ved sin Visdom ikke erkendte Gud i
hans Visdom, behagede det Gud ved Prædikenens
Daarskab at frelse dem, som tro, **22** eftersom baade
Jøder kræve Tegn, og Grækere søge Visdom, **23** vi
derimod prædike Kristus som korsfæstet, for Jøder
en Forargelse og for Hedninger en Daarskab, **24**
men for selve de kaldede baade Jøder og Grækere,
Kristus som Guds Kraft og Guds Visdom. **25** Thi
Guds Daarskab er visere end Menneskene, og Guds
Svaghed er stærkere end Menneskene. **26** Thi ser,
Brødre! paa eders Kaldelse, at I ere ikke mange
vise efter Kødet, ikke mange mægtige, ikke mange
fornemme; **27** men det, som var Daarskab for Verden,
udvalgte Gud for at beskæmme de vise, og det, som
var svagt for Verden, udvalgte Gud for at beskæmme
det stærke; **28** og det for Verden uædle og det
ringeagtede, det, som intet var, udvalgte Gud for
at gøre det, som var noget, til intet, **29** for at intet
Kød skal rose sig for Gud. **30** Men ud af ham ere I i
Kristus Jesus, som blev os Visdom fra Gud, baade
Retfærdighed og Helliggørelse og Forløsning; **31** for
at, som der er skrevet: „Den, som roser sig, rose sig
af Herren!"

2 Og jeg, Brødre! da jeg kom til eder, kom jeg
ikke og forkyndte eder Guds Vidnesbyrd med
Stormægtighed i Tale eller i Visdom; **2** thi jeg agtede
ikke at vide noget iblandt eder uden Jesus Kristus
og ham korsfæstet; **3** og jeg færdedes hos eder i
Svaghed og i Frygt og megen Bæven, **4** og min Tale
og min Prædiken var ikke med Visdoms overtalende
Ord, men med Aands og Krafts Bevisning, **5** for at
eders Tro ikke skulde bero paa Menneskers Visdom,
men paa Guds Kraft. **6** Dog, Visdom tale vi iblandt
de fuldkomne, men en Visdom, der ikke stammer
fra denne Verden, ikke heller fra denne Verdens
Herskere, som blive til intet; **(aiōn g165)** **7** men vi tale
Visdom fra Gud, den hemmelige, den, som var skjult,
som Gud før Verdens Begyndelse forudbestemte til
vor Herlighed, **(aiōn g165)** **8** hvilken ingen af denne
Verdens Herskere har erkendt; thi havde de erkendt
den, havde de ikke korsfæstet Herlighedens Herre;
(aiōn g165) **9** men, som der er skrevet: „Hvad intet Øje
har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i
noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem,
som elske ham." **10** Men os aabenbarede Gud det
ved Aanden; thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa
Guds Dybder. **11** Thi hvilket Menneske ved, hvad der
er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i
ham? Saaledes har heller ingen erkendt, hvad der er
i Gud, uden Guds Aand. **12** Men vi have ikke faaet
Verdens Aand, men Aanden fra Gud, for at vi kunne
vide, hvad der er os skænket af Gud; **13** og dette
tale vi ogsaa, ikke med Ord, lærte af menneskelig
Visdom, men med Ord, lærte af Aanden, idet vi
tolke aandelige Ting med aandelige Ord. **14** Men det
sjælelige Menneske tager ikke imod de Ting, som

høre Guds Aand til; thi de ere ham en Daarskab,
og han kan ikke erkende dem, thi de bedømmes
aandeligt. 15 Men den aandelige bedømmer alle
Ting, selv derimod bedømmes han af ingen. 16 Thi
hvem har kendt Herrens Sind, saa han skulde kunne
undervise ham? Men vi have Kristi Sind.

3 Og jeg, Brødre! kunde ikke tale til eder som til
aandelige, men som til kødelige, som til spæde
Børn i Kristus. 2 Mælk gav jeg eder at drikke, ikke
fast Føde; thi I kunde endnu ikke taale det, ja, I kunne
det ikke engang nu; 3 thi endnu ere I kødelige. Naar
der nemlig er Nid og Splid iblandt eder, ere I da ikke
kødelige og vandre paa Menneskers Vis? 4 Thi naar
en siger: „Jeg hører Paulus til," og en anden: „Jeg
hører Apollos til," ere I saa ikke „Mennesker"? 5
Hvad er da Apollos? og hvad er Paulus? Tjenere,
ved hvilke I bleve troende og det, efter som Herren
gav enhver. 6 Jeg plantede, Apollos vandede, men
Gud gav Vækst. 7 Saa er da hverken den noget,
som planter, ikke heller den, som vander, men Gud,
som giver Vækst. 8 Den, som planter, og den, som
vander, ere eet; men hver skal faa sin egen Løn efter
sit eget Arbejde. 9 Thi Guds Medarbejdere ere vi;
Guds Ager, Guds Bygning ere I. 10 Efter den Guds
Naade, som blev given mig, har jeg som en viis
Bygmester lagt Grundvold, men en anden bygger
derpaa. Men enhver se til, hvorledes han bygger
derpaa! 11 thi anden Grundvold kan ingen lægge
end den, som er lagt, hvilken er Jesus Kristus. 12
Men dersom nogen paa Grundvolden bygger med
Guld, Sølv, kostbare Stene, Træ, Hø, Straa, 13 da
skal enhvers Arbejde blive aabenbart; thi Dagen skal
gøre det klart, efterdi den aabenbares med Ild, og
hvordan enhvers Arbejde er, det skal Ilden prøve.
14 Dersom det Arbejde, som en har bygget derpaa,
bestaar, da skal han faa Løn; 15 dersom ens Arbejde
bliver opbrændt, da skal han gaa Glip af den; men
selv skal han blive frelst, dog som igennem Ild. 16
Vide I ikke, at I ere Guds Tempel, og Guds Aand bor i
eder? 17 Dersom nogen fordærver Guds Tempel, skal
Gud fordærve ham; thi Guds Tempel er helligt, og det
ere jo I. 18 Ingen bedrage sig selv! Dersom nogen
tykkes at være viis iblandt eder i denne Verden, han
vorde en Daare, for at han kan vorde viis. (aiōn g165)
19 Thi denne Verdens Visdom er Daarskab for Gud;
thi der er skrevet: „Han er den, som griber de vise
i deres Træskhed;" 20 og atter: „Herren kender de
vises Tanker, at de ere forfængelige." 21 Derfor rose
ingen sig af Mennesker! Alle Ting ere jo eders, 22
være sig Paulus eller Apollos eller Kefas eller Verden
eller Liv eller Død eller det nærværende eller det
tilkommende: alle Ting ere eders; 23 men I ere Kristi,
og Kristus er Guds.

4 Saaledes agte man os: som Kristi Tjenere og
Husholdere over Guds Hemmeligheder! 2 I øvrigt
kræves her af Husholdere, at man maa findes tro.
3 Men mig er det saare lidet at bedømmes af eder
eller af en menneskelig Ret; ja, jeg bedømmer end
ikke mig selv. 4 Thi vel ved jeg intet med mig selv,
dog er jeg ikke dermed retfærdiggjort; men den, som
bedømmer mig, er Herren. 5 Derfor dømmer ikke
noget før Tiden, førend Herren kommer, som baade
skal bringe for Lyset det, som er skjult i Mørket, og
aabenbare Hjerternes Raad; og da skal enhver faa
sin Ros fra Gud. 6 Men dette, Brødre! har jeg anvendt
paa mig selv og Apollos for eders Skyld, for at I paa
os kunne lære dette „ikke ud over, hvad der staar
skrevet", for at ikke nogen af eder for eens Skyld skal
opblæse sig mod en anden. 7 Thi hvem giver dig
Fortrin? og hvad har du, som du ikke har faaet givet?
men naar du virkelig har faaet det, hvorfor roser du
dig da, som om du ikke havde faaet det? 8 I ere
allerede mættede, I ere allerede blevne rige, I ere
blevne Konger uden os, ja, gid I dog vare blevne
Konger, for at ogsaa vi kunde være Konger med eder!
9 Thi mig synes, at Gud har fremstillet os Apostle som
de ringeste, ligesom dødsdømte; thi et Skuespil ere
vi blevne for Verden, baade for Engle og Mennesker.
10 Vi ere Daarer for Kristi Skyld, men I ere kloge i
Kristus; vi svage, men I stærke; I hædrede, men vi
vanærede. 11 Indtil denne Time lide vi baade Hunger
og Tørst og Nøgenhed og faa Næveslag og have
intet blivende Sted 12 og arbejde møjsommeligt med
vore egne Hænder. Udskælder man os, velsigne vi;
forfølger man os, finde vi os deri; 13 spotter man
os, give vi gode Ord; som Verdens Fejeskarn ere
vi blevne, et Udskud for alle indtil nu. 14 Ikke for at
beskæmme eder skriver jeg dette; men jeg paaminder
eder som mine elskede Børn. 15 Thi om I end have ti
Tusinde Opdragere i Kristus, have I dog ikke mange
Fædre; thi jeg har i Kristus Jesus avlet eder ved
Evangeliet. 16 Jeg formaner eder altsaa, vorder mine
Efterfølgere! 17 Derfor har jeg sendt Timotheus til
eder, som er mit elskede og trofaste Barn i Herren, og
han skal minde eder om mine Veje i Kristus, saaledes
som jeg lærer alle Vegne i enhver Menighed. 18 Men
nogle ere blevne opblæste, i den Tanke, at jeg ikke
kommer til eder; 19 men jeg skal snart komme til
eder, om Herren vil, og gøre mig bekendt, ikke med
de opblæstes Ord, men med deres Kraft. 20 Thi Guds

Rige bestaar ikke i Ord, men i Kraft. 21 Hvad ville I?
Skal jeg komme til eder med Ris eller med Kærlighed
og Sagtmodigheds Aand?

5 I det hele taget høres der om Utugt iblandt eder,
og det saadan Utugt, som end ikke findes iblandt
Hedningerne, at en lever med sin Faders Hustru. 2
Og I ere opblæste og bleve ikke snarere bedrøvede,
for at den, som har gjort denne Gerning, maatte
udstødes af eders Midte! 3 Thi jeg for min Del,
fraværende med Legemet, men nærværende med
Aanden, har allerede, som om jeg var nærværende,
fældet den Dom over ham, som paa saadan Vis har
bedrevet dette, 4 at, naar i vor Herres Jesu Navn I
og min Aand ere forsamlede, saa med vor Herres
Jesu Kraft 5 at overgive den paagældende til Satan til
Kødets Undergang, for at Aanden kan frelses paa den
Herres Jesu Dag. 6 Det er ikke noget smukt, I rose
eder af! Vide I ikke, at en liden Surdejg syrer hele
Dejgen? 7 Udrenser den gamle Surdejg, for at I kunne
være en ny Dejg, ligesom I jo ere usyrede; thi ogsaa
vort Paaskelam er slagtet, nemlig Kristus. 8 Derfor,
lader os holde Højtid, ikke med gammel Surdejg, ej
heller med Sletheds og Ondskabs Surdejg, men med
Renheds og Sandheds usyrede Brød. 9 Jeg skrev
eder til i mit Brev, at I ikke skulle have Samkvem
med utugtige, — 10 ikke i al Almindelighed denne
Verdens utugtige eller havesyge og Røvere eller
Afgudsdyrkere; ellers maatte I jo gaa ud af Verden.
11 Men nu skrev jeg til eder, at I ikke skulle have
Samkvem, om nogen, der har Navn af Broder, er
en utugtig eller en havesyg eller en Afgudsdyrker
eller en Skændegæst eller en Dranker eller en Røver,
ja, end ikke spise sammen med en saadan. 12 Thi
hvad kommer det mig ved at dømme dem, som ere
udenfor? Dømme I ikke dem, som ere indenfor? 13
Men dem udenfor skal Gud dømme. Bortskaffer den
onde fra eder selv!

6 Kan nogen af eder, naar han har Sag med en
anden, føre det over sit Sind at søge Dom hos de
uretfærdige, og ikke hos de hellige? 2 Eller vide I ikke,
at de hellige skulle dømme Verden? og naar Verden
dømmes ved eder, ere I da uværdige til at sidde til
Doms i de ringeste Sager? 3 Vide I ikke, at vi skulle
dømme Engle? end sige da i timelige Ting! 4 Naar I
da have Sager om timelige Ting, sætte I da dem til
Dommere, som ere agtede for intet i Menigheden?
5 Til Skam for eder siger jeg det: Er der da slet
ingen viis iblandt eder, som kan dømme sine Brødre
imellem? 6 Men Broder fører Sag imod Broder, og
det for vantro! 7 Overhovedet er jo allerede det en
Fejl hos eder, at I have Retssager med hverandre.
Hvorfor lide I ikke hellere Uret? hvorfor lade I eder
ikke hellere plyndre? 8 Men I gøre Uret og plyndre,
og det Brødre! 9 Eller vide I ikke, at uretfærdige
skulle ikke arve Guds Rige? Farer ikke vild! Hverken
utugtige eller Afgudsdyrkere eller Horkarle eller de,
som lade sig bruge til unaturlig Utugt, eller de, som
øve den, 10 eller Tyve eller havesyge eller Drankere,
ingen Skændegæster, ingen Røvere skulle arve Guds
Rige. 11 Og saadanne vare I for en Del; men I
lode eder aftvætte, ja, I bleve helligede, ja, I bleve
retfærdiggjorte ved den Herres Jesu Navn og ved
vor Guds Aand. 12 Alt er mig tilladt, men ikke alt er
gavnligt; alt er mig tilladt, men jeg skal ikke lade mig
beherske af noget. 13 Maden er for Bugen og Bugen
for Maden; men Gud skal tilintetgøre baade denne
og hin. Legemet derimod er ikke for Utugt, men for
Herren, og Herren for Legemet; 14 og Gud har baade
oprejst Herren og skal oprejse os ved sin Kraft. 15
Vide I ikke, at eders Legemer ere Kristi Lemmer?
Skal jeg da tage Kristi Lemmer og gøre Skøgelemmer
deraf? Det være langtfra! 16 Eller vide I ikke, at
den, som holder sig til Skøgen, er eet Legeme med
hende? „Thi de to," hedder det, „skulle blive til eet
Kød." 17 Men den, som holder sig til Herren, er een
Aand med ham. 18 Flyr Utugt! Enhver Synd, som et
Menneske ellers gør, er uden for Legemet; men den,
som bedriver Utugt, synder imod sit eget Legeme. 19
Eller vide I ikke, at eders Legeme er et Tempel for
den Helligaand, som er i eder, hvilken I have fra Gud,
og at I ikke ere eders egne? 20 Thi I bleve købte dyrt;
ærer derfor Gud i eders Legeme!

7 Men hvad det angaar, hvorom I skreve til mig, da
er det godt for en Mand ikke at røre en Kvinde;
2 men for Utugts Skyld have hver Mand sin egen
Hustru, og hver Kvinde have sin egen Mand. 3
Manden yde Hustruen sin Skyldighed; ligeledes ogsaa
Hustruen Manden. 4 Hustruen raader ikke over sit
eget Legeme, men Manden; ligesaa raader heller
ikke Manden over sit eget Legeme, men Hustruen. 5
Unddrager eder ikke hinanden, uden maaske med
fælles Samtykke, til en Tid, for at I kunne have Ro
til Bønnen, og for saa atter at være sammen, for
at Satan ikke skal friste eder, fordi I ikke formaa
at være afholdende. 6 Men dette siger jeg som en
Indrømmelse, ikke som en Befaling. 7 Jeg ønsker
dog, at alle Mennesker maatte være, som jeg selv er;
men hver har sin egen Naadegave fra Gud, den ene
saa, den anden saa. 8 Til de ugifte og til Enkerne
siger jeg, at det er godt for dem, om de forblive som

jeg. 9 Men kunne de ikke være afholdende, da lad
dem gifte sig; thi det er bedre at gifte sig end at lide
Brynde. 10 Men de gifte byder ikke jeg, men Herren,
at en Hustru ikke skal skille sig fra sin Mand; (11
men om hun virkeligt skiller sig fra ham, da forblive
hun ugift eller forlige sig med Manden;) og at en
Mand ikke skal forlade sin Hustru. 12 Men til de andre
siger jeg, ikke Herren: Dersom nogen Broder har
en vantro Hustru, og denne samtykker i at bo hos
ham, saa forlade han hende ikke! 13 Og dersom en
Hustru har en vantro Mand, og denne samtykker i
at bo hos hende, saa forlade hun ikke Manden! 14
Thi den vantro Mand er helliget ved Hustruen, og
den vantro Hustru er helliget ved Manden; ellers
vare jo eders Børn urene, men nu ere de hellige. 15
Men skiller den vantro sig, saa lad ham skille sig;
ingen Broder eller Søster er trælbunden i saadanne
Tilfælde; men Gud har kaldet os til Fred. 16 Thi hvad
ved du, Hustru! om du kan frelse din Mand? eller
hvad ved du, Mand! om du kan frelse din Hustru?
17 Kun vandre enhver saaledes, som Herren har
tildelt ham, som Gud har kaldet ham; og saaledes
forordner jeg i alle Menighederne. 18 Blev nogen
kaldet som omskaaren, han lade ikke Forhud drage
over; er nogen kaldet som uomskaaren, han lade sig
ikke omskære! 19 Omskærelse har intet at sige, og
Forhud har intet at sige, men det at holde Guds Bud.
20 Hver blive i den Stand, hvori han blev kaldet! 21
Blev du kaldet som Træl, da lad det ikke bekymre
dig, men om du ogsaa kan blive fri, da gør hellere
Brug deraf! 22 Thi den, der er kaldet i Herren som
Træl, er Herrens frigivne; ligesaa er den, der er kaldet
som fri, Kristi Træl. 23 Dyrt bleve I købte, vorder ikke
Menneskers Trælle! 24 I den Stand, hvori enhver blev
kaldet, Brødre, deri blive han for Gud! 25 Men om
Jomfruerne har jeg ikke nogen Befaling fra Herren,
men giver min Mening til Kende som den, hvem
Herren barmhjertigt har forundt at være troværdig.
26 Jeg mener altsaa dette, at det paa Grund af den
forhaandenværende Nød er godt for et Menneske
at være saaledes, som han er. 27 Er du bunden
til en Kvinde, da søg ikke at blive løst; er du ikke
bunden, da søg ikke en Hustru! 28 Men om du ogsaa
gifter dig, synder du ikke; og om en Jomfru gifter sig,
synder hun ikke; dog ville saadanne faa Trængsel i
Kødet. Men jeg skaaner eder. 29 Men dette siger jeg
eder, Brødre! at Tiden er kort, for at herefter baade
de, der have Hustruer, skulle være, som om de ingen
have, 30 og de, der græde, som om de ikke græde,
og de, der glæde sig, som om de ikke glæde sig,
og de, der købe, som om de ikke besidde, 31 og
de, der bruge denne Verden, som om de ikke gøre
Brug af den; thi denne Verdens Skikkelse forgaar.
32 Men jeg ønsker, at I maa være uden Bekymring.
Den ugifte er bekymret for de Ting, som høre Herren
til, hvorledes han kan behage Herren; 33 men den
gifte er bekymret for de Ting, som høre Verden til,
hvorledes han kan behage Hustruen. 34 Og der er
ogsaa Forskel imellem Hustruen og Jomfruen. Den
ugifte er bekymret for de Ting, som høre Herren til, for
at hun kan være hellig baade paa Legeme og Aand;
men den gifte er bekymret for det, som hører Verden
til, hvorledes hun kan behage Manden. 35 Men dette
siger jeg til eders eget Gavn, ikke for at kaste en
Snare om eder, men for at bevare Sømmelighed og
en urokkelig Vedhængen ved Herren. 36 Men dersom
nogen mener at volde sin ugifte Datter Skam, om
hun sidder over Tiden, og det maa saa være, han
gøre, hvad han vil, han synder ikke; lad dem gifte
sig! 37 Men den, som staar fast i sit Hjerte og ikke er
tvungen, men har Raadighed over sin Villie og har
besluttet dette i sit Hjerte at holde sin Datter ugift,
han gør vel. 38 Altsaa, baade den, som bortgifter sin
Datter, gør vel, og den, som ikke bortgifter hende, gør
bedre. 39 En Hustru er bunden, saa længe hendes
Mand lever; men dersom Manden sover hen, er hun
fri til at gifte sig med hvem hun vil, kun at det sker i
Herren. 40 Men lykkeligere er hun, om hun forbliver
saaledes, som hun er, efter min Mening; men ogsaa
jeg mener at have Guds Aand.

8 Men hvad Kødet fra Afgudsofrene angaar, da vide
vi, fordi vi alle have Kundskab — (Kundskaben
opblæser, men Kærligheden opbygger. 2 Dersom
nogen tykkes at kende noget, han kender endnu ikke
saaledes, som man bør kende. 3 Men dersom nogen
elsker Gud, han er kendt af ham.) 4 Hvad altsaa
Spisningen af Offerkødet angaar, da vide vi, at der er
ingen Afgud i Verden, og at der ingen Gud er uden
een. 5 Thi om der end er saakaldte Guder, være sig i
Himmelen eller paa Jorden, som der jo er mange
Guder og mange Herrer, 6 saa er der for os dog
kun een Gud, Faderen, af hvem alle Ting ere, og
vi til ham, og een Herre, Jesus Kristus, ved hvem
alle Ting ere, og vi ved ham. 7 Dog ikke alle have
den Kundskab. Men der er nogle, som ifølge deres
hidtidige Afgudsvane spise det som Afgudsofferkød,
og deres Samvittighed, som er skrøbelig, besmittes.
8 Men Mad skal ikke bestemme vor Stilling over for
Gud; hverken have vi Fortrin, om vi spise, eller staa
tilbage, om vi ikke spise. 9 Men ser til, at ikke denne
eders Frihed skal blive til Anstød for de skrøbelige! 10

Thi dersom nogen ser dig, som har Kundskab, sidde
til Bords i et Afgudshus, vil saa ikke Samvittigheden
hos den, som er skrøbelig, blive opbygget til at
spise Afgudsofferkødet? 11 Den skrøbelige gaar jo til
Grunde ved din Kundskab, Broderen, for hvis Skyld
Kristus er død. 12 Men naar I saaledes synde imod
Brødrene og saare deres skrøbelige Samvittighed,
synde I imod Kristus. 13 Derfor, om Mad forarger min
Broder, vil jeg aldrig i Evighed spise Kød, for at jeg
ikke skal forarge min Broder. (aiōn g165)

9 Er jeg ikke fri? er jeg ikke Apostel? har jeg ikke
set Jesus, vor Herre? ere I ikke min Gerning i
Herren? 2 Er jeg ikke Apostel for andre, saa er jeg
det dog i det mindste for eder; thi Seglet paa min
Apostelgerning ere I i Herren. 3 Dette er mit Forsvar
imod dem, som bedømme mig. 4 Have vi ikke Ret til
at spise og drikke? 5 Have vi ikke Ret til at føre en
Søster med om som Hustru, som ogsaa de andre
Apostle og Herrens Brødre og Kefas? 6 Eller have
alene jeg og Barnabas ingen Ret til at lade være at
arbejde? 7 Hvem tjener vel nogen Sinde i Krig paa
egen Sold? Hvem planter en Vingaard og spiser ikke
dens Frugt? Eller hvem vogter en Hjord og nyder
ikke af Hjordens Mælk? 8 Taler jeg vel dette blot
efter menneskelig Vis, eller siger ikke ogsaa Loven
dette? 9 Thi i Mose Lov er der skrevet: „Du maa ikke
binde Munden til paa en Okse, som tærsker." Er det
Okserne, Gud bekymrer sig om, 10 eller siger han
det ikke i hvert Tilfælde for vor Skyld? For vor Skyld
blev det jo skrevet, fordi den, som pløjer, bør pløje
i Haab, og den, som tærsker, bør gøre det i Haab
om at faa sin Del. 11 Naar vi have saaet eder de
aandelige Ting, er det da noget stort, om vi høste
eders timelige? 12 Dersom andre nyde saadan Ret
over eder, kunde da vi ikke snarere? Dog have vi
ikke brugt denne Ret; men vi taale alt, for at vi ikke
skulle lægge noget i Vejen for Kristi Evangelium. 13
Vide I ikke, at de, som udføre de hellige Tjenester,
faa deres Føde fra Helligdommen, de, som tjene ved
Alteret, dele med Alteret? 14 Saaledes har ogsaa
Herren forordnet for dem, som forkynde Evangeliet,
at de skulle leve af Evangeliet. 15 Jeg derimod har
ikke gjort Brug af noget af dette. Jeg skriver dog ikke
dette, for at det skal ske saaledes med mig; thi jeg
vil hellere dø, end at nogen skulde gøre min Ros til
intet. 16 Thi om jeg forkynder Evangeliet, har jeg ikke
noget at rose mig af; der paaligger mig nemlig en
Nødvendighed, thi ve mig, om jeg ikke forkynder det!
17 Gør jeg nemlig dette af fri Villie, saa faar jeg Løn;
men har jeg imod min Villie faaet en Husholdning
betroet, 18 hvad er da min Løn? For at jeg, naar jeg
forkynder Evangeliet, skal fremsætte det for intet, saa
at jeg ikke gør Brug af min Ret i Evangeliet. 19 Thi
skønt jeg er fri over for alle, har jeg dog gjort mig selv
til Tjener for alle, for at jeg kunde vinde des flere. 20
Og jeg er bleven Jøderne som en Jøde, for at jeg
kunde vinde Jøder; dem under Loven som en under
Loven, skønt jeg ikke selv er under Loven, for at jeg
kunde vinde dem, som ere under Loven; 21 dem
uden for Loven som en uden for Loven, skønt jeg
ikke er uden Lov for Gud, men under Kristi Lov, for
at jeg kunde vinde dem, som ere uden for Loven.
22 Jeg er bleven skrøbelig for de skrøbelige, for at
jeg kunde vinde de skrøbelige; jeg er bleven alt for
alle, for at jeg i ethvert Fald kunde frelse nogle. 23
Men alt gør jeg for Evangeliets Skyld, for at jeg kan
blive meddelagtig deri. 24 Vide I ikke, at de, som løbe
paa Banen, løbe vel alle, men ikkun een faar Prisen?
Saaledes skulle I løbe, for at I kunne vinde den. 25
Enhver, som deltager i Kamplegene, er afholdende i
alt; hine nu vel for at faa en forkrænkelig Krans, men
vi en uforkrænkelig. 26 Jeg løber derfor ikke som paa
det uvisse; jeg fægter som en, der ikke slaar i Luften;
27 men jeg bekæmper mit Legeme og holder det i
Trældom, for at ikke jeg, som har prædiket for andre,
selv skal blive forkastet.

10 Thi jeg vil ikke, Brødre, at I skulle være uvidende
om, at vore Fædre vare alle under Skyen og gik
alle igennem Havet 2 og bleve alle døbte til Moses
i Skyen og i Havet 3 og spiste alle den samme
aandelige Mad 4 og drak alle den samme aandelige
Drik; thi de drak af en aandelig Klippe, som fulgte
med; men Klippen var Kristus. 5 Alligevel fandt Gud
ikke Behag i de fleste af dem; thi de bleve slagne ned
i Ørkenen. 6 Men disse Ting skete som Forbilleder for
os, for at vi ikke skulle begære, hvad ondt er, saaledes
som hine begærede. 7 Bliver ej heller Afgudsdyrkere
som nogle af dem, ligesom der er skrevet: „Folket
satte sig ned at spise og drikke, og de stode op at
lege." 8 Lader os ej heller bedrive Utugt, som nogle
af dem bedreve Utugt, og der faldt paa een Dag tre
og tyve Tusinde. 9 Lader os ej heller friste Herren,
som nogle af dem fristede ham og bleve ødelagte
af Slanger. 10 Knurrer ej heller, som nogle af dem
knurrede og bleve ødelagte af Ødelæggeren. 11 Men
dette skete dem forbilledligt, men det blev skrevet til
Advarsel for os, til hvem Tidernes Ende er kommen.
(aiōn g165) 12 Derfor den, som tykkes at staa, se til, at
han ikke falder! 13 Der er ikke kommet andre end
menneskelige Fristelser over eder, og trofast er Gud,

som ikke vil tillade, at I fristes over Evne, men som
sammen med Fristelsen vil skabe ogsaa Udgangen
af den, for at I maa kunne udholde den. 14 Derfor,
mine elskede, flyr fra Afgudsdyrkelsen! 15 Jeg taler
som til forstandige; dømmer selv, hvad jeg siger.
16 Velsignelsens Kalk, som vi velsigne, er den ikke
Samfund med Kristi Blod? det Brød, som vi bryde, er
det ikke Samfund med Kristi Legeme? 17 Fordi der er
eet Brød, ere vi mange eet Legeme; thi vi faa alle Del
i det ene Brød. 18 Ser til Israel efter Kødet; have de,
som spise Ofrene, ikke Samfund med Alteret? 19
Hvad siger jeg da? At Afgudsofferkød er noget? eller
at en Afgud er noget? 20 Nej! men hvad Hedningerne
ofre, ofre de til onde Aander og ikke til Gud; men jeg
vil ikke, at I skulle faa Samfund med de onde Aander.
21 I kunne ikke drikke Herrens Kalk og onde Aanders
Kalk; I kunne ikke være delagtige i Herrens Bord og i
onde Aanders Bord. 22 Eller skulle vi vække Herrens
Nidkærhed? Mon vi ere stærkere end han? 23 Alt er
tilladt, men ikke alt er gavnligt; alt er tilladt, men ikke
alt opbygger. 24 Ingen søge sit eget, men Næstens!
25 Alt, hvad der sælges i Slagterbod, spiser det, uden
at undersøge noget af Samvittigheds-Hensyn; 26 thi
Herrens er Jorden og dens Fylde. 27 Dersom nogen
af de vantro indbyder eder, og I ville gaa derhen, da
spiser alt det, som sættes for eder, uden at undersøge
noget af Samvittigheds-Hensyn. 28 Men dersom
nogen siger til eder: „Dette er Offerkød," da lad være
at spise for hans Skyld, som gav det til Kende, og
for Samvittighedens Skyld. 29 Samvittigheden siger
jeg, ikke ens egen, men den andens; thi hvorfor skal
min Frihed dømmes af en anden Samvittighed? 30
Dersom jeg nyder det med Taksigelse, hvorfor hører
jeg da ilde for det, som jeg takker for? 31 Hvad enten I
derfor spise eller drikke, eller hvad I gøre, da gører alt
til Guds Ære! 32 Værer uden Anstød baade for Jøder
og Grækere og for Guds Menighed, 33 ligesom ogsaa
jeg i alt stræber at tækkes alle, idet jeg ikke søger,
hvad der gavner mig selv, men hvad der gavner de
mange, for at de kunne frelses.

11 Vorder mine Efterfølgere, ligesom ogsaa jeg er
Kristi! 2 Men jeg roser eder, fordi I komme mig i
Hu i alt og holde fast ved Overleveringerne, saaledes
som jeg har overleveret eder dem. 3 Men jeg vil,
at I skulle vide, at Kristus er enhver Mands Hoved;
men Manden er Kvindens Hoved; men Gud er Kristi
Hoved. 4 Hver Mand, som beder eller profeterer med
tildækket Hoved, beskæmmer sit Hoved. 5 Men hver
Kvinde, som beder eller profeterer med utildækket
Hoved, beskæmmer sit Hoved; thi det er lige det
samme, som var hun raget. 6 Thi naar en Kvinde
ikke tildækker sig, saa lad hende ogsaa klippe sit
Haar af; men er det usømmeligt for en Kvinde at
klippes eller rages, da tildække hun sig! 7 Thi en
Mand bør ikke tildække sit Hoved, efterdi han er
Guds Billede og Ære; men Kvinden er Mandens
Ære. 8 Mand er jo ikke af Kvinde, men Kvinde af
Mand. 9 Ej heller er jo Mand skabt for Kvindens
Skyld, men Kvinde for Mandens Skyld. 10 Derfor
bør Kvinden have et Ærbødighedstegn paa Hovedet
for Englenes Skyld. 11 Dog er hverken Kvinde uden
Mand eller Mand uden Kvinde i Herren. 12 Thi ligesom
Kvinden er af Manden, saaledes er ogsaa Manden
ved Kvinden; men alt sammen er det af Gud. 13
Dømmer selv: Er det sømmeligt, at en Kvinde beder
til Gud med utildækket Hoved? 14 Lærer ikke ogsaa
selve Naturen eder, at naar en Mand bærer langt
Haar, er det ham en Vanære, 15 men naar en Kvinde
bærer langt Haar, er det hende en Ære; thi det lange
Haar er givet hende som et Slør. 16 Men har nogen
Lyst til at trættes herom, da have vi ikke saadan
Skik, og Guds Menigheder ej heller. 17 Men idet jeg
giver følgende Formaning, roser jeg ikke, at I komme
sammen, ikke til det bedre, men til det værre. 18 For
det første nemlig hører jeg, at naar I komme sammen
i Menighedsforsamling, er der Splittelser iblandt eder;
og for en Del tror jeg det. 19 Thi der maa endog
være Partier iblandt eder, for at de prøvede kunne
blive aabenbare iblandt eder. 20 Naar I da komme
sammen, er dette ikke at æde en Herrens Nadvere.
21 Thi under Spisningen tager enhver sit eget Maaltid
forud, og den ene hungrer, den anden beruser sig.
22 Have I da ikke Huse til at spise og drikke i? eller
foragte I Guds Menighed og beskæmme dem, som
intet have? Hvad skal jeg sige eder? skal jeg rose
eder? I dette roser jeg eder ikke. 23 Thi jeg har
modtaget fra Herren, hvad jeg ogsaa har overleveret
eder: At den Herre Jesus i den Nat, da han blev
forraadt, tog Brød, 24 takkede og brød det og sagde:
„Dette er mit Legeme, som er for eder; gører dette til
min Ihukommelse!" 25 Ligesaa tog han ogsaa Kalken
efter Aftensmaaltidet og sagde: „Denne Kalk er den
nye Pagt i mit Blod; gører dette, saa ofte som I drikke
det, til min Ihukommelse!" 26 Thi saa ofte, som I æde
dette Brød og drikke Kalken, forkynde I Herrens Død,
indtil han kommer. 27 Derfor, den, som æder Brødet
eller drikker Herrens Kalk uværdigt, paadrager sig
Skyld over for Herrens Legeme og Blod. 28 Men hvert
Menneske prøve sig selv, og saaledes æde han af
Brødet og drikke af Kalken! 29 Thi den, som æder
og drikker, æder og drikker sig selv en Dom til, naar

han ikke agter paa Legemet. 30 Derfor ere mange
skrøbelige og sygelige iblandt eder, og en Del sover
hen. 31 Men dersom vi bedømte os selv, bleve vi
ikke dømte. 32 Men naar vi dømmes, tugtes vi af
Herren, for at vi ikke skulle fordømmes med Verden.
33 Derfor, mine Brødre! naar I komme sammen til
Maaltid, da venter paa hverandre! 34 Naar nogen
hungrer, han spise hjemme, for at I ikke skulle komme
sammen til Dom. Men det øvrige skal jeg forordne,
naar jeg kommer.

12 Men hvad de aandelige Gaver angaar, Brødre!
vil jeg ikke, at I skulle være uvidende. 2 I vide,
at da I vare Hedninger, droges I hen til de stumme
Afguder, som man drog eder. 3 Derfor kundgør jeg
eder, at ingen, som taler ved Guds Aand, siger: „Jesus
er en Forbandelse," og ingen kan sige: „Jesus er
Herre" uden ved den Helligaand. 4 Der er Forskel paa
Naadegaver, men det er den samme Aand; 5 og der
er Forskel paa Tjenester, og det er den samme Herre;
6 og der er Forskel paa kraftige Gerninger, men det
er den samme Gud, som virker alt i alle. 7 Men til
enhver gives Aandens Aabenbarelse til det, som er
gavnligt. 8 En gives der nemlig ved Aanden Visdoms
Tale; en anden Kundskabs Tale ifølge den samme
Aand; 9 en anden Tro i den samme Aand; en anden
Gaver til at helbrede i den ene Aand; 10 en anden at
udføre kraftige Gerninger; en anden profetisk Gave;
en anden at bedømme Aander; en anden forskellige
Slags Tungetale; en anden Udlægning af Tungetale.
11 Men alt dette virker den ene og samme Aand,
som uddeler til enhver især, efter som han vil. 12
Thi ligesom Legemet er eet og har mange Lemmer,
men alle Legemets Lemmer, skønt de ere mange,
dog ere eet Legeme, saaledes ogsaa Kristus. 13
Thi med een Aand bleve vi jo alle døbte til at være
eet Legeme, hvad enten vi ere Jøder eller Grækere,
Trælle eller frie; og alle fik vi een Aand at drikke. 14
Legemet er jo heller ikke eet Lem, men mange. 15
Dersom Foden vilde sige: „Fordi jeg ikke er Haand,
hører jeg ikke til Legemet," saa ophører den dog
ikke derfor at høre til Legemet. 16 Og dersom Øret
vilde sige: „Fordi jeg ikke er Øje, hører jeg ikke til
Legemet," saa ophører det dog ikke derfor at høre
til Legemet. 17 Dersom hele Legemet var Øje, hvor
blev da Hørelsen? Dersom det helt var Hørelse, hvor
blev da Lugten? 18 Men nu har Gud sat Lemmerne,
ethvert af dem, paa Legemet, efter som han vilde.
19 Men dersom de alle vare eet Lem, hvor blev da
Legemet? 20 Nu er der derimod mange Lemmer
og dog kun eet Legeme. 21 Øjet kan ikke sige til
Haanden: „Jeg har dig ikke nødig," eller atter Hovedet
til Fødderne: „Jeg har eder ikke nødig." 22 Nej, langt
snarere ere de Lemmer paa Legemet nødvendige,
som synes at være de svageste, 23 og de, som synes
os mindre ærefulde paa Legemet, dem klæde vi med
des mere Ære; og de Lemmer, vi blues ved, omgives
med desto større Blufærdighed; 24 de derimod, som
vi ikke blues ved, have det ikke nødig. Men Gud har
sammenføjet Legemet saaledes, at han tillagde det
ringere mere Ære; 25 for at der ikke skal være Splid i
Legemet, men for at Lemmerne skulle have samme
Omsorg for hverandre; 26 og hvad enten eet Lem
lider, lide alle Lemmerne med, eller eet Lem bliver
hædret, glæde alle Lemmerne sig med. 27 Men I ere
Kristi Legeme, og Lemmer enhver især. 28 Og nogle
satte Gud i Menigheden for det første til Apostle, for
det andet til Profeter, for det tredje til Lærere, dernæst
kraftige Gerninger, dernæst Gaver til at helbrede, til
at hjælpe, til at styre, og forskellige Slags Tungetale.
29 Mon alle ere Apostle? mon alle ere Profeter? mon
alle ere Lærere? mon alle gøre kraftige Gerninger?
30 mon alle have Gaver til at helbrede? mon alle tale i
Tunger? mon alle udlægge? 31 Men tragter efter de
største Naadegaver! Og ydermere viser jeg eder en
ypperlig Vej.

13 Taler jeg med Menneskers og Engles Tunger,
men ikke har Kærlighed, da er jeg bleven et
lydende Malm eller en klingende Bjælde. 2 Og har
jeg profetisk Gave og kender alle Hemmelighederne
og al Kundskaben, og har jeg al Troen, saa at jeg kan
flytte Bjerge, men ikke har Kærlighed, da er jeg intet.
3 Og uddeler jeg alt, hvad jeg ejer, til de fattige og
giver mit Legeme hen til at brændes, men ikke har
Kærlighed, da gavner det mig intet. 4 Kærligheden
er langmodig, er velvillig; Kærligheden bærer ikke
Nid; Kærligheden praler ikke, opblæses ikke, 5
gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, forbitres
ikke, tilregner ikke det onde; 6 glæder sig ikke over
Uretfærdigheden, men glæder sig ved Sandheden;
7 den taaler alt, tror alt, haaber alt, udholder alt.
8 Kærligheden bortfalder aldrig; men enten det er
profetiske Gaver, de skulle forgaa, eller Tungetale,
den skal ophøre, eller Kundskab, den skal forgaa; 9
thi vi kende stykkevis og profetere stykkevis; 10 men
naar det fuldkomne kommer, da skal det stykkevise
forgaa. 11 Da jeg var Barn, talte jeg som et Barn,
tænkte jeg som et Barn, dømte jeg som et Barn; efter
at jeg er bleven Mand, har jeg aflagt det barnagtige.
12 Nu se vi jo i et Spejl, i en Gaade, men da skulle vi
se Ansigt til Ansigt; nu kender jeg stykkevis, men da

skal jeg erkende, ligesom jeg jo blev erkendt. 13 Saa
bliver da Tro, Haab, Kærlighed, disse tre; men størst
iblandt disse er Kærligheden.

14 Higer efter Kærligheden, og tragter efter de
aandelige Gaver, men mest efter at profetere. 2
Thi den, som taler i Tunger, taler ikke for Mennesker,
men for Gud; thi ingen forstaar det, men han taler
Hemmeligheder i Aanden. 3 Men den, som profeterer,
taler Mennesker til Opbyggelse og Formaning og
Trøst. 4 Den, som taler i Tunger, opbygger sig selv;
men den, som profeterer, opbygger en Menighed.
5 Men jeg ønsker, at I alle maatte tale i Tunger,
men endnu hellere, at I maatte profetere; den, som
profeterer, er større end den, som taler i Tunger, med
mindre han udlægger det, for at Menigheden kan
faa Opbyggelse deraf. 6 Men nu, Brødre! dersom
jeg kommer til eder og taler i Tunger, hvad vil jeg
da gavne eder, hvis jeg ikke taler til eder enten ved
Aabenbaring eller ved Kundskab, enten ved Profeti
eller ved Lære? 7 Selv de livløse Ting, som give Lyd,
være sig en Fløjte eller en Harpe, naar de ikke gøre
Skel imellem Tonerne, hvorledes skal man saa kunne
forstaa, hvad der spilles paa Fløjten eller Harpen? 8
Ja, ogsaa naar en Basun giver en utydelig Lyd, hvem
vil da berede sig til Krig? 9 Saaledes ogsaa med
eder: dersom I ikke ved Tungen fremføre tydelig Tale,
hvorledes skal man da kunne forstaa det, som tales?
I ville jo tale hen i Vejret. 10 Der er i Verden, lad os
sige, saa og saa mange Slags Sprog, og der er intet
af dem, som ikke har sin Betydning. 11 Dersom jeg
nu ikke kender Sprogets Betydning, bliver jeg en
Barbar for den, som taler, og den, som taler, bliver
en Barbar for mig. 12 Saaledes ogsaa med eder:
naar I tragte efter aandelige Gaver, da lad det være
til Menighedens Opbyggelse, at I søge at blive rige
derpaa! 13 Derfor, den, som taler i Tunger, han bede
om, at han maa kunne udlægge det. 14 Thi dersom
jeg taler i Tunger og beder, da beder vel min Aand,
men min Forstand er uden Frugt. 15 Hvad da? Jeg
vil bede med Aanden, men jeg vil ogsaa bede med
Forstanden; jeg vil lovsynge med Aanden, men jeg
vil ogsaa lovsynge med Forstanden. 16 Ellers, naar
du priser Gud i Aanden, hvorledes vil da den, som
indtager den uindviedes Plads, kunne sige sit Amen
til din Taksigelse, efterdi han ikke ved, hvad du siger?
17 Thi vel er din Taksigelse smuk, men den anden
opbygges ikke. 18 Jeg takker Gud for, at jeg mere
end I alle taler i Tunger. 19 Men i en Menighed vil
jeg hellere tale fem Ord med min Forstand, for at
jeg ogsaa kan undervise andre, end ti Tusinde Ord i
Tunger. 20 Brødre! vorder ikke Børn i Forstand, men
værer Børn i Ondskab, i Forstand derimod vorder
fuldvoksne! 21 Der er skrevet i Loven: „Ved Folk med
fremmede Tungemaal og ved fremmedes Læber vil
jeg tale til dette Folk, og de skulle end ikke saaledes
høre mig, siger Herren." 22 Saaledes er Tungetalen
til et Tegn, ikke for dem, som tro, men for de vantro;
men den profetiske Gave er det ikke for de vantro,
men for dem, som tro. 23 Naar altsaa den hele
Menighed kommer sammen, og alle tale i Tunger,
men der kommer uindviede eller vantro ind, ville de
da ikke sige, at I rase? 24 Men dersom alle profetere,
og der kommer nogen vantro eller uindviet ind, da
overbevises han af alle, han bedømmes af alle, 25
hans Hjertes skjulte Tanker aabenbares, og saa vil
han falde paa sit Ansigt og tilbede Gud og forkynde,
at Gud er virkelig i eder. 26 Hvad da, Brødre? Naar
I komme sammen, da har enhver en Lovsang, en
Lære, en Aabenbaring, en Tungetale, en Udlægning;
alt ske til Opbyggelse! 27 Dersom nogen taler i
Tunger, da være det to, eller i det højeste tre hver
Gang, og den ene efter den anden, og een udlægge
det! 28 Men dersom der ingen Udlægger er til Stede,
da tie hin i Menigheden, men han tale for sig selv og
for Gud! 29 Men af Profeter tale to eller tre, og de
andre bedømme det; 30 men dersom en anden, som
sidder der, faar en Aabenbarelse, da tie den første!
31 Thi I kunne alle profetere, den ene efter den anden,
for at alle kunne lære, og alle blive formanede, 32 og
Profeters Aander ere Profeter undergivne. 33 Thi Gud
er ikke Forvirringens, men Fredens Gud. Ligesom i
alle de helliges Menigheder 34 skulle eders Kvinder
tie i Forsamlingerne; thi det tilstedes dem ikke at tale,
men lad dem underordne sig, ligesom ogsaa Loven
siger. 35 Men ville de lære noget, da adspørge de
deres egne Mænd hjemme; thi det er usømmeligt
for en Kvinde at tale i en Menighedsforsamling. 36
Eller er det fra eder, at Guds Ord er udgaaet? eller
er det til eder alene, at det er kommet? 37 Dersom
nogen tykkes, at han er en Profet eller aandelig, han
erkende, at hvad jeg skriver til eder, er Herrens Bud.
38 Men er nogen uvidende derom, saa faar han være
uvidende! 39 Altsaa, mine Brødre! tragter efter at
profetere og forhindrer ikke Talen i Tunger! 40 Men alt
ske sømmeligt og med Orden!

15 Men jeg kundgør eder, Brødre, det Evangelium,
som jeg forkyndte eder, hvilket I ogsaa modtoge,
i hvilket I ogsaa staa, 2 ved hvilket I ogsaa frelses,
hvis I fastholde, med hvilket Ord jeg forkyndte eder
det — ellers troede I forgæves. 3 Jeg overleverede

eder nemlig som noget af det første, hvad jeg ogsaa
har modtaget: at Kristus døde for vore Synder, efter
Skrifterne; 4 og at han blev begravet; og at han er
bleven oprejst den tredje Dag, efter Skrifterne; 5
og at han blev set af Kefas, derefter af de tolv; 6
derefter blev han set af over fem Hundrede Brødre
paa een Gang, af hvilke de fleste endnu ere i Live,
men nogle ere hensovede; 7 derefter blev han set
af Jakob, dernæst af alle Apostlene; 8 men sidst af
alle blev han set ogsaa af mig som det ufuldbaarne
Foster; 9 thi jeg er den ringeste af Apostlene, jeg,
som ikke er værd at kaldes Apostel, fordi jeg har
forfulgt Guds Menighed. 10 Men af Guds Naade er
jeg det, jeg er, og hans Naade imod mig har ikke
været forgæves; men jeg har arbejdet mere end de
alle, dog ikke jeg, men Guds Naade, som er med
mig. 11 Hvad enten det da er mig eller de andre,
saaledes prædike vi, og saaledes troede I. 12 Men
naar der prædikes, at Kristus er oprejst fra de døde,
hvorledes sige da nogle iblandt eder, at der ikke er
dødes Opstandelse? 13 Dersom der ikke er dødes
Opstandelse, da er ikke heller Kristus oprejst. 14
Men er Kristus ikke oprejst, da er vor Prædiken jo
tom, og eders Tro ogsaa tom. 15 Men vi blive da
ogsaa fundne som falske Vidner om Gud, fordi vi
have vidnet imod Gud, at han oprejste Kristus, hvem
han ikke har oprejst, saafremt døde virkelig ikke
oprejses. 16 Thi dersom døde ikke oprejses, da er
Kristus ikke heller oprejst. 17 Men dersom Kristus ikke
er oprejst, da er eders Tro forgæves; saa ere I endnu
i eders Synder; 18 da gik altsaa ogsaa de, som ere
hensovede i Kristus, fortabt. 19 Have vi alene i dette
Liv sat vort Haab til Kristus, da ere vi de ynkværdigste
af alle Mennesker. 20 Men nu er Kristus oprejst fra
de døde, som Førstegrøde af de hensovede. 21
Thi efterdi Død kom ved et Menneske, er ogsaa
dødes Opstandelse kommen ved et Menneske. 22 Thi
ligesom alle dø i Adam, saaledes skulle ogsaa alle
levendegøres i Kristus. 23 Dog hver i sit Hold: som
Førstegrøde Kristus, dernæst de, som tilhøre Kristus,
ved hans Tilkommelse. 24 Derpaa kommer Enden,
naar han overgiver Gud og Faderen Riget, naar han
har tilintetgjort hver Magt og hver Myndighed og Kraft.
25 Thi han bør være Konge, indtil han faar lagt alle
Fjenderne under sine Fødder. 26 Den sidste Fjende,
som tilintetgøres, er Døden. 27 Han har jo „lagt alle
Ting under hans Fødder". Men naar han siger: „Alt
er underlagt" — aabenbart med Undtagelse af den,
som underlagde ham alt — 28 naar da alle Ting ere
blevne ham underlagte, da skal ogsaa Sønnen selv
underlægge sig ham, som har underlagt ham alle
Ting, for at Gud kan være alt i alle. 29 Hvad ville ellers
de udrette, som lade sig døbe for de døde? Dersom
døde overhovedet ikke oprejses, hvorfor lade de sig
da døbe for dem? 30 Hvorfor udsætte da ogsaa vi os
hver Time for Fare? 31 Jeg dør daglig, saa sandt
jeg har eder, Brødre, at rose mig af i Kristus Jesus,
vor Herre. 32 Hvis jeg som et almindeligt Menneske
har kæmpet med vilde Dyr i Efesus, hvad Gavn har
jeg saa deraf? Dersom døde ikke oprejses, da „lader
os spise og drikke, thi i Morgen dø vi." 33 Farer
ikke vild; slet Omgang fordærver gode Sæder! 34
Vorder ædrue, som det bør sig, og synder ikke; thi
nogle kende ikke Gud; til Skam for eder siger jeg
det. 35 Men man vil sige: „Hvorledes oprejses de
døde? hvad Slags Legeme komme de med?" 36 Du
Daare! det, som du saar, bliver ikke levendegjort,
dersom det ikke dør. 37 Og hvad du end saar, da
saar du ikke det Legeme, der skal vorde, men et
nøgent Korn, være sig af Hvede eller af anden Art. 38
Men Gud giver det et Legeme, saaledes som han har
villet, og hver Sædart sit eget Legeme. 39 Ikke alt
Kød er det samme Kød, men eet er Menneskers, et
andet Kvægs Kød, et andet Fugles Kød, et andet
Fiskes. 40 Og der er himmelske Legemer og jordiske
Legemer; men een er de himmelskes Herlighed,
en anden de jordiskes. 41 Een er Solens Glans og
en anden Maanens Glans og en anden Stjernernes
Glans; thi den ene Stjerne er forskellig fra den
anden i Glans. 42 Saaledes er det ogsaa med de
dødes Opstandelse: det saaes i Forkrænkelighed, det
oprejses i Uforkrænkelighed; 43 det saaes i Vanære,
det oprejses i Herlighed; det saaes i Skrøbelighed,
det oprejses i Kraft; 44 der saaes et sjæleligt Legeme,
der oprejses et aandeligt Legeme. Naar der gives et
sjæleligt Legeme, gives der ogsaa et aandeligt. 45
Saaledes er der ogsaa skrevet: „Det første Menneske,
Adam, blev til en levende Sjæl;" den sidste Adam blev
til en levendegørende Aand. 46 Men det aandelige
er ikke det første, men det sjælelige; derefter det
aandelige. 47 Det første Menneske var af Jord, jordisk;
det andet Menneske er fra Himmelen. 48 Saadan som
den jordiske var, saadanne ere ogsaa de jordiske; og
saadan som den himmelske er, saadanne ere ogsaa
de himmelske. 49 Og ligesom vi have baaret den
jordiskes Billede, saaledes skulle vi ogsaa bære den
himmelskes Billede! 50 Men dette siger jeg, Brødre!
at Kød og Blod kan ikke arve Guds Rige, ej heller
arver Forkrænkeligheden Uforkrænkeligheden. 51 Se,
jeg siger eder en Hemmelighed: Alle skulle vi ikke
hensove, men vi skulle alle forvandles, 52 i et Nu, i
et Øjeblik, ved den sidste Basun; thi Basunen skal

lyde, og de døde skulle oprejses uforkrænkelige, og
vi skulle forvandles. 53 Thi dette forkrænkelige maa
iføre sig Uforkrænkelighed, og dette dødelige iføre sig
Udødelighed. 54 Men naar dette forkrænkelige har
iført sig Uforkrænkelighed, og dette dødelige har iført
sig Udødelighed, da skal det Ord opfyldes, som er
skrevet: „Døden er opslugt til Sejr." 55 „Død, hvor er
din Sejr? Død, hvor er din Brod?" (Hadēs g86) 56 Men
Dødens Brod er Synden, og Syndens Kraft er Loven.
57 Men Gud ske Tak, som giver os Sejren ved vor
Herre Jesus Kristus! 58 Derfor, mine elskede Brødre!
bliver faste, urokkelige, altid rige i Herrens Gerning,
vidende, at eders Arbejde er ikke forgæves i Herren.

16 Men hvad Indsamlingen til de hellige angaar,
da gører ogsaa I, ligesom jeg forordnede for
Menighederne i Galatien! 2 Hver første Dag i Ugen
lægge enhver af eder hjemme hos sig selv noget
til Side og samle, hvad han maatte have Lykke til,
for at der ikke først skal ske Indsamlinger, naar jeg
kommer. 3 Men naar jeg kommer, vil jeg sende,
hvem I maatte finde skikkede dertil, med Breve for at
bringe eders Gave til Jerusalem. 4 Men dersom det
er værd, at ogsaa jeg rejser med, da kunne de rejse
med mig. 5 Men jeg vil komme til eder, naar jeg er
dragen igennem Makedonien; thi jeg drager igennem
Makedonien; 6 men hos eder vil jeg maaske blive
eller endog overvintre, for at I kunne befordre mig
videre, hvor jeg saa rejser hen. 7 Thi nu vil jeg ikke se
eder paa Gennemrejse; jeg haaber nemlig at forblive
nogen Tid hos eder, om Herren vil tilstede det. 8 Men
i Efesus vil jeg forblive indtil Pinsen; 9 thi en Dør
staar mig aaben, stor og virksom, og der er mange
Modstandere. 10 Men om Timotheus kommer, da ser
til, at han kan færdes hos eder uden Frygt; thi han
gør Herrens Gerning, saavel som jeg. 11 Derfor maa
ingen ringeagte ham; befordrer ham videre i Fred, for
at han kan komme til mig; thi jeg venter ham med
Brødrene. 12 Men hvad Broderen Apollos angaar, da
har jeg meget opfordret ham til at komme til eder med
Brødrene; men det var i hvert Fald ikke hans Villie at
komme nu, men han vil komme, naar han faar belejlig
Tid. 13 Vaager, staar faste i Troen, værer mandige,
værer stærke! 14 Alt ske hos eder i Kærlighed! 15 Men
jeg formaner eder, Brødre — I kende Stefanas's Hus,
at det er Akajas Førstegrøde, og de have hengivet
sig selv til at tjene de hellige — 16 til at ogsaa I skulle
underordne eder under saadanne og enhver, som
arbejder med og har Besvær. 17 Men jeg glæder
mig ved Stefanas's og Fortunatus's og Akaikus's
Nærværelse, fordi disse have udfyldt Savnet af eder;
18 thi de have vederkvæget min Aand og eders.
Skønner derfor paa saadanne! 19 Menighederne i
Asien hilse eder. Akvila og Priska hilse eder meget i
Herren tillige med Menigheden i deres Hus. 20 Alle
Brødrene hilse eder. Hilser hverandre med et helligt
Kys! 21 Hilsenen med min, Paulus's egen Haand.
22 Dersom nogen ikke elsker Herren, han være en
Forbandelse! Maran Atha. 23 Den Herres Jesu Naade
være med eder! 24 Min Kærlighed med eder alle i
Kristus Jesus!

2 Korinterne

1 Paulus, ved Guds Villie Kristi Jesu Apostel, og
Broderen Timotheus til Guds Menighed, som er
i Korinth, tillige med alle de hellige, som ere i hele
Akaja: 2 Naade være med eder og Fred fra Gud vor
Fader og den Herre Jesus Kristus! 3 Lovet være Gud
og vor Herres Jesu Kristi Fader, Barmhjertighedens
Fader og al Trøsts Gud, 4 som trøster os under al vor
Trængsel, for at vi maa kunne trøste dem, som ere
i alle Haande Trængsel, med den Trøst, hvormed
vi selv trøstes af Gud! 5 Thi ligesom Kristi Lidelser
komme rigeligt over os, saaledes bliver ogsaa vor
Trøst rigelig ved Kristus. 6 Men hvad enten vi lide
Trængsel, sker det til eders Trøst og Frelse, eller vi
trøstes, sker det til eders Trøst, som viser sin Kraft i,
at I udholde de samme Lidelser, som ogsaa vi lide;
og vort Haab om eder er fast, 7 efterdi vi vide, at
ligesom I ere delagtige i Lidelserne, saaledes ere I
det ogsaa i Trøsten. 8 Thi vi ville ikke, Brødre! at I
skulle være uvidende om den Trængsel, som kom
over os i Asien, at vi bleve overvættes besværede,
over Evne, saa at vi endog mistvivlede om Livet. 9
Ja, selv have vi hos os selv faaet det Svar: „Døden",
for at vi ikke skulde forlade os paa os selv, men paa
Gud, som oprejser de døde, 10 han, som friede os ud
af saa stor en Dødsfare og vil fri os, til hvem vi have
sat vort Haab, at han ogsaa fremdeles vil fri os, 11
idet ogsaa I komme os til Hjælp med Bøn for os, for
at der fra mange Munde maa blive rigeligt takket for
os, for den Naade, som er bevist os. 12 Thi dette er
vor Ros, vor Samvittigheds Vidnesbyrd, at i Guds
Hellighed og Renhed, ikke i kødelig Visdom, men i
Guds Naade have vi færdedes i Verden, men mest
hos eder. 13 Thi vi skrive eder ikke andet til end det,
som I læse eller ogsaa erkende; men jeg haaber,
at I indtil Enden skulle erkende, 14 ligesom I ogsaa
til Dels have erkendt om os, at vi ere eders Ros,
ligesom I ere vor, paa den Herres Jesu Dag. 15 Og i
Tillid hertil havde jeg i Sinde at komme først til eder,
for at I skulde faa Naade to Gange, 16 og om ad eder
at drage til Makedonien og atter fra Makedonien at
komme til eder og blive befordret videre af eder til
Judæa. 17 Naar jeg nu havde dette i Sinde, mon
jeg da saa handlede i Letsindighed? Eller hvad jeg
beslutter, beslutter jeg det efter Kødet, for at der hos
mig skal være Ja, Ja og Nej, Nej? 18 Saa sandt Gud
er trofast, er vor Tale til eder ikke Ja og Nej. 19 Thi
Guds Søn, Kristus Jesus, som blev prædiket iblandt
eder ved os, ved mig og Silvanus og Timotheus, han
blev ikke Ja og Nej, men Ja er vorden i ham. 20
Thi saa mange som Guds Forjættelser ere, i ham
have de deres Ja; derfor faa de ogsaa ved ham deres
Amen, Gud til Ære ved os. 21 Men den, som holder
os med eder fast til Kristus og salvede os, er Gud, 22
som ogsaa beseglede os og gav os Aandens Pant i
vore Hjerter. 23 Men jeg kalder Gud til Vidne over
min Sjæl paa, at det var for at skaane eder, at jeg
ikke igen kom til Korinth. 24 Ikke at vi ere Herrer
over eders Tro, men vi ere Medarbejdere paa eders
Glæde; thi i Troen staa I.

2 Men jeg besluttede dette hos mig selv, at jeg vilde
ikke atter komme til eder med Bedrøvelse. 2 Thi
dersom jeg bedrøver eder, hvem er da den, som gør
mig glad, uden den, som bedrøves af mig? 3 Og
jeg skrev netop derfor, for at jeg ikke, naar jeg kom,
skulde have Bedrøvelse af dem, som jeg burde have
Glæde af, idet jeg havde den Tillid til eder alle, at min
Glæde deles af eder alle. 4 Thi ud af stor Hjertets
Trængsel og Beklemthed skrev jeg eder til, under
mange Taarer, ikke for at I skulde blive bedrøvede,
men for at I skulde kende den Kærlighed, som jeg
har særlig til eder. 5 Men dersom nogen har voldt
Bedrøvelse, har han ikke bedrøvet mig, men til Dels,
for ikke at sige det haardere, eder alle. 6 Det er nok
for ham med denne Straf, som han har faaet af de
fleste, 7 saa at I tværtimod snarere skulle tilgive og
trøste ham, for at han ikke skal drukne i den alt for
store Bedrøvelse. 8 Derfor formaner jeg eder til at
vedtage at vise ham Kærlighed. 9 Det var nemlig
ogsaa derfor, at jeg skrev, for at erfare, hvor vidt I
staa Prøve, om I ere lydige i alt. 10 Men hvem I tilgive
noget, ham tilgiver ogsaa jeg; thi ogsaa hvad jeg
selv har tilgivet, om jeg har tilgivet noget, det har jeg
gjort for eders Skyld, for Kristi Aasyn, 11 for at vi ikke
skulle bedrages af Satan; thi hans Anslag ere os ikke
ubekendte. 12 Da jeg kom til Troas for at prædike
Kristi Evangelium, og der var aabnet mig en Dør i
Herren, 13 da havde jeg ingen Ro i min Aand, fordi
jeg ikke fandt Titus, min Broder; men jeg tog Afsked
med dem og drog til Makedonien. 14 Men Gud ske
Tak, som altid fører os i Sejrstog i Kristus og lader sin
Kundskabs Duft blive kendelig ved os paa ethvert
Sted. 15 Thi en Kristi Vellugt ere vi for Gud, iblandt
dem, som frelses, og iblandt dem, som fortabes, 16
for disse en Duft af Død til Død, for hine en Duft af
Liv til Liv. Og hvem er dygtig dertil? 17 Thi vi ere ikke
som de mange, at vi gøre en Forretning af Guds Ord,
men som af Renhed, som af Gud tale vi for Guds
Aasyn i Kristus.

3 Begynde vi atter at anbefale os selv? eller behøve
vi, som nogle, Anbefalingsbreve til eder eller fra
eder? **2** I ere vort Brev, som er indskrevet i vore
Hjerter, og som kendes og læses af alle Mennesker,
3 idet det ligger klart for Dagen, at I ere et Kristi Brev,
udfærdiget af os, indskrevet ikke med Blæk, men med
den levende Guds Aand, ikke paa Stentavler, men
paa Hjerters Kødtavler. **4** Men en saadan Tillid have vi
til Gud ved Kristus, **5** ikke at vi af os selv ere dygtige
til at udtænke noget som ud af os selv; men vor
Dygtighed er af Gud, **6** som ogsaa gjorde os dygtige
til at være en ny Pagts Tjenere, ikke Bogstavens,
men Aandens; thi Bogstaven ihjelslaar, men Aanden
levendegør. **7** Men naar Dødens Tjeneste, med
Bogstaver indristet i Stene, fremtraadte i Herlighed,
saa at Israels Børn ikke kunde fæste Øjet paa Mose
Ansigt paa Grund af hans Ansigts Herlighed, som
dog forsvandt, **8** hvorledes skal da ikke Aandens
Tjeneste end mere være i Herlighed? **9** Thi naar
Fordømmelsens Tjeneste havde Herlighed, er meget
mere Retfærdighedens Tjeneste rig paa Herlighed.
10 Ja, det herlige er jo i dette Tilfælde endog uden
Herlighed i Sammenligning med den endnu større
Herlighed. **11** Thi naar det, der forsvandt, fremtraadte
med Herlighed, da skal meget mere det, der bliver,
være i Herlighed. **12** Efterdi vi altsaa have et saadant
Haab, gaa vi frem med stor Frimodighed **13** og gøre
ikke som Moses, der lagde et Dække over sit Ansigt,
for at Israels Børn ikke skulde fæste Øjet paa, at
det, der forsvandt, fik Ende. **14** Men deres Tanker
bleve forhærdede; thi indtil den Dag i Dag forbliver
det samme Dække over Oplæsningen af den gamle
Pagt uden at tages bort; thi i Kristus er det, at det
svinder. **15** Men der ligger indtil denne Dag et Dække
over deres Hjerte, naar Moses oplæses; **16** naar de
derimod omvende sig til Herren, da borttages Dækket.
17 Men Herren er Aanden, og hvor Herrens Aand er,
er der Frihed. **18** Men alle vi, som med ubedækket
Ansigt skue Herrens Herlighed som i et Spejl, blive
forvandlede til det samme Billede, fra Herlighed til
Herlighed, saasom det er fra Aandens Herre.

4 Derfor, da vi have denne Tjeneste efter den
Barmhjertighed, som er bleven os til Del, saa
tabe vi ikke Modet; **2** men vi have frasagt os
de skammelige Smugveje, saa vi ikke vandre i
Træskhed, ej heller forfalske Guds Ord, men ved
Sandhedens Aabenbarelse anbefale os til alle
Menneskers Samvittighed for Guds Aasyn. **3** Men
om ogsaa vort Evangelium er tildækket, da er det
tildækket iblandt dem, som fortabes, **4** dem, i hvem
denne Verdens Gud har forblindet de vantros Tanker,
for at Lyset ikke skulde skinne fra Evangeliet om Kristi
Herlighed, han, som er Guds Billede. **(aiōn g165)** **5** Thi
ikke os selv prædike vi, men Kristus Jesus som Herre,
os derimod som eders Tjenere for Jesu Skyld. **6** Thi
Gud, som sagde: „Af Mørke skal Lys skinne frem,"
han har ladet det skinne i vore Hjerter for at bringe
Kundskaben om Guds Herlighed paa Kristi Aasyn for
Lyset. **7** Men denne Skat have vi i Lerkar, for at den
overvættes Kraft maa være Guds, og ikke fra os, **8** vi,
som trænges paa alle Maader, men ikke stænges
inde, ere tvivlraadige, men ikke fortvivlede, **9** forfulgte,
men ikke forladte, nedslagne, men ikke ihjelslagne,
10 altid bærende Jesu Dødelse om i Legemet, for
at ogsaa Jesu Liv maa aabenbares i vort Legeme.
11 Thi altid overgives vi, som leve, til Død for Jesu
Skyld, for at ogsaa Jesu Liv maa aabenbares i vort
dødelige Kød. **12** Saaledes er Døden virksom i os,
men Livet i eder! **13** Men efterdi vi have den samme
Troens Aand, som der er skrevet: „Jeg troede, derfor
talte jeg," saa tro ogsaa vi, og derfor tale vi ogsaa, **14**
idet vi vide, at han, som oprejste den Herre Jesus,
skal ogsaa oprejse os med Jesus og fremstille os
tillige med eder. **15** Thi det sker alt sammen for eders
Skyld, for at Naaden maa vokse ved at naa til flere,
og til Guds Ære forøge Taksigelsen. **16** Derfor tabe vi
ikke Modet; men om ogsaa vort udvortes Menneske
fortæres, fornyes dog vort indvortes Dag for Dag. **17**
Thi vor Trængsel, som er stakket og let, virker for os
over al Maade og Maal en evig Vægt af Herlighed,
(aiōnios g166) **18** idet vi ikke se paa de synlige Ting,
men paa de usynlige; thi de synlige ere timelige, men
de usynlige ere evige. **(aiōnios g166)**

5 Thi vi vide, at dersom vor jordiske Teltbolig
nedbrydes, have vi en Bygning fra Gud, en
Bolig, som ikke er gjort med Hænder, en evig i
Himlene. **(aiōnios g166)** **2** Ja, ogsaa i denne sukke
vi, længselsfulde efter at overklædes med vor Bolig
fra Himmelen, **3** saa sandt vi da som iklædte ikke
skulle findes nøgne. **4** Ja, vi, som ere i dette Telt,
sukke besværede, efterdi vi ikke ville afklædes, men
overklædes, for at det dødelige kan blive opslugt af
Livet. **5** Men den, som har sat os i Stand just til dette,
er Gud, som gav os Aandens Pant. **6** Derfor ere vi
altid frimodige og vide, at medens vi ere hjemme i
Legemet, ere vi borte fra Herren — **7** thi i Tro vandre
vi, ikke i Beskuelse — **8** ja, vi ere frimodige og have
snarere Lyst til at vandre bort fra Legemet og være
hjemme hos Herren. **9** Derfor sætte vi ogsaa vor Ære
i, hvad enten vi ere hjemme eller borte, at være ham

velbehagelige. 10 Thi vi skulle alle aabenbares for
Kristi Domstol, for at hver kan faa igen, hvad der ved
Legemet er gjort, efter det, som han har øvet, enten
godt eller ondt. 11 Efterdi vi da kende Frygten for
Herren, søge vi at vinde Mennesker; men for Gud
ere vi aabenbare; ja, jeg haaber, at vi ogsaa ere
aabenbare for eders Samvittigheder. 12 Ikke anbefale
vi atter os selv til eder; men vi give eder Anledning
til at rose eder af os, for at I kunne have noget at
svare dem, som rose sig af det udvortes og ikke af
Hjertet. 13 Thi naar vi „bleve afsindige", var det for
Guds Skyld, og naar vi ere besindige, er det for eders
Skyld. 14 Thi Kristi Kærlighed tvinger os, 15 idet vi
have sluttet saaledes: Een er død for alle, altsaa ere
de alle døde; og han døde for alle, for at de levende
ikke mere skulle leve for sig selv, men for ham, som
er død og oprejst for dem. 16 Saaledes vide vi fra
nu af ikke af nogen efter Kødet; om vi ogsaa have
kendt Kristus efter Kødet, gøre vi det dog ikke mere
nu. 17 Derfor, om nogen er i Kristus, da er han en
ny Skabning; det gamle er forbigangent, se, det er
blevet nyt! 18 Men alt dette er fra Gud, som forligte
os med sig selv ved Kristus og gav os Forligelsens
Tjeneste, 19 efterdi det jo var Gud, som i Kristus
forligte Verden med sig selv, idet han ikke tilregner
dem deres Overtrædelser og har nedlagt Forligelsens
Ord i os. 20 Vi ere altsaa Sendebud i Kristi Sted, som
om Gud formaner ved os; vi bede i Kristi Sted: Bliver
forligte med Gud! 21 Den, som ikke kendte Synd, har
han gjort til Synd for os, for at vi skulle blive Guds
Retfærdighed i ham.

6 Men som Medarbejdere formane vi ogsaa til, at
I ikke forgæves maa have modtaget Guds Naade;
2 (han siger jo: „Paa en behagelig Tid bønhørte
jeg dig, og paa en Frelsens Dag hjalp jeg dig."
Se, nu er det en velbehagelig Tid, se, nu er det
en Frelsens Dag;) 3 og vi give ikke i nogen Ting
noget Anstød, for at Tjenesten ikke skal blive lastet;
4 men i alting anbefale vi som Guds Tjenere os
selv ved stor Udholdenhed i Trængsler, i Nød, i
Angester, 5 under Slag, i Fængsler, under Oprør,
under Besværligheder, i Nattevaagen, i Faste, 6
ved Renhed, ved Kundskab, ved Langmodighed,
ved Velvillighed, ved den Helligaand, ved uskrømtet
Kærlighed, 7 ved Sandheds Ord, ved Guds Kraft,
ved Retfærdighedens Vaaben baade til Angreb og
Forsvar; 8 ved Ære og Vanære, ved ondt Rygte og
godt Rygte; som Forførere og dog sanddrue; 9 som
ukendte og dog velkendte; som døende, og se, vi
leve; som de, der tugtes, dog ikke til Døde; 10 som
bedrøvede, dog altid glade; som fattige, der dog gøre
mange rige; som de, der intet have, og dog eje alt. 11
Vor Mund er opladt over for eder, Korinthiere! vort
Hjerte er udvidet. 12 I have ikke snæver Plads i os,
men der er snæver Plads i eders Hjerter. 13 Men
ligesaa til Gengæld (jeg taler som til mine Børn),
maa ogsaa I udvide eders Hjerter! 14 Drager ikke
i ulige Aag med vantro; thi hvad Fællesskab har
Retfærdighed og Lovløshed? eller hvad Samfund har
Lys med Mørke? 15 Hvad Samklang er der mellem
Kristus og Belial? eller hvad Delagtighed har en
troende med en vantro? 16 Hvad Samstemning har
Guds Tempel med Afguder? Thi vi ere den levende
Guds Tempel, ligesom Gud har sagt: „Jeg vil bo og
vandre iblandt dem, og jeg vil være deres Gud, og de
skulle være mit Folk." 17 „Derfor gaar ud fra dem og
udskiller eder fra dem, siger Herren, og rører ikke
noget urent; og jeg vil antage mig eder," 18 „og jeg vil
være eders Fader, og I skulle være mine Sønner og
Døtre, siger Herren, den Almægtige."

7 Derfor, efterdi vi have disse Forjættelser, I elskede!
saa lader os rense os selv fra al Kødets og
Aandens Besmittelse, saa vi gennemføre Hellighed i
Guds Frygt! 2 Giver os Rum; ingen have vi gjort Uret,
ingen ødelagt, ingen bedraget. 3 Jeg siger det ikke
for at fælde Dom; jeg har jo sagt tilforn, at I ere i vore
Hjerter, saa at vi dø sammen og leve sammen. 4
Jeg har stor Frimodighed over for eder; jeg roser mig
meget af eder, jeg er fuld af Trøst, jeg strømmer over
af Glæde under al vor Trængsel. 5 Thi ogsaa da vi
kom til Makedonien, havde vort Kød ingen Ro, men vi
trængtes paa alle Maader: Udadtil Kampe, indadtil
Angester. 6 Men han, som trøster de nedbøjede,
Gud, han trøstede os ved Titus's Komme; 7 dog ikke
alene ved hans Komme, men ogsaa ved den Trøst,
hvormed han var bleven trøstet over eder, idet han
fortalte os om eders Længsel, eders Graad, eders
Nidkærhed for mig, saa at jeg glædede mig end
mere. 8 Thi om jeg end har bedrøvet eder ved Brevet,
fortryder jeg det ikke. Om jeg ogsaa har fortrudt det,
— jeg ser jo, at hint Brev, ihvorvel kun til en Tid, har
bedrøvet eder, — 9 saa glæder jeg mig nu, ikke over,
at I bleve bedrøvede, men over, at I bleve bedrøvede
til Omvendelse; thi I bleve bedrøvede efter Guds
Sind, for at I ikke i nogen Maade skulde lide Skade af
os. 10 Thi den Bedrøvelse, der er efter Guds Sind,
virker Omvendelse til Frelse, som ikke fortrydes; men
Verdens Bedrøvelse virker Død. 11 Thi se, just dette,
at I bleve bedrøvede efter Guds Sind, hvor stor en
Iver virkede det ikke hos eder, ja Forsvar, ja Harme,

ja Frygt, ja Længsel, ja Nidkærhed, ja Straf! Paa
enhver Maade beviste I, at I selv vare rene i den Sag.
12 Altsaa, naar jeg skrev til eder, var det ikke for hans
Skyld, som gjorde Uret, ikke heller for hans Skyld,
som led Uret, men for at eders Iver for os skulde
blive aabenbar hos eder for Guds Aasyn. 13 Derfor
ere vi blevne trøstede. Men til vor Trøst kom end
yderligere Glæden over Titus's Glæde, fordi hans
Aand har faaet Vederkvægelse fra eder alle. 14 Thi
i hvad jeg end har rost mig af eder for ham, er jeg
ikke bleven til Skamme; men ligesom vi i alle Ting
have talt Sandhed til eder, saaledes er ogsaa vor Ros
for Titus bleven Sandhed. 15 Og hans Hjerte drages
inderligere til eder, naar han mindes Lydigheden hos
eder alle, hvorledes I modtoge ham med Frygt og
Bæven. 16 Jeg glæder mig over, at jeg i alt kan lide
paa eder.

8 Men vi kundgøre eder, Brødre! den Guds Naade,
som er given i Makedoniens Menigheder, 2
at under megen Trængsels Prøvelse har deres
overstrømmende Glæde og deres dybe Fattigdom
strømmet over i deres Gavmildheds Rigdom. 3 Thi
efter Evne (det vidner jeg) gave de, ja, over Evne, af
egen Drift, 4 idet de med megen Overtalelse bade os
om den Naade at maatte tage Del i Hjælpen til de
hellige, 5 og ikke alene som vi havde haabet, men
sig selv gav de først og fremmest til Herren og saa til
os, ved Guds Villie, 6 saa at vi opfordrede Titus til,
ligesom han forhen havde begyndt, saaledes ogsaa
at tilendebringe hos eder ogsaa denne Gave. 7 Men
ligesom I ere rige i alt, i Tro og Tale og Erkendelse
og al Iver og i eders Kærlighed til os: Maatte I da
være rige ogsaa i denne Gave! 8 Jeg siger det
ikke som en Befaling, men for ved andres Iver at
prøve ogsaa eders Kærligheds Ægthed. 9 I kende
jo vor Herres Jesu Kristi Naade, at han for eders
Skyld blev fattig, da han var rig, for at I ved hans
Fattigdom skulde blive rige. 10 Og jeg giver min
Mening herom til Kende; thi dette er eder gavnligt,
I, som jo i Fjor vare de første til at begynde, ikke
alene med Gerningen, men endogsaa med Villien
dertil. 11 Men fuldbringer da nu ogsaa Gerningen,
for at, ligesom I vare redebonne til at ville, I ogsaa
maa fuldbringe det efter eders Evne. 12 Thi naar
Redebonheden er til Stede, da er den velbehagelig
efter, hvad den evner, ikke efter, hvad den ikke evner.
13 Det er nemlig ikke Meningen, at andre skulle have
Lettelse og I Trængsel; nej, det skal være ligeligt. Nu
for Tiden maa eders Overflod komme hines Trang til
Hjælp, 14 for at ogsaa hines Overflod kan komme
eders Trang til Hjælp, for at der kan blive Ligelighed,
15 som der er skrevet: „Den, som sankede meget, fik
ikke for meget, og den, som sankede lidet, fik ikke for
lidt." 16 Men Gud ske Tak, som giver den samme Iver
for eder i Titus's Hjerte! 17 Thi vel har han modtaget
min Opfordring; men da han er saa ivrig, saa er det af
egen Drift, at han rejser til eder. 18 Og sammen med
ham sende vi den Broder, hvis Ros i Evangeliet gaar
igennem alle Menighederne, 19 og ikke det alene,
men han er ogsaa udvalgt af Menederne til at rejse
med os med denne Gave, som besørges af os, for at
fremme selve Herrens Ære og vor Redebonhed, 20
idet vi undgaa dette, at nogen skulde kunne laste os
i Anledning af denne rige Hjælp, som besørges af
os; 21 thi vi lægge Vind paa, hvad der er godt ikke
alene i Herrens, men ogsaa i Menneskers Øjne. 22
Men sammen med dem sende vi vor Broder, hvis
Iver vi ofte i mange Maader have prøvet, men som
nu er langt ivrigere paa Grund af sin store Tillid til
eder. 23 Hvad Titus angaar, da er han min Fælle og
Medarbejder hos eder, og hvad vore Brødre angaar,
da ere de Menighedsudsendinge, Kristi Ære. 24 Saa
giver dem da for Menighedernes Aasyn Beviset paa
eders Kærlighed og for det, vi have rost eder for.

9 Thi om Hjælpen til de hellige er det overflødigt at
skrive til eder; 2 jeg kender jo eders Redebonhed,
for hvilken jeg roser mig af eder hos Makedonierne,
at nemlig Akaja alt fra i Fjor har været beredt; og
eders Nidkærhed æggede de fleste. 3 Men jeg
sender Brødrene, for at vor Ros over eder i dette
Stykke ikke skal vise sig tom, og for at I, som jeg
sagde, maa være beredte, 4 for at ikke, naar der
kommer Makedoniere med mig, og de finde eder
uforberedte, vi (for ej at sige I) da skulle blive til
Skamme med denne Tillidsfuldhed. 5 Derfor har jeg
anset det for nødvendigt at opfordre Brødrene til at
gaa i Forvejen til eder og forud bringe eders tidligere
lovede Velsignelse i Stand, for at den kan være rede
som Velsignelse og ikke som Karrighed. 6 Men dette
siger jeg: „Den, som saar sparsomt, skal ogsaa høste
sparsomt, og den, som saar med Velsignelser, skal
ogsaa høste med Velsignelser. 7 Enhver give, efter
som han har sat sig for i sit Hjerte, ikke fortrædeligt
eller af Tvang; thi Gud elsker en glad Giver. 8 Men
Gud er mægtig til at lade al Naade rigelig tilflyde eder,
for at I i alting altid kunne have til fuld Tilfredshed
og have rigeligt til al god Gerning, 9 som der er
skrevet: „Han spredte ud, han gav de fattige, hans
Retfærdighed bliver til evig Tid." (aiōn g165) 10 Men han,
som giver „Sædemanden Sæd og Brød til at spise",

han vil ogsaa skænke og mangfoldiggøre eders
Udsæd og give eders Retfærdigheds Frugter Vækst,
11 saa I blive rige i alle Maader til al Gavmildhed,
hvilken igennem os virker Taksigelse til Gud. 12 Thi
denne Offertjenestes Ydelse ikke alene afhjælper
de helliges Trang, men giver ogsaa et Overskud
ved manges Taksigelser til Gud, 13 naar de ved det
prøvede Sind, som denne Ydelse viser, bringes til at
prise Gud for Lydigheden i eders Bekendelse til Kristi
Evangelium og for Oprigtigheden i eders Samfund
med dem og med alle, 14 ogsaa ved deres Bøn for
eder, idet de længes efter eder paa Grund af Guds
overvættes Naade imod eder. 15 Gud ske Tak for
hans uudsigelige Gave!

10 Men jeg selv, Paulus, formaner eder ved Kristi
Sagtmodighed og Mildhed, jeg, som, „naar I
se derpaa, er ydmyg iblandt eder, men fraværende
er modig over for eder", 2 ja, jeg beder eder om
ikke nærværende at skulle være modig med den
Tillidsfuldhed, hvormed jeg agter at træde dristigt op
imod nogle, som anse os for at vandre efter Kødet. 3
Thi om vi end vandre i Kødet, saa stride vi dog ikke
efter Kødet; 4 thi vore Stridsvaaben ere ikke kødelige,
men mægtige for Gud til Fæstningers Nedbrydelse, 5
idet vi nedbryde Tankebygninger og al Højhed, som
rejser sig imod Erkendelsen af Gud, og tage enhver
Tanke til Fange til Lydighed imod Kristus 6 og ere
rede til at straffe al Ulydighed, naar eders Lydighed
er bleven fuldkommen. 7 Se I paa det udvortes?
Dersom nogen trøster sig til selv at høre Kristus til,
da slutte han igen fra sig selv, at ligesom han hører
Kristus til, saaledes gøre vi det ogsaa. 8 Ja, dersom
jeg endog vilde rose mig noget mere af vor Magt, som
Herren gav os til eders Opbyggelse og ikke til eders
Nedbrydelse, skal jeg dog ikke blive til Skamme, 9
for at jeg ikke skal synes at ville skræmme eder ved
mine Breve; 10 thi Brevene, siger man, ere vægtige
og stærke, men hans legemlige Nærværelse er svag,
og hans Tale intet værd. 11 En saadan betænke, at
saaledes som vi fraværende ere med Ord ved Breve,
saaledes ville vi ogsaa nærværende være i Gerning.
12 Thi vi driste os ikke til at regne os iblandt eller
sammenligne os med somme af dem, der anbefale
sig selv; men selv indse de ikke, at de maale sig
med sig selv og sammenligne sig med sig selv. 13 Vi
derimod ville ikke rose os ud i det umaalelige, men
efter Maalet af den Grænselinie, som Gud har tildelt
os som Maal, at naa ogsaa til eder. 14 Thi vi strække
os ikke for vidt, som om vi ikke naaede til eder; vi ere
jo komne ogsaa indtil eder i Kristi Evangelium, 15 saa
vi ikke rose os ud i det umaalelige af andres Arbejder,
men have det Haab, at, naar eders Tro vokser, ville vi
hos eder blive store, efter vor Grænselinie, saa vi
kunne komme langt videre 16 og forkynde Evangeliet
i Landene hinsides eder, men ikke rose os inden for
en andens Grænselinie af det allerede fuldførte. 17
Men den, som roser sig, rose sig af Herren! 18 Thi
ikke den, der anbefaler sig selv, staar Prøve, men
den, hvem Herren anbefaler.

11 Gid I vilde finde eder i en Smule Daarskab af
mig! Dog, I gøre det jo nok. 2 Thi jeg er nidkær
for eder med Guds Nidkærhed; jeg har jo trolovet
eder med een Mand for at fremstille en ren Jomfru
for Kristus. 3 Men jeg frygter for, at ligesom Slangen
bedrog Eva ved sin Træskhed, saaledes skulle eders
Tanker fordærves og miste det oprigtige Sindelag over
for Kristus. 4 Thi dersom nogen kommer og prædiker
en anden Jesus, som vi ikke prædikede, eller I faa en
anderledes Aand, som I ikke fik, eller et anderledes
Evangelium, som I ikke modtoge, da vilde I kønt finde
eder deri. 5 Thi jeg mener ikke at staa tilbage i noget
for de saare store Apostle. 6 Er jeg end ulærd i Tale,
saa er jeg det dog ikke i Kundskab; tværtimod paa
enhver Maade have vi lagt den for Dagen for eder
i alle Stykker. 7 Eller gjorde jeg Synd i at fornedre
mig selv, for at I skulde ophøjes, idet jeg forkyndte
eder Guds Evangelium for intet? 8 Andre Menigheder
plyndrede jeg, idet jeg tog Sold af dem for at tjene
eder, og medens jeg var nærværende hos eder og
kom i Trang, faldt jeg ingen til Byrde; 9 thi min Trang
afhjalp Brødrene, da de kom fra Makedonien, og i alt
har jeg holdt og vil jeg holde mig uden Tynge for eder.
10 Saa vist som Kristi Sandhed er i mig, skal denne
Ros ikke fratages mig i Akajas Egne. 11 Hvorfor?
mon fordi jeg ikke elsker eder? Gud ved det. 12 Men
hvad jeg gør, det vil jeg fremdeles gøre, for at jeg kan
afskære dem Lejligheden, som søge en Lejlighed,
til at findes os lige i det, hvoraf de rose sig. 13 Thi
saadanne ere falske Apostle, svigefulde Arbejdere,
som paatage sig Skikkelse af Kristi Apostle. 14 Og det
er intet Under; thi Satan selv paatager sig Skikkelse
af en Lysets Engel. 15 Derfor er det ikke noget stort,
om ogsaa hans Tjenere paatage sig Skikkelse som
Retfærdigheds Tjenere; men deres Ende skal være
efter deres Gerninger. 16 Atter siger jeg: Ingen maa
agte mig for en Daare; men hvis saa skal være, saa
taaler mig endog som en Daare, for at ogsaa jeg
kan rose mig en Smule. 17 Hvad jeg nu taler, taler
jeg ikke efter Herrens Sind, men som i Daarskab,
idet jeg tillidsfuldt roser mig. 18 Efterdi mange rose

sig med Hensyn til Kødet, vil ogsaa jeg rose mig.
19 Gerne finde I eder jo i Daarerne, efterdi I ere
kloge. 20 I finde eder jo i, om nogen gør eder til
Trælle, om nogen æder eder op, om nogen tager til
sig, om nogen ophøjer sig, om nogen slaar eder i
Ansigtet. 21 Med Skamfuldhed siger jeg det, efterdi
vi have været svage; men hvad end nogen trodser
paa (jeg taler i Daarskab), derpaa trodser ogsaa jeg.
22 Ere de Hebræere? Jeg ogsaa. Ere de Israeliter?
Jeg ogsaa. Ere de Abrahams Sæd? Jeg ogsaa. 23
Ere de Kristi Tjenere? Jeg taler i Vanvid: Jeg er
det mere. Jeg har lidt langt flere Besværligheder,
faaet langt flere Slag, været hyppigt i Fængsel, ofte
i Dødsfare. 24 Af Jøder har jeg fem Gange faaet
fyrretyve Slag mindre end eet. 25 Tre Gange er jeg
bleven pisket, een Gang stenet, tre Gange har jeg
lidt Skibbrud, et Døgn har jeg tilbragt paa Dybet; 26
ofte paa Rejser, i Farer fra Floder, i Farer iblandt
Røvere, i Farer fra mit Folk, i Farer fra Hedninger, i
Farer i By, i Farer i Ørken, i Farer paa Havet, i Farer
iblandt falske Brødre; 27 i Møje og Anstrengelse, ofte
i Nattevaagen, i Hunger og Tørst, ofte i Faste, i Kulde
og Nøgenhed; 28 foruden hvad der kommer til, mit
daglige Overløb, Bekymringen for alle Menighederne.
29 Hvem er skrøbelig, uden at ogsaa jeg er det?
hvem bliver forarget, uden at det brænder i mig? 30
Dersom jeg skal rose mig, da vil jeg rose mig af min
Magtesløshed. 31 Gud og den Herres Jesu Fader,
som er højlovet i Evighed, ved, at jeg ikke lyver. (aiōn
g165) 32 I Damaskus holdt Kong Aretas's Statholder
Damaskenernes Stad bevogtet for at gribe mig; 33
men jeg blev igennem en Luge firet ned over Muren i
en Kurv og undflyede af hans Hænder.

12 Rose mig maa jeg. Gavnligt er det vel ikke; men
jeg vil komme til Syner og Aabenbarelser fra
Herren. 2 Jeg kender et Menneske i Kristus, som for
fjorten Aar siden (om han var i Legemet, det ved jeg
ikke, eller uden for Legemet, det ved jeg ikke, Gud
ved det) blev bortrykket indtil den tredje Himmel. 3 Og
jeg ved, at dette Menneske (om han var i Legemet,
eller uden Legemet, det ved jeg ikke, Gud ved det),
4 at han blev bortrykket ind i Paradiset og hørte
uudsigelige Ord, som det ikke er et Menneske tilladt
at udtale. 5 Af en saadan vil jeg rose mig; men af mig
selv vil jeg ikke rose mig, uden af min Magtesløshed.
6 Thi vel bliver jeg ikke en Daare, om jeg vilde rose
mig; thi det vil være Sandhed, jeg siger; men jeg
afholder mig derfra, for at ingen skal tænke højere
om mig, end hvad han ser mig være, eller hvad han
hører af mig. 7 Og for at jeg ikke skal hovmode mig
af de høje Aabenbarelser, blev der givet mig en Torn i
Kødet, en Satans Engel, for at han skulde slaa mig i
Ansigtet, for at jeg ikke skulde hovmode mig. 8 Om
denne bad jeg Herren tre Gange, at han maatte vige
fra mig; 9 og han har sagt mig: „Min Naade er dig nok;
thi Kraften fuldkommes i Magtesløshed." Allerhelst
vil jeg derfor rose mig af min Magtesløshed, for at
Kristi Kraft kan tage Bolig i mig. 10 Derfor er jeg vel
tilfreds under Magtesløshed, under Overlast, under
Nød, under Forfølgelser, under Angester for Kristi
Skyld; thi naar jeg er magtesløs, da er jeg stærk.
11 Jeg er bleven en Daare. I tvang mig dertil. Jeg
burde jo anbefales af eder; thi jeg har ikke staaet
tilbage i noget for de saare store Apostle, om jeg end
intet er. 12 En Apostels Tegn bleve jo udførte iblandt
eder under al Udholdenhed, ved Tegn og Undere
og kraftige Gerninger. 13 Thi hvad er det vel, hvori
I bleve stillede ringere end de andre Menigheder,
uden at jeg ikke selv faldt eder til Byrde? Tilgiver
mig denne Uret! 14 Se, dette er nu tredje Gang,
jeg staar rede til at komme til eder, og jeg vil ikke
falde til Byrde; thi jeg søger ikke eders Gods, men
eder selv, thi Børnene skulle ikke samle sammen til
Forældrene, men Forældrene til Børnene. 15 Men
jeg vil med Glæde gøre Opofrelser, ja, opofres for
eders Sjæle. Mon jeg, naar jeg elsker eder højere,
elskes mindre? 16 Men lad saa være, at jeg ikke har
været eder til Byrde, men jeg var træsk og fangede
eder med List! 17 Har jeg da gjort mig Fordel af eder
ved nogen af dem, jeg har sendt til eder? 18 Jeg
opfordrede Titus og sendte Broderen med; har Titus
da gjort sig nogen Fordel af eder? Vandrede vi ikke i
den samme Aand, i de samme Fodspor? 19 Alt længe
have I ment, at vi forsvare os for eder. Nej, for Guds
Aasyn tale vi i Kristus. Men det sker alt sammen, I
elskede, for eders Opbyggelses Skyld. 20 Thi jeg
frygter for, at, naar jeg kommer, jeg da maaske ikke
skal finde eder saadanne, som jeg ønsker, og at jeg
skal findes af eder saadan, som I ikke ønske; at der
skal være Kiv, Nid, Hidsighed, Rænker, Bagtalelser,
Øretuderier, Opblæsthed, Klammerier, 21 at min Gud,
naar jeg kommer igen, skal ydmyge mig i Anledning
af eder, og jeg skal sørge over mange af dem, som
forhen have syndet og ikke have omvendt sig fra den
Urenhed og Utugt og Uterlighed, som de bedreve.

13 Det er nu tredje Gang, jeg kommer til eder.
Paa to og tre Vidners Mund skal enhver Sag
staa fast. 2 Jeg har sagt det forud og siger det
forud, ligesom da jeg anden Gang var nærværende,
saaledes ogsaa nu fraværende til dem, som forhen

have syndet, og til alle de øvrige, at, om jeg kommer
igen, vil jeg ikke skaane, 3 efterdi I fordre Bevis paa,
at Kristus taler i mig, han, som ikke er magtesløs over
for eder, men er stærk iblandt eder. 4 Thi vel blev han
korsfæstet i Magtesløshed, men han lever ved Guds
Kraft; og ogsaa vi ere svage i ham, men vi skulle leve
med ham ved Guds Kraft over for eder. 5 Ransager
eder selv, om I ere i Troen; prøver eder selv! Eller
erkende I ikke om eder selv, at Jesus Kristus er i
eder? ellers ere I udygtige. 6 Men jeg haaber, at I
skulle kende, at vi ere ikke udygtige. 7 Men vi bede til
Gud om, at I intet ondt maa gøre; ikke for at vi maa
vise os dygtige, men for at I maa gøre det gode, vi
derimod staa som udygtige. 8 Thi vi formaa ikke noget
imod Sandheden, men for Sandheden. 9 Thi vi glæde
os, naar vi ere magtesløse, og I ere stærke; dette
ønske vi ogsaa, at I maa blive fuldkommengjorte. 10
Derfor skriver jeg dette fraværende, for at jeg ikke
nærværende skal bruge Strenghed, efter den Magt,
som Herren har givet mig til Opbyggelse, og ikke til
Nedbrydelse. 11 I øvrigt, Brødre! glæder eder, bliver
fuldkommengjorte, lader eder formane, værer enige,
værer fredsommelige, og Kærlighedens og Fredens
Gud skal være med eder. 12 Hilser hverandre med
et helligt Kys! 13 Alle de hellige hilse eder. 14 Den
Herres Jesu Kristi Naade og Guds Kærlighed og den
Helligaands Samfund være med eder alle!

Galaterne

1 Paulus, Apostel, ikke af Mennesker, ikke heller
ved noget Menneske, men ved Jesus Kristus og
Gud Fader, som oprejste ham fra de døde, **2** og
alle Brødrene, som ere med mig, til Menighederne i
Galatien: **3** Naade være med eder og Fred fra Gud
Fader og vor Herre Jesus Kristus, **4** som gav sig
selv for vore Synder, for at han kunde udfri os af den
nærværende onde Verden, efter vor Guds og Faders
Villie, **(aiōn g165)** **5** ham være Æren i Evigheders
Evighed! Amen. **(aiōn g165)** **6** Jeg undrer mig over,
at I saa i snart lade eder føre bort fra ham, som
kaldte eder til Kristi Naade, hen til et anderledes
Evangelium; **7** hvilket dog ikke er et andet, men det
er kun nogle, som forvirre eder og ville vende op og
ned paa Kristi Evangelium. **8** Men selv om vi eller
en Engel fra Himmelen forkynder eder Evangeliet
anderledes, end vi have forkyndt eder det, han være
en Forbandelse! **9** Som vi før have sagt, saa siger
jeg nu igen: Dersom nogen forkynder eder Evangeliet
anderledes, end I have modtaget det, han være en
Forbandelse! **10** Taler jeg da nu Mennesker til Villie,
eller Gud? eller søger jeg at behage Mennesker?
Dersom jeg endnu vilde behage Mennesker, da var
jeg ikke en Kristi Tjener. **11** Men jeg kundgør eder,
Brødre! at det Evangelium, som er forkyndt af mig,
er ikke Menneskeværk; **12** thi heller ikke jeg har
modtaget det eller er bleven undervist derom af
noget Menneske, men ved Aabenbarelse af Jesus
Kristus. **13** I have jo hørt om min Vandel forhen i
Jødedommen, at jeg over al Maade forfulgte Guds
Menighed og søgte at udrydde den. **14** Og jeg gik
videre i Jødedommen end mange jævnaldrende i mit
Folk, idet jeg var langt mere nidkær for mine fædrene
Overleveringer. **15** Men da det behagede Gud, som
fra min Moders Liv havde udtaget mig og havde
kaldet mig ved sin Naade, **16** at aabenbare sin Søn i
mig, for at jeg skulde forkynde Evangeliet om ham
iblandt Hedningerne: Da spurgte jeg straks ikke Kød
og Blod til Raads, **17** drog heller ikke op til Jerusalem,
til dem, som før mig vare Apostle, men jeg drog bort
til Arabien og vendte atter tilbage til Damaskus. **18**
Senere, tre Aar efter, drog jeg op til Jerusalem for
at blive kendt med Kefas og blev hos ham i femten
Dage. **19** Men nogen anden af Apostlene saa jeg
ikke, men kun Jakob, Herrens Broder. **20** Men hvad
jeg skriver til eder — se, for Guds Aasyn vidner jeg,
at jeg ikke lyver. **21** Derefter kom jeg til Syriens og
Kilikiens Egne. **22** Men personlig var jeg ukendt for
Judæas Menigheder i Kristus; **23** de hørte kun sige:
Han, som forhen forfulgte os, forkynder nu Evangeliet
om den Tro, som han forhen vilde udrydde; **24** og de
priste Gud for mig.

2 Senere, efter fjorten Aars Forløb, drog jeg atter
op til Jerusalem med Barnabas og tog ogsaa
Titus med. **2** Men jeg drog op ifølge en Aabenbaring
og forelagde dem, men særskilt de ansete, det
Evangelium, som jeg prædiker iblandt Hedningerne,
— om jeg vel løber eller har løbet forgæves. **3** Men
end ikke min Ledsager, Titus, som var en Græker, blev
tvungen til at omskæres, **4** nemlig for de indsnegne
falske Brødres Skyld, som jo havde listet sig ind for at
lure paa vor Frihed, som vi have i Kristus Jesus, for
at de kunde gøre os til Trælle. **5** For dem vege vi
end ikke et Øjeblik i Eftergivenhed, for at Evangeliets
Sandhed maatte blive varig hos eder. **6** Men fra deres
Side, som ansaas for at være noget, (hvordanne de
fordum vare, er mig uden Forskel; Gud ser ikke paa
et Menneskes Person;) — over for mig nemlig havde
de ansete intet at tilføje. **7** Men tværtimod, da de saa,
at jeg har faaet Evangeliet til de uomskaarne betroet,
ligesom Peter til de omskaarne, **8** (thi han, som gav
Peter Kraft til Apostelgerning for de omskaarne, gav
ogsaa mig Kraft dertil for Hedningerne;) **9** og da de
lærte den mig givne Naade at kende, gave Jakob og
Kefas og Johannes, som ansaas for at være Søjler,
mig og Barnabas Samfundshaand for at vi skulde
gaa til Hedningerne og de til de omskaarne; **10** kun
at vi skulde komme de fattige i Hu, hvad jeg ogsaa
just har bestræbt mig for at gøre. **11** Men da Kefas
kom til Antiokia, traadte jeg op imod ham for hans
aabne Øjne, thi domfældt var han. **12** Thi førend
der kom nogle fra Jakob, spiste han sammen med
Hedningerne; men da de kom, trak han sig tilbage og
skilte sig fra dem af Frygt for dem af Omskærelsen.
13 Og med ham hyklede ogsaa de øvrige Jøder,
saa at endog Barnabas blev dragen med af deres
Hykleri. **14** Men da jeg saa, at de ikke vandrede
rettelig efter Evangeliets Sandhed, sagde jeg til Kefas
i alles Paahør: Naar du, som er en Jøde, lever paa
hedensk og ikke paa jødisk Vis, hvor kan du da
tvinge Hedningerne til at opføre sig som Jøder? **15**
Vi ere af Natur Jøder og ikke Syndere af hedensk
Byrd; **16** men da vi vide, at et Menneske ikke bliver
retfærdiggjort af Lovens Gerninger, men kun ved
Tro paa Jesus Kristus, saa have ogsaa vi troet paa
Kristus Jesus, for at vi maatte blive retfærdiggjorte af
Tro paa Kristus og ikke af Lovens Gerninger; thi af
Lovens Gerninger skal intet Kød blive retfærdiggjort.

17 Men naar vi, idet vi søgte at blive retfærdiggjorte i
Kristus, ogsaa selv fandtes at være Syndere, saa er
jo Kristus en Tjener for Synd? Det være langtfra! 18
naar jeg nemlig igen bygger det op, som jeg nedbrød,
da viser jeg mig selv som Overtræder. 19 Thi jeg er
ved Loven død fra Loven, for at jeg skal leve for Gud.
20 Med Kristus er jeg korsfæstet, og det er ikke mere
mig, der lever, men Kristus lever i mig; men hvad jeg
nu lever i Kødet, det lever jeg i Troen paa Guds Søn,
som elskede mig og gav sig selv hen for mig. 21 Jeg
ophæver ikke Guds Naade; thi er der Retfærdighed
ved Loven, da er jo Kristus død forgæves.

3 O, I uforstandige Galatere! hvem har fortryllet
eder, I, hvem Jesus Kristus blev malet for Øje
som korsfæstet? 2 Kun dette vil jeg vide af eder:
Var det ved Lovens Gerninger, I modtoge Aanden,
eller ved i Tro at høre? 3 Ere I saa uforstandige?
ville I, som begyndte i Aand, nu ende i Kød? 4
Have I da prøvet saa meget forgæves? hvis det da
virkelig er forgæves! 5 Mon da han, som meddeler
eder Aanden og virker kraftige Gerninger iblandt
eder, gør dette ved Lovens Gerninger eller ved, at I
høre i Tro? 6 ligesom jo „Abraham troede Gud, og
det blev regnet ham til Retfærdighed". 7 Erkender
altsaa, at de, som ere af Tro, disse ere Abrahams
Børn. 8 Men da Skriften forudsaa, at det er af Tro,
at Gud retfærdiggør Hedningerne, forkyndte den
forud Abraham det Evangelium: „I dig skulle alle
Folkeslagene velsignes", 9 saa at de, som ere af Tro,
velsignes sammen med den troende Abraham. 10 Thi
saa mange, som holde sig til Lovens Gerninger, ere
under Forbandelse; thi der er skrevet: „Forbandet hver
den, som ikke bliver i alle de Ting, som ere skrevne
i Lovens Bog, saa han gør dem." 11 Men at ingen
bliver retfærdiggjort for Gud ved Lov, er aabenbart,
thi „den retfærdige skal leve af Tro." 12 Men Loven
beror ikke paa Tro; men: „Den, som gør disse Ting,
skal leve ved dem." 13 Kristus har løskøbt os fra
Lovens Forbandelse, idet han blev en Forbandelse
for os (thi der er skrevet: „Forbandet er hver den, som
hænger paa et Træ"), 14 for at Abrahams Velsignelse
maatte komme til Hedningerne i Kristus Jesus, for
at vi kunde faa Aandens Forjættelse ved Troen. 15
Brødre! jeg taler paa Menneskevis: Ingen ophæver
dog et Menneskes stadfæstede Arvepagt eller føjer
noget dertil. 16 Men Abraham og hans Sæd bleve
Forjættelserne tilsagte; der siges ikke: „Og Sædene",
som om mange, men som om een: „Og din Sæd",
hvilken er Kristus. 17 Jeg mener dermed dette: En
Pagt, som forud er stadfæstet af Gud, kan Loven, som
blev til fire Hundrede og tredive Aar senere, ikke gøre
ugyldig, saa at den skulde gøre Forjættelsen til intet.
18 Thi faas Arven ved Lov, da faas den ikke mere
ved Forjættelse; men til Abraham har Gud skænket
den ved Forjættelse. 19 Hvad skulde da Loven?
Den blev føjet til for Overtrædelsernes Skyld (indtil
den Sæd kom, hvem Forjættelsen gjaldt), besørget
ved Engle, ved en Mellemmands Haand. 20 Men en
Mellemmand er ikke kun for een Part; Gud derimod
er een. 21 Er da Loven imod Guds Forjættelser? Det
være langtfra! Ja, hvis der var givet en Lov, som
kunde levendegøre, da var Retfærdigheden virkelig
af Lov. 22 Men Skriften har indesluttet alt under Synd,
for at Forjættelsen skulde af Tro paa Jesus Kristus
gives dem, som tro. 23 Men førend Troen kom,
holdtes vi indelukkede under Lovens Bevogtning til
den Tro, som skulde aabenbares, 24 saa at Loven er
bleven os en Tugtemester til Kristus, for at vi skulde
blive retfærdiggjorte af Tro. 25 Men efter at Troen er
kommen, ere vi ikke mere under Tugtemester. 26 Thi
alle ere I Guds Børn ved Troen paa Kristus Jesus. 27
Thi I, saa mange som bleve døbte til Kristus, have
iført eder Kristus. 28 Her er ikke Jøde eller Græker;
her er ikke Træl eller fri; her er ikke Mand og Kvinde;
thi alle ere I een i Kristus Jesus. 29 Men naar I høre
Kristus til, da ere I jo Abrahams Sæd, Arvinger ifølge
Forjættelse.

4 Men jeg siger: Saa længe Arvingen er umyndig,
er der ingen Forskel imellem ham og en Træl,
skønt han er Herre over alt Godset; 2 men han
staar under Formyndere og Husholdere indtil den
af Faderen bestemte Tid. 3 Saaledes stode ogsaa
vi, dengang vi vare umyndige, som Trælle under
Verdens Børnelærdom. 4 Men da Tidens Fylde kom,
udsendte Gud sin Søn, født af en Kvinde, født under
Loven, 5 for at han skulde løskøbe dem, som vare
under Loven, for at vi skulde faa Sønneudkaarelsen.
6 Men fordi I ere Sønner, har Gud udsendt i vore
Hjerter sin Søns Aand, som raaber: Abba, Fader! 7
Altsaa er du ikke længer Træl, men Søn; men er du
Søn, da er du ogsaa Arving ved Gud. 8 Dengang
derimod, da I ikke kendte Gud, trællede I for de
Guder, som af Natur ikke ere det. 9 Men nu, da I
have lært Gud at kende, ja, meget mere ere blevne
kendte af Gud, hvor kunne I da atter vende tilbage
til den svage og fattige Børnelærdom, som I atter
forfra ville trælle under? 10 I tage Vare paa Dage og
Maaneder og Tider og Aar. 11 Jeg frygter for, at jeg
maaske har arbejdet forgæves paa eder. 12 Vorder
ligesom jeg, thi ogsaa jeg er bleven som I, Brødre!

jeg beder eder. I have ikke gjort mig nogen Uret.
13 Men I vide, at det var paa Grund af en Kødets
Svaghed, at jeg første Gang forkyndte Evangeliet for
eder; 14 og det, som i mit Kød var eder til Fristelse,
ringeagtede I ikke og afskyede I ikke, men I modtoge
mig som en Guds Engel, som Kristus Jesus. 15 Hvor
er da nu eders Saligprisning? Thi jeg giver eder det
Vidnesbyrd, at, om det havde været muligt, havde
I udrevet eders Øjne og givet mig dem. 16 Saa er
jeg vel bleven eders Fjende ved at tale Sandhed
til eder? 17 De ere nidkære for eder, dog ikke for
det gode; men de ville udelukke eder, for at I skulle
være nidkære for dem. 18 Men det er godt at vise sig
nidkær i det gode til enhver Tid, og ikke alene, naar
jeg er nærværende hos eder. 19 Mine Børn, som
jeg atter føder med Smerte, indtil Kristus har vundet
Skikkelse i eder! 20 — ja jeg vilde ønske, at jeg nu
var til Stede hos eder og kunde omskifte min Røst; thi
jeg er raadvild over for eder. 21 Siger mig, I, som
ville være under Loven, høre I ikke Loven? 22 Der
er jo skrevet, at Abraham havde to Sønner, en med
Tjenestekvinden og en med den frie Kvinde. 23 Men
Tjenestekvindens Søn er avlet efter Kødet, den frie
Kvindes ved Forjættelsen. 24 Dette har en billedlig
Betydning. Thi disse Kvinder ere tvende Pagter, den
ene fra Sinai Bjerg, som føder til Trældom: Denne
er Hagar. 25 Thi „Hagar" er Sinai Bjerg i Arabien,
men svarer til det nuværende Jerusalem; thi det
er i Trældom med sine Børn. 26 Men Jerusalem
heroventil er frit, og hun er vor Moder. 27 Thi der er
skrevet: „Fryd dig, du ufrugtbare, du, som ikke føder!
bryd ud og raab, du, som ikke har Fødselsveer! thi
mange ere den enliges Børn fremfor hendes, som har
Manden." 28 Men vi, Brødre! ere Forjættelsens Børn i
Lighed med Isak. 29 Men ligesom dengang han, som
var avlet efter Kødet, forfulgte ham, som var avlet
efter Aanden, saaledes ogsaa nu. 30 Men hvad siger
Skriften: „Uddriv Tjenestekvinden og hendes Søn;
thi Tjenestekvindens Søn skal ingenlunde arve med
den frie Kvindes Søn." 31 Derfor, Brødre! ere vi ikke
Tjenestekvindens Børn, men den frie Kvindes.

5 Til Friheden har Kristus frigjort os. Saa staar nu
fast, og lader eder ikke atter holde under Trældoms
Aag! 2 Se, jeg, Paulus, siger eder, at dersom I lade
eder omskære, vil Kristus intet gavne eder. 3 Men
jeg vidner atter for hvert Menneske, som lader sig
omskære, at han er skyldig at opfylde hele Loven. 4 I
ere tabte for Kristus, I, som retfærdiggøres ved Loven;
I ere faldne ud af Naaden. 5 Vi vente jo ved Aanden
af Tro Retfærdigheds Haab. 6 Thi i Kristus Jesus
gælder hverken Omskærelse eller Forhud noget, men
Tro, som er virksom ved Kærlighed. 7 I vare godt paa
Vej; hvem har hindret eder i at adlyde Sandhed? 8
Den Overtalelse kom ikke fra ham, som kaldte eder.
9 En liden Surdej g syrer hele Dejgen. 10 Jeg har
den Tillid til eder i Herren, at I ikke ville mene noget
andet; men den, som forvirrer eder, skal bære sin
Dom, hvem han end er. 11 Men jeg, Brødre! dersom
jeg endnu prædiker Omskærelse, hvorfor forfølges
jeg da endnu? Saa er jo Korsets Forargelse gjort til
intet. 12 Gid de endog maatte lemlæste sig selv, de,
som forstyrre eder! 13 I bleve jo kaldede til Frihed,
Brødre! kun at I ikke bruge Friheden til en Anledning
for Kødet, men værer ved Kærligheden hverandres
Tjenere! 14 Thi hele Loven er opfyldt i eet Ord, i det:
„Du skal elske din Næste som dig selv." 15 Men naar
I bide og æde hverandre, da ser til, at I ikke fortæres
af hverandre! 16 Men jeg siger: Vandrer efter Aanden,
saa fuldbyrde I ingenlunde Kødets Begæring. 17
Thi Kødet begærer imod Aanden, og Aanden imod
Kødet; disse staa nemlig hinanden imod, for at I
ikke skulle gøre, hvad I have Lyst til. 18 Men naar I
drives af Aanden, ere I ikke under Loven. 19 Men
Kødets Gerninger ere aabenbare, saasom: Utugt,
Urenhed, Uterlighed, 20 Afgudsdyrkelse, Trolddom,
Fjendskaber, Kiv, Nid, Hidsighed, Rænker, Tvedragt,
Partier, 21 Avind, Drukkenskab, Svir og deslige;
hvorom jeg forud siger eder, ligesom jeg ogsaa før
har sagt, at de, som øve saadanne Ting, skulle
ikke arve Guds Rige. 22 Men Aandens Frugt er
Kærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed,
Godhed, Trofasthed, 23 Sagtmodighed, Afholdenhed.
Imod saadanne er Loven ikke, 24 men de, som høre
Kristus Jesus til, have korsfæstet Kødet med dets
Lidenskaber og Begæringer. 25 Naar vi leve ved
Aanden, da lader os ogsaa vandre efter Aanden! 26
Lader os ikke have Lyst til tom Ære, saa at vi udæske
hverandre og bære Avind imod hverandre.

6 Brødre! om ogsaa et Menneske bliver overrasket
af nogen Forsyndelse, da hjælper en saadan til
Rette, I aandelige! med Sagtmodigheds Aand, og se
til dig selv, at ikke ogsaa du bliver fristet! 2 Bærer
hverandres Byrder og opfylder saaledes Kristi Lov! 3
Thi naar nogen mener, at han er noget, skønt han
intet er, da bedrager han sig selv. 4 Men hver prøve
sin egen Gerning, og da skal han have sin Ros i
Forhold til sig selv alene, og ikke til Næsten; 5 thi
hver skal bære sin egen Byrde. 6 Men den, som
undervises i Ordet, skal dele alt godt med den, som
underviser ham. 7 Farer ikke vild; Gud lader sig

ikke spotte; thi hvad et Menneske saar, det skal han
ogsaa høste. **8** Thi den, som saar i sit Kød, skal
høste Fordærvelse af Kødet; men den, som saar i
Aanden, skal høste evigt Liv af Aanden. **(aiōnios g166)**
9 Men naar vi gøre det gode, da lader os ikke blive
trætte; thi i sin Tid skulle vi høste, saafremt vi ikke
give tabt. **10** Saa lader os altsaa, efter som vi have
Lejlighed, gøre det gode imod alle, men mest imod
Troens egne! **11** Ser nu, med hvor store Bogstaver
jeg skriver til eder med min egen Haand! **12** Alle de,
som ville tage sig godt ud i Kødet, de tvinge eder
til at lade eder omskære, alene for at de ikke skulle
forfølges for Kristi Kors's Skyld. **13** Thi ikke engang
de, som lade sig omskære, holde selv Loven; men de
ville, at I skulle lade eder omskære, for at de kunne
rose sig af eders Kød. **14** Men det være langt fra
mig at rose mig uden af vor Herres Jesu Kristi Kors,
ved hvem Verden er korsfæstet for mig, og jeg for
Verden. **15** Thi hverken Omskærelse eller Forhud
er noget, men en ny Skabning. **16** Og saa mange,
som vandre efter denne Rettesnor, over dem være
Fred og Barmhjertighed, og over Guds Israel! **17**
Herefter volde ingen mig Besvær; thi jeg bærer Jesu
Mærketegn paa mit Legeme. **18** Vor Herres Jesu
Kristi Naade være med eders Aand, Brødre! Amen.

Efeserne

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel ved Guds Villie, til
de hellige, som ere i Efesus og ere troende i
Kristus Jesus: **2** Naade være med eder og Fred
fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus! **3**
Lovet være Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader, som
har velsignet os med al aandelig Velsignelse i det
himmelske i Kristus, **4** ligesom han har udvalgt os i
ham før Verdens Grundlæggelse til at være hellige
og ulastelige for hans Aasyn, **5** idet han i Kærlighed
forudbestemte os til Sønneudkaarelse hos sig ved
Jesus Kristus, efter sin Villies Velbehag, **6** til Pris for
sin Naades Herlighed, som han benaadede os med
i den elskede, **7** i hvem vi have Forløsningen ved
hans Blod, Syndernes Forladelse, efter hans Naades
Rigdom, **8** som han rigelig tildelte os i al Visdom
og Forstand, **9** idet han kundgjorde os sin Villies
Hemmelighed, efter sin velbehagelige Beslutning,
som han havde fattet hos sig selv, **10** for at oprette en
Husholdning i Tidernes Fylde, nemlig at sammenfatte
sig alt i Kristus, det, som er i Himlene, og det, som er
paa Jorden, i ham, **11** i hvem vi ogsaa have faaet
Arvelodden, forud bestemte efter hans Forsæt, der
virker alt efter sin Villies Raad, **12** for at vi skulde
være til Pris for hans Herlighed, vi, som forud havde
haabet paa Kristus, **13** i hvem ogsaa I, da I hørte
Sandhedens Ord, Evangeliet om eders Frelse, i hvem
I ogsaa, da I bleve troende, bleve beseglede med
Forjættelsens hellige Aand, **14** som er Pant paa vor
Arv, til Ejendommens Forløsning, til Pris for hans
Herlighed. **15** Derfor har ogsaa jeg, efter at have hørt
om eders Tro paa den Herre Jesus og om eders
Kærlighed til alle de hellige, **16** ikke ophørt at takke
for eder, idet jeg ihukommer eder i mine Bønner
om, **17** at vor Herres Jesu Kristi Gud, Herlighedens
Fader, maa give eder Visdoms og Aabenbarelses
Aand i Erkendelse af ham, **18** gøre eders Hjertes
Øjne oplyste til at kende, hvilket det Haab er, som
han kaldte eder til, hvilken hans Arvs Herligheds
Rigdom er iblandt de hellige, **19** og hvilken hans
Krafts overvættes Storhed er over for os, som tro,
alt efter hans Styrkes vældige Virkekraft, **20** som
han udviste paa Kristus, da han oprejste ham fra
de døde og satte ham ved sin højre Haand i det
himmelske, **21** langt over al Magt og Myndighed og
Kraft og Herredom og hvert Navn, som nævnes, ikke
alene i denne Verden, men ogsaa i den kommende,
(aiōn g165) **22** og lagde alt under hans Fødder, og ham
gav han som Hoved over alting til Menigheden, **23** der
er hans Legeme, fyldt af ham, som fylder alt i alle.

2 Ogsaa eder, da I vare døde ved eders
Overtrædelser og Synder, **2** hvori I fordum
vandrede efter denne Verdens Tidsaand, efter hans
Vis, som hersker over Luftens Magt, over den Aand,
der nu er virksom i Genstridighedens Børn, **(aiōn g165)**
3 iblandt hvilke ogsaa vi fordum alle vandrede i vort
Køds Begæringer og gjorde Kødets og Tankernes
Villie og vare af Natur Vredes Børn ligesom ogsaa de
andre — **4** men Gud, som er rig paa Barmhjertighed,
har for sin store Kærligheds Skyld, hvormed han
elskede os, **5** ogsaa da vi vare døde ved vore
Overtrædelser, levendegjort os med Kristus — af
Naade ere I frelste! — **6** og medoprejst os og sat
os med ham i det himmelske i Kristus Jesus, **7**
for at han i de tilkommende Tider kunde vise sin
Naades overvættes Rigdom ved Godhed imod os
i Kristus Jesus. **(aiōn g165)** **8** Thi af Naaden ere I
frelste ved Tro, og det ikke af eder selv, Guds er
Gaven; **9** ikke af Gerninger, for at ikke nogen skal
rose sig. **10** Thi vi ere hans Værk, skabte i Kristus
Jesus til gode Gerninger, som Gud forud beredte,
for at vi skulde vandre i dem. **11** Derfor kommer
i Hu, at fordum I Hedninger i Kødet, I, som bleve
kaldte Forhud af den saakaldte Omskærelse, der
sker i Kødet med Haanden, **12** at I paa den Tid, uden
for Kristus, vare udelukkede fra Israels Borgerret og
fremmede for Forjættelsens Pagter, uden Haab og
uden Gud i Verden. **13** Nu derimod, i Kristus Jesus,
ere I, som fordum vare langt borte, komne nær til
ved Kristi Blod. **14** Thi han er vor Fred, han, som
gjorde begge til eet og nedbrød Gærdets Skillevæg,
15 Fjendskabet, da han i sit Kød afskaffede Budenes
Lov med dens Befalinger, for at han i sig kunde skabe
de to til eet nyt Menneske ved at stifte Fred **16** og
for at forlige dem begge i eet Legeme med Gud
ved Korset, idet han ved dette dræbte Fjendskabet.
17 Og han kom og forkyndte Fred for eder, som
vare langt borte, og Fred for dem, som vare nær.
18 Thi ved ham have vi begge i een Aand Adgang
til Faderen. **19** Saa ere I da ikke mere fremmede
og Udlændinge, men I ere de helliges Medborgere
og Guds Husfolk, **20** opbyggede paa Apostlenes
og Profeternes Grundvold, idet Hovedhjørnestenen
er Kristus Jesus selv, **21** i hvem enhver Bygning
sammenføjes og vokser til et helligt Tempel i Herren,
22 i hvem ogsaa I blive medopbyggede til en Guds
Bolig i Aanden.

3 Det er for denne Sags Skyld, at jeg, Paulus,
Kristi Jesu Fange for eder, I Hedninger, — **2**
om I da have hørt om Husholdningen med den
Guds Naade, som blev given mig til eder, **3** at ved
Aabenbarelse blev Hemmeligheden kundgjort mig,
saaledes som jeg foran kortelig har skrevet, **4** hvoraf
I, naar I læse det, kunne skønne min Indsigt i Kristi
Hemmelighed, **5** som i andre Slægter ikke blev
kundgjort for Menneskenes Børn, saaledes som den
nu er bleven aabenbaret hans hellige Apostle og
Profeter ved Aanden: **6** Nemlig at Hedningerne ere
Medarvinger og medindlemmede og meddelagtige i
Forjættelsen i Kristus Jesus ved Evangeliet, **7** hvis
Tjener jeg er bleven ifølge den Guds Naades Gave,
som blev given mig ved hans Magts Virkekraft. **8** Mig,
den allerringeste af alle hellige, blev denne Naade
given at forkynde Hedningerne Evangeliet om Kristi
uransagelige Rigdom **9** og at oplyse alle om, hvilken
Husholdningen med den Hemmelighed er, som fra
Evighed har været skjult i Gud, der skabte alle Ting,
(aiōn g165) **10** for at Guds mangfoldige Visdom skulde
nu ved Menigheden blive kundgjort for Magterne og
Myndighederne i det himmelske, **11** efter det evige
Forsæt, som han fuldbyrdede ved Kristus Jesus, vor
Herre, **(aiōn g165)** **12** i hvem vi have Frimodigheden
og Adgang med Tillid ved Troen paa ham. **13** Derfor
beder jeg, at I ikke tabe Modet over mine Trængsler,
som jeg lider for eder, hvilket er en Ære for eder.
— **14** For denne Sags Skyld bøjer jeg mine Knæ for
Faderen, **15** fra hvem enhver Faderlighed i Himle og
paa Jord har sit Navn, **16** at han vil give eder efter
sin Herligheds Rigdom mægtigt at styrkes ved hans
Aand i det indvortes Menneske; **17** at Kristus maa bo
ved Troen i eders Hjerter, **18** for at I, rodfæstede og
grundfæstede i Kærlighed, kunne sammen med alle
de hellige formaa at begribe, hvor stor Bredden og
Længden og Dybden og Højden er, **19** og at kende
Kristi Kærlighed, som overgaar al Erkendelse, for at I
kunne fyldes indtil hele Guds Fylde. **20** Men ham,
som formaar over alle Ting at gøre langt ud over det,
som vi bede eller forstaa, efter den Magt, som er
virksom i os, **21** ham være Ære i Menigheden og i
Kristus Jesus igennem alle Slægterne i Evighedernes
Evighed! Amen. **(aiōn g165)**

4 Jeg formaner eder derfor, jeg, den fangne i Herren,
til at vandre værdig den Kaldelse, med hvilken I
bleve kaldede, **2** med al Ydmyghed og Sagtmodighed,
med Langmodighed, saa I bære over med hverandre i
Kærlighed **3** og gøre eder Flid for at bevare Aandens
Enhed i Fredens Baand; **4** eet Legeme og een
Aand, ligesom I ogsaa bleve kaldede til eet Haab
i eders Kaldelse; **5** een Herre, een Tro, een Daab,
6 een Gud og alles Fader, som er over alle og
igennem alle og i alle! **7** Men hver enkelt af os
blev Naaden given efter Kristi Gaves Maal. **8** Derfor
hedder det: „Da han opfor til det høje, bortførte han
Fanger og gav Menneskene Gaver." **9** Men dette:
„Han opfor," hvad er det, uden at han ogsaa nedfor
til Jordens nedre Egne. **10** Han, som nedfor, han
er ogsaa den, som opfor højt over alle Himlene,
for at han skulde fylde alle Ting. **11** Og han gav
nogle som Apostle, andre som Profeter, andre som
Evangelister, andre som Hyrder og Lærere, **12** til de
helliges fuldkomne Beredelse, til en Tjenestegerning,
til Kristi Legemes Opbyggelse, **13** indtil vi alle naa
til Enheden i Troen paa og Erkendelsen af Guds
Søn, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes Maal af
Vækst, **14** for at vi ikke mere skulle være umyndige,
der omtumles og omdrives af enhver Lærdommens
Vind, ved Menneskenes Tærningspil, ved Træskhed
efter Vildfarelsens Rænkespind; **15** men for at vi,
Sandheden tro i Kærlighed, skulle i alle Maader
opvokse til ham, som er Hovedet, Kristus, **16** ud
fra hvem hele Legemet, idet det sammenføjes og
sammenknyttes ved ethvert hjælpende Bindeled
i Forhold til hver enkelt Dels tilmaalte Virkekraft,
fuldbyrder Legemets Vækst til Opbyggelse af sig selv i
Kærlighed. **17** Dette siger jeg da og vidner i Herren, at
I skulle ikke mere vandre saaledes, som Hedningerne
vandre i deres Sinds Tomhed, **18** formørkede i deres
Tanke, fremmedgjorte for Guds Liv som Følge af den
Vankundighed, som er i dem paa Grund af deres
Hjertes Forhærdelse, **19** de, som jo følesløse have
hengivet sig til Uterligheden, til at øve al Urenhed i
Havesyge. **20** Men I have ikke saaledes lært Kristus,
21 om I da have hørt om ham og ere blevne oplærte
i ham saaledes, som Sandhed er i Jesus, **22** at I,
hvad eders forrige Vandel angaar, skulle aflægge det
gamle Menneske, som fordærves ved bedrageriske
Begæringer, **23** men fornyes i eders Sinds Aand **24**
og iføre eder det nye Menneske, som blev skabt efter
Gud i Sandhedens Retfærdighed og Hellighed. **25**
Derfor aflægger Løgnen og taler Sandhed, hver med
sin Næste, efterdi vi ere hverandres Lemmer. **26** Blive
I vrede, da synder ikke; lad ikke Solen gaa ned over
eders Forbitrelse; **27** giver ikke heller Djævelen Rum!
28 Den, som stjæler, stjæle ikke mere, men arbejde
hellere og gøre det gode med sine egne Hænder,
for at han kan have noget at meddele den, som er i
Trang. **29** Lad ingen raadden Tale udgaa af eders
Mund, men saadan Tale, som er god til fornøden

Opbyggelse, for at den kan skaffe dem Naade, som
høre derpaa; 30 og bedrøver ikke Guds hellige Aand,
med hvilken I bleve beseglede til Forløsningens Dag.
31 Al Bitterhed og Hidsighed og Vrede og Skrigen
og Forhaanelse blive langt fra eder tillige med al
Ondskab! 32 Men vorder velvillige imod hverandre,
barmhjertige, tilgivende hverandre, ligesom jo Gud
har tilgivet eder i Kristus.

5 Vorder derfor Guds Efterlignere som elskede Børn,
2 og vandrer i Kærlighed, ligesom ogsaa Kristus
elskede os og gav sig selv hen for os som en Gave
og et Slagtoffer, Gud til en velbehagelig Lugt. 3 Men
Utugt og al Urenhed eller Havesyge bør end ikke
nævnes iblandt eder, som det sømmer sig for hellige,
4 ej heller ublu Væsen eller daarlig Snak eller letfærdig
Skemt, hvilket er utilbørligt, men hellere Taksigelse.
5 Thi dette vide og erkende I, at ingen utugtig eller
uren eller havesyg, hvilket er en Afgudsdyrker, har
Arv i Kristi og Guds Rige. 6 Ingen bedrage eder
med tomme Ord; thi for disse Ting kommer Guds
Vrede over Genstridighedens Børn. 7 Derfor, bliver
ikke meddelagtige med dem! 8 Thi I vare forhen
Mørke, men nu ere I Lys i Herren; vandrer som Lysets
Børn, 9 (Lysets Frugt viser sig jo i al Godhed og
Retfærdighed og Sandhed,) 10 saa I prøve, hvad
der er velbehageligt for Herren. 11 Og haver ikke
Samfund med Mørkets ufrugtbare Gerninger. Men
revser dem hellere; 12 thi hvad der lønligt bedrives af
dem, er skammeligt endog at sige; 13 men alt dette
bliver aabenbaret, naar det revses af Lyset. Thi alt
det, som bliver aabenbaret, er Lys. 14 Derfor hedder
det: „Vaagn op, du, som sover, og staa op fra de
døde, og Kristus skal lyse for dig!" 15 Ser derfor nøje
til, hvorledes I vandre, ikke som uvise, men som vise,
16 saa I købe den belejlige Tid, efterdi Dagene ere
onde. 17 Derfor bliver ikke uforstandige, men skønner,
hvad Herrens Villie er. 18 Og drikker eder ikke drukne
i Vin, i hvilket der er Ryggesløshed, men lader eder
fylde med Aanden, 19 saa I tale hverandre til med
Psalmer og Lovsange og aandelige Viser og synge
og spille i eders Hjerte for Herren 20 og altid sige
Gud og Faderen Tak for alle Ting i vor Herres Jesu
Kristi Navn 21 og underordne eder under hverandre
i Kristi Frygt; 22 Hustruerne skulle underordne sig
under deres egne Mænd, som under Herren; 23
thi en Mand er sin Hustrus Hoved, ligesom ogsaa
Kristus er Menighedens Hoved. Han er sit Legemes
Frelser. 24 Dog, ligesom Menigheden underordner
sig under Kristus, saaledes skulle ogsaa Hustruerne
underordne sig under deres Mænd i alle Ting. 25 I
Mænd! elsker eders Hustruer, ligesom ogsaa Kristus
elskede Menigheden og hengav sig selv for den, 26
for at han kunde hellige den, idet han rensede den
ved Vandbadet med et Ord, 27 for at han selv kunde
fremstille Menigheden for sig som herlig, uden Plet
eller Rynke eller noget deslige, men for at den maatte
være hellig og ulastelig. 28 Saaledes ere Mændene
skyldige at elske deres egne Hustruer som deres
egne Legemer; den, som elsker sin egen Hustru,
elsker sig selv. 29 Ingen har jo nogen Sinde hadet
sit eget Kød, men han nærer og plejer det, ligesom
ogsaa Kristus Menigheden. 30 Thi vi ere Lemmer paa
hans Legeme. 31 Derfor skal et Menneske forlade sin
Fader og Moder og holde fast ved sin Hustru, og de
to skulle være eet Kød. 32 Denne Hemmelighed er
stor — jeg sigter nemlig til Kristus og til Menigheden.
33 Dog, ogsaa I skulle elske hver især sin egen
Hustru som sig selv; men Hustruen have Ærefrygt for
Manden!

6 I Børn! adlyder eders Forældre i Herren, thi dette
er ret. 2 „Ær din Fader og Moder", dette er jo det
første Bud med Forjættelse, 3 „for at det maa gaa dig
vel, og du maa leve længe i Landet." 4 Og I Fædre!
opirrer ikke eders Børn, men opfostrer dem i Herrens
Tugt og Formaning! 5 I Trælle! adlyder eders Herrer
efter Kødet med Frygt og Bæven i eders Hjertes
Enfold som Kristus; 6 ikke med Øjentjeneste, som de,
der ville tækkes Mennesker, men som Kristi Tjenere,
saa I gøre Guds Villie af Hjertet, 7 idet I med god Villie
gøre Tjeneste som for Herren og ikke for Mennesker,
8 idet I vide, at hvad godt enhver gør, det skal han faa
igen af Herren, hvad enten han er Træl eller fri. 9 Og I
Herrer! gører det samme imod dem, saa I lade Trusel
fare, idet I vide, at baade deres og eders Herre er i
Himlene, og der er ikke Persons Anseelse hos ham.
10 For øvrigt bliver stærke i Herren og i hans Styrkes
Vælde! 11 Ifører eder Guds fulde Rustning, for at I
maa kunne holde Stand imod Djævelens snedige
Anløb. 12 Thi for os staar Kampen ikke imod Blod og
Kød, men imod Magterne, imod Myndighederne, imod
Verdensherskerne i dette Mørke, imod Ondskabens
Aandemagter i det himmelske. (aiōn g165) 13 Derfor
tager Guds fulde Rustning paa, for at I maa kunne
staa imod paa den onde Dag og bestaa efter at
have fuldbyrdet alt. 14 Saa staar da omgjordede om
eders Lænd med Sandhed og iførte Retfærdighedens
Panser. 15 Fødderne ombundne med Kampberedthed
fra Fredens Evangelium; 16 og i alle Forhold løfter
Troens Skjold, med hvilket I ville kunne slukke alle
den ondes gloende Pile, 17 og tager imod Frelsens

Hjelm og Aandens Sværd, som er Guds Ord, **18** idet I
under al Paakaldelse og Bøn bede til enhver Tid i
Aanden og ere aarvaagne dertil i al Vedholdenhed
og Bøn for alle de hellige, **19** ogsaa for mig, om
at der maa gives mig Ord, naar jeg oplader min
Mund, til med Frimodighed at kundgøre Evangeliets
Hemmelighed, **20** for hvis Skyld jeg er et Sendebud
i Lænker, for at jeg maa have Frimodighed deri til
at tale, som jeg bør. **21** Men for at ogsaa I skulle
kende mine Forhold, hvorledes det gaar mig, da skal
Tykikus, den elskede Broder og tro Tjener i Herren,
kundgøre eder alt; **22** ham sender jeg til eder, just tor
at I skulle lære at kende, hvorledes det staar til hos
os, og for at han skal opmuntre eders Hjerter. **23** Fred
være med Brødrene og Kærlighed med Tro fra Gud
Fader og den Herre Jesus Kristus! **24** Naaden være
med alle dem, som elske vor Herre Jesus Kristus i
Uforkrænkelighed!

Filipperne

1 Paulus og Timotheus, Kristi Jesu Tjenere, til alle
de hellige i Kristus Jesus, som ere i Filippi, med
Tilsynsmænd og Menighedstjenere. **2** Naade være
med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre
Jesus Kristus! **3** Jeg takker min Gud, saa ofte jeg
kommer eder i Hu, **4** idet jeg altid, i hver min Bøn,
beder for eder alle med Glæde, **5** for eders Deltagelse
i Evangeliet fra den første Dag indtil nu; **6** forvisset om
dette, at han, som begyndte en god Gerning i eder,
vil fuldføre den indtil Jesu Kristi Dag, **7** saaledes som
det jo er ret for mig at mene dette om eder alle, efterdi
jeg har eder i Hjertet baade under mine Lænker og
under Evangeliets Forsvar og Stadfæstelse, fælles
som I jo alle ere med mig om Naaden. **8** Thi Gud
er mit Vidne, hvorledes jeg længes efter eder alle
med Kristi Jesu inderlige Kærlighed. **9** Og derom
beder jeg, at eders Kærlighed fremdeles maa blive
mere og mere rig paa Erkendelse og al Skønsomhed,
10 saa I kunne værdsætte de forskellige Ting, for
at I maa være rene og uden Anstød til Kristi Dag,
11 fyldte med Retfærdigheds Frugt, som virkes ved
Jesus Kristus, Gud til Ære og Pris. **12** Men jeg vil, I
skulle vide, Brødre! at mine Forhold snarere have
tjent til Evangeliets Fremme, **13** saa at det er blevet
aabenbart for hele Livvagten og for alle de øvrige, at
mine Lænker bæres for Kristi Skyld, **14** og de fleste
af Brødrene fik i Tillid til Herren ved mine Lænker end
mere Dristighed til at tale Guds Ord uden Frygt. **15**
Nogle prædike vel ogsaa Kristus for Avinds og Kivs
Skyld, men nogle ogsaa i en god Mening. **16** Disse
gøre det af Kærlighed, vidende, at jeg er sat til at
forsvare Evangeliet; **17** men hine forkynde Kristus
af Egennytte, ikke ærligt, men i den Tanke at føje
Trængsel til mine Lænker. **18** Hvad saa? Kristus
forkyndes dog paa enhver Maade, være sig paa
Skrømt eller i Sandhed; og derover glæder jeg mig,
og jeg vil ogsaa fremdeles glæde mig. **19** Thi jeg ved,
at dette skal blive mig til Frelse ved eders Bøn og
Jesu Kristi Aands Hjælp, **20** efter min Længsel og
mit Haab, at jeg i intet skal blive til Skamme, men
at Kristus skal med al Frimodighed, som altid, saa
ogsaa nu, forherliges i mit Legeme, være sig ved Liv
eller ved Død. **21** Thi det at leve er mig Kristus og at
dø en Vinding. **22** Men dersom dette at leve i Kødet
skaffer mig Frugt af min Gerning, saa ved jeg ikke,
hvad jeg skal vælge; **23** men jeg staar tvivlraadig
imellem de to Ting, idet jeg har Lysten til at bryde op
og være sammen med Kristus; thi dette var saare
meget bedre; **24** men at forblive i Kødet er mere
nødvendigt for eders Skyld. **25** Og i Forvisning herom
ved jeg, at jeg skal blive i Live og forblive hos eder
alle til eders Fremgang og Glæde i Troen, **26** for at
eders Ros ved mig kan blive rig i Kristus Jesus, ved
at jeg atter kommer til Stede iblandt eder. **27** Kun
skulle I leve Kristi Evangelium værdigt, for at, hvad
enten jeg kommer og ser eder eller er fraværende,
jeg dog kan høre om eder, at I staa faste i een Aand,
saa at I med een Sjæl stride tilsammen for Troen paa
Evangeliet **28** og ikke lade eder forfærde i nogen Ting
af Modstanderne; thi dette er for dem et Tegn paa
Undergang, men for eder paa Frelse, og det fra Gud.
29 Thi eder er det forundt for Kristi Skyld — ikke alene
at tro paa ham, men ogsaa at lide for hans Skyld, **30**
idet I have den samme Kamp, som I have set paa
mig og nu høre om mig.

2 Er der da nogen Formaning i Kristus, er der
nogen Kærlighedens Opmuntring, er der noget
Aandens Samfund, er der nogen inderlig Kærlighed
og Barmhjertighed: **2** Da fuldkommer min Glæde, at I
maa være enige indbyrdes, saa I have den samme
Kærlighed, samme Sjæl, een Higen, **3** intet gøre af
Egennytte eller Lyst til tom Ære, men i Ydmyghed
agte hverandre højere end eder selv **4** og ikke se
hver paa sit, men enhver ogsaa paa andres. **5** Det
samme Sindelag være i eder, som ogsaa var i Kristus
Jesus, **6** han, som, da han var i Guds Skikkelse,
ikke holdt det for et Rov at være Gud lig, **7** men
forringede sig selv, idet han tog en Tjeners Skikkelse
paa og blev Mennesker lig; **8** og da han i Fremtræden
fandtes som et Menneske, fornedrede han sig selv,
saa han blev lydig indtil Døden, ja, Korsdøden. **9**
Derfor har ogsaa Gud højt ophøjet ham og skænket
ham det Navn, som er over alle Navne, **10** for at i
Jesu Navn hvert Knæ skal bøje sig, deres i Himmelen
og paa Jorden og under Jorden, **11** og hver Tunge
skal bekende, at Jesus Kristus er Herre, til Gud
Faders Ære. **12** Derfor, mine elskede! ligesom I altid
have været lydige, saa arbejder ikke alene som i min
Nærværelse, men nu meget mere i min Fraværelse
paa eders egen Frelse med Frygt og Bæven; **13** thi
Gud er den, som virker i eder baade at ville og at
virke, efter sit Velbehag. **14** Gører alle Ting uden
Knurren og Betænkeligheder, **15** for at I maa blive
udadlelige og rene, Guds ulastelige Børn, midt i en
vanartet og forvendt Slægt, iblandt hvilke I vise eder
som Himmellys i Verden, **16** idet I fremholde Livets
Ord, mig til Ros paa Kristi Dag, at jeg ikke har løbet
forgæves, ej heller arbejdet forgæves. **17** Ja, selv

om jeg bliver ofret under Ofringen og Betjeningen af
eders Tro, saa glæder jeg mig og glæder mig med
eder alle. 18 Men ligeledes skulle ogsaa I glæde
eder, og glæde eder med mig! 19 Men jeg haaber i
den Herre Jesus snart at kunne sende Timotheus til
eder, for at ogsaa jeg kan blive ved godt Mod ved
at erfare, hvorledes det gaar eder. 20 Thi jeg har
ingen ligesindet, der saa oprigtig vil have Omsorg for,
hvorledes det gaar eder; 21 thi de søge alle deres
eget, ikke hvad der hører Kristus Jesus til. 22 Men
hans prøvede Troskab kende I, at, ligesom et Barn
tjener sin Fader, saaledes har han tjent med mig for
Evangeliet. 23 Ham haaber jeg altsaa at sende straks,
naar jeg ser Udgangen paa min Sag. 24 Men jeg
har den Tillid til Herren, at jeg ogsaa selv snart skal
komme. 25 Men jeg har agtet det nødvendigt at sende
Epafroditus til eder, min Broder og Medarbejder og
Medstrider, og eders Udsending og Tjener for min
Trang, 26 efterdi han længtes efter eder alle og var
saare ængstelig, fordi I havde hørt, at han var bleven
syg. 27 Ja, han var ogsaa syg og Døden nær; men
Gud forbarmede sig over ham, ja, ikke alene over
ham, men ogsaa over mig, for at jeg ikke skulde have
Sorg paa Sorg. 28 Derfor skynder jeg mig desto mere
med at sende ham, for at I atter kunne glædes, naar I
se ham, og jeg være mere sorgfri. 29 Modtager ham
altsaa i Herren med al Glæde og holder saadanne i
Ære; 30 thi for Kristi Gernings Skyld kom han Døden
nær, idet han satte sit Liv i Vove for at udfylde Savnet
af eder i eders Tjeneste imod mig.

3 I øvrigt, mine Brødre, glæder eder i Herren! At
skrive det samme til eder er ikke til Besvær for
mig, men er betryggende for eder. 2 Holder Øje
med Hundene, holder Øje med de slette Arbejdere,
holder Øje med Sønderskærelsen! 3 Thi vi ere
Omskærelsen, vi, som tjene i Guds Aand og rose
os i Kristus Jesus og ikke forlade os paa Kødet, 4
endskønt ogsaa jeg har det, jeg kunde forlade mig
paa, ogsaa i Kødet. Dersom nogen anden synes, han
kan forlade sig paa Kødet, kan jeg det mere. 5 Jeg er
omskaaren paa den ottende Dag, af Israels Slægt,
Benjamins Stamme, en Hebræer af Hebræere, over
for Loven en Farisæer, 6 i Nidkærhed en Forfølger af
Menigheden, i Retfærdigheden efter Loven udadlelig.
7 Men hvad der var mig Vinding, det har jeg for Kristi
Skyld agtet for Tab; 8 ja sandelig, jeg agter endog
alt for at være Tab imod det langt højere, at kende
Kristus Jesus, min Herre, for hvis Skyld jeg har lidt
Tab paa alt og agter det for Skarn, for at jeg kan
vinde Kristus 9 og findes i ham, saa jeg ikke har
min Retfærdighed, den af Loven, men den ved Tro
paa Kristus, Retfærdigheden fra Gud paa Grundlag
af Troen, 10 for at jeg maa kende ham og hans
Opstandelses Kraft og hans Lidelsers Samfund, idet
jeg bliver ligedannet med hans Død, 11 om jeg dog
kunde naa til Opstandelsen fra de døde. 12 Ikke at jeg
allerede har grebet det eller allerede er fuldkommen;
men jeg jager derefter, om jeg dog kunde gribe det,
efterdi jeg ogsaa er greben af Kristus Jesus. 13
Brødre! jeg mener ikke om mig selv, at jeg har grebet
det. 14 Men eet gør jeg: Glemmende, hvad der er
bagved, men rækkende efter det, som er foran, jager
jeg imod Maalet, til den Sejrspris, hvortil Gud fra det
høje kaldte os i Kristus Jesus. 15 Lader da os, saa
mange som ere fuldkomne, have dette Sindelag;
og er der noget, hvori I ere anderledes sindede, da
skal Gud aabenbare eder ogsaa dette. 16 Kun at vi,
saa vidt vi ere komne, vandre i samme Retning. 17
Vorder mine Efterlignere, Brødre! og agter paa dem,
der vandre saaledes, som I have os til Forbillede.
18 Thi mange vandre, som jeg ofte har sagt eder,
men nu ogsaa siger med Taarer, som Kristi Kors's
Fjender, 19 hvis Ende er Fortabelse, hvis Gud er
Bugen, og hvis Ære er i deres Skændsel, de, som
tragte efter de jordiske Ting. 20 Thi vort Borgerskab
er i Himlene, hvorfra vi ogsaa forvente som Frelser
den Herre Jesus Kristus, 21 der skal forvandle vort
Fornedrelses-Legeme til at blive ligedannet med hans
Herligheds-Legeme, efter den Kraft, ved hvilken han
ogsaa kan underlægge sig alle Ting.

4 Derfor, mine Brødre, elskede og savnede, min
Glæde og Krans! staar saaledes fast i Herren, I
elskede! 2 Evodia formaner jeg, og Syntyke formaner
jeg til at være enige i Herren. 3 Ja, jeg beder ogsaa
dig, min ægte Synzygus! tag dig af dem; thi de have
med mig stridt i Evangeliet, tillige med Klemens
og mine øvrige Medarbejdere, hvis Navne staa i
Livets Bog. 4 Glæder eder i Herren altid; atter siger
jeg: Glæder eder! 5 Eders milde Sind vorde kendt
af alle Mennesker! Herren er nær! 6 Værer ikke
bekymrede for noget, men lader i alle Ting eders
Begæringer komme frem for Gud i Paakaldelse og
Bøn med Taksigelse; 7 og Guds Fred, som overgaar
al Forstand, skal bevare eders Hjerter og eders
Tanker i Kristus Jesus. 8 I øvrigt, Brødre! alt, hvad der
er sandt, hvad der er ærbart, hvad der er retfærdigt,
hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har
godt Lov, enhver Dyd og enhver Hæder: Lægger
eder det paa Sinde! 9 Hvad I baade have lært og
modtaget og hørt og set paa mig, dette skulle I gøre,

og Fredens Gud skal være med eder. **10** Men jeg
har højlig glædet niig i Herren over, at I nu omsider
ere komne til Kræfter, saa at I kunne tænke paa mit
Vel, hvorpaa I ogsaa forhen tænkte, men I manglede
Lejlighed. **11** Dette siger jeg ikke af Trang; thi jeg har
lært at nøjes med det, jeg har. **12** Jeg forstaar at være
i ringe Kaar, og jeg forstaar ogsaa at have Overflod; i
alt og hvert er jeg indviet, baade i at mættes og i at
hungre, baade i at have Overflod og i at lide Savn. **13**
Alt formaar jeg i ham, som gør mig stærk. **14** Dog
gjorde I vel i at tage Del i min Trængsel. **15** Men I
vide det ogsaa selv, Filippensere! at i Evangeliets
Begyndelse, da jeg drog ud fra Makedonien, var
der ingen Menighed, som havde Regning med mig
over givet og modtaget, uden I alene. **16** Thi endog i
Thessalonika sendte I mig baade en og to Gange,
hvad jeg havde nødig. **17** Ikke at jeg attraar Gaven,
men jeg attraar den Frugt, som bliver rigelig til eders
Fordel. **18** Nu har jeg nok af alt og har Overflod; jeg
har fuldt op efter ved Epafroditus at have modtaget
eders Gave, en Vellugts-Duft, et velkomment Offer,
velbehageligt for Gud. **19** Men min Gud skal efter sin
Rigdom fuldelig give eder alt, hvad I have nødig, i
Herlighed i Kristus Jesus. **20** Men ham, vor Gud og
Fader, være Æren i Evigheders Evigheder! Amen.
(aiōn g165) **21** Hilser hver hellig i Kristus Jesus. **22** De
Brødre, som ere hos mig, hilse eder. Alle de hellige
hilse eder, men mest de af Kejserens Hus. **23** Den
Herres Jesu Kristi Naade være med eders Aand!

Kolossensern

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel ved Guds Villie, og
Broderen Timotheus 2 til de hellige og troende
Brødre i Kristus i Kolossæ: Naade være med eder
og Fred fra Gud vor Fader! 3 Vi takke Gud og vor
Herres Jesu Kristi Fader altid, naar vi bede for eder,
4 da vi have hørt om eders Tro paa Kristus Jesus
og den Kærlighed, som I have til alle de hellige 5
paa Grund af det Haab, som er henlagt til eder i
Himlene, om hvilket I forud have hørt i Evangeliets
Sandheds Ord, 6 der er kommet til eder, ligesom det
ogsaa er i den hele Verden, idet det bærer Frugt og
vokser, ligesom det ogsaa gør iblandt eder fra den
Dag, I hørte og erkendte Guds Naade i Sandhed, 7
saaledes som I have lært af Epafras, vor elskede
Medtjener, som er en tro Kristi Tjener for eder, 8
han, som ogsaa gav os eders Kærlighed i Aanden
til Kende. 9 Derfor have ogsaa vi fra den Dag, vi
hørte det, ikke ophørt at bede for eder og begære, at
I maatte fyldes med Erkendelsen af hans Villie i al
Visdom og aandelig Indsigt 10 til at vandre Herren
værdigt, til alt Velbehag, idet I bære Frugt og vokse
i al god Gerning ved Erkendelsen af Gud, 11 idet I
styrkes med al Styrke efter hans Herligheds Kraft
til al Udholdenhed og Taalmodighed med Glæde
12 og takke Faderen, som gjorde os dygtige til at
have Del i de helliges Arvelod i Lyset, 13 han, som
friede os ud af Mørkets Magt og satte os over i sin
elskede Søns Rige, 14 i hvem vi have Forløsningen,
Syndernes Forladelse, 15 han, som er den usynlige
Guds Billede, al Skabnings førstefødte; 16 thi i ham
bleve alle Ting skabte i Himlene og paa Jorden,
de synlige og de usynlige, være sig Troner eller
Herredømmer eller Magter eller Myndigheder. Alle
Ting ere skabte ved ham og til ham; 17 og han er
forud for alle Ting, og alle Ting bestaa ved ham. 18
Og han er Legemets Hoved, nemlig Menighedens,
han, som er Begyndelsen, førstefødt ud af de døde,
for at han skulde blive den ypperste i alle Ting; 19 thi
det behagede Gud, at i ham skulde hele Fylden bo,
20 og ved ham at forlige alle Ting med sig, være sig
dem paa Jorden eller dem i Himlene, idet han stiftede
Fred ved hans Kors's Blod. 21 Ogsaa eder, som
fordum vare fremmedgjorte og fjendske af Sindelag i
eders onde Gerninger, 22 har han dog nu forligt i sit
Køds Legeme ved Døden for at fremstille eder hellige
og ulastelige og ustraffelige for sit Aasyn, 23 saa
sandt I blive i Troen, grundfæstede og faste, uden at
lade eder rokke fra Haabet i det Evangelium, som I
have hørt, hvilket er blevet prædiket i al Skabningen
under Himmelen, og hvis Tjener jeg Paulus er bleven.
24 Nu glæder jeg mig over mine Lidelser for eder, og
hvad der fattes i Kristi Trængsler, udfylder jeg i mit
Kød for hans Legeme, som er Menigheden, 25 hvis
Tjener jeg er bleven efter den Guds Husholdning,
som blev given mig over for eder, nemlig fuldelig
at forkynde Guds Ord, 26 den Hemmelighed, der
var skjult igennem alle Tider og Slægter, men nu er
bleven aabenbaret for hans hellige, (aiōn g165) 27 hvem
Gud vilde tilkendegive, hvilken Rigdom paa Herlighed
iblandt Hedningerne der ligger i denne Hemmelighed,
som er Kristus i eder, Herlighedens Haab, 28 hvem
vi forkynde, idet vi paaminde hvert Menneske og
lære hvert Menneske med al Visdom, for at vi kunne
fremstille hvert Menneske som fuldkomment i Kristus;
29 hvorpaa jeg ogsaa arbejder, idet jeg kæmper ifølge
hans Kraft, som virker mægtigt i mig.

2 Thi jeg vil, at I skulle vide, hvor stor en Kamp jeg
har for eder og for dem i Laodikea og for alle,
som ikke have set mit Aasyn i Kødet, 2 for at deres
Hjerter maa opmuntres, idet de sammenknyttes i
Kærlighed og til den fuldvisse Indsigts hele Rigdom,
til Erkendelse af Guds Hemmelighed, Kristus, 3
i hvem alle Visdommens og Kundskabens Skatte
findes skjulte. 4 Dette siger jeg, for at ingen skal
bedrage eder med lokkende Tale. 5 Thi om jeg ogsaa
i Kødet er fraværende, saa er jeg dog i Aanden
hos eder og glæder mig ved at se eders Orden og
Fastheden i eders Tro paa Kristus. 6 Derfor, ligesom I
have modtaget Kristus Jesus, Herren, saa vandrer i
ham, 7 idet I ere rodfæstede og opbygges i ham og
stadfæstes ved Troen, saaledes som I bleve oplærte,
saa I vokse i den med Taksigelse. 8 Ser til, at der
ikke skal være nogen, som gør eder til Bytte ved den
verdslige Visdom og tomt Bedrag efter Menneskers
Overlevering, efter Verdens Børnelærdom og ikke
efter Kristus; 9 thi i ham bor Guddommens hele Fylde
legemlig, 10 og i ham have I eders Fylde, ham, som
er Hovedet for al Magt og Myndighed; 11 i hvem I
ogsaa ere blevne omskaarne med en Omskærelse,
som ikke er gjort med Hænder, ved Afførelsen af
Kødets Legeme, ved Kristi Omskærelse, 12 idet I
bleve begravne med ham i Daaben, i hvilken I ogsaa
bleve medoprejste ved Troen paa Guds Virkekraft,
som oprejste ham fra de døde. 13 Ogsaa eder, som
vare døde i eders Overtrædelser og eders Køds
Forhud, eder gjorde han levende tillige med ham,
idet han tilgav os alle vore Overtrædelser 14 og
udslettede det imod os rettede Gældsbrev med dets

Befalinger, hvilket gik os imod, og han har taget det
bort ved at nagle det til Korset; 15 efter at have
afvæbnet Magterne og Myndighederne, stillede han
dem aabenlyst til Skue, da han i ham førte dem
i Sejrstog. 16 Lad derfor ingen dømme eder for
Mad eller for Drikke eller i Henseende til Højtid eller
Nymaane eller Sabbat, 17 hvilket er en Skygge af
det, som skulde komme, men Legemet er Kristi. 18
Lad ingen frarøve eder Sejrsprisen, idet han finder
Behag i Ydmyghed og Dyrkelse af Englene, idet
han indlader sig paa, hvad han har set i Syner,
forfængeligt opblæst af sit kødelige Sind, 19 og ikke
holder fast ved Hovedet, ud fra hvem hele Legemet,
idet det hjælpes og sammenknyttes ved sine Bindeled
og Baand, vokser Guds Vækst. 20 Naar I med Kristus
ere døde fra Verdens Børnelærdom, hvorfor lade
I eder da paalægge Befalinger, som om I levede i
Verden: 21 „Tag ikke, smag ikke, rør ikke derved!" 22
(hvilket alt er bestemt til at forgaa ved at forbruges)
efter Menneskenes Bud og Lærdomme? 23 thi alt
dette har Ord for Visdom ved selvgjort Dyrkelse og
Ydmyghed og Skaanselsløshed imod Legemet, ikke
ved noget, som er Ære værd, kun lil Tilfredsstillelse
af Kødet.

3 Naar I altsaa ere blevne oprejste med Kristus,
da søger det, som er oventil, hvor Kristus sidder
ved Guds højre Haand. 2 Tragter efter det, som er
oventil, ikke efter det, som er paa Jorden. 3 Thi I ere
døde, og eders Liv er skjult med Kristus i Gud. 4
Naar Kristus, vort Liv, aabenbares, da skulle ogsaa I
aabenbares med ham i Herlighed. 5 Saa døder da
de jordiske Lemmer, Utugt, Urenhed, Brynde, ondt
Begær og Havesygen, som jo er Afgudsdyrkelse;
6 for disse Tings Skyld kommer Guds Vrede. 7 I
dem vandrede ogsaa I fordum, da I levede deri. 8
Men nu skulle ogsaa I aflægge det alt sammen,
Vrede, Hidsighed, Ondskab, Forhaanelse, slem Snak
af eders Mund. 9 Lyver ikke for hverandre, da I
have afført eder det gamle Menneske med dets
Gerninger 10 og iført eder det nye, som fornyes til
Erkendelse efter hans Billede, der skabte det; 11
hvor der ikke er Græker og Jøde, Omskærelse og
Forhud, Barbar, Skyther, Træl, fri, men Kristus er alt
og i alle. 12 Saa iører eder da som Guds udvalgte,
hellige og elskede inderlig Barmhjertighed, Godhed,
Ydmyghed, Sagtmodighed, Langmodighed, 13 saa
I bære over med hverandre og tilgive hverandre,
dersom nogen har Klagemaal imod nogen; ligesom
Kristus tilgav eder, saaledes ogsaa I! 14 Men over
alt dette skulle I iøre eder Kærligheden, hvilket er
Fuldkommenhedens Baand. 15 Og Kristi Fred raade i
eders Hjerter, til hvilken I ogsaa bleve kaldede i eet
Legeme; og vorder taknemmelige! 16 Lad Kristi Ord
bo rigeligt iblandt eder, saa I med al Visdom lære
og paaminde hverandre med Psalmer, Lovsange og
aandelige Viser, idet I synge med Ynde i eders Hjerter
for Gud. 17 Og alt, hvad I gøre i Ord eller i Handling,
det gører alt i den Herres Jesu Navn, takkende Gud
Fader ved ham. 18 I Hustruer! underordner eder
under eders Mænd, som det sømmer sig i Herren.
19 I Mænd! elsker eders Hustruer, og værer ikke
bitre imod dem! 20 I Børn! adlyder i alle Ting eders
Forældre, thi dette er velbehageligt i Herren. 21 I
Fædre! opirrer ikke eders Børn, for at de ikke skulle
tabe Modet. 22 I Trælle! adlyder i alle Ting eders
Herrer efter Kødet, ikke med Øjentjeneste som de,
der ville tækkes Mennesker, men i Hjertets Enfold,
frygtende Herren. 23 Hvad I end foretage eder, saa
gører det af Hjertet, som for Herren og ikke for
Mennesker, 24 da I vide, at I af Herren skulle faa
Arven til Vederlag; det er den Herre Kristus, I tjene.
25 Thi den, som gør Uret, skal faa igen, hvad Uret
han gjorde, og der er ikke Persons Anseelse.

4 I Herrer! yder eders Trælle, hvad ret og billigt er,
da I vide, at ogsaa I have en Herre i Himmelen. 2
Værer vedholdende i Bønnen, idet I ere aarvaagne i
den med Taksigelse, 3 idet I tillige bede ogsaa for os,
at Gud vil oplade os en Ordets Dør til at tale Kristi
Hemmelighed, for hvis Skyld jeg ogsaa er bunden,
4 for at jeg kan aabenbare den saaledes, som jeg
bør tale. 5 Vandrer i Visdom over for dem, som ere
udenfor, saa I købe den belejlige Tid. 6 Eders Tale
være altid med Ynde, krydret med Salt, saa I vide,
hvorledes I bør svare enhver især. 7 Hvorledes det
gaar mig, skal Tykikus, den elskede Broder og tro
Tjener og Medtjener i Herren, kundgøre eder alt
sammen; 8 ham sender jeg til eder, netop for at I
skulle lære at kende, hvorledes det staar til med os,
og for at han skal opmuntre eders Hjerter, 9 tillige
med Onesimus, den tro og elskede Broder, som er fra
eders By; de skulle fortælle eder, hvorledes alt staar
til her. 10 Aristarkus, min Medfange, hilser eder, og
Markus, Barnabas's Søskendebarn, om hvem I have
faaet Befalinger — dersom han kommer til eder, da
tager imod ham — 11 og Jesus, som kaldes Justus,
hvilke af de omskaarne ere de eneste Medarbejdere
for Guds Rige, som ere blevne mig en Trøst. 12
Epafras hilser eder, han, som er fra eders By, en Kristi
Jesu Tjener, som altid strider for eder i sine Bønner,
for at I maa staa fuldkomne og fuldvisse i al Guds

Villie. 13 Thi jeg giver ham det Vidnesbyrd, at han har
megen Møje for eder og dem i Laodikea og dem i
Hierapolis. 14 Lægen Lukas, den elskede, hilser eder,
og Demas. 15 Hilser Brødrene i Laodikea og Nymfas
og Menigheden i deres Hus. 16 Og naar dette Brev er
oplæst hos eder, da sørger for, at det ogsaa bliver
oplæst i Laodikensernes Menighed, og at I ogsaa
læse Brevet fra Laodikea. 17 Og siger til Arkippus:
Giv Agt paa den Tjeneste, som du har modtaget i
Herren, at du fuldbyrder den. 18 Hilsenen med min,
Paulus's, egen Haand. Kommer mine Lænker i Hu!
Naaden være med eder!

1 Tessalonikerne

1 Paulus og Silvanus og Timotheus til
Thessalonikernes Menighed i Gud Fader og den
Herre Jesus Kristus. Naade være med eder og Fred!
2 Vi takke Gud altid for eder alle, naar vi komme eder
i Hu i vore Bønner, **3** idet vi uafladelig mindes eders
Gerning i Troen og eders Arbejde i Kærligheden og
eders Udholdenhed i Haabet paa vor Herre Jesus
Kristus for vor Guds og Faders Aasyn, **4** efterdi vi
kende eders Udvælgelse, I af Gud elskede Brødre, **5**
at vort Evangelium ikke kom til eder i Ord alene,
men ogsaa i Kraft og i den Helligaand og i fuld
Overbevisning, som I jo vide, hvorledes vi færdedes
iblandt eder for eders Skyld. **6** Og I ere blevne vore
Efterfølgere, ja, Herrens, idet I modtoge Ordet under
megen Trængsel med Glæde i den Helligaand, **7**
saa at I ere blevne et Forbillede for alle de troende i
Makedonien og Akaja; **8** thi fra eder har Herrens Ord
lydt ud, ikke alene i Makedonien og Akaja, men alle
Vegne er eders Tro paa Gud kommen ud, saa at vi
ikke have nødig at tale derom. **9** Thi de forkynde selv
om os, hvordan en Indgang vi vandt hos eder, og
hvorledes I vendte om til Gud fra Afguderne for at
tjene den levende og sande Gud **10** og vente paa
hans Søn fra Himlene, hvem han oprejste fra de
døde, Jesus, som frier os fra den kommende Vrede.

2 I vide jo selv, Brødre! at vor Indgang hos eder
ikke har været forgæves; **2** men skønt vi, som I
vide, forud havde lidt og vare blevne mishandlede i
Filippi, fik vi Frimodighed i vor Gud til at tale Guds
Evangelium til eder under megen Kamp. **3** Thi vor
Prædiken skyldes ikke Bedrag, ej heller Urenhed og
er ikke forbunden med Svig; **4** men ligesom vi af
Gud ere fundne værdige til at faa Evangeliet betroet,
saaledes tale vi, ikke for at behage Mennesker,
men Gud, som prøver vore Hjerter. **5** Thi vor Færd
var hverken nogen Sinde med smigrende Tale —
som I vide — ej heller var den et Skalkeskjul for
Havesyge — Gud er Vidne; **6** ikke heller søgte vi
Ære af Mennesker, hverken af eder eller af andre,
skønt vi som Kristi Apostle nok kunde have været
eder til Byrde. **7** Men vi færdedes med Mildhed
iblandt eder. Som naar en Moder ammer sine egne
Børn, **8** saaledes fandt vi, af inderlig Kærlighed
til eder, en Glæde i at dele med eder ikke alene
Guds Evangelium, men ogsaa vort eget Liv, fordi I
vare blevne os elskelige. **9** I erindre jo, Brødre! vor
Møje og Anstrengelse; arbejdende Nat og Dag, for
ikke at være nogen af eder til Byrde, prædikede vi
Guds Evangelium for eder. **10** I ere Vidner, og Gud,
hvor fromt og retfærdigt og ulasteligt vi færdedes
iblandt eder, som tro; **11** ligesom I vide, hvorledes vi
formanede og opmuntrede hver enkelt af eder som
en Fader sine Børn **12** og besvore eder, at I skulde
vandre Gud værdigt, ham, som kaldte eder til sit Rige
og sin Herlighed. **13** Og derfor takke ogsaa vi Gud
uafladelig, fordi, da I modtoge Guds Ord, som I hørte
af os, toge I ikke imod det som Menneskers Ord, men
som Guds Ord (hvad det sandelig er), hvilket ogsaa
viser sig virksomt i eder, som tro. **14** Thi I, Brødre! ere
blevne Efterfølgere af Guds Menigheder i Judæa i
Kristus Jesus, efterdi ogsaa I have lidt det samme
af eders egne Stammefrænder, som de have lidt af
Jøderne, **15** der baade ihjelsloge den Herre Jesus og
Profeterne og udjoge os og ikke behage Gud og staa
alle Mennesker imod, **16** idet de forhindre os i at tale
til Hedningerne til deres Frelse, for til enhver Tid at
fylde deres Synders Maal; men Vreden er kommen
over dem fuldtud. **17** Men vi, Brødre! som en stakket
Tid have været skilte fra eder i det ydre, ikke i Hjertet,
vi have gjort os des mere Flid for at faa eders Ansigt
at se, under megen Længsel, **18** efterdi vi have haft i
Sinde at komme til eder, jeg, Paulus, baade een og
to Gange, og Satan har hindret os deri. **19** Thi hvem
er vort Haab eller vor Glæde eller vor Hæderskrans,
naar ikke ogsaa I ere det for vor Herre Jesus Kristus i
hans Tilkommelse? **20** I ere jo vor Ære og Glæde.

3 Derfor, da vi ikke længer kunde udholde det,
besluttede vi at lades alene tilbage i Athen, **2**
og vi sendte Timotheus, vor Broder og Guds Tjener
i Kristi Evangelium, for at styrke eder og formane
eder angaaende eders Tro, **3** for at ingen skulde
blive vankelmodig i disse Trængsler; I vide jo selv, at
dertil ere vi bestemte. **4** Thi ogsaa da vi vare hos
eder, sagde vi eder det forud, at vi skulde komme til
at lide Trængsler, som det ogsaa er sket, og som
I vide. **5** Derfor sendte ogsaa jeg Bud, da jeg ikke
længer kunde udholde det, for at faa Besked om
eders Tro, om maaske Fristeren skulde have fristet
eder, og vor Møje skulde blive forgæves. **6** Men nu,
da Timotheus er kommen til os fra eder og har bragt
os godt Budskab om eders Tro og Kærlighed og om,
at I altid have os i god Ihukommelse, idet I længes
efter at se os, ligesom vi efter eder; **7** saa ere vi af
den Grund, Brødre! blevne trøstede med Hensyn til
eder under al vor Nød og Trængsel, ved eders Tro. **8**
Thi nu leve vi, naar I staa fast i Herren. **9** Thi hvilken
Tak kunne vi bringe Gud for eder til Gengæld for al
den Glæde, hvormed vi glæde os over eder for vor

Guds Aasyn, 10 idet vi Nat og Dag inderligt bede om
at maatte faa eder selv at se og raade Bod paa eders
Tros Mangler? 11 Men han selv, vor Gud og Fader,
og vor Herre Jesus Kristus styre vor Vej til eder! 12
Men eder lade Herren vokse og blive overvættes rige
i Kærligheden til hverandre og til alle, ligesom vi have
den til eder, 13 saa at han styrker eders Hjerter og
gør dem udadlelige i Hellighed for Gud og vor Fader i
vor Herres Jesu Tilkommelse med alle hans hellige!

4 Saa bede vi eder i øvrigt, Brødre! og formane eder
i den Herre Jesus, at som I jo have lært af os,
hvorledes I bør vandre og behage Gud, saaledes som
I jo ogsaa gøre, at I saaledes maa gøre end yderligere
Fremgang. 2 I vide jo, hvilke Bud vi gave eder ved
den Herre Jesus. 3 Thi dette er Guds Villie, eders
Helliggørelse, at I afholde eder fra Utugt; 4 at hver af
eder veed at vinde sig sin egen Hustru i Hellighed og
Ære, 5 ikke i Begærings Brynde som Hedningerne,
der ikke kende Gud; 6 at ingen foruretter og bedrager
sin Broder i nogen Sag; thi Herren er en Hævner
over alt dette, som vi ogsaa før have sagt og vidnet
for eder. 7 Thi Gud kaldte os ikke til Urenhed, men
til Helliggørelse. 8 Derfor altsaa, den, som foragter
dette, han foragter ikke et Menneske, men Gud,
som ogsaa giver sin Helligaand til eder. 9 Men om
Broderkærligheden have I ikke nødig, at jeg skal
skrive eder til; thi I ere selv oplærte af Gud til at
elske hverandre; 10 det gøre I jo ogsaa imod alle
Brødrene i hele Makedonien; men vi formane eder,
Brødre! til yderligere Fremgang 11 og til at sætte en
Ære i at leve stille og varetage hver sit og arbejde
med eders Hænder, saaledes som vi bøde eder, 12
for at I kunne vandre sømmeligt over for dem, som
ere udenfor, og for ikke at trænge til nogen. 13 Men
vi ville ikke, Brødre! at I skulle være uvidende med
Hensyn til dem, som sove hen, for at I ikke skulle
sørge som de andre, der ikke have Haab. 14 Thi naar
vi tro, at Jesus er død og opstanden, da skal ogsaa
Gud ligesaa ved Jesus føre de hensovede frem med
ham. 15 Thi dette sige vi eder med Herrens Ord, at vi
levende, som blive tilbage til Herrens Tilkommelse, vi
skulle ingenlunde komme forud for de hensovede. 16
Thi Herren selv skal stige ned fra Himmelen med et
Tilraab, med Overengels Røst og med Guds Basun,
og de døde i Kristus skulle opstaa først; 17 derefter
skulle vi levende, som blive tilbage, bortrykkes tillige
med dem i Skyer til at møde Herren i Luften; og saa
skulle vi altid være sammen med Herren. 18 Saa
trøster hverandre med disse Ord!

5 Men om Tid og Time, Brødre! have I ikke nødig,
at der skrives til eder; 2 thi I vide selv grant,
at Herrens Dag kommer som en Tyv om Natten.
3 Naar de sige: „Fred og ingen Fare!" da kommer
Undergang pludselig over dem ligesom Veerne over
den frugtsommelige, og de skulle ingenlunde undfly.
4 Men I, Brødre! I ere ikke i Mørke, saa at Dagen
skulde overraske eder som en Tyv. 5 Thi I ere alle
Lysets Børn og Dagens Børn, vi ere ikke Nattens eller
Mørkets Børn. 6 Saa lader os da ikke sove ligesom
de andre, men lader os vaage og være ædrue! 7 Thi
de, som sove, sove om Natten, og de, som beruse
sig, ere berusede om Natten. 8 Men da vi høre
Dagen til, saa lader os være ædrue, iførte Troens og
Kærlighedens Panser og Frelsens Haab som Hjelm!
9 Thi Gud bestemte os ikke til Vrede, men til at vinde
Frelse ved vor Herre Jesus Kristus, 10 som døde for
os, for at vi, hvad enten vi vaage eller sove, skulle leve
sammen med ham. 11 Formaner derfor hverandre og
opbygger den ene den anden, ligesom I ogsaa gøre.
12 Men vi bede eder, Brødre! at I skønne paa dem,
som arbejde iblandt eder og ere eders Forstandere i
Herren og paaminde eder. 13 og agte dem højlig i
Kærlighed for deres Gernings Skyld. Holder Fred med
hverandre! 14 Og vi formane eder, Brødre! paaminder
de uskikkelige, trøster de modfaldne, tager eder af de
skrøbelige, værer langmodige imod alle! 15 Ser til, at
ingen gengælder nogen ondt med ondt; men stræber
altid efter det gode, baade imod hverandre og imod
alle. 16 Værer altid glade, 17 beder uafladelig, 18
takker i alle Forhold; thi dette er Guds Villie med
eder i Kristus Jesus. 19 Udslukker ikke Aanden,
20 ringeagter ikke Profetier, 21 prøver alt, beholder
det gode! 22 Holder eder fra det onde under alle
Skikkelser! 23 Men han selv, Fredens Gud, helliggøre
eder ganske og aldeles, og gid eders Aand og Sjæl
og Legeme maa bevares helt og holdent, uden Dadel
i vor Herres Jesu Kristi Tilkommelse! 24 Trofast er
han, som kaldte eder, han skal ogsaa gøre det. 25
Brødre! beder for os! 26 Hilser alle Brødrene med et
helligt Kys! 27 Jeg besværger eder ved Herren, at
dette Brev maa blive oplæst for alle de hellige Brødre.
28 Vor Herres Jesu Kristi Naade være med eder!

2 Tessalonikerne

1 Paulus og Silvanus og Timotheus til
Thessalonikernes Menighed i Gud vor Fader og
den Herre Jesus Kristus: **2** Naade være med eder og
Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus!
3 Vi ere skyldige altid at takke Gud for eder, Brødre!
som tilbørligt er, fordi eders Tro vokser overmaade,
og den indbyrdes Kærlighed forøges hos hver enkelt
af eder alle, **4** saa at vi selv rose os af eder i Guds
Menigheder for eders Udholdenhed og Tro under alle
eders Forfølgelser og de Trængsler, som I udstaa, **5**
et Bevis paa Guds retfærdige Dom, for at I kunne
agtes værdige til Guds Rige, for hvilket I ogsaa lide;
6 hvis ellers det er retfærdigt for Gud at give dem
Trængsel til Gengæld, som trænge eder, **7** og eder,
som trænges, Hvile med os ved den Herres Jesu
Aabenbarelse fra Himmelen med sin Krafts Engle, **8**
med Lueild, naar han tager Hævn over dem, som
ikke kende Gud, og over dem, som ikke lyde vor
Herres Jesu Evangelium, **9** de, som jo skulle lide
Straf, evig Undergang bort fra Herrens Ansigt og fra
hans Vældes Herlighed, **(aiōnios g166)** **10** naar han
kommer for paa hin Dag at herliggøres i sine hellige
og beundres i alle dem, som have troet; thi troet blev
vort Vidnesbyrd til eder. **11** Derfor bede vi ogsaa
altid for eder, at vor Gud vil agte eder Kaldelsen
værdige og med Kraft fuldkomme al Lyst til det gode
og Troens Gerning, **12** for at vor Herres Jesu Navn
maa herliggøres i eder, og I i ham, efter vor Guds og
den Herres Jesu Kristi Naade.

2 Men vi bede eder, Brødre! angaaende vor Herres
Jesu Kristi Tilkommelse og vor Samling til ham,
2 at I ikke i en Hast maa lade eder bringe fra
Besindelse eller forskrække hverken ved nogen Aand
eller ved nogen Tale eller Brev, der skulde være fra
os, som om Herrens Dag var lige for Haanden. **3**
Lad ingen bedrage eder i nogen Maade; thi først
maa jo Frafaldet komme og Syndens Menneske
aabenbares, Fortabelsens Søn, **4** han, som sætter
sig imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes
Gud eller Helligdom, saa at han sætter sig i Guds
Tempel og udgiver sig selv for at være Gud. **5** Komme
I ikke i Hu, at jeg sagde eder dette, da jeg endnu
var hos eder? **6** Og nu vide I, hvad der holder
ham tilbage, indtil han aabenbares i sin Tid. **7** Thi
Lovløshedens Hemmelighed virker allerede, kun at
den, som nu holder tilbage, først maa komme af
Vejen, **8** og da skal den lovløse aabenbares, hvem
den Herre Jesus skal dræbe med sin Munds Aande
og tilintetgøre ved sin Tilkommelses Aabenbarelse,
9 han, hvis Komme sker ifølge Satans Kraft, med
al Løgnens Magt og Tegn og Undere **10** og med
alt Uretfærdigheds Bedrag for dem, som fortabes,
fordi de ikke toge imod Kærligheden til Sandheden,
saa de kunde blive frelste. **11** Og derfor sender Gud
dem kraftig Vildfarelse, saa at de tro Løgnen, **12**
for at de skulle dømmes, alle de, som ikke troede
Sandheden, men fandt Behag i Uretfærdigheden. **13**
Men vi ere skyldige at takke Gud altid for eder, I af
Herren elskede Brødre! fordi Gud har udvalgt eder
fra Begyndelsen til Frelse ved Aandens Helligelse
og Tro paa Sandheden, **14** hvortil han kaldte eder
ved vort Evangelium, for at I skulde vinde vor Herres
Jesu Kristi Herlighed. **15** Saa staar da fast, Brødre!
og holder fast ved de Overleveringer, hvori I bleve
oplærte, være sig ved vor Tale eller vort Brev. **16** Men
han selv, vor Herre Jesus Kristus og Gud vor Fader,
som har elsket os og givet os en evig Trøst og et
godt Haab i Naade, **(aiōnios g166)** **17** han trøste eders
Hjerter og styrke eder i al god Gerning og Tale!

3 I øvrigt, Brødre! beder for os, at Herrens Ord maa
have Løb og forherliges ligesom hos eder, **2** og at
vi maa fries fra de vanartige og onde Mennesker;
thi Troen er ikke alles. **3** Men trofast er Herren, som
skal styrke eder og bevare eder fra det onde; **4** og vi
have den Tillid til eder i Herren, at I baade gøre og
ville gøre, hvad vi byde. **5** Men Herren styre eders
Hjerter til Guds Kærlighed og til Kristi Udholdenhed!
6 Men vi byde eder, Brødre! i vor Herres Jesu Kristi
Navn, at I holde eder borte fra enhver Broder, som
vandrer uskikkeligt og ikke efter den Overlevering,
som de modtoge af os. **7** I vide jo selv, hvorledes I
bør efterfølge os. Thi vi have ikke levet uskikkeligt
iblandt eder, **8** ikke heller spiste vi nogens Brød for
intet, men arbejdede med Møje og Anstrengelse, Nat
og Dag, for ikke at være nogen af eder til Byrde. **9**
Ikke fordi vi ikke have Ret dertil; men vi vilde give
eder et Forbillede i os selv, for at I skulde efterfølge
os. **10** Ogsaa da vi vare hos eder, bøde vi eder jo
dette, at dersom nogen ikke vil arbejde, saa skal han
heller ikke have Føden! **11** Vi høre nemlig, at nogle
vandre uskikkeligt iblandt eder, idet de ikke arbejde,
men tage sig uvedkommende Ting for. **12** Saadanne
byde og formane vi i den Herre Jesus Kristus, at
de skulle arbejde i Stilhed og saaledes spise deres
eget Brød. **13** Men I, Brødre! bliver ikke trætte af at
gøre det gode! **14** Men dersom nogen ikke lyder vort
Ord her i Brevet, da mærker eder ham; haver intet
Samkvem med ham, for at han maa skamme sig!

15 Dog skulle I ikke agte ham for en Fjende, men
paaminde ham som en Broder! 16 Men han selv,
Fredens Herre, give eder Freden altid, i alle Maader!
Herren være med eder alle! 17 Hilsenen med min,
Paulus's, egen Haand, hvilket er et Mærke i hvert
Brev. Saaledes skriver jeg. 18 Vor Herres Jesu Kristi
Naade være med eder alle!

1 Timoteus

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel efter Befaling af
Gud, vor Frelser, og Kristus Jesus, vort Haab,
2 til Timotheus, sit ægte Barn i Troen: Naade,
Barmhjertighed og Fred fra Gud Fader og Kristus
Jesus vor Herre! **3** Det var derfor, jeg opfordrede dig
til at blive i Efesus, da jeg drog til Makedonien, for at
du skulde paabyde visse Folk ikke at føre fremmed
Lære **4** og ikke at agte paa Fabler og Slægtregistre
uden Ende, som mere fremme Stridigheder end Guds
Husholdning i Tro. **5** Men Paabudets Endemaal er
Kærlighed af et rent Hjerte og af en god Samvittighed
og af en uskrømtet Tro, **6** hvorfra nogle ere afvegne
og have vendt sig til intetsigende Snak, **7** idet de ville
være Lovlærere uden at forstaa, hverken hvad de
sige, eller hvorom de udtale sig saa sikkert. **8** Men
vi vide, at Loven er god, dersom man bruger den
lovmæssigt, **9** idet man ved dette, at Loven ikke er
sat for den retfærdige, men for lovløse og ulydige,
ugudelige og Syndere, ryggesløse og vanhellige, for
dem, som øve Vold imod deres Fader og Moder, for
Manddrabere, **10** utugtige, Syndere imod Naturen,
Menneskerøvere, Løgnere, Menedere, og hvad andet
dei er imod den sunde Lære, **11** efter den salige Guds
Herligheds Evangelium, som er blevet mig betroet.
12 Jeg takker ham, som gjorde mig stærk, Kristus
Jesus, vor Herre, fordi han agtede mig for tro, idet
han satte mig til en Tjeneste, **13** skønt jeg forhen var
en Bespotter og en Forfølger og en Voldsmand; men
der blev vist mig Barmhjertighed, thi jeg gjorde det
uvitterligt i Vantro. **14** Ja, vor Herres Naade viste sig
overvættes rig med Tro og Kærlighed i Kristus Jesus.
15 Den Tale er troværdig og al Modtagelse værd, at
Kristus Jesus kom til Verden for at frelse Syndere,
iblandt hvilke jeg er den største. **16** Men derfor blev
der vist mig Barmhjertighed, for at Jesus Kristus kunde
paa mig som den første vise hele sin Langmodighed,
til et Forbillede paa dem, som skulle tro paa ham til
evigt Liv. **(aiōnios g166)** **17** Men Evighedens Konge,
den uforkrænkelige, usynlige, eneste Gud være Pris
og Ære i Evighedernes Evigheder! Amen. **(aiōn g165)**
18 Dette Paabud betror jeg dig, mit Barn Timotheus,
ifølge de Profetier, som tilforn ere udtalte over dig, at
du efter dem strider den gode Strid, **19** idet du har
Tro og en god Samvittighed, hvilken nogle have stødt
fra sig og lidt Skibbrud paa Troen; **20** iblandt dem ere
Hymenæus og Aleksander, hvilke jeg har overgivet til
Satan, for at de skulle tugtes til ikke at bespotte.

2 Jeg formaner da først af alt til, at der holdes
Bønner, Paakaldelser, Forbønner, Taksigelser for
alle Mennesker, **2** for Konger og alle dem, som ere
i Højhed, at vi maa leve et roligt og stille Levned
i al Gudsfrygt og Ærbarhed; **3** dette er smukt og
velbehageligt for Gud, vor Frelser, **4** som vil, at alle
Mennesker skulle frelses og komme til Sandheds
Erkendelse. **5** Thi der er een Gud, og ogsaa een
Mellemmand imellem Gud og Mennesker, Mennesket
Kristus Jesus, **6** som gav sig selv til en Genløsnings
Betaling for alle, hvilket er Vidnesbyrdet i sin Tid, **7**
og for dette er jeg bleven sat til Prædiker og Apostel
(jeg siger Sandhed, jeg lyver ikke), en Lærer for
Hedninger i Tro og Sandhed. **8** Saa vil jeg da, at
Mændene paa ethvert Sted, hvor de bede, skulle
opløfte fromme Hænder uden Vrede og Trætte. **9**
Ligesaa, at Kvinder skulle pryde sig i sømmelig
Klædning med Blufærdighed og Ærbarhed, ikke med
Fletninger og Guld eller Perler eller kostbar Klædning,
10 men, som det sømmer sig Kvinder, der bekende
sig til Gudsfrygt, med gode Gerninger. **11** En Kvinde
bør i Stilhed lade sig belære, med al Lydighed; **12**
men at være Lærer tilsteder jeg ikke en Kvinde, ikke
heller at byde over Manden, men at være i Stilhed.
13 Thi Adam blev dannet først, derefter Eva; **14** og
Adam blev ikke bedraget, men Kvinden blev bedraget
og er falden i Overtrædelse. **15** Men hun skal frelses
igennem sin Barnefødsel, dersom de blive i Tro og
Kærlighed og Hellighed med Ærbarhed.

3 Den Tale er troværdig: Dersom nogen begærer en
Tilsynsgerning, har han Lyst til en skøn Gerning.
2 En Tilsynsmand bør derfor være ulastelig, een
Kvindes Mand, ædruelig, sindig, høvisk, gæstfri,
dygtig til at lære andre; **3** ikke hengiven til Vin, ikke til
Slagsmaal, men mild, ikke kivagtig, ikke pengegridsk;
4 en Mand, som forestaar sit eget Hus vel, som har
Børn, der ere lydige med al Ærbarhed; **5** (dersom
en ikke ved at forestaa sit eget Hus, hvorledes vil
han da kunne sørge for Guds Menighed?) **6** ikke ny i
Troen, for at han ikke skal blive opblæst og falde ind
under Djævelens Dom. **7** Men han bør ogsaa have et
godt Vidnesbyrd af dem, som ere udenfor, for at han
ikke skal falde i Forhaanelse og Djævelens Snare. **8**
Menighedstjenere bør ligeledes være ærbare, ikke
tvetungede, ikke hengivne til megen Vin, ikke til
slet Vinding, **9** bevarende Troens Hemmelighed i
en ren Samvittighed. **10** Men ogsaa disse skulle
først prøves, og siden gøre Tjeneste, hvis de ere
ustraffelige. **11** Kvinder bør ligeledes være ærbare,
ikke bagtaleriske, ædruelige, tro i alle Ting. **12** En

Menighedstjener skal være een Kvindes Mand og
forestaa sine Børn og sit eget Hus vel. 13 Thi de,
som have tjent vel i Menigheden, de erhverve sig
selv en smuk Stilling og megen Frimodighed i Troen
paa Kristus Jesus. 14 Disse Ting skriver jeg dig til,
ihvorvel jeg haaber at komme snart til dig; 15 men
dersom jeg tøver, da skal du heraf vide, hvorledes
man bør færdes i Guds Hus, hvilket jo er den levende
Guds Menighed, Sandhedens Søjle og Grundvold.
16 Og uden Modsigelse stor er den Gudsfrygtens
Hemmelighed: Han, som blev aabenbaret i Kød, blev
retfærdiggjort i Aand, set af Engle, prædiket iblandt
Hedninger, troet i Verden, optagen i Herlighed.

4 Men Aanden siger klarlig, at i kommende Tider
ville nogle falde fra Troen, idet de agte paa
forførende Aander og paa Dæmoners Lærdomme, 2
ved Løgnlæreres Hykleri, som ere brændemærkede i
deres egen Samvittighed, 3 som byde, at man ikke
maa gifte sig, og at man skal afholde sig fra Spiser,
hvilke Gud har skabt til at nydes med Taksigelse af
dem, som tro og have erkendt Sandheden. 4 Thi al
Guds Skabning er god, og intet er at forkaste, naar
det tages med Taksigelse; 5 thi det helliges ved Guds
Ord og Bøn. 6 Naar du foreholder Brødrene dette,
er du en god Kristi Jesu Tjener, idet du næres ved
Troens og den gode Læres Ord, den, som du har
efterfulgt; 7 men afvis de vanhellige og kærlingagtige
Fabler! Derimod øv dig selv i Gudsfrygt! 8 Thi den
legemlige Øvelse er nyttig til lidet, men Gudsfrygten
er nyttig til alle Ting, idet den har Forjættelse for det
Liv, som nu er, og for det, som kommer. 9 Den Tale
er troværdig og al Modtagelse værd. 10 Thi derfor
lide vi Møje og Forhaanelser, fordi vi have sat vort
Haab til den levende Gud, som er alle Menneskers
Frelser, mest deres, som tro. 11 Paabyd og lær dette!
12 Lad ingen ringeagte dig for din Ungdoms Skyld,
men bliv et Forbillede for dem, som tro, i Tale, i
Vandel, i Kærlighed, i Tro, i Renhed! 13 Indtil jeg
kommer, saa giv Agt paa Oplæsningen, Formaningen,
Undervisningen. 14 Forsøm ikke den Naadegave,
som er i dig, som blev given dig under Profeti med
Haandspaalæggelse af de Ældste. 15 Tænk paa
dette, lev i dette, for at din Fremgang maa være
aabenbar for alle. 16 Giv Agt paa dig selv og paa
Undervisningen; hold ved dermed; thi naar du gør
dette, skal du frelse baade dig selv og dem, som høre
dig.

5 En gammel Mand maa du ikke skælde paa, men
forman ham som en Fader, unge Mænd som
Brødre, 2 gamle Kvinder som Mødre, unge som
Søstre, i al Renhed. 3 Ær Enker, dem, som virkelig ere
Enker; 4 men om en Enke har Børn eller Børnebørn,
da lad dem først lære at vise deres eget Hus skyldig
Kærlighed og gøre Gengæld imod Forældrene; thi
dette er velbehageligt for Gud. 5 Men den, som
virkelig er Enke og staar ene, har sat sit Haab til Gud
og bliver ved med sine Bønner og Paakaldelser Nat
og Dag; 6 men den, som lever efter sine Lyster, er
levende død. 7 Forehold dem ogsaa dette, for at de
maa være ulastelige. 8 Men dersom nogen ikke har
Omsorg for sine egne og især for sine Husfæller, han
har fornægtet Troen og er værre end en vantro. 9
En Enke kan udnævnes, naar hun er ikke yngre end
tresindstyve Aar, har været een Mands Hustru, 10 har
Vidnesbyrd for gode Gerninger, har opfostret Børn,
har vist Gæstfrihed, har toet helliges Fødder, har
hjulpet nødlidende, har lagt sig efter al god Gerning.
11 Men afvis unge Enker; thi naar de i kødelig Attraa
gøre Oprør imod Kristus, ville de giftes 12 og have
saa den Dom, at de have sveget deres første Tro. 13
Tilmed lære de, idet de løbe omkring i Husene, at
være ørkesløse, og ikke alene ørkesløse, men ogsaa
at være sladderagtige og blande sig i uvedkommende
Ting, idet de tale, hvad der er utilbørligt. 14 Derfor
vil jeg, at unge Enker skulle giftes, føde Børn, styre
Hus, ingen Anledning give Modstanderen til slet
Omtale. 15 Thi allerede have nogle vendt sig bort efter
Satan. 16 Dersom nogen troende Kvinde har Enker,
da lad hende hjælpe dem, og lad ikke Menigheden
bebyrdes, for at den kan hjælpe de virkelige Enker.
17 De Ældste, som ere gode Forstandere, skal man
holde dobbelt Ære værd, mest dem, som arbejde i
Tale og Undervisning. 18 Thi Skriften siger: „Du maa
ikke binde Munden til paa en Okse, som tærsker";
og: „Arbejderen er sin Løn værd." 19 Tag ikke imod
noget Klagemaal imod en Ældste, uden efter to eller
tre Vidner. 20 Dem, som synde, irettesæt dem for
alles Aasyn, for at ogsaa de andre maa have Frygt.
21 Jeg besværger dig for Guds og Kristi Jesu og de
udvalgte Engles Aasyn, at du vogter paa dette uden
Partiskhed, saa du intet gør efter Tilbøjelighed. 22
Vær ikke hastig til at lægge Hænder paa nogen, og
gør dig ikke delagtig i andres Synder; hold dig selv
ren! 23 Drik ikke længere bare Vand, men nyd lidt Vin
for din Mave og dine jævnlige Svagheder. 24 Nogle
Menneskers Synder ere aabenbare og gaa forud
til Dom; men for nogle følge de ogsaa bagefter. 25
Ligeledes ere ogsaa de gode Gerninger aabenbare,
og de, som det forholder sig anderledes med, kunne
ikke skjules.

6 Alle de, som ere Trælle under Aag, skulle holde
deres egne Herrer al Ære værd, for at ikke Guds
Navn og Læren skal bespottes. **2** Men de, der have
troende Herrer, maa ikke ringeagte dem, fordi de ere
Brødre, men tjene dem desto hellere, fordi de, som
nyde godt af deres gode Gerning, ere troende og
elskede. Lær dette, og forman dertil! **3** Dersom nogen
fører fremmed Lære og ikke holder sig til vor Herres
Jesu Kristi sunde Ord og til den Lære, som stemmer
med Gudsfrygt, **4** han er opblæst, skønt han intet
ved, men er syg for Stridigheder og Ordkampe, hvoraf
kommer Avind, Kiv, Forhaanelser, ond Mistanke **5** og
idelige Rivninger hos Mennesker, som ere fordærvede
i Sindet og berøvede Sandheden, idet de mene, at
Gudsfrygten er en Vinding. **6** Vist nok er Gudsfrygten
sammen med Nøjsomhed en stor Vinding. **7** Thi vi
have intet bragt ind i Verden, det er da aabenbart, at vi
ej heller kunne bringe noget ud derfra. **8** Men naar vi
have Føde og Klæder, ville vi dermed lade os nøje. **9**
Men de, som ville være rige, falde i Fristelse og Snare
og mange ufornuftige og skadelige Begæringer, som
nedsænke Menneskene i Undergang og Fortabelse;
10 thi Pengegridskheden er en Rod til alt ondt;
og ved at hige derefter ere nogle farne vild fra
Troen og have gennemstunget sig selv med mange
Smerter. **11** Men du, o Guds Menneske! fly disse
Ting; jag derimod efter Retfærdighed, Gudsfrygt, Tro,
Kærlighed, Udholdenhed, Sagtmodighed; **12** strid
Troens gode Strid, grib det evige Liv, til hvilket du er
bleven kaldet og har aflagt den gode Bekendelse for
mange Vidner. **(aiōnios g166)** **13** Jeg byder dig for Guds
Aasyn, som holder alle Ting i Live, og for Kristus
Jesus, som vidnede den gode Bekendelse for Pontius
Pilatus, **14** at du holder Budet uplettet, ulasteligt
indtil vor Herres Jesu Kristi Aabenbarelse, **15** hvilken
den salige og alene mægtige, Kongernes Konge og
Herrernes Herre skal lade til Syne i sin Tid; **16** han,
som alene har Udødelighed, som bor i et utilgængeligt
Lys, hvem intet Menneske har set, ikke heller kan se;
ham være Ære og evig Magt! Amen! **(aiōnios g166)** **17**
Byd dem, som ere rige i den nærværende Verden,
at de ikke hovmode sig, ej heller sætte Haab til den
usikre Rigdom, men til Gud, som giver os rigeligt
alle Ting at nyde; **(aiōn g165)** **18** at de gøre godt, ere
rige paa gode Gerninger, gerne give, meddele **19**
og saaledes opsamle sig selv en god Grundvold for
den kommende Tid, for at de kunne gribe det sande
Liv. **20** O, Timotheus! vogt paa den betroede Skat,
idet du vender dig bort fra den vanhellige, tomme
Snak og Indvendingerne fra den falskelig saakaldte
Erkendelse, **21** hvilken nogle have bekendt sig til og
ere afvegne fra Troen. Naaden være med dig!

2 Timoteus

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel ved Guds Villie, for at
bringe Forjættelse om Livet i Kristus Jesus 2 — til
Timotheus, sit elskede Barn: Naade, Barmhjertighed
og Fred fra Gud Fader og Kristus Jesus, vor Herre! 3
Jeg takker Gud, hvem jeg fra mine Forfædre af har
tjent i en ren Samvittighed, ligesom jeg uafladelig
har dig i Erindring i mine Bønner Nat og Dag, 4
da jeg i Mindet om dine Taarer længes efter at se
dig, for at jeg maa fyldes med Glæde, 5 idet jeg
er bleven mindet om den uskrømtede Tro, som er
i dig, den, som boede først i din Mormoder Lois
og din Moder Eunike, og jeg er vis paa, at den
ogsaa bor i dig. 6 Derfor paaminder jeg dig, at du
opflammer den Guds Naadegave, som er i dig ved
mine Hænders Paalæggelse. 7 Thi Gud har ikke
givet os Fejgheds Aand, men Krafts og Kærligheds
og Sindigheds Aand. 8 Derfor, skam dig ikke ved
Vidnesbyrdet om vor Herre eller ved mig, hans Fange,
men lid ondt med Evangeliet ved Guds Kraft, 9 han,
som frelste os og kaldte os med en hellig Kaldelse,
ikke efter vore Gerninger, men efter sit eget Forsæt
og Naaden, som blev given os i Kristus Jesus fra
evige Tider, (aiōnios g166) 10 men nu er kommen for
Dagen ved vor Frelsers Jesu Kristi Aabenbarelse,
han, som tilintetgjorde Døden, men bragte Liv og
Uforkrænkelighed for Lyset ved Evangeliet, 11 for
hvilket jeg er bleven sat til Prædiker og Apostel og
Hedningers Lærer, 12 hvorfor jeg ogsaa lider dette,
men jeg skammer mig ikke derved; thi jeg ved, til
hvem jeg har sat min Tro, og jeg er vis paa, at han
er mægtig til at vogte paa den mig betroede Skat
til hin Dag. 13 Hav et Forbillede i de sunde Ord,
som du har hørt af mig, i Tro og Kærlighed i Kristus
Jesus. 14 Vogt paa den skønne betroede Skat ved
den Helligaand, som bor i os. 15 Du ved dette, at alle
de i Asien have vendt sig fra mig, iblandt hvilke ere
Fygelus og Hermogenes. 16 Herren vise Onesiforus's
Hus Barmhjertighed; thi han har ofte vederkvæget
mig og skammede sig ikke ved min Lænke, 17 men
da han kom til Rom, søgte han ivrigt efter mig og
fandt mig. 18 Herren give ham at finde Barmhjertighed
fra Herren paa hin Dag! Og hvor megen Tjeneste han
har gjort i Efesus, ved du bedst.

2 Du derfor, mit Barn! bliv stærk ved Naaden i Kristus
Jesus; 2 og hvad du har hørt af mig for mange
Vidner, betro det til trofaste Mennesker, som kunne
være dygtige ogsaa til at lære andre. 3 Vær med til at
lide ondt som en god Kristi Jesu Stridsmand. 4 Ingen,
som gør Krigstjeneste, indvikler sig i Livets Handeler
— for at han kan behage den, som tog ham i Sold. 5
Og ligesaa, naar nogen møder i Væddekamp, bliver
han dog ikke bekranset, dersom han ikke kæmper
lovmæssigt. 6 Den Bonde, som arbejder, bør først
have Del i Frugterne. 7 Mærk, hvad jeg siger; Herren
vil jo give dig Indsigt i alle Ting. 8 Kom Jesus Kristus
i Hu, oprejst fra de døde, af Davids Sæd, efter mit
Evangelium, 9 for hvilket jeg lider ondt lige indtil
at være bunden som en Misdæder; men Guds Ord
er ikke bundet. 10 Derfor udholder jeg alt for de
udvalgtes Skyld, for at ogsaa de skulle faa Frelsen i
Kristus Jesus med evig Herlighed. (aiōnios g166) 11
Den Tale er troværdig; thi dersom vi ere døde med
ham, skulle vi ogsaa leve med ham; 12 dersom vi
holde ud, skulle vi ogsaa være Konger med ham;
dersom vi fornægte, skal ogsaa han fornægte os; 13
dersom vi ere utro, forbliver han dog tro; thi fornægte
sig selv kan han ikke. 14 Paamind om disse Ting,
idet du besværger dem for Herrens Aasyn, at de
ikke kives om Ord, hvilket er til ingen Nytte, men til
Ødelæggelse for dem, som høre derpaa. 15 Gør dig
Flid for at fremstille dig selv som prøvet for Gud,
som en Arbejder, der ikke behøver at skamme sig,
som rettelig lærer Sandhedens Ord. 16 Men hold dig
fra den vanhellige, tomme Snak; thi saadanne ville
stedse gaa videre i Ugudelighed, 17 og deres Ord vil
æde om sig som Kræft. Iblandt dem ere Hymenæus
og Filetus, 18 som ere afvegne fra Sandheden, idet de
sige, at Opstandelsen er allerede sket, og de forvende
Troen hos nogle. 19 Dog, Guds faste Grundvold
staar og har dette Segl: „Herren kender sine" og:
„Hver den, som nævner Herrens Navn, afstaa fra
Uretfærdighed." 20 Men i et stort Hus er der ikke
alene Kar af Guld og Sølv, men ogsaa af Træ og Ler,
og nogle til Ære, andre til Vanære. 21 Dersom da
nogen holder sig ren fra disse, han skal være et Kar
til Ære, helliget, Husbonden nyttigt, tilberedt til al god
Gerning. 22 Men fly de ungdommelige Begæringer;
jag derimod efter Retfærdighed, Troskab, Kærlighed
og Fred sammen med dem, som paakalde Herren af
et rent Hjerte; 23 og afvis de taabelige og uforstandige
Stridigheder, efterdi du ved, at de avle Kampe. 24
Men en Herrens Tjener bør ikke strides, men være
mild imod alle, dygtig til at lære, i Stand til at taale
ondt, 25 med Sagtmodighed irettesættende dem,
som modsætte sig, om Gud dog engang vilde give
dem Omvendelse til Sandheds Erkendelse, 26 og de
kunde blive ædru igen fra Djævelens Snare, af hvem
de ere fangne til at gøre hans Villie.

3 Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige
Tider indtræde. **2** Thi Menneskene skulle være
egenkærlige, pengegridske, praleriske, hovmodige,
spottelystne, ulydige imod Forældre, utaknemmelige,
ryggesløse, **3** ukærlige, uforligelige, bagtaleriske,
uafholdne, raa, uden Kærlighed til det gode, **4**
forræderske, fremfusende, opblæste, Mennesker,
som mere elske Vellyst, end de elske Gud, **5** som
have Gudfrygtigheds Skin, men have fornægtet dens
Kraft. Og fra disse skal du vende dig bort! **6** Thi
til dem høre de, som snige sig ind i Husene og
fange Kvindfolk, der ere belæssede med Synder og
drives af mange Haande Begæringer **7** og altid lære
og aldrig kunne komme til Sandheds Erkendelse.
8 Men ligesom Jannes og Jambres stode Moses
imod, saaledes modstaa ogsaa disse Sandheden:
Mennesker, fordærvede i Sindet, forkastelige i Troen.
9 Dog, de skulle ikke faa Fremgang ydermere; thi
deres Afsind skal blive aabenbart for alle, ligesom
ogsaa hines blev. **10** Du derimod har efterfulgt mig
i Lære, i Vandel, i Forsæt, Tro, Langmodighed,
Kærlighed, Udholdenhed, **11** i Forfølgelser, i Lidelser,
saadanne som ere komne over mig i Antiokia, i
Ikonium, i Lystra, saadanne Forfølgelser, som jeg har
udstaaet, og Herren har friet mig ud af dem alle. **12**
Ja, ogsaa alle de, som ville leve gudfrygtigt i Kristus
Jesus, skulle forfølges. **13** Men onde Mennesker og
Bedragere ville gaa frem til det værre; de forføre og
forføres. **14** Du derimod, bliv i det, som du har lært, og
som du er bleven forvisset om, efterdi du ved, af hvem
du har lært det, **15** og efterdi du fra Barn af kender de
hellige Skrifter, som kunne gøre dig viis til Frelse ved
Troen paa Kristus Jesus. **16** Hvert Skrift er indaandet
af Gud og nyttigt til Belæring, til Irettesættelse, til
Forbedring, til Optugtelse i Retfærdighed, **17** for at
Guds-Mennesket maa vorde fuldkomment, dygtiggjort
til al god Gerning.

4 Jeg besværger dig for Guds og Kristi Jesu Aasyn,
som skal dømme levende og døde, og ved hans
Aabenbarelse og hans Rige: **2** Prædike Ordet, vær
rede i Tide og i Utide, irettesæt, straf, forman med
al Langmodighed og Belæring! **3** Thi den Tid skal
komme, da de ikke skulle fordrage den sunde Lære,
men efter deres egne Begæringer tage sig selv
Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren, **4**
og de skulle vende Ørene fra Sandheden og vende
sig hen til Fablerne. **5** Du derimod, vær ædru i alle
Ting, lid ondt, gør en Evangelists Gerning, fuldbyrd
din Tjeneste! **6** Thi jeg ofres allerede, og Tiden til
mit Opbrud er for Haanden. **7** Jeg har stridt den
gode Strid, fuldkommet Løbet og bevaret Troen. **8**
I øvrigt henligger Retfærdighedens Krans til mig,
hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give
mig paa hin Dag, og ikke alene mig, men ogsaa alle
dem, som have elsket hans Aabenbarelse. **9** Gør
dig Flid for at komme snart til mig; **10** thi Dem as
forlod mig, fordi han fik Kærlighed til den nærværende
Verden, og drog til Thessalonika; Kreskens drog til
Galatien, Titus til Dalmatien. **(aiōn g165)** **11** Lukas er
alene hos mig. Tag Markus og bring ham med dig; thi
han er mig nyttig til Tjenesten. **12** Men Tykikus har
jeg sendt til Efesus. **13** Naar du kommer, da bring
min Rejsekjortel med dig, som jeg lod blive i Troas
hos Karpus, og Bøgerne, især dem paa Pergament.
14 Smeden Aleksander har gjort mig meget ondt;
Herren vil betale ham efter hans Gerninger. **15** For
ham skal ogsaa du vogte dig; thi han stod vore Ord
haardt imod. **16** Ved mit første Forsvar kom ingen
mig til Hjælp, men alle lode mig i Stikken; (gid det
ikke maa tilregnes dem!) **17** Men Herren stod hos
mig og styrkede mig, for at Ordets Prædiken skulde
fuldbyrdes ved mig, og alle Hedningerne høre det; og
jeg blev friet fra Løvens Gab. **18** Herren vil fri mig fra
al ond Gerning og frelse mig til sit himmelske Rige;
ham være Æren i Evighedernes Evigheder! Amen.
(aiōn g165) **19** Hils Priska og Akvila og Onesiforus's
Hus! **20** Erastus blev i Korinth, men Trofimus efterlod
jeg syg i Milet. **21** Gør dig Flid for at komme før
Vinteren! Eubulus og Pudens og Linus og Klaudia og
alle Brødrene hilse dig. **22** Den Herre Jesus være
med din Aand! Naaden være med eder!

Titus

1 Paulus, Guds Tjener og Jesu Kristi Apostel til at
virke Tro hos Guds udvalgte og Erkendelse af
Sandheden angaaende Gudsfrygt, **2** i Haab om evigt
Liv, hvilket Gud, som ikke lyver, har forjættet fra evige
Tider, **(aiōnios g166)** **3** men i sin Tid har han aabenbaret
sit Ord ved den Prædiken, som er bleven mig betroet
efter Guds, vor Frelsers Befaling: **4** Til Titus, mit
ægte Barn i fælles Tro: Naade og Fred fra Gud Fader
og Kristus Jesus vor Frelser! **5** Derfor efterlod jeg
dig paa Kreta, for at du skulde bringe i Orden, hvad
der stod tilbage, og indsætte Ældste i hver By, som
jeg paalagde dig, **6** saafremt en er ustraffelig, een
Kvindes Mand og har troende Børn, der ikke ere
beskyldte for Ryggesløshed eller ere genstridige.
7 Thi en Tilsynsmand bør være ustraffelig som en
Guds Husholder, ikke selvbehagelig, ikke vredagtig,
ikke hengiven til Vin, ikke til Slagsmaal, ikke til slet
Vinding, **8** men gæstfri, elskende det gode, sindig,
retfærdig, from, afholdende; **9** en Mand, som holder
fast ved det troværdige Ord efter Læren, for at han
kan være dygtig til baade at formane ved den sunde
Lære og at gendrive dem, som sige imod. **10** Thi
mange ere genstridige, føre intetsigende Snak og
daare Sindet, især de af Omskærelsen; **11** dem bør
man stoppe Munden paa; thi de forvende hele Huse
ved at føre utilbørlig Lære for slet Vindings Skyld.
12 En af dem, en af deres egne Profeter, har sagt:
„Kretere ere altid Løgnere, onde Dyr, lade Buge."
13 Dette Vidnesbyrd er sandt. Derfor skal du sætte
dem strengelig i Rette, for at de maa blive sunde i
Troen **14** og ikke agte paa jødiske Fabler og Bud af
Mennesker, som vende sig bort fra Sandheden. **15** Alt
er rent for de rene; men for de besmittede og vantro
er intet rent, men baade deres Sind og Samvittighed
er besmittet. **16** De sige, at de kende Gud, men med
deres Gerninger fornægte de ham, vederstyggelige,
som de ere, og ulydige og uduelige til al god Gerning.

2 Du derimod, tal, hvad der sømmer sig for den sunde
Lære: **2** At gamle Mænd skulle være ædruelige,
ærbare, sindige, sunde i Troen, i Kærligheden, i
Udholdenheden; **3** at gamle Kvinder ligeledes skulle
skikke sig, som det sømmer sig hellige, ikke bagtale,
ikke være forfaldne til megen Vin, men være Lærere i,
hvad godt er, **4** for at de maa faa de unge Kvinder til
at besinde sig paa at elske deres Mænd og at elske
deres Børn, **5** at være sindige, kyske, huslige, gode,
deres egne Mænd undergivne, for at Guds Ord ikke
skal bespottes. **6** Forman ligeledes de unge Mænd til
at være sindige, **7** idet du i alle Maader viser dig selv
som et Forbillede paa gode Gerninger og i Læren
viser Ufordærvethed, Ærbarhed, **8** sund, ulastelig
Tale, for at Modstanderen maa blive til Skamme, naar
han intet ondt har at sige om os. **9** Forman Trælle til at
underordne sig under deres egne Herrer, at være dem
til Behag i alle Ting, ikke sige imod, **10** ikke besvige,
men vise al god Troskab, for at de i alle Maader
kunne være en Pryd for Guds, vor Frelsers Lære.
11 Thi Guds Naade er bleven aabenbaret til Frelse
for alle Mennesker **12** og opdrager os til at forsage
Ugudeligheden og de verdslige Begæringer og leve
sindigt og retfærdigt og gudfrygtigt i den nærværende
Verden; **(aiōn g165)** **13** forventende det salige Haab og
den store Guds og vor Frelsers Jesu Kristi Herligheds
Aabenbarelse, **14** han, som gav sig selv for os, for at
han maatte forløse os fra al Lovløshed og rense sig
selv et Ejendomsfolk, nidkært til gode Gerninger. **15**
Tal dette, og forman og irettesæt med al Myndighed;
lad ingen ringeagte dig!

3 Paamind dem om at underordne sig Øvrigheder
og Myndigheder, at adlyde, at være redebonne
til al god Gerning, **2** ikke at forhaane nogen,
ikke være stridslystne, men milde og udvise al
Sagtmodighed imod alle Mennesker. **3** Thi ogsaa
vi vare fordum uforstandige, ulydige, vildfarende,
Slaver af Begæringer og mange Haande Lyster, vi
levede i Ondskab og Avind, vare forhadte og hadede
hverandre. **4** Men da Guds, vor Frelsers Godhed og
Menneskekærlighed aabenbaredes, **5** frelste han os,
ikke for de Retfærdigheds Gerningers Skyld, som
vi havde gjort, men efter sin Barmhjertighed, ved
Igenfødelsens Bad og Fornyelsen i den Helligaand, **6**
som han rigeligt udøste over os ved Jesus Kristus, vor
Frelser, **7** for at vi, retfærdiggjorte ved hans Naade,
skulde i Haab vorde Arvinger til evigt Liv. **(aiōnios g166)**
8 Den Tale er troværdig, og derom vil jeg, at du skal
forsikre dem, for at de, som ere komne til Tro paa
Gud, skulle lægge Vind paa at øve gode Gerninger.
Dette er Menneskene godt og nyttigt. **9** Men hold dig
fra taabelige Stridigheder og Slægtregistre og Kiv og
Kampe om Loven; thi de ere unyttige og frugtesløse.
10 Et kættersk Menneske skal du afvise efter een og
to Ganges Paamindelse, **11** da du ved, at en saadan
er forvendt og synder, domfældt af sig selv. **12** Naar
jeg sender Artemas til dig eller Tykikus, da gør dig
Flid for at komme til mig i Nikopolis; thi der har jeg
besluttet at overvintre. **13** Zenas den lovkyndige og
Apollos skal du omhyggeligt hjælpe paa Vej, for at
intet skal fattes dem. **14** Men lad ogsaa vore lære

at øve gode Gerninger, hvor der er Trang dertil, for
at de ikke skulle være uden Frugt. **15** Alle, som ere
hos mig, hilse dig. Hils dem, som elske os i Troen.
Naaden være med eder alle!

Filemon

1 Paulus, Kristi Jesu Fange, og Broderen Timotheus
til Filemon, vor elskede og Medarbejder, 2 og
til Søsteren Appia og Arkippus, vor Medstrider, og
Menigheden i dit Hus; 3 Naade være med eder og
Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus!
4 Jeg takker min Gud altid, naar jeg kommer dig i Hu i
mine Bønner, 5 efterdi jeg hører om din Kærlighed og
den Tro, som du har til den Herre Jesus og til alle de
hellige, 6 for at din Delagtighed i Troen maa blive
virksom for Kristus i Erkendelse af alt det gode, som
er i eder. 7 Thi stor Glæde og Trøst har jeg faaet af
din Kærlighed, efterdi de helliges Hjerter ere blevne
vederkvægede ved dig, Broder! 8 Derfor, endskønt
jeg kunde med stor Frimodighed i Kristus befale dig
det, som er tilbørligt, 9 saa beder jeg dig dog hellere
for Kærlighedens Skyld, saadan som jeg er, som
den gamle Paulus, og nu tilmed Kristi Jesu Fange;
10 jeg beder dig for mit Barn, som jeg har avlet i
mine Lænker, Onesimus, 11 ham, som tilforn var dig
unyttig, men nu er nyttig baade for dig og for mig,
ham, som jeg sender dig tilbage, 12 ham, det er mit
eget Hjerte. 13 Ham vilde jeg gerne beholde hos mig,
for at han i dit Sted kunde tjene mig i Evangeliets
Lænker. 14 Men uden dit Samtykke vilde jeg intet
gøre, for at din Godhed ikke skulde være som af
Tvang, men af fri Villie. 15 Thi maaske blev han derfor
skilt fra dig en liden Tid, for at du kunde faa ham igen
til evigt Eje, (aiōnios g166) 16 ikke mere som en Træl,
men som mere end en Træl, som en elsket Broder,
særlig for mig, men hvor meget mere for dig, baade i
Kødet og i Herren. 17 Dersom da du anser mig for din
Medbroder, saa modtag ham som mig! 18 Men har
han gjort dig nogen Uret eller er dig noget skyldig, da
før mig det til Regning! 19 Jeg, Paulus, skriver med
min egen Haand, jeg vil betale, — for ikke at sige
dig, at du desuden ogsaa skylder mig dig selv. 20 Ja,
Broder! lad mig faa Gavn af dig i Herren, vederkvæg
mit Hjerte i Kristus! 21 I Tillid til din Lydighed skriver
jeg til dig, idet jeg ved, at du vil gøre endog mere
end det, jeg siger. 22 Men med det samme bered
ogsaa Herberge for mig; thi jeg haaber, at jeg ved
eders Bønner skal skænkes eder. 23 Epafras, min
medfangne i Kristus Jesus, 24 Markus, Aristarkus,
Demas, Lukas, mine Medarbejdere, hilse dig. 25 Vor
Herres Jesu Kristi Naade være med eders Aand!

Hebræerne

1 Efter at Gud fordum havde talt mange Gange og
paa mange Maader til Fædrene ved Profeterne,
har han ved Slutningen af disse Dage talt til os ved
sin Søn, **2** hvem han har sat til Arving af alle Ting,
ved hvem han ogsaa har skabt Verden; **(aiōn g165)** **3**
han, som — efterdi han er hans Herligheds Glans
og hans Væsens udtrykte Billede og bærer alle Ting
med sin Krafts Ord — efter at have gjort Renselse fra
Synderne har sat sig ved Majestætens højre Haand i
det høje, **4** idet han er bleven saa meget ypperligere
end Englene, som han har arvet et herligere Navn
fremfor dem. **5** Thi til hvilken af Englene sagde han
nogen Sinde: „Du er min Søn, jeg har født dig i Dag?"
og fremdeles: „Jeg skal være ham en Fader, og han
skal være mig en Søn?" **6** Og naar han atter indfører
den førstefødte i Verden, hedder det: „Og alle Guds
Engle skulle tilbede ham." **7** Og om Englene hedder
det: „Han gør sine Engle til Vinde og sine Tjenere
til Ildslue"; **8** men om Sønnen: „Din Trone, o Gud!
staar i al Evighed, og Rettens Kongestav er dit Riges
Kongestav. **(aiōn g165)** **9** Du elskede Retfærdighed og
hadede Lovløshed, derfor har Gud, din Gud, salvet
dig med Glædens Olie fremfor dine Medbrødre."
10 Og: „Du, Herre! har i Begyndelsen grundfæstet
Jorden, og Himlene ere dine Hænders Gerninger. **11**
De skulle forgaa, men du bliver; og de skulle til Hobe
ældes som et Klædebon, **12** ja, som et Klæde skal du
sammenrulle dem, og de skulle omskiftes; men du er
den samme, og dine Aar skulle ikke faa Ende." **13**
Men til hvilken af Englene sagde han nogen Sinde:
„Sæt dig ved min højre Haand, indtil jeg faar lagt dine
Fjender som en Skammel for dine Fødder?" **14** Ere
de ikke alle tjenende Aander, som udsendes til Hjælp
for deres Skyld, der skulle arve Frelse?

2 Derfor bør vi des mere agte paa det, vi have
hørt, for at vi ikke skulle rives bort. **2** Thi naar
det Ord, som taltes ved Engle, blev urokket, og hver
Overtrædelse og Ulydighed fik velforskyldt Løn, **3**
hvorledes skulle da vi undfly, naar vi ikke bryde os
om saa stor en Frelse, som jo efter først at være
bleven forkyndt ved Herren er bleven stadfæstet
for os af dem, som havde hørt ham, **4** idet Gud
vidnede med baade ved Tegn og Undere og mange
Haande kraftige Gerninger og ved Meddelelse af den
Helligaand efter sin Villie. **5** Thi det var ikke Engle,
han underlagde den kommende Verden, om hvilken
vi tale. **6** Men en har vidnet et Sted og sagt: „Hvad
er et Menneske, at du kommer ham i Hu? eller en
Menneskesøn, at du ser til ham? **7** Du gjorde ham en
kort Tid ringere end Engle; med Herlighed og Ære
kronede du ham; **8** alle Ting lagde du under hans
Fødder." — Idet han nemlig underlagde ham alle
Ting, undtog han intet fra at være ham underlagt.
Nu se vi imidlertid endnu ikke alle Ting underlagte
ham; **9** men ham, som en kort Tid var bleven gjort
ringere end Engle, Jesus, se vi paa Grund af Dødens
Lidelse kronet med Herlighed og Ære, for at han
ved Guds Naade maa have smagt Døden for alle.
10 Thi det sømmede sig ham, for hvis Skyld alle
Ting ere, og ved hvem alle Ting ere, naar han førte
mange Sønner til Herlighed, da at fuldkomme deres
Frelses Ophavsmand igennem Lidelser. **11** Thi baade
den, som helliger, og de, som helliges, ere alle af
een; hvorfor han ikke skammer sig ved at kalde
dem Brødre, **12** naar han siger: „Jeg vil forkynde dit
Navn for mine Brødre, midt i en Menighed vil jeg
lovsynge dig." **13** Og fremdeles: „Jeg vil forlade mig
paa ham." Og fremdeles: „Se, her er jeg og de Børn,
som Gud har givet mig." **14** Efterdi da Børnene ere
delagtige i Blod og Kød, blev ogsaa han i lige Maade
delagtig deri, for at han ved Døden skulde gøre den
magtesløs, som har Dødens Vælde, det er Djævelen,
15 og befri alle dem, som paa Grund af Dødsfrygt
vare under Trældom al deres Livs Tid. **16** Thi det er
jo dog ikke Engle, han tager sig af, men Abrahams
Sæd tager han sig af. **17** Derfor maatte han blive
sine Brødre lig i alle Ting, for"at han kunde blive en
barmhjertig og trofast Ypperstepræst over for Gud
til at sone Folkets Synder. **18** Thi idet han har lidt,
kan han som den, der selv er fristet, komme dem til
Hjælp, som fristes.

3 Derfor, hellige Brødre, delagtige i en himmelsk
Kaldelse! ser hen til vor Bekendelses Udsending
og Ypperstepræst, Jesus, **2** der var tro imod den,
som beskikkede ham, ligesom ogsaa Moses var det i
hele hans Hus. **3** Thi han er kendt værdig til større
Herlighed end Moses, i samme Maal som den, der
har indrettet et Hus, har større Ære end Huset selv. **4**
Thi hvert Hus indrettes af nogen; men den, som har
indrettet alt, er Gud. **5** Og Moses var vel tro i hele
hans Hus, som en Tjener, til Vidnesbyrd om, hvad der
skulde tales; **6** men Kristus er det som en Søn over
hans Hus; og hans Hus ere vi, saafremt vi fastholde
Haabets Frimodighed og Ros urokket indtil Enden. **7**
Derfor, som den Helligaand siger: „I Dag, naar I høre
hans Røst, **8** da forhærder ikke eders Hjerter, som det
skete i Forbitrelsen, paa Fristelsens Dag i Ørkenen, **9**
hvor eders Fædre fristede mig ved at sætte mig paa

Prøve, og de saa dog mine Gerninger i fyrretyve Aar.
10 Derfor harmedes jeg paa denne Slægt og sagde:
De fare altid vild i Hjertet; men de kendte ikke mine
Veje, 11 saa jeg svor i min Vrede: Sandelig, de skulle
ikke gaa ind til min Hvile" — 12 saa ser til, Brødre! at
der ikke nogen Sinde i nogen af eder skal findes et
ondt, vantro Hjerte, saa at han falder fra den levende
Gud. 13 Men formaner hverandre hver Dag, saa
længe det hedder „i Dag", for at ikke nogen af eder
skal forhærdes ved Syndens Bedrag. 14 Thi vi ere
blevne delagtige i Kristus, saafremt vi fastholde vor
første Fortrøstning urokket indtil Enden. 15 Naar der
siges: „I Dag, naar I høre hans Røst, da forhærder
ikke eders Hjerter som i Forbitrelsen": 16 Hvem vare
da vel de, som hørte og dog voldte Forbitrelse? Mon
ikke alle, som gik ud af Ægypten ved Moses? 17 Men
paa hvem harmedes han i fyrretyve Aar? Mon ikke
paa dem, som syndede, hvis døde Kroppe faldt i
Ørkenen? 18 Og over for hvem tilsvor han, at de ikke
skulde gaa ind til hans Hvile, uden dem, som vare
blevne genstridige? 19 Og vi se, at de ikke kunde gaa
ind paa Grund af Vantro.

4 Lader os derfor, da der endnu staar en Forjættelse
tilbage om at indgaa til hans Hvile, vogte os for,
at nogen af eder skal mene, at han er kommen for
silde. 2 Thi ogsaa os er der forkyndt godt Budskab
ligesom hine; men Ordet, som de hørte, hjalp ikke
dem, fordi det ikke var forenet med Troen hos dem,
som hørte det. 3 Thi vi gaa ind til Hvilen, vi, som ere
komne til Troen, efter hvad han har sagt: „Saa svor
jeg i min Vrede: Sandelig, de skulle ikke gaa ind til
min Hvile," omendskønt Gerningerne vare fuldbragte
fra Verdens Grundlæggelse. 4 Thi han har et Sted
sagt om den syvende Dag saaledes: „Og Gud hvilede
paa den syvende Dag fra alle sine Gerninger." 5
Og fremdeles paa dette Sted: „Sandelig, de skulle
ikke gaa ind til min Hvile." 6 Efterdi der altsaa staar
tilbage, at nogle skulle gaa ind til den, og de, hvem
der først blev forkyndt godt Budskab, ikke gik ind for
deres Genstridigheds Skyld: 7 Saa bestemmer han
atter en Dag: „I Dag," siger han ved David lang Tid
efter, (som ovenfor sagt): „I Dag, naar I høre hans
Røst, da forhærder ikke eders Hjerter!" 8 Thi dersom
Josva havde skaffet dem Hvile, da Vilde han ikke
tale om en anden Dag siden efter. 9 Altsaa er der en
Sabbatshvile tilbage for Guds Folk. 10 Thi den, som
er gaaet ind til hans Hvile, Ogsaa han har faaet Hvile
fra sine Gerninger, ligesom Gud fra sine. 11 Lader os
derfor gøre os Flid for at gaa ind til hin Hvile, for at
ikke nogen skal falde ved den samme Genstridighed,
som hine gave Eksempel paa. 12 Thi Guds Ord er
levende og kraftigt og skarpere end noget tveægget
Sværd og trænger igennem, indtil det deler Sjæl og
Aand, Ledemod saavel som Marv, og dømmer over
Hjertets Tanker og Raad. 13 Og ingen Skabning er
usynlig for hans Aasyn; men alle Ting ere nøgne og
udspændte for hans Øjne, hvem vi staa til Regnskab.
14 Efterdi vi altsaa have en stor Ypperstepræst, som
er gaaet igennem Himlene, Jesus, Guds Søn, da
lader os holde fast ved Bekendelsen! 15 Thi vi have
ikke en Ypperstepræst, som ej kan have Medlidenhed
med vore Skrøbeligheder, men en saadan, som er
fristet i alle Ting i Lighed med os, dog uden Synd.
16 Derfor lader os træde frem med Frimodighed for
Naadens Trone, for at vi kunne faa Barmhjertighed
og finde Naade til betimelig Hjælp.

5 Thi hver Ypperstepræst tages iblandt Mennesker
og indsættes for Mennesker til Tjenesten for Gud,
for at han skal frembære baade Gaver og Slagtofre
for Synder, 2 som en, der kan bære over med de
vankundige og vildfarende, eftersom han ogsaa selv
er stedt i Skrøbelighed 3 og for dens Skyld maa
frembære Syndoffer, som for Folket saaledes ogsaa
for sig selv. 4 Og ingen tager sig selv den Ære,
men han kaldes af Gud, ligesom jo ogsaa Aron. 5
Saaledes har ej heller Kristus tillagt sig selv den
Ære at blive Ypperstepræst, men den, som sagde
til ham: „Du er min Søn, jeg har født dig i Dag," 6
som han jo ogsaa siger et andet Sted: „Du er Præst
til evig Tid, efter Melkisedeks Vis," **(aiōn g165)** 7 han,
som i sit Køds Dage med stærkt Raab og Taarer
frembar Bønner og ydmyge Begæringer til den, der
kunde frelse ham fra Døden, og blev bønhørt i sin
Angest, 8 og saaledes, endskønt han var Søn, lærte
han Lydighed af det, han led, 9 og efter at være
fuldkommet blev Aarsag til evig Frelse for alle dem,
som lyde ham, **(aiōnios g166)** 10 idet han af Gud blev
kaldt Ypperstepræst efter Melkisedeks Vis. 11 Herom
have vi meget at sige, og det er vanskeligt at forklare,
efterdi I ere blevne sløve til at høre. 12 Thi skønt I
efter Tiden endog burde være Lærere, trænge I atter
til, at man skal lære eder Begyndelsesgrundene i
Guds Ord, og I ere blevne saadanne, som trænge
til Mælk og ikke til fast Føde. 13 Thi hver, som faar
Mælk, er ukyndig i den rette Tale, thi han er spæd; 14
men for de fuldkomne er den faste Føde, for dem,
som paa Grund af deres Erfaring have Sanserne
øvede til at skelne mellem godt og ondt.

6 Lader os derfor forbigaa Begyndelsesordet om
Kristus og skride frem til Fuldkommenheden uden

atter at lægge Grundvold med Omvendelse fra
døde Gerninger og med Tro paa Gud, 2 med Lære
om Døbelser og. Haandspaalæggelse og dødes
Opstandelse, og evig Dom. (aiōnios g166) 3 Ja, dette
ville vi gøre, saafremt Gud tilsteder det. 4 Thi dem,
som een Gang ere blevne oplyste og have smagt
den himmelske Gave og ere blevne delagtige i den
Helligaand 5 og have smagt Guds gode Ord og den
kommende Verdens Kræfter, og som ere faldne fra,
— dem er det umuligt atter at forny til Omvendelse,
(aiōn g165) 6 da de igen korsfæste sig Guds Søn og
stille ham til Spot. 7 Thi Jorden, som drikker den
ofte derpaa faldende Regn og frembringer Vækster,
tjenlige for dem, for hvis Skyld den ogsaa dyrkes, faar
Velsignelse fra Gud; 8 men naar den bærer Torne og
Tidsler, er den ubrugbar og Forbandelse nær; Enden
med den er at brændes. 9 Dog, i Henseende til eder, I
elskede! ere vi overbeviste om det bedre og det, som
bringer Frelse, selv om vi tale saaledes. 10 Thi Gud
er ikke uretfærdig, saa at han skulde glemme eders
Gerning og den Kærlighed, som I have Udvist imod
hans Navn, idet I have tjent og tjene de hellige. 11 Men
vi ønske, at enhver af eder maa udvise den samme
Iver efter den fulde Vished i Haabet indtil Enden, 12
for at I ikke skulle blive sløve, men efterfølge dem,
som ved Tro og Taalmodighed arve Forjættelserne.
13 Thi da Gud gav Abraham Forjættelsen, svor han
ved sig selv, fordi han ingen større havde at sværge
ved, og sagde: 14 „Sandelig, jeg vil rigeligt velsigne
dig og rigeligt mangfoldiggøre dig.” 15 Og saaledes
opnaaede han Forjættelsen ved at vente taalmodigt.
16 Mennesker sværge jo ved en større, og Eden er
dem en Ende paa al Modsigelse til Stadfæstelse. 17
Derfor, da Gud ydermere vilde vise Forjættelsens
Arvinger sit Raads Uforanderlighed, føjede han en Ed
dertil, 18 for at vi ved to uforanderlige Ting, i hvilke
det var umuligt, at Gud kunde lyve, skulde have en
kraftig Opmuntring, vi, som ere flyede hen for at holde
fast ved det Haab, som ligger foran os, 19 hvilket vi
have som et Sjælens Anker, der er sikkert og fast og
gaar ind inden for Forhænget, 20 hvor Jesus som
Forløber gik ind for os, idet han efter Melkisedeks Vis
blev Yppersteepræst til evig Tid. (aiōn g165)

7 Thi denne Melkisedek, Konge i Salem, den
højeste Guds Præst, som gik Abraham i Møde,
da han vendte tilbage fra Kongernes Nederlag, og
velsignede ham, 2 hvem ogsaa Abraham gav Tiende
af alt, og som, naar hans Navn udlægges, først
er Retfærdigheds Konge, dernæst ogsaa Salems
Konge, det er: Freds Konge, 3 uden Fader, uden
Moder, uden Slægtregister, uden Dages Begyndelse
og uden Livs Ende, men gjort lig med Guds Søn,
han forbliver Præst for bestandig. 4 Ser dog, hvor
stor denne er, hvem endog Patriarken Abraham gav
Tiende af Byttet. 5 Og hine, som, idet de høre til Levi
Sønner, faa Præstedømmet, have et Bud om at tage
Tiende efter Loven af Folket, det er af deres Brødre,
endskønt disse ere udgaaede af Abrahams Lænd; 6
men han, som ikke regner sin Slægt fra dem, har
taget Tiende af Abraham og har velsignet den, som
havde Forjættelserne. 7 Men uden al Modsigelse er
det den ringere, som velsignes af den ypperligere. 8
Og her er det dødelige Mennesker, som tage Tiende;
men der er det en, om hvem der vidnes, at han lever.
9 Ja, saa at sige, har endog Levi, som tager Tiende,
igennem Abraham givet Tiende; 10 thi han var endnu
i Faderens Lænd, da Melkisedek gik denne i Møde.
11 Hvis der altsaa var Fuldkommelse at faa ved det
levitiske Præstedømme (thi paa Grundlag af dette
har jo Folket faaet Loven), hvilken Trang var der
da yderligere til, at en anden Slags Præst skulde
opstaa efter Melkisedeks Vis og ikke nævnes efter
Arons Vis? 12 Naar nemlig Præstedømmet omskiftes,
sker der med Nødvendighed ogsaa en Omskiftelse af
Loven. 13 Thi han, om hvem dette siges, har hørt til
en anden Stamme, af hvilken ingen har taget Vare
paa Alteret. 14 Thi det er vitterligt, at af Juda er vor
Herre oprunden, og for den Stammes Vedkommende
har Moses intet talt om Præster. 15 Og det bliver end
ydermere klart, naar der i Lighed med Melkisedek
opstaar en anden Slags Præst, 16 som ikke er bleven
det efter et kødeligt Buds Lov, men efter et uopløseligt
Livs Kraft. 17 Thi han faar det Vidnesbyrd: „Du er
Præst til evig Tid efter Melkisedeks Vis.” (aiōn g165)
18 Thi vel sker der Ophævelse af et forudgaaende
Bud, fordi det var svagt og unyttigt 19 (thi Loven har
ikke fuldkommet noget); men der sker Indførelse af
et bedre Haab, ved hvilket vi nærme os til Gud. 20
Og saa vist som det ikke er sket uden Ed, 21 (thi
hine ere blevne Præster uden Ed, men denne med
Ed, ved den, som siger til ham: „Herren svor, og
han skal ikke angre det: Du er Præst til evig Tid”):
(aiōn g165) 22 Saa vist er Jesus bleven Borgen for en
bedre Pagt. 23 Og hine ere blevne Præster, flere efter
hinanden, fordi de ved Døden hindredes i at vedblive;
24 men denne har et uforgængeligt Præstedømme,
fordi han bliver til evig Tid, (aiōn g165) 25 hvorfor han
ogsaa kan fuldkomment frelse dem, som komme
til Gud ved ham, efterdi han lever altid til at gaa i
Forbøn for dem. 26 Thi en saadan Yppersteepræst
var det ogsaa, som sømmede sig for os, en from,

uskyldig, ubesmittet, adskilt fra Syndere og ophøjet
over Himlene; 27 en, som ikke hver Dag har nødig,
som Ypperstepræsterne, at frembære Ofre først for
sine egne Synder, derefter for Folkets; thi dette gjorde
han een Gang for alle, da han ofrede sig selv. 28 Thi
Loven indsætter til Ypperstepræster Mennesker, som
have Skrøbelighed; men Edens Ord, som kom senere
end Loven, indsætter en Søn, som er fuldkommet til
evig Tid. **(aiōn g165)**

8 Men Hovedpunktet ved det, hvorom her tales, er
dette: Vi have en saadan Ypperstepræst, der har
taget Sæde paa højre Side af Majestætens Trone
i Himlene 2 som Tjener ved Helligdommen og det
sande Tabernakel, hvilket Herren har oprejst, og ikke
et Menneske. 3 Thi hver Ypperstepræst indsættes
til at frembære Gaver og Slagtofre; derfor er det
nødvendigt, at ogsaa denne maa have noget at
frembære. 4 Dersom han nu var paa Jorden, da
var han ikke engang Præst, efterdi der her er dem,
som frembære Gaverne efter Loven; 5 hvilke jo
tjene ved en Afbildning og Skygge af det himmelske,
saaledes som det blev Moses betydet af Gud, da han
skulde indrette Tabernakelet: „Se til, sagde han, at
du gør alting efter det Forbillede, der blev vist dig
paa Bjerget." 6 Men nu har han faaet en saa meget
ypperligere Tjeneste, som han ogsaa er Mellemmand
for en bedre Pagt, der jo er grundet paa bedre
Forjættelser. 7 Thi dersom hin første var udadlelig,
da vilde der ikke blive søgt Sted for en anden. 8 Thi
dadlende siger han til dem: „Se, der kommer Dage,
siger Herren, da jeg vil slutte en ny Pagt med Israels
Hus og med Judas Hus; 9 ikke som den Pagt, jeg
gjorde med deres Fædre paa den Dag, da jeg tog
dem ved Haanden for at føre dem ud af Ægyptens
Land; thi de bleve ikke i min Pagt, og jeg brød"mig
ikke om dem, siger Herren. 10 Thi dette er den Pagt,
som jeg vil oprette med Israels Hus efter de Dage,
siger Herren: Jeg vil give mine Love i deres Sind,
og jeg vil indskrive dem i deres Hjerte, og jeg vil
være deres Gud, og de skulle være mit Folk. 11 Og
de skulle ikke lære hver sin Medborger og hver sin
Broder og sige: Kend Herren; thi de skulle alle kende
mig, fra den mindste indtil den største iblandt dem. 12
Thi jeg vil være naadig imod deres Uretfærdigheder
og ikke mere ihukomme deres Synder." 13 Naar
han siger: „En ny", har han erklæret den første for
gammel; men det, som bliver gammelt og ældes, er
nær ved at forsvinde.

9 Vel havde ogsaa den første Pagt Forskrifter for
Gudstjenesten og en jordisk Helligdom. 2 Thi der
var indrettet et Telt, det forreste, hvori Lysestagen var
og Bordet og Skuebrødene, det, som jo kaldes det
hellige. 3 Men bag det andet Forhæng var et Telt, det,
som kaldes det allerhelligste, 4 som havde et gyldent
Røgelsealter og Pagtens Ark, overalt beklædt med
Guld, i hvilken der var en Guldkrukke med Mannaen,
og Arons Stav, som havde blomstret, og Pagtens
Tavler, 5 men oven over den var Herlighedens
Keruber, som overskyggede Naadestolen, hvorom
der nu ikke skal tales enkeltvis. 6 Idet nu dette er
saaledes indrettet, gaa Præsterne til Stadighed ind i
det forreste Telt, naar de forrette Tjenesten; 7 men i
det andet gaar alene Ypperstepræsten ind een Gang
om Aaret, ikke uden Blod, hvilket han ofrer for sig
selv og Folkets Forseelser, 8 hvorved den Helligaand
giver til Kende, at Vejen til Helligdommen endnu
ikke er bleven aabenbar, saa længe det forreste Telt
endnu staar, 9 hvilket jo er et Sindbillede indtil den
nærværende Tid, og stemmende hermed frembæres
der baade Gaver og Ofre, som ikke i Henseende til
Samvittigheden kunne fuldkomme den, der forretter
sin Gudsdyrkelse, 10 men som kun, ved Siden af
Mad og Drikke og forskellige Tvættelser, ere kødelige
Forskrifter, paalagte indtil den rette Ordnings Tid.
11 Men da Kristus kom som Ypperstepræst for de
kommende Goder, gik han igennem det større og
fuldkomnere Telt, som ikke er gjort med Hænder, det
er: Som ikke er af denne Skabning, 12 og gik ikke
heller med Blod af Bukke eller Kalve, men med sit
eget Blod een Gang for alle ind i Helligdommen og
vandt en evig Forløsning. **(aiōnios g166)** 13 Thi dersom
Blodet af Bukke og Tyre og Aske af en Kvie ved
at stænkes paa de besmittede helliger til Kødets
Renhed: 14 Hvor meget mere skal da Kristi Blod,
hans, som ved en evig Aand frembar sig selv lydeløs
for Gud, rense eders Samvittighed fra døde Gerninger
til at tjene den levende Gud? **(aiōnios g166)** 15 Og
derfor er han Mellemmand for en ny Pagt, for at de
kaldede, da der har fundet Død Sted til Genløsning
fra Overtrædelserne under den første Pagt, maa faa
den evige Arvs Forjættelse. **(aiōnios g166)** 16 Thi hvor
der er en Arvepagt, der er det nødvendigt, at hans
Død, som har oprettet Pagten, skal godtgøres. 17 Thi
en Arvepagt er urokkelig efter døde, da den ingen
Sinde træder i Kraft, medens den, som har oprettet
den, lever. 18 Derfor er heller ikke den første bleven
indviet uden Blod. 19 Thi da hvert Bud efter Loven
var forkyndt af Moses for hele Folket, tog han Kalve-
og Bukkeblod med Vand og skarlagenrød Uld og Isop
og bestænkede baade Bogen selv og hele Folket,
idet han sagde: 20 „Dette er den Pagts Blod, hvilken

Gud har paalagt eder." 21 Og Tabernakelet og alle
Tjenestens Redskaber bestænkede han ligeledes
med Blodet. 22 Og næsten alt bliver efter Loven
renset med Blod, og uden Blods Udgydelse sker der
ikke Forladelse. 23 Altsaa var det en Nødvendighed,
at Afbildningerne af de himmelske Ting skulde renses
herved, men selve de himmelske Ting ved bedre Ofre
end disse. 24 Thi Kristus gik ikke ind i en Helligdom,
som var gjort med Hænder og kun var et Billede af
den sande, men ind i selve Himmelen for nu at træde
frem for Guds Ansigt til Bedste for os; 25 ikke heller
for at han skulde ofre sig selv mange Gange, ligesom
Ypperstepræsten hvert Aar gaar ind i Helligdommen
med fremmed Blod; 26 ellers havde han maattet lide
mange Gange fra Verdens Grundlæggelse; men nu
er han een Gang for alle ved Tidernes Fuldendelse
aabenbaret for at bortskaffe Synden ved sit Offer. (aiōn
g165) 27 Og ligesom det er Menneskene beskikket
at dø een Gang og derefter Dom, 28 saaledes skal
ogsaa Kristus, efter at være bleven een Gang ofret
for at bære manges Synder, anden Gang, uden Synd,
vise sig for dem, som forvente ham til Frelse.

10 Thi da Loven kun har en Skygge af de
kommende Goder og ikke Tingenes Skikkelse
selv, kan den aldrig ved de samme aarlige Ofre,
som de bestandig frembære, fuldkomme dem, som
træde frem dermed. 2 Vilde man ikke ellers have
ophørt at frembære dem, fordi de ofrende ikke mere
havde nogen Bevidsthed om Synder, naar de een
Gang vare rensede? 3 Men ved Ofrene sker Aar for
Aar Ihukommelse af Synder. 4 Thi det er umuligt, at
Blod af Tyre og Bukke kan borttage Synder. 5 Derfor
siger han, idet han indtræder i Verden: „Slagtoffer
og Madoffer havde du ikke Lyst til; men et Legeme
beredte du mig; 6 Brændofre og Syndofre havde du
ikke Behag i. 7 Da sagde jeg: Se, jeg er kommen (i
Bogrullen er der skrevet om mig) for at gøre, Gud!
din Villie." 8 Medens han først siger: „Slagtofre og
Madofre og Brændofre og Syndofre havde du ikke
Lyst til og ej heller Behag i" (og disse frembæres dog
efter Loven), 9 saa har han derefter sagt: „Se, jeg
er kommen for at gøre din Villie." Han ophæver det
første for at fastsætte det andet. 10 Og ved denne
Villie ere vi helligede ved Ofringen af Jesu Kristi
Legeme een Gang for alle. 11 Og hver Præst staar
daglig og tjener og ofrer mange Gange de samme
Ofre, som dog aldrig kunne borttage Synder. 12 Men
denne har efter at have ofret eet Offer for Synderne
sat sig for bestandig ved Guds højre Haand, 13
idet han forøvrigt venter paa, at hans Fjender skulle
lægges som en Skammel for hans Fødder. 14 Thi
med et eneste Offer har han for bestandig fuldkommet
dem, som helliges. 15 Men ogsaa den Helligaand
giver os Vidnesbyrd; thi efter at have sagt: 16 „Dette
er den Pagt, som jeg vil oprette med dem efter de
Dage," siger Herren: „Jeg vil give mine Love i deres
Hjerter, og jeg vil indskrive dem i deres Sind, 17 og
deres Synder og deres Overtrædelser vil jeg ikke
mere ihukomme." 18 Men hvor der er Forladelse for
disse, er der ikke mere Offer for Synd. 19 Efterdi
vi da, Brødre! have Frimodighed til den Indgang i
Helligdommen ved Jesu Blod, 20 som han indviede
os som en ny og levende Vej igennem Forhænget,
det er hans Kød, 21 og efterdi vi have en stor Præst
over Guds Hus: 22 Saa lader os træde frem med et
sandt Hjerte, i Troens fulde Forvisning, med Hjerterne
ved Bestænkelsen rensede fra en ond Samvittighed,
og Legemet tvættet med rent Vand; 23 lader os
fastholde Haabets Bekendelse urokket; thi trofast
er han, som gav Forjættelsen; 24 og lader os give
Agt paa hverandre, saa vi opflamme hverandre til
Kærlighed og gode Gerninger 25 og ikke forlade
vor egen Forsamling, som nogle have for Skik, men
formane hverandre, og det saa meget mere, som I se,
at Dagen nærmer sig. 26 Thi synde vi med Villie, efter
at have modtaget Sandhedens Erkendelse, er der
intet Offer mere tilbage for Synder, 27 men en frygtelig
Forventelse af Dom og en brændende Nidkærhed,
som skal fortære de genstridige. 28 Naar en har brudt
med Mose Lov, dør han uden Barmhjertighed paa to
eller tre Vidners Udsagn; 29 hvor meget værre Straf
mene I da, at den skal agtes værd, som træder Guds
Søn under Fod og agter Pagtens Blod, hvormed
han blev helliget, for urent og forhaaner Naadens
Aand? 30 Thi vi kende den, som har sagt: „Mig
hører Hævnen til, jeg vil betale, siger Herren;" og
fremdeles: „Herren skal dømme sit Folk." 31 Det er
frygteligt at falde i den levende Guds Hænder. 32
Men kommer de forrige Dage i Hu, i hvilke I, efter at I
vare blevne oplyste, udholdt megen Kamp i Lidelser,
33 idet I dels selv ved Forhaanelser og Trængsler
bleve et Skuespil, dels gjorde fælles Sag med dem,
som fristede saadanne Kaar. 34 Thi baade havde I
Medlidenhed med de fangne, og I fandt eder med
Glæde i, at man røvede, hvad I ejede, vidende, at I
selv have en bedre og blivende Ejendom. 35 Kaster
altsaa ikke eders Frimodighed bort, hvilken jo har
stor Belønning; 36 thi I have Udholdenhed nødig,
for at I, naar I have gjort Guds Villie, kunne opnaa
Forjættelsen. 37 Thi „der er endnu kun en saare liden
Stund, saa kommer han, der skal komme, og han vil

ikke tøve. 38 Men min retfærdige skal leve af Tro; og
dersom han unddrager sig, har min Sjæl ikke Behag i
ham." 39 Men vi ere ikke af dem, som unddrage sig, til
Fortabelse, men af dem, som tro, til Sjælens Frelse.

11 Men Tro er en Fortrøstning til det, som haabes,
en Overbevisning om Ting, som ikke ses. 2 Ved
den fik jo de gamle godt Vidnesbyrd. 3 Ved Tro fatte
vi, at Verden er bleven skabt ved Guds Ord, saa det
ikke er af synlige Ting, at det, som ses, er blevet
til. (aiōn g165) 4 Ved Tro ofrede Abel Gud et bedre
Offer end Kain, og ved den fik han det Vidnesbyrd, at
han var retfærdig, idet Gud bevidnede sit Velbehag i
hans Gaver; og ved den taler han endnu efter sin
Død. 5 Ved Tro blev Enok borttagen, for at han ikke
skulde se Døden, og han blev ikke funden, efterdi
Gud havde taget ham bort; thi før Borttagelsen har
han faaet det Vidnesbyrd, at han har behaget Gud.
6 Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi
den, som kommer frem for Gad, bør tro, at han er
til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham.
7 Ved Tro var det, at Noa, advaret af Gud om det,
som endnu ikke saas, i Gudsfrygt indrettede en Ark til
Frelse for sit Hus; ved den domfældte han Verden og
blev Arving til Retfærdigheden ifølge Tro. 8 Ved Tro
adlød Abraham, da han blev kaldet, saa han gik ud
til et Sted, som han skulde tage til Arv; og han gik
ud, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen. 9 Ved
Tro blev han Udlænding i Forjættelsens Land som
i et fremmed og boede i Telte med Isak og Jakob,
som vare Medarvinger til samme Forjættelse; 10 thi
han forventede den Stad, som har fast Grundvold,
hvis Bygmester og Grundlægger er Gud. 11 Ved Tro
fik endog Sara selv Kraft til at undfange endog ud
over sin Alders Tid; thi hun holdt ham for trofast, som
havde forjættet det. 12 Derfor avledes der ogsaa af
en, og det en udlevet, som Himmelens Stjerner i
Mangfoldighed og som Sandet ved Havets Bred, det,
som ikke kan tælles. 13 I Tro døde alle disse uden
at have opnaaet Forjættelserne; men de saa dem
langt borte og hilsede dem og bekendte, at de vare
fremmede og Udlændinge paa Jorden. 14 De, som
sige saadant, give jo klarlig til Kende, at de søge et
Fædreland. 15 Og dersom de havde haft det, hvorfra
de vare udgaaede, i Tanker, havde de vel haft Tid til
at vende tilbage; 16 men nu hige de efter et bedre,
det er et himmelsk; derfor skammer Gud sig ikke ved
dem, ved at kaldes deres Gud; thi han har beredt
dem en Stad. 17 Ved Tro har Abraham ofret Isak, da
han blev prøvet, ja, den enbaarne ofrede han, som
havde modtaget Forjættelserne, 18 til hvem der var
sagt: „I Isak skal en Sæd faa Navn efter dig;" 19 thi
han betænkte, at Gud var mægtig endog til at oprejse
fra de døde, hvorfra han jo ogsaa lignelsesvis fik
ham tilbage. 20 Ved Tro udtalte Isak Velsignelse over
Jakob og Esau angaaende kommende Ting. 21 Ved
Tro velsignede Jakob døende hver af Josefs Sønner
og tilbad, lænende sig over sin Stav. 22 Ved Tro talte
Josef paa sit yderste om Israels Børns Udgang og
gav Befaling om sine Ben. 23 Ved Tro blev Moses, da
han var født, skjult i tre Maaneder af sine Forældre,
fordi de saa, at Barnet var dejligt, og de frygtede ikke
for Kongens Befaling. 24 Ved Tro nægtede Moses, da
han var bleven stor, at kaldes Søn af Faraos Datter
25 og valgte hellere at lide ondt med Guds Folk end at
have en kortvarig Nydelse af Synd, 26 idet han agtede
Kristi Forsmædelse for større Rigdom end Ægyptens
Skatte; thi han saa hen til Belønningen. 27 Ved Tro
forlod han Ægypten uden at frygte for Kongens Vrede;
thi som om han saa den usynlige, holdt han ud. 28
Ved Tro har han indstiftet Paasken og Paastrygelsen
af Blodet, for at den, som ødelagde de førstefødte,
ikke skulde røre dem. 29 Ved Tro gik de igennem det
røde Hav som over tørt Land, medens Ægypterne
druknede under Forsøget derpaa. 30 Ved Tro faldt
Jerikos Mure, efter at de vare omgaaede i syv Dage.
31 Ved Tro undgik Skøgen Rahab at omkomme med
de genstridige; thi hun modtog Spejderne med Fred.
32 Dog, hvorfor skal jeg tale mere? Tiden vil jo fattes
mig, hvis jeg skal fortælle om Gideon, Barak, Samson,
Jefta, David og Samuel og Profeterne, 33 som ved
Tro overvandt Riger, øvede Retfærdighed, opnaaede
Forjættelser, stoppede Løvers Mund, 34 slukkede
Ilds Kraft, undslap Sværds Od, bleve stærke efter
Svaghed, bleve vældige i Krig, bragte fremmedes
Hære til at vige. 35 Kvinder fik deres døde igen ved
Opstandelse. Andre bleve lagte paa Pinebænk og toge
ikke imod Befrielse, for at de maatte opnaa en bedre
Opstandelse. 36 Andre maatte friste Forhaanelser
og Hudstrygelser, tilmed Lænker og Fængsel; 37 de
bleve stenede, gennemsavede, fristede, dræbte med
Sværd, gik omkring i Faare- og Gedeskind, lidende
Mangel, betrængte, mishandlede 38 (dem var Verden
ikke værd), omvankende i Ørkener og paa Bjerge og
i Huler og Jordens Kløfter. 39 Og alle disse, skønt
de havde Vidnesbyrd for deres Tro, opnaaede ikke
Forjættelsen, 40 efterdi Gud forud havde udset noget
bedre for os, for at de ikke skulde fuldkommes uden
os.

12 Derfor lader ogsaa os, efterdi vi have saa stor
en Sky af Vidner omkring os, aflægge enhver

Byrde og Synden, som lettelig hilder os, og med
Udholdenhed gennemløbe den foran os liggende
Bane, 2 idet vi se hen til Troens Begynder og
Fuldender, Jesus, som for den foran ham liggende
Glædes Skyld udholdt et Kors, idet han ringeagtede
Skændselen, og som har taget Sæde paa højre Side
af Guds Trone. 3 Ja, tænker paa ham, som har udholdt
en saadan Modsigelse imod sig af Syndere, for at I
ikke skulle blive trætte og forsagte i eders Sjæle. 4
Endnu have I ikke staaet imod indtil Blodet i eders
Kamp imod Synden, 5 og I have glemt Formaningen,
der jo dog taler til eder som til Sønner: „Min Søn! agt
ikke Herrens Tugtelse ringe, vær heller ikke forsagt,
naar du revses af ham; 6 thi hvem Herren elsker, den
tugter han, og han slaar haardelig hver Søn, som han
tager sig af." 7 Holder ud og lader eder tugte; Gud
handler med eder som med Sønner; thi hvem er den
Søn, som Faderen ikke tugter? 8 Men dersom I ere
uden Tugtelse, hvori alle have faaet Del, da ere I jo
uægte og ikke Sønner. 9 Fremdeles, vore kødelige
Fædre havde vi til Optugtere, og vi følte Ærefrygt;
skulde vi da ikke meget mere underordne os under
Aandernes Fader og leve? 10 Thi hine tugtede os for
nogle faa Dage efter deres Tykke, men han gør det til
vort Gavn, for at vi skulle faa Del i hans Hellighed. 11
Al Tugtelse synes vel, imedens den er nærværende,
ikke at være til Glæde, men til Bedrøvelse; men siden
giver den til Gengæld dem, som derved ere øvede,
en Fredens Frugt i Retfærdighed. 12 Derfor, retter
de slappede Hænder og de lammede Knæ, 13 og
træder lige Spor med eders Fødder, for at ikke det
lamme skal vrides af Led, men snarere helbredes. 14
Stræber efter Fred med alle og efter Helliggørelsen,
uden hvilken ingen skal se Herren; 15 og ser til, at
ikke nogen gaar Glip af Guds Naade, at ikke nogen
bitter Rod skyder op og gør Skade, og de mange
smittes ved den; 16 at ikke nogen er en utugtig eller
en vanhellig som Esau, der for een Ret Mad solgte
sin Førstefødselsret. 17 Thi I vide, at han ogsaa
siden, da han ønskede at arve Velsignelsen, blev
forkastet (thi han fandt ikke Rum for Omvendelse),
omendskønt han begærede den med Taarer. 18 I ere
jo ikke komne til en haandgribelig og brændende
Ild og til Mulm og Mørke og Uvejr, 19 og ikke til
Basunens Klang og til en talende Røst, hvorom de,
der hørte den, bade, at der ikke mere maatte tales
til dem. 20 Thi de kunde ikke bære det, som blev
paabudt: „Endog om et Dyr rører ved Bjerget, skal det
stenes." 21 Og — saa frygteligt var Synet — Moses
sagde: „Jeg er forfærdet og bæver." 22 Men I ere
komne til Zions Bjerg og til den levende Guds Stad, til
det himmelske Jerusalem og til Englenes Titusinder
i Højtidsskare 23 og til de førstefødtes Menighed,
som ere indskrevne i Himlene, og til en Dommer,
som er alles Gud, og til de fuldkommede retfærdiges
Aander 24 og til den nye Pagts Mellemmand, Jesus,
og til Bestænkelsens Blod, som taler bedre end Abel.
25 Ser til, at I ikke bede eder fri for den, som taler.
Thi naar de, som bade sig fri for ham, der talte sit
Guddomsord paa Jorden, ikke undslap, da skulle vi
det meget mindre, naar vi vende os bort fra ham, der
taler fra Himlene, 26 han, hvis Røst dengang rystede
Jorden, men som nu har forjættet og sagt: „Endnu
een Gang vil jeg ryste, ikke alene Jorden, men ogsaa
Himmelen." 27 Men dette „endnu een Gang" giver
til Kende, at de Ting, der rystes, skulle omskiftes,
efterdi de ere skabte, for at de Ting, der ikke rystes,
skulle blive. 28 Derfor, efterdi vi modtage et Rige, som
ikke kan rystes, saa lader os være taknemmelige og
derved tjene Gud til hans Velbehag, med Ængstelse
og Frygt. 29 Thi vor Gud er en fortærende Ild.

13 Broderkærligheden blive ved! 2 Glemmer ikke
Gæstfriheden; thi ved den have nogle, uden
at vide det, haft Engle til Gæster. 3 Kommer de
fangne i Hu, som vare I selv medfangne; dem, der
lide ilde, som de, der ogsaa selv ere i et Legeme.
4 Ægteskabet være æret hos alle, og Ægtesengen
ubesmittet; thi utugtige og Horkarle skal Gud dømme.
5 Eders Vandel være uden Pengegridskhed, nøjes
med det, I have; thi han har selv sagt: „Jeg vil
ingenlunde slippe dig og ingenlunde forlade dig," 6
saa at vi kunne sige med frit Mod: „Herren er min
Hjælper, jeg vil ikke frygte; hvad kan et Menneske
gøre mig?" 7 Kommer eders Vejledere i Hu, som
have forkyndt eder Guds Ord, og idet I betragte deres
Vandrings Udgang, saa efterligner deres Tro! 8 Jesus
Kristus er i Gaar og i Dag den samme, ja, til evig
Tid. **(aiōn g165)** 9 Lader eder ikke lede vild af mange
Haande og fremmede Lærdomme; thi det er godt, at
Hjertet styrkes ved Naaden, ikke ved Spiser; thi deraf
have de, som holdt sig dertil, ingen Nytte haft. 10 Vi
have et Alter, hvorfra de, som tjene ved Tabernakelet,
ikke have Ret til at spise. 11 Thi de Dyr, hvis Blod
for Syndens Skyld bæres ind i Helligdommen af
Ypperstepræsten, deres Kroppe opbrændes uden for
Lejren. 12 Derfor led ogsaa Jesus uden for Porten,
for at han kunde hellige Folket ved sit eget Blod. 13
Saa lader os da gaa ud til ham uden for Lejren, idet
vi bære hans Forsmædelse; 14 thi her have vi ikke en
blivende Stad, men vi søge den kommende. 15 Lader
os da ved ham altid frembære Gud Lovprisnings Offer,

det er: En Frugt af Læber, som bekende hans Navn.
16 Men glemmer ikke at gøre vel og at meddele; thi i
saadanne Ofre har Gud Velbehag. **17** Lyder eders
Vejledere og retter eder efter dem; thi de vaage over
eders Sjæle som de, der skulle gøre Regnskab — for
at de maa gøre dette med Glæde og ikke sukkende;
thi dette er eder ikke gavnligt. **18** Beder for os; thi vi
ere forvissede om, at vi have en god Samvittighed,
idet vi ønske at vandre rettelig i alle Ting. **19** Og jeg
formaner eder des mere til at gøre dette, for at jeg
desto snarere kan gives eder igen. **20** Men Fredens
Gud, som førte den store Faarenes Hyrde, vor Herre
Jesus, op fra de døde med en evig Pagts Blod, **(aiōnios
g166)** **21** han bringe eder til Fuldkommenhed i alt godt,
til at gøre hans Villie, og han virke i eder det, som
er velbehageligt for hans Aasyn, ved Jesus Kristus:
Ham være Æren i Evighedernes Evigheder! Amen.
(aiōn g165) **22** Jeg beder eder, Brødre! at I finde eder i
dette Formaningsord; thi jeg har jo skrevet til eder i
Korthed. **23** Vider, at vor Broder Timotheus er løsladt;
sammen med ham vil jeg se eder, dersom han snart
kommer. **24** Hilser alle eders Vejledere og alle de
hellige! De fra Italien hilse eder. **25** Naaden være med
eder alle!

Jakob

1 Jakob, Guds og den Herres Jesu Kristi Tjener,
hilser de tolv Stammer i Adspredelsen. **2** Mine
Brødre! agter det for idel Glæde, naar I stedes i
mange Haande Prøvelser, **3** vidende, at eders Tros
Prøve virker Udholdenhed; **4** men Udholdenheden
bør medføre fuldkommen Gerning, for at I kunne
være fuldkomne og uden Brøst, saa I ikke staa tilbage
i noget. **5** Men dersom nogen af eder fattes Visdom,
han bede derom til Gud, som giver alle gerne og uden
Bebrejdelse, saa skal den gives ham. **6** Men han
bede i Tro, uden at tvivle; thi den, som tvivler, ligner
en Havets Bølge, der drives og kastes af Vinden. **7**
Ikke maa nemlig det Menneske mene, at han skal faa
noget af Herren, **8** en tvesindet Mand, som han er,
ustadig paa alle sine Veje. **9** Men den Broder, som er
ringe, rose sig af sin Højhed, **10** den rige derimod
af sin Ringhed; thi han skal forgaa som Græssets
Blomst. **11** Thi Solen staar op med sin Hede og
hentørrer Græsset, og dets Blomst falder af, og dens
Skikkelses Ynde forsvinder; saaledes skal ogsaa den
rige visne paa sine Veje. **12** Salig den Mand, som
holder Prøvelse ud; thi naar han har staaet Prøve,
skal han faa Livets Krans, som Herren har forjættet
dem, der elske ham. **13** Ingen sige, naar han fristes:
„Jeg fristes af Gud"; thi Gud kan ikke fristes af det
onde, og selv frister han ingen; **14** men enhver fristes,
naar han drages og lokkes af sin egen Begæring;
15 derefter, naar Begæringen har undfanget, føder
den Synd, men naar Synden er fuldvoksen, føder
den Død. **16** Farer ikke vild, mine elskede Brødre!
17 Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra
og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvem der
ikke er Forandring eller skiftende Skygge. **18** Efter
sin Villie fødte han os ved Sandheds Ord, for at vi
skulde være en Førstegrøde af hans Skabninger, **19** I
vide det, mine elskede Brødre. Men hvert Menneske
være snar til at høre, langsom til at tale, langsom
til Vrede; **20** thi en Mands Vrede udretter ikke det,
som er ret for Gud. **21** Derfor, aflægger alt Smuds og
Levning af Slethed, og modtager med Sagtmodighed
Ordet, som er indplantet i eder, og som formaar at
frelse eders Sjæle. **22** Men vorder Ordets Gørere og
ikke alene dets Hørere, hvormed I bedrage eder selv.
23 Thi dersom nogen er Ordets Hører og ikke dets
Gører, han ligner en Mand, der betragter sit legemlige
Ansigt i et Spejl; **24** thi han betragter sig selv og gaar
bort og glemmer straks, hvordan han var. **25** Men
den, som skuer ind i Frihedens fuldkomne Lov og
holder ved dermed, saa han ikke bliver en glemsom
Tilhører, men en Gerningens Gører, han skal være
salig i sin Gerning. **26** Dersom nogen synes, at han
dyrker Gud, og ikke holder sin Tunge i Tømme, men
bedrager sit Hjerte, hans Gudsdyrkelse er forgæves.
27 En ren og ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og
Faderen er dette, at besøge faderløse og Enker i
deres Trængsel, at holde sig selv uplettet af Verden.

2 Mine Brødre! Eders Tro paa vor Herre Jesus
Kristus, den herliggjorte, være ikke forbunden
med Persons Anseelse! **2** Naar der nemlig kommer
en Mand ind i eders Forsamling med Guldring paa
Fingeren, i prægtig Klædning, men der ogsaa kommer
en fattig ind i smudsig Klædning, **3** og I fæste Øjet
paa den, som bærer den prægtige Klædning, og sige:
Sæt du dig her paa den gode Plads, og I sige til
den fattige: Staa du der eller sæt dig nede ved min
Fodskammel: **4** Ere I saa ikke komne i Strid med
eder selv og blevne Dommere med slette Tanker? **5**
Hører, mine elskede Brødre! Har Gud ikke udvalgt de
for Verden fattige til at være rige i Tro og Arvinger
til det Rige, som han har forjættet dem, der elske
ham? **6** Men I have vanæret den fattige! Er det
ikke de rige, som underkue eder, og er det ikke
dem, som slæbe eder for Domstolene? **7** Er det
ikke dem, som bespotte det skønne Navn, som er
nævnet over eder? **8** Ganske vist, dersom I opfylde
den kongelige Lov efter Skriften: „Du skal elske din
Næste som dig selv," gøre I ret; **9** men dersom I
anse Personer, gøre I Synd og revses af Loven som
Overtrædere. **10** Thi den, som holder hele Loven,
men støder an i eet Stykke, er bleven skyldig i alle.
11 Thi han, som sagde: „Du maa ikke bedrive Hor,"
sagde ogsaa: „Du maa ikke slaa ihjel." Dersom du da
ikke bedriver Hor, men slaar ihjel, da er du bleven
en Lovens Overtræder. **12** Taler saaledes og gører
saaledes, som de, der skulle dømmes efter Frihedens
Lov. **13** Thi Dommen er ubarmhjertig imod den, som
ikke har øvet Barmhjertighed; Barmhjertighed træder
frimodigt op imod Dommen. **14** Hvad gavner det, mine
Brødre! om nogen siger, han har Tro, men ikke har
Gerninger? mon Troen kan frelse ham? **15** Dersom
en Broder eller Søster er nøgen og fattes den daglige
Føde, **16** og en af eder siger til dem: Gaar bort i Fred,
varmer eder og mætter eder, men I ikke give dem
det, som hører til Legemets Nødtørft, hvad gavner
det? **17** Ligesaa er ogsaa Troen, dersom den ikke
har Gerninger, død i sig selv. **18** Men man vil sige:
Du har Tro, Og jeg har Gerninger. Vis mig din Tro
uden Gerningerne, og jeg vil af mine Gerninger vise

dig Troen. 19 Du tror, at Gud er een; deri gør du
ret; ogsaa de onde Aander tro det og skælve. 20
Men vil du vide, du tomme Menneske! at Troen uden
Gerninger er unyttig? 21 Blev ikke vor Fader Abraham
retfærdiggjort af Gerninger, da han ofrede sin Søn
Isak paa Alteret? 22 Du ser, at Troen virkede sammen
med hans Gerninger, og ved Gerningerne blev Troen
fuldkommet, 23 og Skriften blev opfyldt, som siger:
„Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til
Retfærdighed," og han blev kaldet Guds Ven. 24 I
se, at et Menneske retfærdiggøres af Gerninger, og
ikke af Tro alene. 25 Ligesaa Skøgen Rahab, blev
ikke ogsaa hun retfærdiggjort af Gerninger, da hun
tog imod Sendebudene og lod dem slippe bort ad en
anden Vej? 26 Thi ligesom Legemet er dødt uden
Aand, saaledes er ogsaa Troen død uden Gerninger.

3 Mine Brødre! ikke mange af eder bør blive Lærere,
saasom I vide, at vi skulle faa en desto tungere
Dom. 2 Thi vi støde alle an i mange Ting; dersom
nogen ikke støder an i Tale, da er han en fuldkommen
Mand, i Stand til ogsaa at holde hele Legemet i
Tømme. 3 Men naar vi lægge Bidsler i Hestenes
Munde, for at de skulle adlyde os, saa dreje vi ogsaa
hele deres Legeme. 4 Se, ogsaa Skibene, endskønt
de ere saa store og drives af stærke Vinde, drejes
med et saare lidet Ror, hvorhen Styrmandens Hu
staar. 5 Saaledes er ogsaa Tungen et lille Lem og
fører store Ord. Se, hvor lille en Ild der stikker saa
stor en Skov i Brand! 6 Og Tungen er en Ild. Som
en Verden af Uretfærdighed sidder Tungen iblandt
vore Lemmer; den besmitter hele Legemet og sætter
Livets Hjul i Brand, selv sat i Brand af Helvede.
(Geenna g1067) 7 Thi enhver Natur, baade Dyrs og
Fugles, baade Krybdyrs og Havdyrs, tæmmes og er
tæmmet af den menneskelige Natur; 8 men Tungen
kan intet Menneske tæmme, det ustyrlige Onde, fuld
af dødbringende Gift. 9 Med den velsigne vi Herren
og Faderen, og med den forbande vi Menneskene,
som ere blevne til efter Guds Lighed. 10 Af den
samme Mund udgaar Velsignelse og Forbandelse.
Mine Brødre! dette bør ikke være saa. 11 Mon en
Kilde udgyder sødt Vand og besk Vand af det samme
Væld? 12 Mon et Figentræ, mine Brødre! kan give
Oliven, eller et Vintræ Figener? Heller ikke kan en salt
Kilde give fersk Vand. 13 Er nogen viis og forstandig
iblandt eder, da vise han ved god Omgængelse sine
Gerninger i viis Sagtmodighed! 14 Men have I bitter
Avind og Rænkesyge i eders Hjerter, da roser eder
ikke og lyver ikke imod Sandheden! 15 Dette, er
ikke den Visdom, som kommer ovenfra, men en
jordisk, sjælelig, djævelsk; 16 thi hvor der er Avind og
Rænkesyge, der er Forvirring og al ond Handel. 17
Men Visdommen herovenfra er først ren, dernæst
fredsommelig, mild, føjelig, fuld af Barmhjertighed
og gode Frugter, upartisk, uden Skrømt. 18 Men
Retfærdigheds Frugt saaes i Fred for dem, som stifte
Fred.

4 Hvoraf kommer det, at der er Krige og Stridigheder
iblandt eder? mon ikke deraf, af eders Lyster, som
stride i eders Lemmer? 2 I begære og have ikke; I
myrde og misunde og kunne ikke faa: I føre Strid
og Krig. Og I have ikke, fordi I ikke bede; 3 I bede
og faa ikke, fordi I bede ilde, for at øde det i eders
Lyster. 4 I utro! vide I ikke, at Venskab med Verden
er Fjendskab imod Gud? Derfor, den, som vil være
Verdens Ven, bliver Guds Fjende. 5 Eller mene I,
at Skriftens Ord ere tomme Ord? Med Nidkærhed
længes han efter den Aand, han har givet Bolig i
os, men han skænker desto større Naade. 6 Derfor
siger Skriften: „Gud staar de hoffærdige imod, men
de ydmyge giver han Naade." 7 Underordner eder
derfor under Gud; men staar Djævelen imod, saa
skal han fly fra eder; 8 holder eder nær til Gud, saa
skal han holde sig nær til eder! Renser Hænderne, I
Syndere! og lutrer Hjerterne, I tvesindede! 9 Jamrer
og sørger og græder; eders Latter vende sig til Sorg
og Glæden til Bedrøvelse! 10 Ydmyger eder for
Herren, saa skal han ophøje eder. 11 Taler ikke ilde
om hverandre, Brødre! Den, som taler ilde om sin
Broder eller dømmer sin Broder, taler ilde om Loven
og dømmer Loven; men dømmer du Loven, da er du
ikke Lovens Gører, men dens Dommer. 12 Een er
Lovgiveren og Dommeren, han, som kan frelse og
fordærve; men hvem er du, som dømmer din Næste?
13 Og nu I, som sige: I Dag eller i Morgen ville vi gaa
til den eller den By og blive der et Aar og købslaa
og vinde, 14 I, som ikke vide, hvad der skal ske i
Morgen; thi hvordan er eders Liv? I ere jo en Damp,
som er til Syne en liden Tid, men derefter forsvinder;
15 i Stedet for at I skulde sige: Dersom Herren vil, og
vi leve, da ville vi gøre dette eller hint. 16 Men nu
rose I eder i eders Overmod; al saadan Ros er ond.
17 Derfor, den som ved at handle ret og ikke gør det,
for ham er det Synd.

5 Og nu, I rige! græder og jamrer over de Ulykker,
som komme over eder. 2 Eders Rigdom er raadnet,
og eders Klæder ere mølædte; 3 eders Guld og Sølv
er rustet op, og deres Rust skal være til Vidnesbyrd
imod eder og æde eders Kød som en Ild; I have
samlet Skatte i de sidste Dage. 4 Se, den Løn skriger,

som I have forholdt Arbejderne, der høstede eders
Marker, og Høstfolkenes Raab ere komne ind for den
Herre Zebaoths Øren. **5** I levede i Vellevned paa
Jorden og efter eders Lyster; I gjorde eders Hjerter til
gode som paa en Slagtedag. **6** I domfældte, I dræbte
den retfærdige; han staar eder ikke imod. **7** Derfor,
værer taalmodige, Brødre! indtil Herrens Tilkommelse.
Se, Bonden venter paa Jordens dyrebare Frugt og
bier taalmodigt efter den, indtil den faar tidlig Regn og
sildig Regn. **8** Værer ogsaa I taalmodige, styrker eders
Hjerter; thi Herrens Tilkommelse er nær. **9** Sukker
ikke imod hverandre, Brødre! for at I ikke skulle
dømmes; se, Dommeren staar for Døren. **10** Brødre!
tager Profeterne, som have talt i Herrens Navn, til
Forbillede paa at lide ondt og være taalmodige. **11** Se,
vi prise dem salige, som have holdt ud. I have hørt
om Jobs Udholdenhed og vide Udfaldet fra Herren;
thi Herren er saare medlidende og barmhjertig. **12**
Men for alting, mine Brødre! sværger ikke, hverken
ved Himmelen eller ved Jorden eller nogen anden
Ed; men eders Ja være Ja, og Nej være Nej, for
at I ikke skulle falde under Dom. **13** Lider nogen
iblandt eder ondt, han bede; er nogen vel til Mode,
han synge Lovsang! **14** Er nogen iblandt eder syg,
han kalde Menighedens Ældste til sig, og de skulle
bede over ham og salve ham med Olie i Herrens
Navn. **15** Og Troens Bøn skal frelse den syge, og
Herren skal oprejse ham, og har han gjort Synder,
skulle de forlades ham. **16** Bekender derfor Synderne
for hverandre og beder for hverandre, for at I maa
blive helbredede; en retfærdigs Bøn formaar meget,
naar den er alvorlig. **17** Elias var et Menneske, lige
Vilkaar undergivet med os, og han bad en Bøn, at det
ikke maatte regne; og det regnede ikke paa Jorden
i tre Aar og seks Maaneder. **18** Og han bad atter,
og Himmelen gav Regn, og Jorden bar sin Frugt. **19**
Mine Brødre! dersom nogen iblandt eder farer vild
fra Sandheden, og nogen omvender ham, **20** han
vide, at den, som omvender en Synder fra hans Vejs
Vildfarelse, han frelser en Sjæl fra Døden og skjuler
en Mangfoldighed af Synder.

1 Peter

1 Peter, Jesu Kristi Apostel, til Udlændingene i
Adspredelse i Pontus, Galatien, Kappadokien,
Asien og Bithynien, 2 udvalgte efter Gud Faders
Forudviden, ved Aandens Helligelse, til Lydighed og
Bestænkelse med Jesu Kristi Blod: Naade og Fred
vorde eder mangfoldig til Del! 3 Lovet være Gud
og vor Herres Jesu Kristi Fader, som efter sin store
Barmhjertighed har genfødt os til et levende Haab
ved Jesu Kristi Opstandelse fra de døde, 4 til en
uforkrænkelig og ubesmittelig og uvisnelig Arv, som
er bevaret i Himlene til eder, 5 I, som ved Guds
Kraft bevogtes ved Tro til en Frelse, som er rede til
at aabenbares i den sidste Tid, 6 i hvilken I skulle
fryde eder, om I end nu en liden Stund, hvis saa
skal være, bedrøves i mange Haande Prøvelser, 7
for at eders prøvede Tro, som er meget dyrebarere
end det forgængelige Guld, der dog prøves ved Ild,
maa findes til Ros og Herlighed og Ære i Jesu Kristi
Aabenbarelse, 8 ham, som I ikke have set og dog
elske, ham, som I, skønt I nu ikke se, men tro, skulle
fryde eder over med en uudsigelig og forherliget
Glæde, 9 naar I naa Maalet for eders Tro, Sjælenes
Frelse. 10 Om denne Frelse have Profeter gransket
og ransaget, de, som profeterede om den Naade,
der skulde blive eder til Del, 11 idet de granskede
over, hvilken eller hvordan en Tid Kristi Aand, som
var i dem, henviste til, naar den forud vidnede om
Kristi Lidelser og den derpaa følgende Herlighed. 12
Og det blev dem aabenbaret, at det ikke var dem
selv, men eder, de tjente med disse Ting, som nu ere
blevne eder kundgjorte ved dem, der have forkyndt
eder Evangeliet i den Helligaand, som blev sendt fra
Himmelen, hvilke Ting Engle begære at skue ind i.
13 Derfor, binder op om eders Sinds Lænder, være
ædrue, og sætter fuldt ud eders Haab til den Naade,
som bliver eder til Del i Jesu Kristi Aabenbarelse. 14
Som lydige Børn skulle I ikke skikke eder efter de
forrige Lyster i eders Vankundighed; 15 men efter den
hellige, som kaldte eder, skulle ogsaa I vorde hellige i
al eders Vandel; 16 thi der er skrevet: „I skulle være
hellige, thi jeg er hellig.” 17 Og dersom I paakalde
ham som Fader, der dømmer uden Persons Anseelse
efter enhvers Gerning, da bør I vandre i Frygt eders
Udlændigheds Tid, 18 vel vidende, at det ikke var
med forkrænkelige Ting, Sølv eller Guld, at I bleve
løskøbte fra eders tomme Vandel, som var overleveret
eder fra Fædrene, 19 men med Kristi dyrebare Blod
som et lydeløst og uplettet Lams, 20 han, som var
forud kendt før Verdens Grundlæggelse, men blev
aabenbaret ved Tidernes Ende for eders Skyld, 21
der ved ham tro paa Gud, som oprejste ham fra de
døde og gav ham Herlighed, saa at eders Tro ogsaa
er Haab til Gud. 22 Lutrer eders Sjæle i Lydighed
imod Sandheden til uskrømtet Broderkærlighed, og
elsker hverandre inderligt af Hjertet, 23 genfødte,
som I ere, ikke af forkrænkelig, men af uforkrænkelig
Sæd, ved Guds levende og blivende Ord. (aiōn g165)
24 Thi „alt Kød er som Græs, og al dets Herlighed
som Græssets Blomst; Græsset visner, og Blomsten
falder af; 25 men Herrens Ord bliver evindelig.” Og
dette er det Ord, som er forkyndt eder ved Evangeliet.
(aiōn g165)

2 Derfor aflægger al Ondskab og al Svig og Hykleri
og Avind og al Bagtalelse, 2 og higer som nyfødte
Børn efter Ordets uforfalskede Mælk, for at I kunne
vokse ved den til Frelse, 3 om I da have smagt,
at Herren er god. 4 Kommer til ham, den levende
Sten, der vel er forkastet af Menneskene, men er
udvalgt og dyrebar for Gud, 5 og lader eder selv
som levende Stene opbygge som et aandeligt Hus,
til et helligt Præsteskab, til at frembære aandelige
Ofre, velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. 6
Thi det hedder i et Skriftsted: „Se, jeg lægger i Zion
en Hovedhjørnesten, som er udvalgt og dyrebar;
og den, som tror paa ham, skal ingenlunde blive til
Skamme.” 7 Eder altsaa, som tro, hører Æren til; men
for de vantro er denne Sten, som Bygningsmændene
forkastede, bleven til en Hovedhjørnesten og en
Anstødssten og en Forargelses Klippe; 8 og de støde
an, idet de ere genstridige imod Ordet, hvortil de
ogsaa vare bestemte. 9 Men I ere en udvalgt Slægt,
et kongeligt Præsteskab, et helligt Folk, et Folk til
Ejendom, for at I skulle forkynde hans Dyder, som
kaldte eder fra Mørke til sit underfulde Lys, 10 I,
som fordum ikke vare et Folk, men nu ere Guds
Folk, I, som ikke fandt Barmhjertighed, men nu have
fundet Barmhjertighed. 11 I elskede! jeg formaner
eder som fremmede og Udlændinge til at afholde eder
fra kødelige Lyster, som jo føre Krig imod Sjælen, 12
saa I føre en god Vandel iblandt Hedningerne, for at
de paa Grund af de gode Gerninger, som de faa at
se, kunne prise Gud paa Besøgelsens Dag for det,
som de bagtale eder for som Ugerningsmænd. 13
Underordner eder under al menneskelig Ordning for
Herrens Skyld, være sig en Konge som den højeste,
14 eller Landshøvdinger som dem, der sendes af ham
til Straf for Ugerningsmænd, men til Ros for dem, som
gøre det gode. 15 Thi saaledes er det Guds Villie, at I

ved at gøre det gode skulle bringe de uforstandige
Menneskers Vankundighed til at tie; 16 som frie,
og ikke som de, der have Friheden til Ondskabs
Skjul, men som Guds Tjenere. 17 Ærer alle, elsker
Broderskabet, frygter Gud, ærer Kongen! 18 I Trælle!
underordner eder under eders Herrer i al Frygt, ikke
alene de gode og milde, men ogsaa de urimelige. 19
Thi dette finder Yndest, dersom nogen, bunden til
Gud i sin Samvittighed, udholder Genvordigheder,
skønt han lider uretfærdigt. 20 Thi hvad Ros er det,
om I holde ud, naar I synde og derfor faa Næveslag?
Men dersom I holde ud, naar I gøre det gode og
lide derfor, dette finder Yndest hos Gud. 21 Thi dertil
bleve I kaldede, efterdi ogsaa Kristus har lidt for eder,
efterladende eder et Forbillede, for at I skulle følge i
hans Fodspor, 22 han, som ikke gjorde Synd, ikke
heller blev der fundet Svig i hans Mund, 23 han, som
ikke skældte igen, da han blev udskældt, ikke truede,
da han led, men overgav det til ham, som dømmer
retfærdigt, 24 han, som selv bar vore Synder paa
sit Legeme op paa Træet, for at vi, afdøde fra vore
Synder, skulle leve for Retfærdigheden, han, ved hvis
Saar I ere blevne lægte. 25 Thi I vare vildfarende
som Faar, men ere nu vendte om til eders Sjæles
Hyrde og Tilsynsmand.

3 Ligesaa, I Hustruer! underordner eder under
eders egne Mænd, for at, selv om nogle ere
genstridige imod Ordet, de kunne vindes uden Ord
ved Hustruernes Vandel, 2 naar de iagttage eders
kyske Vandel i Frygt. 3 Eders Prydelse skal ikke
være den udvortes med Haarfletning og paahængte
Guldsmykker eller Klædedragt, 4 men Hjertets skjulte
Menneske med den sagtmodige og stille Aands
uforkrænkelige Prydelse, hvilket er meget kosteligt
for Gud. 5 Thi saaledes var det ogsaa, at fordum de
hellige Kvinder, som haabede paa Gud, prydede sig,
idet de underordnede sig under deres egne Mænd, 6
som Sara var Abraham lydig, hun kaldte ham Herre,
hun, hvis Børn I ere blevne, naar I gøre det gode og
ikke frygte nogen Rædsel. 7 Ligesaa I Mænd! lever
med Forstand sammen med eders Hustruer som med
et svagere Kar, og beviser dem Ære som dem, der
ogsaa ere Medarvinger til Livets Naadegave, for at
eders Bønner ikke skulle hindres. 8 Og til Slutning
værer alle enssindede, medlidende, kærlige imod
Brødrene, barmhjertige, ydmyge; 9 betaler ikke ondt
med ondt, eller Skældsord med Skældsord, men
tværtimod velsigner, thi dertil bleve I kaldede, at I
skulle arve Velsignelse. 10 Thi „den, som vil elske
Livet og se gode Dage, skal holde sin Tunge fra ondt
og sine Læber fra at tale Svig; 11 han vende sig fra
ondt og gøre godt; han søge Fred og jage efter den!
12 Thi Herrens Øjne ere over de retfærdige, og hans
Øren til deres Bøn; men Herrens Ansigt er over dem,
som gøre ondt." 13 Og hvem er der, som kan volde
eder ondt, dersom I ere nidkære for det gode? 14 Men
om I ogsaa maatte lide for Retfærdigheds Skyld, ere I
salige. Nærer ingen Frygt for dem, og forfærdes ikke;
15 men helliger den Herre Kristus i eders Hjerter, altid
rede til at forsvare eder over for enhver, som kræver
eder til Regnskab for det Haab, der er i eder, men
med Sagtmodighed og Frygt, 16 idet I have en god
Samvittighed, for at de, der laste eders gode Vandel
i Kristus, maa blive til Skamme, naar de bagtale
eder som Ugerningsmænd. 17 Thi det er bedre, om
det saa er Guds Villie, at lide, naar man gør godt,
end naar man gør ondt. 18 Thi ogsaa Kristus led
een Gang for Synder, en retfærdig for uretfærdige,
for at han kunde føre os hen til Gud, han, som led
Døden i Kødet, men blev levendegjort i Aanden,
19 i hvilken han ogsaa gik hen og prædikede for
Aanderne, som vare i Forvaring, 20 som fordum vare
genstridige, dengang Guds Langmodighed ventede i
Noas Dage, medens Arken byggedes, i hvilken faa,
nemlig otte, Sjæle bleve frelste igennem Vand, 21
hvilket nu ogsaa frelser eder i sit Modbillede som
Daab, der ikke er Fjernelse af Kødets Urenhed, men
en god Samvittigheds Pagt med Gud ved Jesu Kristi
Opstandelse, 22 han, som er faren til Himmelen og er
ved Guds højre Haand, efter at Engle og Myndigheder
og Kræfter ere ham underlagte.

4 Efterdi da Kristus har lidt i Kødet, saa skulle ogsaa
I væbne eder med det samme Sind (thi den, som
har lidt i Kødet, er hørt op med Synd), 2 saa at
I ikke fremdeles leve den øvrige Tid i Kødet efter
Menneskers Lyster, men efter Guds Villie. 3 Thi det er
nok i den forbigangne Tid at have gjort Hedningernes
Villie, idet I have vandret i Uterlighed, Lyster, Fylderi,
Svir, Drik og skammelig Afgudsdyrkelse; 4 hvorfor
de forundre sig og spotte, naar I ikke løbe med til
den samme Ryggesløshedens Pøl; 5 men de skulle
gøre ham Regnskab, som er rede til at dømme
levende og døde. 6 Thi derfor blev Evangeliet forkyndt
ogsaa for døde, for at de vel skulde være dømte paa
Menneskers Vis i Kødet, men leve paa Guds Vis i
Aanden. 7 Men alle Tings Ende er kommen nær;
værer derfor aarvaagne og ædrue til Bønner! 8 Haver
fremfor alt en inderlig, Kærlighed til hverandre; thi
„Kærlighed skjuler en Mangfoldighed af Synder." 9
Værer gæstfrie imod hverandre uden Knurren. 10

Eftersom enhver har faaet en Naadegave, skulle
I tjene hverandre dermed som gode Husholdere
over Guds mangfoldige Naade. **11** Taler nogen, han
tale som Guds Ord; har nogen en Tjeneste, han
tjene, efter som Gud forlener ham Styrke dertil, for
at Gud maa æres i alle Ting ved Jesus Kristus,
hvem Herligheden og Magten tilhører i Evighedernes
Evigheder! Amen. **(aiōn g165)** **12** I elskede! undrer
eder ikke over den Ild, som brænder iblandt eder til
eders Prøvelse, som om der hændtes eder noget
underligt; **13** men glæder eder i samme Maal, som I
have Del i Kristi Lidelser, for at I ogsaa kunne glæde
og fryde eder ved hans Herligheds Aabenbarelse.
14 Dersom I haanes for Kristi Navns Skyld, ere I
salige; thi Herlighedens og Guds Aand hviler over
eder. **15** Thi ingen af eder bør lide som Morder eller
Tyv eller Ugerningsmand eller som en, der blander
sig i anden Mands Sager; **16** men lider han som en
Kristen, da skamme han sig ikke, men prise Gud
for dette Navn! **17** Thi det er Tiden til, at Dommen
skal begynde med Guds Hus; men begynder den
først med os, hvad Ende vil det da faa med dem,
som ere genstridige imod Guds Evangelium? **18** Og
dersom den retfærdige med Nød og neppe bliver
frelst, hvor skal da den ugudelige og Synderen blive
af? **19** Derfor skulle ogsaa de, som lide efter Guds
Villie, befale den trofaste Skaber deres Sjæle, idet de
gøre det gode.

5 De Ældste iblandt eder formaner jeg som
Medældste og Vidne til Kristi Lidelser, som den, der
ogsaa har Del i Herligheden, der skal aabenbares: **2**
Vogter Guds Hjord hos eder, og fører Tilsyn med den,
ikke tvungne, men frivilligt, ikke for slet Vindings Skyld,
men med Redebonhed; **3** ikke heller som de, der
ville herske over Menighederne, men som Mønstre
for Hjorden; **4** og naar da Overhyrden aabenbares,
skulle I faa Herlighedens uvisnelige Krans. **5** Ligesaa,
I unge! underordner eder under de ældre; og ifører
eder alle Ydmyghed imod hverandre; thi „Gud staar de
hoffærdige imod, men de ydmyge giver han Naade."
6 Derfor ydmyger eder under Guds vældige Haand,
for at han i sin Tid maa ophøje eder. **7** Kaster al
eders Sorg paa ham, thi han har Omsorg for eder. **8**
Værer ædrue, vaager; eders Modstander, Djævelen,
gaar omkring som en brølende Løve, søgende, hvem
han kan opsluge. **9** Staar ham imod, faste i Troen,
vidende, at de samme Lidelser fuldbyrdes paa eders
Brødre i Verden. **10** Men al Naades Gud, som kaldte
eder til sin evige Herlighed i Kristus Jesus efter en kort
Tids Lidelse, han vil selv fuldelig berede eder, styrke,
bekræfte, grundfæste eder! **(aiōnios g166)** **11** Ham
tilhører Magten i Evighedernes Evigheder! Amen.
(aiōn g165) **12** Med Silvanus, den trofaste Broder (thi
det holder jeg ham for), har jeg i Korthed skrevet eder
til for at formane og bevidne, at dette er Guds sande
Naade, hvori I staa. **13** Den medudvalgte i Babylon
og min Søn, Markus, hilser eder. **14** Hilser hverandre
med Kærligheds Kys! Fred være med eder alle, som
ere i Kristus!

2 Peter

1 Simon Peter, Jesu Kristi Tjener og Apostel, til
dem, der have faaet samme dyrebare Tro som vi
ved vor Guds og Frelsers Jesu Kristi Retfærdighed:
2 Naade og Fred vorde eder mangfoldig til Del i
Erkendelse af Gud og vor Herre Jesus. **3** Saasom
hans guddommelige Magt har skænket os alt, hvad
der hører til Liv og Gudfrygtighed ved Erkendelsen af
ham, som kaldte os ved sin Herlighed og Kraft, **4**
hvorved han har skænket os de største og dyrebare
Forjættelser, for at I ved disse skulle faa Del i
guddommelig Natur, naar I undfly Fordærvelsen i
Verden, som har sin Grund i Begær, **5** saa anvender
just derfor al Flid paa i eders Tro at udvise Dyd og i
Dyden Kundskab **6** og i Kundskaben Afholdenhed og
i Afholdenheden Udholdenhed og i Udholdenheden
Gudsfrygt **7** og i Gudsfrygten Broderkærlighed og i
Broderkærligheden Kærlighed. **8** Thi naar dette findes
hos eder og er i Tiltagen, lader det eder ikke staa
ørkesløse eller ufrugtbare i Erkendelsen af vor Herre
Jesus Kristus; **9** den nemlig, som ikke har dette,
er blind, svagsynet, idet han har glemt Renselsen
fra sine fordums Synder. **10** Derfor, Brødre! gører
eder des mere Flid for at befæste eders Kaldelse
og Udvælgelse; thi naar I gøre dette, skulle I ingen
Sinde støde an. **11** Thi saa skal der rigelig gives eder
Indgang i vor Herres og Frelsers Jesu Kristi evige
Rige. **(aiōnios g166)** **12** Derfor vil jeg ikke forsømme
altid at paaminde eder om dette, ihvorvel I vide det og
ere befæstede i den Sandhed, som er til Stede hos
os. **13** Men jeg anser det for ret at vække eder ved
Paamindelse, saa længe jeg er i dette Telt, **14** da jeg
ved, at Aflæggelsen af mit Telt kommer brat, saaledes
som jo vor Herre Jesus Kristus har givet mig til Kende.
15 Og jeg vil ogsaa gøre mig Flid for, at I til enhver Tid
efter min Bortgang kunne drage eder dette i Minde.
16 Thi vi have ikke fulgt kløgtigt opdigtede Fabler, da
vi kundgjorde eder vor Herres Jesu Kristi Kraft og
Tilkommelse, men vi have været Øjenvidner til hans
Majestæt, **17** nemlig da han fik Ære og Herlighed
af Gud Fader, idet en saadan Røst lød til ham fra
den majestætiske Herlighed: „Denne er min Søn, den
elskede, i hvem jeg har Velbehag." **18** Og vi hørte
denne Røst lyde fra Himmelen, da vi vare med ham
paa det hellige Bjerg. **19** Og des mere stadfæstet
have vi det profetiske Ord, hvilket I gøre vel i at agte
paa som paa et Lys, der skinner paa et mørkt Sted,
indtil Dagen bryder frem, og Morgenstjernen oprinder i
eders Hjerter, **20** idet I fornemmelig mærke eder dette,
at ingen Profeti i Skriften beror paa egen Tydning.
21 Thi aldrig er nogen Profeti bleven fremført ved et
Menneskes Villie; men drevne af den Helligaand talte
hellige Guds Mænd.

2 Men der opstod ogsaa falske Profeter iblandt
Folket, ligesom der ogsaa iblandt eder vil
komme falske Lærere, som ville liste fordærvelige
Vranglærdomme ind, idet de endog fornægte den
Herre, som købte dem, og bringe en brat Undergang
over sig selv, **2** og mange ville efterfølge deres
Uterligheder, saa Sandhedens Vej for deres Skyld vil
blive bespottet, **3** og i Havesyge ville de med falske
Ord skaffe sig Vinding af eder; men Dommen over
dem har alt fra gamle Dage været i Virksomhed,
og deres Undergang slumrer ikke. **4** Thi naar
Gud ikke sparede Engle, da de syndede, men
nedstyrtede dem i Afgrunden og overgav dem til
Mørkets Huler for at bevogtes til Dom, **(Tartaroō g5020)**
5 og ikke sparede den gamle Verden, men bevarede
Retfærdighedens Prædiker Noa selv ottende, da han
førte Oversvømmelse over en Verden af ugudelige **6**
og lagde Sodomas og Gomorras Stæder i Aske og
domfældte dem til Ødelæggelse, saa han har sat
dem til Forbillede for dem, som i Fremtiden vilde
leve ugudeligt, **7** og udfriede den retfærdige Lot, som
plagedes af de ryggesløses uterlige Vandel, **8** (thi
medens den retfærdige boede iblandt dem, pintes
han Dag for Dag i sin retfærdige Sjæl ved de lovløse
Gerninger, som han saa og hørte): **9** — Da ved
Herren at udfri gudfrygtige af Fristelse, men at straffe
og bevogte uretfærdige til Dommens Dag, **10** og mest
dem, som vandre efter Kød, i Begær efter Besmittelse,
og foragte Herskab. Frække, selvbehagelige, bæve
de ikke ved at bespotte Herligheder, **11** hvor dog
Engle, som ere større i Styrke og Magt, ikke fremføre
bespottende Dom imod dem for Herren. **12** Men disse
— ligesom ufornuftige Dyr, der af Natur ere fødte til at
fanges og ødelægges, skulle de, fordi de bespotte,
hvad de ikke kende, ogsaa ødelægges med hines
Ødelæggelse, **13** idet de faa Uretfærdigheds Løn.
De sætte deres Lyst i Vellevned om Dagen, disse
Skampletter og Skændselsmennesker! De svælge
i deres Bedragerier, medens de holde Gilde med
eder; **14** deres Øjne ere fulde af Horeri og kunne
ikke faa nok af Synd; de lokke ubefæstede Sjæle;
de have et Hjerte, øvet i Havesyge, Forbandelsens
Børn; **15** de have forladt den lige Vej og ere farne
vild, følgende Bileams, Beors Søns, Vej, han, som
elskede Uretfærdigheds Løn, **16** men fik Revselse
for sin Overtrædelse: Et umælende Trældyr talte

med menneskelig Røst og hindrede Profetens Afsind.
17 Disse ere vandløse Kilder og Taageskyer, som
drives af Stormvind; for dem er Mørke og Mulm
bevaret. 18 Thi dem, som ere lige ved at undslippe
fra dem, der vandre i Vildfarelse, lokke de i Kødets
Begæringer ved Uterligheder, idet de tale Tomheds
overmodige Ord 19 og love dem Frihed, skønt de selv
ere Fordærvelsens Trælle; thi man er Træl af det,
som man er overvunden af. 20 Thi dersom de, efter at
have undflyet Verdens Besmittelser ved Erkendelse
af vor Herre og Frelser Jesus Kristus, igen lade sig
indvikle deri og overvindes, da er det sidste blevet
værre med dem end det første. 21 Thi bedre havde
det været dem ikke at have erkendt Retfærdighedens
Vej end efter at have erkendt den at vende sig bort
fra det hellige Bud, som var blevet dem overgivet. 22
Det er gaaet dem efter det sande Ordsprog: „Hunden
vender sig om til sit eget Spy, og den toede So til at
vælte sig i Sølen."

3 Dette er allerede, I elskede! det andet Brev, som
jeg skriver til eder, hvori jeg ved Paamindelse
vækker eders rene Sind 2 til at komme de Ord i
Hu, som forud ere sagte af de hellige Profeter, og
eders Apostles Befaling, fra Herren og Frelseren, 3
idet I først og fremmest mærke eder dette, at i de
sidste Dage skal der komme Spottere med Spot, som
vandre efter deres egne Begæringer 4 og sige: „Hvad
bliver der af Forjættelsen om hans Tilkommelse?
Fra den Dag, Fædrene sov hen, forblive jo alle Ting,
som de vare, lige fra Skabningens Begyndelse." 5
Thi med Villie ere de blinde for dette, at fra fordums
Tid var der Himle og en Jord, som var fremstaaet af
Vand og ved Vand i Kraft af Guds Ord, 6 hvorved den
daværende Verden gik til Grunde i en Vandflod. 7
Men de nuværende Himle og Jorden holdes ved det
samme Ord i Forvaring til Ild, idet de bevares til de
ugudelige Menneskers Doms og Undergangs Dag. 8
Men dette ene bør ikke undgaa eder, I elskede! at
een Dag er for Herren som tusinde Aar, og tusinde
Aar som een Dag. 9 Herren forhaler ikke Forjættelsen
(som nogle agte det for en Forhaling), men han
er langmodig for eders Skyld, idet han ikke vil, at
nogen skal fortabes, men at alle skulle komme til
Omvendelse. 10 Men Herrens Dag skal komme som
en Tyv; paa den skulle Himlene forgaa med stort
Bulder, og Elementerne skulle komme i Brand og
opløses, og Jorden og alt, hvad der er paa den, skal
opbrændes. 11 Efterdi da alt dette opløses, hvor bør I
da ikke færdes i hellig Vandel og Gudsfrygt, 12 idet
I forvente og fremskynde Guds Dags Tilkommelse,
for hvis Skyld Himle skulle antændes og opløses,
og Elementer komme i Brand og smelte. 13 Men vi
forvente efter hans Forjættelse nye Himle og en ny
Jord, i hvilke Retfærdighed bor. 14 Derfor, I elskede!
efterdi I forvente dette, saa gører eder Flid for at
findes uplettede og ulastelige for ham i Fred, 15 og
agter vor Herres Langmodighed for Frelse; ligesom
ogsaa vor elskede Broder Paulus efter den ham
givne Visdom har skrevet til eder, 16 som han ogsaa
gør i alle sine Breve, naar han i dem taler om disse
Ting; i dem findes der Ting, vanskelige at forstaa,
som de ukyndige og ubefæstede fordreje, ligesom
ogsaa de øvrige Skrifter, til deres egen Undergang.
17 Da I altsaa, I elskede! vide det forud, saa vogter
eder, for at I ikke skulle rives med af de ryggesløses
Vildfarelse og affalde fra eders egen Fasthed; 18 men
vokser i vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Naade og
Kundskab! Ham tilhører Herligheden baade nu og
indtil Evighedens Dag! **(aiōn g165)**

1 Johannes

1 Det, som var fra Begyndelsen, det, vi have hørt,
det, vi have set med vore Øjne, det, vi skuede og
vore Hænder følte paa, nemlig om Livets Ord; — **2**
og Livet blev aabenbaret, og vi have set og vidne og
forkynde eder det evige Liv, som jo var hos Faderen
og blev aabenbaret for os; — **(aiōnios g166)** **3** hvad vi
have set og hørt, forkynde vi ogsaa eder, for at ogsaa
I maa have Samfund med os; men vort Samfund er
med Faderen og med hans Søn Jesus Kristus. **4** Og
dette skrive vi til eder, for at eders Glæde maa være
fuldkommen. **5** Og dette er det Budskab, som vi have
hørt af ham og forkynde eder, at Gud er Lys, og der
er slet intet Mørke i ham. **6** Dersom vi sige, at vi have
Samfund med ham, og vandre i Mørket, da lyve vi
og gøre ikke Sandheden. **7** Men dersom vi vandre i
Lyset, ligesom han er i Lyset, have vi Samfund med
hverandre, og Jesu, hans Søns, Blod renser os fra
al Synd. **8** Dersom vi sige, at vi ikke have Synd,
bedrage vi os selv, og Sandheden er ikke i os. **9**
Dersom vi bekende vore Synder, er han trofast og
retfærdig, saa at han forlader os Synderne og renser
os fra al Uretfærdighed. **10** Dersom vi sige, at vi ikke
have syndet, gøre vi ham til en Løgner, og hans Ord
er ikke i os.

2 Mine Børn! dette skriver jeg til eder, for at I ikke
skulle synde. Og dersom nogen synder, have
vi en Talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den
retfærdige, **2** og han er en Forsoning for vore Synder,
dog ikke alene for vore, men ogsaa for hele Verdens.
3 Og derpaa kende vi, at vi have kendt ham, om vi
holde hans Bud. **4** Den, som siger: „Jeg kender ham,"
og ikke holder hans Bud, han er en Løgner, og i ham
er Sandheden ikke; **5** men den, som holder hans
Ord, i ham er sandelig Guds Kærlighed fuldkommet.
Derpaa kende vi, at vi ere i ham. **6** Den, som siger, at
han bliver i ham, han er ogsaa skyldig selv at vandre
saaledes, som han vandrede. **7** I elskede, jeg skriver
til eder ikke et nyt Bud, men et gammelt Bud, som I
have haft fra Begyndelsen. Det gamle Bud er det Ord,
som I have hørt. **8** Og dog skriver jeg til eder et nyt
Bud, hvilket er sandt i ham og i eder, thi Mørket drager
bort, og det sande Lys skinner allerede. **9** Den, som
siger, at han er i Lyset, og hader sin Broder, han er i
Mørket endnu. **10** Den, som elsker sin Broder, bliver i
Lyset, og der er ingen Forargelse i ham. **11** Men den,
som hader sin Broder, er i Mørket og vandrer i Mørket,
og han ved ikke, hvor han gaar hen, fordi Mørket har
blindet hans Øjne. **12** Jeg skriver til eder, mine Børn!
fordi eders Synder ere eder forladte for hans Navns
Skyld. **13** Jeg skriver til eder, I Fædre! fordi I kende
ham, som er fra Begyndelsen. Jeg skriver til eder,
I unge! fordi I have overvundet den onde. Jeg har
skrevet til eder, mine Børn! fordi I kende Faderen. **14**
Jeg har skrevet til eder, I Fædre! fordi I kende ham,
som er fra Begyndelsen. Jeg har skrevet til eder, I
unge! fordi I ere stærke, og Guds Ord bliver i eder, og
I have overvundet den onde. **15** Elsker ikke Verden,
ikke heller de Ting, som ere i Verden! Dersom nogen
elsker Verden, er Faderens Kærlighed ikke i ham. **16**
Thi alt det, som er i Verden, Kødets Lyst og Øjnenes
Lyst og Livets Hoffærdighed, er ikke af Faderen, men
af Verden. **17** Og Verden forgaar og dens Lyst; men
den, som gør Guds Villie, bliver til evig Tid. **(aiōn g165)**
18 Mine Børn! det er den sidste Time, og som I have
hørt, at Antikrist kommer, saaledes ere nu mange
Antikrister fremtraadte; deraf kende vi, at det er den
sidste Time. **19** De ere udgaaede fra os, men de
vare ikke af os; thi dersom de havde været af os,
da vare de blevne hos os. Dog, det var, for at det
skulde blive aabenbart, at de ikke alle ere af os. **20**
Og I have Salvelse fra den hellige og vide alt. **21** Jeg
har ikke skrevet til eder, fordi I ikke vide Sandheden;
men fordi I vide den og vide, at ingen Løgn er af
Sandheden. **22** Hvem er Løgneren uden den, som
nægter, at Jesus er Kristus? Denne er Antikristen,
som fornægter Faderen og Sønnen. **23** Hver den,
som fornægter Sønnen, har ej heller Faderen; den,
som bekender Sønnen, har ogsaa Faderen. **24** Hvad
I have hørt fra Begyndelsen, det blive i eder! Dersom
det, som I have hørt fra Begyndelsen, bliver i eder,
skulle ogsaa I blive i Sønnen og i Faderen. **25** Og
dette er den Forjættelse, som han selv tilsagde os,
det evige Liv. **(aiōnios g166)** **26** Dette har jeg skrevet til
eder om dem, som forføre eder. **27** Og den Salvelse,
som I fik af ham, bliver i eder, og I have ikke nødig,
at nogen skal lære eder; men saaledes som hans
Salvelse lærer eder alt, er det ogsaa sandt og er ikke
Løgn, og som den har lært eder, skulle I blive i ham.
28 Og nu mine Børn! bliver i ham, for at vi, naar han
aabenbares, kunne have Frimodighed og ikke skulle
blive til Skamme for ham ved hans Tilkommelse. **29**
Dersom I vide, at han er retfærdig, da erkender, at
hver den, som gør Retfærdighed, er født af ham.

3 Ser, hvor stor en Kærlighed Faderen har givet os,
at vi skulle kaldes Guds Børn; og vi ere det. Derfor
kender Verden os ikke, fordi den ikke har kendt ham.
2 I elskede! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu
ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde. Vi vide, at,

naar det aabenbares, da skulle vi vorde ham lige;
thi vi skulle se ham, som han er. 3 Og hver den,
som har dette Haab til ham, renser sig selv, ligesom
han er ren. 4 Hver den, som gør Synden, begaar
ogsaa Overtrædelse af Loven, og Synden er Lovens
Overtrædelse. 5 Og I vide, at han blev aabenbaret,
for at han skulde borttage Synderne; og der er ikke
Synd i ham. 6 Hver den, som bliver i ham, synder
ikke; hver den, som synder, har ikke set ham og
kender ham ej heller. 7 Mine Børn, ingen forføre eder!
Den, som gør Retfærdigheden, er retfærdig, ligesom
han er retfærdig. 8 Den, som gør Synden, er af
Djævelen; thi Djævelen har syndet fra Begyndelsen.
Dertil blev Guds Søn aabenbaret, for at han skulde
nedbryde Djævelens Gerninger. 9 Hver den, som er
født af Gud, gør ikke Synd, fordi hans Sæd bliver
i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født af
Gud. 10 Derved blive Guds Børn og Djævelens Børn
aabenbare. Hver den, som ikke gør Retfærdighed,
er ikke af Gud, og ligesaa den, som ikke elsker sin
Broder. 11 Thi dette er det Budskab, som I have hørt
fra Begyndelsen, at vi skulle elske hverandre; 12
ikke som Kain, der var af den onde og myrdede sin
Broder. Og hvorfor myrdede han ham? Fordi hans
Gerninger vare onde, men hans Broders retfærdige.
13 Undrer eder ikke, mine Brødre! om Verden hader
eder. 14 Vi vide, at vi ere gaaede over fra Døden til
Livet, thi vi elske Brødrene. Den, som ikke elsker,
bliver i Døden. 15 Hver den, som hader sin Broder, er
en Manddraber; og I vide, at ingen Manddraber har
evigt Liv blivende i sig. (aiōnios g166) 16 Derpaa kende
vi Kærligheden, at han har sat sit Liv til for os; ogsaa
vi ere skyldige at sætte Livet til for Brødrene. 17 Men
den, som har Verdens Gods og ser sin Broder lide
Nød og lukker sit Hjerte for ham, hvorledes bliver
Guds Kærlighed i ham? 18 Mine Børn! lader os ikke
elske med Ord, ej heller med Tungen, men i Gerning
og Sandhed! 19 Og derpaa kunne vi kende, at vi ere
af Sandheden, og da kunne vi for hans Aasyn stille
vore Hjerter tilfreds, 20 hvad end vort Hjerte maatte
fordømme os for; thi Gud er større end vort Hjerte og
kender alle Ting. 21 I elskede! dersom vort Hjerte
ikke fordømmer os, have vi Frimodighed for Gud, 22
og hvad vi end bede om, det faa vi af ham, fordi vi
holde hans Bud og gøre det, som er velbehageligt for
ham. 23 Og dette er hans Bud, at vi skulle tro hans
Søns Jesu Kristi Navn og elske hverandre efter det
Bud, han gav os. 24 Og den, som holder hans Bud,
han bliver i Gud, og Gud i ham; og derpaa kende vi,
at han bliver i os, af den Aand, som han gav os.

4 I elskede! tror ikke enhver Aand, men prøver
Aanderne, om de ere af Gud; thi mange falske
Profeter ere udgaaede i Verden. 2 Derpaa kende I
Guds Aand: Enhver Aand, der bekender Jesus som
Kristus, kommen i Kød, er af Gud. 3 Og enhver Aand,
der ikke bekender Jesus, er ikke af Gud; og dette
er Antikrists Aand, om hvilken I have hørt, at den
kommer, og den er allerede nu i Verden. 4 Mine Børn!
I ere af Gud og have overvundet dem, fordi den, som
er i eder, er større end den, som er i Verden. 5 De ere
af Verden; derfor tale de af Verden, og Verden hører
dem. 6 Vi ere af Gud. Den, som kender Gud, hører
os; den, som ikke er af Gud, hører os ikke. Derpaa
kende vi Sandhedens Aand og Vildfarelsens Aand. 7
I elskede! lader os elske hverandre, thi Kærligheden
er af Gud, og hver den, som elsker, er født af Gud og
kender Gud. 8 Den, som ikke elsker, kender ikke Gud,
thi Gud er Kærlighed. 9 Deri blev Guds Kærlighed
aabenbaret iblandt os, at Gud har sendt sin Søn, den
enbaarne, til Verden, for at vi skulle leve ved ham.
10 Deri bestaar Kærligheden: Ikke at vi have elsket
Gud, men at han har elsket os og udsendt sin Søn
til en Forsoning for vore Synder. 11 I elskede! har
Gud saaledes elsket os, da ere ogsaa vi skyldige at
elske hverandre. 12 Ingen har nogen Sinde set Gud;
dersom vi elske hverandre, bliver Gud i os, og hans
Kærlighed er fuldkommet i os. 13 Derpaa kende vi, at
vi blive i ham, og han i os, at han har givet os af sin
Aand. 14 Og vi have skuet og vidne, at Faderen har
udsendt Sønnen til Frelser for Verden. 15 Den, som
bekender, at Jesus er Guds Søn, i ham bliver Gud,
og han i Gud. 16 Og vi have erkendt og troet den
Kærlighed, som Gud har til os. Gud er Kærlighed, og
den, som bliver i Kærligheden, bliver i Gud, og Gud i
ham. 17 Deri er Kærligheden fuldkommet hos os, at vi
have Frimodighed paa Dommens Dag, fordi, ligesom
han er, saaledes ere ogsaa vi i denne Verden. 18 Frygt
er ikke i Kærligheden, men den fuldkomne Kærlighed
driver Frygten ud; thi Frygt bringer Straf; men den,
som frygter, er ikke fuldkommet i Kærligheden. 19 Vi
elske, fordi han elskede os først. 20 Dersom nogen
siger: „Jeg elsker Gud," og hader sin Broder, han er
en Løgner; thi den, der ikke elsker sin Broder, som
han har set, hvorledes kan han elske Gud, som han
ikke har set? 21 Og dette Bud have vi fra ham, at
den, som elsker Gud, skal ogsaa elske sin Broder.

5 Hver den, som tror, at Jesus er Kristus, er født
af Gud; og hver den, som elsker Faderen, elsker
ogsaa den, som er født af ham. 2 Derpaa kende vi, at
vi elske Guds Børn, naar vi elske Gud og gøre hans

Bud. **3** Thi dette er Kærlighed til Gud, at vi holde hans
Bud; og hans Bud ere ikke svære; **4** thi alt det, som
er født af Gud, overvinder Verden; og dette er den
Sejr, som har overvundet Verden, vor Tro. **5** Hvem er
den, som overvinder Verden, uden den, som tror, at
Jesus er Guds Søn? **6** Han er den, som kom med
Vand og Blod, Jesus Kristus; ikke med Vandet alene,
men med Vandet og med Blodet; og det er Aanden,
som vidner, thi Aanden er Sandheden. **7** Thi tre ere
de, som vidne: **8** Aanden og Vandet og Blodet; og
disse tre forene sig til eet. **9** Dersom vi tage imod
Menneskenes Vidnesbyrd, da er Guds Vidnesbyrd
større; thi dette er Guds Vidnesbyrd, at han har vidnet
om sin Søn. **10** Den, som tror paa Guds Søn, har
Vidnesbyrdet i sig selv; den, som ikke tror Gud, har
gjort ham til en Løgner, fordi han ikke har troet paa
det Vidnesbyrd, som Gud har vidnet om sin Søn. **11**
Og dette er Vidnesbyrdet, at Gud har givet os evigt
Liv; og dette Liv er i hans Søn. **(aiōnios g166)** **12** Den,
som har Sønnen, har Livet; den, som ikke har Guds
Søn, har ikke Livet. **13** Dette har jeg skrevet til eder,
for at I skulle vide, at I have evigt Liv, I, som tro paa
Guds Søns Navn. **(aiōnios g166)** **14** Og dette er den
Frimodighed, som vi have over for ham, at dersom vi
bede om noget efter hans Villie, hører han os. **15** Og
dersom vi vide, at han hører os, hvad vi end bede
om, da vide vi, at vi have de Ting, om hvilke vi have
bedet ham. **16** Dersom nogen ser sin Broder begaa
Synd, som ikke er til Døden, han bede, og han skal
give ham Liv, dem nemlig, som ikke synde til Døden.
Der er Synd til Døden; for den siger jeg ikke, at han
skal bede. **17** Al Uretfærdighed er Synd; men der
er Synd, som ikke er til Døden. **18** Vi vide, at hver
den, som er født af Gud, synder ikke; men den, som
er født af Gud, bevarer sig selv, og den onde rører
ham ikke. **19** Vi vide, at vi ere af Gud, og hele Verden
ligger i det onde. **20** Men vi vide, at Guds Søn er
kommen, og han har givet os Forstand til at kende
den sande; og vi ere i den sande, i hans Søn Jesus
Kristus. Denne er den sande Gud og evigt Liv. **(aiōnios
g166)** **21** Mine Børn, vogter eder for Afguderne!

2 Johannes

1 Den Ældste til den udvalgte Frue og hendes Børn,
som jeg elsker i Sandhed, og ikke jeg alene, men
ogsaa alle, som have erkendt Sandheden, 2 for den
Sandheds Skyld, som bliver i os og skal være med
os til evig Tid. (aiōn g165) 3 Naade, Barmhjertighed
og Fred være med os fra Gud Fader og fra Jesus
Kristus, Faderens Søn, i Sandhed og Kærlighed! 4
Jeg har glædet mig meget over, at jeg har fundet Børn
af dig, som vandre i Sandhed, efter det Bud, vi fik af
Faderen. 5 Og nu beder jeg dig, Frue! ikke som om
jeg skrev til dig et nyt Bud, men det, som vi havde fra
Begyndelsen, at vi skulle elske hverandre. 6 Og dette
er Kærligheden, at vi vandre efter hans Bud. Dette er
Budet, saaledes som I have hørt fra Begyndelsen,
at I skulle vandre deri. 7 Thi mange Forførere ere
udgaaede i Verden, som ikke bekende Jesus som
Kristus kommen i Kød. En saadan er Forføreren og
Antikrist. 8 Giver Agt paa eder selv, at I ikke skulle
tabe, hvad vi have arbejdet, men at I maa faa fuld
Løn. 9 Hver den, som viger ud og ikke bliver i Kristi
Lære, har ikke Gud. Den, som bliver i Læren, han
har baade Faderen og Sønnen. 10 Dersom nogen
kommer til eder og ikke fører denne Lære, ham skulle
I ikke tage til Huse og ikke byde velkommen. 11 Thi
den, som byder ham velkommen, bliver delagtig i
hans onde Gerninger. 12 Endskønt jeg havde meget
at skrive til eder, har jeg ikke villet det med Papir
og Blæk; men jeg haaber at komme til eder og tale
mundtligt med eder, for at vor Glæde maa være
fuldkommen. 13 Din Søsters, den udvalgtes, Børn
hilse dig.

3 Johannes

1 Den Ældste til Kajus, den elskede, hvem jeg elsker
i Sandhed. **2** Du elskede! jeg ønsker, at det i alle
Ting maa gaa dig vel, og du maa være karsk, ligesom
det gaar din Sjæl vel. **3** Thi jeg blev meget glad, da
der kom Brødre og vidnede om Sandheden i dig,
hvorledes du vandrer i Sandheden. **4** Jeg har ingen
større Glæde end denne, at jeg hører, at mine Børn
vandre i Sandheden. **5** Du elskede! en trofast Gerning
gør du i alt, hvad du virker for Brødrene, og det for
fremmede, **6** hvilke have vidnet for Menigheden om
din Kærlighed; og du vil gøre vel i at fremme deres
Rejse saaledes, som det er Gud værdigt. **7** Thi for
Navnets Skyld ere de dragne ud, uden at tage noget
af Hedningerne. **8** Derfor ere vi skyldige at tage os
af saadanne, for at vi kunne blive Medarbejdere for
Sandheden. **9** Jeg har skrevet noget til Menigheden;
men Diotrefes, som gerne vil være den ypperste
iblandt dem, anerkender os ikke. **10** Derfor vil jeg,
naar jeg kommer, erindre om de Gerninger, han
gør, idet han bagvadsker os med onde Ord; og ikke
tilfreds dermed, tager han baade selv ikke Brødrene
for gode, og dem, som ville det, forhindrer han deri
og udstøder dem af Menigheden. **11** Du elskede!
efterfølg ikke det onde, men det gode. Den, som
gør godt, er af Gud; den, som gør ondt, har ikke set
Gud. **12** Demetrius har et godt Vidnesbyrd af alle
og af Sandheden selv; ogsaa vi vidne, og du ved,
at vort Vidnesbyrd er sandt. **13** Jeg havde meget at
skrive til dig, men jeg vil ikke skrive til dig med Blæk
og Pen. **14** Men jeg haaber snart at se dig, og da
skulle vi mundtligt tale sammen. Fred være med dig!
Vennerne hilse dig. Hils Vennerne, hver især!

Judas

1 Judas, Jesu Kristi Tjener og Broder til Jakob, til
de kaldede, som ere elskede i Gud Fader og
bevarede for Jesus Kristus: 2 Barmhjertighed og
Fred og Kærlighed vorde eder mangfoldig til Del! 3 I
elskede! da det laa mig alvorligt paa Sinde at skrive
til eder om vor fælles Frelse, fandt jeg det nødvendigt
at skrive til eder med Formaning om at stride for
den Tro, som een Gang er bleven overgiven de
hellige. 4 Thi der har indsneget sig nogle Mennesker,
om hvem det for længe siden er forud skrevet, at
de vilde falde under denne Dom: Ugudelige, som
misbruge vor Guds Naade til Uterlighed og fornægte
vor eneste Hersker og Herre Jesus Kristus. 5 Men
skønt I een Gang for alle vide det alt sammen, vil jeg
minde eder om, at da Herren havde frelst Folket ud af
Ægyptens Land, ødelagde han næste Gang dem,
som ikke troede, 6 og de Engle, som ikke bevarede
deres Højhed, men forlode deres egen Bolig, har han
holdt forvarede i evige Lænker under Mørke til den
store Dags Dom; (aïdios g126) 7 ligesom Sodoma og
Gomorra og de omliggende Stæder, der paa samme
Maade som disse vare henfaldne til Utugt og gik
efter fremmed Kød, ere satte til et Eksempel, idet
de bære en evig Ilds Straf. (aiōnios g166) 8 Alligevel
gaa ogsaa disse ligedan i Drømme og besmitte Kød,
foragte Herskab og bespotte Herligheder. 9 Men
Overengelen Mikael turde, da han tvistedes med
Djævelen og talte om Mose Legeme, ikke fremføre
en Bespottelsesdom, men sagde: „Herren straffe
dig!" 10 Disse derimod bespotte, hvad de ikke kende;
og hvad de som de ufornuftige Dyr vide Besked
om af Naturen, dermed ødelægge de sig selv. 11
Ve dem! thi de ere gaaede paa Kains Vej og have
styrtet sig i Bileams Vildfarelse for Vindings Skyld
og ere gaaede til Grunde i Koras Genstridighed. 12
Disse ere Skærene ved eders Kærlighedsmaaltider,
fordi de uden Undseelse fraadse med og pleje sig
selv; de ere vandløse Skyer, som drives forbi af
Vinden; bladløse Træer uden Frugt, to Gange døde,
oprykkede med Rode; 13 vilde Bølger paa Hav, som
udskumme deres egen Skam; vildfarende Stjerner;
for dem er Mørke og Mulm bevaret til evig Tid. (aiōn
g165) 14 Men om disse har ogsaa Enok, den syvende
fra Adam, profeteret, da han sagde: „Se, Herren
kom med sine hellige Titusinder 15 for at holde Dom
over alle og straffe alle de ugudelige for alle deres
Ugudeligheds Gerninger, som de have bedrevet, og
for alle de formastelige Ord, som de have talt imod
ham, de ugudelige Syndere!" 16 Disse ere de, som
knurre, som klage over deres Skæbne, medens de
vandre efter deres Begæringer, og deres Mund taler
overmodige Ord, medens de for Fordels Skyld vise
Beundring for Personer. 17 I derimod, I elskede!
kommer de Ord i Hu, som forud ere talte af vor Herres
Jesu Kristi Apostle; 18 thi de sagde eder: I den sidste
Tid skal der være Spottere, som vandre efter deres
Ugudeligheders Begæringer. 19 Disse ere de, som
volde Splittelser, sjælelige, som ikke have Aand. 20 I
derimod, I elskede! opbygger eder selv paa eders
helligste Tro; beder i den Helligaand; 21 bevarer
saaledes eder selv i Guds Kærlighed, forventende
vor Herres Jesu Kristi Barmhjertighed til evigt Liv.
(aiōnios g166) 22 Og revser nogle, naar de tvivle, 23
frelser andre ved at udrive dem af Ilden, forbarmer
eder over andre med Frygt, saa I hade endog den
af Kødet besmittede Kjortel. 24 Men ham, som er
mægtig til at bevare eder fra Fald og fremstille eder
for sin Herlighed ulastelige i Fryd, 25 den eneste Gud,
vor Frelser ved vor Herre Jesus Kristus, tilkommer
Ære og Majestæt, Vælde og Magt, forud for al Tid og
nu og i alle Evigheder! Amen. (aiōn g165)

Aabenbaringen

1 Jesu Kristi Aabenbaring, som Gud gav ham for
at vise sine Tjenere, li vad der skal ske snart, og
han sendte Bud ved sin Engel og fremstillede det i
Billeder for sin Tjener Johannes, **2** som har vidnet om
Guds Ord og Jesu Kristi Vidnesbyrd: Alt, hvad han
har set. **3** Salig er den, som oplæser, og de, som høre
Profetiens Ord og bevare det, som er skrevet i den;
thi Tiden er nær. **4** Johannes til de syv Menigheder
i Asien: Naade være med eder og Fred fra ham,
som er, og som var, og som kommer, og fra de syv
Aander, som ere foran hans Trone, **5** og fra Jesus
Kristus, det troværdige Vidne, den førstefødte af de
døde og Jordens Kongers Fyrste. Ham, som elsker
os og har udløst os af vore Synder med sit Blod **6** og
har gjort os til et Kongerige, til Præster for sin Gud og
Fader: Ham være Æren og Magten i Evighedernes
Evigheder! Amen. **(aiōn g165)** **7** Se, han kommer med
Skyerne, og hvert Øje skal se ham, ogsaa de, som
have gennemstunget ham, og alle Jordens Stammer
skulle jamre ved hans Komme. Ja, Amen! **8** Jeg er
Alfa og Omega, siger Gud Herren, han, som er, og
som var, og som kommer, den Almægtige. **9** Jeg
Johannes, eders Broder og meddelagtig i Trængselen
og Riget og Udholdenheden i Jesus, var paa den
Ø, som kaldes Patmos, for Guds Ords og for Jesu
Vidnesbyrds Skyld. **10** Jeg henryktes i Aanden paa
Herrens Dag, og jeg hørte bag mig en høj Røst som
af en Basun, der sagde: **11** Hvad du ser, skriv det i en
Bog, og send det til de syv Menigheder, til Efesus og
til Smyrna og til Pergamus og til Thyatira og til Sardes
og til Filadelfia og til Laodikea. **12** Og jeg vendte
mig for at se Røsten, som talte med mig; og da jeg
vendte mig, saa jeg syv Guldlysestager **13** og midt
imellem de syv Lysestager en, lig en Menneskesøn,
iført en fodsid Kjortel og omgjordet om Brystet med et
Guldbælte. **14** Men hans Hoved og Haar var hvidt
som hvid Uld, som Sne; og hans Øjne som Ildslue;
15 og hans Fødder lignede skinnende Malm, naar
det gløder i Ovnen; og hans Røst var som mange
Vandes Lyd; **16** og i sin højre Haand havde han syv
Stjerner; og af hans Mund udgik der et tveægget,
skarpt Sværd, og hans Udseende var som Solen,
naar den skinner i sin Kraft. **17** Og da jeg saa ham,
faldt jeg ned for hans Fødder som død; og han lagde
sin højre Haand paa mig og sagde: **18** Frygt ikke!
Jeg er den første og den sidste og den levende; og
jeg var død, og se, jeg er levende i Evighedernes
Evigheder, og jeg har Dødens og Dødsrigets Nøgler.
(aiōn g165, Hadēs g86) **19** Skriv derfor, hvad du saa,
baade det, som er, og det, som skal ske herefter. **20**
Dette er de syv Stjerners Hemmelighed, hvilke du har
set i min højre Haand, og de syv Guldlysestager: De
syv Stjerner ere de syv Menigheders Engle, og de
syv Lysestager ere syv Menigheder.

2 Skriv til Menighedens Engel i Efesus: Dette siger
han, som holder de syv Stjerner i sin højre Haand,
han, som vandrer midt imellem de syv Guldlysestager:
2 Jeg kender dine Gerninger og dit Arbejde og din
Udholdenhed og at du ikke kan fordrage de onde; og
du prøvede dem, som kalde sig selv Apostle og ikke
ere det, og du har fundet, at de ere Løgnere; **3** og
du har Udholdenhed, og du har døjet ondt for mit
Navns Skyld og er ikke bleven træt. **4** Men jeg har
det imod dig, at du har forladt din første Kærlighed. **5**
Kom derfor i Hu, hvorfra du er falden, og omvend
dig, og gør de forrige Gerninger; men hvis ikke, da
kommer jeg over dig, og jeg vil flytte din Lysestage
fra dens Sted, hvis du ikke omvender dig. **6** Dog,
dette har du, at du hader Nikolaiternes Gerninger,
som ogsaa jeg hader. **7** Den, som har Øre, høre,
hvad Aanden siger til Menighederne! Den, som sejrer,
ham vil jeg give at æde af Livets Træ, som er i Guds
Paradis. **8** Og skriv til Menighedens Engel i Smyrna:
Dette siger den første og den sidste, han, som var
død og blev levende: **9** Jeg kender din Trængsel
og din Fattigdom (dog, du er rig), og Bespottelsen
fra dem, som kalde sig selv Jøder og ikke ere det,
men ere Satans Synagoge. **10** Frygt ikke, for hvad du
vil komme til at lide! Se, Djævelen vil kaste nogle
af eder i Fængsel, for at I skulle fristes, og I skulle
have Trængsel i ti Dage. Vær tro indtil Døden, saa
vil jeg give dig Livets Krone. **11** Den, som har Øre,
høre, hvad Aanden siger til Menighederne! Den, som
sejrer, skal ingenlunde skades af den anden Død. **12**
Og skriv til Menighedens Engel i Pergamus: Dette
siger han, som har det tveæggede, skarpe Sværd:
13 Jeg ved, hvor du bor, der, hvor Satans Trone er;
og du holder fast ved mit Navn og fornægtede ikke
min Tro, i Antipas's, mit tro Vidnes Dage, han, som
blev ihjelslaaet hos eder, der, hvor Satan bor. **14** Men
jeg har noget lidet imod dig, at du har nogle hos dig,
som holde fast ved Bileams Lære, der lærte Balak at
sætte Snare for Israels Børn, for at de skulde spise
Afgudsofferkød og bedrive Utugt. **15** Saaledes har
ogsaa du dem, som holde fast ved Nikolaiternes
Lære paa lignende Vis. **16** Omvend dig! Men hvis
ikke, kommer jeg snart over dig og vil stride imod
dem med min Munds Sværd. **17** Den, som har Øre,

høre, hvad Aanden siger til Menighederne! Den, som
sejrer, ham vil jeg give af den skjulte Manna, og jeg
vil give ham en hvid Sten og paa Stenen et nyt Navn
skrevet, som ingen kender, uden den, der faar det.
18 Og skriv til Menighedens Engel i Thyatira: Dette
siger Guds Søn, der har Øjne som Ildslue, og hvis
Fødder ere som skinnende Malm: 19 Jeg kender dine
Gerninger og din Kærlighed og Tro og Tjeneste og
Udholdenhed, ja, dine Gerninger, de sidste flere end
de første. 20 Men jeg har imod dig, at du finder dig i
Kvinden Jesabel, som kalder sig selv en Profetinde
og lærer og forfører mine Tjenere til at bedrive Utugt
og spise Afgudsofferkød. 21 Og jeg har givet hende
Tid til at omvende sig, men hun vil ikke omvende sig
fra sin Utugt. 22 Se, jeg kaster hende paa Sygelejet
og hendes Bolere i stor Trængsel, dersom de ikke
omvende sig fra deres Gerninger. 23 Og hendes Børn
vil jeg slaa med Død, og alle Menighederne skulle
kende, at jeg er den, som ransager Nyrer og Hjerter;
og jeg vil give eder, hver efter eders Gerninger. 24
Men til eder, de øvrige, som ere i Thyatira, saa mange
som ikke have denne Lære, fordi de ikke kende
Satans Dybder, som de kalde det, til eder siger jeg:
Jeg lægger ingen anden Byrde paa eder. 25 Kun
skulle I holde fast ved det, I have, indtil jeg kommer.
26 Og den, som sejrer, og som indtil Enden tager
Vare paa mine Gerninger, ham vil jeg give Magt over
Hedningerne; 27 og med en Jernstav skal han vogte
dem, ligesom Lerkar sønderknuses, ligesom ogsaa
jeg har modtaget det af min Fader; 28 og jeg vil give
ham Morgenstjernen. 29 Den, som har Øre, høre,
hvad Aanden siger til Menighederne!

3 Og skriv til Menighedens Engel i Sardes: Dette
siger han, som har de syv Guds Aander og de syv
Stjerner: Jeg kender dine Gerninger, at da har Ord for
at leve og er dog død. 2 Bliv vaagen og styrk det
øvrige, som ellers vilde dø; thi jeg har ikke fundet dine
Gerninger fuldkommede for min Gud. 3 Kom derfor i
Hu, hvorledes du modtog og hørte, og bevar det og
omvend dig! Dersom du altsaa ikke vaager, skal jeg
komme som en Tyv, og du skal ikke vide, i hvilken
Time jeg kommer over dig. 4 Dog har du i Sardes
nogle faa Personer, som ikke have besmittet deres
Klæder; de skulle vandre med mig i hvide Klæder, thi
de ere værdige dertil. 5 Den, som sejrer, han skal
saaledes iføres hvide Klæder, og jeg vil ikke udslette
hans Navn af Livets Bog, og jeg vil bekende hans
Navn for min Fader og for hans Engle. 6 Den, som
har Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne!
7 Og skriv til Menighedens Engel i Filadelfia: Dette
siger den hellige, den sanddru, han, som har Davids
Nøgle, han, som lukker op, saa ingen lukker i, og
lukker i, saa ingen lukker op: 8 Jeg kender dine
Gerninger. Se, jeg har givet dig, at der foran dig er
en aabnet Dør, som ingen kan lukke; thi du har kun
liden Kraft, og dog har du bevaret mit Ord og ikke
fornægtet mit Navn. 9 Se, jeg lader komme nogle
af Satans Synagoge, som kalde sig selv Jøder og
ikke ere det, men lyve. Se, jeg vil gøre, at de skulle
komme og tilbede for dine Fødder og kende, at jeg
har fattet Kærlighed til dig. 10 Efterdi du har bevaret
mit Ord om Udholdenheden, vil ogsaa jeg bevare dig
ud af Fristelsens Stund, som skal komme over hele
Jorderige for at friste dem, som bo paa Jorden. 11
Jeg kommer snart! Hold fast ved det, du har, for at
ingen skal tage din Krone. 12 Den, som sejrer, ham
vil jeg gøre til en Søjle i min Guds Tempel, og han
skal ikke mere gaa ud derfra; og jeg vil skrive paa
ham min Guds Navn og min Guds Stads Navn, det
nye Jerusalem, der kommer ned fra Himmelen fra
min Gud, og mit nye Navn. 13 Den, som har Øre,
høre, hvad Aanden siger til Menighederne! 14 Og
skriv til Menighedens Engel i Laodikea: Dette siger
han, som er Amen, det troværdige og sanddru Vidne,
Guds Skabnings Begyndelse: 15 Jeg kender dine
Gerninger, at du hverken er kold eller varm; gid du
var kold eller varm! 16 Derfor, efterdi du er lunken
og hverken varm eller kold, vil jeg udspy dig af min
Mund; 17 fordi du siger: Jeg er rig og har vundet
Rigdom og fattes intet; og du ved ikke, at du er den
elendige og jammerlige og fattige og blinde og nøgne.
18 Jeg raader dig, at du af mig køber Guld, lutret i
Ilden, for at du kan blive rig, og hvide Klæder, for at
du kan klæde dig dermed, og din Nøgenheds Skam
ikke skal blottes, og Øjensalve til at salve dine Øjne
med, for at du kan se. 19 Alle dem, jeg elsker, dem
revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend
dig! 20 Se, jeg staar for Døren og banker; dersom
nogen hører min Røst og aabner Døren, vil jeg gaa
ind til ham og holde Nadvere med ham, og han med
mig. 21 Den, som sejrer, ham vil jeg give at tage
Sæde hos mig paa min Trone, ligesom jeg har sejret
og har taget Sæde hos min Fader paa hans Trone.
22 Den, som har Øre, høre, hvad Aanden siger til
Menighederne!

4 Derefter saa jeg, og se, der var en Dør aabnet
i Himmelen, og den første Røst, hvilken jeg havde
hørt som af en Basun, der talte med mig, sagde: Stig
herop, og jeg vil vise dig, hvad der skal ske herefter. 2
Straks henryktes jeg i Aanden; og se, en Trone stod i

Himmelen, og en sad paa Tronen, 3 og den siddende
var at se til ligesom Jaspissten og Sarder, og der
var en Regnbue omkring Tronen, at se til ligesom
Smaragd. 4 Og omkring Tronen var der fire og tyve
Troner, og paa Tronerne sad der fire og tyve Ældste,
iførte hvide Klæder og med Guldkranse paa deres
Hoveder. 5 Og fra Tronen udgaar der Lyn og Røster
pg Tordener, og syv Ildfakler brænde foran Tronen,
hvilke ere de syv Guds Aander. 6 Og foran Tronen
er der som et Glarhav, ligesom Krystal, og midt for
Tronen og rundt om Tronen fire levende Væsener,
fulde af Øjne fortil og bagtil. 7 Og det første Væsen
ligner en Løve; og det andet Væsen ligner en Okse;
og det tredje Væsen har Ansigt som et Menneske; og
det fjerde Væsen ligner en flyvende Ørn. 8 Og de fire
Væsener have hvert især seks Vinger, rundt om og
indadtil ere de fulde af Øjne; og uden Ophør sige
de Dag og Nat: Hellig, hellig, hellig er Herren, Gud,
den almægtige, han, som var, og som er, og som
kommer! 9 Og naar Væsenerne give Ære og Pris
og Tak til ham, som sidder paa Tronen, ham, som
lever i Evighedernes Evigheder, (aiōn g165) 10 da falde
de fire og tyve Ældste ned for ham, som sidder paa
Tronen, og tilbede ham, som lever i Evighedernes
Evigheder, og lægge deres Kranse ned for Tronen og
sige: (aiōn g165) 11 Værdig er du, vor Herre og Gud, til
at faa Prisen og Æren og Magten; thi du har skabt
alle Ting, og paa Grund af din Villie vare de, og bleve
de skabte.

5 ag jeg saa i hans højre Haand, som sad paa
Tronen, en Bog, beskreven indeni og udenpaa,
forseglet med syv Segl. 2 Og jeg saa en vældig
Engel, som udraabte med høj Røst: Hvem er værdig
til at aabne Bogen og bryde dens Segl? 3 Og ingen
i Himmelen, ej heller paa Jorden, ej heller under
Jorden, formaaede at aabne Bogen eller at se i den.
4 Og jeg græd saare, fordi ingen fandtes værdig til
at aabne Bogen eller at se i den. 5 Og en af de
Ældste sagde til mig: Græd ikke! se, sejret har Løven
af Judas Stamme, Davids Rodskud, saa han kan
aabne Bogen og dens syv Segl. 6 Og jeg saa, midt
imellem Tronen med de fire Væsener og de Ældste
stod et Lam, ligesom slagtet: Det havde syv Horn
og syv Øjne, hvilke ere de syv Guds Aander, som
ere udsendte til hele Jorden. 7 Og det kom og tog
Bogen af hans højre Haand, som sad paa Tronen. 8
Og da det tog Bogen, faldt de fire Væsener og de
fire og tyve Ældste ned for Lammet, holdende hver
sin Harpe og Guldskaaler fyldte med Røgelse, som
er de helliges Bønner. 9 Og de sang en ny Sang
og sagde: Du er værdig til at tage Bogen og aabne
dens Segl, fordi du blev slagtet og med dit Blod købte
til Gud Mennesker af alle Stammer og Tungemaal
og Folk og Folkeslag, 10 og du har gjort dem for
vor Gud til et Kongerige og til Præster, og de skulle
være Konger paa Jorden. 11 Og jeg saa, og jeg hørte
rundt om Tronen og Væsenerne og de Ældste en
Røst af mange Engle, og deres Tal var Titusinder
Gange Titusinder, og Tusinder Gange Tusinder, 12
og de sagde med høj Røst: Værdigt er Lammet, det
slagtede, til at faa Kraften og Rigdom og Visdom og
Styrke og Ære og Pris og Velsignelse! 13 Og hver
Skabning, som er i Himmelen og paa Jorden og under
Jorden og paa Havet, ja, alt, hvad der er i dem, hørte
jeg sige: Ham, som sidder paa Tronen, og Lammet
tilhører Velsignelsen og Æren og Prisen og Magten
i Evighedernes Evigheder! (aiōn g165) 14 Og de fire
Væsener sagde: Amen! Og de Ældste faldt ned og
tilbade.

6 Og jeg saa, da Lammet aabnede et af de syv
Segl, og jeg hørte et af de fire Væsener sige som
en Tordens Røst: Kom! 2 Og jeg saa, og se en hvid
Hest, og han, som sad paa den, havde en Bue; og
der blev givet ham en Krone, og han drog ud sejrende
og til Sejr. 3 Og da det aabnede det andet Segl, hørte
jeg det andet Væsen sige: Kom! 4 Og der udgik en
anden Hest, som var rød; og ham, som sad paa den,
blev det givet at tage Freden bort fra Jorden, og at de
skulde myrde hverandre; og der blev givet ham et
stort Sværd. 5 Og da det aabnede det tredje Segl,
hørte jeg det tredje Væsen sige: Kom! Og jeg saa, og
se en sort Hest, og han, der sad paa den, havde en
Vægt i sin Haand. 6 Og jeg hørte ligesom en Røst
midt iblandt de fire Væsener, som sagde: Et Maal
Hvede for en Denar og tre Maal Byg for en Denar; og
Olien og Vinen skal du ikke gøre Skade. 7 Og da
det aabnede det fjerde Segl, hørte jeg en Røst af
det fjerde Væsen sige: Kom! 8 Og jeg saa, og se
en grøngul Hest, og han, som sad paa den, hans
Navn var Døden, og Dødsriget fulgte med ham; og
der blev givet dem Magt over Fjerdedelen af. Jorden
til at ihjelslaa med Sværd og med Hunger og med
Pest og ved Jordens vilde Dyr. (Hadēs g86) 9 Og da det
aabnede det femte Segl, saa jeg under Alteret deres
Sjæle, som vare myrdede for Guds Ords Skyld og
for det Vidnesbyrds Skyld, som de havde. 10 Og de
raabte med høj Røst og sagde: Hvor længe, Herre, du
hellige og sanddru! undlader du at dømme og hævne
vort Blod paa dem, som bo paa Jorden? 11 Og der
blev givet dem hver især en lang hvid Klædning, og

der blev sagt til dem, at de skulde hvile endnu en
liden Tid, indtil ogsaa Tallet paa deres Medtjenere
og deres Brødre blev fuldt, hvilke skulde ihjelslaas
ligesom de. 12 Og jeg saa, da det aabnede det sjette
Segl, da skete der et stort Jordskælv, og Solen blev
sort som en Haarsæk, og Maanen blev helt som
Blod. 13 Og Himmelens Stjerner faldt ned paa Jorden,
ligesom et Figentræ nedkaster sine umodne Figen,
naar det rystes af et stærkt Vejr. 14 Og Himmelen veg
bort, lig en Bog, der sammenrulles, og hvert Bjerg og
hver Ø flyttedes fra deres Steder. 15 Og Kongerne
paa Jorden og Stormændene og Krigsøversterne og
de rige og de vældige og hver Træl og fri skjulte sig
i Hulerne og i Bjergenes Kløfter, 16 og de sagde
til Bjergene og Klipperne: Falder over os og skjuler
os for hans Aasyn, som sidder paa Tronen, og for
Lammets Vrede! 17 Thi deres Vredes store Dag er
kommen; og hvem kan bestaa?

7 Og derefter saa jeg fire Engle staa paa Jordens
fire Hjørner; de holdt Jordens fire Vinde, for at
ingen Vind skulde blæse over Jorden, ej heller over
Havet, ej heller over noget Træ. 2 Og jeg saa en
anden Engel stige op fra Solens Opgang med den
levende Guds Segl; og han raabte med høj Røst til
de fire Engle, hvem det var givet at skade Jorden
og Havet, og sagde: 3 Skader ikke Jorden, ej heller
Havet, ej heller Træerne, førend vi have beseglet
vor Guds Tjenere paa deres Pander. 4 Og jeg
hørte Tallet paa de beseglede, hundrede og fire og
fyrretyve Tusinde beseglede af alle Israels Børns
Stammer: 5 Af Judas Stamme tolv Tusinde beseglede,
af Rubens Stamme tolv Tusinde, af Gads Stamme
tolv Tusinde, 6 af Asers Stamme tolv Tusinde, af
Nafthalis Stamme tolv Tusinde, af Manasses Stamme
tolv Tusinde, 7 af Simeons Stamme tolv Tusinde,
af Levis Stamme tolv Tusinde, af Isaskars Stamme
tolv Tusinde, 8 af Sebulons Stamme tolv Tusinde, af
Josefs Stamme tolv Tusinde og af Benjamins Stamme
tolv Tusinde beseglede. 9 Derefter saa jeg, og se en
stor Skare, som ingen kunde tælle, af alle Folkeslag
og Stammer og Folk og Tungemaal, som stod for
Tronen og for Lammet, iførte lange hvide Klæder og
med Palmegrene i deres Hænder; 10 og de raabte
med høj Røst og sagde: Frelsen tilhører vor Gud, som
sidder paa Tronen, og Lammet! 11 Og alle Englene
stode rundt om Tronen og om de Ældste og om de
fire Væsener og faldt ned for Tronen paa deres Ansigt
og tilbade Gud og sagde: 12 Amen! Velsignelsen og
Prisen og Visdommen og Taksigelsen og Æren og
Kraften og Styrken tilhører vor Gud i Evighedernes
Evigheder! Amen. (aiōn g165) 13 Og en af de Ældste
tog til Orde og sagde til mig: Disse, som ere iførte de
lange hvide Klæder, hvem ere de? og hvorfra ere de
komne? 14 Og jeg sagde til ham: Min Herre! du ved
det. Og han sagde til mig: Det er dem, som komme
ud af den store Trængsel, og de have tvættet deres
Klæder og gjort dem hvide i Lammets Blod. 15 Derfor
ere de foran Guds Trone og tjene ham Dag og Nat i
hans Tempel; og han, som sidder paa Tronen, skal
opslaa sit Telt over dem. 16 De skulle ikke hungre
mere, ej heller tørste mere, ej heller skal Solen eller
nogen Hede falde paa dem. 17 Thi Lammet, som er
midt for Tronen, skal vogte dem og lede dem til Livets
Vandkilder; og Gud skal aftørre hver Taare af deres
Øjne.

8 Og da det aabnede det syvende Segl, blev der
Tavshed i Himmelen omtrent en halv Time. 2 Og
jeg saa de syv Engle, som staa for Guds Aasyn; og
der blev givet dem syv Basuner. 3 Og en anden Engel
kom og stillede sig ved Alteret med et Guldrøgelsekar,
og der blev givet ham megen Røgelse, for at han
skulde føje den til alle de helliges Bønner paa
Guldalteret foran Tronen. 4 Og Røgen af Røgelsen
steg op, med de helliges Bønner, fra Engelens Haand
for Guds Aasyn. 5 Og Engelen tog Røgelsekarret
og fyldte det med Ild fra Alteret og kastede den paa
Jorden; og der kom Torden og Røster og Lyn og
Jordskælv. 6 Og de syv Engle, som havde de syv
Basuner, gjorde sig rede til at basune. 7 Og den første
basunede, og der kom Hagel og Ild, blandet med
Blod, og blev kastet paa Jorden; og Tredjedelen af
Jorden blev opbrændt, og alt grønt Græs opbrændtes.
8 Og den anden Engel basunede, og det var, som
et stort brændende Bjerg blev kastet i Havet; og
Tredjedelen af Havet blev til Blod 9 Og Tredjedelen
af de Skabninger i Havet, som havde Liv, døde; og
Tredjedelen af Skibene blev ødelagt. 10 Og den tredje
Engel basunede, og fra Himmelen faldt der en stor
Stjerne, brændende som en Fakkel, og den faldt paa
Tredjedelen af Floderne og paa Vandkilderne. 11
Og Stjernens Navn kaldes Malurt; og Tredjedelen af
Vandene blev til Malurt, og mange af Menneskene
døde af Vandene, fordi de vare blevne beske. 12
Og den fjerde Engel basunede, og Tredjedelen af
Solen og Tredjedelen af Maanen og Tredjedelen af
Stjernerne blev ramt, saa at Tredjedelen af dem blev
formørket, og Dagen mistede Tredjedelen af sit Lys
og Natten ligesaa. 13 Og jeg saa, og jeg hørte en
Ørn flyve midt oppe under Himmelen og sige med
høj Røst: Ve, ve, ve dem, som bo paa Jorden, for

de øvrige Basunrøster fra de tre Engle, som skulle
basune.

9 Og den femte Engel basunede, og jeg saa en
Stjerne, som var falden ned fra Himmelen paa
Jorden, og Nøglen til Afgrundens Brønd blev given
den. **(Abyssos g12)** **2** Og den aabnede Afgrundens
Brønd, og en Røg steg op af Brønden, lig Røgen af en
stor Ovn; og Solen og Luften blev formørket af Røgen
fra Brønden. **(Abyssos g12)** **3** Og fra Røgen udgik der
Græshopper over Jorden, og der blev givet dem Magt,
som Jordens Skorpioner have Magt. **4** Og der blev
sagt til dem, at de ikke maatte skade Græsset paa
Jorden, ej heller noget grønt eller noget Træ, men kun
de Mennesker, som ikke have Guds Segl paa deres
Pander. **5** Og det blev dem givet ikke at dræbe dem,
men at pine dem i fem Maaneder; og Pinen, de voldte,
var som Pinen af en Skorpion, naar den stikker et
Menneske. **6** Og i de Dage skulle Menneskene søge
Døden og ikke finde den, og attraa at dø, og Døden
flyr fra dem. **7** Og Græshoppeskikkelserne lignede
Heste, rustede til Krig, og paa deres Hoveder var der
som Kroner, der lignede Guld, og deres Ansigter vare
som Menneskers Ansigter, **8** og de havde Haar som
Kvinders Haar, og deres Tænder vare som Løvers, **9**
og de havde Pansere som Jernpansere; og Lyden
af deres Vinger var som Lyd af Stridsvogne, naar
mange Heste fare ud til Kamp. **10** Og de have Haler,
som ligne Skorpioners, og Brodde, og i deres Haler
ligger deres Magt til at skade Menneskene i fem
Maaneder. **11** De have Afgrundens Engel til Konge
over sig; hans Navn er paa Hebraisk Abaddon, og
paa Græsk har han Navnet Apollyon. **(Abyssos g12)** **12**
Det første Ve er til Ende; se, der kommer endnu to
Veer derefter. **13** Og den sjette Engel basunede, og
jeg hørte en Røst fra de fire Horn paa Guldalteret,
som staar for Guds Aasyn, **14** sige til den sjette
Engel, der havde Basunen: Løs de fire Engle, som
ere bundne ved den store Flod Eufrat. **15** Og de
fire Engle bleve løste, som til den Time og Dag og
Maaned og Aar vare rede til at ihjelslaa Tredjedelen
af Menneskene. **16** Og Tallet paa Rytterhærene var to
Gange Titusinde Gange Titusinde; jeg hørte deres
Tal. **17** Og saaledes saa jeg Hestene i Synet og dem,
som sade derpaa, hvilke havde ildrøde og sorteblaa
og svovlgule Pansere; og Hestenes Hoveder vare
som Løvers Hoveder, og af deres Munde udgik Ild
og Røg og Svovl. **18** Af disse tre Plager, af Ilden
og Røgen og Svovlet, som udgik af deres Munde,
blev Tredjedelen af Menneskene ihjelslaaet. **19** Thi
Hestenes Magt er i deres Mund og i deres Haler; thi
deres Haler ligne Slanger, have Hoveder, og med
dem gøre de Skade. **20** Og de øvrige Mennesker, som
ikke bleve dræbte i disse Plager, omvendte sig ikke
fra deres Hænders Gerninger, saa de lode være at
tilbede de onde Aander og Afgudsbillederne af Guld
og Sølv og Kobber og Sten og Træ, som hverken
kunne se eller høre eller gaa; **21** og de omvendte sig
ikke fra deres Myrden eller fra deres Trolddom eller
fra deres Utugt eller fra deres Tyveri.

10 Og jeg saa en anden vældig Engel komme ned
fra Himmelen, svøbt i en Sky, og Regnbuen
var paa hans Hoved, og hans Ansigt var som Solen
og hans Fødder som Ildsøjler, **2** og han havde i sin
Haand en lille aabnet Bog. Og han satte sin højre
Fod paa Havet og den venstre paa Jorden. **3** Og han
raabte med høj Røst, som en Løve brøler; og da
han havde raabt, lode de syv Tordener deres Røster
høre. **4** Og da de syv Tordener havde talt, vilde jeg
til at skrive; og jeg hørte en Røst fra Himmelen,
som sagde: Forsegl, hvad de syv Tordener talte,
og nedskriv det ikke! **5** Og Engelen, som jeg saa
staa paa Havet og paa Jorden, opløftede sin højre
Haand imod Himmelen **6** og svor ved ham, som lever
i Evighedernes Evigheder, som har skabt Himmelen,
og hvad deri er, og Jorden, og hvad derpaa er, og
Havet, og hvad deri er, at der ikke mere skal gives
Tid; **(aiōn g165)** **7** men i de Dage, da den syvende
Engels Røst lyder, naar han skal til at basune, da
er Guds skjulte Raad fuldbyrdet saaledes, som han
har forkyndt sine Tjenere Profeterne. **8** Og den Røst,
som jeg havde hørt fra Himmelen, talte atter med
mig og sagde: Gaa hen, tag den lille aabnede Bog,
som er i den Engels Haand, der staar paa Havet og
paa Jorden. **9** Og jeg gik hen til Engelen og sagde til
ham, at han skulde give mig den lille Bog. Og han
sagde til mig: Tag og nedsvælg den! og den vil volde
Smerte i din Bug, men i din Mund vil den være sød
som Honning. **10** Og jeg tog den lille Bog af Engelens
Haand og nedsvælgede den; og den var i min Mund
sød som Honning, men da jeg havde nedsvælget
den, følte jeg Smerte i min Bug. **11** Og man sagde
til mig: Du bør igen profetere om mange Folk og
Folkeslag og Tungemaal og Konger.

11 Og der blev givet mig et Rør ligesom en
Maalestok, med de Ord: Staa op og maal Guds
Tempel og Alteret og dem, som tilbede deri. **2** Men
Forgaarden uden for Templet, lad den ude og maal
den ikke, thi den er given til Folkeslagene; og de
skulle nedtræde den hellige Stad i to og fyrretyve
Maaneder. **3** Og jeg vil give mine tvende Vidner,

at de skulle profetere eet Tusinde, to Hundrede og
tresindstyve Dage, klædte i Sække. 4 Disse ere de
tvende Olietræer og de tvende Lysestager, som staa
for Jordens Herre. 5 Og dersom nogen vil gøre dem
Skade, udgaar der Ild af deres Mund og fortærer
deres Fjender; og dersom nogen vil gøre dem Skade,
bør han saaledes ihjelslaas. 6 Disse have Magt til at
lukke Himmelen, saa at der ingen Regn skal falde i
deres Profetis Dage; og de have Magt over Vandene
til at forvandle dem til Blod og til at slaa Jorden med
alskens Plage, saa ofte de ville. 7 Og naar de faa
fuldendt deres Vidnesbyrd, skal Dyret, som stiger op
af Afgrunden, føre Krig imod dem og overvinde dem
og ihjelslaa dem. (Abyssos g12) 8 Og deres Lig skal
ligge paa Gaden i den store Stad, som i aandelig
Forstand kaldes Sodoma og Ægypten, der, hvor
ogsaa deres Herre blev korsfæstet. 9 Og Mennesker
af alle Folk og Stammer og Tungemaal og Folkeslag
skulle se paa deres Lig i tre og en halv Dag og ikke
tilstede, at deres Lig lægges i Grav. 10 Og de, som
bo paa Jorden, glæde sig over dem og fryde sig; og
de sende hverandre Gaver, fordi disse to Profeter
vare til Plage for dem, som bo paa Jorden. 11 Og
efter de tre og en halv Dags Forløb kom der Livs
Aande fra Gud i dem; og de stode paa deres Fødder,
og stor Frygt faldt paa dem, som saa dem. 12 Og
de hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde til
dem: Stiger her op! Og de stege op til Himmelen i
Skyen, og deres Fjender derpaa. 13 Og i samme
Stund skete der et stort Jordskælv, og Tiendedelen af
Staden faldt, og syv Tusinde Personer bleve dræbte i
Jordskælvet; og de andre bleve forfærdede og gave
Himmelens Gud Ære. 14 Det andet Ve er til Ende; se,
det tredje Ve kommer snart. 15 Og den syvende Engel
basunede, og der hørtes høje Røster i Himmelen,
som sagde: Herredømmet over Verden er blevet vor
Herres og hans Salvedes, og han skal være Konge i
Evighedernes Evigheder. (aiōn g165) 16 Og de fire og
tyve Ældste, som sidde for Guds Aasyn paa deres
Troner, faldt ned paa deres Ansigter og tilbade Gud
og sagde: 17 Vi takke dig, Herre Gud, almægtige, du,
som er, og som var, fordi du har taget din store Magt
og tiltraadt dit Kongedømme, 18 og Folkeslagene
vrededes, og din Vrede kom og Tiden til, at de døde
skulle dømmes, og til at give Lønnen til dine Tjenere,
Profeterne, og de hellige og dem, som frygte dit Navn,
de smaa og de store, og til at ødelægge dem, som
lægge Jorden øde. 19 Og Guds Tempel i Himmelen
blev aabnet, og hans Pagts Ark kom til Syne i hans
Tempel, og der kom Lyn og Røster og Tordener og
Jordskælv og stærk Hagel.

12 Og et stort Tegn blev set i Himmelen: En Kvinde,
iklædt Solen og med Maanen under sine Fødder
og en Krans af tolv Stjerner paa sit Hoved. 2 Og
hun var frugtsommelig og skreg i Barnsnød, under
Fødselsveer. 3 Og et andet Tegn blev set i Himmelen,
og se, der var en stor, ildrød Drage, som havde syv
Hoveder og ti Horn og paa sine Hoveder syv Kroner.
4 Og dens Hale drog Tredjedelen af Himmelens
Stjerner med sig og kastede dem paa Jorden. Og
Dragen stod foran Kvinden, som skulde føde, for
at sluge hendes Barn, naar hun havde født det. 5
Og hun fødte et Drengebarn, som skal vogte alle
Folkeslagene med en Jernstav; og hendes Barn blev
bortrykket til Gud og til hans Trone. 6 Og Kvinden
flyede ud i Ørkenen, hvor hun har et Sted beredt fra
Gud, for at man skal ernære hende der eet Tusinde,
to Hundrede og tresindstyve Dage. 7 Og der blev
en Kamp i Himmelen: Mikael og hans Engle gave
sig til at kæmpe imod Dragen, og Dragen kæmpede
og dens Engle. 8 Men de magtede det ikke, og
deres Sted fandtes ikke mere i Himmelen. 9 Og
den store Drage blev nedstyrtet; den gamle Slange,
som kaldes Djævelen og Satan, som forfører den
hele Verden, blev nedstyrtet paa Jorden, og hans
Engle bleve nedstyrtede med ham. 10 Og jeg hørte
en høj Røst i Himmelen sige: Nu er Frelsen og
Kraften og Riget blevet vor Guds, og Magten hans
Salvedes; thi nedstyrtet er vore Brødres Anklager,
som anklagede dem for vor Gud Dag og Nat. 11 Og
de have overvundet ham i Kraft af Lammets Blod
og i Kraft af deres Vidnesbyrds Ord; og de elskede
ikke deres Liv, lige til Døden. 12 Derfor, fryder eder, I
Himle, og I, som bo i dem! Ve Jorden og Havet! thi
Djævelen er nedstegen til eder og har stor Vrede,
fordi han ved, at han kun har liden Tid. 13 Og da
Dragen saa, at den var styrtet til Jorden, forfulgte
den Kvinden, som havde født Drengebarnet. 14 Og
den store Ørns tvende Vinger bleve givne Kvinden,
for at hun skulde flyve til Ørkenen, til sit Sted, der
hvor hun næres en Tid og Tider og en halv Tid, borte
fra Slangen. 15 Og Slangen spyede Vand som en
Flod ud af sin Mund efter Kvinden for at bortskylle
hende med Floden. 16 Og Jorden kom Kvinden til
Hjælp; og Jorden aabnede sin Mund og opslugte
Floden, som Dragen havde udspyet af sin Mund. 17
Og Dragen vrededes paa Kvinden og gik bort for at
føre Krig imod de øvrige af hendes Sæd, dem, som
holde Guds Bud og have Jesu Vidnesbyrd.

13 Og jeg stod paa Sandet ved Havet. Og jeg saa
et Dyr stige op af Havet, som havde ti Horn og

syv Hoveder, og paa sine Horn ti Kroner, og paa sine
Hoveder Bespottelsens Navne. 2 Og Dyret, som jeg
saa, var ligt en Panter, og dets Fødder som en Bjørns,
og dets Mund som en Løves Mund; og Dragen gav
det sin Kraft og sin Trone og stor Magt. 3 Og jeg saa
et af dets Hoveder ligesom saaret til Døden, og dets
dødelige Saar blev lægt, og al Jorden fulgte undrende
efter Dyret. 4 Og de tilbade Dragen, fordi den havde
givet Dyret Magten; og de tilbade Dyret og sagde:
Hvem er Dyret lig? hvem mægter at kæmpe imod
det? 5 Og der blev givet det en Mund til at tale store
Ord og Bespottelser, og der blev givet det Magt til at
virke i to og fyrretyve Maaneder. 6 Og det aabnede
sin Mund til Bespottelser imod Gud, til at bespotte
hans Navn og hans Telt, dem, som bo i Himmelen. 7
Og der blev givet det at føre Krig imod de hellige og
at overvinde dem; og der blev givet det Magt over
hver Stamme og Folk og Tungemaal og Folkeslag.
8 Og alle, som bo paa Jorden, skulle tilbede ham,
enhver, hvis Navn ikke fra Verdens Grundlæggelse
er skrevet i Lammets, det slagtedes, Livets Bog. 9
Dersom nogen har Øre, han høre! 10 Dersom nogen
fører andre i Fængsel, han kommer selv i Fængsel;
dersom nogen dræber med Sværd, han skal dræbes
med Sværd. Her gælder det de helliges Udholdenhed
og Tro. 11 Og jeg saa et andet Dyr stige op af Jorden,
og det havde to Horn ligesom et Lam og talte som
en Drage, 12 Og det udøver hele det første Dyrs
Magt for dets Aasyn og faar Jorden og dem, som
bo derpaa, til at tilbede det første Dyr, hvis dødelige
Saar blev lægt. 13 Og det gør store Tegn, saa at
det endog faar Ild til at falde ned fra Himmelen paa
Jorden for Menneskenes Aasyn. 14 Og det forfører
dem, som bo paa Jorden, for de Tegns Skyld, som
det blev givet det at gøre for Dyrets Aasyn, og siger
til dem, som bo paa Jorden, at de skulle gøre et
Billede af Dyret, ham, som har Sværdhugget og kom
til Live. 15 Og det fik Magt til at give Dyrets Billede
Aand, saa at Dyrets Billede endog kunde tale og
gøre, at alle de, der ikke vilde tilbede Dyrets Billede,
skulde ihjelslaas. 16 Og det faar alle, baade smaa og
store, baade rige og fattige, baade frie og. Trælle, til
at sætte sig et Mærke paa deres højre Haand eller
paa deres Pande, 17 for at ingen skal kunne købe
eller sælge uden den, som har Mærket, Dyrets Navn
eller dets Navns Tal. 18 Her gælder det Visdom! Den,
som har Forstand, udregne Dyrets Tal; thi det er et
Menneskes Tal, og dets Tal er 666.

14 Og jeg saa, og se, Lammet stod paa Zions
Bjerg, og med det hundrede og fire og fyrretyve
Tusinde, som havde dets Navn og dets Faders Navn
skrevet paa deres Pander. 2 Og jeg hørte en Lyd
fra Himmelen som en Lyd af mange Vande og som
en. Lyd af stærk Torden, og den Lyd, jeg hørte, var
som af Harpespillere, der spillede paa deres Harper.
3 Og de sang en ny Sang for Tronen og for de fire
levende Væsener og de Ældste; og ingen kunde lære
den Sang, uden de hundrede og fire og fyrretyve
Tusinde, som ere løskøbte fra Jorden. 4 Dette er
dem, som ikke have besmittet sig med Kvinder, thi de
ere jomfruelige; dette er dem, som følge Lammet,
hvor det gaar. Disse ere løskøbte fra Menneskene, en
Førstegrøde for Gud og Lammet, 5 og i deres Mund
er der ikke fundet Løgn; thi de ere ulastelige. 6 Og jeg
saa en anden Engel flyve midt oppe under Himmelen,
som havde et evigt Evangelium, at forkynde for dem,
der bo paa Jorden, og for alle Folkeslag og Stammer
og Tungemaal og Folk, (aiōnios g166) 7 og han sagde
med høj Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi
hans Doms Time er kommen, og tilbeder ham, som
har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes
Kilder. 8 Og endnu en anden Engel fulgte, som
sagde: Falden, falden er Babylon, den store, som
har givet alle Folkeslagene at drikke af sin Utugts
Harmes Vin. 9 Og en tredje Engel fulgte dem og
sagde med høj Røst: Dersom nogen tilbeder Dyret og
dets Billede og tager Mærke paa sin Pande eller paa
sin Haand, 10 saa skal han drikke af Guds Harmes
Vin, som er iskænket ublandet i hans Vredes Bæger;
og han skal pines med Ild og Svovl for de hellige
Engles og for Lammets Aasyn. 11 Og deres Pines
Røg opstiger i Evighedernes Evigheder; og de have
ikke Hvile. Dag og Nat, de, som tilbede Dyret og dets
Billede, og enhver, som tager dets Navns Mærke.
(aiōn g165) 12 Her gælder det de helliges Udholdenhed,
de, som bevare Guds Bud og Troen paa Jesus. 13
Og jeg hørte en Røst fra Himmelen, som sagde:
Skriv: Salige ere de døde, som dø i Herren herefter.
Ja, siger Aanden, de skulle hvile fra deres Møje,
thi deres Gerninger følge med dem. 14 Og jeg saa,
og se en hvid Sky, og paa Skyen sad der en lig en
Menneskesøn med en Guldkrone paa sit Hoved og
en skarp Segl i sin Haand. 15 Og en anden Engel
gik ud fra Templet og raabte med høj Røst til ham,
som sad paa Skyen: Udsend din Segl og høst; thi
Timen til at høste er kommen, fordi Jordens Høst er
moden. 16 Og han, som sad paa Skyen, lod sin Segl
gaa over Jorden, og Jorden blev høstet. 17 Og en
anden Engel gik ud fra Templet i Himmelen; ogsaa
han havde en skarp Segl. 18 Og fra Alteret gik en
anden Engel ud, som havde Magt over Ilden; og han

raabte med høj Røst til den, som havde den skarpe
Segl, og sagde: Udsend din skarpe Segl og afskær
Druerne af Jordens Vintræ; thi dets Druer ere modne.
19 Og Engelen lod sin Segl gaa hen over Jorden og
afskar Frugten paa Jordens Vintræ og kastede den
i Guds Harmes store Persekar. 20 Og Persekarret
blev traadt uden for Staden, og der kom Blod ud af
Persekarret op til Hestenes Bidsler, saa langt som
eet Tusinde og seks Hundrede Stadier.

15 Og jeg saa et andet Tegn i Himmelen, stort og
vidunderligt: syv Engle, som havde de syv sidste
Plager; thi med disse er Guds Harme fuldbyrdet.
2 Og jeg saa som et Glarhav, blandet med Ild, og
dem, som sejrende gik ud af Kampen med Dyret
og dets Billede og dets Navns Tal, staaende ved
Glarhavet og holdende Guds Harper. 3 Og de sang
Mose, Guds Tjeners, Sang, og Lammets Sang, og
sagde: Store og vidunderlige ere dine Gerninger,
Herre, Gud, du almægtige! retfærdige og sande ere
dine Veje, du Folkeslagenes Konge! 4 Hvem skulde
ikke frygte dig, Herre! og prise dit Navn? Thi du
alene er hellig; ja, alle Folkeslagene skulle komme og
tilbede for dit Aasyn, fordi dine retfærdige Domme
ere blevne aabenbarede. 5 Og derefter saa jeg, og
Vidnesbyrdets Tabernakels Tempel i Himmelen blev
aabnet, 6 og de syv Engle, som havde de syv Plager,
gik ud af Templet, iførte rent og skinnende Linklæde
og omgjordede om Brystet med Guldbælter. 7 Og et
af de fire levende Væsener gav de syv Engle syv
Guldskaaler fyldte med Guds Harme, han, som lever
i Evighedernes Evigheder. (aiōn g165) 8 Og Templet
fyldtes med Røg fra Guds Herlighed og fra hans
Kraft; og ingen kunde gaa ind i Templet, førend de
syv Engles syv Plager fik Ende.

16 Og jeg hørte en høj Røst fra Templet sige til de
syv Engle: Gaar hen og udgyder Guds Harmes
syv Skaaler over Jorden! 2 Og den første gik hen og
udgød sin Skaal over Jorden, og der kom slemme og
onde Bylder paa de Mennesker, som havde Dyrets
Mærke, og dem, som tilbade dets Billede. 3 Og
den anden Engel udgød sin Skaal i Havet, og det
blev til Blod som af en død, og hver levende Sjæl i
Havet døde. 4 Og den tredje Engel udgød sin Skaal
i Floderne og Vandkilderne, og de bleve til Blod. 5
Og jeg hørte Vandenes Engel sige: Retfærdig er du,
som er, og som var, du hellige, fordi du har fældet
denne Dom; 6 thi de have udøst helliges og Profeters
Blod, og du har givet dem Blod at drikke; de ere det
værd. 7 Og jeg hørte Alteret sige: Ja, Herre, Gud, du
almægtige! sande og retfærdige ere dine Domme. 8
Og den fjerde Engel udgød sin Skaal over Solen; og
det blev givet den at brænde Menneskene med Ild. 9
Og Menneskene brændtes i stor Hede og bespottede
Guds Navn, som har Magt over disse Plager; og
de omvendte sig ikke til at give ham Ære. 10 Og
den femte Engel udgød sin Skaal over Dyrets Trone;
og dets Rige blev formørket, og de tyggede deres
Tunger af Pine. 11 Og de bespottede Himmelens Gud
for deres Piner og for deres Bylder; og de omvendte
sig ikke fra deres Gerninger. 12 Og den sjette Engel
udgød sin Skaal over den store Flod Eufrat; og dens
Vand borttørredes, for at Vejen kunde beredes for
Kongerne fra Solens Opgang. 13 Og jeg saa, at der
af Dragens Mund og af Dyrets Mund og af den falske
Profets Mund udgik tre urene Aander, som lignede
Padder. 14 Thi de ere Dæmoners Aander, som gøre
Tegn; og de gaa ud til hele Jorderiges Konger for
at samle dem til Krigen paa Guds, den almægtiges,
store Dag. 15 — Se, jeg kommer som en Tyv. Salig
er den, som vaager og bevarer sine Klæder, saa han
ikke skal gaa nøgen, og man skal se hans Skam. —
16 Og de samlede dem til det Sted, som kaldes paa
Hebraisk Harmagedon. 17 Og den syvende Engel
udgød sin Skaal i Luften; og fra Templet, fra Tronen
udgik der en høj Røst, som sagde: Det er sket. 18 Og
der kom Lyn og Røster og Tordener; og der blev et
stort Jordskælv, hvis Mage ikke har været, siden der
blev Mennesker til paa Jorden, et saadant Jordskælv,
saa stort. 19 Og den store Stad blev til tre Dele, og
Folkeslagenes Stæder faldt; og Gud kom det store
Babylon i Hu for at give det Bægeret med sin Vredes
Harmes Vin. 20 Og hver Ø flyede, og Bjerge bleve
ikke fundne. 21 Og en stærk Hagel, centnertung, faldt
ned fra Himmelen paa Menneskene; og Menneskene
bespottede Gud for Hagelens Plage, thi dens Plage
var meget stor.

17 Og en af de syv Engle, som havde de syv
Skaaler, kom og talte med mig og sagde: Kom!
jeg vil vise dig Dommen over den store Skøge, som
sidder over mange Vande, 2 med hvem Jordens
Konger have bolet, og de, som bo paa Jorden,
ere blevne drukne af hendes Utugts Vin. 3 Og
han førte mig i Aanden ud i en Ørken; og jeg saa
en Kvinde siddende paa et skarlagenfarvet Dyr,
som var fuldt af Bespottelsens Navne; det havde
syv Hoveder og ti Horn. 4 Og Kvinden var klædt
i Purpur og Skarlagen og straalede af Guld og
Ædelstene og Perler; hun havde et Guldbæger i sin
Haand, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Utugts
Urenheder. 5 Og paa hendes Pande var skrevet et

Navn, en Hemmelighed: Babylon den store, Moderen
til Jordens Skøger og Vederstyggeligheder. 6 Og jeg
saa Kvinden, drukken af de helliges Blod og af Jesu
Vidners Blod; og jeg undrede mig i stor Forundring, da
jeg saa hende. 7 Og Engelen sagde til mig: Hvorfor
undrede du dig? Jeg vil sige dig Hemmeligheden
med Kvinden og med Dyret, som bærer hende, og
som har de syv Hoveder og de ti Horn. 8 Dyret, som
du saa, har været og er ikke, og det skal stige op af
Afgrunden og gaa bort til Fortabelse; og de, som bo
paa Jorden, skulle undre sig, de, hvis Navne ikke ere
skrevne i Livets Bog fra Verdens Grundlæggelse, naar
de se, at Dyret var og er ikke og skal komme. (Abyssos
g12) 9 Her gælder det den Forstand, som har Visdom.
De syv Hoveder ere syv Bjerge, paa hvilke Kvinden
sidder, 10 og de ere syv Konger. De fem ere faldne,
den ene er der, den anden er endnu ikke kommen, og
naar han kommer, skal han blive en liden Tid. 11 Og
Dyret, som var og er ikke, er baade selv en ottende
og er en af de syv og farer bort til Fortabelse. 12 Og
de ti Horn, som du saa, ere ti Konger, som endnu
ikke have faaet Rige, men faa Magt som Konger een
Time sammen med Dyret. 13 Disse have eet Sind,
og deres Kraft og Magt give de til Dyret. 14 Disse
skulle føre Krig med Lammet, og Lammet skal sejre
over dem — fordi det er Herrers Herre og Kongers
Konge — og de, som ere med det, de kaldede og
udvalgte og trofaste. 15 Og han sagde til mig: De
Vande, som du saa, der hvor Skøgen sidder, ere Folk
og Skarer og Folkeslag og Tungemaal. 16 Og de ti
Horn, som du saa, og Dyret, disse ville hade Skøgen
og gøre hende øde og nøgen og æde hendes Kød
og opbrænde hende med Ild. 17 Thi Gud har indgivet
dem i deres Hjerte at gøre efter hans Sind og at
handle af eet Sind og at give Dyret deres Kongemagt,
indtil Guds Ord blive fuldbyrdede. 18 Og Kvinden,
som du saa, er den store Stad, som har Herredømme
over Jordens Konger.

18 Derefter saa jeg en anden Engel stige ned fra
Himmelen; han havde stor Magt, og Jorden blev
oplyst af hans Herlighed. 2 Og han raabte med stærk
Røst og sagde: Falden, falden er Babylon den store,
og den er bleven Dæmoners Bolig og et Fængsel
for alle Haande urene Aander og et Fængsel for alle
Haande urene og afskyede Fugle! 3 Thi af hendes
Utugts Harmes Vin have alle Folkeslagene drukket,
og Jordens Konger have bolet med hende, og Jordens
Købmænd ere blevne rige af hendes Yppigheds
Fylde. 4 Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen,
som sagde: Gaar ud fra hende, mit Folk! for at I
ikke skulle blive meddelagtige i hendes Synder og
ikke rammes af hendes Plager. 5 Thi hendes Synder
ere opdyngede indtil Himmelen, og Gud har kommet
hendes Uretfærdigheder i Hu. 6 Betaler hende, som
hun har betalt eder, og gengælder hende dobbelt
efter hendes Gerninger; skænker hende dobbelt i det
Bæger, som hun har iskænket. 7 Saa meget, som hun
har forherliget sig selv og levet i Yppighed, saa meget
skulle I give hende af Pine og Sorg! Fordi hun siger i
sit Hjerte: Jeg sidder som en Dronning og er ikke
Enke, og Sorg skal jeg ingenlunde se, 8 derfor skulle
hendes Plager komme paa een Dag: Død og Sorg og
Hunger, og hun skal opbrændes med Ild; thi stærk er
den Herre Gud, som har dømt hende. 9 Og Jordens
Konger, som have bolet og levet yppigt med hende,
skulle græde og hyle over hende, naar de se Røgen
af hendes Brand, 10 medens de staa langt borte af
Frygt for hendes Pinsel og sige: Ve! ve! du store Stad,
Babylon, du stærke Stad, thi paa een Time er din Dom
kommen. 11 Og Jordens Købmænd græde og sørge
over hende, fordi ingen mere køber deres Ladning:
12 Ladning af Guld og Sølv og Ædelstene og Perler
og fint Linned og Purpur og Silke og Skarlagen og
alle Haande vellugtende Træ og alle Haande Arbejde
af Elfenben og alle Haande Arbejde af kostbart Træ
og af Kobber og Jern og Marmor, 13 og Kanelbark og
Haarsalve og Røgelser og Salve og Virak og Vin og
Olie og fint Mel og Hvede og Okser og Faar og Heste
og Vogne og Slaver, ja, Menneskesjæle. 14 Og den
Frugt, din Sjæl lystedes ved, er vegen fra dig, og alt
det lækre og glimrende er forbi for dig, og man skal
aldrig finde det mere. 15 De, som handlede dermed
og ere blevne rige ved hende, skulle staa langt borte
af Frygt for hendes Pinsel grædende og sørgende
og sige: 16 Ve! ve! den store Stad, som var klædt
i fint Linned og Purpur og Skarlagen og straalede
af Guld og Ædelstene og Perler; thi i een Time er
saa stor en Rigdom lagt øde. 17 Og alle Styrmænd
og alle Skippere og Søfolk og alle, som arbejde paa
Havet, stode langt borte 18 og raabte, da de saa
Røgen af hendes Brand, og sagde: Hvor var der
Mage til den store Stad? 19 Og de kastede Støv paa
deres Hoveder og raabte grædende og sørgende og
sagde: Ve! ve! den store Stad, hvori alle, som havde
Skibe paa Havet, berigedes ved dens Pragt; thi i
een Time er den bleven lagt øde. 20 Fryd dig over
den, du Himmel, og I hellige og Apostle og Profeter!
fordi Gud har skaffet eder Ret over den. 21 Og en
vældig Engel løftede en Sten som en stor Møllesten
og kastede den i Havet og sagde: Saaledes skal
Babylon, den store Stad, nedstyrtes i Hast og ikke

findes mere. 22 Og Lyd af Harpespillere og Sangere
og Fløjtespillere og Basunblæsere skal ikke høres
i dig mere; og ingen Kunstner i nogen Kunst skal
findes i dig mere; og Lyd af Mølle skal ikke høres i dig
mere; 23 og Lys af Lampe skal ikke skinne i dig mere,
og Brudgoms og Bruds Røst skal ikke høres i dig
mere, fordi dine Købmænd vare Jordens Stormænd,
fordi alle Folkeslagene bleve forførte ved dit Trylleri.
24 Og i den blev Profeters og helliges Blod fundet og
alle deres, som ere myrdede paa Jorden.

19 Derefter hørte jeg ligesom en høj Røst af en
stor Skare i Himmelen, som sagde: Halleluja!
Frelsen og Herligheden og Kraften tilhører vor Gud. 2
Thi sande og retfærdige ere hans Domme, at han har
dømt den store Skøge, som fordærvede Jorden med
sin Utugt, og krævet sine Tjeneres Blod af hendes
Haand. 3 Og de sagde anden Gang: Halleluja! og
Røgen fra hende opstiger i Evighedernes Evigheder.
(aiōn g165) 4 Og de fire og tyve Ældste og de fire
levende Væsener faldt ned og tilbade Gud, som sad
paa Tronen, og de sagde: Amen! Halleluja! 5 Og
en Røst udgik fra Tronen og sagde: Lover vor Gud,
alle hans Tjenere, I, som frygte ham, de smaa og de
store! 6 Og jeg hørte som en Røst af en stor Skare
og som en Lyd af mange Vande og som en Lyd af
stærke Tordener, der sagde: Halleluja! thi Herren,
Gud, den almægtige, har tiltraadt Kongedømmet.
7 Lader os glæde og fryde os og give ham Æren;
thi Lammets Bryllup er kommet, og hans Brud har
gjort sig rede. 8 Og det blev givet hende at iføre sig
skinnende, rent Linklæde; thi Linklædet er de helliges
Retfærdshandlinger. 9 Og han siger til mig: Skriv:
Salige ere de, som ere budne til Lammets Bryllups-
Nadvere! Og han siger til mig: Disse ere de sande
Guds Ord. 10 Og jeg faldt ned for hans Fødder for
at tilbede ham, og han siger til mig: Gør det ikke!
Jeg er din Medtjener og dine Brødres, som have
Jesu Vidnesbyrd; tilbed Gud! thi Jesu Vidnesbyrd er
Profetiens Aand. 11 Og jeg saa Himmelen aaben, og
se en hvid Hest, og han, som sad paa den, kaldes
trofast og sanddru, og han dømmer og kæmper med
Retfærdighed. 12 Men hans Øjne vare Ildslue, og paa
hans Hoved var der mange Kroner; han havde et
Navn skrevet, hvilket ingen kender, uden han selv; 13
og han Var iført en Kappe, dyppet i Blod, og hans
Navn kaldes: Guds Ord. 14 Og Hærene i Himmelen
fulgte ham paa hvide Heste, iført hvidt, rent Linklæde.
15 Og af hans Mund udgik der et skarpt Sværd, for
at han dermed skulde slaa Folkeslagene; og han
skal vogte dem med en Jernstav, og han skal træde
Guds, den almægtiges, Vredes Harmes Vinperse.
16 Og paa Kappen, paa sin Lænd har han et Navn
skrevet: Kongers Konge og Herrers Herre. 17 Og
jeg saa en Engel staaende i Solen, og han raabte
med høj Røst og sagde til alle Fugle, som flyve midt
oppe under Himmelen: Kommer og samler eder til
Guds store Nadvere 18 for at æde Kød af Konger og
Kød af Krigsøverster og Kød af vældige og Kød af
Heste og af dem, som sidde paa dem, og Kød af alle,
baade frie og Trælle, smaa og store. 19 Og jeg saa
Dyret og Jordens Konger og deres Hære samlede
for at føre Krig imod ham, som sad paa Hesten, og
imod hans Hær. 20 Og Dyret blev grebet og med det
den falske Profet, som havde gjort Tegnene for dets
Aasyn, hvormed han havde forført dem, som toge
Dyrets Mærke, og dem, som tilbade dets Billede; de
bleve begge kastede levende i Ildsøen, som brænder
med Svovl. (Limnē Pyr g3041 g4442) 21 Og de andre
bleve ihjelslaaede med hans Sværd, som sad paa
Hesten, det, der udgik af hans Mund, og alle Fuglene
bleve mættede af deres Kød.

20 Og jeg saa en Engel stige ned fra Himmelen,
han havde Afgrundens Nøgle og en stor Lænke
i sin Haand. (Abyssos g12) 2 Og han greb Dragen, den
gamle Slange, som er Djævelen og Satan, og bandt
ham for tusinde Aar 3 og kastede ham i Afgrunden
og lukkede og forseglede over ham, for at han ikke
mere skulde forføre Folkeslagene, førend de tusinde
Aar vare til Ende; derefter skal han løses en lille Tid.
(Abyssos g12) 4 Og jeg saa Troner, og de satte sig
paa dem, og Dommermagt blev given dem; og jeg
saa deres Sjæle, som vare halshuggede for Jesu
Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld, og dem, som
ikke havde tilbedet Dyret eller dets Billede og ikke
havde taget Mærket paa deres Pande og paa deres
Haand; og de bleve levende og bleve Konger med
Kristus i tusinde Aar. 5 De øvrige af de døde bleve
ikke levende, førend de tusinde Aar vare til Ende.
Dette er den første Opstandelse. 6 Salig og hellig er
den, som har Del i den første Opstandelse; over disse
har den anden Død ikke Magt, men de skulle være
Guds og Kristi Præster og skulle være Konger med
ham i de tusinde Aar. 7 Og naar de tusinde Aar ere til
Ende, skal Satan løses af sit Fængsel. 8 Og han skal
gaa ud for at forføre Folkeslagene ved Jordens fire
Hjørner, Gog og Magog, for at samle dem til Krig;
deres Tal er som Havets Sand. 9 Og de droge frem
over Jordens Flade og omringede de helliges Lejr
og den elskede Stad. Og Ild faldt ned fra Himmelen
fra Gud og fortærede dem. 10 Og Djævelen, som

forførte dem, blev kastet i Ild- og Svovlsøen, hvor
ogsaa Dyret og den falske Profet var; og de skulle
pines Dag og Nat i Evighedernes Evigheder. **(aiōn**
g165, Limnē Pyr g3041 g4442) **11** Og jeg saa en stor,
hvid Trone og ham, som sad derpaa; for hans Aasyn
flyede Jorden og Himmelen, og der blev ikke fundet
Sted for dem. **12** Og jeg saa de døde, de store og de
smaa, staaende for Tronen, og Bøger bleve aabnede;
og en anden Bog blev aabnet, som er Livets Bog;
og de døde bleve dømte efter det, som var skrevet i
Bøgerne, efter deres Gerninger. **13** Og Havet afgav
de døde, som vare i det; og Døden og Dødsriget
afgave de døde, som vare i dem, og de bleve dømte,
hver efter sine Gerninger. **(Hadēs g86)** **14** Og Døden
og Dødsriget bleve kastede i Ildsøen. Dette er den
anden Død, Ildsøen. **(Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442)**
15 Og dersom nogen ikke fandtes skreven i Livets
Bog, blev han kastet i Ildsøen. **(Limnē Pyr g3041 g4442)**

21 Og jeg saa en ny Himmel og en ny Jord; thi
den forrige Himmel og den forrige Jord var
veget bort, og Havet var ikke mere. **2** Og jeg saa
den hellige Stad, det nye Jerusalem, stige ned fra
Himmelen fra Gud, beredet som en Brud, der er
smykket for sin Brudgom. **3** Og jeg hørte en høj
Røst fra Himmelen, som sagde: Se, Guds Telt er hos
Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle
være hans Folk, og Gud selv skal være hos dem og
være deres Gud. **4** Og han skal aftørre hver Taare af
deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ej heller
Sorg, ej heller Skrig, ej heller Pine skal være mere;
thi det forrige er veget bort. **5** Og han, som sad paa
Tronen, sagde: Se, jeg gør alle Ting nye. Og han
siger til mig: Skriv; thi disse Ord ere troværdige og
sande. **6** Og han sagde til mig: De ere skete. Jeg
er Alfa og Omega, Begyndelsen og Enden. Jeg vil
give den tørstige af Livets Vands Kilde uforskyldt.
7 Den, som sejrer, skal arve dette, og jeg vil være
hans Gud, og han skal være min Søn. **8** Men de
fejge og utro og vederstyggelige og Morderne og
de utugtige og Troldkarlene og Afgudsdyrkerne og
alle Løgnerne, deres Lod skal være i Søen, som
brænder med Ild og Svovl; dette er den anden Død.
(Limnē Pyr g3041 g4442) **9** Og en af de syv Engle, som
havde de syv Skaaler, der vare fulde af de syv sidste
Plager, kom og talte med mig og sagde: Kom, jeg
vil vise dig Bruden, Lammets Hustru. **10** Og han
førte mig i Aanden hen paa et stort og højt Bjerg
og viste mig den hellige Stad, Jerusalem, stigende
ned fra Himmelen fra Gud **11** med Guds Herlighed.
Dens Glans var som den kostbareste Sten, som
krystalklar Jaspissten. **12** Den havde en stor og
høj Mur; den havde tolv Porte og over Portene tolv
Engle og paaskrevne Navne, hvilke ere Israels Børns
tolv Stammers; **13** mod Øst tre Porte og mod Nord
tre Porte og mod Syd tre Porte og mod Vest tre
Porte. **14** Og Stadens Mur havde tolv Grundstene,
og paa dem Lammets tolv Apostles tolv Navne. **15**
Og han, som talte med mig, havde en Maalestok,
et Guldrør, for at han skulde maale Staden og dens
Porte og dens Mur. **16** Og Staden ligger i Firkant, og
dens Længde er lige saa stor som Bredden. Og han
maalte Staden med Røret: Tolv Tusinde Stadier; dens
Længde, Bredde og Højde ere lige. **17** Og han maalte
dens Mur, hundrede og fire og fyrretyve Alen, efter
Menneskemaal, hvilket er Englemaal. **18** Og dens
Murværk var Jaspis, og Staden var rent Guld, lig det
rene Glar. **19** Stadmurens Grundstene vare prydede
med alle Haande Ædelstene: Den første Grundsten
var Jaspis, den anden Safir, den tredje Kalkedon, den
fjerde Smaragd, **20** den femte Sardonyks, den sjette
Sarder, den syvende Krysolit, den ottende Beryl,
den niende Topas, den tiende Krysopras, den ellevte
Hyacint, den tolvte Ametyst. **21** Og de tolv Porte
vare tolv Perler, hver af Portene var af een Perle, og
Stadens Gade var rent Guld som gennemsigtigt Glar.
22 Og jeg saa intet Tempel i den; thi dens Tempel
er Herren, Gud, den almægtige, og Lammet. **23** Og
Staden trænger ikke til Sol eller Maane til at skinne
for den; thi Guds Herlighed oplyste den, og Lammet
var dens Lys. **24** Og Folkeslagene skulle vandre i
dens Lys, og Jordens Konger bringe deres Herlighed
til den, **25** og dens Porte skulle ikke lukkes om Dagen;
thi Nat skal ikke være der, **26** og de skulle bringe
Folkeslagenes Herlighed og Ære til den. **27** Og intet
urent skal komme ind i den, ej heller nogen, som øver
Vederstyggelighed og Løgn; kun de, som ere skrevne
i Lammets Livets Bog.

22 Og han viste mig Livets Vands Flod, skinnende
som Krystal, udvældende fra Guds og Lammets
Trone. **2** Midt i dens Gade og paa begge Sider af
Floden voksede Livets Træ, som bar tolv Gange
Frugt og gav hver Maaned sin Frugt; og Bladene af
Træet tjente til Lægedom for Folkeslagene. **3** Og der
skal intet bandlyst være mere; og Guds og Lammets
Trone skal være i den, og hans Tjenere skulle tjene
ham, **4** og de skulle se hans Ansigt, og hans Navn
skal være paa deres Pander. **5** Og Nat skal der ikke
være mere, og de trænge ikke til Lys af Lampe eller
Lys af Sol, fordi Gud Herren skal lyse over dem; og
de skulle være Konger i Evighedernes Evigheder.

(aiōn g165) 6 Og han sagde til mig: Disse Ord ere
troværdige og sande; og Herren, Profeternes Aanders
Gud, har udsendt sin Engel for at vise sine Tjenere,
hvad der skal ske snart. 7 Og se, jeg kommer snart.
Salig er den, som bevarer denne Bogs Profetis Ord.
8 Og jeg, Johannes, er den, som saa og hørte disse
Ting, og da jeg havde hørt og set, faldt jeg ned
for at tilbede for den Engels Fødder, som viste mig
disse Ting. 9 Og han siger til mig: Gør det ikke; jeg
er din Medtjener og dine Brødres, Profeternes, og
deres, som bevare denne Bogs Ord; tilbed Gud! 10
Og han siger til mig: Du skal ikke forsegle denne
Bogs Profetis Ord, thi Tiden er nær. 11 Lad den,
som gør Uret, fremdeles gøre Uret, og den urene
fremdeles blive uren, og den retfærdige fremdeles
øve Retfærdighed, og den hellige fremdeles blive
helliggjort. 12 Se, jeg kommer snart, og min Løn er
med mig til at betale enhver, efter som hans Gerning
er. 13 Jeg er Alfa og Omega, den første og den
sidste, Begyndelsen og Enden. 14 Salige ere de,
som tvætte deres Klædebon, for at de kunne faa
Adgang til Livets Træ og gaa ind igennem Portene i
Staden. 15 Udenfor ere Hundene og Troldkarlene
og de utugtige og Morderne og Afgudsdyrkerne og
enhver, som elsker og øver Løgn. 16 Jeg, Jesus,
har sendt min Engel til at vidne for eder disse Ting
om Menighederne, jeg er Davids Rodskud og Slægt,
den straalende Morgenstjerne. 17 Og Aanden og
Bruden sige: Kom! Og den, som hører, sige: Kom!
Og den, som tørster, han komme; den, som vil, han
modtage Livets Vand uforskyldt! 18 Jeg vidner for
enhver, som hører denne Bogs Profetis Ord: Dersom
nogen lægger noget til disse Ting, da skal Gud lægge
paa ham de Plager, som der er skrevet om i denne
Bog. 19 Og dersom nogen tager noget bort fra denne
Profetis Bogs Ord, da skal Gud tage hans Lod bort fra
Livets Træ og fra den hellige Stad, om hvilke der er
skrevet i denne Bog. 20 Han, som vidner disse Ting,
siger: Ja, jeg kommer snart! — Amen. Kom, Herre
Jesus! 21 Den Herres Jesu Naade være med alle!

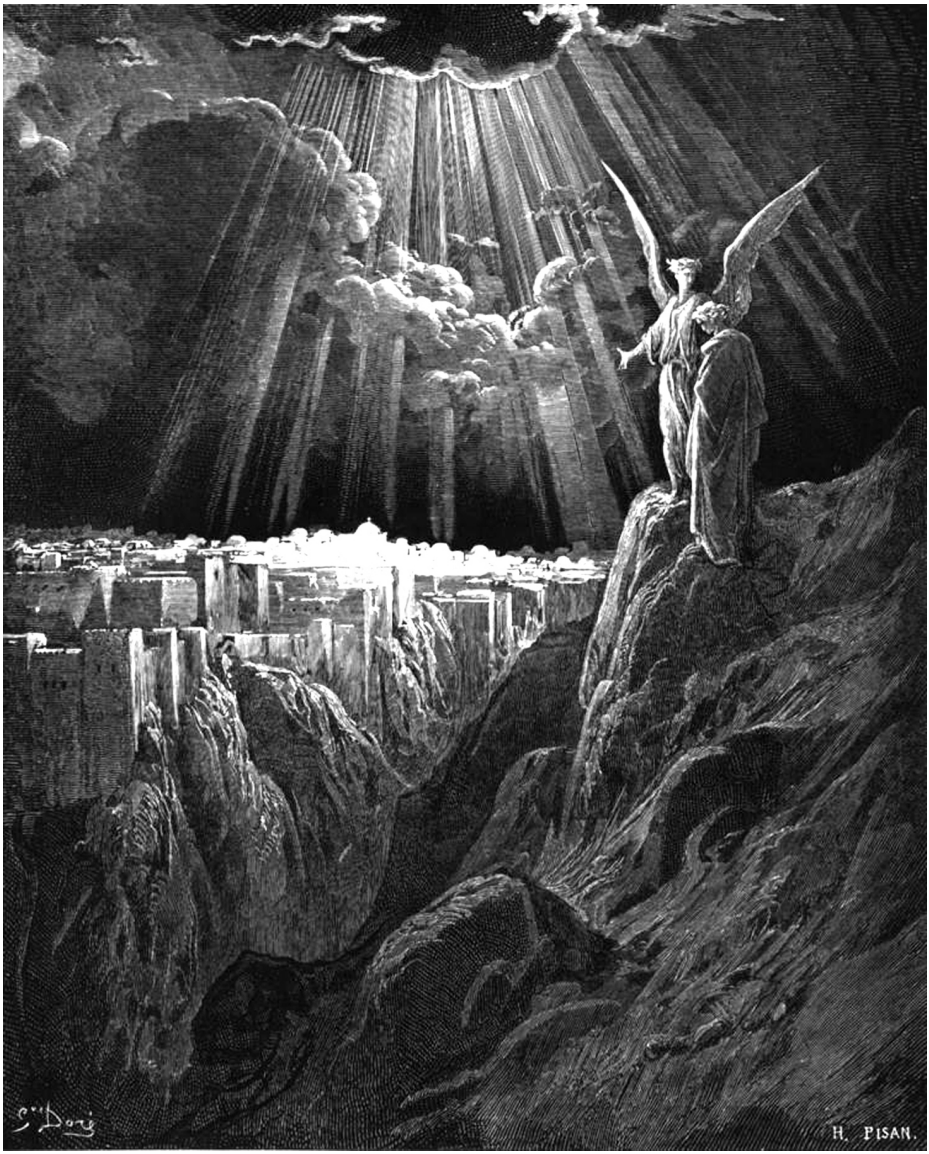

Og jeg saa den hellige Stad, det nye Jerusalem, stige ned fra Himmelen fra Gud, beredet som en Brud, der er smykket for sin Brudgom. Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde: Se, Guds Telt er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud.

Aabenbaringen 21:2-3

Læservejledning

Dansk at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Ordbog

Dansk at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126

Greek: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular
Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32
Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possiblity, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067
Greek: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Meaning:
Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86
Greek: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Meaning:
Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442
Greek: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Meaning:
Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585
Hebrew: proper noun, place
Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses
Meaning:
The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020
Greek: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Meaning:
Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Ordbog +

AionianBible.org/Bibles/Danish---Danish-1931-1907/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lukas 8:31
Romerne 10:7
Aabenbaringen 9:1
Aabenbaringen 9:2
Aabenbaringen 9:11
Aabenbaringen 11:7
Aabenbaringen 17:8
Aabenbaringen 20:1
Aabenbaringen 20:3

aïdios

Romerne 1:20
Judas 1:6

aiōn

Matthæus 12:32
Matthæus 13:22
Matthæus 13:39
Matthæus 13:40
Matthæus 13:49
Matthæus 21:19
Matthæus 24:3
Matthæus 28:20
Markus 3:29
Markus 4:19
Markus 10:30
Markus 11:14
Lukas 1:33
Lukas 1:55
Lukas 1:70
Lukas 16:8
Lukas 18:30
Lukas 20:34
Lukas 20:35
Johannes 4:14
Johannes 6:51
Johannes 6:58
Johannes 8:35
Johannes 8:51
Johannes 8:52
Johannes 9:32
Johannes 10:28
Johannes 11:26
Johannes 12:34
Johannes 13:8
Johannes 14:16
Apostelenes gerninger 3:21
Apostelenes gerninger 15:18
Romerne 1:25
Romerne 9:5
Romerne 11:36
Romerne 12:2
Romerne 16:27
1 Korinterne 1:20
1 Korinterne 2:6
1 Korinterne 2:7
1 Korinterne 2:8
1 Korinterne 3:18
1 Korinterne 8:13
1 Korinterne 10:11
2 Korinterne 4:4
2 Korinterne 9:9
2 Korinterne 11:31
Galaterne 1:4
Galaterne 1:5
Efeserne 1:21
Efeserne 2:2
Efeserne 2:7
Efeserne 3:9
Efeserne 3:11
Efeserne 3:21
Efeserne 6:12
Filipperne 4:20
Kolossensern 1:26
1 Timoteus 1:17
1 Timoteus 6:17
2 Timoteus 4:10
2 Timoteus 4:18
Titus 2:12
Hebræerne 1:2
Hebræerne 1:8
Hebræerne 5:6
Hebræerne 6:5
Hebræerne 6:20
Hebræerne 7:17
Hebræerne 7:21
Hebræerne 7:24
Hebræerne 7:28
Hebræerne 9:26
Hebræerne 11:3
Hebræerne 13:8
Hebræerne 13:21
1 Peter 1:23
1 Peter 1:25
1 Peter 4:11
1 Peter 5:11
2 Peter 3:18
1 Johannes 2:17
2 Johannes 1:2
Judas 1:13
Judas 1:25
Aabenbaringen 1:6
Aabenbaringen 1:18
Aabenbaringen 4:9
Aabenbaringen 4:10
Aabenbaringen 5:13
Aabenbaringen 7:12
Aabenbaringen 10:6
Aabenbaringen 11:15
Aabenbaringen 14:11
Aabenbaringen 15:7
Aabenbaringen 19:3
Aabenbaringen 20:10
Aabenbaringen 22:5

aiōnios

Matthæus 18:8
Matthæus 19:16
Matthæus 19:29
Matthæus 25:41
Matthæus 25:46
Markus 3:29
Markus 10:17
Markus 10:30
Lukas 10:25
Lukas 16:9
Lukas 18:18
Lukas 18:30
Johannes 3:15
Johannes 3:16
Johannes 3:36
Johannes 4:14
Johannes 4:36
Johannes 5:24
Johannes 5:39
Johannes 6:27
Johannes 6:40
Johannes 6:47
Johannes 6:54
Johannes 6:68

Johannes 10:28
Johannes 12:25
Johannes 12:50
Johannes 17:2
Johannes 17:3
Apostelenes gerninger 13:46
Apostelenes gerninger 13:48
Romerne 2:7
Romerne 5:21
Romerne 6:22
Romerne 6:23
Romerne 16:25
Romerne 16:26
2 Korinterne 4:17
2 Korinterne 4:18
2 Korinterne 5:1
Galaterne 6:8
2 Tessalonikerne 1:9
2 Tessalonikerne 2:16
1 Timoteus 1:16
1 Timoteus 6:12
1 Timoteus 6:16
2 Timoteus 1:9
2 Timoteus 2:10
Titus 1:2
Titus 3:7
Filemon 1:15
Hebræerne 5:9
Hebræerne 6:2
Hebræerne 9:12
Hebræerne 9:14
Hebræerne 9:15
Hebræerne 13:20
1 Peter 5:10
2 Peter 1:11
1 Johannes 1:2
1 Johannes 2:25
1 Johannes 3:15
1 Johannes 5:11
1 Johannes 5:13
1 Johannes 5:20
Judas 1:7
Judas 1:21
Aabenbaringen 14:6

eleēsē

Romerne 11:32

Geenna

Matthæus 5:22
Matthæus 5:29
Matthæus 5:30
Matthæus 10:28
Matthæus 18:9
Matthæus 23:15
Matthæus 23:33
Markus 9:43
Markus 9:45
Markus 9:47
Lukas 12:5
Jakob 3:6

Hadēs

Matthæus 11:23
Matthæus 16:18
Lukas 10:15
Lukas 16:23
Apostelenes gerninger 2:27
Apostelenes gerninger 2:31
1 Korinterne 15:55
Aabenbaringen 1:18
Aabenbaringen 6:8
Aabenbaringen 20:13
Aabenbaringen 20:14

Limnē Pyr

Aabenbaringen 19:20
Aabenbaringen 20:10
Aabenbaringen 20:14
Aabenbaringen 20:15
Aabenbaringen 21:8

Sheol

1 Mosebog 37:35
1 Mosebog 42:38
1 Mosebog 44:29
1 Mosebog 44:31
4 Mosebog 16:30
4 Mosebog 16:33
5 Mosebog 32:22
1 Samuel 2:6
2 Samuel 22:6
Første Kongebog 2:6
Første Kongebog 2:9
Job 7:9
Job 11:8
Job 14:13
Job 17:13
Job 17:16
Job 21:13
Job 24:19
Job 26:6
Salme 6:5
Salme 9:17
Salme 16:10
Salme 18:5
Salme 30:3
Salme 31:17
Salme 49:14
Salme 49:15
Salme 55:15
Salme 86:13
Salme 88:3
Salme 89:48
Salme 116:3
Salme 139:8
Salme 141:7
Ordsprogene 1:12
Ordsprogene 5:5
Ordsprogene 7:27
Ordsprogene 9:18
Ordsprogene 15:11
Ordsprogene 15:24
Ordsprogene 23:14
Ordsprogene 27:20
Ordsprogene 30:16
Prædikeren 9:10
Højsangen 8:6
Esajas 5:14
Esajas 7:11
Esajas 14:9
Esajas 14:11
Esajas 14:15
Esajas 28:15
Esajas 28:18
Esajas 38:10
Esajas 38:18
Esajas 57:9
Ezekiel 31:15
Ezekiel 31:16
Ezekiel 31:17
Ezekiel 32:21
Ezekiel 32:27
Hoseas 13:14
Amos 9:2
Jonas 2:2
Habakkuk 2:5

Tartaroō

2 Peter 2:4

Questioned

None yet noted

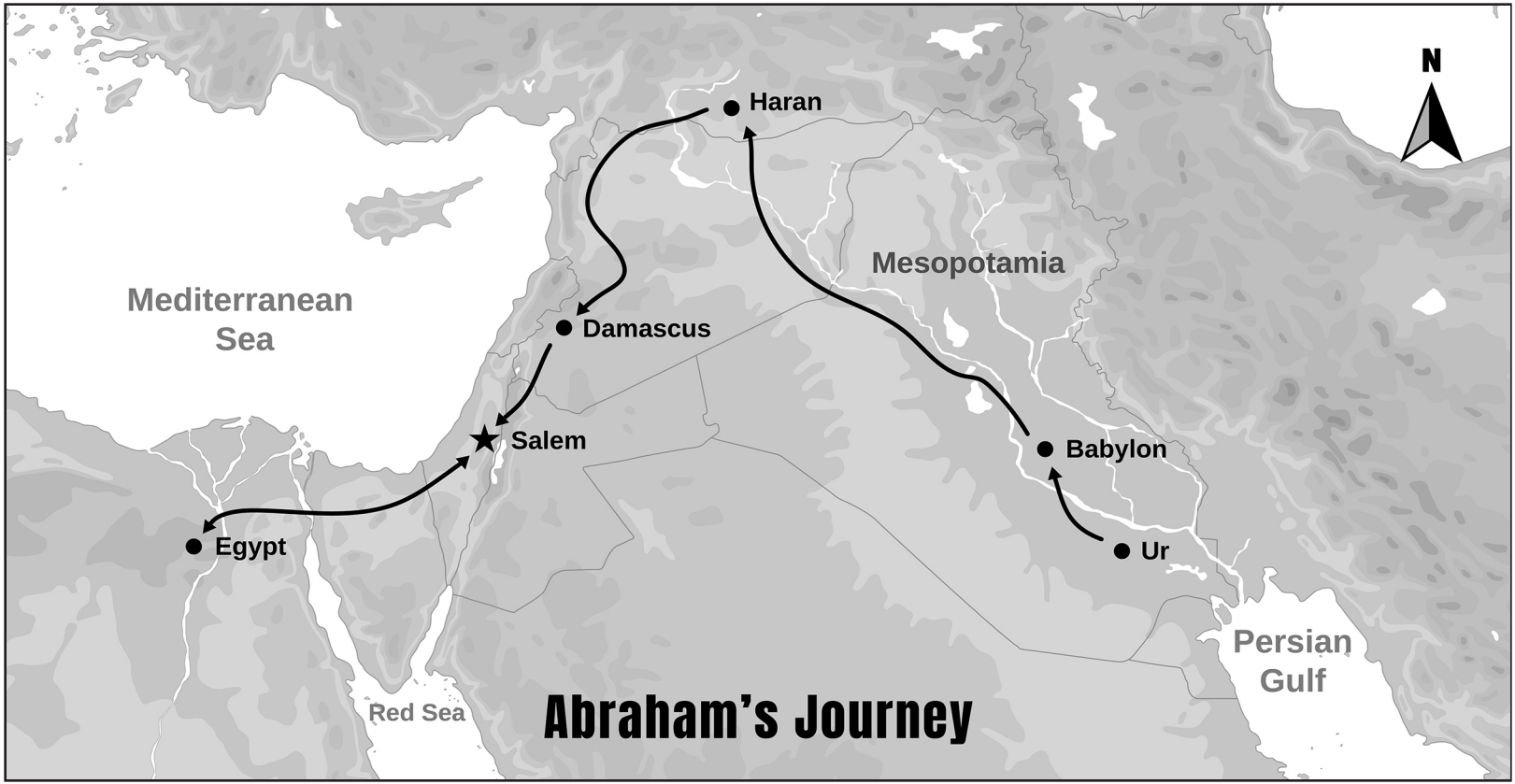

Ved Tro adlød Abraham, da han blev kaldet, saa han gik ud til et Sted, som han skulde tage til Arv;
og han gik ud, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen. - Hebræerne 11:8

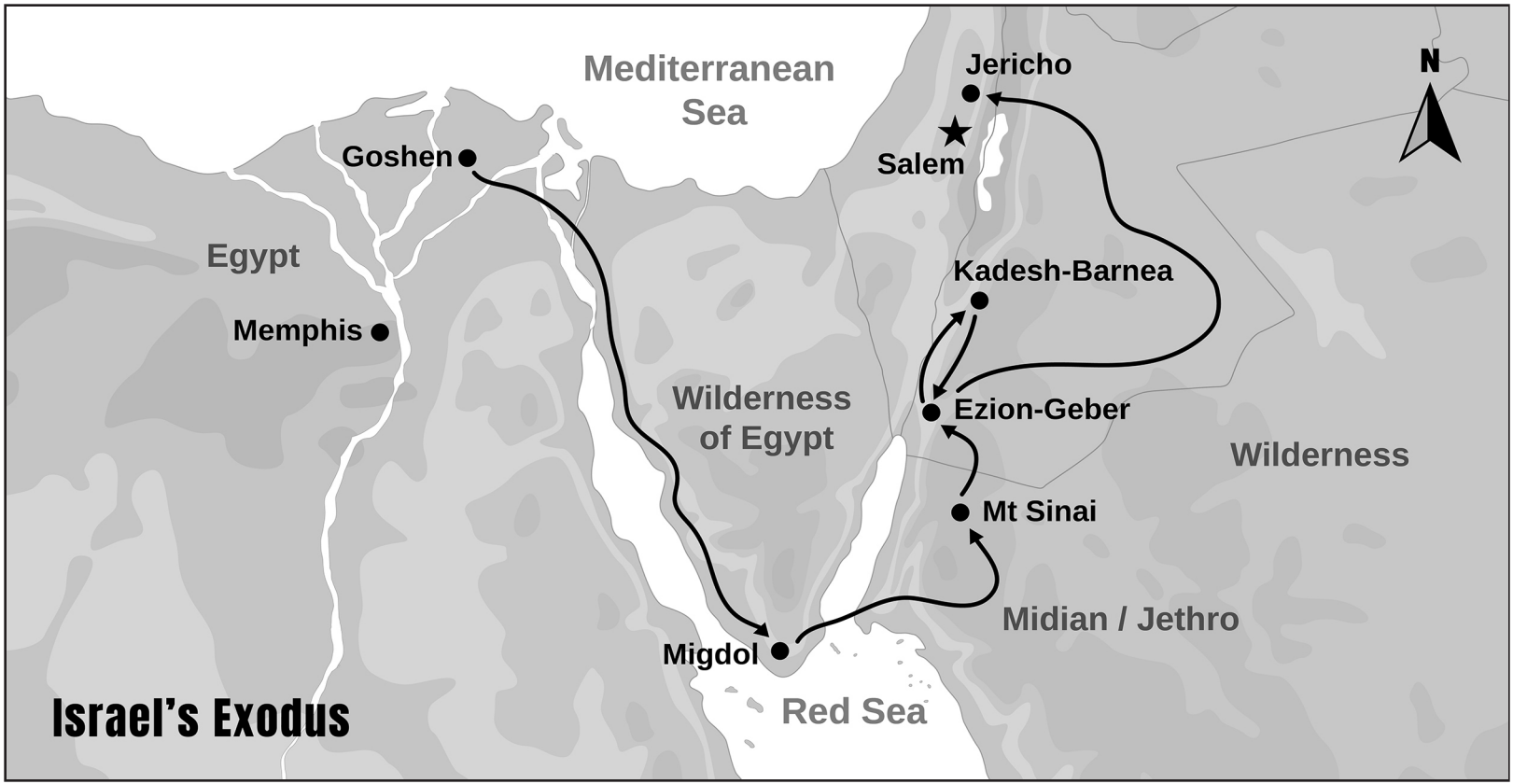

Da Farao lod Folket drage bort, førte Gud dem ikke ad Vejen til Filisterlandet, som havde været den nærmeste, thi Gud sagde: »Folket kunde komme til at fortryde det, naar de ser, der bliver Krig, og vende tilbage til Ægypten.« - 2 Mosebog 13:17

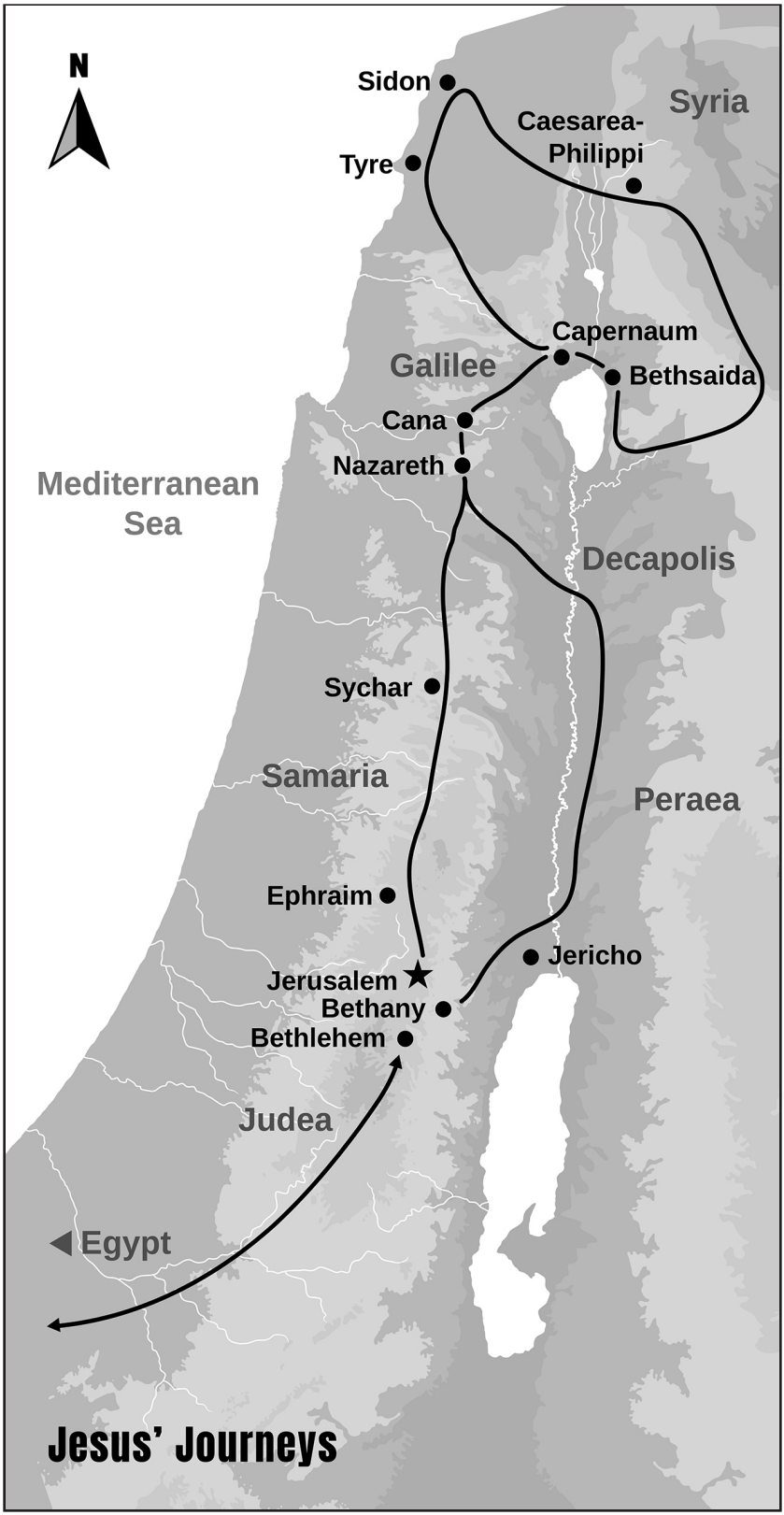

Thi ogsaa Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en Genløsning for mange. - Markus 10:45

Paulus, Jesu Kristi Tjener, Apostel ifølge Kald, udtagen til at forkynde Guds Evangelium, - Romerne 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

	Christ returns for his people
1956	Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830	John Williams reaches Polynesia
1731	Zinzendorf leads Moravian mission
1614	Japanese kill 40,000 Christians
1572	Jesuits reach Mexico
1517	Martin Luther leads Reformation
1455	Gutenberg prints first Bible
1323	Franciscans reach Sumatra
1276	Ramon Llull trains missionaries
1100	Crusades tarnish the church
1054	The Great Schism
997	Adalbert marytyrd in Prussia
864	Bulgarian Prince Boris converts
716	Boniface reaches Germany
635	Alopen reaches China
569	Longinus reaches Alodia / Sudan
432	Saint Patrick reaches Ireland
397	Carthage ratifies Bible Canon
341	Ulfilas reaches Goth / Romania
325	Niceae proclaims God is Trinity
250	Denis reaches Paris, France
197	Tertullian writes Christian literature
70	Titus destroys the Jewish Temple
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we?			Genesis 1:26 - 2:3	
How are we sinful?			Romans 5:12-19	
Where are we?			Innocence	
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.
Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden
		Son		
		Holy Spirit		
	Mankind	Living	Genesis 1:1 No Creation No people	
		Deceased believing		
		Deceased unbelieving		
	Angels	Holy		Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels
		Imprisoned		
		Fugitive		
		First Beast		
		False Prophet		
		Satan		
Why are we?			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7	

Mankind is created in God's image, male and female He created us

Sin entered the world through Adam and then death through sin

When are we?

<table>
<tr><td colspan="4">Fallen</td><td>Glory</td></tr>
<tr><td>Fall to sin
No Law</td><td>Moses' Law
1500 B.C.</td><td>Christ
33 A.D.</td><td>Church Age
Kingdom Age</td><td>New Heavens
and Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">1 Timothy 6:16
Living in unapproachable light</td><td rowspan="7">Acts 3:21
Philippians 2:11
Revelation 20:3

God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City</td></tr>
<tr><td colspan="2">John 8:58
Pre-incarnate</td><td>John 1:14
Incarnate</td><td>Luke 23:43
Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="2">Psalm 139:7
Everywhere</td><td colspan="2">John 14:17
Living in believers</td></tr>
<tr><td colspan="4">Ephesians 2:1-5
Serving the Savior or Satan on Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:22
Blessed in Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:23, Revelation 20:5,13
Punished in Hades until the final judgment</td></tr>
<tr><td colspan="4">Hebrews 1:14
Serving mankind at God's command</td></tr>
<tr><td colspan="4">2 Peter 2:4, Jude 6
Imprisoned in Tartarus</td><td rowspan="4">Matthew 25:41
Revelation 20:10

Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels</td></tr>
<tr><td rowspan="3" colspan="3">1 Peter 5:8, Revelation 12:10

Rebelling against Christ
Accusing mankind</td><td>Revelation 20:13
Thalaasa</td></tr>
<tr><td>Revelation 19:20
Lake of Fire</td></tr>
<tr><td>Revelation 20:2
Abyss</td></tr>
</table>

For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all

Skæbne

Dansk at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, *"the gates of Hades will not prevail,"* Matthew 16:18. Paul asks, *"Hades where is your victory?"* 1 Corinthians 15:55. John wrote, *"Hades gives up,"* Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, *"Do not be afraid,"* because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to *"be afraid"* because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarrantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, *"out of the frying pan, into the fire?"* Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, *"Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. *"If the first fruit is holy, so is the lump,"* Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

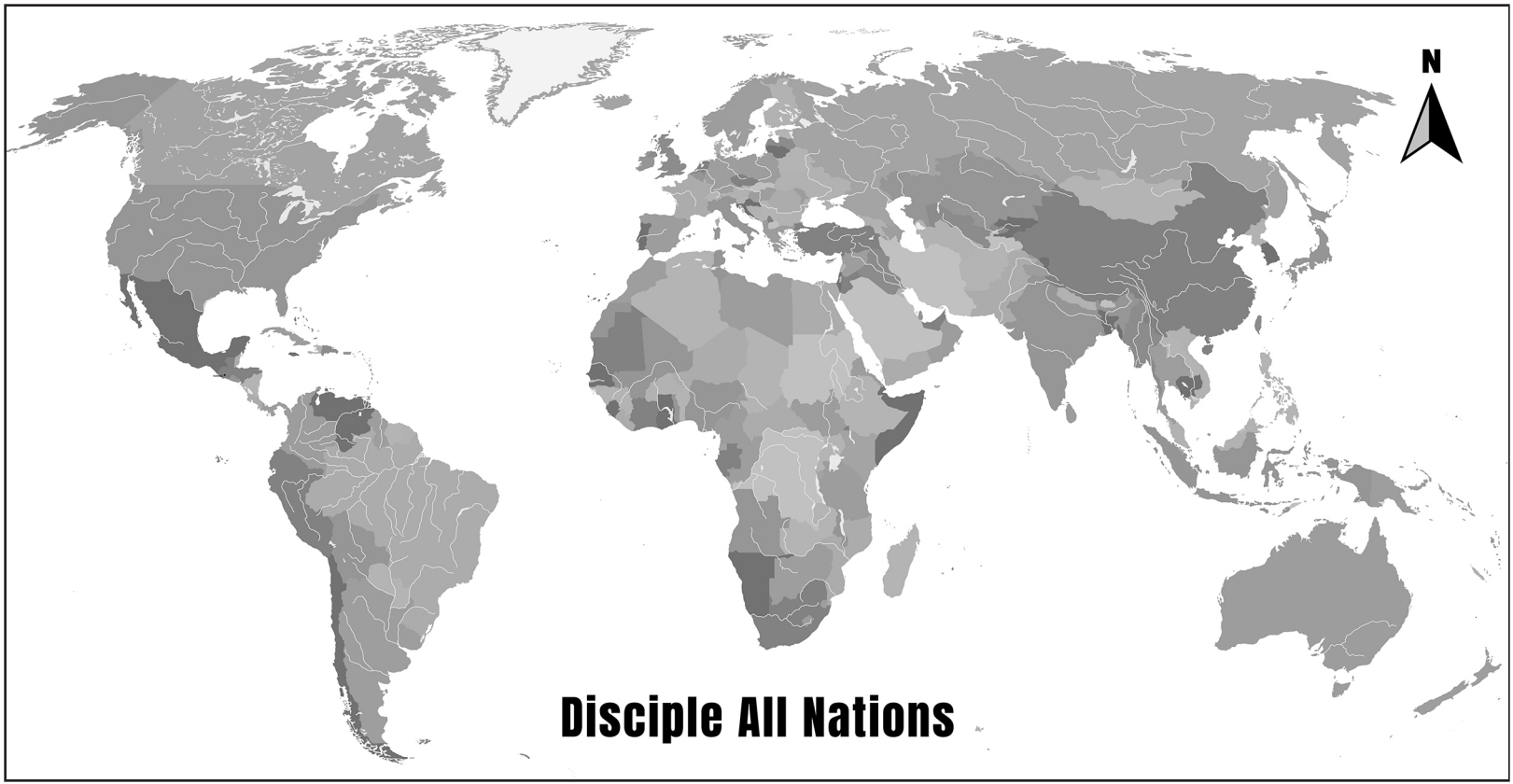

Gaar derfor hen og gører alle Folkeslagene til mine Disciple, idet I døbe dem til Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn, - Matthæus 28:19